

Giới thiệu Dong Binh Thiên Hạ

Truyện Dong Binh Thiên Hạ từng chiếm giữ vị trí đầu bảng xếp hạng của trang web tiểu thuyết nổi tiếng Trung Quốc Qidian trong 2 năm, số lần nhấp xem trên 20 triệu lượt, sở hữu lượng độc giả khổng lồ. Đây chính là một thành công rất lớn của tác giả Thuyết Bất Đắc Đại Sư khi tạo nên truyện huyền huyền này, khuấy đảo cộng đồng yêu truyện với tài năng và sự sáng tạo của mình.

Bộ tiểu thuyết này có thể giới quan khá rộng lớn mang phong cách Tây Âu bao gồm 3 giới Người, Rồng và Thần, suốt những tập đầu của Dong Binh Thiên Hạ, độc giả sẽ bị cuốn hút vào nhân vật chính Ngã Mễ, câu chuyện xoay quanh những người lính đánh thuê khá thú vị, những lính đánh thuê này tập trung tại những quán rượu thành lập các nhóm đánh thuê chờ đợi và nhận các nhiệm vụ.

Thông qua làm nhiệm vụ các nhóm lính đánh thuê sẽ được thăng cấp theo dạng từ F dần dần lên đến cấp S thậm chí cấp SS và sẽ nhận được các nhiệm vụ với cấp độ tương ứng của nhóm, dĩ nhiên cấp độ càng cao tiền thưởng càng nhiều và càng khó khăn hơn. Suốt những tập đầu của Dong Binh Thiên Hạ, người đọc hẳn sẽ bất ngờ khi thấy sự phong phú của các loại nghề nghiệp trong câu chuyện như kỵ binh, kiếm sĩ, kiếm sĩ sử dụng song thủ kiếm, cuồng chiến sĩ, kỵ sĩ rồng, pháp sư chia làm 5 hệ và có cả nghề nghiệp triệu hồi dùng pháp thuật để triệu hồi ra các loại rồng băng, rồng gió, rồng hắc ám, các loại tinh linh với nhiều thuộc tính khác nhau...

Nói chung sau khi xem qua các cuộc thám hiểm của các nhân vật trong truyện Dong Binh Thiên Hạ thì độc giả sẽ có cảm giác như đang được xem một nhóm game thủ trong một trò chơi nào đó đang không ngừng tăng trưởng chinh phục các phụ bản và tiêu diệt những con trùm khổng lồ, mở ra những vùng đất mới với những cuộc thám hiểm kỳ kỳ đang chờ đợi phía trước. Mời bạn theo dõi những truyện cùng thể loại như: Thương Trường Đại Chiến, Cuồng Dã Diễm Tiêu Diêu, Tiên Ma Biến,...

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Ngoại Truyện Về Cố Sự Phong Thần: Tịch Dương Đẹp Vô Hạn

Các cột mốc sự kiện lớn:

Hàn Sương lịch năm 21: Hoàng kim long kỵ sĩ đoàn tiếp nhận nhiệm vụ đi tìm Thánh kiếm Lưu Huỳnh (ở đây Lưu Huỳnh có nghĩa là Đom đóm đầy trời).

Hàn Sương lịch năm 108: Huyết phủ phích lịch Lạc Khắc xuất hiện.

Hàn Sương lịch năm 233: Dịch Hải Lan được đưa đến Trại Lam đảo và trở thành Người bảo vệ của Thần.

Từ đây bắt đầu Thần Hoàng lịch, trong cùng năm khai quốc hoàng đế của Ngã Mễ đế quốc ra đời... Hơn 500 năm sau cũng xuất hiện một người trẻ tuổi trùng tên.

Thần Hoàng lịch năm 113: Núi lửa phun trào hình thành Tuyết Nguyệt hồ.

Thần Hoàng lịch năm 387: Mặt trăng bỗng biến thành màu đỏ, đổi thành kỉ nguyên của Hồng Nguyệt lịch.

Hồng Nguyệt lịch năm 3: Đế quốc phát động cuộc chiến tranh đầu tiên nhằm chiếm lấy khu vực Noãn Thủy hà.

Hồng Nguyệt lịch năm 4: Hoắc Ân Tư ra đời.

Hồng Nguyệt lịch năm 9: Oánh sinh ra ở Tinh Linh sâm lâm.

Hồng Nguyệt lịch năm 105: Lôi Cát tiến vào Băng hệ Khất Nguyệt tháp tu hành.

Hồng Nguyệt lịch năm 177: Đế quốc phát động cuộc chiến thứ hai xâm chiếm Noãn Thủy hà, thợ săn Lai Khắc Cáp Bá gia nhập quân đội với nhiệm vụ dẫn đường.

Hồng Nguyệt lịch năm 184: Đại Thanh Sơn ra đời, 2 tháng sau đó Trì Ngạo Thiên ra đời.

Hồng Nguyệt lịch năm 185: Nhân vật truyền kì Dong binh vương Ngã Mễ Cáp Bá ra đời, cùng lúc này Bích cũng ra đời (Bích ở đâu có lẽ cũng giống như Oánh, đều thuộc Tinh Linh sâm lâm - chỉ có thời gian mới có câu trả lời chính xác).

Hồng Nguyệt lịch năm 186: Lâm Vũ Thường ra đời tại Kinh đô Đế quốc, 3 tháng sau Sa Nhượng cũng ra đời tại Thần Thánh giáo đình.

Hồng Nguyệt lịch năm 187: Trì Hàn Phong nhậm chức đội trưởng đại đội kỵ binh trấn thủ biên giới Ngã Mễ Bắc Bộ liên bang.

Hồng Nguyệt lịch năm 191: Lai Khắc Cáp Bá lạc bước vào Khất Nguyên tháp.

Hồng Nguyệt lịch năm 192: Trì Hàn Phong trở thành thành viên gia đình Cáp Bá.

Hồng Nguyệt lịch năm 197: Đại Thanh Sơn và Thần thánh lục long sứ Thái Mục Các Nhĩ Tái lập Nhân - Long khế ước.

Hồng Nguyệt lịch năm 199: Lô Cát ra khỏi Khất Nguyên tháp, thu Ngã Mễ thành đồ đệ, cùng năm Ngã Mễ vô tình cứu Đại Thanh Sơn.

Hồng Nguyệt lịch năm 200: Ma pháp tinh linh ở các đại lục bắt đầu rung động dị thường, kỉ nguyên Ma Pháp bắt đầu.

Ma Pháp lịch năm 2: Một dong binh đoàn nhỏ bé được thành lập, trong vòng 1 tháng hoàn thành 2 nhiệm vụ cấp SS trở thành dong binh đoàn cấp A. Cùng năm Thần thánh Long kì sĩ xuất hiện, Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn trước sau kết bạn với Hoắc Ân Tư, Trì Ngạo Thiên. Hắc ám Long kì sĩ cũng hoành không xuất thế.

Ma Pháp lịch năm 3: Tiểu dong binh đoàn chính thức nhận nhiệm vụ đồn trú Tây Lâm đảo.

Ma Pháp lịch năm 4: Ngã Mễ quen biết thiếu nữ tinh linh vị thành niên Oánh, cùng năm tại Trạm Lam đảo Cự kiếm Vãn Thạch xuất hiện, tấm màn bí ẩn của Chúng Thần Đại Chiến lần lượt được vén lên.

Ma Pháp lịch năm 5: Sử Khảm Bó Lô bị bao vây, Hồng Thạch bị bức phải lui về Ngã Mễ Bắc Bộ liên bang.

Ma Pháp lịch năm 6: Trì Ngạo Thiên được tặng danh hiệu Từ Thần.

Ma Pháp lịch năm 7: Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục hoàn toàn lâm vào cảnh chiến loạn, cùng năm Trì Ngạo Thiên huyết tẩy thánh địa Ô Lỗ của Thần Thánh giáo đình.

Ma Pháp lịch năm 10: Hồng Thạch quay trở lại Sử Khảm Bó Lô.

Ma Pháp lịch năm 13: Viễn chinh Pháp Tây Tư đại lục.

Ma Pháp lịch năm 15: Viễn chinh Ác Ma đảo.

Ma Pháp lịch năm 17: Nhân thần đại chiến.

Vùng thảo nguyên Hoa Ngừ thuộc trung tâm Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, mặt trời đỏ đang dần ngả về tây, mặt trời đen từ đằng đông xa xôi nhanh chóng vượt qua thay thế, từ xa tuyết sơn phủ bóng kéo dài trên mặt đất.

Xa xa, trên con đường mòn quanh co của thảo nguyên bỗng xuất hiện một đoàn lũ già, tốc độ di chuyển của bọn họ rõ ràng là nhanh hơn rất nhiều so với các đoàn lái buôn thông thường vẫn hay đi trên con đường này.

Ồ, nguyên lai là dong binh.

Đi tuốt ở đằng trước là một kiếm sĩ dáng người khô ngô, sau lưng đeo một thanh song thủ đại kiếm cơ hồ cao gần bằng người hắn; Bên cạnh là một cô gái, điểm khác biệt giữa nàng so với đám lũ già đáng vẻ phong trần mỗi một là toàn thân nàng đều vô cùng sạch sẽ, đằng sau mái tóc màu xanh biếc lộ ra cán của một cây cung ngắn, trong hộp tên cắm những mũi tên với đuôi tên màu sắc khác nhau, phỏng chừng là được gia trì các loại ma pháp riêng biệt, trông ra thì quan hệ giữa cô gái và kiếm sĩ tương đối đặc thù, thỉnh thoảng lại đưa tay khoắc lên trên cánh tay đại kiếm sĩ; Ở phía sau bọn họ là một chiến sĩ phi thường cao lớn, nhìn mặt mũi từ đằng xa mà suy đoán thì có vẻ là một bán thú nhân, sau Chúng thần đại chiến, những người đến từ các chủng tộc hoàng dã này đã xuất hiện tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, hẳn một tay nắm chặt bực hành lý cực kỳ lớn ở sau lưng, kinh mạch trên tay như những con giun uốn lượn, bọc hành lý của hắn rõ ràng là lớn nhất trong toàn bộ đội ngũ; Ở phía sau hắn là một vị kiếm sĩ, dáng người cao gầy, thật kỳ quái là hắn lại không hề mặc khôi giáp, nhìn trường kiếm đeo ở bên hông hắn, đa số mọi người sẽ cảm thấy ngỡ ngàng bởi rõ ràng đây là người đầu tiên kể từ hơn 100 năm qua đạt được chức nghiệp —— ma kiếm sĩ, có thể nói đồng thời vừa là ma pháp sư lại vừa là kiếm sĩ; Đi sau cùng là một ma pháp sư rất hiếm gặp trong vòng mười mấy năm qua, mái tóc rối bời, tán phát ra thứ cảm giác cổ điển từ nhiều năm trước, mồ hôi cùng với tro bụi trát kín khuôn mặt, pháp trượng bị biến thành gậy chống để sử dụng, tuổi tương đối lớn...

"Năm đó nơi này căn bản không có tòa tuyết sơn cao vút tận mây kia, hoàn toàn chỉ là một vùng đất bằng phẳng, dẫu phóng ngựa đi cả một ngày một đêm cũng sẽ chẳng thấy một ngọn núi nhỏ nào cả. Khụ... Khụ..." Từ cuối đội ngũ truyền đến thanh âm già nua mỗi một của lão pháp sư.

"Thế về sau vì sao lại có?" Tiểu cô nương tò mò hỏi.

"Còn không phải là do chúng thần trong lúc đại chiến đã lưu lại sao? Nghe nói đây là nơi quyết đấu cuối cùng của một băng hệ thượng vị tinh linh cùng với thổ hệ thượng vị tinh linh, thượng vị lực lượng của thần đủ để di sơn đảo hải... Khụ... Khụ... Cái tiểu sơn chết tiệt." Lão pháp sư oán giận ngọn núi.

Đội ngũ lũ già băng qua tiểu sơn, thấy bên kia trập núi, có một vị lão nhân đang ngồi sau một tảng nhám thạch, trên thảm cỏ trước mặt lão nhân có chặn thả mấy chục con sơn dương, làn gió mon man thoang thoảng thổi qua, mái tóc xanh của lão nhân nhẹ nhàng rung động, đám sơn dương chẳng hề bận tâm chỉ lác lác cái đuôi sau đít hai cái rồi lại tiếp tục ăn cỏ.

Xa hơn chút nữa là một con sông nhỏ uốn khúc, gió từ bên kia sông thổi tới mang theo làn hơi nước mát rượi. Đoàn lũ già khởi hành suốt từ lúc sáng

sớm bỗng thấy một nơi râm mát hiếm thấy, lại còn có cả nguồn nước để có thể bổ sung thể này, cả nhóm không hẹn mà cùng buông bọc hành lý xuống, quyết định nghỉ ngơi một lúc, tránh ánh nắng gay gắt ở trên đầu.

"Lão tiên sinh, đã quá rầy rồi..." Đại kiếm sĩ cời song thủ kiếm xuống, vừa chào hỏi vừa bước tới.

Đi đến trước mặt, đại kiếm sĩ mới phát hiện lão nhân tương đối già, hốc mắt sâu hoắm đã lõm vào bên trong, ánh mắt híp lại thành một đường, khắp trên mặt toàn là nếp nhăn, dưới những nếp nhăn màu cổ đồng nói không chừng còn ẩn dấu ít nhiều bụi đất, bả vai gầy guộc, quần áo không đếm nổi có biết bao nhiêu miếng vá song cũng không hoàn toàn che lấp được hết các lỗ thủng.

Nhận ra từ đằng sau có người đang tiến lại, lão nhân quay đầu lại lớn tiếng nói: "Tiểu tử, ngươi nói cái gì? Già rồi, nghe không rõ." Cô gái mắt tinh, thấy rõ lúc lão nhân quay đầu lại, từ trên mái tóc xanh lay động rót xuống ký sinh trùng màu vàng trắng, mây lập tức nhú lại.

Đại kiếm sĩ cũng phát hiện, theo bản năng khẽ nghiêng đầu né tránh hoạt vật đang bay tới, lão nhân trong mắt lóe lên một tia khác thường: "Già rồi, chỉ mong được thanh thoi thôi..." Lão nhân thật sự đã lẫm tai, căn bản không hề nghĩ rằng tiếng mình làm bầm lều bầu lại chẳng khác nào tiếng sét đánh truyền ra rất xa. Đại kiếm sĩ trên mặt lộ ra một chút biểu tình xấu hổ.

"Lão nhân gia, chúng ta muốn ở đây nghỉ ngơi một lát tránh nắng." Đại kiếm sĩ lớn tiếng hô lên.

"Lão nhân, dê của lão bán cho ta một con để ăn thịt đi." Một thanh âm lỗ mãng còn lớn hơn nữa từ phía sau truyền đến, nói chưa dứt lời, một khối ngân tệ lóe sáng đã chẳng khác nào tảng đá đập vào vai lão nhân rồi rơi xuống đất. Bán thú nhân chẳng khác nào mãnh hổ vồ về phía đám sơn dương trên sườn núi.

Lão nhân nóng nảy, run rẩy đứng lên, lão đảo chạy tới: "Không cần, đừng giết dê của ta ——" Lão nắm chặt lấy tay áo bán thú nhân, muốn giữ bán thú nhân lại.

"Đừng làm lão tiên sinh bị thương." Mấy dong binh đồng thời hô lên.

Bán thú nhân cường tráng một tay đem lão nhân ấn trên mặt đất, tay còn lại đã nắm một con sơn dương vào lòng, nhả cổ sơn dương há miệng cắn xuống, máu lập tức theo khoe miệng bán thú nhân chảy ra. Sơn dương màu trắng trong trông mất rất nhanh đã tràn ngập tơ máu, ai oán be be hai tiếng rồi không thấy phát ra âm thanh gì nữa.

Lão nhân bắt lực ngồi xổm xuống, thì thào nói: "Vì sao lại giết dê của ta? Vì sao? Chẳng lẽ chết vẫn còn chưa đủ sao? Vì sao phải hy sinh những con dê đáng thương? Vì sao phải hy sinh những bông hoa đáng thương..."

Đại kiếm sĩ trên mặt lộ ra vẻ áy náy sâu sắc: "Lão tiên sinh, đồng bọn của chúng ta có thói quen ăn sống động vật, đã 10 ngày hần toàn phải ăn lương khô rồi, thật sự là... Đây là một kim tệ, hẳn là có thể mua được mấy con dê..."

Lão nhân lạnh lùng lấy tay đẩy kim tệ ra, thân thể câu lù lè gót ra đằng sau một tảng đá khác, yên lặng nhìn thảo nguyên cùng với đàn dê nhỏ đang hoảng sợ trước mắt.

Đại kiếm sĩ đem kim tệ đặt ở trên tảng đá, rồi trở lại với đồng bọn.

Bán thú nhân uống xong máu dê, dùng bàn tay vấy đầm đìa máu đem da dê bóc ra, lột xuống, rút chủy thủ trong giày ra chọc thành những lỗ nhỏ trên người dê, bỏ chút muối vào bên trong, dùng da dê bọc kỹ lấy thân dê, rồi vùi xuống dưới đất nóng, sau cùng nhóm lửa ngay tại chỗ —— Xem ra, đây là một người mạo hiểm tương đối có kinh nghiệm, nếu không sẽ không biết các biện pháp nướng thịt cấp tốc của dong binh.

Tình cảnh khác thường mới rồi làm cho mấy người dong binh đều mất đi hứng thú nói chuyện với nhau, chỉ cầm cúi ăn lương khô uống nước, không nói gì nhìn bán thú nhân sốt ruột đem thịt dê chôn dưới đất lấy lên, ăn từ nửa dưới lên, máu loãng tí tách chảy xuống. Những chuyện tương tự đã xảy ra rất nhiều lần rồi, cũng chẳng biết đã phải thay hần xử lý hậu quả biết bao nhiêu bận, mấy người đồng bọn cũng không biết nên nói gì với gã đồng bọn đã man này nữa, nếu không phải vì thấy tên súc sinh kia thật sự luôn xông lên trước tiên trong chiến tranh, cũng đã từng trải qua những lúc cứu mạng lẫn nhau thì đã sớm đá y ra khỏi đội ngũ rồi.

Đột nhiên, gió nổi lên, từ xa xăm phía chân trời, từng đám từng đám mây trắng tựa như một đàn ngựa hoang đang tung vó xông đến. Điều kỳ quái chính là, khi mây trắng thổi tới tòa tiểu sơn thì lại như đụng phải một bức tường không thể tiến lên được, liền bay lượn tứ tán.

Các dong binh đang trong lúc thu thập hành trang nhất thời cũng phát hiện ra hiện tượng kỳ quái này, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Trước mắt bao người, mây trắng trên trời vẫn tiếp tục những cử chỉ kinh tế của mình, một phần mây trắng nhanh chóng biến thành đồ, giống như một ngọn lửa đang múa may ở trên bầu trời; mặt khác một phần mây trắng lại mờ nhạt phát ra ánh sáng màu vàng, xoay tròn lượn lờ ở trong gió; mây trắng ở giữa tựa như đột nhiên hóa thành tuyết sơn ngàn năm, ngưng tụ lại, tiếp theo đám mây màu tàn ra thất thái quang mang bốn phía. Ba đám mây khác nhau nhanh chóng mở rộng, trùng trùng điệp điệp như những dãy núi.

Cảnh tượng trước mắt đã siêu việt vượt qua phạm trù hiểu biết của nhân loại, ngay cả lão pháp sư vốn là người am hiểu nhất cũng chưa từng nghe nói về đám mây dị trạng ở trước mắt, cả nhóm thám hiểm đều sợ đến ngây người.

Vài tiếng kêu to thanh thúy từ trên trời truyền đến, vang động lãnh lốt, chẳng khác nào tiếng sấm đi đùng trên đầu đám người mạo hiểm.

Lão pháp sư sắc mặt ngay lập tức đại biến, khi tiếng kêu cuối cùng vang lên, lão pháp sư run rẩy hô ra một chữ: "Rồng..."

Rồng? Chỉ có rồng ngâm mới có thể vang vọng tận chín tầng trời như vậy, giống như sét đánh thẳng xuống dưới đất, cũng chỉ có rồng mới có tốc độ truy gió đuổi trăng như thế.

Khi bộ dạng rồng trong truyền thuyết còn đang được phác họa trong đầu đám người mạo hiểm, ba cái đầu rồng thật lớn đã xuất hiện ở trong mây, cánh rồng thấp thoáng ẩn hiện che kín cả mặt trời.

Cũng không phải tất cả người mạo hiểm đều sẽ trở thành Đồ long dũng sĩ, lại càng không phải tất cả người mạo hiểm đều muốn trở thành Đồ long dũng sĩ, tối thiểu là tiểu đoàn dong binh này không muốn vậy, hơn nữa, trong khi ba con quái vật lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, cũng không thể khách khí chào hỏi hoặc là nói một câu: "Cự long tiên sinh, ngài đã ăn chưa?" Rồi đơn giản bắt bọn nó đuổi đi a. Các chiến sĩ đều lập tức rút vũ khí của mình ra, đem ma pháp sư cùng với cung tiễn thủ vây vào giữa.

Cho dù là đầu óc đơn giản như bán thú nhân cũng rõ ràng biết rằng đây là một hồi chiến tranh không có phần thắng, ba con cự long đủ để hủy diệt một cái quốc gia nhỏ, nhóm người mạo hiểm bước chân đã có vẻ nặng nề hẳn lên.

Ba con cự long đột nhiên từ không trung chậm rãi hạ xuống, lúc này đám người mạo hiểm mới phát hiện, ở trên người mỗi con cự long đều có một kỵ sĩ.

Long kỵ sĩ? Nghe nói ở trong đại lục tổng cộng chỉ có trên dưới 20 long kỵ sĩ, không ngờ rằng hôm nay có thể lập tức gặp được ba người.

Thấy long kỵ sĩ, những người mạo hiểm đều thờ phào trong lòng, long kỵ sĩ không thể nghi ngờ gì nữa chính là tượng trưng cho thực lực và mỹ đức, vô luận là như thế nào, long kỵ sĩ cũng sẽ không "khi dễ" bọn họ a...

Cự thú khổng lồ cánh giang ra trên không trung, thân hình giống như một tòa tiểu sơn chậm rãi huyền phù ở trên không trung cách mặt đất mấy thước, ba vị long kỵ sĩ xoay người từ trên lưng rồng nhảy xuống, bọn họ trên người tản ra màu đỏ, màu vàng, thất thái quang mang, cùng chậm rãi tiến lên vài bước... trong không trung, bọn họ là nhẹ nhàng đi vài bước!

Mây mù bầy màu.

Long...

Long kỵ sĩ!

Người nhẹ nhàng mà đi.

...

Ngắn ngủi chỉ trong vài phút, liên tiếp những việc lạ diễn ra đã khiến cho đám người mạo hiểm cứ cho rằng mình đang rơi vào một giấc mộng kỳ dị, đây nhất định không phải là sự thật, nếu không con người làm sao có thể đi được trên không trung như thế?

Ba gã kỵ sĩ chậm chậm đi đến bên cạnh lão nhân quần áo lam lũ kia, có vẻ như sợ kinh động đến điều gì đó.

Lão nhân hiển nhiên cũng cảm nhận được sự lạ, ngẩng đầu hồ hững nhìn ba gã long kỵ sĩ kỳ quái toàn thân tản mát ra hào quang trước mắt.

Kỵ sĩ đứng giữa cung kính thi lễ với lão giả: "Vua tôn kính, Tắt Cáp Mạc Ti Cáp, Nặc Da Ni, Lăng Phi Yên phụng mệnh chủ nhân hướng tới ngài thỉnh an."

Cách đó không xa, lão ma pháp sư nghe được ba cái tên cô quái này cơ hồ muốn nhảy dựng lên, ngữ khí run rẩy nói ra ba cái tên: "Nhật Thần, Hỏa Thần, Lăng Vân Chiến Thần..."

Trong truyền thuyết, trên trời có Thần, nếu không cũng đã chẳng có Chúng thần đại chiến, trong truyền thuyết, Lăng Vân Chiến Thần là chiến sĩ của nhân loại sau Chúng thần đại chiến được Sáng Thế Thần đặc biệt phong thần. Chẳng lẽ bọn họ chính là Thần linh thật sự?

Lão nhân nghèo khổ không nói gì, tựa như đang trước mắt mình chẳng có thứ gì cả vậy.

Nhật Thần ngữ khí cực kỳ hòa hoãn khiêm tốn, trong giọng nói có sử dụng nhiều kính từ: "Vương, nhiều năm không gặp, Chủ nhân vô cùng mong nhớ, bởi vậy ủy thác chúng ta đi thực hiện nghi thức phong thần cho ngài, người hy vọng ngài có thể trở thành thượng vị Trí Tuệ Thần tề danh cùng với người..."

Bên cạnh Lăng Vân Chiến Thần có vẻ lại kính cẩn cung thuận: "Vương của ta, vị trí này đã để lại vì ngài 90 năm rồi."

"Các ngươi là muốn đến để nói cho ta biết, thời gian ta rời khỏi thế giới này cũng chẳng còn lâu nữa phải không?" Lão nhân đột nhiên hỏi một câu.

Lăng Vân Chiến Thần thân hình khẽ run lên: "Trên đời không có bất cứ chuyện gì có thể che giấu được tuệ nhãn của Vương."

Lão nhân chậm rãi đứng lên, trong gió, mái tóc xanh lất phất thổi bay dựng lên, quần áo rách nát cũng tung bay theo gió: "90 năm trước, ta đã từng nói, ta không cần phong thần, ta chỉ muốn huynh đệ của ta có thể sống lại, ta chỉ cần có thể có được chính người mình yêu," Thanh âm già nua càng ngày càng âm vang trong thiên địa, "Ta chỉ muốn chúng thần đừng đem nhân loại ra làm quân cờ; Hôm nay, ta vẫn muốn nhắc lại những lời này, ta không cần phong thần, nếu hần còn muốn làm việc tốt mà nói, thì hãy làm cho thời gian đảo ngược, để cho ta trở lại trước lúc chiến tranh, để cho ta trở lại cánh đồng

tuyệt..."

Ba vị thần chỉ cúi thấp đầu xuống, Lăng Vân Chiến Thần đột nhiên quỳ xuống trước lão nhân rách nát này như nhân loại kỵ sĩ vẫn thường quỳ trước quốc vương hành lễ, giọng kích động: "Vương của ta, quá khứ hết thảy đều khiến cho bản thân chúng ta không thể nào quên, quá khứ..."

Lão nhân hiển nhiên không muốn nghe tiếp nữa, ném ra một hòn đá nhỏ màu đen chuẩn xác đập vào sừng bên trái của một con sơn dương lớn nhất, con sơn dương ngẩng đầu nhìn lão, be be kêu vài tiếng nhắc nhở đồng bọn đi theo mình.

Lão nhân lao đảo bước qua bên cạnh ba vị thần, lúc đi ngang qua bên cạnh Lăng Vân Chiến Thần vẫn còn đang quỳ, tiện tay vỗ vỗ lên bờ vai của hắn, mặt đất trước mặt Chiến Thần nhất thời bị đánh lún xuống: "Vương, chẳng lẽ ngài thật sự phải biến mất ở trong gió..."

"A..." Lão nhân lưng càng thêm còng: "Chỉ có biến mất ở trong gió, có lẽ mới có thể tìm được huynh đệ tại cánh đồng tuyết."

Ba con cự long nao núng tránh đường ra cho lão nhân.

Lão nhân gian nan giơ ngón tay lên, vẽ vài cái ký hiệu cổ chú ngữ trên không trung, phía trước con dê đầu đàn mang theo đàn dê đập sóng băng qua con sông nhỏ, lời nói càng thêm cô độc thừa thốt từ bờ bên kia truyền đến: "Người, mặc dù là do thần sáng tạo ra, nhưng theo năm tháng trôi đi, trong đầu cũng sinh ra ý niệm muốn nắm chắc vận mệnh của chính mình; có lẽ Nhân loại không thể sống lâu vô hạn như thần, nhưng nhân loại có tư tưởng hướng tới tự do cũng cao quý như thần."

Bán thú nhân vốn tri động nhất trong đám người mạo hiểm đột nhiên mạnh mẽ quỳ rạp xuống đất, cái trán, tứ chi đều chạm đất, thực hiện đại lễ ngũ tâm chạm đất mà bán thú nhân sùng bái nhất trước lão nhân đang đứng ở đằng xa.

Nhìn bán thú nhân kích động như thế, lão pháp sư tựa hồ nhớ ra cái gì đó: "Chẳng lẽ ông ấy... chính là Vương dựa vào vũ lực chinh phục được lòng của thú nhân?"

"Vương nào?" Tiểu cô nương hiển nhiên đối lịch sử vẫn chưa quen thuộc.

"Vương, đương nhiên là Vua của chúng ta, trừ ngài ra, còn có kẻ nào đủ tư cách đạt được danh hiệu Vua trong toàn bộ sinh linh của đại lục, Thần giới, Long giới, Ma giới." Lão ma pháp sư trong giọng nói tràn ngập kiêu ngạo.

"Hóa ra là ngài? Ta quả thật đã quên mất, ngài còn là một ma pháp sư." Cô gái hiển nhiên cũng biết lão nhân là ai, giống như thần và người, đều tăng thêm kính từ vô cùng tôn quý.

Nàng khẽ mỉm cười, nắm lấy bàn tay to bản của đại kiếm sĩ: "Nếu có một ngày, ta cũng ly khai chàng, chàng có giống Vương chờ người yêu cả đời không?"

Bàn tay to tràn đầy vết chai sạn đem những ngón tay nhỏ bé mềm mại nắm lại, tay còn lại giữ thật chặt chuôi kiếm: "Đương nhiên, ta xin thề trước Vua của chúng ta, cả cuộc đời ta, chỉ yêu một người con gái, vĩnh viễn không đổi thay." Tiếp theo, đại kiếm sĩ cùng với ma kiếm sĩ đồng thời thì thầm một đoạn thoại: "Vương của ta, kiếp sống dong binh của ta sẽ giống như trường kiếm mà ngài lưu lại, kiên cường chính trực, thà gãy chứ không cong!"

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Ngoại Truyện Giải Thích Về Tinh Thần Kỵ Sĩ

Sách viết về Tiểu dong binh lấy tiêu chuẩn đạo đức cơ bản là từ tinh thần kỵ sĩ phương Tây thời trung cổ.

Khiêm tốn, vinh dự, hy sinh, anh dũng, trách nhiệm, tinh thần, thành thực, công chính.

Là những đạo đức cơ bản mà một anh hùng cần phải có.

Một số độc giả đối với chi tiết trong quyển 4, Ngã Mẽ, Đại Thanh Sơn không muốn thấy cảnh Bích chết trận nên đã ra tay tương trợ, đây chính là vì nguyên nhân khác biệt về mặt tiêu chuẩn đạo đức giữa xã hội hiện tại với thời trung cổ.

Đơn cử một ví dụ nho nhỏ.

Những người đã từng xem 3 chàng lính ngự lâm, 3 chàng lính ngự lâm (20 năm sau), Cơ đốc Sơn bá tước [1]... những tiểu thuyết của Đại Trọng Mã [2], không biết còn nhớ không?

Trong 3 chàng lính ngự lâm, có một vị phụ nhân cực kỳ độc ác --- Mẽ Lạp Định [3]. Cuối tiểu thuyết, mọi người tham gia phán xét đều nhận định vị phụ nhân này có tội, đáng chết!

Nhưng mà, vào lúc xử quyết vị phu nhân này.

Đoạn dịch như sau:

Tiếng thét của ả lúc đó như xé nát tâm can, mà ngay cả Đạt Đạt Ni Ngang [3] - người trước đó tích cực truy lùng Mễ Lạp Dịch nhất – lúc này cũng không tự chủ được gục đầu xuống, 2 tay bịt chặt lỗ tai, ngồi ở trên một gốc cây đã gãy, nhưng cho dù là như thế, chàng vẫn nghe thấy tiếng gào thét và uy hiếp của ả.

Trong số tất cả những người ở đây, Đạt Đạt Ni Ngang trẻ tuổi nhất, tim của hắn cũng yếu mềm nhất.

“Ôi! Ta không thể nhìn cảnh tượng đáng sợ này được! Ta không đồng ý để cho người đàn bà này chết như vậy.”

Người trẻ tuổi đứng lên, bước từng bước đến bên cạnh ả.

Lúc này, A Thác Tư Hoắc [3] rút kiếm ra, chặn đường Đạt Đạt Ni Ngang.

“Nếu anh tiến về phía trước thêm một bước, Đạt Đạt Ni Ngang,” chàng nói, “Chúng ta sẽ phải đấu với nhau một trận.”

Đạt Đạt Ni Ngang quỳ xuống cầu nguyện.

Phải biết rằng, trong tiểu thuyết, người yêu ban đầu của Đạt Đạt Ni Ngang chính là vị phu nhân ác độc này.

Mà trong cuốn sách viết về 20 năm sau, khi đứa con còn ác độc hơn vị phu nhân này chết đi, cũng để lại bóng ma ám ảnh trong lòng đám người Đại Đại Ni Ương [3].

Tương tự, trong Cơ đốc Sơn bá tước, người báo thù sau khi trả xong ân oán, biểu hiện như thế nào? Cũng lại là bất an cùng với hối hận.

Cái gọi là “trắc ảm” của kỵ sĩ chính là như vậy đấy...

Chú thích:

[1]: Bá tước Monte-Cristo

[2]: Alexander Dumas cha (để phân biệt với Alexander Dumas con, cũng là một danh nhân thế giới)

[3]: Tên của các nhân vật trong tác phẩm Ba chàng lính ngự lâm (Milady, D'Artagnan, Athos, Raoul)

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Ngoại Truyện - Lai Khắc Tiến Nhập Khất Nguyễn Thập

Động huyệt càng lúc càng sáng, ánh sáng của bầu trời xuyên xuống toả ra khắp mọi hướng, ngọn đuốc bùng cháy tham lam hút lấy khí trời.

Một thanh niên thân mặc giáp trắng dùng lực ném cây đuốc vào động huyệt tối tăm phía sau khiến mấy con thằn lằn to xác chạy tán loạn rồi xa ánh lửa, từ trong bóng tối truyền ra tiếng gào, ánh mắt xanh lục giận dữ không cam tâm như muốn nhìn xuyên thấu động huyệt.

Động khẩu cực kì trơn trượt, thanh niên quần nhân bám chặt vào cửa động rồi vươn tay vào động khẩu kéo lên một ma pháp sư râu tóc hoa râm. Tiếp theo đó là một tiểu đội mặc bạch sắc quân trang giống như hắn và 10 trung niên ma pháp sư.

“Lai Khắc Cấp Bá, cảm ơn anh rất nhiều, không có anh thì lão già này không ra được khỏi cái động huyệt này rồi.” Vị ma pháp sư lớn tuổi mặc áo lam sắc trung hệ ma pháp bảo quay về phía người quần nhân trẻ tuổi cảm tạ.

“Đại ma pháp sư, ngài quá khách khí rồi.” Lai Khắc Cấp Bá nói chuyện không giỏi nên chỉ mỉm cười khiêm tốn.

Họ đang ở trong một sơn cốc bốn phía phủ tuyết trắng, chính giữa sơn cốc là một ngọn tháp xám cao lớn hướng thẳng lên trời. Đó là thánh địa truyền thuyết của các băng hệ ma pháp sư - Khất Nguyễn thập do băng tuyết tạo thành. Đây là nơi các băng hệ đại ma pháp sư đối diện với cực hạn bản thân để trở thành ma đạo sư.

“Tiền quân ngàn dặm cũng phải chia ly, Lai Khắc đội trưởng ta đi trước vậy. Hi vọng sau này có dịp gặp lại mọi người.” Lão ma pháp sư ánh mắt mệt mỏi. 10 vị đại ma pháp sư tiến nhập Khất Nguyễn thập tối đa chỉ còn có 1 người đi ra, năng lực bản thân nâng lên ma đạo sư. Lão pháp sư cả đời cống

hiển sức mình cho ma pháp lúc này cảm thấy thất lạc.

“Hồi Sáng Thế Thần, hồi băng tuyết tinh linh, hãy giải phóng ma lực của người... triệu hồi băng tuyết cuồng long.”

Lam sắc thủy cầu trên ma pháp trường tùy theo chú ngữ của lão ma pháp sư xuất hiện ma lực ba động, không trung đột nhiên hoa tuyết tung bay, không khí như cô đặc lại, một con ngân sắc phi long từ từ hiện ra từ hư không. Phi long dưới sự điều khiển của lão ma pháp sư hồng lên một tiếng trước khi đáp xuống trước cổng tháp bằng bạc, long trào nắm chặt khoá cửa, đôi cánh đập mạnh trong không khí, cánh cửa ngọn tháp bị kéo bung ra.

Mọi người không thể ngờ được từ trong tháp cuồng phong thổi ra, tạo nên một cơn lốc xoáy cuốn hết mọi thứ phía trước cản đường vào trong Khất Nguyên tháp. Đại ma pháp sư thân thể hư nhược, căn bản không thể chống chọi lại lốc xoáy bị cuốn vào trong tháp.

Tiếng Lai Khắc vang vọng trong tiếng gió gào: “Cúi đầu xuống... cúi đầu xuống.”

"A... a... a... Đội trưởng cứu tôi." Hai binh sĩ và một vài ma pháp sư phía trước bị cơn lốc cuốn vào trong tháp, chỉ còn tiếng hét vang dội khắp sơn cốc.

Lai Khắc Cáp Bá phui tuyết trên đầu, cúi người trườn trên mặt đất. Một binh sĩ bị lốc xoáy cuốn đập vào vách núi, máu đỏ nhiễm một góc sơn cốc. Các ma pháp sư còn lại cũng bị thương.

Lai Khắc nằm trên mặt tuyết rút trường kiếm ra, dùng sức đẩy tuyết ra sau biến thân mình thành ván trượt lao tới trước cửa Khất Nguyên tháp. Giữa cuồng phong gào thét, hấn trườn tới cánh cổng, toàn lực đóng cửa tháp lại... Con lốc xoáy lập tức đẩy lùi trong cửa tháp. Lai Khắc lập tức dùng trường kiếm chém cánh cổng, đột nhiên một cơn cuồng phong cuốn tới, Lai Khắc chỉ kịp hét lên một tiếng trước khi bị hút vào trong Khất Nguyên tháp.

Gió ngừng thổi, cửa tháp đóng chặt, thanh hắc sắc trường kiếm của hắn cắm chặt trên cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 1: Băng Tuyết Cổ Nhân Lai

Là lịch sử tạo nên anh hùng hay anh hùng tạo ra lịch sử?

Một mối quan hệ khó giải thích rõ, nhưng bắt đầu từ Hồng Nguyệt lịch năm 203, một Dong binh trẻ tên là Ngã Mễ Cáp Bá đã bước vào lịch sử đại lục Ngã Mễ, 10 năm trước lịch sử tạo nên anh hùng, 10 năm sau anh hùng và lịch sử cuốn chặt lấy nhau.

Ni Nhĩ Cáp Bá, đại lục sử gia, cháu 12 đời thủ bút

"U... U... U..." Tiếng tù và nổi lên phía bắc thôn Hải Khắc, từ phía bắc thôn xuất hiện một thợ săn cười tuyết lộc, thanh âm hoang hốt: “Tuyết lang đến rồi, có tầm 20 mươi con, mọi người mau mau trốn đi.”

Nam nữ già trẻ trong thôn lập tức dừng hết công việc, nhanh chóng chạy lại tháo công cụ trên lưng con tuyết lộc đang làm việc, ôm lấy gia súc gia cầm rồi chạy vào trong nhà đẩy hết vật dụng trên giường xuống. Chỗ trước đây là giường hiện ra một cái hầm có cửa bằng sắt. Sau khi đưa hết gia súc gia cầm xuống, mọi người chui vào rồi đóng chặt thiết bản lại.

Trong một ngôi nhà nhỏ phía nam thôn cất lên tiếng già nua: “Ngã Mễ, nhanh chân lên, Tuyết lang sắp đến rồi...”

“Gia gia chờ cháu một chút, cháu tới liền, hôm qua có hai con tuyết kê con trốn vào đám cỏ.”

Tiếng trẻ con từ bên ngoài ngôi nhà vọng vào... “À... ừ... ừ...” Có tiếng sói tru từ xa truyền lại. Từ trong nhà một ông lão tóc bạc lao nhanh ra, chạy tới đám cỏ trong sân ôm lấy đứa bé mặc kệ nó vừa giẫy vừa la: “Gia gia thả cháu ra, nếu không tìm thấy chúng sẽ bị ăn mất... Hu hu... gia gia thả cháu ra.”

Khi hai người vừa kịp đóng thiết bản lại thì Tuyết lang đã lao vào nhà, con Tuyết lang to nhất dùng móng cào thiết bản, những con khác đánh hơi xung quanh, hơi thở của chúng xuyên qua cửa hầm phả xuống. Đứa trẻ không để ý đến âm thanh trên đầu, khóc dõ: “Gia gia, gà con chắc chắn bị ăn mất rồi, hu hu...”

Ông lão an ủi đứa cháu: “Ngã Mễ ngoan nào, gà con sau này sẽ sinh ra thêm nhiều nhiều nữa mà.”

Ngã Mễ nín khóc hỏi: “Gia gia, tại sao trong thôn nhiều thợ săn vậy mà không xử lý được chúng? Trước đây chúng ta săn gấu tuyết, so với Tuyết lang khỏe hơn nhiều còn bị chúng ta hạ. Sao không giết được Tuyết lang?”

"Ai..!" Ông lão thờ dãi nói:

“Tuyết lang không phải cứ muốn giết là giết, ai dám giết sẽ phải mang mạng mình ra bồi thường đó.”

Ngã Mễ không phục hồi lại:

“Tại sao thúc thúc từ bên ngoài tới lại có thể giết Tuyết lang, hơn nữa còn giết hơn 30 con?”

Ông lão không muốn giải thích nhiều cho đứa cháu, chỉ nói: “Họ là dong binh cho nên có thể giết Tuyết lang.”

Ngã Mễ nắm chặt tay, kiên quyết nói: “Sau này lớn lên cháu sẽ làm một dong binh.”

Thôn Hải Khắc nằm phía đông Noãn Thủy hà thuộc Băng Phong đại lục, nằm giữa Ngã Mễ đế quốc với Cáp Mễ Nhân vương quốc, trên bản đồ thì thuộc lãnh địa Cáp Mễ Nhân. Người Cáp Mễ Nhân từ xưa tới nay quen sống chung với băng tuyết nhưng Noãn Thủy hà sau con bùng nổ của một ngọn núi lửa đã hình thành nên một hồ nước nóng (Tuyết Nguyệt hồ). Xung quanh Tuyết Nguyệt hồ và hai bên bờ Noãn Thủy Hà tạo ra một khu vực đặc biệt trên Băng Phong đại lục hoàn toàn không bị tuyết phủ.

Trong 500 năm lịch sử của mình, Ngã Mễ đế quốc dùng mọi thủ đoạn từ ngoại giao, quân sự, âm mưu để nhằm lấy được Tuyết Nguyệt hồ và khu vực Noãn Thủy hà nhưng đều không thành công. Hồng Nguyệt lịch năm 3, Hồng Nguyệt lịch năm 12, Hồng Nguyệt lịch năm 25, Hồng Nguyệt lịch năm 47, Hồng Nguyệt lịch năm 52, trong vòng 50 năm hai đời Quân chủ (vua) của Ngã Mễ đế quốc vì Tuyết Nguyệt hồ và Noãn Thủy hà đã 5 lần phát động chiến tranh qui mô lớn, điều động Long kỵ binh toàn quốc nhưng mỗi lần tấn công lại là một lần thất bại.

Trong thời gian này Ngã Mễ đế quốc công chiếm đất đai phía nam Băng Phong đại lục... cũng có thể không cần dùng từ "công chiếm" vì Cáp Mễ Nhân vương quốc vốn dĩ không có một binh một tốt ở khu vực này. Sau khi chiến tranh xảy ra, từ Băng Tuyết sâm lâm cực bắc Ngã Mễ đế quốc Bắc Bộ liên bang, một lượng lớn Long kỵ binh theo đường huyết mạch Long Nha sơn phát động tổng tiến công Ngã Mễ Bắc Bộ liên bang Băng Chi bảo lũy, ép quân đội Ngã Mễ phải rút lui.

Tại Băng Phong đại lục, bất kể đội quân nào khi đối diện với đội quân Cáp Mễ Nhân râu tóc trắng bạc, đối diện đội quân mặc bạch sắc tuyết hùng chiến y, đối diện bạch sắc lang kỵ binh, đối diện với cả một góc trời đầy tuyết chỉ có thể nhớ tới 2 chữ: chạy trốn! Trên thế giới băng tuyết này bất kỳ binh chủng nào cũng không thể phát huy quá 10% thực lực, ngay cả Long kỵ binh vô địch thiên hạ cũng không thể hiện nổi quá 50% sức mạnh của mình. Ngã Mễ đế quốc có bao nhiêu Long kỵ binh đi nữa cũng không vượt quá một tiểu đội Lang kỵ binh.

Do đó một số vị Ngã Mễ đế quốc Quân chủ hi vọng thông qua thủ đoạn ngoại giao hoặc đe dọa để chiếm lấy Tuyết Nguyệt hồ và Noãn Thủy hà, nhưng Cáp Mễ Nhân đầu óc đơn giản, chỉ cần thấy có chữ liên quan đến quốc thổ là từ chối ngay lập tức.

Nguyên nhân sâu xa của điều này là do Ngã Mễ khai quốc Quân chủ Ngã Mễ I đã lừa Cáp Mễ Nhân Quân chủ lấy mất một khu vực tương đương 1/4 diện tích Cáp Mễ Nhân vương quốc, tạo lập Ngã Mễ Bắc Bộ liên bang.

Ngã Mễ I lừa đảo Cáp Mễ Nhân Quốc chủ, đem đổi mảnh đất quan trọng nhất của đế quốc - Bình nguyên Hoa Ngữ - đổi lấy mảnh đất phía nam Băng Phong đại lục, dụ hoặc Cáp Mễ Nhân Quốc chủ bằng các loại hoa quả, động vật phong phú của bình nguyên. Cáp Mễ Nhân Quốc chủ Mậu Á VII lòng tham nổi lên, bỏ mặc lời khuyên can của Hoàng thái hậu và Vương đệ kí kết hiệp định chấn kinh cả đại lục. Sau khi hiệp định được kí kết, nhiều người cho rằng Ngã Mễ I bị điên, đem đổi mảnh đất màu mỡ lấy một xứ barren cùng, chó ăn đá gà ăn sỏi... chỉ trừ Hoàng thái hậu và Vương đệ lúc đó của Cáp Mễ Nhân vương quốc phần hận trở về lãnh địa của riêng mình, bất chấp nguy cơ xử tử tuyên bố độc lập, tạo thành Bắc Cáp Mễ Nhân vương quốc.

Trong lúc đó Mậu Á VII dời đô về bình nguyên Hoa Ngữ, bỏ mặc lãnh thổ cũ không quan tâm, do đó không tính toán với Vương đệ. Vương đệ tận dụng thời gian này từ địa bàn của mình cho đến Kinh đô cũ nhanh chóng khuếch trương lãnh thổ cho đến khi chiếm cả Long Nha sơn và cả phía Đông và Bắc đại lục.

Mậu Á VII cùng quần thần đang vui mừng khi đến bình nguyên Hoa Ngữ, cảm giác như tìm được thế ngoại đào viên. Phía Bắc bình nguyên không khí trong lành bốn mùa hoa nở, cưỡi ngựa chạy 3 ngày 3 đêm toàn trời đầy hoa, mũi ngào ngạt hương thơm. Phía Nam bình nguyên là vùng đất mưa ẩm ướt, toàn rừng cây với các chủng hoa quả thơm ngọt.

Nhưng định đô được 5 năm, Kinh đô mới của Mậu Á VII 3 lần bị chư quốc xung quanh tấn công, trong lần cuối cùng Mậu Á VII tự thân dẫn binh, dùng máu của chính mình trả giá cho quyết định sai lầm trước đây.

Vì lẽ gì vương quốc mạnh nhất Băng Phong đại lục khi đến đại lục của Ngã Mễ Nhân thì như "Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh"? Đội quân Lang kỵ binh vô địch, bách chiến bách thắng đã ở đâu?

Sau này các binh pháp gia hậu thế nói rằng: "Học thuyết Binh chủng tương khắc và học thuyết Binh chủng gia trì (tăng cường) là do máu của Quân chủ và 10 vạn Lang kỵ binh viết thành."

Người Cáp Mễ Nhân cư ngụ lâu đời ở Băng Phong đại lục, râu tóc rất dài, lông mày và lông mi cũng vậy, vì để tránh bị ánh nắng phản xạ từ băng tuyết gây mù nên lông mày và lông mi không chỉ dài mà còn mọc rất nhanh. Khi đến khu vực bình nguyên Hoa Ngữ ẩm ướt khiến họ khó chịu vô cùng, mồ hôi liên tục đổ ra. Quý tộc và quan lại còn có thời gian chỉnh sửa, còn binh lính thì chỉ biết chịu khổ. Tuyết lang lông dài trắng muốt, nhưng khi đến đây không hợp thủy thổ nên mất hết sức chiến đấu. Trong quá trình chiến đấu, màu sắc được thiên nhiên bảo vệ bỗng biến thành màu áo tang.

Cuối cùng 10 vạn người đi chưa đến 1 vạn người về được cố hương. Từ đó về sau, Cáp Mễ Nhân học được một điều là không bao giờ cùng người khác bàn chuyện lãnh thổ.

Tuyết Nguyệt hồ sau khi Cáp Mễ Nhân quay về Băng Phong đại lục được 100 năm mới hình thành do núi lửa phun. Lần này Cáp Mễ Nhân không thể để lặp lại sai lầm.

Cũng do nguyên nhân là binh nguyên Hoa Ngữ, Cáp Mễ Nhân đối với Tuyết Nguyệt hồ "kính nhi viễn chi", không phải quân đội đến trấn thủ nhưng cũng không dễ mất đi. Một khi chiến tranh bạo phát, lập tức xuất quân từ Băng Tuyết sâm lâm uy hiếp kinh đô của Ngã Mễ Bắc Bộ liên bang, ép Ngã Mễ đế quốc thoái binh.

Noãn Thuỷ hà và Tuyết Nguyệt hồ đối với Cáp Mễ Nhân cũng có chỗ dùng, đó là làm nơi nuôi Tuyết lang. Vì để bảo tồn sức chiến đấu của Tuyết lang, người Cáp Mễ Nhân không nuôi nhốt mà thả chúng ra tự nhiên. Hoặc có thể nói theo cách khác là khi có chiến tranh, Cáp Mễ Nhân bằng vào trực giác của mình tìm kiếm đã lang chiêu mộ nhập ngũ, đã lang phối hợp cực tốt, chúng tự phân chia cho các Lang kỵ binh đoàn đội: Lang đầu lĩnh trở thành thú cưỡi của đội trưởng, các con còn lại tùy theo vị trí trong bầy mà phân chia đến các chiến sĩ cấp bậc khác nhau.

Kì thật Cáp Mễ Nhân không có khả năng nuôi nhiều Tuyết lang như vậy, một khi tổng động viên thì không thể duy trì quá 6 tháng, không thì kinh tế sẽ bị phá hủy, nguyên nhân là do chiến lang ăn quá nhiều.

Số lượng Tuyết lang không quá 15 vạn phân bố khắp Băng Phong đại lục, nhưng từ khi Ngã Mễ đế quốc đặt chân đến Băng Phong đại lục, Tuyết lang tự động lui về Cáp Mễ Nhân vương quốc và Bắc Cáp Mễ Nhân vương quốc, số lượng còn khoảng 7 vạn. Động thực vật của Băng Phong đại lục cực kì ít, Tuyết lang rất khó kiếm mồi, có khi chạy vài ngày vài đêm mới bắt được một con mồi. Do đó tập kích các thôn làng không phải của Cáp Mễ Nhân là một cách sinh tồn của chúng. Cáp Mễ Nhân không ngăn cản các chủng tộc khác sinh sống trên Băng Phong đại lục... khi đã đóng thuế, nhưng không cho phép ai sát hại Tuyết lang. Phàm là thôn làng nào cũng có cách để đối phó với Tuyết lang. Dần dần hình thành tập quán "lang đến người núp, lang đi người ra", coi đây là một loại thuế của Cáp Mễ Nhân vương quốc. Cũng vì Cáp Mễ Nhân vương quốc sống đạm bạc, thuế thu rất ít nên mọi người cũng không phản đối "lang đầu thuế" này.

Hải Khắc thôn cũng thuộc những thôn làng phải nộp thuế này, thôn dân theo thói quen khi Tuyết lang đến thì chỉ tẩu tán gia súc lớn, còn gia cầm để lại cho Tuyết lang hưởng thụ. Bầy Tuyết lang cũng không ở lại lâu do không phù hợp khí hậu và các thôn làng khác cũng không xa, do đó cần đi "thu thuế" nơi khác nữa. Bọn chúng không lưu lại nơi này quá nửa ngày.

"Bang... Bang... Bang..." Tiếng Tuyết lang cào thiết bản vang trên đầu Ngã Mễ, bỗng một âm thanh đàn ông xuất hiện:

"Cho hỏi đây là nhà Cáp Bá thúc thúc phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 2: Thiết Mã Băng Qua Nhập Thoại Lai

Theo các học giả nghiên cứu lịch sử Ngã Mễ đế quốc thì Ngã Mễ I không hề có ý lừa dối Mậu Á VII. Sau khi Cáp Mễ Nhân rời khỏi binh nguyên Hoa Ngữ, mặc dù có thể dễ dàng chiếm lại nhưng Ngã Mễ đế quốc không phải quân tiến nhập binh nguyên Hoa Ngữ, cũng vì lí do này mà đệ nhị cường quốc Thần Thánh giáo đình có cơ hội phát triển. Vì lí do gì người được gọi là Đại Lục Vương Ngã Mễ I đưa ra quyết định kì lạ này?

Có lẽ phải mất 500 năm sau, một tiểu dong binh cùng mang tên Ngã Mễ mới có thể tìm ra bí mật của Đại Lục Vương Ngã Mễ I.

Ngã Mễ đế quốc Hoàng gia học sĩ Phi Lặc, chuyên gia nghiên cứu Đại Lục Vương thủ bút

"Ai đó?" Ngã Mễ hỏi lại nhưng đột nhiên nhớ đến người đó có thể ở cạnh Tuyết lang thì trong lòng rét run, ôm chặt lấy gia gia.

Hải Khắc thôn chưa bao giờ có người Cáp Mễ Nhân xuất hiện, trước giờ việc thu thuế Cáp Mễ Nhân chỉ sai Nhân loại đi thu giùm. Do đó có Tuyết lang thì không thấy người, thấy người thì không có Tuyết lang, người và lang không bao giờ cùng xuất hiện.

Âm thanh của nam tử từ từ phía trên truyền xuống: "Đây là nhà Cáp bá phải không? Cháu là bằng hữu của Lai Khắc Cáp Bá."

"Phụ thân, là bằng hữu của phụ thân." Nghe thấy tên của phụ thân, Ngã Mễ tựa như quên hết mọi thứ, đưa tay chuẩn bị mở thiết bản nhưng bị gia gia ngăn cản.

Ông lão trầm giọng hỏi: "Nghe giọng cậu thì cậu không phải là người Cáp Mễ Nhân, cậu đến từ Ngã Mễ đế quốc phải không?"

Giọng nam tử từ từ tồn đáp: "Vâng, có phải là Cáp Bá thúc thúc không? Cháu cùng với Lai Khắc cùng nhậm chức thủ vệ quân biên phòng Ngã Mễ đế quốc."

Giọng ông lão đầy nghi ngờ: "Tại sao cậu có thể ở cùng Tuyết lang? Tuyết lang trừ Cáp Mễ Nhân ra còn lại thì không thừa ai cả."

Giọng nam tử đáp lại:

"Cáp Bá thúc thúc, chỉ là do cơ duyên xảo hợp, cháu là một trong số ít người Ngã Mễ không bị Tuyết lang tấn công."

Sau đó nam tử dường như quay sang đám Tuyết lang nói: “Ta có chuyện, Tiểu Bạch, người dẫn anh em rời khỏi thôn làng này đi.”

"À... ú... ú..." Tiếng tru trầm đục vang lên, tất cả Tuyết lang nhanh chóng biến mất.

Ông lão hé thiết bản nhìn lên, sau khi nhận thấy Tuyết lang đã đi khỏi mới mở thiết bản ra. Bên cạnh thiết bản có một nam tử mặc áo truyền thống của Ngã Mễ đế quốc, nhìn thấy ông lão mở cửa lập tức đứng dậy cúi đầu chào.

“Chào Cáp Bá thúc thúc, cháu là bằng hữu trong quân ngũ của Lai Khắc, tên là Hàn Phong Trì, thúc thúc cứ gọi là Trì Hàn Phong cho thuận miệng.”

"Thúc thúc, cha cháu đâu rồi?" Ngã Mễ vừa ra khỏi hầm liền hỏi nam tử, khuôn mặt ông lão cũng hiện lên vẻ mặt tương tự.

“Nói chính xác thì ta cũng không thể giải thích được, do đó mới đến đây. Sự việc là như thế này...”

Trì Hàn Phong ngồi xuống giường và thuật lại lý do tại sao phải đến Hải Khắc thôn.

Người dân Hải Khắc thôn cũng giống như cư dân xung quanh Noãn Thủy hà, đều là di dân từ Ngã Mễ đế quốc và Thần Thánh giáo đình tới. Ở đây phía Bắc là Băng Tuyết sâm lâm dài 1000 km, rộng 200 km; Phía Đông là khu rừng duy nhất trên Băng Phong đại lục không phải là rừng lá kim - Noãn Thủy hà sâm lâm - rộng trên 300 km. Phía Nam và phía tây là biển lớn.

Ngã Mễ đế quốc không có quyền xây hải cảng ở đây, còn Cáp Mễ Nhân vì lý do khí hậu nên cũng không xây hải cảng nên một khi đã đến đây, rất ít người có cơ hội rời đi. Tất cả cũng giống như lão Cáp Bá, đều là thế hệ di dân đầu tiên.

Nhưng thanh niên không như vậy, Lai Khắc Cáp Bá lúc nhỏ đã đi qua đế quốc Bắc Bộ liên bang, sau này mới lớn lên tại Hải Khắc thôn. Tuổi trẻ khí thịnh, không cam chịu ở một chỗ lâu dài, mong muốn bước chân ra ngoài thế giới rộng lớn. Lão Cáp Bá suy nghĩ tinh minh: Tuổi trẻ nên đi ra ngoài. Nhân sinh vài chục năm, khi còn trẻ việc gì thấy nên làm gì hãy làm.

10 năm trước Ngã Mễ phát động chiến tranh, Lai Khắc Cáp Bá 20 tuổi gia nhập đế quốc quân đội với vai trò dẫn đường... Nếu không phải là đại quân di chuyển thì không mấy ai còn mạng để ra khỏi Băng Tuyết sâm lâm hay Noãn Thủy hà sâm lâm nếu không có người dẫn đường thông thạo khu vực này.

Hồng Nguyệt lịch năm 187 tức cách đây 5 năm, Lai Khắc - bằng quân công tích lũy nên được phong làm Ngã Mễ biên cảnh quân Đại đội trưởng - mang con trai chưa đầy 2 tuổi quay lại Hải Khắc thôn. Nương tử của Lai Khắc sau khi sinh Ngã Mễ do thân thể hư nhược, không chịu được hàn khí của Băng Phong đại lục nên mất sau khi sinh một năm. Lai Khắc do thân tại quân đội nên đành gửi con lại cho phụ thân của mình chăm sóc.

Cùng hoàn cảnh đó, Hồng Nguyệt lịch năm 187, Hàn Phong Trì nhận mệnh Đế quốc từ thủ đô ra biên cảnh nhậm chức Biên phòng quân kị binh Đại đội trưởng. Khi Lai Khắc thăm thân nhân về, phát hiện ra kị binh đại đội trưởng đã được điều về biên cảnh tại Hoa Ngữ bình nguyên. Sau này gặp mặt mới quen với Trì Hàn Phong.

Theo như Trì Hàn Phong kể, trong phối hợp hành động Lai Khắc đã cứu mạng mình không ít lần: Hồng Nguyệt lịch năm 188, Trì Hàn Phong dẫn binh truy kích Tuyết thú nhân ở trong Băng Tuyết sâm lâm thường xuyên quấy rối biên cảnh. Do không quen thuộc địa hình nên đã bị Tuyết thú nhân dẫn dụ tới Hàn Băng cốc sâu 50km trong Băng Tuyết sâm lâm, đại đội kị binh cứ nghĩ chỉ cần động tay là tiêu diệt sạch Tuyết thú nhân nhưng không ngờ bọn chúng dùng băng thang 2 bên cốc để trốn thoát. Đến khi quay đầu nhìn lại thì trong lòng chấn động, địa hình dốc 30 độ... một bờ dốc dài 20 km khi đi xuống chỉ tốn nửa ngày, nhưng muốn quay lại... liệu có thể quay lại không khi ngựa đã không còn sức để vừa vượt qua dốc trơn vừa giữ thăng bằng trên tuyết.

Lai Khắc Cáp Bá khi biết hướng đi của quân Trì Hàn Phong nhanh chóng nghĩ đến tình trạng nguy hiểm nhất liền dẫn đại đội bộ binh mạng ván trượt băng rừng suốt đêm nhằm hướng Hàn Băng cốc, mạng theo cả chân âm trên xe trượt tuyết nên biên phòng đại đội kị binh mới có thể tránh khỏi toàn quân bị tiêu diệt. Đương nhiên những chuyện như thế này còn vài lần nữa, nhưng đối với chuyện giúp đỡ hay là cứu mạng thì Trì Hàn Phong chỉ kể sơ lược.

Hồng Nguyệt lịch cuối năm 191, biên phòng quân kị binh đại đội trưởng Trì Hàn Phong và biên phòng xuyên tuyết bộ binh đại đội trưởng Lai Khắc Cáp Bá nhận được lệnh từ Tổng đốc Ngã Mễ Bắc Bộ liên minh đến Tổng đốc phủ hộ tống Đế quốc đại pháp sư tiến nhập Cáp Mễ Nhân vương quốc, vào Khất Nguyên tháp tu luyện.

Thực sự chỉ có một đội hộ tống đại pháp sư đến Băng Tuyết sâm lâm, đội còn lại phụ trách bảo vệ đại pháp sư tiến nhập Khất Nguyên tháp.

Trong lịch sử Đế quốc tổng cộng chỉ có 342 vị đại pháp sư, 134 vị chủ động đề xuất tiến nhập Khất Nguyên tháp tu luyện nhưng chỉ có 35 vị có thể đến được Khất Nguyên tháp, nhưng cuối cùng chỉ có 3 vị là thành công rời khỏi. Trong 3 người thành công thì 1 người tu luyện mất 5 năm, 2 người còn lại tu luyện 10 năm. Theo như hồi ký của 3 vị ma đạo sư kể lại, sau khi tiến nhập tháp, thực tế là bị nhốt vào băng tuyết kết giới, tại huyền cảnh của băng tuyết kết giới tu luyện để thăng năng lực ma pháp của bản thân.

Nhiệm vụ hộ tống lần này trên danh nghĩa quốc gia là đến Cáp Mễ vương quốc và Bắc Cáp Mễ vương quốc giao quốc thư. Trên lộ trình có 3 địa điểm cực kỳ nguy hiểm. 3 nơi nguy hiểm trên Băng Phong đại lục đó là: Thí Luyện động huyết, Long Nha sơn, Băng Tuyết sâm lâm và lộ trình lần này đi qua cả 3 nơi đó. Trong đó Băng Tuyết sâm lâm được coi là an toàn nhất.

Mỗi nguy hiểm của Băng Tuyết sâm lâm là từ Tuyết lang và Tuyết thú nhân ẩn hiện liên tục, xung quanh lại không có thôn làng để bổ sung nhu yếu phẩm. Truyền thuyết Long Nha sơn có Băng tuyết hệ Lục long xuất hiện, đôi lúc tấn công thương nhân trên đại lục công lộ. Còn đối với Thí Luyện động huyết theo sách vở ghi chép, lần cuối cùng đi qua là 56 năm trước do đội ngũ hộ tống một vị đại pháp sư thuật lại... Động huyết dài 150 km, qua khỏi động

huyệt là đến Khất Nguyên tháp nhưng muốn qua 150 km này phải mất ít nhất 10 ngày, trong động quái thú rất nhiều, chủ yếu là băng hệ ma pháp quái thú. 750 người hộ tống ra khỏi động huyệt thì bỏ mạng hơn 70%.

Đại khái hành trình như sau:

- Từ Băng Chi bảo lũy đến biên cảnh Đế quốc đi bằng đại lục công lộ dài 500 km mất 15 ngày.
- Băng Tuyết sâm lâm - Đại lục công lộ - 250 km - 10 ngày.
- Đến kinh đô Cấp Mễ vương quốc giao quốc thư - Đại lục công lộ - 300 km - 10 ngày.
- Từ kinh đô Cấp Mễ vương quốc đến Long Nha sơn - Đại lục công lộ - 450 km - 15 ngày.
- Xuyên qua Long Nha sơn - Đại lục công lộ - 150km - 7 ngày.
- Đến kinh đô Bắc Cấp Mễ vương quốc trao quốc thư - Đại lục công lộ - 300 km - 10 ngày - Mặc dù Khất Nguyên tháp thuộc Bắc Cấp Mễ nhưng đường vào duy nhất là tại Long Nha sơn thuộc phía tây Cấp Mễ vương quốc nên phải quay lại.
- Từ kinh đô Bắc Cấp Mễ đến Long Nha sơn - Đại lục công lộ - 450 km - 17 ngày.
- Từ sơn mạch Long Nha sơn đi về phía Đông Nam để đến Thí Luyện động huyệt - từ đây không có đường, không có thôn làng – 300 km - 20 ngày.
- Xuyên qua Thí Luyện động huyệt - không có đường - 150 km - 12 ngày.

Cả hành trình ước chừng đi hết 200 ngày, thêm thời gian lưu lại kinh đô của 2 vương quốc vị chi 230 ngày. Trong vòng 4 năm Lai Khắc và Hàn Phong hợp tác với nhau hoàn thành nhiệm vụ không biết bao lần nhưng đây là lần đầu tiên họ nhận nhiệm vụ kiểu này.

Trì Hàn Phong giọng nói càng lúc càng trầm trọng, tâm tình của Ngã Mễ và lão Cấp Bá cũng chùng xuống. Chỉ có ai sống tại Băng Phong đại lục mới hiểu hết nguy hiểm của nơi đây. Trăm dặm không gặp người đối với đại lục này là điều bình thường, bảo tuyết chỉ cần nổi lên là cả một khu vực trăm dặm không còn một bóng người sống... Người từ đại lục khác không thể tưởng tượng được bảo tuyết có thể kéo dài 10 ngày, tuyết dày 3 mét, ai đã bị chôn vùi chần chẫn chỉ có chết.

Dã thú muốn tồn tại ở nơi này cần phải có sức khỏe cực tốt, đương nhiên con người sống tại nơi này cũng không ngoại lệ, đem họ so sánh với nhân loại sống ở các đại lục khác thì khỏe hơn rất nhiều.

"Theo lịch trình định trước, chúng tôi xuyên qua Băng Tuyết sâm lâm", Trì Hàn Phong chậm rãi tiếp tục câu chuyện.

Đối với quân bảo vệ biên phòng thường trú kẻ Băng Tuyết sâm lâm thì đây không phải là nơi quá nguy hiểm. Sau khi đẩy lui 3 đợt tấn công của Tuyết thú nhân, 2 đại đội binh an vượt qua Băng Tuyết sâm lâm tiến vào Cấp Mễ vương quốc.

Đến đây Lai Khắc và Trì Hàn Phong tranh cãi nhau vấn đề đội quân nào sẽ quay về Đế quốc, đội quân nào tiếp tục hộ tống? Cuối cùng Lai Khắc thuyết phục Trì Hàn Phong bằng 2 lí do: Trì Hàn Phong chưa có con - Hành quân trong băng tuyết, kỵ binh phản ứng chậm hơn bộ binh.

Nhưng Trì Hàn Phong phản đối lại 2 lí do đó: Nếu Lai Khắc xảy ra chuyện, con trai của Lai Khắc trở thành trẻ mồ côi - Kỵ binh có thể thoát hiểm nhanh chóng, ngoài ra còn có thể giết ngựa làm lương thực, kỵ binh không có ngựa vẫn có thể tương đương với bộ binh.

Cuối cùng cả 2 quyết định ai mạnh hơn sẽ đi tiếp, chỉ kẻ mạnh mới có cơ hội sống sót nhiều hơn.

Trì Hàn Phong thập phần tự tin, 8 tuổi gia nhập Đế Quốc Kị Sĩ học giáo, về phương diện võ kỹ trong học giáo không tìm thấy đối thủ, 20 tuổi thông qua thí luyện trở thành kị sĩ.

Kể đến đây giọng Trì Hàn Phong đột nhiên trở nên mơ hồ, đối với hai ông cháu Ngã Mễ thì vấn đề sinh tử của Lai Khắc quan trọng hơn tất cả nên không chú ý đến.

Kết quả trận đấu tay đôi với Lai Khắc khiến Trì Hàn Phong không thể tưởng tượng ra được - một chiêu phân thắng bại. Trước đây khi phối hợp hành động, đại đội kỵ binh thực hiện việc đột kích tấn công, còn đại đội bộ binh chỉ làm nhiệm vụ áp trận hoặc xử lý tàn cục. Từ trước đến giờ Trì Hàn Phong chưa bao giờ thấy Lai Khắc ra tay. Khi vào trận, Hàn Phong cười toạ kỵ đâm trường thương thẳng tới Lai Khắc. Đứng giữa trời tuyết, Lai Khắc dùng song thủ đại kiếm xuất chiêu không hoa mỹ, trực tiếp ngạnh binh với trường thương. Lúc này một luồng nhiệt khí lan truyền trong tay Trì Hàn Phong, trường thương bị chấn văng ra khỏi tầm phòng thủ của thuần bài. Lai Khắc lập tức thối lui.... Đối với kỵ binh mà nói, khi thương và thuần lý khai thì kết quả cuối cùng là cái chết.

Trì Hàn Phong sau này hối hận là đã không sử dụng song thủ mâu, nếu không kết quả nhất định không như thế này.

"Huynh đệ, không cần đấu nữa, đây là vận mệnh của 2 ta." Lai Khắc vỗ vai Trì Hàn Phong nói:

"Con trai ta năm nay lên 7, vốn dĩ tính đưa nó đến Băng Chi bảo lũy để rèn luyện, nhiệm vụ này giao cho cậu vậy. Thay ta chăm sóc cho nó, nếu ta không về nói với nó..."

"Sự việc này xảy ra cách đây 11 tháng." Trì Hàn Phong nói đến đây 2 mắt ướt đỏ.

Ngã Mễ run run hỏi: "Có phải phụ thân của cháu chết rồi không?"

Trì Hàn Phong tựa hồ khôi phục lại tinh thần trả lời:

"Không ai biết câu trả lời, 1 tháng trước binh sĩ từ Khất Nguyên tháp trở về có thuật lại vào lúc đại pháp sư tiến nhập thì xung quanh tháp tạo ra cuồng phong kết giới, không chỉ đại pháp sư mà 10 pháp sư đi theo thì cũng có 3 bị hút vào trong tháp. Phụ thân cháu vì an toàn của mọi người liều mình đóng cửa tháp lại không để cho cuồng phong kết giới tiếp tục hoành hành. Nhưng khi đang dùng song thủ kiểm chốt chặt cửa thì bị hút vào trong tháp..."

Ngã Mễ lo lắng hỏi Trì Hàn Phong: "Phụ thân có quay về nữa không? Cuồng phong kết giới là gì?"

"Tất nhiên là có thể quay về rồi, nhưng chi là không biết phải chờ bao nhiêu năm. Sau này cháu lớn lên sẽ hiểu rõ hơn."

Người sau này được Ngã Mễ gọi là thúc thúc chỉ trả lời đơn giản như vậy.

Hồng Nguyệt lịch năm 192, một người lạ tên Trì Hàn Phong dưới danh nghĩa thúc thúc xa của Ngã Mễ đến sống ở Hải Khắc thôn. Từ khi hắn đến đây, Hải Khắc thôn không bao giờ bị Tuyệt lang đến "thu thuế".

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 3: Hỏa Tuyệt Tảo Luyện

Trong con mắt hậu nhân thì trong cuộc đời của mình Dong bình vương Ngã Mễ đã gặp rất nhiều cơ duyên tốt nên mới có được thành quả như vậy. Trong số các câu nói còn truyền lại đến ngày nay, Dong bình Vương Ngã Mễ thường nhắc lại nhiều lần 1 câu nói mặc dù hầu như không ai nhớ đến nó: "Muốn thu về một trăm, trước đó phải bỏ ra một ngàn". Đồng thời rất ít người biết được khi còn trẻ ông rất thống hận câu nói này.

Nhi Nhĩ Cáp Bá, Đại lục sử gia, cháu 12 đời của Ngã Mễ thủ bút

"Con trai, dậy đi nào." Âm thanh vang lên trong phòng vài lần.

"Thúc thúc cho cháu ngủ thêm một chút đi, một chút thôi, cháu buồn ngủ lắm." Đứa bé 8 tuổi Ngã Mễ khổ não cầu khẩn.

"Á... Lạnh chết mất..." Âm thanh thê lương vang lên giữa đêm tối.

Các hộ xung quanh gia đình nhà Cáp Bá đã quen với "âm thanh báo thức" buổi sáng này.

Ngã Mễ nhanh chóng nhảy ra khỏi cái giường đầy tuyết. Trì Hàn Phong, tác giả của đồng tuyết đó đặt chiếc thùng gỗ xuống đất thành nhiên nói: "Muốn thu về một trăm, trước đó phải bỏ ra một ngàn. Ta sẽ huấn luyện con thành chiến sĩ mạnh hơn cả phụ thân của con."

Phương Đông vừa hé sáng thì có 2 bóng người một lớn một bé rời khỏi Hải Khắc thôn, chạy dọc theo bờ Noãn Thủy hà hướng về Tuyệt Nguyệt hồ.

Trì Hàn Phong, ai lần đầu tiên gặp hắn đều nhận ra đây chắc chắn là một quý tộc. Tại Ngã Mễ đế quốc, thế gia quý tộc có một đặc điểm chung là khí chất ưu nhã, lịch sự. Ấn tượng đầu tiên mà Trì Hàn Phong tạo ra với người đối diện chính là như vậy, nhưng ai quen biết hắn lâu dài sẽ phát hiện một tính cách khác: tinh quái, thích trêu đùa người khác. Kể từ khi đến Hải Khắc thôn, trong vòng 2 tháng những ai quen biết Trì Hàn Phong đều bị hắn hí lộng. Nhưng không vì vậy mà mọi người nghi ngờ thân phận mà hắn nói... một quân nhân, bất quá danh hiệu quý tộc chỉ thuộc hàng thấp nhất: quý tộc kị sĩ, tước hàm không có khả năng tập âm mưu đừng nói đến được phong đất phong hầu.

Trong thời gian này, Ngã Mễ là người chịu nhiều đau khổ nhất.

Vị thúc thúc kì quái này rất thích gọi Ngã Mễ là "con trai", và kể từ ngày đầu tiên vị thúc thúc này tới đây thì Ngã Mễ không còn cơ hội ngủ nướng nữa, ngay cả cơ hội tự do hoạt động cũng không còn. Hắn chưa bao giờ đánh hay mắng Ngã Mễ, nhưng các "biện pháp khác" so với đánh mắng còn đáng sợ hơn rất nhiều, như đồng tuyết trên giường sáng nay là một ví dụ.

Lai Khắc Cáp Bá trong Khất Nguyên tháp nếu biết con mình được gửi cho người như thế này không biết sẽ nghĩ gì.

Lão Cáp Bá lúc đầu cũng không quen cách chàng trai trẻ đối đãi với cháu mình, cũng như không quen cách hắn gọi Ngã Mễ là "con trai". Nhưng sau một thời gian tiếp xúc, ông cũng chấp nhận hắn trở thành thành viên gia đình. Điều khiến ông lão thay đổi suy nghĩ là do những việc Trì Hàn Phong làm khi Ngã Mễ đã ngủ... như việc đắp chăn cho Ngã Mễ, chuẩn bị bài về văn hoá cho ngày hôm sau hay từ sớm tỉnh mơ đã dậy dọn sạch tuyết.

Lịch học của Ngã Mễ như sau:

- Thể năng huấn luyện: từ lúc trời chưa sáng dậy chạy bộ từ bờ Noãn Thủy hà tới Tuyết Nguyệt hồ, độ dài quãng đường khoảng 20 dặm. Mặc dù nước sông khá ấm nhưng hai bên bờ tuyết phủ khắp nơi, vì để di chuyển thuận tiện nên Trì Hàn Phong yêu cầu Ngã Mễ chỉ mặc ngoài một chiếc áo mỏng.

- Ý chí huấn luyện: khi đến Tuyết Nguyệt hồ, cởi áo ra xuống hồ bơi. Tuyết Nguyệt hồ tuy có một chữ Tuyết trong tên nhưng từ lòng đất dưới đáy hồ phun lên luồng nước cực kì nóng. Mặc dầu là chỉ bơi gần bờ chứ không phải ở trung tâm đáy hồ, nước ở đây cũng đủ nóng để luộc chín trứng tuyết kê.

Đang giữa băng tuyết bị buộc phải nhảy vào trong hồ nước nóng chính là bài tập rèn luyện ý chí con người.

Sự thật thì Tuyết Nguyệt hồ cũng như những suối nước nóng có khả năng hồi phục thể lực và chữa thương rất tốt, bất kể trước đó khổ cực như thế nào, Tuyết Nguyệt hồ đều có khả năng hồi phục trạng thái tốt nhất cho Ngã Mễ.

Sau một giờ tiến hành huấn luyện ý chí tại Tuyết Nguyệt hồ, Ngã Mễ quay lại bài tập huấn luyện thể lực... chạy dọc theo Noãn Thủy hà quay về Hải Khắc thôn. Tuy nhiên bài tập thể năng này chỉ duy trì được một năm sau đó bị "huỷ bỏ".

Trong một lần do quá mệt nên Ngã Mễ ngủ quên khi đang bơi tại Tuyết Nguyệt hồ, cũng may là nước chứa rất nhiều khoáng chất nên dù không cần bơi cũng không chìm. Nước hồ lại theo Noãn Thủy hà xuôi ra biển băng ngang qua Hải Khắc thôn. Phát hiện ra điều bí mật này, Ngã Mễ đã lợi dụng cơ hội để ngủ thêm 2 giờ.

Chỉ có điều một lần do ngủ quá hăng say nên bị cuốn trôi ra biển, Trì Hàn Phong sau khi về thôn chờ nửa tiếng nhưng không thấy Ngã Mễ quay về liền mượn thuyền đi tìm, kết quả tìm thấy Ngã Mễ đang ngủ ngon lành cách xa bờ 5 dặm.

Sau khi trở về thôn, bài tập tiếp theo là huấn luyện kĩ thuật chiến đấu, thực chất là đi chẻ củi. Chẻ củi với kĩ thuật chiến đấu có gì liên quan? Nghĩ hàng trăm lần vẫn không hiểu, Ngã Mễ đành hỏi Trì thúc thúc của nó.

Câu trả lời trước sau vẫn như một, không tìm ra gì mới: "À..." Trì Hàn Phong vuốt mũi nói: "Thực chất ta cũng không biết, những bài tập kia quả thật do ta thiết kế, riêng bài tập này là do phụ thân của cháu nói với ta".

Dường như là theo ý muốn có sẵn của Lai Khắc Cáp Bá, Ngã Mễ theo lệnh Trì Hàn Phong đến các gia đình trong thôn ngỏ ý muốn chẻ củi dùm họ. Tất cả thôn làng đều thốt lên: "Biểu hiện quả nhiên không hổ là con cháu nhà Cáp Bá". Mỗi khi chiều xuống, cư dân Hải Khắc thôn dùng xe tuyết mang củi kiếm được từ rừng về chất trong sân nhà Ngã Mễ.

Bất cứ ai đã từng làm qua việc này đều biết một điều, đó là khi chẻ củi thì rìu là quan trọng nhất, thanh củi càng to đầu rìu càng lớn. Ngoài ra còn có cấu tạo của cán rìu và lưỡi rìu, cán rìu càng rộng càng tốt, lưỡi rìu không cần quá sắc bén, chỉ cần liên mạch với chuôi là đủ. Điều này chỉ thể hiện rõ sau khi đã bỏ xuống, dùng kết cấu hình chữ V của lưỡi rìu tách thanh củi ra nhiều mảnh.

Mặc dù bài tập này của Ngã Mễ là do Trì Hàn Phong kiểm tra nhưng xem biểu hiện thì vị quý tộc của Ngã Mễ để quốc không biết một tí gì về chẻ củi. Cho dù đem cho hẳn loại rìu to lớn nhất là song thủ phủ e là cũng không chẻ được thanh củi, có khi còn bỏ huyệt.

Cũng may là còn lão Cáp Bá hiểu được ý muốn của con trai mình, dạy cho cháu trai cách sử dụng lực tay, lực eo như thế nào, hai chân phải ra sao mới phát huy hết sức lực, cách xem thớ gỗ để chẻ dễ dàng, xử lý như thế nào khi gặp nhánh hay cục lồi...

Lắng nghe lão Cáp Bá giảng những điều mới lạ này không phải chỉ có Ngã Mễ mà còn cả Trì Hàn Phong.

Trì Hàn Phong tự nói với bản thân: "À, thì ra đạo lý là như vậy, hoá ra đó là cách mà cậu ta ngay lần đầu đã dễ dàng chán vắng cây thương của mình, hơn nữa đứng trên tuyết còn giúp cậu ta giảm được lực xung kích của mình."

Kể từ hôm đó trong sân nhà lão Cáp Bá có 2 bóng người một lớn một nhỏ chẻ củi. Khi bắt đầu, tốc độ của Ngã Mễ cực kì chậm do không đủ khí lực và chưa nắm vững kĩ xảo dùng rìu, đã nhìn kĩ thớ gỗ nhưng khi bỏ rìu xuống không biết đã đi đâu. Nếu không phải có Trì thúc thúc phụ giúp thì e là nhiều gia đình trong Hải Khắc thôn phải tham gia "mùa hội ăn thức ăn lạnh".

Trong một năm thực hành bài tập này, nửa năm đầu Ngã Mễ dùng loại rìu to nhất, nửa năm sau mới đổi sang loại trung bình nhưng thanh củi lại to hơn.

Sau bữa tối, dù cả ngày mệt mỏi nhưng Ngã Mễ vẫn chưa được ngủ, dưới ánh đèn dầu Trì Hàn Phong bắt đầu dạy cho Ngã Mễ tri thức. Trong con mắt của Ngã Mễ, đây là phương diện mà Trì thúc thúc của nó giỏi nhất, nguyên xuất thân Đế quốc quý tộc, dù vị trí cao hay thấp đều có năng lực diễn giải lịch sử của Đế quốc. Tương tự như vậy, từng làm biên phòng đế quốc đại đội trưởng nên Trì Hàn Phong đối với những lý giải về hợp đồng tác chiến giữa các binh chủng vượt xa so với dân Hải Khắc thôn. Do đó vào buổi tối, cứ cách một ngày thì học một buổi binh pháp, buổi còn lại thì học tập lịch sử của Đế quốc.

Sau khi khiến Ngã Mễ có hứng thú với học tập tri thức, Trì Hàn Phong nhân lúc rảnh rỗi còn kể thêm về phong thổ nhân tình khắp Đế quốc cũng như các câu chuyện lưu truyền về dong binh trong dân chúng.

Trông Ngã Mễ lắng nghe đến ngây người, Trì Hàn Phong cảm thấy hiếu kì liền hỏi nó vì sao quan tâm đến dong binh như vậy?

Ngã Mễ không giấu diếm kể.... Nguyên nhân là do Dong binh được giết Tuyết lang.

Nghe đến đây Trì Hàn Phong suy chút nữa đã té xuống đất, không thể tưởng tượng được con trai của Đế quốc bộ binh đại đội trưởng, học trò của Đế quốc kị binh đại đội trưởng lại mong muốn trở thành một dong binh.

Bất kể là quân nhân Đế quốc hay là quân nhân Cáp Mễ vương quốc đều không thể tùy tiện giết Tuyệt lang cũng như quân nhân Cáp Mễ quốc không thể tùy tiện giết chiến mã của Đế quốc.

Mặc dù khuyên can nhiều lần, nhưng khi nghe Trì Hàn Phong xác nhận quân nhân Đế quốc không thể tùy tiện giết Tuyệt lang thì Ngã Mễ kiên quyết không thay đổi chủ ý.... Không gian trở nên im lặng.

Hai ngày sau, Trì Hàn Phong cuối cùng cũng nghĩ thông: Dong binh cũng được, có thể đi khắp nơi, chỉ cần mạnh mẽ, nói không chừng có thể đến Khát Nguyên tháp xem qua một lần. Còn về thu nhập, cùng một cấp nhưng thu nhập của dong binh hơn xa quân nhân, đương nhiên mức độ nguy hiểm cũng cao hơn.

Tạo lập ý chí lâu dài, kiên định không thay đổi... Từ điểm này có thể thấy Ngã Mễ từ nhỏ đã có phẩm chất hơn người!

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 4: Linh Thú Chiến Sĩ

Vào thời kỳ khi Dong Binh Vương chưa ra đời, trong quân đội binh chủng song thủ kiếm sĩ thuộc loại binh chủng thấp kém nhất, rất ít khi xuất hiện và không bao giờ trực tiếp chiến đấu trên chiến trường. Thường chỉ xuất hiện dưới danh nghĩa cận vệ của tướng lĩnh. Nhưng dưới ánh hào quang của Dong Binh Vương, ngày càng có nhiều tướng lĩnh chỉ huy và dong binh bắt đầu sử dụng song thủ kiếm, binh chủng song thủ kiếm sĩ cuối cùng cũng phát triển thành một hệ riêng biệt. Trong biên chế quân đội cũng xuất hiện 4 loại binh chủng mới:

Tại bình nguyên có sức mạnh công phá tương đương với chiến phủ chiến sĩ - Đại kiếm sĩ binh chủng.

Có thể chiến đấu trong mọi hoàn cảnh, mai phục, tập kích hiệu quả nhất - Song thủ kiếm sĩ binh chủng.

Còn ác mộng của các tướng lĩnh chỉ huy chiến trường, phát triển từ song thủ kiếm sĩ binh chủng, được mệnh danh "chiến trường u linh" - Cuồng thúu đại kiếm sĩ.

Cuối cùng là đặc thù kiếm sĩ binh chủng do chính Dong Binh Vương truyền thụ, công thủ toàn vẹn, là trung tâm của các cuộc viễn chinh xa.

Trích từ "Kiếm sĩ phổ cập giáo trình", hiện đại binh chủng học giả Trì Nhất Tử biên soạn

Mùa xuân năm 195 Hồng Nguyệt lịch, tại phía Nam thôn Hải Khắc bên bờ Noãn Thủy hà có một khu vườn nhỏ cũ nát. Khu vườn tuy cũ nhưng những bức vách gỗ ghép của căn nhà lại rất mới. Bốn phía trong sân chất đầy củi.

"Cạch... Cạch.."

Tiếng răng va vào nhau phát ra từ trong sân, nếu tiến vào xem mọi người sẽ thấy một cậu bé đang bỏ củi.

Nhân loại quả là một chủng tộc buồn cười. Nếu để một người được sống trong nhung lụa, quanh năm ăn toàn đồ phẩm tốt nhất, chưa chắc thân thể đã khỏe mạnh cường tráng. Cậu bé trước mặt là một ví dụ, bị một Đế quốc quý tộc bắt mình bắt bạch xung là Trì thúc thúc đầy ải suốt 3 năm, chưa hề được ăn bất kỳ đồ phẩm nào, nhưng mỗi khi huy động cánh tay thì các cơ bắp ẩn hiện dưới làn da đầy sức sống.

Mùa xuân ở Noãn Thủy hà rất lạnh, ở nơi này chỉ vào giữa mùa hè mới có thể thấy một chút màu xanh của vùng phía Bắc Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục. Người bình thường vào mùa này trên thân phủ kín y phục làm từ da tuyết thú, nhưng đứa trẻ khoảng 10 tuổi này trên thân chỉ có mỗi chiếc khố, mồ hôi chảy từ đầu và thân thể ra nhanh chóng đóng thành băng, sương trắng từ người cậu bé bay lên.

Điều kinh ngạc ở chỗ thứ cậu bé dùng lại là khám đao!

Cho dù là người đốn củi khỏe mạnh nhất Băng Phong đại lục nếu không muốn phí sức thì cũng phải dùng lực của đầu rìu mới xong. Nếu như dùng khám đao, chỉ sợ vừa bỏ xuống thân đao đã bị thanh củi kẹp chặt lại không thể tách thanh củi ra, ít nhất cũng phải 5-6 nhát bỏ nữa mới xong, do đó dùng khám đao rất mau mất sức.

Dùng nhiều lực như vậy để bỏ củi, sao lại còn dùng khám đao?

"Con trai, lại đây nào." Tiếng nói từ trong nhà vọng ra.

"Vâng, cháu đến ngay đây Trì thúc thúc." Ngã Mễ nhanh chóng thu dọn đồng củi lại rồi bước vào căn nhà.

"Từ hôm nay con sẽ học cách sử dụng vũ khí, buổi chiều không cần bỏ củi nữa, dân trong thôn cũng không dùng hết chỗ đấy. Từ giờ mỗi buổi chiều dành ra nửa buổi làm giờ học cách dùng vũ khí." Ít khi nào thấy Trì Hàn Phong nói chuyện nghiêm túc như lần này.

"Con thích loại vũ khí nào? Ta khuyên con nên dùng kị sĩ thương kèm trường kiếm, ta thấy con thích hợp với chúng. Sau này nhất định sẽ thành vũ khí yêu thích nhất." Không cần biết Ngã Mễ thích gì, Trì Hàn Phong từ đầu đã cưỡng ép cậu bé.

"Con xem những đứa trẻ cùng tuổi không ai cao bằng con, nhưng con cũng không có thể hình của người sống trên núi cao, do đó song thủ cự phù không phù hợp. Theo ta thấy con cũng không thích trở thành cung tiễn thủ chỉ biết bắn lên kiếm com. Đòn đao kèm thuần bài lực sát thương quá thấp, chỉ phù hợp với người không có khí lực. Còn chủy thì ngày càng ít người sử dụng, sớm đã tuyệt tích. A... không phải con định nói với ta con định học trường mâu chứ? Trường mâu chỉ có quân đội mới sử dụng, chỉ dùng để chống lại kị binh, còn lại thì vô dụng." Trì Hàn Phong vừa thao thao bất tuyệt vừa xem biểu tình của Ngã Mễ, hi vọng có thể dụ thẳng bé theo ý mình.

"Cháu muốn học song thủ đại kiếm giống như cha cháu." Đối diện với vị thúc thúc này, đức trẻ mới lên 10 Ngã Mễ cảnh ngày càng đau đầu, cuối cùng chỉ còn cách dùng biểu tình thay cho lời nói, thường thì điều này có nghĩa là nó sẽ không thay đổi chủ ý.

"Quả nhiên là cha nào con nấy, có cả tính, ta rất thích". Trì thúc thúc vừa cười vừa xoa đầu nó.

Rồi đột nhiên vẹo má nó, khuôn mặt nghiêm trang nói: "Không thể được, ta đã quyết định rồi, con sẽ học kị sĩ thương cùng với ta, ta sẽ bồi dưỡng con thành một Đế quốc kị sĩ giống ta. Song thủ đại kiếm có gì hay chứ? Tron quân đội đó là quân chủng thấp kém nhất, còn kị sĩ là binh chủng chủ lực."

Trong quân đội của Đế quốc và Liên bang phía Bắc, khi bắt đầu gia nhập các chiến sĩ chỉ có thể chọn lựa 3 binh doanh là lính trường thương, kiếm sĩ và cung tiễn thủ. Sau một năm huấn luyện tân binh, những người có tư chất cao sẽ được chuyển sang các binh doanh cao cấp hơn. Ví dụ như lính trường thương có thể trở thành kị sĩ hay chiến phù chiến sĩ. Còn như cung tiễn thủ tuyển những người có năng khiếu ma pháp, huấn luyện ma pháp thêm 1 năm để trở thành ma pháp cung tiễn thủ, hoặc trở thành lang kị cung tiễn thủ. Chỉ có kiếm sĩ binh doanh, sau thời gian huấn luyện 1 năm nếu thể chất quá kém, không có khả năng bồi dưỡng đều bị đưa tới song kiếm thủ binh doanh, tất nhiên nếu song thủ kiếm binh nào có biểu hiện tốt vẫn có cơ hội trở thành kị sĩ, chỉ có điều phải học sử dụng vũ khí khác nhưng trường hợp này rất hiếm. Không những vậy mà song thủ kiếm binh rất ít khi xuất hiện trên chiến trường. Nếu không phải chỉ phí đào tạo binh chủng này rất rẻ, lại có thể trở thành lực lượng duy trì trị an thì có lẽ đã biến mất trong quân đội của các quốc gia. Nếu như quốc gia nào mà điều động kiếm sĩ doanh tham gia chiến tranh thì có nghĩa là chiến tranh sắp kết thúc.

Bất kể Trì Hàn Phong ép buộc hay dụ dỗ, Ngã Mễ vẫn im lặng không nói... Tất nhiên đây không phải là biểu hiện cho sự đồng ý.

"Ông trời ơi, ta đã làm gì sai mà ông lại tặng cho ta đồ đệ như thế này. Đại ca, đệ có lỗi với huynh, đệ không còn mặt mũi nào nhìn đại tẩu, đệ thật là vô năng không dạy được con của 2 người, nó muốn trở thành một song thủ kiếm sĩ hạng bét". Cuối cùng Trì Hàn Phong lấy tay ôm mặt khóc nức nò.

"Khóc, khóc gì mà khóc, nam nhân không được chảy nước mắt. Đừng trừng mắt nhìn cháu, có gì lạ lắm sao?" Cho dù là thiên sứ trong sáng nhất sống cùng ác ma trong thời gian dài, có thể nói ra những lời như thế này cũng là điều bình thường.

"Xem ra ta không cho con thấy thân phận thật của ta thì con không thay đổi." Trì Hàn Phong hai tay đang ôm mặt lập tức thay đổi khí thế, trông như một ngọn núi hùng vĩ uy phong lẫm liệt.

"Ngã Mễ, kị thực ta không phải kị sĩ bình thường, mà là kị sĩ cao cấp nhất của Đế quốc... Huynh thú kị sĩ. Ta hi vọng con cũng có thể trở thành một huynh thú kị sĩ đáng tự hào như ta"

Mười ngón tay đan chéo vào nhau, Trì Hàn Phong hô lớn: "Nhân danh ta, hãy xuất hiện... Huynh thú linh lang."

Một kết giới ngũ giác to lớn xuất hiện giữa phòng, bạch quang chói lọi, một con Tuyết lang to gấp đôi Tuyết lang thông thường hiện ra. Tuyết lang có bộ lông trắng như tuyết, bóng mượt toàn thân, chiếc đuôi lớn vung vẩy phía sau, đầu đặt lên 2 chân trước, thoải mái nằm ngủ.

Ngã Mễ chấn kinh, khi nhìn thấy một con Tuyết lang to như vậy 2 chân đã nhanh chóng nhún ra, té xuống sàn.

"Tiểu Bạch..." Trì Hàn Phong lập tức khom người xuống kéo tai Tuyết lang thăm nảo nói: "Chúng ta 3 năm không gặp, ta hi vọng ngươi ở tại Huyền Thú thánh viên có thể nâng cao năng lực, không ngờ cậu khiến ta thật bất ngờ... Cậu phát phì rồi." Trì Hàn Phong vừa nhìn đều vừa kéo tai Tuyết lang.

"Oa... gừ..." Tuyết lang bị đánh thức, tức giận lắc đầu thoát khỏi cái kéo tai, nhe hàm răng to lớn cùng cái mồm đỏ như máu ra hướng về phía sau.

Khi nhìn thấy Trì Hàn Phong, bộ mặt hung ác của Tuyết lang lộ ra chút tiểu ý, đuôi vẫy vẫy, nhảy chồm đê lên người Trì Hàn Phong.

Đối diện với khuôn mặt đáng sợ này, Trì Hàn Phong liền thay đổi khẩu khí, vuốt bộ lông Tuyết lang nói: "A, không phải... Ý ta là ba năm không gặp, cậu đã lớn hơn rất nhiều, ngày càng đẹp trai ra."

Tuyết lang được khen liền phi thường mãn ý, Trì Hàn Phong thấy thế liền nhanh chóng chuyển thân ngồi lên người Tuyết lang, một tay nắm lấy đám lông trên đầu nó, một tay chọc vào những chỗ hiểm nói: "Bà nội ơi, từ mai không cần trở về thánh viên nữa, mỗi tối thay thay ta trông coi khu vườn."

Từ đầu đến cuối Ngã Mễ bị làm cho phát sợ. Tuyết lang mang đến cho người khác áp lực cực lớn. Một con Tuyết lang to lớn như vậy từ đột nhiên xuất hiện, cho dù là một thợ săn đã trưởng thành e là cũng bị dọa chết khiếp.

Trì Hàn Phong vô cùng mãn ý khi thấy biểu hiện của Ngã Mễ. Hai tay tả hữu nhanh chóng cầm lấy thương và thuần bài, uy phong cười Tuyết lang đắc ý nói với Ngã Mễ: "Trông uy phong chứ con trai? Nếu ta mà mặc cả chiến giáp chắc chắn con phải khóc thét lên. Nói cho con biết loại toạ kị như vậy không cần con cung cấp thức ăn, chúng sẽ tự quay lại kết giới tìm thứ lót dạ."

Ngà Mễ cẩn thận nhìn Tuyết lang, trong ánh mắt hiện ra vẻ hiếu kì.

Tri Hàn Phong lấy ra một gói vải lớn, nói với Ngà Mễ: "Con biết vì sao ta gọi con là con trai không?"

Tại các đại lục, binh chủng có đẳng cấp G cao nhất là Long kỵ sĩ, nhưng do phi long số lượng còn lại rất ít, phi long đồng ý hợp tác với người lại càng ít hơn nên tốc độ đào tạo phi long kỵ sĩ không thể nâng lên. Các quốc gia tổng cộng có không quá 20 Phi long kỵ sĩ. Do đó Phi long kỵ sĩ uy lực cường đại nhưng rất khó điều khiển như các binh chủng khác.

Đứng dưới Phi long kỵ sĩ là Huyền thú kỵ sĩ, Huyền thú kỵ sĩ khác Phi long kỵ sĩ duy nhất ở một điểm: Huyền thú có thể mượn năng lượng kết giới để bay trên không trung nhưng huyền thú không có ma pháp, không thể đơn độc tác chiến được như Long kỵ sĩ.

Nhưng điều khiến các quốc gia động tâm chính là tốc độ đào tạo ra Huyền thú kỵ sĩ có thể nâng cao được.

Chú thích:

- *Thuyết Bất Đắc Đại Sư: Huyền thú chỉ là toạ kỵ của kỵ sĩ, tùy vào chủng loại khác nhau mà sẽ có tác động lên năng lực chiến đấu của kỵ sĩ. Trong những hoàn cảnh khác nhau, tác động cũng khác nhau.*

Vì dụ Tri Hàn Phong tại Băng Phong đại lục cùng Huyền thú kỵ sĩ khác đối kháng thì sẽ tăng thêm 50% cơ hội chiến thắng. Còn nếu như đấu với Tuyết lang kỵ sĩ thì không cần nói, phổ thông kỵ sĩ không có cơ hội khi đối mặt với Huyền thú kỵ sĩ.

- Long kỵ sĩ chỉ chung tất cả các kỵ sĩ dùng rồng làm toạ kỵ bao gồm cả phi long.

- Huyền thú thực chất là do Linh thú vào ngày Nhật thực tiến nhập vào Huyền Thú thánh viên tu luyện thành.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 5: Đảm Đại Bao Thiên

Huyền Thú thánh viên nằm ở nơi Ngà Mễ đế quốc, Thần Thánh giáo đình, Tu Tư đế quốc giao nhau, nằm giữa dãy Thánh Tuyết sơn cao 4000 mét, dài 500 dặm. Bất kể từ hướng nào tiến nhập Thánh viên, khi gặp nơi nào thế núi dốc, độ cao giảm nhanh chóng từ 4000 mét xuống còn 800 mét thì nơi đó chính là Huyền Thú thánh viên.

Nếu không tận mắt nhìn thấy thì không ai có thể tin được trên đỉnh tuyết sơn lại có một địa phương huyền ảo như vậy. Huyền thú các loại tự do sinh hoạt khắp nơi, nhưng khi muốn bước vào thì sẽ phát hiện ra bị một kết giới ngăn cản. Theo truyền ngôn lưu lại chỉ khi thời khắc Hắc thái dương và Bạch thái dương kết hợp, đi cùng những linh thú có tiềm chất trở thành huyền thú thì mới có thể tiến nhập Thánh viên.

Đây chỉ là lưu truyền trong dân gian, cách thức thực sự thì chỉ có những nhân vật cấp cao của Ngà Mễ đế quốc, Thần Thánh giáo đình và Tu Tư đế quốc mới có thể nắm rõ.

Trong một lần tham gia lễ hội của Ái nhân, một thi nhân vô tình nghe được bài thơ:

Sáng Thế Thần tạo ra 4 chủng tộc

Thông tuệ nắm giữ Thiên giới

Tà ác đoạt lấy Địa giới

Vô tri lưu lạc Phàm trần

Chỉ có Ái nhân đáng thương một lòng vì Sáng Thế Thần

Khi sinh mệnh linh quang hiển hiện, thần thánh huyền thú sẽ trở thành con thuyền cứu mạng những kẻ vô tri.

Từ đó Huyền Thú thánh viên càng trở nên huyền bí.

Trích từ "Sơn Hải Kinh - Kì Đàm Quái Luận"

"Ngà Mễ, ta luôn coi con như con trai của ta. Cũng chỉ có danh hiệu quý tộc của Đế quốc mới có cơ hội trở thành một Huyền thú kỵ sĩ". Tri Hàn Phong cười Tuyết lang vừa nói vừa nghịch đám lông trắng, Tuyết lang thoải mái nhắm mắt rên khẽ.

"Ngà Mễ, ta nói cho con hay, muốn nhanh chóng làm quen với Tuyết lang, cách hiệu quả nhất chính là gỡ đám lông phía dưới cổ của nó... Trông nhiều

móng vuốt như vậy nhưng phần dưới cổ là nơi duy nhất nó không thể tự mình gãi ngứa được, cho nên nó rất thích người khác gãi giùm."

"Điều đó thì liên quan gì đến việc học sử dụng vũ khí của cháu?" Ngã Mễ sau khi trở lại bình thường liền truy vấn Trì Hàn Phong.

Khuôn mặt Trì Hàn Phong trông ngổ chưa từng thấy, lập tức lấy tay đâm vào đầu Ngã Mễ nói: "Song thủ kiếm cốt ở 6 chữ ngoan, mãnh, chuẩn, linh, xảo, khoái. Do đó yêu cầu thân pháp người sử dụng phải linh hoạt, nhưng linh thú chỉ có thể nâng cao xung lực không thể nào phối hợp được với tốc độ yêu cầu của song thủ kiếm. Nếu con muốn học kiếm pháp đó thì cả đời này đừng mong trở thành kị sĩ."

Trên khuôn mặt Trì Hàn Phong bất ngờ lộ ra nụ cười gian xảo: "Ta lúc đầu muốn con học thương chính là đợi qua 5 năm nữa khi con 15 tuổi, lúc đó Hắc thái dương với Bạch thái dương sẽ trùng hiện. Ngã Mễ đế quốc tất sẽ cử người sang Bắc Cáp Mễ quốc cầu Tuyệt lang vương sinh hạ 5 Tuyệt lang linh thú con, ta sẽ mượn của họ 1 con rồi đưa con đến Huyền Thú thánh viên, dạy con cách biến linh thú thành huyền thú để trở thành một Huyền thú kị sĩ giống ta."

"Tổng cộng chỉ có 5 con, có quý mới cho mượn, e là đi ăn trộm thì đúng hơn!" Quá quen với tác phong của Trì thúc thúc nên Ngã Mễ một câu đã nói rõ "Thiên cơ".

"He... he... Vậy thì đã sao? Ta đường đường là Đế quốc quý tộc, con trai của ta trở thành Huyền thú kị sĩ là điều đương nhiên." Trì Hàn Phong vỗ ngực tự hào nói tiếp: "Nếu không phải mong con trở thành một kị sĩ cao quý ta cũng không ép con học trường thương với đơn kiếm."

Bất ngờ một giọng nói khàn khàn cất lên: "Trì Hàn Phong, cậu có biết bờ biển Cáp Mễ quốc có một chủng ung được gọi là Cuồng Thú ung không?"

"A, là Cáp Bá thúc thúc." Trì Hàn Phong và Ngã Mễ bỗng phát hiện lão Cáp Bá đang đứng trong sân.

"Ta cũng vừa về, thấy hai người nói chuyện vui vẻ nên không muốn làm phiền." Lão Cáp Bá trầm giọng nói tiếp: "Cuồng Thú ung không những mạnh mẽ, linh hoạt mà tốc độ còn rất nhanh. Tổ tiên nhà Cáp Bá ta cũng từng có người thuần phục được vài con, phát hiện chúng có thể phối hợp với tốc độ của đại kiếm sĩ cần có. Nghe nói Cuồng Thú ung cũng là một loại linh thú, có thể tiến nhập Huyền Thú thánh viên thu tẩy luyện."

"A? Cáp Bá thúc thúc từ đâu biết được điều này?" Trì Hàn Phong kinh ngạc, không ngờ ở một thôn làng nhỏ bé này cũng có người biết về phương pháp huấn luyện huyền thú.

"Đế quốc quý tộc không chỉ có Trì gia, tổ tiên của ta cũng từng là quý tộc, nhưng do nhiều nguyên nhân nên chúng ta đã rời khỏi Đế quốc." Lão Cáp Bá chỉ trả lời ngắn gọn, hình như không muốn tiếp tục nói về vấn đề này.

Với kết quả 2 chọi 1, song thủ kiếm trở thành môn học chính của Ngã Mễ. Nhưng Trì Hàn Phong cũng làm mọi cách tranh thủ thời gian để thương thuận phối hợp trở thành môn phụ khóa cho Ngã Mễ.

Hậu thế các Đại kiếm sĩ sau này nghe đến đây cũng không khỏi thở ra một tiếng, nếu không có lão Cáp Bá xuất hiện đúng lúc thì có lẽ Ngã Mễ đã bị tên Trì Hàn Phong đáng ghét này đưa đi theo con đường khác, có thể khiến rất nhiều dong binh, chiến sĩ mất việc.

Luyện song thủ kiếm là quá trình gian nan vất vả... Tất cả bắt đầu từ Trì Hàn Phong. Theo lý thuyết thì tất cả khu vực xung quanh Đại kiếm sĩ trừ phía sau lưng ra đều là nơi nguy hiểm, động tay động chân một chút cũng có thể gây nguy hiểm cho một số sinh vật "nhỏ bé" như Tiểu Bạch, Huyền thú của Trì Hàn Phong. Do đó Ngã Mễ được đặc cách sử dụng một thanh kiếm đơn thêm... 20 kí sắt cho an toàn, trọng lượng cũng không khác một thanh đại phủ là bao nhiêu. Tất nhiên là bỏ củi cũng phải dùng cây kiếm này... Quả là ác ma.

Hồng Nguyệt lịch năm 196.

Ngã Mễ đã gần 11 tuổi, luyện tập song thủ kiếm cũng đạt được thành tựu hơn người. 3 phương diện ngoan, mãnh, chuẩn theo Trì Hàn Phong phán đoán đã ngang với trình độ của Lai Khắc Cáp Bá cha nó năm xưa. Nếu như không có Tiểu Bạch hỗ trợ, trường thương của Trì Hàn Phong vô phương xâm nhập phạm vi song thủ kiếm của Ngã Mễ. Còn nếu dùng đơn kiếm để đấu, chỉ có thể lợi dụng động tác nhanh nhẹn mà tập kích 2 bên sườn của Ngã Mễ, còn như trực diện đối kháng e là vũ khí bị đánh vỡ mất tích.

Đối với tình huống này, Trì Hàn Phong chỉ có thể than thầm Đại kiếm sĩ chỉ dùng lực thôi đã hơn xa Kị sĩ như vậy, nếu thêm thân pháp với tốc độ thì...

Tất nhiên Trì Hàn Phong không dại gì đem thân ra thử nghiệm, nên cái đầu ác ma của hắn đã nghĩ ra một phương pháp mới cho Ngã Mễ luyện tập thân pháp.

Hồng Nguyệt lịch cuối năm 196.

Bài tập chạy bộ kéo dài 4 năm đã được thay thế bằng một bài tập mới, sau này Ngã Mễ gọi nó là "Ác ma tam niên khổ huấn".

Từ sáng sớm, Ngã Mễ dưới sự giám sát của Ác ma phải chạy tới Băng Tuyết sâm lâm, cởi hết quần áo trên người chỉ trừ... chiếc khố, sau đó phải chạy chân trần vào trong sâm lâm.

Thực vật ở Băng Tuyết sâm lâm vì chống lại mùa đông kéo dài 10 tháng ở nơi này đã biến lá của mình lại thành những chiếc lá kim để giảm bớt thoát hơi nước, không những thế những chiếc kim này còn mọc rất dày. Nếu bị những chiếc lá này đâm phải cảm giác như bị dao đâm vào xương, tê, buốt, ngứa... những cảm giác chỉ khi trực tiếp thử qua mới rõ được.

Nếu như muốn tránh những chiếc lá đâm ngang dọc trước mặt này thì phải cẩn thận bước từng bước, nhưng chỉ cần chậm thì sẽ phải đối đầu với hàn khí

vùng cực địa này. Còn nếu nhanh chân chạy thì phải chịu thống khổ từ muôn vàn chiếc lá sắc nhọn như kim châm. Từ khi bắt đầu tập luyện, Ngã Mễ không biết đã té cứng nằm trên mặt đất bao nhiêu lần, nếu không có phương pháp trị liệu đặc biệt của Tuyết Nguyệt hồ có lẽ đã không còn trên nhân thế.

Bất quá thời gian trôi qua, thân pháp của Ngã Mễ cũng tăng lên, các bộ phận như có mắt để tránh khỏi những chiếc lá đáng sợ đó, có thể từ từ mà chạy trong thâm lâm.

Sau 2 năm luyện tập, Ngã Mễ có thể vừa cười Tiểu Bạch chạy trong thâm lâm, vừa linh hoạt tránh né các cành cây đầy lá kim.

Cũng từ lúc đó, Trì Hàn Phong "tiên sinh" khả ái không bao giờ đấu luyện với Ngã Mễ nữa. Theo như lời hắn nói với Ngã Mễ thì: "Chiến đấu trên mặt đất, con có thể xuất sư rồi."

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Khất Nguyên Thập Địch Thần Bí Lai Khách

Hồng Nguyệt lịch từ năm 193 cho đến năm 205 là khoảng thời kỳ ma đạo sư xuất hiện nhiều chưa từng thấy, đặc biệt là Ma đạo sư sử dụng Băng hệ ma pháp. Theo Ma Pháp công hội mật tịch ghi lại, trong 10 năm Khất Nguyên thập xuất hiện 30 vị Ma đạo sư.... gấp 100 lần so với thời gian trước đó. Điều quan trọng là nguyên nhân tạo ra tình huống này xuất phát từ một quân nhân không hề biết ma pháp.

Nhân vật đại danh đình đình đó có tên là....

Trăm năm danh nhân ma pháp kỉ tài - Lai Khắc Cáp Bá biên soạn

Ở thế giới này, chỉ cần nơi nào có Đại lục công lộ là nơi đó có quán rượu, cho dù là nơi quanh năm tuyết như Băng Phong đại lục cũng không ngoại lệ.

Tại Long Nha sơn, Đại lục công lộ tạo ra một ngã ba. Phía Bắc đi tới kinh đô của Cáp Mễ Nhân vương quốc, đi về phía Đông là lãnh thổ của Cáp Mễ Nhân vương quốc, đi về phía Tây là Ngã Mễ đế quốc và Thần Thánh giáo đình. Ngay tại phía Bắc của ngã ba đó là một cây đại thụ thuộc chủng Ngân Diệp Châm, đường kính cũng phải 5 mét, ít nhất 10 người may ra mới ôm được cái cây đấy. Cách mặt đất 10 mét là quán rượu nổi tiếng "Thụ Ốc Tửu".

Ở cạnh gốc cây phía dưới quán rượu có một phiến đá xanh hình vuông, khách bộ hành muốn vào quán chỉ cần đứng trên đó sẽ được Ma pháp truyền tống trận đưa đến trước cửa quán.

Do đây đồng thời là chi nhánh của 3 thế lực lớn là Ma Pháp công hội, Dong Bình công hội, Đạo Tặc công hội nên quán không bao giờ vắng khách. Cũng như các quán rượu trên cây ở các đại lục khác, nơi này có những tiểu tinh linh với đôi cánh mỏng lam sắc trong suốt phục vụ.

"Khách đến, khách đến..." Một Hầu loại thú nhân ở cửa vừa lên tiếng vừa tiếp đón một trung niên nam tử trên thân vương đầy tuyết.

Thái độ khách khí của thanh niên nam tử khi nói chuyện với phục vụ viên Hầu loại thú nhân khiến mọi người nghĩ hắn là đế quốc quý tộc. Chỉ có quý tộc mới luôn giữ khí độ trong mọi tình huống, cũng chỉ có quý tộc chân chính mới tình nguyện nói chuyện với loại hạ đẳng như phục vụ viên thú nhân.

Khi vị trung niên quý tộc phải tuyết trên vai áo, phía sau hắn xuất hiện một thiếu niên tầm 16, 17 tuổi.

Lúc vị quý tộc nam tử và thiếu niên đi qua, càng lúc càng nhiều người trong quán rượu chú ý đến thanh kiếm phía sau lưng của thanh niên... Thanh song thủ kiếm dài chấm đất, trọng lượng cũng phải ngang ngửa với song thủ phủ hoặc kị sĩ thượng. Điều khiến mọi người kinh ngạc chính là đầu thanh kiếm không nhọn.

Khí chất của thiếu niên đó tương tự như vị quý tộc, hoặc có thể nói là một thiếu niên học giả. Trên người hắn nguyên một màu trắng của chiếc áo làm từ lông gấu tuyết, nụ cười luôn hiện trên khuôn mặt, bước khéo léo xuyên qua các bàn.

Khách trong quán rượu đa phần là dong binh nên có lẽ bị thanh song thủ kiếm thu hút. Một sơn nhân Cuồng chiến sĩ đưa lên chân ra khi thiếu niên đi ngang qua, mọi người trong quán đều mong chờ coi trò cười khi thiếu niên bị thanh kiếm đó đè bẹp trên sàn.

Nhưng khi hai chân chuẩn bị đụng nhau, thiếu niên nhanh chóng bước tới một bước, nhẹ nhàng tránh khỏi cái bẫy. Mọi người trong quán đang khi nhìn thấy thân pháp linh hoạt của thiếu niên đều không nói nên lời, những cánh tay chuẩn bị nâng ly đều cứng đờ.

"Mời tiên sinh lại đây." Một nữ nhân mặc chiếc áo hở cổ màu hồng nhu mì mời Trì Hàn Phong.

Thấy trước mặt nữ nhân đó có ghế trống, Trì Hàn Phong liếc nhìn Ngã Mễ một cái rồi nhanh chóng đi lại.

"Tiểu qui a, thật là đáng ghét. Nhìn đi đâu vậy?" Nữ nhân có vẻ đắc ý khi thấy Ngã Mễ chăm chú vào bộ ngực trắng như tuyết của mình.

Ngà Mễ bé nhỏ tội nghiệp đang hoa mắt vì hai khối tuyết trắng làm cho ngây ngốc, Trì Hàn Phong phải lên tiếng giải cứu: "Tiểu tử không nên hiểu nhầm, thắng cháu của ta mới 14 tuổi. Đây là lần đầu ra ngoài, ở thôn chúng ta không có ai xinh đẹp như tiểu tử, lại mặc bộ đồ quyền rũ hiếm thấy như vậy. Có lẽ đây là lần đầu nó thấy ngực của nữ nhân nên không biết đó là gì?"

"Hoá ra là một con chim non." Nữ nhân vừa nói vừa véo yêu má Ngà Mễ: "Nhưng mà cái gì cần dài cũng đã dài rồi, chỉ là chưa trải qua nhiều như tiên sinh thôi. Tiên sinh có muốn xem tương lai thế nào không? Chỉ có 5 kim tệ thôi."

"Thế giới thay đổi nhanh thật, ta 5 năm không ra ngoài, giá cả tăng thật chóng mặt! Ta nhớ không nhầm giá khi xưa chỉ có 2 kim tệ thôi mà." Trì Hàn Phong ngồi đối diện với nữ nhân, tay vừa ra dấu cho phục vụ viên, mắt nhìn chăm chú vào phần trắng trắng lộ ra khỏi cổ áo của nữ nhân vừa nói.

"A, tiên sinh ngài sao lại nói vậy? Nơi băng thiên tuyết địa này đâu dễ kiếm tiền, hay là để thiếp xem cho ngài miễn phí một lần nhé. Nếu ngài không để thiếp xem giúp tương lai, đại họa lâm đầu tới ngay lập tức đó."

"Thật không đó? Nàng xem linh nghiệm vậy à?" Trì Hàn Phong đưa tay lấy ly rượu mà tay phục vụ đưa tới, vuốt mũi thân nhiên hỏi lại.

"Ê nhóc con, nữ nhân của ta mà ngươi cũng dám động tới hả?" Gã sơn nhân Cuồng chiến sĩ xem ra là cùng một bọn với nữ nhân áo đỏ đỏ, hung hăng chỉ tay vào trán Ngà Mễ nói: "Trả phí tổn thất cho đại gia, ngươi nhìn nữ nhân của ta bao nhiêu lần, cứ một lần 1 kim tệ móc ra, không nộp ra thì đừng mong đi khỏi đây." Cả quán rượu im lặng.

"Phé vật chỉ có thể là pé vật không hơn." Trì Hàn Phong liếc nhìn Cuồng chiến sĩ, tay lập tức vươn ra nắm 2 cục mỡ đông trên ngực nữ nhân áo đỏ nói: "Không những ta nhìn trăm lần nghìn lần mà còn sờ nữa, rồi sao nào?"

"Ngà Mễ, trên thế giới này chỉ có kẻ mạnh mới tồn tại, ném bọn chúng ra ngoài, không thì đêm nay đừng ăn nữa." Trì Hàn Phong tựa hồ không nhận thấy mình đã gây ra họa lớn như thế nào, cởi áo khoác ra rồi ngồi xuống một vị trí thuận tiện, gác hai chân dính đầy tuyết lên chiếc ghế rồi tận hưởng bữa ăn mới được mang ra.

Cuồng chiến sĩ có vẻ rất vui mừng khi không phải chơi với Trì Hàn Phong, nhanh chóng nhấc vũ khí đặc trưng của sơn nhân Cuồng chiến sĩ... trường chiến phủ. Máy kẻ đi theo nhanh chóng dọn dẹp hết bàn ghế phía sau hắn tạo thành khoảng trống.

Ngà Mễ rút song thủ kiếm phía sau ra, lùi lại một bước.

"Nhóc con, đi chết đi..." Cuồng chiến sĩ hét lên một tiếng, thân hình như to ra gấp đôi lao nhanh tới, 2 tay gươm chiến phủ chém từ trên cao xuống. Ngà Mễ nâng song thủ kiếm lên đỡ.

Chiến phủ bật ra, Cuồng chiến sĩ không một chút do dự xoay vũ khí nửa vòng chém xuống vai Ngà Mễ. Trường kiếm khẽ chuyển đỡ lấy. Chiến phủ trượt theo thân kiếm chặt xuống sàn, bắt ngờ chém ngược lên mục tiêu nhắm vào bụng. Ngà Mễ không kịp thu kiếm đành vận lực dùng chuôi kiếm đỡ lấy.

"Tiểu tử, ngươi có nghề đó, đỡ được liên hoàn tứ kích của đại gia. Nhưng mà tối nay chắc chắn ngươi không còn dịp ăn cơm rồi. Tàn tượng công kích..." Cuồng chiến sĩ kinh ngạc nhìn Ngà Mễ, nộ ý từ thân mình xông ra tứ phía, hắn lập tức động thân, mỗi lần di động lưu lại nơi đó một chiếc bóng mờ ảo, một cái, hai cái, ba cái, bốn cái....

"Cẩn thận, hắn là cao cấp Cuồng chiến sĩ, ảnh tượng có thể gây sát thương đó. Tàn tượng nếu bị đánh trúng sẽ biến mất." Trong tình huống gặp phải cao cấp Cuồng chiến sĩ hiếm thấy này, Trì Hàn Phong đã dừng bữa ăn, hắn bắt đầu thấy lo lắng. Chiến đấu trên bình địa, 1 Cuồng chiến sĩ có thể bóp chết 5 song thủ kiếm sĩ, còn như loại quái vật cao cấp Cuồng chiến sĩ có thể thi triển tứ trọng tàn tượng này thì có lẽ phải cần 20 song thủ kiếm sĩ. Cuồng chiến sĩ là ác mộng trong các cuộc chiến qui mô nhỏ.

Ngà Mễ nhanh chóng nâng trường kiếm lên múa hai lần, trước mặt Ngà Mễ hiện ra 2 chiếc bóng mờ ảo của thanh kiếm

"Tàn tượng kiếm?" Không khí im lặng của quán rượu bỗng được hâm nóng lên. Chỉ có trong truyền thuyết mới có Cuồng chiến sĩ tàn tượng có khả năng tấn công và song thủ kiếm sĩ tàn tượng kiếm đồng thời xuất hiện, hơn nữa song thủ kiếm sĩ mới chỉ có 14 tuổi. Chuyện như thế này thì thi nhân viết nghìn chương chưa hết.

Cuồng chiến sĩ còn đang kinh ngạc, Ngà Mễ đã nhanh chóng bước một bước lớn xuyên qua tàn tượng kiếm, hướng tới cuồng chiến sĩ đang đứng cách đó 3 mét. Song thủ kiếm từ 3 phía trái, phải giữa cùng một lúc bổ xuống, lưu lại phía sau là hắc sắc tàn ảnh. Cuồng chiến sĩ nhận thấy sức lực của Ngà Mễ không kém gì hắn, dùng toàn lực đưa chiến phủ đỡ lấy kiếm ảnh. Tàn tượng xung quanh cũng nhanh chóng lao tới, tàn tượng chiến phủ từ bốn góc độ khác nhau chém tới Ngà Mễ.

"Tàn tượng" âm thanh này đã đã động người của Ma pháp sư công hội, Dong Binh công hội, Đạo Tặc công hội từ ba góc quán rượu tới xem trận đấu hiếm thấy này.

Từ phía Ma pháp sư công hội xuất hiện một lão già râu tóc bạc trắng, trên thân khoác một chiếc lam sắc ma pháp bào rách nát, trên ngực có gắn ký hiệu của ma pháp sư thể hiện là một Đại ma pháp sư. Khi ông ta nhìn thấy 2 người đang đấu nhau, mi mắt co lại, khẽ nói: "Không lẽ là cậu ta..."

Chú thích:

- *Tàn tượng: là tàn ảnh, gần giống như là phân thân*

- Tàn tượng kiếm: nguyên gốc là "Kiếm chi tàn tượng"- tàn ảnh của kiếm- dịch nguyên gốc thấy khó đọc nên viết tắt là tàn tượng kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 7: Nhật Ký Của Thượng Cổ Cự Long

“Thế gian hạnh phúc nhất là gì?”

“Tình yêu?”

“Không phải, hạnh phúc nhất là có nhiều trâu châu mã não chất cao như núi, rồi sau đó nằm trên đó mà ngủ.”

“Sai bét, sai bét, các người nói đều không đúng, hạnh phúc nhất là ăn một con cá có thịt thật ngon.”

“Cút ~” Ta phun ra một tràng lửa dài, quấy đuôi một cái, đẩy cái bọn tiểu gia hỏa không biết là con cháu chất chứt mấy chục đời gì của ta từ sơn động bay tuốt ra ngoài. Ôi, rông 3000 năm tuổi, tính tình còn nóng nảy như vậy, sau mỗi lần gặp bọn tiểu súc sinh kia nổi giận, lại cào bới tại đồng châu báu vàng bạc cao như núi, ta đều tự trách mình thật nhiều.

Niềm hạnh phúc nhất trên thế giới là gì?

Bắt gặp cái gã tiểu súc sinh không biết đạo lý kia đem dâng một con cá, ôi chao, bắt giắc há miệng, một dòng nước dịch màu trắng chảy xuống.

Sự hạnh phúc nhất trên thế giới là gì?

À, ta nhớ ra rồi: Thật lâu trước kia, lúc đó, ta chỉ là 1 con rồng xanh thật nhỏ, rất nhỏ, ta thậm chí còn không biết ta thực sự là rồng ~ Lúc đó cứ tự cho mình là một con chó nhỏ. Hô hô, chủ nhân của ta Đại Thanh Sơn cũng cho là như vậy. Mỗi lần người đi săn đều đem ta theo, một khi bắn trúng con mồi, nếu con mồi không chết, người đều muốn ta đuổi theo, ta liền liều mạng chạy theo đeo bám kiên trì không cho nó chạy thoát.

Sau đó có một lần ta rượt đuổi gặp một động vật dễ thương gọi là “Cáp hồ”, ta nhất thời phì dợa 1 cái, thế là nó biến thành tượng tuyết, lúc đó ta cũng không biết cái đó gọi là long tức, năng lực mặc nhiên của lực long gia tộc nữa.

Chiều chiều cùng Đại Thanh Sơn ăn thịt thú rừng ngon lành, khi đó cảm giác rất là hạnh phúc, sau khi ăn xong bữa tối, trước mặt là ánh lửa bập bùng ấm áp, ta ngả đầu vào đầu gối của Đại Thanh Sơn, nằm đếm từng ngôi sao trên bầu trời. Đến tối, ta cùng Đại Thanh Sơn ngủ chung một giường, người rất thoải mái vừa ngủ vừa ôm lấy cổ của ta.

Những ngày sống hạnh phúc như thế, cho đến khi chúng ta gặp một ma pháp sư suýt chết.

Thực sự trong lòng hoài niệm đến người bạn – Đại Thanh Sơn, người có biết ta đang nghĩ đến người chẳng?

Sao vậy, thật lạnh lẽo, ta nhớ rõ họ nhà rồng không bao giờ rơi lệ mà.

Trích nhật ký của Thượng cổ thần thánh Lục băng long Thái Mục Cách Nhĩ

Bất luận kẻ nào đều không thể tưởng tượng ra, tàn tượng của Cuồng chiến sĩ có thể từ góc độ bất đồng mà tấn công.

Bốn chiếc búa sắc bén của bốn tàn tượng đồng thời thần tốc chém vào bốn phương vị của Ngã Mễ là vai trái, vai phải, eo lưng, đùi, gã Cuồng chiến sĩ chính diện rống lên một tiếng giận dữ, mắt đỏ rực màu máu ánh lên cây búa cũng màu đỏ máu như vậy, vạch một đường trong không khí đập xuống đầu Ngã Mễ một luồng sáng đỏ như một ngôi sao băng màu hồng.

“Á á...” Một vài thiếu nữ trong quầy rượu thấy cảnh đó không kiềm lòng được la lên.

“Nhân danh ta triệu gọi ngươi, ra đây, ảo thú linh lang” Ở kết giới đằng sau, Trì Hàn Phong đã cầm sẵn chiến thương cùng khiên, chuẩn bị tiến lên giúp đỡ Ngã Mễ.

“Không cần giúp cháu đâu”. Trong bóng ảnh công kích trước mặt, Ngã Mễ kêu to một tiếng, thân thể bất khả tư nghị bỗng nhúc nhích, nghiêng đầu lắc mình một cái, trực tiếp nhảy xổ đến vòng vây trước mặt.

“Rốp! Xoảng! Rốp! Xoảng...” Sau một loạt tiếng kêu chói tai, kiếm cùng tàn tượng va chạm lẫn nhau, tàn tượng của cuồng chiến sĩ phát ra tiếng kêu dị thường rồi toàn bộ bể nát tan tành.

Ngã Mễ cảm hắc kiếm hoa nửa vòng trên không trung rồi nhắm hướng cuồng chiến sĩ công kích. Gã này chưa kịp khởi động lại tàn tượng, đành dùng song thủ chiến phủ hóa ra vô số hư ảnh, dùng lực chống lại đòn kiếm. Không một chút ngưng trệ, hắc kiếm bay đến gần nửa mét, sau đó tiếng gió rít mang theo thiểm điện ảo ảnh chém xuống.

Choang, choang, một lần, hai lần, ba lần, bốn lần, năm lần, sáu lần, bảy lần, tám lần...

Liên tục cùng phương vị, cùng góc độ, cùng hắc kiếm, cùng kiếm ảnh như ánh chớp đen lóe sáng đó, cuồng chiến sĩ lúc này đã không thể nhìn ra động tác của đối thủ, tuy nhiên chiến phủ không ngừng đưa lên nghênh kích, nghênh kích, nghênh kích... Mỗi lần nghênh kích hắn đều phải lùi lại một bước để lấy khoảng trống tiếp đón chiêu kiếm như điện xẹt tiếp theo. Đòn kiếm có lực lượng như vậy, có khả năng xé người ra thành hai.

Đòn kiếm tiếp tục bắn đến, ánh chớp đổi góc độ lóe lên, hoa động thành một vòng cung quý dị, cùng với Ngã Mễ đồng thời xuất hiện trước bụng của cuồng chiến sĩ. "Á á á", Gã cuồng chiến sĩ vẫn giờ búa lên không trung la lên một tiếng thất thanh, khí lạnh từ thanh hắc kiếm đã xạ thấu đến da của hắn.

"Tuyệt chiêu song thủ kiếm 'Trảm yêu nhất đoạn'." "Trong quầy rượu có người kinh dị hô to.

Ánh chớp đen lập tức biến mất một lúc, "Oooong" chuyển hóa thành kiếm phong mãnh liệt, Ngã Mễ lập tức hoành ngang trường kiếm hung mãnh nhằm phía trên đối thủ chém xéo một phát. Cuồng chiến sĩ ngay lập tức bay biến mất cùng với chiếc chiến phủ của hắn.

"Graoooo". Dưới Thụ Ốc Tửu đột nhiên vang lên một tiếng không giống người, bông tuyết bay tung tóe, mọi người tim đập thình thịch.

Quán rượu Thụ Ốc Tửu to lớn đột nhiên như là lá rừng chịu đựng bão tố, bốn bức tường phát ra tiếng kêu rầm rầm. "Ầm" một tiếng, bức tường phía tây dường như không chịu nổi áp lực vỡ tung ra, một thân ảnh to lớn cùng với gió lạnh từ ngoài quán tiến vào.

"Cuồng hóa, hắn đã cuồng hóa rồi." Vô số người kinh hoàng la lên.

Thình, thình... bước chân nặng nề, gã Cao sơn Cuồng chiến sĩ lại xuất hiện, dáng vẻ nổi giận lôi đình, thân trên to ra gấp bội, y phục nửa thân trên hoàn toàn rách nát sạch sẽ, mỗi lỗ chân lông trên người hắn đều rịn ra mồ hôi màu hồng. Dưới bụng hắn xuất hiện một vết kiếm thương rỉ ra dòng máu màu tím, mất hẳn long sông sọc tựa hồ muốn phá vỡ lồng ngực ra ngoài.

"Tất cả... các... người... đều... phải... chết." Không thèm quan tâm đến đồ đạc, khách khứa, gã Cuồng chiến sĩ này giờ nhìn như một con bò tót đang nổi giận, trừng trừng nhìn về hướng Ngã Mễ, chiếc bàn bằng gỗ lá kim trước mặt hắn bị đập bể tan tành.

Ngay lập tức trong đầu Ngã Mễ xuất hiện bài học về Cuồng chiến sĩ của Trì Hàn Phong:

Nếu nói Cuồng chiến sĩ là cỗ máy chiến tranh thì Cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa có thể gọi là cỗ máy hủy diệt. Bởi vì cuồng hóa (berserk) là kỹ năng đặc trưng của Cuồng chiến sĩ – sinh mạng giảm, đổi lại 10 lần chiến lực tăng cao, Cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa không thể khôi phục lại tình trạng bình thường. Cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa không quan tâm gì cả ngoài công kích – trừ phi đầu bị chặt đứt, nếu không Cuồng chiến sĩ cứ tiếp tục giữ năng lực hủy diệt thật lớn đó của hắn. Chính vì vậy các cấp chỉ huy đối đãi với Cuồng chiến sĩ rất cẩn thận, thường trong khi công thành nghiêm khắc không cho Cuồng chiến sĩ đi đầu, bởi vì nếu không chỉ cần một số lượng nhỏ Cuồng chiến sĩ cuồng hóa thì khi thắng trận thành thị không còn là thành thị nữa mà chỉ là một đồng đồ nát.

Lâu lâu xa nhà, lần đầu cùng người ta giao thủ lại gặp phải đối thủ như vậy, phỏng chừng gặp đúng cơ hội tốt. Ngã Mễ khẩn trương nắm chặt kiếm, kiếm ảnh như ánh chớp đen lại xuất hiện trong không trung, hét lên một tiếng "Sát".

"Đủ rồi", một giọng nói uy nghiêm vang lên, gã Cuồng chiến sĩ đứng sững lại giữa đám bàn ghế đổ nát, im lìm y như một hòn núi nhỏ.

Một lão già mặc áo bào đỏ từ Ma Pháp công hội bước ra, trên ngực mang kí hiệu chứng tỏ là đại ma pháp sư nói: "Có dong binh tại địa phương này, ta không thể ngăn cản các người quyết đấu, nhưng mà nếu từ quyết đấu bình thường chuyển sang chiến tranh phá hoại, bọn ta đương nhiên không thích xem. Với lại, hôm nay bọn ta được miễn phí thưởng thức tài nghệ tàn bạo trong kiếm cùng tàn tượng chiến sĩ, ồ, còn có vị ảo thú kỳ sĩ cao quý và con ảo lang dễ thương kia, tất cả võ tay nào." Lão già nói xong, lặng lẽ đi về khu Ma Pháp công hội giữa tiếng vỗ tay rào rào.

Một vài người bạn của gã Cuồng chiến sĩ len lén đi đến tính đỡ hắn dậy, nào dè phát hiện hắn đứng đực ra như một tảng đá vậy.

"Hắn bị thạch hóa (petrify), quá hai canh giờ sẽ tự động giải khai thôi." Một vị trung cấp ma pháp sư kẻ bên tốt bụng nhắc nhở bọn họ.

Đại ma pháp sư của Ma Pháp công hội xuất hiện, nếu như không phải là ma pháp sư có thực lực tương ứng thì không có kẻ nào dám gây sự. Một vài tiểu tinh linh nhanh chóng bay đến lỗ hồng to trên tường thì triển khôi phục ma pháp, lập tức cây đại thụ gỗ lá kim bao bọc Thụ Ốc Tửu mau chóng có phản ứng, cành lá liên tục mọc ra che kín lỗ hồng.

Trước đây, Ngã Mễ luôn hoài nghi lực công kích của ma pháp sư, Trì Hàn Phong là một kỳ sĩ truyền thống khi dạy cũng nói một ít đến ma pháp sư, nhưng mà khi thấy một dũng sĩ vô địch thiên hạ dùng một cái biến thành bức tượng, đơn giản nó không tin vào hai mắt của mình nữa.

"Hi, đừng có choáng váng chứ." Trì Hàn Phong đẩy một ly rượu đến trước mặt Ngã Mễ. "Thường thức đi, uống rất là ngon đấy, Thụ Ốc Tửu quán đặc sản là loại rượu Thiên Thảo Diệp này, có thể đề thần, dưỡng nhan, tăng cường khôi phục công lực đó."

"...Kỳ thực người cũng không cần giết mình vậy đâu, hôm nay chúng ta gặp được đối thủ không phải dễ gặp – cuồng chiến sĩ vùng núi chỉ có khoảng ba mươi vạn, gia nhập quân đội các nước chỉ khoảng hơn mười vạn, có thể thì triển tứ tàn tượng chỉ khoảng hơn năm trăm người, có thể thì triển ngũ tàn

tượng không hơn một trăm, nhưng đến mức có thể thi triển ra cấp cao nhất - lực tàn tượng thì giới lắm chưa đến mười người đâu. Nhưng vị ma pháp sư này tại Ngã Mễ đế quốc hiện tại mà nói, chỉ có năm người mà thôi, hơn nữa một người đã vào Khất Nguyên tháp, như vậy còn tổng cộng chỉ có bốn người, tính cả thế giới thì số đại ma pháp sư chỉ có trên dưới một trăm người thôi.”

“Ngã Mễ, người có nghe ta nói không đó? Nếu như người thành ảo thú kỳ sữ, người có thể lợi dụng tính năng bay của ảo thú, dễ dàng giết chết gã kia, nhưng mà đối phó với ma pháp sư, ừm, chỉ cần hắn không đồng thời công kích người và tọa kỵ của người, đánh không thắng còn có thể chạy mà, hầy...” Từ trái tim vị quý tộc đế quốc phát ra một tiếng thở dài an ủi có vẻ như không cam lòng lắm

“Ta ngồi đây có được không?” Một lão già cao lớn, cứng ngắc, dơ dáy, tay đen sì sà đến gần bàn.

“Phụt...” Vừa mới cùng mỹ nhân thân cận, vị quý tộc đế quốc nhà ta hiện tại không thể tiếp thu loại người như thế này, quá tương phản đi, toàn bộ rượu trong mồm phun hết vào người lão già.

“Không việc gì, ta không phiền đâu, đó là thói quen đó thôi chứ ta không phải là kỳ thị người đâu”, Trì Hàn Phong giả là nói. Một vị ma pháp sư tóc bạc, tuy hơi bù xù tí đỉnh nhưng về uy nghiêm so với lão ma pháp sư hồng bào thì không kém chút nào, có điều lúc này đây nhìn thâm thương vô cùng. Lão này lông mày cao, mắt sâu lóe ra từng tia sáng lập lóe, mũi chim ưng, miệng rộng, trên người mặc... một thứ có thể gọi là một bộ ma pháp bào màu lam dạng lưới rách te tua – Dích xác là một vị ma pháp sư thuộc hệ trung lập. Trên tay lão cầm một cây ma pháp trượng dài, đầu đã bị tiện đi một chút, thay vào đó là một viên... nếu như có thể nói cục đá đó là ma pháp thạch, thì cây ma pháp trượng “tạm gọi là” được khảm ma pháp thạch, dù chẳng ai biết đó là loại gì nữa.

“Hắc hắc, tỉnh lại đi lão tiên sinh, người như vậy mà cũng giả mạo đại ma pháp sư ư?” Trì Hàn Phong không khách khí chà đạp ngay lên ‘huy hiệu’ của lão ma pháp sư. “Giả mạo như vậy chẳng chuyên nghiệp gì cả, người nhìn là biết có vấn đề rồi, mặc dù hình dáng nhìn cũng được được đó nhưng mà, người nhìn đi, ma pháp sư hệ trung lập ở đây nhiều như biển, người sao lại ở đây mà lờ thiên hạ chứ?”

“Tiểu tử, ta muốn người nghe danh tự một người xem có người có biết không?”

“Không biết.” Vị quý tộc nhà ta lúc đầu gặp mặt thì rất là lịch sự, nhưng sau đó bản chất ác ma của hắn trỗi dậy ùng ùng.

“Trì Ninh Viễn người biết không?”

“A?” Trì Hàn Phong trên mặt tỏ vẻ ngây ngô, rồi lập tức lắc đầu “Không biết à.”

“Ồ, vậy còn Trì Lưu Thủy?”

“Không biết luôn.” Trì Hàn Phong tiếp tục duy trì tần suất một câu hỏi một cái lắc đầu.

“Ồ, vậy để ta suy nghĩ một chút xem” Lão ma pháp sư đưa bàn tay khô cứng quào quào mái đầu ướt nhẹp: “Trì... Trì Hồng Vân thì sao?”

“Không...” Cái đầu đang lắc của Trì Hàn Phong đột nhiên ngừng lại, sau đó mới mới phun ra một câu: “Không... à, ta có biết.”

“Người cũng họ Trì, mà xưng hô thế nào?”

“Ta là Trì... Trì... Trì Hàn Phong.”

“Ninh, Lưu, Hồng, Viễn, Đại, Hàn, Trường, Khiếu... Hàn, Hàn, ồ, cậu bé con, cậu bé con”. Bàn tay của lão pháp sư đang tính toán đột nhiên vươn ra nắm lấy mái tóc dài “lăng tú” đang bay bay của Trì Hàn Phong, gầm lên: “Nói cho ta biết, người không biết thực hả? Ngay cả tổ tông nhà người mà người cũng không biết sao?”

Ngã Mễ ngây ngốc nhìn vào màn kịch đang diễn ra: “Ha ha, Trì thúc thúc luôn giấu cọt khi dễ người khác cũng có ngày tàn ha, thiệt là sáng khoái đó nha.” Nghĩ như vậy nhưng nó nín thinh.

“Tôi, tôi thật ra không phải không biết... Bọn họ đã qua đời cả mấy trăm năm, ông đâu có hỏi tôi biết hay không biết bọn họ đâu.” Trì Hàn Phong lúc này nhìn như một đứa trẻ, cố gắng phân bua.

“Khỏi giải thích, người giải thích nghe không lọt lỗ tai.” (He he, mỗi lần giải thích với bạn gái ta vì sao ta không gọi điện thoại, đều nghe cái giọng như vậy). Lão ma pháp sư già trợn mắt kè đầu sát vào đầu của Trì Hàn Phong.

“Trì Ninh Viễn ông tổ người cũng mặt dày y hệt như người, ngày đó tại quán Thụ Ốc Tửu hắn cũng phun vào người ta một ngụm rượu thế này đây. Bồi bàn, giúp ta lấy một bình Thiên Thảo Diệp to, thêm một con gà quay ngon nhất ở đây, à à, thêm một cô nương hấp dẫn ngồi hầu rượu cho ta, phải là người thuộc Ngã Mễ đại lục đó. Tiền bạc tính hết cho thẳng nhai ranh này nhé.” Lão pháp sư “cẩn thận” lớn tiếng dặn dò người hầu bàn, tay vẫy vẫy chỉ về phía Trì Hàn Phong.

Bùm... trong đầu nổ một tiếng “bất khả tư nghị”, giật mình không tin nổi, oan cho ta quá, không cam lòng tí nào. Trì Hàn Phong mặt mày đỏ lừ, lúc này nhìn khăn trương vô cùng, hắn chỉ muốn chui tọt xuống gầm bàn.

“Mọi người đừng có nhìn về đây như vậy, hắn uống say quá thôi, rồi sẽ không sao đâu.” Lão ma pháp sư nhìn vào những cặp mắt tò mò xung quanh cất giọng ôn tồn.

“Chào, tiểu huynh đệ, người khỏe không...” Cái đầu xù xì đầy tóc lại trôi ra trước mặt Ngã Mễ.

“Không, không... con không phải họ Tri đâu, con cũng không có tiền, ông xem...” Cậu nhóc Ngã Mễ đã từng chứng kiến uy lực của đại ma pháp sư, nhanh chóng lật đáy túi tiền rỗng không của mình ra.

“Tiền không trên mình người, ta biết rồi. Ồ không, ta không biết.”

Mái đầu tóc đuôi ngựa hiền lành của Ngã Mễ đột nhiên hoảng sợ lắc lĩa lắc lĩa.

“Hèm, ta muốn hỏi người một người xem người có biết không...?”

“Má ơi cứu con, gặp ăn cướp rồi...” Trong một thời gian ngắn xảy ra nhiều chuyện như vậy, một thiếu niên 14 tuổi xem ra là đã chịu đựng quá sức. Ngã Mễ lí nhí một cách đáng thương, tuy nó từng dũng mãnh chiến đấu với Cuồng chiến sĩ, nhưng trước tình cảnh “đáng sợ” này, nó đương nhiên không nói ra được lời nào hết.

Trong đầu đột nhiên xẹt ra hình bóng của đại pháp sư hồng bào, Ngã Mễ lập tức nhảy dựng lên, ồ, không phải, là lúc Ngã Mễ nhảy dựng lên định kêu cứu thì nó cả kinh khi phát hiện ra mình bị đông cứng ngắc giống như Cuồng chiến sĩ lúc nãy rồi.

“Lai Khắc Cáp Bá, người có biết không?”

“Ai con cũng không biết, ừ, con xin lỗi... Cha, đó là cha con.” Ngã Mễ lắp bắp.

Đương nhiên, lão ma pháp sư đã hiểu ý tứ của nó. Có điều... sau một tiếng “rắc” phát ra từ bàn tay khô héo, Ngã Mễ ngã sấp mặt xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Băng Nhận

Chúng thần chi chiến Ma pháp Binh khí phổ (Trang 15, dòng 2: Băng nhận)

Song thủ đại kiếm (Two – handed sword: kiếm to phải dùng hai tay để cầm)

Dài: 1.6 m

Nặng: 22.5 kg

Ma pháp thuộc tính: Băng

Người gia trì ma pháp: Băng hệ cấp cao tinh linh Ái Nhĩ Lan Tư

Đặc hiệu công kích: Tùy lúc xuất hiện băng nhận (ma pháp cấp một), băng tuyết phong bạo (ma pháp cấp hai). Tại môi trường băng tuyết, có thể triệu hồi băng thương (ma pháp cấp ba); Nếu như có được pháp chủ, có thể triệu hồi băng thương lâm (ma pháp cấp bốn); Nếu như cùng Ái Nhĩ Lan Tư kí kết khế ước, có thể thi triển băng tuyết cuồng long (ma pháp cấp năm) cùng băng thiên tuyết địa (cấp sáu).

Chú: Ngã Mễ, Dong Bình Vương truyền kì sử dụng vũ khí này từ rất sớm, mặc dù được liệt kê vào trong chúng thần chi chiến binh khí phổ, sự thực tại chúng thần chi chiến, Dong bình vương dùng vũ khí này rất ít.

Khi được giải trừ ma pháp thạch hóa, Ngã Mễ đổ sầm xuống đất. Một bàn tay khô queo chìa xuống kéo nó đứng lên.

“Nửa năm trước, tại Khắc Nguyên tháp ta có gặp cha người, cùng chiến đấu cạnh hần ba tháng.” Lão ma pháp sư nói ra lời nói thật kinh thế hãi tục, Ngã Mễ nhất thời ngệt mặt ra.

Cùng được giải khai ma pháp, Tri Hân Phong nhẹ lắc mông, uốn lười dịu dàng: “Ngài ma pháp sư tôn quý có thể cho chúng tôi biết quý danh không?”

“Ngã Mễ đế quốc cung đình, Đại ma pháp sư, Ngã Mễ đế quốc, đời hoàng đế thứ 53 là Lai Cáp IV, ma pháp giảng sư, ta tên là Lôi Cát. Người khỏi quý chào ta, tuy nhiên người nên rõ bối phận của ta so với Tri Ninh Viễn còn cao hơn một chút. Đúng rồi, hiện nay là Hồng Nguyệt lịch năm thứ mấy? Ta mới vừa từ Khắc Nguyên tháp ra ngoài, phát hiện mọi thứ đều thay đổi, ây dà, trong tháp một năm, ở ngoài là một trăm năm.” Lão ma pháp sư cảm khái.

Nguyên là vị quý tộc nhà ta cũng đâu có muốn quỳ, đương nhiên thuận nước đẩy thuyền, hần dùng hoa ngôn xảo ngữ nói với lão ma pháp sư: “À, thì ra ngài có bối phận rất to lớn, bất quá, tuế nguyệt vô tình, giang hồ vô bối, chúng ta tốt nhất nên thời nào cư xử theo thời đó, nếu không dễ gây phiền phức lắm. Hiện giờ thì thưa ngài, năm nay là Hồng Nguyệt lịch năm 199.”

“Chín mươi ba năm rồi, ta tại Khất Nguyễn tháp tu hành đã 93 năm rồi sao?”

Chín mươi bốn năm trước, cung đình đại ma pháp sư Lôi Cát xướng xuất hi vọng tiến vào Khất Nguyễn tháp để thăm dò ma pháp lĩnh vực chưa biết đến, không ngờ sau khi tiến vào rồi thì thấy mình hoàn toàn đang ở trong một lĩnh vực lạ lẫm.

Một năm trước đó, bạn thân của Lôi Cát là Ba Nhĩ Ba Tư tiến vào tháp, đến nay vẫn chưa ra, vì vậy Lôi Cát hi vọng vào đó có thể gặp lại người bạn cũ. Sau khi mở cửa của Khất Nguyễn tháp ra, cuối cùng phát hiện ra trong tháp vốn là một thế giới tràn ngập băng tuyết tách biệt với không gian bên ngoài – Tuy nhiên, Khất Nguyễn tháp rất là cao, tổng cộng là mười ba tầng, đi vào rồi mới phát hiện ra trên trời vẫn có thái dương, xa xa vẫn là núi tuyết, đây trời tuyết rơi mây phủ, không có nhà cửa đường xá gì hết. Lão ngắm chán rồi khi muốn quay ra mới phát hiện ra nơi đó hình như là không có cửa?

Lão ma pháp sư khoe miệng khê nhếch: “Đi thật là lâu, ta mới thấu hiểu được ý nghĩa rèn luyện của Khất Nguyễn tháp. Sau khi một ma pháp sư tiến vào tháp, tức thì xuất hiện một kết giới đơn độc bao trùm lấy hắn, tuy vậy nó lại gắn kết với thuộc tính phù hợp mà tòa tháp có.”

Trên thế giới, tất cả các ma pháp sư đều được chia ra làm ba loại, đồng thời sáu chủng loại thuộc tính tự nhiên được ký kết khế ước với tinh linh, dùng lực lượng này thực hiện ma pháp. Ma pháp vốn dĩ thông thường được phân thành năm cấp, bất cứ ma pháp sư nào đều có thể sử dụng ma pháp của các thuộc tính ở cấp cao nhất, thí dụ, băng hệ ma pháp sư thực tập không những sử dụng được băng hệ ma pháp cấp một, mà còn có thể phi thường linh hoạt sử dụng hỏa, phong, thủy hệ ma pháp cấp một, hơn nữa pháp sư băng hệ thực tập còn có thể luyện tập sử dụng băng hệ ma pháp cấp hai. Khi một người có thể sử dụng tùy ý băng hệ ma pháp cấp ba, đương nhiên có thể được chứng nhận là đã vượt qua cấp bậc pháp sư đệ nhị, nếu như người đó có thể sử dụng được ma pháp cấp bốn thì có thể tùy thời sử dụng các thuộc tính liên thông của ma pháp sư đệ nhị cấp (thí dụ như băng, thủy, phong đều là trung lập thuộc tính) như vậy có thể trở thành ma pháp sư đệ nhất. Nếu như chịu khó tu hành liên tục và có thiên phú cao, sẽ có khả năng làm chủ được ma pháp cấp năm, trở thành đại ma pháp sư.

Thành đại ma pháp sư là đã đến một cảnh giới hoang sơ của ma pháp rồi, trong đó không còn bất cứ ma pháp cấp cao nào để tu luyện nữa, 8/10 đại ma pháp sư đều an phận như vậy cho đến khi vào hầm mộ, chỉ có 2/10 còn lại là muốn vào Khất Nguyễn tháp tu luyện.

Không tiến vào Khất Nguyễn tháp thì ma pháp sư không bao giờ biết nội dung rèn luyện là gì, nhưng những ma pháp sư sau khi vào rồi ra tháp, bởi vì đã cùng tinh linh tự nhiên ký kết khế ước “trăm mặc”, vì vậy họ cũng không nói gì về những bí ảo trong tháp cả. Nhưng thực sự, sau khi tiến vào tháp, khi được thuộc tính kết giới bao trùm quanh người, thì trong kết giới đó, mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút thuộc tính tự thân của mỗi người đều cùng hít thở với thuộc tính thế giới. Tự trải nghiệm cảm giác hòa hợp cùng thuộc tính của thế giới tự nhiên như vậy, lúc đó ma pháp sư hoàn toàn có thể dung hợp với thế giới, tự mình sáng tạo ra những ma pháp độc đáo thuộc về thuộc tính của mình.

“Như vậy hiện giờ ngài có thể sáng tạo ra ma pháp riêng cho chính mình?” Ngã Mễ hấp tấp hỏi.

Lão ma pháp sư trong mắt khê ánh nụ cười, duỗi một ngón tay ra, trên ngón tay lập tức xuất hiện một bóng tuyết nhỏ, chỉ trong một hơi, toàn Thụ Ốc Từu quán tuyết rơi ngập phòng tựa như từ trần nhà rơi ra, khi xuống đến đầu khách trong quán thì cùng nhau đột nhiên biến mất hết.

Ma pháp cùng loại thuộc tính thí dụ như phong hoặc thủy, tại môi trường băng tuyết có thể được bổ trợ thêm, cùng với băng hệ ma pháp tăng 100% lực công kích và phòng ngự. Còn như ma pháp khác loại như hỏa hoặc thổ, tại môi trường băng tuyết lại bị giảm đi tác dụng, ma pháp cấp một và cấp hai của các hệ này cơ bản là không thi triển tại môi trường băng tuyết được.

“Như ta sau khi nghiên cứu về lĩnh vực trong tháp, đã cùng với tinh linh cấp cao Ái Nhĩ Lan Tư ký kết khế ước. Khi ta cần hắn giúp, chỉ cần mở ra “lĩnh vực” của ta, đương nhiên hắn sẽ xuất hiện. Lĩnh vực đó, tuy nhiên lại làm cho bất cứ ai cũng không thể đi ra khỏi tháp được, cho đến khi ta gặp cha ngươi.” Lão ma pháp sư nhìn Ngã Mễ nói.

“Khất Nguyễn tháp chỉ có một cửa, nhưng ma pháp sư tại kết giới không thể biết cửa đó nằm ở đâu, chỉ có duy nhất một người có thể thấy là Lai Khắc Cấp Bá. Hắn chẳng phải là ma pháp sư, vì vậy không bị kết giới bao phủ. Theo lời hắn nói, hắn vào Khất Nguyễn tháp tầng 7 để tìm ta nói chuyện, nhưng mà ta ở tại kết giới thì chẳng nhìn thấy hắn. Sau đó ta có thể thi triển “lĩnh vực” thì gặp một cơ hội hoàn toàn ngẫu nhiên, lĩnh vực của ta cùng với kết giới hoàn toàn tương thông, đồng thời bao trùm lấy hắn, cuối cùng thì chúng ta có thể gặp được nhau”.

Sau đó, Lai Khắc Cấp Bá dẫn Lôi Cát đến cổng rồi để lão rời khỏi Khất Nguyễn tháp.

Đại ma pháp sư, à, không chính xác, Hải dương ma đạo sư Lôi Cát mở túi kết giới của mình sau đó lấy ra một thanh song thủ kiếm màu trắng, trịnh trọng đưa cho Ngã Mễ.

“Thanh trường kiếm này theo như lời phụ thân ngươi thì sau khi tiến vào tháp, băng hệ tinh linh Ái Nhĩ Lan Tư... rành rành quá không có gì làm đã gia trì lên đó một loại ma pháp, cha ngươi nói ta giao nó cho ngươi”, Lôi Cát nói.

“Cha con? Sao ông ấy không cùng đến với ông?”

“Không phải, chỉ là muốn mở cửa Khất Nguyễn tháp thì phải dùng lực lượng kết giới của chính mình, nhưng cha ngươi đâu có biết ma pháp... Nhưng mà đừng có lo, ta đã đưa cho hắn một bộ sách ma pháp, ta nghĩ trong một khoảng thời gian nữa, hắn có thể tự mình tạo thành kết giới. Băng hệ tinh linh Ái Nhĩ Lan Tư đối với hắn rất là hứng thú, không chừng còn giúp đỡ hắn nữa. Nếu không ngươi nhìn xem vì sao hắn cấp cho cha ngươi lễ vật thế này?” Lôi Cát nói.

“Ồ, thanh kiếm này hình như quá nhẹ.” Ngã Mễ dùng một tay khinh thường nâng kiếm xoay trở qua lại: “Nếu như nó không dài bằng song thủ kiếm bình thường, con còn tưởng nó là đơn thủ kiếm kia.”

“Ngài Lôi Cát, thanh kiếm này tôi từng thấy qua, rất là kỳ quái, hình dáng thì giống nhau rồi nhưng màu thì không đúng, nguyên nó là màu đen nhưng sao bây giờ lại biến thành màu tuyết trắng mất rồi?” Tri Hàn Phong nhìn sơ qua thanh kiếm, nói.

“Hà hà, Khất Nguyên tháp có đại khái khoảng 30 đại ma pháp sư, mỗi ma pháp sư đều có kết giới riêng, nhưng kết giới của tinh linh cấp cao thì mạnh hơn nữa, thanh kiếm này trước đó được dùng làm tay nắm mở cửa các tầng tháp, đương nhiên nó cùng với mỗi kết giới của ma pháp sư cùng tương hợp với nhau. Mỗi ngày đều bị phong tuyết làm lễ tẩy rửa, thêm vào tinh linh cấp cao gia trì thêm một ma pháp băng hệ, cuối cùng cũng phát sinh biến hóa. Đầu tiên là nhẹ hẳn đi, sau đó là tên của nó: Băng Nhận, đương nhiên các người phải biết, thanh kiếm này có thể tùy lúc thì triển ra ma pháp băng hệ cấp một. Sau rốt, chuôi kiếm còn có ma lực, kết nối cùng với thân kiếm, vậy có thể thì triển ra ma pháp thuộc băng hệ, nếu như được tinh linh cấp cao ký khế ước, hoàn toàn có thể triệu gọi ra “băng linh vực” – Thanh kiếm này quý đâu phải chỉ ở chỗ có ma pháp phong ấn trên đó.” Lão ma pháp sư nhỏ giọng nói.

“Quá tuyệt.” Ngã Mễ cảm thanh kiếm thích thú mãi không rời.

“Được rồi, Ngã Mễ, người có muốn học tập ma pháp không?” Lôi Cát cẩn thận hỏi.

“Cháu rất muốn ạ, được vậy thì quá tốt.”

Vị đế quốc quý tộc đứng kế bên phòng mang làm bầm: “Chỉ có ta là không muốn, người vốn là đệ tử yêu của ta mà.”

Lão ma pháp sư vỗ vỗ vai Tri Hàn Phong: “Này người thanh niên, có nhiều sự tình người không biết được. Ngã Mễ nhất định phải học ma pháp, có điều thời gian chưa thể nói là bao lâu.”

“Ngã Mễ, ta chưa có đệ tử nào cả, hôm nay người là đệ tử ta, ta nghĩ, người là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng. Tri Hàn Phong đã huấn luyện người có một thể lực rất tốt, điều này sẽ giúp đỡ người rất nhiều trong việc học ma pháp, ta hy vọng... À không... ta yêu cầu người phải hơn ta, trở thành tự nhiên ma đạo sư. Đó cũng là điều mà cha người hằng mong mỏi.” Lão ma đạo sư già nghiêm túc nói.

“Tốt, nếu như các người đã chuẩn bị xong thì chúng ta sẽ khởi hành đi Long Nha sơn, ở đó ta nghe nói thường xuất hiện lục long, ta nghĩ nếu đến đó tìm kiếm thử, có thể ký khế ước cùng với bọn chúng.”

Lần đầu tiên xa nhà, Ngã Mễ tiếp tục hành trình đi đến Long Nha sơn.

Phụ chú về cấp bậc của Ma Pháp Sư:

Hồng bào: quang minh hệ tập sự, ma pháp sư đệ nhị cấp, ma pháp sư đệ nhất cấp, đại ma đạo sư, thiên không ma đạo sư, thánh ma đạo sư.

Hắc bào: hắc ám hệ tập sự, ma pháp sư đệ nhị cấp, ma pháp sư đệ nhất cấp, đại ma đạo sư, hắc sơn ma đạo sư, ám ma đạo sư.

Lam bào: trung lập hệ tập sự, ma pháp sư đệ nhị cấp, ma pháp sư đệ nhất cấp, đại ma đạo sư, hải dương ma đạo sư, tự nhiên ma đạo sư.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Sơ Ngộ Tiểu Hữu

Long Nha sơn nằm ở cực bắc của Băng Phong đại lục, là phân giới giữa Ngã Mễ nhân và Bắc Ngã Mễ nhân vương quốc, trung bình cao khoảng 3000 m, ngọn núi chính là Lục Long Đài.

Tên gọi của Long Nha sơn rất khó khảo chứng.

Dân gian truyền khẩu có hai thuyết

Một, Sáng Thế Thần vì tham gia chư thần đại chiến nên bị các thần thuộc băng hệ đem sáu cổ lục long chiến xa chặn đánh, bị Sáng Thế Thần đánh đổ rồi dùng răng của lục long phong ấn băng hệ chư thần, răng lục long gặp gió hóa thành núi, một ngày vươn cao lên hóa thành Long Nha sơn.

Hai, Long Nha sơn vì hình dáng giống như răng rồng nên gọi là Long Nha sơn.

Ghi chép – Sơn Hải Kinh - Thiên Kỳ Đàm quái luận

Triển núi Băng Phong đại lục, đầu mùa hè.

Đêm cực ngắn, ánh sáng màu huyết lệ chiếu khắp trời, mặt trăng màu hồng vừa bắt đầu mọc lên, chưa kịp ẩn vào trong màn đêm, mặt trời lúc đó chỉ là một khối màu đen sì lập tức xuất hiện ở xa xa.

Ngày lại rất dài, vàng thái dương trắng toát phát ra ánh sáng ảm áp, tuyết và băng từ từ tan chảy thành nước, trên từng tảng đá, từng ngọn núi, từng ngọn cây nước nhỏ xuống nghe đĩnh dong thật vui tai, róc rách chảy xuống đường lớn. Băng tuyết tan chảy hình thành hai dòng suối nhỏ, dòng suối phía nam chảy về phía mặt trời mọc, mở ra lối đi giữa cơ man nào là bông cúc năm sắc, từng đàn bướm lượn quanh vì hoa mà gieo rắc phấn đi xa.

Lần này Ngã Mễ đi xa nhà lần đầu tiên, giống như là bỏ câu được thả ra vậy.

Lôi Cát phát hiện ra rất là kỳ quái, đồ đệ của lão thân thủ cực kỳ miễn tiện, miễn tiện đến độ còn cao hơn cả đạo tặc, lúc mới đầu hành trình, vì đề thử Ngã Mễ nên ông ta im lìm phóng ra một ma pháp Thổ hệ nhỏ - ma pháp cấp một "Địa nha hoành sinh", làm đất lồi lên lồm xồm xuống để bị vấp té. Ngã Mễ lần đầu tiên xa nhà, nó hưng phấn tung tăng chạy nhảy, lâu lâu còn quay lại ngó Lôi Cát, Trì Hàn Phong nói chuyện phiếm, không hề chú ý dưới chân, nhưng lạ thay, khi dưới đất xuất hiện sự lạ thì chân Ngã Mễ đột nhiên có mắt thoăn thoắt tránh xa chỗ nguy hiểm.

Thân là ma pháp sư hệ trung lập, rất sùng bái tự nhiên, có người còn nói ma pháp trung lập là xuất xứ từ vùng rừng rậm của Đức Lỗ Y (druid) giáo phái, ma pháp sư hệ trung lập luôn phải là người có tố chất thân thể tốt, hơn nữa thân thủ phải miễn tiện, tinh thần cường đại.

Theo Lôi Cát quan sát, tất cả các yêu cầu trên đều là ưu thế của Ngã Mễ, lão đương nhiên rất hài lòng vì khi ra khỏi Khất Nguyên tháp lập tức lại thu được một đồ đệ tốt như vậy.

Để rèn luyện tiểu tử đó tốt hơn, Lôi Cát đề nghị Ngã Mễ đi trước bọn họ nửa ngày, sau đó Lôi Cát cùng Trì Hàn Phong mới bắt đầu đi. Nếu như không có sự tình gì lớn thì tại dịch trạm chân núi Long Nha sơn gặp nhau.

Đường lớn của đại lục cực kỳ an toàn, thương nhân đi qua đi lại hàng năm trời, những cuộc hành quân của quân đội đã sớm làm bọn thú rừng lớn nhỏ tránh xa hai bên mặt đường. Trì Hàn Phong cũng rất biết điều này, đương nhiên cũng rất tán đồng đề nghị của Lôi Cát, nhưng mà lời khi nói ra thì lập tức biến thành thế này: "À, như vậy cũng không tốt, Ngã Mễ, con cũng nên suy nghĩ một chút đi, Lôi Cát sư phụ mới từ Khất Nguyên tháp bước ra, 94 năm rồi chưa có gặp phụ nữ, ta không cần nói con cũng tự biết. Tuy nhiên không phải ta dạy hư con, con người ai cũng có chút ít liêm sỉ, khi trước mặt con ông ấy như thế nào... Ế đừng có nhìn ta như vậy, ta không thêm nói mà cũng không thêm quan tâm nữa, bất quá cùng ngài Lôi Cát đi, vạn nhất ông ấy không biết rõ thế giới hiện tại bây giờ biến đổi như thế nào thì sao?" Trì Hàn Phong vừa nói vừa "Nhân danh ta gọi người, ra đây ảo lang của ta" rồi nhảy lên lưng Tiểu Bạch như chớp chạy bay chạy biến mất trước khi Lôi Cát kịp phản ứng. Bất quá cũng đúng khi hắn nói: Ma pháp sư không thể vừa công kích kỳ sĩ, vừa công kích ảo thú, dù rằng không thể cùng đại ma pháp sư chính diện giao đấu nhưng mà bỏ chạy thì ảo thú kỳ sĩ dư sức bỏ xa bất cứ binh chủng nào.

Ngã Mễ lên đường, trong người có một cuốn sách ma pháp sơ cấp Lôi Cát cho cộng thêm vài đồng tiền bạc của Trì thúc thúc nhét vào túi của nó.

Hành trình dự kiến bảy ngày, nó đã đi được sáu, đôi lúc quay đầu nhìn lại chẳng thấy Trì thúc thúc cùng sư phụ đâu. Trong sáu ngày đó, lâu lâu nó vô tình thấy một vài người đi đường đi ngang qua mình. Thường thường tại đường lớn thì thói quen đi lại của mọi người đại khái cũng giống nhau. Trong khi đi đường thì cố gắng nâng cao tốc độ, nói ít lại, tranh thủ trước khi trời tối đến dịch trạm, cho nên ai cũng giống ai khi vào dịch trạm lữ điểm rồi thì như linh hoạt hẳn lên, dù mới quen biết cũng dễ dàng nói chuyện rôm rả.

"Lục Nhi, chạy mau, a... a", từ khu rừng lá nhọn bên phải, một đứa nhỏ chạy ra, vừa thờ hồng học vừa hô lên cảnh báo bạn của nó.

Tàng cây không biết bị cái gì đánh vào, rung động không ngớt.

"Graoooo..." Tiếng một con quái thú dị kỳ vang lên trong rừng.

Ngã Mễ lúc này liền nhảy qua hào nước bên vệ đường khoảng 4 mét, thuận tay đưa ra sau lưng rút Băng Nhận, hai tay nắm chặt kiếm tiến vào rừng sâu.

Hai con gấu tuyết màu trắng to đứng xuất hiện trước mặt nó. Chân đập vào tuyết, gấu tuyết dùng tay đập gãy một thân cây nhỏ, gào rú vang dội.

Gấu tuyết được gọi là vua của vùng lục địa Băng Phong đại lục, cao hơn hai người chồng lên nhau, tay rất to, không loại thú nào dám cùng chúng đối kháng.

Nhìn vào mục tiêu của hai con gấu tuyết - xa xa nhìn lại, một thằng bé mặc áo đen, trông chừng không lớn hơn Ngã Mễ bao lắm, sức vóc cũng tương đương nó. Thằng bé này vừa chạy vừa dắt theo một con chó màu xanh, nếu như không phải rừng quá rậm và thân thể gấu tuyết quá to, nó ắt hẳn đã bị chúng rượt kịp rồi.

Thằng bé thóp bụng lại chạy băng băng về phía mặt đường lớn.

"Á", Ngã Mễ giật mình phát hiện, một tay thằng bé ôm một con gấu nhỏ, tay còn lại xách hai con gấu nhỏ không ngớt giẫy dụa phát ra những tiếng ô ô. Hiện nhiên chúng trông có vẻ không thoải mái với hoàn cảnh này lắm.

Thằng nhóc cũng vừa phát hiện ra Ngã Mễ, hắn liền la to: "Người... người đừng có qua đây, nguy hiểm lắm... Chạy dọc rừng cây đi."

Mới đầu Ngã Mễ còn do dự không biết có nên giúp thằng nhóc hay không, sau đó nhìn thấy hắn quan tâm mình như vậy, tự nhiên lại tin tưởng hắn. Nó tra kiếm vào trong bao, tiến vài bước đến chỗ thằng nhóc xách giùm hắn vài con tiểu hùng rồi cùng nhau chạy về phía đường lớn.

Chạy đến gần hào nước kế bên vệ đường, Ngã Mễ dùng lực thấy hai con gấu con qua hào nước lên trên mặt đường, cũng mặc kệ phản ứng của thằng nhỏ áo đen, cúi đầu nắm chân phải của hắn, tay còn lại vòng qua bụng của hắn rồi rùn tay xuống hất hắn bay qua hào nước.

“Bỏ ta xuống, bỏ ta xuống... ta tự nhảy qua được... Ôi cha, oái oái.” – Thăng nhóc phản đối inh ỏi khi bay qua hào nước.

“Gâu, gâu...” Thấy chủ nhân mình bị ăn hiếp như thế, con chó màu xanh sủa inh ỏi, à há, vờn vờn quanh chân của Ngà Mễ, mắt con chó rục lên – Thực tình, nó vừa sủa tới tập về phía Ngà Mễ, vừa đưa chân phải lên về phía nó. (Ngà Mễ phát hiện ra con chó nhỏ này đương nhiên trong bụng tính toán hai đường ha.)

Con chó này cũng thông minh lý thú đây. Ngà Mễ vừa nghĩ vừa ôm chó phi thân nhảy qua hào nước.

Hai con gấu tuyết lớn cũng thần tốc tiếp cận, chạy trước không nghi ngờ gì là con đực, rõ ràng là hai vợ chồng. Hào nước rộng 4 mét, với gấu tuyết mà nói thì không có vấn đề gì. Trong lúc gấu tuyết chuẩn bị nhảy qua, Ngà Mễ rút trường kiếm thủ thế trước mặt. Gấu tuyết hiển nhiên phát hiện là nếu nhảy qua, chắc chắn sẽ bị chém cho một nhát. Chúng liền phần nộ gào thét quào một cái, không khí trước mặt Ngà Mễ lập tức hạ thấp nhiệt độ kết thành băng, hình thành một thanh kiếm băng phút chốc bay về phía Ngà Mễ.

Choáng, gấu tuyết trời sinh có thể biết ma pháp cấp một sao?

“Băng nhận”, Ngà Mễ hét một tiếng, Băng Nhận trường kiếm hình thành một thanh kiếm băng còn lớn hơn nữa, bao phủ lấy thanh kiếm băng mà gấu tuyết mới phóng ra, lừng lững như bức tường bay về phía gấu tuyết. Tuy chỉ là ma pháp cấp một nhưng do được tinh linh cấp cao gia trì chú ngữ nên hiệu quả khác biệt, thậm chí ma pháp sư đệ nhất cũng không thể trong thời gian ngắn triệu hồi ra kiếm tuyết to như thế.

Gấu tuyết chưa từng thấy qua cảnh này, khoảng cách 4 mét đương nhiên chúng né không kịp, chỉ kịp nhận thấy là phải ăn trọn một kích của Ngà Mễ thì lông trên người chúng từ trắng sẽ chuyển sang đỏ.

“Graoooo...” Vua của vùng băng tuyết chưa bao giờ bị ngoại thương đau đến như vậy, rống lên một tiếng kinh khiếp, mắt lóe ra hồng quang, khòe mắt rí máu, trông đáng sợ vô cùng.

Gấu là một loại cực kỳ đáng sợ, gấu bị thương hoặc bị vấy còn đáng sợ hơn nữa, dư sức cho só đồng địch nhân một đòn phản kích nặng nề. Con gấu trước mặt là một đại biểu như thế.

Không thèm quan tâm đến thanh kiếm đang lóe sáng trước mặt, vợ chồng nhà gấu cùng nhau nhảy qua hào nước, “Soạt” một tiếng, tức thì gấu mẹ đã xuất hiện tại bên kia lè hào nước, gầm lên một tiếng lạnh người. Trừ phi là thợ săn dũng mãnh nhất của tộc Cáp Mễ, tại Băng Phong đại lục không có ai dám chủ động khiêu khích gấu tuyết, có lần một tiểu đội quân lính Cáp Mễ gặp phải gấu tuyết, hai bên chiến đấu một chập thì hai con gấu tuyết giết sạch hết cả tiểu đội quân lính Cáp Mễ không chừa một người.

Gấu mẹ dùng mũi ngửi ngửi hai con gấu con, sau đó hít hít thăng nhóc đang nằm một đống kể đó, Ngà Mễ động lòng tự hỏi: “Vì sao hần năm bất động như thế? Bị thương vì té từ trên cao xuống?” Gấu mẹ dùng lưỡi liếm mặt thăng bé áo đen, nhưng hần hoàn toàn không có phản ứng gì như là còn sống, rồi lại nhìn qua con chó, cũng nằm bất động như thế kể bên thăng bé. Gấu mẹ nhìn một hồi rồi chậm chạp quay đầu về phía Ngà Mễ gầm lên một tiếng phần nộ.

Cùng lúc gặp hai con gấu công kích, đại khái trong lòng Ngà Mễ không muốn tí nào.

Grao, gấu bố tiến đến đưa bàn tay thật to tát một phát ngay đầu Ngà Mễ, gấu mẹ ở đằng sau cũng trờ tới, mở to miệng tựa chậu huyết, bốn cái răng nanh trên vàng dưới đen, cúi đầu xuống tấp vào cổ nó.

Ngà Mễ vừa nghiêng đầu né xong cú tát của gấu bố chưa kịp phản ứng, cái miệng nóng của gấu mẹ đã đến nơi. Trong đầu phát lạnh, nó nhanh chóng vận hồng nương theo đòn công kích của gấu mẹ, hai chân nhanh chóng lui ra ngoài vòng vây.

Không thèm xoay mình, gấu mẹ phun về phía Ngà Mễ cái nón mà nó đang đội, tiếp đó nhảy xô lại, gấu bố lúc này cũng thóp bụng há miệng nhắm Ngà Mễ mà đón một cú...

Có khả năng là hai vợ chồng nhà gấu sống cùng nhau khá lâu nên phối hợp rất ăn ý, Ngà Mễ vừa lắc mình thoát khỏi cú tát của gấu bố, chặt vật lăm mới né được cú đón của gấu mẹ, đương nhiên không có cơ hội huy động song thủ kiếm, có điều hai con gấu to cao cùng công kích một mục tiêu quá lùn thì cũng hơi bất tiện, nếu không Ngà Mễ sớm đã bị xé tan xác rồi.

Né tránh được ba lần công kích của vợ chồng gấu, may thay – gấu bố nhất thời bị lóa mắt trước ánh nắng mặt trời phản chiếu từ thanh kiếm của Ngà Mễ, trong đầu chột lóe, Ngà Mễ nhanh chóng nhảy qua hào nước tránh đòn công kích của gấu mẹ.

Hai con gấu không chút đắn đo nhảy liền qua hào nước, Ngà Mễ không hề cúi đầu, chân đạp trên đất, vận lưng nghiêng thân búng người xoay mấy vòng về phía sau, vừa vận thay thanh kiếm lúc này lại ở trước mặt. “Băng Nhận – Băng tuyết phong bạo”, Ngà Mễ cầm chặt kiếm, lợi dụng khoảng thời gian nhỏ nhoi khi vợ chồng gấu chuyển mình, hô to thân chú xuất ra Băng Nhận đệ nhị cấp tuyết chiêu.

Với băng hệ ma pháp sư, băng tuyết phong bạo chính là một ma pháp vô cùng hữu dụng, dù lực công kích không cao nhưng có thể khóa chân địch thủ bằng một lớp băng dày, làm đối thủ nhất thời không động đậy được. Do bị thương nên động tác của gấu bố không còn linh mẫn như trước, hơn nữa không thoát được băng tuyết phong bạo liên miên bất tuyệt, nó nhất thời nổi giận rống to, rùn người định nhảy, nhưng cũng không thể nhúc nhích được.

Gấu mẹ chưa bị ảnh hưởng gì, há to miệng răng sắc lóm chồm, chồm người chuẩn bị phóng tới.

Thời gian không nhiều, Ngà Mễ biết rõ, gấu tuyết trời sinh đã có khả năng kháng băng hệ ma pháp, có điều thời gian quá ít, nó mau chóng chuyển thủ thành công, trường kiếm cực lớn giờ lên lấp lóa ánh nắng mặt trời, trực tiếp “phách” chém xuống đầu gấu mẹ, kiếm vạch không khí để lại một làn hơi

băng.

Gấu mẹ lắc mình tránh khỏi, Băng Nhận nhẹ như khói không hề giảm tốc, tiếp tục tại không trung góc độ biến chuyển, kiếm phát ra tiếng ”ong ong“ tiếp tục nhắm đầu gấu mẹ chém tới. Do thân thể to lớn khó né tránh, chân trái của gấu mẹ ngay lập tức bị trúng đòn rách toác lộ cả xương, tuy nhiên không hề có máu, Băng Nhận không những làm đông đặc mạch máu mà còn xuyên thấu những mạch máu khác, cơ hồ đông đặc cả chân trước của gấu mẹ.

Gấu mẹ phần nộ dùng tay phải gạt một cái, Băng Nhận lập tức văng ra.

Nói lòng tay kiếm, Ngã Mễ nhanh lẹ chuyển thân né một đòn của gấu, tay phải gấu mẹ lại vurun lên, Ngã Mễ cúi đầu lẩn một vòng ra xa, gấu mẹ không một chút ngừng, tâm thần cực lớn khê động một cái, trực tiếp bay đến vỗ vào người Ngã Mễ.

“Xoẹt... phập”, thanh lợi khí sắc bén vọt lên không trung nhắm người gấu mẹ bay đến.

Gấu mẹ rống lên một tiếng hãi hùng rồi đổ sụp xuống đất.

“Cẩn thận con kia...” Hình như là tiếng thằng bé kia.

Gấu bố thấy gấu mẹ nằm yên trên đất, phần nộ rống to giẫy dụa liên tục.

Ngã Mễ vừa mới cầm Băng Nhận lên thì gấu bố đã thoát được Băng tuyết phong bạo rồi, nó hung hãn nhảy xổ đến. Ngã Mễ không một chút do dự hai tay nắm chặt kiếm đâm thẳng vào ngực gấu bố. Đả nhảy quá mạnh không kịp tránh, gấu bố bị Băng Nhận đâm vào thấu đến đặng sau lưng, hai chân trước chỉ có thể vurun đến vai Ngã Mễ cào cào rách cả y phục, sau đó từ từ kiệt sức ngã xuống hào nước đánh sầm một tiếng.

Ngã Mễ chịu sức nặng quá lớn từ thanh kiếm và gấu bố, đành phải buông tay, gấu bố cùng trường kiếm rơi xuống đáy hào nước sâu. Gấu bố dùng hai tay kéo mạnh, rút cuộc cũng rút được thanh kiếm trong bụng ra, gấu xê dọc bụng gấu một đường rồi rút xuống dưới.

Graooo, gấu bố tiếp tục trôi lên trên chạm vào bờ hào nước, hai tay liên tục cào cào treo lên. Từ từ, phần nộ, cặp mắt đỏ ngầu nhìn Ngã Mễ.

Gấu càng lúc càng leo lên cao khỏi hào nước, cái đầu bắt đầu xuất hiện... rồi đến vai.. miệng không ngừng chảy máu... eo lưng... Nhìn thấy cảnh máu me gớm ghiếc như thế, Ngã Mễ đột nhiên thấy choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Nan Huynh Nan Đệ

Đầu tiên tại thượng cổ thần thánh cự long tộc tra xét, thượng cổ thần thánh cự long thực sự có tồn tại, hơn nữa còn có một con thuộc loại thượng đẳng sinh sống tại nhân gian. Ba trăm năm gần đây, thượng cổ thần thánh cự long nổi danh nhất là tại Chúng thần chi chiến, là tọa kỵ của Thánh long kỵ sĩ Cấp Nhĩ Khắc Đại Thanh Sơn – Lục băng long Thái Mục Cách Nhĩ. Thượng cổ thần thánh cự long không cần dùng chủ ngữ có thể thi triển ma pháp thuộc tính cấp 5 đồng hệ. Đồng thời có thể hóa thành người, duy nhất một điều làm người ta lo lắng là, sau khi trưởng thành thần thánh cự long còn có trí tuệ tuyệt vời, nhưng mà 400 năm từ khi sinh ra đến khi trưởng thành thì y như con nít ba tuổi, không có lý trí, chỉ có tâm tính sung mãn, chơi đùa cuồng nhiệt, dễ bị tổn thương bởi ma pháp có tính hủy diệt.

Sáng Thế Thần khi sáng tạo ra các chủng tộc, đã vì Thần tộc mà tạo ra một loại rồng làm tọa kỵ. Rồng cùng loài người, tinh linh đều giống nhau, đều là chủng tộc trung đẳng, sau khi Sáng Thế Thần tịch diệt, tọa kỵ long được người cười phóng thích, đi xuống trần gian xung hùnh khắp nơi, dân gian gọi là cự long. Cự long có trí tuệ rất cao, am hiểu một loại ma pháp, đồng thời có sức phá hoại rất cao. Đồn rằng, có một vài chủng tộc thần bí thuộc Thần tộc hoặc Ma tộc có thể cùng tọa kỵ long nói chuyện, rồi còn có thể cười lên lưng chúng, người đời gọi là Thánh long kỵ sĩ. Theo nghiên cứu thì chủng tộc này không di truyền huyết thống Thánh long kỵ sĩ cho đời sau, vì vậy trong một số tộc rất ít người, lâu lắm mới xuất hiện một người có dòng máu Thánh long kỵ sĩ, nhìn trước mắt các đế quốc chỉ có khoảng chưa đến năm hay mười Thánh long kỵ sĩ.

Nhìn vào các binh đoàn của các đế quốc, đột kích chủ lực chính là long kỵ binh, sự thực tọa kỵ chỉ là Địa hành long. Theo nghiên cứu, chúng là một nhánh nhỏ của long tộc, Sáng Thế Thần khi sáng tạo ra Long tộc đã tạo ra nhiều sản phẩm không đạt tiêu chuẩn. Tuy nhiên những sản phẩm không đủ chuẩn này, năng lực khá tệ nhưng năng lực cầu sinh thì lại rất, rất cao, sinh sống tại khắp nơi trên thế giới. Đôi lúc người ta bắt gặp một con Địa hành long có khả năng ma pháp đơn giản, còn đại đa số chúng đều dùng sức mạnh cuồng bạo của mình công kích. Trong cự ly ngắn, long kỵ binh chính là binh chủng gây cho người ta nhiều ác mộng nhất.

Bản ghi chép về gia trì Binh chủng học hiện đại - Long kỵ binh tương sinh tương khắc

“Gừ... gừ”, con gấu thở hồng hộc, thân thể giẫy dụa cào cào.

Trong mắt Ngã Mễ, sau đó là...”A a...” Ngã Mễ la lên một tiếng thất thanh, té bệt xuống đất.

Nguyên con gấu tuyết vốn là lông màu trắng, hiện tại một mảng màu đỏ loang lổ, vết thương rộng toang hoác, một mảng ruột thòi lỏng thòng ra ngoài, chả trách Ngà Mễ sợ đến như vậy, dù sao nó vẫn còn là một đứa trẻ.

“Tình dậy đi, tình dậy ăn cơm nè... có gỏi đẹp nè... cố lên, dậy đi.” Ngà Mễ nằm bất động bên vệ đường, bên cạnh nó một thằng nhỏ áo đen vừa lay vừa kêu to.

“Lục Nhi, coi chừng hấn, ta đi dọc hồ nước tìm tuyết động...”

“Á, lạnh chết đi...” Lúc còn nhỏ bị Trì Hàn Phong hành hạ, Ngà Mễ đã sớm biết triệu chứng “thanh thân băng tuyết” (đắp tuyết lên mặt cho người đang mê cảm thấy lạnh tỉnh dậy), đang mơ hồ, nghe thấy hai chữ “tuyết động” nó liền lập tức tỉnh lại.

“Con gấu, con gấu đâu rồi?” Vừa mở mắt, Ngà Mễ lập tức nghĩ đến cảnh tượng khủng khiếp hồi nãy.

“Kì quái, ta còn chưa kịp tìm tuyết, người lạnh cái nỗi gì? Gấu bị người giết chết mất rồi, nhà người cũng thật là dữ dằn đó.” Thằng bé áo đen kinh ngạc nói: “Con gấu mẹ bị ta dùng tên bắn thủng xuyên từ tai trái qua tai phải chết ngay lập tức rồi, đó là biện pháp nhanh nhất để giết gấu; Còn con đực thì quá ngu ngốc, tự mình phá bụng của mình, chết sớm.”

“Mẹ nó, làm ta sợ chết đi được.” Ngà Mễ tuy mới tỉnh dậy nhưng cảm thấy rất kinh khủng, một đến mức không ngồi dậy nổi.

“Ta tên là Đại Thanh Sơn, Cáp Nhĩ Khắc Đại Thanh Sơn, còn người?” Thằng bé hấp háy mắt, cười cười đưa tay về phía Ngà Mễ.

“Ta là Ngà Mễ, Ngà Mễ Cáp Bá.” Nắm lấy tay thằng bé, Ngà Mễ mượn thế đứng lên.

Tại Chúng thần chi chiến, làm rung chuyển cả nhân giới, thiên giới, ma giới, trở thành “Nhân Long Thần” là ba thiếu niên, hiện nay hai người trong số họ đang gặp mặt. Sau đó, mỗi lần Đại Thanh Sơn nhắc lại tình cảnh lúc này, Ngà Mễ nếu có mặt ở đó, lập tức dùng ma pháp mạnh nhất giáo huấn hấn – Chuyện này về sau hãy nói.

Lại quay lại bọn Ngà Mễ sau khi giết được hai con gấu tuyết khủng khiếp.

“Vừa rồi người thật lợi hại, thanh kiếm của người thế nào mà lại xuất ra pháp thuật được vậy?” Đại Thanh Sơn cầm Băng Nhận, dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Ngà Mễ.

“Đó là cha của ta cho ta... người không phải lúc đấy đã xỉu rồi hay sao? Sao lại thấy ta sử dụng ma pháp?”

“Ai nói ta bị xỉu chứ, chỉ là gấu không ăn xác người chết, ta thấy người có khả năng cầm chân bọn gấu một chút nên trước tiên ta giả bộ xỉu, sau đó bọn gấu tập trung đuổi đánh người, ta liền trờ dậy từ xa giương cung bắn chết gấu mẹ.” Thằng bé áo đen nói tỉnh bơ.

Ngà Mễ cũng thăm phục Đại Thanh Sơn nói dóc không đời nào.

“À ra vậy, lần sau tốt nhất đừng làm vậy nữa nhe, ta sợ chết đi được. À, người vì sao phải bắt gấu con vậy, nguy hiểm quá đi.” Ngà Mễ trong lòng vẫn còn thấy run.

Cáp Nhĩ Khắc Đại Thanh Sơn năm nay 15 tuổi, sinh sống tại Tiểu Giác thôn phía bắc Long Nha sơn, nhưng không phải là người Cáp Mễ. Tổ tiên hấn vì thấy Cáp Mễ vương quốc đánh thuế rất thấp mà di cư đến đây.

Khi hấn mới 9 tuổi, cha mẹ của hấn một lần đi săn cùng người trong thôn, đi nhầm vào Lục Long đài, làm Long tộc nổi giận, kết quả một con rồng cực kỳ to làm ra băng tuyết đè chết gần hết bọn họ.

Chỉ có một số ít chạy thoát, Đại Thanh Sơn từ đó thành cô nhi.

Nếu như không phải người trong thôn thương tình hấn tiếp tế lương thực, Đại Thanh Sơn đã sớm chết rồi. Thằng bé nghèo đáng thương từ đó phải tự lo lấy thân, Đại Thanh Sơn khi lên 10 đã tự biết đi đào động chuột tuyết, dùng cung nhỏ bắn thỏ tuyết. Lớn hơn một chút, hấn cùng người trong thôn đi săn bắn thú rừng.

Ba năm trước đây, hai con gấu tuyết di cư đến gần thôn, đa số gấu tuyết đều sinh sống tại bờ biển để ăn hải sản, không hiểu vì sao hai con gấu tuyết này lại đến thôn Tiểu Giác nằm khá xa bờ biển như vậy, lại còn thường thường tấn công gia súc trong thôn. Mấy lần tập trung săn lùng không làm chúng thương hại gì, lần này Đại Thanh Sơn phát hiện chúng mang theo con đi kiếm ăn, thừa lúc sơ ý hấn đánh cắp gấu con rồi bỏ chạy.

“Há há, người xem” – Đại Thanh Sơn cực kỳ đắc ý kể cho Ngà Mễ quá trình hấn chạy trốn từ trên núi xuống dưới núi như thế nào – Kết quả quần áo hoàn toàn rách nát hết, “Ta vốn là đã tính trước sẽ đem bọn gấu con đến dịch trạm, ở đó có binh lính, sẽ giết được hai con gấu kia.”

Hai đứa trẻ mục đích cùng giống nhau, Ngà Mễ đến dịch trạm Long Nha sơn chờ sự phụ, còn Đại Thanh Sơn lại muốn đến dịch trạm để bán hai con gấu con. Đại Thanh Sơn rút ra một thanh chủy thủ sắc bén vô cùng, trước tiên hấn rọc lấy da gấu, thuận tay chặt luôn tay gấu, cuối cùng moi luôn cả mật gấu ra.

“Gấu đã chết rồi, sao người tàn nhẫn quá vậy, moi tim xé ruột chúng?” Ngà Mễ cảm thấy kì lạ.

“Da gấu có thể bán lấy tiền đó, đặc biệt là gấu tuyết càng hiếm nữa, tay gấu lại là món ăn trân phẩm, chắc chắn ở dịch trạm sẽ có người mua giá cao.

Còn mặt gấu... Ồ... người xem, mặt của gấu bị giết khi giận dữ khác với mặt gấu thường, so với gấu bắt bằng bẫy thì to gấp đôi, vậy thì bán được rất nhiều tiền đó.”

Vừa nói, Đại Thanh Sơn vừa cần mẫn làm việc, sau đó, hắn kiểm vài thanh củi chất xung quanh xác gấu rồi cho một mẻ lửa, thuận tiện hơn da gấu lên trên cho khô.

Ngày hôm sau, hai cậu bé cười vui vẻ xuất hiện tại Long Nha dịch trạm, đúng như lời Đại Thanh Sơn nói, tất cả đều bán được rất rất nhiều tiền – 200 đồng vàng, đủ cho một người bình thường sống mười năm.

Đại Thanh Sơn là một thằng nhỏ hào phóng, lập tức mời Ngã Mễ ăn một bữa thịnh soạn. Sau khi Ngã Mễ ăn thỏa thích, hắn lại ở lại cùng Ngã Mễ chờ Trì Hàn Phong cùng Lôi Cát.

Băng tuyết đại lục về đêm rất lạnh, gió bắc đem theo tuyết từ Long Nha sơn thổi đến, Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn khấn trương đứng đợi. Hai thằng bé không ngủ được muốn nói chuyện phiếm cùng nhau, lại sợ tốn tiền xuống quầy rượu nên rủ nhau ra ngoài trời cùng đứng.

“Gâu gâu...” Con chó nhỏ màu xanh đi theo Đại Thanh Sơn và Ngã Mễ đột nhiên chạy lên trước, tru lên sung sướng.

Ngã Mễ kể cho Đại Thanh Sơn nghe về Trì thúc thúc và Lôi Cát sư phụ, rồi lại miêu tả lúc bơi lội tại Tuyết Nguyệt hồ ra sao, rồi lại nói về những lần băng qua rừng, Đại Thanh Sơn càng nghe càng thích, thì ra trong vùng băng tuyết cũng có hồ nước nóng? Mà lại còn lớn như vậy, Đại Thanh Sơn đương nhiên chưa từng đi qua.

“Ồi chà, lạnh chết đi được...” Ngày kế tiếp lại trôi qua, đang nằm trên giường ngủ, Đại Thanh Sơn đột nhiên bừng tỉnh bởi một tiếng thét thất thanh, nhìn trong phòng xuất hiện hai người cùng một con Tuyết lang cực to. Lão già nhìn hơi phờ phạc, đứng cạnh là một người thanh niên tay cầm một thanh kiếm cực to, cất tiếng cười rất dễ nghe tiến đến giường Ngã Mễ nói: “Cuối cùng cũng gặp được con”.

Lão già trông phờ phạc nhìn Đại Thanh Sơn và Lục Nhi với vẻ chú ý.

“Quái dị, để ta xem ta nhìn thấy gì.” Lão già cười mỉm nhìn Đại Thanh Sơn: “Tiểu tử, người tên là gì?”

“Đại Thanh Sơn, Cấp Nhĩ Khắc Đại Thanh Sơn.”

“Ta không hỏi người, ta hỏi con vật màu xanh dễ thương kia.” Lão già vẫn tiếp tục cười mỉm.

“À, đó là con chó nhỏ của ta, nó tên là Lục Nhĩ”.

Trăm nghe không bằng một thấy, Đại Thanh Sơn nhìn sơ qua người thân của Ngã Mễ, đơn giản hắn thấy hơi kỳ kỳ, cuối cùng quyết định – kiểm cái gì ăn đã rồi nói sau.

“À à đúng đúng, là con chó nhỏ.” Lão già vẫn cười tủm tỉm: “Người... cùng con chó này đã ký khế ước chưa?”

“Khế ước gì?” Đại Thanh Sơn không hiểu.

“Tiểu bằng hữu, như vậy người nghĩ xem có được hay không nhé, con chó của người 400 năm nữa mới trưởng thành, người nuôi nó bây giờ thực sự vô dụng, hay là người đem cho ta?” Lão già dịu dàng nhìn vào mắt Đại Thanh Sơn. “Đương nhiên có điều kiện kèm theo, người xem thử có được không. Nếu như người muốn học ma pháp, ta dạy cho người bảo đảm người thành cung đình đại ma pháp sư; Nếu như người muốn thành kỵ sĩ, người thanh niên kế bên ta có thể dạy cho người, người thấy con bạch lang to lớn đáng kia chứ. Đó là ảo thú, có thể cười được. Một năm từ đây trở về sau, ta sẽ cho người một con ảo thú nhỏ và giúp người trở thành đế quốc ảo thú kỵ sĩ”.

Trừ Đại Thanh Sơn, ba người còn lại đều phản ứng hết sức khác nhau.

“Ây dà...” Ngã Mễ thờ dãi một hồi, đúng là cần cù 3 năm chỉ cần 3 ngày sinh tật là mất hết, mấy ngày không gặp, Lôi Cát sư phụ đã bị nhiễm tính xấu của Trì thúc thúc rồi, còn muốn chôm ảo thú của người ta đem đi nữa. Sang năm không biết số ảo thú được phát ra thế nào, nhưng mà hai con trong đó chắc chắn đã bị người ta “quy hoạch” trước rồi.

“Hừ hừ, ta mặc kệ, ta đường đường là một kỵ sĩ đế quốc, ông nói ta thu đồ đệ là ta thu hạ, thiệt là không coi mặt mũi ta ra gì cả.” Trì Hàn Phong phần nộ nói.

“Gào gào...” Trong đầu Lục Nhi vừa mới nghe xong những điều đó, nó liền hung hăng nhảy đến chân Lôi Cát sửa ỉnh ỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Long Huyết

Với người lạ mà nói, long huyết không nghi ngờ gì là nơi nguy hiểm nhất. Người ta thường nói, rồng thường có thói quen gia trì ma pháp tại chỗ ở, ma lực của ma pháp tùy ở gần hay ở xa trung tâm mà tăng giảm, tại giữa long huyết, mỗi con rồng đều gia trì một lĩnh vực vốn là đặc điểm của riêng chúng – Long vực. Dù vậy, vẫn có vô số những mạo hiểm giả thâm nhập long huyết, đại khái có thể kể ra ba dạng:

Dạng thứ nhất chiếm số lượng nhiều nhất – người tham lam, bọn chúng đều biết, rồng cất giữ rất nhiều đồ quý như: tiền vàng, đá quý, vũ khí ma pháp, thủy tinh ma pháp, gương .v.v... Một cái long huyết thực sự là một bảo tàng phú gia địch quốc, nếu như có được thì còn gì phải lo nữa?

Dạng thứ hai – kẻ báo thù, không thể phủ nhận, một số lượng nhỏ rồng có thói quen coi con người là thức ăn, vì để bảo vệ chính mình, vài thôn làng đã thuê dòng binh hoặc dùng chính sức lực của họ đến long huyết để trừ khử nghiệt long.

Dạng thứ ba, đồ long giả, đây là một loại người rất kỳ quái được xã hội sinh ra. Với những người dùng mãnh, họ sùng kính nhất là hai loại người liên quan đến rồng: Long kỵ sĩ và Đồ long giả. Phần lớn khi lựa chọn chức nghiệp, nếu như phát hiện mình không có Thần tộc hoặc Ma tộc huyết thống, thế thì không thể trở thành bạn tốt của rồng, đa số người đều chọn... giết rồng – để mọi người đều biết hắn ta vĩ đại hơn cả rồng. Về góc độ tự kỷ mà nói, nếu như không thể chiếm được thứ mình thích thì chỉ bằng hủy diệt nó, đại khái một số người ích kỷ thường nghĩ như vậy.

Sơn Hải Kinh – Long tộc (dẫn)

“Con vật thật dễ thương.” Lôi Cát vẫn giữ vẻ ngoài hiền lành, cười mỉm đưa tay về phía con rồng nhỏ.

“Gao...” Lục Nhi không khách khí gì ngoạm ngay vào tay Lôi Cát, có khả năng là bởi vì lần đầu tiên nó thấy một bàn tay dơ dáy đến mức như vậy.

“Ồ, ngươi không nên cắn.” Lão pháp sư cười mỉm nói: “Ta đã thạch hóa bàn tay rồi, ngươi cắn chỉ tổ gãy răng.”

“Goăm goăm.” Lục Nhi dùng thêm một chân dục lực cắn xé, vừa thở vừa phun phì phì vào tay Lôi Cát một đám bụi đất, nguyên đám bụi này là màu xanh mà khi chạm vào tay Lôi Cát thì biến thành màu đen sì.

“Tiểu tử, ngươi vừa rồi nói ngươi tên là gì?” Xem ra quá trình thạch hóa không có tác dụng, bàn tay đen sì của lão pháp sư đã bị Lục Nhi cắn xẹt ra cả máu. Sắc mặt vẫn không đổi, Lôi Cát vừa chùi máu vừa nhìn vào Đại Thanh Sơn hỏi.

“Đại Thanh Sơn, Cáp Nhĩ Khắc Đại Thanh Sơn.” Người cũng như tên, trầm trầm ổn ổn Đại Thanh Sơn, dù cho có người đá kích hấn hoặc khinh thường hấn, hấn cũng vẫn như núi, trầm lặng không có phản ứng gì cả.

Có lẽ là nhờ bản tính thiện lương, về ngoài chất phác cùng với tác phong hành sự đáng tin cậy, hấn mới có thể nhận được ân huệ của Thượng cô Băng hệ cự long.

10 tuổi, trong khi những đứa trẻ khác còn đang bận khóc nhè với mẹ, Đại Thanh Sơn đã bắt đầu tự đi săn một mình cả năm trời.

Rất khó tưởng tượng, tại một vùng băng tuyết đầy trời, một cậu bé làm thế nào để đối mặt với con mồi to hơn hấn gấp rưỡi, hoặc chính xác mà nói thì hầu như toàn bộ động vật tại đây đều xem hấn như là vật săn chứ không phải hấn săn bọn chúng.

Mới đầu còn có một ít thôn dân cho hấn thực phẩm, nhưng khi mùa đông đến, ngày cực kỳ ngắn chỉ có hai giờ, đa số các động vật đều tiến vào trạng thái ngủ đông, cơ bản là không thể nào tiến hành đi săn đông người được. Mọi nhà đều dựa vào số thú săn được ít ỏi vào mùa hè mà cho hấn một số lượng thực phẩm tương đối nhỏ.

Xin đồ ăn của người khác thông thường không phải là tác phong của Đại Thanh Sơn.

Ngày ngắn đêm dài, cậu bé 9 tuổi Đại Thanh Sơn thường thích làm một chuyện – nằm ngủ.

Chính là khi ngủ, hấn có thể quên đi hoàn cảnh hiện tại. Chính là khi hấn ngủ, có thể nhìn thấy mặt trời; Chính là lúc hấn ngủ, có thể ăn rất nhiều món ăn ngon lành; Cũng chính là khi lúc hấn ngủ, hấn có thể nhìn thấy cha mẹ đã qua đời của mình đứng dưới tuyết. Và cũng nhờ ngủ, hấn tiết kiệm được thể lực.

Nhưng mà, tại giấc mộng, hấn luôn cảm thấy đói thường xuyên.

Đói khát, lạnh lẽo, trong ký ức của Đại Thanh Sơn về tuổi thơ ấu của mình chỉ có vậy.

Thực sự đói không chịu nổi, cái đầu hôn mê của Đại Thanh Sơn cuối cùng cũng nghĩ ra được một chuyện, tình hình thế này, ta có thể đi bắt một loại thú rừng nhỏ: Thỏ tuyết. Hấn liền thử chôn bẫy, đặt cung, đào bới hang Thỏ tuyết.

Tuy nhiên thú rừng tại Băng Phong đại lục vốn đã sớm quen với các hoạt động săn bắn của loài người, trừ phi là quy mô to lớn, ngoài ra không kể là thỏ hay là cáo, đều dễ dàng tránh được bọn thợ săn lão luyện muốn lừng bắt chúng, nói gì đến một đứa nhỏ ngây thơ.

Dù cha hấn có để lại một cây cung, nhưng làm sao một đứa nhỏ 9 tuổi có thể đủ sức mạnh để sử dụng cây cung mà ngay cả một người trưởng thành cũng giương không nổi chứ?

Có vài lần, tại sườn núi phía đông theo hướng mặt trời, Đại Thanh Sơn nhìn thấy một số thú rừng chết vì lạnh, nhưng mỗi khi hấn đi săn đều tay trắng trở về, hấn đành nhắm nháp một chút thịt lấy từ đồng xác thực vật đã chết kia.

Ăn uống như vậy, Đại Thanh Sơn càng lúc càng ốm yếu, chân càng lúc càng loạn choạng. Nhìn hẩn, mọi người trong thôn đều nghĩ: Cậu bé này chắc không qua nổi mùa đông, muốn giúp cũng không được, đời sống tại Băng Phong đại lục quá tàn nhẫn, đồ ăn thực sự không nhiều...

Cho đến một ngày, người dân trong thôn bỗng nhiên thấy Đại Thanh Sơn đứng sừng sững một mình ở phía ngoài thôn, dưới chân hẩn là một con thú rừng thuộc loại ăn thịt cực to – Tuyết báo.

Tất cả đều sững sờ.

Tại Long Nha sơn, Tuyết báo thân thể cực kỳ linh mãnh, móng vuốt sắc bén, có thể bơi, có thể leo trèo, lực công kích rất mạnh, một con Tuyết báo có thể đương đầu với cả một bầy Tuyết lang.

Thợ săn thấy báo thường len lết tránh xa, bởi vì ngay cả 10 thợ săn cũng không thể giết nổi một con Tuyết báo.

Làm sao một đứa trẻ mồ côi có thể giết được Tuyết báo chứ?

Những ngày trời đông, tình nghĩa láng giềng hết sức lạnh nhạt, không có ai đi thăm ai, không phải chỉ bởi vì để tiết kiệm sức lực, mà thực chất mà nói, mọi người đều “vô sự bất đẳng tam bảo điện” (Không có chuyện gì thì không cầu Thần bái Phật, ý nói xin xỏ). Rất nhiều người thầm suy đoán: “Liệu có phải con báo này bị lạnh đến chết?”

“Không biết.”

“Người nhìn xem, hẩn không hề bị thương, người nghĩ đánh nhau với Tuyết báo mà không thể bị thương sao?”

“Người lại nhìn kỹ đi, trên thân Tuyết báo hoàn toàn không có vết thương.”

“Nhưng Tuyết báo chưa chắc đã bị lạnh chết, người xem, thân thể mềm nhũn như thế.”

Vẫn im lặng, Đại Thanh Sơn hi hục kéo con báo về nhà, sau đó cắt lấy đùi và vai bỏ vào trong nồi. Hẩn cạo lông sơ sơ rồi cúi đầu chụm môi thổi lửa, căn nhà nhỏ vốn lạnh ngắt từ lâu bỗng trên nóc xuất hiện một luồng khói nhỏ, một mùi hương thịt nướng thơm lừng tỏa ra khắp thôn.

Thịt chín, Đại Thanh Sơn cắt lấy những phần ngon nhất bỏ vào chén gỗ, đi đến từng nhà đã từng cho hẩn đồ ăn, vẫn trầm lặng, gõ cửa, cung kính nói: “Con xin cảm ơn đại thúc/đại thẩm/ông/bà”, để thịt xuống rồi đi mất.

Hai ngày sau vào lúc hoàng hôn, người trong thôn lần nữa lại thấy một thân hình bé nhỏ ôm o đi chậm chạp trên tuyết, vẫn là Đại Thanh Sơn, lần này hẩn đem về hai con Cáo tuyết!

Tại Băng Phong đại lục, con thú giáo hoạt nhất là con cáo, cũng như là thú tại đại lục. Cáo tuyết vào mùa đông thân hình trắng toát, trừ phi mắt người tinh lắm, ngoài ra không có thợ săn nào có thể săn được Cáo tuyết, vì vậy mọi thợ săn đều không thích săn hồ ly.

Nhiều năm trước, có một thợ săn từng làm một con cáo bị thương, kết quả từ ngày đó hàng đàn cáo viếng thăm nhà hẩn, trước là tha gà con mang đi, sau đó là giết sạch toàn bộ gà trong chuồng. Cuối cùng chúng nhắm đến heo, có điều heo quá lớn không tha đi được, bọn cáo giáo hoạt nhảy lên mình heo dùng đuôi làm roi, vịn tai heo định phương hướng, một hồi thúc heo chạy về ổ cáo, sau đó giết lấy thịt ăn.

Từ đó trở về sau không ai dám đánh bắt hồ ly, thằn lằn nhỏ này không hiểu ý tứ thế nào mà một lần giết cả hai con như thế.

Vẫn im lặng không nói, Đại Thanh Sơn về nhà, bắc nồi cắt thịt, dù thịt cáo không lấy gì làm ngon nhưng mà mùa đông, có gì ăn cũng đã tốt lắm rồi. Cũng như lần thứ nhất, hẩn lấy những miếng thịt tốt nhất, đi đến những nhà đã từng cứu giúp hẩn, vẫn trầm lặng như thế, gõ cửa, cung kính “Cảm ơn đại thúc/đại thẩm/ông/bà”, bỏ thịt xuống rồi bước đi.

Cứ như thế, cách vài ngày, Đại Thanh Sơn lại hi hục kéo về vài con thú ăn thịt thuộc loại to về thôn, căn nhà tồi tàn cha mẹ để lại cho hẩn trở thành căn nhà duy nhất ngày ngày có khói bốc lên. Những người từng tiếp tế Đại Thanh Sơn lúc trước nay lại nhờ hẩn mà không còn lo lắng lắm đến thức ăn nữa.

Căn nhà nhỏ của Đại Thanh Sơn càng lúc càng chật đầy da thú.

Thế rồi từ lúc đó, trong thôn loan truyền lời đồn đại rằng do cha mẹ Đại Thanh Sơn bị Sơn Thần đồ tuyệt sự ý dè chết, Sơn Thần bèn tuyển hẩn làm người kế thừa, ra lệnh cho các thú rừng liên tục đến trước mặt Đại Thanh Sơn nín hơi mà chết để hẩn có đồ ăn – Bởi vậy trên người chúng hoàn toàn không có vết thương. Vì vậy ít người dám chọc giận Đại Thanh Sơn.

Dần dần ngày đông cũng qua, từ một cô nhi sắp đói tới chết biến thành một người dư thừa đồ ăn, đã biến một người từ một cậu bé gầy gò yếu đuối thành một thiếu niên mạnh khỏe vạm vỡ, nguyên lai quần áo đều rách hết, hẩn liền dùng da thú làm vải, dùng xương thú làm kim, gân thú làm chỉ, tự may lấy y phục cho mình.

Cho đến mùa hè, lời đồn về người kế thừa Sơn Thần rốt cuộc được chứng thực: Nhiều lần Đại Thanh Sơn biến mất rồi quay lại thôn, người ta phát hiện ra kẻ bên hẩn có một con chó nhỏ màu xanh, con chó này dùng hai chân để đi đường. Thú rừng gặp nó đều lập tức đại tiểu tiện không ra, khép nép lùi thành một hàng – trừ Thần khuyến tuần sơn của Sơn Thần ra, làm gì có con chó nào có uy phong dữ vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 12: Thăm Lò Lọc Long Đài

“Sau đó, lò đồn càng lúc càng lan xa”, đáp ứng yêu cầu của ba người Ngã Mễ, khi đi ăn cơm, Đại Thanh Sơn vừa ăn vừa kể lại chuyện quá khứ.

Trong vòng một trăm dặm, không ai không biết Tiểu Giác thôn ở phía tây Long Nha sơn xuất hiện một người kế thừa của Sơn Thần, nói rằng cha mẹ hắn không chết mà được Sơn Thần tuyển làm tuần sơn hộ vệ, có người còn nói tại Long Nha sơn thấy cha mẹ hắn cười Tuyết báo chạy lên trên núi. Cũng có người nói, Đại Thanh Sơn mỗi khi đi săn, trên núi thú rừng đứng xếp hàng đợi hắn, hắn chấm trúng con nào liền tiến đến xoa xoa đầu, con thú ấy lập tức chạy bay xuống núi, rồi đến trước thôn rồng lên một tiếng ngẩng lên ra chết, cũng có người còn nói...

“Vậy rốt cuộc làm sao ngươi giết được chúng? Ngươi chỉ mới 9 tuổi đầu, làm sao giết được Tuyết báo?” Ngã Mễ hấp tấp hỏi.

“À, là nhờ cái này.” Đại Thanh Sơn vừa nói vừa lôi từ bọc hành lý ra một cây mộc còn dài khoảng 50 li. “Có lần ta gặp một con thỏ chết, đến khi bỏ nó vô nôi mới phát hiện nó không phải bị lạnh chết, trong bụng nó thò ra một nhánh cỏ thật dài thật thẳng, đồ rằng nó không tìm ra gì ăn nên ăn đại cây cỏ này, không ngờ cỏ bị nhai gãy gãy trong bao tử lại bung ra thẳng băng làm nó chết. Sau đó ta cố gắng đi tìm thử loại cây đó, tìm được rồi thì bẻ một khúc ra thành cây mộc còn thế này đây.” Đại Thanh Sơn dùng sức múa còn một vòng. “Sau đó, ta dùng băng làm chén, dùng tuyết đắp thành một trái banh nhỏ, tiếp theo dùng dao tước một đường trên thân cây còn làm thành một sợi dây buộc một tảng thịt xung quanh trái cầu tuyết đó. Dù chỉ đơn giản là vậy nhưng mà động vật ở đây mùa đông thường không có gì ăn nên chúng dễ dàng ăn trái banh thịt của ta mà không nghĩ ngợi gì cả, trong ruột chúng thì nóng, băng rất dễ tan, cây trong bụng chúng bung thẳng ra làm lủng bụng mà chết. Vì vậy, mỗi lần ta đi săn đều chỉ cần đem con vật đã chết về thôi.” Đại Thanh Sơn khiêm tốn nói.

“Vậy vì sao ngươi không dùng biện pháp này mà giết gấu tuyết?” Ngã Mễ hỏi tiếp, Lôi Cát nổi giận tròn mắt liếc nó một cái, có vẻ như là giận vì sao không để hắn kể tiếp câu chuyện về Lục Nhi.

“Ngày đông gấu tuyết thường ngủ đông, ngày hè thì không kiếm đâu ra băng, hơn nữa gấu tuyết chỉ ăn thịt tươi.” Đại Thanh Sơn thật thà giải thích.

“À, vậy con chó nhỏ này thì như thế nào?” Lôi Cát chen lời vào.

Kỳ thực người trong thôn không biết, khi trời càng lúc càng ấm lên, thành quả đi săn của Đại Thanh Sơn càng lúc càng ít, hơn nữa càng lúc càng nhiều các loại thú không ăn thịt như thỏ hoặc gà tuyết, hơn nữa trên người chúng lại xuất hiện dấu cung tên.

Sau khi trời ấm lên, bọn thú ăn thịt có thể tự đi săn con mồi, chỉ có một số rất ít ăn thịt động vật đã chết, Đại Thanh Sơn lúc này đã có thể sử dụng cây nỏ của phụ thân hắn, liền tiến hành mai phục tại sườn núi săn những con thú nhỏ.

Trời càng lúc càng ấm, vì thế có thể săn được nhiều thú rừng, Đại Thanh Sơn đôi lần dựng trại ngủ ngay tại sườn núi.

Một ngày cuối xuân đầu hạ, Đại Thanh Sơn chắt sơ sài một đồng củi đốt lên, khi mùa xuân tàn, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất xa, dù hắn núp ở một nơi không có gió vẫn có thể phảng phất cảm giác được gió bắc lạnh lẽo.

Nhìn vào đồng lửa bập bùng, Đại Thanh Sơn xâu hai con thỏ vào xiên rồi bỏ lên lửa nướng.

Đại Thanh Sơn không ngừng xoay xoay xiên thỏ, thịt cháy nổ lên những tiếng sần sật, mỡ chảy tràn xuống đồng lửa nổ lép bép. Ở trên núi, mùi thịt nướng thơm phức cùng hơi nóng lan tỏa khắp nơi, khổ cực một ngày, có thể từ từ thưởng thức thịt thỏ, quả thật không còn gì để nói.

Khi quay thịt tốt nhất không nên dùng lửa to mà chỉ dùng lửa nhỏ, điều này Đại Thanh Sơn đã được cha dạy cẩn thận, nhìn thịt chín tới, lửa đã cháy gần hết, hắn cẩn thận đem xâu thịt hơ cẩn thận lên đồng tro tàn còn sót lại, sau đó kiếm một chỗ thoải mái trải da thú ra, chuẩn bị sau khi ăn xong sẽ ngả lưng ngủ một giấc.

Dọn dẹp sạch sẽ xong, Đại Thanh Sơn bước đến nhấc xâu thịt xuống, nhưng mà khi hắn quay mình lại thì đột nhiên dờ người ra: Một con chó nhỏ màu xanh đứng ngay tại chỗ hắn vừa ngồi, dùng hai tay quào quào về phía xâu thịt, miệng trề thật to. Phát hiện ra Đại Thanh Sơn đang nhìn nó, không một chút kinh hoảng kêu lên “Ồ ồ” một tay chỉ vào xâu thịt, một tay vỗ vào bụng, đuôi lúc lắc không ngừng.

“Đễ thương quá.” Đại Thanh Sơn vừa nghĩ vừa đi đến xoa đầu con chó: “Sao vậy, ngươi đói à?”

“Ồ ồ...” Con chó nhỏ hưng phấn gật đầu.

“Nhất định là bị chủ bỏ rơi.” Từ tế quan sát, Đại Thanh Sơn phát hiện con chó nhỏ này nguyên là bị tàn phế, hai chân trước bị teo lại nghiêm trọng, không thể dùng bốn chân đi mà chỉ có thể dùng hai chân bước một cách khệnh khạng. “Thiệt là tội nghiệp.” Đại Thanh Sơn đột nhiên có cảm giác đồng bệnh tương lân.

Gió lạnh thổi tới, con chó nhỏ đột nhiên ngửa mũi “Ất ư” một tiếng, Đại Thanh Sơn thấy vậy liền lấy ra một chiếc áo trùm kín người nó chỉ chừa cái đầu đang lều bều nước dãi nhìn chăm chăm vào xâu thịt thỏ.

Thịt thỏ chín rồi, hấn liền đem xuống bẻ ra hai cái đùi ngon nhất quăng đến trước mặt con chó. Con chó nhỏ đối với tài nghệ nướng thịt của Đại Thanh Sơn hết sức hài lòng, liên tục cúi xuống ăn ngồm ngoàm, sau đó sung sướng vỗ bụng bành bạch rồi ngã người vào Đại Thanh Sơn ngủ ngon lành.

Ngày hôm sau, Đại Thanh Sơn dẫn theo con chó đi săn, gã tiểu yêu này được hấn đặt tên là "Lục Nhi". Lục Nhi thật sự ngốc nghếch, thường thường khi đuôi con mồi, nó hay bị vấp té lộn cù mèo lăn xuống núi làm Đại Thanh Sơn cười lăn cười bò. Ngày hôm đó thú săn được rất ít, chỉ săn được mỗi một con Tuyết kê nhỏ.

Chiều hôm đó cũng vậy, Đại Thanh Sơn làm chủ tiệc, Lục Nhi mặc chiếc áo rộng thùng thình của hấn nhìn vào làn khói thơm lừng.

Ngày tiếp theo thu hoạch khá hơn: hai con thỏ cùng một con Tuyết kê, bữa tiệc thịt nướng thịnh soạn lại tiếp tục diễn ra sau núi.

Gió đột nhiên thổi mạnh, vì vu, trên không đột nhiên xuất hiện hoa tuyết: "Kỳ lạ, ngày hôm nay thời tiết rất đẹp mà." Đại Thanh Sơn vừa buồn bực vừa cho thêm một ít củi vào đồng lửa.

"Rắc rắc", từ xa vang lại tiếng cành cây khô gãy rãng rãc.

Một lão già mặc áo đen xuất hiện trong màn đêm, chậm chậm nhìn Đại Thanh Sơn đang ngồi kể đồng lửa. Lục Nhi vừa thấy lão già liền lập tức nhảy tung tung, dụi dụi đầu vào trong lòng lão.

"Hình như đây là chủ nhân con chó thì phải." Đại Thanh Sơn hơi mất hứng, dù con chó có hơi ngốc, nhưng mà hấn vốn là một đứa cô nhi lênh đênh nên rất muốn có bạn bên cạnh. Nhưng mà vừa tìm được một người bạn bốn chân thì chủ của nó đã đến nơi, đương nhiên trong lòng cũng có một tí không vui.

Phun một bãi nước bọt, Đại Thanh Sơn cuối cùng cũng nhịn không nổi hỏi: "Đại thúc, ông khõe không, con chó nhỏ này là của ông sao?"

Lão nhân rõ ràng hơi giật mình: "Chó nhỏ hà, ờ ờ, người nói nó là, ờ, là của ta."

"Ừm... ừm... Ông... ông có thể cho tôi con chó đó không?" Đại Thanh Sơn hơi do dự nói.

Lão già trong mắt lóe lên một cái giống như ánh chớp xuất hiện giữa không trung: "Người muốn nó?"

"Vâng, cháu tên là Đại Thanh Sơn, cháu là một người cô đơn, cháu muốn có một người bạn, cháu hứa sẽ đối xử với nó thật tốt".

"Như thế này chẳng... Không, vậy tốt hơn." Lão nhân có vẻ cuối cùng đã hạ quyết tâm, nhìn chăm chăm vào Đại Thanh Sơn, sau đó dùng giọng kiên định hỏi nó: "Đại Thanh Sơn, người có đồng ý cả đời cùng sống với nó không?"

"Cháu đồng ý, đương nhiên là đồng ý." Không biết tại sao, Đại Thanh Sơn lại cảm thấy giờ phút đó thật trang trọng.

"Còn người?" Lão nhân cúi đầu nhìn con chó nhỏ: "Người có đồng ý cùng Đại Thanh Sơn sống chung không?"

"Ồ... ô." Con chó nhỏ gật đầu, vẫy vẫy cái đuôi nhỏ xíu.

Lão già đưa bàn tay quất queo về phía trước mặt Đại Thanh Sơn và con chó nhỏ: "Thần của các Thần, Phái Lạc Đặc, con cháu của Sáng Thế Thần cùng con cháu của người nguyên ý cùng nhau ký thành khế ước, nhờ thiên địa, nhân cùng chứng kiến giây phút thiêng liêng này."

Vào lúc đó, giữa bầu trời quang bỗng xuất hiện một tiếng sấm, Đại Thanh Sơn sợ quá nhắm tịt hai mắt lại. Khi hấn mở mắt ra thì lão nhân đã biến đâu mất tiêu, trên không còn văng vẳng tiếng nói: "Đại Thanh Sơn, khi nào người có sự khó khăn hoặc nghi vấn, người có thể đến Lục Long đài tìm ta."

"Ồ, thằng nhỏ không nói thật", lão ma pháp sư cười hô hô đến rung cả râu: "Người đã cùng con chó này ký khế ước, thế mà còn muốn gạt lão nhân già ta hả?"

"Không có, khế ước gì vậy?" Đại Thanh Sơn ngơ ngác.

"Đó chính là Long thần Phái Lạc Đặc khốn kiếp." Lão ma pháp sư rống lên một tiếng. "Xoẹt!" Đột nhiên giữa trời quang xuất hiện một luồng chớp, lão ma pháp sư đang hồng hách vội rút ngay cổ lại.

"Hô hô, có người dám nhục mạ cả người ngang hàng với Sáng Thế Thần là Long thần, có khí phách, ta khâm phục đó." Một giọng nam cao dễ nghe du dương bên cạnh.

Lôi Cát đương nhiên không mất tinh thần, cho nên mục đích ban đầu là đến Lục Long đài xem một chuyến – Giờ đã xoay chuyển thành như sau: Dù sao gã Đại Thanh Sơn này cũng ký kết khế ước với rồng, rồng chắc cũng sẽ tử tế với hấn. Nếu như có thể thu hoạch được gì đó thí dụ như thượng cổ ma pháp, hoặc long ma pháp, hoặc có thể là thứ gì đó tốt hơn nữa... Trì Hàn Phong tâm trí sáng láng cũng nghĩ ngay đến long huyết có khả năng có rất nhiều vàng bạc, hơn nữa đường đi an toàn, vì sao phải ngại, lập tức giờ hai tay tấn thành.

Ngã Mễ ẩn ước có cảm giác không ổn, nhưng mà do thiếu kinh nghiệm nên không thể biết được được âm mưu của hai con cáo già kia, hấn cũng không muốn chia tay người bằng hữu mới quen, vì vậy khi thấy bọn họ bàn sẽ lên Lục Long đài tìm hiểu một chuyến, đương nhiên là đồng ý cái rụp.

Q.2 - Chương 13: Long Chiến

Chiến sĩ hệ chiến lược bài danh:

1. Thần thánh cự long kỵ sĩ (trong truyền thuyết)
2. Cự long kỵ sĩ (tổng số có khoảng 100 người)
3. Huyền thú kỵ sĩ (tổng số khoảng trên dưới 1000 người)
4. Cuồng chiến sĩ cao cấp (có từ 4 đến 6 huyền tượng công kích, khoảng 700 người)
5. Cuồng chiến sĩ (có dưới 4 huyền tượng công kích, khoảng 30 vạn, gia nhập quân đội các nước khoảng hơn 10 vạn)
6. Linh thú chiến sĩ (gồm các loại linh thú, Băng Phong đại lực 7 vạn, Ngà Mễ Nặc Nhĩ đại lực 7 vạn, Pháp Nặc Tư đại lực 1 vạn, tổng số 15 vạn)
7. Kỵ binh trang bị nặng (gồm ngựa, lạc đà, tổng cộng 5 vạn)
8. Bộ binh trang bị nặng (lính thương, lính chiến phủ, tổng cộng 10 vạn)
9. Kỵ binh trang bị nhẹ (gồm ngựa, lạc đà, tổng cộng 15 vạn)
10. Bộ binh trang bị nhẹ (chủ yếu là chiến sĩ bộ đội, tổng cộng 20 vạn)

Ma pháp hệ chiến lược bài danh tham khảo:

2 ma đạo sư cao cấp = 1 thần thánh cự long kỵ sĩ

1 ma đạo sư cao cấp = 1,5 cự long kỵ sĩ

1 ma đạo sư = 0,75 cự long kỵ sĩ

1 đại ma pháp sư = 3 huyền thú kỵ sĩ

1 ma pháp sư cấp một = 1 huyền thú kỵ sĩ

Bản ghi chép về Binh chủng hiện đại của học giả Trì Nhất Tử - Binh chủng chiến lược

Dù không vui lắm, nhưng mà rốt cuộc, Đại Thanh Sơn bắt đầu dĩ đành phải tiếp thu rằng à thì là mà con chó nhỏ của mình thật ra là một vị bất diện uy phong, cao quý vô bì, trên đời ít gặp, uy lực cực lớn, thông minh vô cùng, ung dung cao quý thượng cổ thần thánh cự long, những thứ đó làm hán không thể tiếp thu được, hán sẽ trở thành một vị long kỵ sĩ cao quý sao - đồng thời còn có thể cười lên một con rồng to giống con chó nữa?

Đặc biệt Lôi Cát cho hán biết: Loại rồng này có thể biến hóa thành người, gọi là thần thánh cự long, thời niên thiếu kéo dài khoảng 400 năm, sau đó thì có thể cười. Nghĩ đến lời Lôi Cát nói lúc đó mà Đại Thanh Sơn khóc dở mếu dở. Lôi Cát tốt bụng vỗ vỗ vai hán nói: “Tiểu hòa tử, tuy người ta thường chỉ thọ đến 80 tuổi, nhưng mà nếu như ngươi có thể tiến vào Khất Nguyên tháp tập luyện, đương nhiên ngươi có thể sống đến trăm tuổi.”

Hai người mưu đồ đen tối, cùng một người sầu muộn, một người thì chẳng biết gì, cuối cùng là một người vừa mới bị tiết lộ thân phận, có lưỡi mà không nói được, chính là con rồng có trí tuệ chỉ khoảng em bé 3 tuổi, tạo thành một phân đội thực hiện cuộc trường chinh Lục Long đài rất đặc sắc.

Lục Long đài nằm ở một thung lũng phía tây bắc Long Nha sơn, bốn bề đều là núi, ở giữa nhô lên một móm núi mà trên đỉnh rất bằng phẳng. Núi cao 4500 mét, cao hơn độ cao trung bình so với mực nước biển của Lục Long đài – 2300 m, ba bề đều là vách núi đen, một bên là sườn đồi dốc, quanh năm tuyết phủ, ít thấy bóng người.

Khi thú rừng xuất hiện, Đại Thanh Sơn biểu lộ phẩm chất thợ săn ưu tú, khi hán công kích thì đa số dã thú không chết cũng bị thương. Trì Hàn Phong đột nhiên đối với thân thủ của Đại Thanh Sơn rất cao hứng, thường thường ngày ngày trò chuyện với hán. Theo như khả năng hiểu biết tình người của Ngà Mễ, mỗi ngày thường bị Lôi Cát bắt học ma pháp, thường thấy Trì Hàn Phong thúc thúc trao đổi "âm mưu" gì đó với Lôi Cát thì phải. Quả nhiên đến ngày thứ tư, sau khi đã vào cốc, Trì Hàn Phong nhảy lên không trung gọi ra Tiểu Bạch trong trạng thái chiến đấu, giáp mũ kỵ sĩ, tay trái cầm khiên, tay phải cầm thương, cùng với Tiểu Bạch toàn thân giáp trụ lơ lửng trên không, quả nhiên uy phong lẫm lẫm. Lôi Cát để thêm vào “Hình dáng rất ngầu đó nha” - quả nhiên Đại Thanh Sơn trúng kế, ngơ ngẩn hết nhìn Trì Hàn Phong rồi nhìn tọa kỵ long. Trì Hàn Phong thừa thế bồi thêm một câu: “Đại Thanh

Son, nếu như ngươi muốn bái ta làm thầy, ta đồng ý dạy ngươi thành kỹ sĩ, đừng buồn, kỹ thuật không ảnh hưởng đến thân thể, ngươi trước học làm sao cười nó cho tự nhiên, tương lai ngươi chưa chắc đã không cười được nó.”

Ngã Mễ vừa muốn đề nghị Đại Thanh Sơn một câu, nhưng sức nhớ lại lời “dẫn dò” của Trì thúc thúc: “Nếu như phá hoại chuyện của ta thì ngươi biết tay”, lập tức sắc mặt xụ xuống. Về phần Lôi Cát, hôm qua trước khi ngủ Trì Hàn Phong đã nói với Lôi Cát: “Ông giật mất đệ tử của ta thì ông phải bồi thường cho ta đứa trẻ này để kế thừa y bát”, Lôi Cát đành nhỏ giọng tự nói: “Thánh Long Thần ơi, amen.”

Đại Thanh Sơn như vậy từng bước từng bước rơi vào “vực thẳm”.

Theo lịch sử đã ghi lại, những lời bình luận về Trì Hàn Phong tương đối cao: “Đầu tiên là một người đàn ông, sau đó là một người quân tử, thêm nữa là một người bề ngoài quân tử, thực tế miệng cứng lòng mềm, một người có tuệ nhãn, có phong cách riêng, cùng ba kỳ tài “nhân long thần” nổi tiếng trong lịch sử có quan hệ thân thiết.

Gió thổi trên đường.

Sau khi tiểu phân đội đi vào trong núi một đoạn, trên không đột nhiên vang lên một tràng long ngâm.

Đường núi đột nhiên thu hẹp lại, hai bên thế núi hình thành vách dựng đứng, giữa hai bức vách cao vợi vợi là một con đường nhỏ dài thăm thẳm. Giữa tầng không, một con rồng màu lục đang bay, cùng một con rồng khác đứng trên vách núi rồng âm ỉ.

“Nhân loại, đứng lại.” Thanh âm trầm trầm dội lên trong cốc – hiển nhiên không phải là do hai con rồng màu lục phát ra.

“Ngươi đã vào lãnh địa của thần thánh cự long Tứ Cách Nhĩ Tái, hạn cho các ngươi sau ba giây phải rời khỏi đây.” Thanh âm trầm trầm tăng dần âm lượng, cuối cùng thì đơn giản chỉ là gào thét.

“Ngài rồng cao quý, chúng tôi là bằng hữu của thần thánh cự long, cùng với con cháu của người đến đây xin bái phỏng.” Lôi Cát nhanh chóng xách Lục Nhi bước lên cung tay nói.

“Còn một giây!”

“Đi ngay...” Sơn cốc truyền ra tiếng nói tựa tiếng sét.

“Guuuuaaao!” Một tiếng long ngâm dài vang lên, con rồng đang bay mở miệng “phụt” – Một quả cầu lửa to bay đến Lôi Cát.

“Coi chừng.” Đại Thanh Sơn hô lên một tiếng rồi thụp xuống đất.

“Đồ đệ của ta, đi qua đây, ông ấy là ma pháp sư, loại ma pháp đơn giản vậy cho dù là thần thánh cự long thì triển thì cũng không làm ông ấy bị thương đâu. Ông ta đã triển khai ma pháp phòng hộ, tứ cấp ma pháp chưa chắc vô được mà còn bị phản lại người xuất ra chúng.” Trì Hàn Phong lo lắng tại không trung nói.

Ngã Mễ kéo Đại Thanh Sơn dậy, Lục Nhi cũng nhanh chóng chạy trở về.

Trước mặt Lôi Cát, hỏa cầu như gặp phải tường, nổ tung tóe, một bộ phận hỏa cầu còn xạ ngược lại phía lục long, như quả nó không có kháng ma pháp trời sanh thì chắc cũng thọ thương rồi.

“Hãy, quá dữ, quá dữ.” Trì Hàn Phong cao hứng vỗ tay: “Các ngươi nói xem ai sẽ thắng. Ta bắt lục long, 10 đồng vàng! Ha – Rồng trời sinh không sợ ma pháp, ma pháp sư gặp rồng coi như bó tay.”

“Guuaao...” Lục long lần nữa hồng lên, không ai thấy nó niệm chú ngữ gì cả, đột nhiên một quả cầu điện to chớp mắt đánh xuống Lôi Cát.

Quả cầu điện tạo ra một quả cầu chứa toàn điện cao áp, đánh vào địch nhân gần đó. Loại ma thuật này tuy không bằng lời thuật nhưng có thể công kích nhiều địch thủ, sử dụng điện cao áp còn có thuận lợi là dụng cụ phòng ngự bình thường không ngăn được điện, vì vậy điện kích tạo thành thương tổn không thể phòng ngự được.

“Phong tinh linh thần thánh, bay lên.” Phòng ngự bình thường không thể chống lại loại ma pháp phong hệ này, cách tốt nhất là mau chóng né tránh. Thế nhưng lần này có vẻ như không khá lắm, có lẽ bởi vì con rồng lập tức điều khiển quả cầu điện đuổi theo.

Ma pháp sư thể chất yếu đuối, nếu như rồng cấp cao triệu hồi sấm sét, sợ rằng đại ma pháp sư hay đại ma đạo sư cũng không có cách chống đỡ. “Cẩn thận!” Ngã Mễ lo lắng hét to.

Lôi Cát tức tốc bay nhanh qua trái xẹt phải, cầu điện vụt qua chớp lại, đột nhiên điện cầu dừng lại rồi chuyển hướng “lách tách” trực tiếp đập vào Trì Hàn Phong đang lơ lửng trên không – Toàn thân giáp sắt của huyền thủ kỹ sĩ trở thành cột thu lôi, giống như bị điện hệ ma pháp đánh trúng. Dù đau đớn vô cùng nhưng Trì Hàn Phong vẫn cố gắng duy trì khí phái uy phong lẫm lẫm – bị điện đánh trúng chỉ đỡ người ra một chút rồi thúc Tiểu Bạch một cái, nó hiểu ý mang theo Trì Hàn Phong chạy biến.

“A, cái gì xuất hiện vậy kìa?” Ngã Mễ tròn mắt nhìn sự phụ nó dùng tuyệt chiêu chống lại thiểm điện.

“Phong tinh linh, hóa thành rồng bảo vệ.” Nhìn thấy không thể dừng được, cùng con rồng cấp thấp này căn bản không có biện pháp thương lượng, Lôi

Cát bắt đầu phản kích, đối với rồng thì chỉ có dùng rồng chống cự lại, ông ta lập tức triệu hồi một ma pháp cấp 4 – Phong chi huyền long.

Phong chi huyền long là do ma pháp sư cấp cao lợi dụng tinh thần lực cường đại mà chế tạo ra, nếu như địch nhân không thể nhìn xuyên qua huyền ảnh thì cự long bắt từ bắt diệt này lập tức xuất ra lực phá hủy rất lớn, khiến cho địch nhân khó có thể chữa lành vết thương.

Một con cự long màu vàng xuất hiện tại không trung, dù không có được sự miễn tiện của rồng thật nhưng lực công kích vật lý thì rồng thật cũng không thể so sánh.

Hoàng long dừng mãnh bay lên cao, trào dài vuron ra, để lại một đường rạch màu trắng trên thân lực long. Lực long vốn thuộc băng hệ, cùng phong hệ là một loại, bay lượn công kích tốc độ vốn cao hơn các hệ khác. Lập tức cánh nó đang rộng, một đạo ánh sáng màu Lục Nhiều động bay về phía hoàng long thô ra một luồng lửa mạnh bạo liên miên bất tuyệt.

Rồng thật cùng huyền long đánh nhau trên không trung, dù thể nào huyền long cũng không thể thủ thắng, Lôi Cát lơ lửng trên không trung cũng nhìn ra điều này, nguyên là ông ta định dùng huyền long để khống chế, sau đó mới xuất ra tuyệt chiêu chân chính: “Lan Đạt Nha, Hắc ám long, ta nhân danh hắc ám triệu gọi ngươi.”

Gió thổi vù vù, Lôi Cát thi triển ma pháp cấp năm này, ma lực tập hợp lại thành một đợt sóng cực lớn ào đến; Một kết giới hình lục giác xuất hiện, phát xạ ánh sáng màu lam đẹp mắt, đồng thời trong mắt người xem phát sinh ra sự kinh hoàng: Lục giác ma pháp trước mặt Lôi Cát phát ra một tia lam quang, một cái đầu rồng đen sì cùng quang mang ló lên...

Hắc ám ma long gầm lên một tiếng phun ra lửa đỏ ngập trời...

Chỉ có ma pháp sư cấp cực cao mới có thể triệu hồi rồng phun lửa, loại pháp thuật này như là nằm mơ thấy ác mộng, ma pháp biến thành Hắc ám ma long từ hư không xuất hiện, khạc về phía đối thủ từng đợt hỏa diễm cực mạnh. Loại ma thuật vô pháp chống cự này dễ dàng biến chiến cục thành một trường đồ sát, dù cho ai đó mạnh mẽ đến đâu cũng phải sợ hãi trước long diễm cường liệt, bởi vì không ai có thể kháng cự được loại lực lượng khủng bố như vậy.

Thậm chí cự long cũng vậy thôi.

Làn sóng lửa mau chóng ập vào thân hình to lớn màu lục, lực long đau đớn rồng lên một tiếng, mang theo đám lửa cháy rừng rực trên lưng bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Long Huyết (Phần 2)

Long huyết quả thực có tồn tại, điều này không chỉ là tồn tại trong các bản ghi chép hay trong các ca khúc của đám hát rong, ở các đại lục đều có long huyết bị bỏ hoang, một năm bốn mùa, cũng có rất nhiều người đến tham quan những long huyết bị bỏ hoang, có một số thậm chí còn trở thành danh lam thắng cảnh.

Căn cứ theo thời gian cư trú của rồng khác nhau, quy mô của long huyết cũng khác nhau.

Rất ít người biết rằng, phạm là long huyết bị bại lộ trước mắt nhân loại thì đều là long huyết của cự long, hơn nữa đa phần là long huyết của các cự long tuổi còn trẻ.

Long huyết của lục đại Thần thánh cự long chưa hề chân chính bại lộ trước mắt nhân loại, nghe đồn long huyết của lục đại Thần thánh cự long là truyền đời qua nhiều thế hệ, hơn nữa ở vùng phụ cận của long huyết còn có các cự long đồng hệ đẳng cấp thấp canh giữ.

Lực long thân ảnh đột nhiên lập tức biến thành một điểm lục sắc nhỏ, bị tiêu thất giữa chân trời. Nhưng mà ngay lúc mọi người có thể thờ dài một hơi, điểm lục sắc đột nhiên biến to ra, sau đó một biến thành hai – nguyên là con cự long đứng trên vách núi đã bắt đầu tham chiến.

Từ trên đánh xuống, lực lượng cực kỳ mạnh, cánh rồng cự đại mạnh mẽ đập vào không khí một cái lập tức mau chóng khép vào cạnh sườn, tốc độ tăng lên mau chóng, sau đó lại đập thêm một cái vào không khí...

Con rồng bay trước liên tục hình thành băng mang, đầy trời xuất hiện băng mang sắc bén như dao cuộn cuộn hướng về Lôi Cát bay đến, con rồng bên cạnh trên thân xuất ra huyết tích hồng sắc, triệu hồi ra hỏa tinh linh phát xuất tiếng cười hoan hỉ, hỏa cầu liên tục bay rầm rầm như pháo liên châu nhằm Lôi Cát xạ kích.

Huyền long lơ lửng tại không trung mờ nhạt dần, dường như bị hủy diệt bởi băng lực và hỏa lực cực mạnh như vậy.

Không chút gián đoạn, băng cùng lửa mạnh mẽ xuyên qua thân hình của huyền long, nhằm Lôi Cát bay đến, khí thế như bài sơn đảo hải.

Lấy Lôi Cát làm trung tâm, biển lửa cùng rừng băng toàn bộ trùng kích, lập tức bị văng tứ tán – Trong một khắc, băng nhận cùng hỏa diễm hợp thành

một bức tường cực cao.

Dù có thể phòng ngự được nhất, nhị cấp ma pháp, nhưng mà cơ bản không thể phản lại trùng kích cự đại liên miên bất tuyệt như vậy, Lôi Cát bị áp bức phải lùi lại một bước.

“Hắc ám tinh linh, ta nhờ ngươi dùng thân thể của ngươi biến thành hộ thuẫn cho ta.” Không có biện pháp nào khác, Lôi Cát đành phải nhờ đến hắc ám ma pháp, trước mặt ông ta xuất hiện một chiếc khiên cực lớn đen sì: Đó chính là phòng ngự ma pháp hiếm có của hắc ám ma pháp, dùng năng lượng hiện có tạo ra một thuẫn bài. Loại pháp thuật này hơn hẳn khiên ma pháp đơn thuần, bởi vì hắc ám lực có khả năng hấp thụ lực công kích cực mạnh, thậm chí còn có khả năng hấp thụ thương hại khi bị đánh trúng, chỉ có khuyết điểm là thời gian duy trì quá thấp.

Với hắc ám khiên trợ giúp, băng nhận cùng hòa điểm mau chóng bị hấp thụ tiêu thất.

Khi ánh băng cùng ánh hỏa còn chưa tan hết, một thân ảnh cự long màu lục cực lớn đột nhiên xuất hiện, tiếp cận Lôi Cát, thủ trào dài như thiểm điện đánh vụt xuống...

Rồng, không còn nghi ngờ gì, là một động vật cực kỳ thông minh.

Khi chúng phát hiện ra địch nhân trước mặt không chỉ có thể phá trừ ma pháp mà còn có thể thi triển ma pháp đẳng cấp cao, chúng lập tức thay đổi phương pháp, lợi dụng những ma pháp nhỏ có thể dùng nhanh không mất nhiều thời giờ niệm chú, liên tục công kích ma pháp sư làm ông ta không có thời gian sử dụng ma pháp cấp cao, sau đó mau chóng tiếp cận dùng công kích vật lý trực tiếp đánh vào phòng hộ ma pháp.

Xem ra chúng đã thành công.

Dù là ám thuẫn (khiên) cũng không thể chống được long trào.

Với cự long mà nói, ma pháp công kích chỉ dùng để đối phó với nhiều địch nhân, khi gặp phải đối thủ cường đại thì với hàm răng sắc bén cùng đôi cánh cực lớn cực mạnh, cộng thêm đuôi rồng, tất cả tạo nên lực công kích có uy lực khổng lồ.

Đặc biệt là long trào sắc bén trước thân, rồng trưởng thành long trào có thể dài một mét, có thể dễ dàng cắt đôi một con voi hay tê giác, thậm chí một cỗ thuẫn dày của bộ binh nặng cũng dễ dàng bị chúng phá thành nhiều mảnh.

Con rồng bay cực nhanh, bóng trào mang theo bạo phong chết chóc hướng về phía lão ma pháp sư.

“Soạt” long trào được sự hỗ trợ của tốc độ, công kích phá tan ám thuẫn trong nháy mắt, sau đó một tiếng gió rít lên, long trào tiếp tục bỏ xuống...

Đột nhiên ánh bạc lóe lên, một chiếc khiên sắc màu bạc cực lớn lập tức cản lấy long trào. “Keng” một tiếng chất chứa, Trì Hàn Phong cùng Tiểu Bạch bị lực công kích cực mạnh chấn thoái một bước, thế nhưng lập tức cây thương trắng như tuyết cùng khiên bạc liền múa lượn như rắn độc cắt cao đầu mở tới, trực tiếp đâm ngay vào chỗ vết thương ngay bụng rồng.

Là kỵ sĩ cấp cao, Trì Hàn Phong thừa biết ma pháp sư nên đứng sau lưng chiến sĩ khi sử dụng ma pháp, vì vậy hắn ta đã chuẩn bị nhập cuộc, nhưng mà không ngờ cự long công kích nhanh và mạnh như vậy, nên dù đã giục tuyệt hệ huyền thú bay vào trợ giúp nhưng cũng chỉ đến kịp vào phút giây quan trọng nhất.

Nhưng, nếu như hắn ta đến trễ một chút thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Xoay tròn theo quán tính, con rồng né không kịp và tám thân cự đại đập sầm vào tám khiên, cố gắng chuyển thân né tránh mũi thương, không ngờ trường thương uốn lượn như rắn chuyển hướng đâm xuyên cánh của nó đánh soạt.

“Gràooooo...” cự long rống lên một tiếng đau đớn, đập cánh muốn bay lên cao, nhưng rồi đột nhiên loạn choạng đâm sầm xuống dưới núi, tuyết văng tung tóe.

“Lan Đạt Nha hắc ám long, ta nhân danh bóng tối triệu gọi ngươi.” Lão ma pháp sư vẫn còn chưa hết kinh hoàng, bắt đầu ngân nga.

“Graooo...” Con rồng còn lại cảm giác hai người trước mặt nó thực lực rất mạnh, đang chuẩn bị phát xuất ra ma pháp cực kỳ khủng khiếp. Nó liền bỏ cuộc, bay về phía con rồng đang bị thương, dùng trào nhấc bạn nó lên rồi hú dài một tiếng, hai thân ảnh cự đại bay về phía sườn núi biến mất.

“Ha ha, kỵ sĩ vĩ đại như ta lần đầu tiên xuất mã, hai con rồng nhỏ bé lập tức bỏ chạy ngay.” Trì Hàn Phong giờ thương lên trời, tạo ra hình dáng hiên ngang đứng yên khoảng 20 giây, rồi đắc ý hỏi: “Thấy sao, dữ dằn không?”

“Quá dữ, quá dữ...” Ngã Mễ vốn đã quen với “tập quán” này rồi nên không ngại miệng tung hô liền.

Trì Hàn Phong lắc lắc vai Lôi Cát, rồi giữ chặt ông ta mà khóc nói: “Lôi Cát, ông đừng chết nhé, xin đừng chết, ông thế này ra đi, làm sao ta còn mặt mũi nào mà gặp lão đầu nhà ta, lão đầu à lão đầu, lão đầu à lão đầu...” Thanh âm đột nhiên im bặt.

“Oai phong quá hả? Được, thế thì ngươi cứ giữ tư thế oai phong đó khoảng hai giờ đi.” Lôi Cát lắc mình thoát ra rồi hét hai đứa trẻ tiếp tục đi tiếp lên núi.

Tiểu Bạch phải mang Trì Hàn Phong bị thạch hóa trên lưng, bay lảo đảo sau đó đâm sầm vào sườn núi một cái, trên gương mặt oai hùng cứng đờ của vị

quý tộc nhà ta bỗng xuất hiện một dòng máu nhỏ.

Đêm đó, sau khi hai đứa nhỏ lăn đùng ra ngủ say sưa, Trì Hàn Phong đột nhiên đập đập vào đầu gối Lôi Cát rồi trở ra ngoài, hai người tay chân rón rén bò bò ra xa.

“Ày, Lôi Cát, ngày hôm nay vì sao ông không dùng băng hệ ma pháp cấp 5 Băng tuyết cuồng long mà ông am hiểu nhất đối phó với bọn chúng?”

“Ồ... Lục long thuộc về băng hệ, băng tuyết cuồng long đối với chúng tác dụng không lớn.” Lôi Cát tựa hồ cảm thấy có gì đó, trả lời bình thản.

“Tôi nhớ Hắc ám long Lan Đạt Nha là hắc ám chung cực ma pháp, phải không?”

“Phải.”

“Ngài là ma pháp sư hệ trung lập, làm sao có thể sử dụng được chung cực ma pháp hắc ám như vậy?” Trì Hàn Phong hỏi thẳng.

“....” Im lặng đôi chút, Lôi Cát đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Trì Hàn Phong: “Ta có ẩn tình chưa thể nói cho người lúc này, người thông cảm cho ta.” Nói xong, ông ta quay trở lại kể bên đồng lửa rồi nằm xuống ngủ.

Đêm đó, Trì Hàn Phong cùng Lôi Cát đều không ngủ ngon – Hai người liên tục ngo ngoậy người.

Núi càng lúc càng cao, tuyết càng lúc càng dày, hầu như không có lối đi. Gió thổi rú rít bên tai, nếu như không bám chặt vào vách đá, người tựa hồ sẽ bị gió thổi bay mất.

Sau khi vượt qua một vách núi nhỏ, tầm nhìn đột nhiên rộng rãi, trước mặt là một khu rộng rãi trống trải rộng khoảng 1000 mét, ở giữa có một khối nham thạch cực lớn, phía nam nham thạch xuất hiện một cửa động đen ngòm, sương khói màu trắng bay là là từ trong cửa động bay ra.

Lục Nhi vừa thấy động đá đen đó, đột nhiên nhảy lên, lách qua lách lại bò lăn đến cửa động. Đại Thanh Sơn sợ nó có gì sơ suất liền lập tức co giò chạy theo.

Trong động không tối lắm, cứ 20 mét lại có một ngọn lửa quỷ dị lập lòe phía trên tỏa ra ánh sáng lạnh buốt.

Trên đường đi, liên tục xuất hiện nhiều băng nhân trên người phát ra quang mang xanh lập lòe, vừa thấy Lục Nhi lập tức biến mất.

Càng đi sâu vào càng thấp nhưng không thấp quá, có lẽ do đi vào trong lòng đất nên không khí đột nhiên ấm lên. Mắt mọi người đột nhiên sáng lên, một cái hang to lớn vô bi xuất hiện trước mặt.

Nếu như không phải tự mắt nhìn thấy thì không thể tưởng tượng được quy mô vĩ đại của cái hang đó.

Thạch nhũ treo đầy trên trần hang, cái dài nhất cũng phải 10 mét, ở dưới chớp mỗi thạch nhũ phát ra ánh điện nho nhỏ, tựa cận toàn thạch nhũ tạo thành một lưới điện lập lòe, bốn bức tường khảm đầy thủy tinh theo kiểu vây cá, phản xạ quang mang đẹp mắt, giữa hang vô số mã não, toàn thạch, tiền vàng chất thành một đống cao.

Lục Nhi nhảy nhót trèo lên đồng châu báu, phát hiện ra không có ai, đột nhiên lộ ra cảm giác thất vọng.

Tuy nhiên nó không thất vọng lâu, đầu dụi dụi vào đồng kim ngân châu báu, hạnh phúc lăn tròn trên đó vài vòng. Đột nhiên hang rộng xuất hiện chấn động.

Thiểm điện tại thạch nhũ đột nhiên tỏa mạnh, giống như thác nước bốn phía đổ xuống, một bóng lục long cực lớn huyền ảo xuất hiện giữa đám lưới điện.” Thái Mục Cách Nhi Tãi, con cuối cùng cũng đến”. Hình dáng con cự long này còn to hơn hai con rồng đã chiến đấu với đám Lôi Cát đến năm lần.

Âm thanh vang vọng rõ ràng giữa hang.

“Con của ta, cuối cùng ta và con cũng gặp mặt nhau.” Mắt cự long nhấp nháy: “Long Thần triệu hồi cha, vì vậy ở đây tất cả đều là của con, rất lâu trước đó cha đã phong ấn ma pháp của con, hiện tại – Long Thần Phái Lạc Đặc, xin người phóng thích toàn bộ lực lượng của con cháu người”.

Vô số thiểm điện từ bốn phía phóng ra nhằm vào hướng Lục Nhi, giữa lưới điện, Lục Nhi đột nhiên phát sinh ra biến hóa cực lớn: Trên đầu mọc ra một cái sừng nhỏ, rồi hai vai lồi lên hai cái móng thịt, càng lúc càng to ra rồi biến thành hai cái cánh thịt nhỏ. Lục Nhi xuất hiện biểu tình đau khổ, há miệng ra “Phụt” phun ra một tràng hỏa diễm.

“Hẹn gặp lại, con của ta.” Thiểm điện càng lúc càng yếu, hình ảnh cự long càng lúc càng mờ dần rồi biến mất.

Mọi người đột nhiên có cảm giác được côi trời, “Ào” một tiếng, Trì Hàn Phong cùng Lôi Cát nhắm hướng bảo tàng nhảy tới. Trì Hàn Phong điên cuồng bốc lên một nắm vàng cực lớn: “Phát tài rồi, phát tài rồi, ha ha ha, lúc đầu rồi gia đình không có đem theo tiền, những năm chịu cực chịu khổ cuối cùng cũng qua rồi”. Lôi Cát chụp lấy một cái hộp nhỏ mở ra xem, cảm thấy không vừa lòng lập tức quăng xuống đất, đi tìm hộp khác.

“Vù...” Một luồng lửa từ trong miệng Lục Nhi phun ra, hiển nhiên chủ nhân không cảm thấy vừa lòng lắm.

“À... à...” Trì Hàn Phong hơi mắc cỡ buông tay bỏ tiền rơi xuống đất, sau đó dùng ánh mắt hiền lành dễ thương nhìn Lục Nhi: “Người tương ta chòm

tiền sao? Người không nói ta cũng biết. Người phun lửa tùy tiện như vậy, vạn nhất làm cho tiền vàng chảy ra không phải là một lăm sao?”

Vừa nói, vừa thò tay vốc lấy một vốc tiền cực lớn: “Đại Thanh Sơn theo học cùng ta, người cũng đi theo chứ?” Lục Nhi gật gù đầu.

“Ồ...” Trì Hàn Phong nhét tiền vào túi: “Vậy coi như đây là học phí của Đại Thanh Sơn, quá rẻ.”

Sau đó vị quý tộc dễ thương nhìn vào mắt Lục Nhi: “Người có hi vọng mỗi ngày đều ăn thần lẫn nướng thật ngon, hay cá chiên thật giòn không?” Lục Nhi lại gật gù đầu.

Trì Hàn Phong tiếp tục vốc một vốc tiền to bỏ vào túi: “Đây là tiền ăn năm đầu, tiền ăn năm hai, tiền ăn năm ba... Không nhiều, ta ít nhất cung cấp cho người mười năm ăn uống thỏa thuê.”

Lục Nhi kinh ngạc nhìn hân ta, gật đầu có vẻ không tin lắm.

“Đại Thanh Sơn ăn ít, nhưng mà cũng cần ăn chứ, đúng không?” Trì Hàn Phong lần này dùng hai tay vốc hai vốc.

“Ta sau đó còn phải sấm khôi giáp cho hân, ây dà, hao tiền lắm đấy.” Lại hai vốc tiền trôi vào túi – Giọng nói lúc này tràn đầy vẻ hài lòng.

“Không nhiều đâu, Lục Nhi, người nhìn lão già đằng kia đang chôm bảo bối của người kìa.” Thừa lúc Lục Nhi quay đầu đi, thêm hai vốc tiền nữa được trút vào túi đầy chặt.

“Đừng có nhìn ta, tiểu tử.” Lôi Cát nhìn vào cặp mắt nổi gân đùng đùng của Lục Nhi: “Ta không lấy tiền, ta chỉ lấy một ma pháp quyền trục, ồ, mà còn một vài món đồ nữa.”

“Người sau này cùng bọn họ vào sinh ra tử, không có quyền trục thì không tốt đâu, ta cảm trước cho người, hay là người không chịu?” Lão ma pháp sư đặt hai quyền trục to tướng lên đầu Lục Nhi.

“Loại sách ma pháp này tương lai người phải học tập, nếu như không có người chỉ dẫn thì rất nguy hiểm, đúng không? Ta là ma pháp sư, người cũng đã thấy rồi, hai con rồng ngoài kia đánh ta, chúng mạnh hơn người nhiều, đúng không. Cho nên ta là sư phụ của người cũng nên đọc sách này trước rồi chỉ lại cho người, phải không?” Trên mặt lão ma pháp sư xuất hiện một nét cười xảo trá như nụ cười của con sói trong lột bà ngoại.

“Cái nhẫn này, người nhìn vào dấu hiệu thiểm điện thuần này.” Lão ma pháp sư cầm nhẫn xẹt qua xẹt lại trước mắt Lục Nhi. “Nó có thể chống lại thiểm điện, ta để Đại Thanh Sơn dùng, người không có ý kiến chứ?”

“Này nha, nhẫn này trên mặt có dấu hiệu thuần màu xanh, nó có thể chống lại thủy hệ công kích, Đại Thanh Sơn dùng nó, người cũng không có ý kiến gì chứ? Ồ, Đại Thanh Sơn có một cái rồi, cái này ta đưa cho Ngã Mễ, người không phản đối chứ? Tốt, không phản đối thì tốt...”

.....

Sau khi mặc cả tới lui, đoàn người rời hang rỗng vói thu hoạch vượt xa dự định lúc đầu, đêm đó, Trì Hàn Phong ôm túi tiền nằm ngủ khò khò; Lôi Cát không ngừng vuốt ve cuốn sách ma pháp, cẩn thận nhìn đi nhìn lại rồi ngủ lúc nào không biết; Lục Nhi vò vò đầu, nghĩ ngợi ngày hôm nay quá nhiều chuyện đã xảy ra với nó, tuy rằng không có mất ngủ nhưng mà lại là một đêm gặp nhiều ác mộng nhất

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15: Hành Trình

Lịch sử sang trang Hồng Nguyệt lịch năm 199.

Đây là một năm, không thể nghi ngờ gì nữa, có ý nghĩa rất lớn:

1/ Gần trăm năm trở lại đây, Băng hệ Ma đạo sư đệ nhất nhân Lôi Cát đi ra khỏi Băng chi Khất Nguyên tháp, kể từ ngày đó, các ma lực tinh linh trên đại lục đột nhiên bắt đầu hoạt động;

2/ Dong Bình Vương lúc còn niên thiếu gặp bằng hữu sinh từ Đại Thanh Sơn.

3/ Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, thượng cổ Thần thánh cự long cũng là băng chi cự long kể từ ngày xuất đạo cho tới bây giờ, bắt đầu tại trước mặt thế nhân, triển lộ lực lượng đáng sợ của chúng.

Đại lục sử học gia, cháu 12 đời của Ngã Mễ - Ni Nhĩ Cáp Bá thủ bút

Hồng Nguyệt lịch năm 199, giữa mùa hạ, nhà Cáp Bá tại Hải Khắc thôn vốn đã yên lặng rất lâu đột nhiên bắt đầu náo nhiệt, Ngã Mễ xuất ngoại hai

tháng cùng với Trì thúc thúc của hắn đã trở lại, hơn nữa đồng thời đi tới Hải Khắc thôn còn có hai người và một động vật rất kỳ quái.

Đi ở phía trước chính là một lão ma pháp sư, lam sắc ma pháp trường bào mới tinh, trên ngực lộ ra một dấu hiệu cấp bậc ma pháp sư, ma pháp bảo tung bay hiển hiện ma lực cường đại; ma pháp thủ trường thon dài, tại khúc bị cong có khảm một khối ma pháp thủy tinh to màu xanh biếc, trong khi ma pháp trường di động, bên trong thủy tinh nhộn nhạo sóng gợn màu xanh biếc, hiển nhiên thủy tinh có phong ấn ma pháp cường đại; Mũ ma pháp chớp cao mới tinh, trên đỉnh mũ cũng khảm một khối ma pháp thủy tinh nhỏ, là một bạch nhũ thủy tinh phi thường hiếm thấy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, có thể nói đây là một chiếc mũ ma pháp có lực phòng hộ cường đại.

Nếu xã hội bây giờ cũng lưu hành thứ vật phẩm thượng hạng này để tiêu thụ trong nước hoặc xuất khẩu, không thể nghi ngờ gì, đây chính là ma pháp vật phẩm cực kỳ hiếm thấy, ở trên đó đều có khắc dòng chữ: Made In Lục Long Đài.

Đằng sau lão ma pháp sư đi tới một đứa nhỏ cao lớn, Ngã Mễ đi bên cạnh so với hắn còn thua nửa cái đầu, một thân bì trang màu đen, có thể là do tương đối nóng quá, ngoại y đã phanh cả ra, lộ ra bên ngoài bờ ngực rắn chắc đầy mồ hôi. Phía sau lưng hắn đeo một thanh cương nỗ, trong tay cầm một cây trường thương dành cho kỵ sĩ, mũi thương nhọn hoắt giờ lên, đầu mũi thương thương có đính một khối thịt cá to.

Phía dưới mũi thương, có một động vật như con chó nhỏ, nhưng là một con chó nhỏ to lớn, cổ ngẩng lên, mắt cũng không chớp nhìn thịt cá, đi vài bước thì nhảy dựng lên, giống như muốn chộp lấy khối thịt cá. Kỵ sĩ thương dài đến 6 thước, mặc dù nó liều mạng nhảy lên, sau lưng có một thứ giống như cái cánh vẫy vẫy trợ lực, nhưng đứng là đóp không được.

"Một, hai, nhảy! Một, hai, cồ lên! Lục Nhi nhảy giỏi ghê, nhảy lại cao quá một thước, không hai thước, à, hình như gần ba thước là có thể đóp được thịt cá rồi đó." Ngày nóng, ruồi bu đây, một "con ruồi" ngồi trên lưng Tiểu Bạch kêu ông ông, Tiểu Bạch trong mắt nhỏ ra một dòng nước mắt, không biết có phải là nhớ tới năm đó chính mình cũng từng gặp loại tao ngộ bị thảm này hay không.

Như vậy... Lục Nhi bị ngược đãi không phải bồn ý của Trì Hàn Phong - mặc dù chủ ý này là từ hắn ra.

Lục Nhi sau khi được phóng thích phong ấn, vừa mới đi ra ngoài Lục Long đài đã gây họa không ngừng, thấy được thỏ con, nhảy nhảy nhót nhót đuổi theo, đột nhiên nó nóng nảy há miệng "Phụt", một ngọn lửa long tức dài phun ra, chẳng những đốt con thỏ thành tro tàn mà còn thiêu đốt cả một vạt núi rừng, cuối cùng mọi người chẳng đành đành đành đi cứu hỏa.

Đi ở đại lục công lộ, nó thường trợn mắt lè lưỡi tò mò nhìn quần áo của mọi người, hù dọa làm cho ngựa, chó của người đi đường tè cả ra quần, hơn nữa thường thường không ngừng tự mình lau lau cao hứng phun ra lửa hoặc là băng long tức;

Gặp món ngon lập tức đi lên thưởng thức, tại một tạp hóa điểm ven đại lục công lộ, lập tức diễn ra một vở kịch: "Ác long huyết tẩy quỷ tạp hóa" thật là nhiệt náo. Thấy trên quầy có thân lân nướng thật ngon, nó lập tức nhảy bổ lên đưa miệng đóp ngay, ông chủ tạp hóa điểm thấy nó không có trả tiền, liền muốn đoạt lại miếng thịt trong miệng nó – Nhìn đó, lấy thức ăn từ miệng rồng mà được sao? Cũng may lúc ấy thứ nó phun ra không phải ngọn lửa mà là băng lưu, ông chủ tạp hóa điểm nửa người dưới đều bị đông trụ. Lôi Cát liền giải đông cho ông chủ, cẩn thận thay hắn kiểm tra xét một chút, sau đó hỏi hắn đã có con hay chưa, sau khi tìm được câu trả lời, Lôi Cát nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Ai dà....." Vô vô vai hắn rồi sau đó rất nhanh biến mất tiêu.

Nghe nói nửa năm về sau, vợ của ông chủ tạp hóa điểm li hôn hắn.....

Lôi Cát, Trì Hàn Phong thật sự không thể chịu được loại cuộc sống khổ cực như vậy, bắt đầu sử dụng các loại thủ đoạn. Lôi Cát đầu tiên là cho Lục Nhi một chút phong ấn ma pháp, bày ra một ma pháp trận hấp thu ma pháp lực, có thể hấp thu lực ma pháp của mọi người thi xuất pháp thuật. Loại ma pháp như vậy đối với đại ma pháp sư bình thường sử dụng, nếu không có mục sư giải trừ, bình thường có thể duy trì 3 giờ, nhưng mà ở chỗ này, Lục Nhi sung mãn hiện ra ưu thế của Long gia tộc - chống cự các loại ma pháp, chỉ khoảng hơn nửa giờ, phong ma lực lượng liền biến mất tiêu. Kiên trì gần nửa ngày, Lôi Cát thật sự không còn ma pháp lực để phong ấn, quyết định buông tha, kiểm chỗ nghĩ cao chiêu khác đối phó Lục Nhi.

Trì Hàn Phong mua một cái rọ mồm, thử mang cho Lục Nhi – không há mồm ra thì làm sao phun ra ngọn lửa chứ? Hắn không hề nghĩ đến long tức vốn là kĩ năng trời sanh, mặc dù không há được miệng, từ mũi phun ra ngọn lửa cũng được, cuối cùng làm cho rọ mồm dung hóa thành trạng thái nguyên thủy - sắt vụn.

Trì Hàn Phong không hổ là đầu óc ma quỷ, tổng kết kinh nghiệm quý giá mà chính mình nhiều năm qua hành hạ người khác, rốt cục nghĩ ra một biện pháp hay như vậy - Mỗi ngày không để cho Lục Nhi ăn no, sau đó.....

Đại Thanh Sơn mặc dù rất yêu thương, nhưng mà ngấm lại mấy ngày nay Lục Nhi làm cho mọi người khổ sở, hắn cũng không có có biện pháp gì.

Cứ như vậy, Lục Nhi vẫn ngẩng đầu dữ tợn từ Long Nha sơn đi tới Hải Khắc thôn - Nghe nói, sau này mỗi lần tại Long Thần đại hội, các con rồng cùng hệ với nó đều rất kỳ quái, vì cái gì Lục Nhi tại trước mặt Long Thần Phái Lạc Đặc cũng không thèm cúi đầu, bệnh căn đúng là sau này mới phát ra.

Gia tăng thêm hai người cùng một rồng, nguyên lai tiểu mộc ốc thì không đủ, sau đó vùng tiền mua thêm một gian tiểu mộc ốc, Trì Hàn Phong tiên sinh tự nhiên cùng Lục Nhi nói chuyện tâm sự, cuối cùng Lục Nhi ở tại đây phát sinh chi phí ngoài kế hoạch, lập tức lập ra hợp đồng án bằng dấu tay – Vay thêm 2 vốc kim tệ (Rồng vẫn còn trong thời kỳ lạc hậu, tính toán kim tệ vẫn dùng "Vốc" làm đơn vị.)

Ngã Mễ đã từ Trì Hàn Phong xuất sư, cho nên tại khoảng thời gian này chủ yếu là cùng Lôi Cát học tập ma pháp; Mà Đại Thanh Sơn lại tiếp nhận trong tay Ngã Mễ nhiệm vụ quang vinh si nhục - chạy bộ trong rừng rậm.

Thấy cảnh thảm thương như thế, không đành lòng, Lôi Cát rốt cục giải thích vì sao Ngã Mễ lại có được thân thủ nhanh nhẹn, cho dù lòng dạ cứng ngắt, gặp hoàn cảnh như vậy, Đại Thanh Sơn vốn yên lặng thờ dài cũng yên lặng nói một câu náo ruột: "Người như vậy thật là đáng thương à."

Vì để cho đồ đệ "âu yếm" của mình sớm đến ngày cười trên tọa kỵ, trong lúc hành hạ Đại Thanh Sơn (Ồ, nên gọi là rèn luyện) đồng thời, Trì Hàn Phong lại giương tuệ nhãn nhìn tới Lục Nhi.

"Tới đây, Lục Nhi, ngoan, để ta ôm một cái." Con sói trong lột bà ngoại lộ ra nụ cười siểm mị: "Để ta đưa ngươi lên cao, ài, đưa ngươi lên cao."

"Chát, hic hic." Từ tay phải chuyển thành chưởng đao, tiểu Lục Nhi đang kiêu hãnh ngó nghiêng bốn phía đột nhiên phát hiện hai cánh tay ôm lấy mình bỗng biến mất, từ trên cao rót xuống miệng đầy bùn. "Ồ..... ô....." Lục Nhi sợ hãi, trong ánh mắt tất cả đều là nước mắt.

"Ồ..... ô..... oa..... oa." Tiếng khóc càng lúc thêm thương tâm, làm cho không có ai mà không xiêu lòng, thế nhưng để quốc quý tộc tiên sinh, mũi sứt sứt một hơi, quý tộc tiên sinh thống khổ bày tỏ nỗi niềm: "Lục Nhi, ngươi có biết không? Rõ ràng thật vĩ đại, hơn nữa ngươi là thiên phú thần long như vậy, nhưng mặc dù tiền đồ rất quang minh, song đường đi cũng rất là khúc chiết đó. Nếu ngươi muốn học bay, phải thông qua lịch trình gian khổ. Ăn uống chịu đựng khổ sở mới là rồng trong loài rồng. Ngươi xem ta là nhắc ngươi lên cao, kỳ thật ngươi không phải chỉ đứng cao như thế này, ngươi sẽ ở tại đây trong quá trình ngắn không ngừng tập vỗ cánh, tại đây sau đó học cách phi hành, ta thật sự rất yêu thương ngươi, ngươi có biết ta vốn không muốn cho ngươi chịu cực khổ không? Nhưng mà, vì để cho ngươi sớm ngày trở thành tọa kỵ, à, không, để cho ngươi sớm ngày long đăng cửu thiên, ta phải trợ giúp ngươi..... Tới đây, ta ôm ngươi một cái."

Một tháng sau.

"Tới đây, để ta ôm ngươi một cái, oái..... Ngươi buông tay ra, ngươi mau buông tay ra coi." Trì Hàn Phong không ngừng vận vẹo cổ: "Này, không cao mấy đâu, ta vừa mới đứng ở trên nóc phòng, nhiều nhất chỉ có 4 thước à. Ngươi..... nhảy xuống coi."

Hai tháng sau.

"Tới đây, để ta ôm ngươi một cái, oái..... Ngươi buông tay ra mau, không cần trừng mắt, ta đã nhờ Lôi Cát cho ngươi một ma pháp che mắt, không có tác dụng đâu, ngươi tốt nhất chấp nhận số phận đi, ở đây căn bản không cao lắm, chúng ta chỉ đứng ở độ cao có 10 thước mà thôi....."

Nửa năm sau.

"Ngươi có biết ta muốn nói gì không hả, ngươi cũng biết ta sẽ làm cái gì rồi đó, ngươi còn không tự giác nhảy xuống ư? Không cao lắm đâu, chúng ta chỉ đứng ở trên một vách núi đen thôi mà? Ồ, ta xem nhiều nhất cũng chỉ có..... Rầm" Trì Hàn Phong vừa dậm dậm giày vừa nói: "Lớn như vậy rồi còn không tự giác, chỉ có 200 thước cao mà thôi. Còn chờ ta đập ngươi xuống hay sao, thiệt là có bệnh mà."

Huấn luyện khắc khổ quả thật có thể tìm được thù lao phi phàm - Một năm sau, Trì Hàn Phong rốt cục phi thường kiêu ngạo tuyên bố Lục Nhi đã biết bay.

Hắn kiêu ngạo mang theo Lôi Cát, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn đi tới ngọn núi cao nhất phụ cận Hải Khắc thôn, sau đó ra lệnh cho Lục Nhi bay, Lục Nhi thật sự bất đắc dĩ, mắt đầy nhiệt lệ nhất nhất cùng mọi người chào lời chào lăm chung từ biệt, sau đó hai tay buông thông xoay người 720 độ, sau đó xoay người tiếp 180 độ từ trên huyền nhai nhảy xuống, cuối cùng lại may mắn không có bị ngã chết.

Nghe nói, sau đó hai vạn năm, phàm là tiểu long thuộc dòng lục long mà không chịu nghe lời, chỉ cần đại long nói một tiếng: "Trì Hàn Phong đến đây," tất cả tiểu long đều sợ hãi vâng lời rầm rập

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 16: Ta Là Tiểu Dong Binh

Hồng Nguyệt lịch năm 199, bởi vì các đại lực ma pháp tinh linh dị thường bắt đầu khởi động, làm cho một người vừa mới đạt tới năng lực kiến tập ma pháp sư, tùy tiện sử dụng một đệ nhất cấp ma pháp hóa cầu thuật, so với một người sở hữu ma pháp tinh linh có thể triệu gọi tam cấp ma pháp hóa tường thuật thì uy lực tương đương nhau, cũng tức là hóa cầu uy lực cũng tương đương hóa tường uy lực.

Quan sát hiện tượng rất quái dị này, Thần Thánh giáo đình cùng các quốc gia chủ yếu trên đại lục thương định, tại Hồng Nguyệt lịch năm 200, chính thức sửa tên thành Ma Pháp lịch nguyên niên.

Hậu nhân đối với năm này cũng xác định đó là tiêu chí sơ kỳ của Nhân thần đại chiến.

Cũng trong năm này, Dong Binh Bương Ngã Mễ cùng bằng hữu Đại Thanh Sơn bước lên vũ đài lịch sử.

Đại lực sử học gia, cháu 12 đời của Ngã Mễ - Ni Nhĩ Cáp Bá thủ bút

Thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn.

Băng Phong đại lục - Cáp Mễ Nhân đế quốc biên thủy, Hải Khắc thôn đột nhiên có một bàn tiệc không thể nào không dọn ra.

Ma pháp lịch năm thứ 2, Ngã Mễ đã 16 tuổi, dựa theo quy định của đại lục, 16 tuổi gọi là tiến vào thời kỳ trưởng thành, có thể kết hôn, tự quyết định sống chết, đúng thời điểm có thể ứng chính nhập ngũ, có thể độc lập làm việc, tự mình quyết đoán, cũng có thể tham gia tổ chức dong binh đoàn rồi. cũng may Cáp Mễ Nhân cho tới thời điểm này cũng không cần bất cứ chủng tộc ngoại nhân nào nhập ngũ, cho nên binh dịch đến cửa là đi luôn.

Tri Hàn Phong cùng Lôi Cát thương lượng, tại một bữa tiệc gia đình, cuối cùng nói với Cáp Bá lão nhân, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn rằng: Họ sẽ phải chia tay.

Tri Hàn Phong cho rằng Ngã Mễ về phương diện tấn công và phòng thủ, năng lực đã đạt tới cảnh giới đế quốc sơ cấp kỳ sĩ, khiếm khuyết của hắn chính là kinh nghiệm thực chiến; Còn Đại Thanh Sơn thực lực cùng Ngã Mễ cũng không phân cao thấp, có thể sử dụng kỳ sĩ trường thương rất thuần thực, cũng có thể sử dụng kỳ sĩ kiếm rất thuần thực, hơn nữa tại phương diện nỗ tiến cũng có năng lực rất mạnh - Nói đến chỗ này, Tri Hàn Phong có chút lắc đầu cảm khái, chánh thức trong lòng kỳ sĩ, đối với nỗ tiến rất là ái ngại: Một gã nỗ tiến nhất cũng có thể dùng nỗ tiến bắn chết một kỳ sĩ cao quý.

Tri Hàn Phong cũng không quên nói thêm, vốn là hắn muốn chuẩn bị bắt cóc hai con linh thú Tuyết lang để làm tọa kỵ cho Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn, nhưng mà là hắn lo lắng rằng cho dù là ảo lang cũng không thể phối hợp với kiếm sĩ cho linh hoạt được, mà về phía Đại Thanh Sơn thì đã ký kết khế ước bán thân vĩnh viễn rồi, cho nên... Lục Nhi nghe đến đó rõ ràng mất hứng, nhìn miệng Lục Nhi vừa hé ra, Tri Hàn Phong lập tức lạnh lẽo sửa chữa sai lầm của mình liền: Mà Đại Thanh Sơn đã cùng thần thánh long tộc thêm đính khế ước vĩ đại nhất trong lịch sử, cho nên kiếp lang đại kế đành phải hủy bỏ thôi.

Bởi vì có một ít chuyện tư, Tri Hàn Phong phải trở lại thủ đô Tạp Lâm Lộ Tư của Ngã Mễ đế quốc để xử lý.

Lôi Cát tiếp Tri Hàn Phong nói thêm, lão thật sự rất cảm tạ Tri Hàn Phong đã rèn luyện cho Ngã Mễ tố chất thân thể cùng nghị lực thật linh hoạt, cho nên Ngã Mễ dễ dàng đột phá ba cửa ải cực khó của ma pháp sư. Mặc dù không có công nhận từ Ma Pháp hiệp hội, nhưng Ngã Mễ trước mắt đã có năng lực của nhị cấp ma pháp sư, song đề thi triển ma pháp dễ dàng, cho nên Lôi Cát yêu cầu Ngã Mễ trong việc sử dụng trang bị không thể mặc trang bị sắt thép, nhiều nhất thì chỉ có thể mặc trang bị làm từ da. Cáp Bá lão nhân cũng gật gù tán thưởng: "Tốt, kiếm sĩ cũng không thể mặc trang bị kim loại, bởi vì như vậy sẽ làm mất đi sự nhanh nhẹn mà kiếm sĩ cần phải có."

Mà Lục Nhi trong hai năm trở lại đây được Tri Hàn Phong tẩy luyện cực tốt, năng lực cũng đột nhiên tăng mạnh, tại ma pháp phương diện cũng gọi là có thực lực của nhất cấp ma pháp sư, không cần chú ngữ gì cũng có thể phát ra trung lập hệ tam cấp ma pháp - Đương nhiên, ma pháp thường hay sử dụng chính vẫn là long tức.

Thông qua kiểm tra không ngừng, Lôi Cát cũng thay Đại Thanh Sơn tìm được một cách có thể dụ Lục Nhi sử dụng các loại ma pháp khác nhau, tỷ như Đại Thanh Sơn vỗ vỗ cánh trái của Lục Nhi, rất có thể dụ Lục Nhi sử dụng xuất ra thủy hệ ma pháp; Đại Thanh Sơn vỗ vỗ cánh phải Lục Nhi, rất có thể dụ Lục Nhi sử dụng phong hệ ma pháp; Đại Thanh Sơn vỗ vỗ đầu Lục Nhi có thể làm nó sử dụng băng hệ ma pháp. tỷ lệ thành công rất cao, đại khái 80%, nhưng mà sử dụng ma pháp cấp bậc nào cùng uy lực ra sao thì rất khó xác định.

Đương nhiên, có một phương pháp bất luận kẻ nào đều cũng có thể sử dụng, hơn nữa bảo đảm có kết quả: Bất luận kẻ nào chỉ cần dùng sức đập một cước vào móng Lục Nhi, nhất định nó sẽ phun ra hỏa cầu thuật rất mãnh liệt, à không, bây giờ Lục Nhi năng lực đã rất cao, có thể xuất hiện hỏa tường bài sơn đảo hải – Đập trăm lần trăm trúng, không đập không được.

Lôi Cát từ khi rời Khắc Nguyên tháp, còn chưa trở lại Ma Pháp hiệp hội báo tin, mặc dù ma đạo sư thân phận không còn bị Ma Pháp hiệp hội ước thúc, nhưng làm người phải tuân thủ luật lệ, Lôi Cát quyết định cùng Tri Hàn Phong đồng thời trở lại đế quốc thủ đô để báo kiến đương đại đế quốc Quốc vương, tiếp nhận thụ hàm ma đạo sư từ Ma Pháp hiệp hội.

"Rồi, các ngươi phải từng bước tự mình đi, chúng ta cũng không thể diu dặt mãi." Tri Hàn Phong phát cho hai đứa nhỏ mỗi người 100 đồng vàng: "Trước mắt nhà ta tại đế quốc, Lôi Cát cùng nhà của chúng ta quan hệ thâm hậu, mà nhà của ông ấy phỏng chừng cũng sớm bị bán mất rồi, cho nên ông ấy sẽ tới nhà chúng ta ở một thời gian, à há, các ngươi hiểu được ý ta chứ, tốt, đó chính là chi phí ăn uống đi ở tiêu xài. Rồi, ta không thêm nói thêm nữa."

Cơm nước xong, sau giờ ngo, bầu trời ánh nắng tươi sáng, hắc nhật đang cùng bạch nhật giao nhau, Tri Hàn Phong cùng Lôi Cát chào từ biệt Cáp Bá lão nhân, phát tay áo nhẹ nhàng đi xa, thân ảnh càng ngày càng nhỏ.

Sau khi xác nhận bọn họ rốt cục đã biến mất nơi cuối đường, khi Đại Thanh Sơn còn đang vuốt nước mắt, "Ya!!!" Ngã Mễ vươn tay phải chỉ lên trời, ngón trỏ cùng ngón giữa thành hình chữ V, hưng phấn đứng lên, vừa đứng vừa cởi quần áo, nhắm hướng bầu trời ném mạnh lên, hét: "Rốt cục mấy khỉu lão cũng biến rồi!" Lục Nhi nhìn về hướng bọn họ ra đi, trỏ ngón giữa lên, hưng hăng chỉ chỉ làm bộ si nhục người ta, sau đó ngửa mặt lên trời phun ra một trận lửa.

Nhìn bọn họ bộ dáng hưng phấn, cái loại tâm lý ly biệt như vậy không cách nào giải thích nổi, rốt cục Đại Thanh Sơn ngã bô ngựa ra.

Thụ Ốc Tửu, gặp lại Thụ Ốc Tửu quán, nhớ tới lúc đầu gặp Lôi Cát, Ngã Mễ vẫn còn cười không nổi.

Mặc dù Đại Thanh Sơn lớn hơn so với Ngã Mễ, nhưng kiến thức của Ngã Mễ, nhất là được Tri Hàn Phong tỉ mỉ bồi dưỡng sửa soạn nhiều kinh nghiệm quý giá, còn nhiều hơn Đại Thanh Sơn mấy lần, vì vậy lần đầu tiên đi xa, hắn rập rập tuân theo ý kiến của Ngã Mễ mà không có phản đối gì.

Thụ Ốc Tửu cũng vẫn như xưa, cửa lớn bên trái trong góc phòng là khu Ma Pháp công hội, phía bên phải trong góc phòng là khu Dong Binh công hội, một góc khuất là khu Đạo Tặc công hội.

Ngã Mễ bước vào cửa Dong Binh công hội, tại quầy phía sau là một lão nhân đầu đầy tóc bạc, mang một cặp mắt kính tổ bố màu nâu.

"Đại thúc, chúng ta muốn trở thành hai tiểu dong binh, cần làm thủ tục gì?" Ngã Mễ cẩn thận hỏi.

"Các người chuẩn bị gia nhập dong binh đội ngũ của ai? Hay là tự mình tổ chức một dong binh đội ngũ?" Lão nhân rất không khách khí nhìn sơ qua Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn và Lục Nhi.

"Chúng ta hai người có thể tự trôi buồm sao? Tạm thời không muốn gia nhập đội ngũ của ai cả."

"Được, mỗi người 10 đồng vàng thủ tục phí, thành lập một dong binh đoàn, 30 đồng vàng. Dong binh nhật ký hai bản, mỗi bản 10 đồng vàng." Từ phía sau cái bàn đẩy ra hai tờ giấy đăng ký dong binh.

"Chém quá vậy?" Ngã Mễ vừa tự nhủ vừa đưa ra 70 đồng vàng.

Biểu cách rất đơn giản, chỉ có năm hạng mục:

Tính danh:

Tuổi:

Chức nghiệp:

Dong binh danh dự cấp bậc:

Dong binh đoàn tương ứng:

"Đại thúc, chức nghiệp của chúng cháu như thế nào? Cháu chủ học kiếm sĩ, nhưng cũng là ma pháp sư?" Ngã Mễ nghi ngờ.

Lão đầu lấy làm kinh hãi, ma pháp đại kiếm song tu? Người như vậy nhiều lắm sao? "Người có chứng nhận của Ma Pháp hiệp hội không?"

"Không có."

"Vậy người đi chứng nhận trước xem cấp bậc ra sao, sau đó trở về điền sau."

Ngã Mễ liền quay trở lại Ma Pháp công hội, cũng một quầy giống vậy, phía sau là một ma pháp sư trường bào màu đỏ, hiển nhiên là thần Thánh hệ ma pháp sư.

"Tiên sinh, cháu muốn có một sự đánh giá đẳng cấp ma pháp sư, thì phải làm thủ tục gì?"

Người tiếp tân của Ma Pháp công hội hiển nhiên rất nhiệt tình, cười nói: "Rất vui khi có ma pháp sư mới xuất đạo, ta thay mặt Ma Pháp Sư hiệp hội hoan nghênh người. 10 đồng vàng mua một quyển ma pháp sư nhật ký, sau đó người có thể bước vào khảo thí cấp bậc ma pháp sư, à thủ tục phí cho lần khảo thí này là 10 đồng vàng nhé."

Nghe xong, Ngã Mễ thiếu chút nữa té xỉu, 100 đồng vàng Trì Hàn Phong cho hán phút chốc xài hết.

Tiếp nhận từ Ngã Mễ 20 đồng vàng, người tiếp tân lấy ra một quyển ma pháp sư nhật ký đưa cho Ngã Mễ: "Người là trung lập hệ ma pháp sư, người hãy thi triển ba loại ma pháp lên bốn nhật ký này, đó là băng chi nhận, thiểm điện, ẩn tàng ba loại ma pháp cho ta."

Ngã Mễ nhất nhất chiếu theo yêu cầu làm theo.

"À, người đã có kiến tập ma pháp sư nhận chứng chưa? Người cụ thể là học ma pháp thuộc tính gì?" Người tiếp tân hỏi.

"Sư phụ cháu là từ băng chi Khất Nguyên tháp đi ra, cháu chắc là băng hệ thì phải." Ngã Mễ trả lời.

"Cái gì?" Người tiếp tân tròn mắt: "Sư phụ người từ băng chi Khất Nguyên tháp đi ra à? Ma đạo sư? Bây giờ có thể gọi là ma đạo sư chỉ có 5 người? trong đó không có băng hệ mà?"

"Đúng mà, ông ấy mới đi ra hai năm thôi, dạy cháu ma pháp, mấy ngày hôm trước vừa mới đi Ngã Mễ đế quốc chuẩn bị lấy thụ hàm." Ngã Mễ rất thành thật trả lời.

"À ha, vậy người hãy thi triển lên bốn nhật ký này một chút băng hệ ma pháp, tam cấp ma pháp cũng được." Xem ra người tiếp tân đối với đệ tử của ma đạo sư cũng không có chiếu cố bao nhiêu, phỏng chừng hẳn không quá tin tưởng lời Ngã Mễ.

Ngã Mễ vốn tưởng rằng băng chi thương nhất định là phải trên mặt đất thi phóng, nhưng hắn rất ngạc nhiên thấy tại cuốn sách ma pháp nhật ký này cũng có thể thi triển ra một băng chi thương nho nhỏ, tiếp theo hắn liền tương cho quyển nhật ký thêm một tam cấp ma pháp băng chi hộ thuẫn nữa.

"Có thể thi triển băng chi thương lâm không?" Đối với nhị cấp ma pháp sư, người tiếp tân đã không dám khinh thị.

Ngã Mễ lắc đầu: "Lúc được lúc không."

"À, chúc mừng ngươi, đã trở thành nhị cấp ma pháp sư." Người tiếp tân bỏ thêm một phong ấn nho nhỏ lên ma pháp thư. Lúc này Ngã Mễ ngạc nhiên phát hiện, trên áo da của hắn đã hiện ra một dấu hiệu nhị cấp ma pháp sư.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 17: Tiểu Dong Binh Đoàn Dẫn Sinh

Tại ca từ của các thi nhân, đại bộ phận rồng đều là có diện mục tà ác, cho dù lịch sử đại danh đình đình, thượng cổ thần thánh bằng chi lực long Thái Mục Cách Nhĩ Tái cũng không ngoại lệ.

Đại lục sử học gia, cháu 12 đời của Ngã Mễ - Ni Nhĩ Cáp Bá thủ bút

Khi Ngã Mễ mở cửa Dong Binh công hội bước ra, phát hiện trong phòng nguyên lai trống rỗng giờ lại tụ tập rất nhiều người, bọn họ đều ở cùng một chỗ không biết làm gì? Mà còn đang nghị luận bàn tán xôn xao.

"Đây thật sự là rồng?"

"Không thể nào? Rồng không phải rất lớn, rất lợi hại sao?"

"Có con rồng đáng yêu như vậy sao?"

"Ngươi thử sờ nó xem, thân thể lạnh ngắt à."

"Hắc hắc, còn đây là long kỵ sĩ hà, ha ha." Cả đám người bộc phát ra một trận cười khá ồ.

"Lên đi, ta thử xem cười rồng như thế nào đây."

"Không được!" Ngã Mễ cùng đứng lẫn trong đám người với Đại Thanh Sơn, đồng thời phát ra một tiếng hô kinh khủng, nhưng đã chậm, một trận cấp khí lạnh như băng từ trong đám người bốc ra, tiếp theo một đạo thiểm điện từ bầu trời hạ xuống.

Tất cả mọi người đều ngồi thụp xuống, trong đám người chỉ còn lại có ba người giữ tư thế đứng thẳng.

Đại Thanh Sơn dùng hai tay bóp chặt miệng của tiểu Lục Nhi, ngoài ra còn có một người toàn thân phủ đầy băng, cả người lóe lên ánh điện quang xui xẻo.

"Ai -" Ngã Mễ thờ dài một tiếng, vừa đi vào đám người, vừa nói: "Các ngươi thật là lợi hại nha, có cá tính, ta rất là hâm mộ đó, rồng các ngươi cũng dám đùa giỡn."

Cái gã không may thử thi triển công phu cười lên mình Lục Nhi bị băng hệ nhị cấp ma pháp phủ kín đầy người. Đại Thanh Sơn cẩn thận nhắc cánh tay của hắn đã bị sét đánh cháy phù lên, dẫn đến chỗ ngồi rồi nói: "Xin lỗi, chân thành xin lỗi, ta đã quên nói cho mọi người, chân thành xin lỗi, thật sự xin lỗi."

Nguyên là khi Đại Thanh Sơn diễn tả chức nghiệp của mình là long kỵ sĩ, lão đầu cán sự viên tự nhiên nhiều chuyện kêu lên một tiếng: "Ngươi là long kỵ sĩ?"

Long kỵ sĩ, từ này không thể nghi ngờ có sự hấp dẫn rất lớn, bắt đầu chỉ là vài người trong phòng vây quanh lại chỗ đó, khi biết Lục Nhi chính là rồng lập tức trong phòng rất nhanh tràn ngập đầy người. Lục Nhi gặp trọng thị lần đầu tiên như vậy, hiển ngang ưỡn bộ ngực nhỏ, phi thường cao hứng tự hào đi tới đi lui. Nhưng mà nó không có nghĩ đến, những người này tất cả không thể tin Lục Nhi cũng là rồng, thậm chí có người nghĩ là giả.....

Nhìn cục diện, không cần đoán Ngã Mễ cũng biết xảy ra chuyện gì: "Còn có người muốn thử xem sao? Phi thường xin lỗi, rồng còn nhỏ công kích tùy tiện, mọi người không nên chạy nhá, không việc gì, nó chỉ biết cao nhất là tam cấp công kích ma pháp, không có phòng ngự ma pháp, không nên bỏ chạy, mọi người cứ từ từ tham quan, ta có thể thu lệ phí, không thể nhìn miễn phí đâu à, hai người một kim tệ....."

Ngã Mễ càng cố gắng giữ lại, người trong phòng càng nhanh chóng mạnh dạn đi ra ngoài, kể cả cái gã "không may" kia cũng được đồng bạn giúp đỡ đi ra ngoài.

"Thức thức, người không nên ngồi dưới bàn như thế, người xem ta đã có nhị cấp ma pháp sư chứng nhận rồi đây." Ngã Mễ phi thường nhiệt tình xáp lại cái bàn mà lão đầu cán sự viên đang thu lu trốn trong đó.

Lão cán sự viên từ dưới bàn chui ra, nhìn Ngã Mễ tại chính chức nghiệp của hắn điền vào: Kiểm sĩ kiêm ma pháp sư.

"Dong binh danh dự cấp bậc chúng ta điền ra sao?" Ngã Mễ hỏi.

"Không cần điền, các người đều là mới vừa gia nhập dong binh giới..... Người mới mua được dong binh nhật ký đều là cấp G, hay còn gọi là cấp thấp nhất." Lão cán sự viên nhìn Lục Nhi, cẩn thận trả lời.

"À, vậy dong binh đoàn thì sao?"

"Các người không phải là tự mình lập sao? Người tự mình đặt tên dong binh đoàn là được rồi."

"Ừm, Đại Thanh Sơn, chúng ta đều là mới vào dong binh, gọi là ‘Tiểu Dong Binh Đoàn’ thì thế nào?" Ngã Mễ trung cầu ý kiến Đại Thanh Sơn.

"Tốt, có hình tượng." Đại Thanh Sơn trả lời.

‘Tiểu Dong Binh Đoàn’ đại danh đình đình tại mấy năm sau của lịch sử nhân loại đản sinh như vậy đó.

Lão cán sự viên một bên thu tiền, một bên lấy hai quyển nhật ký của bọn họ, dùng một chiếc ấn nhỏ nhỏ đóng xuống cách một cái. Thêm một ngọn lửa nhỏ nhỏ bập bùng, tên của Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn đều xuất hiện tại hai quyển dong binh nhật ký.

"Cuốn nhật ký này không cần các người điền, mỗi lần các người hoàn thành nhiệm vụ thì đem đến đây để công hội cán sự viên điền vào, cấp bậc của các người cũng tùy theo nhiệm vụ hoàn thành tự động đề thăng. Cũng không nên làm mất nó đi, nếu không tư liệu của các người từ trước giờ sẽ toàn bộ hủy bỏ. Các người là tân dong binh đoàn, ta phải chuyển tin tức cho tổng bộ dong binh đoàn, ngày mai mới có thể tiếp nhận nhiệm vụ. Mời các người đi nghỉ ngơi trước đã nhé." Lão cán sự viên từ từ trấn định nói.

Sáng ngày hôm sau, Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn ngủ không được, tất tả chạy đến Dong Binh công hội để nhận nhiệm vụ.

Phía sau quầy thay đổi một người tuổi còn trẻ làm cán sự viên, Ngã Mễ hảo tâm hỏi lão cán sự viên ngày hôm qua đi đâu rồi, mới biết được: Lão nhân đó đã xin về nhà dưỡng bệnh mất rồi.

Ngã Mễ tỏ vẻ muốn tiếp nhận một chút ít dong binh công tác, hiển nhiên tân cán sự viên cũng không biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cho nên hần làm ra vẻ rất quan trọng.

"Các người là dong binh Cấp G, dong binh đoàn cũng là Cấp G – song G (GG), công tác thích hợp với các người không nhiều lắm đâu nhé." Cán sự viên vừa hí hoáy ghi chép vừa nói. "À, chỗ này có một ghi chép đây: Ngày hôm qua có một nhiệm vụ được đăng, thù lao 1 ngàn tệ, Băng Phong đại lục, nhà của Hải Mỹ thôn trưởng bị mất 2 con trâu, muốn nhờ người đi tìm. Thế nào? Hải Mỹ thôn cách nơi này 20 dặm."

"Tìm trâu lạc?" Ngã Mễ đờ người ra, lắc đầu.

"Cũng còn một nhiệm vụ thích hợp cho các người: Ngõa Khắc của Đạt Nhĩ thôn muốn nhờ người giúp hẩn lừa một bầy dê chạy tới mục trường cách đó 50 dặm, thời gian 2 ngày, thù lao 6 ngàn tệ. Thế nào?"

"Lừa dê? Không..... không....." Đại Thanh Sơn cũng lắc đầu nguây nguậy.

Cán sự viên cảm giác có điểm phiền hà, một GG tiểu dong binh cũng dám kiêu căng như vậy? "Hôm qua, có một GG nhiệm vụ, một người muốn nhờ đưa một cây trường thương đến Cấp Mễ Nhân quốc đô quân doanh, thời gian 5 ngày, tiền thù lao 5 ngàn tệ."

"Không có nhiệm vụ nào khó khăn hơn một chút sao?" Ngã Mễ mau chóng hỏi.

Cán sự viên bỏ cuốn sổ ghi chép xuống: "Các người cho các người là cái gì? Cấp bậc G, dong binh đoàn cũng G, nhiệm vụ phù hợp như vậy không phải ngày nào cũng có đâu. Hừ!"

Đang đứng dưới mái hiên nhà người ta cũng nên cúi đầu xuống, cho dù là Trì Hàn Phong thân truyền đệ tử cũng không có ngoại lệ, cũng phải làm bộ lịch sự một tí, Ngã Mễ cười cười hỏi: "Chúng ta làm thế nào để có thể đề cao cấp bậc của mình?"

Nguyên lai tại dong binh giới, vì để cho công binh cạnh tranh, cấp bậc là vô cùng trọng yếu. Mới nhập môn chính là Cấp G, cho dù đế quốc tướng quân, Đại ma pháp sư mà mới gia nhập dong binh cũng không ngoại lệ, dong binh đoàn cấp bậc cũng tương tự.

Hoàn thành 10 nhiệm vụ Cấp G, hơn nữa tỉ lệ thành công đạt tới 60%, có thể đề cao cấp bậc, trở thành dong binh Cấp F, tức là nếu dong binh nhận 20 nhiệm vụ, chỉ hoàn thành 11 cái thì cũng không thể tăng đẳng cấp. Dong binh đoàn cũng tương tự như vậy, thành công 20 nhiệm vụ thì dong binh đoàn Cấp G thăng lên dong binh đoàn Cấp F.

Càng lên cao càng khó khăn, Cấp F thăng cấp đến Cấp E, ít nhất phải thành công hoàn thành 20 cái nhiệm vụ Cấp E, hơn nữa tỉ lệ thành công phải cao hơn 60%.

Cấp E thăng Cấp B phải hoàn thành 40 nhiệm vụ Cấp E, tỉ lệ thành công cũng hơn 60% mới được.

Nếu đã là Cấp B, trung cấp dong binh cùng trung cấp dong binh đoàn, thì người không cần nộp đủ tiền cam kết cũng có thể tiếp nhận nhiệm vụ của dong binh cấp cao.

Theo thứ tự như vậy mà tiến lên thôi.

"Ý tứ của ngài là chúng ta cũng phải làm như vậy, có đúng không?" Ngã Mễ cơ hồ tuyệt vọng nói như sắp khóc.

"Đương nhiên!" Cán sự viên nhìn cũng không thèm nhìn, trả lời.

"Chúng ta ở đây hai người nhận 2 nhiệm vụ Cấp G khác nhau, sau đó cùng hoàn thành thì có thể tính là 2 nhiệm vụ để thăng cấp được không?" Tại tuyệt cảnh đầu óc của Ngã Mễ vẫn còn phản ứng rất nhanh.

"Dong binh đoàn cấp bậc có thể thăng, chỉ cần đạt tới 10 nhiệm vụ, tỉ lệ thành công không kém 60% thì là có thể rồi. Nhưng mà là các ngươi hai người thì không được thăng cấp bậc, bất quá, khi dong binh đoàn biến thành Cấp F, các ngươi lập tức có thể tiếp nhận nhiệm vụ Cấp F rồi. Chỉ cần thành công 5 nhiệm vụ Cấp F, tỉ lệ thành công lớn hơn 60%, các ngươi tự động thăng cấp thành dong binh Cấp F." Cán sự viên trả lời rất dứt khoát.

Đại Thanh Sơn cùng Ngã Mễ thương lượng một chút, rất nhanh gom tất cả Cấp G nhiệm vụ tổng cộng 14 cái tiếp nhận hết, dựa theo địa điểm áng chừng nhất nhất phân công, ước định sau một vòng làm nhiệm vụ gặp mặt, không thấy không về.

Đại Thanh Sơn đi về hướng nam, nhiệm vụ như sau:

1/ Tìm 2 con trâu

2/ Đưa một cây đao

3/ Đi gấp mặt thể cho 1 gã ngốc

4/ Tìm một con ngựa đực thích hợp cho một con ngựa cái

5/ Hộ tống lão thái thái cười lừa về nhà mẹ

6/ Tìm một cành "Thất diệp nhất chi hoa" được thảo

7/ Bắt một con heo rừng đang quậy phá mùa màng

Ngã Mễ đi về hướng bắc, nhiệm vụ cơ bản cùng Đại Thanh Sơn đại giống nhau, chỉ khác chút ít.

Nhìn xem, nhiệm vụ của Đại Thanh Sơn hoàn thành tương đối thuận lợi, ngoại trừ hai con trâu đã bị sói tha đi mất, Đại Thanh Sơn chỉ có thể đem về 2 cái đầu trâu, ngoài ra những nhiệm vụ khác hẳn đều dễ dàng hoàn tất. Trở lại Dong Binh công hội, cán sự viên nói, xét theo thói quen của dân Cấp Mễ, nhiệm vụ tìm trâu cũng coi như là hoàn tất.

Ngã Mễ cũng quay trở về, nhiệm vụ hoàn thành cũng rất thuận lợi, chỉ có một con dê nghe nói chạy lạc đâu hần tìm không ra, còn lại tất cả các nhiệm vụ của hần đều Ok. 10 con dê bị lạc một con, đương nhiên cũng tính là hoàn thành.

Cán sự viên phi thường cao hứng, chúc mừng bọn họ trở thành quang vinh chiến sĩ của dong binh đoàn Cấp F, sau đó đưa cho bọn Ngã Mễ 5 kim tệ và 3 ngân tệ là tiền thù lao của 14 nhiệm vụ cấp G.

Tối hôm đó, Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn nằm ở trên giường ngủ không được, nằm nói chuyện phiếm.

"Đại Thanh Sơn, ngươi còn lại bao nhiêu kim tệ?" Ngã Mễ hỏi.

"4 kim tệ, 2 ngân tệ."

"Làm sao nhiều vậy hả trời? Mấy ngày nay ngươi không xài tiền à?" Ngã Mễ cảm thấy rất kỳ quái hỏi.

"Không có à, ban ngày ta vừa làm nhiệm vụ vừa đi săn, tối tự mình nấu ăn, cũng tạm tạm." Đại Thanh Sơn không hổ là đứa bé nghèo chịu khó.

"Ai da, ta chỉ còn lại có 5 ngân tệ, thiếu chút nữa ta cũng không về đây được. Ngươi biết không, nhiệm vụ đi giao trường thương, muốn đi đến Cấp Mễ Nhân thủ đô thì cũng phải mất 7 ngày đi bộ liên tục, ta không thể làm gì khác hơn là vừa đi vừa đá tuyết qua lại." Ngã Mễ giải thích vì sao hần xài tiền như nước chảy

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 18: Nhiệm Vụ Cấp Ss

"Ai -" Ngã Mễ thở dài một tiếng: "Đại Thanh Sơn, ngươi biết không? Lúc không có tiền là lúc thống khổ làm sao." Vừa nói, Ngã Mễ vừa vươn tay phải về hướng Đại Thanh Sơn, chụm ngón cái vào ngón trỏ và ngón giữa.

"Làm gì vậy?" Đại Thanh Sơn cảm thấy rất kỳ quái.

"Ngốc, cho ta chút tiền coi, ngươi giữ nhiều tiền làm cái gì? Cưới vợ sao?" Đệ tử của kẻ hậu nhân vô si xem ra cũng tên là hậu nhân vô si, không biết mắc cỡ hướng người khác xin tiền.

"À, được, tính cả thu nhập hôm nay, ta có tổng cộng 8 đồng vàng, tất cả cho ngươi nhé." Đại Thanh Sơn lấy từ đầu giường ra một bọc có cái gì đó lóe sáng.

Theo như nghiên cứu hậu thế sau này, những kẻ hậu nhân vô si hướng những người khác xin “đều” đều dùng tư thế như vậy.

Sáng sớm, Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn đều mau chóng thức dậy, Đại Thanh Sơn lôi kéo Lục Nhi đến lưu long - Đây là khi Trì Hàn Phong ra đi giao nhiệm vụ: mỗi ngày nhất định bắt nó không ngừng hành hạ..... A ha..... không..... Tức là mỗi ngày nhất định không ngừng rèn luyện Lục Nhi, làm cho nó nhanh chóng phát triển độ cao, Trì Hàn Phong cung cấp cho Lục Nhi bài thần luyện như sau: từ 40 thước độ cao nhảy xuống 10 lần, tại chỗ nhảy cao 50 lần, đập cánh 100 lần, chạy việt dã 10 dặm.....

Ngã Mễ bài tập buổi sáng là cùng ma pháp tinh linh câu thông, ma pháp tinh linh là một loại sinh vật rất kỳ quái, bọn họ thích nhẹ nhàng khoan khoái, thích mặt trời mới mọc, đại bộ phận ma pháp tinh linh thần hoạt động rất cao, đến giữa trưa thì miễn cưỡng đi vào ma pháp tinh linh kết giới, mà Ngã Mễ sở học là sử dụng trung lập hệ tinh linh thì cũng như vậy. cho nên vì để tăng cường năng lực cùng tinh linh câu thông, sáng sớm đối với một ma pháp sư thật là một khoảng thời gian rất quý giá.

Vì để mau chóng tăng cấp bậc dong binh của chính mình, sau buổi sáng, Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn đều mau chóng đi đến cửa Dong Binh công hội, hi vọng có thể nhìn thấy nhiệm vụ gì mới.

À, phi thường kỳ quái, một đám người bu kín cửa Dong Binh công hội đang ngẩng đầu nhìn vào cái gì đó. Điều này rất là quái dị, bởi vì theo như Đại Thanh Sơn cùng Ngã Mễ hiểu, mặc dù ở Thụ Ốc Từ đại bộ phận người đứng chân đều là dong binh, nhưng là bởi vì dong binh khác nhau nên cấp bậc nhiệm vụ cũng khác nhau, vì vậy hầu như mỗi ngày tại Dong Binh công hội cũng chỉ có rất ít người tiếp nhận nhiệm vụ, mà không phải nhận nhiệm vụ thì hoặc là tại đó kết toán nhiệm vụ dư khoản, hoặc là lĩnh tiền từ thuế cho đồng bọn vừa chết đi. Vì vậy cái loại... đám đông này thực sự là một loại tình huống phi thường hiếm thấy.

Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn cũng đi tới chỗ đám đông.

Tại Dong Binh công hội cửa hé ra một đoạn dây màu hồng dính theo một tấm trường, mặt trên dụng ma pháp bút viết nhiệm vụ, nhiệm vụ cấp bậc có một tiêu chú thật là phi thường hiển hách: SS.

Oa, SS nhiệm vụ.

Ngã Mễ mấy ngày trước đi đến kinh thành cùng gã dong binh đồng hành nói chuyện phiếm, đối với tình hình dong binh đoàn hiện tại cũng biết tương đối rõ ràng, trước mắt dong binh đoàn đội chia làm tám cấp bậc: S, A, B, C, D, E, F, G; dong binh cấp bậc cũng đồng dạng có tám cấp bậc như vậy.

Cấp E, F, G chính là dong binh cùng dong binh đoàn cấp thấp;

Bộ phận này là tầng thấp của dong binh đoàn đội, đại bộ phận đều là tiếp một ít công tác loại cùi hủi, hơn nữa thu nhập rất ít, loại dong binh và dong binh đoàn như vậy hàng năm một người có thể có được 20 đồng vàng cũng rất không dễ dàng, cũng là giai cấp có tần suất tử vong cao nhất.

Cấp C, D là dong binh cùng dong binh đoàn bậc trung;

Một gã dong binh hoặc dong binh đoàn binh thường như vậy, liên tục hoàn thành nhiệm vụ cũng có một chút ít danh tiếng. Như vậy, cũng có một số thành thị hoặc thôn trấn nhỏ tự nguyện cung cấp cho loại dong binh như vậy một chỗ nghỉ hoặc một ít tiền bạc, để đổi lấy khi gặp nguy nan thì cũng có thể nhờ cậy chút ít.

Cấp B là dong binh hoặc là dong binh đoàn cao cấp;

Mặc dù dong binh cao cấp hoặc là tổ chức đều cũng chỉ là do một giai cấp tạo thành, nhưng giai cấp này chính là đại biểu của dong binh giới, vì vậy số lượng dong binh cùng với dong binh đoàn cấp bậc này chiếm số lượng khoảng 50% dong binh hội, tại chính quốc hoặc lân bang đều có uy danh khá cao, hơn nữa dong binh hoặc dong binh tổ chức thuộc cấp này đều có cơ hội tiến vào Top 100 của dong binh.

S, Cấp A là dong binh hoặc là dong binh đoàn siêu cấp;

Toàn thể bốn đại lực cũng chỉ có 5 siêu cấp dong binh đoàn, nghe nói loại siêu cấp đoàn này đều có quốc gia làm hậu thuẫn cầm cự, hùng bá tứ phương.

Tên của 5 siêu cấp dong binh đoàn này cũng đều rất đặc sắc và điển hình, hơn nữa bọn họ bởi vì là quốc gia bắt đầu, mỗi đoàn đều có linh thú cùng với huyền thú kỳ sĩ riêng, vì vậy tên của dong binh đoàn đều do đặc trưng của linh thú cùng huyền thú kỳ sĩ tạo thành.

Băng Phong đại lực dong binh đoàn Cấp A: Bạch Sắc Tuyệt Lang dong binh đoàn, tổng bộ đóng tại biên giới giữa Bắc Cáp Mễ Nhân vương quốc và Cáp Mễ Nhân vương quốc: Băng phong cốc. Cả dong binh đoàn thiện nghệ chiến đấu tại Băng Phong đại lực, có hơn 2000 đầu Tuyệt lang, trong đó 25

là huyền thú Tuyết lang.

Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục dong binh đoàn Cấp A: Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn, tổng bộ nằm giữa Ngã Mễ đế quốc và Thần Thánh giáo đình: Sứ Khâm Bố Lô. Địa Long dong binh đoàn ở giữa các đại lục dong binh đoàn, không thể nghi ngờ gì chính là tối cường thực lực, có 1500 địa long lục công kích cường đại, trong đó hơn 30 đầu là ảo thú địa long, ngoài ra số lượng huyền thú kỵ sĩ nhiều như cát.

Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục dong binh đoàn Cấp A: Hãn Huyết Thiết Kỵ dong binh đoàn, tổng bộ nằm ở Hoa Ngữ bình nguyên thuộc Thần Thánh giáo đình: Ô Lô. Quy mô lớn nhất trong các đại dong binh đoàn, có 3 đội thiên kỵ (1000 kỵ sĩ) trang bị nhẹ cùng 3 đội thiên kỵ trang bị nặng, ngoài ra còn rất nhiều địa long kỵ sĩ.

Pháp Nặc Tư đại lục dong binh đoàn Cấp A: Hắc Ngạc dong binh đoàn, số lượng ít nhất so với các đại dong binh đoàn khác, chỉ có khoảng 1000 người nhưng kỵ thú lại là loại có lực công kích mạnh nhất tại các vùng sông nước: Hắc sắc Ngạc ngư.

Đương nhiên, tối cường dong binh đoàn nhuộm sắc thái truyền kỳ cũng là duy nhất một chi dong binh đoàn Cấp S: Hoàng Kim Long kỵ binh, nghe nói chỉ có 3 người, 2 long kỵ sĩ cùng một long kỵ. Đại ma pháp sư. Dong binh đoàn lịch sử rất lâu cũng chỉ có 4 dong binh đoàn Cấp A thôi. Nhưng mà theo trí nhớ của một số lão tinh linh già nhớ lại, dong binh đoàn Cấp S này tại lúc Ngã Mễ đế quốc kiến quốc đã thành lập rồi, nghe nói là do một vương thất hậu duệ của một đế quốc thành lập, mà vị hoàng đế khai quốc lại có thần tộc huyết thống, cho nên những người trong dòng vương thất này đều có thể cùng hoàng kim long kết làm bằng hữu. Tại thời gian 500 năm trước, dong binh đoàn này đối với một nhiệm vụ thăm dò rất là hứng thú, nghe nói bọn họ tìm được một cổ đại thần khí gì đó, mà theo thực lực bọn họ thì cũng có thể sử dụng được, cuối cùng nhiệm vụ siêu khó như vậy cũng đều hoàn thành xong cả. Đặc biệt là cả 3 vị long kỵ sĩ này đều cũng là vừa mới gia nhập dong binh đoàn 3~5 năm thì đạt được Cấp A dong binh xưng hào.

SS?

Ngã Mễ đột nhiên phát hiện, trước mắt dong binh giới không có kẻ nào có thể tiếp nhiệm vụ này!! Đoàn trưởng của bốn dong binh đoàn Cấp A đều là dong binh Cấp S, nhưng mà dong binh đoàn của họ cũng không phải Cấp S. Ngay cả 3 vị dong binh của Hoàng Kim Long dong binh đoàn Cấp S cũng không phải Cấp S. Như vậy chẳng phải là không có kẻ nào có thể tiếp nhiệm vụ này sao? Tại sao người ta còn bu lại đây xem chứ?

Nhiệm vụ: Bao vây quái thú dưới hang động

Cấp bậc: SS

Địa điểm: Băng Tuyết sâm lâm

Cấp Mễ Nhân vương quốc thưởng kim: 10000 đồng vàng

Bắc Cấp Mễ Nhân vương quốc thưởng kim: 3000 đồng vàng + Cơ hội cùng tinh linh Ái Nhĩ Lan Tư hẹn ước

Tường thuật tóm lược nhiệm vụ:

Phía đông Băng Tuyết sâm lâm xuất hiện quái thú đã thương người, không những thế quái thú còn thích ăn não Tuyết lang, một năm tổng cộng 300 Tuyết lang đã bị chết. Cấp Mễ Nhân cùng Bắc Cấp Mễ Nhân vương quốc đều phái quân đội lùng diệt, tuy nhiên quái thú dùng chiến thuật rất là nham hiểm, không chạm trán trực tiếp với những nhóm quân sĩ gồm 10 người trở lên mà chuyên môn tìm những quân sĩ "đi lẻ" để tiêu diệt.

Điều kiện hoàn thành nhiệm vụ: Giết chết hoặc bắt được quái thú

Dong Binh công hội phê chú:

Các vị đồng liêu, rất xin lỗi phải nói với mọi người rằng, trước đây đã phái đi 15 dong binh đoàn, nhưng không có ai thành công, hơn nữa hạ trường kết quả cực kỳ bi thảm, Huyền thú tiểu tổ của Bạch Sắc Tuyết Lang dong binh đoàn cũng tổn thất trầm trọng.

Dựa theo cách bình phân cấp bậc của Dong Binh công hội đối với nhiệm vụ, nhiệm vụ này cũng từ Cấp BB từng bước tăng lên tới Cấp SS.

Nhưng mà chúng ta cũng rất xấu hổ phát hiện là trước mắt không có dong binh đoàn nào thích hợp hoàn thành nhiệm vụ này, vì vậy nhiệm vụ này được gọi là loại nhiệm vụ Open, tức là vô luận dong binh đoàn nào cùng dong binh loại gì cũng có thể thừa tiếp. Bất luận kẻ nào hoàn thành, ngoài tiền thưởng của nhiệm vụ, Dong Binh công hội sẽ chi ra 5000 đồng vàng thưởng thêm cho.

Oa, Ngã Mễ hưng phấn vỗ vào vai Đại Thanh Sơn: "Quá tuyệt vời, 18000 đồng vàng, thiệt nhiều tiền nha!!! Chúng ta nhận nhiệm vụ này thôi!!" Ngã Mễ vừa nói vừa vọt vào phòng, xông đến trước mặt lão cán sự viên kêu to.

"Ài, lại thêm một kẻ đi nạp mạng." Lão cán sự viên thở dài lắc đầu nói: "Trong ngày hôm nay các ngươi là tổ thứ 13..... 13 số không hên, các ngươi có muốn lập di chúc không?"

"Giờn hã, mọi người, ta chính là kiếm sĩ kiêm ma pháp sư, hần là long kỵ sĩ, loại nhiệm vụ này đích xác là chuyên môn của chúng ta." Ngã Mễ vỗ vỗ ngực.

"Hào, dù sao này nhiệm vụ này cái gì cũng không hạn chế, chúc các ngươi may mắn."

Chiều hôm đó, Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn đều xuất phát, bởi vì nhiệm vụ này rất nguy hiểm, Đại Thanh Sơn vì lo lắng đem Lục Nhi theo sẽ bị nguy

hiểm cho nên hần chuẩn bị rất nhiều thịt tích dịch, rồi đem Lục Nhi nhốt lại trong phòng.

Băng Tuyết thâm lâm cách Thụ Ốc Từ rất gần, chỉ có 2 ngày đi bộ, Băng Phong đại lục vào tiết cuối hạ rất thích hợp cho xuất hành, Ngã Mễ vừa đi vừa cảm thán: Tại nơi phong cảnh hữu tình thế này, thật sự là giống như cảnh bạch mã hoàng tử bảo vệ quý phu nhân đi về thôn trang.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19: Kiểm Chi Tinh Linh (Thượng)

Người đời trước truyền rằng: Tinh linh có mặt khắp nơi.

Phàm là có giới chế địa phương là có tinh linh, phòng ốc có phòng ốc tinh linh, cây thì có mộc tinh linh, đá thì có thạch chi tinh linh. Cho dù là vật phẩm do người kiến tạo cũng sẽ có tương ứng tinh linh, tỷ như kiểm, thương, đao....

Rừng càng lúc càng rậm rạp, một số cây lớn thậm chí mấy người ôm không hết cao ngất trong mây, trong rừng rậm cảnh sắc cũng càng ngày càng mờ mịt, cho dù là giữa trưa hè, vẫn như trước có thể cảm giác được hơi thở lạnh lẽo của rừng rậm băng tuyết, mùi vị ẩm thấp rét lạnh quanh năm không thể tiêu tán.

Căn cứ theo ma pháp bản đồ chỉ thị, nơi này còn cách chỗ làm nhiệm vụ một ngày đường, theo như trên bản đồ thì kẻ bên này hẳn là có một lỗ điểm cuối cùng trước khi chính thức tiến vào Băng Tuyết thâm lâm.

Đại Thanh Sơn ngừng đầu ý đồ xuyên qua ngọn cây xem hướng thái dương để định vị phương hướng và nhận biết một chút thời gian, nhưng nhìn đến cảnh lá rậm rạp không khỏi thở dài một hơi - Có thể nhìn thế nào đây? Ở cánh đồng bát ngát, 5 giờ thái dương còn phiêu phiêu ở giữa không trung, mà ở trong rừng rậm, 4 giờ trời đã tối rồi, tới 5 giờ nhất định phải đóng quân dã ngoại. Căn gia tăng tốc độ, nếu không hôm nay phải đóng quân dã ngoại mất.

Hai người bước nhanh hơn.

Sắc trời càng ngày càng tối, ngay lúc Đại Thanh Sơn cùng với Ngã Mễ đều chuẩn bị từ bỏ cho một đêm ẩm cúng trong lỗ điểm thì chợt xuyên qua khe hở mấy cây đại thụ trong rừng rậm hiện ra một ánh sáng mỏng manh.

Dựa vào ngọn đèn chỉ dẫn, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn rốt cục trước giờ cơm chiều đã đứng trước đại môn lỗ quán.

So sánh với bên ngoài giá lạnh, trong phòng nóng hằm hập hơi thở ẩm áp không thể nghi ngờ là nguyên nhân lớn nhất hấp dẫn vô số lỗ khách đường xa tìm nơi ngủ trọ.

Lỗ điểm cũng không phải quá lớn, mặt sau là một tiểu viện, ngăn cách với một gian lỗ điểm, phía trước là phòng có diện tích lớn nhất - Đại đường, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn vác hành lý phía sau, cùng với tiểu nhị đi tới Đại đường, Đại đường tổng cộng có 10 cái bàn đã ngồi đầy người, hầu hết đại bộ phận là dong binh.

Bởi vì đến muộn, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn trở thành tiêu điểm cho đám khách nhân trong đại sảnh. Trường kiểm, tám chắn, quần áo có dấu hiệu ma pháp sư cấp bậc, không thể nghi ngờ biểu lộ thân phận.

“Hắc, ê tiểu tử mới tới.” Ngay khi Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn nhìn chung quanh tìm chỗ ngồi, ở bàn phía bên phải truyền đến một tiếng kêu to: “Các ngươi là đi ngang qua hay là tiếp nhiệm vụ? Là cái nhiệm vụ SS sao?” Ánh mắt mọi người đều quăng về phía cái góc phát ra âm thanh kia, một cái bàn chung quanh ngồi vài tên dong binh không ngờ đều là chiến sĩ, mỗi người bên cạnh đều bày ra la liệt toàn là chiến phủ lớn nhỏ, có người bên cạnh thậm chí có tới hai thanh chiến phủ. Cùng với chiến sĩ chiến phủ bình thường bất đồng ở chỗ bọn họ toàn thân không hề có trọng giáp, cho dù là ở Băng Phong đại lục, vai trái bọn họ đều lộ ra bả vai trần, nếu cộng thêm qua giọng nói mà phán đoán, không thể nghi ngờ gì những người này đều là Cuồng chiến sĩ – vừa lên tiếng đúng là một Cuồng chiến sĩ cao to trong đó, thân cao chừng ngoài 2 thước.

“Ừm, là tới hoàn thành cái nhiệm vụ SS kia.” Đại Thanh Sơn thành thật xem người kia là hỏi mình, trả lời.

“Ha ha, hai tiểu mao từ các ngươi? Là cấp bậc gì? Các ngươi là dự bị đội của dong binh đoàn nào à?” Đại hán vẻ mặt miệt thị lên tiếng.

“Ha ha, vị đại ca kia nói rất đúng, cảm ơn đại ca khích lệ.” Ngã Mễ thấy đại hán kia một bộ vô lại giống hệt mình, sợ Đại Thanh Sơn tính thành thật phải chịu thiệt, vội vàng đỡ lời.

“Ta khi nào khen ngươi?” Cuồng chiến sĩ cao to hiển nhiên không hề có khiếu hài hước.

“Ha ha, từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, ngươi khích lệ chúng ta như vậy, đương nhiên nói chúng ta là thiếu niên anh hùng.” Ngã Mễ vẻ mặt thành thật: “Kỳ thật không cần khách khí như thế, chúng ta chỉ là hai tiểu dong binh, thật sự là tiểu dong binh nha.” Cuồng chiến sĩ miệng đầy nước miếng bay loạn hét lên: “Các ngươi cấp bậc là bao nhiêu?!” Hai người các ngươi lông mao còn chưa mọc đủ không phải là hy vọng đến nương tựa chúng ta sau khi hoàn thành nhiệm vụ mà kiểm chác đó chứ?”

“Hắc hắc, thú lắm thú lắm, nói như thế nào nhỉ? Mặc dù là tiểu dong binh, nhưng là thiếu niên anh hùng, chúng ta là hy vọng của tương lai, nhưng cấp bậc chúng ta vẫn là thực khách quan nha.”

“Khách quan? Cái gì khách quan? Nhiều nhất là Cấp D, E, F chứ gì mà khoe khoang?” Cuồng chiến sĩ bị hù hơi biến giọng hỏi tới.

“Hắc, ngại cho là Cấp D, E, F cũng rất lợi hại sao?”

“Ừ..... Ngươi không phải đã là Cấp C chứ? Còn nhỏ tuổi như vậy?” Trong truyền thuyết cuồng chiến sĩ đều là một chủng tộc tuyệt đối luôn có ý nghĩ đơn giản.

“Ha ha, quả nhiên là thông minh.” Ngã Mễ nhìn cuồng chiến sĩ ca ngợi lộ ra biểu tình kiêu ngạo, cấp cho hắn một phen kinh hi huyệt: “Thật có lỗi, ngươi hình như đã đoán sai.”

“Chẳng lẽ ngươi là Cấp B?” Cuồng chiến sĩ trong mắt đã biểu hiện ra đối với dong binh Cấp B ứng với có sự tôn kính.

“Xi ,Cấp B cũng rất rất giỏi sao?” Ngã Mễ vẻ mặt có vẻ khinh thường.

“Ngươi..... Ngươi chẳng lẽ là Cấp A sao?” Đôi mắt dong binh Cấp A hiếm gặp như phượng mao lân giác, bất luận kẻ nào cũng đều không thể bỏ qua.

“Chẳng lẽ dong binh thiếu niên nhân tài siêu cấp như chúng ta mà cấp bậc chỉ tới A sao?” Ngã Mễ ngẩng đầu trở mình liếc mắt một cái nhìn gã dong binh cao hơn hẳn một cái đầu, đồng dạng khoác lác vô sỉ nói.

“Cái gì?” Mấy gã cuồng chiến sĩ đồng bọn cao to tương đương với hắn tất cả đều đứng lên: “Chẳng lẽ là kẻ chỉ có trong truyền thuyết - tiền bối Cấp S?” Trong phòng những người khác ánh mắt cũng đều sáng lên.

“Ha ha, cái này còn kém không nhiều lắm.” Ngã Mễ vừa lòng gật gật đầu.

“Thỉnh thực!” Ở góc phòng, một bàn tay đập thật mạnh lên bàn: “Người trẻ tuổi hay nói giỡn không cần quá tin... Hiện tại dong binh Cấp S chỉ có 6, đều là người ngoài 50 tuổi.” Một lão người lùn râu quai nón ngồi xồm trên ghế, sắc mặt phi thường trịnh trọng nói.

“Hắc, chúng ta hình như có hiểu lầm, vị lão gia này, ta có nói ta là Cấp S sao?” Ngã Mễ vẻ mặt vô tội làm ra bộ dáng oan uổng: “Ta là nói ‘Không sai biệt lắm’ nha, Cấp S là dong binh cấp bậc đệ nhất, ta cùng với đồng bọn của ta thì... chính là không sai biệt lắm. . . Cấp G, chính là vị trí cuối cùng.”

Mọi người: "..."

“Dám trêu đùa ta, tiểu tử, ngươi đi chết đi.” Không có bất luận kẻ nào có gan cùng với cuồng chiến sĩ nói giỡn, nhất là lấy cuồng chiến sĩ ra làm trò đùa. Tên dong binh cao to lao lên, trong tay là chiến phủ kỳ sải dài gần 4 thước, phía sau mấy người cuồng chiến sĩ cũng đều tay đặt trên cán búa.

“Mọi người nghỉ ngơi một chút.” Một thanh âm phi thường dễ nghe từ một cái bàn khác truyền tới, một người toàn thân bạch y đứng lên hướng Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn vẫy vẫy tay: “Không còn bàn trống, hai vị tiểu khách bằng hữu đến bên này ngồi đi.”

Bạch y nam tử từ ngồi cùng 5 kẻ khác một bàn, đều là một thân bạch y, bên người đều là trường kiếm, ở bên hông quai đơn thủ kiếm, sau lưng cũng có song thủ đại kiếm. Nam tử cầm đầu nói chuyện phi thường hoà ái, dáng người trung bình, song thủ đại kiếm tùy tiện để ở bên cạnh, bất luận kẻ nào thấy hắn lần đầu tiên cũng không cảm thấy được hắn có gì đặc biệt, “Hình như là một học giả hoặc là quý tộc!” Tất cả mọi người cho là như thế.

Trong cơn cuồng nộ, cuồng chiến sĩ không nhìn thấy uy hiếp gì ở nam tử bạch y liền hừ một tiếng tỏ vẻ xem thường, trong phòng mọi người đều phi thường khâm trương, tiểu nhị bồi bàn cũng co rúm lại tránh ở quầy sau không dám đi ra điều tiết mâu thuẫn.

“Vù!” Tuy rằng lữ quán không gian thấp bé, cuồng chiến sĩ vẫn thuận thực hư không phách chém hai nhát chiến phủ, trên đất bằng nổi lên một trận lốc xoáy nhỏ: “Vũ nhục ta hẳn phải chết!” Một tiếng cuồng hồng, thân thể phóng tới, hai tay quơ đại chiến phủ xé gió vun vút bỏ về phía Ngã Mễ.

Đã là lần thứ hai cùng với cuồng chiến sĩ giao thủ, Ngã Mễ tuyệt không sót ruột, lần này sẽ không xui xẻo, lại gặp phải một tên tử trọng tàn tượng kiếm giống cuồng chiến sĩ cao cấp lần trước chứ? Bước tới một bước, Ngã Mễ lật tay chuẩn bị từ phía sau lưng lôi ra Băng Nhận.

“Sang lang --” Một thanh trường kiếm cực lớn từ bên hông kéo ra, che ngay phía trước lưỡi rìu, các phủ ảnh cuồng mãnh vậy mà lập tức biến mất.

Cuồng chiến sĩ cảm giác tức giận với một tên tiểu mao tử có chút mất mặt, lại chứng kiến bạch y kiếm sĩ nhiều lần cản trở, lập tức dời cơn giận của mình. “Đại gia không phát hỏa, tiểu tử ngươi lại đem lão hồ cho rằng bệnh miếu, ta cho ngươi không thấy mặt trời mọc sáng mai! Đi tìm chết đi.”

Giống như một con đại hùng bị quấy rầy giấc ngủ đông nổi giận, cuồng chiến sĩ ánh mắt từ màu đen chuyển thành trắng bạch, tròng mắt màu trắng đầy to máu. “A...”, đại chiến phủ quay về sức lực trong tức tắc, lập tức cuồng tốc chặt, chém ngược về phía bạch y kiếm sĩ. Trường kiếm của bạch y nhân cũng có tốc độ khó tin, giống như là cái bóng của chiến phủ theo chiến phủ cao thấp bay múa, áp bức không gian của chiến phủ, chiến phủ vừa mới nhaoáng lên khí thế nháy mắt đã rơi xuống hạ phong phải cắt lực chống đỡ -- Trong tích tắc chiến phủ cùng trường kiếm giao chiêu tạo thành một dải tàn ảnh cùng với âm thanh “Tang, tang, tang.....” vang lên từ phía.

“Các huynh đệ... lên, đem hắn phân thân tám mảnh.” Không thể thi triển ra uy lực chiến phủ, cuồng chiến sĩ tức giận rống to. Ba tên cuồng chiến sĩ ngồi phía sau lập tức quơ lấy chiến phủ nhất tề xông lên.

Bốn cuồng chiến sĩ thân hình cao lớn vây quanh bạch y kiếm sĩ, không thể nghi ngờ, bốn cuồng chiến sĩ này là đồng bọn phối hợp lâu năm, không hề trải qua thương lượng, ở trong không gian nhỏ hẹp, múa may 5 cái đại chiến phủ to nhỏ mà không hề phát sinh va chạm, năm chiến phủ hoặc chém hoặc bổ hoặc đâm tạo thành từng dãy huyết sắc màu đen, màu bạc bóng loáng phản xạ trên ánh nền họa xuất thật nhiều phủ ảnh, áp bức không khí phát ra tiếng rít chói tai.

Chiến phủ phách trăm, ánh nền nhất thời tối sầm lại, từng dãy tàn ảnh chiến phủ giống như sóng biển mãnh liệt menh mông xô tới, mà Bạch y nhân giống như con thuyền nhỏ trên đỉnh sóng bị sóng biển thổi động, lúc nào cũng đều có thể bị phá hủy.

Trong lúc nguy cấp, Ngã Mễ hai tay nắm “Băng Nhận”, trường kiếm xuất ra như một đạo tia chớp màu trắng, lao về phía mấy tên cuồng chiến sĩ, Đại Thanh Sơn cũng rút ra hắc sắc bội kiếm, giờ cao chiến thuận trực tiếp hướng một tên cuồng chiến sĩ, trường kiếm theo tầm chắn phía dưới đâm thẳng lao ra.

Lưỡng đạo kiếm khí vô hình đột nhiên xuất hiện ngay trước công kích của Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn, xoay tròn một chút, hoá giải công kích của Đại Thanh Sơn với Ngã Mễ. Kiếm khí tiêu tán, một bạch y nhân xuất hiện mỉm cười: “Không cần các người hỗ trợ, hẳn tự ứng phó được.”

Trận chiến đột nhiên đã xảy ra biến hóa, trường kiếm bạch y kiếm sĩ đột nhiên dao động mạnh, mũi bạch sắc trường kiếm phát ra lam sắc quang mang, theo trường kiếm giống như linh xà xuất ra, từng đạo lam sắc vô hình kiếm khí giống như thực thể lưu lại trong không khí..... Nhất, nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất, bát..... trong nháy mắt, xung quanh bạch y nhân đã là tám đạo kiếm khí, lấy vô hình kiếm ngăn chặn hữu hình phủ.

“Xoảng”, chiến phủ đầu tiên bị kiếm khí màu lam công kích, tên cuồng chiến sĩ cảm thấy hổ khẩu muốn rách toạc, hai tay hiển nhiên đã không thể duy trì, chiến phủ rơi xuống mặt đất.

“Hắc hắc, không hổ là cuồng chiến sĩ” Một bên lão người lùn lại lên tiếng: “Ở thời điểm tiếp nhận SS nhiệm vụ mà còn dám khiêu chiến dong binh bài danh thứ 73 trên ‘Chiến Hồn Bảng’. Bạch y A Phong Cấp A.” Người lùn lời nói chưa ngoa về mặt miệt thị giống như một thùng nước lạnh hắt vào đầu mấy tên cuồng chiến sĩ, nhanh chóng làm tan rã địch ý...

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 20: Kiếm Chi Tinh Linh (Trung)

“Bạch y A Phong?” Dong binh trong dong binh giới hầu hết đều biết cái tên này, lũ khách trong đại sảnh đều không tự chủ ngược nhìn kẻ mới nổi lên trên “Chiến Hồn Bảng”. Trong truyền kỳ nhiệm vụ miêu tả: Bất luận kẻ nào đầu tiên thấy hắn cũng không cảm thấy được hắn có cái gì đặc biệt, “Chỉ giống như một học giả hoặc là quý tộc thôi!” Tất cả mọi người đều cho là như thế.

“Như vậy không phải tốt lắm sao?”

Hắn thân nhiên cười, mọi người nghĩ đến hắn đều rất khó tưởng tượng, hắn giống như một người vĩ đại, cư nhiên không màng danh lợi.

“Mọi chuyện trên thế gian đều có nhân quả, ta không lấy suy nghĩ bản thân để phán đoán thị phi thiện ác.”

Hắn mỉm cười lắc đầu, đó là suy nghĩ của hắn – thật khác người. Hắn tiếp tục làm một ít công tác vụn vặt.

“Thông hiểu kiếm đạo cũng không có gì là quá giỏi cả, ta bất quá cũng chỉ là phạm nhân, có thể hưởng hết nhân gian lạc thú đã là mãn nguyện rồi.”

Hắn lui bước sao? Ngược lại, hắn đã hoàn toàn nắm giữ kiếm thuật chân lý, gặp phải lựa chọn cấp thiết, hắn lựa chọn trung thành với chính mình, thấu hiểu tình đời, nhanh chóng tạo ra thiện ác vận mệnh, cái gì khiến cho hắn đột phá phạm trù kiếm sĩ, trở thành một Kiếm sư vĩ đại? Chỉ dựa vào cái đầu lạnh luôn bình tĩnh thân nhiên trước mọi chuyện này sao?

Trong truyền thuyết Bạch y A Phong xuất thân tại một ma pháp thế gia ở Ngã Mễ đế quốc, vốn cũng là ma pháp sư cấp 1, nhưng bởi vì hắn yêu kiếm, cho nên ma kiếm song tu, hơn nữa trở thành một kiếm sĩ nổi danh, có điều tại lúc đỉnh cao danh vọng nhất, hắn đột nhiên ly khai Ma Pháp hiệp hội cùng với cả chức vụ đế quốc cung đình, thần kỳ bình thân thoái lui. Thế mới nói hắn không màng danh lợi.

Trên người của hắn, cuối cùng không thể cảm thụ một tia ma pháp khí tức, nhưng kiếm thuật của hắn lại siêu thoát lẽ thường, tiến nhập một loại trạng thái không thể ngôn dụ. Không hề có pháp lực, A Phong quả thật không thể tái thi pháp, nhưng kiếm khí của hắn lại càng thêm bí ẩn vô tung mà lãnh lẽo chí mạng, thoát khỏi hạn chế của pháp lực, đem uy lực của kiếm phát huy đến mức tận cùng, càng làm tăng khả năng ma pháp, lấy ý ngự kiếm - Đại kiếm sư băng vào một thanh sắt thường có thể tùy hứng xuất ra siêu ma pháp mãnh liệt, dừng cảm phá đi rồi lập lại, quả thật không thể diễn tả.

Bạch y A Phong, không hề nghi ngờ là một cái tên được chú ý nhất trong giới dong binh gần đây.

Không có cuồng hóa, cuồng chiến sĩ vẫn có thể nói đạo lý, nhất là trước áp lực cực lớn trước mặt.

“Lui!” Cuồng chiến sĩ cao to gầm lên giận dữ. Đồng thời hai cuồng chiến sĩ giúp đỡ cuồng chiến sĩ bị thương thối lui qua một bên.

“Như vậy là tốt nhất, tất cả mọi người là dong binh huynh đệ, có chuyện gì cũng có thể ngồi xuống từ từ đàm phán.” Vẫn như trước hoà ái tươi cười, khách khí nói.

A Phong bình thần cười nói tiếp: “Ta nghĩ, chúng ta đều là đi hoàn thành nhiệm vụ đặc thù này, tổ chức dong binh cũng giống nhau, đều là muốn kiếm chén cơm, vậy mọi người cùng nhau thương lượng một chút, tìm cách giải quyết tốt nhất? Nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, tiền thuê nhiều như vậy, mọi người cùng nhau hoàn thành không phải rất tốt sao, chính mình xông vào rồi mất mạng, cuối cùng cái gì cũng không chiếm được.”

“A Phong, vậy đề lão nhân ta cùng đồng bọn ta cùng người làm nhiệm vụ này đi.” Lão người lùn nói lúc này giờ chột đề nghị:

“Chúng ta là dong binh đoàn Cấp A ‘Ngân Tuyết Lang’ nhất đẳng tổ nhiệm vụ ‘Lang Linh’ phân đội, gọi ta là lão Lạc Khắc là được, ta là dong binh Cấp A; đồng bọn của ta có: dong binh Cấp A - Tuyết lang kỵ sĩ Lam Đức; dong binh Cấp B - ma pháp cung tiễn thủ Lai Ân; dong binh Cấp A - nhất cấp ma pháp sư Kiệt Tư; Cấp B dong binh, tinh linh đại ma pháp sư Lai Tư Lâm Khắc.”

“Ong... ong...” Nghe tên “Ngân Tuyết Lang”, không khí trong tửu điểm chợt sôi trào: “Ong... ong...” Nghe đến tên “Lang Linh”, tiếng nghị luận càng lớn, một trong ngũ đại dong binh đoàn “Ngân Tuyết Lang”. Nghe nói tổ chức tăng chột có ba cái tiêu chí trung tâm cao nhất: Phụ trách nghiệp vụ chiến tranh chính quy “Lang Hồn”, phụ trách nghiệp vụ ám sát “Lang Phách”, cùng với vừa nhắc đến - phụ trách nghiệp vụ do thám “Lang Linh”. Nhiệm vụ bình thường đều là thành viên bình thường đi hoàn thành, một khi xuất hiện tình huống nguy hiểm trọng đại, mới cần xuất động ba cái siêu cấp tiêu chí này.

Nghe xong lão Lạc Khắc giới thiệu toàn đội, nhất là khi nghe trong một tiểu tổ đã có ba dong binh Cấp A, hai dong binh Cấp B, còn có một tinh linh đại ma pháp sư; Cơ hồ mọi người đều cho rằng hy vọng hoàn thành nhiệm vụ nhanh chóng rời xa mình.

“Chúng ta lúc trước có một tiểu tổ do thám tinh nhuệ trong lúc đi thăm dò cho nhiệm vụ này toàn quân bị diệt, bên trong có hai dong binh Cấp A, nhiệm vụ lần này phi thường nguy hiểm cho nên ta đại biểu ‘Ngân Tuyết Lang’ quyết định không phân đối dong binh bằng hữu tham gia nhiệm vụ lần này, hơn nữa nguyện ý cùng mọi người cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ lần này tất nhiên lợi ích sẽ được chia đều.”

“A Phong huynh, tính luôn chúng ta vào đi.” Từ một bàn khác một người trẻ tuổi toàn thân khoác lang kỵ bị giáp rõ ràng là người Cấp Thước tiến vào: “Cấp Thước Thiết Lang dong binh đoàn, cấp bậc C, ta tên là Hách Tư Lạp, ta đi cùng với A Tư là lang kỵ sĩ, cấp bậc B; Còn có hai ma pháp sư cấp bậc C, người râu bạc là Khắc Khắc ma pháp sư cấp 1, còn người không có râu chính là đồ đệ của Khắc Khắc, tên Nặc, nhị cấp ma pháp sư kiêm sơ cấp mục sư.”

“Cuồng Bạo Chiến Sĩ dong binh đoàn”, cuồng chiến sĩ cao to đứng lên như lúc tức giận khi này hét lên tận trời: “Dong binh đoàn Cấp B, chúng ta đều là dong binh Cấp B, cuồng chiến sĩ. Ta, Đức Lỗ, bọn họ là đồ đệ của ta: Đức Càng, Đức Hải, Đức Sơn. Chúng ta là tổ chức lớn, tổng cộng có 300 nhân mã, đội trưởng phái chúng ta đi hoàn thành nhiệm vụ lần này.”

“Tĩnh lại tĩnh lại, nơi này đều là tổ chức lớn a, A Phong nơi đó cũng là có 500 dong binh huynh đệ, còn Cấp Thước Thiết Lang cũng có 400 chứ ít sao.” Không biết tại sao, lão người lùn luôn luôn cùng với Cuồng chiến sĩ cao to đối nghịch.

“Ha ha, xin chào chư vị đại ca, chúng ta là ‘Tiểu Dong Binh Đoàn’ cấp bậc F, ta tên là Ngã Mễ, đồng đội của ta là Đại Thanh Sơn, vừa mới hoàn thành 7 nhiệm vụ, vừa rồi đã nhắc đến, Cấp G.” Ngã Mễ cảm giác phấn khởi, hướng về phía tất cả người ở chỗ này vẫy tay.

“Mẹ kiếp, nếu là SS nhiệm vụ, dong binh nào cũng sẽ không phản đối có đồng người tham gia cùng đi hiệp trợ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng dong binh nào cũng không nguyện ý có phé vật tiến vào ngồi mát ăn bát vàng.” Đức Lỗ là người đầu tiên phản đối.

Nhưng lập tức bị lão Lạc đâm một câu: “Người sao biết người ta không bằng người nhĩ? Cứ thử đi nha, hắc hắc, không cần bị đánh cho phát khóc là được.”

“Người.....” Đức Lỗ tay lại chạm đến đại chiến phủ.

“Sao, muốn thử xem búa ai lợi hại hơn à?” Lão người lùn trên ghế nhảy xuống cầm lên chiến phủ thật lớn. Búa này so với đại chiến phủ của cuồng chiến sĩ hoàn toàn tương phản, mặt búa chừng một thước vuông, so với người lùn thấp hơn không bao nhiêu, nhưng tay cầm phi thường ngắn, rất thích hợp để người lùn cầm hai tay, lại tiện lợi trong không gian hẹp.

“Bỏ đi, lão gia gia, ngài đã 100 tuổi rồi, không cần chấp nhặt cùng với người trẻ tuổi.” A Phong khách khí lấy tay đặt tại lưỡi chiến phủ đang giương lên của lão người lùn.

“Hay là cho bọn họ giao thủ thử đi, nhiệm vụ này quá nguy hiểm, nếu như không có năng lực nhất định, đi vào chính là chết - ngược lại là hại bọn họ.” Dong binh Cấp A Tuyết lang kỵ sĩ Lam Đức ở một bên chen vào nói.

“Ha ha, như vậy rất hay, cảm ơn mọi người cho ta một cơ hội biểu diễn.” Ngã Mễ lập tức đứng lên.

“Đánh hoài nghiện mất rồi, ề người cao to, người cùng với một huynh đệ của người cùng tiến lên đây đi, ta tiếp cả hai.”

“Hừ” một tiếng Đức Lỗ cùng với một đồ đệ của hắn liền giơ cao chiến phủ, từ hai bên xông tới.

“Khoan khoan.” Ngã Mễ duỗi tay ngăn cản.

“Sao, sợ chết rồi sao tiểu mao tử?” Đức Lỗ sốt ruột khiêu khích, sợ Ngã Mễ kiếm có rút lui.

“Hừ, đồ điên, trận đấu phần khích như vậy, sao có thể không tiến hành hả? Nhưng ta - một dong binh Cấp G, đánh với các người hai tên Cấp B, cấp bậc kém nhiều như vậy, chẳng lẽ không có ai bênh vực kẻ yếu sao? Cho dù mọi người không bênh vực kẻ yếu, chẳng lẽ không nguyện ý hạ thủ, đánh bạc một phen? Ta cược 10 kim tệ là ta có thể thắng hai đầu đại bốn ngu này, ai cược với ta nào?”

“Tiểu huynh đệ, hay lắm, có khí phách, ta thích nhất cùng người ta đồ sinh tử.” Lão người lùn từ trong lồng ngực lấy ra một gói to, từ bên trong đồ ra 10 từ kim tệ: “Đồ người thắng, 10 từ kim tệ.” Một từ kim tệ tương đương 10 kim tệ, xem ra lão người lùn nhất định đối chọi với cuồng chiến sĩ.

“Ta cá là ta thắng, Đức Hải, lấy 100 kim tệ ra.” Xôn xao một phen, kim tệ ngã đổ đồng trên bàn.

“Ta cá Cuồng chiến sĩ thắng, 100 kim tệ.” Cấp Thước Thiết Lang dong binh đoàn Hách Tư Lạp cũng lấy ra 100 kim tệ.

“Ta cùng với huynh đệ của ta không giới đồ, mọi người không nên nhìn ta.” A Phong nhẹ giọng nói: “Chỉ so thắng thua, không so sinh tử, hai vị phải hạ thủ lưu tình.”

“Há há, có cơ hội phát tài rồi.” Ngã Mễ vỗ vỗ bả vai Đại Thanh Sơn, Đại Thanh Sơn vẻ mặt u buồn nói: “Đây chính là tất cả tài sản của chúng ta a, nếu như thua, đành phải dọn đi ra ngoài ở.”

“Há há, yên tâm, người đếm tới 100, ta hốt kim tệ trở về.” Ngã Mễ xuất trường kiếm chém gió một nhát khiêu khích: “Đến đây đi!”

“Tiểu mao tử muốn tìm chết sao?” Nhiều lần bị chọc giận, Đức Lỗ lửa giận ngút trời, kỵ sĩ đại chiến phủ quấy đảo một luồng khí lưu thật lớn từ trên chém xuống, ngay lúc chiến phủ phách qua khe hở, ánh nền liên lay động trong gió, lóe sáng rồi trở tối. Mặt khác một chuỗi chiến phủ không một tiếng động trực tiếp đâm về phía eo Ngã Mễ.

Không có kẻ nào có thể tưởng tượng, cuồng chiến sĩ nổi tiếng thô lỗ thẳng thắn đã ưu thế 2 người lại còn xuất ra chiến thuật phối hợp hiểm độc như thế.

Cuồng chiến sĩ chiến phủ nhẹ nhất là 56 cân, mà kỵ sĩ chiến phủ bình thường đều ngoài 80 cân, Đức Lỗ chiến phủ phòng chừng đã hơn 100 cân mà bị Đức Lỗ múa may như một cây rom rạ. Chưa đối mặt với cái chuỗi chiến phủ này không ai tưởng tượng ra nó phóng ra tốc độ kinh hồn như thế nào.

Băng Nhận như lốc xoáy quanh co nghênh tiếp cùng với kỵ sĩ chiến phủ tiếp xúc trong nháy mắt lập tức tá lực tiêu điều trở về, chiến phủ mang theo quán tính tạo thành nửa vòng tròn, sau khi phách về phía trước lại tiếp tục bổ xuống. Chuỗi chiến phủ của tên còn lại như độc xà uốn lượn sắp đến, giấu ở mặt sau cự đại chiến phủ lộ ra bộ mặt dữ tợn, Đức Lỗ chiến phủ kéo ngược nửa vòng tròn phách tới.

Tất cả người đang xem cuộc chiến sắc mặt đều ngưng trọng lên -- Công kích thuần thực như thế, đầy sức mạnh cùng tốc độ, không cho đối thủ không gian và thời gian phản kích, cho dù là một dong binh Cấp A cũng sẽ luống cuống tay chân, một tiểu hài tử Cấp G sẽ thế nào.....

Chiến trường cục diện đột nhiên đã xảy ra biến hóa.....

Ngã Mễ lợi dụng một điểm khe hở giữa 2 thanh chiến phủ, trường kiếm tấn tốc phát khởi một trận băng sương, “Băng chỉ nhận” kêu to một tiếng, vô số băng nhận toà hàn phong bay múa đâm về phía cuồng chiến sĩ, không thể nghi ngờ, công kích lần này không hề có tác dụng thực tế, cuồng chiến sĩ lấy tay bảo vệ mắt, băng nhận còn lại không đủ để gây uy hiếp đối với kẻ hàng năm tắm trong băng tuyết như bọn họ.

Có điều, công kích tạm dừng trong nháy mắt này chính là điều Ngã Mễ muốn: “Ô nhi hắc nhĩ”. Một đạo kim sắc thiểm điện theo chú ngữ từ trên trời giáng xuống, đánh trúng đầu Đức Lỗ đệ đệ. Thiểm điện lực sát thương không lớn, nhưng có thể gây tê dại thần kinh, bình thường vài phút đồng hồ sẽ không thể nhúc nhích, Ngã Mễ xoay người tại chỗ, trước khi Đức Lỗ kịp tiếp ứng đã tiếp cận bên người Đức Lỗ đệ đệ, bắn người lên lên cao, trường kiếm ở trên không lật qua, thân kiếm kẻ sát cô cuồng chiến sĩ đã bị tê dại: “Há há, người chết đi.”

“Rầm” một tiếng, cuồng chiến sĩ ngã xuống.

“Ô --” Tới chậm, Đức Lỗ thừa lúc Ngã Mễ đang tại trên không, phản ứng phi thường nhanh chóng, cự đại chiến phủ lập tức quét về phía hai chân Ngã Mễ. Ngã Mễ cấp bách đề khởi hai chân, trường kiếm lại chặn trước chiến phủ, “Bang..” lãnh đủ cự đại phách lực phản chấn, cả người bay đến trên một cái bàn.

Giờ khắc này, ưu thế “Ma quỷ huấn luyện” lập tức hiện ra, Ngã Mễ trên không trung điều chỉnh tư thế thân thể ngã xuống, tuy rằng toàn bộ cái bàn bị đập vỡ tan, nhưng bản thân Ngã Mễ cơ hồ không có bị thương tổn gì, thuận thế từ mặt bàn tron nhẵn trượt xuống.

Chiến phủ không hề dừng lại, tiếp theo lại truy kích đến, trực tiếp bổ về phía đầu Ngã Mễ.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 21: Kiếm Chi Tinh Linh (Hạ)

“Mạc hách.....” Ngã Mễ miệng phát ra một tiếng chú ngữ trầm thấp.

Trước khi cự đại chiến phủ gào thét bỏ vào không khí trong suốt, Ngã Mễ cả người theo chú ngữ biến mất ở trong không khí.

“Tiểu quý nhất gan, giỏi thì đừng trốn!” Đức Lỗ một tay trên hư không quơ cự đại chiến phủ, hy vọng có thể đánh trúng địch nhân đã biến mất, tay còn lại mò vào trong lòng mình đào móc tìm gì đó.

“Ồ nhĩ hắc nhĩ”, từ trong một góc truyền đến chú ngữ trí mạng, kim sắc thiểm điện lại hiện ra dữ dội.

“Hô --” Trong hư không vang lên tiếng kiếm khí gào thét xẹt qua không khí, Ngã Mễ người mang kiếm đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Đức Lỗ, bạch quang Băng chỉ nhận hiện ra, tiếp theo lại biến mất sau lưng cuồng chiến sĩ, Đức Lỗ cả người lộn hai vòng thật mạnh về phía trước té lăn trên đất, trong tay nắm một quyền trực mới từ trong lồng ngực xuất ra, trên quyền trực là bức tranh một ánh mắt màu lam - Tất cả dong binh đều biết, quyền trực này dùng để tăng cường thị lực, có thể nhìn thấy kẻ ẩn hình.

“Yeah!” Ngã Mễ giơ tay phải lên cao, tại chỗ vòng xoay một vòng tròn, hướng dong binh bốn phía làm một tạ lễ của dong binh sau khi thắng lợi, tiếp theo lại đi tới lấy 200 kim tệ thắng cược.

“Cảm tạ lão gia gia, đây là 150 kim tệ.” Ngã Mễ thực cung kính đưa lão người lùn 150 kim tệ.

“Ha ha, trẻ tuổi biết lễ phép là việc tốt. Một nhị cấp ma pháp sư kiêm kiếm sĩ không thể nghi ngờ là có thể trở thành đồng bạn tin cậy của chúng ta. Ta nghĩ không cần thảo luận nữa.”

Lão người lùn một tay tiếp kim tệ, một tay giơ lên chén rượu to, chất lỏng màu lam tản mát ra hương khí mê người: “Nào, vì tiểu đồng đội của chúng ta, vì chúng ta hợp tác thành công, cụng ly --”

“Cụng ly --” Cơ hồ mọi người đều giơ chén rượu lên.

“Vi cam đoan nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành, chúng ta một lần nữa điều chỉnh đội ngũ.” Lão người lùn nghiêm túc dị thường nói: “Tất cả Tuyệt Lang kỵ sĩ làm đội thứ nhất, do Lam Đức dẫn đội, các người đối với sâm lâm tương đối quen thuộc, phụ trách thăm dò; Cuồng chiến sĩ là đội thứ hai, phụ trách chiến đấu, do Đức Lỗ dẫn đầu; Những người khác đều thuộc đội thứ ba, chiến sĩ cùng với kỵ sĩ bốn phía bảo hộ ma pháp sư cùng với mục sư. Thấy gì khác thường có thể tùy thời rời khỏi.”

“Mọi người sớm đi nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai khởi hành.” A Phong khách khí nói.

Sáng sớm hôm sau, mọi người rời đi, chân chính xâm nhập Băng Tuyết sâm lâm.

Dựa theo ước định lúc đầu, ba lang kỵ sĩ đi tuốt ở đằng trước, khoảng cách 20 thước là 4 cuồng chiến sĩ, sau khi xuất phát mới phát hiện, Đức Lỗ lại là một kỵ sĩ cuồng chiến sĩ, mà toạ kỵ là cự đại Địa hành long cao bằng hai người, những người khác ở phía sau cuồng chiến sĩ 20 thước.

Tốc độ hành quân trong sâm lâm phi thường chậm, một ngày có thể đi tới 10 km cũng đã rất không tệ.

Trong quá trình hành quân, vài dong binh đồng đội đều phi thường ngạc nhiên khi tại trên người Đại Thanh Sơn cùng Ngã Mễ phát hiện một đặc điểm: Hai người bọn họ ở trong sâm lâm hành quân cơ hồ không có âm thanh gì. Một chân vừa mới bước ra, còn không có đạp đến trên mặt đất, một chân phía sau đã nâng lên, tiếp theo bước ra. Các bộ phận thân thể lúc băng qua các nhánh cây trên đường, có thể tự động tránh ra, hình như là nhánh cây đang cố ý tránh né đụng phải thân thể của bọn họ.

Ban đêm, lửa trại hừng hực dấy lên, lão người lùn thẳng thắn đưa ra nghi vấn của mọi người với bọn Ngã Mễ.

“Há há, điều này nói sao đây?” Ngã Mễ gãi gãi đầu: “Các người phải biết rằng, sự phụ chúng ta nghiêm khắc cấm ngoại truyền kỹ năng này.”

Mọi người trên mặt đều lộ ra vẻ mặt thất vọng - Bất luận kẻ nào đều không thể bắt buộc người khác nói bí mật sư môn.

“Nhưng.....” Ngã Mễ chần chờ để mọi người lại có một tia hy vọng: “Nếu mọi người nguyện ý trả tiền, như vậy nói không chừng ta có thể dạy cho mọi người, không cần nhiều lắm, mỗi người 100 kim tệ là được. Há há, các người ngẫm lại xem, kỹ năng này phi thường hữu ích, có thể khiến cho địch nhân không thể phát hiện ra mình, hơn nữa ở hoàn cảnh địa phương hỗn loạn tác chiến, có thể tiêu sái tự nhiên giống ở trên võ đài.”

“Được rồi, không cần ba hoa nữa.” Đại Thanh Sơn đánh gãy Ngã Mễ rồi biểu diễn: “Rất đơn giản, mọi người mỗi ngày cởi hết quần áo ở trong sâm lâm chạy bộ, kiên trì một năm là có thể bước đầu thu được hiệu quả. Nếu nguyện ý làm theo lời nói, có thể tiếp tục chạy bộ vào buổi tối, như vậy ở ban đêm cũng có thể tự nhiên ở trong rừng hoạt động, thuận tiện còn có thể rèn luyện năng lực nhìn ban đêm.”

“Ha há, hai vị đều là hảo huynh đệ, cảm ơn các người đã chỉ phương pháp thật là tốt, xem ra về sau thời điểm bồi dưỡng dong binh trẻ là có thể sử dụng rộng khắp biện pháp này.” A Phong ở một bên cười nói.

Trên đại lục chiến sĩ sử dụng kiếm phi thường ít, cho nên ngay từ đầu, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn liền cùng với A Phong cùng dùng kiếm trong dong binh đoàn đi phi thường gần, trong quá trình hành quân, đều cùng tham thảo phương pháp sử dụng kiếm.

“Ta cùng với đồng đội của ta đều thích kiếm.” Dưới lửa trại hừng hực, A Phong trong tay giơ lên song thủ đại kiếm, ngọn lửa ở trên thân kiếm toát ra: “Các người xem, trong tất cả vũ khí chỉ có kiếm là thẳng thắn nhất, ở mặt ngoài nhìn đơn sơ như thế, tựa hồ không hề trải qua rèn giũa gì -- Nghe nói

kiếm là vũ khí sớm nhất của nhân loại, có một câu nói là: “Kiếm là bách binh chi vương”, trong vô số năm rèn luyện trong quá khứ, từ chuôi kiếm đến tay kiếm, đến thân kiếm, cuối cùng là mũi kiếm, không thể nghĩ ngờ đều là kết quả tẩy luyện của vô số danh gia mà có được. Sau này xuất hiện nhiều vũ khí khác, hơn nữa chức nghiệp đang không ngừng phát triển, rất nhiều người bỏ qua kiếm mà sử dụng vũ khí khác. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến uy lực chân chính của kiếm. Nghe nói Sáng Thế Thần chính là sử dụng một thanh huyết sắc cự kiếm -- Lưu Huỳnh.”

“Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, các ngươi có biết không, nhân loại sử dụng kiếm thời gian quá dài, cho nên ở trên thân kiếm có thứ đặc biệt khác mà các vũ khí khác không có - tinh linh.” Đồng đội A Phong - chính là người lúc trước ngăn trở Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn hỗ trợ cho A Phong, hần tên là Thiên Lý Tuyết, cùng với A Phong là đồng môn sư huynh đệ học tập ma pháp, cũng đam mê kiếm, nhưng lại không muốn bỏ qua ma pháp, trước mắt là nhất cấp ma pháp sư kiêm kiếm sĩ, dong binh cấp bậc B.

“Tinh linh?” Ngã Mễ cùng với đại Thanh Sơn nghe vậy cảm thấy kích thích.

“Ừm, Ngã Mễ, ngươi hãy làm như khi câu thông phong tinh linh lúc trước, chậm rãi cảm giác một chút trên kiếm của ngươi xem có lưu động gì hay không?”

Ngã Mễ một tay cầm Băng Nhận, nhẹ nhàng đặt thanh kiếm trước mặt mình, dùng tay, dùng mắt, dùng lỗ tai cảm nhận – “A, thật nha, quả nhiên giống như có gì lưu động, lạnh như băng, toát ra cảm giác vui vẻ - thật sự là kiếm linh sao?”

“Ừ, cảm giác của ngươi phi thường tốt, ta cùng với A Phong đại ca đều là ma pháp sư, lúc trước ở một tình huống ngoài ý muốn mới phát hiện ra điều huyền bí này, ngươi xem thân kiếm, lúc rèn đúc kiếm, tầng tầng đánh luyện hình thành các vảy thật nhỏ mắt thường nhìn không thấy, kiếm tinh linh ẩn ở trong đó - Sau đó chúng ta sử dụng kiếm thi triển ma pháp.....” Lời Thiên Lý Tuyết bị Ngã Mễ cắt ngang.

“Có thể sao?” Ngã Mễ phi thường sốt ruột hỏi: “Ta vẫn hy vọng có thể thông qua pháp khí làm nhanh hơn tốc độ thi pháp, nhưng mà thật sự không biết như thế nào sử dụng kiếm để thi pháp.”

“Đương nhiên. Bất quá phải khâm thủy tinh ở trên chuôi kiếm mới được. Ngươi nếu hy vọng thi triển băng ma pháp vốn không quá khó này, kiếm của ngươi thêm vào ma pháp, căn cứ phán đoán của ta, ít nhất có thể phát ra hơn 3 cấp so với pháp lực ấy chứ.”

“Ừm, ta hiện tại chỉ có thể triệu hồi ra tam cấp ma pháp, nói vậy ta có thể có cấp năm.....” Thiên Lý Tuyết đột nhiên lấy tay che miệng Ngã Mễ: “Không cần nói, vĩnh viễn không được nói ra bí mật này, vũ khí thêm vào cao giai ma pháp sẽ làm vô số người đỏ mắt, thất phu vô tội, hoài bích hữu trách!”

A Phong dùng ánh mắt trách cứ liếc Ngã Mễ: “Sau này, khi ta từ bỏ ma pháp, chuyên tâm kiếm đạo, tìm kiếm sự huyền bí trong sử dụng kiếm, lợi dụng kiếm nhanh, linh, xảo, rốt cục phát hiện, nếu kiếm ở tốc độ cao phách chém trúng, có thể đem thể năng trong cơ thể dự phát kiếm khí, hơn nữa theo kiếm tốc độ cao, có thể ở trong nháy mắt phát ra nhiều đạo kiếm khí. Mà Tuyết lại không bỏ được ma pháp, cho nên không ngừng dùng ma pháp lực để gọi về kiếm tinh linh, cùng thân mình kết hợp, ngộ ra pháp thuật trong kiếm thuật, hần có thể tự do dẫn phát tinh linh cuồng vũ, lại phối hợp với toàn bộ tâm linh của mình cộng hưởng, sinh ra lực sát thương cự đại.”

“Ngã Mễ, chúng ta đã nói những gì, ngươi cần chậm rãi lãnh ngộ. Đại Thanh Sơn nếu ngươi cũng muốn thể hội kiếm huyền bí, ngươi không phải ma pháp sư, cho nên không thể sử dụng kiếm đến mức phát ra kiếm khí, nhưng nếu ngươi hiểu biết cấu tạo kiếm, ngươi có thể đem kiếm trở thành bằng hữu của ngươi, cũng là nâng cao năng lực.” Thiên Lý Tuyết vỗ vỗ vai Đại Thanh Sơn khích lệ.

Ban đêm, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn đều không ngủ ngon, bọn họ vẫn dùng tay vuốt ve thân kiếm, hy vọng cảm giác được kiếm ý - loại lực lượng thần bí này.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Ngã Mễ thức dậy chuẩn bị luyện kiếm, hần đột nhiên phát hiện, sau đêm qua sâm lâm xung quanh đã toàn bộ biến mất, xung quanh hoàn toàn là một màu trắng ngà.

“Đại Thanh Sơn?” Ngã Mễ đẩy đẩy Đại Thanh Sơn.

Hiển nhiên người luyện tinh lại ngày càng nhiều, nơi nơi chớp lên thân ảnh, càng ngày càng nhiều người phát hiện ra biến hóa lớn lao bên người. Tuyết lang, Địa hành long tọa kỵ phát ra tiếng gầm rú khác thường.

“A -- đầm lầy -- cứu mạng --” Xa xa truyền đến tiếng cuồng chiến sĩ gào thét!

“Huynh đệ --” Đức Lỗ khàn khàn hét lên.

“Mọi người đừng hoảng loạn, chúng ta hiện thân trong hiểm cảnh, đừng lộn xộn.” A Phong âm thanh bình tĩnh xuyên qua đám sương màu trắng.

“Ma pháp sư thi triển cấp cho mọi người phiêu phù ma pháp.” Lão người lùn âm thanh vang lên. “Hình như chúng ta bốn phía đều là đầm lầy. Mọi người lấy dây thừng đem mình cùng với đồng đội cột cùng một chỗ, một khi phiêu phù biến mất, không sợ lập tức rơi xuống đầm lầy.”

“Đại địa tinh linh, phóng thích đại địa tù lung của các ngươi đi.” Ngã Mễ cấp cho mình cùng Đại Thanh Sơn hai cái phiêu phù thuật.

Càng ngày càng nhiều ma pháp sư bắt đầu thi triển phiêu phù thuật.

Theo tiếng la, ngày càng nhiều người tập trung tại nơi Đức Lỗ cùng với huynh đệ hần cắm trại. Đức Lỗ cùng với vài huynh đệ ngồi xổm ngắm nhìn một vùng bùn còn sôi bọt khí thất thanh khóc rống vì người đồng đội.

“Địch nhân, có địch nhân đến!”

Xa xa, đám sương màu trắng mờ mờ lay động, dần dần vật chất hóa, yêu linh ở trong sương mù xuất hiện, phát ra tiếng cười vui mừng, bắt đầu hướng chỗ đám người khởi xướng công kích.

A Phong cùng vài đồng đội nhanh chóng đi lên, bốn thanh trường kiếm hình thành một mảnh lưới kiếm, vài yêu linh phía trước nhanh chóng bị phá tan thành từng mảnh. Nhưng phía sau càng ngày càng nhiều yêu linh xuất hiện; Yêu linh bị xé nát sau khi thoát ly khỏi kiếm võng, nhanh chóng lại tụ lại hình thể, lại xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22: Thành Dưới Đất 1 - Ảo Thành, 2 - Quỷ Vực

Ảo ảnh.

Giao long trong truyền thuyết — có thể hóa ra ảo ảnh trên biển, được gọi là hải thị thận lâu.

Sóng cả, ảo ảnh hóa thành thực — Dương Cự Nguyên cung phụng Định pháp sư về An Nam.

Tựa như: Thận lâu (cổ nhân dùng để chỉ các loại ảo ảnh biển huyền thành lâu các); thận khí (trên mặt biển phẳng lặng thường xuất hiện huyền tượng ở đằng xa, thực tế là do ánh sáng khúc xạ mà thành. Cổ nhân thường lầm tưởng là do con sò thần hóa ra); thận các (các cảnh tượng lâu các hư ảo trên không trung); thận thị (hải thị); thận nữ (long nữ trong thần thoại)

Cao cấp Hán ngữ đại từ điển

Sương mù màu trắng càng ngày càng cao, ở khoảng cách gần hình thành các yêu linh màu trắng, ở giữa không trung thì hình thành những con doi trắng, trên trời cao lại hình thành các lâu các cao lớn.

Khắp trời tràn ngập màu trắng, hàng trăm con doi trắng từ trên không trung gào thét lao đến, phối hợp với yêu linh nhào vào trên mặt, trên người các kiếm sĩ.

Yêu linh công kích không mạnh, thường thường ba bốn lần đánh trúng mục tiêu cũng sẽ không tạo thành thương tổn thực chất, doi trắng lực công kích cũng không mạnh, nhiều lần cũng chỉ có thể quấy rầy tầm mắt người; lâu các trắng lại càng chẳng có gì công kích. Nhưng điều này cũng đủ gây ra tổn thất lớn đối với các ma pháp sư và mục sư vốn chưa kịp chuẩn bị quyền trục để bay lên — Chỉ một chuyển động nhỏ cũng có thể dẫn đến việc bị sa vào các vũng bùn mà mắt thường không thể trông thấy.

“Ảo ảnh!” Tinh linh đại ma pháp sư hơi thoáng chần chừ song hầu như là khẳng định — Xung quanh cũng có vài người nghe thấy tiếng hân.

“Ảo ảnh?” Lão Ái nhân kinh hô lên: “Thật không?” A Phong vốn luôn thông dong sắc mặt cũng ngưng trọng hân lên.

“Ảo ảnh? Rỗng?”

“Rỗng cao cấp thổ khí?”

“Nơi này là lãnh địa của rỗng?”

“Ảo ảnh long vực?”

Càng ngày càng nhiều những miêu tả đáng sợ xuất hiện trong đầu mọi người, càng ngày càng có nhiều người thốt ra những suy nghĩ mà mọi người tâm lý thường sợ hãi nhất.

Rỗng, không thể nghĩ ngờ gì là một danh từ cực kỳ đáng sợ, bất luận là con rỗng này có ý định chủ động gây thương tích cho người hay không, đối với người chủ động xâm nhập vào long vực, Long tộc cũng sẽ không từ bỏ quyền lợi phát ra công kích. Ảo ảnh, nghe nói là năng lực mà long tộc cấp cao nhất mới có thể có — Cự long thích ngủ, thường thường một lần ngủ sẽ kéo dài mấy ngày, thậm chí là mấy tháng, để bảo hộ cho bản thân, rỗng cao cấp trong khi ngủ sẽ tự động phun ra ảo ảnh, hình thành nên một thế giới ảo cực kỳ lớn ở xung quanh mình, theo những biến hóa trong tư tưởng rỗng lúc ngủ mơ, ảo ảnh sẽ phát sinh ra hàng ngàn hàng vạn biến hóa, cũng sẽ tự động công kích người ở trong vực.

Căn cứ theo độ tuổi khác biệt của rỗng, phạm vi và lực công kích của ảo ảnh cũng khác nhau, tục truyền, tại đầm lầy trứ danh “Pháp Nặc Tư đại lục”, ảo ảnh long vực của con rỗng lớn nhất thậm chí có thể bao phủ cả một vùng đất 5 vạn nhân khẩu của Thú nhân tộc.

“Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng, một khi rỗng xuất hiện thì khi đó chính là nhiệm vụ SS.” Không hổ là dong binh được đứng trong hàng ngũ Top 100, A Phong là người đầu tiên bình tĩnh lại.

“Xung quanh chúng ta chỉ toàn một màu, lại có ảo ảnh, cho thấy con rồng này đang ngủ, hơn nữa lại là một giấc ngủ tương đối dài.” Lão Ái nhân cũng đã bình tĩnh lại, Tinh linh pháp sư khẽ thì thầm mấy câu bên tai lão Ái nhân, sau đó, hần lói từ trong ngực ra một quyển trục cổ màu nâu, trên quyển trục có vẽ hình một vị thần màu vàng, tinh linh pháp sư mở quyển trục ra —— Một ngọn lửa màu vàng từ trong tay tinh linh pháp sư bùng lên. “Tất cả mọi người hãy tụ lại đây, tiến vào trong phạm vi ánh sáng của ngọn lửa.” Lão Ái nhân chiêu hô đám người mạo hiểm: “Đây là thánh quang hỏa điểm, có thể tiêu trừ ảo ảnh công kích.”

Phạm vi ánh lửa rất lớn, thậm chí cả một con lục Địa long khổng lồ cũng có thể trốn vào bên trong.

Càng ngày càng có nhiều yêu linh và doi trắng bay lượn xao động loạn xạ ở bên ngoài ngọn lửa, chia ra rặng nanh trắng ớn, từng lớp từng lớp.

“Ma pháp sư, mục sư nhớ thi thoảng gia chú thêm phiêu phù ma pháp cho mọi người. Trước khi phiêu phù pháp lực biến mất, chúng ta phải tìm được rồng.” A Phong bắt đầu để cho Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn – vốn quen thuộc nhất đối với rừng rậm – phụ trách đội ngũ đi trước thăm dò.

Căn cứ theo cảm giác gió nóng thổi tới, Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn rất nhanh đã tìm thấy nơi phát ra ảo ảnh, ảo ảnh ở trong này hình thành nên một cái cung điện hùng vĩ, tiến vào cửa cung điện, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là —— một cái huyết động cực lớn, miệng huyết động cao chừng 10 thước, tựa như một cái miệng lớn đang há ra, không hề có cỏ cây, vô cùng trống trải, có thể thấy là thương xuyên có động vật ra vào.

Ngã Mễ để Đại Thanh Sơn lưu lại trợ giúp mọi người tiến vào huyết động, còn mình thì vung tay triệu ra Lửa vu sư, một đoàn ma pháp hỏa điểm màu băng lam từ trong lòng bàn tay bùng lên, trôi nổi ở trước mặt hần, lay động theo từng chuyển động của hần, rọi sáng bốn phía xung quanh người.

Tiếp theo, “Ma nhĩ hắc long”, Ngã Mễ triệu hồi ra một con ma lang khổng lồ màu xám bạc, ma lang khổng lồ bắt đầu bảo vệ cho Ngã Mễ.

Ma lang dẫn đầu tiến nhập huyết động, Ngã Mễ nói theo sát gót ma lang.

Trong động huyết rất tối, mặc dù bên ngoài là đêm lầy, nhưng trong huyết động lại vô cùng khô ráo, thậm chí còn có thể cảm nhận được tiếng gió thổi ngang qua tai.

Ngã Mễ từng bước thăm dò, thỉnh thoảng lại để ý đến những biến hóa dưới chân, cự lang màu xám bạc theo sát bên cạnh hần.

“Ngã Mễ ——” Từ cửa động truyền đến tiếng hô hoán sốt ruột của lão Ái nhân.

“Ở đây. Hiện tại vẫn chưa phát hiện ra nguy hiểm, còn chưa tìm thấy quái vật.”

Lão Ái nhân nghe thấy hồi đáp, ở trong huyết động tối đen, bước thấp bước cao nhanh chóng nhích lại gần phía Ngã Mễ.

“Bịch.” Ngã Mễ còn chưa kịp phản ứng, lão Ái nhân đã nhảy dựng lên, tát cho Ngã Mễ một cái nỏ đom đóm: “Ngươi muốn chết sao? Ngươi một mình vào đây làm gì? Mới tí tuổi đầu đã thích làm anh hùng à?! Ngươi quen thuộc với địa huyết chắc? Ngươi có kinh nghiệm không?”

“Đừng thế, Ngã Mễ, ngươi không nên một mình tiến vào. Lạc Khắc tiền bối, ngài là Ái nhân, đối với huyết động cũng quen thuộc gần bằng Chu nho, ngài hãy đi trước dò đường đi.” A Phong cùng đại đội nhân mã cũng đã chạy tới.

Thiên Lý Tuyết cùng Đại Thanh Sơn xuất hiện, sau lần đầu tiên chịu thiệt miệng còn than thở: “Có lòng tốt lại không được báo đáp.” Ngã Mễ bị đẩy về phía sau đội ngũ.

Đã không còn ảo ảnh, ngọn lửa màu vàng cũng tiêu thất, vài ma pháp sư đều phát ra Lửa vu sư, mục sư cũng phóng ra Huỳnh quang thuật (Huỳnh quang thuật: Pháp thuật cơ bản của Mục sư hệ, hướng Thần Ánh Sáng cầu nguyện, gọi ra một lớp huỳnh quang phủ kín toàn thân, chiếu sáng bốn phía xung quanh. Ở nơi không có nguồn sáng, một khi được đã dùng hết, Huỳnh quang thuật có thể phát huy được công dụng).

Mọi người bám theo sau cách lão Ái nhân chừng ba, bốn thước, để tùy thời có thể tiếp ứng cho lão —— Mị lực của rồng, không thể nghi ngờ gì, đều khiến cho mỗi người phải đem chiến lực đề cao đến trạng thái cao nhất.

Động huyết dưới đất bỗng nhiên thay đổi, trong động huyết đen ngòm đột nhiên xuất hiện một khoảng đất trống cực lớn, trên khoảng đất trống mơ hồ đặt hơn 10 cỗ quan tài.

Ánh sáng của Lửa vu sư vừa mới chiếu xạ đến trên quan tài ——

“Cạch —— Cạch ——” Trong toàn bộ huyết động đột nhiên xảy ra biến hóa lớn, đồng quan tài bay lên không trung, nắp quan tài không lồ gào thét xoay tròn bật tung ra lao về phía các ma pháp sư đang triệu hoán Lửa vu sư.

“Bảo vệ!” A Phong dẫn đầu nhảy dựng lên, trường kiếm sấm sét đánh trúng ba cái nắp quan tài trong số đó, phía sau năm kiếm sĩ khác cũng đều bật cao lên, sử dụng kiếm ngăn cản —— Trong khoảnh khắc phát sinh biến hóa này, chỉ có sự miễn tiện của kiếm sĩ mới có thể tạo ra phản ứng nhanh nhất. Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn đã nhảy lên trước tiên, cùng ngăn cản 2 cái nắp quan tài.

“Hi hi —— Há há —— Ha ha —— Hắc hắc ——” Từ trong quan tài bị bật nắp phát ra những tiếng cười cổ quái, quanh quẩn trong động huyết trống trải. Mấy con sói cực lớn từ trong cỗ quan tài bật nắp lao ra, miệng chui sâu trên mặt đất, từ trong cổ họng phát ra tiếng tru riêng biệt của Tuyết lang; hơn 10 thân ảnh hình người tập tễnh từ trong quan tài bước ra, tứ chi hết như máy móc bị rì sét, cử động gượng gượng tạo ra một thứ cảm giác khó chịu nói không nên lời, quái vật hình người trong tay nắm chiến đao mà người Cấp Mễ Nhân thường dùng, vết han gi loang lổ.

Người và sói cùng tán phát ra mùi hôi thối xộc lên tận trời.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là những người Cáp Mễ Nhân đã chết cùng với Tuyết lang được chôn chung với họ.

Xem ra đây có vẻ là một loại Hắc ám lực lượng tà ác lợi dụng loại pháp thuật nào đó để sử dụng những thân thể đã mất đi linh hồn này.

“Giết chết bọn chúng.” Lão Ải nhân quơ chiến phủ không lồ vọt lên, đầu tiên là công kích Tuyết lang cương thi, chỉ trong nháy mắt một con đã bị chiến phủ hoàn toàn xé nát.

Lại có thêm 4 thanh chiến phủ nữa gia nhập chiến đoàn, Cuồng chiến sĩ bị mất đi huynh đệ ruột thịt liệu mạng xông lên. Trừ A Phong, một số tử tâm kiếm sĩ khác cũng xông đến.

Thân thể đã mất đi linh hồn hoạt động còn lâu mới được như thường nhân, dưới công kích vật lý, đám cương thi cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã sụp đổ.

“Chẳng lẽ đơn giản như vậy sao?” Lão Lạc Khắc vỗ vỗ tro bụi trên tay, lại thối thối di thể của đám cương thi còn lưu lại trên búa.

“A —— Cái gì tóm chân của tay vậy!” Một tử tâm kiếm sĩ đột nhiên hoảng sợ kêu lên, liệu mạng muốn nhảy dựng lên.

Tất cả mọi người đều trông thấy tại chân gã kiếm sĩ có 2 bàn tay màu đen, không nghi ngờ gì nữa, chính là bàn tay của cương thi vừa mới bị chặt đứt, những ngón tay xám đen ra sức bắt lấy 2 mắt cá chân của kiếm sĩ.

“A —— Xoạt xoạt ——” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai cánh tay đứt lã không bay lên, tử tâm kiếm sĩ bị xé nát hoàn toàn. Máu tươi như mưa tưa trên không rơi tứ tán xuống dưới, cánh tay đứt cùng chân bị xé đồng thời rơi xuống đất, tiếp theo là đoạn chân ngắn, ngón tay xám đen ra sức uốn éo trên mặt đất, lại hướng về người kế tiếp.

“Mau, chém toàn bộ bọn chúng nát như tương.” Lão Ải nhân kinh hô.

Bốn năm chiếc búa lớn không ngừng chém những tay, chân đứt đang bò lổm ngổm trên mặt đất.

“Thần thánh thần linh ơi, cho ta mượn thánh thủy thần thánh của người a.” Theo tiếng ngâm xướng của nhị cấp ma pháp sư kiêm sơ cấp mục sư Nặc, thánh thủy màu lam từ trên bầu trời đổ xuống, rọi ra bốn phía quanh mọi người, tứ chi đen xám nhanh chóng bị khí hóa, bốc hơi rồi biến mất trên không trung. (Thánh thủy thuật: Người dùng phép ngưng tụ lực lượng thần thánh hóa thành thánh thủy, phun lên địch nhân, tạo thành lực lượng thần thánh gây thương tổn cho toàn bộ địch nhân. Đây là pháp thuật phá ma cơ bản, đối với yêu ma có tác dụng tăng cường hiệu quả gây tổn thương.)

“Hảo huynh đệ, người ra đi thông thả, yên tâm đi, gia đình người ta sẽ chiều cổ chu đáo.” Để phòng ngừa lại xuất hiện cương thi, A Phong cùng Thiên Lý Tuyết cùng đám Tử Tâm Kiếm dong binh đoàn đem thi thể đồng bọn hy sinh kéo đến cùng nhau, sau đó rải lên cát vàng tự nhiên. Cát tự nhiên gặp phải không khí lập tức bùng bùng cháy lên. Chỉ một lát sau, thi thể của các dong binh đã bị luyện hóa, A Phong cảm bọc tro cốt rơi nước mắt tiến lên phía trước.

Huyệt động trống trải không lồ nhanh chóng thu hẹp lại ở phía trước, hình thành một cái động khẩu nho nhỏ —— Nhỏ ở đây là so với huyệt động vừa rồi, chứ đường kính của huyệt động này ước chừng cũng phải ngoài 10 thước.

Lão Lạc Khắc ý bảo mọi người mau chóng đuổi theo, rồi dẫn đầu tiến vào tầng tiếp theo của thành dưới lòng đất.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Thành Dưới Đất 3 - Tế Đàn

Xuống phía dưới động khẩu là một dãy bậc thang chênh chênh.

Vượt qua cầu thang, cảnh sắc phía trước chợt biến hóa, huyệt động tối đen vừa rồi bỗng trở nên hợp quy tắc hẳn lên, hai bên là 2 bức tường độ cao lớn, mỗi cái cao tới 10 mét, trên tường ở độ cao chừng 2 thân người có treo một cái đèn màu đỏ, trông thực chẳng khác nào một tòa thành không lồ ở dưới đất.

Tòa thành không lồ ở dưới đất này chỉ có thể dùng 2 chữ huy hoàng để hình dung, đường vào rộng hơn 10 mét, cao chừng 8 mét, đèn sáng lay lắt, ở trên tường chỗ cao khoảng ngang đầu người, có điêu khắc một bức bích họa cực lớn hình người Cáp Mễ Nhân đang sẵn thủ và chiến đấu.

Thẳng đường tiến tới, trên mỗi con đường đều có một chiếc đèn lớn vô cùng hoa lệ. Nếu như không có 2 tầng huyệt động mưa máu gió tanh, nơi này quả thực chẳng khác gì một hoa viên tư gia.

Lão Ải nhân băng vào trực giác, chậm rãi đi trước, Nặc cũng vừa tiến lên vừa gia trì cho Lạc Khắc một cái Thần thánh hệ tiểu ma pháp vô cùng hữu

dụng.

Đầu tiên sử dụng chính là Chúc phúc thuật, hướng Thần Đại Địa cầu nguyện, thỉnh cầu Thần Đại Địa tăng cường thi pháp đối với chiến lược và lực phòng hộ.

"Lấy Đại Địa Thần —— Thánh danh Khai Á, ban phúc cho thần dân của thần!"

Một đạo quang mang màu lam chậm rãi từ dưới đất dâng lên, vờn quanh trên người Lạc Khắc, phát ra huỳnh quang lập lòe...

Tiếp theo là Cường tráng thuật, đối với các dạng chiến đấu như Aí nhân hoặc chiến sĩ khác, một cái Cường tráng thuật nhỏ không đơn thuần chỉ để giúp mang vác vật nặng nào đó, mà còn có thể tăng cường lực lượng giúp người được nhận phép dễ dàng sức chiến đấu. Nặng gờ hai tay lên cao: Chiến Thần a! Thêm thần lực của người cho chiến sĩ của người đi.

Thật không ngờ, một sơ cấp mục sư nho nhỏ mà cũng có thể sử dụng được “Anh hùng khí khái”, tục truyền, loại pháp thuật đẳng cấp cao như Anh hùng khí khái này chỉ có sau khi lên chức Hiền giả mới có thể sử dụng, xem ra Nặc đã vượt quá cấp bậc lực lượng rồi. “Thần thánh Tinh linh này, giao cho chiến sĩ của người khí khái anh hùng đi.” Phía chân trời đột nhiên xẹt qua một đạo thiểm điện, đánh thẳng tắp xuống người Lạc Khắc... Người nhận thuật khí thể của bản thân được lực lượng thần thánh gia cường, tâm linh thăng hoa, tạm thời có thể toàn tâm chiến đấu vì chính nghĩa, loại hiệp trợ tinh thần này giúp cho người nhận thuật có thể trong nháy mắt phát huy tiềm lực đến tận cùng, từ đó phát ra lực tàn phá có thể tưởng tượng được.

Những vòng ma pháp màu lam, màu đỏ, màu vàng vờn quanh trên người Lạc Khắc. Dưới quang mang chúc phúc, những công kích tà ác đều sẽ gặp phải trở ngại, lão Lạc Khắc cũng không ngờ sẽ có những pháp thuật có tác dụng phòng hộ như vậy, tốc độ tiến lên lại càng nhanh hơn.

Mọi người chậm rãi tiến bước, con đường quanh co dần dần đi tới cuối, trong Thành dưới đất đột nhiên vang lên tiếng nhạc quý bí, vang vọng xa xăm. Đúng vào lúc này, cảnh tượng trước mắt mọi người lại phát sinh biến hóa lớn, chuyển sang một cái bình phong thạch bích khổng lồ, xuất hiện một khoảng giếng trời khổng lồ, giữa giếng trời là một tế đàn cực lớn, từ trung tâm tế đàn nhỏ ra một cái đài cao, trên đài lửa cháy hừng hực.

Ở trước ngọn lửa, một đám người ngồi xếp thành hàng, bọn họ mặc cùng một dạng trang phục màu trắng, khoác áo choàng trắng, dường như đang khấn vái gì đó.

Phía dưới đám người là một biểu đồ kết giới hình lục giác màu đen cực lớn.

“Nhân loại?” Đoàn thám hiểm trong mắt đều toát ra nghi vấn.

A Phong cùng Lạc Khắc liếc nhìn nhau, A Phong bước lên trên tế đàn, thanh âm nhu hòa từ trung ương tế đàn vang lên: “Các vị, xin chào mọi người, chúng ta là những người từ xa tới đây...”

A Phong lời nói còn chưa dứt, trên tế đàn tất cả đám người đang quỳ đều đứng lên —— A, là những bộ xương khoác áo choàng?! Dưới áo choàng là đầu lâu trắng ớn, hốc mắt, khoe miệng tối om, xương cốt cực lớn.

“Hoàn thành nhiệm vụ của chủ nhân!” Từ miệng bộ xương khô phát ra thanh âm chói tai.

Những kẻ trên đàn đều xoay người —— Toàn bộ đều là những bộ xương khô, không hề có ngoại lệ. Vài bộ xương khô tháo cung tiễn từ trên lưng ra, rẹt... Rẹt... Cung tiễn như mưa bắn về phía đám người mạo hiểm.

Thình lình gặp phải công kích, bất luận kẻ nào cũng không thể kịp phản ứng. “A...” Từ trong đám người mạo hiểm phát ra những tiếng kêu thảm thiết. Một số người mạo hiểm từ trên tọa kỵ té xuống, ngay lúc đám người mạo hiểm chuẩn bị phản kích thì đột mưa tên bỗng đình chỉ lại. Mọi người ngạc nhiên phát hiện, tất cả những kẻ bị bắn trúng đều là Tuyệt lang kỵ sĩ —— Lam Đức hai vai trúng tên, đầu trúng tên, Hách Tư Lạp cùng A Tư toàn thân trúng tên.

Trên tế đàn, những bộ xương khô phát ra những tiếng gào thét kỳ dị, 3 con tuyết lang thoảng u oán nhảy vọt lên trên tế đàn, 3 bộ xương khô đã tiến tới, vươn tay ra ấn đầu tuyết lang xuống, tay còn lại đâm vào đầu tuyết lang, toàn bộ trong đầu đều bị nhấc lên, Tuyết lang ô ô hai tiếng rồi ngã sấp xuống tế đàn. 3 bộ xương khô móc ra não tương nóng hằm hạp của tuyết lang, tiếng hoang hô vang dội trong kết giới, một trận gió lốc màu đen nổi lên, 3 bộ xương khô cùng biến mất trong kết giới.

Lúc mọi người ở đây còn đang ngạc nhiên nhìn cấu tạo kết giới, lão Lạc Khắc bỗng hét to một tiếng: “Lam Đức ——” Đoạn huy vũ chiến phủ khổng lồ xông lên tế đàn.

A Phong duỗi tay rút đại kiếm sau lưng ra, một tia chớp trắng bùng lên trên tế đàn —— “Công kích”. Đám người mạo hiểm tuốt trường kiếm, chiến phủ, cung tiễn, trường thương, thiểm điện, hỏa diễm cùng xông tới đám khô lâu trên tế đàn.

Đám xương khô lại phát ra một trận mưa tên, một số người mạo hiểm trúng tiễn, một gã ma pháp sư cũng ngã xuống, trước khi loạt mưa tên thứ hai còn chưa kịp phát ra, Địa hành long khổng lồ đã xông vào giữa đám khô lâu, kỵ sĩ chiến phủ dài 4 thước trong nháy mắt đã đánh bay 2 khô lâu tiền thủ, Ngã Mễ, A Phong, Đại Thanh Sơn, Thiên Lý Tuyết cùng những kiếm sĩ khác bám sát phía sau Địa hành long xông vào trong đám xương khô, mặt khác một Cuồng chiến sĩ cũng vọt tới.

Tuy rằng cũng như cương thi đều là thân thể đánh mất linh hồn, song đám khô lâu động tác còn nhanh hơn cương thi nhiều, thậm chí còn chẳng hề kém so với đám kiếm sĩ. Sau khi ném đồng cung tiễn đi, những bộ xương khô đều rút ra chiến đao của người Cáp Mễ Nhân, mũi đao dưới ngọn lửa khiêu động, như những tia chớp hoa phá không khí, bổ về phía đám người mạo hiểm.

Trường kiếm của A Phong không hề dừng lại, trực tiếp đánh bay những chiến đao đang chém đến, thuận thế trường kiếm còn sáp nhập vào ngực bộ xương khô, để phòng ngừa những bộ xương khô lại tác quái, trường kiếm rung lên trong phạm vi cực kỳ nhỏ, trong nháy mắt đã sinh ra lực phá hoại cực lớn, toàn bộ bộ xương khô bị nát thành bụi phấn bay đầy trong không trung, 8 đạo kiếm khí màu lam từ mũi kiếm phát ra, lại có một bộ xương khô bị đánh tới, A Phong bước lên một bước nhân thế lại phá nát thân thể bộ xương khô.

Thiên Lý Tuyết trong lúc mũi kiếm chặn lưỡi chiến đao, đồng thời đột nhiên bộc phát ra tia chớp màu bạc, bộ xương khô cầm chiến đao trong tay bị tia chớp đánh cho tê dại, trường kiếm lại hóa thành vô số kiếm quang, trực tiếp đâm tới bộ xương khô, đánh bộ xương khô ngã ra đất. Còn chưa kịp chờ nó vùng lên công kích, Cuồng chiến sĩ đi theo đã vùng chiến phủ bổ xuống thân khô lâu, ngực bộ xương khô lập tức nát thành bụi phấn.

“Băng chi nhận”, Ngã Mễ quát to một tiếng, vô số băng phong thổi quét qua, chẳng những xé rách áo choàng của bộ xương khô, mà băng phong còn chậm rãi đâm trúng bộ xương khô đứng gần nó nhất. Đại Thanh Sơn dùng chiến thuật nặng tông thật mạnh lên người bộ xương khô, trong tay trường kiếm thừa dịp trong khoảnh khắc bộ xương khô ngã nhào ra đất đã lưu lại vết kiếm hình chữ thập trên người nó.

Đám mạo hiểm nhân số hiển nhiên là đông hơn so với đám khô lâu, nắm ưu thế về nhân số, hơn nữa bên ngoài lại có ma pháp sư không ngừng phát ra định thân pháp thuật, đám khô lâu chỉ trong thời gian rất ngắn đã bị phá hủy. Khi bộ xương khô cuối cùng bị lão Lạc Khắc chém thành tro bụi, chiến tranh cũng kết thúc.

Nhưng chuyện phiền toái lại xảy ra, trong loạt mưa tên thứ nhất có 4 mũi tên bắn trúng 2 gã Cuồng chiến sĩ, trong trận chiến vừa rồi 2 gã Cuồng chiến sĩ này cũng đã cuồng hóa, sau khi cuồng hóa Cuồng chiến sĩ thân thể tăng vọt lên 30%, trường tiễn bắn trúng thân thể trong trận chiến vừa rồi đã bị bẻ gãy, miệng vết thương ồ ạt máu tươi. Dục vọng chiến tranh biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn trên người Cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa, bọn họ quơ 2 lưỡi búa không ngừng đâm chém thi thể một bộ xương khô còn chưa biến thành bụi phấn, dùng chiến phủ hất hóa diễm lên giữa không trung.

Cho dù là Cuồng chiến sĩ cũng không thể bình ổn lại sau khi đã cuồng hóa —— Đức Lỗ ngồi trên Địa hành long sốt ruột xoa xoa tay: “Đệ đệ, đệ đệ, chiến tranh đã kết thúc rồi, không cần đánh nữa.”

Tất cả đám người mạo hiểm đều hy vọng có thể né tránh chiến phủ của bọn họ, sau một hồi chém lung tung, 2 Cuồng chiến sĩ vọt tới kết giới hình lục giác màu đen, sau trận gió lốc màu đen, người cũng biến mất vào hư vô.

Mọi người sắc mặt ngưng trọng hẳn lên —— Phía sau kết giới là cái gì, không ai biết.

Đức Lỗ sốt ruột cùng với một đệ đệ của hắn vội vàng cùng A Phong xông lên kết giới hình lục giác màu đen định chặn đầu, nhưng sau trận gió lốc đen, cả 2 trong nháy mắt đã biến mất.

Đám người mạo hiểm còn lại tụ tập cùng một chỗ, chiến cuộc không thể nghỉ ngơi gì là cực kỳ thảm trọng, 3 Tuyết lang kỵ sĩ toàn bộ đều đã tử vong, một ma pháp sư cấp 1 cũng đã ngã xuống trong đợt mưa tên, một chiến sĩ mất mạng trong trận chiến vừa rồi, 2 Cuồng chiến sĩ cuồng hóa. Nặc trong trận chiến vừa rồi không có mấy tác dụng, hiện tại bắt đầu bận rộn trị liệu thương tổn cho người bị thương, đề mau chóng giúp mọi người hồi phục, Nặc thì triển Sinh mệnh hồi phục pháp thuật diện rộng —— Hắn cúi đầu thì thầm tụng niệm: Thần Đại Nỵ Nhã từ ái ơi... Xin hãy dùng ánh trắng nhân từ của người soi sáng cho các tín đồ của người a! —— Trên bầu trời đột nhiên tỏa ra ánh trắng nhu hòa màu trắng bạc, ánh sáng trắng bao phủ lên toàn bộ cảnh vật bên dưới. Những thương tổn nhỏ bé trên người đám người mạo hiểm nhanh chóng phục hồi lại như cũ.

Con đường phía trước rốt cuộc có còn xa nữa hay không? Một nửa số chiến sĩ đã ngã xuống, A Phong cùng lão Lạc Khắc thương lượng một chút, phái một Tử Tâm Kiếm kiếm sĩ cầm một ít phòng hộ ma pháp quyền trục, quay trở lại Thụ Ốc Từ quán hồi báo tiến triển với Dong Bình công hội. Những người khác thì tiếp tục bước lên kết giới ma pháp hình lục giác...

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 24: Thành Dưới Đất 4 – Cánh Đồng Bát Ngát

Cuồng phong kết giới màu đen rít gào ập tới, mọi người đột nhiên phát hiện ra: trước mắt là một ma pháp trận cực lớn, ở giữa là do tể thạch trắng xếp thành hình lục giác, xung quanh là 6 ma pháp thạch trụ khổng lồ, trên trụ có khắc các văn tự cổ kính.

Trước mắt là một cánh đồng bát ngát, căn bản không thể tưởng tượng nổi nó lại xuất hiện ở bên trong huyệt động, bầu trời âm u xám xịt, xung quanh mờ mịt sương mù, tầm nhìn rất thấp, ngoài 50 thước là không thể nhìn thấy gì cả, trong cánh đồng bát ngát là một mảng lùm cây nhỏ thấp bé.

"Ma pháp kết giới ——" Tinh linh đại ma pháp sư vốn rất kiêu ngạo ngạc nhiên thốt lên. Thấy những người khác đều tỏ vẻ nghi hoặc không hiểu ý mình, hắn nói: "Chúng ta hiện tại đang ở trong một ma pháp kết giới, cho nên chúng ta không thể trông thấy 4 vách tường của huyệt động, chỉ có thể nhìn thấy kết giới mà sáng tạo giả hy vọng chúng ta nhìn thấy, chúng ta phải tìm được cách ra khỏi kết giới."

Lúc này, ở bên phải trong rừng cây mơ hồ truyền ra tiếng hò hét chém giết.

A Phong cùng lão Lạc Khắc chỉ huy mọi người chia thành 2 đội từ 2 hướng vây lấy nơi phát ra thanh âm.

Mới đi được vài bước đã phát hiện trên mặt đất có những bộ xương khô khổng lồ —— Hiển nhiên là vừa mới bị đánh nát, toàn bộ xương cốt tại vị trí ngực hoặc đầu đều bị đập nát hoàn toàn, không còn nghi ngờ gì nữa, đây là kiệt tác của Cuồng chiến sĩ.

Chúng nhân gia tăng cước bộ.

Sau một mảng cây cối thấp bé, tràng diện chiến tranh đột nhiên xuất hiện. Một bên là 4 khô lâu kỵ sĩ cười Địa hành long loại nhỏ, tay cầm chiến đao cực kỳ dài, bên còn lại là 4 Cuồng chiến sĩ đồng bọn, hiển nhiên Đức Lỗ bị thương nhẹ nhất, có điều trên mặt bị cắt qua, Địa hành long lớn mặc dù cao hơn 1 thước so với Địa hành long nhỏ, nhưng dưới hàm răng khổng lồ của Địa hành long nhỏ, lại thêm cả lợi trào linh hoạt công kích, ngực và lưng đã phủ kín những vết thương. Một Cuồng chiến sĩ tay trái đã bị chém đứt, trên cánh tay cụt vẫn còn nắm một thanh chiến phủ lớn, một Cuồng chiến sĩ khác thì ngực đã bị chém nứt ra rồi.

Phải chịu thương tổn lớn như thế, chỉ có Cuồng chiến sĩ mới có thể tiếp tục chiến đấu, hơn nữa lại càng có thể phát ra lực phá hoại lớn hơn nữa.

Bốn khô lâu kỵ sĩ hiển nhiên cũng đã bị thương nặng, một cái đuôi của Địa hành long nhỏ đã bị chém đứt, đoạn đuôi bị chém rụng còn lăn qua lăn lại trên mặt đất.

"Sát ——" Lão Ái nhân vung chiến phủ khổng lồ lên, dẫn đầu lao tới.

Bốn khô lâu kỵ sĩ hiển nhiên cũng phát hiện ra địch nhân mới tới, thoát ly khỏi chiến trường, rông nhỏ rất nhanh chạy ra xa.

Mọi người vừa mới thở phào thì chiến cuộc lại lập tức xảy ra biến hóa.

Sau khi cuồng hóa, Cuồng chiến sĩ không còn lý trí nữa, một Cuồng chiến sĩ nắm cái đuôi rông còn đang vịn vịn lên, lập tức đưa vào miệng, cái mồm rộng cắn ngập đuôi rông, máu tươi từ bên miệng hấn chảy ra, một Cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa đuôi theo đám khô lâu kỵ sĩ đã chạy khỏi chiến trường, "Quay lại ——" Bất kể Đức Lỗ có gọi như thế nào cũng không thể ngăn cản Cuồng chiến sĩ đã cuồng hóa.

Bốn bộ khô lâu kỵ sĩ đột nhiên cùng kêu lên "Hách lập ——" liên thanh gọi, đồng thời quay Địa hành long lại, bốn đầu tọa kỵ trực tiếp nhắm về phía Cuồng chiến sĩ đơn độc, một thanh mã đao từ trên không trung quán lấy chiến phủ, một đầu Địa hành long trực tiếp va vào ngực Cuồng chiến sĩ, Cuồng chiến sĩ bị hất tung lên, rơi xuống đất cực mạnh, không hề dừng lại, 2 thanh mã đao sắc bén cùng chém xuống người Cuồng chiến sĩ, máu nóng như dòng suối phóng vọt lên cao.

Khô lâu kỵ sĩ lại quay đầu, hy vọng có thể hấp dẫn thêm một tên Cuồng chiến sĩ nữa, Cuồng chiến sĩ đã ngã xuống đất đột nhiên từ dưới phóng lên, trên thân hình có thể thấy chi chít miệng vết thương lộ cả xương ra, vết thương ở bụng là lớn nhất, ruột cũng đã lòi cả ra, hấn ôm lấy một cái đuôi Địa hành long, để Địa hành long kéo lê đi trên mặt đất, máu me chảy be bét trên đất, ruột cũng đã đứt mất mấy khúc, "A ——" Tay còn lại của Cuồng chiến sĩ cầm chiến phủ ra sức chém về phía kỵ sĩ tọa kỵ phía trên, kỵ sĩ bị hất xuống đất, Cuồng chiến sĩ từ bỏ Địa hành long, bỏ nhào lên trên người bộ xương khô, há mồm cắn vào yết hầu hấn, hai tay đè trên 2 tay của khô lâu kỵ sĩ, xé rách, chỉ trong nháy mắt, 2 tay của bộ xương khô đã đứt tung ra.

Địa hành long chạy được vài bước thì phát hiện chủ nhân bị công kích, lập tức quay trở lại công kích Cuồng chiến sĩ đã toàn thân nhuốm máu, cái miệng rộng của rông cắn chặt vào vai Cuồng chiến sĩ, cự trào bổ xuống người Cuồng chiến sĩ để lại những vết máu sâu tới tận xương tủy, cuối cùng, cự trào của Địa hành long ra sức chém qua cổ Cuồng chiến sĩ, cái đầu to của Cuồng chiến sĩ tức thì bay lên không trung —— Trong miệng hấn vẫn còn ngậm cái đầu của bộ xương khô.

Tràng diện máu me be bét khiến cho mọi người đều khiếp sợ, ma pháp cung tiễn thủ liên tục ói ra, khô lâu kỵ sĩ cũng sợ đến ngất người —— Đương nhiên cũng có ngoại lệ: Cuồng chiến sĩ. Là người chế tạo ra các tràng diện đầy máu me, Cuồng chiến sĩ sớm đã thích ứng với loại tràng diện này, lại mất đi thân nhân, Cuồng chiến sĩ rống giận nhắm về phía khô lâu kỵ sĩ —— "Đi chết đi." Đức Lỗ xông vào tên đầu tiên, chiến phủ dài 4 thước lập tức bổ lên người một bộ xương khô còn đang sững sờ, khô lâu kỵ sĩ cùng với Địa hành long nhỏ đồng thời bị chém thành 2 nửa.

Hai Cuồng chiến sĩ còn lại lập tức vây công một khô lâu kỵ sĩ khác, huyết quang lại ngập trời, đầu và chân trước của Địa hành long bị chém xuống, Địa hành long thống khổ dựa hất khô lâu kỵ sĩ xuống dưới, khô lâu kỵ sĩ quay cuồng trên mặt đất, né tránh chiến phủ lăng không đánh xuống, trường đao sáng như tuyết từ dưới đất vung lên, đui một Cuồng chiến sĩ bỗng bị nứt ra vài vết máu.

Hai Địa hành long khô lâu kỵ sĩ còn lại lại khởi xướng liên hợp xung phong: "Hách lập ——" Cuồng chiến sĩ không kịp né tránh, một đầu Địa hành long húc vào ngực Cuồng chiến sĩ, xung lực cực lớn đánh bay chiến phủ trong tay Cuồng chiến sĩ ra xa mấy chục thước, Cuồng chiến sĩ một quyền cực mạnh giáng vào mặt Địa hành long. Trên tay Cuồng chiến sĩ vốn đeo những chiếc vòng góc cạnh to lớn, mặt trên chi chít những đinh sắt, mặt Địa hành long lập tức bị phá, nó rên rỉ một tiếng, chi trước như lưỡi đao sắc bén cắt qua ngực Cuồng chiến sĩ. Cổ tay, cánh tay Cuồng chiến sĩ răng rắc 2 tiếng, xương trắng từ bên trong xuyên thủng ra ngoài cơ thể, xung lực cực lớn bỗng nhiên bị ngăn cản, khô lâu kỵ sĩ trên người Địa hành long dưới tác dụng của quán tính bị hất lên rồi rơi đập xuống đất, kỵ sĩ đao cũng rơi xuống, thân thể bị Địa hành long đang giãy dụa đập nát.

Kẻ đầu tiên kịp phản ứng là ma pháp cung tiễn thủ, rút ra 3 mũi tên rồi bắn về phía khô lâu kỵ sĩ cuối cùng. Khô lâu kỵ sĩ từ trên người Địa hành long ngã xuống, trường chiến phủ của Đức Lỗ lập tức đem Địa hành long cắt thành từng mảng huyết nhục mơ hồ.

"A ——" Tiếng gào thét tràn ngập đã tính từ trong miệng Cuồng chiến sĩ bị thương phát ra, "Rầm, rầm", 2 gã Cuồng chiến sĩ cùng bị ném xuống đất.

"Đệ đệ ——" Đức Lỗ từ trên người Địa hành long nhảy xuống, ghé sát người Cuồng chiến sĩ ngã xuống, thất thanh thống khổ kêu lên.

Cho dù mọi người trong chiến tranh đã từng gặp những bi kịch còn lớn hơn cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ đến ngất người: Thành dưới đất đi tới tầng thứ 4, năm Cuồng chiến sĩ chiến lực cường đại nhất cơ hồ toàn quân bị diệt, hơn nữa đều là anh em ruột. Ngay cả lão Ái nhân vốn từ trước đến

nay khó chịu với Cuồng chiến sĩ cũng âm thầm gật đầu xuống.

Chẳng lẽ nhiệm vụ Cấp SS khó khăn như vậy sao? Đường phải đi có còn xa không?!

A Phong bước tới, nhẹ nhàng duỗi tay ra vỗ vỗ vai Đức Lỗ: “Đức Lỗ, thật vô cùng có lỗi, không thể bảo vệ tốt cho huynh đệ của ngươi, hay là ngươi hãy về đi, tới cửa động chờ chúng ta, nhiều lắm là 2 ngày nữa, nếu hoàn thành, chúng ta khẳng định sẽ chia cho ngươi một phần, nếu 2 ngày sau vẫn chưa trở lại, thì ngươi hãy về Dong Bình hiệp hội báo cáo rằng 4 tổ dong binh của chúng ta nhiệm vụ đã thất bại rồi.”

"Nợ máu phải trả bằng máu..." Đức Lỗ từ trong bọc rút ra một nắm phân tử nhiên lớn, rải lên trên thi thể của Cuồng chiến sĩ, liệt hỏa bùng bùng bốc lên cao —— "Ngủ yên nhé, linh hồn thần thánh." Đức Lỗ khẽ nói.

Mọi người tiếp tục tìm kiếm, lần lượt phát hiện ra vài khô lâu chiến sĩ đi lẻ tẻ, rất nhanh đã bị dẹp hết.

Ở trung tâm cánh đồng bát ngát lại phát hiện ra một cái cửa ma pháp truyền tống cực lớn, ma pháp năng lượng màu xanh da trời tại cánh cửa màu đen tỏa sáng lấp lánh. Tinh linh đại ma pháp sư sau khi kiểm tra xác nhận, ma pháp trận này là một cửa truyền tống bình thường, mọi người lại bước lên một hành trình mới.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 25: Thành Dưới Đất 5 – Động Gió

Rồng có ma pháp năng lực cao cũng có thể kêu gọi sinh mệnh tinh linh đẳng cấp thấp, ví dụ như cự long màu xanh có thể gọi về băng hệ tinh linh, cự long màu đỏ có thể triệu hồi hỏa hệ tinh linh, tinh linh cùng rồng chung sống không chỉ có tác dụng bảo vệ sào huyệt mà quan trọng hơn còn là một loại cộng sinh. Sinh mệnh của tinh linh cơ hồ dài vô hạn, tinh linh có dạng hình người như sâm lâm tinh linh, thảo nguyên tinh linh sinh mệnh ngắn nhất cũng phải ngoài 3000 tuổi, còn ma pháp tinh linh không có dạng nhân hình thì có thể coi như trường tồn cùng thiên địa, trong mọi thuộc tính, đều có thể dễ dàng tìm thấy tinh linh tồn tại từ khi Sáng Thế Thần khai thiên lập địa.

Cùng với rồng có năng lực ma pháp cao sống chung một khoảng thời gian dài, có thể đề cao năng lực của tinh linh. Có một số tinh linh sống chung với Thần thánh cự long tới mấy ngàn năm, một tinh linh cấp thấp chắc chắn cũng có thể chuyển hóa thành tinh linh bậc trung.

Sơn hải kinh – Tinh linh vật ngữ

"Ô——ô——"

Chờ đợi đám người mạo hiểm chính là cuồng phong gào thét, rất khó tưởng tượng nổi quy mô của gió —— Mới vừa truyền tống đến, Đức Lỗ đã bị gió cuốn thốc từ trên lưng Địa hành long xuống, Đại Thành Sơn thu mình ra phía sau tầm chắn, miễn cưỡng tiến lên, Ai nhân kiên cường chồm râu cũng bị thổi tung lên phản phật, Từ Tâm Kiếm dong binh đoàn tất cả mọi người đều vận đồ trắng, áo trắng bị cuồng phong thổi phản phật như lá cờ.

Trước mặt là động lớn tối om, cuồng phong kịch liệt mãi tới lúc này mới tựa hồ ngừng lại, trong động trống trơn, ngay cả tảng đá cũng không có. Ngã Mễ định thả Vu sư chi hóa ra, song cuồng phong mãnh liệt làm cho hần căn bản không thể hé miệng, lại càng không thể đọc được chú ngữ.

"Thỉnh thỉnh——" Vu sư chi hóa màu lam nhảy ra —— Thần là đại ma pháp sư, tinh linh không cần đọc chú ngữ cũng có thể tùy ý thi triển ma pháp cấp 1, Vu sư chi hóa màu xám uốn lượn ở trong cuồng phong.

Đức Lỗ cố gắng bò lên trên tọa kỵ, A Phong thì ra sức thủ thế, mọi người xếp thành 2 hàng, lợi dụng người phía trước chắn gió cho người phía sau rồi chậm chạp tiến lên.

Lam quang chợt hiện, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện hai tinh linh màu lam, phong hệ nguyên tố tinh linh xinh đẹp màu lam như chim ưng bay lượn trên chín tầng trời vũng vàng phiêu phù trong cuồng phong —— không hề nhúc nhích, nguyên tố tinh linh nửa người trên giống người, nửa người dưới còn lại là gió xoáy cấp tốc xoay tròn, quang mang màu xanh tím ở trên người tinh linh không ngừng nhấp nháy.

Từ trong miệng tinh linh phát ra những tiếng gào thét đứt quãng, cứ 20 thước, trong động gió lại xuất hiện 2 lam phong hệ tinh linh, toàn bộ trong động bị tia chớp chiếu sáng rực lên, động này ít nhất cũng phải 500 thước, số lượng tinh linh quả thực không thể ước lượng được.

Ma pháp sư cấp một Kiệt Tư, tinh linh đại ma pháp sư Lai Tư Lâm Khắc, A Phong cùng Ngã Mễ sắc mặt đột biến, bảo sao trong động gió lại lớn như thế, theo Lôi Cát giới thiệu, càng là tinh linh cấp bậc cao thì lại càng có thể mang đến đầy đủ hiện tượng bản hệ, tỷ như băng hệ là tuyết, phong hệ chính là cuồng phong. Ma phong hệ tinh linh có thể nhấp nháy tia chớp ở trên người thì ít nhất cũng phải là tinh linh bậc trung, chỉ cần một con cũng đã có lực phá hoại cực kỳ lớn rồi, triệu hồi ra cuồng phong có thể phá hủy toàn bộ thôn trang. Đồng thời xuất hiện nhiều phong hệ tinh linh như thế, nếu cùng thi pháp, như vậy triệu hồi ra cuồng phong phỏng chừng có thể đem toàn bộ đội ngũ người mạo hiểm xé thành mảnh nhỏ.

Gió, từng trận từng trận vẫn vũ.

Nguyên tố tinh linh hiển nhiên là tức giận đối với đám người xa lạ xâm nhập huyết động, nguyên tố tinh linh đứng đầu tiên trong tay huyền hóa ra phong dao lóe sáng dài đến 1 thước, có cuồng phong làm nhạc đệm, chẳng khác nào vũ đạo đánh về phía Ải nhân đứng đầu đội ngũ.

Cho dù đáng người so với người bình thường thấp hơn rất nhiều, cho dù trọng tâm so với người bình thường thấp hơn rất nhiều, cho dù so với A Phong, Ngã Mễ bọn họ nên bước trầm ổn hơn rất nhiều, nhưng ở trong cuồng phong, Ải nhân động tác như bị cứng lại, Ải nhân cố sức dòi đầu mình lách qua, băng đao trượt qua khiến cho Ải nhân bị cuồng phong cắt đứt một chòm râu, chòm râu dài trên nửa thước bị cắt đứt, cuồng phong trong nháy mắt đã đem đoạn râu này cuốn ra xa vô hạn.

Đại Thanh Sơn ra sức vọt tới, dùng cương thuần thay Lạc Khắc ngăn trở một thanh phong đao từ mặt khác.

Mọi người trên mặt đều hiện ra bóng ma tử vong, giữa cuồng phong lớn như thế, không có bất luận kẻ nào có thể cùng phong hệ tinh linh tác chiến, cho dù là rồng cũng không được, kể cả rồng dưới loại cuồng phong này cũng sẽ bị xé nát —— trừ phi là phong hệ cự long mới có thể tự do không chế cuồng phong mãnh liệt như phong hệ tinh linh.

Hiện tại, lui —— không có đường lui, vừa mới bước vào, cửa ma pháp truyền tống đã biến mất; tiến vào —— chỉ có một con đường chết, chỉ cần hai phong hệ tinh linh trước mắt này cũng đã có thể thoải mái thu phục đám người mạo hiểm, chứ chưa cần nói gì đến đội ngũ phong hệ tinh linh xếp thành hàng thật dài đằng sau; dừng —— cũng chỉ còn đường chết, trong cuồng phong căn bản không thể hé miệng, đám người mạo hiểm căn bản không có biện pháp câu thông cùng với các tinh linh, có muốn cầu xin tha mạng cũng chẳng có cơ hội.

Chẳng lẽ đây là điểm kết của nhiệm vụ này? Chẳng lẽ nơi này không có rồng, chỉ là một ít phong hệ tinh linh? Chẳng lẽ toàn bộ 4 đội dong binh đều kết thúc ở đây sao?

Cuồng phong gào thét đột nhiên giảm tốc độ, tựa hồ có cái gì đó rất cứng ngăn cản đường gió đi. Đám người mạo hiểm vốn đã chuẩn bị liều chết cũng phát hiện ra điểm này, nhưng không có bất luận kẻ nào liếc mắt nhìn khi đang quay đầu lại —— Ở trong gió hai cái phong đao của phong hệ tinh linh huy vũ vô cùng sinh động, đã có một kiếm sĩ trên mặt bị cắt sâu hoắm, Ngã Mễ bả vai cũng bị đao phong xẹt qua, máu lập tức vọt ra.

Gió càng ngày càng nhỏ, cuối cùng cơ hồ là tiêu thất.

Phong hệ tinh linh ở trong gió tốc độ bay múa cũng càng ngày càng chậm, động tác cũng càng ngày càng trì trệ, mất đi gió, phong hệ tinh linh sức chiến đấu cơ hồ chẳng khác nào một con mèo, tuy càng ngày càng có nhiều phong hệ tinh linh từ xa xa vọt tới, lần lượt tham dự vào trận chiến, nhưng cơ hồ đều ngay lần đầu tiên giao phong đã bị đám người mạo hiểm đánh trúng, bọn chúng nhanh chóng thoát li về phía trong phong hệ kết giới.

Lúc này, đoàn người mạo hiểm cũng phát hiện gió bỗng đình chỉ lại một cách huyền bí, trong huyết động khổng lồ đột nhiên phủ kín thực vật, trên dưới khắp nơi đều là các dạng thực vật, trên vách tường cũng phủ đầy thực vật, tất cả thực vật đều cùng là lá cây, đồng dạng nhan sắc, thực vật rất nhanh chóng sinh trưởng, bắt đầu xuất hiện những tầng lá cây bị gió thổi bay, lập tức lại càng có nhiều nhánh cây, lá cây sinh trưởng ra, khi càng ngày càng có nhiều thực vật xuất hiện, gió tự nhiên cũng đình chỉ —— Gió bị thực vật bóp chết.

Cuối cùng, đám phong hệ tinh linh trước mắt chỉ còn biết nhìn nhau, chưa kịp giao thủ đã biến mất ở trong huyết động. Cho dù là tinh linh nhánh tự nhiên cũng không thể không cúi đầu trước thế lực mạnh hơn.

"Ông bạn già ——" Lão Lạc Khắc không quay đầu lại, ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm cây búa lớn thất thanh khóc ồ lên. Có người nói: Chưa từng trông thấy Ải nhân rơi nước mắt, bởi vì Ải nhân không có tuyến lệ. Hiển nhiên lời đồn đại này đã bị đập nát.

Trừ lão Lạc Khắc ra, tất cả mọi người đều ngoái đầu lại.

Phía sau, ở giữa động, có một gốc cây thực vật đứng chơ vơ —— Tinh linh đại ma pháp sư Lai Tư Lâm Khắc, hẳn hai chân đã hóa thành 2 rễ cây bám thật sâu vào thạch bích trong động, thân thể hắn đã biến thành thân cây màu nâu, khuôn mặt vốn hiền lành luôn mang theo nụ cười tựa như một bức điêu khắc ở trên thân cây, mái tóc màu nâu xám nguyên lai lúc nào cũng phiêu dật hóa thành những nhánh cây dựng đứng, cánh tay tách ra thành những dây leo khẳng khít chạy dọc bốn phía huyết động, những dây leo từ trên thân cây rủ tăn ra bám vào lòng đất.

"Vì sao?" Lão Ải nhân nước mắt mãnh liệt trào ra: "Ngươi còn nhớ rõ 700 năm trước không, khi chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, ngươi đã nói tất cả phần đầu của ngươi đều là hy vọng mình có thể trở thành tinh linh cấp cao, có thể lấy thân phận sâu lâm tinh linh tiến vào Tinh Linh huyền giới... Ngươi bao nhiêu năm như vậy vẫn là một dong binh Cấp B, nhưng mà ai cũng biết, ngươi đã từ bỏ biết bao nhiêu nhiệm vụ đối với ngươi dễ như trở bàn tay, mấy ai có thể biết, cấp bậc ma pháp của ngươi sớm đã hơn xa đại ma pháp sư mà trở thành ma đạo sư, ngươi vẫn hy vọng có thể làm một người thâm tàng bất lộ, lần này ngươi vì sao không thâm tàng bất lộ đi, ngươi vì sao phải lấy tính mạng của mình làm giới chế thi triển sâu lâm tinh linh ma pháp - ma pháp cấp 9 —— ‘Sinh mệnh ốc đảo’ hả?"

Sinh mệnh là vĩ đại, vì đồng bạn mà hy sinh tính mạng của mình không thể nghi ngờ gì lại càng vĩ đại, nhất là tinh linh, từ bỏ sinh mệnh vẫn còn tới mấy ngàn năm mà đừng cảm nhận lấy cái chết, thì lại càng là một loại dũng khí không thể tưởng tượng. Nếu không, có lẽ hẳn là dong binh duy nhất trong toàn bộ đội ngũ có thể sống sót —— Tinh linh nếu như không có nguyên nhân đặc thù, chắc là cũng sẽ không công kích đồng loại.

Không có gió, lá cây vẫn như cũ phát ra thanh âm vui tai, tựa hồ Lai Tư Lâm Khắc đang trả lời vấn đề của lão đồng bạn, trên thân cây gần chỗ lão Ải nhân nhất đột nhiên nở rộ ra đóa hoa màu đỏ —— Chỉ có một đóa, thân cây nhẹ nhàng di động đến trên đầu lão Ải nhân, đóa hoa rung rinh từ trên thân cây rụng xuống, dừng ở trên vai lão Ải nhân.

Lão Ải nhân nước mắt lại càng chảy ra nhanh hơn.

A Phong, Tuyết, Đại Thanh Sơn, Ngã Mễ... Tất cả trong ánh mắt đều trào ra từng dòng từng dòng nước mắt, A Phong bước qua, chậm rãi kéo tay lão

Lạc Khắc, mạnh mẽ kéo hẳn bước qua một hướng khác. "Lão đồng bọn ——", lão Ái nhân vừa bước vừa quay đầu lại nhìn thân thể Lai Tư Lâm Khắc, thanh âm thống khổ vẫn còn quanh quẩn bên trong huyết động.

Nhánh cây, lá cây rậm rạp tự động vì đám người mạo hiểm mà mở ra một con đường, lá cây đều chỉ về phía cùng một phương hướng.

Đầy ra đám lá cây cuối cùng, một cái ma pháp trận không lồ lại hiện ra.

Không hề nghi ngờ gì nữa, lão đồng bọn Lai Tư Lâm Khắc cuối cùng lại một lần vì các bạn thân mến mà xác nhận một cái ma pháp trận an toàn.

Sau khi đám người mạo hiểm rời khỏi nơi này, "nhiệm vụ SS" trở thành ca khúc được truyền tụng khắp nhất trong đám người hát rong, một dong binh Cấp B Lai Tư Lâm Khắc tại lần thực hiện nhiệm vụ này đã tỏa ra ánh sáng ngọc trong các ca khúc truyền thuyết, thậm chí ánh sáng còn rực rỡ hơn nhiều so với Bạch y A Phong đương thời vốn đã danh lừng thiên hạ.

Từ đó cho đến rất nhiều năm về sau, vô số dong binh khi đi ngang qua huyết động này đều đến bái tế một gốc đại thụ xanh um tươi tốt. Nghe nói, có thể xin lá cây ở trong này dùng làm bùa hộ mệnh là loại bùa tốt nhất của dong binh, bởi vì bùa hộ mệnh nơi này được tạo thành từ xương máu của một tinh linh ma đạo sư.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 26: Thành Dưới Đất 6 – Dung Nham

Khi còn đang trong quá trình truyền tống, mọi người đã cảm thấy được gió nóng thổi vù vù.

Mỗi người bị truyền tống đến phản ứng đầu tiên đều là giơ tay lên che kín mắt —— Màu đỏ chói mắt.

Một động huyết dung nham không lồ, dung nham như một dòng sông chậm rãi lưu động, nhìn không ra là từ đâu chảy tới, cũng không biết được là sẽ chảy đi đâu, những mòm đất nhỏ lơ lửng trên bề mặt dung nham, theo dòng dung nham lưu động phập phồng, mặt đất bóng rầy, chân chạm phải nhìn không được muốn nhảy dựng lên —— Toàn bộ diện tích của huyết động không thể tính ra một cách chính xác được.

Đoàn người mạo hiểm cẩn thận dẫm lên tinh những mòm nhỏ nhấp nhô, Thiên Lý Tuyết, Ngã Mễ gia trì thêm cho mỗi người phiêu phù ma pháp, đội ngũ mạo hiểm hy vọng có thể tăng tốc độ vượt qua dung nham.

Xa xa mơ hồ truyền tới một tiếng kêu của động vật, A Phong nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, "Hử —— Có vẻ rất giống tiếng của rồng."

Đến rồi ư? Mọi người tay lập tức túa mồ hôi.

Lúc địa dung nham càng lúc càng lớn, phía trước nham thạch tự nhiên hình thành một cây cầu dung nham, dung nham ở dưới cầu chậm rãi lưu động, vòm cầu vô cùng cao, uốn cong chừng 4 thước.

Vừa mới bước lên cầu, đoàn mạo hiểm đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ đến ngây người, tất cả cùng hít vào một hơi lạnh khí: một đám Địa hành long cực lớn, mỗi con đều cao tới 5 thước, so với Địa hành long mà Đức Lô cười vốc đáng còn cao hơn, miệng chúng há ra tựa như những chậu máu, hóa điểm đỏ từ trong miệng vù vù phóng ra. Đám Địa hành long này lớp da ngoài màu đen, hiển nhiên là Hắc ám hệ Địa hành long.

"Tập trận ——" A Phong hét lên một tiếng, hẳn cùng Thiên Lý Tuyết và 2 dong binh Từ Tâm Kiếm vẫn còn sống sót sánh vai đứng ở đầu cầu, 4 thanh trường kiếm sáng như tuyết chỉ vào đàn cự long.

Địa hành long hiển nhiên cũng đã phát hiện ra bọn họ, mấy con Địa hành long cùng phun lửa lao đến, đầu cầu nhỏ hẹp, tối đa cũng chỉ đủ cho 2 con Địa hành long đi song song, Địa hành long ở đầu cầu bèn xếp thành một hàng.

"Băng tuyết phong bạo ——" Ngã Mễ tay múa "Băng Nhận", mặc dù ở bên trong huyết động cực kỳ khô ráo, song ma pháp do chính tay tinh linh cấp cao thêm vào vẫn như cũ bộc phát ra uy lực cực kỳ lớn, không khí chung quanh Ngã Mễ nhiệt độ bỗng hạ xuống, hình thành những tầng băng phiến lớn, xoay quanh dưới chân đám Địa hành long, động tác nhanh chóng chuyển thành chậm lại.

Tám đạo kiếm khí của A Phong ở trước mặt hóa thành kiếm son ập thẳng xuống đầu Địa hành long, trường kiếm trong tay Thiên Lý Tuyết gào thét triệu hoán lôi kích, phát ra tiếng sấm đi đùng, lôi điện từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh trước mắt Địa hành long, còn 2 kiếm sĩ trường kiếm kiếm quang bay lượn, không ngừng chém xuống đầu Địa hành long.

Độ cứng của đầu Địa hành long quả thực là không thể tưởng tượng nổi, bạo lôi, trường kiếm chém xuống đầu mà chỉ lưu lại một vết màu trắng, chỉ có kiếm khí của A Phong mới có thể để lại vết thương trên người Địa hành long.

"Àm ——" Ngọn lửa lại từ trong miệng Địa hành long phụt ra, bạch y phơi phới của A Phong tức khắc biến thành cháy đen, Ngã Mễ lập tức đem Băng Nhận đặt trên người A Phong, lãnh khí nhanh chóng dập tắt ngọn lửa.

Lão Ải nhân theo A Phong cùng đồng bọn lần tới phía trước Địa hành long, thân thể nửa ngồi, chiến phủ không lồ ngân quang chọi hiện, một con Địa hành long phát ra tiếng rên rỉ, một cái chân đã hoàn toàn bị chém đứt, ngã nhào ra đất, lăn lộn vài cái, từ trên cầu rớt xuống, ngã vào dòng dung nham đỏ, tiếng thống khổ rên xết lập tức biến mất trong dung nham, mùi thịt khét nhanh chóng xộc lên tận trời.

“Vù, vù, vù.” Ba mũi tên như tia chớp từ phía sau bắn thẳng vào mắt Địa hành long, hiển nhiên đây là ma pháp tiễn đã được gia trì hỏa diễm ma pháp, Địa hành long lập tức mất bị bao phủ bởi ngọn lửa, móng tay sắc che kín mắt, ô ô kêu lên.

Mặt đất đột nhiên rung chuyển, ầm, ầm, ầm... Dung nham bắt đầu tuôn trào, trên bốn vách động bụi đất, đá vụn bắt đầu rơi xuống —— Toàn bộ Địa hành long hiển nhiên là đã biết chuyện gì xảy ra, toàn bộ đều vô cùng khẩn trương nhìn về phía sâu trong động.

Một âm thanh còn lớn hơn lại tiếp tục phát ra, Địa hành long tựa như thủy ngân lưu động nhanh chóng chạy tới chỗ sâu trong động.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Tất cả đám người mạo hiểm trong mắt đều hiện ra nghi hoặc, là cái gì mà có thể triệu hoán lực lượng lớn như thế, có lẽ đáp án này sẽ xuất hiện ngay tức khắc.

Trong mắt đám người mạo hiểm lại xuất hiện một cái cửa động huyết không lồ tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 27: Thành Dưới Đất 7 – Ngâm Phong

Từ xưa tới nay, con rồng nổi danh nhất tên là gì?

Long Thần Phái Lạc Đặc không thể nghĩ ngờ gì là có sức cạnh tranh lớn nhất, có điều, trong 4 đại lục, có lẽ vẫn còn có người không biết Long Thần Phái Lạc Đặc, có người không biết danh tự Lục Thần cự long của Sáng Thế Thần, hoặc cũng có thể có người không biết tên của Hắc ám ma long Khả Lực Đặc, nhưng có một con rồng mà tên tuổi hẳn là mọi người sẽ biết, nó chính là ——

Son hải kinh – Chuyện về loài rồng

Cửa động cũng ầm ầm chấn động.

Trong son động trống trải, ồ, chính xác ra mà nói, thì là ở trung tâm của một tào cung điện khổng lồ dưới lòng đất, có 6 cột đá ma pháp cực lớn, cột đá cao chừng 50 thước, khác với ma pháp thạch trụ, 6 cột đá ma pháp này không phải dùng những tảng đá thường điều khắc ma pháp nguyên rủa mà thành, mà là 6 cột ma pháp thủy tinh khổng lồ trong suốt, cho dù đứng cách ma pháp thủy tinh ngoài 100 thước, nhưng ở trong động có thể cảm nhận được ma lực chấn động mãnh liệt mà ma pháp thủy tinh phát ra.

Trong thiên nhiên chỉ có những khối ma pháp thủy tinh nhỏ, dùng để phụ trợ cho ma pháp sư thi pháp, những khối ma pháp thủy tinh lớn mà nhân loại thì đều là do một số lượng lớn ma pháp sư các bậc đã ngoài ma pháp sư cấp cao hợp lực dùng ma lực đỉnh ma pháp thủy tinh vào cùng một chỗ. Ma pháp thủy tinh lớn nhất được đặt ở đế quốc cường đại nhất —— tại Ma Pháp học viện tại quốc đô Ngã Mễ đế quốc, khối ma pháp thủy tinh này cao 3 thước, đường kính 2 thước, có một cái tên dễ nghe —— Tầm chấn màu lam, nghe nói chỉ dùng để bảo vệ cho vương thành của Ngã Mễ đế quốc.

Mà 6 cột thủy tinh ma pháp trước mắt này hiển nhiên đã vượt quá tầm hiểu biết của mọi người —— Chẳng biết phải cần tới bao nhiêu ma pháp sư, bao nhiêu ma pháp lực mới có thể tạo ra một cột ma pháp thủy tinh như vậy, huống hồ ở đây lại là 6 cột.

Ma pháp thủy tinh lúc này hình thành một lớp màng ma pháp hệ trung lập màu lam, rung lên như mặt nước. Cùng với độ chấn động của màng ma pháp, ma lực cực lớn cũng rung chuyển quay cuồng trong huyết động.

Ở trong lớp màng ma pháp có một con rồng đang ngủ.

"A ——" Tuy rằng mọi người đều đoán được rằng sẽ gặp một con rồng vô cùng lớn, nhưng nhìn thấy con rồng này, mọi người đều sợ đến ngây người.

Đây là dạng rồng gì chứ, có 2 đầu, một đầu thì toàn một màu đen, cái đầu còn lại thì màu xanh lam tinh khiết, 2 cái đầu sử dụng chung một cái thân rồng, thân rồng cũng là màu lam tinh khiết, dài chừng hơn 40 thước. Trước mặt nó có 3 bộ xương khô đang quỳ chẳng khác nào những con kiến nhỏ.

Song đầu long (Rồng hai đầu)?

Ở Long giới, song đầu long vô cùng hiếm thấy, nghe nói nếu ngẫu nhiên mà có con rồng 2 đầu nào sinh ra sẽ lập tức bị giết chết, có thể nói song đầu long là một danh từ mang đến sự bất hạnh.

Trong lịch sử, tựa hồ cũng chỉ thấy xuất hiện duy nhất một con sông đầu long trường thành, dường như đó là một con cự long màu lam.

“Ngâm Phong? Là Ác long Ngâm Phong?” Lão Lạc Khắc thốt lên như gặp ác mộng. Ài nhân vốn luôn luôn không sợ trời, chẳng sợ đất mà trong giọng nói cũng tràn ngập sợ hãi, thanh âm hơi run run.

“Ngâm Phong? Mọi người lui lại, chạy mau!” A Phong hét lên một tiếng, là loại rồng gì lại khiến lão dám dừng giả nổi tiếng như Lạc Khắc, A Phong cũng phải kinh hồn táng đảm vậy chứ? Ngâm Phong thật sự lại xuất hiện sao?

Ngâm Phong? Thực sự là Ngâm Phong? Tất cả mọi người hoảng loạn cả lên, chẳng lẽ đây là Ngâm Phong trong truyền thuyết? Mặc dù vẫn còn cách con rồng này 100 thước, Đại Thanh Sơn vẫn nâng cao chiến thuẫn lên: “Ngã Mễ mau lui lại, chúng ta cũng lập tức đi thôi.” Mấy dong binh Tử Tâm Kiếm bình thường cũng tương tự lao ra phía cửa vào...

Ngâm Phong?

Một cái tên Ác ma.

Trong lịch sử của loài rồng, cái tên này không còn nghi ngờ gì nữa là đại biểu cho sự sỉ nhục, tội ác, tà ác tột cùng, đồng thời cũng không phải là một đại danh từ trong chiến tranh.

Truyền thuyết sớm nhất trong lịch sử về Ngâm Phong là vào khoảng hơn 1500 năm trước, ở một đế quốc khổng lồ cổ đại xa xôi —— Bàn Lô đế quốc, quốc thổ của nó còn vượt qua cả 3 đại lục chủ yếu, diện tích chính thức vào khoảng gấp 5 lần Ngã Mễ đế quốc hiện tại. Quốc gia này khổng lồ như vậy, nhưng quan trọng nhất là, Quốc gia quân chủ này lại là hậu duệ của thần, cho nên mỗi đời Quốc vương đế quốc đều có thân thể mạnh mẽ, lực lớn hơn dững sĩ vô địch của loài người, dựa vào Thần huyết thống, mỗi một Quân chủ hoặc Vương tử đều có thể trở thành Long kỵ sĩ, bọn họ dẫn dắt các dững sĩ vô địch của quốc gia mình công chiếm hết quốc gia này đến quốc gia khác trên đại lục.

Nhưng đúng vào thời điểm cường thịnh nhất, quốc gia này chỉ trong một đêm đã bị phá hủy.

Dựa theo truyền thuyết ghi lại, vào 1400 năm rước, Bàn Lô đế quốc vây công thủ đô của Ngã Mễ đế quốc hiện tại —— Lúc ấy nơi này chỉ là thành lũy cuối cùng của Lâm Phi công quốc.

Khi đó tiền quân tổng chỉ huy của Bàn Lô đế quốc được xưng là Bàn Lô đế quốc đệ nhất dững sĩ, cũng là Ước Nhĩ thái tử, người được chọn lựa đầu tiên để kế thừa vương vị. Đương thời Thái tử 38 tuổi, đang lúc tráng niên. Theo như lời đồn đại thì sau khi thái tử công hạ Lâm Phi đế quốc, Bàn Lô VII đã 65 tuổi sẽ truyền ngôi cho vị thái tử con cưng này.

Toàn bộ cuộc chiến đều vô cùng thuận lợi, tuy rằng quân chủ của Lâm Phi công quốc vô cùng anh minh, song quốc lực thì lại kém quá xa, cả quốc gia tổng cộng binh lực cũng chỉ có 7 vạn, trong khi chỉ tính riêng trọng kỵ binh tiến công của Bàn Lô đế quốc cũng đã hơn 7 vạn rồi.

Trải qua 3 tháng khổ chiến, Lâm Phi công quốc cuối cùng 3 vạn tàn binh khốn thủ thủ đô công quốc, chiến bại tựa hồ đã là chuyện sớm hay muộn rồi, hiện giờ chiến tranh cũng chỉ còn là một loại nghĩa vụ để an ủi tổ tông của toàn thể vương thất công quốc mà thôi.

Sau 1 tháng khổ chiến, 3 vạn tàn binh của Lâm Phi công quốc còn lại không tới 2 vạn, toàn bộ lương thực dự trữ trong thành thị đều cạn sạch, một cân kê có thể đổi lấy một cân vàng, tỷ lệ chết đói còn vượt xa tỷ lệ chết trận, dân chúng thậm chí đã bán vợ đợ con để mà ăn.

Quốc vương công quốc không nỡ nhìn cảnh 20 vạn dân chúng thủ đô phải chết dần chết mòn, sau khi bái tế tổ tiên trong hoàng cung, đã chuẩn bị để đầu hàng.

Nhưng đúng lúc này, một Hắc ám hệ đại ma pháp sư bỗng tiến đến bái kiến Quốc vương, tự xưng là có năng lực đánh bại đế quốc, cứu dân chúng trong cảnh lâm than.

Ban đêm, Hắc ám hệ đại ma pháp sư cùng với Quốc vương thương lượng suốt một đêm trong mật thất của hoàng cung, cuối cùng soạn thảo ra kế hoạch.

Ngày hôm sau, Quốc vương công quốc phái đặc sứ đến trận doanh của đế quốc, thỉnh cầu với vương thái tử: Vua đấu với vua. Công quốc sẽ phái người ở ngoài tường thành công quốc 200 thước, xây dựng một đài cao 20 thước, rộng 200 thước. Sau khi xây xong, quốc vương công quốc cùng với đế quốc vương thái tử sẽ quyết chiến một chọi một.

Vương thái tử bản thân cũng vô cùng yêu dân, để giảm bớt hy sinh không cần thiết, cũng để giảm bớt thiệt hại chiến tranh đối với lẽ dân, cho nên rất vui mừng đồng ý —— Đương nhiên, điều này cùng với thực lực là có liên quan, vương thái tử là long kỵ sĩ, mà quốc vương công quốc bởi vì không có Thần huyết thống, chỉ là một huyền thú kỵ sĩ Địa hành long, căn bản không phải là một đối thủ có trọng lượng. Hơn nữa công quốc lúc này cũng đã rơi vào tình trạng cạn kiệt lương thực mất rồi.

Mười ngày sau, một cái chiến đài khổng lồ đã được xây dựng.

Sáng sớm, Vương thái tử dẫn theo vệ đội long kỵ sĩ tổng cộng 6 người cưỡi phi long đi tới chiến đài.

Trên đài chỉ có một người —— Quốc vương công quốc đến từ sớm. Có điều chiến đài không phải là một nơi bằng phẳng, ở giữa chiến đài có một tấm vải bố xám không lồ căng phồng đang che đậy thứ gì đó.

Thấy đế quốc Vương thái tử cười phi long khổng lồ lên trên đài, Quốc vương công quốc đột nhiên giật tằm vài bố xám lên —— Tất cả mọi người đều thức thì bị khóa mắt bởi một viên hoàng kim châu báu to như một ngọn núi nhỏ dưới ánh mặt trời.

Lúc ấy Vương tử cùng long kỵ vệ đội đều cho rằng Quốc vương công quốc có lẽ định hy vọng dùng viên châu báu này để đổi lấy địa vị Quốc vương của mình hoặc tối thiểu là hy vọng có thể bảo đảm tính mạng sau khi chiến bại.

Trong khi vương tử đế quốc còn đang nghĩ ngợi sẽ dùng cách nào để cự tuyệt nếu Quốc vương công quốc đề xuất đến vấn đề lãnh thổ thì Quốc vương công quốc rốt cuộc cũng mở miệng.

—— Từng tràng huyết sáo từ trong miệng Quốc vương công quốc phát ra, Vương tử cùng với long kỵ vệ đội đều lắp bắp kinh hãi, là chiến hữu thân mật nhất của rồng, mọi người đều nghe ra tiếng huyết sáo của Quốc vương chính là ngôn ngữ của rồng.

Mặc dù Thần thánh cự long tinh thông ngôn ngữ nhân loại, nhưng nhân loại lại không thể học được ngôn ngữ của cự long, kể cả long kỵ sĩ cũng không thể, bọn họ chỉ có thể nghe rồi nhận ra một số ý tứ đơn giản trong đó. Hắn đang nói gì?

Trong khi vương tử và long kỵ sĩ còn đang khiếp sợ, bọn họ bỗng cảm giác thấy cự long tọa kỵ của mình thân thể đều nhẹ nhàng run lên.

Sau này nội dung câu chuyện giữa Quốc vương công quốc và cự long được tiết lộ —— Là hắc ám đại ma pháp sư kia dạy cho hắn: Dùng hoàng kim châu báu ở trên chiến đài (cơ hồ là toàn bộ tài lực của Lâm Phi công quốc) hấp dẫn cự long làm phản.

Hắc ám đại ma pháp sư nói, cự long là một loài động vật yêu hoàng kim châu báu, tuy rằng nhiều thế hệ rồng tọa kỵ được các vương quốc tự nuôi dưỡng, nhưng loại ham mê này vẫn không hề thay đổi. Đại ma pháp sư đoán vào ngày quyết đấu, Vương tử nhất định sẽ dẫn long kỵ vệ đội của hắn đến bảo vệ, đến lúc đó nhất định sẽ có 6 con rồng, trong đó nhất định có 1 con rồng sẽ phản bội —— Nó chính là con rồng tọa kỵ của thái tử, có danh hiệu trong loài rồng, cũng là con duy nhất được loài người đặt tên, lại là phong hệ song đầu long độc nhất vô nhị - Ngâm Phong.

Đại ma pháp sư phân tích cho Quốc vương: Mỗi con rồng đều có một thuộc tính: phong thì là gió, hỏa thì là lửa, thủy thì là nước, mỗi cái đầu rồng sẽ quyết định thuộc tính cuối cùng của nó. Mỗi con song đầu long đều có 2 loại thuộc tính bất đồng, cho nên sau khi sinh ra đều bị rồng mẹ vứt bỏ hoặc giết chết. Ngâm Phong cũng không phải là ngoại lệ, mặc dù cha mẹ nó đều là phong hệ cự long, nhưng lúc sinh ra, Ngâm Phong liền có 2 thuộc tính: phong và hắc ám, nhưng lúc ấy cái đầu rồng màu đen đại biểu cho hắc ám hệ cũng không rõ ràng, màu đen với màu lam lại khá giống nhau, cho nên tuy Ngâm Phong bị cha mẹ nó vứt bỏ song vẫn được vương thất thu dưỡng.

Vương thất đem Ngâm Phong bồi dưỡng như một phong hệ long.

Tội ác có lẽ bắt đầu được nhen nhóm khi điều này ăn nhập vào tư duy của Ngâm Phong —— Cái đầu hắc ám vẫn bị vây trong trạng thái áp bức, thủy chung muốn phản kháng, song lại chưa có cơ hội.

Mãi tới 200 năm về sau, Ngâm Phong khi ấy vừa mới trưởng thành được trưởng tử vương thất năm ấy 17 tuổi tuyển làm tọa kỵ, cũng chính thức đặt tên cho con rồng không được cha mẹ đặt tên này là: Ngâm Phong.

Theo sự an bài của đại ma pháp sư, Quốc vương thực ra là muốn thuyết phục Ngâm Phong, nhưng ngôn ngữ và biểu tình thì lại như đang đồng thời thuyết phục 6 con rồng: Ông ta nguyện ý đem khối hoàng kim châu báu trên chiến đài cùng với toàn bộ thu nhập từ thuế của công quốc trong vòng 5 năm sắp tới để đổi lấy tính mạng của Vương thái tử.

Tất cả rồng đều ngây cả người ra, có thể nói là nổi kinh ngạc trước hoàng kim châu báu cũng không bằng nổi khiếp sợ trước ý nghĩ to gan cuồng vọng và hành vi kỳ lạ của Quốc vương. Rồng là một chủng tộc cao quý, kể cả rồng có thích châu báu, thậm chí có một số rồng hệ hắc ám còn giết hại toàn bộ thôn trang, thành trấn để cướp một lượng lớn hoàng kim châu báu, nhưng rồng cũng sẽ không phản bội tín nghĩa.

Ngay khi tất cả rồng đều rít gào chuẩn bị dùng long tức giết chết tên quốc vương cuồng vọng trước mặt này thì đại biến chợt xảy ra.

Ngâm Phong đột nhiên phát ra tiếng long minh đình tai nhức óc, phá tan sự im ắng của cả một góc trời trong buổi sáng sớm, miên man bắt tận bên tai, tiếng rồng kia như bạo lôi từ phía chân trời bổ xuống chiến đài.

Tiếp đó, Ngâm Phong xông thẳng lên cửu thiên, điên cuồng bay lượn trên trời, thân hình phong hệ long thú khổng lồ như một tòa núi nhỏ gào thét trên không trung. Sau khi phát hiện ra tình huống không ổn, đám long kỵ vệ mặc dù còn chưa biết rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra nhưng cũng đều bay lên không trung đuổi theo Ngâm Phong và vương tử đã biến mất ở phía chân trời.

Phong hệ cự long vô cùng ít, trên toàn bộ đế quốc cũng chỉ có 4 con, mà 5 con rồng của long kỵ vệ sĩ dưới quyền vương tử cũng không phải là phong hệ cự long, vô luận thế nào cũng không đuổi kịp Ngâm Phong.

Đột nhiên Ngâm Phong lại bay ngược trở lại chiến đài, tiếp theo long thú khổng lồ làm một động tác mà chỉ có phong hệ cự long mới có thể làm được, nó xoay ngược lớp vảy nhọn trên lưng lướt dọc qua toàn bộ đài chiến đấu bên dưới —— Vương tử bị lực cắt khủng khiếp xé rách, máu tươi nhuộm đỏ chiến đài.

Tất cả long kỵ sĩ đều bị thảm cảnh trước mắt làm cho sợ đến ngây người, bọn họ vội vàng mang theo thi thể vương tử rời đi —— Chỉ có 1 long kỵ sĩ quay về thông báo tin tức vương tử trận vong, còn 5 long kỵ sĩ khác thì trực tiếp mang theo thi thể vương tử về tới đế quốc đô thành.

Nhận được tin dữ, đế quốc quốc vương trong cơn kinh hãi đã hạ đạt 2 mệnh lệnh không thể lý giải như sau:

1/ Truy nã Ngâm Phong trong toàn bộ phạm vi 3 đại lục của đế quốc, người giết được Ngâm Phong sẽ được phong tước vị công tước.

2/ Đồ sát đế quốc long uyển cùng với toàn bộ rồng tọa kỵ của long kỵ sĩ.

Có thể tưởng tượng được lúc ấy có biết bao nhiêu trọng thần đưa ra ý kiến phản đối đối với quyết định thứ 2, trong 3 đế quốc đại nguyên soái: Long kỵ sĩ Lâm Đôn công tước ngay trước cung đình dùng bội kiếm chuyên dụng của long kỵ sĩ tự sát, 2 kỵ sĩ còn lại cũng đều là long kỵ sĩ, sau khi khuyên bảo không có hiệu quả, từ bỏ tước vị rồi ly khai đế đô.

Nhưng mà, thiết huyết mệnh lệnh vẫn bị cưỡng bức chấp hành.

Chỉ trong một đêm, 46 đầu cự long cao quý bị giết chết —— Trong quá trình giết rồng, long kỵ sĩ hiện hữu của đế quốc vì bảo vệ rồng mà cơ hồ chết sạch, 2000 huyến thú kỵ sĩ của đế quốc bị bắt đảm đương nhiệm vụ chủ lực giết rồng, hơn 1200 huyến thú kỵ sĩ chết trận trong chiến dịch lần này.

Tin tức làm cho thế nhân khiếp sợ nhanh chóng lan truyền, loài rồng cực kỳ nổi giận, vô luận là thuộc tính gì, đều triển khai trận báo thù điên cuồng với Bảng Lô đế quốc, trong vòng ngắn ngủi có 100 năm, hơn 200 con cự long đại quý mô công kích đối với đế quốc quân đội, theo hậu thế nghiên cứu, ít nhất có 2 Thần thánh cự long cũng gia nhập chiến dịch được lịch sử gọi là “Lần đầu tiên Nhân Long đại chiến” này.

Nửa năm sau, huyến thú kỵ sĩ - lực lượng duy nhất của đế quốc có thể chống lại cự long trên không trung - chỉ còn lại không tới trăm người, mà hơn 10 con cự long cũng từ vong trong chiến tranh.

Cuối cùng, trên dưới 100 con cự long giữa đêm đen bất ngờ tập kích thủ đô đế quốc, 80 vạn dân đế đô ít nhất một nửa chết trong trận tập kích đêm của rồng, toàn bộ hoàng cung bị long tức tẩy lễ qua vô số lần, lửa lớn thiêu đốt ước chừng phải 20 ngày mới hoàn toàn tắt. Nghe nói đế quốc quốc vương trong trận tập kích bất ngờ này bị đồng thời 10 con rồng phun hỏa diễm, nháy mắt đã hóa thành tro bụi.

Một đế quốc khổng lồ nhất trong lịch sử 3 đại lục cứ như vậy nhanh chóng sụp đổ. Mà nhân vật tạo ra trường bị kịch này chính là —— Ngâm Phong.

Trong khoảng 1500 năm sau này, Ngâm Phong dần dần tiến vào độ tráng niên, mặc dù nó bị toàn long tộc vứt bỏ, nhưng nó lại càng làm tăng thêm tai họa chốn nhân gian, để có được châu báu mà không tiếc huyết tẩy kim trang, huyết tẩy thủ đô các nước nhỏ.

Ác mộng, Ngâm Phong chính là ác mộng mà các quốc gia xua đi không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 28: Tiến Hóa

Phân chia Long tộc:

Toàn bộ Long tộc có thể chia làm 2 hệ thống lớn, đầu tiên là hồng long, lam long, thanh long, lục long, hoàng kim long, 5 loại rồng này đều là do bản đại Long thần Phái Lạc Đặc từ tế bào trong máu của mình chuyển hóa dựng dựng mà thành, ban đầu mỗi loại rồng chỉ có 2, sau đó trải qua nhiều lần sinh sản mà phát triển. Đương thời những cự long này đều có thể trở thành Thần thánh cự long, những cự long bình thường còn lại là di Phái Lạc Đặc dùng chính tế bào vảy của mình chuyển hóa mà thành, số lượng sống chỉ có hơn 20 con. Trừ Long tộc lửa đầu là tế bào sinh sôi nảy nở, rồng sau này đều là động vật đẻ trứng.

Hắc sắc cự long là bản mệnh long tộc của Long thần thế hệ trước, trải qua bao năm tháng lịch sử vẫn còn tồn tại trên thế giới.

Hồng long thuộc hỏa hệ, lam long thuộc thủy hệ, thanh long thuộc phong hệ, lục long thuộc băng hệ, hoàng kim long là bản mệnh long tộc của bản đại Long thần, chủ thể thuộc về thổ tính, nhưng biểu hiện ở những phương diện khác cũng mạnh phi thường. Hắc sắc cự long còn lại là hắc ám thuộc tính.

Sơn hải kinh – Kỳ đàm quái luận

Mọi người ngạc nhiên phát hiện, cửa vào ở sau lưng không biết đã biến mất từ lúc nào. Chỗ từng là cửa ấy chỉ thấy toàn là nham thạch bóng loáng.

Bên cạnh mà lực đột nhiên bắt đầu rung chuyển, mọi người hoảng sợ ngoảnh đầu lại nhìn trung tâm huyết động, lam sắc cự long đột nhiên chấn động rồi thu lại 2 cánh, nó tĩnh rồi. Đôi cánh không lồ màu trắng đập 2 cái, mỗi cánh để lộ ra lớp màng mà pháp màu lam ở bên ngoài, lúc này mọi người mới phát hiện, cánh nó cũng không phải chỉ độc một màu lam, ngược lại trông còn có vẻ giống màu xanh hơn.

Tiếng thờ lớn vang lên trong động chẳng khác nào tiếng sấm nơi chân trời, khiến cho huyết động trông trải rung lên chấn động, trên bốn vách tường những hòn đá không ngừng rơi xuống.

Như 4 khối lưu tinh xẹt qua bầu trời đêm, Ngâm Phong đồng thời mở ra 4 con mắt.

“Tập chúng nhân loại ti bi dễ tiện, là kẻ nào lại đến quấy rầy giấc mộng đẹp của ta?” Cho dù còn cách tới hơn 100 thước, nhưng mỗi người mạo hiểm đều cảm nhận được chính xác Ngâm Phong đang tán phát ra con giận bùng bùng, khí tức giết chóc nhất thời phủ kín toàn bộ huyết động.

“Người sao lại biết nói?” Trong nỗi kinh ngạc, Đại Thanh Sơn đột nhiên khẽ thì thầm một câu.

“Tiện chúng!” Hiển nhiên, lỗ tai của Ngâm Phong vô cùng linh mãnh: “Chẳng lẽ chỉ có lũ Thần thánh cự long chết tiệt mới có thể sử dụng ngôn ngữ của nhân loại sao? Đến đây đi, để ta xem xem là loại người nào có thể phá tan 5 đạo kết giới để đi vào chỗ này của ta, đã lâu lắm rồi không hoạt động gần cốt cùng với lũ sâu bọ nhân loại các ngươi rồi.”

Long viêm xộc lên tận trời từ trong miệng Ngâm Phong phun ra, ma pháp thạch trụ khổng lồ tức thì bị nướng thành màu đỏ, đồng trang sức quặng vàng thô như một ngọn núi nhỏ ở trước mặt nó cũng chỉ trong nháy mắt đã bị nóng chảy thành dung dịch vàng.

Người đầu tiên ổn định lại trong đám người mạo hiểm là Đức Lỗ, Cuồng chiến sĩ trong máu đặc biệt có loại từ khí hữu tử vô sinh cũng dần dần tỏa ra trên người hắn, hắn vội vã rời bản thân đã yếu đuối muốn bỏ trốn mà cảm thấy xấu hổ. Cuồng chiến sĩ giờ cao cuồng kỵ sĩ chiến phủ dài 4 thước lên, thời động Địa hành long bên dưới, trực tiếp xông về phía Ngâm Phong.

Địa hành long vừa mới chạy được vài bước, bỗng ngừng lại, quán tính lớn suýt nữa đã hất Đức Lỗ từ trên người rơi xuống. Địa hành long nao núng, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Mẹ kiếp, cái đồ thô để này.” Đức Lỗ phẫn nộ vung tay ra sức đâm lên đầu Địa hành long một quyền, Địa hành long lại càng thêm phần sợ hãi.

Chiến phủ màu bạc từ xét qua không trung vẽ thành một hình bán nguyệt nho nhỏ, lưỡi búa xét qua đuôi Địa hành long, máu lập tức tuôn trào. Địa hành long thông khổ rít gào, cái đầu to gục xuống, rầm rầm chạy về phía Ngâm Phong.

Những người mạo hiểm khác cũng đã phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng hợp thành tập đoàn chiến đấu, chiến sĩ nhanh chóng vây ma pháp sư cùng với mục sư vào giữa, mặc dù rất nhiều người chân vẫn còn run rẩy, song điều này cũng không ảnh hưởng nhiều đến việc phát huy tác dụng chiến đấu của tập đoàn. “Quay lại đi, Đức Lỗ, chúng ta cùng lên.” A Phong lớn tiếng gọi, song không hiệu quả gì.

Đoàn người mạo hiểm lấy tiêu chuẩn tập đoàn gặp địch quân từng bước từng bước tiến gần về phía Ngâm Phong.

“Ha ha, tiểu tập chúng chết tiệt.” Xem ra Ngâm Phong cũng chẳng hề vội vã.

Gần rồi, gần rồi, càng lúc càng gần, khoảng cách giữa Đức Lỗ và Ngâm Phong chỉ còn có 50 thước. Cái đầu màu lam của Ngâm Phong ngoác miệng ra, gió lốc từ trong miệng nó ào ào thổi ra.

Cuồng phong kịch liệt chẳng khác nào những lưỡi đao xé rách y phục trên người Đức Lỗ, chẳng mấy chốc, Cuồng chiến sĩ trên người vốn số lượng khôi giáp cũng không nhiều lắm đã hoàn toàn bị rơi rụng.

Hiển nhiên, cho dù Địa hành long rất đau song cũng không thể kháng cự lại rồng khổng lồ phun tức, mới đầu Địa hành long còn gục đầu cố sức tiến lên phía trước, có điều, chưa được vài bước đã bị cuồng phong rít gào thổi ngã ra đất. Đức Lỗ một chân còn bị kẹt dưới thân hình khổng lồ của Địa hành long.

Rõ ràng là Ngâm Phong vô cùng vui mừng khi thấy hiệu quả này, nó đành chỉ phun tức.

Gió nhỏ lại, tập đoàn tác chiến của đoàn người mạo hiểm tăng tốc tiến lại bên cạnh Đức Lỗ, A Phong và Đại Thanh Sơn cố gắng đẩy Địa hành long ra, mới phát hiện Địa hành long đã bị hù chết rồi, mặt vàng bốc mùi tanh tưởi từ miệng Địa hành long trào ra. Cự long vốn là khắc tinh trời sinh của Địa hành long.

Đức Lỗ được đám người mạo hiểm kéo ra.

Lúc này khoảng cách tới chỗ Ngâm Phong chỉ còn có 40 thước.

Chỉ có ở khoảng cách gần như thế này mới có thể thấy được thần uy của thiên cổ đệ nhất ác long này, nó cao chừng 15 thước, dài 40 thước, đại khái là gấp đôi so với cự long thông thường. Những lớp vảy lớn nhỏ màu xám xanh che kín thân hình, toàn thân nó khắp nơi đều có những vết sẹo —— hẳn là vết tích lưu lại sau nhiều phen chiến đấu. Không biết là dũng sĩ hạng nào mới có thể để lại dấu vết khắc sâu như thế cho nó, nhưng người chiến thắng cuối cùng hẳn là Ngâm Phong, trong 1000 năm qua, chưa từng nghe thấy có bản ghi chép của người nào từng tác chiến cùng Ngâm Phong lưu lại, cho dù là long kỵ sĩ sở hữu rồng cũng không có.

Ngâm Phong vươn long trào dài ngoằng ra, tiếp nhận óc Tuyết lang từ bộ xương khô đang quỳ, nuốt ực xuống.

“Ha ha, trước bữa tiệc thịt người lớn chi bằng ném chút điểm tâm đi. Đám sâu bọ chết tiệt, chúng ta cùng vui đùa một chút nào.”

Không hề có chú ngữ nào vang lên, trước mặt Ngâm Phong không khí đột nhiên vận vận, tiếp theo xuất hiện 4 con Phong huyền long màu vàng, cơ hồ là chỉ trong chớp mắt, 4 con huyền long đã như hòa tan trong không khí biến mất vô ảnh vô tung.

“Cẩn thận, rồng ẩn thân rồi.” Nặc vừa hô to, vừa ngậm xướng lên ma pháp: “Tinh linh ánh sáng ơi, hãy chúc phúc cho dũng sĩ của người a.” Ma pháp kim hoàng từ trên trời giáng xuống, phủ lên thân thể từng người mạo hiểm, đám người mạo hiểm trước mắt đột nhiên xuất hiện 4 con cự long màu vàng đang uốn lượn trên không trung ở tầm thấp.

“Tinh linh kiếm ơi, hãy huyền hóa linh thể của ngươi vào đòn công kích của lưỡi kiếm sắc đi.” Thiên Lý Tuyết bắt đầu đòn công kích của bản thân, trường kiếm màu trắng trong tay biến ảo thành vô số bóng kiếm bắn về phía con rồng trên không. Phong long đứng mũi chịu sào lập tức bị bóng kiếm công kích, bóng kiếm bay múa trong hư không đánh mạnh lên người phong long, đánh nó ngã lăn ra đất.

Kiểm khí màu bạc lại từ trường kiếm trong tay A Phong phát ra, 8 đạo kiếm khí trực tiếp bắn về phía người 2 con rồng, phong long vừa mới bị Thiên Lý Tuyết đánh không kịp tránh, trực tiếp bị kiếm khí bổ trúng đầu, nhanh chóng biến mất trong không khí —— Phong long sau khi bị đánh tan sẽ trở lại thành gió như cũ. Mặt khác một con phong long thống khổ hú dài một tiếng, thân ảnh lập tức chậm lại.

Ma pháp tiên thủ đồng thời bắn ra 3 mũi ma pháp trường tiên mang theo hoàng sắc hỏa diễm xé toang không khí, thổ hệ ma pháp trường tiên không nghi ngờ gì chính là ma pháp tiên dùng để đối phó với phong long tốt nhất. Quả nhiên, một con phong long cổ và thân hình đồng thời trúng tiên, thân thể màu vàng nhanh chóng biến thành cứng rắn rồi ngã ra chẳng khác nào một đồng đất, sau đó biến mất ở trong không khí.

Đức Lỗ thân thể cơ hồ lộ ra trọn vẹn quơ chiến phủ dài 4 thước lên, điên cuồng lao đến, thiểm điện màu bạc từ trên không trung xẹt qua, một con phong long khổng lồ bị chém mất một chân, nhanh chóng biến mất.

Con phong long cuối cùng bị đám kiếm sĩ liên thủ chém lăn ra đất.

Hiệp thứ nhất, vô luận là thế nào đi nữa, người thắng lợi là đoàn mạo hiểm.

“Thú vị lắm” Ngâm Phong đột nhiên như phát hiện ra bảo bối, hai mắt nheo lại.

“Cẩn thận, nó có 2 cái đầu, cho nên nếu đồng thời thi pháp, tốc độ sẽ rất nhanh.” Từng là một ma pháp sư cấp 1, A Phong nhanh chóng phát hiện ra chỗ lợi hại của Ngâm Phong.

“Băng tuyết phong bạo...” Để ngăn cản Ngâm Phong lại phát động công kích, Ngã Mễ từ cự ly cách Ngâm Phong hơn 30 thước triệu hoán ra băng hệ ma pháp.

Tuyết từ trên đỉnh huyết động bay tán loạn, trong quá trình rút xuống không ngừng hình thành những mảng tuyết lớn hơn, Băng Nhận theo sau như núi đổ chém về phía Ngâm Phong.

Loại ma pháp cấp thấp này căn bản không thể gây ra thương tổn cho cự long được, Ngâm Phong chẳng thèm để ý đến, trực tiếp bắt đầu đại hình ma pháp kế tiếp... Đương nhiên băng hệ tinh linh cao cấp thì triển ra là một ngoại lệ, băng phiến đột phá tầng phòng hộ của Ngâm Phong, như một lưỡi dao xẹt qua người nó, phát ra tiếng xèo xèo, máu màu đỏ nhanh chóng chảy ra từ người Ngâm Phong.

Có lẽ đã lâu lắm rồi không có ai lưu lại vết thương trên người Ngâm Phong, trông mất màu trắng của nó lập tức phủ kín tơ máu, thống khổ gào lên một tiếng, thanh âm làm rung động huyết động trống trải, từ trên đỉnh động liên tục rút xuống những khối đá lớn nhỏ.

Trong con thống khổ, Ngâm Phong từ bỏ ma pháp vừa mới chuẩn bị... Đám ma pháp tinh linh như sóng cồn mãnh liệt dâng lên, ma pháp trận hình lục giác màu lam xuất hiện ở trước mặt mọi người, vẫn là hắc sắc ma pháp cự long từ dưới đất chui lên, tiếp theo lại một con cự long thứ 2 trỗi dậy.

Hắc ám long Lam Đạt? Được xưng tụng là chung cực vũ khí hủy diệt trên chiến trường, Lam Đạt cũng có thể đồng thời triệu hồi ra 2 đầu sao? Khi mọi người còn đang ngạc nhiên nhìn 2 đầu của Lam Đạt đồng thời ngẩng lên thì hắc sắc ma pháp hỏa diễm đã bạo phát ra.

Lam Đạt hướng công kích vào kẻ đã trực tiếp tấn công, Ngã Mễ... Vừa rồi chỉ có Ngã Mễ cùng với Ngâm Phong thành lập quan hệ công kích trực tiếp, hắc sắc hỏa diễm từ trên người Ngã Mễ bốc ra, quần áo màu trắng tức thì nhuộm đỏ máu, Ngã Mễ hét to một tiếng rồi ngã gục ra đất, mất đi tri giác.

“Ngã Mễ...” Đại Thanh Sơn từ phía sau hét lớn xông tới.

“Thần Đại Ny Nhã từ ái ơi... Xin ngài hãy ban nguyệt quang soi rọi cho những tín đồ của ngài!” Nặc khê vịnh xướng, trên bầu trời hé ra ánh trắng màu tuyết bạch, vết thương trên người Ngã Mễ nhanh chóng bắt đầu khép lại, miệng phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt thống khổ.

“Máu của ta, linh của ta, ta lấy danh nghĩa của ta kêu gọi ngươi xuất hiện, ta lấy tính mạng của ta đổi lấy công kích cường đại của ngươi...” A Phong 2 tay nâng đại kiếm lên, thanh âm trang nghiêm trầm trọng vang lên “Oa ——” Một ngụm máu tươi phun ra, trường kiếm màu bạc lập tức biến thành đỏ như máu.

“Phong ca, không cần đâu...” Thiên Lý Tuyết hô to định ngăn cản A Phong, nhưng mà...

Trường kiếm màu đỏ rung lên, 8 đạo kiếm khí màu lam từ trên trường kiếm phát ra, kể cả 2 đạo kiếm khí màu đỏ cũng phát ra rồi. Lam sắc kiếm khí đánh vào trên lớp phòng ngự của Ngâm Phong, bay lượn 4 phía, huyết sắc kiếm khí lại trực tiếp đột phá vào lớp phòng ngự, trên cánh phải của Ngâm Phong xuất hiện 2 lỗ hồng dài đến 1 thước, máu tươi lập tức phun ra.

“Máu của ta, linh của ta, ta lấy danh nghĩa của ta kêu gọi ngươi xuất hiện, ta lấy tính mạng của ta đổi lấy công kích cường đại của ngươi...” Thiên Lý Tuyết cũng 2 tay nâng đại kiếm lên, thanh âm trang nghiêm trầm trọng vang lên “Oa ——” Một búng lớn máu tươi phun ra, trường kiếm màu bạc lập tức biến thành đỏ như máu.

Bốn đạo kiếm khí màu lam cùng 1 đạo kiếm khí màu đỏ đồng thời bắn về hướng Ngâm Phong, trên người Ngâm Phong lập tức lại xuất hiện thêm một

miệng vết thương khác.

“Nhân loại hèn mọn, đi chết đi!” Một bức tường lửa lớn nhô lên, ngọn lửa gào thét nhằm về phía đám người mạo hiểm, tiếp theo hoàng sắc phong long lại xuất hiện, từ trên không trung gào thét quơ móng vuốt thật lớn lên, vài phong hệ tinh linh đẳng cấp cao cũng được triệu hoán ra.

Cơ hồ là chỉ trong nhất thời, mỗi người mạo hiểm đều trúng phải mê muội pháp, vật lý hỗn hợp công kích. Hai gã kiếm sĩ lập tức lao đảo ngã xuống, A Phong ra sức chém ngã một phong hệ tinh linh, sau đó lại bị long vĩ khổng lồ quật trúng, cả người bắn về phía biển lửa.

“Phong ca!” Thiên Lý Tuyết định thoát khỏi phong hệ tinh linh trước mắt, sau khi chém vờ một kiếm thì tung người lên tiếp được A Phong, hai người đồng thời bị hất về phía tường lửa. Thiên Lý Tuyết vừa mới định bò ra từ trong lửa thì phong hệ tinh linh đã bay múa dẫn động tường lửa, toàn bộ tường lửa như một ngọn núi quần lay 2 người.

“Phong ca...” Thiên Lý Tuyết ra sức ném A Phong, trong tay huyết kiếm phát ra mấy đạo kiếm quang đánh trúng phong hệ tinh linh, “Àm” phong hệ tinh linh bị đánh ngã ra đất, Thiên Lý Tuyết đánh tới, ôm chặt lấy tinh linh, 2 người vật lộn trong biển lửa.

“Thần Đại Nỵ Nhữ từ ái ơi... Xin ngài hãy ban nguyệt quang soi rọi cho những tín đồ của ngài!” Nặc định sử dụng khôi phục ma pháp quy mô lớn, có điều, 5 quả trứng bị nung chảy màu đỏ đen bỗng xuất hiện trước mặt hắn, liên tiếp phát sinh bạo phá, đem Nặc cùng ma pháp kiếm sĩ bên cạnh đập thành tro bụi.

Lão Lạc Khắc cùng Đức Lỗ đồng thời ném búa trong tay về phía Ngâm Phong, chiến phủ khổng lồ xoay tròn, Ngâm Phong trên người phát ra lam sắc quang mang, chiến phủ của Đức Lỗ lập tức bị đánh bay, chiến phủ của lão Lạc Khắc phát ra quang mang màu đỏ, vừa mới đột phá qua tám chấn vật lý công kích màu lam, đã vạch một vết máu trên cái đầu màu lam của con rồng.

Ngâm Phong lại thống khổ rống lên, long tức màu đỏ phun ra, Đức Lỗ đứng gần Ngâm Phong nhất trong nháy mắt đã biến mất giữa làn long tức.

Lão Lạc Khắc vờn 2 tay về phía chiến phủ khổng lồ, hào quang màu đỏ trên chiến phủ tái hiện, từ dưới chân Ngâm Phong bắn lên, lại bay trở về tay lão Lạc Khắc.

Đại Thanh Sơn bế Ngã Mễ di chuyển qua khắp các góc ngách, ôm cương thuẫn trên người hấn ra chiến đấu với phong hệ tinh linh.

Ma pháp trận màu lam lại xuất hiện, một con Lam Đạt thật lớn từ dưới đất ngoi lên, ba ngọn lửa ma pháp phun lên người lão Lạc Khắc cùng với Đại Thanh Sơn. Đại Thanh Sơn cùng lão Lạc Khắc đồng thời ngã ra đất. Đầu của lão Lạc Khắc va mạnh vào chiến phủ, tức thì ngất xỉu.

Chiến tranh tựa hồ đã gần đi đến hồi kết, đám người mạo hiểm đã không còn ai trụ vững nữa.

Không nghi ngờ gì, Ngâm Phong lại thi triển ra uy lực tuyệt vời của nó.

“Phụt ——” Máu tươi từ miệng Đại Thanh Sơn bắn ra, hắn cố sức lết về phía Ngã Mễ: “Ngã Mễ, không thể ngờ được, chúng ta lần đầu tiên đi ra ngoài đã... Kiếp sau, rất hy vọng lại có thể làm huynh đệ cùng ngươi.” Ngã Mễ từ trong hôn mê tỉnh lại, chất lỏng màu đỏ phủ kín mắt hắn, trước mắt là một thế giới màu đỏ: “Chúng ta bại rồi sao?” Hắn định vớ lấy Băng Nhận bên người, nhưng mà...

“Nhân loại hèn mọn, đi chết đi.” Tiếng Ngâm Phong quanh quẩn trong huyết động, cuối cùng mấy tinh linh tay cầm băng đao sáng như tuyết trượt đến.

Đại Thanh Sơn gắng sức nắm tay Ngã Mễ: “Lục Nhi, bạn tốt của ta, vĩnh biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Long Thần

“Thần” mãi mãi là một danh từ trong truyền thuyết.

Có rất ít người gặp được Thần, trừ các tế tự của Thần Thánh giáo đình ra, bọn họ luôn được xưng tụng là có thể trực tiếp đối thoại cùng với Thần. Trong thời kỳ đại hạn hoặc ôn dịch hoành hành, lễ dân cầu xin các tế tự đối thoại với thần, có thể cứu lễ dân trong cơn nước lửa. Đa phần tại các thời điểm, Thần luôn đại phát từ bi hiển hiện lực lượng thần thánh của mình, đương nhiên, cũng có một số tình huống, Thần không nguyện ý tác động vào bất cứ chuyện gì, có lẽ giống như lời các tế tự thường nói, thế gian bị vấn đục vì máu quá nhiều, cần phải mượn một tràng tai nạn để tẩy lễ một phen.

Trong truyền thuyết, Thần có 4 đẳng cấp, tối cao trên đỉnh chính là Sáng Thế Thần, truyền thế Thần bản thân không có danh tự, khi một tế tự bình thường thì thầm nhắc tới: “Thần của ta ơi” thì đều là cầu nguyện với Sáng Thế Thần.

Dưới Sáng Thế Thần là Long Thần Phái Lạc Đặc, trong truyền thuyết Long Thần Phái Lạc Đặc cũng là Chiến Thần bách chiến bách thắng, hơn nữa không phải do Sáng Thế Thần tạo ra, bởi vậy được độc hưởng loại vinh dự này.

Sáng Thế Thần sau khi sáng tạo thế giới, đã vô cùng mệt mỏi, trên thế giới để lại 5 loại tài nguyên độc hữu: Phong, Hỏa, Thổ, Băng, Thủy. Sáng Thế Thần để quản lý 5 loại tài nguyên này, lập tức sáng tạo ra ngũ đại tinh linh.

Sau đó, Sáng Thế Thần sáng tạo ra các chư thần khác, Long Thần Phái Lạc Đặc cũng sáng tạo ra 5 hệ Thần thánh cự long.

Thần có thể phủ khắp thiên hạ

Kết giới xuất hiện trong phạm vi 20 thước ở trước mặt Đại Thanh Sơn, quang mang màu xanh biếc chiếu sáng toàn bộ sơn động, vô luận là Ngâm Phong hay là băng hệ, phong hệ tinh linh đều cảm thấy rung động thật lớn, kết giới lớn như vậy liệu có thể triệu hoán lực lượng như thế nào?

Quang mang màu xanh biếc tiêu thất, một con rồng lục cấp 2 xuất hiện, nó nửa nằm trên mặt đất, nó tựa đồ đang cắn một con thần lân to màu nâu, cái đuôi thần lân vẫn còn thò ra bên khố miệng nó, nước miếng tí tách chảy xuống mấy con thần lân vẫn còn bị quắp trong tay giờ lên, rồi lại chảy xuống cái bụng màu lục.

Hiển nhiên là trước khi Lục Nhi bị thế ngôn thần thánh triệu hoán về, chắc là đang nằm trong một đồng chẵn, chậm rãi nhắm nháp mỹ vị thần lân.

Đột nhiên bị triệu hoán đến chiến trường, Lục Nhi lập tức phát hiện trước mắt Đại Thanh Sơn cùng Ngã Mễ miệng thổ huyết, nó đi đến bên cạnh Đại Thanh Sơn, chăm chú nhìn hân... Là ai đã dẫm thương bạn của Thần Long nặng như vậy? Là ai?

Người ký kết thần thánh khế ước với Thần long chính là đồng bọn cả đời của rồng, vô luận kẻ nào cũng không thể thương tổn. Mặc dù rồng vẫn đang còn nhỏ, nhưng có dòng máu thần thánh của Thần long, truyền qua bao thế hệ vẫn giữ vững ngạo khí không thể khi nhục.

“Vù...” Long tức màu xanh từ trong miệng Lục Nhi phun ra, ánh mắt màu lam tràn ngập tơ máu đỏ, hai cái cánh nhỏ tăng tốc huy vũ trên không trung.

“Ha ha... Ha ha...” Cả 2 cái đầu to của Ngâm Phong cùng cười sảng sặc, 2 chân trước vuốt da bụng: “Thần thánh cự long... Há há... Đã 500 năm chưa được thấy Thần thánh cự long lớn như vậy rồi.” “Này, Tiểu lục long, ngươi là người kế vị của băng hệ cự long hả? Đề ta ăn ngươi a, ha ha... Đáng tiếc ta không phải là lục sắc cự long, nếu không chắc phải lo lắng cho kẻ kế vị của băng hệ cự long lắm, ha ha...”

Lục Nhi hiển nhiên nghe hiểu lời Ngâm Phong nói, lại càng thêm tức giận, trong thế giới của rồng, cấp vị là thứ không thể vượt qua, cho dù là một thần thánh cự long bình thường, đối với rồng cũng có lực chi phối tuyệt đối. Mà là lục đại Thần thánh cự long trong thiên hạ thì lại càng có uy quyền tuyệt đối trong thế giới loài rồng, không có con rồng nào dám khiêu chiến quyền uy của Thần long như Ngâm Phong vừa rồi.

Tia chớp màu lam từ trên không trung đánh thẳng về phía Ngâm Phong, cho dù là cường giả như Ngâm Phong cũng không thể lờ đi tia chớp của Thần long, phía trên Ngâm Phong nhanh chóng được che phủ bởi tấm chắn ma pháp màu lam, đện quang màu lam huyền hóa ra các sắc thái hoa mỹ màu đỏ, màu vàng, như thủy ngân lưu động ở trên tấm chắn ma pháp.

“Ha ha, ta muốn xem xem thượng vị thần long thì có gì lợi hại!” Ngâm Phong khinh thường.

Vài cái hóa nguyên tố lập tức xuất hiện ở trước mặt Ngâm Phong, hiển nhiên, Ngâm Phong vô cùng hiểu biết, phong long, ma long Lam Đạt đối với thần long cao cấp không có hiệu quả, cho nên trực tiếp triệu hồi ra hóa nguyên tố để sử dụng công kích vật lý.

Hóa nguyên tố chính là ma pháp cấp 2, xem ra Ngâm Phong cũng quá khinh thường băng hệ long nhỏ bé trước mắt này.

Trong cơn tức giận, Lục Nhi phun ra long tức màu lục hướng về phía 3 cái hóa nguyên tố trước mặt, băng thủy tương dung, băng vốn là hệ thủy, thủy hỏa tương khắc, mà Thần thánh cự long cho dù là ấu long cấp 2 cũng không thể khinh thường, hóa nguyên tố cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong long tức.

“Cẩn thận.” Ngay lúc Lục Nhi đang còn vô cùng đắc ý nhìn kết quả trước mắt, Đại Thanh Sơn bỗng phát hiện ra nguy hiểm.

Từ chi trước Ngâm Phong phát ra 4 quả trứng màu đỏ nung chảy, rầm rầm rầm rầm, Lục Nhi không còn cơ hội trốn tránh, ăn ngay 4 đòn cực mạnh, bị đánh bật lên trên cao.

Chất lỏng màu đỏ lập tức từ khố miệng Lục Nhi chảy ra, nó cơ hồ không hề dừng lại, đôi cánh nhỏ trên mặt đất lập tức giương lên. Bị ăn đòn đau, Lục Nhi bày ra bạo trạng: thiểm điện, băng nhận, khói độc... Tất cả đều là ma pháp công kích cấp 1, 2 cơ hồ đồng thời bắn về phía Ngâm Phong, vừa phát động vô số ma pháp công kích, Lục Nhi cũng đồng thời phe phẩy cặp cánh nhỏ vọt tới.

Tấm chắn ma pháp màu lam trúng phải đại bộ phận công kích, ngẫu nhiên có 2 đạo thiểm điện xuyên thấu qua tấm chắn đánh vào người Ngâm Phong, nhưng lập tức lại bị long lân màu lam hấp thu.

“Lục Nhi, đừng xông tới nữa, chạy mau!” Đại Thanh Sơn đại khái mới đoán ra được là mình đã dùng ma pháp trận triệu hồi Lục Nhi, đã lập tức chìm trong nỗi hối hận sâu sắc, thấy Lục Nhi vọt tới, bèn dồn sức dùng thanh âm cuối cùng của mình hét lên.

Ma pháp quang ảnh tiêu thất, Lục Nhi lại bị 2 quả cầu chớp bật ngược lại đón đầu, cánh trái đã rũ xuống, song Thần thánh cự long ngạo khí lại chẳng hề có chút nổi giận nào, nó trực tiếp phát ra băng hệ ma pháp cấp 3, Băng chi thương lâm, từng tảng băng trụ lớn từ dưới chân Ngâm Phong đâm lên, mới đầu băng thương còn vô cùng nhỏ, càng về sau, băng thương đường kính 1 thước đã bắt đầu xuất hiện với số lượng lớn, Ngâm Phong cũng thực sự không ngờ công kích đột nhiên từ trên trời lại biến thành dưới mặt đất, cố sức tránh né vài cái, băng thương thực sự quá nhiều, đã có 2 khối trực tiếp đâm vào chi sau của Ngâm Phong, Ngâm Phong thống khổ rít gào, nó mở ra đôi cánh màu lam, rồi khỏi mặt đất.

Răng rắc, răng rắc, băng thương không ngừng sinh trường vọt thẳng lên bầu trời, một thước, hai thước, ba thước, năm thước, mười thước, Ngâm Phong rốt cục chịu đựng không nổi loại nguy hiểm không ngừng dâng lên này, đôi cánh không lồ nhẹ nhàng rung lên, thân thể to lớn như một mũi tên nhọn bắn đi, móng vuốt sắc bén chẳng hề phí sức đã chộp được cổ Lục Nhi.

Cự long trưởng thành Ngâm Phong chiều cao đã ngoài 40 thước nếu đứng thẳng, như vậy bình thường cao chừng 15 thước, chi trước ít nhất cũng dài đến 2 thước, mà Lục Nhi còn nhỏ kể cả tính gộp cả đuôi cũng còn chưa đến 2.5 thước (đuôi dài 1 thước, cho nên Lục Nhi thực tế độ cao chừng 1.5 thước). Lục Nhi bị nhắc lên như một con chuột nhỏ. Ngâm Phong dùng một ngón tay cứa qua cổ nó, Lục Nhi sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi —— Trần ngập máu.

Cái đầu không lồ của Ngâm Phong kề sát vào Lục Nhi: “Tiểu tử kia, gặp phải ta coi như là ngươi không may rồi, ta đại khái là con rồng duy nhất trên thế giới này dám không tuân thủ quy tắc rồng tránh rồng. Không riêng gì ngươi, kể cả Long Thần Phái Lạc Đặc có đặc biệt đến đây thì ta cũng vậy thôi, ha ha...”

“Thật không?” Thanh âm lạnh lùng tựa như vang lên ở bên tai mỗi người.

“Ngươi nếu đã to gan lớn mật thì vì sao suốt 500 năm qua phải trốn ở chỗ này? Dựa vào ma pháp trận do thiên địa sinh ra để che giấu khí tức của rồng!” Là ai? Ai lại có được sự uy nghiêm như thế, thanh âm thực sự nghe như một lời tuyên án tận thế.

Không biết là từ khi nào, tại nơi cao nhất của huyết động đã xuất hiện một con rồng —— Một con hoàng kim long, nó huyền phù ở trên không trung, là huyền phù thực sự, đôi cánh màu vàng cũng không hề duỗi ra, con rồng này cũng không phải là quá lớn, tựa hồ chỉ là một con rồng nhỏ, cao chừng 3 thước, nhưng ngữ khí trong lúc nói chuyện lại vô cùng già nua.

Đó là một loại cảnh tượng mà nhìn như con rồng kia có vẻ ở rất xa, song tựa hồ lại ngay tại trước mắt, duỗi tay ra là có thể đụng phải, nhìn như một con rồng rất nhỏ, làn sóng vẩy uốn lượn phát ra quang mang lấp lóe, đập vào ánh mắt của mỗi người. Toàn thân nó tựa hồ lóe lên thứ gì đó nhìn không rõ, uy nghiêm? Khí thế? Hay là một thứ gì đó khác nữa? Không thể mô tả được.

“Long Thần?” Kể đầu tiên có phản ứng chính là Ngâm Phong, trong nỗi khiếp sợ vô cùng, tay nó duỗi ra, Lục Nhi từ giữa không trung rơi xuống dưới, đập mạnh ra đất.

Ngâm Phong màu lam đầu héo rũ xuống, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi, nhưng cái đầu màu đen thì vẫn ngẩng cao như cũ: “Hắc, không cần nhiều lời, trốn tránh 500 năm, thật không ngờ lại bị một loài bò sát nhỏ làm hỏng đại sự, không phải ta sợ ngươi mà là ta đang chờ thời cơ tốt đến.”

“Nói nhiều vô ích, đến đây đi, xem thượng thế Long thần chủng tộc ta đây so với ngươi rốt cuộc ai mạnh hơn ai.” Ngâm Phong tiếp tục hành động kinh thế hãi tục của nó, phát động công kích với Long Thần Phái Lạc Đặc.

Bốn quả trứng nung chảy như những tia chớp liên tục bổ về phía Long Thần giữa không trung.

Long Thần cũng chẳng hề động đậy, để cho những quả trứng nung chảy oanh tạc trên người mình.

“Cẩn thận!” Ngã Mễ dần dần khôi phục lại, vừa rồi đã lãnh hội uy lực của những quả trứng nung chảy, sốt ruột hét to một tiếng.

Đặng sau những làn khói đỏ, thân ảnh Long Thần hiện ra vẫn không hề nhúc nhích: “Ngươi còn ma pháp nào lợi hại hơn không, để ta lãnh hội thử uy lực của hậu duệ thượng thế Long Thần một chút xem.”

“Sinh vật hắc ám, phát ra toàn bộ lực lượng của ngươi đi.” Là loại ma pháp gì mà rồng lại phải ngâm xương? Cái đầu đen của Ngâm Phong khê hô hoán.

Giữa không trung lóe lên ma pháp trận hình lục giác màu đỏ, 2 sinh vật màu đen xầu xí cao 10 thước giãy dụa từ trong ma pháp trận bước ra. Thân thể chúng đỏ như máu, sau lưng cũng có 2 đôi cánh màu đỏ, trên đầu có 2 cái sừng thật dài, khác với sừng thẳng tắp của Long tộc, nó có hình gấp khúc, một cái đuôi toàn màu đen phe phẩy ở sau lưng.

Ác Ma, Ác Ma Vương? Ác Ma Vương trong truyền thuyết bị Sáng Thế Thần giam cầm ở Ác Ma đảo? Chẳng lẽ thực sự có loại sinh vật đáng sợ này?

Hai Ác Ma Vương tựa hồ chỉ trong nháy mắt đã thuận di đến bên cạnh Long Thần, quơ nắm tay thật lớn ra, há cái miệng to như chậu máu, vuron dài cái lưỡi màu đỏ, trên đầu lưỡi còn có một cái móc thật dài, bàn chân to tướng vuron ra những móng vuốt sắc nhọn.

Quyền đánh, niệm cấn, trào cào.

Long Thần tựa hồ bị bao phủ giữa 2 quái thú.

“Hắc ám nguyên hỏa, hãy phóng ra cấm chú của ngươi đi.” Cho dù cái đầu màu lam không dám phóng ra ma pháp gì, nhưng hiển nhiên, cái đầu màu đen đã chủ đạo toàn bộ thân hình, cho dù là một cái đầu rồng, cho dù là mỗi một cấm chú ma pháp không lồ đều cần đọc chú ngữ, nhưng Ngâm Phong phóng ra ma pháp tốc độ vẫn vô cùng nhanh như trước.

Hắc ám nguyên hỏa? Pháp thuật công kích lợi hại nhất trong truyền thuyết? Lôi Cát trước khi rời khỏi Ngã Mễ, trong mấy khóa học cuối cùng dạy Ngã Mễ cũng đã nhắc đến một số cấm chú ma pháp trong truyền thuyết. Hắc ám nguyên hỏa chính là một trong số đó, ma pháp trong truyền thuyết như vậy, cho dù là rồng cũng không thể chịu nổi, lời Lôi Cát miêu tả khi đó Ngã Mễ vẫn còn nhớ rất rõ: Để triệu hoán hắc ám nguyên hỏa thiêu đốt toàn bộ xung quanh, phải có lực lượng cường đại và biết tiết kiệm pháp lực, đó là loại pháp thuật nhanh nhất có tác dụng trên phạm vi rộng. Tuy nhiên khuyết điểm là

công kích càng nhiều đối tượng thì lực sát thương của lửa lại càng giảm bớt. Nếu chỉ dùng để công kích một đối tượng, hiệu quả đạt được sẽ là cao nhất. Nếu cấp bậc pháp thuật đủ cao thì đối tượng bị thiêu đốt sẽ không thể nhúc nhích.

Ngon lửa màu đen toát ra, bay lượn, vây chặt lấy Long Thần.

“Dị giáo đồ, ta lấy danh nghĩa chân thần khiển trách hành vi ngu xuẩn của ngươi.” Ngâm Phong tiếp theo lại thì triển ra một cái cấm chú trong truyền thuyết.

Thần chi khiển trách? Đó cũng nà nội dung cuối cùng mà Lôi Cát nhắc tới trong mấy khóa học: Một số tế tự của Thần Thánh giáo đình, khi pháp lực và quyền thế đạt tới địa vị đủ cao, thường thường vọng tưởng thân thể của chính mình đã thành thần, hơn nữa còn thu một lượng lớn môn đồ, tuy cuối cùng cũng sẽ bị trục xuất khỏi Thần Thánh giáo đình, nhưng hẳn có thể phát huy lực lượng của thần —— Lấy thân lực của bản thân giáng xuống mục tiêu Sự trừng phạt của “Thần”, năng lực càng mạnh, tín đồ càng đông, lực sát thương càng lớn, cũng có thể khiến cho mục tiêu rơi vào trong một mớ hỗn loạn.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Ngâm Phong cũng cho rằng mình là thần sao? Hẳn là thần gì chứ? Tân Long Thần chẳng?

Liên tiếp 3 cái cấm chú trong truyền thuyết, Long Thần lại tựa hồ hoàn toàn không có phản ứng, hẳn còn có cơ hội sao?

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 30: Thần Long Tam Đoạn

Cuộc đời của một con rồng sẽ có 5 loại trạng thái: Rồng vừa mới sinh ra, là ấu long còn nhỏ, ấu long chỉ cao khoảng 1 thước, thích sôi nổi, có thể vô ý thì triển long tức cơ bản nhất của Long tộc.

Sau đó chính là rồng giai đoạn 2, tốc độ hành động vô cùng nhanh, nhưng cũng chưa biết bay, có thể tùy ý thì triển các loại ma pháp sơ cấp.

Rồng cấp 3 có thể bay lên chín tầng trời, có thể phóng ra các loại trung cấp ma pháp, thời kỳ này cự long đã có lực tàn phá rất lớn, thường thường rồng ở các nơi làm loạn cơ bản đều ở trong thời kỳ này, bởi vì chúng thực sự chẳng có việc gì, hơn nữa lại có tính hiếu động trời sinh.

Sau đó, là rồng cấp 4, rồng cấp 4 có uy lực cực kỳ cường đại, tùy ý sử dụng các loại ma pháp cao cấp, thời kỳ này rồng đều có sào huyệt riêng của mình, lúc này Thần thánh cự long đã có thể xưng là tuyệt đỉnh cơ trí.

Rồng cấp 5 là rồng ở giai đoạn cuối cùng, Thần thánh cự long tại giai đoạn này đã có thể biến hóa ra các loài khác, trong thời kỳ này cự long bình thường đều có năng lực có thể hủy diệt một thành thị.

Sơn hải kinh, Câu chuyện về loài rồng còn nhiều người chưa biết

Ác Ma Vương màu đỏ đen, hỏa nguyên màu đỏ đen, sắc khiển trách màu đỏ đen, cơ hồ màu đỏ đen đã trở thành chúa tể duy nhất trong huyết động.

Giữa sân khấu tràn ngập màu đỏ đen soi rọi khắp nơi, ngẫu nhiên vẫn lộ ra quang mang màu vàng từ lân phiến của Long Thần.

“Ngâm Phong, ngươi còn có pháp thuật gì nữa không?” Thanh âm lạnh lùng xuyên thấu qua hết thảy sắc đỏ đen.

“Phù... Phù... Phù... Phù... Phù...” Ngâm Phong từng đợt từng đợt thở phì phò, cho dù Ngâm Phong có là cường giả, liên tục phóng ra 3 cái cấm chú cũng là đã kích rất lớn đối với thân thể, nó ngay cả nói cũng không thành hơi nữa.

Thiểm điện màu vàng chớp hiện ra, phẳng phất như vô hạn kim sắc lưu tinh từ trên vòm trời xẹt qua.

Ngon lửa màu đỏ đen đột nhiên tăng vọt, bắn ra 4 phía, tiếp theo, 2 Ác Ma Vương bị công kích, còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra, một con Ác Ma đã bị nghiền nát, con Ác Ma còn lại đập đôi cánh lớn hy vọng có thể thoát khỏi hiện trường, song tia chớp màu vàng đã đuổi theo nó, từ trong tia chớp vurun ra một cái long trảo, nhẹ nhàng vỗ vào đầu Ác ma, Ác ma như bị sao băng giáng trúng, thân hình khổng lồ bị quăng đi giữa không trung, đập vào đỉnh huyết động, mưa máu màu đen từ trên trời đổ xuống.

Quang mang màu vàng biến mất, Long Thần huyền phù ở trước mặt Ngâm Phong.

“Ngươi còn gì để nói không?”

“Phái Lạc Đặc, ngươi...” Ngâm Phong thở hỗn hển: “Sáng Thế Thần đã chết, vòng xoay vận mệnh lại lần, cả ngươi lẫn ta đều không thể chống đỡ nổi loại biến hóa này. Chúng ta đều là ứng với kiếp mà sinh, ứng với kiếp mà chiến.”

“Hừm, ngươi thân là rồng bậc thấp, thân phạm tứ đại cấm luật của rồng: phản bội lời thề, gây thương tổn sinh mệnh, coi thường bề trên, tự cho mình là thần, giả truyền vận mệnh! Ngươi đích thực ứng với kiếp mà sinh không phải là ngươi.” Thanh âm lạnh lùng của Long Thần lại vang lên.

“Nói vậy, 1000 năm trước, ta đã biết ta chính là Tân Long Thần ứng vận!” Cái đầu khổng lồ của Ngâm Phong rít gào, long trào nhanh như chớp chớp tới Long Thần. Cái đầu màu đen lộ ra răng nanh to tướng, liều mạng muốn cắn rách da Long Thần.

Cánh Long Thần khẽ đập, vỗ lên đầu Ngâm Phong, tựa như vói Ác Ma, “Àm ——” Ngâm Phong trực tiếp ngã ra đất.

“Phù... Phù...” Ngâm Phong giãy dựa ngóc lên.

“Thân là long tộc, ngươi là kẻ kế thừa huyết nhục của ta, ta thật sự không thể...” Trong thanh âm lạnh lùng của Long Thần bỗng lộ ra một tia cảm giác khác lạ: “Hồng Dạ.”

“Có.” Trong động huyết đột nhiên lại hiện ra một con cự long màu đỏ.

Hồng Dạ? Hẳn chính là Hồng Dạ trong truyền thuyết? Ngà Mễ, Đại Thanh Sơn, Lục Nhi đều ngờ ngác nhìn long vật anh hùng mới hiện ra trước mắt, thủ hạ được Long Thần tín nhiệm nhất trong truyền thuyết, hẳn vốn tên là Kha Thập Đa Di Á, ý nghĩa là anh hùng Long tộc, sau là bởi vì khi hắn vừa xuất hiện trước mắt thế nhân thì đã khiến cho bầu trời Trạm Lam biến thành đêm màu đỏ, bởi vậy sau này bất kể là Người, Rồng hay Thần đều gọi hắn là Hồng Dạ, cùng là Hóa hệ Thần thánh long.

“Đợi ta cùng bọn họ nói chuyện một lát, sau đó ngươi hãy... Ta không muốn chứng kiến cảnh đó.”

“Thái Mục Cách Nhĩ Tái, ta luôn luôn được ta chú ý đến, ngươi là Thần thánh Long tộc đầu tiên cùng phổ thông nhân loại ký kết khế ước kể từ khi ta sáng tạo ra Long tộc... Có lẽ thật sự bánh xe vận mệnh đã an bài.” Lúc này giọng Long Thần đã không còn vẻ lạnh lùng nữa.

“Đại Thanh Sơn, ngươi phải đối xử tử tế với Thái Mục Cách Nhĩ Tái, ta... Ta không thể lo cho ngươi được, ngươi nói với gã nhân loại tên là Trì Hân Phong đó hãy cẩn thận một chút, đừng để ta phải tìm hắn...” A? Nghe thấy lời uy hiếp từ miệng Long Thần, cảm Ngà Mễ gục xuống.

“Vâng vâng, Long Thần bệ hạ tôn kính.” Mặc dù thân bị thương nặng, mặc dù lần đầu tiên trông thấy Long Thần sánh ngang hàng với Sáng Thế Thần, cũng chẳng hề ảnh hưởng đến việc Ngà Mễ phát huy: “Người xem, chúng ta đều đã bị thương, người đi rồi, chúng ta cùng Lục Nhi chắc chỉ còn nước phơi khô nơi đây ngoài.”

Sau khi quang mang màu vàng thoáng hiện, Ngà Mễ cùng với Đại Thanh Sơn cũng cảm thấy vết thương trên người mình đã khá hơn nhiều.

“Long Thần bệ hạ, bên kia còn có mấy bằng hữu của ta, xin hãy giúp chữa trị một chút.” Ngà Mễ chỉ A Phong cùng lão Lạc Khắc đã té xỉu.

“Bánh xe vận mệnh lại bắt đầu rồi, ngươi phải tự tay làm thôi...”

“Thái Mục Cách Nhĩ Tái, ngươi là ứng vận mà sinh, cấp cho ngươi năng lực cực kỳ cao a ——” Trên trời giáng xuống quang mang màu vàng, quang mang đột nhiên tăng vọt rồi bỗng lùi về, dưới sự hấp dẫn của ánh sáng vàng, trên người Lục Nhi phát ra lục sắc quang mang, cùng quang mang màu vàng trên dưới hô ứng. Đột nhiên sau một tiếng vang thật lớn, Lục Nhi thân hình bỗng lớn lên, thân cao hơn 3 thước, da thịt vốn là màu xanh bỗng giãn nở ra, trên không trung, Lục Nhi khẽ vỗ cánh, bay vút lên trời.

Theo sau, từ trong tay Long Thần lại hiện ra quang mang màu vàng dữ dội, hào quang dần dần thu nhỏ lại biến hóa, cuối cùng hóa thành một thanh kỳ sĩ thương thật dài: “Đại Thanh Sơn, long thương bình thường không thể phối hợp với Thần thánh cự long tấn mãnh, tặng cho ngươi một ngọn Long thương mà thiên thần đã từng sử dụng.”

Nói xong, Long Thần nhẹ nhàng vỗ cánh, bay về phía đình huyết động.

“Áy, đợi đã.” Ngà Mễ vội vã gọi to: “Vất vả lắm mới gặp được một lần, người sao chẳng cho ta chút gì vậy?? Thật không công bằng, cho ta một con rồng cũng được mà, thậm chí là trứng rồng thôi cũng được.”

“Bất luận là kẻ nào cũng không thể thúc đẩy được bánh xe vận mệnh.” Long Thần biến mất ở trên huyết động.

“Ngâm Phong, ngươi chi bằng hãy tự sát đi.” Không thể ngờ được Hồng Dạ trong truyền thuyết lại có thể hiền lành như thế.

“Hắc, sai lầm duy nhất của Phái Lạc Đặc là đã quá đề cao ngươi.” Ngâm Phong giãy dựa, ưu thế của phong hệ long lập tức hiển hiện ra, cánh khẽ đập, hắn đã phiêu phù trong không trung.

“Thật không?” Hồng Dạ há cái miệng rộng ra, hỏa diễm long tức màu đỏ như bài sơn đảo hải phun tới. Ngâm Phong ở trên không trung nhanh chóng tránh né, song phạm vi long tức cơ hồ trải rộng toàn bộ đình huyết động. Rốt cuộc đã có mấy cụm lửa bắn trúng Ngâm Phong, trong cơn thống khổ, Ngâm Phong lại rơi xuống.

“Thân là Long tộc cấp thấp, ngươi cái đồ ngu xuẩn này khi nào thì mới có thể chân chính lý giải được năng lực của Long tộc cấp cao, hắc, để kiếp sau thử xem đi.” Hồng Dạ đem toàn bộ thân hình khổng lồ dừng lại trước người Ngâm Phong, một chân dẫm lên cái đầu màu lam của nó.

“Muốn ta chết, ngươi cũng phải trả một cái giá đắt.” Ngâm Phong tính cách mạnh mẽ như liệt hỏa phát động công kích cuối cùng, cái đầu màu đen của nó kéo thân hình khổng lồ há mồm cắn vào cánh Hồng Dạ.

Hồng Dạ không kịp đề phòng, cánh bên phải cũng bị cắn trúng một cái thật mạnh.

Thân là long tộc cấp cao, thân là dũng sĩ ưu tú nhất của long tộc, còn chưa có bất luận kẻ nào có thể làm Hồng Dạ bị thương nặng, chẳng hề có đau đớn sau khi trúng thương, Hồng Dạ chẳng thèm nhìn tới vết thương của mình, liệt điểm màu đỏ từ trên người hắt phun ra.

Tựa như tia chớp, cái miệng lớn của nó cắn vào cổ cái đầu màu lam của Ngâm Phong, chỉ trước liềm mạng xé rách.

"Răng rắc —— Ngao ——" Sau một tiếng vang thật lớn, Ngâm Phong phát ra tiếng rống thảm thiết. Dưới công kích quá lớn, cái đầu màu lam đã bị Hồng Dạ cắt đứt.

Nhưng mà, trước mắt lại xảy ra biến hóa lớn. Trong khi Ngâm Phong thống khổ gào thét, sương mù màu đen dâng lên, từ từ bao phủ thân hình Ngâm Phong, sau khi lớp sương mù biến mất, Ngâm Phong cũng đã biến mất. Trong động vang lên thanh âm cuối cùng của Ngâm Phong: "Hồng Dạ, vô cùng cảm ơn người đã thay ta cắt đứt cái đầu đã khiến ta phải thống khổ hơn 1000 năm. Nhớ lấy, lần sau người sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa đâu. Ha ha, từ nay về sau Long Thần cũng không thể tìm được ta."

???

Chẳng lẽ trong mấy trăm năm qua, Ngâm Phong vẫn lần trốn nguyên nhân là bởi vì cái đầu màu lam sẽ phát ra thứ gì đó khiến Long Thần cảm giác được? Như vậy, hiện tại cục diện này đã hoàn toàn bị phá hủy.

"Đồ nhát gan, đừng hòng chạy." Hồng Dạ vỗ cánh, biến mất ở trên đỉnh huyết động.

"Ồi da ——" Ngã Mễ miệng phát ra một tràng tạp âm sợ hãi: "Này, sao lại thế này?? Mới đó đã đi cả rồi sao? Long Thần đúng là quý hẹp hòi, nhưng mà đi thì đi, ha ha, nơi này sao lại nhiều bảo bối như vậy nhỉ??" Ngã Mễ cười điên đại hướng về phía đồng châu báu như một ngọn núi nhỏ mà Ngâm Phong bỏ lại.

"Ngã Mễ —— Mau đi cứu người." Đại Thanh Sơn tiện tay nhặt lên một món đồ vật ném về phía Ngã Mễ đang tiến về chỗ núi vàng.

"Ừ, được, được, người nói rất đúng, cứu người vẫn là quan trọng hơn, dù sao thì châu báu cũng không chạy được." Ngã Mễ lưu luyến nhìn đồng châu báu.

Sau khi khẩn cấp cứu giúp, A Phong và lão Lạc Khắc đều tỉnh dậy.

"Ngã Mễ, những người khác đâu? Ngâm Phong đâu?" A Phong nhìn rõ người trước mặt, lập tức sốt ruột hỏi.

"À... Bọn họ đều chết cả rồi." Ngã Mễ cúi đầu.

"Tuyệt..." A Phong roi lệ.

"Song đầu long Ngâm Phong cũng đã chết rồi." Ngã Mễ tiếp tục nói.

"Hà?" Ba người tại hiện trường đều giật mình nhìn Ngã Mễ.

Không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của Đại Thanh Sơn, Ngã Mễ tiếp tục nói: "Bên kia là cái đầu rồng của nó. Thân thể nó toàn bộ đã bị nát. Về phần nó chết như thế nào, vô cùng có lỗi, chúng ta cũng không được chứng kiến, tựa hồ là Đại Thanh Sơn triệu hồi ra tọa kỵ long Lục Nhi của hắn, khi chúng ta tỉnh lại thì đã thấy tràng diện này rồi." Mặc dù là nói dối, nhưng danh sư xuất cao đồ, Ngã Mễ trên mặt tràn ngập màu sắc mê mang, căn bản nhìn không ra bất kỳ một phản ứng nào khác, mà những vết máu trên đất tựa hồ cũng làm chứng cho Ngã Mễ.

"Ài, thật khó quá." Lão Lạc Khắc cố nhắc mình dậy: "Hơn 20 người, cuối cùng chỉ còn lại 4 chúng ta. Bất quá có rất nhiều hậu sự cần phải xử lý. A Phong, người xem làm thế này bây giờ?"

"Đúng rồi, A Phong, Ngâm Phong lưu lại rất nhiều châu báu, có nên chia cho đám huynh đệ đã chết hay không?" Ngã Mễ tỏ vẻ hào phóng.

"Ừ, cứ thế đi, ta cùng với lão Lạc Khắc ở lại chỗ này xử lý hậu sự, hai người các người đi giao nhiệm vụ đi, trừ 2 đội ngũ toàn quân đã bị diệt ra, tính ra chúng ta 3 đội ngũ hoàn thành. Tiền còn lại ở đây, ta trước tiên sẽ cấp cho các huynh đệ đã hy sinh, ngoài ra sẽ chia làm 5 phần, các người sau này hãy tìm lão Lạc Khắc mà lĩnh a. Hắn là dong binh đoàn của đại lục này." A Phong chậm rãi nói.

"Được, hắc hắc, thật sự là tiếc khi phải rời khỏi một đồng tiền như vậy, nhưng mà ta lại thực sự nghĩ không ra có nhiều tiền như vậy thì phải làm gì cho tốt, càng không biết đem số tiền này đi đâu để bảo hiểm" Ngã Mễ có chút tiếc nuối tự khiển trách mình.

Thi triển một cái phiêu phù ma pháp, cái đầu rồng khổng lồ trôi nổi giữa không trung, Ngã Mễ gọi Lục Nhi bay qua ôm cái đầu rồng khổng lồ rời khỏi huyết động.

Đại Thanh Sơn đem một số dược phẩm cuối cùng trên người mình để lại hết cho A Phong, rồi cũng lưu luyến cáo biệt.

"Nhớ kỹ khi nào tới quốc đô thì đến tìm ta." Lão Lạc Khắc quay sang Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn hô một tiếng.

"Được."

Q.2 - Chương 31: Chương 31: A

Kỷ niệm Ngâm Phong

Ngâm Phong đồng chí là viên cổ cự long, hơn 1000 tuổi, vì trợ giúp nhân dân thế giới chống lại chủ nghĩa bá quyền, bị đày đến Ác Ma đảo, chịu khổ cực không lâu thì đến với thế giới này.

Đầu tiên là tham gia cuộc phản kích chiến Bàng Lô đế quốc, nó là một anh hùng can đảm, trong thời điểm nguy cấp nhất, đã đem toàn bộ lực lượng của một con rồng, hoàn toàn đập nát kế hoạch xâm lược của Bàng Lô đế quốc, hơn nữa còn tự tay giết chết kẻ đầu sỏ — Ước Nhĩ thái tử.

Sau này nó vì muốn giải cứu thế nhân khỏi thói quen mê luyện tiên bạc, đã tổ chức một loạt kế hoạch mượn tiền lớn, đối mặt với đám hung thần giữ cửa, đối mặt với lũ tư bản làm giàu qua bóc lột mồ hôi mà xương máu của nhân dân lao động, Ngâm Phong đồng chí chưa từng nhân từ nương tay, hơn nữa còn luôn đạt được thắng lợi cuối cùng.

Ba tòa đại sơn để có thể yên tâm bóc lột nhân dân, để tiêu trừ hy vọng của nhân dân lao động, trước sau phải rất nhiều nhóm bộ đội đặc chủng đột kích đánh Ngâm Phong đồng chí, nhưng Ngâm Phong đồng chí luôn giảng cho bọn họ những đã kích lớn lao. Qua đó, đồng chí đã triệt để xây dựng nên hình tượng quang huy dấu không thể chiến thắng.

Khi đối diện với nhân vật đại biểu của 3 tòa đại sơn — Long Thần Phái Lạc Đặc trong đấu tranh, Ngâm Phong đồng chí càng biểu hiện sự dũng mãnh, hơn nữa còn biết rõ: địch tiến ta lui, địch lui ta áp dụng phương pháp đánh du kích.

Toàn bộ chúng ta đều phải học tập tinh thần không hề có lòng vụ lợi của hắn. Xuất phát từ điểm đó, có thể trở thành người có ích cho nhân dân. Năng lực cá nhân có lớn có nhỏ, nhưng chỉ cần có tinh thần ấy, sẽ trở thành một con người cao thượng, một con người thuần túy, một con người có đạo đức, một con người thoát ly được tầng lớp thấp, trở thành người có ích cho nhân dân.

Hậu thế cảm thụ – Nhìn nhận vấn đề dưới một góc độ khác

Sau cơn mưa trời lại sáng.

Cây đại thụ màu xanh biếc đã hiện ra trước mắt, có thể nghe thấy những tiếng ồn ã phát ra từ Thụ Ốc Tửu quán liên miên không dứt suốt 24 tiếng đồng hồ.

Dọc đường đi không gặp phải nguy hiểm nào, mới đầu Ngã Mễ vẫn khuyến khích Đại Thanh Sơn cười thử Lục Nhi một chút, Lục Nhi cũng tỏ ra hào hứng, nhưng kết quả phát hiện ra rằng, chỉ cần trên người có vật nặng, Lục Nhi vô luận thế nào cũng không thể bay lên nổi, cũng không thể biến Lục Nhi thành Địa hành long để cười được.

Không còn cách nào khác, đành phải để cho Lục Nhi chuyên trách nhiệm vụ thúc đẩy cái đầu Ngâm Phong ở trên không.

Cái đầu rồng to vượt quá mong đợi, nhất là đầu của Ngâm Phong, bất kể thế nào cũng không thể nhét qua cửa lớn được. Từ sáng sớm, đã có người biết tin có một cái đầu rồng được chuyển tới Thụ Ốc Tửu, cơ hồ mọi người đều xông tới xem nhiệt náo, càng khiến họ giật mình là, ở cửa ngoài một cái đầu rồng, bên ngoài còn có một lục long bay lượn, có thể nói là được mở rộng tầm mắt. Rất lâu sau đó, mỗi khi nhắc đến chuyện này, mọi người ở đây vẫn sẽ miêu tả lại trường hợp khi đó sinh động như thật.

Tiếng xôn xao bên ngoài cũng kinh động tới 3 cái công hội, Ma Pháp Sư công hội ở gần cửa nhất, một đại ma pháp sư mặc trường bào đỏ bước ra, thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức gọi tinh linh trong quán rượu tới phân phó 2 câu, tinh linh liền rời đi. Một lát sau, cửa quán bắt đầu có sự biến hóa, hai bên thân cây tạo thành cánh cửa bắt đầu gấp khúc thân, cái đầu được thuận lợi đẩy vào, tiếp đó, cửa lớn của Dong Binh công hội cũng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Cái đầu khổng lồ rốt cuộc cũng được đẩy mạnh vào Dong Binh công hội, chiếm cứ toàn bộ 3/5 phòng, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn cái đầu rồng quá lớn này, cho dù là Cuồng chiến sĩ cao nhất, đứng ở trước mặt rồng, cũng chưa cao tới mắt rồng.

“Báo cáo!” Ngã Mễ cảm thấy vô cùng hài lòng, cảnh tượng vừa rồi giống như đúc so với trong tưởng tượng của hắn, bịch 1 tiếng, đem tờ nhiệm vụ SS đập lên trên mặt bàn.

“Nhiệm vụ gì?” Bỗng nhiên trông thấy một cái đầu cự long khổng lồ, cán sự tuổi còn trẻ của Dong Binh công hội nhất thời cũng không nhớ ra gần đây có nhiệm vụ nào cần dùng sĩ trảm ác long cả.

“Cấp SS rồi!” Àm, ngoài cửa lại sôi nổi bàn tán, hay, lại giống như trong tưởng tượng của mình, Ngã Mễ khước miệng đã bắt đầu lộ ra nụ cười.

“Con này có một cái tên, tất cả mọi người đều rất quen thuộc với nó, nó tên là ——” Cố ý kéo dài cái giọng ra, Ngã Mễ đợi tất cả mọi người im lặng lắng nghe mới hài lòng nói: “Ngâm Phong.”

“Ngâm Phong?”

“Là Ngâm Phong kia ư?”

“Ác long Ngâm Phong?”

“Thật không?”

“Ác long Ngâm Phong đã bị đánh chết rồi ——”

...

Toàn bộ Thụ Ốc Từu sôi trào.

“Mọi người yên lặng một chút, để chúng ta giao nhiệm vụ trước đã. Chờ một lát nữa nếu ai quan tâm tới toàn bộ quá trình, ta sẽ chịu trách nhiệm kể cho mọi người nghe, mỗi người thu 20 kim tệ, giới hạn 50 người.” Ngã Mễ dậm lên trên cái đầu rồng, hô to: “Ài, mọi người không cần tức giận như vậy, hiểu không? Nhiệm vụ lần này tổng cộng hy sinh 2 dong binh cấp A cùng với một tinh linh đại ma pháp sư, độ thảm liệt tuyệt đối không thể tưởng tượng, còn nữa, mọi người có biết tại sao chúng ta chỉ lôi về có mỗi một cái đầu rồng không? Mọi người đi đâu đấy? Mau chuẩn bị tiền đi, danh sách có hạn, sớm báo danh thì sớm được nghe, báo đủ vị trí. Đúng rồi, trên cái đầu rồng này có sừng rồng đã hơn 1500 năm lịch sử, hiện tại cũng định giá tiêu thụ, mọi người mau chuẩn bị đi, nếu không ta sẽ đem tới quốc đô bán.” Xem ra Ngã Mễ rất hy vọng có thể tối đa hóa lợi nhuận.

“Tính cho ta 1 chỗ.” Leng keng, 2 tờ kim tệ được đặt trên bàn, chủ nhân của kim tệ là đại ma pháp sư của Ma Pháp Sư công hội: “Sau khi kể xong chuyện, hy vọng người tới tìm ta một chút, ta cần phải xác định lại cấp bậc cho người một lần nữa.”

“Được, cảm ơn.” Ngã Mễ lập tức chớp lấy kim tệ, gọi Đại Thanh Sơn lại: “Ở đây bắt đầu mở phòng nghe, Đại Thanh Sơn, người đi ở ngoài thu tiền, nhớ kỹ 1 kim tệ cũng không thể thiếu, thu tới đa 50 người —— Người đừng nhìn ta, Lục Nhi trưởng thành ăn sẽ càng nhiều hơn, người không phải là hy vọng nó bị đói hay đi chém giết để ăn cướp đấy chứ.” Câu nói cuối cùng diệt trừ toàn bộ băn khoăn của Đại Thanh Sơn, lại một lần nữa ngã gục trước lời đồ ngon đồ ngọt của Ngã Mễ - đồng bọn chí tình.

Hậu quả đối với việc Đại Thanh Sơn – nhân vật ‘gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn’ duy nhất trên đời, lại trở thành trợ thủ đắc lực về đường cho hươu chạy, giúp đỡ Ngã Mễ trong mỗi thời khắc mấu chốt nhất, cảm thấy rất khó hiểu. Mấu chốt trong vấn đề này chỉ có 3 người cùng với 1 con rồng biết. Con rồng sẽ không nói, ba người đối với việc này ít nhiều cũng có quan hệ, vì thế không thể nói ra nguyên nhân, mọi người đều cùng nhau giữ kín bí mật này.

“Các người thật sự hoàn thành sao?” Mặc dù thấy cái đầu rồng, nhưng cán sự công hội hiển nhiên vẫn sinh ra cảm giác bất tín nhiệm đối với 2 mắt mình.

“Đương nhiên —— Lần này cùng tham gia nhiệm vụ có 5 dong binh đội, Ngân Sắc Tuyết Lang dong binh đoàn Lang Linh phân đội, Cuồng Bạo Chiến Sĩ dong binh đoàn, Cáp Mễ Thiết Lang dong binh đoàn, Từ Tâm Kiếm dong binh đoàn cùng chúng ta Tiểu dong binh đoàn. Trong đó, Cáp Mễ Lang cùng Cuồng Bạo Chiến Sĩ dong binh đoàn toàn quân bị diệt, Từ Tâm Kiếm còn 1 người sống: Bạch y A Phong, Ngân Sắc Tuyết Lang còn 1 người sống: lão Lạc Khắc, Tiểu dong binh đoàn toàn bộ nhân mã may mắn không bị tổn hao gì.”

“Bạch y A Phong? Lão Lạc Khắc? Toàn quân bị diệt?” Nhắc tới mấy từ ngữ quen thuộc, cán sự đột nhiên thốt ra một câu: “Hai người các người là dong binh Cấp G, chắc lại là đội viên dự bị nên mới sống sót chứ gì?”

“Cái gì?” Rầm, bàn tay Ngã Mễ đập thật mạnh lên bàn, những lời này hấn nuốt không trôi: “Chúng ta là chủ lực nha, rồng cuối cùng là do chúng ta giết, A Phong và lão Lạc Khắc đều bị đánh nát xiêu... Người không tin, người xem ——” Ngã Mễ xắn tay áo lên: “Thương thẻ của ta đây, đây là do Hắc ám ma long Lam Đạt lưu lại, người lại nhìn đây, đây là —— đây là —— A Phong cùng lão Lạc Khắc viết thư hoàn thành nhiệm vụ, mặt trên viết rất rõ ràng, người xem xem, có biết chứ không?”

Nhìn A Phong và lão Lạc Khắc trên nhật ký đóng con dấu đặc thù vào thư thông báo hoàn thành nhiệm vụ, việc này có uy quyền tuyệt đối tại Dong Binh giới, bất luận kẻ nào cũng không thể hoài nghi 2 tiểu dong binh Cấp G này đánh bại và giết chết song đầu ác long Ngâm Phong là sự thực.

“Ồ, như vậy dựa theo quy củ, tất cả tiền thưởng các người được một nửa, còn lại chia đều cho các dong binh đoàn kia, toàn quân bị diệt cũng không tính. Dong binh đã chết trận, mời người cung cấp danh sách, chúng ta sẽ đối chiếu với danh sách tiếp nhận nhiệm vụ để gửi bưu ký tiền trợ cấp. Ở đây có danh sách 6500 kim tệ tiền trả, người có thể tới các ngân hàng để nhận số tiền thanh toán, đây là chứng thư có đóng dấu của Bắc Cáp Mễ Nhân vương quốc và Bảng chỉ tinh linh, người có thể ký gửi hoặc chuyển tặng, bán trao tay cho người khác bất cứ lúc nào.” Sau khi xác nhận là sự thật, cán sự dong binh nghiệp đoàn cũng biểu hiện ra tốc độ chức nghiệp kịp thời.

“Hắc, cảm tạ.” Ngã Mễ cảm thừ trên bàn, quay đầu ra chuẩn bị đẩy cái đầu rồng đi để phụ trợ cho màn trình diễn.

“Đội đã.” Cán sự viên gọi Ngã Mễ lại.

“Chúng ta cần phải thay đổi cấp bậc chỉ định cho người, đồng bọn của người, cũng như dong binh đoàn của các người.”

“Hoàn thành một nhiệm vụ Cấp SS tương đương với hoàn thành 20 nhiệm vụ Cấp S, hoàn thành một nhiệm vụ Cấp S tương đương với việc hoàn thành

15 nhiệm vụ Cấp A, hoàn thành 1 nhiệm vụ Cấp A tương đương với hoàn thành 10 nhiệm vụ Cấp B, hoàn thành một nhiệm vụ Cấp B tương đương với hoàn thành 8 nhiệm vụ Cấp C...”

“Ài, người tính kỹ như vậy làm cái gì?” Ngã Mễ cắt ngang trò chơi tính toán của Cán sự viên.

“Người tưởng rằng ta muốn tính với người chắc? Chưa từng có người Cấp G hoàn thành nhiệm vụ Cấp SS, như vậy ta phải tính đến G thì mới có thể tính ra cấp bậc mới cho các người. Như A Phong bọn họ thì rất đơn giản, hai lần là có thể tính xong.” Cán sự lại bắt đầu quy đổi ra giấy: “Lại phải tính lại...”

“...Hoàn thành 1 nhiệm vụ Cấp C tương đương với hoàn thành 7 nhiệm vụ Cấp D, hoàn thành 1 nhiệm vụ Cấp D tương đương với hoàn thành 6 nhiệm vụ Cấp E, hoàn thành 1 nhiệm vụ Cấp E tương đương với hoàn thành 5 nhiệm vụ Cấp F, hoàn thành 1 nhiệm vụ Cấp F tương đương với hoàn thành 3 nhiệm vụ Cấp G.”

$1SS \times 20S \times 15A \times 10B \times 8C \times 7D \times 6E \times 5F \times 3G = 15120000$ nhiệm vụ Cấp G.

10 cái G thì thăng lên F (giản lược)

$1SS \times 20S \times 15A \times 10B \times 8C \times 7D \times 6E \times 5F = 5040000$ nhiệm vụ Cấp F.

10 cái F thì thăng lên E (giản lược)

$1SS \times 20S \times 15A \times 10B \times 8C \times 7D \times 6E = 1008000$ nhiệm vụ Cấp E.

40 cái E thì thăng lên D (giản lược)

“Chúc mừng các người, các người đã có thể xưng là trung cấp dong binh đoàn cùng với dong binh đoàn.” Cán sự viên theo thói quen vừa tính toán vừa bắt tay Ngã Mễ.

$1SS \times 20S \times 15A \times 10B \times 8C \times 7D = 168000$ nhiệm vụ Cấp D.

80 cái D thì thăng lên C (giản lược)

$1SS \times 20S \times 15A \times 10B \times 8C = 24000$ nhiệm vụ Cấp C.

160 cái C thì thăng lên B (giản lược)

“Chúc mừng, các người đã có thể xưng là cao cấp dong binh cùng với dong binh đoàn.” Cán sự viên vừa nói vừa không dám tin đưa tay ra, Ngã Mễ đã hoàn toàn rơi vào đồng số mà tính toán phức tạp theo công thức này, hắn cũng chả hiểu cán sự viên rốt cuộc muốn làm gì, nhưng tóm lại liên tục chúc mừng hắn cũng chẳng phải là chuyện gì xấu.

$1SS \times 20S \times 15A \times 10B = 3000$ nhiệm vụ Cấp B.

400 cái B thì thăng lên A.

“Chúc... chúc mừng... các người, các người đã là dong binh cùng với dong binh đoàn siêu cấp.” Đầu lưỡi cán sự viên đã bắt đầu run lên, dong binh đoàn Cấp A? Toàn bộ thế giới chỉ có 4? Toàn bộ đại lục chỉ có 1? Chẳng lẽ hôm nay dưới chính ngòi bút của mình đã sinh ra 1 cái sao? Chính mình thật sự phải tự tay viết ra con số lịch sử này sao?

$1SS \times 20S \times 15A = 300$ nhiệm vụ Cấp A.

800 cái A thì thăng lên S.

Ghi chú: Bởi vì hoàn thành một cái nhiệm vụ SS, cho nên nhiệm vụ này của hắn được tính xác suất thành công là 100%.

Bùm, một thanh âm kỳ quái vang lên, Ngã Mễ ở bên trong cùng với Đại Thanh Sơn đang thu tiền bên ngoài, nhật ký dong binh trong ngực đồng thời bùm lên ánh lửa, nguyên lai dấu hiệu EG đã biến thành AA.

Trong lúc Đại Thanh Sơn còn đang kinh ngạc rút ra quyển Dong binh nhật ký trong ngực đã biến thành màu đỏ tía ra, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào 2 cái ký tự AA này —— Một bản ghi chép mới đàn sinh, một dong binh đoàn Cấp A mới đàn sinh, một cái... "A ——" Từ bên trong cửa truyền ra tiếng dã thú gào lên: "Có dấu hiệu này về sau chúng ta có thể kiếm được nhiều tiền hơn rồi, ha —— ha —— ha —— ha ——"

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 32: Giai Nhân

Từ xưa tới nay, dong binh đoàn Cấp A vẫn luôn tượng trưng cho thực lực, một dong binh đoàn Cấp A luôn là kết quả phấn đấu của mấy thế hệ, có rất nhiều dong binh đoàn tới gần Cấp A, bởi vì ngẫu nhiên có nhiệm vụ thất bại, thậm chí cả chục năm sau vẫn không thể đạt tới tiêu chuẩn Cấp A.

Bất cứ dong binh đoàn Cấp A nào cũng có quỹ mô trên 1000 người, năng lực tác chiến thực tế của bọn họ thậm chí còn vượt qua cả quân đội chính quy, trong chiến tranh tâm 100 năm trở lại đây, rất nhiều quốc gia đã từng thuê dong binh đoàn Cấp A tham chiến.

Đội trưởng, phó đoàn trưởng của dong binh đoàn Cấp A cơ bản đều là lão dong binh đã ngoài Cấp S, trong đó Ngân Lang dong binh đoàn trưởng là một vị Ái nhân 800 tuổi, những người này có thể nói là xương sống của đám dong binh.

Nhưng mà, nhận định này chỉ sau một đêm đã hoàn toàn bị phủ định.

Cổ sự về dong binh đoàn

Năm năm sau khi dong binh đoàn Cấp A thứ 5 đàn sinh, vẫn có những kẻ cố chấp không chịu thừa nhận “Tiểu Dong Binh Đoàn” có địa vị Cấp A, cho nên một thời gian tương đối dài sau đó, trong các đợt gọi ý thuê dong binh, thường thường có thể thấy một câu chú giải bên dưới: “Trong năm N dong binh đoàn thành lập không cần quan tâm đến đội ngũ”, N ở đây là thời gian Tiểu dong binh đoàn được thành lập.

Đương nhiên, khi biết mình được gọi là dong binh cấp A, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn cũng không hề biết rằng về sau mình sẽ được độc hưởng phần vinh dự này.

Trong men say chiến thắng, sau lễ ăn mừng bản thân đã kiếm được bội tiền, Ngã Mễ đã ra quyết định đầu tiên, dừng sĩ giết ác long bắt đầu tăng giá cho việc diễn thuyết chuyên đề, không tính phí trao tay, mỗi người 50 kim tệ. Con người là một loài động vật kỳ quái, nói 20 kim tệ thì còn có người cò kè mặc cả, nhưng khi nghe nói lên tới 50 kim tệ, cung lại không đủ cầu, chỉ trong chốc lát, hạn ngạch 50 người đã đủ rồi. Người mua được vé oán giận, người không có cơ hội mua vé cũng oán giận, nhưng cho dù là kẻ keo kiệt nhất, cũng không muốn đem tờ vé mình mua được với giá 20 kim tệ ra để bán lấy lấy nhiều tiền hơn.

Giữa một màn nước mắt giàn dụa, Ngã Mễ đã bắt đầu vào đề.

Diễn thuyết, đặc biệt là trước ánh mắt của đông đảo người nghe, là một loại kỹ năng kỳ quái. Kỹ năng này chẳng hề liên quan gì đến đàm lược cùng với tài ăn nói, ngay cả kẻ thường hay nói chuyện phiếm miệng lưỡi lưu loát khi đứng trên đài cũng thường là khẩn trương đến độ một câu cũng nói không nên lời.

Hơn nữa số người tính ra cũng là khá nhiều, mặc dù sau này khi Dong binh vương Ngã Mễ đứng diễn thuyết trước hơn mười vạn người biểu hiện cực kỳ vĩ đại, song ở lần đầu tiên diễn thuyết trước 50 người quả thực là khó ngữ — Có lẽ thật sự đúng như lời một số người đã bỏ tiền ra, là bị tiền dọa cho đến vãi cả ra quần.

“Hắc, các vị... Các vị huynh đệ, ồ, không không, các vị thúc thúc bá bá, chúng ta... Chúng ta...” Giọng Ngã Mễ càng ngày càng khẩn trương, càng ngày càng dồn dập, đột nhiên “Oa” một tiếng khóc rống lên: “Hu hu hu... Chúng ta thật thê thảm a! 5 dong binh đội, hơn 20 người, cuối cùng sống sót chỉ còn có 4. Con Ác long Ngâm Phong kia thật sự quá lợi hại.”

Khóc lóc rồi, Ngã Mễ cũng đã tìm lại được cảm giác: “Hu hu hu... Một dong binh đoàn Cấp A, 2 dong binh đoàn Cấp B, 1 dong binh đoàn Cấp C, còn có nhóm của ta nữa, tổng cộng có 4 dong binh Cấp A, 1 đại ma pháp sư, ngoài ra còn có 10 dong binh Cấp B...”

“Đại ca, đại thúc, ai có tiền thì ủng hộ tiền, ai không có tiền thì ủng hộ đồ dùng cá nhân, ném chút tiền vào cái mũ của ta đi, ta muốn đem tới nhà các huynh đệ đã chết... Dong binh thật thê thảm a...” Ngã Mễ càng khóc càng thêm thương tâm.

Mặc dù những kẻ trong quá trình kể cổ sự thường hay đem thứ nước mắt rẻ tiền ra để đổi lấy sự đồng tình của nhiều người, ồ, chính xác phải nói là đổi lấy tiền bạc, nhưng mà, tự mình trải qua thì đúng là quá đổi kinh tâm động phách rồi.

Nhiệm vụ Cấp S, mỗi năm nhiều lắm thì cũng chỉ có 1, Nhiệm vụ Cấp SS, thường thường 10 năm không có nổi 1 cái, diễn viên trong cổ sự lại là Ác long Ngâm Phong từ 1500 trước nền văn minh hậu thế, lại còn có cả Bạch y A Phong bài danh trên Chiến hồn bảng, hơn nữa phải bỏ ra một cái giá quá đắt mới thu được thắng lợi, cổ sự như vậy cũng đã đủ hấp dẫn người rồi.

Trong lúc đang kể đến đoạn tình linh đại ma pháp sư không thể không sử dụng tình linh hệ cấm kỹ, cơ hồ tất cả dong binh ở đây toàn bộ đều khóc, một vài dong binh lớn tuổi vỗ vỗ dong binh ở bên cạnh, đa số đều sẽ nói một câu như vậy: “Anh em dong binh mạng cũng có thể đánh đổi, thế mới thực sự là dong binh.”

Có lẽ là nguyên nhân nghề nghiệp, trong nhóm đầu tiên mua vé, phần lớn là người hát rong, bọn họ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để có thể thu hoạch được tư liệu sáng tác, lúc này không hề nghi ngờ rằng bọn họ đã đầu tư vào đúng chỗ.

Bọn trẻ thích nghe cổ sự dừng sĩ trăm ác long, các cô gái thích nghe cổ sự Bạch y A Phong lấy máu mình chiến đấu, nhưng mà dong binh cùng với những người hàng năm phiêu bạt bên ngoài thì lại thích nghe cổ sự các huynh đệ lấy mạng đổi mạng — Một chén rượu, ướt môi; một thanh kiếm, đang cầm; một khúc ca, đổi lấy tình huynh đệ.

Cổ sự về tinh linh đại ma pháp sư Lai Tư Lâm Khắc cứ như vậy được đám hát rong bắt đầu quảng bá truyền lưu. Ở rất nhiều năm sau này, tại một quán Thụ Ốc Từu, chỉ cần khách nhân nguyên ý là có thể nghe được đoạn cổ sự rẻo rất bi thương năm xưa, khi mỗi dong binh ghé qua khách điểm, đều ngay từ ngoài cửa đã nghe nói đến việc tại một sơn động khổng lồ trong Băng Tuyết sâm lâm có thể cầu được một loại lá cây xanh mãi không tàn.

Đời sau rất nhiều người đối với một số hành động của truyền kỳ Dong binh vương cảm thấy rất kỳ quái, nhất là những hành vi của hắn trước khi trở thành đội trưởng của một dong binh đoàn cảm thấy quá là không thể lý giải nổi —— Vì sao một con người như thế lúc còn trẻ thích nhất một việc là thu thập tiền tài, mà hắn lại không quý trọng tiền tài, trong tổ 3 người Nhân Long Thần, hắn thường là kẻ nghèo nhất.

Rất nhiều hệ thống học giả đã phân tích sau mỗi lần Ngã Mễ thu thập tiền tài, rút cuộc cho ra một cái kết luận: Ngã Mễ là một người tối đa hóa lợi ích trời sinh, hắn có thói quen làm cùng một việc, thu hoạch càng nhiều hiệu quả. Điểm này về sau khi Ngã Mễ trở thành quan chỉ huy trên chiến trường và trong Nhân thân đại chiến thể hiện càng rõ.

Trên thực tế, cổ sự của Ngã Mễ thật khó thỏa mãn nhu cầu của người nghe, vô luận thế nào, sau khi tất cả cường giả bị đánh bại, mọi người rơi vào hôn mê, một con lục long bị triệu hoán về lại dễ dàng thu phục Ngâm Phong, khiến cho người ta không thể tin tưởng nổi, trong lịch sử, vô số long kỵ sĩ đã từng đi thảo phạt Ngâm Phong, cuối cùng thì chẳng có bất kỳ kẻ nào thành công, một con rồng nhỏ chẳng lẽ lại có thể một mình đánh gục Ngâm Phong?

“Trả vé!” “Trả vé!” “Trả vé!” Tiếng la hét vang lên khắp hội trường.

"Áy ——" Ngã Mễ lớn tiếng kêu lên: “Mọi người không tin phải không? Lục Nhi lại đây! Ăn thần lần...”

Lục Nhi còn đang bay lượn giữa không trung nghe thấy Ngã Mễ bảo nó ăn thần lần, tưởng nó được mời ăn thần lần, thân thể cao lớn khẽ rung lên, như một mũi tên phi qua rèm cửa Thụ Ốc Từu, bay vào hội trường.

“Lục Nhi, bọn họ nói người đánh không lại Ngâm Phong, nói là người ngu ngốc! Bọn họ muốn cướp tiền ta định mua thần lần cho người!” Về mặt chẳng hề kiêng nể gì ai nói.

Lục Nhi giận tím mặt, hai cánh khẽ nâng lên, đôi cánh dài quét từ trái qua phải, ánh mắt tựa hồ muốn tóe lửa, long tức màu lục từ trong miệng vù vù phun ra, bên trong nhiệt độ chợt giảm xuống, đỉnh đang, trên mặt bàn mấy cái chén nước trà đều nhanh chóng kết thành băng, cái chén bị đông lạnh.

Chưa có kẻ nào từng đối mặt với rồng đang tức giận, nhưng tất cả mọi người đều biết khi rồng tức giận hậu quả sẽ là gì. Lúc này kẻ ở bên cạnh lại thêm nắm thêm muối: “Đối mặt với kẻ cướp thịt thần lần, thịt bò của người, người nói nên làm gì bây giờ? Có phải nên phóng thêm vài tia chớp cùng tiểu ma pháp gì đó hay không?”

Tia chớp ma pháp sáng lạn bầu trời lập tức bỏ xuống —— Chỉ có rồng mới có thể nhanh chóng phát ra ma pháp như thế.

Tám chắn ma pháp màu lam nhanh chóng mở ra, tia chớp ma pháp lập tức bỏ lên tám chắn, điện quang bắn ra tứ phía.

“Được rồi, ta tin lời người.” Trong các ma pháp sư ở đây, chỉ có hồng sắc trường bào đại ma pháp sư mới có thể chỉ trong nháy mắt phóng ra tám chắn ma pháp, hắn phát phát tay: “Con rồng này không phải cự long bình thường, mà là một con thượng cổ Thần thánh cự long, là long tộc cấp cao, hẳn là có thực lực, mọi người không cần cãi nhau nữa.”

Chứng kiến ma lực của rồng, lại nghe nói là một con thần thánh cự long, mọi người cũng không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn rời khỏi chỗ ngồi.

“Tiểu bằng hữu, qua đây với ta một chút.” Đại ma pháp sư đón Ngã Mễ đi tới ma pháp nghiệp đoàn.

“Thực ra thì, ta cũng rất kỳ quái, một con thần thánh cự long cấp 3, hẳn là không có thực lực để giết chết Ngâm Phong.” Đại ma pháp sư mở miệng dọa cho Ngã Mễ nhảy dựng lên.

“Nhưng mà, cái đầu rồng kia quả thực chính là Ngâm Phong, cho nên nếu không nghĩ ra, như vậy chi bằng không nghĩ nữa.” Phù, Ngã Mễ thở dài một hơi.

“Người là ma pháp sư hệ trung lập à? Là ma pháp học giáo tốt nghiệp sao? Ai là sư phụ của người?”

“À, sư phụ của ta là băng hệ ma pháp sư, tên là Lôi Cát.”

“Ồ, Lôi Cát?” Đại ma pháp sư lắc đầu: “Chưa từng nghe qua, lại đây kiểm tra lại giá trị ma pháp của người một chút, xem xem người trải qua trảng chiến tranh thảm thiết này có thu hoạch được gì hay không, thử thi triển một cái Băng thương lâm đi, dong binh Cấp A các hạ.” Đại ma pháp sư khước miệng lộ ra nụ cười.

Ngã Mễ sử kinh rút cuộc làm cho trên ma pháp nhật ký lóe ra mấy cái thương lâm.

“Người trẻ tuổi, ở tuổi của người mà có thể thi triển ra nhanh như vậy, đã là không dễ dàng gì rồi, nhưng mà ta cũng không hy vọng tăng cấp bậc lên cho người, ta nghĩ người nên thử luyện lại một phen, đối với người sẽ có sự bổ trợ lớn hơn.” Đại ma pháp sư trong ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng.

“Không việc gì, ta không cần.” Ngã Mễ lấy tay hạ Băng Nhận xuống, đứng lên đi ra ngoài.

“Đợi đã.” Đại ma pháp sư đột nhiên lại gọi Ngã Mễ lại.

“Người cầm trường kiếm, sau đó thử tưởng tượng phóng ra thiểm điện xem.”

Ngã Mễ thực sự kinh ngạc, nhưng vì tôn trọng sư trưởng nên lập tức làm theo —— Còn chưa kịp đọc chú ngữ, một đạo thiểm điện màu vàng từ mũi kiếm phát ra, kim sắc thiểm điện xung quanh là tinh linh kiếm màu đỏ đang nhảy múa.

“Ta vẫn cảm thấy người có một chút kỳ quái, hiện tại rốt cuộc đã tìm ra rồi, người đã học được cách câu thông cùng với kiếm, ma pháp sư trong học hội rất ít người học được ma kiếm, hãy nỗ lực lên.” Đại ma pháp sư đóng một con dấu vào ma pháp nhật ký của Ngã Mễ, rồi trao lại cho hắn.

“Vậy là có thể thu được càng nhiều dong binh phí hơn sao?” Tâm lý Ngã Mễ lặng lẽ mong ước giấc mộng đẹp của mình trở thành sự thật.

Cùng ngày, 2 người cùng với một con rồng ở trong một gian phòng nhỏ trải qua đêm đầu tiên an toàn trở về nhân gian.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn đến Dong Binh nghiệp đoàn từ rất sớm, hy vọng có thể nhận được nhiều nhiệm vụ hơn —— Ha ha, có lẽ là lòng hư vinh đang tác quái, hai tiểu tử kia đều vô cùng hy vọng nhận được nhiệm vụ mới mà dong binh đoàn Cấp A có thể tiếp nhận.

Cán sự tuổi trẻ dựa theo yêu cầu của Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn, vô cùng cẩn thận tìm nhiệm vụ tương ứng trên quyền trục, rất nhanh đã tìm được một số.

“Ở đây có một cái nhiệm vụ Cấp B rất sáng giao cho dong binh đội ngũ hoàn thành, thù lao là 3000 kim tệ.”

“Không tệ, không tệ, để ta xem xem.” Ngã Mễ sốt ruột bỏ nhào tới.

Cán sự viên đọc từng chữ một: “Ngã Mễ đế quốc Bắc Bộ liên bang cần một dong binh đoàn hiệp trợ phòng thủ, cần số lượng dong binh là 30 người, hiệp trợ phòng thủ Băng Tuyết sâm lâm 30 ngày.”

“Ba mươi người à.” Ngã Mễ thất vọng nhìn Đại Thanh Sơn: “Ít người hơn không được sao? Chúng ta ăn cũng ít hơn mà.”

Cán sự viên lắc đầu: “Không được, nếu nói là 30 người thì nhất định là có nguyên nhân đặc thù, chúng ta không thể thay cố chủ quyết định ý nguyện của bọn họ được.”

“Ở đây còn một cái, Cấp Mễ Nhân đế quốc cần một dong binh đoàn từ Cấp B trở lên, thay bọn họ đi triệu tập Tuyết lang vùng bắc bộ, ở đây... Trong các người có người Cấp Mễ Nhân không? Ở đây phải có người Cấp Mễ Nhân thì mới có thể hoàn thành được.”

Đại Thanh Sơn nhìn nhìn Ngã Mễ, Ngã Mễ nhìn nhìn Đại Thanh Sơn, cùng lắc đầu: “Không có nhiệm vụ nào giá cao hơn một chút sao?”

“Khó tìm lắm... A, ở đây có một cái, dong binh đoàn từ Cấp C trở lên, tìm kiếm bảo vật Sáng Thế Thần lưu lại: ‘Ẩn Bí Thủ Sáo’ (Cái bao tay bí ẩn), 6000 kim tệ... Có điều nhiệm vụ này được bố trí đã trên 200 năm, ta không biết rằng cố chủ có còn trên nhân thế này hay không.” Cán sự viên nhìn xuống dưới, gãi gãi đầu mình, biểu hiện ra bộ dạng vô cùng xin lỗi.

Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn sau khi lật qua lật lại các trang, cuối cùng rốt cuộc cũng lật tới trang cuối cùng, vẫn là chẳng có nhiệm vụ gì cả.

Liên tục 4 ngày nhàm chán trôi qua, mỗi ngày 2 người cùng với 1 con rồng yên vị ở chỗ ngồi gần Dong Binh nghiệp đoàn nhất, vênh cái lỗ tai nghe ngóng việc giao tiếp nhiệm vụ trong phòng, mỗi khi có tiếng vang từ những đồng tiền dong binh sau khi giao xong nhiệm vụ nhận về, Ngã Mễ liền thống khổ oán hận: “Ăn không ngồi rồi.”

Ngày thứ 5, Ngã Mễ vừa nốc một ngụm lớn rượu Thiên Thảo Diệp, buông chén rượu xuống rồi chìm vào giấc ngủ, Đại Thanh Sơn ngồi đối diện, nhẹ nhàng lau trường kiếm của mình và Ngã Mễ.

Quầy rượu đột nhiên bị người ta rẽ ra, vài người xông đến, cơ hồ ánh mắt mọi người đều dán vào, nhất thời trong quán rượu vang lên một tràng thanh âm tán thưởng.

“Oa.”

“Không tệ.”

“Đúng giờ.”

“Nhỏ giọng chút đi.”

...

Đại Thanh Sơn cảm thấy rất kỳ quái, trong lúc đang bận rộn lau kiếm, liền hỏi một câu: “Chuyện gì thế, Ngã Mễ?”

“Ồ, đám người tiến vào gồm 2 nữ 3 nam, trên người có máu.” Ngã Mễ ghéch mí mắt lên nhẹ nhàng liếc một cái.

“Đám người kia sao lại ngạc nhiên như vậy?”

“Không biết, mấy người kia trên người cũng chẳng có gì đáng giá.” Ngã Mễ lại ngẩng đầu xác nhận một chút.

Hương khí đột nhiên xuất hiện ở trước mũi Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn, 2 cô gái một người vận đồ đỏ, một người vận đồ lam vội vã tiêu sái bước vào Dong Binh nghiệp đoàn, tùy từng tựa hồ là mấy quân nhân Ngã Mễ đế quốc.

Lỗi tai hai người lại dựng đứng lên...

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 33: Huyền Thú

Đã từ lâu lắm, tại học viện bồi dưỡng ma pháp sư Thanh Hoa, các học sinh thường truyền miệng nhau một đoạn ca khúc:

Tự cổ anh hùng yêu mỹ nữ, không phải anh hùng cũng yêu mỹ nữ.

Các cố sự về ái tình thường đều có chung một kết cục na ná như nhau —— Hoàng tử cùng công chúa từ đó về sau sống hạnh phúc bên nhau trọn đời. Nhưng những cố sự về ái tình ấy đều lãng tránh 2 sự thực cần phải đối mặt:

1/ Hồng nhan thì cũng đến lúc già, mỹ nữ nhân loại tuổi xuân thường tối đa cũng chỉ có 10 năm, nhưng nhân loại hoàng tử thì phong thái thường thường có thể kéo dài đến 30 năm.

2/ Hoàng tử sau khi trở thành Quốc vương, thường thường sẽ có rất nhiều hồng nhan tri kỷ hoặc là tam cung lục viện.

Sơn hải kinh – Mạn đàm về cái đẹp

Bên cạnh Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn nhốn nháo vang lên tiếng bước chân —— Một đám lớn dong binh cùng với những kẻ không phải là dong binh vọt vào nghiệp đoàn, tựa hồ vây quanh đám người vừa mới đi vào.

Ngã Mễ khẽ nhíu mày một cái, nhiều người tụ tập lại như vậy, cơ hồ nghe chẳng ra tiếng gì nữa.

“Chúng ta muốn tìm một nhóm... Hoàn thành một cái... Hộ tống...” Một giọng nữ êm êm ái ái nói với cán sự viên.

“1000 kim tệ...” Giọng nữ lại vang lên.

Oa, Ngã Mễ lập tức nhảy dựng lên, vọt vào nghiệp đoàn —— Ngất, sao lại đông người như vậy chứ, mới có mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, bên trong đã tụ tập phải đến gần 30 người, tất cả mọi người đều kiểng mũi chân, tròn to mắt nhìn thứ gì đó phía trước.

Ngã Mễ vóc dáng chỉ thuộc tầm giữa giữa, mà bên trong những cái đầu cao lớn của Cuồng chiến sĩ chẳng khác nào bức tường hầu như đã che kín phía trước mặt, chẳng nhìn được gì cả.

Ngã Mễ hít một hơi dài, hô to một tiếng: “Lục Nhi, đừng phóng thiểm điện nha.”

“Rầm rầm.” Trong phòng mọi người bao gồm cả cán sự viên đều nằm xuống, trong mấy ngày này, tất cả mọi người đều đã lãnh hội đầy đủ mị lực vô địch của Lục Nhi —— phóng ra ma pháp chưa bao giờ cần đọc chú ngữ, chưa bao giờ sợ dùng hết pháp lực, mỗi ngày giật 20 người tinh lực vẫn còn dư thừa, đánh thì đánh có điều, sau này cơ hồ tất cả mọi người thường trú tại Thụ Ốc Tụ quân đều biết làm thế nào để tránh thiểm điện —— lập tức nằm xuống, những kẻ còn đứng thẳng thì nhất định sẽ trở thành cột thu lôi thịt người.

“Nhờ cái, nhờ cái...” Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn thật cẩn thận lách qua những đầu người, chân cẳng, trực tiếp nhón mũi chân đi tới trước quầy: “Mọi người đừng vội vã, ta đã ngăn nó lại kịp thời rồi, ài, đã hơn 200 tuổi rồi mà vẫn còn như một đứa bé chẳng hiểu chuyện gì.”

“Tiểu thư muốn tìm dong binh sao?” Ngã Mễ ngẩng đầu nhìn thẳng vào 2 cô gái cũng đang đứng thẳng tại đó: “Ta đề cử dong binh đoàn của ta nha, là 1000 kim tệ sao?”

Ở trong mắt mọi người, 2 cô gái hiển nhiên là nhân loại, cô gái mặc xiêm y màu đỏ vóc dáng khá cao, mái tóc đen dài xõa xuống từ đầu tới lưng, mặt trái xoan, mắt to màu nâu, khoe miệng lộ ý cười; cô gái xiêm y màu lam hiển nhiên là một ma pháp sư, tại vị trí trần cảm trên ngực lộ ra ấn ký ma pháp sư cấp 2, tóc nâu dài, mềm mại rủ qua vành tai xuống trước ngực, cặp mắt to màu lam, trong ánh mắt lộ ra một cổ thần sắc bình thản. Hai cô gái tuổi tác đại khái đều khoảng dưới 20. Sau lưng bọn họ là vài quân nhân đế quốc, tựa hồ là kỵ sĩ, trong tay còn cầm vũ khí, trên người có một vài vết máu.

Hiển nhiên, 2 cô gái cũng cảm thấy thần kỳ trước phương thức gặp mặt toàn bộ đều nằm sấp úp mặt xuống ở đằng trước. Có điều ở trước mặt có 2 chàng tiểu dong binh trẻ đẹp trai tự đề cử mình cũng khiến các nàng sinh ra hảo cảm.

Ngã Mễ toàn thân vận áo da màu trắng, nửa bờ vai trần lộ ra ngoài, da ngăm đen, mũi thở mạnh như một pho tượng, khoe miệng phả ra nụ cười nhợt nhạt cùng với ngạo khí điển hình của quý tộc, mặt mày tuyệt đối không có loại thần sắc mê đắm khi những người khác đang nhìn mình;

Đại Thanh Sơn so với Ngã Mễ thì cao hơn một chút, vận áo da màu đen, nửa bả vai cũng tương tự lộ ra bên ngoài, mày rậm mắt to, ánh mắt thuần khiết cũng với vẻ chất phác vô bì.

Cô gái vận xiêm y màu lam hơi thấp hơn một chút lên tiếng: “Thật có lỗi, chúng ta cần Cấp A. Hơn nữa nhiệm vụ rất nguy hiểm.”

“Tính 1000 kim tệ nhà, chúng ta chính là Cấp A.” Ngã Mễ sốt ruột nói, mặc dù là đang sốt ruột tranh thủ nhiệm vụ nhưng khoe miệng lại cười nhàn nhạt.

Nữ hài hiển nhiên là không tin, nhưng không nói thêm gì nữa, nàng khẽ lắc đầu, hướng cán sự vừa mới đứng lên nói: “Tìm một nhóm Cấp A hoặc là một nhân hiệu dong binh Cấp B lâu đời, đưa chúng ta đến quốc đô của Cáp Mễ Nhân, người dẫn đường của chúng ta trong lúc xung đột đã bị giết chết rồi.”

Cán sự cảm quyền trực nhiệm vụ lên, viết xuống mấy dòng: Nhiệm vụ hộ tống Cấp B, yêu cầu dong binh đoàn từ Cấp B trở lên hoàn thành, nhân số không giới hạn, dong binh phí 1000 kim tệ, không có khoản trả trước: “Nếu dong binh Cấp A cùng với Cấp B đồng thời tham gia cạnh tranh, tiểu thư, người có khuynh hướng lựa chọn bên nào?”

“A”, cô gái áo lam khẳng định nói.

“Ồ.” Cán sự viên hướng đám người nói: “Hiện tại bắt đầu báo danh, tất cả mọi người đã nghe thấy rồi đấy, cần một nhóm dong binh đoàn Cấp B hoặc là Cấp A.”

“Ta, ta muốn tham gia.” Ngã Mễ đứng gần nhất, tay giơ lên nhanh nhất. Đằng sau cũng có mấy dong binh đoàn rải rác ứng tiếng, nhưng rất nhanh đã trầm xuống —— Điều kiện mọi người đều biết, trừ phi là Ngân Sắc Tuyết Lang, nếu không không ai có thể tham dự cạnh tranh.

“Tiểu thư, vô cùng vinh hạnh được đề cử với ngài, một trong số cực kỳ ít những siêu cấp dong binh đoàn trên thế giới.” Cán sự viên vô cùng chuyên nghiệp chỉ tay về phía Ngã Mễ: “Dong binh đoàn Cấp A – Ngã Mễ tiên sinh.”

“A ——” Cô gái cùng với mấy quân nhân hiển nhiên là không thể tin nổi.

Một quân nhân nhin không được nói một câu: “Chúng ta yêu cầu dong binh cũng là Cấp A hoặc là Cấp B, nếu là dong binh Cấp G hoặc Cấp F Ngân Sắc Tuyết Lang, chúng ta cũng không cần.”

“Đúng thế”, cán sự viên về mặt tỏ ra có chấp: “Ngã Mễ tiên sinh tôn kính cùng với bạn của hắn đều là dong binh Cấp A, hơn nữa còn là đoàn trưởng cùng với phó đoàn trưởng của dong binh đoàn này.”

Ngã Mễ trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý xấu xa.

“Tiểu thư, chúng ta là tiểu dong binh, nhưng thực sự có thực lực không phải tầm thường. Tin ta đi, ta sẽ chịu 100% trách nhiệm đối với 1000 kim tệ.”

“Nhưng mà, dọc đường đi rất nguy hiểm.” Nữ hài áo đỏ bổ sung một câu.

“He he, không nguy hiểm thì cần dong binh làm gì? Không cần phải tin vào thực lực của chúng ta, nơi này nhiều dong binh như vậy, nàng thử hỏi bọn họ xem đã có ai từng trải qua hiểm cảnh lợi hại như chúng ta chưa?” Để tranh thủ nhiệm vụ 1000 kim tệ này, Ngã Mễ triệt để phát huy tính năng động chủ quan của hắn.

Xung quanh tất cả các dong binh đều lắc đầu.

“Được rồi, vậy chọn các người. Chúng ta trao đổi về nhiệm vụ thôi.” Thực sự nếu nói là tìm được dong binh đoàn thích hợp, thì chẳng tha nói là có hảo cảm đối với 2 chàng trai trẻ tầm tầm tuổi cho rồi, 2 cô gái trao đổi ý kiến một chút, bỏ ngoài tai sự phản đối của các quân nhân, cùng với Tiểu dong binh đoàn đạt thành hiệp nghị.

Ở bên trong một căn phòng nhỏ độc lập, một số người bắt đầu nói đến chuyện làm ăn —— Cô gái áo lam bảo tửu quán cấp cho một gian phòng nhỏ rồi lập ra một tấm màn cách âm.

Nguyên lai, hai nữ hài này là sứ thần của Ngã Mễ đế quốc, đi sứ Cáp Mễ Nhân đế quốc để đón huyền thú.

“Huyền thú?” Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn nghe vậy thì cảm thấy vô cùng kích thích, Đại Thanh Sơn bỏ một câu: “Không phải là năm ngoái đã đón rồi sao, 5 năm mới có thể đón 1 lần cơ mà.”

“Keng ——” Hai quân nhân trẻ của đế quốc nhảy dựng lên, rút bội kiếm ra: “Nói, các người làm sao biết tình hình thực tế của huyền thú, có phải chính các người tập kích sứ đoàn hay không?”

“Chuyện này thì có gì kỳ quái đâu?” Ngã Mễ sắc mặt vẫn bình thản như cũ, nhưng khí chất quý tộc lại khiến cho bất luận kẻ nào cũng không thể coi thường: “Sứ phụ của ta là đế quốc ma đạo sư Lôi Cát, người thử nói xem liệu ta có biết không?” Ngã Mễ phỏng chừng Lôi Cát đã về tới đế đô, cho nên mạo hiểm mượn danh lão ra làm tấm chắn —— Cũng không thể khai rằng Trì Hàn Phong cùng với Lôi Cát đều từng muốn bắt cóc huyền thú a.

Lúc này người kinh ngạc lại chính là 2 cô gái: “Lôi Cát ma đạo sư? Người là đồ đệ của người? Vậy thì tốt quá. Ta đã nói các người tuổi còn trẻ thế mà đã có cấp bậc cao như vậy, đúng là danh sư xuất cao đồ.”

Đế quốc quân nhân hiển nhiên không biết Lôi Cát là thần thánh phương nào, nhưng thấy sứ thần từ đế đô tới đã nói như thế, vậy hẳn là không có vấn đề gì.

“Vốn là năm trước phải đi đón huyễn thú, nhưng năm trước mặt trời đen cùng với mặt trời trắng bởi vì ma pháp lực lượng đại tăng, không nhập vào cùng một vị trí, như vậy Huyễn Thú thánh viên căn bản không thể mở ra, vô cùng kỳ quái chính là, tất cả các huyễn thú vốn được sinh ra vào năm trước, đều không chào đời. Sau đó, các quốc gia phối hợp cùng thiên văn học sĩ tính toán theo công thức, đem thời gian lùi lại đến năm nay.” Cô gái áo lam nhẹ nhàng nói tiếp: “Chúng ta 2 tháng trước xuất phát từ đế đô, tháng trước tới Băng Tuyết sâm lâm tại biên thùy đế quốc. Bộ đội biên phòng đế quốc phái một tiểu đội bộ binh xuyên băng tổng cộng 20 người bảo hộ chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà, thật không ngờ khi vừa mới ra khỏi Băng Tuyết sâm lâm, đột nhiên gặp phải một đội kỵ binh màu đen tập kích, tiểu đội 20 người, 8 chết, 6 bị thương.”

Lần tập kích bất ngờ đó cơ hồ khiến cho toàn bộ quân nhân đế quốc đều ngớ ra, đối phương tựa hồ vô cùng quen thuộc đối với hành trình của bọn họ, đoàn sứ thần đi ra khỏi Băng Tuyết sâm lâm, mới vừa lộ đầu ra, một tiếng huyết sáo cất lên, hơn 40 người bịt mặt, toàn thân hắc y, tuần mã cao cấp màu đen, xếp thành một hàng vọt đến.

Đi đầu tiên hiển nhiên là một huyễn thú tuần mã màu đen.

Lấy chủ động đánh bị động, lấy nhiều đánh ít, kết quả có thể đoán ra được.

Đại đội trưởng đương nhiệm của bộ binh xuyên băng mang theo 10 người liều mạng cầm chân kỵ sĩ, để cho đội trưởng đoàn sứ thần —— Ngoại vụ thứ trưởng Ngã Mễ đế quốc mang theo đội ngũ lao ra ngoài, đại đội trưởng bộ binh xuyên băng cùng với đồng bạn 7 chết, 4 bị thương, cuối cùng nhờ Băng Tuyết sâm lâm yểm hộ, rời khỏi chiến trường.

Sau khi 2 nhánh tàn binh hội hợp, mới được biết, một mũi trường tiễn lạc đích đã bắn xuyên qua ngực ngoại vụ thứ trưởng, gần như chết ngay tại chỗ, sau khi khẩn cấp thương lượng, người trọng thương quay lại theo đường cũ, nữ quan từ đế quốc cùng đình đồng thời cũng là đế quốc đại ma pháp sư đệ tử cấp 2 Lâm Vũ Thường (cô gái áo lam) cùng với đặc phái viên của Thần Thánh giáo đình tham dự lần nghênh đón huyễn thú này – Nữ thần quan Sa Nhượng (cô gái áo đỏ) dẫn đội, phá vỡ toàn bộ lộ trình đã an bài, đi đường vòng tới quốc đô của Cáp Mễ Nhân vương quốc.

“Các người sau đó lại gặp địch nhân à?” Ngã Mễ lại hỏi.

“Làm sao người biết?” Lâm Vũ Thường cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Các người trên người đều bị thương, hơn nữa nhân số cũng quá ít.” Đại Thanh Sơn bổ sung một câu.

“Phải. Đối phương tựa hồ như cũng chia binh ra thành mấy đường đuổi theo chúng ta. Chúng ta đụng phải một nhánh trong số đó, chỉ có 7 người, lần thứ 2 chiến đấu, 2 người hướng đạo đều chết trận, lại còn mất thêm 2 chiến sĩ, nhưng chúng ta lợi dụng ma pháp đã giết chết toàn bộ địch nhân, cho nên chúng ta hy vọng có thể tìm được hướng đạo cùng với dòng binh tới giúp chúng ta đến quốc đô Tuyết Nguyên thành của Cáp Mễ Nhân vương quốc.” Nữ hải áo đỏ bèn lên thêm vào một câu.

“Nguy hiểm như vậy ư?” Ngã Mễ tỏ vẻ khó khăn: “Nếu nói như vậy, vậy thì tiền...”

“Theo ta được biết, nếu chúng ta lập tức xuất phát, như vậy chậm nhất 10 ngày là có thể đến Tuyết Nguyên thành.” Một chiến sĩ đế quốc lên tiếng.

“Trời ơi, 10 ngày, như vậy nghĩa là 240 giờ sinh tử khó lường.” Ngã Mễ rung mình một cái: “Như vậy đi, ta không cần các người thuê thêm dòng binh nữa, chỉ cần cho chúng ta thêm một ít tinh thần khẩn trương phí là được rồi.”

“Người...” Lâm Vũ Thường vỗ án đánh rầm.

“Không phải ta cố ý làm khó dễ.” Ngã Mễ khoát tay...

“Ngã Mễ, thôi đi, giúp bọn họ một lần đi.” Đại Thanh Sơn thật sự nuốt không trôi, đánh gãy phản kích biểu diễn của Ngã Mễ.

“Khô, tại sao mọi lần kẻ xấu xa đều là ta, còn người tốt thì đều là người? Được rồi, cứ như vậy đi.” Ngã Mễ trợn mắt lên, thờ dài một hơi, mắt thấy món thịt nướng bay đi mất, nhưng cũng thật sự không thể nê hà rồi, phó đoàn trưởng đã chỉ định rồi, cũng không thể đánh nhau được a.

Bên cạnh một gã binh lính đế quốc khẽ thì thầm: “Chưa từng thấy kẻ nào lại không biết thương hương tiếc ngọc như vậy a.”

Nhìn sắc trời bên ngoài đang dần ảm đạm, Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn thương lượng đơn giản một chút, quyết định lập tức khởi hành, đi suốt đêm, tranh thủ chạy cách đám truy binh nửa ngày đường.

Từ Thụ Ốc Tửu quán đến Tuyết Nguyên thành, đường chính là Long Nha Sơn công lộ, đang là mùa hè, tuyết trên công lộ đã hoàn toàn tan ra, vô cùng thuận tiện cho việc hành tẩu, nhưng vì lo lắng truy binh có ngựa, nếu mà đi trên công lộ thì sẽ rất dễ bị đuổi theo, hơn nữa nếu chạm trán trên công lộ sẽ rất khó chạy thoát khỏi lực trùng kích của kỵ binh. Cho nên chuẩn bị thẳng tiến hướng bắc tiến vào Băng Tuyết sâm lâm, sau đó nhắm hướng đông đến Tuyết Nguyên thành.

Đoàn sứ thần nguyên lai có 4 xe trượt tuyết, nhưng vì trượt tuyết suốt một chặng đường dài, Tuyết cầu sau mấy ngày lặn lội đường xa đã mệt không chịu nổi, Ngã Mễ trung cầu ý kiến Lâm Vũ Thường, bỏ thêm 100 kim tệ, ở dịch trạm bên cạnh Thụ Ốc Tửu đổi lấy toàn bộ Tuyết cầu mới.

Màn đêm vừa buông xuống, trong ánh mắt hâm mộ của các dong binh khác, bốn xe trượt tuyết đã rời khỏi Thụ Ốc Từu.

Sau khi rời quán không lâu, Ngã Mễ ra sức vỗ lên người Lục Nhi đang nằm úp sấp bên cạnh vừa mới chợp mắt được một lát.

"Ừ ——" Lục Nhi cựa mình một cái, lại chui đầu vào dưới y phục của Đại Thanh Sơn tiếp tục nghỉ ngơi.

"Này, này, đến lượt ngươi rồi..." Ngã Mễ vẫn bắt khuất như trước: "Nuôi ngươi lớn như vậy, ngươi không thể ăn trắng mặc trơn đâu nha! Lục Nhi."

"Ừ —— ừ ——" Lục Nhi đưa 2 chân trước lên rúc vào dưới y phục Đại Thanh Sơn, ôm chặt lấy đầu —— Ô, tựa hồ là bị lỗ tai.

"Hắc hắc ——" Ngã Mễ trên mặt tựa hồ lộ ra biểu tình không thể giải thích nổi, từ một cái bao bên cạnh kéo ra 2 con thăn lợn, ra sức nướng lên. Thịt được nướng lên chảy lớp mỡ ra, mùi thơm lực tức phát đi, rất nhanh, hương khí đã phủ đầy toàn bộ xe trượt tuyết.

"Hắt xì ——" Lục Nhi ngửi thấy mùi vị yêu mến quen thuộc, lập tức nhao ra, nheo mắt, từ trong bóng đêm dùng cái mũi bắt đầu định vị.

Ngã Mễ dùng 1 bàn tay bịt kín cái miệng Lục Nhi đang định mở ra: "Tay làm hàm nhai, tay quai miệng trễ, biết những lời này có nghĩa là gì không?"

Lục Nhi thấy thức ăn, vẻ mặt ra vẻ rất là siêng nịnh, đầu lắc lắc liên tục.

"Thứ nhất, ngươi đã 4 ngày chẳng làm gì kiếm sống rồi, thứ hai, chúng ta hiện tại đang ở trong tình trạng vô cùng nguy hiểm, rất nhiều kẻ cưỡi ngựa tới cướp đoạt thăn lợn của ngươi." Ngã Mễ vẻ mặt bí tráng như đang lừa chết với địch.

Lục Nhi sắc mặt lập tức trở nên khó coi, long tức màu lục vù vù phun ra.

"Ngươi bay lên trời khoảng 1 giờ rồi quan sát xem, bao giờ chúng đuổi tới đây, nếu thấy có người buồi tới cũng cưỡi ngựa đuổi theo chúng ta, như vậy chính là bọn chúng, chúng ta sẽ giáo huấn cho chúng 1 trận thật nặng, nghe nói bọn chúng có thịt thăn lợn rất to." Ngã Mễ vừa nói vừa nhét thăn lợn vào miệng Lục Nhi, sau đó vỗ vỗ mông Lục Nhi: "Đi thôi, ban ngày ngươi lại ngủ tiếp."

...

Trên không trung, Lục Nhi giang rộng đôi cánh lớn, mượn gió đêm vù vù, bay lượn ở trên bầu trời sâm lâm, ánh mắt cấp bách nhìn chăm chăm nhất cử nhất động dưới mặt đất.

...

Dưới đất, Ngã Mễ đem một cái da gấu ra đắp lên người, Đại Thanh Sơn nằm ở bên cạnh, khẽ thì thầm: "Lục Nhi hiện tại càng ngày càng khó lừa, phải tìm thứ khác mà nó thích ăn. Ta sợ về sau nó sẽ chán ăn thịt thăn lợn, khi đó phải làm sao bây giờ?"

Nói xong, không hề để ý tới biểu tình dờ khóc dờ cười của Đại Thanh Sơn, tiếng ngáy đã vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 34: Tao Ngộ

Tuyết Nguyên thành cực kỳ nổi tiếng, điều này không chỉ là bởi tòa thành này là nơi định đô của Cáp Mễ Nhân đế quốc, mà quan trọng hơn là bởi vì trên thế giới này có 3 tòa thành khó phá nhất, Tuyết Nguyên thành là một trong số đó.

Tường thành cao 23 thước, tính từ nền móng đặt sâu dưới đất 10 thước, thành lâu phải cao tới 30 thước, toàn bộ được xây dựng từ những tảng đá lớn lấy từ Long Nha sơn, tường thành dày tới 10 thước, có thể để cho 15 thớt Tuyết lang chạy song song.

Trong vòng 10 thước bình nguyên quanh thành, có mấy cái hồ bạc nhỏ, trong 1 năm chỉ có khoảng 2, 3 tháng bị đóng băng.

Mười thước bên ngoài là rừng rậm, rừng lá kim rộng mênh mông vô bờ, quanh năm suốt tháng băng tuyết không tan.

Tuyết Nguyên thành khó phá được cũng là bởi tuyết lớn, rừng rậm, bình nguyên, tường thành bốn yếu tố tạo nên lớp hàng rào độc hữu không thể vượt qua.

Có thể thuận lợi băng qua tuyết lớn, rừng rậm, chỉ có tuyết lang hoặc là bộ binh, tới bình nguyên rồi, bất kể là bộ binh gì cũng không thể thúc đẩy Tuyết lang trùng kích, vượt qua được 2 cửa ải, tường thành cao 20 thước lại cấu thành chướng ngại không thể vượt qua.

Giả sử có người muốn vây thành, Băng Phong đại lục một năm chỉ có 3 tháng không đóng băng, cũng chính là tối đa chỉ có 3 tháng vây thành, điều này so với Tuyết Nguyên thành thì có đáng là gì đâu.

Bóng đêm càng lúc càng dày đặc, ánh trăng xuyên thấu qua tầng mây che phủ, tỏa ra ánh sáng màu phấn hồng trên nền tuyết trắng.

Bốn xe trượt tuyết của đoàn sứ thần rất nhanh băng qua rừng rậm, mặc dù đã đi ra khỏi Băng Tuyết sâm lâm, nhưng dọc đường đi những rặng phi lao cao ngất vẫn rậm rạp như trước, cây này nối tiếp cây kia, mỗi xe trượt tuyết có 12 con Tuyết cầu kéo, dưới sức kéo của tuyết cầu rất nhanh chóng di chuyển, chẳng mấy khi thấy phát ra tiếng thờ phỉ phò.

Xe trượt tuyết đi đầu là của 2 quân nhân đế quốc dẫn theo một hướng đạo; Tiếp đến là Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn, Đằng sau là một binh lính đế quốc cùng với 2 nữ hải tử; Áp trận là 3 binh lính đế quốc.

Tại xe trượt tuyết giữa loáng thoáng truyền đến tiếng của 2 cô gái.

“Vũ Thường, người sao lá gan lại lớn như vậy? Lại dám tin tưởng Đại Thanh Sơn cùng với Ngã Mễ?” Sa Nhượng ghé vào bên tai đồng bọn hỏi nhỏ.

“Hắc, bé con chưa lớn, lo lắng quá nhiều.” Lâm Vũ Thường cười xòa: “Không nên xem thường bọn họ, ta dám tuyển bọn họ, chủ yếu là có mấy nguyên nhân. Đầu tiên, thực lực của bọn họ không tệ, người xem cái gã nam hài tên Ngã Mễ kia kia, vừa hét to một tiếng, tất cả mọi người đều đã gục xuống, hơn nữa trước sau khi bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ, tuy rằng có rất nhiều kẻ cảm thấy ngứa mắt, song bất luận kẻ nào cũng không dám đứng lên khiêu chiến, điều này nói lên cái gì? Tiếp theo, ta biết bối cảnh của bọn họ, người biết không? Cái gã Ngã Mễ kia là một người có 3 thuộc tính: kiếm sĩ, ma pháp sư trung lập cấp 2, ma kiếm sĩ. Nam hài bằng tuổi hắn tại đế đô đại bộ phận mới chỉ là kiếm sĩ hoặc là đang học tập trong ma pháp học viện, thường thường ngay cả một bài học còn làm chưa xong, mà hắn một mình đã có tới 3 thuộc tính, điều này không đơn giản đâu. Hắn là đồ đệ của Lôi Cát, ta hoài nghi hắn còn là một hậu duệ của đế quốc quý tộc, người nhìn ánh mắt hắn ấy, về phần Đại Thanh Sơn thì còn kinh người hơn, người biết không? Hắn là một long kỵ sĩ, người nhìn trên trời kia...”

“A, đó là cái gì?” Sa Nhượng kinh hô một tiếng.

“Ta nghĩ đó chính là rồng của Đại Thanh Sơn.” Lâm Vũ Thường khẳng định nói: “Cuối cùng là, kỳ thực ta hâm mộ ánh mắt trong suốt của bọn họ, không hề lẫn tạp chất, chuyển đi này nguy hiểm như vậy, nếu có ác nhân... Ta nghĩ bọn họ không phải là dạng người đó.”

“Hi hi, Thường tỷ, người lo lắng quá rồi...” Sa Nhượng đột nhiên mặc danh kỳ diệu cười: “Ồ để đó khi ta lần đầu tiên gặp người, bao nhiêu năm qua có rất nhiều kẻ vây quanh theo đuổi người. Ha ha, cho nên người mới toàn đem người ta biến thành kẻ xấu.”

“Hắc, người dám cười nhạo ta, người thì không thể sao?” Vũ Thường nâng tay lên khẽ đánh một cái.

“Ha ha, Thường tỷ, người tha cho ta đi.” Sa Nhượng cười đưa tay lên đỡ: “Ta lớn lên tại giáo đình, xung quanh đều là người của giáo đình, hơn nữa giáo đình của chúng ta phân rất rõ ràng, khu vực ta sống hầu như đều là nữ nhân, lần này ra ngoài gặp nam nhân còn nhiều hơn so với 16 năm nhận thức của ta.”

“Tiểu nha đầu, động tâm rồi sao? Có phải đã thích anh chàng nào đẹp trai không, ta sẽ giúp người giới thiệu.” Vũ Thường đùa bỡn cười.

Trên mặt tuyết sáng lóa truyền đến tiếng cười trong trẻo như chuông ngân của 2 cô gái.

“Đại Thanh Sơn, 2 nữ hài kia cười cái gì vậy?” Ngã Mễ buồn bực: “Phiền quá, đã muộn thế này rồi, có để cho người ta ngủ hay không, ngày mai ta phải tìm bọn họ tính phí tổn thất giấc ngủ!”

Khác xa so với trong tưởng tượng, dọc đường đi vô cùng an toàn, chẳng có động tĩnh nào cho thấy có thể sẽ có người tập kích đoàn sứ thần, Lục Nhi thường thường bay lên rất cao trên không trung đi tìm kiếm, song cũng chẳng thu hoạch được gì, trong quá trình tiến lên, chỉ ngẫu nhiên thì thoáng có con chó sủa ăng ăng, sau đó cũng chỉ còn lại tiếng xe trượt xoẹt qua tuyết mà thôi.

Còn 3 ngày nữa là sẽ đến Tuyết Nguyên thành, đúng lúc binh sĩ đế quốc đang thờ phào nhẹ nhõm thì sắc mặt Ngã Mễ lại càng ngày càng ngưng trọng hẳn lên, sau bữa chiều, hắn gọi mọi người tụ tập lại bên đống lửa, vô cùng trịnh trọng nói ra tâm sự của mình.

“Chúng ta hiện tại đang ở trong nguy hiểm vô cùng!” Ngã Mễ xuất ra lời kinh nhân.

Vũ Thường nhíu nhíu mày: “Vì sao lại nói vậy?”

Bên cạnh một binh lính đế quốc khẽ nói một câu: “Là muốn thu thêm dong binh phí a, lừa bịp tổng tiền.”

Ngã Mễ như chẳng hề nghe thấy, đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra: “Địch nhân vì sao không đuổi theo chúng ta? Mọi người có nghĩ đến việc này không?” Hoi dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Nếu thật sự theo như lời các người nói, vậy địch nhân biết rất rõ lộ tuyến của các người, hơn nữa rất có tổ chức, nhất định sẽ đuổi theo, ta đoán chừng bọn chúng rất có thể biết cả chuyện thuê dong binh, đối với bọn chúng mà nói, hẳn phải biết rất rõ ràng, chúng ta không đi trên công lộ của Long Nha sơn, như vậy nếu bọn chúng đuổi theo, đối với bọn chúng sẽ vô cùng bất lợi, kỵ binh tác dụng trong rừng rậm hay trên tuyết đều rất thấp. Như vậy bọn chúng sẽ làm như thế nào?”

Nói mấy câu lập tức hấp dẫn mọi người, mỗi người đều tự hỏi.

“Nếu là ta, ta sẽ không đuổi theo, đã biết mục đích cuối cùng của đoàn sứ thần, vậy lo liệu cho kỹ càng, sau đó ta sẽ trực tiếp cười ngửa đến bên ngoài

Tuyệt Nguyên thành đợi các người là xong. Ở một nơi kín đáo, bố trí một ít trạm lưu động canh gác, đại đội nhân mã tập trung ở bên ngoài, một khi nhận được tín hiệu, lập tức đuổi tới đánh úp. Thời điểm đó, đoàn sứ thần sao có thể phòng thủ?”

Phù —— Mọi người đều hít vào một hơi lãnh khí.

“Vây... vậy... Chúng ta làm sao bây giờ?” Nghĩ đến lực trùng kích khủng khiếp của hắc kỵ binh, Vũ Thường mặt mũi trắng bệch.

“Đúng thế, làm thế nào đây? Ta vẫn đang đau đầu suy nghĩ, Đại Thanh Sơn, ngươi nghĩ sao?” Ngã Mễ cau mày.

“Ồ, hay là chia binh ra mấy đường? Như vậy bọn chúng sẽ không biết đuổi theo ai.” Đại Thanh Sơn cũng cau mày.

“Đúng rồi!” Ngã Mễ vỗ tay một cái: “Bọn chúng đều biết các người, như vậy, các người cứ đi thẳng ra bên ngoài, đợi sau khi bọn chúng vây lấy các người, ta cùng Đại Thanh Sơn sẽ đi gọi viện binh, bọn chúng khẳng định sẽ không ngăn chặn chúng ta. Ta phỏng chừng cứu binh đại khái cần 1 canh giờ là có thể trở về, khi đó chúng ta liền...”

“Thay chúng ta nhất xác ——” Vũ Thường nghiêm mặt cắt đứt lời Ngã Mễ: “Nếu như vậy chúng ta cần dong binh làm cái gì! Các người tự mình tới Tuyệt Nguyên thành chẳng phải là an toàn hơn sao? Dong binh chẳng lẽ lại hy sinh lợi ích của cổ chủ để tìm viện binh cho mình hay sao?”

“Hắc hắc...” Ngã Mễ thề thốt: “Ta chỉ nói là một giả thuyết thôi mà, các người vội cái gì, không nhất thiết phải như vậy, mặc dù nếu làm như vậy thì xác suất thành công là 100%.”

“Còn có một cách khác, xác suất thành công cũng rất cao, nhưng cũng rất mạo hiểm. Đại Thanh Sơn, ngươi mang theo Vũ Thường hoặc Sa Nhượng núp ở đằng sau, lợi dụng Lục Nhi để xem xem địch nhân có bao nhiêu người, hướng chạy thế nào, chúng ta đi trước thu hút địch nhân, hơn nữa sẽ dụ bọn chúng vào trong rừng rậm. Ta đoán chừng bọn chúng sẽ lưu lại một ít binh lực, nhưng hẳn không phải là quá nhiều, chúng ta cầm chân được chúng càng lâu thì các người càng an toàn. Sau khi đến Tuyệt Nguyên thành, lập tức tìm lính thủ thành dẫn đến hỗ trợ.”

“Không, ta sẽ thu hút bọn chúng, ngươi mang các nàng đến thành đi.” Đại Thanh Sơn lập tức cự tuyệt.

“Đầu ngươi có sạn à!” Ngã Mễ đập một cái vào sau gáy Đại Thanh Sơn: “Không có Lục Nhi thì sao có thể đột phá ra ngoài được? Đừng... đừng có bảo ta mang Lục Nhi đi, ông trẻ đó ta hầu không nổi, nói thật, cho dù phải tác chiến cùng 100 hắc kỵ sĩ còn an toàn hơn so với ở bên cạnh Lục Nhi.” Ngã Mễ nghiêm mặt đập tan giấc mộng của Đại Thanh Sơn.

“Sa Nhượng, Ngã Mễ nói có lý, ta lấy danh nghĩa đoàn trưởng đoàn sứ thần, lệnh cho ngươi cùng Đại Thanh Sơn một mình tiến vào Tuyệt Nguyên thành, trước tiên trình quốc thư cho đối phương, sau đó quay lại cứu chúng ta, nếu xảy ra vấn đề, ngươi một mình dẫn Huyền thú còn nhỏ quay về để đồ là được rồi, nhớ kỹ nhất định phải kịp thời gian, nếu không cơ hội lần này coi như là mất trắng.” Lâm Vũ thường đứng dậy, lạnh lùng nói với Sa Nhượng.

“Không!” Sa Nhượng quật cường lắc đầu, mái tóc dài tung bay phấp phới trong không trung.

“Hào muội muội, ngươi là mục sư hệ, ta là ma pháp sư, trong chiến tranh ai hữu ích hơn? Hơn nữa ngươi là sứ thần đại biểu của 2 quốc gia, ta thì sao? Ta có thể đại biểu cho Thần Thánh giáo đình sao? Giúp tỷ tỷ một lần đi, được không? Muội muội, xin ngươi đấy, nếu không chúng ta đều...” Thấy cứng rắn không được, Lâm Vũ Thường ôm bả vai gầy của Sa Nhượng, nhẹ nhàng khuyên nhủ, nước mắt tuôn rơi.

“Được rồi, tỷ tỷ, không cần phải như vậy, ta đi là được rồi.” Thấy Lâm Vũ Thường roi lệ, Sa Nhượng lập tức cũng luống cuống, nhưng nghĩ đến việc có thể gặp nguy hiểm, nước mắt cũng lập tức tuôn ra.

“Được rồi, 2 vị tiểu thư, còn có nhóm dong binh chúng ta nữa mà, không cần sinh lý tử biệt như vậy, không việc gì đâu. Sáng ngày mai chúng ta sẽ tách ra hành động. Đại Thanh Sơn, sau khi chúng ta rời đi 1 khoảng thời gian, nhớ kỹ là nhất định phải để Lục Nhi liên tục giám thị mọi tình huống. Tốt rồi, trời tối rồi, ngủ đi.” Ngã Mễ cười lạnh, nói xong liền bước về phía xe trượt tuyết của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngã Mễ, Lâm Vũ Thường cùng 6 binh sĩ rời đi mang theo 3 cái xe trượt tuyết, Đại Thanh Sơn cùng Sa Nhượng sau khi nhìn bọn họ biến mất trong tầm mắt, mới thở dài một hơi, sau đó lên xe trượt tuyết, đội kim đồng hồ ma pháp chỉ xuống dưới, chỉnh hướng một chút rồi bắt đầu lao về phương bắc.

Theo Ngã Mễ phỏng đoán, sau khi tiến về phía bắc một đoạn, sau đó lại đi theo hướng đông, như vậy đường sẽ xa hơn 20 kim, nhất định là sẽ ra khỏi rừng rậm chậm hơn so với bọn Ngã Mễ một giờ.

Có lẽ là bởi nguyên nhân mờ côi từ nhỏ, Đại Thanh Sơn là một người trầm mặc, cho dù ở chung với Ngã Mễ cũng nghe nhiều hơn, nghĩ nhiều hơn, làm nhiều hơn, nhưng nếu lúc nào không cần lên tiếng, Đại Thanh Sơn tuyệt đối sẽ không nói một câu nào. Lần đầu tiên cùng với nữ hài tử đi xa nhà, cũng là như thế.

Hắn đem tấm chăn của mình ném cho Sa Nhượng, sau đó yên lặng tiến lên đầu xe trượt tuyết, giờ cung bên trong đã lắp sẵn một cây nỏ tiễn, ném sang bên cạnh chân, trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, mà ngay cả Hoàng Kim Long Thương mà Long Thần đưa cho cũng lôi ra từ trong túi ma pháp kết giới, cầm trong tay một nhánh cây thật dài, thi thoảng quất lên đầu chó một chút, chỉ dẫn hướng đi cho chó. Qua một lúc, Lục Nhi liền bay lên không trung, tuần tra tình huống ở khu vực phụ cận.

Sa Nhượng cũng không nói gì, gió lạnh mãnh liệt thổi qua, muốn nói cũng thật khó khăn, hơn nữa Sa Nhượng cũng không biết nên nói gì, cũng ‘dị dạng’ như Đại Thanh Sơn, nàng cũng là lần đầu tiên ở chung cùng một người khác giới.

Thời gian ở trên tuyết trắng cùng với rừng cây rất nhanh trôi đi.

Trong rừng rậm, màn đêm nhanh chóng buông xuống.

Thấy Đại Thanh Sơn ban ngày vất vả cả buổi, Sa Nhược thoáng băn khoăn, nhảy xuống xe trượt tuyết, hoạt động đôi chân đã tê cứng, nàng chuẩn bị đi thu thập củi về để nhóm lửa nướng thịt.

Đúng lúc nàng nhúc nhích đôi chân, vừa quay đầu lại, đã thấy Đại Thanh Sơn làm mất rồi, mới vừa định gọi, nhưng cảnh tượng kỳ quái trước mắt lại khiến cho nàng chết lặng.

Đại Thanh Sơn tìm một cây cổ thụ đã mục nát đổ xuống, rút trường kiếm bên hông ra, vung kiếm muốn chặt cây.

“Đúng là đồ ngốc a?” Sa Nhược cười thầm, sao có thể chặt cái cây đó được, cho dù là trường kiếm tốt nhất thiên hạ cũng không thể chặt cây, nếu không sẽ chỉ làm mẻ lưỡi kiếm, kiếm rất nhanh cũng sẽ gãy —— Thân kiếm dài tính tế không thể chịu đựng được lực lớn như thế, hơn nữa hiện tại còn là bãi phi lao, thân cây kia có dùng búa chặt cũng phải mất nửa ngày. Kỳ thực một cái xe trượt tuyết đều có trang bị 2 thanh búa, chuyên môn dùng để chặt cây trong rừng qua đêm.

Sa Nhược vừa mới chuẩn bị nhấc búa, chỉ thấy thân cây to đã bị trường kiếm của Đại Thanh Sơn cắt thành 2 đoạn, tiếp theo trường kiếm lại múa may, một cây gỗ dài 40 thước tiêu chuẩn đã bị chẻ thành những cái cọc rồi. Đại Thanh Sơn đem cọc dựng đứng lên trên mặt đất, múa trường kiếm lên, phập, phập, phập... Từng nhát kiếm qua, từng thanh củi gỗ theo tiêu chuẩn lập tức đổ xuống từ đoạn cây gỗ.

Đây là loại người gì vậy? Thế mà cũng có thể đốn củi sao? Loại hiện tượng này cơ hồ phủ định toàn bộ kiến thức của Sa Nhược, thật là kỳ quái. Sa Nhược trong lòng thật sự nghĩ không thông.

Đại Thanh Sơn căn bản chẳng hề chú ý đến việc người khác nghĩ gì về hắn, trên thực tế, hắn cũng không dám nhìn xem bộ dạng Sa Nhược là thế nào nữa, nếu hiện tại lập tức xuất hiện một người ăn mặc không khác gì mấy so với Sa Nhược, hắn lập tức sẽ nhầm lẫn luôn. Củi gỗ đã chặt xong, hắn nhanh chóng đem bó củi xếp thành đống để nhóm lửa, sau đó đổ dầu lên —— Ngọn lửa bùng cháy.

Rất nhanh, trên đống lửa đã tản ra mùi thịt nướng thơm phức.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 35: Bị Tập Kích

Duyên phận là một điều gì đó rất kỳ quái.

Có một số người hữu duyên vô phận, hai người sống tại cùng một khu vực, có lẽ còn thường thường tới cùng một cái huyệt động chơi, uống thuốc do cùng một thầy thuốc kê, trên cùng một con chó, hơn nữa có lẽ hai người còn có sự nhất trí đáng ngạc nhiên với rất nhiều quan điểm, nhưng mà hai người lại hoàn toàn không thể dung hợp tại cùng một chỗ.

Có một số người có phận vô duyên, nhưng lại hay cường điệu: duyên là ý trời, chia tay là do người. Kỳ thật đại đa số thời điểm là duyên phận không đến, bất kể có cố gắng thế nào, kết quả vẫn là một.

Vọng ngôn luận

Sa Nhược cúi đầu, ánh lửa hừng hực chiếu sáng khuôn mặt trắng nõn nà của nàng, mái tóc dài rủ xuống trước ngực. Có lẽ do lần đầu tiên ở bên cạnh một nam hài, nàng cũng không thể nói rõ là tại sao, ánh mắt lại thi thoảng liếc trộm xem Đại Thanh Sơn đang làm cái gì.

Đó là một loại cảnh tượng thế nào chứ.

Được nướng trên đồng lửa, mỡ trên tảng thịt không ngừng chảy ra, tí tách rót xuống, hóa điểm bốc cao liếm những giọt mỡ, Đại Thanh Sơn trên mặt cũng ánh lên ngọn lửa bập bùng. Hắn một tay chậm rãi xoay cây gậy nướng, tay còn lại không ngừng từ trong túi lôi ra điểm cùng với gia vị rắc lên trên thịt.

Lục Nhi nghiêng mình dựa vào người Đại Thanh Sơn, đầu gác lên bụng hắn, miệng không ngừng rơi nước dãi, có khi Đại Thanh Sơn đi lấy củi gỗ, Lục Nhi lập tức rất biết điều đón lấy cây gậy nướng bắt đầu chậm rãi xoay xoay.

“Tiểu tử này ngoan quá.” Sa Nhược cúi đầu mỉm cười.

Ăn xong thịt nướng, Đại Thanh Sơn thuận thực châm thêm một đồng lửa ở bên cạnh, đem đồng lửa nướng thịt dập tắt, dùng tảng đá kê lên đồng tro tàn, tiếp theo kéo xe trượt tuyết tới, vừa vận đặt ở phía trên đồng tro, hắn cất lên câu nói đầu tiên trong ngày: “Cô ngủ ở trên xe trượt tuyết.” Sau đó một mình ôm các vật dụng để ngủ dựa vào một tảng đá hơi nhô ra để tránh gió, đoạn nằm xuống. Không lâu sau, bên tai Sa Nhược đã truyền đến tiếng hít

thở đều đều.

Thật không hiểu nổi đây là loại nam nhân gì nữa. Sa Nhựt vốn không biết nhiều về nam nhân, nhớ lại đêm qua, Lâm Vũ Thường còn chuyên môn bảo nàng nhất định phải cẩn thận một chút, bởi tối không được ngủ say, nhất định phải đề phòng, đừng để cho Đại Thanh Sơn ngủ ở bên cạnh mình —— Lúc ấy Sa Nhựt còn đặc biệt không hiểu muốn hỏi lại Vũ Thường tỷ tỷ nói thế là có ý gì. Phải biết rằng Sa Nhựt trong lòng thực sự không biết nếu giữa nam hài và nữ hài có thể làm chuyện hư hỏng thì là hư hỏng tới mức nào.

Rất nhanh, Sa Nhựt trong lòng đã nóng hầm hập —— Nàng rút cuộc hiểu được một số hành động vừa rồi của Đại Thanh Sơn, tro tàn phía dưới xe trượt tuyết chậm rãi xuyên thấu qua tấm ván gỗ dưới xe, tản ra nhiệt độ ấm áp, tại nơi băng thiên tuyết địa này, bên ngoài là gió lạnh thét gào, cái loại cảm giác ấm áp ấy không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được.

Ngay tại thời điểm Sa Nhựt trong lòng chậm rãi nhen nhóm một thứ ấm áp do người khác phái mang lại, Lâm Vũ Thường lúc này đang tròn mắt há hốc mồm thưởng thức một trò hay.

Để tranh thủ vào buổi tối mai có thể xuất hiện ở ven rừng rậm, như vậy lúc trời tối đen rất có thể sẽ chạm trán với địch nhân, không gian mà kỵ sĩ có thể phát triển vô cùng nhỏ, cho nên Ngã Mễ quyết định đi gấp. Mãi cho tới tận đêm khuya, đoàn sứ thần mới hạ trại.

Nhiệm vụ đầu tiên chính là tìm gỗ để nhóm lửa, vận khí của bọn họ không được tốt như Đại Thanh Sơn, trời quá tối, căn bản không tìm ra khúc gỗ nào đã đổ xuống, cho nên hai binh lính bắt đầu đi đốn củi, gió quá lớn, nửa ngày không chặt nổi một cây tùng lớn.

Ngã Mễ thật sự không đợi nổi, đi tới, hòa khí nói: “Sao không để ta thử xem?” Mấy binh lính đế quốc sớm đã ngứa mắt với một số hành động của hắn, lập tức tiện thể đem búa đưa cho hắn. Ngã Mễ lắc lắc đầu, từ sau lưng rút ra Băng Nhận, rồi đi một vòng quanh gốc cây đại thụ, ánh mắt mọi người đều theo dõi hắn, xem hắn có thể làm nổi trò trống gì, mấy binh lính trong mắt lộ rõ ý trào phúng.

Ngã Mễ nhẹ nhàng lui lại phía sau vài bước, khẽ cong người, Băng Nhận nâng cao lên, như sét đánh xẹt qua không trung, từ chéch bên trái bổ xuống, cây ầm ầm đổ, tiếp theo hắn cũng không hề ngừng lại, trường kiếm không ngừng huy vũ, sau một hồi thì đồng củi gỗ đã chặt xong chất đầy như một ngọn núi nhỏ, Băng Nhận tựa hồ chẳng bị tổn thương tí nào.

Những người chứng kiến đều chết lặng đi.

Ngọn lửa bốc lên, tất cả mọi người đều đắm chìm trong ngọn lửa ấm áp.

Lâm Vũ Thường quay sang Ngã Mễ cười sáng lạn: “Lợi hại, lợi hại, không hổ là kiếm sĩ cùng ma kiếm song tu, quả nhiên lợi hại, với công phu chặt cây của ngươi, ta đoán chừng có thể làm dong binh Cấp S.”

Ngã Mễ mỉm cười, không hiểu vì sao cho tới giờ ở trước mặt người khác vẫn luôn không chịu thiệt, cho tới giờ vẫn là một Ngã Mễ to gan lớn mật, thế mà ở trước mặt cô gái này lại phóng không ra, cơ hồ chẳng biết nên nói gì cho phải.

“Ta chưa từng thấy có người nào có thể chặt cây như vậy, ngươi khi nào rảnh dạy ta được chứ?” Lâm Vũ Thường cảm thấy mình lần đầu tiên thành tâm như thế xin một nam hài giúp mình làm một chuyện.

Một binh sĩ nghe vậy trong lòng cảm thấy mỹ nữ lại đi chinh hót một nam hài nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều, cũng thực không thoải mái, đột nhiên buông một câu: “Thế cũng chưa là gì, đại đội trưởng tiền nhiệm đại đội xuyên băng của chúng ta cũng có thể dùng kiếm đốn củi, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn, sau này người có thể tìm hắn dạy người.”

Lâm Vũ Thường vừa định lên tiếng, Ngã Mễ ở bên cạnh đã từ tốn nói một câu: “Ta biết, bởi vì đó là cha ta.”

Không khí lập tức lại trở nên yên tĩnh, ba bốn trung niên sĩ binh ánh mắt lập tức nhìn chằm chằm vào Ngã Mễ cùng bối thanh đại kiếm cực kỳ dài ở sau lưng hắn.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Đại Thanh Sơn đã dậy từ sớm, cho Tuyết cầu ăn thật no, sau đó đánh thức Sa Nhựt bắt đầu một ngày mới.

Hiển nhiên là đã gần tới bìa rừng, cây cối càng ngày càng ít, ánh mặt trời đã có thể xuyên qua bóng cây trực tiếp rọi xuống mặt tuyết, tuyết cũng càng ngày càng bạc, có nhiều chỗ thậm chí đã lộ ra thổ nhuộm màu đen, trong khi tiến lên phải thật cẩn thận một vài chỗ tuyết sụt.

Xe trượt tuyết không ngừng xóc nảy, Sa Nhựt không thể không đưa tay nắm chặt lấy thành xe trượt tuyết bên cạnh, Đại Thanh Sơn vẫn vững vàng ngồi trên xe trượt tuyết, không ngừng chỉ dẫn những con chó đi vào những chỗ tuyết dày.

Những nơi tuyết tan trong rừng rậm có thể thấy một vài dấu chân của các loại thú nhỏ, Đại Thanh Sơn cẩn thận để ý một chút, đều là một số hươu thông thường, quan sát dấu vết tạm thời vẫn chưa phát hiện ra dấu hiệu của nhân loại.

Căn cứ theo ước hẹn chia ra hành động với Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn cũng tăng tốc độ lên, theo dự tính, sau khi Ngã Mễ đụng độ địch chừng 2 giờ, Đại Thanh Sơn cũng cơ bản tiếp cận bìa rừng. Ngã Mễ sẽ hư trương thanh thế, dụ toàn bộ địch nhân vào màn đêm trong thâm lâm —— Dù sao thì giữa đêm đen, địch nhân cũng không thể phân biệt được phe Ngã Mễ kia rốt cuộc có bao nhiêu người. Như vậy sáng sớm ngày hôm sau, Đại Thanh Sơn cùng Sa Nhựt có thể đủ an toàn tiến nhập Tuyết Nguyên thành.

Bóng đêm càng ngày càng dày, những chỗ đất lộ ra cũng ngày càng nhiều, tuyết cầu cơ hồ đập mạnh lớp tuyết cứng rắn kéo xe trượt tuyết tiến lên.

Không chênh lệch lắm Đại Thanh Sơn trong lòng thầm tính toán.

Hiện tại đã tiến đến rất gần chỗ địch nhân rồi, hắn cẩn thận thu đám tuyết cầu lại, sau đó tách 1 con tuyết cầu kéo xe trượt tuyết đi, làm 1 cái ký hiệu. Tiếp theo mang 10 con tuyết cầu cùng với Sa Nhược cùng nhau tìm nơi dừng trại.

Khác với mấy hôm trước, bởi vì đã tới gần địch, cho nên buổi tối không thể nhóm lửa, nếu không sẽ bại lộ hết thảy.

Ở đằng sau một ngọn núi nhỏ, Đại Thanh Sơn đột nhiên phát hiện phía trước có một cái huyết động đen ngòm, trong lòng hắn vô cùng cao hứng, có một cái son động như vậy, buổi tối hoàn toàn có thể nghĩ biện pháp nổi lửa, địch nhân nhất định không thể phát hiện được, hơn nữa ở trong động còn không lo bị gió.

Nhưng mà, đám tuyết cầu có chút xôn xao, tựa hồ bên trong có động vật gì đó. Từ nhỏ đã lớn lên ở trong núi, Đại Thanh Sơn rất hiểu tập tính của chó, những tiếng sủa kiểu này cho thấy trong động không có thú lớn ăn thịt hoặc động vật ăn cỏ, có thể chỉ là một số động vật từng để lại một ít mùi.

Hắn dẫn theo 2 con chó vào trong huyết động trước, "Xoẹt xoẹt ——" châm cây đuốc, huyết động rất lớn, cao hơn đầu người, cũng rất sâu, đại khái khoảng 10 thước, càng tuyết hơn là ở bên trong huyết động có một góc quẹo nhỏ sâu vào bên trong, như vậy ở bên trong nhóm lửa, cho dù chẳng có gì để che giấu thì người bên ngoài cũng rất khó phát hiện.

Hắn giơ cây đuốc nhìn khắp huyết động một vòng, hắn là rất an toàn, không có đồ vật nào cho thấy ở đây từng có sự sống, không khí lạnh lẽo cơ hồ là một loại thiên địch.

Hắn đi ra đón đưa cây đuốc cho Sa Nhược để nàng vào trước, sau đó tới bên một gốc cây đại thụ gần nhất, rút trường kiếm ra, rồi bắt đầu hoạt động đốn củi thường lệ.

Cùi gỗ rất nhanh chóng chất lên...

Đột nhiên trong động truyền đến tiếng kêu hoảng sợ của Sa Nhược: "A ——"

Đại Thanh Sơn trong lòng cả kinh, mang theo trường kiếm cùng với Lục Nhi cùng xông vào huyết động.

Cây đuốc rơi trên mặt đất, Sa Nhược mặt tái nhợt, nửa ngồi trên đất, phía sau lưng dán chặt vào vách huyết động, một tay che miệng, tay còn lại ôm chân trái. Trước mặt Sa Nhược không xa, là một con đại xà màu đen, dài chừng một thước, đầu rắn ngóc lên trên mặt đất, cái lưỡi màu đỏ trong miệng không ngừng thè ra, nhìn theo đuôi rắn, Đại Thanh Sơn lập tức phát hiện ở góc tường có một cái hang, hiển nhiên, chủ nhân cái hang rất tức giận đối với đám khách không mời mà lại mạo muội tới thăm hỏi, bèn giáo huấn một chút.

Đại Thanh Sơn lại nhìn kỹ cái con rắn kia một lát, sắc mặt đột nhiên đại biến, "Nó cắn trúng cô chưa?" Thanh âm Đại Thanh Sơn cả kinh run rẩy.

"Ta... ta... không biết, nó cắn trúng giày của ta." Sa Nhược hiển nhiên đã chết khiếp rồi.

Tại Bằng Phong đại lục, trong băng thiên tuyết địa, 1 năm chỉ có 3 tháng là không đóng băng, rắn vô cùng ít, toàn bộ đại lục đại khái cũng chỉ có khoảng 3, 4 loại rắn với số lượng không nhiều lắm, hơn nữa đều là màu đen. Trong đó có 1 loại có độc, hơn nữa lại là kịch độc, mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng con trước mắt này cũng không thể không phòng.

Trường kiếm rất nhanh xẹt qua trên không trung, hắc xà đột nhiên phóng vọt lên, định cắn Đại Thanh Sơn một cái, kiếm trên không trung vẽ thành kiếm hoa nhỏ nhỏ, đầu hắc xà cùng khoảng 20 cm thân thể bị chặt xuống. Đại Thanh Sơn một chân lập tức dậm mạnh lên, đi 2 cái, sau khi xác nhận đầu rắn không thể ngóc lên được nữa, hắn khẽ nói: "Cô... cô không phải sợ, nó đã chết rồi. Chân cô đau à?"

"Ừm..." Sa Nhược khóc òa lên: "Vừa rồi đau, hiện tại không đau, có chút tê."

Đại Thanh Sơn sắc mặt lại càng thêm khó coi, hắn lập tức vọt tới, không để ý Sa Nhược kinh hô, ôm lấy chân trái Sa Nhược, thay nàng nói lòng đầy dầy rồi tháo giày ra, tiếp đến là chiếc tất màu hồng.

Khi đôi chân trắng nõn lộ ra sau lớp tất hồng, Đại Thanh Sơn cảm thấy một trận mê muội mạc danh kỳ diệu, 5 ngón chân đều đỏ ửng lên, riêng ngón cái thì trên dưới đều có 2 dấu răng rất nhỏ, máu đen ở bên cạnh vết răng đã tụ lại, một đường máu đen chạy dọc bàn chân Sa Nhược uốn lượn mà lên.

Độc, quả nhiên là độc xà.

Sa Nhược hiển nhiên cũng phát hiện chân mình đã trở nên mất đi cảm giác, lúc nàng thấy trên đùi mình đột nhiên xuất hiện một vết máu màu đen thì đã không biết nên làm gì nữa rồi.

Đại Thanh Sơn rút chủy thủ trong giày ra, hơ qua đồng lửa trên cây đuổi rơi dưới đất một chút, sau đó mặc Sa Nhược giày dựa, đè chân nàng xuống, vung chủy thủ lên, rạch mở 4 vết răng ra, máu đen chậm rãi chảy ra ngoài, Đại Thanh Sơn do dự một chút, đưa miệng tới ra sức hút ra, vừa hút vừa đem máu đen nhổ ra ngoài.

Sa Nhược cảm thấy vô cùng thẹn thùng, vừa rồi rõ ràng chân đã tê dại, nhưng lại có thể rõ ràng cảm nhận được Đại Thanh Sơn ra sức hút ra, cái loại cảm giác này... Mặc dù biết Đại Thanh Sơn có ý tốt, nhưng mà... Chân lại liệu mạng giày dựa, thật không ngờ tay Đại Thanh Sơn lại khỏe như vậy, ần

chân của nàng rất đau.

Rốt cuộc, đường máu màu đen trên đùi dần lui xuống dưới, cuối cùng, tại đầu răng cũng chậm chậm chảy ra máu đỏ, lúc này, Sa Nhược mới cảm thấy đau đớn, nàng khẽ kêu lên.

Cây đuốc dưới đất mau chóng vụt tắt, Đại Thanh Sơn ra ngoài lấy mấy thanh gỗ lại, châm đồng lửa, sau đó lúi diêm từ trong bọc hành lý ra, hơ đều đều trên miệng vết thương của Sa Nhược. Tiếp theo lúi ra một ít thuốc trị thương cùng với băng gạc, thay Sa Nhược băng bó kín chân, cuối cùng thay nàng đi tất cùng với giày.

Lúc này, Đại Thanh Sơn mới phát hiện kẻ mũi có một làn hương khí.

Ngẫm lại chuyện vừa xảy ra, Đại Thanh Sơn cũng không biết nên nói gì, mặt đỏ bừng lên, một mình chạy ra ngoài ôm rất nhiều củi vào, mời cho lửa bùng lên, sau đó chặn một thanh gỗ trước cửa hang của con rắn vừa rồi.

Làm xong những việc này, hắn lại kiểm tra trong huyết động một chút xem còn thứ gì khác nữa không, sau đó ôm dụng cụ để ngủ, cúi đầu xuống kéo tay Lục Nhi lúi ra ngoài.

Đêm hôm đó, Đại Thanh Sơn cùng Sa Nhược đều không thể ngủ được, Sa Nhược trong đầu vẫn là cảnh tượng Đại Thanh Sơn mạnh mẽ cời giày mình rồi ra sức hút vào, cái loại cảm giác này không thể miêu tả nổi; Đại Thanh Sơn thì cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng lại chẳng rõ là chuyện gì.

Trên trời, ánh trăng màu đỏ len lỏi qua những nhánh cây rừng, rải ánh sáng âm áp soi rọi khắp nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 36: Long Uy

Sáng sớm ngày hôm sau, Đại Thanh Sơn bò dậy, lúc này hắn mới phát hiện ra, đầu lưỡi của mình bị sưng rộp lên. Nọc độc đêm qua có lẽ đã quá dữ dội khiến đầu lưỡi mềm yếu của hắn không thể thừa nhận nổi. Hắn lắc lắc đầu thật mạnh, sau đó bốc một vốc tuyết thật lớn, áp vào mặt.

Có lẽ là do tác dụng của thuốc giải độc, chân của Sa Nhược đã không còn đáng ngại nữa. Mặc dù Sa Nhược cố tình không nhìn thẳng vào Đại Thanh Sơn, nhưng nàng vẫn phát hiện ra trên mặt hắn, hai má hơi sưng. Thân là mục sư, Sa Nhược lập tức đoán được nguyên do, nhẹ nhàng niệm một câu chú ngữ ngắn, một đạo ánh sáng màu trắng hiện lên, Đại Thanh Sơn lập tức cảm giác khuôn mặt mình bình thường trở lại.

Sau đó, hai người đều cúi gầm mặt xuống, tâm sự nặng nề, Đại Thanh Sơn ở phía trước kéo đám tuyết cầu và Lục Nhi mở đường, Sa Nhược thì giống như một cô vợ xấu hổ lẻo đẻo bước theo phía sau.

Hai người đều là người chưa có kinh nghiệm, lại ở trong hoàn cảnh này, hiển nhiên không còn để ý chút nào đến tình huống xung quanh. Bất chợt, toàn bộ đám tuyết cầu liêu mạng gào rống, Đại Thanh Sơn cùng với Sa Nhược kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn.

Trước mặt là năm gã kỵ sĩ toàn thân mặc khôi giáp màu đen, cười hắc hắc, toàn bộ khuôn mặt giấu đằng sau mũ giáp đen thui.

Đại Thanh Sơn theo bản năng tay trái giơ tấm khiên lên, trường kiếm trên tay phải kéo lui mũi kiếm về sau tấm khiên, bước lùi từng bước ngắn, dùng tấm khiên che lấy bản thân và Sa Nhược đứng phía sau. Lục Nhi hiển nhiên cũng giật mình, nhẹ nhàng rung người một chút, sai bước chạy ra phía sau lưng Đại Thanh Sơn.

Gã kỵ sĩ đứng giữa lạnh lùng nói: “Cho dù các ngươi bày mưu tính kế thế nào, có thể lừa kẻ ngu ngốc nào đó, chứ đừng mong gạt được ta! Đầu hàng đi, ta hy vọng có thể giải quyết mọi việc một cách hòa bình.”

Đại Thanh Sơn mím chặt môi, ánh mắt nhìn thẳng vào đối phương, tấm khiên trên tay trái giơ lên cao một chút.

Tên kỵ sĩ thờ dài một hơi, tay phải giơ lên. Cả năm tên kỵ sĩ đồng thời dựng thẳng mã thương dài đến ba thước trong tay lên, tay cầm cương vung lên, cả năm tên giục ngựa lao tới.

Tuy rằng là năm người, nhưng động tác chỉnh tề nhất quán, cả âm thanh vó ngựa nện xuống đất cũng trùng nhau, bùn đất bám ở vó ngựa tung bay. Tên thủ lĩnh dường như đã học qua kỹ năng liên hợp trùng kích, không chỉ đồng thời đánh thọc sâu vào mang theo lực sát thương cực lớn, mà còn mang theo áp lực tâm lý trầm trọng.

Gần, gần hơn, càng gần hơn nữa.

Còn cách khoảng hai mươi thước, năm gã kỵ sĩ đem trường thương đặt ngang thân, mũi thương nhọn hoắt, dưới ánh mặt trời phản xạ ra quang mang chói mắt vô cùng.

“Lục Nhi, bay lên, công kích ma pháp!” Đại Thanh Sơn hô to một tiếng. Trong thời khắc mấu chốt này, Đại Thanh Sơn chỉ hy vọng Lục Nhi có thể phát huy trình độ siêu việt một chút, phóng ra vài tia chớp ma pháp hay một vài loại công kích ma pháp nào khác, tuy rằng không thể hy vọng giết sạch kẻ địch, nhưng ít nhất cũng có thể trì hoãn thể tiến công của đối phương một chút.

Dang rộng hai cánh, Lục Nhi lập tức bay lên không trung, không dừng lại chút nào, không khí phía trước mặt Lục Nhi bắt đầu uốn éo, một con phong long màu vàng xuất hiện, rồi con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư.

(Trong Dong binh thiên hạ, kỹ năng triệu hoán nhiều nhất chỉ có thể gọi về bốn tinh linh hoặc loài động vật khác)

Phong long không chế gió rét, trở mình dang rộng hai cánh, trực tiếp từ giữa không trung lao xuống. Hiển nhiên bốn kỵ sĩ bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người, cho dù là ma pháp sư cấp 1 cũng không cách nào trong thời gian ngắn ngủi như vậy triệu hồi ra bốn con phong long. Phong long chính là tứ giai ma pháp a.

Ý đồ tạo ra công kích thật mạnh của đám kỵ sĩ, lúc này lại vấp phải đòn đánh từ trên không xuống, khoảng cách chỉ có mười thước, do quán tính nên toàn bộ đám kỵ sĩ căn bản không thể dừng ngựa lại. Đám kỵ sĩ lập tức hơi điều chỉnh một chút hướng của đầu thương, đâm xéo lên trên, hy vọng có thể trực tiếp đâm trúng phong long, đồng thời hai tên kỵ sĩ ở ngoài cùng kéo đầu ngựa giật sang bên cạnh, hy vọng thu được khoảng trống lớn hơn, nếu không, với trận thế xung phong chặt chẽ dày đặc này, khẳng định không thể phòng ngự nổi công kích từ trên trời xuống, càng huống hồ phong long có thể đột nhiên gia tốc vọt ra phía sau cả đám.

Hai tên kỵ sĩ này vừa mới kéo được một chút khoảng trống, hai tên bên cạnh cũng kéo đầu ngựa theo, hy vọng chiếm được khoảng không chiến đấu lớn hơn nữa.

Chỉ có tên ở giữa hình như là thủ lĩnh của đám kỵ sĩ là không có cách nào tránh né, may mắn, tựa hồ bốn con phong long kia không có lao về phía hắn, quán tính rất lớn mang theo hắn trực tiếp lao thẳng về phía Đại Thanh Sơn.

Phong long hóa thân từ gió, tuy rằng không nhanh nhẹn hẳn tuệ bằng Long linh, nhưng đối phó với kỵ sĩ, nhất là ở tình huống một chọi một hiển nhiên hết sức chiếm ưu thế. Kỵ sĩ rèn luyện nhiều nhất chính là tốc độ cao, lực cơ động lớn trong tác chiến đoàn thể. Trong tình huống một chọi một, nhất là đối mặt với công kích từ trên không trung, chiến mã rất khó phối hợp cùng với kỵ sĩ, giáp trụ lớn buộc chặt trên cơ thể lúc này khiến cho độ linh hoạt vô cùng thấp. Trong trường hợp này năng lực tác chiến của một tên kỵ sĩ thậm chí còn không bằng nổi một gã bộ binh.

Một con phong long bay quanh đỉnh đầu một gã kỵ sĩ, vuron chỉ sau không lồ tóm lấy gã kỵ sĩ, hai cánh thật lớn phe phẩy, tạo nên một luồng khí lưu rét buốt, mang theo gã kỵ sĩ bay thẳng lên trời cao.

Có thể kết luận, vận mệnh của tên kỵ sĩ này cực kỳ bi thảm. Một con phong long sống lâu nhất đại khái là mười phút, tức là, mười phút sau tên kỵ sĩ kia sẽ rơi thẳng từ trên trời xuống đất...

Đại Thanh Sơn căn bản cũng không nghĩ đến, công kích ma pháp của Lục Nhi đột nhiên từ tia chớp cấp hai, cấp ba biến thành ma pháp cấp bốn. Trước khi Lôi Cát rời đi đã từng kiểm tra qua ma pháp của Lục Nhi, cho rằng cấp bậc ma pháp của Lục Nhi đã ngang ngửa với một nhân loại ma pháp cấp một, mà sau khi trải qua trận chiến với Ngâm Phong, hơn nữa dưới sự trợ giúp của Long Thần, Lục Nhi đã đột phá giới hạn này.

Không kịp suy nghĩ nhiều, gã kỵ sĩ thủ lĩnh đã vọt tới phía trước, trường thương đâm thẳng tới.

Vốn trong tình huống một chọi một, kỵ sĩ dùng trường thương xung phong không chiếm được chút ưu thế gì, mà động tác lý tưởng nhất lại không phải là đâm, bởi vì, với trọng lượng quá lớn như vậy căn bản không thể điều chỉnh nhiều, cho dù là một gã bộ binh bình thường cũng có thể đứng tại chỗ xoay người né tránh thế đâm của một kỵ sĩ. Vũ khí tốt nhất chỉ có thể là loan đao hoặc trường kiếm, nhưng hiển nhiên gã thủ lĩnh này không có cơ hội để đổi vũ khí.

Đại Thanh Sơn cũng không dám tránh né, Sa Nhược đứng ngay phía sau, một khi tránh né, tức là để Sa Nhược đối diện với thanh trường thương sáng bóng kia, mà hiển nhiên năng lực không có thân thủ linh mãnh như vậy, Đại Thanh Sơn tuyệt đối không hy vọng loại chuyện này phát sinh. Hắn giơ cao tấm khiên, dưới thế đâm trực tiếp của thanh trường thương, tấm khiên bị chệch đi một góc, mũi thương va chạm vào tấm khiên tạo thành âm thanh cực kỳ chói tai. Thương vừa chạm khiên, trường kiếm trong tay Đại Thanh Sơn lập tức lộ ra khỏi tấm khiên, một đạo ngân quang lóe lên!

Thanh trường kiếm trực tiếp bổ vào cổ ngựa. Kỵ sĩ toàn thân mặc khôi giáp, một khi đang chiến đấu mà phải ly khai tọa kỵ, thực sự rất khó để có thể chống đỡ được các loại binh chủng khác, nhưng gã thủ lĩnh kỵ sĩ này lại phi thường bình tĩnh, dùng phần chuôi thương cản lại, khiến thanh trường kiếm bị bắn trở về.

Lúc trước, hàng ngày tập luyện với Trì Hàn Phong, Đại Thanh Sơn cũng không có tọa kỵ, mỗi lần đều dùng tổ hợp kiếm và khiên, vì vậy đối với kỵ sĩ vô cùng quen thuộc, tuy rằng không thể chiến thắng huyền thú kỵ sĩ, nhưng đối phó với một tên kỵ sĩ hắc mã bình thường này, Đại Thanh Sơn cũng chỉ coi là trò tiêu khiển mà thôi.

Gã Kỵ sĩ vừa mới lao đến, Đại Thanh Sơn căn bản không chút do dự, tay trái cầm khiên, vuron ra đỡ lấy chân sau của ngựa, tay phải mượn lực của trường kiếm, thân hình khom khom, trực tiếp lao thẳng xuyên qua phía dưới bụng ngựa. Trường thương của gã hắc y kỵ sĩ không kịp xoay chuyển, Đại Thanh Sơn từ bên trái lấn qua bên phải ngựa, ở dưới bụng ngựa dùng trường kiếm mở ra một cái lỗ hổng thật lớn.

Nhìn máu tươi mạnh mẽ phun ra, Đại Thanh Sơn thầm kêu một tiếng may mắn. Nếu là Huyền thú kỵ sĩ, một kích vừa rồi chắc chắn là không có đất dụng võ, bởi vì... Huyền thú biết bay!

Chiến mã rên lên một tiếng, chạy được thêm mấy bước, ngã rầm xuống đất, lập tức khiến cho gã kỵ sĩ bị quán tính đẩy bắn đi. Đại Thanh Sơn do dự một

chút, chưa kịp lao vào, một con phong long đã gào rú lao đến, móng vuốt trực tiếp tóm vào lưng gã kỵ sĩ, dùng cơ thể ép mạnh vào mũi giáp của gã, âm thanh xương cốt vỡ nát mơ hồ truyền đến, gã kỵ sĩ này hồng rồi.

Chiến đấu chấm dứt một cách nhanh đến quái dị, năm tên kỵ sĩ cơ hồ trong chưa đầy mười phút, toàn bộ bị giết chết, thân ảnh phong long nhanh chóng chóp lên, tan biến vào trong gió.

Đại Thanh Sơn sờ sờ vết máu trên mặt, hướng Lục Nhi vẫn còn đang bay trên không vẫy vẫy tay. Lục Nhi vừa lao xuống, Đại Thanh Sơn kim lòng không nổi, vỗ vỗ đầu Lục Nhi khen ngợi: “Không tệ, rất lợi hại.”

Lục Nhi hoàn toàn không có chút uy phong nào của thần thánh long tộc, hành động tiếp theo của nó chính là, dúi cái đầu lớn vào cái túi Đại Thanh Sơn đang đeo trên lưng. Hiển nhiên nó đối với vật chất kích lệ là mấy con thần lân có nhu cầu hơn xa so với kích lệ về mặt tinh thần...

Hắc kỵ sĩ chiến đấu không được tốt lắm, nhưng làm việc vận chuyển đồ thì lại không tệ. Trên bốn cỗ thi thể lục soát được 500 kim tệ, một đồng được liệu, mà điều khiến Đại Thanh Sơn hài lòng nhất chính là bốn thớt hắc mã mạnh mẽ. Đáng tiếc thời gian quá cấp bách, nếu không còn phải cắt tháo đồng áo giáp này mang theo đổi lấy tiền. Với nhân cách của Đại Thanh Sơn, cho dù thời gian dư dả phòng chừng cũng không nhẫn tâm làm cái loại chuyện này, nhưng nếu là Ngã Mễ, ha ha, mặc kệ thời gian có cấp bách hay không, e rằng tóc trên đầu người cũng bị cạo xuống đem bán cho nơi nào chế tạo phân bón a.

Tuy vậy, cho dù Đại Thanh Sơn có muốn làm gì đi chăng nữa thì hiện tại cũng không thể thực hiện được. Sa Nhược ngây ngốc nhìn bốn cỗ thi thể, môi khẽ nhúc nhích, hiển nhiên là đang làm trách nhiệm của một mục sư: cầu nguyện cho linh hồn nhanh chóng được siêu thoát.

Phiền toái lại xuất hiện. Khi Đại Thanh Sơn chuẩn bị lên ngựa, Lục Nhi đột nhiên lao vọt tới, cắn hấn một miếng thật mạnh, lúc này mới khiến hắn nhớ ra lời nói của Trì Hàn Phong: Long tộc ghét nhất là long kỵ sĩ cười toạ kỵ khác, cho dù rồng của mình bị bệnh cũng không bao giờ để chuyện này xảy ra.

Nhưng, cứu binh như cứu hỏa, Đại Thanh Sơn cố gắng vận dụng hiểu biết đối với long tộc thần thánh để giải thích với Lục Nhi, cuối cùng cũng xin xỏ được một lần này. Lần sau không được viện lý do này nữa, đồng thời phải dùng 100 con thần lân thơm ngon hấp dẫn để đổi lấy tự do lần này.

Hai giờ sau, cổng thành Tuyết Nguyên đã xuất hiện ở trước mắt, Đại Thanh Sơn cùng với Sa Nhược hơi giảm tốc độ, trực tiếp vọt qua đám vệ binh thủ thành đứng ở cổng.

Mấy chục tên binh lính Cáp Mễ Nhân thủ thành chưa từng gặp tên kỵ binh dị tộc nào dám cả gan trực tiếp lao vọt qua, tất cả rút loan đao ra, một gã đầu lĩnh nghe được âm thanh, từ trong thành đi ra, dùng ngôn ngữ tiêu chuẩn của Băng Phong đại lục hỏi: “Các người muốn gì? Sao dám xông thẳng vào như vậy?”

Sa Nhược từ nhỏ đã lớn lên trong giáo đình, sau này lại làm đặc sứ của giáo đình đến Ngã Mễ đế quốc, đối với cách chào hỏi trong quan quân vô cùng quen thuộc. Nàng móc từ trong ngực ra hai khối lệnh bài, một khối màu vàng, một khối màu lam, trực tiếp đưa cho gã đầu lĩnh: “Chúng ta là đoàn đặc sứ của Ngã Mễ đế quốc cùng với Thần Thánh giáo đình, đến đón huyền thú, ở trong Băng Tuyết sâm lâm bị địch nhân tập kích, hai người bọn ta phá vây chạy đến đây hy vọng nhận được cứu viện của Cáp Mễ Nhân vương quốc. Thỉnh mang ta đi gặp tướng quân thủ thành chịu trách nhiệm cao nhất nơi đây.”

Lệnh bài đại biểu cho quốc gia lập tức phát huy hiệu lực, dưới sự dẫn đường của vệ binh, Đại Thanh Sơn cùng với Sa Nhược lập tức phi ngựa đến phủ đệ của vị tướng quân thủ thành – phủ đệ của nam tước Di Na Tư.

Sau khi nghe tin báo, nam tước Di Na Tư người Cáp Mễ Nhân, khoảng bốn mươi tuổi đích thân ra nghênh đón bọn họ, hơn nữa còn hòa tốc cử 500 gã tuyết lang kỵ binh cùng với Đại Thanh Sơn lập tức rời khỏi thành.

“Không việc gì, khẳng định là không có chuyện gì đâu.” Đại Thanh Sơn và Sa Nhược đều âm thầm cầu nguyện.

Mười cây số bình nguyên cơ hồ rất nhanh vượt qua, phía trước chính là khu rừng rậm rạp kia, dựa theo ước định lúc trước, đám người Ngã Mễ đang ở trong cánh rừng này dụ địch.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Đại Thanh Sơn duỗi tay đỡ Lục Nhi rồi hất lên không trung, để cho Lục Nhi bay lên trời tìm dấu vết của đám Ngã Mễ.

Rất nhanh chóng, dưới sự dẫn đường của Lục Nhi, đám người Đại Thanh Sơn phát hiện ra một khu vực tương đối trống trải trong rừng có rất nhiều dấu vó ngựa, nhưng hiện trường lại không còn thêm dấu vết nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 37: Đánh Cuộc

Lịch sử ma pháp chứng kiến một năm phong ba bão táp.

Đầu hạ, trên Băng Phong đại lục xuất hiện nhiệm vụ SS đầu tiên trong vòng 50 năm qua, treo thưởng kékx xù.

Giữa hạ, ác long Ngâm Phong xuất thế, tương truyền bị Bạch y A Phong cùng với Ải nhân Lạc Khắc liên thủ giết chết.

Cuối hạ, đội ngũ dong binh đoàn Cấp A thứ năm xuất hiện. Tiểu dong binh đoàn dùng tốc độ trước nay chưa từng có, trong vòng một tháng ngăn ngừa từ Cấp G dong binh đoàn trở thành Cấp A dong binh đoàn, khi ấy hai tiểu nam hài mới chân ướt chân ráo gia nhập, không có chút tiếng tăm nào bỗng trở thành hai ngôi sao mới chói sáng.

Đầu thu, thượng cổ thần thánh lục long Thái Mục Cách Nhĩ Tái xuất hiện lần đầu tiên trong lịch sử, Đại Thanh Sơn hoành không xuất thế, trở thành một thánh long kỳ sỹ thượng đẳng.

Cuối thu, lại xảy ra một số chuyện khác khiến cho người khác không thể lý giải nổi...

Rất nhiều sự tình đã biến một năm này trở thành một năm của Nhân Long Thần ba người.

Ma Pháp lịch Biên niên sử

Suốt một buổi chiều, Đại Thanh Sơn, Sa Nhược cùng với nam tước Di Na Tư không ngừng mở rộng phạm vi tìm kiếm, nhưng thủy chung vẫn không tìm được bất cứ dấu vết gì, ngoại trừ một mảnh hỗn độn toàn tuyết, hiện trường hoàn toàn không có vết máu, hay có thể nói không có dấu vết nào chứng tỏ có xảy ra đánh nhau ở nơi đây.

Nam tước Di Na Tư đề nghị Sa Nhược về Tuyết Nguyên thành trước, sáng sớm hôm sau, bá kiến quốc vương Dịch Tô III của vương quốc Cấp Mễ Nhân, phái quân cận vệ toàn lực tìm kiếm mảnh rừng này, tranh thủ thời gian mau chóng cứu đoàn sứ giả đặc phái ra.

Trời chiều đỏ rực như máu, ánh sáng chiếu lên khu rừng tuyết trắng. Đại Thanh Sơn cắn chặt môi, ánh mắt tựa như phun lửa nhìn vào sâu thẳm trong rừng. Hắn thực sự vô cùng sốt ruột, nhớ tới tình cảnh ban sáng, nếu không phải nhờ có Lục Nhi phát huy trình độ siêu việt, e rằng đã lãnh ít ừ nhiều, mà đám Ngã Mễ e rằng đã gặp địch nhân còn đông gấp vài lần như vậy, tim của hắn phát run...

Sa Nhược cười ngửa đứng bên cạnh Đại Thanh Sơn, chứng kiến ánh mắt buồn bã của hắn, tâm lý cũng cực kỳ khó chịu, giục ngựa đến bên trái Đại Thanh Sơn, kéo tay áo hắn. Đại Thanh Sơn khôi phục tinh thần, không cam lòng nhìn về phía rừng rậm nữa, quay lên trời ra hiệu cho Lục Nhi, đồng thời cùng nhau tiến về phía Tuyết Nguyên thành.

Mùa hạ ở Băng Phong đại lục, ban ngày vô cùng dài, đến tận khi trở lại Tuyết Nguyên thành rồi mà mặt trời dường như vẫn chưa buồn xuống núi.

Nam tước Di Na Tư chỉ hướng cho Sa Nhược về Minh Liễu dịch quán, sau đó quay về phủ của mình, chuẩn bị sáng sớm hôm sau vào báo cáo với Dịch Tô III.

Đại Thanh Sơn cùng với Sa Nhược ngơ ngác một hồi, tâm sự nặng nề cười ngửa rào bước về phía dịch quán.

Trạm dịch quán hiện ra trước mắt, tường trắng như tuyết, mái ngói màu xanh, cửa chính màu đỏ, thềm đá màu trắng, trên thềm đá đang có một người ngồi.

Đại Thanh Sơn cùng với Sa Nhược vừa tới trước cửa, chợt nghe một âm thanh ôn hòa dễ chịu của một nam hài: “Hai tên bọn nguoi cười ngửa mà còn chậm chạp vậy sao?”

Đại Thanh Sơn suyt nữa thì té ngã khỏi mình ngựa, Sa Nhược cũng không dám tin vào lỗ tai của mình nữa. Kẻ ngồi trên bậc thềm kia – áo da trắng như tuyết, khuôn mặt ngăm ngăm đen, sống mũi thẳng tắp tựa như dùng dao khắc thành, miệng ngậm một cọng cỏ, khoe miệng cười tươi – Ngã Mễ, chính là Ngã Mễ!

Đại Thanh Sơn lập tức nhảy xuống ngựa, đang hai tay lao tới ôm Ngã Mễ. Ngã Mễ cũng cười híp hai mắt, giờ hai tay ra, nhưng, thật không ngờ một thân ảnh màu xanh biếc lớn từ trên trời giáng xuống với tốc độ còn khủng khiếp hơn, hai cánh khổng lồ mang theo gió lạnh buốt xương, trực tiếp đánh móc vào sau gáy. Ngã Mễ căn bản không phòng bị, bị Lục Nhi dùng tốc độ 300 km/h đánh tới, Ngã Mễ lập tức ngã bổ nhào, bị Lục Nhi đè lên, hưng phấn dùng lưỡi liếm khắp.

“Không cần như vậy, không cần như vậy, Đại Thanh Sơn ghen tị đó. Ngã Mễ vừa lấy tay xoa gáy, vừa cố đẩy con quái vật nặng gần 500 cân này ra: “Muốn mưu sát ta lại còn đòi ăn thần lân hả?” Nói xong móc từ trong túi ngực ra một ít đồ ăn linh tinh nhét vào mồm Lục Nhi, thỏa mãn nhu cầu bức thiết của nó.

Sau đó đứng lên, ôm Đại Thanh Sơn một chút: “Vào trong rồi nói, tất cả mọi người đều tới rồi.”

Dịch quán vô cùng lớn, đám Ngã Mễ một loạt được an bài ở sân sau cùng, đây là chế độ đãi ngộ mà chỉ có quốc khách mới được hưởng thụ. Trong viện có một thiếu nữ không ngừng đi tới đi lui, nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy Sa Nhược với Đại Thanh Sơn, lập tức chạy tới, nắm lấy tay Sa Nhược. Lâm Vũ Thường tựa như nửa năm chưa được gặp Sa Nhược, trong mắt lập tức lấp lánh: “Ta lo gần chết, cứ sợ rằng sẽ không còn được gặp lại các ngươi nữa chứ.”

Khi đám binh lính trong đại đội xuyên băng biết Ngã Mễ là đứa con duy nhất của đội trưởng tiền nhiệm, toàn bộ địch ý cũng biến mất. Có một gã binh lính trung niên đuổi tay về phía thanh Băng Nhận của Ngã Mễ, nắm lấy lệ âm: “Chính là nó, chính là nó, chính là kiếm của đại đội trưởng, ta cứ thấy quen

mắt, chỉ có điều... màu sắc không giống.”

Đám binh lính này đều là lão binh thuộc về bộ đội biên phòng của đế quốc, đều từng sống dưới trướng của Lai Khắc Cáp Bá, mà chính lão binh nhận ra Băng Nhận của Ngã Mễ đã từng cùng Lai Khắc Cáp Bá hộ tống đại ma pháp sư đến băng chi Khất Nguyên tháp.

Ngã Mễ mỉm cười: “À, nghe nói thanh kiếm này vốn là màu đen.” Đám binh lính đồng loạt gật đầu. “Lão sư phụ Lôi Cát của ta sau khi rời khỏi Khất Nguyên tháp đã đưa cho ta, là cha ta nhờ người mang về cho ta, bởi vì thanh kiếm này đã cắm trên cánh cửa Khất Nguyên tháp một thời gian dài, cho nên biến thành màu của băng tuyết.”

Lão binh hỏi tiếp: “Người có biết cha người khi nào có thể đi ra không? Chúng ta đều rất nhớ người, nếu lúc này là người dẫn đội, khẳng định sẽ đánh bại toàn bộ đám hắc kỵ sĩ kia.”

Ngã Mễ khuôn mặt có chút âm trầm, lắc đầu: “Lão sư phụ của ta nói, cha của ta phải tự học được lĩnh vực mới có thể ra ngoài.”

Trong quân đội đế quốc, nhất là bộ đội biên phòng, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị tử vong, bởi vậy loại tình cảm đồng chí vô cùng sâu sắc, cho dù là vai vế ngang nhau cũng có thể hoàn toàn giao phó sinh tử cho nhau, huống hồ chỉ đại đội trưởng là người được bọn họ kính trọng nhất, thái độ của đám binh lính lập tức quay ngoắt 180°.

Nhìn tình cảnh trước mắt, Lâm Vũ Thường rất kỳ quái: “Cha của hắc rớt cuộc là người như thế nào? Cũng như hắc sao? Cũng ái tài vậy sao?”

Không biết lúc này Cáp Bá đang đau khổ học tập trong Khất Nguyên tháp có rung mình hay không. Danh tiếng thanh minh cả một đời của mình vậy là đã bị chính đứa con bảo bối phá hủy một cách dễ dàng!

Trên thực tế, sau này khi Cáp Bá từ Khất Nguyên tháp ra ngoài, đối với những người đã quen thuộc với Ngã Mễ, không ai có thể tưởng tượng được, phụ thân của Ngã Mễ là một người điềm đạm đến như vậy. Bọn họ thực sự bị câu nói rỗng sinh rỗng phượng chuột sinh con cũng sẽ đào thành hang ảnh hưởng đến tư tưởng, nhưng thực ra tư tưởng này cũng không sai, chẳng qua, người có ảnh hưởng đến Ngã Mễ một cách chân chính lại không phải là phụ thân hắn, mà lại là một gã trung niên bất lương luôn dùng từ ‘con trai’ để chiếm tiện nghi của hắn.

Ngày hôm sau, Ngã Mễ đánh thức mọi người dậy từ sớm, gia tăng cước lực.

Căn cứ theo kế hoạch, vào lúc năm giờ chiều, đoàn đặc phái viên sẽ tiếp cận cánh rừng, từ lúc này đến khi trời tối đen chỉ còn hai tiếng. Ngã Mễ sai một gã binh sĩ đưa mình và Lâm Vũ Thường dẫn đầu đoàn, còn vài gã binh lính khác đi phía sau, lợi dụng quãng thời gian ngắn cuối ngày này, đi dọc theo đường ven rừng. Cứ cách mặt đất khoảng 1 thước, trái phải lại chăng một sợi dây thừng. Ngã Mễ liên tục nhấn mạnh là nhất định phải buộc ở cách 1 thước.

Sau khi nhìn đám binh lính buộc sợi dây đầu tiên xong, Ngã Mễ hài lòng gật gật đầu, quơ thân cây thật dài, chỉ thị cho con chó tiếp tục chạy.

Đường càng ngày càng nhấp nhô, Ngã Mễ đưa cho một gã binh lính nhánh cây trong tay, ý bảo hắn tiếp tục dẫn đường một cách chậm rãi, hắn đứng lên, nhìn vào đám rừng cây san sát, quan sát xem có địch nhân xuất hiện hay không.

Phía bên trái đột nhiên truyền ra tiếng quạ kêu, hai con quạ tuyết từ trong rừng bay lên trời, cây cối nơi đó rõ ràng chấn động, hiển nhiên có vật gì đó rất lớn đang di động.

Ngã Mễ phát phát tay, ý bảo đám binh lính đế quốc giảm tốc, hai tay chống nạnh, đứng trên xe trượt tuyết, gào to một tiếng: “Các người xuất hiện đi, ta đã sớm biết các người ở trong đó rồi.”

Nhánh cây khẽ lay động, từ trong rừng xuất hiện 4 tên hắc y kỵ sĩ, tuần mã màu đen, căn cứ những kinh nghiệm mà Ngã Mễ đã được Trì Hàn Phong truyền thụ, tuy rằng chưa từng gặp qua, nhưng Ngã Mễ nhận ra, những con ngựa đen này chính là đặc thù của mảnh đất Tuyết Nguyên phía bắc đế quốc. Loại ngựa này rất hiền, gần như không thể tạo ra với số lượng lớn, chỉ có bộ đội biên phòng của đế quốc mới có 200 con. Ưu thế lớn nhất của chúng là lông màu đen rất dài mọc trên bốn chân, trong trời rét lạnh có thể chạy như bay trên đồng tuyết, đây cũng là loại tọa kỵ duy nhất có thể chống chọi với Tuyết lang, nhưng bởi vì không thể trang bị số lượng lớn cho bộ đội, ngoài ra, nếu sử dụng trên toàn bộ Băng Phong đại lục, cũng dễ bị đối và lạnh mà chết, đế quốc vẫn chưa đầu tư chuyên môn vào việc phối giống loại ngựa đặc biệt này.

Bốn gã kỵ sĩ toàn thân mặc chiến giáp đen sì, mặt nạ màu đen, trường thương cũng màu đen.

Tên kỵ sĩ đứng giữa vung tay lên, cả bốn gã lập tức tạo thành trận hình, tản ra hai phía, sau đó tạo thành vòng vây bao quanh mọi người lại.

Ngã Mễ khoe miệng mỉm cười: Không có hảo ý, rõ là có ý định vây ta, quả là không uống công chờ đợi. Hắn vênh tai cẩn thận nghe ngóng một chút, vừa rồi, trong rừng cây, mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa từ xa, kỵ binh nhất định sẽ theo ba phía trái, phải, đằng sau mà vây lại.

Ngã Mễ hoàn toàn không sốt ruột, quyết định trước tiên cho bốn gã kỵ sĩ này một ít phiền toái nho nhỏ, tang, thanh Băng Nhận ở sau lưng rút ra khỏi vỏ, một tia chớp màu vàng từ mũi kiếm bắn ra, Ngã Mễ nhìn về phía gã kỵ sĩ trước mặt, hô to một tiếng: “Trời lạnh, giúp người ấm áp một chút.” Gã kỵ sĩ lập tức bị một tia chớp điểm danh, tiếp theo, Ngã Mễ lại ngoắc tay về phía gã kỵ sĩ thứ hai. Tên này do dự một chút, tia chớp lập tức không buông tha. Gã kỵ sĩ thứ ba cảm giác không ổn, vừa mới quay đầu ngựa, “Hắc, ai cũng có phần, không cần vội”, đạo tia chớp màu vàng thứ ba từ không trung đã nhẹ nhàng rơi xuống hời hợt. Gã kỵ sĩ thứ tư hiển nhiên bị dọa đến kinh hoàng, liều mạng quất ngựa một roi, chạy trốn chết. Xem ra hắn không biết chút gì về ma pháp, tia chớp là loại ma pháp nhanh nhất, cưỡi ngựa chạy cũng có thể thoát sao? Cho dù là cưỡi rồng, cũng phải là phong long mới được.

Ngã Mễ nhảy ra khỏi xe trượt tuyết, lấy tốc độ kinh người chạy tới ba tên kỵ sĩ bị tia chớp làm tê liệt, duỗi tay kéo bọn họ xuống dưới, cẩn thận mò mẫm

túi tiền của bọn họ. Sau khi lột sạch toàn bộ tiền, hắn nhấc một gã lên, áp sát mặt vào, thấp giọng uy hiếp: “Các người nghèo như vậy sao. Lần sau đi ra ngoài mang theo nhiều tiền hơn một chút nhé, nếu không, nhất định ta sẽ chém chết.” Gã kỵ sĩ sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên không ngờ gặp phải kẻ địch đòi tiền chứ không cần mạng.

Trên xe trượt tuyết, binh lính đế quốc gãi gãi đầu, nhỏ giọng thì thầm: “Đại đội trưởng chúng ta vốn không phải như vậy nha, không biết đây là học từ ai?”

Lâm Vũ Thường đột nhiên chú ý tới, từ ba hướng còn lại đều vang lên tiếng vó ngựa, hiển nhiên địch nhân đến càng nhiều hơn, nàng hô to gọi Ngã Mễ quay lại. Ngã Mễ lập tức nhét kiếm vào bao sau lưng, giống như một con sơn dương linh mẫn, nhanh chóng nhảy lên xe trượt tuyết, chạy tiếp theo phương hướng cũ.

Hiển nhiên, trong khu vực gò đất này, tốc độ ngựa cực kỳ kinh khủng, nhất là ngựa đối phương cưỡi tất cả đều đen như mực, trong rừng vừa mới lộ ra một cái đầu, chạy càng gần càng thấy nhiều, xem ra tối thiểu cũng có năm mươi gã kỵ sĩ.

Ngựa đen nhanh chóng thu hẹp khoảng cách, từ khoảng cách đến bia rừng mà nói, đại khái còn khoảng 2 cây, nếu cứ tiếp tục, khẳng định sẽ bị bao vây lại.

Ngã Mễ nhòe người đứng dậy trên xe trượt tuyết đang nảy xóc liên tục, rút Băng Nhận từ sau lưng ra, hướng về gã kỵ sĩ gần nhất hô to một tiếng: “Băng chi nhận”, trong không khí nhanh chóng xuất hiện một đường thẳng, một con dao băng tuyết nhỏ bắn về phía gã kỵ sĩ. Đám kỵ sĩ không dừng lại, xem ra bọn chúng đối với khôi giáp trên cơ thể hoàn toàn tin tưởng. Băng nhận xẹt qua khôi giáp của gã kỵ sĩ, phát ra âm thanh chói tai. Vốn Ngã Mễ nghĩ rằng sẽ tạo thành một ít thương tổn đối với ngựa, nhưng nhìn lại con ngựa mặc giáp, hiển nhiên có tác dụng phòng hộ rất tốt, ngoại trừ con mắt ra bị thương ra, hơn mười con ngựa khác tốc độ không hề chậm lại chút nào.

Ngã Mễ lập tức thúc giục Băng Nhận phóng ra ma pháp thứ hai: Băng Tuyết Phong Bạo, trước mũi Băng Nhận lập tức xuất hiện vô số bóng tuyết chuyển động mạnh mẽ tạo thành tầng băng mới, mặc dù là ngựa đen, nhưng cũng không cách nào thoát ra khỏi băng tuyết dưới chân, mấy con chạy đầu đoàn tốc độ đột nhiên giảm xuống, lập tức đám kỵ sĩ cũng theo quán tính gặp nạn.

Ngay trước khi đám ngựa đen trở nên rối loạn, một con ngựa đen cao lớn đột nhiên bay lên trời, ở phía dưới con ngựa lóe ra một tia sáng màu trắng, đối với loại hào quang này, Ngã Mễ rất quen thuộc: Huyền thú phiêu phù thuật.

Kỵ sĩ phía trên huyền thú duỗi tay ra, giọng nói lạnh như băng từ phía trong mũ giáp màu đen truyền ra: “Trái phải bao vây, không cần tới gần, chuẩn bị cung tiễn, sống chết không quan tâm.”

Đám hắc kỵ sĩ vô cùng nhanh chóng đem trường thương gác lên lưng ngựa, lấy cung đang đeo từ sau lưng ra. Lợi dụng lúc này, xe trượt tuyết của Ngã Mễ đã chờ bọn hắn thoát khỏi tầm bắn rồi.

Bầu trời đã tối đen, trong rừng rậm lại càng tối hơn, không thể bắn cung tên chuẩn xác, cho dù là thần tiễn thì cũng như vậy. Tuy rằng một vài tên kỵ sĩ đã bắn tên nhưng cơ hồ toàn bộ đều bị cây cối cản lại. Nhìn xe trượt tuyết lướt đi nhanh chóng, đám kỵ sĩ sốt ruột lại thúc giục ngựa cấp tốc đuổi theo.

Ngã Mễ bảo binh lính đế quốc giảm tốc độ lại, sau đó nhỏ giọng nói một câu: “Cúi xuống”. Lúc này Lâm Vũ Thường mới phát hiện đã tới nơi đám lính buộc dây thừng lúc trước, cả ba đều cúi thấp người, rõ ràng cảm giác được dây thừng xẹt qua, chỉ ngang tầm lưng của một người lùn.

Đám kỵ sĩ nhanh chóng đuổi theo sắp kịp, thấy Ngã Mễ không cách nào ngăn cản bọn chúng tiến lên, cho nên cũng không chuẩn bị tâm lý. ...

Rầm, rầm, rầm... đám ngựa dẫn đầu toàn bộ bị vấp dây thừng buộc sẵn, băng tuyết bắn tung, đám kỵ sĩ phía sau căn bản không thể dừng ngựa lại, mạnh mẽ va chạm, chiến mã hí lên một cách thống khổ, binh khí va chạm, kỵ sĩ ngã ngựa... các loại âm thanh vang lên không dứt.

Chỉ có gã huyền thú kỵ sĩ kia, nhờ sự nhanh nhẹn của huyền thú mà thoát được, lơ lửng trên không, ánh mắt lo sợ nhìn về phía đồng đội đang bị thương dưới đất.

Từ trong rừng sâu, đột nhiên truyền đến một âm thanh nam hài dễ nghe: “Ta và người đặt cược một ván, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 38: Bí Mật

Luận bàn về thương.

Thương, chỉ một thương, không nhiều hơn không ít hơn, một kích phải giết, tuyệt đối không quay đầu lại.

Vô luận là kỵ sĩ hay trọng bộ binh khi dùng thương đều không có sức phòng ngự, tất cả đều kết thúc sau một thương.

Thương, thông thường nhất là kỵ sĩ thương, tiêu chuẩn dài 2.52 thước, từ mũi thương, tay cầm, thân thương ba bộ phận tạo thành; trong

bình chủng kỵ sĩ thông thường, uy lực lớn nhất là long kỵ sĩ thương, nặng 20 cân, dài 3.75 thước, dưới lực quán tính khổng lồ do rỗng đánh sâu vào, có thể dễ dàng xuyên qua thân hình hai gã trọng kỵ kỵ sĩ; đương nhiên điều này vẫn chưa so được với thương của phi long kỵ sĩ, dài từ 5.5 đến 8 thước, từ một bộ phận cơ khí cố định gắn trên lưng rồng, long kỵ sĩ chỉ cần điều chỉnh phương hướng của mũi thương, khi rồng lao tới sẽ tạo thành lực đâm vô cùng lớn.

Thương dài nhất lại được ứng dụng trong bộ binh, vô luận là trường thương chuyên môn dùng để đối phó với chiến mã kỵ sĩ, hay trọng binh di chuyển chậm rãi, thương đều dài trên 5 thước. Trong truyền kỳ về Dong Bình Vương chỉ huy một trận chiến, từng sử dụng chiến thương dài đến 10 thước, cần tới mười tên trọng trang binh sĩ liên hợp mới có thể sử dụng được.

Thương nổi danh nhất thiên hạ có tên là “Hoàng Kim Phượng”, tương truyền là Long thần phái Lạc Đặc tặng cho Thần thánh long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn, cuối cuộc đời của Đại Thanh Sơn, thanh Hoàng Kim Phượng này rất hiếm khi được sử dụng, nhưng phàm là khi nào thương lộ diện, đều khiến cho thiên thần cũng phải rơi rụng. Sau khi Đại Thanh Sơn mất, cây thương này cũng biến mất.

Thần binh lợi khí tung hoành đàm – Luận bàn về thương

Rừng rậm đã dần dần biến thành màu đen, đột nhiên một cây đuốc được thắp sáng lên.

Một nam hài tử trong tay giữ một cây đuốc, chân dẫm lên tuyết chậm rãi đi tới thót ngựa phía trước. Hắn ngừng đầu lên nhìn nhìn tên huyễn thú kỵ sĩ, vậy vậy tay: “Xuống đây đi, chúng ta nói chuyện.” Giọng nói thoải mái, tựa như đang cùng bằng hữu uống rượu nói chuyện phiếm vậy.

Huyễn thú kỵ sĩ chân chờ một chút, con ngựa đen như mực dừng phía trước Ngã Mễ.

“Ta không muốn mất công.” Ngã Mễ trong giọng nói có chút miễn cưỡng: “Ta muốn quyết đấu với ngươi, nếu ngươi có thể thắng, lần này lấy được tuyết lang con ta cam đoan sẽ đưa ngươi một con. Nếu ngươi thua, hy vọng đám kỵ sĩ các ngươi lập tức rời đi, không quấy rầy chúng ta nữa. Còn nữa, đọc đường các ngươi đã làm phiền chúng ta quá nhiều, ta hy vọng ngươi sẽ ra lệnh cho thủ hạ của ngươi để lại cho ta một chút tiền, coi như đền bù tổn thất về mặt tinh thần.”

Âm thanh to rõ ràng truyền trong rừng rậm, Lâm Vũ Thường cảm thấy hết sức đau đầu đối với hành vi “ngoại giao” vô lại này của Ngã Mễ.

“Vì sao?” Không hổ là huyễn thú kỵ sĩ, tuy gặp phải biến cố lớn, nhưng vẫn rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Các ngươi mấy người? Cho dù không có ngựa, ta cũng có thể giết toàn bộ các ngươi, khi đó tất cả tuyết lang đều là...”

“Khoan đã.” Ngã Mễ phát ra một tiếng cười lạnh: “Người của chúng ta không phải tất cả đều ở đây. Ngày hôm qua đã có một phân đội nhỏ rời khỏi chúng ta, đi về hướng chính bắc. Ngươi đã thu hồi toàn bộ người của ngươi đúng không, bọn họ ngày mai có thể an toàn tới Tuyết Nguyên thành, tất cả thư từ ngoại giao cùng với lệnh bài đều ở trên người bọn họ. Khi bọn họ quay về Ngã Mễ đế quốc, đương nhiên sẽ thỉnh cầu đại đội tuyết lang kỵ sĩ hộ tống, các ngươi hoàn toàn không có cơ hội.”

Thân hình gã hắc kỵ sĩ hơi rung lên một trận.

Ngã Mễ tiếp tục nói: “Cho nên các ngươi không thể lấy thân phận đặc phái viên tiến vào, nếu không muốn chết. Còn nữa, ngươi cần nhiều tuyết lang con như vậy để làm cái gì? Không trải qua tẩy lễ của Huyền Thú thánh viên, tuyết lang sẽ không thể trở thành huyễn thú.”

Mấu chốt của vấn đề là, một khi tất cả thông lộ tiến vào Huyền Thú thánh viên đều bị Ngã Mễ đế quốc cùng vài quốc gia khác không ché, các ngươi sẽ vào bằng cách nào?”

Con ngựa đen trước mặt do hắc kỵ sĩ cười gồ gồ chân xuống nền đất.

“Các ngươi nhất định là tư nhân bộ đội của một quốc gia nhỏ, vượt mặt quốc vương mưu cầu lợi ích cá nhân!” Giọng nói của Ngã Mễ đột nhiên trở nên lạnh như băng.

Huyễn thú kỵ sĩ cùng với đám hắc kỵ sĩ đằng sau bỗng trở nên vô cùng kích thích, thót ngựa đen của huyễn thú kỵ sĩ vurun hai chân trước lên thật cao, đập mạnh xuống đất: “Ngươi làm sao mà biết được? Ngươi... ngươi... là ai?”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tên nam hài tử đứng trước mặt gã huyễn thú kỵ sĩ. Hắn giữ cây đuốc lên, sau lưng mang trường kiếm, sống mũi thẳng tắp dưới ánh lửa phản chiếu vô cùng kiên nghị, môi gât gao mím chặt. Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh tách tách phát ra từ cây đuốc làm bằng gỗ tùng mà thôi.

Ngã Mễ thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói: “Ta là một gã tiểu dong binh, phàm là người có đầu óc, ai cũng có thể đoán được lai lịch của các ngươi. Bất kỳ một quốc vương nào cũng có quyền sai khiến người đi hoàn thành tiếp nhận huyễn thú, mà chỉ có ba quốc gia có điều kiện thông qua Thánh Tuyết sơn đến Huyền Thú thánh viên. [Xem thêm chương 5]. Nghe nói...” Ngã Mễ dừng lại một chút: “Ngoại trừ đường chính, trong Thánh Tuyết sơn còn có vài cái thông đạo bí mật, mà bí mật này lại nằm trong tay một số quý tộc. Điều này không khó đoán, nhất định là có một vị quý tộc phòng chừng mình không thể thuận lợi có được huyễn thú, mà hắn lại biết thông đạo bí mật...”

“Không cần phải nói nữa.” Huyền thú kỵ sĩ cắt đứt lời của Ngã Mễ.

“Thông đạo bí mật không có mấy, mỗi gia tộc biết một cái đã là quá đủ rồi, cho nên, nhiều huyễn thú hơn nữa đối với ngươi cũng không có tác dụng.” Ngã Mễ căn bản không để ý tới gã kỵ sĩ, tiếp tục nói: “Ta lấy thân phận dong binh đoàn Cấp A, hướng ngươi khiếu chiến. Nếu ta thua, chúng ta đưa ngươi một con Tuyết Lang con. Nếu ngươi thắng, vậy thì hãy thỏa mãn yêu cầu của ta.”

Băng Nhận từ sau lưng Ngà Mễ lập tức vung ra, phát ra tiếng ngân ngao nghe!

“Ài ...” Huyền thú kỵ sĩ thở dài một tiếng, xoay người xuống ngựa, từ bên hông rút ra thanh đao cầm bằng cả hai tay: “Việc này, nếu không phải gặp người, e rằng mọi việc đều hết sức thuận lợi. Được, ta chấp nhận đánh cược!”

Ngà Mễ đem cây đuốc châm lên một bụi cây nhỏ, ngọn lửa lập tức bùng lên. Hai tay nắm chặt chuôi kiếm, làm động tác chào theo kiểu kỵ sĩ.

Lâm Vũ Thường vô cùng lo lắng, từ trên xe trượt tuyết nhảy xuống, chậm rãi bước tới phía sau Ngà Mễ.

Huyền thú kỵ sĩ chậm rãi giờ loan đao lên, đao dài 1.5 thước, nặng 4.5 cân, hình bán nguyệt, lưỡi đao sắc bén phát ra ánh sáng màu lam.

Hắc kỵ sĩ đột nhiên phát động công kích, loan đao xẹt ngang trời đêm, phản xạ ánh lửa, tựa như một tia chớp lóe lên. Trường kiếm của Ngà Mễ giờ lên đỡ, đỉnh, đao kiếm va nhau, loan đao tì trường kiếm xuống. Ngà Mễ lui từng bước từng bước một. Hắc y kỵ sĩ khí thế lập tức tăng vọt, loan đao lại chém ra, lao thẳng vào ngực Ngà Mễ. Trên mặt Ngà Mễ lộ ra nét kinh ngạc, lao đao lui về phía sau hai bước mới ngừng lại được.

Một đao thất bại, chân trái của gã kỵ sĩ dẫm mạnh về phía trước, tuyết phủ trên mặt đất lập tức bay thẳng về phía Ngà Mễ. Ngà Mễ tay chân luống cuống quơ trường kiếm gạt tuyết, cố gắng không cho gã kỵ sĩ đột nhập.

Gã hắc kỵ sĩ nở một nụ cười lạnh, loan đao chém ra một chiêu cực kỳ dứt khoát, mũi đao khẽ run run xuyên qua tầng kiếm ảnh đang gạt lung tung, đâm về phía Ngà Mễ.

“A...” Từ phía sau bật lên một tiếng hét kinh hoàng, ngoại trừ Ngà Mễ cùng gã hắc kỵ sĩ, toàn bộ mọi người đang có mặt tại nơi này đều quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra: Lâm Vũ Thường hai mắt mở trừng trừng, bàn tay nhỏ bé bùm chặt miệng, sắc mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Ngà Mễ đột nhiên phát hiện trong đám tuyết có loan đao đâm tới, trường kiếm không kịp giờ lên chắn, sắc mặt đại biến, thân hình ngửa ra sau. Hắc kỵ sĩ lập tức bẻ cổ tay đâm về phía bụng Ngà Mễ. Ngà Mễ thóp bụng lại, ngã ngược về phía sau, lăn vào trong rừng cây phía sau lưng.

Loan đao trên tay hắc kỵ sĩ không ngưng múa, chân không ngừng dẫm lên tuyết xông tới, căn bản không cho Ngà Mễ có cơ hội tạm dừng.

Ngà Mễ lăn trên mặt tuyết hai vòng, né tránh hai cước của gã kỵ sĩ.

Lâm Vũ Thường khẩn trương nắm chặt hai bàn tay, cắn chặt môi dưới, nhìn bộ dạng Ngà Mễ khó có thể duy trì nổi, sốt ruột hét lớn: “Không cần đánh nữa, Ngà Mễ. Chúng ta nhận thua.”

Trong rừng truyền đến tiếng cười dài của Ngà Mễ: “Trò hay vừa mới bắt đầu, sao có thể chấm dứt được?”

Tất cả hoa tuyết đang bay nhanh chóng rơi xuống đất, hoa tuyết đầy trời nhanh chóng biến mất, ở trong rừng Ngà Mễ đứng hai tay chống lên thanh Băng Nhận.

“Dùng ma pháp đã bại người, quả thực không hề có chút phong độ kỵ sĩ, đến đây đi, hãy cùng ta dùng trường kiếm phân biệt cao thấp.”

Trường kiếm tựa như đã mất đi sức nặng, biến dạng, đột ngột hiện ra giữa muôn trùng tán lá trong rừng, vô số kiếm ảnh bỏ về phía hắc kỵ sĩ. Hắc kỵ sĩ vung loan đao không ngừng đỡ gạt, nhưng mà trường kiếm mỗi lần va chạm với loan đao đều nhẹ nhàng bắn lên, sau đó liền lập tức mạnh mẽ bỏ xuống.

Sao lại như vậy??

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn một màn này, bất luận kẻ nào ở trong rừng cây rậm rạp như thế đều không thể sử xuất vũ khí nhanh đến như vậy, muôn trùng tán lá sẽ cản trở đại bộ phận công kích, hơn nữa vũ khí sẽ dễ bị mắc vào thân cây, nhưng cảnh tượng trước mắt, trường kiếm của Ngà Mễ lại không như vậy, Ngà Mễ cả người tựa như u lình không ngừng xuyên qua tán lá, thân cây, công kích cực kỳ linh mãnh, công kích, công kích, tiếp tục công kích.

Hắc kỵ sĩ hiển nhiên không có cái loại biểu hiện như Ngà Mễ, mỗi lần di chuyển đều cực kỳ cẩn thận, cố gắng không mắc phải sai lầm.

Sau khi trường kiếm chấn động với một tốc độ kinh hoàng, trong hư không bỗng xảy ra biến hóa, ở trong mắt mọi người đang theo dõi đột nhiên xuất hiện bốn thanh kiếm trong mờ, từ bốn hướng khác nhau chém về phía thân thể của gã hắc kỵ sĩ.

“Kiếm chi tàn tượng!”

Hai bên đều có người thấp giọng kinh hô. Chỉ có cao cấp kiếm sĩ mới có thể sử xuất kiếm chi tàn tượng, mà lúc này chiêu thức đó lại do một thiếu niên sử dụng, hơn nữa lại là còn tạo ra bốn tàn tượng, chứng tỏ trình độ của hắn đã đạt tới đẳng cấp rất cao.

Hắc kỵ sĩ phát hiện ra Kiếm chi tàn tượng đang nhắm mình công tới, biết không thể tránh, nên hắn lập tức cúi người ngã xuống đất lăn tròn né, Ngà Mễ nhanh chóng đuổi kịp, trường kiếm phách vào không khí tạo ra thanh âm tựa như tiếng rít gào, sau đó bỏ thật mạnh về phía hắc kỵ sĩ.

“Cẩn thận.” Một gã hắc kỵ sĩ cười trên một con ngựa đen kinh hãi kêu lên.

Trường kiếm màu bạc đột nhiên ngừng lại ở phía trên lưng của gã hắc kỵ sĩ.

“Chiến đấu ở trong rừng, người có thể chiến thắng ta cũng không nhiều lắm đâu.” Ngai Mễ mỉm cười thu hồi trường kiếm: “Bất quá ngươi thực sự cũng không tồi, ta nghĩ phần lớn kỵ sĩ đều không bằng ngươi.” Sau khi cho gã hắc kỵ sĩ một kích thật mạnh, Ngai Mễ thuận tiện cho hắn một lời khen ngợi, phỏng chừng là do hắn sợ tên hắc kỵ sĩ này thẹn quá hóa giận mà ra lệnh cho bộ hạ quần công.

Hắc kỵ sĩ lồm cồm bò dậy, gọi huynh thú chạy tới, dừng một chút nói: “Mọi người đem túi tiền ném qua đây, lập tức theo đường cũ trở về.” Nói xong, thò tay vào trong lồng ngực móc ra túi tiền để xuống dưới chân.

Sau khi tất cả túi tiền đều ném xuống dưới đất, các hắc kỵ sĩ hoặc là cười ngửa, hoặc lôi kéo những con ngựa bị thương ừ ừ ly khai.

Chứng kiến những binh lính đế quốc lục tục đi tới bên cạnh Ngai Mễ, Lâm Vũ Thường cũng nhanh chóng chạy tới, trên khuôn mặt trắng nõn lóe ra quang mang nóng bỏng, trong đôi mắt tràn ngập vẻ kính nể, hưng phấn, bàn tay nhỏ bé của nàng tự vô vô lên ngực mình: “Vừa rồi làm ta sợ muốn chết, ngươi rõ ràng có thể chiến thắng, vậy mà lại làm cho chúng ta phi thường lo lắng, đáng ghét.”

Nhìn biểu hiện thẹn của Lâm Vũ Thường, vài lão binh trên mặt lộ ra nụ cười khó hiểu.

Chỉ có Ngai Mễ, vẫn mang theo vẻ mặt lạnh lùng nói: “Ở trong rừng ta có thể phát huy chiến đấu một cách tốt nhất, nếu không ta nghĩ dù có đánh nửa ngày cũng không thắng nổi.” Nói xong, tiếp nhận cây đuốc từ tay một lão binh, quay đầu bước đi.

“Này, ngươi đi đâu vậy?”

“Đi lấy mấy túi tiền.”

“Ừm --- Ngày mai lấy cũng được.”

“Không được, vạn nhất có người quay lại lấy mất, rồi nhờ đâu có đã thú tha đi, hoặc là có thể bị tuyết lớn vùi lấp thì sao? Nếu hôm nay không lấy thì buổi tối ta ngủ không yên giấc.”

“Vậy... vậy ngươi chờ ta với, ta cũng có phần chứ.”

Nhìn theo thân ảnh tiểu cô nương đánh nhanh chóng chạy tới chỗ Ngai Mễ, mấy lão binh đều nở nụ cười.

“Không tin được, con gái bá tước lại có thể thích công tử của đội trưởng chúng ta?”

“Ha ha, nói thật công tử của đội trưởng cũng thật sự ưu tú, tuy rằng có chút hám tài.”

“Đội trưởng không phải như vậy, tại sao ta lại có cảm giác giống cái tên đội trưởng tham tiền của đại đội kỵ binh kia vậy.”

“Hừ ---” Một binh lính khần trương bịt chặt miệng binh lính vừa rồi, nói: “Ta nghe nói, Lai Khắc đội trưởng đem đứa con phò thác cho người kia.”

Vài binh lính đều ngẩn cả ra, hóa ra là như thế, trên mặt đều hiện ra biểu tình phức tạp cùng vẻ mặt chẳng còn gì phải thắc mắc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 39: Quốc Quyền

Tước vị là cấp bậc và chế độ được phân trong mỗi quốc gia, lấy lãnh thổ ít hay nhiều mà phong tước hàm thấp hay cao, chủ yếu có thể chia ra làm năm loại: công tước, hầu tước, bá tước, tử tước và nam tước.

Công tước: Ở trong tầng lớp quý tộc, công tước là cấp bậc, địa vị cao nhất. Được phong làm công tước, tất cả đều là vương thất hoặc những người có liên quan đến vương thất.

Hầu tước: Là cấp bậc quý tộc đứng thứ hai, chỉ có toàn quyền đối với một lãnh địa, tương đương với một đại lĩnh chủ phong kiến độc lập. Hầu tước là tước hàm nằm giữa công tước và bá tước.

Bá tước: Bá tước là người phục vụ của hoàng đế, quản lý quân, dân, nắm quyền về tài chính, có khi được cử về làm quan lại địa phương, có thể trở thành người thừa kế đại lĩnh chủ phong kiến. Hầu tước là cấp bậc quý tộc thứ ba, sau đó là tử tước.

Tử tước: Là trợ thủ của bá tước, sau này có thể độc lập tồn tại, cũng có thể thừa kế.

Nam tước: Nam tước là tước vị thấp nhất trong tầng lớp quý tộc. Từ ‘Nam tước’ nghĩa gốc chính là “Chẳng qua là người bình thường”, sau nói lái thành “Người bình thường có quyền”.

Trên cơ bản năm tước vị này lại căn cứ vào tiêu chuẩn thừa kế cho thế hệ sau mà phân ra hai loại: thừa kế quý tộc và chung thân quý tộc. Thừa kế quý tộc sau khi chết, con cái được phép kế thừa tước vị, còn chung thân quý tộc chỉ giới hạn ở thế hệ đang sống, sau khi chết không được phép kế tục.

Phía trên nam, từ, bá, hầu, công tước chính là thân vương, do thành viên vương thất trực hệ đảm nhiệm.

Trong các đế quốc lớn hoặc vương quốc nhỏ đều có mấy gia tộc quý tộc tuyệt đối có thể lực, hơn nữa lại có những đặc điểm khác nhau, nhưng người đời đều thống nhất danh xưng của họ là: “Danh môn trong danh môn.”

Lịch sử phát triển đại lục – Chư hầu tung hoành luận đàm

“Sa Nhựt, trên đường có kẻ nào khi dễ ngươi không?” Lâm Vũ Thường kéo tay Sa Nhựt, làm mặt quỷ xấu xa hỏi.

“À – không có.” Gương mặt Sa Nhựt lập tức đỏ bừng, cúi đầu nhỏ giọng đáp.

“Ha ha, nếu có kẻ nào... hắc hắc.” Lâm Vũ Thường dứ dứ nắm đấm thị uy một chút, lại quan tâm hỏi tiếp: “Không gặp địch nhân chứ? Ta lo gần chết.”

“À – có, gặp 5 kẻ địch, chỉ có điều đều bị hấn đánh chết.”

“A, 5 tên địch, không thể tin được.” Nói xong, Lâm Vũ Thường đột nhiên giống như phát hiện ra lục địa mới, giọng nói nhất thời trở nên cổ quái hỏi: “Hấn... hấn là ai vậy?”

Tuy rằng Đại Thanh Sơn vô cùng ngầy thơ, nhưng dưới sự dạy dỗ của một kẻ nào đó, đối với ngữ điệu kiểu này vô cùng miễn cảm, lập tức trả lời câu hỏi của Lâm Vũ Thường: “Có 5 gã hắc kỵ sĩ bao vây bọn ta, nhưng cũng không nguy hiểm lắm, chỉ có điều một mình Lục Nhi giải quyết hết bốn tên.”

“Khá.” Ngã Mễ vỗ mạnh vào cái trán của Lục Nhi: “Ta không nhìn lầm ngươi mà, quả nhiên là lợi hại, qua đây, để cho ta hôn một cái.” Ngã Mễ kiễng mũi chân định thổi một hơi thật mạnh vào lỗ tai của Lục Nhi, thật không ngờ, phản ứng của Lục Nhi vô cùng nhanh nhẹn, uốn đầu né tránh, sau đó dùng cái lưỡi xanh lè liếm liếm lên mặt Ngã Mễ.

“Ai – bản chết mất.” Ngã Mễ vuốt vuốt mặt, vừa mới vuốt sạch, Lục Nhi lại tiến tới liếm láp, cuối cùng không thể không lấy một tảng thịt bò đem mục tiêu công kích bằng đầu lưỡi của Lục Nhi chuyển đi chỗ khác.

Ban đêm, Đại Thanh Sơn đang nằm trên giường, đột nhiên nói với Ngã Mễ: “Cấp bậc ma pháp sư của Lục Nhi hình như lại đề cao, dựa theo kiểm tra của sư phụ, phỏng chừng đã đạt tới cấp bậc đại ma pháp sư.”

“Ừm, chắc vậy, Long thần đề cao cấp bậc của nó, cho nên...” Ngã Mễ nhỏ giọng trả lời, không lâu sau, từ trong phòng hai tên tiểu hài tử vốn trải qua tập kích, mặt mũi đã truyền đến tiếng ngáy nhỏ nhỏ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Vũ Thường cùng với Sa Nhựt thay lễ phục chính thức, mời Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn cùng đi bá kiến quốc vương của người Cấp Mễ Nhân: Dịch Tô III.

Tuy là nơi hẻo lánh, nhưng quy mô của hoàng cung lại vô cùng to lớn: Hoàng cung được dựng tạo với sườn núi một góc 20 độ, mái ngói đỏ, vách tường trắng như tuyết, công vòm đồ sộ, phía trước cung điện là một quảng trường lớn, trên đó nở đầy hoa chỉ có trên Băng Phong đại lục, một mảng màu đỏ tươi. Gió nhẹ thổi tới tựa như ngọn lửa đang lay động. Xa xa từng dòng tuyết tan chảy róc rách, thông qua một vài đường dẫn mà phun ra, hình thành một dòng suối rất tự nhiên.

Địa thế, màu sắc, không gian, kiến trúc nghệ thuật, tất cả mọi thứ khiến đều khiến cho bất kỳ kẻ nào lần đầu tiên nhìn thấy đều không thể không rung động.

Ghi chú: Thời tiết giá rét trên Băng Phong đại lục khiến cho rất ít loài côn trùng có thể phát tán phấn hoa, hơn nữa, trong gió rét, phấn hoa rất khó phát tán, các loài hoa đều dựa vào chim chóc để phát tán phấn hoa. Để hấp dẫn các loài chim, hoa nơi đây đều vô cùng lớn, hơn nữa đều là màu đỏ hoặc những màu sắc diễm lệ để thu hút chim chóc.

“Ngã Mễ đế quốc, quốc sử tấn kiến ——.” Một võ sĩ Cấp Mễ Nhân cao lớn đứng thẳng người, cao giọng hô to.

“Ngã Mễ đế quốc, quốc sử tấn kiến ——.”

“Ngã Mễ đế quốc, quốc sử tấn kiến ——.”

“Ngã Mễ đế quốc, quốc sử tấn kiến ——.”

...

Thông báo được truyền qua từng tầng từng tầng võ sĩ.

“Quốc sử tấn kiến.”

Đồng dạng, âm thanh to lớn từ bên trong được truyền ra.

Lâm Vũ Thường dẫn đầu một đoàn 4 người bước vào tòa thành đồ sộ.

Hai bên đều là binh sĩ người Cáp Mễ Nhân, tay cầm loan đao đứng thành 4 hàng ngang chỉnh tề.

Dịch Tô III là một lão nhân vô cùng cao to béo tròn, lông mi hoàn toàn bạc trắng, kéo dài từ hai bên khóe mắt xuống tận miệng – Loại hình dáng này giống như một lão già người Cáp Mễ Nhân chỉ tồn tại trong đồng thoại mà thôi.

Dịch Tô III tiếp lấy quốc thư từ trong tay hạ nhân, nhắc quốc ti trên bàn lên, sau đó vô cùng thân thiết hỏi thăm: “Ngươi là tiểu thư của Lâm bá tước a?” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định một cách thuyết phục, lão lại cảm thán nói: “20 năm trước, phụ thân của ngươi đã tới đón huyền thú một lần, thời gian trôi qua thật nhanh, khi đó hấn so với ngươi bây giờ cũng không khác là mấy.”

Dịch Tô III lật lật danh sách quốc sử trong tay, rất kỳ quái hỏi: “Ngoại vụ thứ trưởng của quý quốc không phải là đặc phái viên của đoàn sứ giả lần này sao? Sao hấn còn chưa đến? Thân thể có chỗ nào không khỏe sao?”

Lâm Vũ Thường đơn giản kể lại cho Dịch Tô III nghe quá trình bị tập kích trên đường đi, Dịch Tô III nhướng mày, sắc mặt vô cùng khó coi: “Còn có chuyện thế này sao, quân vụ đại thần, thứ nhất, lập tức phái người thông báo ra biên cảnh, nghiêm khắc tra ra hắc kỵ sĩ đã tập kích đoàn sứ giả; thứ hai, an bài 500 lang kỵ binh chuẩn bị hộ tống đoàn sứ giả quay trở lại Ngã Mễ để quốc Bắc Bộ liên bang.”

“Vâng, thưa bệ hạ.” Một gã trung niên hơn bốn mươi tuổi, trên áo thêu hình một con Phi long màu xanh biếc bước ra từ trong đám quý tộc, kính cẩn thi lễ đối với Dịch Tô III.

“Phải rồi, vậy nhóm của ngươi làm cách nào thoát khỏi tập kích của bọn chúng?” Dịch Tô III quan tâm hỏi tiếp.

“Điện hạ, chúng thần đã mời một dong binh đoàn hỗ trợ, chính là hai vị tiền sinh đứng sau thần, bọn họ chính là dong binh của Tiểu dong binh đoàn.”

Lâm Vũ Thường nghiêng người giới thiệu Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn với Dịch Tô III.

“Tiểu dong binh đoàn?”

“Ác long Ngâm Phong?”

“Chính là hai tên trẻ tuổi này sao?”

...

Trên đại điện, hơn ba mươi vị quý tộc quan lại chủ chốt của vương quốc Cáp Mễ Nhân đều phát ra tiếng kinh hô không thể tin nổi.

Dịch Tô III nghe vậy cũng có chút giật mình: “Hai người này chính là Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn mới hoàn thành xong nhiệm vụ cấp SS?”

Lâm Vũ Thường cùng với Sa Nhược hiển nhiên không thể nào tưởng tượng được Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn thậm chí nổi danh đến như vậy, theo ánh mắt của Dịch Tô III, một lần nữa phải đánh giá lại hai tên tiểu nam hài ở chung nhiều ngày nay.

“Đúng vậy, thưa điện hạ. Vô cùng vinh hạnh có thể được bái kiến điện hạ.” Ngã Mễ kéo kéo Đại Thanh Sơn, khóe miệng nhẹ cười, làm một lễ kỵ sĩ kính chào Dịch Tô III.

“Ha ha, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.” Dịch Tô III hiển nhiên là một người vô cùng thoải mái và thân thiện: “Các ngươi tên đầy đủ là gì? Ta nghe Ải nhân Lạc Khắc kể lại chuyện, thật sự kinh tâm động phách, hấn cũng rất cảm ơn các ngươi, nếu không chẳng những lần này không giết được Ngâm Phong, Ngân Lang dong binh đoàn cũng vĩnh viễn mất đi một tiểu tổ tinh nhuệ.”

“Thưa điện hạ, đó là Lạc Khắc tiền bối yêu thương trân trọng vãn bối mà thôi, ngàn vạn lần người không nên coi đó là sự thật.” Lúc này, Ngã Mễ giống như một đại quý tộc thừa kế, hành vi lời nói đẹp và hoàn thiện một cách tuyệt đối: “Đồng bọn của thần: Cáp Nhĩ Khắc Đại Thanh Sơn, thần: Ngã Mễ Cáp Bá.”

“A, Ngã Mễ Cáp Bá...” Dịch Tô III lập lại cái tên này hai lần, tựa hồ nhớ ra một điều gì đó, khóe miệng đột nhiên lộ ra một nụ cười kỳ quái.

“Cáp Bá là một dòng họ vô cùng cổ xưa, dòng họ này khiến cho ta liên tưởng đến một người rất thú vị.” Dịch Tô III vẻ mặt tươi cười càng trở nên cổ quái: “Tiếp tục đi, Ngã Mễ, người này có lẽ là một người thuộc gia tộc của ngươi. Ngươi có biết một người tên là Lai Khắc Cáp Bá hay không?”

Dịch Tô III vừa dứt lời, rất nhiều võ tướng Cáp Mễ Nhân mặc chiến giáp bắt đầu thấp giọng bàn luận.

“A...” Ngã Mễ thở dài: “Nói như thế nào đây? Có lẽ là không biết, bởi vì lúc thần gặp người, thần mới chỉ là tiểu hài từ 2 tuổi, căn bản không có ấn tượng gì, tuy rằng người là cha của thần.”

“Cái gì?”

“Cái gì? Con trai của Lai Khắc Cáp Bá?”

Lúc này phần lớn các võ tướng đều biểu hiện thần sắc bất an.

“Ha ha, cha của ngươi là Lai Khắc Cáp Bá.” Dịch Tô III tỏ ra vô cùng cao hứng khi biết tin này: “Cha của ngươi cùng với một người nữa tên là Trì Hàn Phong, được xưng là ‘Đế quốc biên phòng đại ma thạch’, ngươi có biết không?”

“Đế quốc biên phòng đại ma thạch?” Ngã Mễ lắc đầu: “Điện hạ, đồng bọn của thần chính là đồ đệ của Trì Hàn Phong, nhưng...”

Ngã Mễ còn chưa dứt lời, xoảng, xoảng, xoảng... Cơ hồ toàn bộ võ tướng trên đại điện đều rút bội kiếm đeo bên hông ra, trợn mắt nhìn Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn, mà quan văn và quý tộc lại có biểu hiện cười một cách cổ quái giống Dịch Tô III.

Tiếng cồng sang sảng vang lên trên đại điện: “Đủ rồi, các ngươi định hù dọa đám tiểu hài tử sao?” Dịch Tô III khoát tay áo, đem không khí khẩn trương trong đại điện hoàn toàn đẩy lui.

“Điện hạ, thần muốn quyết đấu với hai tên tiểu tử kia!”

“Điện hạ, thần muốn quyết đấu!”

“Bệ hạ...”

Đại Thanh Sơn cùng với Ngã Mễ hiển nhiên bị cảnh tượng trước mắt khiến cho kinh ngạc đến ngây người.

“Được rồi...” Cố nén cười, Dịch Tô III không để ý đến vẻ bất mãn của đám võ tướng, bắt đầu kể cho hai tên tiểu hài tử một đoạn chuyện xưa.

Dịch Tô III là một vị vua vô cùng tài đức sáng suốt, trong khi trị vì, liên tục nỗ lực chỉnh sửa chính sách trong quốc gia, giải tán binh đao, thả lang vào rừng, trừ khi bắt đắc dĩ, nếu không sẽ tận lực không gây xung đột với quốc gia khác.

Nhưng vào năm 183 Hồng Nguyệt lịch, Ngã Mễ đế quốc lại phát động công kích đối với Tuyết Nguyệt hồ, Noãn Thủy hà, Dịch Tô III cũng không kinh hoàng, dựa theo biện pháp do tổ tông truyền lại, dọc theo đường lớn Long Nha sơn phái 2 vạn tuyết lang kỵ binh công kích bộ đội biên phòng đế quốc, khiến cho đế quốc nhanh chóng rút lui toàn bộ quân đội.

Dịch Tô III không biết, chính lúc đó cha của Ngã Mễ bắt đầu gia nhập bộ đội biên phòng của Ngã Mễ đế quốc.

Dựa theo tính toán của Dịch Tô III, như vậy là có thể dừng lại việc binh đao.

Nhưng đám võ tướng dưới trướng lại không chấp nhận việc này, sau 5 năm chăm lo việc nước, năm 187 Hồng Nguyệt lịch, một lần nữa đám võ tướng chủ chiến lại mang 3000 lang kỵ binh công kích bộ đội biên phòng đế quốc.

Lúc này, hai vị đại đội trưởng của bộ đội biên phòng đế quốc chính là Băng xuyên bộ binh đại đội trưởng Lai Khắc Cáp Bá và kỵ binh đại đội trưởng Trì Hàn Phong, hai gã bằng hữu mới quen nhau không lâu liền liên thủ đánh một chuỗi phối hợp tinh mỹ, lợi dụng một cái sơn cốc dụ dỗ toàn bộ đám lang kỵ binh tới, bao vây xung quanh. Trong hoàn cảnh giá rét băng tuyết đó, đám lang kỵ binh vèn vèn chống đỡ được 2 ngày, toàn bộ đầu hàng, hơn nữa còn đem vài tên thiếu niên quý tộc khư khư cố chấp trời lại, nộp cho Trì Hàn Phong và Lai Khắc Cáp Bá làm quà gặp mặt.

Trì Hàn Phong cùng với Lai Khắc Cáp Bá cũng không làm khó bọn họ, phái người chuyển cho Dịch Tô III một phong thư, dựa theo ý tứ của Trì Hàn Phong, phải giao trả 4000 bộ lông thú làm phúc lợi cho binh lính, sau đó mới giao trả đám thiếu niên quý tộc.

Đám thiếu niên quý tộc này chính là thế hệ sau của hai gia tộc nổi tiếng trong vương quốc, có quan hệ mật thiết với vương thất, Dịch Tô III không cách nào xử phạt, bèn đem mọi chuyện bỏ qua.

Nhưng, đám quý tộc này coi đó là sự sỉ nhục, mỗi lần lên triều đều cố gắng xin tái chiến.

Sau đó nửa năm, lại phát động 5000 tuyết lang kỵ binh, bất ngờ tập kích nơi đóng quân của bộ đội biên phòng đế quốc, thật không ngờ lại trúng kế, binh lính đế quốc chấp tay mời chào, bỏ lại doanh trại ảm áp, rồi đem nhựa cây rải phủ kín mặt đất, khi tuyết lang kỵ binh vừa mới đoạt được doanh trại, lập tức từ bên ngoài bao vây lại đánh, đồng thời sử dụng trường cung bắn.

Nghe nói, lúc ấy có một gã quý tộc đế quốc khoảng chừng 25 tuổi không có hảo ý, cười một đầu tuyết lang vô cùng cao lớn mà chỉ có người Cáp Mễ Nhân mới có thể cười, đứng ở cửa doanh trại hò hét kêu gọi đám tuyết lang kỵ binh ra đầu hàng, nếu không lập tức phóng hỏa đem nướng thành lang nướng và người đuốc. Mà càng khiến cho người khác không thể dễ dàng tha thứ, chính là, hắn bắt toàn bộ đám quý tộc bước ra khỏi đội ngũ, giao ra biểu tượng của gia tộc.

Theo những người trong cuộc kể lại, gã Trì Hàn Phong sau khi thu thập ý kiến mọi người, còn nhấn mạnh một chút: Nhất định phải xuất ra cái gì đó có thể chứng minh đầy đủ thân phận, để cho hắn dễ dàng đòi tiền chuộc từ quý tộc của vương quốc. Nếu không lấy được tiền chuộc, kẻ nào khỏe sẽ được đem đi khai thác quặng mỏ, kẻ nào yếu ớt mặt mũi trắng trẻo sẽ bị bán cho một vài nơi phục vụ và thỏa mãn nhu cầu của các vị phu nhân biến thái, yếu ớt mà lại còn xấu trai thì đem bán ra khỏi Băng Phong đại lục, giúp cho các vườn bách thú bổ sung tiêu bản sống mới nhất của người Cáp Mễ Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 40: Long Quyền

Tập tục nghênh đón huyệt thủ tồn tại đã lâu.

Vào 2000 năm trước, pháp sư và kỵ sĩ đã phát hiện ra địa phương kỳ diệu Huyền Thủ thánh viên này, bất luận là dạng động vật gì, ở trong nháy mắt khi hai mặt trời giao hội, chỉ cần tiến vào Huyền Thủ thánh viên, tây luyện trong Thánh viên Huyết trì một phen, năng lực cũng có thể thăng tiến một cách kinh người, có được năng lực phiêu phù, hơn nữa còn đạt thành khế ước với nhân loại dẫn nó vào Huyền Thủ thánh viên, có thể gọi về thông qua kết giới.

Năng lực của một huyệt thủ kỵ sĩ, tương đương với năng lực của 100 kỵ binh bình thường.

Ngoài ra, Huyền Thủ thánh viên hoàn toàn phá bỏ nhận thức cũ về quan hệ huyết thống bình thường, tỷ như, cho dù người có phải là người Cáp Mễ Nhân hay không, chỉ cần mang huyết lang huyệt thủ tiến vào Huyền Thủ thánh viên, lập tức có thể có được năng lực triệu hồi và khả năng sử dụng tọa kỵ.

Sau đó, thông qua bao nhiêu năm thí nghiệm, sử dụng rất nhiều chủng loại dã thú thí nghiệm nhằm tạo ra một loại huyệt thủ tốt nhất đại lục, trong đó có sử dụng rất nhiều những chủng loại dã thú đặc biệt như huyết lang của Băng Phong đại lục, cá sấu của Pháp Nặc Tư đại lục, thú một sừng duy nhất chỉ có tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, thần lân cát, địa long, vân vân...

Để tận lực ưu hóa phẩm chất của từng chủng loại, các nước cùng phái ra chuyên gia đào tạo đặc chủng huyệt thủ nhỏ, bảo đảm cho chất lượng huyệt thủ bao năm qua không ngừng tăng lên.

Quyền xuất nhập Thánh Tuyết sơn vẫn bị một vài quốc gia nắm quyền khống chế. Vì chỉ đến Thánh tuyết sơn mới có thể bồi dưỡng ra huyệt thủ, các quốc gia không có giao giới với Thánh Tuyết sơn không thể không dừng tới huyệt thủ nhỏ đặc thù để đổi lấy loại quyền lực này.

Bởi vậy, mỗi năm năm một lần, các quốc gia có được quyền xuất nhập Thánh Tuyết sơn đều trước hết phái ra các phái đoàn đặc biệt đến các quốc gia khác nghênh đón huyệt thủ, mà sau đó, căn cứ theo kết quả đã sớm được thương nghị, các quốc gia khác cũng sẽ được quyền phái ra một số lượng huyệt thủ kỵ sĩ dự bị và huyệt thủ nhỏ tương đương với số lượng huyệt thủ công nạp đi đến Huyền Thủ thánh viên để tây luyện.

Sơn Hải kinh – Kỳ đàm quái luận

Đám kỵ sĩ tuổi trẻ khí thịnh đều quờ trách cái tên hỗn đản nhìn có vẻ như quý tộc này nhưng sự thật lại cực kỳ vô sỉ, lưu manh, hạ lưu, rùa đen, vương bát đần.

Nghe nói nhờ có một Trì Hàn Phong với những lời nói bao dung rộng lượng của Ngã Mễ đế quốc mà người Cáp Mễ Nhân mới có thể biết đến tất cả những kiểu nói xấu gièm pha cũng như những từ ngữ có liên quan đến bộ phận sinh dục.

Đối mặt với những lời thuyết phục cũng như những lời khuyên can như vậy, Trì Hàn Phong vẫn tuyệt không động đậy, nhìn thấy không ai chuẩn bị đầu hàng, hắn chậm rãi giờ tay lên, ở phía trước một đám trường thương binh lính của đế quốc lập tức nâng lên trường thương dài 6 thước, nhanh chóng phong tỏa tất cả cửa ra vào, tiếp theo hắn lại mở bàn tay, tất cả cung tiễn thủ trước mặt đều rút ra mũi tên đã tẩm dầu trơn, dùng lửa châm, lập tức chuẩn bị phóng ra.

Lúc này một tên huyết lang huyệt thủ kỵ sĩ quý tộc, [Dịch Tô III nói đến đây, thì một tên quý tộc hơn bốn mươi tuổi sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu] lòng đầy căm phẫn vọt ra, chỉ đích danh tên kỵ sĩ bại hoại kia yêu cầu quyết đấu, nếu như chiến bại, hắn nguyện ý sẽ đưa cho tên kỵ sĩ bại hoại đó 2 vạn kim tệ, còn nếu thành công, thì yêu cầu quân đội đế quốc lập tức thả toàn bộ.

Nghe nói, cái tên kỵ sĩ bại hoại kia cẩn thận tính toán nửa ngày, cuối cùng trung cầu ý kiến của quan quân nhu đế quốc, cho rằng vương quốc Cáp Mễ Nhân quốc lực mỏng manh, hơn nữa ở phương diện tiền tài không hề tích lũy, 2 vạn kim tệ đã là hạn mức cao nhất mà bọn họ có thể xuất ra được.

Trì Hàn Phong đáp ứng lời thỉnh cầu của hắn.

Nhưng thật không ngờ, cái tên kỵ sĩ bại hoại này lại có được trình độ chiến đấu cao hơn trình độ của gã kỵ sĩ anh hùng kia, chỉ trong một chiêu tên kỵ sĩ bại hoại đã trực tiếp đánh bay loan đao của gã kỵ sĩ anh hùng, hơn nữa còn nói: “Ừm, không thể tưởng tượng được 2 vạn kim tệ có thể mang đến động lực lớn đến như vậy, nếu không thì ta đã không có thực lực đánh bại người a.”

Sau đó lại liên tiếp có quý tộc khiêu chiến, lại bị một gã trẻ tuổi trăm mặc ít lời liên tục dùng đại kiếm đánh bại hai lần, cuối cùng không thể không giao ra 5 vạn kim tệ tiền chuộc cùng với tiền đánh cược, bị áp giải về nước. Sau này mới biết được, cái tên trăm mặc ít lời kia nguyên là đội trưởng Băng xuyên đại đội, mà tên thủ phạm chính kia là đại đội trưởng đại đội kỵ binh.

Kể từ đó, Dịch Tô III đối với hai tên đại đội trưởng này cực kỳ có hứng thú, thậm chí còn cho rằng tình huống không đánh mà thắng của bọn họ, chính là đã giúp cho mình một đại ân lớn, chẳng những giáo huấn những tên quý tộc cuồng vọng kia, còn làm cho gia tộc bọn họ phải nôn ra 1 phần tâm huyết, như vậy sau này mình có thể lợi dụng tiền tài để khống chế bọn họ.

Sau đó, hễ gặp phải quý tộc nào không nghe lời, Dịch Tô III chỉ ra một mệnh lệnh cực kỳ trực tiếp chính là sai bọn họ đi tấn công quân đội biên phòng của đế quốc, cuối cùng có thể làm cho gia tộc của tên quý tộc kia nghèo kiệt xác, biến mất khỏi giới quý tộc.

Mấy năm trước, gã đại đội trưởng trầm mặc ít lời của Băng Xuyên đại đội còn hộ tống đại ma pháp sư của Ngã Mễ đế quốc đi tới Tuyết Nguyên thành, Dịch Tô III mở yến tiệc khoản đãi bọn họ, mặc dù trên danh nghĩa là khoản đãi đại ma pháp sư, nhưng trên thực tế trong yến tiệc Dịch Tô III lại liên tiếp hướng đại đội trưởng của Băng Xuyên đại đội mời rượu, giống như là đang khoản đãi Lai Khắc Cấp Bá vậy.

Có một số quý tộc thiếu hiểu biết, mò đến trú địa của đại ma pháp sư, nhiều lần hướng Lai Khắc Cấp Bá khiêu chiến, nhưng mà kết cục.....

Theo như Dịch Tô III nói, thì những quý tộc đến khiêu chiến này đều rất may mắn, vì lần này đến không phải là Trì Hàn Phong, nếu không thì không biết bọn hắn sẽ bị thua mất bao nhiêu phần tài sản đây.

Cuối cùng, Dịch Tô III phi thường tiếc hận nói: “Ài, đáng tiếc, sau này mới biết được cha của người bị hại ở Khất Nguyên tháp. Rồi sau đó, Trì Hàn Phong lại ly khai quân đội. mấy năm nay, ta vẫn luôn hoài niệm về bọn họ.”

Ánh mắt Dịch Tô III đột nhiên sáng ngời: “Đúng rồi, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, hai người các người có muốn gia nhập quân đội không?”

Ở đây mọi người đều cho rằng Dịch Tô III chỉ muốn cấp cho bọn họ một vị trí nhỏ nhỏ nào đó trong quân đội, nhưng...

“Ta đảm bảo hiện tại như hai người sẽ được trở thành đại đội trưởng của đại đội kỵ binh và đại đội trưởng của Băng Xuyên đại đội trong quân đội biên phòng của Ngã Mễ đế quốc.” Dịch Tô III xuất ra một câu nói làm người khác kinh sợ!

Tiếp theo, Dịch Tô III trong đôi mắt tràn ngập vẻ khát khao đối với một tương lai tươi đẹp nói: “Hiện tại hai tên đội trưởng của quân đội biên phòng Ngã Mễ đế quốc đều rất yếu kém, ta có thể ngay ngày phái người đi công kích bọn chúng, bọn chúng nhất định không thể nào chống đỡ, sau đó ta liền an bài nội gián trong đế quốc, làm cho đế quốc cất nhắc hai người lên đảm nhiệm vị trí của bọn họ, các người một là con của mãnh hổ, một lại là cao đồ của danh sư. Ha ha, tên hiệu của các người ta cũng đã nghĩ rồi, gọi là: Đế quốc biên phòng tiểu ma thạch. Ha ha, ha ha, ha ha.....” Dịch Tô III vì ý tưởng và an bài tựa như thiên tài của mình mà đắc ý cười ha hả.

“Điện hạ, gia tộc của ta cũng có thể giới thiệu Ngã Mễ bọn họ, Ngã Mễ là đệ tử của Lôi Cát tiên sinh, ma đạo sư duy nhất hiện giờ của đế quốc, mà Lôi Cát tiên sinh cùng với gia tộc của ta là hảo hữu qua nhiều thế hệ.” Lâm Vũ Thường tựa hồ không có chú ý đến sắc mặt của các võ tướng tại hiện trường đang như muốn ăn thịt người, tự thấy mục đích của bản thân giống với ý tưởng thiên tài của Dịch Tô III.

“Nhưng mà... Điện hạ, chúng ta bây giờ là dong binh.” Nghe được Ngã Mễ nói ra câu đó, tất cả các võ tướng ở hiện trường đều thở phào một hơi. “Cha thân còn bị hãm tại Khất Nguyên tháp, căn cứ theo lời của lão sư phụ và Trì thúc thúc, thân cần phải tiếp tục rèn luyện, về sau mới có thể đến Khất Nguyên tháp tiếp nhận thí luyện, xem có khả năng cứu ra cha thân hay không.”

“Ồ.....” Dịch Tô III lại cho thấy hắn là một đế vương sáng suốt và khoái đạt, không hề bởi vì ý kiến của mình bị phản bác ngay trên triều đình mà tức giận: “Vậy thì thật đáng tiếc, bất quá như thế cũng tốt, các người đi ra ngoài rèn luyện thêm vài năm, rồi sau đó quay về đảm nhận chức vị này sẽ tốt hơn.”

“Người cũng là một ma pháp sư sao? Là hệ gì?” Dịch Tô III hỏi.

“Hắn là một kiếm sĩ kiêm nhị cấp ma pháp sư kiêm ma kiếm sĩ. Băng hệ.” Lâm Vũ Thường nhanh nhẩu trả lời: “Đại Thanh Sơn cũng rất lợi hại, sư phụ của hắn là huyền thú kỵ sĩ, còn hắn chính là siêu việt huyền thú kỵ sĩ - long kỵ sĩ!”

Đệ tử của Ma đạo sư? Một người mà tu luyện ba đường? Lại còn trẻ như thế? Nhị cấp ma pháp sư? Không thể nghi ngờ đều làm cho mọi người ở đây cảm thấy rung động.

Nhưng mà, hiện trường lại còn có một thiếu niên mới 18 tuổi đã là long kỵ sĩ, cái loại tin tức này không chỉ khiến người ta vén vén rung động mà thôi, không thể nào, vẻ mặt khó tin đều hiện ra ở trên mặt mỗi người.

“Điện hạ, ta thỉnh cầu được cùng long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn tiên sinh luận bàn.” Vị quý tộc tầm 40 tuổi lúc này lại tiến lên, cúi đầu thi lễ, nói.

“Các người còn chưa minh bạch sao?” Dịch Tô III vỗ thật mạnh lên bàn: “Năm đó Hàn Trì Phong và phụ thân của Ngã Mễ trừ việc dùng ngôn từ lời nói khiến các người tổn thương lòng tự trọng ra, thì đã lần nào không dùng lễ đối đãi với các người chưa??? Đồ ăn của đế quốc so với vương quốc tốt hơn, các người có lần nào được thả về lại không mập mập ra? Thậm chí có binh lính bởi vì đồ ăn bên kia tốt hơn, còn kéo hơn mười người chạy tới ‘vây công’ một doanh trại 5000 người của bọn họ, để hi vọng xin ăn xin uống. Các người chẳng lẽ không hiểu lòng ta sao??? Vì cái gì ta cùng với các vị quý tộc lớn tuổi đều gọi bọn họ là đế quốc đại ma thạch? Đó là ta hy vọng bọn họ có thể mãi đi đáng về kiêu ngạo, kênh kiệu của các người, làm cho các người nhanh chóng thành thực! Hán Mông hầu tước, người cảm thấy sỉ nhục lắm sao? Nếu không phải nhờ Trì Hàn Phong, người liệu có thể toàn lực đột phá cảnh giới cuối cùng của Huyền thú kỵ sĩ đạt được thừa nhận của cự long, trở thành long kỵ sĩ không???”

“Điện hạ, ta muốn xin cùng Đại Thanh Sơn các hạ cũng là long kỵ sĩ quyết đấu, chính là vì long kỵ sĩ trong lúc quyết đấu chính là cách đột phá chứng ngại tốt nhất.” Hán Mông hầu tước trên mặt toát ra thần sắc kiên nghị dị thường, lúc này, Ngải Mễ, Đại Thanh Sơn mới chú ý tới trên người Hán Mông hầu tước có thêu đồ án Phi long màu lam.

“Điện hạ.” Quân vụ đại thần bước lên: “Thân là long kỵ sĩ, thân cũng muốn được cùng Long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn các hạ công bình quyết đấu.”

“Điện hạ.” Ngã Mễ đột nhiên lên tiếng: “Nếu hai vị long kỵ sĩ này có nhã hứng, như vậy chúng ta cũng không ngại làm một cuộc quyết đấu nho nhỏ.” Ngã Mễ trên mặt lộ ra một nụ cười giảo hoạt: “Nhưng mà, không thể quyết đấu không công được, thần đề nghị chúng ta đánh cược một phen, thế nào?”

Tất cả võ tướng ở hiện trường vừa nghe đến đánh cược, trên mặt đều lộ ra vẻ: Lại nữa, ta sớm biết thế nào cũng có mà, chuột con chả lẽ lại không biết khoét vách, lừa bịp, tổng tiền.... Phức tạp đủ mọi loại biểu tình.

“Chiến hữu Đại Thanh Sơn của thần năm nay 18 tuổi mà Phi long của hần mới tiếp cận tam giai, căn bản không thể cười được. Bởi vậy phía bọn thần thua thiệt rất lớn. Hơn nữa hai đánh một, cho nên chúng thần yêu cầu lấy cược 1 ăn 10.” Tất cả mọi người ở đây tựa hồ thấy được thần sắc của Trì Hàn Phong 10 năm trước. “Chúng ta bắt đầu mở xói, tiền cược thấp nhất là 5000 kim tệ, thỉnh các vị đặt cược, nếu không chúng ta có quyền cự tuyệt lần khiêu chiến này.”

“Ta đặt 100 từ kim tệ cược Đại Thanh Sơn thắng.” Lâm Vũ Thường hiển nhiên là một cô gái chi sớ thiên lệ không loạn.

“Ta cũng cược Đại Thanh Sơn thắng.” Một thanh âm tinh tế vang lên bên cạnh Lâm Vũ Thường, Sa Nhược vừa rồi cơ hồ bị mọi người lãng quên đi ra, sắc mặt ửng đỏ, vụng trộm nhìn thoáng qua Đại Thanh Sơn, thật cẩn thận, từ trong lòng lấy ra 1 cái hòm màu tím, mở hòm ra, bên trong có một khóa minh châu trong suốt đang phát ra lưu quang nhàn nhạt.

“Thánh dược của Thần Thánh giáo đình: Đoạt Thiên hoàn?” Vài lão quý tộc biết hàng bật thốt lên. Nghe nói đây là dược vật độc quyền của Thần Thánh giáo đình, là do tế tự cao cấp lợi dụng tín niệm và sự thành kính của bản thân đối với thánh thần, thu nhập nhiều loại thảo dược chỉ có ở bình nguyên, rồi ngâm trong nước thánh, cuối cùng đạt được sự chúc phúc của thần thánh, có hiệu dụng khôi từ hồi sinh. Giá trị của nó khẳng định ít nhất cũng phải 2000 kim tệ, hơn nữa muốn mua cũng chẳng ai bán, may ra ở một vài người trong vương thất mới có khả năng giao dịch với số lượng cực nhỏ.

“Ồ!” Dịch Tô III sờ sờ râu mép của mình: “Nếu tất cả mọi người đều có nhã hứng, ta cũng không tiện phản đối, tuy rằng ta rất xem trọng Đại Thanh Sơn, nhưng ta không hề có ý niệm đem tiền của ta đặt cược nơi hần, vậy đi, ta sẽ không đặt cược cho ai cả, coi như làm khán giả xem một màn biểu diễn phấn khích thôi. Hần Mông hầu tước, người đồng ý chứ?”

Mấy vị hầu tước trên dưới 40 tuổi đang tụ tập cùng một chỗ, thấp giọng thương lượng một lúc, sau đó cuối cùng Hần Mông hầu tước mới đưa ra một câu trả lời thuyết phục: “Được rồi, thừa điện hạ, chúng ta nguyện ý xuất ra 9 vạn kim tệ làm tiền đặt cược, nhưng trước mắt chúng ta không có nhiều tiền như vậy, ta ở bắc bộ Ngã Mễ đế quốc có một trang viên lớn, ước lượng cũng tầm 2 vạn kim tệ, nếu chúng ta thất bại, nguyện ý đem trang viên này gộp vào để cho đủ 9 vạn kim tệ.”

“Hảo, đánh cuộc thành lập. Sáng mai, tại thành Nam trước Khải Hoàn môn bắt đầu quyết đấu của Phi long kỵ sĩ, quân vụ đại thần, người thuận tiện an bài một nghi thức duyệt binh của Địa hành long kỵ binh, làm cho địa hành long kỵ binh biết rằng, chỉ cần họ chịu khó khắc khổ, vậy thì sẽ có một ngày, bọn họ cũng sẽ trở thành Phi long kỵ sĩ cao quý!” Dịch Tô III lại cho thấy một mặt kinh người khác của hần, nhất tiễn hạ tam điều, vừa đánh cuộc đồng thời vừa thuận tiện làm cho các đặc phái viên của đế quốc hiểu được thực lực cường đại của Cấp Mễ Nhân đế quốc, mặt khác cũng tiện thể khích lệ sĩ khí của quân đội.

Ban đêm, Sa Nhược vô cùng lo lắng, nhẹ nhàng vỗ vỗ Lâm Vũ Thường: “Vũ Thường tỷ, ngày mai liệu Đại Thanh Sơn có gặp nguy hiểm không?”

Lâm Vũ Thường trên mặt nở ra một nụ cười ngọt ngào: “Yên tâm, là Ngã Mễ an bài, người đã bao giờ thấy hần chịu thiệt thòi chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 41: Thần Long Kinh Hiện

Ở bất cứ quốc gia nào, kỵ sĩ đều là một loại biểu tượng.

Cũng không phải là người nào có thể cưỡi ngựa hay là kỵ binh cả đời làm chức nghiệp chiến sĩ cũng có thể xưng là kỵ sĩ, cũng có thể nói đại đa số người coi kỵ binh là chức nghiệp cả đời cũng chưa chắc đã có khả năng trở thành kỵ sĩ.

Kỵ sĩ là một cách xưng hô cao quý.

Một người kỵ sĩ phải có tám mỹ đức:

Khiêm tốn, phải có đủ tinh thần khiêm tốn, tôn trọng lẫn nhau.

Chính trực, bản tính thiện lương, không bắt nạt kẻ yếu.

Cảm thông, đồng tình kẻ yếu, giúp đỡ người cần trợ giúp.

Anh dũng, thời khắc mấu chốt phải dũng cảm đứng ra, không ngại xả thân chống lại cái ác.

Công chính, công chính từ trong tâm, không thiên vị một ai.

Hy sinh, hy sinh lợi ích của chính mình.

Vinh dự, có thể đạt được từ sự khen ngợi và cảm tạ của đại đa số người.

Linh hồn, lúc nào cũng phải khắc sâu trong tâm hồn, một ngày tự nhủ ba lần long kỵ sĩ là bộ tộc kiêu ngạo cao quý nhất giữa các kỵ sĩ, là thành viên của trung giai chủng tộc nhân loại, bọn họ thậm chí cũng có thể may mắn nhận được sự tôn trọng của cao giai chủng tộc long tộc, đây là một loại danh dự vô thượng.

Đương nhiên nếu có người có thể đạt được sự tín nhiệm của thượng cổ thần thánh cự long, hơn nữa còn đạt thành khế ước, người như vậy đã vượt qua các ý nghĩa truyền thống của các bậc đại hiền giả, truyền kỳ anh hùng đời trước.

Nếu có người có thể đạt được sự tín nhiệm của thần thánh cự long thì sao?

Tư liệu lịch sử ghi lại, thần thánh cự long kỵ sĩ đầu tiên chính là Đại Thanh Sơn, nên văn minh kể từ thời điểm đó, phàm là ở nơi nào có thư tịch, phàm là ở nơi nào có tiếng nói, phàm là ở nơi nào có tư tưởng, Đại Thanh Sơn ba chữ này đã trở thành đại danh từ tượng trưng cho “Chính trực, trung thực, hòa ái”.

Thần thánh cự long sử - Truyền kỳ về cuộc đời Đại Thanh Sơn

Hết thấy tất cả các thành phố lớn trên thế giới đều đem Khai Hoàn môn đặt ở phía bắc thành phố, tạo thành trục giữa của thành thị, cùng hoàng cung ở trung tâm và Bái Tượng đài ở phía nam thành thị tiền hô hậu ứng.

Mỗi lần trước khi đại quân đi chinh chiến, đế vương đều từ hoàng cung xuất phát, đến Bái Tượng đài trao Tướng Lệnh phù trước thiên quân vạn mã nhận lệnh xuất chinh, hưởng thiên hạ tuyên cáo sự kỳ thác cùng tín nhiệm của đế vương đối với chủ tướng, cũng vì tướng sĩ xuất chinh mà nâng cao chén rượu tiễn hành, khi chiến thắng trở về, sẽ từ Khai Hoàn môn tại thành bắc vào thành, tiếp nhận sự hoan nghênh của dân chúng.

Kết cấu của Tuyết Nguyên thành không giống với các thành thị lớn khác, tại sườn phía bắc là dư mạch của Long Nha sơn cao vút tận mây, độ cao cách mặt nước biển ngoài ba ngàn thước, ngọn núi được bao phủ toàn một màu đỏ, màu xanh của đá Huyền Vũ, đại bộ phận dưới chân núi có thể chứng kiến bản sắc (diện mạo vốn có) của tầng đá, hướng lên trên cao một chút, một năm bốn mùa đều toàn một màu trắng như tuyết.

Vì vậy, Khai Hoàn môn không thể an bài ở thành bắc.

Tuyết Nguyên thành trừ mặt bắc dựa vào núi kiến tạo một bức tường thành ra, 3 mặt khác đều có 2 dãy tường thành, khoảng cách giữa bức tường thành thứ nhất và thứ 2 ở mặt nam là 1000 thước, bên trong lấy tường thành làm cơ sở, thiết lập Bái Tượng đài; Bên ngoài cũng lấy tường thành làm cơ sở, dựng Khai Hoàn môn, phía ngoài Khai Hoàn môn thiết lập luyện quân trường khổng lồ 2000x2000 thước, mùa hè hàng năm đều thực hiện nghi thức duyệt binh một cách long trọng

Ma Pháp lịch năm 2, nghi thức duyệt binh được chú trọng nhất tại Cáp Mễ Nhân vương quốc từ khi kiến quốc đến nay đã được cử hành ngay tại đây, Quốc vương Cáp Mễ Nhân Dịch Tô III tự mình cử hành nghi thức duyệt binh được ghi lại là “Cuộc độ sức của Rồng”, dong binh Cáp A long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn sau nghi thức duyệt binh sẽ cùng 2 vị long kỵ sĩ của Cáp Mễ Nhân vương quốc là Hán Mông hầu tước và quân vụ đại thần Mạc Thu bá tước tiến hành thí luyện long kỵ sĩ.

Mặc dù là Dịch Tô III chỉ tức thời ra quyết định, nhưng tin tức này lại được truyền bá với tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay, vào sáng sớm ngày hôm sau, bên trong Tuyết Nguyên thành đã không còn lấy một bóng người, giáo đường cũng không làm lễ Di Tắt, trường học cũng cho học sinh nghỉ, các thôn làng lân cận cũng có người thu được tin tức, phía ngoài hiện trường dựng đầy xe trượt tuyết.

Sử đời sau có ghi chép lại, bên ngoài Khai Hoàn môn của Tuyết Nguyên thành lúc bảy giờ tụ tập tới 5 vạn người đến xem cuộc độ sức vô tiền khoáng hậu này.

Buổi sáng mùa nê, trời sáng từ rất sớm.

Lâm Vũ Thường cùng Sa Nhược đều không ngủ được, sáng sớm bò dậy chạy đi tìm Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn, mới vừa vào sân đã thấy Đại Thanh Sơn một tay cầm long thương hoàng kim sắc, một tay cầm tấm chắn đang luyện tập.

"Đại Thanh Sơn, Ngã Mễ đâu? Sao không cùng người luyện tập? Có phải vẫn còn đang lười biếng ngủ hay không?" Lâm Vũ Thường ngó đầu vào trong phòng dò xét một chút, thấy trên giường chăn mềm cuộn tròn thành một cục, lập tức truy hỏi.

"Không phải, đêm qua hần đi ra ngoài làm việc, cả đêm không thấy về, hần nói hần ngày hôm nay sẽ trực tiếp đến Khai Hoàn môn, bảo chúng ta không cần chờ hần." Đại Thanh Sơn hiển nhiên đã luyện tập một hồi, cả người đầy mồ hôi.

"Ồ, ta thấy trên giường có người.."

"A, đó là Lục Nhi, nó thích chui vào trong chăn của người khác." Đại Thanh Sơn xấu hổ nói.

"Kỳ quái, Ngã Mễ tại Tuyết Nguyên thành làm gì có quen người nào nha?" Lâm Vũ Thường suy nghĩ một chút rồi lẩm bẩm.

Lúc đến bữa sáng, Lâm Vũ Thường chạy ra cửa đi xem Ngã Mễ đã trở về hay chưa, Sa Nhược kín đáo đưa cho Đại Thanh Sơn một món đồ trang sức nhỏ nhỏ, một cái vòng trang sức màu bạc, ngắm hoa văn trên mặt hiển nhiên đúng là từ thời cổ xưa, đại bộ phận hoa văn đã bị mài rất mờ rồi, phía dưới vòng trang sức lộ ra một cái túi thơm, Sa Nhược bỗng nhiên đỏ mặt khẽ nói: "Bùa hộ mệnh, hình như rất linh, ngươi trước tiên đeo vào đi...."

Đại Thanh Sơn nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, khuôn mặt lập tức đỏ lên, sợ Lâm Vũ Thường trở về nhìn thấy, lập tức nhét vào trong ngực, sau đó há miệng uống một ngụm lớn canh.

Đương nhiên, Lâm Vũ Thường có vẻ là người cầu thả, chỉ cần kĩ xảo tốt một chút, cho dù là thực hiện kỹ xảo nhỏ này trước mắt nàng, nàng cũng sẽ không phát hiện ra, huống hồ là sau lưng, hiển nhiên Đại Thanh Sơn kinh nghiệm còn qua ít.

Để tránh khỏi kinh thế hãi tục, Đại Thanh Sơn trước tiên để cho Lục Nhi ở trong phòng chờ, đợi hán đến chiến trường, sau đó sẽ dùng lực lượng kết giới triệu hồi Lục Nhi bay đến.

Vô luận là Đại Thanh Sơn hay là Lâm Vũ Thường, Sa Nhược từ rất xa đã bị cảnh tượng luyện binh tràng làm cho sợ ngây người —— đầu đầu cũng toàn là người, người lớn ôm trẻ nhỏ, tiểu hài tử cười ngửa, trên mấy cái cây cũng đã sớm ngồi chật người; Đại khái có mấy trăm người vì phương tiện quan sát, không biết là thông qua ma pháp quyền trục hay là chính mình là ma pháp sư, ở dưới chân phóng ra phiêu phù thuật, cả người trôi nổi trong không trung.

Hiện trường một mảng ồn ào, một đám tiểu nam hài đại khái khoảng dưới 10 tuổi mặc trang phục màu xanh biếc tạo nên cảnh tập nập sinh động, trong tay bọn họ giơ cao báo chí màu hồng, hoàng, lam sắc gì đó, vừa chạy vừa lớn tiếng hô to:

“Đánh cuộc ngàn năm có một đây, tặng miễn phí tư liệu tường tận về long kỵ sĩ quyết chiến.”

“Phụ trương phụ trương, Đại Thanh Sơn miệng còn hôi sữa dám vũ nhục bách chiến tướng quân, lão bá tước khinh thường cười cho hán biết thế nào là lợi hại.”

“Bạn thời niên thiếu của Đại Thanh Sơn – Ngã Mễ - cho rằng, Đại Thanh Sơn chỉ là hư danh, không chịu nổi một kích.”

“Tin độc nhất vô nhị bị bại lộ, Đại Thanh Sơn làm thế nào để trà trộn vào đội ngũ long kỵ sĩ.”

“Hướng dẫn cá độ, Đại Thanh Sơn ăn 1 đến 10 đây.”

“Đại Thanh Sơn trong trận chiến Ngâm Phong ám toán Bạch y A Phong, chiếm lấy thành quả thắng lợi.”

“Đại Thanh Sơn bệnh phù chân nghiêm trọng, căn bản không thể đối mặt với sự khiêu chiến, sắp đảo binh.”

“Sự kiện trọng đại bị vạch trần, lịch sử đái dâm của Đại Thanh Sơn.”

A.....

Lâm Vũ Thường cùng Sa Nhược liên tiếp nghe tiếng quát tháo, ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngươi, cảm giác toàn thân đều ngứa ra, trong đầu thì thảo tự hỏi: “Sao lại thế này?”

Lâm Vũ Thường kéo một tên tiểu nam hài đang rao to: “Tiểu đệ đệ, ngươi bán cái gì thế?”

Tiểu nam hài nghiêm mặt nhìn Lâm Vũ Thường: “Phần màu đỏ chính là điều cần phải biết khi đánh bạc, bên trong có tất cả tư liệu của 3 người tham gia cùng với kiến nghị đặt cửa. Phần này là tặng không. À, ta trước tiên miễn phí cho ngươi một phần, phần màu đỏ này 2 kim tệ một phần, bên trong có tin tức liên quan đến Đại Thanh Sơn, là lão bản của chúng ta chỉ ra 5000 kim tệ mua đứt độc quyền từ Ngã Mễ vốn là đồng bọn thời niên thiếu của Đại Thanh Sơn, có thể cung cấp tối đa chỉ dẫn cho lần cá độ này.”

Tiếp theo tiểu nam hài lại nhìn chung quanh, thần thần bí bí hạ giọng nói với Lâm Vũ Thường: “Nhìn thấy phần màu vàng này không? Vì cái gì mà màu vàng? Hắc hắc, ngươi biết không? Lão bản chúng ta phải người 24/24 theo dõi Đại Thanh Sơn, tiểu tử này vô cùng xấu xí thế nhưng lấy thủ đoạn hèn hạ cướp lấy trình tiết của thiên kim bá tước gia Lâm Vũ Thường cùng với Thần Thánh giáo đình Thánh nữ Sa Nhược, bên trong còn có đoạn miêu tả cực kỳ phần khích, phần báo chí này trị giá 10 kim tệ, bán rất chạy, chỉ còn lại hai phần cuối cùng... Ai, tiểu thư, ngươi làm sao vậy? Người như thế nào sắc mặt trắng bệch như vậy, mua không nổi cũng không cần như vậy, bị bệnh tim hay sao?”

Lâm Vũ Thường trừng mắt như muốn ăn thịt người, bàn tay nắm chặt, đem những chỉ dẫn đánh bạc màu đỏ mà vừa rồi nam hài đưa tới cơ hồ bóp nát, tiểu nam hài trước mặt thấy cảnh này bị dọa cho quay đầu bỏ chạy.

Sa Nhược tương đối vẫn còn giữ được trấn định, lấy tờ báo trong tay Vũ Thường, vừa an ủi Vũ Thường vừa đọc lướt qua rất nhanh: “Hắc, cái này viết rất tường tận, tỷ xem, ngay cả 3 số đo của Đại Thanh Sơn cũng đều viết ra, ồ, còn có cả 3 số đo 3 vòng của Lục Nhi nữa. Oa, Đại Thanh Sơn, dựa theo tin này loan ra, ngươi khẳng định là thua rồi.”

Chỉ dẫn đánh bạc màu đỏ hiển nhiên là đại lượng công tác của người đánh bạc, mặt trên miêu tả lại các loại tư liệu của Đại Thanh Sơn, bao gồm cả vũ khí trong tay. Các cửa đặt chia ra là: Đại Thanh Sơn đấu Hán Mông hầu tước - 1:10, Đại Thanh Sơn đấu quân vụ đại thần - 1:9, Đại Thanh Sơn lưỡng trường toàn thắng - 1:20.

Căn cứ từ theo chỉ dẫn đánh bạc, nguyên nhân Đại Thanh Sơn thất bại có ba điều:

1, Hán Mông hầu tước cùng với quân vụ đại thần rồng đều là ngũ giai cự long, dài đến 12~15 thước, có thể trực tiếp cưỡi, mà long kỵ của Đại Thanh Sơn là tam giai ấu long, dài có 3 thước, căn bản không thể cưỡi.

2, Hán Mông hầu tước cùng với quân vụ đại thần đều là lão tướng thân kinh bách chiến, số năm sống trong quân lữ so với Đại Thanh Sơn còn gấp hai lần. Hơn nữa 30 năm qua tham gia nhiều trận đại chiến, trong đó Hán Mông hầu tước vốn là thừa kế bá tước, nhiều lần lập được chiến công nên được đặc cách đề bạt.

3, Đại Thanh Sơn lặn lội đường xa, vừa tới Tuyết Nguyên thành, binh lính mỗi mệt, lấy sức đầu mà đánh cơ chứ?

Nhìn những điều này, Sa Nhược cùng Lâm Vũ Thường đều phi thường lo lắng, Sa Nhược cẩn thận hỏi: “Ngươi, đúng là như vậy sao? Nếu không chúng ta không đi nữa, có được không?”

“Đúng đó, không cần đánh nữa thì cũng có vấn đề gì đâu.” Lâm Vũ Thường cũng tỏ vẻ đồng ý.

Đại Thanh Sơn yên lặng lắc đầu, cắn chặt môi nói: “Thử xem xem.” Nói xong lộ ra một tia cười nhạt: “Có thể bị đánh bại nhưng tuyệt đối không thể bị dọa mà bại, đúng không?”

Lâm Vũ Thường không biết là tức giận do có người bịa đặt hay là lo lắng tiền bước ra, có vẻ rất tức giận, nắm lấy tập hướng dẫn đánh bạc màu đỏ cuộn thành một đoàn ném mạnh xuống đất: “Ngã Mễ chết tiết, hắn đi đâu mất rồi! Bằng hữu gặp nạn, chẳng lẽ ngay cả hỗ trợ cũng không giúp hay sao? Một tên đã sớm chuồn mất rồi, ta muốn giết chết hắn.”

Trong truyền thuyết, bị người khác mắng sau lưng, lỗ tai sẽ đỏ bừng, da mặt sẽ nóng rực, mắt nhắm liên tục... một loạt biến chứng, nhưng định lý này hôm nay tựa hồ mất đi tác dụng.

Có lẽ bởi vì hắn là họ hàng của ác ma a.

Ngã Mễ bị người khác mắng chửi đang an vị nhìn lên trên khán đài, trừ phi Lâm Vũ Thường thi triển phiêu phù thuật, nếu không sẽ vô pháp xuyên thấu qua bức tường người mà nhìn thấy hắn. Vị trí của Ngã Mễ phi thường tốt, bên trái hắn chính là Dịch Tô III luôn cười tủm tỉm, thế nhưng luôn cười tủm tỉm không có nghĩa là hiện tại cũng cười tủm tỉm.

Hoàn toàn tương phản, Dịch Tô III hiện tại đang có bộ dạng ăn mướp đắng, khó coi muốn chết, đang thấp giọng cùng Ngã Mễ thương lượng cái gì đó. Nhưng thật ra Ngã Mễ sắc mặt lại rất tốt, thực sự là rất tốt nha.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm cho Dịch Tô III lại phản ứng mạnh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 42: Hấp Dẫn

Sau năm 2 một năm theo *Ma Pháp lịch*, *Cáp Mễ Nhân vương quốc* đem ngày diễn ra “Trận chiến rồng” trở thành ngày si nhục của quốc gia.

Ngày lễ này mãi cho đến sau khi Ngã Mễ chân chính trở thành *Dong Bình Vương* mới hủy bỏ, à, nói một cách chuẩn xác thì được gọi theo một cái tên mới: “Lễ hân hoan”.

“Ngã Mễ, ta thực sự phạm phải một sai lầm.” Dịch Tô III mặt tủm tỉm cười nhìn Ngã Mễ, thái độ vô cùng thành khẩn nói.

“Điện hạ, người quá khách khí rồi. Có việc gì vậy?”

“Ta thỉnh cầu ngươi tha thứ cho một sai lầm của ta.”

“Thần thật đáng tội chết, làm sao có thể có ý nghĩ như vậy được. Điện hạ khiến cho thần không dám nhận.”

“Ài, ngươi biết không? Nhìn thấy ngươi khiến ta nhớ lại phụ thân ngươi 10 năm trước, lúc đó hắn thật sự là hào hoa phong nhã, ngọc thụ lâm phong...” Lời nói của Dịch Tô III lập tức bị Ngã Mễ không khách khí cắt ngang: “Điện hạ, có cái gì xin người cứ nói thẳng. Thần lúc này thực sự bề bộn công việc, người cũng thấy đấy.” Ngã Mễ vừa nói vừa giơ tờ danh sách trong tay ra cho Dịch Tô III thấy. Nhìn danh sách viết bằng mực đỏ này, cơ mặt Dịch Tô III lập tức nháy dựng lên.

Ngã Mễ lúc này thực sự bề bộn công việc, trong tay trái của hắn đang cầm một tờ danh sách viết mực đỏ, còn tay phải của hắn cầm một tờ danh sách viết bằng mực đen, cứ cách vài phút, lại có người ở dưới đài chạy lên, đưa cho hắn một vài con số mới.

“Ta có thể nhìn qua danh sách được không?” Dịch Tô III thử thương lượng.

“Điện hạ, đây là cơ mật kinh doanh, không hay lắm đâu. Nếu là chuyện không có quan hệ đến việc buôn bán, ta đều đáp ứng người.” Ngã Mễ mỉm cười.

“Ài, ta đối với cha người có ân trọng vô cùng tốt, thiện lương, chính trực, có tác phong điển hình của một kỵ sĩ, mà người lớn lên lại cực kỳ giống hần. Người với Đại Thanh Sơn đến Tuyết Nguyên thành, mà Đại Thanh Sơn lại là cao đồ của Trì Hàn Phong tiên sinh, ta vốn vẫn lo lắng Đại Thanh Sơn có tác phong giống sư phụ của hần, cho nên ngày hôm qua ta đặc biệt phái người đi để ý Đại Thanh Sơn.” Mặc dù lúc này là cuối mùa hè, đầu mùa thu, thời tiết ở Tuyết Nguyên thành rất lạnh, nhưng trên gương mặt Dịch Tô III không khỏi toát loạn mồ hôi.

“A, người nói tiếp đi, người nói tiếp đi.” Ngã Mễ rất khách sáo nói.

“Đêm qua ta ngủ không được, đến tận 4 giờ sáng, ta gọi gã tướng quân đang trong phiên trực tới, khi ta biết Đại Thanh Sơn vẫn luôn ở trong phòng ngủ, mà người lại biến mất, ta có cảm giác... người... đã đi làm việc gì đó.” Trên mặt Dịch Tô III lộ ra vẻ lo lắng sâu xa.

“Sau đó rốt cục ta biết được một việc. Người có thể kể chi tiết cho ta một chút được không?” Sau nửa ngày lần nữa, Dịch Tô III cuối cùng cũng đi vào chủ đề.

“Người hiểu lắm rồi. Ngày hôm qua ta chỉ đi tham quan lung tung trong Tuyết Nguyên thành mà thôi.” Ngã Mễ mỉm cười, trên mặt nở nụ cười vô cùng thánh khiết.

“Thật vậy sao? Từ 4 giờ ngày hôm qua cho tới 6 giờ ngày hôm nay người đã đến thăm 2 đồ trang lớn nhất nơi đây.”

“Điện hạ quả nhiên vô cùng anh minh.”

“Kỳ thật thần cũng không làm gì, đêm qua tìm lão Lạc Khắc hàn huyền chuyện phiếm, thuận tiện đem phân chia chiến lợi phẩm thu được sau khi chúng thần hạ được Ngâm Phong. Thần với Đại Thanh Sơn tổng cộng được 2 vạn kim tệ.” Ngã Mễ nhẹ nhàng nói.

“Nhiều... nhiều vậy sao???” Dịch Tô III híp mắt ngẩn ngơ.

“A, mà gần đây thần có chút thiếu thốn, cho nên lại mượn hần 1 vạn kim tệ nữa.”

“Sau đó thì sao?” Dịch Tô III từng bước áp sát.

“Sau đó, thần nghĩ ngài tổ chức nghi thức duyệt binh lớn như vậy, nếu không có người xem thì làm sao bây giờ. Thần để ý thấy trên đường có rất nhiều khát cái, bọn họ thật đáng thương. Thần cho bọn họ 10 kim tệ, lại cho binh lính thủ thành 200 kim tệ, để cho bọn họ mở cửa thành, thả đám khát cái đến khu vực nông thôn lân cận để tuyên truyền tin tức lễ hội do ngài tổ chức lần này.”

“Thế cái đồng giấy tờ tuyên truyền kia sao lại có?”

“Điện hạ, chẳng lẽ người hy vọng đệ tử thân truyền của Trì Hàn Phong vạn ác đả bại vệ quốc long chiến sĩ anh dũng hay sao? Chúng ta đương nhiên không thể để bị kịch này xảy ra, cho nên thần nghĩ ra một biện pháp: Chúng ta trước tiên phải áp đảo tinh thần đối phương, cho nên suốt đêm thần đã múa bút thành văn, viết ra mấy vạn chữ.”

“Mấy chữ của người hôm nay bán được giá quá nhỉ.” Dịch Tô III nhìn chằm chằm Ngã Mễ nói.

“Mọi người cùng phát tài, mọi người cùng phát tài mà thôi. Kỳ thật, thần in ra 2.5 vạn bản, bán với giá 2 kim tệ một bản, bây giờ mới bán được 1.7 vạn, còn loại 10 kim tệ, để giúp cho mọi người có cảm giác tranh đoạt lẫn nhau, thần chỉ in 7000 bản, cho đến bây giờ mới tiêu thụ được 6000 bản, chỉ có điều tiền vốn bỏ ra cũng thật lớn a, tiền in ấn tận 1000 kim tệ.” Ngã Mễ đau lòng nói.

“Vậy bây giờ người đã làm xong chưa? Nếu bán hết, lợi nhuận của người cũng phải được 10 vạn kim tệ a? Vậy tại sao người còn muốn tìm đến hai cái đồ trang kia làm gì?”

“A, vì sao thần phải đi ư? Đây là một vấn đề rất khó trả lời.” Ngã Mễ dùng hai ngón tay cái không ngừng day day lên huyệt Thái Dương, ánh mắt Dịch Tô III gắt gao theo dõi từng cử động của hần.

“Kỳ thật... kỳ thật... thần cảm thấy năng lực quá kém, thật sự không đủ khả năng tổ chức sự kiện long trọng quy mô lần này, cho nên đành phải quyết định mời một vài chuyên gia hỗ trợ.”

“À, vậy trước mặt người là cái gì?” Dịch Tô III tò mò chỉ chỉ.

Ngã Mễ vội vàng thu gọn vào lòng, “Ha ha, chính là giấy ghi lại tiền đặt cược của mọi người đó mà.”

“Vậy tại sao lại chia làm hai loại?” Dịch Tô III truy hỏi kỹ càng.

“A, một cái là ghi lại những ai đặt cược, đặt 10 được 1, cược ít nhất là 10 kim tệ. Sau đó thần lại lo lắng rằng có một ít người có thể không mang nhiều tiền như vậy, bọn họ cũng là người, bọn họ cũng có quyền đặt cược, phải vậy không? Cho nên thần liền mở thêm một cái danh sách, trong đó thần giới hạn 500 kim tệ, mọi người cược như thế nào cũng được, kể cả đặt cược Đại Thanh Sơn thắng lợi. Chỉ có điều nhân dân quý quốc tựa hồ rất có lòng tin đối với long kỵ sĩ của quốc gia, cho tới lúc này, còn chưa có người nào cược Đại Thanh Sơn giành thắng lợi, chúc mừng, chúc mừng.”

“Nếu người thắng thì sẽ được bao nhiêu?”

“Ài, điện hạ, đánh bạc luôn có thắng có thua.” Ngã Mễ thở dài một hơi: “Nếu như thua, ngay cả tiền hôm nay bán báo, thần cũng thua sạch 10 vạn kim tệ, thật sự có chút hối hận a!” Ngã Mễ trên mặt lộ vẻ ăn năn hối hận, Dịch Tô III còn đang tưởng rằng hắn hối lỗi sửa sai, nhưng lại nghe tiếp: “Không nên đồ lớn như vậy, đáng lẽ phải giữ tiền bán báo lại mới đúng. Ít nhất cũng phải cho bản thân một cơ hội gỡ vốn chứ. Đương nhiên nếu thắng, đại khái bỏ tiền thuê người đi, còn lại 9 phần a, cái này còn phải nhờ điện hạ công bố chính sách mới, không tính thuế thu nhập cá nhân, nếu không lại mất đi một đồng tiền a.”

“Là 90 vạn sao??” Dịch Tô III vừa nghe liền giật mình.

“Điện hạ quả nhiên thông tuệ.” Ngã Mễ miệng như bôi mật.

“Người có biết một năm quốc khố của ta thu vào bao nhiêu không? Chỉ có 150 vạn thôi a.” Dịch Tô III điện mất rồi, tự nhiên dễ dàng tiết lộ cơ mật của mình. “Ngã Mễ, hay là như vậy đi, người có thể tuyên bố vụ cá cược lần này không có hiệu quả không? Nếu không mùa đông này người dân sẽ không có lương thực mất.”

“Không được, thần phải bảo trì tốt đẹp đạo đức kinh doanh.” Ngã Mễ chính khí ngạo nghễ: “Như vậy đi, thần có thể đem một danh sách và tiền cho người, để người trả cho bọn họ. Dù sao cũng không nhiều lắm, đại khái chỉ khoảng 10 vạn kim tệ mà thôi.”

Nghe xong mấy lời này, Dịch Tô III thờ phào một cái: “Phải rồi, Ngã Mễ, ta hỏi lại người một chút, làm cách nào người có thể xác định Đại Thanh Sơn nhất định sẽ thắng?”

“Cơ mật kinh doanh, không thể trả lời.” Ngã Mễ cười hi hi nhìn Dịch Tô III.

Trong lúc Ngã Mễ trình diễn trò khôi hài với Dịch Tô III, Đại Thanh Sơn cũng có bước tiến mới.

Nhìn Lâm Vũ Thường đang cực kỳ phẫn nộ, Đại Thanh Sơn đột nhiên nở nụ cười sáng lạn: “Ta nghĩ những thứ này là do Ngã Mễ viết a, chứ làm gì có kẻ nào dám đi đo ba vòng của Lục Nhĩ?”

Lâm Vũ Thường đang trong trạng thái điên cuồng chột bùng tỉnh: “Đại Thanh Sơn, sao người có thể kết giao bằng hữu một cách vô tâm như vậy?” Hiện nhiên không tìm thấy Ngã Mễ, nên đành trút giận lên đầu Đại Thanh Sơn thật thà.

Đại Thanh Sơn hơi chu chu miệng lên, cười nhạt, nếu khi Ngã Mễ cười nhạt, khoe miệng hơi nhếch lên, đôi mắt híp lại, thoát nhìn qua có một loại khí chất quý tộc, thì khoe miệng của Đại Thanh Sơn lại hơi mờ ra, chính là một loại cảm giác cực kỳ khoan dung. Đương nhiên loại nụ cười khoan dung này đi theo suốt cuộc đời Đại Thanh Sơn, nhất là khi trở thành Dong Bình Vương mà vẫn phải chịu tiếng xấu cho người khác.

Trước mắt là một biển người, đài duyệt binh cách đó chừng 500 thước, căn bản không thể chui lọt vào được.

Không còn cách nào khác, Đại Thanh Sơn tìm một gã binh sĩ, nhả nhận thuyết minh ý đồ, mong được đưa lên đài duyệt binh.

Xem ra dưới sự tuyên truyền vô cùng mãnh liệt của Ngã Mễ, vừa nghe thấy là Đại Thanh Sơn cùng với sứ giả Lâm Vũ Thường, Sa Nhược của Ngã Mễ đế quốc, đám binh sĩ kia trên mặt đồng thời lộ ra một loạt biểu tình: Nghi ngờ, bại hoại, lừa đảo... nhưng vẫn rất nghiêm chỉnh thực hiện nhiệm vụ, rất không tình nguyện đưa bọn họ đi lên đài duyệt binh.

Ngã Mễ tuy rằng quá bận rộn tính toán tiền lãi trước mắt, nhưng ánh mắt vẫn chú ý xuống phía dưới, phát hiện Lâm Vũ Thường nổi giận đùng đùng vọt tới, lập tức biết việc không ổn, vội vàng gom đồng kinh doanh cơ mật vào lồng ngực, từ trên đài chạy xuống, về mặt kinh hải hồ lớn: “Có việc lớn, có việc lớn rồi!”

Lần đầu tiên chứng kiến Ngã Mễ kinh hoàng như vậy, Lâm Vũ Thường cũng hoảng sợ, con giận đột nhiên biến mất, sốt ruột hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta buổi sáng trên đường đến đây, phát hiện có rất nhiều người bán tư liệu của chúng ta, hơn nữa còn... có...”

Nhìn bộ dáng muốn nói nhưng lại không dám của Ngã Mễ, Lâm Vũ Thường hết sức phối hợp hỏi: “Có cái gì? Nói nhanh đi, sốt ruột muốn chết.”

“Trên đó có nói người chủ động đi tán tỉnh... quyến rũ... Đại Thanh Sơn, còn đánh ghen với Sa Nhược...” Ngã Mễ nhấn nhó.

“A? Đây không phải là do người viết sao?” Lâm Vũ Thường vô cùng kỳ quái, hết nhìn Ngã Mễ lại nhìn Đại Thanh Sơn.

“Làm sao có thể như vậy được?? Ta... ài, duyệt binh bắt đầu rồi, trước tiên xem duyệt binh đã, những chuyện khác để sau hãy nói. Chỗ ngồi của chúng ta đều ở bên cạnh quốc vương điện hạ. Người muốn cùng ta nói chuyện phiếm, cho nên an bài vị trí gần nhất cho ta. Chúng ta nói chuyện sau nhé.” Nói xong, Ngã Mễ lập tức quay người đi. “Nhớ kỹ, Đại Thanh Sơn, sau lễ duyệt binh chính là trận đấu! Chỉ cho phép thắng, không được bại.”

Lâm Vũ Thường hiện nhiên lại bị lừa, ngờ ngác, sững sờ. Đại Thanh Sơn cùng với Sa Nhược nhìn bóng dáng Ngã Mễ cuống quýt chạy trốn, liếc nhau, bắt đầu dĩ lạc đầu. Đại Thanh Sơn thầm mắng: Lại bị hắn lừa, thật là...

Một hồi kèn kéo dài vang lên. Loại kèn này làm bằng một loại chất liệu đặc biệt của vùng ven biển Băng Phong đại lục: xương cốt của hải cẩu, âm thanh giòn mà to rõ ràng. Trên thân kèn đục 7 lỗ nhỏ, phân biệt đại biểu cho cung, thương, góc, trung, vũ, biến cung, biến thương bảy âm luật. Loại kèn này được sử dụng rộng rãi trong Cáp Mễ Nhân vương quốc, nhất là trong quân đội, đa số đục ba lỗ vũ, biến cung, biến thương, phát ra âm thanh cực kỳ lớn, mỗi khi thổi kèn sẽ khiến mọi người sôi trào nhiệt huyết, vô số tướng sĩ chiến đấu anh dũng chính là nhờ có nó.

Ở bên phía đông giáo trường, nhất mắt vang lên một âm thanh rầm rập, mọi người ngừng thờ nhìn sang: xa xa, mặt trời mới dâng lên một chút, còn chưa có phát ra ánh sáng mãnh liệt, dưới ánh thái dương, xuất hiện một đội Địa hành long kỵ sĩ cao to.

So với kỵ sĩ Cấp Mễ Nhân có điểm khác biệt. Kỵ sĩ truyền thống người Cấp Mễ Nhân khoác chiến bào màu trắng, mà đoàn Địa hành long kỵ sĩ này toàn thân mặc áo giáp sắt màu đen, trên thân rồng cũng choàng một bộ áo bó, trong tay kỵ sĩ là chiến thương dài 3.7 thước, thân thương màu đen, mũi thương màu bạc dưới ánh mặt trời lóe lên những tia sáng chói mắt.

Càng ngày càng tiến đến gần, một trung đội kỵ sĩ tiêu chuẩn 500 người, mỗi hàng 10 người, kéo dài 50 hàng.

Đột nhiên, tiếng kèn chợt trở nên gấp rút hơn, đám kỵ sĩ nghe xong lập tức điều chỉnh lại đội ngũ, mười gã kỵ sĩ đi đầu nhanh chóng tản ra hai bên, 4 hàng kỵ sĩ phía sau nhanh chóng vọt lên, trong thời gian ngắn nhất liền hợp thành một đội hình xung phong gồm 50 người.

50 hàng, mỗi hàng 10 người trong một thời gian ngắn biến thành 10 hàng, mỗi hàng 50 người, tất cả kỵ sĩ đồng thời tháo mũ giáp màu đen xuống.

Tiếng kèn trở nên có tiết tấu hơn, 50 gã long kỵ sĩ xếp hàng đầu đồng loạt quay về phía khán đài múa may một chút chiến thương trong tay, rồi thúc giục Địa hành long ngồi xuống, bắt chước trận hình xung phong trong chiến đấu, di chuyển về phía trước.

Không thể nghi ngờ, đám Địa hành long trước mắt này đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, dựa theo tần suất của tiếng kèn, thân hình Địa hành long to lớn di chuyển đồng thời, âm ầm ầm, bụi đất bay đầy trời, mỗi một con Địa hành long vẫn đảm bảo đội hình, đồng thời nện bước tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 43: Binh Đạo

Dịch Tô III vượt bộ râu dài, mặt mày hớn hở nhìn Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn: “Hai vị đều là danh gia trong nghề, cảm thấy biểu hiện của đám long kỵ sĩ kia thế nào?”

Đại Thanh Sơn khề cau mày, Ngã Mễ đã cướp lời: “Điện hạ, hoa mỹ có thừa, thực chiến thì vô dụng.”

Không biết là cố tình hay là vô ý, âm thanh của Ngã Mễ khá lớn, một ít tướng lĩnh cao cấp xung quanh cũng nghe được, vài tên tướng lĩnh khoảng 30 tuổi lập tức tròn mắt lên nhìn lại.

Ngã Mễ mỉm cười, hướng về phía những ánh mắt phần nộ đó gật gật đầu: “Điện hạ, tại sao lại nói vậy? Người có biết từ huyệt của long kỵ binh là chỗ nào không?”

“A? Từ huyệt?” Dịch Tô III nghe thấy lời này càng bị kích thích hơn.

“Đại Thanh Sơn tuy rằng chưa từng cười rống, nhưng lại có chút kinh nghiệm, người nên hỏi hán xem.” Ngã Mễ cười hi hi, đem gánh nặng đẩy sang cho Đại Thanh Sơn.

Đại Thanh Sơn tuy rằng không giỏi trong việc ăn nói cho lắm, nhưng trong lĩnh vực bản thân am hiểu thì cũng chẳng ngại bất cứ kẻ nào: “Điện hạ, đám kỵ sĩ của người không có chút kinh nghiệm thực chiến nào hết. Trong tất cả các binh chủng kỵ sĩ, ngoại trừ tuyết lang, cuồng thúu, ngạc ngư (cá sấu) và một vài loại linh thú đặc thù khác, tuyệt đại đa số các binh chủng khác đều chọn dùng vũ khí đột kích là trường thương hoặc trường mâu, như vậy, trong quá trình đột kích, khoảng cách giữa các hàng là hơn 100 thước, mà vừa rồi trận hình xung phong của long kỵ sĩ chỉ có 30 thước.”

“Vì sao?” Dịch Tô III không phải là vị hoàng đế hay chinh chiến trên ngựa, cho nên đối với nhiều việc quân sự cũng không hiểu rõ ràng lắm.

“Đối với bất kỳ một loại tọa kỵ nào, 100 thước đại khái cần phải mất từ 5 đến 8 giây là có thể vượt qua. Trong chiến tranh thực tế, quân đội hai bên đối mặt, lượt xung phong đầu tiên, nếu là đại quân đoàn xung phong, bất luận kỵ sĩ đối mặt với binh chủng gì, dù là dàn hình theo kiểu bậc thang, hay là dàn hàng ngang thì hàng đầu tiên cũng không thể trong vòng 5 giây có thể giải quyết địch nhân, kể cả bị địch nhân giải quyết, mà hàng thứ hai, để đảm bảo sức công phá, tất nhiên là sẽ cầm trường thương trong tay làm vũ khí. Nếu khoảng cách giữa hai hàng chỉ có 50 thước, lúc xông lên sẽ đối mặt với chính đồng đội của mình, đã xông lên sẽ bị giẫm đi trên 80%, tương đương với việc một hàng bị lãng phí. Một cách vận dụng hợp lý đối với Địa hành long kỵ sĩ là, sau khi hàng thứ nhất đánh tới tự động chia làm hai đội nhỏ, cách nhau khoảng 5 thước, sau khi đợt sóng công kích đầu tiên tới nơi, đợt sóng xung kích thứ hai lưu lại bắt đầu di chuyển, khi đó hai đợt sóng xung kích đồng thời đánh tới, mà khoảng cách tốt nhất giữa hai đội long kỵ sĩ là khoảng 100 thước sau đợt thứ hai. Như vậy thì sau 5 đợt tấn công, trường thương của long kỵ sĩ chắc chắn sẽ phá vỡ mọi trận doanh của đối phương. Phía sau đại đội long kỵ sĩ, toàn bộ kỵ sĩ đối sang cận chiến dùng đao hoặc kiếm đột nhập trận địa của địch, giáp lá cà đánh địch.”

Ngã Mễ tiếp lời: “Điện hạ, Đại Thanh Sơn nói đúng đó, trong quá khứ mấy trăm năm nay, nước thần hoàn toàn dựa vào ưu thế của lang kỵ binh và những binh nguyên tuyết trắng, lật đổ tất cả những kinh nghiệm chiến tranh, mỗi lần đều đại thắng trở về, cho nên, thần mới nói, đám long kỵ binh này cơ bản không có tác dụng, nhìn cho đẹp mắt thôi, nếu lại phát sinh chiến tranh với Ngã Mễ đế quốc, đề nghị điện hạ phái lang kỵ binh. Đám long kỵ binh này còn chưa đủ nhét kê răng cho đại đội kỵ sĩ biên phòng của đế quốc đâu.

“Có đạo lý, vậy biện pháp tốt nhất là gì?” Dịch Tô III không thèm nhìn mặt đám tướng lĩnh mặt nhăn như trái mướp đắng.

“Đến vài đại lục khác, mời một vài tướng giỏi trở về, tôi thiếu có thể tận dụng được một ít kinh nghiệm.” Ngã Mễ vô cùng thành khẩn nói.

Lúc này, tất cả Địa hành long kỵ sĩ giáp đen vừa tạo thành trận thế xung phong hình mũi tên xong, tiếp tục lấy trận hình dồn nửa bước từ phía tây lại, chậm rãi quay về, xếp hàng chỉnh tề trước đài duyệt binh.

Ngã Mễ đánh mắt về phía Đại Thanh Sơn mang ý hỏi, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, đứng dậy cung kính thi lễ với Dịch Tô III: “Điện hạ, bên thần đã chuẩn bị sẵn sàng, thỉnh cầu bệ hạ tuyên bố thí luyện.”

Dịch Tô III nhắc tay ra lệnh, một gã quý tộc tướng lĩnh sắc mặt đỏ bừng bước đến trước đài duyệt binh, âm thanh sang sảng vang khắp nơi, tuyên bố: “Quốc vương điện hạ có chỉ, trận đấu rồng chính thức bắt đầu, chỉ phân thắng bại, không phải quyết đấu sinh tử, mời hai vị long kỵ sĩ của chúng ta ra sân.”

“Mời hai vị long kỵ sĩ ra sân...”

Ồ... tiếng kèn xuong sur từ biển lại vang lên, âm thanh từ chậm rãi biến thành dồn dập, tràn ngập hương vị giáo mác, loại thanh âm này giống như chất xúc tác, toàn bộ Địa hành long nơi đây đều hơi hơi biểu lộ trạng thái kích động bất an. Chẳng lẽ, đây là tiếng kèn quân lệnh, thúc giục chiến tướng xuất chinh sao?

Rồng, ngâm vang cửu thiên.

Grào ~ grào

Từ chân trời xa xôi vang vọng tiếng rồng ngâm.

Toàn bộ Địa hành long tại hiện trường hiển nhiên đều nghe thấy tiếng ngâm của Phi long, mấy đầu Địa hành long nhỏ tuổi có chút sợ hãi và sùng kính đối với rồng cao cấp, không kiềm chế nổi bắt đầu run rẩy. Đám long kỵ sĩ phải dùng hết sức ghim Địa hành long lại, cố gắng không cho chúng tạo thành rối loạn.

Cự long, không thể nuôi ở trong thành, tất cả khu vực nuôi rồng của vương thất đều đặt ở một địa phương cách xa hơn 1000 cây số, cho chúng một khu vực hoạt động độc lập, và nơi đó nghiêm cấm săn bắn, nuôi trồng.

Vương quốc Cáp Mễ Nhân cũng không ngoại lệ.

Cho nên, bình thường rất ít người có thể nhìn thấy rồng, lại càng không nói đến Long kỵ sĩ cưỡi trên mình Phi long khổng lồ.

Tất cả mọi người vron cổ, híp mắt, tìm kiếm hình ảnh rồng trên bầu trời xanh thăm thẳm.

Grào ~ grào

Rồng đi ngàn dặm.

Phi long thể hiện tốc độ kinh người, tiếng ngâm thứ nhất đến từ khu vực chuyên nuôi rồng— vùng núi phía bắc Tuyết Nguyên thành, mà tiếng ngâm thứ hai lại truyền đến từ phía đông.

Xa xa, một thân ảnh màu lam như tia chớp đánh tới, dưới ánh thái dương từng đám mây trắng đang chuyển động nhẹ nhàng bị nó xé nát vụn, gió lạnh thấu xương dưới móng vuốt, cái loại cảm giác này như chứng kiến một mũi tên màu lam bắn xuyên mây vậy. Đột nhiên, hai bên cánh giang rộng, tốc độ của mũi tên, a, không, là tốc độ của rồng chọt nhanh hơn, một con cự long phong hệ màu lam đang đùa giỡn với gió, bóng dáng khổng lồ xẹt qua đầu dân chúng đang xem.

Đám đông sợ ngây người, sau đó, phát ra tiếng hoan hô tung trời.

“Long kỵ sĩ vô địch thiên hạ...”

“Quốc vương điện hạ vạn tuế...”

“Đánh bại Đại Thanh Sơn đệ tiện vô sỉ kia đi...”

Cự long màu lam cũng không hạ xuống ngay, lơ lửng trên không trung, duỗi thẳng hai cánh màu lam, tựa như không khí tự nâng cơ thể nó lên vậy.

Tiếp theo, từ phương đông lại truyền đến một âm thanh rồng ngâm.

Một con cự long xanh biếc khổng lồ bay tới, vô cùng ngạo nghễ, tuy rằng nó không có tốc độ của con cự long màu lam trước, nhưng hai cánh khổng lồ đập một cách vững vàng.

Hai con cự long tụ vào một chỗ trên bầu trời.

Đám đông phía dưới kịch liệt hoan hô, 500 đầu Địa hành long run rẩy không ngừng.

Cự long hạ cánh xuống phía trước đài duyệt binh, cự long màu lam cao hơn 12 thước là của Hán Mông hầu tước, còn cưỡi trên băng hệ cự long màu xanh biếc chính là quân vụ đại thần Mạc Thu bá tước.

“Mời long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn lên đài...”

“Ừ...”

Đám đông vui mừng reo hò phát ra âm thanh cuồng nhiệt.

Đại Thanh Sơn gãi gãi đầu, đứng dậy, thông qua lối đi bên cạnh đài duyệt binh, bước xuống.

Sa Nhượng theo bản năng nắm chặt tay Lâm Vũ Thường, lúc này, hai người mới phát hiện, trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Đại Thanh Sơn bước tới phía trước hai vị long kỵ sĩ, ngửa đầu nhìn hai Phi long kỵ sĩ cao cao tại thượng, gật gù chào, khóe miệng hơi cười lộ ra một chút thiện ý.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngừng việc tranh cãi âm ỉ, bất luận là thiện ý hay ác ý, tất cả đều hy vọng nhìn xem, tiểu nam hài này có lá gan lớn cỡ nào lại dám đi khiêu chiến, thậm chí tuyên bố đánh bại long kỵ sĩ?

Đại Thanh Sơn chuyển mình, hai tay tạo thành hình chữ thập, dùng phương pháp câu thông với Lục Nhi, trong đầu thầm gọi: “Lục Nhi, mau tới chỗ này, ta cần trợ giúp.”

Gần như là trong nháy mắt, ở trước mặt Đại Thanh Sơn xuất hiện một cái ma pháp trận hình lục giác màu xanh biếc, cột ánh sáng xanh chuyển động nhanh chóng dựa theo hình dạng của ma pháp trận, đồng thời khi ma pháp trận sinh ra, Đại Thanh Sơn cũng đạt được câu trả lời khẳng định thuyết phục của Lục Nhi.

Ma pháp trận?

Toàn bộ những ai có huyền thú đều nhú mào, chẳng lẽ Đại Thanh Sơn phải thông qua ma pháp trận để triệu hoán rồng? Có loại rồng nào có thể triệu hoán thông qua ma pháp trận đây? Chỉ có huyền thú ký kết khế ước với nhân loại mới có thể bị triệu hoán, còn rồng? Phàm là rồng, để có thể cưỡi được cũng đã hơn 400 tuổi, mà trên thực tế, cự long ký khế ước với bất kỳ ai, chính là ký kết sinh mệnh, mà những người có thể tạo thành khế ước cũng phải rất cố gắng, thậm chí phải có huyết mạch của thượng cổ thần tộc, long tộc mới đồng ý làm tọa kỵ cho bọn họ. Huyền thú thì không cần như vậy, cho nên huyền thú là do kỵ sĩ quản chế, kỵ sĩ từ vong sẽ khiến huyền thú từ vong, còn phi long với kỵ sĩ là quan hệ ngang hàng, kỵ sĩ cho dù từ vong, Phi long cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì, tương đối chỉ có trải qua đau đớn một chút mà thôi. Sau khi kỵ sĩ chết 100 năm, Phi long có thể lập khế ước mới với một kẻ khác.

Chẳng lẽ rồng của Đại Thanh Sơn không phải là cự long, mà là một loại rồng huyền thú có thể triệu hoán sao? Chẳng lẽ là rồng biến dị cấp thấp?

Đại Thanh Sơn cũng có chút đau đầu, Lục Nhi rất không nguyện ý bị triệu hoán thông qua ma pháp trận, nhất là sau khi có năng lực phi hành.

Xa xa, trên bầu trời, đột nhiên mây trắng quay cuồng, gió rét thổi tới cuốn mây trắng bay tán loạn, hình thành những bông tuyết trắng - cảnh tượng tương đối hiếm

Phượng đông vốn đang tràn ngập ánh nắng, vì sao lại có tuyết rơi phát phối?

Phong long màu lam cùng với Băng long màu xanh biếc đồng thời ngẩng đầu lên, ánh mắt đều trở nên nghi hoặc, 500 con Địa hành long cũng giống như đồng thời cảm nhận được điều gì đó, cái đầu to lớn đều xoay nhìn về phía gió lạnh đang thổi tới.

Gió lạnh thấu xương uốn lượn, những đám mây trắng quay cuồng tựa như sóng biển, từ phía xa xa, biển mây đang nhanh chóng kéo tới.

Phong long màu lam nôn nóng bất an một cách dị thường, long trào to lớn cắm trên đài duyệt binh hơi run run, còn băng long xanh biếc thì rơi vào sự hưng phấn, đầu ngẩng cao, rồng lên một tiếng ngân ngui, cánh trên không trung không ngừng vẫy động. Đám Địa hành long đã hoàn toàn rối loạn, đứng trước thì hưng phấn, đám đứng sau thì đem chi trước đặt lên trên người đám đứng trước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào biển mây đang quay cuồng. Toàn bộ đám địa hành long kỵ sĩ đều trở nên mơ hồ, chưa từng phát sinh tình huống như vậy bao giờ.

Trong biển mây trắng đang quay cuồng kia, đột nhiên xuất hiện một cái đầu rồng nhỏ màu lục, tiếp theo là một cơ thể nhỏ nhỏ, tiếp nữa là cánh màu lục, một con rồng nhỏ toàn bộ lộ hẳn ra từ trong đám mây.

Một cảnh tượng kỳ quái xuất hiện, khiến mọi người bị hoảng sợ đến ngây người.

Con rồng nhỏ màu xanh biếc từ trên trời hạ xuống, đầu gật gù, chân đang rộng ra.

Chi sau tráng kiện của đám Địa long giống như đột nhiên mất hết sức lực, toàn bộ thân thể cao lớn cúi xuống phía trước, đôi mắt nhắm lại, hạ đầu xuống sát mặt đất.

Phong long màu lam nghiêng thân thể một chút, đột nhiên bay lên trời, Hán Mông hầu tước cười trên cơ thể nó đột nhiên bị quăng xuống dưới.

Thân hình Phong long khổng lồ nhanh chóng bay về phía lục long nhỏ bé, dùng chính thân hình của mình đỡ lấy cơ thể của Lục Nhi đang từ từ hạ xuống, sau đó chậm rãi hạ xuống đài duyệt binh.

Thời khắc này, trong lòng mọi người đều hiện lên một câu: Quân lâm thiên hạ!!

Đại Thanh Sơn cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người: Lục Nhi rốt cuộc muốn làm cái gì?

Ngã Mễ cười hi hi, bước đến sau lưng Đại Thanh Sơn vỗ vai hắn một cái, tiếp tục bước đến trước mặt lam long, vỗ vỗ Lục Nhi mới nhảy từ trên người lam long xuống, nhắc chỉ trước bên trái của Lục Nhi giờ cao lên: “Còn ai nguyện ý cùng Thần thánh cự long chiến sĩ Đại Thanh Sơn quyết đấu nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 44: Thư Lưu Lại

Nghênh đón huyền thú là một quá trình vô cùng phức tạp.

Để đảm bảo huyền thú hết lòng trung thành với huyền thú kỵ sĩ, mỗi một con huyền thú non sau khi sinh ra đều nghiêm khắc không được nhìn thấy người nào, chỉ có thể tiếp xúc với huyền thú mẹ.

Trong quá trình nghênh đón huyền thú non, phải lợi dụng một loại màn chắn được trải qua ma pháp đặc thù tạo thành. Đó là một loại lĩnh vực huyền giới do đẳng cấp đại ma pháp sư trở lên tạo thành. Loại huyền giới này thể tích thực căn cứ vào hình dáng huyền thú mà to nhỏ khác nhau, là một loại kết giới được gia cố thêm ma pháp đặt trong một loại đồ vật riêng. Loại huyền thú non thông thường chỉ lớn bằng một thùng nước, mà huyền thú to như một con rồng thì cần phải có kết giới lớn gấp vài chục lần.

Huyền thú non bị tách ra khỏi huyền thú mẹ, trực tiếp bị đặt trong huyền giới, hoàn toàn cách biệt với ngoại giới, nghe không được nhìn cũng không thấy gì.

Cuộc sống bị bịt kín này kéo dài liên tục từ 10 ngày đến 1 tháng, cho tới khi chủ nhân của huyền thú được xác định.

Sau đó, chủ nhân của huyền thú sẽ dẫn huyền thú đến Thánh Tuyết sơn, ở nơi đó đánh tan huyền giới.

Huyền thú tin vào người mà nó gặp đầu tiên, coi người đó làm chỗ dựa cả đời của mình.

Trong lịch sử không có huyền thú phản bội chủ nhân, không có huyền thú rời khỏi chủ nhân trong tình huống nguy hiểm.

Sơn Hải Kinh – Luận bàn chuyện lạ

Ở dưới đài, tất cả mọi người đều ngây người, không có một kẻ nào có thể tưởng tượng ra một kết cục như vậy.

Chẳng lẽ con lục long nhỏ này chính là thượng cổ thần thánh cự long trong truyền thuyết sao? Chẳng lẽ đây là thần thánh cự long có năng lực sánh ngang với thần trong truyền thuyết sao?

Chưa từng nghe nói thượng cổ thần thánh cự long có địa vị ngang với thần linh lại trở thành tọa kỵ của nhân loại. Thượng cổ thần thánh cự long là cái khái niệm gì chứ? Đó là một trong ba chủng tộc cao cấp nhất trong mấy chục chủng tộc. Nghe nói thượng cổ thần thánh cự long có được năng lực vĩ đại của thánh ma đạo sư, hơn nữa căn bản pháp lực không bị hạn chế. Nghe nói thượng cổ thần thánh cự long tinh thông ngôn ngữ nhân loại, hơn nữa có thể biến thành hình người. Nghe nói thượng cổ thần thánh cự long...

Chẳng lẽ con rồng nhỏ này, khiến cho hai con cự long trước mặt kia căn bản không còn chút oai phong nào, lại chính là thượng cổ thần thánh cự long???

Nhưng, mọi thứ trước mắt đều rành rành ra, cho dù là ai đi chăng nữa cũng không thể không tin.

Quyết chiến với thượng cổ thần thánh cự long? Chẳng phải là quyết chiến với thần sao? Không, thậm chí nếu so với quyết đấu cùng thần còn nguy hiểm hơn, ít ra thì chưa từng có thần tập kích nhân loại, mà cự long tập kích nhân loại thì xưa nay diễn ra nhiều rồi. Nhìn đám rồng trước mắt toàn bộ tôn kính đối với con rồng nhỏ này, nếu ai dám khiêu chiến với nó, e rằng sẽ bị vạn long phản thủy.

Đương nhiên, điều này chỉ là phỏng đoán, phần thưởng lớn tất sẽ có dũng khí lớn, nhìn món lợi lớn trước mắt, có không ít kẻ bí quá hóa liều.

“Ta phản đối!!! Trận đấu lần này thiếu công bằng một cách nghiêm trọng, yêu cầu hủy bỏ đặt cược!” Một gã trung niên vung tay hô to.

“Phản đối, phản đối, phản đối!”

“Phản đối hành vi lừa đảo.”

“Trả lại tiền, trả lại tiền, trả lại tiền.”

Âm thanh bên dưới như sóng trào, đám binh lính duy trì trật tự có chút không thể khống chế nổi.

Ngã Mễ thi triển một cái phiêu phù ma pháp, lơ lửng trên không trung, tay cầm Băng Nhận múa may, mấy chục đạo sét từ trên trời giáng xuống về 4 phía dài duyệt binh khiến cho đám đông bị rung động không thôi.

Ngã Mễ thi triển một tiêu ma pháp có hiệu quả khuếch âm, khiến cho giọng nói của hắn áp chế toàn bộ.

“Tục ngữ nói không sai: Nguyên đồ chịu thua, các vị đều là thân dân thù đô vinh quang của người Cáp Mễ Nhân, chẳng lẽ ngay cả đạo lý cơ bản đó cũng không biết sao? Chẳng lẽ có người bắt buộc các vị đi đặt cược sao? Chẳng lẽ ta không cho phép đặt cửa Đại Thanh Sơn thắng sao?” Ngã Mễ nói một hơi thật dài.

“Quân tử yêu tài, câu này không có sai. Chúng ta là một trong số ít A cấp Dong binh đoàn trên đại lục, cho tới bây giờ đều là những dong binh rất tôn trọng pháp luật, nhưng mà, một khi có những thế lực tà ác cố tình gây sự khiêu chiến, vậy thì nghiêm trị không tha. Ác long Ngâm Phong nổi tiếng trong lịch sử, mọi người đều biết, đúng không, nó thế nào? Nó cả gan khiêu chiến chúng ta, đã bị chúng ta chém đầu.”

Xem ra, Dong binh vương tương lai thấu hiểu nhân tình thế thái, động chút cổ tay, vào thời điểm thích hợp, không chút do dự đem sinh mệnh ra để uy hiếp.

Đương nhiên, thủ đoạn của Dong binh vương không chỉ có như thế, hắn --

“Các vị bằng hữu! Lý do gì khiến các vị tổn thất nặng nề? Lý do gì khiến cho các vị mất sạch vốn liếng? Chẳng phải là do đánh bạc sao?”

Ngã Mễ trực tiếp trực tiếp chỉ về hai gã xui xẻo.

“Yêu cầu nghiêm trị những kẻ đầu sỏ cả gan khiêu chiến thần thánh long chiến sĩ.”

“Vì danh dự quốc gia, trừng trị kẻ bán nước.”

“Đả đảo kẻ địch của nhân dân, dẫm đạp lên hàng vạn nhân dân.”

Lừa gạt của đám đông cuối cùng cũng tìm được nơi để phát tiết, hoàn toàn bùng nổ sôi trào.

Có vẻ Ngã Mễ rất hài lòng với kết quả này, thừa lúc mọi người đều dời sự chú ý đi, lôi Đại Thanh Sơn cùng với Lục Nhi và hai nữ hài tử lên lút chuồn mất. Cùng chuồn mất còn có hai lão chủ đồ trang, vốn chỉ định kiếm một chút phí vớt và nay trở thành một khoản nợ khổng lồ.

Sau đó, rất nhiều người tổng kết về Ngã Mễ và Trì Hàn Phong: Nếu nói Trì Hàn Phong là ác ma, thì Ngã Mễ chính là ma vương dưới lớp áo choàng thiên sứ. Tiếp xúc với Trì Hàn Phong, cùng lắm là mất chút tiền, còn nếu tiếp xúc với Ngã Mễ, một khi bị nắm trúng, nhất định là bị găm đến xương tủy, không chỉ là tiền tài thanh danh hay ngoại vật, lấy tính mạng ra mà đền là chuyện rất rất bình thường.

Trên thực tế, trước khi Ngã Mễ chân chính đạt được danh hiệu Dong binh vương, còn có mấy cái tên khác, mà thịnh hành nhất ở Băng Phong đại lục chính là Ma vương cờ bạc.

Nghe nói, hai vị long kỵ sĩ chẳng những bản thân thua rơi vào hoàn cảnh rối rắm rối mù, mà hiện trường lại có rất nhiều người tham gia đánh bạc mà bọn họ không thể đắc tội. Vài thập niên sau, trước cửa vẫn nườm nượp xe ngựa tấp nập đến đòi nợ, thậm chí một vài kẻ quyền cao chức trọng còn trực tiếp rút từ quốc khố bổng lộc của hai người trong mười năm đem tịch thu coi như tiền bồi thường đánh bạc.

Gia đình lui bại, thất bại, quần bách đeo bám cả đời.

Dịch Tô III cũng không có nghĩ sự tình sẽ loạn đến mức lớn như vậy, cũng may, có 10 vạn kim tệ có thể trả lại cho 70% bình dân ở hiện trường, cho nên cũng không bắt tội gì Ngã Mễ.

Hắn thật sự cũng không chịu nổi, liên tiếp vài ngày không triệu kiến phái đoàn, toàn bộ mọi việc liên quan đến huyền thú đều giao cho ngoại vụ đại thần giải quyết.

Sau đó, mọi việc của phái đoàn đều cực kỳ thuận lợi, mọi nơi đều bật đèn xanh, mà ngay cả Ngã Mễ đi ăn cơm trên phố cũng có thể đạt được hiệu quả dọa quán chạy sạch – Bọn hắn cơ hồ để lại ấn tượng sâu sắc cho từng người dân trong vương đô.

3 ngày sau, Lâm Vũ Thường đại biểu Ngã Mễ để quốc phái đoàn chính thức cáo từ Dịch Tô III, quay trở về Ngã Mễ để quốc.

Do lễ tiết, Dịch Tô III dẫn đám đại thần ra tận cửa thành để tiễn phái đoàn.

Thời tiết ngày càng lạnh hơn, một buổi sáng sớm hè, một bên đối với thành phố này thật lưu luyến không thôi, một bên thầm cầu mong đối phương mau mau rời đi.

Đại đội tuyết lang kỵ sĩ hộ tống phía sau phái đoàn.

Nhìn bóng dáng phái đoàn khuất dần phía xa xa, Dịch Tô III vừa chuẩn bị dẫn đám trọng thần quay về, đột nhiên nghe thấy tiếng Ngã Mễ truyền đến từ phía sau: “Điện hạ dừng bước, điện hạ dừng bước.”

Ngã Mễ cười một con Hắc mặc câu mụ của một gã kỵ sĩ chạy trở lại, miệng hắn cười cười, từ trong lồng ngực móc ra một phong thư, đưa cho Dịch Tô III: “Điện hạ, thiếu chút nữa đã quên đưa cho người. Được gặp người thực sự rất cao hứng.”

Nói xong vội rời gục ngựa phóng đi.

Phong thư có hai trang, được viết kín bằng chữ của Ngã Mễ nhìn không quá đẹp, nhưng bố trí chỉnh tề mang khí chất quý tộc giống hắn khiến cho người nhìn vào luôn cảm thấy thoải mái.

Điện hạ:

Có một lần ta cùng với Đại Thanh Sơn tự xưng là “thần tử”, nhận ra ngài lúc ấy thực kinh ngạc, nhất định là có cảm giác vì sao hai tên tiểu dong binh này lại tự xưng là thần tử.

Trên thực tế, tuy rằng thần cùng với Đại Thanh Sơn không cùng sinh ra trong vương quốc của ngài, nhưng thần cùng với Đại Thanh Sơn đều sinh ra ở Băng phong đại lục, đều được nuôi dưỡng trên mảnh đất này của chúng ta.

Đối với mảnh đất này, chúng thần đều có tình cảm cực kỳ sâu đậm.

Điện hạ, ngài biết thần vì sao lại lựa chọn làm dong binh không?

Phụ thân của thần là quân nhân, nuôi dưỡng thần lớn lên là Trì Hàn Phong thúc thúc, cũng là quân nhân, nhưng từ khi còn rất nhỏ, thần đã mang giấc mộng được làm dong binh.

Nói ra có lẽ ngài sẽ chê cười, mục đích làm dong binh duy nhất chính là vì có thể tự do giết tuyết lang.

Ngài hẳn là đoán được, thôn xóm nơi thần lớn lên thuần túy là di dân, từ khi còn rất nhỏ, gần như cách một tháng đều bị tuyết lang ở khu vực xung quanh đến cắn quét một phen.

Không phải người sinh sống ở trong thôn, vĩnh viễn sẽ không cảm nhận được tuyết lang kinh hãi đến mức nào. Khi đó, thần có vài con tuyết kê nhỏ cũng bị tuyết lang ăn luôn, còn có vài con dê tuyết không kịp chạy cũng bị tuyết lang tha đi mất.

Thần thật sự không nhớ nổi vì việc đó mà đã chảy mất bao nhiêu nước mắt.

Kỳ thật, nhà của thần cũng coi như hạnh phúc, một thôn gần đó, năm đó còn có tiểu hài tử bị tuyết lang ăn thịt nữa.

Điện hạ, ngài là một quân vương vô cùng minh mẫn, hãy bỏ chế độ cũ, nâng cao cuộc sống cho dân chúng, thần nghĩ đó cũng là một nguyên nhân chính khiến người dân dưới áp lực của tuyết lang mà dời đến vương quốc ngài sinh sống.

Còn thỉnh điện hạ có thể lo lắng giúp những người khác ngoài Cáp Mễ Nhân nữa.

Ta có một đề nghị, có thể mở rộng một vài thôn trấn ở Tuyết Nguyệt hồ, còn nữa, trên con đường ven Long Nha sơn cũng sửa chữa, đem tường xây cao lên một chút, như vậy dân chúng có thể tránh khỏi bị tuyết lang quấy rầy.

Lần này, cũng rất trùng hợp, có thể kiếm được một ít tiền tại đây, thần nghĩ những người tham gia cuộc tiền, nhất định sẽ không quan tâm đến số tiền này. Mà thần tử nhỏ vốn chưa từng có nhiều tiền, có tiền cũng không biết xài như thế nào, còn Đại Thanh Sơn thì không cần phải nói.

Số tiền này để ở chỗ thần kỳ thật cũng vô dụng, cho nên thần nghĩ hay là để làm một vài việc tốt.

Thần cùng với lão Lạc Khắc tiền bối đã thương lượng, đem toàn bộ tiền đại khái tổng cộng khoảng 90 vạn kim tệ đều để ở chỗ lão, ngài có thể lấy bất cứ lúc nào.

Hy vọng mỗi người dân trong vương quốc đều được hạnh phúc...

Đại Thanh Sơn và Ngã Mễ

Mùa thu năm 2 Ma pháp lịch.

“Đưa bé ngược...” Dịch Tô III nhẹ nhàng lắc bả, khoe mắt hơi ướt ướt, nhìn không được bèn nhắm chặt hai mắt lại, hai giọt nước mắt thật lớn lăn xuống...

Phía xa, bóng dáng đám kỵ sĩ ngày càng nhỏ, tuyết và rừng rậm dần dần bao phủ hết, trên trời Lục Nhi cũng dần dần nhòa tan trong sắc xanh của bầu trời.

Rất nhiều năm sau, từ vùng phụ cận của Thụ Ốc Tửu quán mà năm đó Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn từng nhiều lần vào, Dịch Tô III xây dựng tu sửa một vài thôn trấn không phải là của người Cáp Mễ Nhân quy mô càng lúc càng lớn, thậm chí còn liên kết với nhau, hình thành một vòng thành thị vô cùng lớn.

Lúc đó, quán rượu Thụ Ốc hoàn toàn nằm ở trong thành.

Sau khi tiến hành hiệp thương, thành thị này được đặt tên là Băng Tuyết Hữu Tinh. Khu vực phía Nam của Băng Tuyết Hữu Tinh được đặt là Ngã Mễ Gia Viên, phía bắc được đặt tên là Đại Thanh Sơn Cổ Hương. Sở dĩ đặt tên như vậy là bởi vì phía nam thành thị tập trung chủ yếu toàn dân cư đến từ Hải Khắc thôn nơi Ngã Mễ sinh ra, mà khu phía bắc đều do những người đến từ thôn nhỏ nơi Đại Thanh Sơn sinh ra chuyển tới.

Thành thị này là thành thị duy nhất được các thế hệ sau của Dong binh vương cùng với Đại Thanh Sơn tán thành cho phép lấy tên của bọn họ đặt cho thành thị.

Những thế hệ sau được hưởng lợi nhờ tên của Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn, cũng là thỏa đáng.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 45: Đồng Đội Mới

Quý tộc và lãnh địa.

Chủ nhân của một lãnh địa là quý tộc phong kiến có tước vị, như công tước [duke], hầu tước [marquis], bá tước [earl], tử tước [viscount], nam tước [baron]. Mà đó đều là những tước vị có thừa kế. Tước vị giữa các quốc gia cùng với lãnh địa đều do con trưởng thừa kế, nhưng nếu không phải là con trưởng hoặc một người bình thường khác không có tước vị có thể thông qua quân đội mà thu được danh hiệu kỵ sĩ [knight] cũng có thể đạt được một phần lãnh địa riêng. Bởi vậy, tầng lớp kỵ sĩ trở thành giai cấp phong kiến thống trị trụ cột. Sau đó, một ít người không có tước vị còn có thể kinh doanh công thương nghiệp, dùng tiền mua lấy danh hiệu từ vương thất, một vài quý tộc mới cứ như vậy mà xuất hiện.

Lãnh địa lại chia làm nhiều loại.

Thừa kế đại quý tộc thì lãnh địa thường thường được gọi là: Thành.

Phân và phong Thành cho trọng thần là một loại thủ đoạn khích lệ hữu hiệu của đế vương sau khi khai quốc, mà ở trong Thành, quý tộc có quyền lợi tuyệt đối.

Bên cạnh Thành còn có trang viên.

Trang viên là lãnh địa của quý tộc do quốc vương chỉ định, đại đa số là thông qua hợp pháp hoặc mua bán bất hợp pháp mà đạt được. Trong trang viên, quyền lợi của quý tộc không thể so với Pháp luật.

Rất nhiều quý tộc bởi vì nhiều lý do mà thích mua trang viên ở ngoại quốc.

Lịch sử phát triển đại lục - Chư hầu tung hoành luận đàm

Có tuyết lang kỵ binh trợ giúp, đường về vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Gió chuyển từ hướng Nam sang hướng Bắc, giống như đại biểu cho dân chúng Tuyết Nguyên thành hân hoan đưa tiễn ôn thần rời đi vậy.

Sau khi ra khỏi Băng Tuyết sâm lâm, dưới ánh trăng khuyết tàn, phía trước một mảng đen chập chờn chính là chốt chặn đầu tiên của bộ đội biên phòng đế quốc, vài gã đế quốc binh sĩ già hồ tống Lâm Vũ Thường chỉ tiến tới làm một chút can thiệp nho nhỏ, cánh cửa đồn biên phòng đã rộng mở.

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn đều là lần đầu tiên rời khỏi vương quốc Cáp Mễ Nhân, khi bọn hắn bước vào biên giới Ngã Mễ đế quốc, cơ hồ không thể tin nổi chính mình đã đi tới một quốc gia khác. Hai gã trẻ tuổi còn hi hi ha ha đánh đố nhau: Đất của Ngã Mễ đế quốc với đất Cáp Mễ Nhân vương quốc có giống nhau không, ai thua cuộc thì buổi tối ngủ chung với Lục Nhi.

Cuối cùng, Ngã Mễ gãi đầu than thở ôm chần nguyên rửa chui xuống nằm cùng với Lục Nhi. Nhìn thấy có người chịu nằm chung với mình, Lục Nhi hưng phấn rúc đầu vào trong lòng ngực Ngã Mễ, không lâu sau từ chỗ bụng của Ngã Mễ liền vang lên tiếng ngáy như sấm rền.

Ban đêm, Lâm Vũ Thường cùng với Sa Nhược đến y xá vấn an đặc phái viên đại nhân – đế quốc phó quan ngoại vụ nằm trọng thương ở đó. Thương thế

của hắn cũng đã tốt hơn rất nhiều, nhưng theo lời của thầy thuốc thì chưa nên rời khỏi giường, ngoài ra, Băng Phong đại lục thời tiết luôn giá rét, có thể dễ dàng giết chết mọi bệnh khuẩn, cho nên đề nghị phó quan ngoại vụ đại nhân có thể ở Băng Phong đại lục chữa trị đến mùa hè sang năm. Lâm Vũ Thường cùng với Sa Nhược đều đề nghị đại nhân nên thả lỏng tâm trí, nhiệm vụ đã hoàn thành, thầy thuốc nói cũng vô cùng có lý. Phó quan ngoại vụ vốn là bộ hạ cũ của phụ thân Lâm Vũ Thường, từng đảm nhiệm chức vụ tổng tham mưu trong suốt 20 năm dưới trướng Lâm bá tước, trong lúc hôn mê đã được chuyển về doanh trại của binh sĩ biên phòng, khi biết đám Lâm Vũ Thường đơn độc đi Cấp Mễ Nhân vương quốc thì vô cùng lo lắng, lúc này chứng kiến nàng bình an trở về, mới thở phào nhẹ nhõm. Đoạn đường trở về đều được binh sĩ biên phòng tinh nhuệ hộ tống, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, cho nên có thể yên tâm tĩnh dưỡng.

Sáng sớm hôm sau, 500 tuyệt lang kỵ binh hộ tống rời khỏi đồn biên phòng quay trở về vương quốc Cấp Mễ Nhân, nhiệm vụ hộ tống do đại đội kỵ binh biên phòng của đế quốc đảm nhiệm. Đám kỵ binh già đã hộ tống đoàn sứ giả đến vương quốc Cấp Mễ Nhân cũng xin đại đội trưởng cho đi theo hộ tống Ngã Mễ đến liên bang Bắc Bộ - Băng Chi bảo lũy. Đại đội trưởng đương nhiệm sau khi biết Ngã Mễ chính là đứa con duy nhất của đại đội trưởng tiền nhiệm còn đến bãi phóng Ngã Mễ, nên không gây khó dễ gì đối với lời thỉnh cầu này.

20 ngày vừa qua, Ngã Mễ vùng đám kỵ binh già cũng trở nên vô cùng thân thiết. Hắn vô cùng thích nghe mấy lão già kể chuyện phụ thân của hắn lúc xưa, nhất là chuyện phụ thân hắn làm cách nào trong vòng 3 ngày dẫn binh đánh bại 24 gã tướng quân nổi danh của đế quốc, đoạt được chức vị Băng Xuyên đại đội trưởng. Đương nhiên, hắn càng cố vũ đám binh sĩ già kể về những câu chuyện hài hước của đại đội phó Trì Hàn Phong, nhất nhất ghi chép lại, nghe nói là định dùng để viết tiểu sử cho Trì Hàn Phong tiên sinh.

Cuối cùng được đồng ý cho đi tới Băng Chi bảo lũy tổng cộng có bốn người, đều là hộ vệ tùy thân của Lai Khắc Cấp Bá là đội trưởng đội số 2 Băng Xuyên đại đội Mạc Dã, tiểu đội trưởng tiểu đội 3 thuộc đội số 2 - Ngũ Lan Phu, tiểu đội trưởng của tiểu đội 2 phân đội 3 Ba Nhĩ Ba Tư, lính của đội công binh thuộc Băng Xuyên đại đội - Long.

200 kỵ binh hộ tống đã là vượt xa quy định thông thường, trong phạm vi đế quốc, cho dù là hộ tống bá tước, nhiều nhất cũng chỉ được 100 chiến sĩ hộ tống. Đây cũng là đãi ngộ đặc biệt dành cho phái đoàn sau khi bị hắc kỵ sĩ gây khó dễ.

Lúc đội kỵ binh đang chuẩn bị khởi hành, từ phía xa chợt truyền đến một loạt tiếng bước chân khẩn cấp. Cánh cửa đồn biên phòng vừa mở, bên ngoài đã có người hô tên Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn.

Một gã ái nhân xuất hiện, từ bên ngoài đồn biên phòng lao vọt vào.

Ái nhân phân ra làm nhiều loại, nhưng bất luận là loại nào cũng đều là đại lực sĩ trời sinh, cũng là đối thủ đáng sợ của chiến sĩ. Trong khu vực nhân loại thông thường có hai loại chủ yếu: Sơn địa Ái nhân (miền núi) và sâm lâm ái nhân (rừng sâu).

Sơn địa ái nhân nổi tiếng là con cháu của các bậc tượng sư (thợ rèn), tám chín phần mười thần binh lợi khí nổi danh thiên hạ đều được tạo bởi bàn tay của Sơn địa ái nhân. Bọn họ ở trong những vùng núi trù phú khoáng vật, cùng với Chu nho hợp tác phát triển khai khoáng, một khi phát hiện ra mỏ kim loại màu hoặc những loại khoáng hiếm, vậy thì có thể tương tượng được, một kiện thần binh lợi khí có một không hai lại được chế tạo ra. Sơn địa ái nhân thuận tay nhất là dùng búa lớn làm vũ khí, một đội binh sĩ được thành lập bởi những ái nhân dùng búa chính là con ác mộng của võ sĩ hoặc kỵ sĩ trang bị giáp nặng.

Sâm lâm ái nhân trên phương diện chế tạo vũ khí cũng có thiên phú, chỉ là kém hơn một chút so với Sơn địa ái nhân. Sâm lâm ái nhân so với Sơn địa ái nhân cao hơn một chút, đại khái trong khoảng 1.2 đến 1.4 thước, sử dụng vũ khí am hiểu nhất chính là xa luân đại phủ, lưỡi búa dài khoảng 50 li, mà gã nào dũng mãnh hơn thì lưỡi búa có thể dài tới 1 thước. Sâm lâm ái nhân có thể nói là chiến sĩ trời sinh.

Ái nhân có thể sống khoảng 800 đến 1200 tuổi, hơn nữa đó không phải là hạn mức cao nhất, mà chỉ là trên thực tế hầu hết ái nhân đều như vậy, bất luận là ngoại thương nghiêm trọng hay bệnh tật không có thuốc chữa, đều rất khó có thể đánh gục những ái nhân có thân thể rắn chắc như đá núi này.

Gã ái nhân trước mặt này liếc mắt một cái có thể nhìn ra hắn chính là Sâm lâm ái nhân, sau lưng đeo một thanh chiến phủ lớn có đường kính tối thiểu 80 li, trong lúc chạy, lưỡi búa phản xạ ánh mặt trời, phát ra ánh sáng màu lam - loại màu sắc này chỉ có thể xuất hiện ở binh khí nếu được gia cố thêm một loại khoáng vật hi hữu như thạch anh tím thì mới có thể có được, mà binh khí được rèn thêm bằng thạch anh đều là vô giá. Trên đầu hắn đội một cái mũ giáp thú, mô hồ có thể hình dung ra là đầu của một loại động vật lớn thuộc loài mèo, nếu không phải là hổ thì cũng phải là báo lớn. Ái nhân có một loại phong tục rất kỳ lạ. Tất cả ái nhân nhỏ khi đến tuổi 200, sẽ làm lễ trưởng thành. Bọn họ cần phải một mình đi vào trong rừng sâu, tay không bắt được một con dã thú giao cho tộc trưởng, nhờ tộc trưởng tự tay làm một cái mũ giáp hình thú vừa với mình. Có thể tay không bắt được một con thú lớn họ nhà mèo, điều đó cho thấy gã ái nhân này từ khi làm lễ trưởng thành đã vô cùng tài giỏi, bởi vì, có rất ít ái nhân lần đầu tiên một mình có thể giết chết một con thú lớn họ nhà mèo.

Mũ giáp đè chặt trên mái tóc ngắn màu nâu mạnh mẽ của hắn, toàn bộ khuôn mặt là chòm râu rậm rạp, khiến cho khuôn mặt trở nên lớn hơn vài phần, hai mắt hơi híp, trên người mặc một loại áo đặc biệt của rừng rậm là ma sam do lá cây ngâm chế thành chỉ gai mà đan thành. Quần hiển nhiên cũng được may bằng cùng một chất liệu, trên hông đeo một thắt lưng bản rộng, trên đó treo một vài cái đinh băng đồng. Có vẻ như hắn chạy đã rất lâu rồi, mồ hôi đã biến thành hơi nước chậm rãi bốc lên từ trên đỉnh đầu.

Tuy rằng vóc dáng không cao, nhưng gã ái nhân này chạy rất nhanh.

Ngã Mễ xuống ngựa, Đại Thanh Sơn cũng rời khỏi xe trượt tuyết, hai người liếc nhìn nhau, đều thấy vẻ nghi hoặc trong mắt đối phương.

"Các người chính là Ngã Mễ đại ca và Đại Thanh Sơn đại ca sao?" Ái nhân trực tiếp chạy đến trước mặt Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn.

"Đúng vậy, người là...?" Ngã Mễ ngập ngừng hỏi.

“Thúc thúc của ta là Lạc Khắc.” Ái nhân tuy rằng mềm miệng không lạnh lợi, nhưng một câu nói toạc ra lại lịch, nói xong từ trong túi tiền lấy ra một phong thư, trên đó có chữ viết của lão Lạc Khắc.

Hóa ra là, gã ái nhân này là cháu của lão Lạc Khắc, cũng là tiểu nhi tử của đội trưởng đương nhiệm của Tuyết Lang dong binh đoàn: Hoắc Ân Tư. Hắn mới hoàn thành lễ trưởng thành, đi tìm phụ thân và thúc thúc, kết quả thật không ngờ phụ thân cùng với thúc thúc không muốn giữ hắn lại ở dong binh đoàn, sợ làm hỏng hắn, vừa vịn nhớ tới Tiểu dong binh đoàn mới rời đi được một hôm, cho nên lập tức giúp hắn làm thủ tục chứng nhận dong binh, sau đó đá hắn đi.

Tính cách ái nhân đều rất thẳng thắn, Hoắc Ân Tư vừa nghe thúc thúc nói muốn tìm một người trẻ tuổi chỉ bảo cho mình, lại nghe thúc thúc kể chuyện Ngâm Phong, lập tức nguyện ý. Lão Lạc Khắc đưa hắn một bức họa ma pháp, trên đó có vẽ khuôn mặt Đại Thanh Sơn cùng với Ngã Mễ, còn nói cho hắn phương hướng cụ thể, Hoắc Ân Tư liền dọc theo đường Long Nha sơn đuổi theo.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?” Ngã Mễ đối với ái nhân có một chút hiểu biết, nhìn thế nào cũng thấy người này không giống “đệ đệ” của mình.

“Ta năm nay vừa mới làm lễ trưởng thành, vẫn còn nhỏ, mới 200 tuổi.”

Ha ha – Chẳng những Ngã Mễ với Đại Thanh Sơn cùng cười, mà hai nữ hài tử cũng bò lăn ra mà cười, đám kỵ sĩ xung quanh cũng cất tiếng cười to.

Ngã Mễ xoa tay lắc đầu cười khò: “Mấy năm nay gặp được thật là nhiều chuyện lạ. 200 tuổi gọi 18 tuổi là đại ca, 300 tuổi giống tiểu hài tử chưa hiểu chuyện.” Vừa nói xong, Lục Nhi có vẻ không vui, nhảy tới dùng lưỡi không ngừng liếm khắp mặt Ngã Mễ, khiến cho mọi người càng cười lớn hơn.

Có một chút vui vẻ làm nhạc đệm, nhất là gã tiểu ái nhân vừa mới từ nông thôn đi ra, cơ hồ cái gì cũng không hiểu, luôn gây ra tiếng cười, khiến cho lũ trình dài đầy niềm vui. Cùng ngày, Tiểu dong binh đoàn có được thành viên thứ 3: dong binh Cấp G Hoắc Ân Tư.

Từ đồn biên phòng đến Băng Chi bảo lũy mất thời gian 3 ngày.

Ba ngày sau, đoàn đặc sứ đến Băng Chi bảo lũy.

Băng Chi bảo lũy nằm ở phía bắc Ngã Mễ đế quốc, là địa điểm khá lớn để nghỉ ngơi và hồi phục trên đường đặc phái viên quay về. Đại đa số gia đình của binh lính biên phòng đế quốc đều ở nơi này, gia đình của Mạc Dã, Ngũ Lan Phu, Ba Nhĩ Ba Tư đều ở phía tây thành thị. Bọn họ mời Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn đến nhà, hai nữ hài tử cùng với gã tiểu ái nhân cũng cảm thấy rất hứng thú, một đoàn người đông đảo náo nhiệt đi về phía tây thành.

Ra khỏi cửa thành không xa là một khu vực dân sinh lớn, cùng với nhà cửa chỉnh tề trong thành hoàn toàn bất đồng. Nhà cửa dân chúng nơi đây quy cách kém rất xa, có một vài gian tạm được, còn lại là nhà cỏ tranh vô cùng cũ nát. Nhà của Mạc Dã, Ngũ Lan Phu, Ba Nhĩ Ba Tư cũng không tệ, Ba Nhĩ Ba Tư còn có một đứa con gái vô cùng ngoan ngoãn, mới 3 tuổi. Sau khi đã thăm hết nhà bọn họ, Mạc Dã cùng với Ngũ Lan Phu, Ba Nhĩ Ba Tư thương lượng một chút, rồi nói với Ngã Mễ, bọn họ muốn đi thăm vài đứa trẻ mồ côi con của những đồng đội đã mất, Ngã Mễ nếu có việc gì bận thì có thể không cần đi.

“À, những chiến sĩ đã mất cũng là chiến hữu của phụ thân ta sao?” Ngã Mễ thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy. Hơn nữa còn có vài người là hy sinh trong nhiệm vụ Khất Nguyên tháp lần trước.” Mạc Dã sắt mặt vô cùng bi thương.

“Thế thì ta cũng muốn đi thăm.” Ngã Mễ nhẹ nhàng nói.

Càng đi vào sâu, nhà cửa càng trở nên thấp bé, đường cũng ngày càng hẹp, thấy có người đi qua, một vài cái đầu tò mò đã lộ đầu ra khỏi cửa sổ, là một vài đứa trẻ xanh xao vàng vọt. Bọn chúng tò mò nhìn đám quân nhân, một tiểu nam hài lớn tiếng nói: “Phụ thân ta trước kia cũng như vậy, người vô cùng lợi hại.”

Hốc mắc đám lão binh chợt trở nên đỏ, Lâm Vũ Thường cùng với Sa Nhược cũng bị ảnh hưởng, khóe mắt trở nên ươn ướt.

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn mím chặt môi.

Đoàn người dừng chân trước một gian nhà cũ nát thấp bé, Mạc Dã nhẹ nhàng gọi: “Tiểu Đậu, Tiểu Đậu.”

Một tiểu nam hài khoảng 10 tuổi bước ra, thấy đám binh sĩ già, trên mặt nở nụ cười tươi:

“Mạc thúc thúc, Ngũ Lan Phu thúc thúc, Ba Nhĩ Ba Tư thúc thúc, chào mọi người.”

“Mẫu thân người đâu?”

Mạc Dã ngồi xổm trên mặt đất ôm lấy Tiểu Đậu.

“Mẫu thân đi làm công cho người ta rồi.” Tiểu Đậu vuốt trường kiếm sau lưng Mạc Dã, lộ ra biểu tình hâm mộ.

“Mùa đông sắp tới rồi, hai mẹ con người định ở trong căn nhà này suốt sao? Vậy thì làm sao qua nổi mùa đông?” Ngũ Lan Phu lo lắng nhìn nóc gian nhà có đã bị gió thổi tốc.

“Mẫu thân nói: Năm này khổ qua năm khác, còn nhỏ gian nan thì lớn sẽ chín chắn, đợi ta trưởng thành là được.”

Trong mỗi mọi người bỗng cảm thấy cái gì đó cay cay.

“Mạc thúc thúc, tình trạng như vậy còn nhiều không?” Ngã Mễ nhìn căn nhà rách nát trước mắt.

“A... nhiều, phía bắc bên ngoài cổng Tây đại khái còn khoảng 200 gia đình như vậy.” Mạc Dã nặng nề trả lời.

“Mạc thúc thúc, lúc ta ở Tuyết Nguyên thành có đánh cược với một gã quý tộc, hần thua vào tay ta một trang viên ở Băng Chi bảo lũy, nơi đó hẳn là không tệ, chỉ không biết là có đủ lớn hay không mà thôi, nếu không có thể an bài đám vợ góa con côi của binh sĩ đến đó ở được chứ?” Ngã Mễ thấp giọng hỏi.

“Vậy thì tốt quá.” Mạc Dã hiển nhiên rất cao hứng. “Đối với đám cô nhi quả phụ này mà nói, mùa đông chính là khó qua nhất, mọi người đều rất lo lắng ài...”

Mạc Dã cùng với mấy lão binh khác đều thờ dài một hơi: “Hàng năm đều có rất nhiều người lạnh cóng mà chết.”

“Tiểu đệ đệ, lớn lên người muốn làm gì?” Ngã Mễ vỗ vỗ khuôn mặt tiểu nam hài.

“Ta muốn giống như phụ thân của ta, làm một chiến sĩ dũng cảm.” Nam hài từ lộ ra khuôn mặt rất trẻ con.

“Ta có một ý tưởng mọi người xem có được hay không?” Ngã Mễ dè dặt nói: “Đứa nhỏ này nếu cứ như vậy cũng sẽ không có tương lai. Trong tay ta cùng với Đại Thanh Sơn đại khái còn khoảng 3 vạn kim tệ, mấy vị thúc thúc có thể hỗ trợ hay không, ta muốn ở trang viên kia thành lập trụ sở của Tiểu dong binh đoàn, đám nhỏ này với người nhà coi như là thành viên của đoàn. Ta muốn an bài bọn chúng học tập một vài thứ, nguyện ý làm chiến sĩ hoặc ma pháp sư, cam kết kiếm sư phụ tốt cho bọn chúng, sau này khi bọn chúng có thể tự lực cánh sinh thì sẽ để bọn chúng tự do rời đi.”

“Không tồi.” Đại Thanh Sơn luôn luôn kiêu kì không nhận được cũng nói: “Chúng ta có thể đem chương trình huấn luyện sư phụ an bài cho chúng ta đưa cho bọn chúng, chúng ta ở bên ngoài vất vả một chút, có thể kiếm được nhiều tiền, sẽ không để bọn chúng bị đói.”

“Đồ ngốc, dựa theo chương trình huấn luyện của Trì thúc thúc, bọn chúng hàng ngày có thể chế cùi kiếm sống.” Khóe miệng Ngã Mễ nở nụ cười, vỗ vỗ đầu Đại Thanh Sơn một chút: “Nếu là trang viên, nhất định sẽ có diện tích rộng, không cần lo lắng về lương thực. Hơn nữa chúng ta là A cấp dong binh đoàn, bọn chúng coi như chiến sĩ dự bị của A cấp dong binh đoàn, có thể đi nhận một vài nhiệm vụ đơn giản. Nói không chừng còn kiếm được nhiều tiền hơn chúng ta.”

Ánh mắt Lâm Vũ Thường cười đến híp tịt lại: “Ngã Mễ, người quá khách sáo rồi, nếu bọn chúng mà kiếm được nhiều tiền hơn người, chẳng phải khiến người khác không muốn sống nữa hay sao?”

Ba Nhi Ba Tư vẫn chưa nói lời nào lúc này cũng mở miệng: “Ngã Mễ, nếu quả thật người có ý tưởng này, ta sẽ rời khỏi quán ngủ, xem như gia nhập dong binh đoàn của người, mấy năm tới sẽ dạy dỗ đám tiểu hài tử này.”

Tại nơi này, vào lúc này, tất cả mọi người thật không ngờ, một cái ý tưởng bất ngờ ngày hôm nay, đám hài tử giấy dựa giữa cái sống và cái chết này, sau 5 - 10 năm, lại trở thành nòng cốt của Tiểu dong binh đoàn nổi tiếng thiên hạ.

Guồng quay lịch sử bắt đầu mở sang một trang mới.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 1: Bích Lam Hải Lộ

Tại thế giới của chúng ta, hải dương là chủ thể cấu thành thế giới.

Trong phạm vi kiến thức giới hạn, 3 đại lục đã biết chỉ như là những con thuyền nhỏ phiêu phù giữa đại dương khôn cùng vô tận.

Đại lục nằm sâu về phía cực bắc nhất là Băng Phong đại lục, Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục ngăn cách Băng Phong đại lục bởi đại dương mênh mông, khoảng cách giữa 2 đại lục là 6 ngày 5 đêm thuyền trình. Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục là trung tâm của cả thế giới, nằm phía đông tương tự cũng ngăn cách giữa biển khơi là Trạm Lam đảo.

Trạm Lam đảo là đại bản doanh của Trung lập hệ ma pháp, được biểu thị bởi giếng ma pháp có chứa ma pháp nguyên tuyến. Bị người đời gọi là đảo một cách oan uổng chứ kỳ thực, diện tích của Trạm Lam đảo cực kỳ lớn, gần bằng diện tích của đại lục thứ 3 là Pháp Nặc Tư đại lục, so với Pháp Nặc Tư đại lục cũng phải tương đương với 80%.

Pháp Nặc Tư đại lục nằm ở phía tây nam Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, cách đại lục trung tâm chừng 9 ngày 10 đêm thuyền trình.

Theo các bản bút ký đáng tin cậy ghi lại, ở phía tây Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, trên Bào Hạo đại dương có rất nhiều đảo lớn nhỏ, thậm chí còn có đại lục tồn tại, hơn nữa căn cứ theo một số tư liệu không hoàn chỉnh, đại lục kia thậm chí còn lớn hơn cả Pháp Nặc Tư đại lục.

Có điều, cuồng phong hung bạo trên Bào Hạo đại dương đã ngăn trở hết thảy mọi dự vọng khám phá, hơn nữa còn tạo cho đại lục kia một tấm màn đầy bí ẩn. Thần Thánh giáo đình để cảnh báo người đi đường rằng đó là nơi một đi không trở lại, đã đặt cho đại lục đó một cái tên cực kỳ khủng bố -- “Ác Ma đảo”.

Đại lục địa đồ kỳ sự

Ban đêm, Sa Nhược một mình lén lút nhòe dậy, nhìn sang bên cạnh thấy Lâm Vũ Thường vẫn còn đang ngủ say, nhẹ nhàng nhón chân bước qua rón rén mở cửa.

Trên bầu trời, sao chiếu sáng lấp lờ, ánh trăng đỏ lấp ló sau những đám mây.

"Mai nhĩ tạp nặc --" Nàng cúi đầu niệm một câu, một đốm sáng huỳnh quang xuất hiện trên đôi tay nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng, soi sáng đường, nàng cẩn thận hướng ra sau thuyền.

Hai ngày này, thuyền vẫn thẳng tiến hướng đông, lúc mới đầu, thời tiết không được tốt lắm, luôn âm u. Sa Nhược đã từng nghe nói ngắm mặt trời mọc trên biển cực kỳ tráng lệ, đáng tiếc mấy lần rời bến đều không có cơ hội. Đêm qua nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao, hôm nay hẳn là thời tiết đẹp, cho nên từ sáng sớm đã lên xem mặt trời mọc.

Mới vừa bước tới đuôi thuyền, phía đông bầu trời đã hừng sáng, đuôi thuyền tựa hồ có một người ngồi, nghiêng mình dựa vào mạn thuyền, hai chân tự do thả lỏng gác lên ngoài mép thuyền.

“Ài?” Dù đã nhón chân song vẫn bị người kia phát hiện, Nghe tiếng thì chính là Đại Thanh Sơn mà mấy ngày nay Sa Nhược muốn tránh cũng chẳng kịp.

Mấy ngày gần đây, Sa Nhược không thích trông thấy Đại Thanh Sơn lắm.

Trong mắt Sa Nhược, Đại Thanh Sơn này quả thực là một gã đại ngọc (đầu gỗ). Không chỉ có Đại Thanh Sơn đầu gỗ, mà ngay cả Ngã Mễ cơ trí chông chênh ở trong miệng Lâm Vũ Thường cũng là một khối đại đầu gỗ, đầu gỗ một khối lớn. Có đôi khi, lúc Lâm Vũ Thường cùng với Sa Nhược một mình nói chuyện phiếm, nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi tại sao nam hải tử ưu tú như vậy lại chẳng hiểu một tí gì về sở thích của nữ hải tử. Mặc dù đế quốc có rất nhiều nam hải tử ở nhiều khía cạnh kém hơn Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn rất nhiều, nhưng riêng phương diện khen nữ hải tử thì quả thực có thể làm thầy của bọn họ. Cái gì mà tiêu ma thạch của biên phòng đế quốc, đáng ra là một đôi đầu gỗ thì đúng hơn.

Mặc dù vốn rất ghét cái đám nam hải tử nói năng ngọt xớt ấy, mặc dù vẫn rất thích cái khí phách đứng trước thiên quân vạn mã vẫn ung dung truyện trò của Ngã Mễ, mặc dù rất đề cao tác phong ôn trọng nói ít làm nhiều cùng thực lực kinh người của Đại Thanh Sơn, nhưng mà nếu ở bên cạnh đầu gỗ thì đúng là thà đừng nhắc đến còn hơn.

Kỳ thật, điều này cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Đại Thanh Sơn cùng Ngã Mễ, Ngã Mễ thì từ nhỏ đã mất đi mẫu thân, lớn lên bên Tri Hàn Phong cùng ông nội, mà hầu như cũng giống thế, Đại Thanh Sơn tuổi thơ cũng chẳng khác gì mấy. Kết cấu gia đình thuần túy nam tính, khiến cho 2 nam hải tử trên thực tế rất sợ tiếp xúc với tiểu cô nương. Nhất là Đại Thanh Sơn, lúc thấy Sa Nhược, trước mắt luôn lơ lửng hình ảnh đôi trăn trắng nõn nà được bó lại, cùng với cái thứ cảm giác nói không nên lời lúc kẻ môi vào chân nàng, không hiểu vì sao lại luôn cảm thấy xấu hổ, vừa mở miệng là lại lập tức xoay người chạy trốn.

Nữ hải tử luôn trưởng thành sớm hơn một chút so với nam hải tử, Sa Nhược mặc dù lớn lên tại giáo đình, trừ lần này tới quốc đô của Ngã Mễ đế quốc có tiếp xúc với một số nam hải tử ra, cơ bản chưa từng tiếp xúc với nam hải tử bên ngoài nào. Nhưng nàng hiện tại thực sự biết rất rõ, bản thân mình có cảm giác khác lạ với Đại Thanh Sơn. Nhất là lại đem bùa hộ mệnh tương truyền qua bao thế hệ gia đình mình đưa cho hắn. . . Ai ngờ, hắn lại không trả lại. . .

Lần tiếp xúc thân mật đó, Sa Nhược không dám nói cho Lâm Vũ Thường, nàng lại càng không biết làm thế nào đề cập lại chuyện này với Đại Thanh Sơn, giống như có một loại. . . Một loại. . . cảm giác “Bàn chân nhỏ của mình hẳn là không thể để cho người khác thấy, nếu để lộ ra thì vô luận thế nào ta cũng không thể gả cho người khác được”.

Đại Thanh Sơn lập tức quay đầu lại, không nhìn rõ là ai, nghe tiếng bước chân thì mơ hồ đoán ra là Sa Nhược, mặt hắn đỏ bừng lên, đứng dậy bước vào trong khoang thuyền.

“Này. . . Cùng ta. . . Chúng ta cùng ngắm mặt trời mọc được không?” Sa Nhược cúi đầu thỏ thẻ như tiếng muỗi kêu, nói xong liền lập tức thầm tự mắng mình: Gặp quỷ rồi, ta gọi hắn làm gì chứ?

Không hổ với danh hiệu đầu gỗ, Đại Thanh Sơn như một mộc đầu nhân lại chậm rãi ngồi lại.

Sa Nhược cũng từ tốn ngồi xuống bên cạnh Đại Thanh Sơn, rất cẩn thận bảo trì đủ khoảng cách an toàn.

Tim đập thình thịch, Sa Nhược gắng sức định thần lại, rất nhanh cũng cảm thấy hóa ra cứ mỗi lần mình ở bên cạnh người này thì tim cứ đập loạn cả lên.

Xa xa, bầu trời dần dần sáng, màu trắng từ xa dần dần ló rạng, mặt biển màu đen cũng chậm chậm chuyển thành màu lam.

Đầu tiên là trời chuyển sang màu trắng, tiếp đó là biến thành màu lam. Không có gió, mây trắng phía cuối chân trời hồ hững hờ, như những dải lụa trắng

được thêu lên nền trời xanh.

Bờ biển phía chân trời chậm rãi lộ ra một luồng sáng đỏ, tiếp đến là mây trắng ở xa xa bị nhuộm lên một lớp ráng vàng.

Màu vàng càng ngày càng dày, càng ngày càng lan tỏa, xa xa đột nhiên lộ ra một khoảng đỏ, sau đó gồng sức vùng vẫy, khoảng đỏ này dần dần nhô lên, bầu trời, biển rộng, những ánh mây, thậm chí cả chỗ gần thuyền cũng bị sắc đỏ bao trùm.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, thái dương màu đỏ vàng đã từ dưới mặt biển trời lên.

Vàng thái dương vừa mọc không bá đạo như mặt trời giữa trưa vốn không thể nhìn thẳng, lúc này, nó tựa như một cục bảo bối nhỏ nhắn bằng nắm tay, đỏ hồng như trẻ sơ sinh, tựa hồ có thể nhìn xuyên qua được.

Chỉ trong vài phút đồng hồ ngắn ngủi, thái dương trẻ con đã hóa thành thái dương trưởng thành, hào quang trở nên mãnh liệt, chiếu rọi hết thảy, Sa Nhược khép mắt lại, khe khẽ vươn tay ra đón lấy ánh mặt trời, qua kẽ hở giữa các ngón tay lộ ra màu đỏ nhân nhật.

Đại Thanh Sơn nhìn cánh tay nhỏ bé giờ lên trước mắt, lên lời lá bùa hộ mệnh từ trong ngực ra: “Trả lại cô bùa hộ mệnh, cảm ơn cô.” Vừa nói vừa đưa tới.

Mới vừa rồi còn nghĩ tới đồ vật này, song hiện tại Sa Nhược lại cuống cả tay cả chân, đưa tay ngăn cản: “Không cần, tặng cho anh.” Hơi nước rét lạnh từ mặt biển thổi tới, hai bàn tay nóng ấm chạm vào nhau, Sa Nhược a lên một tiếng rồi rút tay về, Đại Thanh Sơn tay lúng ta lúng túng treo ở giữa không trung.

“Anh là dong binh, còn cần hơn, đợi khi anh không làm dong binh nữa thì hãy trả lại cho ta.” Nói xong, Sa Nhược đứng dậy cúi đầu bước vào trong khoang thuyền, câu nói cuối cùng hình như từ trong hư không dưới khoang thuyền phát ra: “Cho dù ở xa ngàn dặm, ta cũng luôn chúc anh bình an.”

Đại Thanh Sơn dùng tay trái nhẹ nhàng nắm lấy tay phải, vừa rồi chạm vào tay Sa Nhược mơ hồ truyền đến một thứ cảm giác vô cùng khác lạ, mặt đỏ bừng lên.

Có rất nhiều chuyện, vốn không giống như bình minh khi ló ra sẽ rất nhanh chóng xua đi tấm khăn che mặt tối tăm để lộ diện trước mặt mọi người, một thứ cảm tình không tên, đối với mọi người thậm chí là đương sự vẫn còn trong trạng thái rất mơ hồ, lặng lẽ phát sinh.

Thuyền vẫn tiếp tục hành trình.

Trên mặt biển, vừa mới đi được 2 ngày đã thấy băng sơn khổng lồ lơ lửng, có 2 thuyền viên thay phiên nhau ngồi ở đỉnh cột buồm để chỉ hướng, suốt 24 giờ chú ý trên mặt biển để tránh thuyền đụng phải núi băng.

Sau đó, băng sơn càng ngày càng ít, chỉ ngẫu nhiên có một tảng băng trôi nổi di động trên mặt biển, nước biển cũng từ màu thâm chuyển sang nhạt dần, xem ra khoảng cách tới lục địa cũng không còn quá xa nữa.

Ở trên thuyền trông thấy đầu tiên chính là quần sơn ở bắc bộ Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, những ngọn núi này nằm cùng vĩ tuyến với vùng nam bộ của Băng Phong đại lục, độ cao trung bình so với mặt nước biển là trên 3000 thước, ngoài ranh giới 3500 thước là sông băng quanh năm phủ tuyết. Vùng đại sơn mạch này núi cao san sát, trên khắp đại lục độ cao của nó cũng phải gần sánh bằng Thánh Tuyết sơn. Ngọn núi cao nhất là: Mai Tây Tư Phong, độ cao 6231.07 thước.

Ở vùng biển bên cạnh Mai Tây Tư Phong sơn mạch, không có bất kỳ hải cảng thiên nhiên nào cả, cho nên chỉ có thể dọc theo ven biển mà đi. Ở trên thuyền có thể trông thấy rõ, trên tuyến hải ngạn, vách núi bất ngờ dựng đứng lên, thủy triều trắng xóa không ngừng xô vào lớp nhám thạch màu đen, thuyền trưởng cần thận chỉ huy hạm đội né tránh những mỏm đá ngầm ở ven biển.

Tới ngày thứ 4, núi non dần thấp xuống, trước mắt cảnh sắc đại biển, màu xanh biếc của lá kim trải rộng, thực vật bắt đầu lục tục xuất hiện, dãy núi thay bằng đồi, đồi biến thành sườn núi thoải thoải.

Hạm đội sau khi băng qua một mũi đất thì một vịnh lớn khổng lồ đã xuất hiện ngay trước mặt mọi người, đám thủy thủ vội vàng chuẩn bị mỏ neo hạ xuống. Từ hải cảng phải ra một hạm đội lớn thuyền nhỏ hoa tiêu, dưới sự chỉ dẫn của hoa tiêu viên, 1 giờ sau, hạm đội đã thuận lợi cập bờ, phiêu bạt trên biển 5 ngày, mọi người rốt cuộc đã thuận lợi đi đến nơi về đến chốn.

Một ngày đầu thu Ma Pháp lịch năm 2, nhóm gồm 5 người: Lâm Vũ Thường, Sa Nhược, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư cùng với Thần thánh cự long Lục Nhi luôn luôn bay lượn trên không trung —— thuận lợi tiến vào Phù Băng cảng - bắc bộ quân cảng của Ngã Mễ đế quốc thuộc Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục

Tin tức này được truyền đi với tốc độ kinh người.

Chỉ mới 2 tháng trước thôi, lúc Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn vừa mới bước vào Thụ Ốc Tửu quán, mới chỉ là những tiểu nhân vật chẳng có tiếng tăm gì, vậy mà sau một trận chiến với Ngâm Phong, 2 thiếu niên đã như lưu tinh tỏa sáng xẹt qua bầu trời đêm, để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng tất cả những người ngừng đầu chú ý nhìn khoảnh khắc lóe qua bầu trời đêm ấy, sau trận chiến “Long chi giác lạng” của Đại Thanh Sơn bên ngoài Tuyệt Nguyên thành, 2 nam hài đã thu hoạch được vô thượng danh dự, nếu nói trước đó mới chỉ là lưu tinh, như vậy hiện tại lưu tinh đã hóa thành ngàn sao lấp lánh. “Thần thánh long kỵ sĩ” Đại Thanh Sơn trở thành người độc nhất vô nhị trên đời này. Nếu nói cự long hoặc là cự long kỵ sĩ thì còn có người dám khiêu chiến, nhưng với biểu hiện vừa mới gặt hái được của Thần thánh cự long cùng Thần thánh cự long kỵ sĩ thì quả là đã làm cho tất cả mọi người đánh mất đi dũng khí, thậm chí còn có kẻ đồn rằng, kẻ cả có đem toàn bộ Long kỵ sĩ khắp thiên hạ hợp lại cùng một chỗ, cũng không thể chống lại nổi Thần

thánh long kỵ sĩ; mà Ngã Mễ với khối óc bằng vàng vô cùng nhạy bén cũng thu hoạch được địa vị tương đương, nhất là đương thời tất cả đều biết nam hài này mới chỉ 17 tuổi mà lại có cả ma pháp sư, ma kiếm sĩ, kiếm sĩ 3 cái chức nghiệp, hơn nữa điều là biểu hiện ưu tú vượt quá tiêu chuẩn phía trên, những mỹ từ kiểu như “Kỵ tài trăm năm khó gặp” cứ liên tục lan truyền rộng khắp.

Phù Bổng cảng là một trong 2 cảng trọng yếu nhất của Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục và Băng Phong đại lục, cũng là trạm trung chuyển tin tức, khi 5 người từ trên thuyền bước lên đại lục, quan quân đế quốc nghênh đón sau khi tiến đến thi lễ với Lâm Vũ Thường thì một chữ cũng không lầm báo ra tên 4 người: “Tham tướng Tịch Tập kỵ sĩ đóng tại Phù Bổng cảng xin hoan nghênh phó đặc phái viên Lâm Vũ Thường, đặc sứ Thần Thánh giáo đình Sa Nhục tiểu thư, đội trưởng dong binh đoàn Cấp A Ngã Mễ tiên sinh, Phó đoàn trưởng Thần thánh long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn cùng các quý vị.”

Ngã Mễ khẽ ngẩng mặt lên nở nụ cười, hành kỵ sĩ lễ với Tịch Tập kỵ sĩ rồi khách sáo vài câu.

Ban đêm, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, cùng với hai vị tiểu thư và cả Ái nhân còn chưa mấy tên tuổi Hoắc Ân Tư cùng tham dự yến hội được tổ chức để nghênh đón bọn họ. Ngã Mễ cùng Lâm Vũ Thường trở thành cảnh sắc rực rỡ nhất của cả yến hội, Lâm Vũ thường mái tóc phát phơ bay, cử chỉ rất có phong thái của nhà bà tước, xung quanh không biết bao nhiêu kẻ lớn tuổi bu lấy vờ hỏi tình huống kết hôn của Lâm Vũ Thường, đương nhiên, những kẻ này đều có tước vị tương đương; Ngã Mễ thì trên khuôn mặt thủy chung vẫn giữ nụ cười quý tộc, tinh thần kỵ sĩ hiện rõ hết thấy không sót trên người hắn, cho dù là mấy tay bồi bưng bê rượu cũng nhận được đủ sự tôn kính từ phía hắn, mọi người đều tỏ ra nghi hoặc với những lời đồn nghe được trước đó, đây mới là quý tộc chân chính, hơn nữa còn là một thiếu niên luôn khiêm nhường và biết bệnh vực kẻ yếu.

Đại Thanh Sơn không hứng thú lắm với việc tham gia loại xã giao này, tham dự chưa lâu liền lấy cớ phải về chăm sóc rồng, mượn cơ hội chuồn mất, tương tự Hoắc Ân Tư vốn cũng không mấy am hiểu xã giao cũng mượn cơ hội này mà lỉnh đi, Sa Nhục bởi vì thân phận đặc thù, cho nên không thể chuồn mất, nhưng một đặc sứ của Thần Thánh giáo đình cũng không thể nào hấp dẫn được đa số sự chú ý của mọi người, nhất là năng rất hiếm khi tham gia loại yến hội này, cũng không biết tự trang hoàng cho bản thân mình, đương nhiên liền bị đẩy ra vòng ngoài yến hội.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 2: Liều Lĩnh Xung Đột

Quốc đô Sử Khâm Bố Lôi của Ngã Mễ đế quốc là đô thị lớn nhất được biết đến trên toàn bộ các đại lục.

Chu vi xung quanh thành là 40 km, bao gồm 8 mặt, mỗi mặt chiều dài chừng 5 km, đều có cổng chính và cổng phụ, được gọi là bát biên bát liên (8 mặt hợp lại).

Đường phố của thành thị cũng được quy hoạch kiến trúc theo hình bát giác, từ trung tâm thành thị tỏa ra 8 hướng.

Trung tâm thành thị là Hoàng cung, đây là kiến trúc duy nhất trong thành thị này không xây dựng theo hình bát giác, bên ngoài Hoàng cung có rất nhiều kiến trúc cao lớn hùng vĩ.

Phía bắc thành thị là khu biệt thự của quý tộc đế quốc, trong bát đại thế gia của Ngã Mễ đế quốc, trừ lãnh địa của 2 nhà ở bên ngoài vùng phụ cận ra thì khu biệt thự của 6 nhà còn lại đều nằm ở khu quý tộc phía bắc hoàng cung.

Phía đông của hoàng cung là khu vực các đại thương nhân thường xuyên tụ tập, 50% số cửa hàng trong toàn thành đều tập trung ở đây, mấy phố bán buôn chủ yếu cũng vậy.

Phía nam hoàng cung, dân cư có phần tương đối hỗn loạn, hơn nữa càng đi về phía nam thì lại càng hỗn loạn hơn.

Sơn hải kinh – Tập đàm

Sau khi vẫn yến, Lâm Vũ Thường nhớ lại lúc mình mới đến, nghe nói ở Phù Bổng cảng, món ăn vặt nổi tiếng nhất là mực ống nướng trên than lửa, nghe nói mực ống ở đây là nướng ngay lúc mới câu lên, dùng than củi lấy từ thân cây gỗ lá kim đặt phía dưới từ nướng, trong quá trình nướng không ngừng rắc lên một loại nguyên liệu lấy từ vương quốc sa mạc được gọi là gia vị tự nhiên, lại bỏ thêm chút tương ớt, cái loại cảm giác này...

Ngã Mễ cũng là người thích ăn uống, vừa nghe nói có đồ ăn ngon, lập tức tỏ vẻ nguyện ý cùng đi, Sa Nhục cũng chỉ có thể đi theo.

Tại chợ đêm náo nhiệt, đồ ăn cứ nối tiếp nhau đưa lên, Lâm Vũ Thường thoạt nhìn thì ốm ốm yếu yếu, thân cao 1.65 mét, nghe nói chỉ nặng có 49 cân, nhưng trước đồng thức ăn lại vô cùng phấn khích biểu diễn khiến cho Ngã Mễ thộn mặt ra cứ như là đang ngồi bên cạnh một loài động vật quý họ heo chớ nào đó vậy. Lúc Ngã Mễ mới ăn được có 4 con mực ống nướng thì Lâm Vũ Thường đã xử lý xong 15 cái mực ống cuốn, sau đó trong khi Ngã Mễ còn mãi trộn mắt há hốc mồm, lại ăn tiếp 5 cái mực ống cuốn nữa, thêm 4 cái bao tử nhỏ nướng, 1 mâm sò chiên...

Ngã Mễ không thể tưởng tượng nổi lại có một nữ hài như vậy, hơn nữa lại chưa từng được nghiêm khắc khảo nghiệm về những nữ hài khác, cảm thấy việc phải ngồi nhìn một cô gái chậm rãi thưởng thức mực ống cuốn là một chuyện cực kỳ thống khổ. Đương nhiên, nỗi thống khổ cũng không thể kéo dài mãi, cuối cùng, Lâm Vũ Thường hạnh phúc vỗ vỗ tay, tỏ vẻ hết sức thỏa mãn với đồ ăn thức uống, tiếp theo gọi ông chủ tới viết hóa đơn, Ngã Mễ trong lúc mơ mơ màng màng phát hiện trong mực khách hàng ghi trên hóa đơn lại đề tên chính mình??

Trên mặt hán lúc này quả thực là há miệng mắc quai.

Bá tước gia đại tiểu thư trên mặt cũng tràn ngập mơ hồ cùng với biểu tình đương nhiên là phải như thế, cuối cùng không lên tiếng thì không được: “Cùng nữ hài ra ngoài, chẳng phải nam giới chuyên trách việc trả tiền hay sao? Nguyên lai khoản ăn tiêu này đối với một kỵ sĩ mà nói là lễ nghi tối thiểu của nam giới, chứ chưa cần nói gì đến tôn ti của người kỵ sĩ cả.”

Vậy cũng được sao? Ngã Mễ chậm chậm móc từ trong túi tiền lấy ra 10 kim tệ đưa cho ông chủ, sau đó trong khi còn đang chờ đối phương thối lại tiền lẻ, Lâm Vũ Thường đã hào phóng nói một câu: “Còn lại là tiền bo, không cần cảm tạ.”

Ngã Mễ nhìn thấy 5 ngân tệ vừa được móc ra đã lại bị thả vào trong túi tiền, quả thực giận đến phát điên lên mất rồi, âm thầm hạ quyết tâm, từ nay về sau sẽ không bao giờ đi ăn đêm cùng với nữ hài nữa, trừ phi là đối phương chịu trả tiền.

Trở lại dịch trạm, Đại Thanh Sơn đã đi nằm rồi, đang cùng Hoắc Ân Tư nói chuyện phiếm, Ngã Mễ ở trên giường trở mình vài cái, cuối cùng rốt cuộc nhin không được nhắm mắt, quay sang Đại Thanh Sơn làm một động tác đã lâu không làm – Vươn tay phải, ngón cái chà xát vào ngón trỏ cùng ngón giữa.

Đại Thanh Sơn thật ra đã quá quen rồi, mở miệng túi tiền của mình rồi đồ kim tệ bên trong ra, ngoài khoảng 10 cái lưu lại, còn mấy chục cái đều cho Ngã Mễ, vừa đưa vừa hỏi: “Đầu hết rồi? Kể cả khoản lần đó bán đứng ta với Lục Nhi à?”

Ngã Mễ cực kỳ oan uổng đau khổ nói: “Ài, miệng ăn sạt núi nha, chúng ta đánh cướp lãi ròng 90 vạn, đánh Ngâm Phong được 2 vạn, trên đường cướp được của hắc kỵ sĩ 2000 cái, hoàn thành nhiệm vụ được 6000 cái, cộng thêm các khoản khác, 90 vạn cho Quốc vương, ngoài ra giao lại cho Ba Nhĩ Ba Tư, cuối cùng ta chỉ còn... Vừa rồi lại bị người cướp sạch, một bài học kinh nghiệm rất lớn nha.” Nói xong, thở dài một tiếng, giật mạnh chăn trùm kín đầu, ngã ra giường.

Từ hải cảng tới đế đô Sừ Khảm Bồ Lô đi mất chừng 4 ngày, đây chủ yếu là bởi vì có thể cưỡi ngựa mà đi, vì chiều cổ con ghen tuông cực kỳ lớn của Lục Nhi nên Đại Thanh Sơn không thể cưỡi ngựa, hơn nữa lại còn phải vận chuyển 60 con sói con từ huyện giới, cho nên Lâm Vũ Thường dọc đường đi đều đưa ra nhu cầu xe ngựa đối với các dịch trạm, cứ mỗi lần tới trạm dịch tại địa điểm xác định là lại đổi xe ngựa mới, lên đường rất nhanh. Trong lúc này, Ngã Mễ tuân thủ rất nghiêm khắc chế độ ăn uống, ngủ nghỉ đúng giờ, tuyệt đối không hề tham gia các hoạt động xã giao, để tránh lại trở thành coi tiền như rác.

Phía trước chính là thiên hạ đệ nhất đại thành – Sừ Khảm Bồ Lô. Lịch sử của Sừ Khảm Bồ Lô có thể truy ngược về 1000 năm trước kia, nghe nói thành này khi ấy xuất hiện lớp lớp nhân tài, vô số kỳ nhân dị sĩ ẩn thân chốn dân gian, Ngã Mễ đế quốc trước mắt lại là một quốc gia có thực lực cực mạnh, do đó các nước khác đều cải cách một lượng lớn gián điệp trong thành, tuyệt đối có thể gọi là ngoại hồ tàng long.

Lúc đoàn sứ thần đặt chân đến cửa đông thì trời đã vào chiều.

Tịch dương chênh chếch, toàn thành đắm chìm trong ánh chiều tà buổi đầu thu, ngập chìm về yên ắng. Hiên nhiên, hôm nay không thể yết kiến quốc vương để báo cáo kết quả công tác, chỉ có thể đợi đến ngày mai, hơn nữa đi báo cáo kết quả công tác cũng không cần dong binh đi theo. Lâm Vũ Thường tỏ ý muốn về bá tước phủ nghỉ ngơi, Sa Nhược nhất định đồng hành, như vậy Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn và Hoắc Ân Tư thì sao?

“Chúng ta muốn đến chỗ Trì Hàn Phong thúc thúc, hẩn để lại cho chúng ta địa chỉ, ta nghĩ, hẩn mặc dù là một quý tộc suy vong cấp thấp, nhưng chỗ để chiêu đãi chúng ta hẩn là vẫn phải có a, nếu thật sự là không có, vậy thì ở lữ điểm hoặc trực tiếp đến Thụ Ốc Tửu tại Sừ Khảm Bồ Lô cũng miễn cưỡng chấp nhận được.” Ngã Mễ vừa nói vừa móc ra tờ giấy Trì Hàn Phong lưu lại, à, lão sư Lô Cát cũng có thể ở đó, mặc dù quả thực là nhừ đầu với cái tổ hợp ác nhân 2 người bọn họ, song mấy tháng không gặp lại rất nhớ bọn họ.

Ồ, Trì Hàn Phong ở đế đô? Lâm Vũ Thường cảm thấy hứng thú đối với người từng khiến cho người Cáp Mễ Nhân vương quốc phải đau đầu này, cảm lấy tờ giấy của Trì Hàn Phong: Phía bắc Hoàng cung, đường 8 nhà số 8.

“Hẩn là một quý tộc suy vong? Đây là danh môn phú đệ tại đế đô nha? Nhà của chúng ta ở đường 6 số nhà 7.” Lâm Vũ Thường tự hỏi tự đáp: “Đúng rồi, có thể hẩn là gia thân của một đại quý tộc a.”

Đoàn sứ thần sau khi tiến vào cửa đông trực tiếp thẳng tiến khu phía bắc Hoàng cung.

Sừ Khảm Bồ Lô quả thực so với mấy cái thành thị mà Ngã Mễ bọn họ từng thấy còn náo nhiệt hơn nhiều, trên đường người đi nườm nượp, ngựa xe như nước, có rất nhiều thứ chưa từng trông thấy, khiến cho 2 tiểu tử gốc đến từ Băng Phong đại lục phải liên tục ngó nghiêng.

Phía trước lại có 1 đám người đang tụ tập cơ hồ làm tắc hết cả đường, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn và Hoắc Ân Tư đều xông đến xem náo nhiệt, bởi vì Hoắc Ân Tư vóc dáng thấp, cho nên lập tức cười lên ngựa.

Hắc, nguyên lai là có người đánh nhau, mấy nam hài tử có tí chức tước đang làm náo loạn, nguyên lai ở Thụ Ốc Tửu quán cũng thường thấy có người đánh nhau, hơn nữa tại Thụ Ốc Tửu quán còn rất hoan nghênh kẻ đánh nhau, chỉ cần không đổ máu, như vậy cho dù có đánh vỡ cái gì cũng không cần bồi thường, mỗi lần đánh nhau đều có người vỗ tay ủng hộ. Ba nam hài ra sức di động cước bộ tiến vào bên trong, hy vọng có thể xem rõ hơn một chút.

Song phương đánh nhau nhân số không cân bằng, một bên là mấy nam hài tử, đại khái bộ dạng khoảng chừng 15~20 tuổi, mi thanh mục tú, trong đó có 2 nam hài mặc trang phục quân nhân đế quốc, xem phục sức thì ít nhất cũng phải trên cấp bậc đế quốc tiểu đội trưởng, trong tay đều nắm vũ khí tiêu chuẩn của quân nhân đế quốc.

Bên còn lại chỉ có 1 người, có thể vì nguyên nhân nhân số chênh lệch quá lớn, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn người này —— Một nam hài từ, thân cao đại khái tương đương với Đại Thanh Sơn, khoảng 1.80 mét a, quần áo cũng giống hệt Đại Thanh Sơn là thuần một màu đen, một thân đồ lụa, mặc dù đang chiến đấu nhưng bộ đồ lụa vẫn vô cùng sạch sẽ áp ở trên người. Khuôn mặt trắng trẻo, mũi thẳng tắp, môi ra sức mím chặt, lông mày cũng không phải là quá thô, mày hơi xéch lên, ánh mắt màu đen tràn ngập lửa giận. Trên mặt tựa hồ chẳng có chút tiểu ý nào, lạnh lùng khiến người ta phát run, có một loại cảm giác không gian mà uy rất khó hình dung nổi. Mái tóc dài màu đen được cột lại một cách đơn giản bằng sợi dây tím, tựa như một dải gấm vóc màu đen dán ở trên lưng, gió thổi qua, bộ đồ lụa, mái tóc dài tung bay trong gió.

Đều là nam hài, nhưng Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư lại cảm thấy kinh ngạc trước vẻ lãnh khốc cùng tuấn mỹ của nam hài trước mắt này.

Phe của số đông nam hài tựa hồ đang bị dồn vào thế chống đỡ, nam hài đứng đầu mặc phụ sức của đế quốc trung đội trưởng nói: “Ta đề nghị người không được làm trò vô vị nữa! Nếu không...”

Nam hài tuấn mỹ áo đen kia hiển nhiên là một người không thể thuyết phục được, căn bản không thèm trả lời, không, chính xác mà nói, chỉ dùng ký sĩ trường kiếm bên tay phải và tấm chắn thuẫn cương bên tay trái làm câu trả lời. Tay trái giơ lên thôi động tấm chắn, ký sĩ kiếm từ trong hư không chém xuống.

Bị kẹt ở bên ngoài, Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn có thể thấy, một kiếm này chính xác là khiêu khích đối thủ công kích, trên thực tế sẽ không gây tổn thương đến bất cứ kẻ nào, xem ra nam hài này cũng rất có phong độ ký sĩ. Đương nhiên, đối thủ đứng gần trong gang tấc cũng không dám chờ mong vận may như vậy, mấy nam hài đồng thời giơ tấm chắn lên đỡ trường kiếm chém xuống.

Song phương vừa mới ra tay, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn liền khẽ lắc đầu, bảo sao cái gã nam hài kia lại dám một mình chủ động đánh mấy người, song phương thật sự không cùng trình độ, mặc dù là quân nhân đế quốc cấp bậc trung đội trưởng, về lý cũng có thể quản lý đội ngũ chừng 1000 người, nhưng trình độ của mấy người này so với mấy tiểu đội trưởng của đại đội xuyên băng còn kém xa chứ đừng nói gì đến nam hài trước mắt này. Hắc y nam hài trường kiếm mỗi lần đâm, chém, chặt, bổ, tấm chắn mỗi lần vung lên đều dùng lực một cách hiệu quả, ít có những động tác dư thừa, không chỉ có trường kiếm mang đến áp lực cực đại, mà hai chân giấu phía dưới tấm chắn cũng gây ra rất nhiều trở ngại cho đám người xung quanh, mấy lần đã xuất cước đá ra.

Loại người gì vậy? Lại dám đánh cả quân nhân đế quốc, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn cũng nhú mày, có nên giúp một tay không?

Lúc này, một tiểu đội cầm quân lính của đế quốc đi ngang qua bên cạnh, phát hiện có người làm loạn, đẩy đám người ra để xông vào. Tiểu đội trưởng dẫn đội vừa mới chuẩn bị thét ra lệnh cho song phương đình chỉ chiến đấu, nhưng khi hắn nhìn kỹ lại mặt hai người, mày cũng nhíu lại, hiện ra bộ dạng khó xử, gọi một binh sĩ bên cạnh lại, thì thầm bên tai mấy câu gì đó, binh lính liền rẽ đám người biến mất.

Chưa đầy mấy phút sau, hắc y nam hài dùng tấm chắn đánh bay trường kiếm trong tay một nam hài, trên mặt tấm chắn nhô ra bốn cạnh sắc bằng thép cửa qua cánh tay nam hài, một nam hài mình vận quân phục đế quốc tiểu đội trưởng ra sức dùng cương thuẫn chặn lại, nhưng thật không ngờ trường kiếm của hắc y nam hài lại như độc xà từ một góc độ quái dị đâm ra, lướt qua khe hở, đâm thẳng tới trước ngực đế quốc tiểu đội trưởng.

Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn cùng thét lên kinh hãi, vô luận thế nào cũng không thể tùy tiện gây tai nạn chết người được, Đại Thanh Sơn tấm chắn nắm trong tay, Ái nhân Hoắc Ân Tư lại lấy tốc độ công kích đặc biệt trên mặt đất của Ái nhân dẫn đầu vọt tới, cây búa màu lam lóe lên quang mang chói mắt dưới tịch dương, vẽ nên một quang sáng màu lam bổ lên trường kiếm.

Hắc y nam hài lúc này biểu hiện lại càng khiến cho mọi người chấn động, mắt thấy trường kiếm có thể bị cây búa lớn chặt gãy, trường kiếm đột nhiên rung rung lên trong phạm vi nhỏ nhất, mỗi lần rung đều làm suy yếu lực búa đánh vào, đồng thời trong lúc chấn động, trường kiếm và búa nhanh chóng tách ra, chỉ có Hoắc Ân Tư mới có thể cảm giác được thân kiếm cấp tốc rung rung không ngừng va chạm với cự phủ của mình, đây tuyệt đối không phải là trường kiếm rút lui, chỉ có mình mới biết được chấn động cấp tốc khiến cho 2 tay cầm búa của mình cơ hồ hoàn toàn tê liệt.

Thấy có một Ái nhân cường tráng hỗ trợ, 5 thiếu niên nhanh chóng lui xuống dưới, giúp nam hài đã bị thương kia băng bó đơn giản một chút, lúc này, Hoắc Ân Tư đã giao chiến với hắc y nam hài.

Ái nhân tộc trong chiến đấu là đồng bọn có thể vĩnh viễn tin cậy được, trừ phi chết trận. Hoắc Ân Tư hiển nhiên là người nổi bật trong Ái nhân, mỗi một búa đều mang theo khí thế vương giả -- có đi không có về, thà chết không lui. Chiến phủ khổng lồ dưới ánh mặt trời không ngừng tăng tốc tạo ra từng cơn lốc xoáy từ vòng màu lam, xoay tròn xung quanh hắc y nam hài, mái tóc dài màu đen của hắc y nam hài phiêu lạc trong cơn lốc do chiến phủ tạo ra, cương thuẫn không ngừng ngăn chặn chiến phủ chém xuống, trường kiếm mặc dù ngắn không thể đâm trúng phủ ảnh của chiến phủ, nhưng cũng linh động không ngừng tập kích hai tay nắm chiến phủ.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn, cho dù là Ngã Mễ hay Đại Thanh Sơn cũng không phải là ngoại lệ, thật không ngờ, Hắc Ân Tư chỉ mới có 200 tuổi mà trên phương diện võ kỹ lại có thể tương đương với lão Lạc Khắc trên 800 tuổi, thậm chí khí thế còn có phần trội hơn, tựa hồ khiếm khuyết chỉ là mặt kinh nghiệm. Mà hắc y nam hài vừa rồi trong chiến đấu hiển nhiên là còn lưu tình, chỉ là hiện tại không biết đã phát huy trình độ chân chính của hắn hay chưa, chiến phủ hắn là 100% khắc chế trường kiếm, trong tình huống như vậy, trường kiếm kia vẫn tấn ra u linh khí tức như trước, mặc dù rất ít khi xuất hiện phủ ảnh của trường kiếm quang mang, nhưng có thể thấy được, tựa như độc xà, cứ mỗi lần phóng ra thì đều trực tiếp đâm vào chỗ trí mạng của Hoắc Ân Tư.

Đại Thanh Sơn nhìn Ngã Mễ, Ngã Mễ nhìn Đại Thanh Sơn, hai người đều thấy nổi ưu tư trong mắt đối phương, 2 người kia một khi xuất hiện sơ suất, chắc chắn là người từ ta vong. Ngã Mễ rút trường kiếm sau lưng ra, Đại Thanh Sơn cũng nắm tấm chắn và trường kiếm giơ lên. Vô luận như thế nào, không thể để cháu của lão Lạc Khắc xảy ra vấn đề được, bất luận thế nào cũng không thể để mới ngày đầu tới đế đô đã xảy ra án mạng được.

Hoắc Ân Tư đột nhiên đang lúc bùng nổ, gầm lên giận dữ, không chỉ có 2 tay, mà toàn thân đều áp tới sau chuỗi chiến phủ, cự phủ, nhân thể 2 thứ hợp nhất, thế không thể đỡ bỏ về phía trường kiếm của hắc y nam hài cùng với thân thể sau trường kiếm.

Hoặc là, chặt đứt kiếm tìm đường sống, hoặc là, người kiếm cùng vong.

Hắc y nam hài phát hiện thình lình xảy ra nguy hiểm, 2 mắt trợn lên, trong ánh mắt phát ra ngọn lửa tử vong, không hề lui mà lại tiến tới nghênh đón, trường kiếm đột nhiên từ ngang dựng thẳng đứng lên, từ chém chuyển sang đâm, mũi kiếm kịch liệt rung lên vòng qua chiến phủ đâm về phía 2 tay đang sau cán búa cùng với vị trí tim của Ái nhân.

Tất cả mọi người đều nhắm mắt lại, 2 chiến sĩ vĩ đại chỉ trong nháy mắt này ắt phải đồng quy vu tận.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 3: Quý Tộc Suy Vong

Trong truyền thuyết, Sáng Thế Thần khi sáng tạo ra các chủng tộc:

Dùng não mình sáng tạo ra Ngũ đại tinh linh.

Dùng tim mình tạo thành Thượng cổ chư thần cai quản nhân gian.

Dùng thân thể mình tạo ra Nhân loại có cùng tướng mạo.

Dùng cánh tay trái linh hoạt của mình sáng tạo ra Tinh linh.

Dùng cánh tay phải khỏe mạnh của mình sáng tạo ra Ái nhân.

Dùng ngũ tạng của mình sáng tạo ra Chu nho.

Dùng chi dưới của mình sáng tạo ra các hệ Thú nhân.

Đúng lúc chỉ mành treo chuông, chỉ có Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn mới có thể phối hợp ăn ý như thế.

Đây là thời khắc lịch sử, cũng là một khắc duy nhất. Chỉ có giờ khắc này, binh khí trước mắt 4 nam hài là thật sự dùng tính mạng cùng với khí thế va chạm cùng một chỗ.

Vũ giả hậu thế cho rằng, vũ khí có thể lấy cứng chọi cứng ngăn chặn một kích trí mạng từ chiến phủ của Hoắc Ân Tư chỉ có song thủ đại kiếm của Dong binh vương Ngã Mễ, mà có thể ngăn chặn trường kiếm quét ngang như độc xà của hắc y nam hài thì cũng chỉ có tám chân của Thần thánh long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn.

Ngã Mễ trường kiếm súc thế đâm thẳng, chặn đúng điểm nối giữa cán búa cùng thân búa của Hoắc Ân Tư, nơi này chính là điểm phát lực của chiến phủ, chỉ có tác dụng lực vào đúng điểm này thì mới có thể khiến cho thế đánh của chiến phủ bị chệch hướng, mũi kiếm Băng Nhận đâm mạnh tới, giữa hoàng hôn, hoa lửa văng đi tứ phía, phương hướng chiến phủ bị chệch, Hoắc Ân Tư áp sát chiến phủ không thể dừng lại lao vào vọt qua người hắc y nam hài, va vào bức tường cao phía sau, tường khẽ rung lên rồi ầm ầm đổ xuống đất.

Tám chân của Đại Thanh Sơn xoay tròn chặn trường kiếm, kiếm phong từ bên tay phải thuận thế chém xuống trường kiếm, chỉ trong nháy mắt, trường kiếm không ngừng biến đổi phương hướng.

Khi Ngã Mễ lôi Hoắc Ân Tư ra từ trong đồng tường đổ vỡ thì chiến đấu giữa song phương đã có sự thay đổi.

Hai nam hài chiều cao không chênh lệch là mấy, cùng vận hắc y, 2 thanh trường kiếm giữa hư không, 2 cái cương thuẫn bảo vệ thân thể, mà ngay cả tư thế công kích, phòng thủ của 2 người tựa hồ cũng giống nhau như đúc.

Nếu nói nhất định phải tìm ra điểm khác biệt, thì Đại Thanh Sơn sắc mặt ngăm đen, còn hắc y nam hài sắc mặt thì trắng nõn, so với biểu tình lãnh khốc của hắc y nam hài, Đại Thanh Sơn có vẻ giản dị hơn một chút.

Hiển nhiên nam hài kia cũng rất bất ngờ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy đã liên tục thay đổi 2 đối thủ, hơn nữa thế lực đều mạnh như thế, vừa rồi đã là cử tử nhất sinh, hiện tại...

“Đại Thanh Sơn, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa ——” Lâm Vũ Thường cùng Sa Nhược ở ngoài nửa ngày không thấy bọn họ đi ra, cũng rẽ đám người tiến vào, vừa vận thấy một màn kinh tâm động phách trước mắt, Lâm Vũ Thường sốt ruột hô lên.

Hắc y nam hài vừa mới giương kiếm chuẩn bị đánh tới hiển nhiên cũng nghe thấy, “Đại Thanh Sơn?” Miệng hần lẩm bầm 2 câu, đột nhiên ngoái đầu nhìn sang phía Ngã Mễ, nghi hoặc hỏi một câu: “Người là Ngã Mễ?”

Ngà Mễ không nghĩ ra nam hài này có quan hệ gì với mình, vô cùng ngạc nhiên gật gật đầu.

"Hừm ——" Hắc y nam hài sau khi xác nhận xong, trên mặt cực kỳ tức giận, hừ mạnh một tiếng, ném 2 chữ: "Bại hoại", rồi rẽ đám người biến mất.

Mấy nam hài bị công kích đã bước đến, vừa mới chuẩn bị có lời với Ngà Mễ bọn họ, Lâm Vũ Thường cùng với Sa Nhược đã chạy đến bên cạnh Ngà Mễ, mấy nam hài đồng thời phát hiện ra Lâm Vũ Thường, thái độ lập tức trở nên nhiệt tình hẳn lên.

"Ồ, Lâm gia tiểu thư đây mới vừa từ Băng Phong đại lục trở về sao? Hôm trước ta mới đến quý phủ hỏi thăm nàng bao giờ thì trở về." Nam hài vừa rồi bị thương phải băng tay cổ nén đau đón quay sang Lâm Vũ Thường vẫn an.

"Đúng thế, Lâm tiểu thư, lần này cứ tưởng là ta đi, nhưng mà quốc vương không hiểu tại sao lại... Dọc đường đi toàn là ném gió nằm sương a." Nam hài để quốc trung đội trưởng kia cúi đầu thân thiết hỏi, đầu cơ hồ dán sát bên tai Lâm Vũ Thường.

Lâm Vũ Thường chân mày khẽ nhíu lại: "Cảm tạ, chư vị đại thiếu gia, chúng ta còn có việc, hẹn gặp lại." Nói xong, kéo Ngà Mễ cùng Đại Thanh Sơn và Hoắc Ân Tư bước ra ngoài.

Nếu là người khác, khẳng định là sẽ truy vấn một hồi xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng lại là 3 nam hài này, Ngà Mễ chẳng buồn để ý đến đám quan lớn quý nhân chẳng hề có quan hệ gì với mình, Đại Thanh Sơn thì lại càng chẳng quan tâm đến chuyện trai gái này nọ, Hoắc Ân Tư tất hiểu được trong đó có chuyện, nhưng có phải là chuyện gì to tát đâu? Đơn giản là chẳng cần phải hỏi.

Rất nhanh đã từ khu đông đi tới khu vực phía bắc Hoàng cung, không hồ là nơi quý tộc tụ tập, đường nơi này so với những nơi khác đều lớn hơn nhiều, 2 bên đường toàn là những dãy tường cao lớn. Có mấy cái viện từ hiên nhiên là của người vô cùng có thế lực, toàn bộ sân chẳng khác nào một tòa thành độc lập, thậm chí còn có cả đài canh gác nho nhỏ nữa.

Lâm gia phủ đệ cũng thực khí phái, có thể thấy rõ, chủ nhân phủ đệ là quân nhân, trước cửa đứng 4 quân nhân, tay cầm trường kiếm, uy phong凛凛. Thấy Lâm Vũ Thường, 2 người tranh nhau tới đón, 1 người lập tức đi vào thông báo.

Lâm Vũ Thường gọi quân nhân thông báo: "Đợi đã, trưởng tiên giúp ta mang đồ vào, là đám huyễn thú từ huyện giới, cẩn thận một chút. Không cần đi thông báo vội, ta ra ngoài bàn việc rồi sẽ lập tức quay lại." Mấy quân nhân cùng với người đánh xe của dịch trạm cùng nhau đem xe huyễn thú đưa vào bên trong phủ.

Sắc trời càng ngày càng tối dần, khi bọn họ băng qua 2 cái quảng trường, trời đã tối đen.

Căn cứ theo trật tự sắp xếp phủ đệ, rất nhanh đã tìm thấy đường 8 nhà số 8. Phủ đệ trước mắt này hẳn là phủ đệ lớn nhất trong toàn bộ quảng trường, cũng có thể nói, đây rõ ràng là một tòa thành điển hình, bên ngoài là tường cao chừng 6 thước vây quanh. Trong bóng tối, vẫn có thể thấy rõ, trên tường thành cứ cách 15 thước lại có một cái tháp cao chừng 1.5 mét, trên mỗi tháp đều đốt phong đăng.

Cửa lớn đóng kín, bên cạnh có một cái cửa nhỏ mở ra, trước cửa có đứng vài quân nhân để quốc, dưới ánh đèn, có thể thấy rõ người cấp thấp nhất cũng là tiểu đội trưởng.

"Kẻ nào!" Quân nhân uy nghiêm hỏi.

"Chúng ta tới tìm Trì Hàn Phong tiên sinh. Chúng ta là đệ tử của hắn." Ngà Mễ bước nhanh tới.

"Ồ, là Ngà Mễ các hạ hay Đại Thanh Sơn các hạ?" Mấy quan quân vừa nghe được thân phận người mới đến, lập tức nhiệt tình hẳn lên.

Lúc này, Lâm Vũ thường cũng đã nhớ ra chủ nhân của tòa phủ đệ này là ai, kinh ngạc thốt lên.

"Công tước phủ?!"

Một quân nhân chạy bộ vào, vừa chạy vừa hô: "Ngà Mễ các hạ, Đại Thanh Sơn các hạ tới phủ báai phòng."

Ngà Mễ cùng với Đại Thanh Sơn cũng thật không ngờ lại có danh tiếng đến như vậy, tin tức truyền bá nhanh thế sao? Ngay cả đế đô cũng nhận được tin tức? Xem ra, nếu Trì Hàn Phong này thực sự là gia thần của phủ công tước, cũng sẽ vì thế mà cảm thấy kiêu ngạo.

Chẳng mấy chốc, từ bên cửa vang lên giọng nói ôn nhu dễ nghe của quý tộc suy vong tiên sinh: "Ồ, nghe nói ngoài một kẻ tên là Lôi Cát đến ăn trắng mặc trơn ra, lại tới thêm 2 kẻ ăn trắng mặc trơn nữa sao?"

"Vốn là chuẩn bị trả tiền, hiện tại đến thì thấy không cần nữa, không phải 2, mà là 3 hoặc nhiều hơn nữa, không biết gia thần của phủ công tước có còn phòng có thể ở được không?" Ngà Mễ khẽ thì thầm với Đại Thanh Sơn. Quý tộc suy vong vốn là cai trị một cách dã man, từ nhỏ đã quán chế Ngà Mễ bọn họ một cách đáng lo ngại. Lục Nhi ở giữa không trung bay lượn, vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc cũng khẩn trương rung mình một cái.

Trì Hàn Phong đã từ bên trong bước ra, so với lúc chia tay mấy tháng trước cơ hồ chẳng có gì thay đổi.

"Ồ, xem ra ở đây không chỉ có 2 gã tiểu ngốc nghếch, mà còn có cả 2 thiếu nữ cùng một gã tiểu hỏa tử nha." Trì Hàn Phong khoa trương tiêu sái bước tới gần nhìn kỹ Lâm Vũ Thường cùng Sa Nhược: "À, Ngà Mễ, Đại Thanh Sơn, mới có mấy tháng không gặp, các người lại đi học thói dụ dỗ mấy cô con gái nhà lành. Để ta xem nào, cô --" Hắc chỉ chỉ Sa Nhược: "Nhất định là thích Đại Thanh Sơn có phải không?"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Trì Hàn Phong, Đại Thanh Sơn cùng với Sa Nhượng vốn đã không thể ngẩng đầu lên nổi.

May mà, cục diện xấu hổ rất nhanh chóng bị đánh tan, một thanh âm già nua từ bên trong tòa nhà truyền đến: “Là đồ đệ bảo bối của ta đến đây sao?”

“Sur phụ, là ta, Trì thúc thúc đang kể với chúng ta chuyện người ở đây ăn trắng mặc trơn.” Hiện tại Ngã Mễ đã hiểu rõ chiến thuật dương đông kích tây đánh lạc hướng chú ý.

“Hừ, ở trong cái nhà này hần làm gì có quyền lên tiếng?” Lôi Cát vừa nói vừa từ trong tòa thành bước ra. “Ồ, đây chẳng phải là thiên kim của nhà Lâm bá tước sao?”

“Lôi ma đạo sư, xin chào, ta cùng với Sa Nhượng tiểu thư của Thần Thánh giáo đình mới từ Cấp Mễ Nhân vương quốc trở lại để đô. Ngã Mễ tiên sinh cùng với Đại Thanh Sơn tiên sinh là dong binh chúng ta thuê, chúng ta cùng hần tới tìm Trì Hàn Phong tiên sinh, thật không ngờ có thể được gặp ngài, vô cùng hân hạnh.” Lâm Vũ Thường rất cung kính chào hỏi Lôi Cát.

Vô quyết dày có móng tay nhọn, Lôi Cát tựa như là khắc tinh trời sinh của Trì Hàn Phong, Trì Hàn Phong vừa nghe Lâm Vũ Thường nói một câu thì lại muốn bật lại 2 câu, nhưng rốt cuộc nhịn lại được, theo Ngã Mễ phân tích, chủ yếu là không có sự trợ giúp của Tiểu Bạch, như vậy mặt đối mặt mà không có tọa kỵ, vạn nhất một câu kia chọc giận Lôi Cát, vậy cho dù là 10 huyền thú kỵ sĩ cũng không phải là đối thủ của ma pháp sư chuyên phóng ra ma pháp chú ngữ, cho nên hiền nhiên là rất nhu thuận.

Thấy lão sư, Ngã Mễ lá gan cũng lớn hơn một chút, vội vàng bỏ đá xuống giếng: “Đúng thế đúng thế, Trì thúc thúc có phải là gia thần trong phủ không? Hắc hắc, xem ra lão sư quyền lực còn lớn hơn một chút.”

Lôi Cát sùng sốt: “Gia thần cái gì?”

“Trì thúc thúc nói hần là quý tộc suy vong, Lâm tiểu thư phán đoán hần là gia thần của phủ công tước này, đúng không?” Ngã Mễ chỉ ngây ngốc hỏi. Hiền nhiên, tới mấy năm nay, cách nói quý tộc suy vong cùng với biểu hiện xuất sắc của bản thân quý tộc suy vong, đã để lại rất nhiều ấn tượng trong lòng Ngã Mễ.

Trì Hàn Phong cười gượng hai tiếng, Lôi Cát đưa cánh tay đen đúa khô gầy vỗ vỗ đầu Trì Hàn Phong: “Nhớ cho kỹ, tiểu tử, những lời này ta sẽ nói cho cha ngươi nghe.” Tiếp theo quay sang nói với Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn: “Ta vẫn chưa kịp đề ý đến việc hần lừa các ngươi ở phương diện này, hần là con thứ 2 của Trì công tước, có tước vị bá tước.” Tiếp đó tựa hồ lắc lắc đầu có vẻ không hài lòng: “Ta cứ nghĩ mấy năm nay, các ngươi đã bị lừa nhiều như vậy rồi, tất phải dễ dàng nhìn ra cái đuôi hồ ly mới phải chứ.”

A? Tất cả mọi người đều mở to 2 mắt nhìn, bá tước? Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn có lẽ còn chưa biết ý nghĩa của 2 từ này, nhưng Lâm Vũ Thường với Sa Nhượng thì cảm giác tương phản thực sự quá lớn.

Trì gia được xưng là danh môn trong danh môn tại đế quốc, là 1 trong tam đại thế gia thân với hoàng thất của đế quốc, có quan hệ rất chặt chẽ với quân đội. Trì Thông Vân xuất thân nghèo hèn, một thợ săn bình thường, là chiến hữu sinh tử của Quốc quân sáng lập ra Ngã Mễ đế quốc, một trong tứ đại nguyên soái kiến quốc của Ngã Mễ đế quốc, sau khi Ngã Mễ đế quốc lập quốc, lấy công huân đại phong quân thần, Trì Thông Vân tước vị xếp hàng thứ 2, được chia 6000 mẫu trong thành, trải qua bao thế hệ cùng trấn thủ Thông Vân quan. Từ đó cho đến 500 năm về sau, 13 lịch đại gia chủ không một ai thực lực không từ ngôi vị Nguyên soái trở lên, trừ gia chủ ra, con cháu nhà Trì gia còn có 3 vị nguyên soái khác, tổng cộng Nguyên soái có 16 vị, ngoài ra còn có 7 vị đế quốc quân vụ đại thần, 9 long kỵ sĩ, 5 vị đế quốc Tể tướng, 6 vị vương hậu đế quốc, đế quốc vương hậu đời trước chính là nữ nhi của đương đại gia chủ. Trong 500 năm, từ nhánh chính Trì môn phân ra, quý tộc đạt tước vị hầu tước có 4 nhà, bá tước có 9 nhà, tử tước có 15 nhà, nam tước có 23 nhà, đế quốc kỵ sĩ, lam anh kỵ sĩ cùng quý tộc cấp thấp tại đế quốc thì nhiều vô số kể.

Bất luận là ở đế quốc hay là đối thủ của đế quốc đều truyền lưu một câu như vậy: “Trì môn không ngã, đế quốc bất diệt.” Bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của Trì gia đối với đế quốc.

Nhưng điều làm cho Lâm Vũ Thường cùng với Sa Nhượng kỳ quái chính là, nếu Trì Hàn Phong thực sự là con của đương đại gia chủ, đương đại Trì gia gia chủ chỉ có 2 con trai, hơn nữa có địa vị bá tước, như vậy không thể nghi ngờ gì là chạm tay vào có thể bỏng người. Thế mà sao tới một tin tức cũng chẳng nghe nói đến?

Trì Hàn Phong đi một vòng quanh mọi người, vô cùng kỳ quái hỏi: “Này, Lục Nhi bảo bối đáng yêu của ta đâu? Ta muốn ôm nó một cái.”

Lời còn chưa dứt, Lục Nhi ở trên trời vẫn còn chưa dứt khoát là nên đi hay ở, vừa nghe thấy Trì Hàn Phong nói muốn “Ôm một cái” mấy chữ quen thuộc mà lại đáng khinh, đại não lập tức thiếu dưỡng khí, căn bản không thể khống chế nổi trung khu thần kinh, xương sống co rút lại, đôi cánh lớn cuồn cuộn không chịu bay lên, nhất thời từ trên trời té xuống, vừa vặn nhắm thẳng trước mặt Trì Hàn Phong.

“Kẻ nào?” Trì Hàn Phong còn chưa kịp phản ứng, mấy quan quân đế quốc đã tuốt kiếm xông đến.

Trì Hàn Phong kinh ngạc, rốt cuộc phát hiện dưới chân mình là cái đầu nhỏ của Lục Nhi, cao hứng ngồi chồm hổm xuống, ôm đầu Lục Nhi, lấy thanh âm khoa trương nghẹn ngào nói: “Ồi ôi, rốt cuộc lại được gặp ngươi, ta thật sự muốn ôm ngươi quá, ngươi định bay ư? Thật vậy không? Trời ơi, trời không phụ người có lòng nhà, Lục Nhi, đừng khóc mà, không cần nước mắt ngăn nước mắt dài như thế, ta biết ngươi là vì nhớ ta, ta biết, ngươi trong lòng cảm kích ta, ta biết...”

Có quý mới biết, Thần thánh cự long trừ danh dừng mảnh vô địch trong thời khắc này lệ tuôn đầy mặt nguyên nhân thực sự là bị dọa a. Bất quá, nguyên nhân này cũng chỉ có Ngã Mễ sau này đoán ra, đương sự Lục Nhi khi đó đã có thể hóa thành nhân loại, nhưng sống chết cũng không chịu thừa nhận, đó

cũng là chuyện duy nhất mà Thần thánh lục long Sư Thái Mục Cách Nhĩ Tái cả đời không dám thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 4: Trường Phong Ngạo Thiên

Từ thần có tên không?

Có lẽ trước kia thì không có, nhưng mà, từ khi tổ hợp Nhân Long Thần bước tên sân khấu lịch sử, Từ thần đã có tên.

Hắn, chính là Từ thần theo cách gọi của người trên thế gian: “Long vương mặt đen.”

Từ lúc hắn lấy thân phận “Long vương mặt đen” xuất hiện, đi tới bất cứ đâu cũng chỉ thấy phát ra khí tức tử vong khủng bố.

Mặc dù, hắn không hề trải qua trận chiến Ngâm Phong, mặc dù, hắn không xuất hiện sớm như Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn, nhưng khi hắn thực sự xuất hiện trước mặt thế nhân, điều mang đến không phải là sự kinh ngạc, mà khiến cho tất cả mọi người đều phải rung động.

Trong truyền thuyết, trừ một số thành viên trung tâm của Tiểu Dong binh đoàn, chưa từng có ai thấy được nụ cười trên khuôn mặt hắn.

Truyền thuyết kể lại rằng, trong truyền kỳ về cuộc đời truyền kỳ tràn ngập sắc thái thiết huyết (máu và sắt) của hắn, hắn đã từng một lần khóc, nhưng không có bất kỳ kẻ nào trông thấy, cho dù là dong binh vương truyền kỳ Ngã Mễ cũng chưa từng thấy nước mắt trên khuôn mặt hắn, lần đó, nước mắt xuyên thấu qua lớp mặt nạ tử vong không ngừng trào ra, nhỏ xuống đất.

Từ thần – Truyền kỳ về Hắc diện Long vương

Tri Hàn Phong cùng Lô Cát nhiệt tình tiếp đón đoàn người tiến vào một gian phòng khách rộng rãi thông thoáng, bùng lên cả phê thom ngào ngạt.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân, một hắc y nam hài nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Là hắn? Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn và Hoắc Ân Tư đều giật nảy mình, nam hài này chính là kẻ đã từng đánh nhau với họ lúc chiều, Hoắc Ân Tư đuổi tay ra nắm lấy đại phu phía sau.

“Ngạo Thiên, lại đây, giới thiệu cho người mấy người bạn tốt.” Tri Hàn Phong nhiệt tình gọi một tiếng.

Hắc y nam hài hiển nhiên cũng phát hiện ra bọn họ, hừ một tiếng rất không tình nguyện bước đến. Tri Hàn Phong cảm giác rất linh mãnh, lập tức phát hiện trong không khí tồn tại chút gợn gao: “Ngạo Thiên, đây chính là Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn mà lâu nay ta hay nhắc đến với người, đây là con trai của đội trưởng Ngân Sắc Tuyệt Lang dong binh đoàn Cấp A, Hoắc Ân Tư; đây là con thứ của ca ca ta, Tri Ngạo Thiên, các người sao vậy? Đường như có gì đó không ổn?”

Ngã Mễ ho khan một tiếng, vẫn tắt lại chuyện đã xảy ra hồi chiều.

Tri Hàn Phong hiểu tính Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn thậm chí còn hơn cả tính cháu mình, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn cũng không phải kẻ thích gây chuyện, như vậy... Hắn đem ánh mắt hồ nghi hướng về Tri Ngạo Thiên.

Hắc y nam hài xem ra là không tránh khỏi, gắng sức nặn ra mấy chữ: “Mấy tên tiểu hài tử nhà Đặc Lạp Hoa ở trên đường dám thu bảo hộ phí với đám tiểu thương, thế là đánh nhau, kết quả, Ngã Mễ bọn họ lại trợ giúp mấy tên hỗn đản kia, sau đó thì ta biết thân phận của bọn họ, bèn rời đi.”

Nghe ra nguyên nhân là như vậy, Ngã Mễ bọn họ cũng vô cùng xấu hổ, liền nói qua loa một chút, lúc ấy thấy mấy tay quân nhân đế quốc bị đánh, vì không biết làm thế nào nên mới ra tay.

Lâm Vũ Thường ngồi ở một bên, đột nhiên bỏ một câu: “Tri tiên sinh, vì sao giữa Tri gia cùng với Đặc Lạp Hoa hầu tước gia lại rồi tình rồi thù lên thế này? Các người đều là đế quốc tam đại thế gia mà?”

Tri Hàn Phong cười khò một tiếng, kể lại một đoạn cổ sự phát sinh từ nhiều năm trước.

21 năm trước, Tri Hàn Phong năm ấy 17 tuổi, vừa vặn bằng với lứa tuổi của Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Tri Ngạo Thiên hiện tại, tại Đế Quốc Kỳ Sĩ học giáo vĩnh viễn bài danh người xuất sắc đệ nhất, tại đợt tổng tuyển cử Huyền thú kỳ sĩ 5 năm diễn ra 1 lần, với thực lực chẳng ai sánh bằng đã đoạt được đệ nhất danh huyền thú kỳ sĩ dự bị.

Trải qua gian nan đột phá, Tri Hàn Phong thông qua Huyền thú thí luyện chính thức trở thành Huyền thú kỳ sĩ.

Bởi vì Huyền thú kỳ sĩ có thể đào tạo ra, cho nên trong quân đội đế quốc, cự long kỳ sĩ chỉ là tượng trưng, còn Huyền thú kỳ sĩ mới là trụ cột để tổ chức

xây dựng quân đội để quốc. Trải qua quá trình chọn lựa nghiêm khắc, Huyền thú kỵ sĩ đều có thực lực kinh người, một Huyền thú kỵ sĩ sau khi được chuyển chức thường thường có thể đấu với khoảng 100 kỵ sĩ bình thường. Để cam đoan độ trung thành của kỵ sĩ, đế quốc sử dụng một loại biện pháp trực tiếp mà hữu hiệu.

Đó là một bộ phương pháp tổ chức quản lý vô cùng nghiêm mật, những người khác khi chứng kiến bộ phương pháp này thì chỉ biết vỗ án kinh ngạc.

Dựa theo quy củ của đế quốc đối với Huyền thú kỵ sĩ, mỗi lần đào tạo huyền thú kỵ sĩ tổng số đại khái vào khoảng 20~25 người, toàn bộ huyền thú kỵ sĩ sẽ tiến hành chuyển chức trong vòng 5 năm, từ bỏ hết thầy công chức hoặc tư chức, chia thành 2 nhóm, một nhóm làm quốc quân tùy thân hộ vệ, nhóm còn lại làm hộ vệ cho thái tử, nếu quốc quân còn chưa lập thế tử, vậy sẽ làm hộ vệ cho quốc quân.

Trong 5 năm tối ngày chung sống này, quân thân trong lúc đó thường thiết lập được một sự thấu hiểu trực tiếp, một quân chủ vô luận thế nào cũng sẽ không quên những kỵ sĩ cùng mình sớm tối bên nhau suốt 5 năm. Bởi vậy, Huyền thú kỵ sĩ có thể vô cùng yên tâm rằng tài hoa của mình có thể được trung tâm quyền lực chú ý tới.

Năm năm sau, những huyền thú kỵ sĩ đã hoàn toàn quen thuộc với tác phong của đế vương bắt đầu tiến vào phục dịch trong quân đội, lúc này, bọn họ cấp bậc tối thiểu cũng là đế quốc trung đội trưởng chương quân 1000 binh lính đế quốc, hơn nữa nếu trong nhiệm kỳ không mắc phải sai lầm đáng kể nào mà nói, chỉ trong khoảng từ 2~5 năm là có thể trở thành đế quốc đại đội trưởng. Nếu một kỵ sĩ không phải là huyền thú kỵ sĩ mà muốn từ trung đội trưởng thăng chức lên đại đội trưởng thì có lẽ phải mất hơn 10 năm.

Hiện tại đế quốc biên quan tổng đốc, nắm giữ chức vụ tướng quân, tham quân cũng phải tới hơn 70% là huyền thú kỵ sĩ.

Tri Hàn Phong bị phân phối đến làm hộ vệ cho đế quốc thái tử, đây đại khái là quyết định của Vương hậu đương thời, Vương hậu khi đó là muội muội của Tri Đại Thành, phụ thân của Tri Hàn Phong, có thể là hy vọng cháu ruột mình có thể tạo dựng được quan hệ tốt đẹp với đế vương tương lai.

Trong 1 năm đầu, Tri Hàn Phong trong 1 lần cùng thái tử ra ngoài tuần tra biên thùy, giữa đàn ngựa nổi loạn đã cứu được thái tử ra. Cho nên, tước vị cũng từ công tước được đặc cách bỏ qua từ tước để thăng lên thành thế tập bá tước.

Nhưng mà, sang đến năm thứ 2 thì lại xảy ra một chuyện vô cùng xấu hổ.

Trong một lần đi cùng thái tử ra ngoài tuần tra khu vực bắc bộ, đồng hành còn có Đặc Lạp Hoa hầu tước gia gia chủ đương nhiệm năm ấy 19 tuổi. Bác Đắc Đặc Lạp Hoa phát hiện ra một thiếu nữ xinh đẹp, lúc ấy bèn nghiệm chứng câu danh ngôn không phải anh hùng cũng yêu mỹ nữ, bèn tiến tới tán tỉnh cô gái. Về lý mà nói thì điều này cũng không ảnh hưởng đến việc đại cục. Nhưng mà bạn trai của cô gái —— một thợ săn sau khi phát hiện được, bèn bắn 1 mũi tên cảnh cáo Bác Đắc Đặc Lạp Hoa, làm trầy da Bác Đắc Đặc Lạp Hoa. Khuôn mặt trắng trẻo của y thẹn quá hóa giận. Bác Đắc Đặc Lạp Hoa bèn vùng kỵ sĩ kiếm lên chém đứt bả vai thợ săn nọ.

Năm đó Tri Hàn Phong tính tình cũng không được “tốt” như hiện tại, lúc ấy nộ hỏa ngút trời, hét to một tiếng muốn cùng Bác Đắc Đặc Lạp Hoa tiến hành kỵ sĩ quyết đấu.

Nhìn thấy thợ săn trong vũng máu cùng với ánh mắt phun ra lửa của Tri Hàn Phong, Bác Đắc Đặc Lạp Hoa lập tức tỉnh táo lại, điều đầu tiên nghĩ đến là biểu hiện nổi trội xuất sắc của Tri Hàn Phong trong đợt chọn lựa huyền thú kỵ sĩ, mở hôi lập tức tóa ra. Vừa mới chuẩn bị cự tuyệt, nhưng thật không ngờ, Tri Hàn Phong đã hô lên một cái rồi lao đến, kỵ sĩ trường thương chính diện đâm tới. Bác Đắc Đặc Lạp Hoa dùng tấm chắn hộ vệ, thúc ngựa chạy về phía thái tử, hy vọng thái tử cứu hãn. Tri Hàn Phong lập tức phá quỹ kế của Bác Đắc Đặc Lạp Hoa, nhanh chóng thúc Tiểu Bạch, kỵ sĩ thương trong tay xẹt qua một đạo hồ tuyến, dính chặt Bác Đắc Đặc Lạp Hoa cùng với tọa kỵ trên mặt đất.

Bác Đắc Đặc Lạp Hoa trong lần thứ nhất quyết đấu vẫn chưa chết, nhưng kỵ sĩ thương đã tạo thành vết thương vượt quá phạm vi được vật cùng với Thần thánh hệ ma pháp có thể cứu chữa, chân trái từ đó về sau bị tàn phế.

Đến đây, hai nhà kết thành oán thù khó giải.

Theo như lời thái tử kể lại thì, lúc ấy đường huynh Tri Hàn Phong của mình đã rơi vào trạng thái điên cuồng, ngọn trường thương lạc kia tựa hồ từ trên trời giáng xuống, trước mắt đứng nói là người mà ngay cả một con voi cũng sẽ trực tiếp bị đâm thủng.

Để tránh nhắc lại sự tình, Tri gia gia chủ Tri Đại Thành đã ra mặt tới cửa xin bồi thường, hơn nữa còn an bài Tri Hàn Phong ngừng hãn nhiệm vụ hộ vệ thái tử, quay lại lãnh địa được thừa kế Thông Vân quan làm đế quốc trung đội trưởng, sau này, quay về thủ đô đế quốc một thời gian ngắn để tạm từ chức xong, rời khỏi Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục tới Băng Phong đại lục, hoặc là dùng từ đây đi sung quân thì càng chính xác hơn.

Nhưng mà, Bác Đắc Đặc Lạp Hoa vẫn không quên mối thù này, hơn nữa ra sức đào tạo con cháu mình, hy vọng có một ngày sẽ có thể đánh đổ Tri gia.

Nói tới đây, Tri Hàn Phong phá lệ thờ dài một hơi, “Đương nhiên, cũng không thể lấy cớ vì thế mà nói là không có chút trách nhiệm nào với Ngạc Thiên.”

Tri gia lúc Ngạc Thiên được hơn 10 tuổi đã hình thành một đoạn giáo dục cách ly với môi trường bên ngoài.

Phụ thân Tri Hàn Phong hàng năm thường đi thị sát quân đội các nơi, đại ca hãn thi trấn thủ Thông Vân quan, trưởng tử cùng thê tử đều ở Thông Vân quan, mà Tri Ngạc Thiên từ nhỏ thân thể không được khỏe cho nên luôn sống ở đế đô, 10 năm đó, trừ các dịp lễ tết ra, sinh hoạt của Tri Ngạc Thiên không tồn tại chút tình cảm nào. Sau này, lúc tiến vào Kỵ Sĩ học giáo, đối mặt với Tri gia quyền khuynh thiên hạ, tất cả bạn học đều có một trong ba loại biểu hiện, hoặc là đám người nhà quan lại quần áo lụa là luôn tỏ vẻ kính nhi viễn chi, hoặc là đám trong lòng luôn đồ kỵ lúc nào cũng châm chọc khiêu khích, hoặc là kẻ hy vọng thu hoạch được gì đó từ hãn, liều mạng tiếp cận; sau khi gặp phải vài lần đã kích như vậy, bắt đầu trở nên chẳng muốn làm quen với ai, dần dà càng về sau lại càng không thích làm quen với ai, cuối cùng tạo thành tập quán lãnh khốc chẳng nói chẳng rằng.

Tri Hàn Phong cùng Lôi Cát sau khi trở lại đế đô không được bao lâu thì phát hiện ra tập quán này của Tri Ngao Thiên, lại thường nghe nói hấn hay đánh nhau với đám hải tặc nhà Bắc Đắc Đặc Lạp Hoa, lúc ấy cảm thấy vô cùng áy náy và lo lắng, không phải lo lắng vì sợ Tri Ngao Thiên bị thương, căn cứ theo những chiến tích trước đó, biểu hiện của Tri Ngao Thiên cực kỳ ưu tú, nhưng loại tính cách lãnh khốc không thể sống cùng người khác thật sự khiến cho người ta phải đau đầu.

Sau khi cùng với Lôi Cát cẩn thận hàn huyên, phỏng chừng nếu như Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn không gặp phải chuyện gì lớn thì hẳn là 1 năm sau sẽ tiến vào đế đô Sử Khâm Bố Lôi. Với tính cách sinh động của Ngã Mễ cùng tính cách hàm hậu của Đại Thanh Sơn, có lẽ có thể hòa tan loại tính cách này của Tri Ngao Thiên; theo cách lý giải này, Tri Hàn Phong cùng với Lôi Cát cố ý vô tình nhắc tới những chuyện thú vị về Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn trước mặt Tri Ngao Thiên.

Trong lòng Tri Ngao Thiên cũng mơ hồ ngóng trông tới đồng bọn có thể cùng nói chuyện, nhưng thật không ngờ rằng lần đầu tiên gặp mặt lại là như vậy...

Ngã Mễ đầu óc phản ứng vô cùng nhanh, lập tức liền hiểu ra ý tứ của Tri Hàn Phong cùng với Lôi Cát, nhiệt tình gọi Đại Thanh Sơn và Hoắc Ân Tư tới làm quen với Tri Ngao Thiên một lần nữa, nắm thật chặt bàn tay lạnh như băng của Tri Ngao Thiên.

Tri Ngao Thiên cũng cảm thấy rất xấu hổ, miễn cưỡng cười cười.

Bên ngoài phòng đột nhiên lại vang lên tiếng bước chân, hơn nữa là tiếng bước chân của một nhóm người khá đông, một lão giả tóc hoa râm dẫn theo một số quan quân đế quốc đang bước tới. Trong khi đám người Đại Thanh Sơn, Ngã Mễ còn chưa biết là chuyện gì, toàn bộ đám người Tri Hàn Phong, Tri Ngao Thiên, Lâm Vũ Thường đã đứng dậy khỏi ghế, Tri Hàn Phong kinh ngạc hô lên một tiếng: “Cha, sao người lại quay về?”

A? Là công tước? Ngã Mễ cũng vội vàng đứng dậy khỏi ghế.

Tựa hồ là vừa mới từ phương xa trở về, tất cả mọi người có vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng mà không thể nào che giấu được khí chất đặc thù của quân nhân, nhất là bản thân công tước, rõ ràng là quen cảnh dài nắng dầm sương, màu da đen sạm, mày rậm xé lên, dưới lông mi là ánh mắt hẹp dài lóe lên như thiểm điện, căn cứ theo tuổi của Tri Hàn Phong, có thể đoán được tuổi của công tước đại khái khoảng chừng 60, bất quá nhìn bề ngoài tựa hồ như chỉ mới khoảng 50, không có râu, dưới cằm cùng hai bên quai nón râu ria vô cùng sạch sẽ. Vận một bộ quân phục tiêu chuẩn lễ nghi của đế quốc quân nhân, trên vai trái thêu tượng trưng một con phi long khổng lồ màu đỏ, khiến cho bất luận kẻ nào lần đầu gặp mặt cũng có cảm giác lão nhân này mạnh mẽ hữu lực tựa như được đào ra từ đá hoa cương.

Lão nhân cũng phát hiện ra trong nhà đột nhiên xuất hiện thêm rất nhiều người, vô cùng sáng khoái cười: “Ồ, náo nhiệt thật đấy, ở đâu ra nhiều thiếu niên như vậy? Không cần nói với ta, để ta đoán xem nào.”

“Ngươi là Lâm gia tiểu nữ nữ a, ánh mắt trông giống hệt như cha ngươi.” Lão nhân đầu tiên nhận ra Lâm Vũ Thường, “Tình báo mới nhất là ngươi đi sứ sang Cáp Mễ Nhân đế quốc...”

Ánh mắt công tước như sét đánh trong đại sảnh quét qua người Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn: “Các ngươi không phải là Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn đã liên thủ đánh gục ác long Ngâm Phong, hơn nữa còn đoạt được hơn 100 vạn kim tệ từ tay người Cáp Mễ Nhân đế quốc đấy chứ?” Công tước lời còn chưa dứt, phía sau ông ta đám quan quân đế quốc hiển nhiên đều đã bị chấn động cực lớn, mấy người đều ngậm trao đổi ánh mắt với nhau.

Tri Hàn Phong, Lôi Cát cùng với Tri Ngao Thiên hiển nhiên chưa từng nghe thấy những sự tích mới nhất của Ngã Mễ bọn họ. Mà Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Lâm Vũ Thường, Sa Nhược đều chấn kinh trước lực quan sát của công tước đại nhân, có lẽ chỉ có nhân tài như vậy mới có thể trở thành cột chống trời của quân đội đế quốc.

Ngã Mễ nở nụ cười nhất quán của mình, dùng khẩu khí vô cùng thân cận nói với công tước: “Công tước gia gia, có thể đạt được những thành tích như vậy, đều là nhờ vào công ơn dạy dỗ của Tri Hàn Phong thúc thúc cùng với sự bồi dưỡng của Lôi Cát lão sư.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 5: Âm Mưu Chính Tại

Trong tổ hợp Nhân Long Thần, Hắc điện Long vương là người gây ra nhiều tranh cãi nhất.

Có người nói, tính cách hấn trong nóng ngoài lạnh, nhưng số người cho rằng hấn lãnh khốc vô tình thì còn nhiều hơn.

Có người nói, hấn trong việc dùng binh rất có cơ mưu, lại càng nhiều người cho rằng hấn chính là lưỡi mâu sắc bén nhất của Dong bình vương trong tất cả các trận chiến, đúng như câu người đời sau vẫn hay lưu truyền về tổ hợp hoàng kim: “Từ chiến Đại Thanh Sơn, đột kích Tri Ngao Thiên.” Câu trước là để chỉ việc Đại Thanh Sơn cực kỳ am hiểu lĩnh vực phòng thủ đội ngũ của trọng bộ binh, bất luận gặp phải loại trùng kích gì đi chăng nữa, vẫn như một thanh sơn (ngọn núi xanh) lừng lừng không thể suy chuyển, hơn nữa càng gặp phải áp lực lớn thì kháng lực lại càng lớn; còn câu sau là để hình dung sở trường xuất lĩnh đội hắc trọng kỵ binh với lực trùng kích không thể ngăn cản của Tri

Ngạo Thiên, có lẽ kể cả có đặt một ngọn núi trước sở chỉ huy bộ đội của hắn, cũng sẽ bị phá hủy hoàn toàn. Đương nhiên, cũng có rất nhiều người tranh luận, rốt cuộc là mâu của Trì Ngạo Thiên lợi hại hay thuận của Đại Thanh Sơn kiên cố? Đáng tiếc, lịch sử cũng không cho 2 chuyên gia dùng binh này có cơ hội giao thủ.

Tất cả bằng hữu cùng với địch nhân đều có chung một nhận định về vấn đề: Trì Ngạo Thiên là một nam tử cực kỳ tuấn mỹ.

Làn da trắng trẻo, mi dài mà lại dày, ánh mắt hẹp dài, mũi thẳng tắp, đôi môi luôn nhếch lên đồ mọng, dây cột tóc phiêu dạt tại mái tóc đen dài phía sau, thích mặc áo choàng đen, áo choàng đen dễ dàng làm nổi bật thân hình cực kỳ cân đối của hắn, mười ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc, linh hoạt vô cùng.

Bất luận là xuất hiện trong tình huống xã giao hay là trên chiến trường, Trì Ngạo Thiên thùy chung vẫn là tiêu điểm trong ánh mắt của mọi người.

Mà ngay cả địch nhân của Hắc điện Long vương cũng không thể không thốt lên: “Ác ma có năng lực khủng bố, ác ma có tâm linh tà ác, khẳng định cũng sẽ có được tướng mạo của ác ma.” Nói như vậy không biết là một lời ca ngợi hay là lời công kích nữa.

Từ thân – Truyền kỳ về Hắc điện Long vương

Dưới ánh mắt chăm chú theo dõi của mọi người, Ngã Mễ giản lược kể lại một loạt những hệ liệt từ khi Tiểu dong binh đoàn được thành lập cho tới bây giờ, đương nhiên chính là chuyện làm thế nào gây ra tổn thất kinh tế lớn cho dân chúng Cấp Mễ Nhân vương quốc, chỉ là, Ngã Mễ đã sử dụng kỹ xảo cao siêu, trước tiên diễn giải Trì Hàn Phong tiên sinh làm thế để bóc lột người Cấp Mễ Nhân, tạo thành tổn thất to lớn về mặt vật chất lẫn tinh thần miêu tả một phen, rồi mới đem mình cùng với Đại Thanh Sơn “đổi trắng thay đen” trở thành người bị hại, tuy rằng sự thật quả thực là như thế, nhưng mà cũng không quá tới mức như lời Ngã Mễ nói, dựa theo cách nói của hắn, Trì Hàn Phong phóng chừng phải bồi thường hắn không chỉ 100 vạn tiền phí tổn thất tinh thần.

Khi nói đến đoạn Ngã Mễ để Đại Thanh Sơn một mình bảo hộ Sa Nhược tới Tuyết Nguyên thành, Trì Hàn Phong trên mặt bỗng lộ ra nụ cười kiêu bồng dung hiểu ra, còn Sa Nhược thì sắc mặt đã đỏ bừng rồi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Ngã Mễ đã là một siêu diễn giảng sư, có lẽ đây là ích lợi thu được từ việc nhiều lần phải thí luyện khi đối mặt với những sự kiện lớn tại Cấp Mễ Nhân vương quốc, cho dù là chỉ giản lược kể lại cổ sự, cũng đủ để khiến cho mọi người hoặc là sợ hãi than hoặc là lo lắng, Trì Ngạo Thiên cùng với Hoắc Ân Tư hai nam hai nữ trên mặt đều lộ ra biểu tình hâm mộ không thôi.

Công tước khẽ vuốt cằm: “Quả nhiên, anh hùng xuất thiếu niên, những đứa trẻ con nhà nghèo đã sớm thành người. Ngã Mễ trí mưu đều giỏi, Đại Thanh Sơn mạnh mẽ mà không kiêu, Hoắc Ân Tư xem ra thực lực lại càng không tầm thường. Ngạo Thiên, người về sau phải chuyên ở bên cạnh Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn cùng với Hoắc Ân Tư bọn họ, không cần gây náo loạn với đám người kia nữa, ngày nào cũng có người tới đưa cáo trạng trước mặt ta.”

“Vâng, gia gia.” Trì Ngạo Thiên biểu tình cũng trở nên thân mật hơn rất nhiều.

“Cha, sao người lại từ biên quan quay về vậy?” Trì Hàn Phong nghiêm trang như là tế tự đang đứng trước bàn chính kinh tại thánh điện cầu nguyện – Đương nhiên đây là cảnh tượng mà Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn chưa từng thấy bao giờ.

“Ha ha --” Trong đại sảnh vang lên tiếng cười sang sảng của công tước, “Ngạo Thiên, còn 2 ngày nữa chính là đại hội chọn lựa Huyền thú kỳ sĩ, phụ thân người quá bận rộn tại biên ngoại, còn ta, người thường cũng không quản được ta, cho nên ta quay về để cổ vũ cho người.”

“Cảm ơn gia gia.” Trì Ngạo Thiên mắt nhìn chăm chăm xuống đất, khẽ nói.

Công tước hiển nhiên cũng đã quen với biểu hiện kỳ quái của cháu nội mình, không hề trách cứ, sau khi khách khí đàm ba câu với khách khứa, lại để cho Trì Hàn Phong tiếp tục chiêu đãi, còn mình thì dần thuộc hạ đi nghỉ ngơi.

Trì Hàn Phong nhìn trời đã khuya, có ý sắp đặt cho 3 nam hài nhóm Ngã Mễ ở chung phòng với Trì Ngạo Thiên, sau đó lệnh cho bọn họ đưa 2 vị tiểu thư về nhà.

Ban đêm, 4 nam hài ở chung một phòng cùng hàn huyên một hồi, bản thân đều rất bội phục vũ kỹ của đối phương – những người bạn cùng lứa tuổi, Trì Ngạo Thiên lần đầu tiên chủ động cùng mọi người nói chuyện.

Đêm đã khuya, sau khi hẹn ngày mai Ngã Mễ sẽ cùng với Trì Ngạo Thiên tiến hành một lần thử vũ kỹ, mấy nam hài cùng đi ngủ sớm. Tại những nơi mà bọn họ không trông thấy hiện cũng đang diễn ra mấy màn kịch đặc thù:

Màn kịch 1:

Trong thư phòng của công tước, Trì Hàn Phong cùng với Lôi Cát và công tước vừa mới thay đổi y phục hàng ngày cùng ngồi uống trà.

Trì Hàn Phong vẫn vô cùng quan tâm tới Ngã Mễ, lại một lần nữa nói với Lôi Cát: “Lôi Cát, ngày mai sẽ là ngày cuối cùng báo danh tham gia lựa chọn huyền thú kỳ sĩ, với thực lực của Ngã Mễ khẳng định có thể dễ dàng trở thành huyền thú kỳ sĩ, vì sao chúng ta không đi báo danh?”

Lôi Cát khòe miệng lóe lên một nụ cười cao thâm: “Công tước, Hàn Phong, ta có biết một ít chuyện không thể nói ra được, có điều như vậy cũng đủ để quyết định, Ngã Mễ không thể có huyền thú được. Ngoài ra, hắn năm nay mới có 18 tuổi, nếu ta nói không đúng, vậy 5 năm sau cũng có cơ hội tham gia chọn lựa lại, người không cần lo lắng.”

Công tước hiển nhiên là một người có khả năng quan sát cực kỳ tinh tế, ông ta đặt chén trà xuống: “Hàn Phong, nếu Lôi Cát tiền bối đã nói như vậy, ta nghĩ cảm tình của người đối với Ngã Mễ cũng sẽ không thấp hơn người, người không cần nói nữa. Ta từ biên giới bắc bộ trở về, trên đường thu được rất nhiều tư liệu về việc Lâm gia đi sứ Cáp Mễ Nhân vương quốc lần này, trong đó điều khiến người ta ngạc nhiên nhất chính là, có một nhóm Mặc Hắc Câu huyền thú kỵ sĩ bộ đội tập kích đoàn sứ thần, hơn nữa còn đánh bị thương ngoại vụ thứ trưởng của đoàn sứ thần.”

“Cái gì?” Tri Hàn Phong cùng với Lôi Cát đều không biết tin tức này, cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Mặc Hắc Câu chỉ có bắc bộ đế quốc sản sinh ra, vì loài ngựa này trừ việc phát huy được tác dụng trong phòng ngự vùng bắc bộ thì tại những địa phương khác, do địa hình tương khắc, tính thực dụng của loài ngựa này không lớn lắm, cho nên trong mỗi lần chọn lựa huyền thú, thường thường chỉ có một hai thớt trúng tuyển, cứ căn cứ vào đó thì có thể dễ dàng tra ra là ai đã tập kích đoàn sứ thần.

“Các người không cần phải lo việc tra cứu trong sổ các huyền thú kỵ sĩ nữa, ta đã bố trí người đi tra xét rồi, trước mắt 9 vị Mặc Hắc Câu huyền thú kỵ sĩ của đế quốc khi xảy ra vụ án thì quân đội có chứng cứ chứng minh không phải là bọn họ,” công tước chân mày hơi nhíu lại, “Tam đại thế gia của đế quốc đều biết bí mật để tiến vào thông đạo của Huyền Thú thánh viên, mà lần tập kích này tất nhiên có liên quan đến huyền thú, cho nên ta lo là trong đế quốc tam đại thế gia có đệ tử phỏng chừng không thể thông qua lựa chọn Huyền thú kỵ sĩ, cho nên phòng ngừa chu đáo, ra tay từ trước. Ta mới đầu nghĩ đến các người vì đồ đệ của mình mà tiên hạ thủ vi cường, nhưng điều này tựa hồ không phải là thái độ làm người của các người, sau lại nhận được tin tức về biểu hiện xuất sắc của Ngã Mễ bọn họ, liền nghĩ tới Hầu tước gia...”

Tri Hàn Phong cùng với Lôi Cát trên mặt đều lộ ra một chút biểu tình xấu hổ, nếu không phải có một số chuyện đặc thù phát sinh, lần này tập kích đoàn sứ thần tất nhiên sẽ xuất hiện thân ảnh của 2 người bọn họ.

May mắn, may mắn.

Lôi Cát tỏ vẻ đồng tình với ý kiến: “E rằng người nói đúng, mặc dù mới trở lại đế đô nhưng ta biết, hầu tước gia hiện tại con đàn cháu đống, nhưng có một đứa con cả hiện tại 23 tuổi đang giữ chức vị đế quốc trung đội trưởng, hơn nữa thực lực lại rất tầm thường, nếu năm nay hắn không thể trở thành Huyền thú kỵ sĩ, vậy lần tiếp theo đã vượt quá độ tuổi cho phép là 25.”

“Hầu tước vẫn là một đối thủ rất mạnh đấy, ta sợ rằng hắn sẽ gây ra chuyện gì đó khác nữa, cho nên mới quay về, hy vọng hắn còn có thể bán cho ta chút mặt mũi a.” Công tước nhìn về hướng phủ hầu tước.

Màn kịch 2:

Phủ Lâm gia bá tước, bá tước, bá tước phu nhân, Lâm Vũ Thường, Sa Nhượng đang ngồi nói chuyện phiếm với nhau, đầu thu đã có phần se lạnh, lò sưởi trong tường lửa nổ lép lép.

Trong lúc đang nghe Lâm Vũ Thường tíu tít kể lại những chuyện cũ gặp phải trên đường đi, bá tước phu nhân sắc mặt ra chiều đại biến, con đi ngàn dặm mẹ lo lắng, cho dù chỉ là nghe kể lại, nhưng cứ nghĩ đến tình huống nguy hiểm ngay lúc đó, cũng có phản nghĩ mà sợ, trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Thân là đế quốc tướng quân, bá tước đối với chuyện sinh tử đã cảm thấy rất bình thường, mặc dù là phát sinh trên người chính nữ nhi của mình, tuy rằng cũng có phần lo lắng, nhưng hiện tại mọi người đã ở trước mặt rồi, nhất định là không có vấn đề gì.

Bá tước nghe xong, nhàn nhạt nói một câu: “Lựa chọn huyền thú kỵ sĩ đến nơi rồi, ta không hy vọng sẽ xảy ra chuyện gì, các người 2 ngày này trừ nhà công tước ra, không được chạy loạn lung tung đâu đấy.”

Sau đó, khi chỉ còn riêng 2 vợ chồng cùng trao đổi, bá tước ưu tư nói: “Vốn ta vẫn không muốn tham gia vào việc tranh đấu của đế quốc tam đại thế gia, nhưng xem ra lần này không thể tránh khỏi rồi. Chúng ta hiện tại chỉ có 1 lựa chọn, chính là đứng cùng một chiến tuyến với công tước. Lựa chọn này về công, về tư, vì nước, vì quân đều hẳn là lựa chọn tốt nhất a. Nếu công tước hôm nay đã quay lại đế đô, sáng sớm mai chúng ta hãy đi báo phỏng một chút a, cảm tạ ơn cứu mạng của đệ tử nhà bọn họ đối với Vũ Thường, thuận tiện biểu hiện thái độ của chúng ta một chút.”

Tiếp theo, trên mặt bá tước đột nhiên lộ ra một nét cười cổ quái: “Nàng vừa rồi trong lúc nghe nha đầu kể chuyện, có cảm thấy cách nói của nó về tiểu dong binh kia có một chút đặc biệt không, dường như là cực kỳ biểu dương nha.”

Bá tước phu nhân sau khi xác định được phương hướng của chồng, trên mặt cũng nở nụ cười về hiểu ý: “Con gái thiếp đương nhiên là thiếp phải hiểu rõ nhất rồi, ha ha, ngày mai chúng ta đi xem xem, rốt cuộc là dạng nam hài vĩ đại nào lại có thể vượt qua mấy trăm nam hài tại đế đô, đoạt được hảo cảm của nữ nhi bảo bối của chúng ta. Bất quá nghe nói nam hài kia cũng không tệ lắm, có trí tuệ, quan trọng hơn là xem nhẹ tiền tài, lại có lòng cảm thông. Có điều tựa hồ không quá để tâm tới nữ nhi nhà chúng ta nha, tóm lại là phải xem cho kỹ đã.”

Màn kịch 3:

Trong một quý tộc phủ đệ.

Một kỵ sĩ toàn thân hắc giáp vô cùng cung kính nửa quỳ trước mặt một vị quý tộc sắc mặt nghiêm nghị.

“Nhiệm vụ thất bại à?” Quý tộc nghiêm khắc hỏi.

“Đúng vậy, thưa các hạ.” Kỵ sĩ không hề do dự.

“Vi sao? Một huyền thú kỳ sĩ dẫn theo đội ngũ 120 Mặc Hắc Câu kỳ sĩ, tập kích một đoàn sứ thần chỉ có hơn 20 người? Người có thể cho ta một lời giải thích hợp lý không?” Quý tộc trên mặt lộ ra một chút biểu tình phiền toái.

“Các hạ, đoàn sứ thần sau khi bị tập kích, liền thuê 2 gã dong binh, mà 2 gã dong binh này đều có trình độ Cấp A, hơn nữa còn liên thủ đánh chết ác long Ngâm Phong trong truyền thuyết, trong đó 1 người là Thần thánh cự long kỳ sĩ vốn chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, Thần thánh long kỳ sĩ tại Tuyệt Nguyên thành còn vừa mới đánh bại 2 vị cự long kỳ sĩ; còn một người khác là đệ tử duy nhất của đế quốc ma đạo sư Lôị Cát, hơn nữa thân còn kiêm ma pháp sư, kiếm sĩ, ma kiếm sĩ 3 cái chức nghiệp, chúng ta sở dĩ quay về chậm một thời gian chính là để đi điều tra tư liệu về bọn họ.” Kỳ sĩ lấy ra một tập tư liệu dày từ trong bọc hành lý, giao cho quý tộc.

“Hơn nữa, trên đường về, chúng ta còn phát hiện ra hành tung của bọn họ, dựa theo tốc độ di chuyển của bọn họ, ta đoán chừng bọn họ hẳn là chiều nay đã về đến đây.” Kỳ sĩ bổ sung.

Quý tộc sắc mặt trở nên giãn ra: “Như vậy việc này cũng không thể trách người được, vốn tưởng sẽ trực tiếp đoạt được, hiện tại xem ra chỉ có thể đi theo đường khác rồi.”

“Đúng rồi, các hạ, còn một tin tức nữa, 2 dong binh kia 1 là con nuôi của công tước thứ tư Trì Hàn Phong, còn 1 là đệ tử của Trì Hàn Phong.” Kỳ sĩ chần chờ một chút rồi nói.

“Cái gì?” Quý tộc thân thể chấn động: “Chẳng lẽ thực lực nhà công tước lại được tăng cường lên?”

“Hừm, biện pháp sẽ luôn có.” Quý tộc khoe miệng lộ ra một nụ cười quỷ bí: “Để cho công tước đại nhân ném thử chút thống khổ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Nhu Chi Quy Tắc

Ba người trong tổ hợp Nhân Long Thần là 3 loại phong cách hoàn toàn khác biệt.

Dong binh vương khéo tính xa, giỏi ăn nói, luôn giữa tiêu chí là nụ cười vĩnh viễn trên khuôn mặt, ngôn ngữ có khả năng kích động cực cao, có thể mẫn tuệ nắm chắc cơ hội một cách chính xác.

Đại Thanh Sơn giỏi trong khâu thừa hành, nói năng đơn giản, giản dị vô cùng, luôn lấy thực lực để khiến người khác phải phục. Cho dù là người xa lạ, chỉ cần thấy hắn cười nhàn nhạt là đã đủ sinh ra sự tin nhiệm vô cùng đối với hắn rồi.

Trì Ngạo Thiên suy nghĩ sáng suốt, ngôn từ độc đáo, rất ít khi lên tiếng, nhưng một khi đã nói thì sẽ không được xuôi tai cho lắm, có người nói lời của hắn sắc bén, nhưng số lượng địch nhân nói hắn là một người khắc bạc thì còn nhiều hơn.

Nhân Long Thần – Tổ hợp vàng

Sáng sớm ngày hôm sau, bá tước cùng với bá tước phu nhân đã dẫn theo 2 cô gái tới phủ công tước để bái phỏng.

Bá tước cũng xuất thân từ quân đội, bởi vậy có quan hệ tư rất tốt đẹp với công tước, đảm bảo về sau khi trông thấy thì đều trực tiếp để bọn họ vào trong thành.

Bước qua lớp tường thành cao lớn, đối diện chính là một bãi cỏ vô cùng rộng lớn trống trải – Chỉ có trong tòa thành cực kỳ rộng lớn của công tước gia mới có thể để ra một khoảng rộng rãi như vậy để làm nơi luyện công.

Trên mặt cỏ đang có 2 người tiến hành độ sức, Lâm Vũ Thường mắt rất tinh, kinh hô một tiếng, kéo tay bá tước phu nhân nói: “Mẹ, người xem kia, nam hài mặc đồ trắng chính là Ngã Mễ đó.”

Cùng giao thủ với Ngã Mễ là Trì Ngạo Thiên, còn ở một bên chỉ trở bình phẩm từ đầu tới chân là Trì công tước, Lôị Cát, Trì Hàn Phong, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư cùng với đám gia thần của Trì gia và một số cán bộ cốt cán trong hệ thống.

Sau khi ăn sáng xong, Trì Ngạo Thiên liền lôi kéo Ngã Mễ ra thử tài, đám người công tước cũng vừa vặn muốn xem thực lực hiện tại của Ngã Mễ một chút, cho nên cũng chủ trương ủng hộ trận đấu này, bất quá Trì Hàn Phong có đề nghị để cho trận chiến tăng phần kịch tính, không nên tiến hành chiến đấu theo cách thông thường, Trì Ngạo Thiên am hiểu nhất chính là kỳ binh, mà Ngã Mễ lại là ma pháp, ma kiếm tam tu, nên cho phép Trì Ngạo Thiên cười ngửa, tương tự không hạn chế Ngã Mễ sử dụng ma pháp cùng với ma kiếm thuật.

Lôị Cát là người đầu tiên tán đồng, lão cũng muốn xem tu hành trên phương diện ma pháp của đồ đệ mình một chút.

Trì Ngạo Thiên ăn qua loa 2 miếng rồi chạy vào thay đổi trang bị.

Trì Ngao Thiên về mặt vũ kỹ cũng được xếp vào loại xuất sắc trong một gia đình có truyền thống, lập tức là kỵ sĩ chiến thương cùng kỵ sĩ thuần bài, sau khi trúng kích, kỵ sĩ chiến thương sẽ đổi thành kỵ sĩ kiếm. Mũ giáp màu đen gắn liền với mặt nạ bảo hộ đen, mặc tóa từ giáp màu đen của kỵ sĩ, sau lưng là áo choàng đen, tọa kỵ là một thớt ngựa Ô Truy.

Đúng lúc này thì cả nhà bá tước cùng Sa Nhược cũng vừa bước vào thành.

Đối mặt với kỵ sĩ, Ngã Mễ đầu tiên áp dụng thủ thế, Băng Nhận bảo vệ ngay trước mặt mình. Trước đó, đa phần đều là sinh tử chiến, cho nên để bảo hiểm thắng lợi tối đa, Ngã Mễ thường thường là lợi dụng đầy đủ địa hình, địa thế, ma pháp tất cả các kỹ năng, lấy thắng làm trọng, có đôi khi bản thân đối với kiếm thuật sở trường nhất của mình cũng không quá tự tin, đối mặt với đối thủ như Trì Ngao Thiên, đương nhiên là một công cụ thí nghiệm lý tưởng rồi.

Trì Ngao Thiên trường thương không vội vã đâm tới, mà là nâng lá chắn lên trước rồi giấu mũi thương sau tấm chắn, hai chân thúc vào hai bên bụng ngựa, Ô Truy mã gỗ hai móng trước xuống đất, ngẩng đầu lên hí dài một tiếng, mũi phát ra tiếng phì phì, khí thở màu trắng từ trong miệng ngựa bay lên không.

Mặc dù là một con ngựa trùng phong, nhưng dưới ánh mặt trời, mũ đen, giáp đen, trường thương màu đen, mã giáp màu đen, tựa như một khối kim loại đen tỏa ra ánh sáng lấp lờ, mang tới áp lực như thiên quân vạn mã trùng phong xông đến.

Ánh mắt Ngã Mễ hơi nhíu lại, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Trì Ngao Thiên, vốn đã nhiều lần giao đấu với Trì Hàn Phong, loại kỹ xảo thương giấu sau thuẫn này đã từng gặp rất nhiều lần, trong kỵ sĩ quyết chiến một chọi một, lợi dụng tấm chắn để che giấu điểm công kích của mũi thương, khiến địch nhân không rõ ý đồ công kích rồi bất thành linh tấn công, biện pháp giải quyết chỉ có một: nhìn thẳng vào ánh mắt của kỵ sĩ, ánh mắt sẽ làm bại lộ hết thay ý định của hắn.

Ô Truy mã quét tung bụi đất, tấm chắn màu đen nhanh chóng trở nên to lớn, từ bên trong tấm chắn, ngọn thương như tia chớp đâm ra, nhắm về phía bụng Ngã Mễ. Ngã Mễ khẽ nhích về bên trái rồi hơi lùi lại mấy bước, Băng Nhận như phá vỡ giới hạn thời gian và không gian đột nhiên xuất hiện phía sau mũi thương, ra sức giáng xuống, không, nói chính xác hơn là, trường thương như bị cự chùy đập phải, cảm mạnh xuống đất, để lại một vết sâu hoắm trên mặt đất, ngựa cùng với kỵ sĩ lập tức bị trúng kích.

Trì Hàn Phong đứng một bên lắc lắc đầu, thì thầm tự nói: “Bị kích tựa hồ lại tái diễn rồi.”

Trì Ngao Thiên gặp nguy không loạn, thân thể nghiêng đi, tấm chắn trong tay từ thủ chuyển sang công, trực tiếp bổ về phía Ngã Mễ dưới đất, từ mặt thuẫn nhô ra bốn cạnh sắc phá nát không khí, phát ra tiếng vù vù.

Trường kiếm của Ngã Mễ bắn về phía sau, mũi kiếm đâm vào trên tấm chắn, Ô Truy mã trong nháy mắt này đã lướt qua người Ngã Mễ, Ngã Mễ khẽ mượn trợ lực, hướng về phía ngựa vừa lướt qua nhảy vọt lên, trường kiếm gào thét bổ về phía sau lưng Trì Ngao Thiên.

Trừ một số quan quân có kinh nghiệm sa trường ra, tất cả mọi người đều nhắm tịt 2 mắt lại, bất luận kẻ nào cũng không thể tưởng tượng được, Ngã Mễ chỉ trong 1 lần xung phong đã thủ 2 lần, công 1 lần, một kỵ sĩ bình thường trong 1 lần xung phong, có thể công kích tới 2 lần đã là cực hạn rồi, nhìn lại, Trì Ngao Thiên... đang xem xem Ngã Mễ định công kích như thế nào.

Trì Ngao Thiên tựa hồ chẳng cần suy nghĩ, đuôi chiến thương đột nhiên dựng lên, trực tiếp nhắm về phía Ngã Mễ giữa không trung, lại là sử dụng chiêu cùng chết, nếu trường kiếm đâm trúng chỉ trong nháy mắt, đuôi chiến thương cũng sẽ thọc trúng Ngã Mễ.

Băng Nhận trên không trung cản đuôi thương, Ngã Mễ dựa thế vững vàng đáp xuống đất.

Biểu hiện của 2 thiếu niên trong hiệp thứ nhất đều khiến cho người ta cực kỳ kinh hãi, Ngã Mễ sau 2 lần thủ có thể phát ra 1 kích trí mạng, mà Trì Ngao Thiên sau 2 lần công kích thất bại vẫn có thể tiến hành đợt phòng thủ thứ 3.

Ô Truy mã của Trì Ngao Thiên sau khi lao đi mấy chục bước liền xoay tròn quay đầu lại, lần xung phong vừa rồi, 2 lần suýt nữa thất bại, 1 kích cuối cùng cơ hồ là đối diện với tử vong, đây cũng là điều Trì Ngao Thiên mấy năm nay chưa từng gặp phải, dưới mặt nạ màu đen, mồ hôi chảy xuống, vai phải vừa rồi phải chịu một lực lớn giáng xuống, cơ nhục liên tục rung động.

Không thể trông thấy biểu tình trên khuôn mặt tuấn mỹ đằng sau chiếc mặt nạ, hần lại thúc Ô Truy mã một lần nữa.

Ô Truy mã lại xung phong, gần rồi, gần rồi, đột nhiên, chiến thương màu đen trong tay Trì Ngao Thiên vẽ thành một đường cong đâm về phía Ngã Mễ, sau khi chiến thương đâm ra, dưới tấm chắn lập tức lóe lên ánh sáng của kỵ sĩ kiếm, Ngã Mễ cũng cực kỳ kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt đã đoán được mục đích 2 điểm công kích của Trì Ngao Thiên, toàn thân bay lên trời, 2 tay toàn lực múa Băng Nhận trên không trung vẽ ra một nửa vòng tròn lóa mắt bổ vào chiến thương sắp đâm tới phía dưới, chiến thương như bị sét giáng trúng, oằn đi rồi văng ra ngoài rất xa, Ngã Mễ ở trên không trung mượn lực hướng qua một hướng khác đáp xuống đất, quán tính quá lớn khiến cho Trì Ngao Thiên không thể quay ngựa lại công kích được, “Ầy” một tiếng, nôi giận ùng ùng vọt qua.

Chiến thương lúc này cũng đã rơi xuống, mũi thương cắm phập vào đất.

Ngã Mễ trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười thánh khiết, chỉ có người quen thuộc với nhân tài mới biết đằng sau nụ cười này ẩn giấu điều gì, hần giọng ngang 2 tay: “Hắc, không tệ không tệ, Trì huynh quả nhiên cao minh, tiếp theo ta bắt đầu sử dụng ma pháp công kích đây.”

Tia chớp màu vàng chỉ trong nháy mắt đã từ mũi kiếm bắn ra, tiếp theo không khí nhanh chóng trở nên lạnh lẽo, những tảng băng nhận lớn quét qua mà đến. Chẳng cần chú ngữ, 2 đợt ma pháp công kích đã rất nhanh phát ra, theo đạo lý thì chỉ có đại ma pháp sư mới có thể làm được loại công kích với

tốc độ này mà không cần chú ngữ. Chẳng lẽ Ngã Mễ đã đạt tới cấp bậc đại ma pháp sư?

Chỉ có Lôi Cát nắm thật chặt ma pháp trượng, dùng thanh âm cực nhỏ nói với Trì Hàn Phong: “Ma kiếm công kích tốc độ quả thật không thể bằng được.”

Cho dù là ở phía trên tọa kỵ, Trì Ngao Thiên cũng vô pháp tránh né loại công kích như thế này, thân thể sau khi bị tia chớp đánh đến tê dại vẫn cố giật cương ngựa, nhưng mà băng nhận đã nhanh chóng xẹt qua tòa tử giáp cùng với mã giáp, trên người chiến mã mã giáp văng tung tóe, ở những chỗ hở ra nhanh chóng rỉ ra máu.

“Được rồi.” Lôi Cát vẻ mặt rất là đắc ý, nhưng rất nhanh đã thu lại bộ dạng đó: “Ta nghĩ sau khi có huyền thú, chiến cuộc sẽ có sự thay đổi rất lớn, cho nên, Ngao Thiên, ngươi phải cố gắng lên.”

Công tước cũng không ngừng gật đầu: “Kỵ sĩ bình thường quả thật rất khó có thể trở thành đối thủ của Ngã Mễ, chắc Đại Thanh Sơn cũng có những kỹ năng tương đương.”

Ngã Mễ sau khi cùng Đại Thanh Sơn tỏ ý cảm tạ công tước xong, đều vô cùng nhiệt tình tới xem xét thương thế của Trì Ngao Thiên, Đại Thanh Sơn nhất định là tâm tình quan tâm, còn Ngã Mễ rốt cuộc là nghĩ muốn kiểm tra hiệu quả công kích hay là đánh xong rồi xoa thì cũng chẳng biết nữa.

Từ đằng xa, vợ chồng bá tước đối với biểu hiện trên phương diện võ kỹ của Ngã Mễ cũng tương đối hài lòng, sau đó đối với việc chạy tới xem xét thương thế cho Trì Ngao Thiên lại càng thêm hài lòng, lại càng không cần phải nói đối với tác phong quý tộc chân chính của Ngã Mễ vốn nhất quán có thể lừa dối thế gia đệ tử mới đích thực hài lòng. Lâm bá tước thần tình tươi cười cùng chào hỏi với công tước, bá tước Trì Hàn Phong và Lôi Cát.

Đám người công tước hiển nhiên cũng đã phát hiện ra vợ chồng bá tước, vội vàng dẫn bọn họ vào đại sảnh. Còn 2 cô gái thì đã chạy tới chỗ 2 bên vừa rồi tiến hành thủ tài từ trước đó rồi.

Đối với công tước, bá tước, đại ma đạo sư duy nhất của đế quốc thì mấy lời khách sáo cảm tạ Trì gia đệ tử lần này hiệp trợ Lâm Vũ Thường hoàn thành nhiệm vụ đi sứ chỉ là lớp bột thơm nức mũi phía trên tách cà phê, mỗi người đều biết phía dưới lớp bột mới là thực chất. Hai bên đều ngầm hiểu, khi cà phê còn chưa uống cạn, bá tước đã đạt được đầy đủ sự tín nhiệm từ cả nhà công tước, cũng ước định, một khi phát sinh biến cố, sẽ sử dụng các phương thức để hiệp trợ cho công tước.

Đột nhiên, từ bên ngoài lại truyền đến tiếng hoan hô của Ngã Mễ, tiếp theo là tiếng hoan hô của Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư, mọi người trong phòng bèn bước ra, thấy trong viện xuất hiện thêm 2 người khác. Một người áo trắng như tuyết, sắc mặt ôn hòa, nhìn từ xa trông chẳng khác nào một thanh niên học giả, sau lưng lộ ra một thanh trường kiếm màu bạc; còn một người thì hiển nhiên là Ái nhân, sau lưng giắt một thanh cự phủ màu đỏ.

Công tước thoáng trầm tư, rồi khẳng định: “Hai người kia nhất định là những người đã từng cùng bọn Ngã Mễ đi hoàn thành nhiệm vụ ác long Ngâm Phong, Bạch y A Phong cùng Ái nhân Lạc Khắc.” Mấy người khác nghe vậy thì vô cùng hưng phấn, Bạch y A Phong cùng Ái nhân Lạc Khắc tại giới võ đều là nhân vật đại danh鼎鼎, nghe nói Bạch y A Phong trên Dong binh Chiến hồn bảng bài danh thứ 73, hơn nửa năm nay mới khoảng 30 tuổi, tương lai được xem là nhân vật chủ chốt có khả năng khiêu chiến với 10 đại cao thủ trên Chiến hồn bảng.

Học giả cùng Ái nhân lập tức phát hiện có người đang nhìn trộm bọn họ, học giả khẽ ngoái đầu lại, khẽ gật đầu thăm hỏi công tước ở bên này, mọi người trong phòng rốt cuộc ngồi không yên cũng đều bước ra.

Ngã Mễ vội vàng giới thiệu mọi người với nhau, quả nhiên đúng là A Phong và Lạc Khắc. Trì Hàn Phong là người tuổi tác cũng thuộc dạng đồng lứa, vội bước tới bên cạnh A Phong, khách khí một phen, đại loại là về thứ hạng trên bảng gì đó vân vân và vân vân, A Phong mỉm cười, chỉ chỉ lão Lạc Khắc: “Kỳ thật Lạc Khắc tiền bối ở trên Chiến hồn bảng bài danh so với ta còn cao hơn, có điều mấy thập niên gần đây ông ấy rất ít đi ra ngoài, cho nên mọi người có phần quên mất ông ấy, sự phụ ta đã từng nhiều lần nhắc với ta về ông ấy, hơn nữa còn nói với ta, vào 50 năm trước, hể nhắc tới huyết phủ là lập tức sẽ làm cho người ta nhớ tới...” A Phong lời còn chưa nói hết, tất cả những người trên 30 tuổi sắc mặt đều biến đổi, công tước nhin không được cất tiếng: “Huyết phủ phích lịch (sét đánh)?”

Vừa nói như thế, ngay cả bọn Ngã Mễ cũng có ấn tượng, Huyết phủ phích lịch là một nhân vật trong truyền kỳ, trên Chiến hồn bảng đứng ở vị trí thứ 50, nghe nói hấn thành danh là đến từ chiến phủ nhanh như sét đánh chớp giật trong tay hấn, trên thanh chiến phủ trong truyền thuyết ấy có phong ấn một loại lực phá hoại cực kỳ lớn, bỏ qua hết thảy mọi ma pháp phòng ngự. Đại Thanh Sơn đột nhiên nhớ lại thời điểm cuối cùng trong trận chiến với Ngâm Phong, Ái nhân đem huyết phủ như thông linh tự do bay lượn trong huyết động, trực tiếp công phá ma pháp phòng ngự của Ngâm Phong, lưu lại cho Ngâm Phong một vết thương sâu thấu tận xương.

“A Phong đại ca, các người tới đây làm gì vậy?” Ngã Mễ ngạc nhiên hỏi.

“Ha ha, Lạc Khắc tiền bối không được yên tâm lắm, cho nên tới Băng Tuyết bảo lữ hện ta tới thăm nhóm các ngươi.” A Phong mỉm cười.

“A Phong, vô cùng cảm tạ dọc đường đi ngươi đã trợ giúp cho Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, nhiệm vụ SS kia nếu như không có ngươi, phỏng chừng bọn chúng đã sớm bị giết mất rồi.” Trì Hàn Phong đã lời kéo làm quen với A Phong.

“Đâu đâu, trên thực tế, nếu như không có bọn họ, chúng ta mới toàn quân bị diệt.” A Phong khách khí nói.

“A Phong,” Trì Hàn Phong đột nhiên lộ ra cái đuôi đen của ác ma: “Nghe nói ngươi theo ma pháp nhập kiếm đạo, sau đó chuyển qua ma kiếm, cuối cùng lại hoàn toàn từ bỏ ma pháp siêu phẩm thoát tục, trở thành khai sơn thủy tổ của kiếm khí công kích, điều này cũng rất giống với phương hướng của Ngã Mễ, ta cùng với Lôi Cát sự phụ hấn vẫn rất lo rằng hấn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.” Lôi Cát lườm Trì Hàn Phong vận vận khí, nghĩ thầm: “Ta nói như thế bao giờ?”

Tri Hàn Phong vẫn tiếp tục cái giọng điệu cứ coi là như vậy đi: “Cho nên, người hẳn là có thể nói chuyện được với hẳn, tỷ như, có thể cùng với hẳn làm một số thí luyện vũ kỹ, chúng ta đều rất muốn được xem người biểu diễn nha. Nhất định phải nỗ lực cho chúng ta đấy.”

A Phong mỉm cười gật đầu: “Tri huynh không cần khách sáo, đó cũng là một trong những mục đích mà ta cùng Lạc Khắc tiên sinh tới đây, cảm thấy Đại Thanh Sơn cùng với Ngã Mễ sau khi xuất đạo rất thuận lợi, mà Hoắc Ân Tư lại là vừa mới xuất đạo, còn thiếu rất nhiều tích lũy để trở thành dong binh đoàn Cấp A, như vậy kỳ thực rất không có lợi cho sự phát triển của bọn họ, cho nên để cho bọn họ có thêm hiểu biết đối với phạm trù vũ kỹ một chút, thí luyện cũng là một biện pháp rất tốt.”

Nói xong, A Phong chậm rãi bắt thanh kiếm từ sau lưng ra: “Đại Thanh Sơn tính cách rất kiên định, sẽ không có vấn đề gì lớn, cho nên, Ngã Mễ, người lại đây.”

“Ài ——” Ngã Mễ thở dài một hơi: “Ta cứ thắc mắc tại sao mấy bộ hạ của cha ta sau khi nghe nói người phó thác ta cho Tri thúc thúc thì đều lộ ra biểu tình như vậy, hiện tại cuối cùng đã biết là vì sao. Nhìn xem, kiếm đâu ra một vị thúc thúc có thể đối xử với ta tốt như vậy chứ?”

Tiếp theo lại quay sang cầu nhàu với A Phong: “Lần trước tìm Ngâm Phong, ta cũng bị đánh cho ngất xỉu, ta cũng ném đau khổ rồi, sao lại đối xử với ta như một kẻ ăn chơi lêu lổng, cứ phải nhằm vào ta vậy.”

A Phong cười lắc lắc đầu: “Nhiều lời vô ích, bất cứ thứ gì, người cũng có thể sử dụng.” Nói xong, một tay nắm trường kiếm, trường kiếm chỉ xéo mặt đất. Cao thủ chính là cao thủ, chỉ một tư thế tùy tiện như vậy mà sau đó khí thế đã trở nên vững như bàn thạch.

Đối với kiếm đạo cao thủ như A Phong, sử dụng kiếm không khác gì tự sát, chỉ bằng dùng ma pháp a, Ngã Mễ kiếm tùy tâm chuyển, tia chớp màu đỏ lập tức từ trên thân kiếm bắn ra, A Phong vẫn nhàn nhạt mỉm cười như cũ không hề nhúc nhích, tia chớp chỉ trong nháy mắt đã bỏ tới. Thấy tia chớp bỏ trúng mục tiêu, Ngã Mễ lập tức huy kiếm chém xuống, muốn lợi dụng cảm giác tê dại trong nháy mắt để công kích A Phong.

A Phong đắm chìm trong tia chớp công kích đột nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn, căn bản không hề bị ảnh hưởng, trường kiếm tựa hồ chẳng có chút lực lượng nào đón đánh. Ngã Mễ cả kinh, bị tia chớp công kích mà chẳng hề tê dại, điều này và ma pháp lý luận cơ bản cùng phạm vi, cho nên ý niệm duy nhất trong đầu là: tránh mau. Băng Nhận lập tức từ chém xuống thành xoay ngang, song thủ kiếm của A Phong đột nhiên biến thành nhanh, sau khi binh khí như có như không ma sát, 2 thanh trường kiếm đã sát lại nhau, A Phong hai tay nắm trường kiếm đem trọng tâm của Băng Nhận cấp tốc xoay tròn, Ngã Mễ còn chưa kịp phản ứng thì trường kiếm đã bị đánh bay mất rồi.

A Phong lui về phía sau một bước, mỉm cười nói: “Có một số chức nghiệp cao thủ miễn dịch đối với ma pháp, ta sau khi từ bỏ ma pháp, đột nhiên phát hiện ra mình có năng lực đề kháng lại ma pháp, cho nên người không cần giật mình. Tiếp tục đi!”

Ngã Mễ không cam lòng nhặt lại kiếm, song thủ mau chóng huy vũ, một lát sau trường kiếm đã để lại trong hư không 4 đạo kiếm ngân nửa trong suốt, tiếp theo “Băng chi nhận”, Ngã Mễ hét to một tiếng, vô số băng nhận li ti hình thành, bao bọc lấy kiếm ngân quét về phía A Phong, băng chi thượng vị tinh linh gia trì ma pháp vốn có lực công kích phi phàm, cho dù là A Phong cũng không thể bỏ qua, trường kiếm của hắn chậm rãi huy vũ trước mặt, nhanh chóng hình thành một trận kiếm ảnh hư ảo, bóng kiếm hư ảo càng lúc càng lớn, băng chi nhận cùng với kiếm ngân sau khi va chạm trên bóng kiếm, tựa hồ va phải thực thể, phát ra thanh âm răng rắc rồi mau chóng rớt xuống đất. A Phong trường kiếm lại từ chậm đột nhiên chuyển thành nhanh, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên trái Ngã Mễ, kéo theo tiếng gió vũ vũ bổ xuống.

Băng Nhận của Ngã Mễ phản ứng cũng phi thường nhanh chóng, huy kiếm chặn đường, song thủ kiếm của A Phong căn bản không hề chém thật, lập tức thu lại rồi tức thì chém về bên phải, Ngã Mễ một kích sau khi đánh vào khoảng không, rất khó thu tay lại, nhưng vẫn tận lực dùng Băng Nhận để đỡ; trường kiếm của A Phong không hề tiếp xúc với Băng Nhận, lại thu về nhanh như chớp rồi chém vào phía bụng —— Tựa hồ mỗi lần động tác đều là rất lớn, nhưng mỗi lần phạm vi lại cực kỳ nhỏ, chỉ trong phạm vi nhỏ nhất rất nhanh chóng biến ảo, không cần mượn lực lập tức chuyển biến phương hướng, điểm này vô luận thế nào Ngã Mễ cũng không sánh nổi, tới chiêu thứ tư, trường kiếm của Ngã Mễ đã theo không kịp, đối mặt với trường kiếm đã áp sát phần eo, Ngã Mễ đành phải nhận thua.

A Phong mỉm cười hỏi Ngã Mễ có muốn thử lại nữa hay không, Ngã Mễ ủ oai lắc lắc đầu: “Mới đầu ma pháp còn dùng vô tư, ta vẫn chưa cảm thấy, nhưng tới khi ta nhận ra được ưu thế lớn nhất là mau lẹ của mình đã mất đi tiền cơ, thì không còn độ nổi nữa.”

Tri Hàn Phong đã bước tới, vỗ vỗ vai Ngã Mễ: “Người nhìn ra vấn đề trong đó sao? Người có cảm thấy hẳn trong việc sử dụng lực có gì khác với người không?”

A Phong gật đầu: “Tri huynh quả nhiên là cao thủ, Ngã Mễ, ta đã sớm phát hiện ra người có thói quen khoái công (tấn công nhanh), hơn nữa còn cố gắng đạt tới cực hạn, đây là một lỗ hổng rất lớn, vừa rồi ta mỗi chiêu đều chỉ dùng 7 phần lực, lưu lại 3 phần để làm gì? Ta có thể phát hiện ra cơ hội tốt nhanh hơn so với người, như vậy người cũng chỉ có thể truy cản rồi. Đạo của vũ kỹ, mục đích là ở chỗ thủ thắng, mà không phải cậy lực lớn để đánh bừa.”

Tại trường, tất cả nam hài tử đều có được một bước tiến mới trên con đường học tập vũ kỹ. Về đạo lý, mỗi một người vĩ đại như A Phong làm người hướng dẫn là điều mọi người không thể thực hiện được, đương nhiên, đạt được kinh nghiệm trên phương diện thực chiến cũng là không thể tưởng tượng nổi, mấy người trẻ tuổi trên phương diện này đều thu được không ít lợi ích.

Buổi chiều, Lâm bá tước dẫn theo ái nữ đến hoàng cung báo cáo, Hoàng cung đại pháp sư Nặc Lâm cẩn thận kiểm tra kết giới của 6 huyền thú đem về, sau khi xác nhận huyền thú không bị tổn thất gì, mới yên lòng. Theo lời đại ma pháp sư, lần này 4 nhánh đi nghênh tiếp huyền thú thì 3 đội ngũ đã sớm hoàn thành nhiệm vụ trở về nước, chỉ có tốp đi Băng Phong đại lục là xảy ra vấn đề, hơn nữa đế quốc từ lâu đã nhận được hồi âm từ quân biên phòng, hiểu rõ hết thảy mọi tình huống, Quốc vương điện hạ cũng rất chú ý tới việc này. Đáng tiếc, hôm nay Quốc vương điện hạ theo thường lệ lại tới mộ tổ tế bái, nếu không nhất định sẽ đích thân tiếp kiến để hỏi han về việc này.

Q.3 - Chương 7: Huyền Thú Thí Luyện

Trong số 7 nhân vật trung tâm của Tiểu dong binh đoàn, Cuồng nộ Ái nhân vương là người khiến các sử học gia vấp phải khó khăn nhất trong việc miêu tả. Do cơ duyên huyết mạch trời sinh, Ái nhân vương không thể tiến vào trong tổ 3 người Nhân Long Thần, nhưng trong số 4 người còn lại, hẳn tựa như một ngôi sao tỏa ra ánh sáng lóa mắt trong một thời kỳ.

Có người cho rằng, nếu như không có tổ 3 người Nhân Long Thần, có lẽ cũng sẽ không có một Cuồng nộ Ái nhân vương – một nhân vật truyền kỳ như vậy.

Nhưng mà, đa số sử học gia đứng ở góc độ công bằng mà phân tích, nếu không có Nhân Long Thần tổ 3 người đứng trước thu hút tầm mắt, truyền kỳ Ái nhân vương có lẽ sẽ trở thành nhân vật đỉnh phong của nhiều thế hệ;

Rất nhiều học giả chiến tranh phân tích sau nhiều lần Dong binh vương chỉ huy chiến dịch, đều cho ra một kết luận làm người ta không thể tin nổi: Ái nhân vương chỉ huy bộ đội mới là cây gậy chỉ huy của Dong binh vương, là tiếng nói vang nhất và có trọng lượng nhất.

Cuồng nộ Ái nhân vương truyền kỳ

Ngày thứ 3 sau khi bọn Ngã Mễ tới Sử Khảm Bồ Lô chính là nghi thức Huyền thú thí luyện được vạn người chú ý. Mặc dù có cả vạn người quan tâm, nhưng trên thực tế, số người có thể may mắn tiến vào hiện trường thí luyện bị nghiêm khắc khống chế, trừ số người tham gia cạnh tranh thí luyện ra, chỉ có 2 loại người mới có thể tiến vào hiện trường thí luyện, nếu không có tước vị quý tộc trên tam bá tước tại Sử Khảm Bồ Lô thì tất phải là quân nhân tại ngũ có quân hàm cỡ tướng quân trong thành Sử Khảm Bồ Lô. Đương nhiên, đại đa phần, hai dạng người này là trùng nhau.

Việc này đối với đại đa số người tham gia nghi thức đều là một cơ hội hiếm có, phàm là thiếu niên có thể tới được đây, đều có thể trong tương lai khoảng từ 10 đến 20 năm sau sẽ trở thành nòng cốt trung tâm đại quyền lợi. Thành thử, đến đây, vô luận là có thể kết bạn với bọn họ, để tạo mạng lưới quan hệ rộng hơn cho cửa hàng của mình, hay là trong nhà có con gái đã tới tuổi cập kê, hoặc là con trai chưa lập gia đình, đến đây để giúp gia tộc mình có thêm những nhân tài vĩ đại đều là trách nhiệm mà các gia chủ danh môn phải đảm nhiệm.

Mỗi người được đề cử ra để tuyển chọn huyền thú kỵ sĩ ở đây cũng rất rõ điều này, đương nhiên tâm tình của bọn họ không chỉ có định giá đổi chác, đối với bọn họ, lợi dụng cơ hội lần này trực tiếp thành lập quan hệ chặt chẽ với kiến trúc thượng tầng của đế quốc cũng là một cơ hội cực kỳ khó có được.

Trong lịch sử, rất nhiều huyền thú kỵ sĩ xuất thân hàn hèn nhưng tại đại hội thí luyện đạt được danh tiếng tốt nhất đã trở thành rể hiền trong nhà bá tước hay hầu tước nào đó.

Chiều ngày hôm sau, Trì công tước, Trì Hàn Phong, Lô Cát trong vai trò khách tham quan được mời tới tham gia đại hội huyền thú thí luyện đang được tiến hành, còn Trì Ngạo Thiên cũng tương tự nhận được thông báo tham gia thí luyện đại hội lần này.

Ban ngày, các loài thú hầu hết sẽ đạt được 100% độ linh hoạt của mình, để thí luyện đạt hiệu quả tốt, tất cả mọi người tham gia nghi thức lần này phải có mặt tại đại sảnh thí luyện vào lúc 5:00 rạng sáng.

Lúc trời còn tờ mờ sáng, đoàn người công tước đã rời phủ tới đại sảnh thí luyện – Quốc phòng nghị sự của Ngã Mễ đế quốc. Tận dụng không gian lớn nhất bên trong đế quốc – Đế quốc nghị sự phòng để làm nơi thí luyện, đó cũng là thói quen từ bao năm qua.

Khi tia nắng mặt trời đầu tiên từ đằng đông lọt vào trong đại sảnh, Hồng Thạch II đại đế đang ở độ tuổi 35 tráng niên giữa đám người hầu kẻ hạ bước lên ngai vàng tượng trưng cho đế quyền, lúc này, các thị vệ chậm rãi đóng cửa lớn lại.

Dựa theo quy củ từ bao năm qua, người được đề cử làm huyền thú kỵ sĩ tới từ 5 hệ thống khác nhau, hệ thống lớn nhất là 100% các quý tộc đệ tử của Kỵ Sĩ học giáo mà đế quốc chiêu nạp, mỗi giới, bọn họ có 10~12 người được đề cử chính thức, hệ thống lớn thứ 2 là quân đội, phàm là quân nhân trong độ tuổi có quân hàm trên cấp trung đội trưởng là có thể được đề cử, đương nhiên, hy vọng trước 25 tuổi đạt được quân hàm trên trung đội trưởng là cực kỳ khó khăn, có lẽ chỉ có quý tộc mới có thể có hảo vận như vậy a, mỗi giới đến từ hệ thống này được đề cử khoảng 6~8 người; hệ thống lớn thứ 3 chủ yếu là con dòng cháu giống cùng với con em các thương nhân cấu thành Ma Pháp học viện, hệ thống này mỗi giới được đề cử ít nhất là 4 người; hệ thống lớn thứ 4 là tổ chức Dong Binh trong đế quốc cảnh nội, bọn họ có thể ưu tiên đề cử các dong binh hiện chức xuất thân hàn hèn hoặc dự bị ưu tú, mỗi giới được đề cử tối thiểu 4 người; hệ thống lớn thứ 5 là Ma Pháp công hội trong cảnh nội đế quốc, bọn họ phụ trách đề cử bởi vì có những ma pháp sư thiếu niên do đủ loại nguyên nhân nên không thể tiến vào Ma Pháp học giáo, mỗi giới đề cử 4 cái tên.

Để cam đoan cho dân gian cũng có đủ số người được đề cử vào danh sách, 2 hệ thống lớn cuối cùng được thông báo là những thiếu niên tham gia phải không có huyết thống quý tộc, cũng không được phép là con em của gia thần trong gia tộc quý tộc.

Ngoài 5 hệ thống này, mỗi giới còn có 1 hệ thống đặc thù sẽ tham dự huyền thú thí luyện – Đặc sứ của Thần Thánh giáo đình, nhân số của hệ thống này là cố định, mỗi giới đều là 3 người. Năm nay số người tham gia đã được xác định, trong đó còn có cả Sa Nhược.

Dựa theo quy củ bao năm qua, mỗi giới sẽ có số lượng huyền thú xuất hiện là 31 con, nhưng số người tham gia thí luyện là 31 + 3~5, bởi vì không phải ai cũng thích hợp để làm huyền thú kỵ sĩ, mà sự lựa chọn của huyền thú đối với kỵ sĩ thậm chí còn kỹ càng hơn cả việc lựa chọn con rể của mấy vị bá tước, hầu tước nhân sĩ có mặt tại đây.

Trong quá trình thí luyện huyền thú, trừ kỵ sĩ tham gia cùng với ma pháp sư chủ trì ra, đại đa số người còn lại bao gồm cả quốc vương đều là khán giả.

Nhưng mà, năm nay tình hình có chút không ổn, Hồng Thạch đại đế sắc mặt rất kém, ngồi ở sau vương tọa, căn bản không có ý định bảo vệ quốc đại pháp sư Nặc Lâm bắt đầu nghi thức, mà vỗ một cái thật mạnh vào tay vịn vương tọa: “Kỵ Sĩ học giáo Lưu Phong giáo trưởng, Trữ Luân tướng quân, Ma Pháp học viện Đạt Đạt đại pháp sư, ta muốn thỉnh giáo chư vị một vấn đề.”

Lưu Phong giáo trưởng bản thân vốn xuất thân là huyền thú kỵ sĩ, phục vụ nhiều năm trong quân đội, tới khi được điều về Kỵ Sĩ học giáo thì vững bước tiến lên thành giáo trưởng, là một trung niên nhân 50 tuổi; Trữ Luân tướng quân là một quan quân không thuộc hệ thống của Trì công tước rất hiếm thấy trong quân đội, lần này phụ trách công tác đề cử nhân viên quân đội phụ trách hệ thống thí luyện; Đạt Đạt đại pháp sư là một Thần thánh hệ pháp sư, mặc dù đến từ Thần Thánh giáo đình, nhưng đã sống nhiều năm tại đế quốc.

Ba người lập tức vô cùng cung kính bước tới trước mặt Hồng Thạch đại đế.

“Lúc trước, có đồ đệ phi pháp tập kích đoàn sứ thần được cử tới Cáp Mê Nhân vương quốc nghênh tiếp huyền thú, khiến cho ngoại vụ thứ trưởng là đoàn trưởng của đoàn sứ thần phải bỏ mạng, việc này còn chưa có kết luận cuối cùng; sau đó, đêm qua bản vương mới đột nhiên nhận được trình báo, có mấy người thuộc hệ thống đề cử bỗng dưng chẳng hiểu vì sao lại bị thương, không thể tham gia lần tuyển chọn này, khiến cho kỵ sĩ được tuyển chọn nguyên lai vốn có 35 người giảm mạnh xuống còn 31 người, ta rất hy vọng có thể nghe được lời giải thích hợp lý từ phía ba vị.” Nghe xong điều này, tất cả mọi người tại hiện trường đều đã lý giải được con tức giận ngút trời của đại đế.

Đương nhiên, chỉ có huyền thú kỵ sĩ mới biết được mấu chốt con tức giận ngút trời của đại đế.

Căn cứ theo giai đoạn đầu quá trình thí luyện của huyền thú kỵ sĩ, đầu tiên là ma pháp sư sẽ đem 31 mẫu gỗ thần ký hiệu riêng của 31 huyền thú cùng những mẫu gỗ thần không có ký hiệu để chung vào một cái hòm, sau đó từng kỵ sĩ tiến lên dùng tâm để kêu gọi mẫu gỗ thần huyền thú, nếu đoạt được mẫu gỗ thần, kỵ sĩ sẽ tìm được vùng đất tương ứng của huyền thú, rồi dùng tâm tiến vào ảo cảnh cùng huyền thú câu thông.

Mỗi huyền thú đều có bản tính riêng của mình, “Huyền thú thông linh” chính là chỉ hàm nghĩa này, tại thời điểm nhân loại kỵ sĩ lựa chọn chúng, chúng cũng sẽ yên lặng lựa chọn nhân loại kỵ sĩ, chỉ khi huyền thú thực sự thích kỵ sĩ, mới có thể đạt được 100% sự tín nhiệm của huyền thú, như vậy mới có thể thông qua ý nghĩa chân chính của huyền thú thí luyện trên Thánh Tuyết sơn – phần hậu kỳ vốn cực kỳ gian nan.

Căn cứ theo lịch trình đã định, những kỵ sĩ không thể hoàn thành Thánh Tuyết sơn huyền thú thí luyện, chưa chắc đã là những kỵ sĩ ngay từ đầu trong khâu lựa chọn huyền thú bị huyền thú cự tuyệt.

Dựa theo quy tắc, nếu kỵ sĩ ở vòng thử nhất câu thông thành công thì có thể tiến vào Thánh Tuyết sơn tham gia hậu kỳ thí luyện, còn nếu thất bại, thì lại đem huyền thú ký còn lại lấy ra rồi một lần nữa để vào trong hòm, tiến hành vòng lựa chọn mới. Một huyền thú nếu liên tục 2 lần không thể nhận ra được chủ nhân, vậy tới kỵ sĩ thứ 3 vô luận là có thể nhận ra nhau hay không, cũng chắc chắn sẽ trở thành chủ nhân mới của huyền thú.

Thành thử, mỗi năm tại giai đoạn trước khi thí luyện huyền thú kỵ sĩ, trừ việc cam đoan chất lượng của huyền thú ra, việc lựa chọn kỵ sĩ lại càng trọng yếu hơn, thường thường là đều dự bị dư ra vài kỵ sĩ, như vậy sẽ đảm bảo cho mỗi huyền thú có thể tìm được chủ nhân thích hợp.

Hiện tại, ở thời điểm cuối cùng, người được đề cử huyền thú kỵ sĩ đột nhiên xảy ra chuyện, không thể nghi ngờ đã bao phủ một bóng đen lên lần thí luyện huyền thú kỵ sĩ này.

Ba vị quan viên bị chất vấn đều nhìn nhau, xấu hổ giải thích với Hồng Thạch đại đế: Thật sự không thể không chế hết toàn bộ quá trình, vài vị kỵ sĩ hoặc là uống quá chén rồi ngã ngựa bị gãy xương; hoặc là gây gỗ với mọi người tại tửu điểm rồi bị thương; hoặc đơn giản là bị bệnh nặng.

Hồng Thạch đại đế hừ mạnh một tiếng: “Nếu chư vị ngay đến cả những kỵ sĩ tham gia lần thí luyện này mà cũng không thể bảo hộ, vậy cho thấy rõ ràng chức quan của chư vị cũng không phù hợp lắm, Quân vụ đại thần, Lại vụ đại thần.” Trì công tước thật không ngờ mình vừa mới trở lại đế đô thì đã có việc, vội vàng cùng Lại vụ đại thần tiến lên tham kiến Hồng Thạch đại đế, “Ba vị quan lại đều giáng chức 2 bậc, chức vị để lại các người tìm người khác phân công.”

Hồng Thạch đại đế đang trong cơn thịnh nộ, bất luận kẻ nào cũng không dám đứng ra xin xỏ cho 3 vị đồng nghiệp.

Dừng một chút, Hồng Thạch đại đế đột nhiên quay sang Lâm bá tước đặt câu hỏi: “Lâm bá tước, quý thiên kim đi sứ Cáp Mê Nhân vương quốc, trong tình thế đoàn trưởng đoàn sứ thần bị thương, vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ, cang vất vả công lao càng lớn, lúc này, nàng có mặt ở đế đô không?”

Bá tước sau khi tiến lên thì lễ trả lời: “Bệ hạ, tiểu nữ hiện là người được lựa chọn của Ma Pháp học viện, cũng đang ở đây.”

“Ồ,” đại đế tựa hồ rất ngạc nhiên: “Mời nàng ra đây.”

Lâm Vũ Thường được phụ thân ra hiệu, vội vàng bước tới trước mặt đại đế, đại đế chỉ đơn giản hỏi 2 vấn đề: “Lâm tiểu thư, nghe nói là có 2 thiếu niên dong binh trợ giúp người hoàn thành nhiệm vụ, đúng vậy không? Bọn họ hiện tại đang ở đâu?”

Lâm Vũ Thường cũng lắp bắp kinh hãi, thật không thể ngờ tin tức của đại đế lại linh mãnh đến thế: “Đúng vậy, thưa bệ hạ, bọn họ một người là nghĩa tử

của Trì Hàn Phong bá tước, một người là đồ đệ của Trì Hàn Phong bá tước.”

Đại đế mày hơi giãn ra, trực tiếp ngoái về phía Trì Hàn Phong đang đứng ở cuối đám người: “Trì bá tước, có đúng thế không?”

Những lão nhân tại trường đều biết, xét về thân phận gia tộc, đại đế thực ra là biểu đệ của Trì Hàn Phong, mà Trì Hàn Phong thì nổi danh là nhân vật bại hoại, trước đây việc ra và đàn anh thường xuyên dùng vũ lực giáo huấn hay cướp đoạt một số đồ tốt của trừ quân (thái tử) chưa hiểu chuyện mấy là trò chơi sở trường của hắn, hơn nữa còn luôn nắm rất chắc mức độ, luôn có thể không để lại sẹo hay dấu vết gì mà vẫn đánh đập trừ quân oa oa khóc lớn.

Đến khi công tước và Vương phi tới, chẳng những không thể vớ được chứng cứ, mà mỗi lần thấy ca ca còn nhỏ cẩn thận lau nước mắt cho thái tử, đương nhiên, bọn họ không thể nghe được có kẻ thì thầm bên tai trừ quân: “Nếu dám mách là ta đánh, lần sau chẳng những đánh còn mạnh hơn; mà hơn nữa, hắc hắc, từ nay về sau không đưa người ra ngoài chơi nữa; còn bảo các tiểu muội muội không thêm lý đến người.” Hiểu thì dùng lý, động thì dùng tình, dù thì dùng lợi, không thể nghĩ ngờ đã được Trì bá tước áp dụng từ rất sớm.

Nghe nói, đưa Trì bá tước sớm sung quân trấn thủ biên quan, cũng là một trong những hành động bất đắc dĩ nhất của Trì công tước sau khi biết tường tận mọi việc.

Trì Hàn Phong sau khi ngó nghiêng thấy thật sự không tránh khỏi nữa, vừa thì thào: “Tai sao cái lũ uống rượu bị người tập kích kia lại không phải là ta chứ.” Vừa rón rén bước ra trước mặt đại đế.

“Ồ, có chuyện như vậy sao?” Trên đời này đại khái chỉ có Trì Hàn Phong mới dám to gan nói với đế vương như thế; Mà cũng chẳng xưng hô bệ hạ gì cả, cũng là độc nguyên của một nhà Trì Hàn Phong này. Trì công tước ở một bên hung tợn tròn mắt lườm hắn một cái, Trì Hàn Phong nhất thời thành thực một chút: “Hắc, để ta nghĩ xem, hình như đúng là có chuyện đó. Ngã Mễ là nghĩa tử của ta, là con trai của nguyên xuyên băng đại đội trưởng của quân biên phòng đế quốc, đúng rồi, còn là đồ đệ của Lôi Cát nữa; Đại Thanh Sơn là đồ đệ của ta.”

Sớm đã thành thói quen nên đối với loại nói năng ám ó của Trì Hàn Phong, đại đế cũng chẳng có biểu hiện gì khác thường, nhưng lời nói ra thì quả thực là kinh người: “Trì nguyên soái, như vậy xem ra Ngã Mễ cũng có thể coi là đệ tử quan quân cao cấp của đế quốc, hơn nữa hắn cùng với Đại Thanh Sơn đều là dong binh Cấp A, để bảo đảm chất lượng chọn lựa huyền thú lần này, liệu có thể trực tiếp mời bọn họ ra tuyển chọn kỳ sĩ không?”

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 8: Huyền Thú Bách Thái

Tại lễ kỷ niệm 1400 năm ngày Dong binh vương dẫn sinh, một vài chuyên gia chiến tranh đã xảy ra tranh cãi kịch liệt xung quanh một vấn đề, trong cuộc đấu khẩu của bọn họ, bọn họ nghe được một tinh linh thần bí tự xưng từng là một chiến sĩ bình thường dưới quyền chỉ huy của Dong binh vương dùng thanh âm trầm thấp miêu tả một hồi chiến dịch thông thường do Dong binh vương chỉ huy:

Đối mặt với địch nhân đông gấp đôi, đối mặt với 6000 kỳ sĩ trang bị nặng của địch cách chừng 100 mét trùng kích vào.

Đám ma kiếm sĩ trực thuộc Dong binh vương chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, lấy tốc độ công kích ma pháp của ma pháp sư cao cấp 4 lần công kích các kỳ sĩ trong trạng thái trùng phong, liên đới đến cả cung tiễn thủ tập kích, vô số kỳ sĩ cùng với tọa kỵ quay cuồng té ngã trong đồng sắt bị nung chảy.

Thần thánh long kỳ sĩ Đại Thanh Sơn suất lĩnh 3000 bộ binh nặng lấy chiến thương dài tới 7 thước dùng thân thể huyết nhục chống lại kỳ sĩ trùng phong, một lượng lớn chiến sĩ ở hàng đầu té ngựa, hai tay trật khớp.

Hắc diện Long vương cười rống sau khi phát ra tiếng hú làm cho bách thú kinh hãi, suất lĩnh 2000 huyền giáp thiết kỵ như một thanh lợi mâu cuộn cuộn đâm thẳng vào đám trọng kỳ sĩ đang tụ thành một đoàn trước trọng bộ binh. Cũng quái dị như ở các chiến dịch khác, bất cứ loại bộ đội nào cũng không thể ngăn cản hắn trùng kích vào, huyền thiết kỵ sĩ phá tan trọng trang kỳ sĩ của địch, căn bản không quay đầu lại mà trực tiếp xông thẳng vào bộ binh bản trận của địch nhân.

Bộ binh địch trận cước vừa mới bị đánh cho loạn xạ lên, trên bầu trời bỗng truyền đến tiếng kêu rồ rồ của cuồng thú, 500 cuồng thú kiếm sĩ sử dụng tốc độ vượt qua mọi chiến sĩ trực tiếp đánh về phía quan chỉ huy của địch, liên tiếp đã kích xuống, địch nhân bản bộ đã hoàn toàn lâm vào rối loạn.

Sau khi Dong binh vương phát lệnh, Ái nhân chiến phủ bộ đội cùng Ái nhân chiến chùy bộ đội cùng cuồng chiến sĩ bộ đội dưới trướng của Cuồng nộ Ái nhân vương bắt đầu đột kích, loại lực phá hoại đáng sợ này lập tức xuyên thấu toàn bộ chiến trường, cho dù là Thánh chiến sĩ mặc bạch kim khôi giáp sau khi bị chiến chùy Ái nhân công kích, thân thể huyết nhục sau bạch kim khôi giáp cũng biến thành thịt vụn.

Cuồng nộ Ái nhân vương truyền kỳ

Trì công tước do dự một chút: “Bệ hạ, Đại Thanh Sơn đã cùng Thần thánh lục sắc cự long ký kết minh ước, là Thần thánh long kỳ sĩ, mà Ngã Mễ, tuy rằng không có tọa kỵ, nhưng theo ý của Lôi Cát tiền sinh, chính là không hy vọng hắn trở thành huyền thú kỳ sĩ.”

“Ồ, nói như vậy thì một vị Thần thánh cự long kỵ sĩ trong truyền thuyết là có thật?” Hồng Thạch đại đế vô cùng ngạc nhiên, mà mọi người trong thí luyện đại sảnh đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, Ngã Mễ đế quốc là đế quốc cường thịnh có thực lực mạnh nhất hiện tại, cự long kỵ sĩ cũng chỉ có 7 vị, mỗi cự long kỵ sĩ đều là niềm hãnh diện của quốc gia. Thần thánh cự long kỵ sĩ? Chẳng lẽ thực sự có kỵ sĩ như vậy sao?

Tri gia xuất ra đệ tử vĩ đại như thế, vô luận kỵ sĩ này có nguyện ý nhập ngũ tại đế quốc hay không, Tri gia cũng sẽ đoạt được quyền thế còn lớn hơn nữa.

Đương nhiên, rất nhiều gia chủ đều hạ quyết tâm: Lần thí luyện đại hội này, hay là không nên vội vã lựa chọn hiền tế, chờ sau khi thí luyện sẽ tìm cơ hội báỉ phòng Tri công tước, đi kết bạn với 2 người trẻ tuổi mà Hồng Thạch đại đế vừa đề cập tới, nhất là vị Thần thánh long kỵ sĩ độc nhất vô nhị đó.

Hồng Thạch đại đế vô cùng ôn hòa hỏi Lôi Cát: “Lôi Cát quốc sư, vì sao không thể để Ngã Mễ tới tham gia thí luyện?”

Lôi Cát sau khi từ Khất Nguyên tháp trở lại, tới Ma Pháp công hội báo tin xong, lập tức danh lừng thiên hạ, trên đỉnh thế giới, ma pháp sư đứng tại đỉnh cao chỉ có tổng cộng không quá 5 vị, mà trong tầm mọi người có thể thấy, chỉ có lão ma pháp sư gầy guộc trước mắt này, còn những người khác đều là nhân vật trong truyền thuyết cận đại, đến nay cũng chẳng biết là có còn tồn tại trên nhân thế không nữa.

Hồng Thạch đại đế cũng vô cùng cao hứng, hơn nữa biết Lôi Cát vẫn như trước tỏ vẻ nguyện ý làm việc cho đế quốc, lúc ấy bèn tỏ thái độ, tôn Lôi Cát lên làm đế quốc quốc sư. Tầm quan trọng của 1 ma đạo sư với 1 quốc gia mà nói, là cầu thành một trong những bộ phận trung tâm nhất cấu thành uy nghiêm của quốc gia, thậm chí uy nghiêm cùng trọng quyền của 2 cự long kỵ sĩ cũng không thể sánh với ma đạo sư.

Lôi Cát mỉm cười: “Bệ hạ, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn hai người đều cực kỳ vĩ đại, nhất là Ngã Mễ là kỳ tài muôn đời khó gặp, tất nhiên sẽ hữu dụng cho đế quốc, cho nên không cần phải so đo lợi hại nhất thời.” Lôi Cát tận lực dùng ngữ khí bình thản thuyết phục Hồng Thạch đại đế. Mà càng nhiều gia chủ sau khi cẩn thận lắng nghe lời Lôi Cát, một lần nữa lại đem vị trí của Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn thay đổi một chút, mặc dù bọn họ vẫn chưa kịp nghĩ ra lại có hạng người nào có thể vĩ đại hơn cả Thần thánh long kỵ sĩ.

“Ồ, thì ra là thế.” Hồng Thạch đại đế sắc mặt lập tức dịu đi rất nhiều: “Bản vương là lo lắng nhân tài mai một, người tài giỏi không được trọng dụng, nếu quốc sư cho rằng Ngã Mễ tương lai thành tựu còn cao hơn cả huyền thú kỵ sĩ, vậy có thể để cho hắn tham gia thí luyện long kỵ sĩ. Lần này, không cần mời hắn đến đây nữa.”

Lúc này, Hồng Thạch đại đế tâm tình hiển nhiên đã chuyển biến tốt hơn nhiều. Hắn ra hiệu cho Nặc Lâm đại pháp sư bắt đầu lần thí luyện này. Thí luyện trong đại sảnh, một số người thờ dài ra một hơi, đem tâm ý nuốt vào trong bụng.

Tất cả huyền thú huyền giới nhất nhất báỉ phòng ở bên dãy tường đại sảnh phía tây. Căn cứ theo huyền thú lớn nhỏ, các loài huyền thú huyền giới không giống nhau, huyền thú huyền giới loại nhỏ chỉ khoảng cỡ một cái bàn, còn huyền thú huyền giới loại lớn thì ước chừng một cái giường lớn. Trên từng huyền thú huyền giới đều có áp một quyền trục bằng lụa màu son đỏ, phía trên viết tên, nơi sản sinh, đặc điểm của huyền thú.

4 vị đế quốc đại ma pháp sư cùng 6 ma pháp sư cấp 1 cùng đi tới trước huyền thú huyền giới, ở xa nhất phía bên phải là 4 huyền giới giống nhau như đúc, lớn nhỏ vừa phải, nhìn qua thì chính là huyền thú cỡ trung. Nặc Lâm tay nhắc miếng lụa lên, lớn tiếng đọc diễn cảm: “Sa mạc phi tích, sinh ra tại Thần Thánh sa mạc nằm phái đông Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục thuộc cảnh nội của đế quốc, có 2 màng mắt, lỗ mũi, màng tai, cho dù ở giữa sa mạc cũng có thể sinh tồn; trên mình có lân giáp màu xám, tính tình khá lì lợm, chi trước có lợi trào, miệng có răng sắc, có chứa chất kịch độc, là tọa kỵ số 1 trong tác chiến trên sa mạc.”

Nói xong, trừ Nặc Lâm ra còn có 3 đại ma pháp sư cùng với 2 ma pháp sư cấp 1 đồng thời phát ra ma pháp ánh sáng màu lam, bẻ mặt huyền thú huyền giới trước mặt mọi người đột nhiên biến thành trong suốt, tất cả mọi người đều có thể thấy rõ bên trong có 4 con thần lân lớn màu xám còn nhỏ, lười nhác hoặc đi hoặc nằm, tựa hồ đang hưởng thụ ánh nắng mặt trời bên trong huyền giới. Nặc Lâm rất nhanh gắn một ít bột phấn màu xanh lên mỗi cái huyền giới, phi tích đột nhiên trở nên cảnh giác nhanh chóng di chuyển ở bên trong huyền giới, trừng mắt lên, hung mãnh nhìn quanh 4 phía, mặc dù còn nhỏ, nhưng cũng đã cho thấy ý thức công kích mãnh liệt.

Loại lồng nuôi huyền thú huyền giới trong thời gian ngắn này có ưu điểm lớn nhất là ở chỗ, dưới ma pháp kích thích, có thể sinh ra ánh sáng đơn hướng, người ở ngoài có thể thấy rõ ràng bên trong, nhưng huyền thú bị vây trong huyền giới thì lại không thể thấy được cảnh tượng bên ngoài.

Nặc Lâm thấy tất cả mọi người đã xem xong rồi, tiện tay gỡ 4 mẫu gỗ thần gắn trên huyền giới xuống, bỏ vào trong rương.

Ngay sau đó, là 4 cái ngăn tủ huyền giới lớn nhỏ, Nặc Lâm niệm: “Hắn huyết bảo mã, vốn sinh ra tại Hoa Ngữ thảo nguyên, trong tất cả các loài huyền thú, là loài có tốc độ di chuyển trên bình nguyên nhanh nhất, tính tình ôn hòa, làm tọa kỵ cho dạng bộ đội gì cũng sẽ không phát sinh xung đột, thích hợp tác chiến đại binh đoàn.”

Lam quang chớp động, trong 4 huyền giới là 4 thốt tiểu mã cầu, màu sắc không giống nhau, 1 con thuần màu trắng, 1 con màu đỏ, còn có 1 con toàn thân thì màu đen nhưng 4 vó lại trắng như tuyết, con cuối cùng màu nâu có lẫn ngũ cuốn hoa văn.

Nặc Lâm vô cùng lễ phép nói với Tri công tước: “Tri nguyên soái, đặc điểm của 4 con ngựa này chi bằng mời ngài giới thiệu qua a.”

Công tước hiển nhiên vô cùng quen thuộc với những con ngựa này, ông ta lần lượt vỗ vỗ 4 huyền giới:

“Ngọc thỏ truy điện, cổ nhân cho rằng: nhanh như chớp ánh, thần phát thiên cơ, xông lên trong quảng ngán thiên hạ vô địch;”

“Xích thỏ tuyết trần, có thơ rằng: ‘Hồng trang chiếu nhật quang lưu yên, Lâu hạ ngọc lý thỏ thanh hàn’, đây là loại nhanh nhẹn nhất trong tất cả các giống, thích hợp nhất cho kỵ sĩ quyết đấu một chọi một;”

“Ô vân áp tuyết mã, mãnh hổ trong loài ngựa, tính tình dữ dằn, trừ dừng sĩ ra thì không ai có thể hàng phục, dùng 8 chữ hình tượng nhất đề hình dung: Ý thiên trường kiếm, truy phong tuấn chùng.”

“Minh ngọc ngũ hoa thông, giao long trong loài ngựa, từng có thơ vịnh: ‘Vương gia tướng quân nhất tượng phạt, Chiếu tứ thiên tri bát xích long’ chính là chi loại này, sở trường chạy đường dài.”

Tại trường tất cả mọi người đều vỗ tay khen ngợi những lời giải thích đầy phần khích của lão công tước.

Bốn mẫu gỗ thần lại được để vào trong hòm ma pháp.

Tiếp theo là 6 huyền giới nhỏ, Nặc Lâm nhìn mọi người nói: “Đây là huyền thú được sử dụng rộng khắp nhất tại Bắc Bộ liên bang: Ngân sắc tuyết lang, vốn sinh ra tại Cáp Mê Nhân vương quốc, tính tình hung mãnh, trong chiến tranh sẽ mãnh liệt công kích địch nhân hoặc tọa kỵ của địch nhân, có thể chiếm được ưu thế tuyệt vời trong tác chiến tại tuyết nguyên.”

Đế quốc có khoảng 25% lãnh thổ là cánh đồng tuyết, bởi vậy nhu cầu đối với tuyết lang huyền thú kỵ sĩ vô cùng lớn.

Ngân sắc tuyết lang huyền thú xuất hiện tại trước mắt mọi người, rất kỳ quái là, mặc dù chỉ gần một chút phần kích thích, nhưng đám tuyết lang đều thành thực, nhất là 2 con ở phía xa nhất bên trái, tựa hồ là đã bị vô số uy hiếp, trên mặt lộ ra bộ dạng sợ hãi.

Ở giữa là 7 cái huyền giới lớn, cao khoảng 2 thước, đường kính cũng tầm 2 thước, thật không hiểu làm thế nào có thể mang vào thí luyện đại sảnh được. Nặc Lâm đại pháp sư ngẩng đầu nhìn dần vào miếng lụa phía trên huyền giới, có phần với không tới, hần cười khò lắc lắc đầu, thi triển một cái phiêu phù thuật, với lấy một mảnh lụa: “Địa hành long đôi núi, vốn sinh ra tại vùng trung bộ của quốc gia chúng ta, chỉ sau sử dụng để hành tẩu, chỉ trước để săn bắt, tính tình hung mãnh, lực lượng rất lớn, tại kỵ binh trùng phong, nếu có thể lợi dụng Địa hành long làm tiền phong thì sẽ hình thành lực phá hoại tuyệt vời.”

Sau lam sắc quang mang, tất cả mọi người đều hiểu ra vì sao vừa rồi tuyết lang lại tỏ ra khúm núm, trong 7 con Địa hành long khổng lồ các màu, có 6 con màu sáng, chỉ có con ở giữa huyền giới cao nhất thuần một màu đen đang đùa đùa giỡn giỡn là không ngừng nghoe nguẩy cái đuôi quét qua, Nặc Lâm vừa mới định gần một chút phần kích thích tương ứng, nhưng con Địa hành long tựa hồ như cảm ứng được gì đó, “Vù” hướng về phía Nặc Lâm bên ngoài huyền giới vọt đến, cái mồm to như chậu máu lập tức mở ra, răng nanh trắng ớn giương lên, hai chi trước cào mạnh vào vách đá trên huyền giới, tựa hồ như muốn xé nát người bên ngoài.

Trừ Nặc Lâm ra, mọi người đều chấn động, một vài võ sĩ đứng gần đó thậm chí còn rút cả trường kiếm ra. Nặc Lâm hít một hơi dài: “Mọi người không cần hoảng, huyền giới vô cùng rắn chắc, sẽ không bị đánh nát đâu, xem ra độ thông linh của con Địa hành long này vô cùng cao, là huyền thú tốt cực kỳ hiếm thấy.”

Nghe xong lời Nặc Lâm nói, tất cả nam hải tham gia huyền thú kỵ sĩ thí luyện cuối cùng đều nhìn thoáng qua con huyền thú này cùng với mẫu gỗ thần đại biểu cho tên của nó.

Bên cạnh Địa hành long là Mặc hắc câu sinh ra tại vùng núi bắc bộ của đế quốc, tổng cộng có 2 thớt, hiển nhiên cũng bị con Địa hành long to lớn kia dọa cho phát sợ.

Trong cái huyền giới tiếp theo là một con Độc giác thú, Nặc Lâm cảm quyền trực bằng lụa lên: “Độc giác thú, sinh ra tại Ma Pháp sâm lâm ở phía tây đế quốc, nghe nói loại Độc giác thú thần kỳ này là Ma pháp đại đế trong truyền thuyết vì muốn bảo vệ cho rừng rậm không bị tổn hại mà triệu hồi ra. Long trắng muốt, có 1 cái sừng dài khoảng 2~3 thước mọc ra ở giữa trán. Có lúc Độc giác thú sẽ để cho tinh linh hoặc thiếu nữ thuần khiết cười trên người nó, nếu các nàng đối đãi với nó một cách ôn hòa, nó sẽ trở thành bằng hữu vĩnh viễn của các nàng. Độc giác thú sẽ không bị trúng độc, cũng sẽ không bị nị hoặc hay định thân. Dùng sừng công kích, sẽ khiến cho kẻ bị công kích tạm thời bị mù.”

Thần thánh Độc giác thú hiển nhiên không bị áp lực từ phía con Địa hành long khổng lồ kia, an nhàn tản bộ trong huyền giới, cái sừng dài màu bạc duyên dáng hoa động.

Bên cạnh Độc giác thú là 3 cái huyền giới loại nhỏ giống nhau, Nặc Lâm lớn tiếng đọc chú thích trên quyền trực: “Sur thú, sinh ra tại bờ biển phía nam Ngã Mê Nặc Nhĩ đại lục, là một loại phi cầm cỡ lớn, có 4 chi, có lực công kích lớn. Sur thú trưởng thành có ánh mắt mất tuệ, động tác cực kỳ nhanh nhẹn.” Tọa kỵ của đại bộ phận phi hành kỵ sĩ đế quốc đều là Sur thú.

4 huyền giới cuối cùng bộ dạng không giống nhau, hơn nữa hình dạng cũng rất kỳ quái, một cái cực nhỏ, 3 cái cực kỳ dài, hiển nhiên là huyền thú vô cùng hiếm thấy.

Khi cái huyền giới cực nhỏ kia bị ma pháp kích thích biến thành trong suốt, tất cả mọi người đều mở to đôi mắt ra, bên trong là một con đại điều 5 màu, nó hiển nhiên cũng phát hiện ra điều gì đó, cái đầu điều màu đỏ hơi nâng lên, 2 cánh chậm rãi vỗ 2 cái, trong lúc nhất thời trong huyền giới tràn ngập màu sắc, khiến cho mọi người cảm thấy quang mắt. Con đại điều này nhìn qua vô cùng giống phượng hoàng trong truyền thuyết, Nặc Lâm nhìn quyền trực bằng tơ, khe khẽ nhíu mày: “Tên, không rõ, nghi ngờ là Phượng hoàng trong truyền thuyết, nơi sinh: không rõ; nửa năm trước, một con phi điều khổng lồ sinh ra quả trứng này trên cây ngô đồng tại thần điện của Thần Thánh giáo đình ở Sử Khảm Bô Lô, sau đó thì trứng được ấp nở ra.”

Đại sảnh vốn đang im lặng nhất lời vang lên tiếng xì xào thảo luận, nghe nói, Phượng hoàng là một trong số các loại thần điều, là vì cân bằng thế giới mà sinh ra, hơn nữa còn bất tử, có năng lực tái sinh, hơn nữa còn là một loài chim cực kỳ quý hiếm.

Nặc Lâm cảm lên quyền trực trên cái huyền giới cực dài cuối cùng: “Chiêu trạch cự ngac, sinh ra tại Pháp Nặc Tư đại lục, đặc điểm không rõ, chỉ biết là một loại cự thú sống trong đầm nước có tính cách dữ dằn, tác chiến trong môi trường nước ngọt có ưu thế cực kỳ rõ rệt.”

Trong 3 cái huyền giới đều có chứa 50% nước, bên trong có 3 con cá sấu thường xuyên lui tới dò xét trông cũng rất mạnh mẽ, làn da phủ kín lân giáp màu xanh biếc lúc ẩn lúc hiện ở trong nước.

Nặc Lâm chậm rãi đem 3 cái mẫu gỗ thần cuối cùng bỏ vào trong cái hòm ma pháp, ra hiệu cho 2 ma pháp sư cấp 1 thêm vào mê muội pháp ký đi tới trước mặt mọi người, dùng thanh âm trang nghiêm to tát tuyên bố: “Huyền thú tuyển chọn thí luyện chính thức bắt đầu ---”

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 9: Huyền Thú Tôn Nghiêm

Trong phạm vi quân đội đế quốc, thực hiện một bộ biên chế quản lý hệ thống quân đội một cách tốt đẹp và nghiêm chỉnh chính là điểm mấu chốt để đảm bảo thắng lợi của cuộc chiến.

5 người là biên chế cơ bản nhất của bộ đội đế quốc, gọi là ngũ, Ngũ trưởng chỉ đạo, 5 ngũ làm thành 1 khúc, Khúc trưởng chỉ đạo; 5 khúc làm thành một bộ, Du kích chỉ đạo;

Từ Du kích trở xuống là quan chỉ huy cơ sở của đế quốc.

5 bộ làm thành 1 tiểu đội, Tiểu đội trưởng chỉ đạo. 2 tiểu đội hoặc 3 tiểu đội tạo thành trung đội, trong khu vực lục địa đế quốc, trung đội đa phần là do 2 tiểu đội tạo thành, mà tại kinh đô và vùng lân cận, biên phòng đa số 3 tiểu đội tạo thành 1 trung đội, Trung đội trưởng chỉ đạo. (Chú: Quy mô khoảng 1000~1500 người)

Tiểu đội cùng trung đội cấu thành đơn vị tác chiến trụ cột loại nhỏ của đế quốc. Thành thủ, Tiểu đội trưởng cùng Trung đội trưởng được định nghĩa là quan chỉ huy tầm trung của đế quốc.

2 trung đội hoặc 3 trung đội tạo thành 1 đại đội, Đại đội trưởng chỉ đạo, trong nhiều chiến dịch, đại đội được thiết lập là đơn vị dụng binh chủ yếu trong chiến tranh. (Chú: Quy mô 2000 người ~ 4500 người)

3~5 đại đội tạo thành một hạt khu, tùy theo những vùng đất khác nhau, do Tướng quân hoặc Tổng đốc chỉ đạo, và sẽ có khoảng từ 1 tới 3 tham tướng chính thức làm phụ tá. Tướng quân phụ trách toàn bộ đối với khu vực phòng thủ mà mình phụ trách.

Tướng quân, tham tướng, đại đội trưởng là quan chỉ huy cao cấp của đế quốc.

Trên Tướng quân là Nguyên soái, thường thì ngoài đội thân vệ chừng 5000 người, cũng không mang binh cụ thể hoặc phụ trách phòng thủ biên quan; Trong chiến tranh sẽ phân ra thống lĩnh vài hạt khu cộng đồng tác chiến.

Thời bình, Quân vụ đại thần là Thống soái cao tối cao của quân đội.

Thời chiến, Đế vương là Thống soái tối cao của quân đội, Quân vụ đại thần là Tổng tham tướng đốc lĩnh toàn quân.

Đế quốc quân bị biên chế Bách khoa toàn thư

Trong cái hòm ma pháp có đặt 31 mẫu gỗ thần cơ hồ giống nhau như đúc, Nặc Lâm duỗi tay ra dùng ma pháp lực chậm rãi khu động các miếng gỗ thần trong rương, những mẫu gỗ thần uốn lượn trong luồng khí lưu vô hình, chậm rãi, tất cả các mẫu gỗ thần xếp thành 1 hàng huyền phù ở trong cái hòm ma pháp, màu tím đều đều toát lên.

Nặc Lâm đơn giản tuyên bố một chút quy tắc: Mỗi người đi tới trước cái hòm ma pháp, duỗi tay ra nhẹ nhàng đặt trên mặt hòm, thầm nghĩ tới huyền thú vừa rồi mình nhắm trúng, tưởng tượng cái thẻ huyền thú bay vào trong tay mình, một người tới đa chỉ cso 1 phút, trong 1 phút đồng hồ này, nếu cảm thấy huyền thú đầu tiên rất khó bay vào trong tay, như vậy cho thấy thực lực cùng bản tính của kỵ sĩ không đủ xứng với huyền thú, tiếp theo nghĩ đến con thứ 2, rồi con thứ 3. Một lần nhiều nhất chỉ có thể nghĩ tới 3 con, nếu vẫn không được, vậy thì qua 1 bên nghỉ ngơi, chờ tới lần tiếp theo. Nếu thành công chiếm được mẫu gỗ thần, cũng bước sang 1 bên nghỉ ngơi, chờ sau khi tất cả các mẫu gỗ thần được phân phối, thống nhất tới trước huyền giới cùng huyền thú câu thông.

Án chiếu theo lễ nghi bao năm qua, đầu tiên bước sang lĩnh huyền thú ký chính là 3 vị thí luyện giả của Thần Thánh giáo đình lân bang.

Sa Nhược nhìn nhìn 2 đồng bạn của mình, 1 nam hài 1 nữ hài, bọn họ cũng giống mình, phân biệt tham dự nhiệm vụ đi sứ các nước khác nhau, cũng đều thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ trở về. Trời sinh tính ôn nhu, miệng nàng khẽ mấp máy, quay sang 2 người bạn ý bảo mời bọn họ tiến lên trước, tương tự là Thần thánh tế tự Cô Mạn có vẻ cũng vô cùng khách khí, tao nhã duỗi tay ra mời Mục sư Mã Mỹ Ti tiểu thư lên tham gia thí luyện trước, Mã Mỹ Ti do dự một chút, bước lên bãi phòng thần thái của cái hòm ma pháp, nàng vươn tay, nhắm mắt lại, yên lặng nghĩ tới điều gì đó. 10 giây trôi qua, 20 giây trôi qua, 30 giây trôi qua, hiển nhiên nàng gặp phiền toái, con huyền thú thứ nhất vô luận thế nào cũng không chịu đi ra, có điều không biết nàng đã chuyển sang con thứ 2 hay chưa. 40 giây trôi qua, 50 giây trôi qua, trên cái trán trắng trẻo của cô gái toát mồ hôi, 60 giây sắp đến, áp lực tinh thần cùng với áp

lực dưới ma pháp lực, thân thể gầy yếu của nữ hài tử đã có vẻ không chống đỡ nổi, ở trên đài lung lay sắp quy.

Nặc Lâm ý bảo một trung niên pháp sư tiến lên giúp đỡ nàng một chút, Mã Mỹ Ti được giúp đỡ bước xuống dưới. Cổ Mạn vừa định tiến qua quan tâm một chút, Nặc Lâm dùng ánh mắt ngăn lại hành động của hắn, cũng ý bảo tới lượt hắn.

Cổ Mạn sau khi bước lên đài, duỗi tay ra mặc niệm một chút, một mẫu gỗ thần phát ra quang mang màu ngân bạch lập tức bay lên, ồ, là một con tuyệt lang huyền thú, bên vách tường phía tây, huyền cảnh của một con ngân sắc tuyệt lang lóe ra quang mang được lựa chọn. Thần Thánh giáo đình tại Băng Phong đại lục cũng có một khối quốc thổ rất lớn, bởi vậy, trong mỗi giới huyền thú thí luyện, Thần Thánh giáo đình đều có kỵ sĩ lựa chọn ngân sắc tuyệt lang, vậy đại khái cũng là do tư tưởng bảo vệ quốc thổ a.

Đến phiên Sa Nhược, nàng chậm rãi bước lên đài, chọn cái gì đây? Hai huyền thú tốt nhất không thể nghi ngờ gì chính là con đại điêu có thể là Phượng hoàng kia, còn cả con Độc giác thú, rốt cuộc là chọn con nào? Quan trọng hơn là, huyền thú tốt như vậy, năng lực của mình có thể đạt tới hay không? Nếu quả nó không nhận năng thì làm thế nào bây giờ? Nàng vừa duỗi tay vừa lựa chọn. Đại Thanh Sơn cười rộ, hay là thử Phượng hoàng xem a, có thể lập thành cặp long phượng... Mà, nếu không được, thì sẽ tính tiếp.

Bàn tay trắng nõn chậm rãi đưa tới cái hòm gỗ thần, nàng yên lặng niệm: Phượng hoàng, Phượng hoàng, Phượng hoàng, trong lòng lại cảm thấy không an tâm, vạn nhất không phải gọi là Phượng hoàng, vậy thì nhất định là chẳng còn cách nào.

10 giây trôi qua, 30 giây trôi qua, 40 giây trôi qua, Sa Nhược tay đã bắt đầu run lên, vì sao không được, chẳng lẽ... Tại trong đầu nàng hiện ra khuôn mặt hàm hậu cùng nụ cười ôn hòa của Đại Thanh Sơn, còn cả con tiểu Lục Nhi đáng yêu kia nữa... Mới vừa nghĩ đến đó, lúc ma pháp sư đã chuẩn bị bước lên đỡ nàng, trong cái hòm ma pháp đột nhiên lao ra một đạo quang mang màu đỏ, một mẫu gỗ thần biến ảo thành một con hỏa điêu nhỏ bay lên, trong đại sảnh, cơ hồ mọi người đều nghe thấy được tiếng chim hót thanh thúy, mọi người đều cảm giác thấy một loại ma pháp lực lượng thần thánh quay cuồng ở bên cạnh mình, hỏa điêu tiến nhập vào trong tay Sa Nhược, nháy mắt lại biến thành mẫu gỗ thần, trong đại sảnh hồng quang cũng biến mất.

Chẳng lẽ thật sự là thần điêu Phượng hoàng, nghe nói, chỉ có huyền thú thông linh thực sự, hơn nữa nhất định phải là huyền thú có cấp bậc, mới có thể tạo ra cảnh tượng khác thường khi nhận chủ. Theo tư liệu lịch sử ghi lại, 400 năm trước, tại vùng núi bắc bộ đế quốc phát hiện ra một con động vật họ nhà mèo khổng lồ, tính tình hung mãnh, hành động nhanh nhẹn, luôn không ngừng làm bị thương dân cư ở vùng lân cận, lúc ấy mấy vị huyền thú kỵ sĩ cùng với đại ma pháp sư tiến đến bao vây tiến trừ, sau khi giết chết con mèo khổng lồ, phát hiện còn có một con mèo nhỏ trong hang còn chưa có mở mắt, vừa vặn năm ấy là năm huyền thú thí luyện, đại ma pháp sư đi theo lập tức tạo thành một cái huyền cảnh, đem con mèo nhỏ này đặt vào, rồi mang về để đồ. Tại đại hội huyền thú thí luyện năm đó, mới đầu tất cả mọi người còn chưa nhìn ra con mèo nhỏ này, kết quả là một đạo tặc dong binh xuất thân nghèo hèn dưới tình thế không thể cùng cạnh tranh với những người khác, lựa chọn con mèo nhỏ này. Trong nháy mắt khi mẫu gỗ thần vừa được lựa chọn, từ trong cái hòm ma pháp ánh sáng 7 màu phát ra, mẫu gỗ thần hóa thành dạng mèo, lưng sinh ra 2 cái cánh, nhào vào lòng dong binh. Sau đó, con mèo nhỏ kia được một lữ khách đến từ hải ngoại nhận ra, là một loài động vật được gọi là Xá lý sinh ra tại vùng Thần sơn ở hải ngoại, vốn có uy sát hồ bác sư, thích ăn óc sư tử, hồ báo. Rồi sau đó huyền thú kỵ sĩ kia nhờ có Xá lý tương trợ mà có được năng lực vô bì, thực lực vượt xa những kỵ sĩ khác cùng lứa.

Những nữ hài tham gia thí luyện đều lộ ra thần sắc thất vọng, xem ra, con hỏa điêu Phượng hoàng này vô duyên với mình rồi.

Mã Mỹ Ti nước mắt rơi là chảy, nàng vừa rồi lựa chọn cũng chính là con Phượng hoàng đỏ này.

Tiếp theo là 4 nam hài tử do Dong Binh công hội đề cử, là dong binh lấy lãnh thổ của đế quốc làm khu vực hoạt động chính, mục đích của bọn họ tương đối thống nhất, toàn bộ đều lựa chọn huyền thú sinh ra tại cảnh nội đế quốc, 2 Địa hành long, 1 Mặc hắc câu, còn cả thốt Ồ vân áp tuyệt mã kia nữa, đều trong lần đầu tiên đã lọt vào tay bọn họ.

Xem ra, lúc Ồ vân áp tuyệt mã từ trong hòm gỗ bay ra, 2 kỵ sĩ đến từ hệ thống quân đội trên mặt đều lộ ra biểu tình tiếc nuối.

Tiếp theo theo thứ tự bước lên đài là kỵ sĩ đến từ hệ thống quân đội, trong mấy hệ thống lớn, bọn họ niên kỷ phổ biến thuộc dạng cao nhất, ít nhất đại khái cũng phải 23 tuổi, cơ hồ mỗi người trên mặt đều có vẻ phong sương, nhưng bọn họ cũng là đám nam tử hùng tráng chính tề nhất. Mỗi người đều theo tiêu chuẩn quân đội bước lên đài, vươn tay hướng về cái hòm ma pháp mặc niệm. Sự thật chứng minh, có thể leo tới cấp bậc trên trung đội trưởng trong quân đội trước 25 tuổi, vô luận là có gia tộc hỗ trợ hay không, cũng đều có biểu hiện cực kỳ nổi trội xuất sắc. 2 Địa hành long, 2 Ngân sắc tuyệt lang thuận lợi bay ra, tiếp theo, Ngọc thạch truy điện cũng bay ra. Khi người cuối cùng một mình tiến lên đài, rất nhiều người nhíu mày, đây chẳng phải là trưởng tử Ái Đức Hoa của Bắc Đắc Đạc Lập Hoa hay sao? Đây là lần thứ 2 tham gia huyền thú thí luyện của hắn a. Hắn chậm rãi bước lên trước, thần sắc hiển nhiên rất khâm trọng, không biết hắn lựa chọn thứ gì, 30 giây bắt đầu trôi qua, không có huyền thú nào động đậy, ở thời khắc tối hậu, một mẫu gỗ thần Mặc hắc câu bay ra. Hắn lau lau mồ hôi trên trán rồi đi xuống.

Phía dưới tới phiên đám thiếu niên của Kỵ Sĩ học giáo, đều là kỵ sĩ, nhưng đám thiếu niên này lại khác với những kỵ sĩ của quân đội vừa rồi, bọn họ bước nhanh lên đài, duỗi tay ra bắt đầu lựa chọn, 2 thiếu niên đầu tiên hiển nhiên đặt mục tiêu vào Địa hành long màu đen mười phần khí phách vừa rồi, bọn họ vừa lựa chọn vừa sôi ruột niệm: “Hắc long, hắc long, mau ra đây đi.” Có điều con Địa hành long kia xem ra rất không nể tình, cho nên không thành công, cuối cùng đều thất bại tiêu sái hạ đài, mấy thiếu niên tiếp theo rõ ràng là học được kinh nghiệm, tựa hồ không ai tiếp tục hướng mục tiêu vào Địa hành long màu đen kia nữa, đều hướng ánh mắt về phía những Địa hành long khác cùng với tuyệt lang, có 1 nam hài thậm chí còn chọn cá sấu.

Tri Ngao Thiên vóc dáng cao nhất, xếp hàng cuối cùng, hiện tại đến phiên hắn, hắn bước lên trên thần đài, khác với những người khác, hắn trực tiếp bước tới phía sau cái hòm ma pháp, vươn tay, cắn môi, ánh mắt hơi khép lại một chút, hít một hơi thật dài, đột nhiên hướng sang bức tường huyền thú huyền giới phía tây dùng ngữ khí thông thả kêu gọi: “Đồng bọn của ta, huyền thú của ta, Hắc sắc long vương, xuất hiện đi!”

Từ hắc long huyền giới kia bỗng nhiên vang lên tiếng hồng, một cỗ khí lưu màu đen từ trong cái hòm ma pháp bay ra, bắn về phía Tri Ngao Thiên, Tri Ngao Thiên phát tay một cái trên không trung chớp lấy, luồng khí lưu màu đen lập tức tiêu thất. Tri Ngao Thiên trên mặt chẳng có vẻ gì là vui sướng, hừ một tiếng rồi bước xuống dưới đài.

Tại trường các đại gia chủ hoặc gặt hoặc lắc đầu, nhà Trì công tước quả nhiên lại có thêm một đại nhân tài xuất hiện, đã sớm nghe nói tôn tử nhỏ tuổi nhất của Trì gia không thích giao tiếp, tại Kỳ Sĩ học giáo cũng chẳng có tiếng tăm gì, nhưng nếu luận về thực lực thì lại được công nhận là mạnh nhất trong Kỳ Sĩ học giáo.

Rất nhiều người chú ý đến, Hồng Thạch đại đế khoe miệng cũng lộ ra nụ cười sung sướng.

Tiếp theo là 4 học sinh của Ma Pháp học giáo, lúc này, số huyền thú còn lại cũng không nhiều lắm, người đầu tiên bước lên chính là Lâm Vũ Thường, nàng đã nghĩ kỹ, trước tiên thử Độc giác thú kia xem, nếu Nặc Lâm nói Độc giác thú này chỉ có tinh linh hoặc thiếu nữ thuần khiết mới có thể có được, bản thân mình tựa hồ chưa từng hại ai, chẳng lẽ lại không thuần khiết? Nếu không thành công, thì cũng có thể chọn Hãn huyết bảo mã.

Nghĩ thì khó, nhưng đến lúc làm lại có vẻ rất dễ dàng, nàng còn chưa tiến tới trước cái hòm ma pháp, căn bản chưa kịp duỗi tay ra, chính là từ trong thế ghi tên Độc giác thú, một đạo bạch quang đã từ trong hòm lay động mà ra, trực tiếp rơi vào lòng bàn tay mà nàng vừa triển khai chuẩn bị vươn ra, oa, không phải là may mắn như thế chứ ~~~ Tại thí luyện đại sảnh cơ hồ mọi người đều cùng nghĩ như vậy. Đây là một trường hợp rất hiếm thấy trong huyền thú thí luyện, hiện tại thế là 3 con thông linh huyền thú cao cấp đã ra.

Tiếp theo, mấy ma pháp sư đều rất nhanh chóng chọn được huyền thú.

Ở đợt thứ 2, những kỳ sĩ vòng đầu không tuyển chọn được huyền thú cũng đều rất nhanh trúng tuyển những huyền thú còn lại.

Sau khi nghỉ ngơi được một lát, tất cả mọi người đều bước tới trước huyền thú mà mình đã chọn được, mấy ma pháp sư từ phải qua trái lại khởi động từng cái huyền giới, kỳ sĩ được tuyển chọn đặt tay của mình tại lỗ thông khí duy nhất của huyền giới, cơ thể chậm rãi bay vào huyền giới, nếu huyền thú không có ý thức mãnh liệt phản kháng, như vậy coi như là thành công.

Bởi vì đã thông qua vòng thứ nhất, cho nên xác suất thành công là vô cùng cao, trừ mấy huyền thú có phản ứng ra, các huyền thú khác đều thuận lợi tiếp nhận chủ nhân. Mà hắc long, Phượng hoàng, Độc giác thú được nhiều người chú ý nhất lại càng khiến người ta mãn ý, bọn chúng hướng về phía kỳ sĩ đang đứng thẳng, dùng đầu hoặc là sừng chậm rãi nhúc nhích, giống như là đã ký kết khế ước vậy.

Còn lại 5 kỳ sĩ không được huyền thú thừa nhận, một lần nữa trúng tuyển mẫu gỗ thần ở cái hòm ma pháp, lần thứ 2 đều thoải mái lọt qua cửa.

Hồng Thạch đại đế phi thường hài lòng với quá trình thí luyện lần này, hắc đứng dậy, áo choàng màu vàng phát phơ sau lưng, giọng nam trung hùng hậu vang vọng trong đại sảnh: “Đây là một thời khắc kích động lòng người, đây là một thời khắc mà cả nước cùng chú ý, các vị tương lai sẽ trở thành huyền thú kỳ sĩ, là vua của các người, ta nhiệt liệt chúc mừng các người, bắt đầu từ thời khắc này, các người đã trở thành rường cột của nước nhà. Ngày mai, các người sẽ khởi hành tới khiêu chiến với kỳ trắc thí tại Thánh Tuyết sơn còn ác liệt hơn nữa, việc này đối với các người mà nói, là một loại áp lực còn lớn hơn nữa, nhưng mà, đây cũng không phải là áp lực lớn nhất mà các người gặp phải, áp lực lớn nhất của các người chính là việc chúng ta sẽ phải cùng nhau xây dựng cho đế quốc của chúng ta trở thành một quốc gia cường đại hơn nữa!”

Không ai nghĩ rằng, Hồng Thạch đại đế cuối cùng sẽ dùng một câu đơn giản mà đầy tính kích động như vậy để kết thúc. Tại trường tất cả mọi người đều nhin không được cùng giờ tay lên, trừ 3 kỳ sĩ của Thần Thánh giáo đình ra, tất cả những huyền thú kỳ sĩ khác đều làm tư thế nửa quỳ, thật sâu thi lễ với nhà vua.

Trên đường về phủ công tước, kể cả một người không dễ dàng biểu lộ thái độ như công tước cũng mỉm cười, nói với Trì Ngao Thiên: “Ngao Thiên, hôm nay biểu hiện không tệ, con rồng kia chính là con tốt nhất mà ta từng thấy sau bao nhiêu năm sống trong quần ngũ, là rồng trong loài rồng. Xem ra người sau này sẽ có thực lực để tham gia khiêu chiến cự long kỳ sĩ.”

Mà Trì Hàn Phong tiên sinh thì hưng phấn vượt mặt Trì Ngao Thiên: “Hắc, tiểu tử, không tệ không tệ, chờ tới lúc có thể cười rồng, lập tức cười đến trước mặt Ngã Mễ, nhớ là chỉ được cho phép hắc xem, không được cho hắc cười, hắc hắc, trước kia ta để hắc học thương cùng với ta, nói đến kỳ sĩ, hắc không học, sống chết chỉ thích làm một kiếm sĩ chẳng có tiền đồ, hiện tại để hắc nhìn cho kỹ xem”

Đến lúc hoàng hôn, phủ Trì công tước đột nhiên nhận được rất nhiều thiệp mời, mỗi thiệp mời đều rất có ý tứ:

Thức phụ Trì Đại Đồng

Đường huynh Trì Hàn Phong

Cháu Trì Ngao Thiên

Cháu Ngã Mễ

Đệ tử: Đại Thanh Sơn

Tiên sinh A Phong

Tiên sinh Lạc Khắc

Tiên sinh Hoắc Ân Tư

Tiên sinh Lô Cát

Thần thánh cự long Lục Nhi

Mà phần lạc khoản đều chỉ có một cá nhân: Hồng Thạch. Trên thiệp mời nội dung cũng rất đơn giản: Mời chư vị tới Vương thất thiên cung dự gia yến.

Lục Nhi bắt lấy thiệp mời, lần qua lộn lại lắng nghe, trong ánh mắt toát ra thần sắc thật thần lẫn, mà phản ứng đầu tiên của Trì Hàn Phong là: Hồng môn yến, đoạn trường com, khẳng định là nuốt sẽ không ngon đâu. Đương nhiên, lời vừa nói ra, đã bị Trì công tước vỗ vào đầu một cái. Những người khác còn đang mãi nói chuyện cũng đều phì cười.

Sự thật chứng minh, Trì Hàn Phong là ác ý công kích. Hồng Thạch đại đế là một vị chủ nhân vô cùng hiếu khách, trong hoa viên hoàng cung, hẳn thiết trí 2 bàn tiệc rượu, trong lúc hẳn cùng với đám người A Phong, Lạc Khắc, Ngã Mễ hồng gió, cũng công khai tỏ vẻ: Rất nhiều năm trước, rất hy vọng có thể đưa đế quốc biên phòng đại ma thạch - 2 vị đại đội trưởng vĩ đại triệu hồi về đế đô thăng lên làm tham tướng, nhưng bởi vì sự kiện Khất Nguyên thấp, khiến cho 2 vị đại đội trưởng cơ hồ đồng thời mất tích, thật sự là chuyện rất đáng tiếc. Thật không ngờ, sau rất nhiều năm, đường huynh của mình cùng với con trai của xuyên băng bộ binh đại đội trưởng lại có thể xuất hiện ở trước mặt mình, hơn nữa Ngã Mễ cũng có thể coi là một người thân thích của hẳn, cũng là một chuyện cực kỳ cao hứng. Mà đồng thời, đệ tử chân truyền của đường huynh lại có năng lực trở thành Thần thánh long kỵ sĩ, đây là công lao dạy dỗ của đường huynh, cũng là kết quả nhờ quốc sư Lô Cát, Dong binh Cấp A Lạc Khắc, A Phong hỗ trợ, cho nên mời mọi người qua để bày tỏ lòng cảm tạ.

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn đều cảm giác được, trên người Hồng Thạch cũng giống như Dịch Tô III, cái loại phong phạm vương giả này thực sự không phải người bình thường có thể bắt chước được.

Đương nhiên, tất cả mọi người đều không biết, tại chính điện của Hoàng cung, có 1 bóng người màu đen sau khi nói nhỏ 2 câu với đám thủ vệ, rồi lên vào nghị sự sảnh ban ngày dùng làm nơi thí luyện.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 10: Khiêu Chiến Tuyệt Tuyến

Là đại lục lớn nhất được biết đến trên thế giới, Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục không chỉ có quá trình mở mang diện tích lãnh thổ mà ngay cả địa hình cũng cực kỳ phức tạp.

Bắc có Mai Tây Tư sơn mạch cùng với tuyết nguyên (cánh đồng tuyết) dưới sơn mạch, Đông có Qua Bích sa mạc cùng với biển cát Hạo Hãn, Trung bộ là khu vực đồi núi, chính giữa có Hoa Ngữ bình nguyên, Ma Pháp sâm lâm cùng với mấy con sông lớn, nơi nước sông hội hợp lại hình thành một số đầm lầy có diện tích rất lớn.

Phía Nam Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục là rừng mưa nhiệt đới cùng với thảo nguyên nhiệt đới.

Tiếp tục tiến về phía Nam chính là Thánh Tuyết sơn nổi danh hậu thế, giữa một khu vực nhiệt đới mà lại có thể có một tòa Thánh Tuyết sơn quanh năm tuyết đọng không hề thay đổi như vậy thực sự là một cảnh quan tự nhiên khó tưởng tượng nổi. Thánh Tuyết sơn, ngọn cao nhất có độ cao 7107 thước so với mặt nước biển, độ cao trung bình là trên 4000 thước so với mặt nước biển. Độ cao 1000 thước tính từ mặt nước biển là rừng lá rộng điển hình; từ khoảng 1000 thước tới dưới 2000 thước là rừng lá rộng ôn đới điển hình, từ 2000 thước tới 3500 thước, có một lượn lớn vân sam tán xòe sinh trưởng, cao vút tận mây. 3500 thước trở lên, sau khi tiến vào tuyết tuyến, rất khó phát hiện ra động thực vật tại đó.

Sơn mạch của Thánh Tuyết sơn uốn thành hình vòng cung, kéo dài trên 2000 lý, độ cao trung bình 2000 thước so với mặt biển. Đông, đông bắc, bắc 3 hướng tầng tầng dãy núi bao phủ chung quanh 3 quốc gia: Ngã Mễ đế quốc, Tu Tư đế quốc, Hải Cấp Dong Binh đế quốc. Hướng nam dưới vách núi vạn trượng là biển rộng bao la.

Sơn hải kinh – Kỳ đàm quái luận

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả huyện thú kỵ sĩ thí luyện giả đều tập hợp ở cửa nam thành Sứ Khâm Bố Lô, mỗi người đều lĩnh huyện thú huyện giới của mình, hơn nữa còn được phân phối một chiếc xe ngựa thoải mái để vận chuyển huyện thú của mình đi đường trường. Dựa theo lệ thường bao năm qua, những huyện thú kỵ sĩ này đều là niềm hy vọng tương lai của đế quốc, cho nên các tướng quân của kinh đô đế quốc và vùng lân cận chuyên môn phái 2 đại đội kỵ sĩ hộ tống lần thí luyện này.

Từ đế đô Sứ Khâm Bố Lô tới Thánh Tuyết sơn, 80% hành trình đều là đại lục công lộ, so với Long Nha sơn công lộ, đại lục công lộ trong cảnh nội Ngã Mễ Nặc Nhĩ đế quốc còn bằng phẳng, rộng lớn hơn. Xe ngựa ở trên đường tốc độ phi thường nhanh, vền vền chỉ có 10 ngày đã chỉ còn cách chân núi Thánh Tuyết sơn 1500 lý, từ rất xa đã thấy bóng Thánh Tuyết sơn ẩn hiện sau làn mây.

Cơ hồ toàn bộ huyện thú kỵ sĩ thí luyện giả đều có thân hữu hộ tống, nhất là con dòng cháu giống, Lâm gia cùng với Trì gia cũng không thể nào tránh khỏi loại tập tục xấu này, dù sao, quan tâm cũng chỉ càng thêm loạn. Vợ chồng Lâm bá tước đều tự mình đi đưa nữ nhi và hảo hữu của nữ nhi – Sa Nhược; Trì gia ngoại trừ công tước tước vị quá cao, là Tổng thống soái quân đội, nếu tự mình đi thì có vẻ sẽ làm khó cho địa phương, còn lại đám Trì Hàn

Phong, Lôi Cát, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư đều đến đây.

Khi còn cách Thánh Tuyết sơn 50 lý, bình địa bằng phẳng đã được phủ lên bởi hàng rào kết cấu bằng mộc thạch dài cao trên 3 thước, tràn xuống vô tận ở 2 bên. Trong hàng rào có đề quốc kỳ sĩ lấy đơn vị khúc tuần tra, thấy đại đội kỵ sĩ hộ tống đến, một kỵ sĩ cười Địa hành long huyền thú tới đón chào, sau khi nhìn kỹ quân phủ do Hồng Thạch đại đế ký phát, bèn ra hiệu cho quân sĩ đằng sau mở ra hàng rào để tiến vào.

Đại đội kỵ sĩ tự động chia làm 31 tiểu đội, dẫn 31 kỵ sĩ phân ra các hướng khác nhau. Đương nhiên, Lâm Vũ Thường, Sa Nhược, Tri Ngao Thiên phương hướng cũng không giống nhau. Kể từ lúc này, tất cả người nhà của kỵ sĩ đều bị cách ly ở bên ngoài hàng rào, cho dù có rất nhiều quý vị bá tước, tướng quân nhưng cũng chẳng có cách nào để đi vào.

Thấy bóng dáng Lâm Vũ Thường, Sa Nhược Tri Ngao Thiên đã đi xa, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất ngoài tầm nhìn, đám người Tri Hân Phong mới quay về lều trại chuyên dụng, vừa mới ngồi xuống, vợ chồng Lâm bá tước liền qua bãi phóng. Nhân cơ hội này, đám Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư mới liên tiếp đưa ra những nghi vấn về huyền thú kỵ sĩ thí luyện.

Tri Hân Phong bản thân chính là huyền thú kỵ sĩ, mà Lâm bá tước trùng hợp cũng là huyền thú kỵ sĩ, đương nhiên vô cùng quen thuộc đối với những vấn đề này.

Cái gọi là huyền thú thí luyện chính là một loại quá trình làm cho huyền thú 100% tín nhiệm kỵ sĩ, hơn nữa cuối cùng ở trong huyết trì tại Huyền Thú nhạc viên, làm cho huyền thú thoát thai hoá cốt, đạt được năng lực cao hơn.

Như vậy làm thế nào để cho huyền thú nhận chủ?

Huyền thú phân ra rất nhiều loại tính cách, có một số huyền thú tính cách dữ dằn, thích công kích nhân loại, nếu muốn được loại huyền thú này chấp nhận cơ hồ là vô cùng khó; Mà có một số huyền thú lại rất dễ dàng chấp nhận nhân loại, nhưng cũng không phải là chuyện hay ho, nó dễ dàng chấp nhận một nhân loại thì tất nhiên cũng rất dễ dàng chấp nhận một nhân loại khác.

Mới đầu các huyền thú học giả trải qua thí nghiệm lặp đi lặp lại, rốt cuộc phát hiện, tất cả các loại thú, sau khi sinh, thường thường sẽ coi vật thể hoạt động đầu tiên mình trông thấy là mẫu thân của mình, hơn nữa từ đó về sau sẽ đi theo hần, đến chết không thay đổi. Như vậy, huyền thú huyền giới liền sinh ra, tất cả huyền thú được tuyển sau khi sinh ra, lập tức được đặt vào trong huyền giới, hơn nữa còn tạo cho nó một loại cảm giác trong lúc ngủ mơ giống như vẫn còn trong cơ thể của mẹ. Cho dù là không có thú mẹ, cũng có thể thông qua thiết bị đặc biệt để đưa sữa vào trong huyền giới cho chúng ăn.

Thông qua quan sát trong thời gian ngắn, một khi xác định được con tiểu huyền thú này quả thực năng lực có chỗ phi phạm, vậy sẽ xác định nó có thể tới tham gia huyền thú thí luyện.

Những huyền giới sau khi được kỵ sĩ đưa tới Thánh Tuyết sơn, từng kỵ sĩ đều được phân phối một cái thông đạo tuyệt đối sẽ không có người thứ 2 xuất hiện, cái gọi là thông đạo chính là tăng thêm các biển chỉ dẫn tại Thánh Tuyết sơn nhìn tưởng có đường nhưng kỳ thực lại không có, chỉ dẫn huyền thú kỵ sĩ dẫn huyền thú tiến vào “Đường tắt” dẫn đến Huyền Thú thánh viên.

Tại thông đạo, kỵ sĩ sau khi xác nhận mọi người đều đã rời đi, sẽ mở huyền giới ra, thả huyền thú, như vậy huyền thú sẽ cho rằng người đứng trước mắt là mẫu thân của mình. Sau đó huyền thú kỵ sĩ sẽ dẫn dắt tiểu huyền thú, khiêu chiến Thánh Tuyết sơn với độ cao trung bình là 4000 thước so với mặt nước biển, sau 10 ngày cùng ăn, cùng ngủ, thành lập sự tín nhiệm không thể chia rẽ.

Thánh Tuyết sơn kéo dài 2000 lý, trong đó Ngã Mễ đế quốc chiếm 1200 lý vùng núi, còn giao giới giữa Thánh Tuyết sơn với 2 đế quốc khác cũng chưa đến 1000 lý.

Trong mấy trăm năm qua, hàng năm đế quốc đều phái người đi thăm dò thông lộ mới, thông lộ mới phù hợp phải thỏa mãn được 2 điều kiện dưới đây:

1/ Khoảng cách tới thông lộ gần nhất không được ít hơn 15 lý, bởi vì có một số huyền thú họ nhà ung tầm mắt trực tiếp có thể thấy ngoài 15 lý. Nhưng mà, nếu xác nhận dọc lối đi này, thủy chung có ngọn núi ngăn cản, vậy có thể giảm bớt đi 10 lý.

2/ Đường tắt không thể quá khó đi, bởi vì có một số huyền thú sinh ra tại vùng nhiệt đới, căn bản không thể thích ứng với loại hàn khí này, huyền thú kỵ sĩ chẳng những phải khắc phục trở ngại do băng tuyết đưa đến mà còn phải chú ý giữ ấm thay huyền thú, còn phải ôm huyền thú tiến lên, là vô cùng cực khổ, cho nên đường không thể quá khó đi.

Hiện tại, đế quốc đã phát hiện được tổng cộng 42 huyền thú thông lộ, trong đó, bản thân đế quốc chiếm dụng 31 cái, 6 cái phân cho Cáp Mễ Nhân, 4 cái phân cho Thần Thánh Sa Mạc đế quốc, còn 1 cái để dự trữ. Mặt khác 2 quốc gia giáp giới Thánh Tuyết sơn cũng đem một số huyền thú thông lộ phân cho quốc gia hữu hảo đã cung cấp huyền thú.

“Thế nếu gặp phải người thì làm sao bây giờ?” Ngã Mễ lo lắng hỏi.

Tri Hân Phong sờ sờ cái mũi: Loại chuyện này sẽ không phát sinh đâu, huyền thú kỵ sĩ mỗi bước đều có chỉ dẫn, mà xung quanh Thánh Tuyết sơn cả 3 quốc gia cùng kiến tạo hàng rào phòng hộ, cùng phái trọng binh trông coi, cấm bất luận kẻ nào tiến vào, một khi phát hiện có người xâm nhập Thánh Tuyết sơn là có thể tiền trạm hậu tẩu.

Ngày hôm sau, Lâm Vũ Thường đã được bọn kỵ sĩ hộ tống tới độ cao 2000 thước so với mặt nước biển, đường ở đây đã biến mất, một vị du kích sau khi chỉ dẫn cẩn thận biển báo cho nàng, kính chào theo nghi thức quân đội rồi rất nhanh chóng mang theo binh lính rời đi.

Dựa theo chỉ dẫn của đề quốc cung cấp cho huyện thú thí luyện, Lâm Vũ Thường phải chờ 1 giờ sau khi tiễn đám binh lính đi mới có thể mở ra huyện giới, nếu không huyện thú của mình sẽ có thể trông thấy người khác. Lợi dụng khoảng thời gian này, dựa theo chỉ dẫn cung cấp cho huyện thú thí luyện, Lâm Vũ Thường tìm được nơi bổ sung cấp dưỡng cho ngày đầu tiên, từ trong đó lấy ra thực phẩm đã được dùng ma pháp đóng băng ướp kỹ.

Sau khi xác định chắc chắn đã qua 1 giờ, Lâm Vũ Thường căn cứ theo biện pháp ghi trong chỉ dẫn thí luyện, thuận lợi mở huyện giới ra, một Độc giác thú nho nhỏ từ bên trong bước ra, đại khái cao khoảng 1.2 thước, dưới ánh mặt trời, bộ lông trắng như tuyết phản xạ ra quang mang 7 màu, nó chần chừ nhìn Lâm Vũ Thường, khẽ chớp đôi mắt nâu to, chậm rãi dùng cái sừng chỉ khoảng 1 thước nhẹ nhàng chà xát lên thân thể Lâm Vũ Thường.

A, tiểu gia hỏa này thật thú vị, Lâm Vũ Thường cười ra tiếng, dùng một tay ôm lấy mặt Độc giác thú, tay còn lại vuốt ve cái sừng nhỏ dài của nó, quả là mềm nha. Nàng không kìm nổi lòng đưa mặt áp vào mặt của Độc giác thú.

Nụ cười ngọt ngào của nữ hài hoàn toàn xóa tan nghi ngờ của Độc giác thú, nó tựa hồ cũng vô cùng cao hứng, dùng đầu lưỡi phấn hồng liếm khuôn mặt của Lâm Vũ Thường, thân thể không ngừng cọ qua cọ lại trên người Lâm Vũ Thường.

Cùng Độc giác thú thân thiết một hồi, Lâm Vũ Thường lại lấy ra một ít đậu cho tiểu từ kia ăn, sau đó cùng nó tiếp tục bắt đầu hành trình gian nan trên Thánh Tuyết sơn.

Có lẽ là vì nguyên nhân độ cao so với mặt nước biển, mật độ rừng rậm cũng không phải là quá lớn, ánh mặt trời xuyên thấu qua ngọn cây chiếu vào trong rừng. Lâm Vũ Thường một mặt gãi ngứa cho tiểu gia hỏa, một mặt trò chuyện cùng nó.

“Hắc, tiểu sừng sừng xinh đẹp, ngươi tên gì?”

“Hừm-- Đặc --” Độc giác thú phát ra tiếng phì phì từ bên trong mũi.

“Hắc, ngươi tên là Hừ Đặc à?” Lâm Vũ Thường nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Tên này nghe không hay đâu, hay là ta đặt cho ngươi một cái tên nhé, thế nào?”

“Hừm-- Đặc --”

“Ngươi tên là... Bạch Tuyết, thế nào?”

“Hừm-- Đặc --”

“Hay lắm, ngươi đồng ý nha, không được đổi ý, vậy gọi là Bạch Tuyết đi. Ha ha --”

Nhu hòa, thanh xuân, cười xinh, thiếu nữ xinh đẹp;

Tao nhã, thần thánh, tuấn mỹ, Độc giác thú;

Bóng cây, ánh mặt trời, gió êm dịu, Thánh Tuyết sơn;

Cấu thành một loại mỹ cảnh khó có thể miêu tả.

Cùng thời khắc đó, ở cách xa 200 lý, Sa Nhược cũng mở ra huyện giới trước mặt mình. Ý – tại sao đợi đã 2 phút rồi mà tiểu Phượng hoàng vẫn chưa ra? Không phải là bức mình rồi đấy chứ, Sa Nhược sốt ruột bắt đầu đưa tay vào miệng huyện giới, muốn nhấc lên xem.

Đột nhiên một cái mỏ chim nho nhỏ thò ra dò xét, cái mỏ chim màu son cẩn thận mổ mổ vào trong lòng bàn tay trắng muốt của Sa Nhược, trong nháy mắt, Sa Nhược cảm giác như lòng bàn tay mình bị trúng điện, a, đây là một loại cảm giác thế nào nhỉ, tựa như tiểu hải tử đang cào vào lòng bàn tay mình vậy.

Mỏ chim lại mổ mổ 2 cái, phát hiện bên ngoài không có gì nguy hiểm, toàn bộ đầu chim liền thò ra, cái mỏ như vương miện trên đầu chim từ trong huyện giới nho nhỏ toàn bộ lộ ra, mào lập lòe sáng dưới ánh mặt trời, tiếp theo toàn bộ thân thể cùng với lông đuôi cực kỳ đẹp cũng tiến ra. Nó ghéech đầu nhìn nhìn Sa Nhược, chậm rãi vỗ cánh một chút.

Con phượng hoàng mỹ lệ này thực sự là lớn, 2 cánh triển khai chừng 1.1 thước, lớp vỏ ngoài mỏ nó còn phủ một mảng màu vàng của ấu trùng chứng tỏ đây là một con Phượng hoàng vừa mới sinh ra chưa được bao lâu.

Sa Nhược sợ làm nó hoảng sợ, chậm rãi vươn tay ra, vuốt ve từ đầu Phượng hoàng xuống phía dưới lớp lông hoa lệ như tơ lụa, tay kia thì cầm thực vật đã được chuẩn bị sẵn từ từ đưa tới trước Phượng hoàng. Phượng hoàng nghi hoặc nhìn nhìn, thử mổ một cái, rồi từ từ ăn, phát hiện hương vị quả thật không tệ. Vỗ cánh bay lên trên vai Sa Nhược, lập tức vui đầu vào ăn uống.

Sa Nhược là một cô gái rất quý phái, nhưng nhìn thấy cái đầu chim không ngừng hạ xuống trên vai mình, cảm thấy Phượng hoàng trong khi ăn vì dễ giữ thăng bằng nên không ngừng bầu chặt lấy bà vai mình, cảm giác rất thích thú.

Phía trước, cứ cách 10 thước lại có một dấu hiệu vô cùng rõ, cứ cách 500 thước dấu hiệu viết rất rõ ràng: Đây hẳn là ngày thứ mấy, đại khái khi nào thì kết thúc đoạn đường phía trước, khoảng cách tới điểm tiếp tế tiếp viện kế tiếp đại khái có còn xa lắm không.

Tại chỗ của Sa Nhược, chủ yếu là đất cao sơn thảo nguyên, trên các thảm cỏ ở khoảng đất bằng trải đầy các đóa hoa muôn màu, Sa Nhược đôi khi cao hứng chạy mấy bước, Phượng hoàng được gió kéo mờ ra 2 cánh trượt một khoảng dài trên không trung rồi rơi xuống trên mặt đất phía sau.

Rồi bỗng, trước mắt có thể thấy những cây vân sam thẳng tắp cao vút tận mây, những cây này đều cực kỳ lớn, tới 3 người cũng chưa chắc đã ôm xuể.

Tiến lên cao nguyên, nếu đi quá nhanh, sẽ rất dễ cảm thấy thiếu dưỡng khí, đầu choáng váng, Sa Nhược cũng chậm chậm có phản ứng này, dựa theo chỉ dẫn viết, vào lúc 4:00 chiều, Sa Nhược nếu đứng giờ sẽ tới được nơi cắm trại đầu tiên, tại phía sau tảng đá lớn được đánh dấu rõ ràng, Sa Nhược tìm được lều trại cùng với thực phẩm và các vật phẩm khác do ma pháp trời buột.

Lều trại rất nhanh chóng được dựng lên, tiếp theo, Sa Nhược đào hố nấu lửa ở bên ngoài trại, sắc trời chậm rãi biến thành màu đen, lúc ngọn lửa bùng lên, trời đã hoàn toàn tối. Sa Nhược tựa vào trên tảng đá, vuốt ve tiểu Phượng hoàng đang dựa vào người mình, xuyên thấu qua những đốm lửa không ngừng nhảy múa trước mắt mình, nhìn ra những ngôi sao sáng rực trên trời cao -- Ở trên cao nguyên, thấy sao trời cực kỳ rõ, cơ hồ có thể thấy rõ một số ngôi sao nhỏ đẹp để đang nhấp nháy trước mắt.

Khói thịt nướng trên ngọn lửa phát ra tiếng xèo xèo, mỡ trong thịt không ngừng tí tách rơi xuống dưới, cảnh trước mắt lập tức làm cho Sa Nhược nhớ tới đồng lửa trại tại Cáp Mễ Nhân để quốc cách đó không lâu, còn cả nam hải tử hàm hậu bên đồng lửa kia nữa, hẳn tựa hồ là một người có thể làm được mọi việc, cuối cùng, đem miếng thịt ngon nhất đưa đến cho mình.

Nữ hải khê mỉm cười, môi hấp háy, lộ ra biểu tình tựa cười mà không phải cười, lấy tay chậm rãi xoa lên chân mình.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 11: Nhật Ký Sa Nhược

Thu phân.

Bắc đầu chỉ đứng nguyên tại chỗ. Thái dương xoay quanh 180°. Tiết thu phân cùng xuân phân giống nhau, ánh mặt trời cơ hồ chiếu thẳng xuống xích đạo, ngày và đêm gần như bằng nhau. Từ ngày này trở đi, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống khoảng xích đạo kéo dài đến nam bán cầu, bắc bán cầu bắt đầu xuất hiện ngày ngắn đêm dài. Hôm nay vừa vặn là ngày chính giữa của mùa thu kéo dài 90 ngày, cho nên gọi là tiết thu phân.

Huyền Thú thánh viên trong truyền thuyết

Tâm trạng mùa thu ngày mừng 7 tháng 9, Ma Pháp lịch năm 2.

Ngày thứ 2 của hành trình huyền thú cũng đã bắt đầu rồi, dựa theo bản huyền thú chỉ dẫn viết, nếu ta cứ theo tiến độ bình thường mà nói, hẳn là sau 9 ngày sẽ tới Huyền Thú thánh viên. Vào ngày thứ 10, chính là ngày tiết thu phân, sẽ tiến vào Huyền Thú thánh viên.

Lúc ở giáo đình, đã từng nghe lão sư giảng, vào ngày tiết thu phân, ngày cùng với đêm dài như nhau, mà cứ cách 5 năm vào lúc chính Ngọ tiết thu phân, trên trời bạch thái dương và hắc thái dương sẽ trùng vào nhau.

Nghe lão sư nói sẽ sắp xếp ta tham gia huyền thú thí luyện, cho nên đã tham khảo rất nhiều sách, rốt cuộc đại khái cũng biết vì sao suốt 5 năm chỉ có mỗi một cơ hội tiến nhập vào Huyền Thú thánh viên. Nhớ lại, bên ngoài Huyền Thú thánh viên có một ma pháp trận khổng lồ, trên đời đại bộ phận ma pháp đều có liên quan với hắc thái dương hoặc là bạch thái dương, tỷ như ta luyện tập Thần thánh ma pháp, lúc có bạch thái dương, hiệu quả sẽ cao hơn rất nhiều. Mà một số tinh linh hệ ma pháp có liên quan tới hắc thái dương. Ma pháp lực của ma pháp trận đều đến từ tinh thể trên trời, ma pháp trận tốt thường thường có thể đồng thời mượn ma pháp lực của hắc thái dương và bạch thái dương để gia trì lực thủ hộ. Nhưng mà, lúc hắc thái dương và bạch thái dương hoàn toàn trùng nhau, trong lúc đó tinh thể sẽ bị hao hụt lực lượng, ma pháp trận sẽ sinh ra hỗn loạn, đương nhiên loại hỗn loạn này vô cùng ít, 5 năm chỉ có 10 phút, về cơ bản có thể coi như là không đáng kể. Lúc này là có thể tiến vào Huyền Thú thánh viên.

Ban ngày đường rất dễ đi, dựa theo huyền thú chỉ dẫn viết, 2 ngày đầu là dễ đi nhất, bởi vì 2 ngày này tất cả lộ trình đều là ở độ cao 2000~3500 thước so với mặt nước biển, mặc dù không thể cưỡi ngựa, nhưng chủ yếu là thảo nguyên cùng với rừng, chỉ cần không có mưa thì sẽ không khó đi lắm, mùa thu lại là mùa ít mưa.

Bất quá, tới lúc chạng vạng nghỉ ngơi, quả thật thấy cách đó không xa đã có dấu vết tuyết đọng, tựa như một cái lằn ranh tuyết, phía sau chỉ thấy thi thoảng mới lộ ra màu xanh, trong khi bên dưới toàn một màu xanh biếc. Cho nên khái niệm tuyết tuyến (lằn ranh tuyết) có lẽ là từ nơi này mà ra.

Buổi tối, sau khi lửa được nhóm lên, lại nhớ tới Đại Thanh Sơn, à, nghĩ đến lúc xuống núi, cười hòa Phượng hoàng nhìn hần, hần nhất định sẽ rất hâm mộ, tiểu Lục Nhi của hần vẫn chưa thể cười. Đứng rồi, lục long, Phượng hoàng đỏ... quả là có chút hương vị hoa hồng đẹp cần phải có lá cây xanh.

Đi ngủ sớm một chút, buổi tối ngàn vạn lần đừng có nằm mơ nữa.

Tâm trạng mùa thu ngày mừng 8 tháng 9, Ma Pháp lịch năm 2.

Sau khi băng qua tuyết tuyến (lằn ranh giới tuyết), may mà tại điểm tiếp tế kế tiếp đã có chuẩn bị sẵn áo bông thích hợp.

Trên cây cỏ xanh phía dưới chân đều là tuyết đọng hoặc sương lạnh, dẫm lên nghe lạo xạo lạo xạo, đường cũng không trơn lắm, cây gãy chống được chuẩn bị sẵn tại điểm tiếp tế xem ra tác dụng cũng không lớn lắm.

Giương mắt nhìn lên, khắp 4 phía toàn là một màu tuyết trắng, chỉ ngẫu nhiên mới lộ ra một chút sắc xanh.

Hỏa Phụng hoàng, đứng rồi, ngày hôm qua quên viết, ta đã đặt cho nó một cái tên dễ nghe -- Hỏa Nhi, cũng không phải là học Đại Thanh Sơn đặt tên Lục Nhi, mà là tự mình nghĩ ra. Nó có vẻ lười, từ trên không trung thừ đáp xuống đất, phát hiện ra mặt đất lạnh quá, thế là lại lập tức bay lên, chốc chốc lại từ vai trái nhảy qua vai phải, lát sau lại nhảy lên trên đầu ta. Nặng lắm nha, tối thiểu cũng phải nặng tới 20 cân.

Cứ nghịch ngợm như vậy nữa, ta sẽ đem người nấu thành canh uống.

Tâm trạng mùa thu ngày mùng 10 tháng 9, Ma Pháp lịch năm 2 – mây mù.

Đây rốt cuộc là huyền thú thí luyện hay là đi độ nhau với núi?

Trước mắt là núi, bên phải là núi, bên trái là núi, ngoài đầu lại nhìn, cũng chỉ thấy núi.

Trước mắt hết thấy đều là màu trắng, căn bản không mở nổi mắt. May mà tại mỗi điểm cắm trại đều cung cấp một loại thủy tinh nhân màu nâu, có thể cố định tại mắt, như vậy nhìn thế giới bên ngoài đều là màu nâu.

A, thú vị hơn nữa là, còn có thủy tinh nhân to nhỏ được chuẩn bị sẵn để cung cấp cho các loại huyền thú, bắt quả không có Phụng hoàng, phỏng chừng bao năm qua chưa có con Phụng hoàng nào có cơ hội nếm trải nỗi khổ này. Ta lấy một bộ chuyên dùng cho cuồng thú, so với Hỏa Nhi không chênh lệch lắm, đeo vào cho nó.

Hắc, nó bắt đầu ra vẻ đặc biệt không thích, dùng cái móng vuốt nhỏ cào cào, bắt quả sau lại thành thói quen.

Trong quá trình di chuyển, ta còn phát hiện ra một tác dụng tốt khác của Hỏa Nhi, thân thể nó rất nóng, phỏng chừng đây chính là duyên cớ tại sao gọi là hỏa Phụng hoàng, buổi tối lúc đi ngủ, ôm nó chẳng khác nào một cái lò lửa nhỏ.

Đêm qua lại mơ thấy cái gã đầu gỗ kia.

Tâm trạng mùa thu ngày 12 tháng 9, Ma Pháp lịch năm 2 – bão tuyết cùng với mưa liên tục.

Trời sáng, phát hiện trên bầu trời đang đổ tuyết xuống, gió cũng bắt đầu nổi lên.

Dựa theo lộ trình, ta hôm nay chỉ cần đi 8 lý sơn lộ là có thể lên tới đỉnh núi.

Nhưng mà trong bão tuyết, muốn bước từng bước một cũng là rất khó khăn.

Trong gió tuyết, không thể nhìn thấy gì ngoài mấy bước, may mà, bắt đầu từ hôm trước, tất cả các biển chỉ đường đã được nói lại với nhau. Như vậy, sẽ không lo không tìm thấy biển chỉ đường trong bão tuyết mà lạc đường.

Ta ôm chặt lấy Hỏa Nhi, ngược hướng gió gào thét khiến cho áo của ta bị thổi tung lên trời, toàn thân cứ như là bị cuốn bay đi.

Sau khi đến muộn hơn nửa canh giờ so với thời gian dự định, ta rốt cuộc tìm thấy điểm cắm trại của ngày hôm nay ở sau một vách núi đen cản gió. Theo huyền thú chỉ dẫn viết rõ, nơi này độ cao so với mặt nước biển là 5120 thước. Đây không phải là ngọn núi cao nhất, chứ nếu là ngọn núi cao nhất trên 7000 thước, phỏng chừng mất 2 tháng cũng chẳng đi nổi.

Gió quá lớn, căn bản không có biện pháp nhóm lửa ở bên ngoài, chỉ có thể lợi dụng một ít ma pháp năng lượng ở gần điểm cắm trại để thổi cơm ăn. Buổi tối cũng căn bản không ngủ được, gió ngoài kia như rít lên bên tai, hơn nữa lại rất thiếu dưỡng khí, hô hấp cực kỳ khó sở, Hỏa Nhi vẫn có thể phản ứng, hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Hiện tại quả thực là hâm mộ đám tuyết lang kỵ sĩ, loại thời tiết này chẳng đáng kể gì đối với tuyết lang, chúng có thể trợ giúp kỵ sĩ tiến lên, từ điểm đó mà nói, cũng nắm được chút ít lý luận cơ bản của học thuyết bình chùng tương khắc, địa hình gia trì rồi.

Đứng rồi, ban ngày còn trông thấy mấy thứ rất đáng sợ, ở trên đoạn đường cách đỉnh núi không xa lắm, thấy mấy cỗ thi thể, có 2 cỗ là huyền thú, cũng đã thối rữa, hình như là Hãn huyết bảo mã, còn 1 khối là người, nhìn quần áo thì chắc là huyền thú kỵ sĩ, thân thể hẳn còn đè lên một thi thể huyền thú loại nhỏ.

Đã từng nghe nói, con đường huyền thú thí luyện chỉ dùng để vui xương của huyền thú kỵ sĩ cùng huyền thú, hôm nay...

Cũng không biết Vũ Thương ng ty ty ở bên đó thế nào?

Tâm trạng mùa thu ngày 14 tháng 9, Ma Pháp lịch năm 2 – nhiều mây.

Căn cứ theo huyền thú chỉ dẫn có nói, từ hôm nay trở đi, nếu gặp được người hoặc động vật khác cũng sẽ chẳng có vấn đề gì, bởi vì trải qua mấy ngày gian nan nhất, tất cả huyền thú cùng với kỵ sĩ hẳn là đã thành lập được tình cảm huyết mạch tương liên.

Vẫn là đường dốc xuống, hơn nữa đường còn rất quanh co.

Hỏa Nhi thật ra rất thích loại đường này, nó thường thường từ trên vai ta bay vút lên lướt đi một đoạn rồi đứng chờ ta, sau khi ta đi đến chỗ nó, nó lại bay lên, sà vào lòng ta. Có đôi khi cũng rất nghịch ngợm bay lên một thân cây, nghênh đầu nhìn ta ở dưới đất hò hét gọi nó, tựa hồ đáng về rất đắc ý, tên ngu ngốc này, chẳng lẽ không biết mục sư hệ đều phải học phiêu phù thuật hay sao? Báo hại ta lại phải bay lên bắt nó xuống. Cứ như thế mấy lần, nó liền thành thực, không dám đùa với ta nữa.

Mới đầu ta còn lo rằng nó sẽ bị té thương, sau lại phát hiện ra nó rất cơ trí, muốn xô nó ngã quả thực không phải là việc dễ dàng.

Nhớ lại Đại Thanh Sơn từng giảng cho ta Trì Hàn Phong thúc thúc làm thế nào để huấn luyện Lục Nhi xem ra biện pháp của hắn là rất hay. Ta cũng có thể đem Hỏa Nhi...

Đúng rồi, lại mơ thấy cái gã đầu gỗ kia.

Tâm trạng mùa thu ngày 15 tháng 9, Ma Pháp lịch năm 2.

Đêm qua lúc hạ trại đã rất tối, cho nên không trông thấy cảnh đẹp trước mắt.

Buổi sáng tỉnh dậy, chui ra ngoài lều trại, cảm giác đầu tiên là: Oa, đẹp quá.

Nơi ta đang đứng chính là tuyết tuyến, dưới tuyết tuyến là một cái khe rất lớn, trong khe giữa những thảm cỏ xanh thường lẫn cả những mảng màu đỏ rực, phỏng chừng là hoa tươi đua nở. Vân sam cao lớn sinh sôi, ở sâu trong rừng vân sam, lúc nào cũng thấy lóe ra ánh sáng 7 màu, nơi đó nhất định là Huyền Thú thánh viên trong truyền thuyết.

Vừa đi đường, vừa nghe tiếng băng tuyết bị hòa tan, róc rách, âm thanh của dòng suối nhỏ đang ca hát.

Tới giữa trưa lúc nghỉ ngơi, ta liền rời khỏi đường đi để chạy tới một dòng suối nhỏ gần đó nhất, a, nước trong vắt, uống vào thật là ngọt. Chuyện này cũng không dám nói cho những người khác biết, nếu không sẽ bị lão sư mắng cho một trận.

Đúng rồi, chẳng biết phải nói với lão sư về chuyện của Đại Thanh Sơn thế nào nữa, hơn nữa cái tên đầu gỗ này cũng chẳng chịu tỏ thái độ gì cả ~

Nói thật thì, trong lòng rất lo lắng, chẳng biết hắn có thích ta không? Hắn lại là Thần thánh long kỵ sĩ nha, vạn nhất hắn...

Lúc đi đường, Trì thúc thúc trong khi nói chuyện phiếm thường hay kể, rất nhiều công tước, hầu tước, bá tước gia nghe nói tới Thần thánh long kỵ sĩ, đều bày tỏ hy vọng có thể đến Trì gia để kết bạn với Đại Thanh Sơn, mà đám quý tộc này đều không ngoại lệ, đều có một nữ hài xinh đẹp. Hơn nữa, ở trên đường, quả thật có một số cô gái khác nghe nói tới một Thần thánh long kỵ sĩ, bèn chạy tới đoàn xe của Trì gia để xem. Ta, lại là xuất thân rất kém cỏi, nói không chừng hắn căn bản...

Chuyện này thực phiền toái, cũng chẳng thể nói với Vũ Thường tỷ tỷ.

Thôi quên đi, không nghĩ đến nữa.

Tâm trạng mùa thu ngày 16 tháng 9, Ma Pháp lịch năm 2 – vui vẻ.

Ta trước kia vẫn cho rằng Hoa Ngữ thảo nguyên tràn ngập hoa tươi, chim hót là nơi đẹp nhất trên thế gian.

Thế nhưng tới hôm nay, ta mới biết rằng ta đã sai rồi.

Vào lúc 2:00 chiều, ta từ rừng vân sam bước ra, thực sự trông thấy cảnh tượng Huyền Thú thánh viên, ngay lúc đó cảm thấy chẳng biết phải dùng từ gì để biểu đạt nữa.

Cả một đồng cỏ xanh bát ngát nhấp nhô lên xuống, ở giữa đồng cỏ là một hoa viên khổng lồ, bên trong là vô số những đóa hoa lạ chưa từng thấy đua nở, trong bụi hoa, thi thoảng còn thấy một cái đầu hoặc thân hình của một loại huyền thú ló ra, bạch sắc tuyệt lang, hắc sắc mã, mai hoa ban văn báo... Thậm chí còn có cả một con voi lớn màu trắng, rất nhiều rất nhiều, quả thực đếm không xuể, chúng đều bình thản đi tản bộ, tựa hồ chẳng ai xâm phạm đến ai.

Ở 4 phía Huyền Thú thánh viên, từ trên bầu trời phủ xuống một cái ma pháp trận hình vòm khổng lồ, cho dù ngẩng đầu lên cũng chẳng nhìn thấy đỉnh chóp của ma pháp trận khổng lồ này. Quá trưa, 7 sắc màu trên ma pháp trận chậm rãi lan tỏa. Xa xa, còn lại là tuyết son màu bạc bao quanh. Lúc ấy trong đầu ta chỉ còn lại 2 chữ “Thần thánh”.

Lúc ấy ta nhất định là bị choáng váng, mãi tới lúc Vũ Thường tỷ tỷ tới vỗ vỗ mặt của ta, ta mới kịp phản ứng.

Con Độc giác thú kia của Vũ Thường tỷ tỷ thật là đáng yêu nha, cứ như là đi theo mẹ vậy, ngoan ngoãn một tác cũng không rời tỷ ấy, đầu có giống Hỏa Nhi của ta, chỉ biết nghịch ngợm gây sự. Hỏa Nhi còn muốn khi dễ người ta một chút, bay lên, định đậu lên sừng của người ta, Tuyết Nhi không cho, ha ha, thế là chúng nó ở trên bãi cỏ một con bay, một con nhảy khiêu khích nhau, nhìn nhộn cực kỳ.

Một số huyền thú kỵ sĩ khác thấy vậy, liền vây quanh lại đây, còn trợ uy cho chúng nó nữa.

Các kỵ sĩ lục tục kéo đến, càng ngày càng nhiều, khi đến 4:00 chiều lúc thái dương sắp lặn sau Tuyết sơn, Cỏ Mạn, Mã Mỹ Ti cũng đã tới. Chúng ta chậm rãi tụ tập tại khu vực phía trước cổng chính của Huyền Thủ thánh viên. Đại khái có khoảng hơn 100 người, chắc là tổng số người ở tất cả các quốc gia tụ tập lại a.

Bất quá, hình như không trông thấy Trì Ngạo Thiên. Hẳn là vẫn chưa đến, nếu không con hắc long uy phong lẫm lẫm của hắn, uy phong như thế hẳn là đi đến đâu cũng thu hút hết toàn bộ ánh mắt tới đó.

Buổi tối cùng Vũ Thường tỷ tỷ nói chuyện phiếm, nàng nói cho ta biết, Tuyết Nhi của nàng quả thực là rất khỏe, khí lực đặc biệt lớn, hơn nữa căn bản không sợ gió tuyết, ở thời điểm khó khăn, thường thường là trợ giúp nàng tiến lên.

Ngày hôm sau, tất cả huyền thủ kỵ sĩ đều dẫn huyền thủ tới đại môn của Huyền Thủ thánh viên, trong lúc đang kinh ngạc trước cảnh tượng kỳ lạ hoành tráng của Huyền Thủ thánh viên, rất nhiều huyền thủ kỵ sĩ cũng trông thấy một số thi cốt của huyền thủ hoặc là huyền thủ kỵ sĩ rải rác ở mặt ngoài Huyền Thủ thánh viên, đây là di hài của những huyền thủ nhân vật thất bại trong hơn 1000 năm qua. Nhìn cảnh tượng khủng bố trước mắt, hồi tưởng lại những thiếu niên kỵ sĩ ngã xuống trong gió tuyết tập kích, tất cả mọi người đều cảm thấy may mắn vì bản thân mình đã an toàn đi đến điểm cuối cùng, hơn nữa chỉ còn cách thành công có mấy bước.

Bạch thái dương xẹt qua trên bầu trời, kim đồng hồ mặt trời không ngừng di động. Khoảng cách tới chính Ngọ càng ngày càng gần.

Chậm chậm, một bóng đen đã áp sát bạch thái dương áp tạo thành một vòng cung nho nhỏ, hơn nữa còn dùng tốc độ rất nhanh đuổi kịp rồi vượt qua bạch thái dương, các huyền thủ kỵ sĩ đều rơi vào một mảng xôn xao.

Lúc này, ma pháp trận 7 màu của Huyền Thủ thánh viên bắt đầu không ngừng chớp lên, tại hướng cửa lớn, ma pháp trận sáng lóa bắt đầu chậm rãi nhạt màu dần.

Lâm Vũ Thường rốt cuộc lo lắng hỏi Sa Nhục: “Ngươi đã trông thấy nam hài của Trì gia kia chưa?” Sa Nhục lắc đầu, 2 cô gái ngoái đầu lại nhìn Thánh Tuyết sơn phía sau, vì sao còn chưa đến?

Đại môn của ma pháp trận càng ngày càng nhạt màu, rốt cuộc kỵ sĩ đứng đầu dưới sự dẫn dắt của huyền thủ, đã hoan hô lên một tiếng phá tan ma pháp đại môn xông vào Huyền Thủ thánh viên, đám người vây lấy Lâm Vũ Thường cùng Sa Nhục cũng tiến nhập vào thánh viên, dựa theo chỉ dẫn viết, sau khi tiến vào thánh viên, giữa tiết thu phân này có thể ngâm huyền thủ vào Huyết trì, cho nên 2 cô gái cũng sốt ruột lắm rồi, 2 người các nàng đồng thời trụ lại ở dưới cửa.

Vì sao Trì Ngạo Thiên còn chưa tới? Sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn đâu, phải nhanh lên, chỉ có 10 phút để tiến vào thánh viên thôi, nếu không chỉ có thể đợi thêm 5 năm nữa.

Ngay khi 2 cô gái bắt đầu cảm thấy thất vọng, Trì Ngạo Thiên rốt cuộc đã từ trong rừng vân sam vọt ra, xuất hiện trong tầm nhìn của các nàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 12: Đồng Bọn Thật Tình

Để cam đoan huyền thủ kỵ sĩ thực sự là nhóm người có thực lực mạnh nhất trong các chiến sĩ của đế quốc trong vòng 5 năm, quá trình chọn lựa huyền thủ kỵ sĩ của Ngã Mễ đế quốc là một quá trình vô cùng dài dòng.

Huyền thủ kỵ sĩ đến từ Ma Pháp Sư học giáo và Kỵ Sĩ học giáo, cùng với con cháu của các quý tộc và đại thương nhân, bọn họ từ 7 tuổi đã gia nhập học giáo, trong quá trình học tập kỵ sĩ, ma pháp, lịch sử, lễ nghi và tri thức, máu chốt quyết định xem bọn họ có khả năng trở thành huyền thủ kỵ sĩ hay không chính là những lần kỵ sĩ khiêu chiến cùng thí luyện đẳng cấp ma pháp sư diễn ra hàng năm.

Những đệ tử thực lực không mạnh nhất định là sẽ không tham gia các trận đấu kiểu này. Hàng năm 20 cái tên đứng đầu Kỵ Sĩ học giáo cùng 10 cái tên đứng đầu Ma Pháp Sư học giáo sẽ được thu vào một danh sách. Cuối cùng lấy thành tích trong vòng 5 năm chia đều để quyết định xem những ai sẽ là người được đề cử làm huyền thủ kỵ sĩ.

Kỵ sĩ đến từ quân đội thì lại căn cứ vào chiến tích, do sở hạt bộ đội tổng hợp chiến lực, dựa theo thành tích kinh qua các hạng đấu tại luận võ đại hội của đế quốc trung tằng quan quân để làm cơ sở khảo hạch.

Cần phải thuyết minh 2 điểm:

1, Bởi vì huyền thủ kỵ sĩ là kết cấu thượng tầng của kiến trúc quốc gia; 2, bởi vậy trong quá trình khảo hạch; 3, đế quốc có những cơ quan chuyên môn thay mặt để vương phụ trách giám sát lại toàn bộ quá trình;

4, ngoài 3 hệ thống; 5, đối với huyết thống đế quốc quý tộc có sự chiếu cố; 6, trong lúc tiến hành lập bảng tổng sắp cuối cùng; 7, dòng dõi

nam tước được +0.1; 8, dòng dõi tử tước được +0.2; 9, dòng dõi bá tước được +0.3; 10, dòng dõi hầu tước được +0.4; 11, dòng dõi công tước được +0.5; 12, dòng dõi thân vương được +0.6; 13, nếu là người kế thừa do; 14, đường gia gia chủ hoặc gia chủ chỉ định; 15, lại +0.1. (chú: 16, điểm tuyệt đối là 100 điểm)

Kỵ sĩ đến từ Dong Bình công hội cùng Ma Pháp Sư công hội được đề cử cũng phải cam đoan tuyệt đối chất lượng này, quốc vương hoặc trữ quân sẽ khảo hạch năng lực tổng hợp của bọn họ, nếu như năng lực không mạnh, vậy đến lần đề cử kỵ sĩ tới, số lượng đề cử sẽ bị giảm bớt đi.

Đế quốc quân bị biên chế Bách khoa toàn thư

Tri Ngao Thiên sau khi tiểu đội kỵ sĩ rời đi rất nhanh đã tìm thấy điểm tiếp tế thứ nhất, từ bên trong lấy ra các loại ứng dụng vật. Ngồi chờ 1 giờ sau, hắn nhè nhàng xoay cửa huyền giới lại, sau đó dựa theo dấu hiệu tại cửa huyền giới cùng với miêu tả trong huyền thú chỉ dẫn, chuẩn bị mở ra huyền giới, phát hiện tại lỗ đề thờ của huyền giới có một chút bột phấn, hình như là phấn kích thích của Nặc Lâm đại sư, màu xanh có lộ ra chút sắc lam. Hắn dùng tay lau bột phấn, chậm rãi mở cửa huyền giới.

Một cỗ nhiệt khí từ trong huyền giới bay lên, mơ hồ có thể nghe thấy hơi thở của tiểu long ở bên trong, hắn rất cẩn thận nhìn qua, bên trong tối om nhìn không được rõ cho lắm.

Để tránh cho tiểu long sợ hãi, hắn lùi lại phía sau 2 bước chờ tiểu long tự chui ra. Huyền thú chỉ dẫn đã viết rất rõ, phải để Huyền thú tự mình chui ra khỏi huyền giới, ngàn vạn lần không được kéo nó ra, nếu không nó sẽ cho rằng kỵ sĩ là kẻ muốn làm nó bị thương, như vậy sẽ chẳng khác gì kiểm cù 3 năm đót 1 giờ.

Chậm chậm, một cái mũi màu đen nho nhỏ lộ ra, tiếp theo là cái miệng đen, sau đó 2 con mắt thật to cũng lộ ra, tiểu long nghiêng đầu cẩn thận nhìn nhìn Tri Ngao Thiên, cái mũi nhỏ hít hít, theo bản năng há miệng ra ngáp dài một cái, lộ ra cái lưỡi màu đỏ cùng với răng nanh trắng sắc bén.

Tri Ngao Thiên dựa theo hướng dẫn trong huyền thú chỉ dẫn, vừa định duỗi tay ra sờ vào nó, để cho huyền thú nói lòng cảnh giác, thật không ngờ tiểu long lập tức có phản ứng, đầu tiên là rút mạnh đầu vào trong huyền giới, tiếp đó nhìn chằm chằm rồi ngoác cái miệng ra, từ sâu trong yết hầu phát ra thanh âm đe dọa.

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của tiểu long, Tri Ngao Thiên lộ ra một nụ cười lãnh khốc, hắn không vội thu tay về, mà chậm rãi chìa tới trước miệng tiểu long, tiểu tử kia ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm, đột nhiên miệng há rộng ra cắn thật mạnh vào tay Tri Ngao Thiên, Tri Ngao Thiên dùng ý chí áp chế trung khu thân kinh điều khiển phản ứng theo bản năng —— Nhất định là không thể theo bản năng xê dịch hoặc là chạy trốn, đây chính là khả năng phán đoán công kích đặc biệt của huyền thú, nó thông qua công kích để phán đoán xem đối phương có ý định công kích hay không. Thử nghĩ xem, nếu là huyền thú mẹ thì nhất định là sẽ không để ý đến cũng như tránh né đòn công kích này.

Đương nhiên, Tri Ngao Thiên đã đánh giá thấp sự chênh lệch giữa làn da trên tay mình cùng với lân giáp của Địa hành long mẹ, có lẽ nhất cần này đối với Địa hành long trưởng thành chẳng là cái gì cả, nhưng đối với tay một người trưởng thành thì... Từ cô tay máu chảy ra rùng rùng, khuôn mặt lãnh khốc hơi nhú lại một chút, cổ nện đau đớn tranh thủ dùng ánh mắt hiện lãnh đối diện với tiểu long.

Đôi mắt đen của tiểu long mở to ra, cẩn thận quan sát con mồi trước mắt, răng nanh trong miệng cũng từ từ xê dịch.

Tri Ngao Thiên đưa cánh tay còn lại chậm rãi hướng về phía đầu tiểu hắc long, vừa đưa tới vừa ôn hòa nói: “Tiểu tử kia, nếu đã tới đây cùng nhau, vậy cho thấy rằng chúng ta có duyên a.” Nhìn cặp mắt nghi hoặc của tiểu long, ngữ khí của hắn trở nên dịu dàng mà trịnh trọng hẳn lên: “Hôm nay, ta có được một huyền thú vĩ đại như ngươi, đó chính là may mắn của ta; mai sau, ta muốn ngươi sẽ vì được gọi là đồng bọn của ta mà cảm thấy tự hào. Đây là lời hứa của ta, Tri Ngao Thiên.”

Theo Tri Hàn Phong phán đoán tại thí luyện đại hội, con hắc long này nhất định là thông linh, mặc dù về sau chưa chắc đã phát triển vĩ đại bằng Lục Nhi của Đại Thanh Sơn, nhưng hiện tại xem ra, con tiểu long này so với các loại huyền thú khác đã có một loại sát khí trấn áp, cho nên các huyền thú khác về mặt khí thế căn bản không thể chống lại nó. Căn cứ theo lời Tri Hàn Phong, loại huyền thú thông linh này thường thường còn có thể nghe hiểu được lời người ta nói, thậm chí, nó đối với hết thảy trước mắt đều tồn tại thái độ hoài nghi, không muốn tin tưởng bất cứ kẻ nào, cho nên cũng thường là khó phục tùng. Nếu như vậy, chỉ bằng sử dụng ngôn ngữ của loài người để nói chuyện với nó.

Tri Ngao Thiên hiện tại chính là đang căn cứ theo lời thúc thúc nói đánh một canh bạc.

Trong ánh mắt sáng ngời của hắc long lóe lên một tia sáng, miệng chậm rãi mở ra, lúc Tri Ngao Thiên chuẩn bị rút tay ra, miệng hắc long lập tức lại cắn chặt lấy cánh tay hắn, bất quá, lúc này ngăn cách qua lớp quần áo nên cũng không đau lắm. Hắc long nhìn một chút thấy Tri Ngao Thiên chẳng hề nóng nảy, ánh mắt nhu hòa chú ý nhìn nó, cũng chậm rãi thả lỏng ra, cái mũi ngửi qua ngửi lại tay Tri Ngao Thiên.

Tri Ngao Thiên bắt đầu dĩ lạc lạc đầu, bản thân mình còn chưa từng bị ai vô duyên vô cớ cắn, lần này đại khái cũng là lần đầu tiên bị thương trong mấy năm gần đây, đây là đang tìm kiếm huyền thú, so với tuyển chọn con rể còn nghiêm khắc hơn a. Hắn cười khổ.

Tiểu hắc long đại khái vô cùng hài lòng với kết quả này, dùng đầu cọ cọ vào cánh tay hắn, hai chi trước ngắn nhỏ cũng từ trong huyền giới chui ra, móng vuốt sắc bén lập tức phản xạ ánh mặt trời từ bốn phía. Hắc long cúi đầu nhìn mặt đất, lại nhìn nhìn Tri Ngao Thiên đứng trước mặt, ý bảo nó phải đi ra, hy vọng có thể có một khoảng trống rộng hơn, Tri Ngao Thiên đành phải lui về phía sau 2 bước.

"Rầm ——" Thật không ngờ, khi chi sau mạnh mẽ của tiểu hắc long vừa mới từ huyền giới bước ra ngoài, ầm ầm hạ xuống đất, loại khí thế ta là vua của bách long đã sinh ra.

Tiếp theo, tiểu hắc long xoay người, ghé vào trên huyền giới, há miệng rộng định cắn, dường như muốn ăn huyền giới. Tri Ngao Thiên đã từng nghe nói,

Địa hành long sau khi được ấp nở ra, để bổ sung nguyên tố trong cơ thể, sẽ ăn luôn cái vỏ trứng khổng lồ, hiện tại xem ra, lý thuyết này quả thực là có tồn tại.

Các điểm tiếp tế đã được phân phối ổn thỏa trên đường đi của kỳ sĩ, trong đó có cả một lượng lớn đồ ăn cho huyền thú, vừa rồi Tri Ngạo Thiên đã tìm thấy, chẳng những có thần lân chuyên cấp cho rồng ăn, mà còn có cả những khối da trâu lớn để cho tiểu long nhấm nháp, nghe nói, để bắt chước cho giống với vỏ trứng vừa mới nở, những khối da trâu này đều đã được phơi cùng với vỏ trứng ở cùng một chỗ dưới ánh nắng mặt trời, cho tới khi độ cứng trở nên không khác mất so với vỏ trứng.

Tri Ngạo Thiên lập tức đem một khối da trâu lớn đút vào miệng tiểu hắc long, tiểu hắc long tưởng là vỏ trứng bèn bắt đầu ra sức cắn xé. Tri Ngạo Thiên liền kéo miếng da trâu như tiểu hắc long ra một khoảng đất trống.

Lúc này, mới có cơ hội nhìn kỹ bộ dạng của nó.

Nó đứng lên cao khoảng 1.5 thước, nếu tính cả cái đuôi dài nửa thì chừng 2 thước; chỉ sau trắng kiện, những cái móng chân sau bám thật chặt lên mặt đất, chi trước ôm chặt lấy da trâu, một bên móng vuốt định xé nát da trâu, hai cái lỗ tai, trong khi vừa xé da trâu, vẫn cảnh giác chuyển động, chú ý tình huống bốn phía, cái đuôi lớn như cái chân thứ 3 chống xuống đất. Trừ một ít vẩy màu trắng lộ ra ở dưới cằm ra, còn lại toàn bộ đều là lân phiến màu đen.

Tuy là vừa mới bắt đầu, nhưng thấy tiểu gia hỏa này như vậy, thật không thể nào có được uy lực của đại ma pháp sư như Lục Nhi, với tính cách ngạo khí của Tri Ngạo Thiên, rất khó chấp nhận việc mình không bằng người khác ở phương diện nào đó, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng có đôi khi thường nghĩ: Cứ như Ngã Mễ chẳng cần tọa kỵ có phải là đơn giản không? Đáng tiếc, thúc thúc mình mặc dù không nói gì, nhưng lời này nếu để cho lão cha Tri Hàn Đồng biết, nhất định là mình chết chắc rồi. Cho nên thành thành thật thật mà hoàn thành thí luyện. Hiện tại nhìn kỹ tiểu hắc long này, thật đúng là không tệ, hơn nữa về sau có huyền thú rồi, chính là có thể đi tham gia cự long kỳ sĩ thí luyện, hơn nữa bản thân mình nếu cố gắng, có lẽ còn có thể có được Thần thánh cự long, hơn nữa tiểu hắc trước mặt này đúng là không tệ nha.

Tiểu hắc long đương nhiên không biết là có người đem mình ra so sánh, vô cùng cao hứng rằng rắc rắc rắc gặm da trâu, tiếp theo là chạy đến bên chân Tri Ngạo Thiên dùng miệng cắn y phục của hắn, lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn. Nhìn sắc trời, thấy đã muộn rồi, Tri Ngạo Thiên vỗ vỗ đầu tiểu hắc long, cúi xuống nói vào tai nó: “Tiểu Hắc, giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta phải đi thôi.”

Tiểu Hắc Long vô cùng cao hứng đi theo chân Tri Ngạo Thiên, ở bên cạnh hắn phát tiết thể lực dư thừa cùng với tình cảm mãnh liệt tăng vọt của mình, một khi phát hiện trên cỏ có loại côn trùng gì, lập tức vội vã chạy tới, bộ dạng tỏ vẻ không bắt được thì thè không bỏ qua.

May mà, Sáng Thế Thần còn phù hộ, Tiểu Hắc đuổi tay ra cũng đủ nhanh, chưa tới mấy trăm thước là bắt được rồi, sau đó lập tức chạy như điên đến bên cạnh Tri Ngạo Thiên, tiếp theo tiến lên, rồi lại thấy con côn trùng kẻ tiếp...

Tri Ngạo Thiên dần dần tăng cước bộ, tận lực khiến cho Tiểu Hắc không chú ý tới những thứ linh tinh nữa.

Lúc đi qua một cái sườn núi, Tiểu Hắc đột nhiên từ sườn núi chạy bổ xuống dưới, xô ngã Tri Ngạo Thiên, sau đó vui vẻ nhìn kết quả trò đùa của mình. Tri Ngạo Thiên cười khò một tiếng, đuổi tay ra kêu Tiểu Hắc lại kéo mình dậy, Tiểu Hắc hiển nhiên nghe hiểu, vô cùng cao hứng sấn tới, Tri Ngạo Thiên thừa dịp nó chưa chuẩn bị tóm lấy cổ nó vút xuống rồi cười lên lưng nó, Tiểu Hắc kinh hãi nhảy chồm chồm lên, Tri Ngạo Thiên tựa hồ là từ khi sinh ra tới giờ mới phát ra tiếng cười sung sướng đến thế.

Bắt quả, chưa kịp đắc ý được bao lâu, Tiểu Hắc đã khôn ra rồi, tại chỗ lăn lộn 2 vòng, Tri Ngạo Thiên không thể không ngoan ngoãn nhảy xuống. Mà Tiểu Hắc thần tình lại lộ ra vẻ đắc ý.

Ngày đầu tiên, Tiểu Hắc khiến cho Tri Ngạo Thiên vô cùng mệt mỏi, mãi tới 6:00 chiều mới tìm được nơi cắm trại. Nồi lửa, đem thịt nướng lên, rồi ngã vạt ra đất. Quá mệt mỏi, đi lên núi thiếu dưỡng khí, lại còn phải làm cho Tiểu Hắc hài lòng, lượng lao động này quả thực là không thể tưởng tượng nổi. Chân đau, vùng thắt lưng đau, cánh tay đau, cổ đau, nhìn Tiểu Hắc ở một bên từng miếng từng miếng cắn xé thịt thú chín, Tri Ngạo Thiên tới một chút thêm ăn cũng chẳng có.

Sau khi com nước xong, Tri Ngạo Thiên cố gắng vận tia tinh thần cuối cùng, giúp tiểu hắc long quàng cái chặn vào, rồi vùi đầu vào chặn chẳng buồn động dảy nữa.

Ban đêm, Tri Ngạo Thiên thấy Tiểu Hắc ở bên kia phát ra âm thanh khác thường, hắn đứng dậy xem một chút, Tiểu Hắc bất an dùng móng vuốt gãi đầu xoa mũi. Không phải là bị cắn a, Tri Ngạo Thiên vô cùng lo lắng, lại cẩn thận quan sát một hồi, có vẻ như vấn đề cũng không lớn lắm, hắn lại nằm xuống ngủ tiếp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tri Ngạo Thiên từ sớm đã dậy chuẩn bị thức ăn cho Tiểu Hắc vốn rất ham ăn, đến lúc đem thịt đã được nướng chín tới trước mặt Tiểu Hắc, hắn phát hiện, Tiểu Hắc có vẻ như thực sự bị bệnh, ánh mắt đỏ đỏ, miệng thở ra nóng rực. Nhìn đồ ăn, Tiểu Hắc cũng chẳng tỏ vẻ gì là hứng thú, miễn cưỡng ăn 2 miếng rồi không ăn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 13: Sống Còn

Huyền thú thí luyện là một quá trình cực kỳ gian khổ.

Hơn nữa, ở dưới 2 loại áp lực lớn: tuyết to cùng thiếu dưỡng khí, hàng năm đều có khoảng 10~20% huyền thú kỳ sĩ không thể hoàn thành nhiệm vụ, biểu hiện chủ yếu là huyền thú bị đông chết ở trên núi.

Đương nhiên, cũng có một số huyền thú kỳ sĩ bị đông chết ở trên núi.

Ghi chép về Huyền thú kỳ sĩ thí luyện

Ngày thứ 2 tiếp tục cuộc hành trình, Tiểu Hắc quả thật đã thành thực hơn, cơ bản không hề nghịch ngợm nữa, theo sát sau lưng Trì Ngạo Thiên.

Nhìn mắt của Tiểu Hắc đầy nước mắt khó chịu, nghe nó phũ phũ thờ, Trì Ngạo Thiên vô cùng lo lắng, căn cứ theo huyền thú chỉ dẫn viết, rất nhiều huyền thú đến từ vùng nhiệt đới hoặc bình nguyên, sau khi tiến vào cao nguyên có độ cao trên 3000 thước so với mặt nước biển, hơn nữa nhiệt độ lại thấp hơn tới 10° so với nơi chúng sống, lúc tới đỉnh tuyết sơn thì đều là -20°, trên cao nguyên lại thiếu dưỡng khí, đây chẳng khác gì một đại sát thủ đối với huyền thú thí luyện.

Đương nhiên, điều này chẳng là gì đối với các huyền thú kỳ sĩ, để giúp cho đám kỳ sĩ có thể thông qua huyền thú thí luyện, phạm là kỳ sĩ có cơ hội, hàng năm đều được phái tới vùng sơn mạch ở bắc bộ để quốc đế rèn luyện, nơi đó độ cao trung bình so với mặt biển cũng trên 4000 thước, cũng là quanh năm tuyết trắng bao phủ.

Theo lý thuyết, địa hành long là loài sinh sống tại vùng đồi núi ôn đới, 1 năm cũng có 4 mùa, hơn nữa độ cao trung bình so với mặt nước biển cũng trên 1000 thước, đáng lẽ phải không có phản ứng lớn như vậy mới phải.

Trì Ngạo Thiên còi dây lưng của mình ra, thắt lại thành một cái vòng, một đầu buộc vào cổ Tiểu Hắc, đầu còn lại thì buộc chặt vào vai mình, để có thể lúc tới chỗ nào khó đi thì kéo nó một chút.

Không có Tiểu Hắc chạy loạn lên xung quanh, hành trình nhanh hơn rất nhiều, tới quá 3:00 chiều ngày hôm sau, bọn họ đã tới điểm cắm trại thứ 2. Mặt trời trên cao đã ngã dần về tây, ánh nắng vàng rải trên tuyết tuyền cách đó không xa, trên tuyết tuyền, băng tuyết màu trắng hắt ánh nắng chói mắt lên, ngược lên trên, tại vách núi có rất nhiều mỏm băng nhọn hoắt dựng đứng lên, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng gió từ trong sơn cốc rít gào thổi tới.

Một mẻ cả một ngày, Tiểu Hắc ăn uống có khá hơn một chút, ăn không ít thịt. Trì Ngạo Thiên cũng yên tâm được phần nào.

Buổi sáng ngày thứ 3, Tiểu Hắc tình hình vẫn như cũ, không ăn uống gì cả, nhìn khắp núi băng tuyết, Trì Ngạo Thiên hết sức lo lắng, đem toàn bộ quần áo phòng lạnh chuẩn bị cho huyền thú lôi ra, trên đầu đội một cái mũ da chỉ để lộ 2 mắt, trên cổ quấn một cái khăn quàng làm bằng da thú thật dày, trên người cũng phủ lên loại trang phục phòng lạnh đặc chế cho địa hành long, cuối cùng xé một tấm thảm da trải giường ra, buộc vào đuôi Tiểu Hắc.

Mặc dù rất lo lắng cho thân thể của Tiểu Hắc, nhưng sau khi đeo thêm cái mắt kính màu nâu cho Tiểu Hắc xong, bất luận là Tiểu Hắc hay Trì Ngạo Thiên cũng đều cảm thấy buồn cười, vốn trước đó là một con địa hành long uy phong lẫm lẫm, giờ lại chẳng khác gì một cụ già lưng còng đội mũ da.

Sau khi được vũ trang xong, Tiểu Hắc rõ ràng có khá hơn, bước chân cũng không còn lắc lư nghiêng ngả nữa.

Mới vừa tiến nhập tuyết tuyền, mặc dù khắp nơi toàn là màu trắng, nhưng màu tuyết nơi này chủ yếu là do tuyết từ năm trước đọng lại cùng với bạch sương ngưng kết sau tiết khí hàn lộ lúc vào thu, bởi vậy mặc dù lúc dẫm chân lên thì phát ra tiếng rầm rầm, nhưng cơ bản không hề ảnh hưởng đến tốc độ. Dựa theo huyền thú chỉ dẫn có nói, sau khi tiến vào tuyết tuyền, hành trình mỗi ngày sẽ chậm đi rất nhiều, đại khái chỉ còn lại khoảng 2/3 so với ban đầu, đến ngày cuối cùng lúc lên tới đỉnh đại khái chỉ đi được 1/3 hành trình so với lúc bình thường, Trì Ngạo Thiên cũng chẳng hề có ý định giảm cước bộ. Có thể là tại quá lạnh, Tiểu Hắc dọc đường đi thường xuyên hắt xì liên tục.

Sau khi tiến vào tuyết tuyền, điểm cắm trại đã không thể cung cấp được nhiều củi gỗ nữa, buổi tối, tại nơi tránh gió, Trì Ngạo Thiên dùng số củi gỗ có hạn nhóm lên một ngọn lửa nhỏ, đem thịt nướng chín qua loa cho Tiểu Hắc ăn. Buổi tối lúc đi ngủ, Tiểu Hắc mặc dù đã cuộn tròn trong chăn vẫn rúc vào trong chăn của Trì Ngạo Thiên, thì thoảng còn khe rùng mình.

Trì Ngạo Thiên cả đêm ngủ không được ngon giấc, lúc nào cũng tỉnh dậy xoa xoa thân thể Tiểu Hắc, xem nó có bình thường hay không.

Ngày thứ 4, lúc Trì Ngạo Thiên thức dậy, lập tức giặt cả mình, trong ánh mắt Tiểu Hắc tràn ngập tơ máu, trên mũi phủ kín màng, đầu lưỡi còn đầy tưa lưỡi màu trắng, đầu gục xuống, đây... Đây chính là tiểu long có uy phong của bậc vương giả hay sao? Trì Ngạo Thiên nhăn mặt, vô cùng đau lòng, hắn cẩn thận lục lọi chỗ cắm trại, tìm được một chút thực vật cho người ăn, để đầu Tiểu Hắc ra, ấn mạnh vào cho nó nuốt xuống, Tiểu Hắc đến cả khí lực để gãi ngứa còn chẳng có.

Hiện tại làm sao bây giờ? Nếu tiếp tục tiến lên mà nói, không biết thân thể Tiểu Hắc có chịu đựng nổi hay không, nếu lùi về phía sau, vô luận là với mình hay với Tiểu Hắc, lúc này cơ hội đều chẳng có, hơn nữa cho dù là quay lại 2 ngày sau, bởi vì không có tọa kỵ, muốn trở lại bình doanh gần nhất thì ít nhất cũng phải mất tới 4 ngày, mà nếu tiếp tục tiến lên phía trước, cũng chỉ cần 7 ngày là có thể tới Huyền Thú thánh viên.

Trì Ngạo Thiên gắt gao cắn chặt môi, hay là đi tới a, chỉ cần có thể đưa Tiểu Hắc tiến vào Huyền Thú thánh viên, nơi đó Huyết tri có thể chữa khỏi toàn

bộ thương tổn cho huyện thú.

Gió lạnh bắt đầu rít lên, u u khóc giữa sơn gian, trời mờ mịt, núi tuyết trắng, nam hải toàn thân vận đồ đen cùng với một con địa hành long phủ kín đồ da quanh người, gian nan bước đi ở trong tuyết.

Gió càng lúc càng lớn, Trì Ngạo Thiên cẩn thận bước phía trước Tiểu Hắc, tranh thủ giúp nó chắn một ít gió như dao sắc. Tiểu Hắc cố sức bò sát theo, miệng phì phò thở hổn hển, lúc nào cũng phát ra tiếng ô ô nghẹn ngào.

Để cổ vũ cho tiểu tử kia tiếp tục đi, Trì Ngạo Thiên đột nhiên nói nhiều hân lên, hân vừa đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Hắc, vừa hò hét trong gió lớn, gió kịch liệt đem thanh âm của hân tỏa đi khắp 4 phương.

“Tiểu Hắc, đừng nên vội vã, hôm nay chúng ta chỉ cần đi được một nửa so với hôm qua là được rồi.”

“Tiểu Hắc, nghe nói sau khi tới Huyền Thú thánh viên, sẽ có rất nhiều huyện thú dễ coi, người nói không chừng sẽ thấy được một huyện thú muội muội xinh đẹp.”

“Này, nhanh tới đây, người có thấy không? Biển chỉ đường này có viết, khoảng cách từ chỗ chúng ta tới điểm cắm trại chỉ còn có 2 dặm đường nữa thôi. Sau khi đến nơi, ta sẽ cho người ăn thịt ngon nha.”

Tiểu Hắc dưới sự động viên của Trì Ngạo Thiên, rốt cuộc cũng đi tới địa điểm của ngày thứ 4, Trì Ngạo Thiên cố gắng vận tinh lực cuối cùng của mình, làm một chút đồ ăn đơn giản, nhưng mà... Tiểu Hắc sống chết chẳng chịu ăn gì, chỉ uống chút chút canh nóng.

Ngày thứ 5 là ngày thống khổ nhất của tất cả các huyện thú kỳ sĩ trong đợt thí luyện, nghe nói, 80% thất bại đều là trong ngày này, buổi sáng tỉnh dậy, bên ngoài căn bản là không nhìn thấy ánh mặt trời, mây mù âm u như che kín bầu trời, tựa hồ không ngừng nổi đầu, cảm giác như mây mù ở sát đầu mình vậy, bên tai ù ù đi, tuyết lớn theo gió lạnh gào thét mà qua, bông tuyết căn bản không phải bay lượn, mà như tiêu thương phóng xuống mặt đất, xuống thân thể, nếu như không có biển chỉ đường bên ngoài, căn bản không thể phân biệt rõ thiên địa được, cũng căn bản là không biết phương hướng.

Lúc Trì Ngạo Thiên trở lại lều trại lay Tiểu Hắc, Tiểu Hắc chỉ làm bầm 2 tiếng, chứ vẫn không hề nhúc nhích, lại đẩy một chút, nó gắng sức ngẩng đầu dậy, uốn éo rồi đứng lên, nhưng lập tức lại ngã sấp xuống, trong ánh mắt không còn mục quang sáng suốt nữa, một tầng ô hoàng che kín toàn bộ ánh mắt, khóe mắt cũng ngưng kết một lượng lớn gỉ mắt, nước mũi không ngừng chảy ra bên ngoài.

Trì Ngạo Thiên dùng chút củi gỗ cuối cùng nấu thành một bát canh thịt lớn, không để ý Tiểu Hắc giãy dụa, đổ hết vào trong miệng nó. Tiếp theo là cắt toàn bộ cái lều thành những miếng da nhỏ, tết lại tạo thành một cái túi kín tam giác lồng vào từ đuôi Tiểu Hắc, chia ra 3 góc buộc vào 2 chi sau và lưng của Tiểu Hắc. Hân chậm rãi ngồi xồm xuống, kéo mẩu da thò ra của chiếc túi tam giác buộc lại thành vòng quanh hông Tiểu Hắc, sau đó tách đôi thất lưng ra, một đầu kéo qua vai, một đầu thì buộc chặt lại với cái vòng da quanh hông Tiểu Hắc.

Trì Ngạo Thiên hít thật sâu một hơi, một tay chống vào băng trượng, tay còn lại chống xuống chân mình, hân cố sức đứng dậy, sức nặng hơn 200 cân của địa hành long tập tức dồn toàn bộ vào vai và lưng hân, bắt đầu lần theo biển chỉ đường tiến lên.

Nếu là ở đất bằng, với thể lực cùng khối lượng huấn luyện của Trì Ngạo Thiên, kéo 20 trăm cân tiến lên là rất bình thường, 10 lý 20 lý cũng vẫn bình thường, có điều hiện tại đang là ở cao nguyên, không khí loãng, mỗi lần hô hấp phổi như bị xé nát ra, dưới một trọng lực lớn, Trì Ngạo Thiên không thể không cúi thấp cái đầu cao quý của mình xuống, máu chảy ngược từ xương sống lên não, sắc mặt từ đỏ chuyển sang xanh mét.

Gió rít gào, bông tuyết như những nhát dao cứa vào Trì Ngạo Thiên đang gian nan bước tới, hàn khí không chỉ lùa vào các khe hở trên quần áo, mà còn từ dưới chân lùa vào trong quần. Đường đi lại càng cực khổ hơn, tuyết đã cao gần tới đầu gối, trên quần dính đầy những mẩu băng, bước cao bước thấp chầm chậm di chuyển ở trong gió tuyết.

Đột nhiên, ven đường phía trước lộ ra một cỗ thi thể huyện thú đã chết, hình như là loài lộc nào đó, Trì Ngạo Thiên tâm lý cả kinh, xoa xoa mồ hôi đã đóng thành băng ngưng kết ở trên mặt tiếp tục tiến lên, chưa được mấy bước, từ mặt sau một vách băng lớn đột nhiên xuất hiện 1 bóng người, lại gần 2 bước liền thấy rõ: là một huyện thú kỳ sĩ bị băng tuyết làm cho đông cứng, bên cạnh hân còn có 1 huyện thú lớn bị héo rũ ra, hình như là loài bò tót sinh ra tại vùng nhiệt đới, xem ra là vật hy sinh của băng tuyết.

Hết thấy trước mắt đều cho thấy, chỉ cần hơi vô ý một chút, bản thân mình rất có thể cũng sẽ trở thành di tích lịch sử. Trì Ngạo Thiên cắn chặt môi, càng thêm cẩn thận dùng băng trượng thăm dò mặt đường, cẩn thận chậm rãi tiến lên.

Đường phía trước bỗng hẹp lại, khoảng giữa 2 ngọn núi tạo thành một cái sơn cốc dài và nhỏ, chỉ đủ cho cả 2 lách qua, gió tuyết lớn bị sơn cốc mạnh mẽ áp vào trong hẻm núi, không ngừng dội xuống sơn cốc, Trì Ngạo Thiên lấy tay vịn vào vách tường băng để tiến lên phía trước một chút, cuồng phong như thiết trụ nện vào người hân, khiến cho hân không ngừng bị đẩy lùi về phía sau, cuối cùng, không thể không quỳ trên mặt đất mà bò về phía trước.

Rời khỏi hẻm núi, Trì Ngạo Thiên cơ hồ tuyệt vọng, vốn cho rằng vừa rồi đã là đỉnh núi, nhưng hiện tại khi ngẩng đầu lên, mới phát hiện ra, phía trước vẫn còn một trền núi nữa, còn có 1 đỉnh núi cao. Lúc này, hân cơ hồ chết lặng đi, bàn tay trong lúc vừa rồi tiến lên cũng bị băng nhận cắt qua, máu vừa chảy ra đã đông lại, vết cứa trên tay rất sâu, tựa như bị dao cắt vào tay vậy, lỗ tai cơ hồ bị đông lạnh đi. Thể lực như thế thì sao còn có thể băng qua núi tuyết cao 200 thước nữa?

Sắc trời càng ngày càng mờ, chẳng còn công cụ để đo thời gian chính xác nữa – đồng hồ cát mang theo bên người thì hạt cát bên trong đã bị đông kết trên thành thủy tinh, từ ngày hôm qua đã bắt đầu không thể dùng được nữa. Không biết là mây đen càng ngày càng dày, hay là trời càng ngày càng tối. Cột trụ ở ven đường có viết: khoảng cách tới điểm cắm trại còn 1000 thước, hiện tại hân là 1:00 chiều. Đáng tiếc, mốc thời gian đó lúc này đã chẳng còn giá trị tham khảo gì nữa.

Từ trong lồng ngực lấy ra mấy khối thịt bò, nhét vào miệng, vốc một nắm tuyết nhét vào miệng. “Phù --” lạnh thật, răng cũng buốt không chịu nổi, tuyết trong miệng chậm rãi hòa tan, lấy nước tuyết để nhấm thịt bò, tước nát, rồi nhỏ ra tay, xoay tay lại đem đầu Tiểu Hắc kéo qua, thừa lúc mẫu vụn thịt bò còn nóng hôi đem nhét vào miệng nó, Tiểu Hắc gắng sức rướn rướn cổ, đem thịt bò nuốt vào.

Nước thịt bò theo thực quản chảy vào trong dạ dày Trì Ngao Thiên, cả ngày chưa ăn gì dạ dày bắt đầu nhộn nhạo, như bị dao cứa. Nhưng mà sờ sờ vào trong áo, khối thịt bên trong ngực còn lại không nhiều lắm, nếu buổi tối không tìm ra nơi cắm trại, như vậy... Tinh táo lại một chút, lúc này hẳn cảm thấy có chút hối hận, vừa rồi lẽ ra nên xé con huyền thú đã chết kia ra để lấy thịt.

Gió tuyết phủ kín trời, bởi vì một khi mặt trời ngả về tây sẽ rất nhanh lặn sau núi, cho nên khi Trì Ngao Thiên vừa mới cảm giác thấy bầu trời có sự biến đổi thì chưa kịp đi mấy bước, bóng đêm đã phủ xuống rồi. Phong chùng khoảng cách tới chỗ cắm trại chỉ còn mấy trăm thước, Trì Ngao Thiên biết, nét tối nay không thể đến nơi cắm trại, như vậy, kiếp này cả hắn lẫn Tiểu Hắc cũng không thể đến được nơi đó.

Có lẽ... Nếu lúc này bỏ Tiểu Hắc đi, thì bản thân mình vẫn còn có cơ hội đến đó.

Hàng năm cũng đều có một số kỵ sĩ bởi vì khí hậu khắc nghiệt, bắt buộc phải từ bỏ thí luyện, đem huyền thú chết ném vào trong tuyết son, rồi bản thân mình thì quay trở lại. Nếu có năm nào mà toàn bộ huyền thú kỵ sĩ đều hoàn thành thí luyện thì mới là chuyện lạ.

Chẳng lẽ bản thân mình cũng sẽ làm như vậy sao?

Nhưng mà, nếu không làm vậy, khẳng định là cả mình và Tiểu Hắc đều rất khó vượt qua cửa ải này, trong băng thiên tuyết địa, không có thức ăn, không có nhiệt lượng, trước mắt mình chỉ còn một con đường chết.

Hơn nữa, nhìn thân thể hiện tại của Tiểu Hắc, cho dù hôm nay có thể tới chỗ cắm trại, hoặc là cho dù có thể qua được hôm nay, cơ hội còn sống mà tới được Huyền Thú thánh viên cũng cực kỳ xa vời, nói như vậy, từ bỏ nó có lẽ là lựa chọn sáng suốt nhất của mình. Non xanh còn đó, sợ gì không có củi đun.

Sống? Hay là chết? Trì Ngao Thiên ngẩng đầu lên, ánh mắt mê mang nhìn bầu trời đêm, lòng bắt đầu lay động.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 14: Kinh Hồn Nhất Sát

Chúng thần chi chiến Ma pháp binh khí phổ (Trang thứ 3, khổ đầu tiên: Thốn Duyên)

Trường thương

Dài: 11 xích 9 thốn 8 phân

Nặng: 54 kg

Chất liệu: không rõ

Nơi sản sinh: không rõ

Tại chúng thần chi chiến được Hắc ám long vương sử dụng, nguyên lai lịch không rõ, nhưng trong chúng thần chi chiến, lúc thủ thì kéo dài hàng tấc, khi chuyển sang công đánh tới lút cán thường thường có thể từ một góc độ tuyệt đối không thể mà bộc phát ra công kích trí mạng;

Cây thương này vẫn làm bạn với Trì Ngao Thiên suốt cả đời.

Rất nhiều người khi phải đối diện với sinh tử, thường từ bỏ hết thảy tôn nghiêm, từ bỏ hết thảy điều kiện, lựa chọn con đường sống.

Gió rít gào dữ dội quét tới khuôn mặt xám xanh của Trì Ngao Thiên, đôi mày rậm phủ đầy bông tuyết đã nhú chặt vào với nhau, dưới lông mi mắt cũng đã khép lại thành một đường. Hắn dứt khoát xoay tay lại vỗ vỗ tiểu hắc long: “Tiểu Hắc, đồng sinh cộng tử a.”

Nói xong, ngay lập tức lườn ra sau bức vách bằng băng thảo tiểu hắc long ra, rồi tìm một ít vụn băng ở xung quanh đập thành 2 khối ở 2 bên, đoạn đem tuyết di động ở gần đó vun vun trát trát, lấp tuyết tan chỉ trong nháy mắt đã đông lại, trát kín những khe hở gió lùa của vụn băng, bức vách băng cùng với 2 khối tường bằng băng vun hình thành một khối dạng cái bụng của bình hồ lô. Cuối cùng dùng số tuyết đọng và băng vụn còn lại đổ ở mặt trước, gió cũng từ từ nhỏ dần đi.

Trì Ngao Thiên cũng không thể tưởng tượng nổi, vốn đã mệt nhọc là thế mà vẫn còn thể lực để hoàn thành loại công tác này.

Trong hồ lô nhiệt độ dần dần lên cao, tối thiểu cũng không lạnh buốt như ở bên ngoài nữa. Người và rồng gắt gao tựa vào nhau, Trì Ngạo Thiên ôm chặt đầu tiểu hắc long vào lòng, khiến hơi thở của nó phả vào y phục mình tạo thành một vòng tuần hoàn nhỏ, có thể mau chóng quay trở lại trong thân thể Tiểu Hắc, như vậy sẽ không bị mất quá nhiều nhiệt lượng.

Đêm, càng ngày càng trở nên sâu thẳm.

Tuyết bay là tả bị gió thổi phủ kín khắp thiên địa trong lúc đó, bên ngoài tuyết hồ lô nho nhỏ cũng bị tuyết bít kín càng ngày càng dày.

Ban đêm, trong lúc ngủ mơ, Trì Ngạo Thiên mơ thấy mình và Tiểu Hắc cùng đi vào Huyền Thủ thánh viên, í, đây là Huyền Thủ thánh viên sao? Sao lại có nhiều phòng như thế? Chưa từng nghe thấy thúc thúc mình nói là trong Huyền Thủ thánh viên lại có phòng ở bao giờ. Hơn nữa ở đây hết thảy đều là màu đen, vô cùng yên ắng, Tiểu Hắc ở bên trong có vẻ thật sinh động, không ngừng cắn y phục của mình kéo chạy về phía trước. Tiếp theo, phía trước dần hiện ra một cái đại sảnh, bước vào thì bỗng phát hiện ra trên bậc thềm lớn có 1 hắc y nhân, hắn đang ngược lên nhìn đỉnh mái vòm trong đại thánh, ánh trăng từ trên bầu trời chiếu xuống, đem bóng dáng của hắn đổ dài trên mặt đất.

Trừ ánh trăng kia ra, trong đại sảnh toàn bộ đều là một màu tăm tối.

Đột nhiên, hắc y nhân phát ra tiếng cười lạnh lùng: “A, nhìn không ra, thực sự có nhân loại có thể ở trong này khiêu chiến với tử vong. Tiểu tử, biểu hiện không tệ nha.”

Hắc y nhân xoay ngoắt người lại, ánh mắt đỏ như máu chẳng khác gì tia chớp xẹt qua trong đại sảnh, Trì Ngạo Thiên cảm giác như có một cỗ khí tức âm lãnh từ trên trời giáng xuống, hơi lạnh của băng thấu vào lòng bàn chân, đau buốt như kim châm.

A – Trì Ngạo Thiên từ trong mộng bừng tỉnh lại. Phát hiện phía dưới bức vách tuyết đã bị gió thổi lộ ra một cái huyết động, chân mình vừa vịn đặt ở sau huyết động, vù vù, gió lạnh từ chỗ này thốc tới. Hắn xê dịch chân đi, dùng chân bịt lên miệng huyết động rồi dùng chân đập tới.

Hắn lại sờ sờ Tiểu Hắc, trong lòng cả kinh, sao đầu lại lạnh như băng, vội vàng xoay người bật dậy, nâng đầu Tiểu Hắc lên, đã lạnh như băng một mảng, nhưng mũi vẫn còn có hơi thở. Hồng rồi, Trì Ngạo Thiên nhớ lại trong bài học về huyền thủ tại Kỳ Sĩ học giáo có viết về địa hành long: Địa hành long, đa phần là động vật máu lạnh, cũng có một số là động vật máu nóng. Địa hành long máu nóng vóc dáng nhỏ, không thể dùng làm tọa kỵ cho kỳ sĩ, thành thử, địa hành long phục vụ cho quân đội đều là máu lạnh. Để đảm bảo cho máu lưu thông bình thường, địa hành long phải thông qua: vận động, phơi nắng hoặc là động vật có nhiệt lượng cao... các phương pháp để thu hoạch đủ nhiệt lượng, nếu trong một thời gian dài không thể thu hoạch nhiệt lượng mới, địa hành long sẽ bị chết.

Kể cả là đang ở trong băng thiên tuyết địa, mồ hôi vẫn từ trên đầu Trì Ngạo Thiên đổ xuống dưới. Bắt đầu từ hôm qua đến giờ, Tiểu Hoắc không hề vận động, hơn nữa không ăn đồ ăn gì nóng, chưa nói gì tới phơi nắng. Làm sao bây giờ? Nếu cứ như vậy, đến ngày mai chỉ có một kết quả -- lạnh đến chết.

Trong lòng vẫn còn mấy khối thịt bò cuối cùng, nhưng cũng đều lạnh như băng cả rồi.

Nhiệt lượng, nhiệt lượng, ở đâu có nhiệt lượng? Trì Ngạo Thiên 2 tay đan chặt vào nhau.

Đột nhiên, trong đầu hắn linh quang lóe lên, từ trong giày rút chủy thủ ra, vron tay trái, cời bỏ bao tay cùng với ống tay áo bằng lụa đen ra, bàn tay nắm lại thành quyền, hắn cắn chặt răng, đâm chủy thủ xuống dọc theo mạch, máu phun ra, cánh tay vội vàng chuyển qua miệng Tiểu Hắc, có thể cảm thấy máu của mình từ cánh tay chảy ra, chậm rãi nhỏ vào yết hầu Tiểu Hắc, đầu lưỡi nó khe khẽ giật giật 2 cái. Một lát sau, máu nhỏ ra càng ngày càng chậm, Trì Ngạo Thiên lại nắm chặt tay, rạch thật sâu thành hình chữ thập vào một cái động mạch khác...

Không biết đã qua bao lâu, trên 2 cánh tay Trì Ngạo Thiên đã đầy những vết thương, dưới chân tê đi – đã không còn cảm giác mặt đất tồn tại nữa. Nhìn Tiểu Hắc hô hấp dần dần bình thường, Trì Ngạo Thiên còn chưa kịp thu tay về đã ngã quỵ ra trên mặt tuyết.

Lại không biết đã qua bao lâu, Trì Ngạo Thiên rốt cuộc lại tỉnh lại, chỉ thấy toàn sao giữa một mảng đen tối trước mắt. Hắn lại nhắm nghiền mắt lại, tới lúc mở ra, phát hiện bên ngoài trời đã sáng, tuyết có vẻ như cũng đã ngừng rơi. Đưa tay sờ Tiểu Hắc một chút, hô hấp rất đều, xem ra máu tươi không hề uống phí.

Đem 2 khối thịt bò cuối cùng để vào miệng, hắn tiếp tục khoắc tiểu hắc long lên rồi đi tiếp theo biển chỉ đường, rất nhanh đã tìm ra nơi cắm trại. Hắn cũng không hề dùng ma pháp năng lượng mà đem lều trại cùng với chăn đệm dùng để cắm trại ra đốt lửa nấu cơm, cũng tranh thủ sưởi ấm thân thể cho Tiểu Hắc.

Dù sao thì cũng đã bị lỡ mất 1 điểm cắm trại, hơn nữa, nếu không nhanh chóng đi tiếp thì có thể sẽ bỏ lỡ cơ hội tiến vào Huyền Thủ thánh viên kịp thời gian. Không sao cả, Trì Ngạo Thiên vừa nhóm khói da cuối cùng trong tay vừa nghĩ. Sau khi ăn cơm no, lại đem ma pháp năng lượng đút vào trong ngực, tiếp tục khoắc Tiểu Hắc lên đường.

Quá trình xuống núi tương đối dễ dàng hơn một chút, thường thường gặp những sườn dốc lớn phủ tuyết, cứ nằm trên đó rồi chậm rãi trượt xuống – Lúc này đã chẳng buồn để tâm đến quần áo sạch hay bẩn nữa rồi.

May mà, sau khi tiến vào sơn dương, gió cũng dần ngưng, cơ hội mỗi ngày đều thấy một ít ánh nắng. Để bù lại một ngày đường vừa qua, ở ban đêm chỉ cần có ánh trăng, Trì Ngạo Thiên sẽ không ngừng lại.

Tiểu Hắc mấy ngày nay vẫn hỗn loạn, cũng không biết là tốt hay xấu, chỉ suốt ngày ngủ, sau khi tới chỗ cắm trại, cũng chỉ tỉnh lại để đồ một ít canh thịt cùng thịt vụn vào miệng, rồi lại gục xuống ngủ tiếp. Đây cũng đã là biểu hiện tốt nhất có thể mong đợi rồi, cách Huyền Thủ thánh viên càng ngày càng gần, hy vọng lại càng lúc càng lớn.

Rốt cuộc, vượt qua tuyết tuyến, ánh mặt trời càng lúc càng mạnh, bọc quần áo trên người Tiểu Hắc cũng được cởi ra, cảm giác được ánh mặt trời Tiểu Hắc lần đầu tiên chủ động mở mắt, neho mắt nhìn nhìn ánh mặt trời, lại nhìn nhìn Trì Ngạo Thiên, dùng đầu lưỡi lạnh như băng liếm liếm tay Trì Ngạo Thiên.

Cuối cùng, thấy ma pháp trận khổng lồ ở trong rừng vân sam, chẳng phải là Huyền Thủ thánh viên sao? Trì Ngạo Thiên trong lòng vui mừng, hấn quay đầu lại nói với Tiểu Hắc: “Hắc, Tiểu Hắc, thấy không? Chẳng phải là Huyền Thủ thánh viên sao! Chúng ta mau đi ra thôi.”

Nhìn thấy hy vọng, người ta có thể từ trống rỗng lòi ra rất nhiều dũng khí cùng với lực lượng, bờ vai vốn đã tê dại của Trì Ngạo Thiên như được bổ sung một nguồn năng lượng mới, bước chân nhanh hơn, vân sam, dòng suối nhỏ, dãy núi càng ngày càng bị hấn bỏ lại ở phía sau lưng.

Chung cuộc, dưới chân đã là đất bằng, xuyên thấu qua rừng vân sam trước mắt, có thể thấy rất nhiều người đang vây quanh trước ma pháp trận, đó là đại môn sao? Nói như vậy là mình đã đến đúng chỗ rồi.

Trong rừng đột nhiên quét qua một làn gió nhẹ, xoay tròn rồi dừng lên – Hồng rồi, mặc dù cực kỳ mệt mỏi nhưng Trì Ngạo Thiên vẫn lập tức kịp phản ứng, hắc thái dương cùng với bạch thái dương trùng hợp, loại gió xoay tròn rồi hướng về phía trước này chỉ xuất hiện dưới một loại tình huống: nhật thực; còn được gọi là Nhật thực phong.

Từ xa chứng kiến, đám người đột nhiên trở nên xôn xao, tiếp theo, ma pháp đại môn bắt đầu rung động, đám người như con thủy triều ào ào tiến vào đại môn. Còn có 10 phút... Trì Ngạo Thiên thất tha thất thểu chạy đến, hấn từ trong rừng cây lao ra chỉ trong nháy mắt đã thấy trước đại môn có 2 cô gái đang đứng, dường như đã từng gặp qua. Mới vừa hơi phân tâm, không để ý dưới chân, đã lập tức ngã sấp xuống, hấn bất chấp tất cả, lại tiếp tục đứng lên chạy tiếp. Bên tai vang lên tiếng kêu của 2 cô gái: “Nhanh lên, nhanh lên.”

Rất nhiều người nghe thấy tiếng kêu của Lâm Vũ Thường cùng với Sa Nhược, ngoài đầu lại nhìn bên ngoài đại môn, một hắc y nam hải toàn thân lấm lem bùn đất, lưng còng một con huyền thú khổng lồ, nghiêng nghiêng ngã ngã từ trong rừng cây chạy ra, nhằm hướng đại môn. Không nghi ngờ gì, đó chính là một huyền thú đồng bạn, nhớ lại lúc mình ở trên đường phải nếm trải nỗi khổ sở, cơ hồ tất cả mọi người đều bắt đầu hô lên: “Cố lên nào! Nhanh lên!”

Rất nhiều huyền thú cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn cảnh trước mắt.

Đột nhiên, ma pháp đại môn vốn vô thực của Huyền Thủ thánh viên bỗng chớp lên – khi hắc thái dương vượt qua bạch thái dương, ma pháp trận sẽ khép lại, mà lúc này, hắc y nam hải kia đã chỉ còn cách đại môn có vài chục thước, tất cả mọi người đều nín thở, khẩn trương nhìn hấn đang vội vàng chạy, trong nháy mắt ma pháp trận chớp lên lần cuối cùng, nam hải kia đã xô mạnh vào cửa ma pháp, cho dù là còn xa hơn cả chục thước, cũng có thể chứng kiến rõ ràng cảnh tượng cửa ma pháp sau khi bị va chạm kịch liệt lóe ra những tia sáng nhiều màu – Nam hải cùng với huyền thú trên lưng hấn ngã nhào vào ma pháp kết giới. Đám người lại vang lên tiếng hoan hô, lại một nam hải nữa trở thành huyền thú kỳ sĩ.

Ma pháp trận sau khi chớp lên, nhanh chóng khép lại.

Sa Nhược và Lâm Vũ Thường cùng nhau chạy tới, nâng Trì Ngạo Thiên dậy. Trì Ngạo Thiên trên mặt lần đầu tiên nở ra nụ cười chân thành: “Cám ơn.” Nói xong, hấn hướng về nơi có nhiều người nhất chạy tới – Nơi đó nhất định là Huyết trì.

Ở giữa đám huyền thú kỳ sĩ, đúng là Huyết trì khổng lồ, ít nhất đường kính cũng phải đến 100 thước, bên trong huyết trì có một thứ chất lỏng màu hồng bảo thạch, trong đó có rất nhiều huyền thú đang bơi lội. Đám huyền thú mới tiến vào huyết trì trên người tăn ra màu đỏ rực, chất lỏng trong huyết trì cũng thẩm thấu vào da lông chúng, toàn thân đều mất đi nhan sắc vốn có, một mảng màu đỏ; mà những huyền thú khác đang bơi lội vốn sinh sống đã rất nhiều năm tại Huyết trì này trên người lại toát ra màu lam, trong nháy mắt sau khi thân thể rời khỏi chất lỏng, bộ lông tự nhiên khôi phục lại nhan sắc vốn có.

Mấy huyền thú mới sau khi cẩn thận tiến vào trong huyết trì, thân thể đột nhiên phát ra hồng quang chậm rãi hóa lớn, các loại đặc thù trên người đám ấu thú, ấu điều này đều bị huyết trì tẩy đi, ngay cả màu lông cũng biến thành màu lông của huyền thú thành niên. Có một số huyền thú bản thân cũng không thể tin nổi loại biến hóa cực nhanh này, phát ra tiếng kêu kinh hoàng.

Trì Ngạo Thiên tách đám người ra, quỳ xuống bên Huyết trì, duỗi tay cởi bỏ dây lưng trên người mình, Lâm Vũ Thường cùng Sa Nhược cũng theo tới, đều từng đọc Huyền thú chỉ dẫn, các năng cũng đoán ra được nguyên nhân, nhất định là huyền thú bị thương, phải nhanh chóng đưa vào Huyết trì để trị liệu.

Bên hông vẫn còn một sợi dây cột chặt, Trì Ngạo Thiên sốt ruột rút chủy thủ ra, trực tiếp cắt đứt, Tiểu Hắc ở trên lưng được đỡ xuống mặt đất, tất cả các kỳ binh trẻ tuổi đều phát ra một tiếng hét kinh hãi: Con huyền thú này làm sao vậy? Toàn bộ huyền thú kỳ sĩ từ đế quốc tới đều chẳng thể tin nổi con địa hành long màu đen này lại chính là con địa hành long màu đen có cái uy của bậc vương giả đã từng thấy trong giai đoạn trước của huyền thú thí luyện.

Máu từ bên miệng, mũi Tiểu Hắc chậm rãi chảy ra.

Trì Ngạo Thiên cũng thật không ngờ Tiểu Hắc sau khi được gỡ ra lại biến thành bộ dạng này, hấn dùng tay ôm lấy đầu Tiểu Hắc, lớn tiếng gọi: “Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, chúng ta tới Huyết trì rồi! Người mau tỉnh lại đi!”

Tiểu Hắc khe khẽ giật mình, ánh mắt chậm rãi mở ra, ngơ ngác nhìn nhìn người trước mắt, vươn cái lưỡi dày tựa lưỡi màu trắng chậm chậm liếm tay Trì Ngạo Thiên, ánh mắt từ từ khép lại, chảy ra 2 dòng nước mắt đầm đìa, cái đầu vốn luôn ngẩng cao khí phách ngút trời gục vào trong lòng Trì Ngạo Thiên.

Mất đi hô hấp.

“Tiểu Hắc --” Tri Ngạo Thiên căn bản không thể ức chế tình cảm của mình, đem Tiểu Hắc ôm chặt vào lòng, trong ánh mắt sung đỏ lập tức tràn ngập hơi nước.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 15: Thốn Duyên Xích Quan

Chúng thần chi chiến Ma pháp binh khí phổ (Trang thứ 3, khổ thứ 2: Xích Quan)

Thuần bài

Dài: 4 thước 1 tấc

Rộng: 2 thước 3 tấc

Nặng: 23 kg

Kiểu dáng: cực kỳ mộc mạc

Chất liệu: Không rõ

Nơi sản sinh: Không rõ

Được Hắc ám long vương sử dụng trong chúng thần chi chiến, nguyên danh lai lịch không rõ.

Trong chúng thần chi chiến, tám chắn này phụ trợ công kích nổi tiếng thiên hạ; trước khi Thốn Duyên trường thương của hắc ám long vương công kích, đại bộ phận binh khí của địch nhân đều bị những cạnh sắt xung quanh Xích Quan khóa chặt lại, thậm chí căn bản không thể rút về được.

Trong truyền thuyết, tám chắn này là do Tử thần tự tay chế tạo ra, trong chiến tranh, thường tỏa ra khí tức màu đen.

Tất cả huyền thú kỳ sĩ xa gần đều cúi đầu. Mọi người đều hiểu được cảm giác của Tri Ngạo Thiên: vô luận là ai, trải qua thiên nan vạn hiểm công huyền thú trên lưng mình tới bên Huyết trì, đến thời điểm cuối cùng, huyền thú lại học máu mà chết, thất bại trong gang tấc, loại cảm giác này rất khó diễn tả nổi.

Nước mắt cơ hồ như muốn trào ra trong mắt Tri Ngạo Thiên, hấn cố nén, ôm chặt đầu Tiểu Hắc vào lòng mình. Hai nữ hài mặc dù chưa quen với Tri Ngạo Thiên, nhưng nhìn thấy cảnh tượng thê lương này, nhìn nam hài vốn thường ngày tiêu sái lãnh khốc là thế, hiện tại bùn đất đầy người quỳ trên mặt đất ôm địa hành long học máu, trong mắt đều rơi lệ.

Tri Ngạo Thiên cứ như vậy ôm đầu Tiểu Hắc, một tiếng cũng không nói, lẳng lặng quỳ trên mặt đất, mảnh áo bạc màu đen sau lưng run rẩy, chẳng cần gió cũng tự lay động.

Thật lâu sau, nam hài mới thở ra một hơi dài, lắc lắc đầu, mái tóc dài màu đen sau lưng lay động, hấn yên lặng ôm địa hành long màu đen đứng dậy, hướng Huyết trì tiến thêm 2 bước, quỳ xuống chậm rãi đặt Tiểu Hắc vào trong huyết trì, vừa đặt vừa dùng thanh âm cực kỳ nhỏ nói: “Tiểu Hắc, người cứ từ từ mà đi; kiếp này ta sẽ không tham gia huyền thú thí luyện nữa, kiếp này ta cũng sẽ không cần huyền thú khác nữa. Ngươi, là huyền thú bằng hữu duy nhất của ta.”

Nước ao rất sâu, thân hình Tiểu Hắc vừa mới đặt vào trong nước, trở mình một cái bọt nước màu đỏ liền trầm xuống.

Vẫn có rất nhiều huyền thú kỳ sĩ đều chú ý đến nhất cử nhất động của nam hài này, mọi người đều không hề ngăn cản hấn, mọi người cũng đều có thể lý giải được tâm lý của hấn, đương nhiên, nghe thấy lời hấn nói, chỉ có Lâm Vũ Thường cùng với Sa Nhượng ở gần hấn nhất.

Tri Ngạo Thiên ở bên cạnh ao ánh mắt nhắm lại, hít thật sâu một hơi. Lúc vừa mới chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên, dưới chân cảm giác được Huyết trì bên cạnh bỗng chấn động kịch liệt, bên tai là tiếng kinh hô của những huyền thú kỳ sĩ khác.

Huyết trì không lồ đột nhiên cuộn lên lênh bênh như một cái chảo úp, chất lỏng màu đỏ trong ao tựa hồ toàn bộ đều sôi lên, quay cuồng, bọt sóng cuộn cuộn, những huyền thú đang ngâm mình trong ao cũng bị dọa cho chết khiếp, mau chóng chạy ra khỏi Huyết trì. Nước sôi sùng sục tụ lại ở trung tâm của huyết trì, dần dần phun lên như nước suối khoáng.

Ở trung tâm của dòng nước, có một vật thể màu đen đang quay cuồng, chẳng lẽ? Tất cả mọi người đều nhớ tới cảnh tượng vừa phát sinh, chẳng lẽ là huyền thú vừa mới chìm xuống kia? Nước ao phun lên càng cao, 1 thước, 2 thước, 5 thước... Tất cả mọi người đều thấy rõ, thực sự là huyền thú vừa

mới chết kia. Trì Ngao Thiên cũng không thể tin vào 2 mắt mình nữa, chẳng lẽ huyền thú đã chết không thể để vào trong huyết trì sao?

Huyết sắc thủy lưu càng dựng đứng lên một cách mãnh liệt, không ngừng cọ rửa thi thể của con tiểu địa hành long kia, thịt trên người huyền thú đều bị nước sôi tách ra, từng khối từng khối thịt bị hòa vào trong nước, khung xương màu đen chậm rãi lộ ra.

Người ta trong lúc sợ hãi thường không để ý tới các sự vật ở xung quanh, cho dù là đám người ưu tú như huyền thú kỳ sư cũng không phải là ngoại lệ, bọn họ không phát hiện ra bầu trời đã xảy ra sự biến hóa lớn, mãi tới lúc tia chớp màu đen đầu tiên giáng xuống mới giật mình tỉnh lại. Bầu trời bỗng trở nên đen kịt, mặt trời đã mất tung tích, một tia chớp màu đen từ trên trời giáng xuống, bổ vào trên ma pháp trận không lồ, tia chớp hóa thành vô số tia chớp nhỏ lưu động xung quanh tám màn ma pháp trận.

Trên bầu trời, cuồng phong rít gào nổi lên, mây đen như ba đào bị gió thổi tung, quay cuồng, gào thét.

Tiếng gió rít từ trong ma pháp trận cũng có thể nghe thấy, gió xoay tròn uốn lượn, chậm rãi hình thành một cái vòi rồng khổng lồ ở trên ma pháp trận, cuốn hết thủy mọi thứ ở xung quanh vào bên trong, hơn nữa phạm vi càng lúc càng lớn, những dụng cụ cắm trại ban đêm, thi thể huyền thú rơi rụng khắp bốn phía, lá cây... đều bị hút vào; còn cả vô số vòi rồng nhỏ từ 4 phía Thánh Tuyết sơn quét lại, nhập vào trong vòi rồng lớn.

Trong đám người đang xôn xao cũng có những kẻ tinh mắt, có kẻ hét lên: “Nhìn kia, tất cả vòi rồng đó đều có thi thể huyền thú!”

Thật vậy, mỗi cái vòi rồng nhỏ chuẩn bị nhập vào trong vòi rồng lớn đều bao bọc một số lượng hải cốt huyền thú nhất định. Đây chính là thi thể huyền thú đã chết trong vòng mấy năm nay từng trông thấy trên đường đi.

Lại một tia chớp màu đen hạ xuống, lớp màn ma pháp dần dần trở nên hỗn loạn. Ở bên trong ma pháp trận cũng cảm giác được tia chớp từ trên trời giáng xuống tựa như mơn con giận của trời để tạo thành uy lực, ma pháp trận cơ hồ không chịu nổi.

Trong cuồng phong, tia chớp thứ 3 còn lớn hơn nữa lại mới hạ xuống, tám màn ma pháp kịch liệt rung động cường ngạnh chống lại tia chớp công kích.

Trong khi ma pháp trận rung động chuẩn bị chữa trị lại vết rách, tia chớp thứ tư lại bổ vào vị trí mà tốc độ gió là nhanh nhất của vòi rồng, nghe nói, đó chính là tâm lõi có uy lực lớn nhất của vòi rồng, ma pháp trận dưới song trọng lực công kích của cả vòi rồng cùng tia chớp bị xé toạc ra một khe hở nhỏ, chất lỏng trong Huyết trì bị thôi động lập tức biến thành một bộ xương rồng màu đen, đón lấy vòi rồng từ trên trời giáng xuống, tia chớp màu đen trong cuồng phong cùng với huyết dịch bên ngoài cùng tỏa ra quang mang chói mắt.

Tại Huyền Thú thánh viên, bọn kỳ sư cũng cảm nhận được uy lực của con lõi này, toàn bộ thực vật đều nghiêng ngả trong gió. Có lẽ lần đầu tiên kể từ sau khi được trời đất sinh ra, đây là lần đầu tiên Huyền Thú thánh viên cảm nhận được cát bay đá chạy.

Bộ xương rồng màu đen ở trong chất lỏng màu máu cùng với tâm lõi của con lõi vòi rồng cùng rung động. Chậm chậm, bộ xương cũng giống như các huyền thú mới vừa gia nhập huyết trì, đều trường thành hẳn lên, không, không phải là lớn lên, mà là càng ngày càng có nhiều xương cốt của huyền thú ở trên không bị tách ra, xương cốt sau khi bị tách ra như bị người ta dùng tay cắm vào trên bộ xương địa hành long màu trắng, hơn nữa càng lúc càng lớn, đã vượt quá thể tích của huyền thú truyền thống.

Trong quá trình xương cốt không ngừng lớn lên, đó là thứ gì? Chẳng lẽ là bộ xương của một con phi long? Hàm rồng khổng lồ, cổ rồng dài ngoằn, dưới cổ là một đôi chi trước nho nhỏ, trên lưng là đôi cánh cực kỳ lớn, phía dưới thân thể là chi dưới tráng kiện mạnh mẽ. Đương nhiên, toàn bộ đều chỉ là xương cốt màu đen chứ không hề có gân, máu, thịt gì cả.

Đây là cái gì? Thứ này đã vượt quá tầm hiểu biết cùng sự tưởng tượng của tất cả mọi người có mặt.

Đột nhiên, trước cái đầu rồng màu trắng bỗng phát ra 2 đạo điện quang, một đôi mắt khổng lồ màu đen mở ra. Tiếp theo, bộ xương rồng kia ngừng đầu lên, hướng lên trời rồng lên một trận, trong khi tiếng gầm còn đang vang vọng trong sơn cốc, bộ khung xương của nó đã uốn éo, cánh cũng bắt đầu vỗ đập.

Nó, sống...

Gió trong nháy mắt ngừng lại, trên bầu trời vẫn còn rất nhiều xương cốt đã bị chia rẽ bay là tả ở trên đỉnh ma pháp trận; tia chớp cũng đã biến mất, tựa hồ như chưa từng xảy ra chuyện gì cả; ma pháp trận vừa rồi bị xé ra một lỗ hổng cũng nháy mắt khép lại; mặt trời cũng lộ ra, lại đem ánh sáng trải khắp đại địa; Huyết trì cũng khôi phục lại về bình tĩnh, chất lỏng màu máu phun lên cao cũng từ trên không trung hạ xuống. Trong nháy mắt lúc huyết trì hạ xuống, con rồng xương kia cũng tự mình bay lên.

Nó tựa hồ còn chưa quen lắm với biến hóa vô cùng lớn của mình, trên không trung chậm rãi bay lượn, cái đầu rồng quay lại, cẩn thận nhìn biến hóa trên thân thể mình, cự long bay đến đâu, trừu hòa Phượng hoàng cùng với mấy Thần thánh hệ huyền thú ra, tất cả các huyền thú khác đều sợ hãi trốn vào trong các bụi cây hoặc là bụi hoa, mấy con huyền thú họ nhà lộc nhất gan phát ra tiếng kêu bi ai rồi khẩn trương chạy loạn lên xung quanh Huyền Thú thánh viên.

Bộ xương phi long mang theo gió lớn, từ trên không trung dừng ở trước mặt Trì Ngao Thiên, thông dong ngừng đầu lên.

Trì Ngao Thiên cũng bị hết thảy trước mắt khiến cho kinh ngạc đến ngây người, bên tai đột nhiên truyền tới thanh âm lạnh như băng của một người, thanh âm kia, từng chữ từng chữ một:

“Sinh từ trước mắt, có thể vì huyền thú mà xả thân cứu nguy, vốn dĩ rất khó có được;”

“Khiêu chiến cực hạn của Thánh Tuyết sơn, nhiệt huyết kích hoạt Từ linh long, rất là đáng quý;”

“Từ linh long nhập vào Huyết trì, trường hợp này trong thiên hạ, vốn là kỳ duyên rất hiếm thấy;”

“Ngầm đồng ý với lời hứa, có thể cảm động Từ linh long chung thân làm bạn. Cuối cùng thông báo, tên của nó là ‘Yếu Ly’.”

Giọng nói này không phải là thanh âm của người trong mộng kia sao?

“Người, Tiểu Hắc? Cũng là Yếu Ly ư?” Trì Ngạo Thiên nhìn cự long dài hơn 10 thước trước mắt chần chừ hỏi.

“Grào, grào.” Cự long cốt giá phát ra thanh âm khiến cho người ta phải hoảng sợ, hướng Trì Ngạo Thiên gật đầu 2 cái. Tiếp theo đem thân hình khổng lồ của mình tựa vào bên người Trì Ngạo Thiên, thân thể hơi hơi ngồi xổm xuống, đầu đảo ngược ý bảo Trì Ngạo Thiên leo lên lưng nó.

Trì Ngạo Thiên nắm lấy xương rồng, xoay người mà lên, lưng rồng cũng cực kỳ to lớn, ở giữa lưng có một cái xương làm thành yên rồng, hấn thử ngồi lên, vừa mới ngồi vững vàng, phía trước cùng với phía sau yên rồng đồng thời sinh ra 2 cái xương hình người, trước sau giữ chắc kỵ sĩ ở bên trong bộ xương, xương đằng sau bỗng nhiên ngã về phía trước cổ, một cái mũ giáp cự thú úp lên đầu Trì Ngạo Thiên, trước mũ giáp tự động xoay về đằng trước, lộ ra mặt cùng với ánh mắt của kỵ sĩ. Xương bên trái đảo lộn một chút, một cái tấm chắn lớn màu đen vươn ra, vừa vịn rơi vào tay trái; Phía bên phải xương cốt lại cuộn lại, một thanh trường thương đồ như máu với mũi thương màu đen rơi vào tay phải.

Trì Ngạo Thiên quả thực không thể tin vào những biến hóa liên tiếp đến này, thân thể hấn khẽ giật mình, phát hiện ra khôi giáp bằng xương này linh hoạt kinh người, chẳng những không hề cảm thấy nặng nề chút nào, mà quả thực là không hề cảm thấy nó tồn tại; hấn khẽ cúi đầu nhìn thanh trường thương trong tay, tại phần thương che tay hiện lên 2 chữ nhỏ màu son: Thôn Duyên; tiếp theo lại nhìn tấm chắn bên tay trái, chỗ nắm tay cũng tương tự hiện lên 2 chữ nhỏ màu son: Xích Quan.

Các huyền thú kỵ sĩ khác cũng phát hiện ra huyền thú của mình căn bản là không dám hoặc là không muốn tiếp cận với quái thú tràn ngập khí tức từ vong này, đều chậm rãi tách ra. Hỏa Phượng hoàng cùng với Độc giác thú mặc dù không sợ loại khí tức này, nhưng cũng rõ ràng toát ra cảm giác không ưa, Lâm Vũ Thường vẫy tay với Trì Ngạo Thiên, rồi kéo Sa Nhục chạy đến một quãng xa nơi có ít người để cho hỏa Phượng hoàng cùng Độc giác thú nhập vào huyết trì.

Hỏa Nhi vừa mới nhảy vào trong ao, lập tức phát ra tiếng kêu hưng phấn, 2 cánh kịch liệt phát ra chất lỏng màu đỏ, lông trên người như bùng cháy, ngọn lửa bốc lên rất cao, thân thể cấp tốc lớn lên, rất nhanh đã biến thành một con phượng hoàng lửa với đôi cánh dài trên 5 thước. Còn Tuyết Nhi cũng hưng phấn khịt khịt mũi, ở trong Huyết trì nhanh chóng lớn lên.

Dựa theo thông lệ từ bao năm qua, tất cả Huyền thú kỵ sĩ khi màn đêm buông xuống sẽ ở lại Huyền Thú thánh viên qua đêm, sáng sớm hôm sau, kỵ sĩ của các quốc gia tập trung lại, di chuyển tới điểm tập trung của các quốc gia ở bên ngoài Thánh Tuyết sơn.

Ngã Mễ, Tu Tư, Hải Cáp 3 nước cùng trực tiếp giáp giới với Thánh Tuyết sơn, bởi vậy hàng năm, khi các kỵ sĩ từ Thánh Tuyết sơn trở về, quốc vương các nước sẽ tới dưới chân núi từ sớm để lên điểm tướng đài hoan nghênh bọn kỵ sĩ, cư dân các nước nếu có thể đều sẽ đến để chứng kiến cảnh náo nhiệt này.

Từ đây cho tới hàng chục năm về sau, mọi người tham gia đại hội nghênh đón huyền thú kỵ sĩ lần này cũng không thể quên được cảnh tượng lúc đó.

Trước kia huyền thú kỵ sĩ đa phần đều là dựa theo tọa kỵ khác nhau, chia thành những tiểu đội khác nhau, sau đó lập thành một tập đoàn trùng phong bay lượn mà về, nhưng lần này lại chia thành 3 tốp.

Đi đầu chính là một con rồng xương (cốt giá long) màu đen khiến cho ai nấy đều phải kinh hô, thân hình khổng lồ của nó chẳng khác nào một mảng mây đen từ chân trời tới, trên lưng rồng có một kỵ sĩ toàn thân giáp trụ màu đen đang ngồi, trường thương màu đen, tấm chắn màu đen bên tay trái chiếu rọi ánh sáng mặt trời, trên đầu là mũ giáp quái thú, hiển nhiên là mũ giáp phòng hộ toàn bộ, chỉ để lộ ra ánh mắt.

Ở phía sau con rồng xương màu đen là một con đại điêu cao ngạo màu đỏ từ trên không trung bay lượn mà tới, đôi cánh đỏ mỗi lần sải ra đều khiến cho trời cao phải biến sắc, tựa như một đám mây đỏ giữa ánh sáng mặt trời, trên người đại điêu màu đỏ là một Hồng y nữ hài tóc đen; song song bên cạnh nàng chính là một con Thần thánh độc giác thú, dưới chân là bạch sắc phiêu phù thuật, trên lưng độc giác thú có một cô gái áo lam đang ngồi, giơ cao tay vẫy vẫy đám người phía dưới.

Ở đằng sau bọn họ, là hơn 20 huyền thú kỵ sĩ khác, trừ phi hành huyền thú ra, tất cả các huyền thú khác dưới chân cũng đều là phiêu phù thuật.

Dần dần, đám huyền thú càng ngày càng gần, dưới mặt đất, tất cả các tọa kỵ đều đột nhiên trở nên xôn xao bất an, đám ngựa đã bị buộc vào cọc nhảy chồm chồm lên muốn kéo đứt giây cương.

Ở trên điểm tướng đài, những người đã an tọa cũng đều phát hiện ra hiện tượng kỳ quái này, mấy Vũ huan quý tộc đều vội vàng lao tới chắn trước Hồng Thạch đại đế để phòng ngừa có điều bất trắc. Hồng Thạch đại đế khoát tay áo, nhú mắt nhìn huyền thú từ bầu trời xa bay tới, nhất là con cốt long màu đen khổng lồ đi đầu.

Đầu thu, trong nhiệm vụ SS trước đó, Ác long Ngâm Phong lại tái xuất, Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn một kích giết chết; giữa thu, lại có thiên cổ đệ nhất Thần thánh long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn hoành không xuất thế; cuối thu, khô lâu long chưa từng lộ diện trên đời cùng với Hắc ám long vương Trì Ngạo Thiên tạm thời hé lộ. Người đời sau xưng tụng, Ma Pháp lịch năm 2 thực sự là một năm có “Mùa thu đầy sự kiện.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 16: Nghi Vấn Tái Hiện

Yếu Ly là một tử sĩ thời Chiến quốc.

Khánh Kỵ, bốn tẩu như bay, cường tráng vô cùng, được xưng là thiên hạ đệ nhất dũng sĩ, là một người mang dự vọng khởi sự, vua Ngô đại kinh, nên cử Yếu Ly đi ám sát.

Yếu Ly thân hình thấp bé, lĩnh mệnh vua, chặt cánh tay trái để chiếm được sự tin nhiệm của Khánh Kỵ, trong lúc đứng gần, nộ nhãn trợn ngược, sát khí bức người, khiến cho Khánh Kỵ không thể động đậy nổi, mới ám sát thành công.

Cái tên này thực sự vang vọng trong thiên hạ là bởi vì nó sau đó lại là tên của một con rồng.

Sơn hải kinh – Yếu Ly long truyện

“Grừ —— ừ, Grào —— ào.” Trên bầu trời cự long đột nhiên ngẩng đầu lên tận trời mà lớn tiếng rồng lên,, xung quanh thân nổi lên một đoàn hắc khí.

Những tọa kỵ bình thường dưới đất vốn đã thập phần bối rối lập tức loạn hết cả lên, mấy con ngựa bị buộc lại thật sự không thoát được khỏi dây cương, lúc lắc mấy cái rồi ngã lăn ra đất, miệng học ra một vàng.

Đám người ở xung quanh chứng kiến loại hiện tượng này cùng với quái thú khủng bố thì đều cảm thấy vô cùng kinh hoàng, có một số người hét lên: “Từ thần đến đây. Nó đã hút mất đám phách từ ngựa của chúng ta rồi.”

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều bối rối như thế. Mấy người ở bên cạnh Hồng Thạch đại đế cách đó không xa là như thế, thấy một kỵ sĩ sót ruột lòi trường kiểm ra hộ vệ Hồng Thạch đại đế, một thanh niên nam tử hơn 30 tuổi thân nhiên nói: “Tựa hồ tất cả mọi người đều có huyền thú, đề nghị cười huyền thú lên không trung mà đánh nhau, đừng có ở chỗ này ngạc nhiên nữa. Cát hết kiểm đi, vạn nhất làm Quốc vương sợ hãi thì làm sao bây giờ, có phải thế không, Quốc vương bệ hạ?”

Mấy gã kỵ sĩ hoạt kê không nói gì, khắp toàn đế quốc có thể nói như thế với Quốc vương bất kể có chịu thừa nhận hay không thì cũng đều rất khó nói, đại khái cũng không có đến người thứ 2.

Đương nhiên, Hồng Thạch đại đế khẳng định sẽ không thừa nhận rằng mình bị dọa cho sợ hãi, cũng sẽ không để cho đám kỵ sĩ trước mặt đi mạo hiểm sinh mệnh để khiêu chiến với quái thú cực kỳ khủng bố kia, bất quá, điều này cũng không có nghĩa là Hồng Thạch sẽ không nói gì, từ nhỏ đã được Tri bá tước ban ân đủ rồi, thân là vua của một nước cũng đã hoàn tất khóa học thế nào gọi là chuyện bóng: “Tri bá tước nói rất hay, chỉ bằng mời Tri bá tước triệu hồi ra Tiểu Bạch đi lên chào hỏi long kỵ sĩ kia, hỏi một chút xem có chuyện gì không?”

Tri Hàn Phong vái Hồng Thạch đại đế thật sâu, cực kỳ nghiêm túc trả lời: “Vi bệ hạ công hiến sức lực vốn là bản sắc của thần tử, nhưng mà... Gần đây thực phiền toái, huyền thú của ta đang say trong ái tình, suốt ngày chỉ mãi a dua trước mặt bạn gái, đối với mọi lời thần nói đều không thích nghe, đánh nhau mà phải ý vào cái loại ấy thật là vất vả, lại còn mất hứng nữa.”

Tất cả huyền thú kỵ sĩ đều lắc đầu, huyền thú mà biết yêu ư? Chỉ có cái loại da mặt dày như vậy mới có thể đủ nghiêm trang nói ra những lời nói dối mà ai cũng có thể dễ dàng vạch trần như thế. Đương nhiên, sau khi cẩn thận thưởng thức lời hấn nói, sẽ chẳng ai nguyện ý bước ra vạch trần cả.

Ngà Mễ hip mắt nhìn kỵ sĩ đằng sau, đột nhiên nói: “Lão sư, Tri thúc thúc, các người xem, sao lại không có tọa kỵ của Tri Ngạo Thiên?”

Lôi Cát vỗ đầu Ngà Mễ một chút: “Đề ta xem xem, ta đã mấy trăm tuổi rồi, mắt còn nhìn thấy gì nữa?”

Hoắc Ân Tư dùng thị lực đặc biệt vượt xa người thường vốn chỉ có Ải nhân và tinh linh mới có ở bên cạnh nhìn kỹ, gật gật đầu: “Đúng là không có bóng dáng của Tri Ngạo Thiên huynh đệ, không phải là...”

Xung quanh mấy người không khí chợt khẩn trương hẳn lên, không phải là Tri Ngạo Thiên không hoàn thành được huyền thú nhiệm vụ đấy chứ, chuyện nực cười như vậy, đệ tử nhà công tước gia tựa hồ còn chưa có ai không hoàn thành huyền thú nhiệm vụ, rất khó nghĩ a.

Tri Hàn Phong chẳng biết là có phải vì quá sót ruột hay không, dùng thanh âm với tần số vừa phải khoan thai tỏ ý kiến của mình: “Không hoàn thành thì không hoàn thành a, mau kết thúc đi để cho người ta còn đi gác đêm chứ, các người cứ thư giãn đi.”

Hồng Thạch đại đế mỉm cười, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Tri Hàn Phong, tiếp theo lại chăm chú nhìn lên bầu trời.

Xa xa, bọn kỵ sĩ nhanh chóng bay tới gần, long kỵ sĩ đi đầu tốc độ cực kỳ nhanh, xoay tròn một vòng trên điểm tướng đài, cánh rồng hơi khép lại rồi đáp xuống trước điểm tướng đài cách Hồng Thạch đại đế chừng 40 thước.

Kỵ sĩ trên lưng rồng hơi nhúc nhích một chút, đại hình giáp trụ toàn thân trước sau tách ra, thương cùng với tám chắn cũng từ hai bên phải trái chia ra mà

mở, tự động thu vào trong thân thể khô lâu long, một hắc y nam hải xoay người từ trên lưng rồng nhảy xuống, lúc này, tất cả người trên đài đều kinh hô lên:

“Tri Ngao Thiên?”

“Tri gia thiếu gia?”

“Hóa ra là hắn?”

Ngữ khí của mọi người đều tràn ngập vẻ không thể tin nổi như vậy.

Đương nhiên, không thể tin cũng chia làm nhiều loại, có người là kinh hi, như là Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư; có người còn lại là không thể tin nổi, như Lâm bá tước; có người còn lại là tiếc nuối lắc đầu, vì lời tiên đoán hoặc chúc phúc vừa rồi của mình tan biến mà cảm thấy tiếc hận, như là mấy vị bá tước gia; cũng có một vài kẻ sau khi giật nảy mình thì đều yên lặng chăm chú nhìn, trong mắt lộ ra vẻ: sao có thể như vậy được.

Mà kẻ vừa tự xưng là mình đã mấy trăm tuổi, mắt đã mờ, thì lại lặng lẽ đem hết thấy những điều này thu hết vào trong mắt.

Tri Ngao Thiên bước nhanh tới chỗ Hồng Thạch đại đế, nửa quỳ thi lễ trên tấm thảm màu son: “Bệ hạ, Tri Ngao Thiên đã hoàn thành nhiệm vụ huấn thú thí luyện.”

Hồng Thạch cố nén sự nghi ngờ cùng với lòng hiếu kỳ lại, lúc này hỏi hắn thì có ích lợi gì? Tuy rằng hai bên đều có những người túc trí đa mưu, nhưng chẳng ai biết là con quái thú khủng bố này cùng với kỵ sĩ đột nhiên trở nên khủng bố chẳng biết là trời giáng điềm lành hay là một loại tượng trưng cho ác ma. Nếu hiện tại mà đi hỏi thì quả thật là điều rất khó, chẳng khác gì đòi chất vấn cho rạch ròi. Hồng Thạch gật đầu ý bảo hắn đứng sang một bên, lúc này, những huấn thú theo sau đều cẩn thận tránh né khô lâu long, bọn kỵ sĩ đều hướng Hồng Thạch đại đế thi lễ.

Nặc Lâm đại pháp sư phụ trách huấn thú kỵ sĩ thí luyện sau khi kiểm kê nhân số, bước lên đài, hướng Hồng Thạch đại đế thi lễ: “Quốc vương bệ hạ, lần này tham gia thí luyện huấn thú kỵ sĩ 28 người, Thần Thánh giáo đình 3 người, để quốc hoàn thành nhiệm vụ 26 người, Thần Thánh giáo đình hoàn thành nhiệm vụ 3 người, tổng cộng 29 người. 2 người vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ kỵ sĩ 1 người đến từ Ma Pháp học giáo, 1 đến từ Ma Pháp công hội. Tổng tỷ lệ hoàn thành huấn thú nhiệm vụ là rất cao.”

Hồng Thạch đại đế hít một hơi thật sâu, đứng dậy, bước vài bước về phía trước, tiến lên nơi cao nhất trên điểm tương đài: Quân lệnh đài.

“Mấy ngày hôm trước, ta, là một vị quân chủ, cũng như bậc cha chú của các ngươi, dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn các ngươi bước lên hành trình.

Lúc ấy, ta chỉ xác nhận một chút, trong số lớp lớp nhân tài xuất hiện tại đế quốc, có thể được tuyển chọn làm huấn thú kỵ sĩ, tất nhiên sẽ có những ưu điểm không thể bị bỏ qua, ta cũng có quyền tin tưởng, các ngươi là những nhân tài xuất sắc nhất trong đế quốc. Hôm nay, khi ta cùng với thần dân của ta cùng nhau đem ánh mắt vui sướng nhìn các ngươi trở về, hơn nữa còn đạt được một tỷ lệ thành công rất cao, ta tin rằng, toàn thể dân chúng Ngã Mễ đế quốc sẽ vỗ tay hoan hô vì thực lực của đế quốc sẽ ngày một cường đại. Các con của ta, những kỵ sĩ của ta, bất quản trời cao đã dành cho các ngươi sự ưu đãi như thế nào, bất quản kỳ vọng của ta đối với các ngươi ra sao, các ngươi sẽ cấu thành những hòn đá tảng để củng cố cơ nghiệp ngàn năm của đế quốc!”

Hồng Thạch đại đế lại một lần nữa ở trước mặt mọi người biểu hiện ra năng lực diễn thuyết đáng sợ cùng với năng lực chinh phục nội tâm dân chúng. Mấy vị tướng quân trong quân đội cùng nhìn nhau: Có lẽ bởi vì mẫu thân xuất thân từ quân đội thế gia, đã khiến cho Hồng Thạch đại đế từ nhỏ đã có cơ hội tiếp xúc rất nhiều với hệ thống quân đội, loại năng lực đáng sợ này, cho dù là trong số các quan chỉ huy quân đội ở tiền tuyến, cũng trầm mặc khó tìm nổi một người.

May mà, Hồng Thạch đang vị mấy năm qua, vẫn còn chưa bộc lộ ra dự vọng chinh phục các nước khác.

Trong tiếng hoan hô ầm ầm như sấm dậy khắp trên dưới đài, Hồng Thạch đại đế bước xuống Điểm tương đài, cúi đầu nói nhỏ với thân vệ tùy tùng, rồi đài lĩnh các hộ vệ tiến về phía hành cung của Quốc vương.

Giữa tiếng huyên náo ồn ã của nhân dân cùng với sĩ binh, thân vệ tùy tùng của Hồng Thạch đại đế rẽ qua đám người, đi tới trước mặt Lôi Cát, cúi đầu nói với ông ta: “Quốc sư, Quốc vương bệ hạ nhờ ngài thông báo với Tri bá tước, Nặc Lâm pháp sư, Tri Ngao Thiên các hạ sau bữa cơm trưa tới hành cung của bệ hạ nghị sự.”

Huấn thú kỵ sĩ sau nghi thức nghênh đón, có thể tự túc nghỉ ngơi, đế quốc quân vụ hệ thống phụ trách huấn thú kỵ sĩ sẽ có trách nhiệm chuẩn bị các phòng hạng nhất để nghênh đón khách quý.

Đương nhiên, các con em quý tộc tôn quý sẽ khinh thường chẳng thèm vào các phòng hạng nhất này để nghỉ ngơi, Tri Ngao Thiên mặc dù không có loại cảm giác khinh thường này, nhưng còn chưa kịp phản ứng, mặt mình đã bị một người hung hăng véo một cái, một giọng nói khoa trương vang lên: “Hắc, cháu ngoan, ngươi định hù chết mọi người hay sao? Kiểm đầu ra cái thứ rác rưởi đó về vậy? Ngươi có biết Ngã Mễ bảo bối nhi tử của ta còn chưa có huấn thú không? Ngươi kiểm ra cái thứ rác rưởi đó oai phong bay trên trời như vậy không phải là muốn chọc cho hắn tức chết đấy chứ? Ngươi không phải là định trả đũa chuyện hắn năm đó chưa biết gì nên không muốn trở thành huấn thú kỵ sĩ phải không?”

Đối mặt với cái loại oán phụ như Tri Hàn Phong thúc thúc này, không, so với oán phụ thậm chí tài nói móc còn phải cao hơn tới 3 phần, thấu đến tận xương, Tri Ngao Thiên chẳng còn cách nào khác, đành phải quay sang phía Ngã Mễ cười khổ.

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn sau khi nhìn nhau, cũng chỉ biết lắc đầu, hiện tại nếu định phản kháng, chẳng biết sẽ còn phải chết thảm tới mức nào

nữa.

Lôi Cát trong mắt nổi lên một tia không đành lòng: Nếu chó cắn người, người không thể cầm lấy gậy, thì cũng không thể cắn lại nó được a?

Ông ta tiến tới giải vây cho đám người trẻ tuổi: “Thân là trưởng bối, mặc dù không hy vọng người thành thánh thành hiền, nhưng thái độ làm người như thế tựa hồ cũng không tốt lắm đâu. Bệ hạ có chỉ, sau bữa cơm trưa, người, ta, Ngao Thiên, Nặc Lâm vào hoàng cung nghị sự.”

Tri Hàn Phong lại dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Tri Ngao Thiên: “Thấy chưa, toàn là đem phiền toái về cho gia đình. Muốn đi, thì tự người đi mà giải quyết, nếu không phải là lĩnh tiền, thì đừng có tới tìm ta.”

Lôi Cát ghé đầu đến bên tai Tri Hàn Phong nói nhỏ 2 câu, Tri Hàn Phong nhan sắc hơi biến đổi đôi chút, có vẻ suy nghĩ rồi thương lượng cùng Lôi Cát: “Hay là đem mấy tiểu tử kia cùng đi theo? Cũng để cho bọn chúng lý giải một chút nhân sinh.” Lôi Cát nheo mắt chậm rãi gật gật đầu.

Ngã Mễ giấu đầu đàng sau sải tay rộng lớn của Đại Thanh Sơn, dùng thanh âm chỉ có Đại Thanh Sơn, Tri Ngao Thiên, Hoắc Ân Tư có thể nghe thấy: “Lang cùng với báii lại đi với nhau rồi, may mà mục tiêu lần này không phải là chúng ta, chẳng biết con cừu xấu số kia là ai nhỉ?”

Sau bữa trưa, Tri Hàn Phong, Lôi Cát dẫn theo 4 người trẻ tuổi tới cửa cung hội họp với Nặc Lâm đại pháp sư, rồi được đám thị vệ hộ tống đến thư phòng của Quốc vương.

Hồng Thạch hiển nhiên cũng không ngờ cả mấy người trẻ tuổi cũng tới, hơi chút sững sốt, mỉm cười 1 lời 2 nghĩa nói: “Cũng tốt, người trẻ tuổi sẽ có thêm được kiến thức, sẽ có lợi cho sau này. Hơn nữa ta tin rằng các người từ nhỏ tới lớn kiến thức cũng không thiếu.”

Diễn viên chính của hội nghị Tri Ngao Thiên dưới ánh mắt của mọi người đại khái đem chuyện đã xảy ra kể lại một lượt, đương nhiên, giảm đi những loại hành động lừng lẫy như việc mình tự cắt cổ tay cũng như muốn tự sát, cũng cắt đi đoạn giọng nói của người trong mộng.

Mọi người trong phòng đều chìm trong yên tĩnh. Nặc Lâm cau mày lấy tay day day huyệt thái dương, kỳ quái lắm bầu lâu bầu: “Sao có thể? Một con địa hành long cường tráng như vậy, sao lại đột nhiên phát sốt được?”

Lôi Cát ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Liệu có phải là có kẻ cố ý quấy rối hay không? Vừa rồi ta thấy có mấy kẻ trong lúc trộm nhìn nhau đều lộ ra biểu tình vô cùng kỳ quái.”

Nặc Lâm lắc đầu: “Cho dù là có kẻ quấy rối, nhưng sao lúc xuất phát lại chẳng có chuyện gì, mãi tới khi lên núi...”

Tri Hàn Phong chen vào: “Người có biết gián điệp trong quân để phá hỏng hành động của đại quy mô kỵ binh địch, thường dùng một loại dược tề không?”

Nặc Lâm dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Tri Hàn Phong: “Đã từng nghe nói, là một loại dược tính thông qua điều hòa, có thể khống chế được thời gian phát bệnh của dược phẩm. Nhưng mà, làm sao có thời gian dược? Giai đoạn đầu, không có bất cứ kẻ nào thấy được các huyền thú, bọn họ không biết con nào sẽ chọn Tri Ngao Thiên, rồi sau đó, huyền thú lại được giao tận tay các người, chỉ có mỗi hộ vệ, trừ phi hộ vệ của các người...”

Hồng Thạch đại để khoát tay chặn lại: “Việc này phải điều tra kỹ, trừ những khoảng thời gian đó ra, chỉ có một quãng thời gian có thể xảy ra vấn đề, chính là ban đêm cùng ngày huyền thú thí luyện, chúng ta cũng không có mặt tại hiện trường, sau khi về kinh kiểm tra một chút các thị vệ trông nom chính ngày hôm đó sẽ biết thôi.”

Tri Ngao Thiên đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, bệ hạ, đại pháp sư, lúc ta mở huyền thú huyền giới ra có thấy một ít dược phấn màu lam lục, có phải là phấn kích thích mà đại pháp sư rắc lên không?”

Đại đế, Nặc Lâm, Lôi Cát, Tri Hàn Phong sắc mặt đều đại biến, Nặc Lâm đại pháp sư lẩm bẩm: “Phấn kích thích là một loại thuốc bột có tính bốc hơi, sau 1 giờ tiếp xúc với không khí sẽ tiêu thất, người sao có thể thấy được? Hơn nữa, nghe nói loại ôn dịch dược tề này lại là màu lam lục...”

Không khí trong phòng bỗng nhiên chùng hẳn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 17: Khách Đến Là Hắc

Chưa ai từng trông thấy chân diện mục của hắc, dung nhan của hắc luôn ẩn giấu đằng sau mũ giáp hắc ám. Hắc ám long vương cùng với tọa kỵ đáng sợ của hắc xuất hiện ở đâu, chẳng ai có thể kịp cảnh báo, mà hắc luôn chẳng nói gì, cho tới khi kiếm quang của hắc lóe lên, cứ mỗi lần là lại có người ngã xuống. “Hắc ám long vương là tượng trưng cho cái chết a.” Mọi người dần dần chấp nhận loại phỏng đoán này. Bất quá, cũng có người tuyên bố đã từng thấy Hắc ám long vương hành lễ đối với thi thể địch nhân của hắc, hơn nữa còn thì thầm cầu khẩn để linh hồn y được yên giấc, nhưng mà ai có thể tin nổi đạo của đạo thù sẽ lưu lệ?? Ai lại từng nghe nói đạo của đạo phủ sẽ ngậm lên tiếng bi minh?? Nghi vấn về Hắc ám long vương, mang đến bất quá cũng chỉ có tử vong mà thôi.

Năng lực của Hắc ám long vương là một câu đố, chỉ biết là trong mấy lần công kích như vũ bão của hắn, hắn chưa từng bị thua. Vũ khí mà hắn từng sử dụng có trường kiếm cùng với trường thương, trong truyền thuyết kể về một lần tiến hành ám sát của hắn, hắc ám long vương thậm chí đã từng sử dụng một thanh song thủ đại kiếm, lãng không phi trăm chỉ trong nháy mắt, sử dụng thân pháp mau lẹ, đem tứ dực (4 cánh) thiên sứ đương thời một đao lưỡng đoạn.

Vua của vạn vua – Hắc ám long vương truyền kỳ

Tri Hàn Phong chậm rãi đứng dậy, từ tốn đi 2 vòng quanh, nhìn ánh mắt mọi người đều tập trung lại trên người hắn, mới cất tiếng: “Mọi người đừng có nhìn ta, ta chỉ cảm thấy khát, muốn uống một ít nước thôi.” Nói xong, bưng chén trà hồng ngọc vốn để Hồng Thạch đại đế ngự dụng lên châm nước vào, thổi thổi nước sôi trà một chút, uống một ngụm, sau đó tựa hồ nhớ ra điều gì, dùng ánh mắt trung cầu nhìn vị vua chủ nhân của một nước.

Hồng Thạch chỉ khẽ cười, lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn giữ cái thói quen này, ài, ta đã có thể đoán trước được kết cục cuối cùng rồi.”

Bá tước tiên sinh hít một hơi trà thơm, chậm rãi hét lên: “Trà ngon, đế vương quý vị quả thật là có ưu điểm mà phạm nhân không thể tưởng tượng nổi, nhất định là có một số tham quan ô lại dâng lên mồ hôi nước mắt của nhân dân rồi.”

“Thật không?” Hồng Thạch đại đế mỉm cười: “Ta còn nhớ rõ đây là Tri công tước các hạ tặng cho ta, nói là được sản xuất từ đồng trà phía sau hoa viên của phủ công tước, quả nhiên là trà ngon.”

Trong thư phòng, không khí nhất thời thoải mái hẳn lên.

Tri Hàn Phong tựa hồ trên mặt chẳng có phản ứng gì, thần nhiên nói một tràng khiến mọi người phải giật mình, xảo diệu đòi đi lực chú ý của mọi người: “Chuyện này, ta nghĩ coi như xong. Nếu tập trung điều tra là có thể biết được việc này do ai làm rồi, như vậy hiện tại đại khái cũng rõ ràng; nhưng rõ ràng rồi thì sao? Có rất nhiều chuyện cũ cũng chẳng thể nói rõ được là ai đúng ai sai; cho dù là muốn công bố cho cả thiên hạ biết rõ, vì nước vì nhà cũng chẳng có ích lợi gì; huống hồ, Tri gia cũng là người thu được lợi trực tiếp từ âm mưu này, vậy còn đòi hỏi gì hơn nữa đây.”

Những người có mặt, phần lớn đều là thông qua vô số lần giáo huấn đã lĩnh giáo được sự lợi hại của Tri bá tước, một nhân vật sắc bén cổ quái như vậy, một người được xưng là đế quốc biên phòng đại ma thạch như vậy, có thể dễ dàng, chủ động, thành khẩn từ bỏ truy cứu sai lầm của người khác, vốn là chuyện không ai dám nghĩ tới. Kể cả Hồng Thạch đại đế sau khi nghe xong những lý luận chính xác tới mức không thể chính xác hơn này cũng ngần ngại cả người, để xoa dịu những bên liên quan, đại đế vội vàng tán thưởng: “Tri bá tước vì công vì nước lo lắng, rất tốt rất tốt.”

“Bất quá,” Tri bá tước lại châm chén trà thứ hai cho mình: “Tri gia bao năm qua những việc vì công vì nước vốn rất nhiều, lần này lại gặp phải tổn thất tinh thần lớn như vậy, thân là quốc quân của một nước có nghĩ tới chuyện bồi thường một phần hay không? Ví dụ như...”

“Ví dụ như thế nào?” Hồng Thạch đại đế lập tức ý thức được mình đã lỡ lời, thần sắc khẩn trương hẳn lên.

Tri bá tước thuận theo hướng Hồng Thạch đại đế khoa chân múa tay theo một động tác vừa mới học được từ đồ đệ -- Ngón cái tay phải rất nhanh miết miết lên ngón trỏ cùng với ngón giữa: “Không, cũng không cần gì nhiều. Ví dụ như gia gia quan, tấn tấn tước, phát phát tài chẳng hạn.”

“Ồ, ta cứ tưởng là chuyện gì to tát lắm.” Hồng Thạch đại đế thờ phào một hơi: “Tấn tước thì khó, trên công tước thì chỉ còn mỗi thân vương thôi, nhưng thân vương chỉ có thể phong cho hoàng tộc trực hệ, hay là Tri bá tước rời khỏi Tri gia, nhập vào hoàng tộc? Bản nhân vô cùng hoan nghênh. À, mà bá tước cũng chẳng cần phải lo. Phát tài hả? Mới rồi chén trà này người đã dùng, biết người có cùng sở thích với ta, hiện tại ta chính thức tặng cho người, đây là hàng nhập khẩu từ hải ngoại, giá trị xa xỉ; Thăng quan sao? Ta giữa trưa lúc đang ăn cơm, thực sự cũng lo lắng tới vấn đề này. Tri Ngao Thiên lần này trở về, mặc dù vui mừng lấy được huyền thú, nhưng huyền thú này tựa hồ lại không hợp đàn với các huyền thú khác, cho nên, ta thấy cũng chẳng cần hắn phải làm tùy thân thị vệ trong vòng 5 năm, nếu không những người khác cũng chẳng cần phải làm nữa, bất quá, ta hy vọng Tri Ngao Thiên, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư các người cứ cách 2 tháng có thể đảm đương chức trách thị vệ khoảng 3 ngày, việc này mong Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư suy nghĩ một chút. Ngoài ra, ta còn nhớ rõ năm đó bá tước làm thị vệ chưa được 2 năm thì rời đi, ta vẫn còn cảm thấy nuối tiếc, lần này phải bù a.”

Nói tới đây, Hồng Thạch từ trên bàn cầm lấy một phong Nhậm mệnh thư đã viết đưa cho Tri Ngao Thiên: “Đây là Nhậm mệnh thư chính thức mời huyền thú kỳ sĩ Tri Hàn Phong bá tước nhậm chức Hoàng cung thị vệ tổng quản kiêm tướng quân Sứ Khâm Bố Lôi kinh kỳ. Bá tước ban ngày không cần gánh vác công tác hộ vệ, có thể ở kinh đô hoặc các vùng lân cận, buổi tối đến chỗ gác đêm là được. Được rồi, ta đã mệt, về nghỉ trước đã.” Nói xong, Hồng Thạch nghiêm mặt lại cố nén cười bước nhanh rời khỏi thư phòng.

Tri bá tước thực muốn phát hỏa, nhưng còn e ngại vô luận thế nào cũng không thể ở trước mặt người khác tóm lấy cổ áo quốc vương để nói chuyện được, lòng có vẻ bất cam nhử mày nhìn tấn thăng hàm trong tay, củ khoai nóng trong tay này thực chỉ muốn tìm cách ném đi.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Ngã Mễ rút cuộc nhìn không được, khẽ thỉnh giáo Lôi Cát cùng với Tri Hàn Phong: “Sư phụ, Tri thúc thúc, Quốc vương bảo chúng ta làm hộ vệ cho người là có ý gì? Có thể trực tiếp lý giải là mời chúng ta làm bảo tiêu tùy thân cho người không? Ở đế quốc, mời đội trưởng dòng binh đoàn Cấp A cùng những người khác làm bảo tiêu một ngày đại khái trả cho bao nhiêu kim tệ? Nếu bảo tiêu cho nhân vật có mức độ nguy hiểm cao như quốc vương, thì là bao nhiêu tiền? Có một cái giá sòng phẳng hay không?”

Tri Hàn Phong tâm tình không được tốt lắm, thần tình băng tuyết phong sương, Lôi Cát nghiêm trang trả lời: “Căn cứ theo kinh nghiệm thường thấy, ở đây có một cái hiệu ứng danh nhân, người thử nghĩ xem, cả Quốc vương cũng phải mời người làm bảo tiêu, như vậy độ uy tín của người sẽ vô cùng cao, đến lúc những người khác mời người, tất có cơ hội đầu cơ kiếm lợi, đương nhiên có thể đề xuất một mức giá tốt.”

Ngã Mễ lắc đầu: “Sư phụ, ta là nói thật chứ không phải giỡn. Con người ai cũng có giá trị, chúng ta cũng vậy. Hơn nữa, chúng ta cũng chẳng thiếu danh nhân hiệu quả và lợi ích, hiện tại Tiểu dong binh đoàn trong tay có 2 đại vương bài: Thần thánh cự long duy nhất chịu làm cu ly cho phàm nhân, còn có cả thiên cổ đệ nhất thần thánh cự long ký sĩ Đại Thanh Sơn. Ta hiện tại không thiếu sự chú ý, mà kể cả không có danh nhân hiệu ứng thì cũng có thể lo liệu được, để cho Lục Nhi chạy đi làm một chuyến tranh giành với địa hành long của quân đội, ta có thể phao tin: ‘Ai tình cố sự không thể không nói của thần thánh cự long và địa hành long’ & ‘là nàng, mở ra chìa khóa trái tim của thần thánh cự long’, như vậy sẽ lập tức truyền khắp Sử Khảm Bồ Lôi, hơn nữa, hiện tại trong tay ta lại vừa có thêm Ngao Thiên huynh đệ cùng với con rồng ngoan ngoãn của hắn, người thử nghĩ xem, sư phụ, tiêu đề ‘luận đàm về quan điểm nhân sinh bất đồng giữa thần thánh cự long cùng khô lâu cự long’ này liệu có hấp dẫn người khác hay không? Những chuyện tương tự còn rất nhiều nha, hiện tại thứ chúng ta thiếu nhất chính là tiền, chứ không phải là danh nhân hiệu ứng. Điểm này, tựa hồ Dịch Tô III làm có vẻ tốt hơn nhiều. Như quả bất thần từ chỉ có thể vào mà không thể ra, ta cũng chẳng khó lý giải Trì Hàn Phong thúc thúc tại sao lại muốn sử dụng tất cả mọi biện pháp để né tránh loại quan sai này, hơn nữa còn tận dụng hết thấy cơ hội để lấy đi một ít ầm chén trà có thể quy được ra tiền nữa.”

Trì Hàn Phong từ lúc chào đời cho tới nay lần đầu tiên mới nhận ra có người đồng quan điểm như vậy, ra sức vỗ vỗ bả vai Ngã Mễ ra về tri kỷ: “Tối lúc mấu chốt, vẫn là con ta hiểu được lòng ta.”

“Ài --” Ngã Mễ thở dài một hơi: “Ta thật sự rất lo lắng, Tiểu dong binh đoàn từ khi thành lập cho tới nay, vẫn bảo toàn một quy tắc vàng: ‘Trong kinh doanh thì sử dụng ngôn ngữ kinh doanh, không có lợi thì không kinh doanh’, nếu không giữ quy củ này, ta lo rằng về sau sẽ lại xuất hiện thêm càng nhiều những việc như vậy nữa.”

Trì Hàn Phong hiện tại hiển nhiên đã phục hồi lại tinh thần, bắt đầu an ủi Ngã Mễ: “Ồ, không cần khẩn trương, chúng ta thử nghĩ cách xem, nhất định phải đào ra ngọc trong đá, trên đầu quốc vương cũng phải nhờ ra rom.”

“Hắc --” Ngã Mễ nghe xong lời bá tước đại nhân nói hiển nhiên đã nảy ra sáng kiến: “Đa tạ Trì thúc thúc, ta nghĩ ra cách rồi. Chúng ta đi làm hộ vệ cho quốc vương, như vậy khẳng định sẽ luôn luôn ở bên cạnh quốc vương, quốc vương sẽ thường xuyên thay quần áo, cắt tóc... Như vậy chúng ta sẽ đem những vật này ra mở phiên bán đấu giá những vật phẩm mà Hồng Thạch đại đế ngự dụng, nhất định có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

“Ồ, ý kiến hay.” Trì Hàn Phong hiển nhiên trong lòng cũng đại động.

“Còn nữa, Trì thúc thúc, người là tổng quản hoàng cung, nhất định phải khống chế lượng hàng hóa xuất ra, như vậy có thể đảm bảo giá hàng sẽ không bị hạ.” Dù còn chưa thấy tiền tài hiện ra, nhưng Ngã Mễ đã bắt đầu hoa chân múa tay vui sướng điên điên khùng khùng rồi.

Trừ Trì Hàn Phong ra, những người khác đều đã trợn mắt há hốc mồm, mà Nặc Lâm đại pháp sư đứng đó thấy loại trường hợp cùng với loại thiên tài không cần mạng dấm xúc phạm người có quyền thế như quốc vương để bày ra đại kế phát tài này, mắt cũng đã trợn ra khỏi tròng rồi.

“Ngư ngọc,” Trì Hàn Phong cười mắng một câu: “Người không phải định đem trân quý phẩm biến thành tiêu hao phẩm đấy chứ?”

Lúc này không chỉ có 3 nam hài kia, Ngã Mễ cũng mở to 2 mắt nhìn, tò mò rất khó lý giải.

“Tỷ như, chẳng quốc vương dùng, chúng ta lấy ra, làm sao có thể bán được giá cao? Nhất định là phải thêm vào: vật phẩm được chuẩn bị cho quốc vương sử dụng để đối phó với 3000 cung nữ trong hậu cung. Thời hạn hiệu lực của được hiệu: một vòng; Lấy được tóc của Hồng Thạch, nhất định không thể nói đơn giản là tóc được, phải nói là: Tóc của quốc vương bệ hạ đem qua sau quá trình gia tốc trao đổi chất, cung cấp vô hạn tinh lực; được hiệu: 1 đêm; được lượng: 1 sợi; phương pháp sử dụng: Nấu cháo. Như vậy giá cả ít nhất cũng phải 100 kim tệ một cái.” Trì Hàn Phong đã bị Ngã Mễ cuốn hút.

Mặc dù không hiểu được chỗ tinh túy thực sự của Trì Hàn Phong, nhưng như vậy cũng vẫn chẳng ảnh hưởng gì đến trình độ lý giải đối với tiền tài cùng với độ nắm chắc đúng mực của đội trưởng dong binh đoàn Cấp A Tiểu dong binh đoàn Ngã Mễ các hạ: “Trì thúc thúc, có thể nhậm chức cố đồng của Tiểu dong binh đoàn hay không? Trực tiếp phụ trách công tác tiêu thụ về quốc vương này, còn nữa, làm cho Ngao Thiên huynh cũng gia nhập tổ chức của chúng ta, như vậy mới có thể bảo trì được nguồn máu mới. Đúng rồi, ta vừa rồi nghe ngài giảng biện pháp đều rất hay, nhưng mà có vẻ như đều là tập trung vào đám người giàu có, có thể khai trên một ít nghiệp vụ hướng vào thị dân hay không, bọn họ tuy rằng không có nhiều tiền, nhưng mà, số lượng rất nhiều, lợi nhuận cũng rất khách quan. Có một câu nói thế này: Lợi lớn lượng ít lợi không lớn, lợi nhỏ lượng lớn lợi không nhỏ. Chúng ta phải mở rộng tầm ảnh hưởng.”

“Ồ --” Trì Hàn Phong cùng Ngã Mễ chụm đầu vào một chỗ, bắt đầu thương lượng đại kế kiếm tiền.

“Khai triển cái nghiệp vụ ước hội giữa ta cùng quốc vương này như thế nào?”

“10 kim tệ cho 1 ngày du lịch hoàng cung!?”

“Cơ hội được ngồi cùng bàn ăn cơm với quốc vương!”

“Mô phỏng trò chơi ám sát quốc vương.”

“Ngắm nhìn 3000 cung tần mỹ nữ hậu cung.”

...

Sau khi chia tay, Nặc Lâm đại pháp sư ngo ngắc nghe từ xa xa truyền đến các loại kế hoạch phấn khích, thật sự là không biết nên đi nói với quốc vương bệ hạ, hay là quay đầu lại tìm Trì Hàn Phong hoặc Ngã Mễ nói chuyện bản thân mình có thể gia nhập hay không. Có điều, chẳng biết lúc này, Hồng Thạch đại đế đã trở thành đối tượng bị người khác tính kế, có hất xì mất mấy ngày liền hay không. Nhưng có thể xác nhận một chút, Trì Hàn Phong bá

tước đã sớm rời khỏi kế hoạch ban đầu của Hồng Thạch đại đế để ngăn chặn nó.

Ngày hôm sau, đám người Trì bá tước lấy lý do để đô một ngày không thể không có vua, sốt ruột thúc giục Hồng Thạch đại đế tức khắc trở về hoàng cung, mà nghe thấy thế Hồng Thạch còn tưởng rằng Trì bá tước suy nghĩ vì nước vì dân này nọ, âm thầm hạ quyết định, trở về nhất định phải tăng bổng lộc cho Trì bá tước. Đương nhiên, Trì bá tước vì hướng đến lợi nhuận cao chắc là cũng chẳng buồn để ý đến bổng lộc gì nữa rồi.

Sau khi trở lại để đô, bá tước đại nhân cũng không lập tức tiến nhập hoàng cung khai triển kế hoạch, hẳn biết rõ, quan trọng nhất vẫn là phải tạo được những mối quan hệ tốt đẹp, cho nên chuẩn bị lợi dụng hết sức đúng chỗ, tân quan tiên nhiệm hòa tước mời 7 vị đại đội trưởng phụ trách chủ yếu cùng với 25 gã trung đội trưởng cùng ăn cơm với nhau mấy lần, phát triển mối quan hệ, có thể hù hóa thì hù hóa, không thể hù hóa thì kiên quyết bỏ cũ thay mới, nhất định phải bảo trì sự nhất trí cùng đoàn kết trong đội ngũ.

Tối lúc bá tước, quốc sư, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư dẫn theo Tiểu Hắc về đến nhà.

Mới vừa bước vào cửa, mọi người đột nhiên kinh hãi phát hiện Lục Nhi đã bước ra ngoài rồi. Tình huống như thế này là cực kỳ hiếm thấy, là một con thanh niên long bảo bảo đang trong thời kỳ tuổi ăn tuổi lớn, Lục Nhi vẫn giữ vững nguyên tắc ăn nhiều làm ít, mỗi ngày chỉ thích nhất việc ăn thịt trâu rồi lăn ra ngủ. Đương nhiên, chuyện này cũng chẳng thể chỉ trích được. Trong bất cứ truyền thuyết nào về loài rồng cũng thấy, nếu con rồng không ngủ trong long huyết đội người mạo hiểm tiến đến thì cũng nhất định là sẽ đi tập kích nhân loại cướp tài sản. So sánh với những điều đó, bất cứ ai cũng đều càng thêm nguyện ý tiếp nhận thói quen ngủ nghỉ này của Lục Nhi.

Nhưng mà, lúc này xem ra không chỉ đơn giản là như vậy.

Lục Nhi toàn thân toát ra dáng vẻ chiến đấu bệ vệ, cặp cánh thu lại 2 bên, hai chân trước chẵn trước ngực, đầu ngẩng cao. Đây là lần đầu tiên kể từ sau sự kiện ác long Ngâm Phong, Lục Nhi lại bày ra tư thế chiến đấu. Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn vốn quen thuộc với Lục Nhi cũng biết, lúc này chỉ cần hơi có chút biến hóa là Lục Nhi sẽ lập tức phóng ra mà pháp, hơn nữa còn bay cả lên trời.

Đương nhiên, mọi người cũng để ý, vừa rồi lúc vào cửa, biểu hiện của Tiểu Hắc cũng không được bình thường lắm, mọi người mới đầu còn tưởng rằng đó là bởi người đi đường không ngừng dùng ánh mắt kinh ngạc cùng dè chừng chỉ chỉ trỏ trỏ nó, mà lúc này Tiểu Hắc có vẻ đã cực kỳ đáng sợ. Cổ nó hơi cúi xuống dưới, đầu thì lại ngẩng lên cao, răng nanh không lồ thò ra ngoài miệng, trong cổ họng phát ra thanh âm đe dọa, 2 cánh triển khai hướng lên trời, làm bộ muốn bay.

Ngay lúc mọi người chuẩn bị chạy ra ngăn cản bọn chúng lại, quan quân bảo vệ cửa đột nhiên chạy vào báo: “Ngã Mễ các hạ, Đại Thanh Sơn các hạ, có một vị trung niên nhân tên là Phái Lạc Đặc tới bái kiến 2 vị.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 18: Thiên Địa Vô Hạn

“Chẳng lẽ lại là ông ta?” Vừa mới nghe thấy cái tên này, Đại Thanh Sơn cùng Ngã Mễ đều chẳng kịp phản ứng, nhưng nhìn thấy Lục Nhi đột nhiên từ bỏ trạng thái công kích, cao hứng nhảy tới bên cạnh Đại Thanh Sơn dùng miệng kéo áo hắn chạy ra phía cửa, 2 người đều tỉnh ngộ, bọn họ cùng nhìn ra sự khiếp sợ trong ánh mắt đối phương.

Khô lâu long Tiểu Hắc cũng giật cả mình, 2 cánh rung lên thân thể đã bay lên trời, miệng phun ra sương mù màu đen.

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn bất chấp tất cả, vội vàng gọi Lôi Cát cùng Trì Hàn Phong: “Long thần đến rồi, chúng ta ra nghênh tiếp một chút.”

“Long thần?” Loại tin tức này nếu được nói ra từ miệng Ngã Mễ thì nhất định không thể làm cho người ta tin nổi, nhưng mà Đại Thanh Sơn xưa nay vốn nổi tiếng là thành thực cũng nói như vậy, kết quả chính là làm cho Trì Hàn Phong cùng với Lôi Cát tắc cả họng, bị Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn kéo ra ngoài, cả Hoắc Ân Tư cũng bị tóm đi.

Trì Ngạo Thiên đang mãi chú ý tới cảnh chiến đấu vừa rồi, thấy Tiểu Hắc muốn đánh nhau với Lục Nhi, hiện tại lại mặc danh kỳ diệu bay lên trời, sẽ không cứ thế mà bay đi mất chứ? Trong lúc khẩn trương căn bản là không để ý tới những người khác.

Ngoài cửa, có một người đang đứng.

Một người trông khoảng tầm trung niên, tướng mạo bình thường.

Sắc mặt hoàng kim, vận áo khoác màu vàng đất, chấp tay mà đứng. Tháng 10 tại Sử Khâm Bố Lôi, cuối thu chuyển sang đông, gió đã rất to rồi, mái tóc màu nâu phớt phơ trong gió.

Nghe thấy tiếng bước chân từ trong cửa lớn truyền ra, trung niên nhân đầu khểng ngẩng lên, 2 tròng mắt lập tức bắn ra luồng đạo tinh quang.

Lục Nhi nhảy ra, đang định chuẩn bị cúi đầu thi lễ tại chỗ, trung niên nhân đã phát tay: “Thái Mục Cách Nhĩ Tái, lúc nào ở nhân gian thì cứ miễn lễ nghị

này đi.”

Vốn đang nghi hoặc rốt cuộc có phải là Long thần hay không, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn nghe thấy trung niên nhân dễ dàng nói ra cái tên vô cùng khó nghe của Lục Nhi, hơn nữa nhìn biểu hiện của Lục Nhi, lập tức xác nhận thân phận của hắn.

“Long thần đại nhân, xin chào.” Đại Thanh Sơn tay phải đặt lên ngực trái, quỳ một gối xuống, hướng tới Long thần trong bộ dạng nhân loại thực hiện lễ nghi tiêu chuẩn cao nhất của long kỵ sĩ, Ngã Mễ mặc dù bình thường chẳng chỗ nào cổ kỵ, nhưng đứng ở trước mặt người có cùng địa vị với Sáng Thế Thần, cũng đem tay phải đặt trên ngực trái, cúi đầu thật sâu.

Cho dù là nhân vật bại hoại như Trì Hàn Phong, lúc này cũng cùng Lôi Cát đồng dạng thi lễ thật sâu với nhân vật trong truyền thuyết luôn ẩn tàng suốt hàng vạn năm qua.

“Mọi người không cần khách khí, chúng ta đi vào nói đi, thuận tiện xem ái kỵ Yếu Ly của Từ thần đại nhân xem.” Quả nhiên là Long thần, trong giọng nói đậm bạc lộ ra khí thế không gì sánh kịp, vừa vừa, vừa đảo khách thành chủ dẫn đầu tiến vào cửa lớn của phủ công tước.

Quay lại tường thành.

Từ trên không trung, khô lâu long khổng lồ vỏ 2 cánh đã xuất hiện ở trước mặt Long thần.

"Grừ —— ừ, Grào —— ào." Tiểu Hắc cúi đầu gầm lên 2 tiếng ngắn, sau đó hướng về phía Long thần phun ra một mảng sương mù màu đen vô cùng lớn, vỏ cánh muốn bay.

Phái Lạc Đặc sau lưng đột nhiên huyền hóa ra một cái áo choàng thật lớn, tay phải cầm một góc áo choàng gạt 1 cái về phía hắc vụ, dưới đất bằng cuồng phong nổi lên, sương mù chợt biến mất, một đạo kim sắc thiểm điện từ ngón trở bên tay trái của Phái Lạc Đặc phát ra, đánh trúng người Tiểu Hắc vừa mới bay lên, trong phút chốc, tia chớp sau khi đánh trúng liền như kim xà chạy dọc toàn thân Tiểu Hắc, phát ra tiếng xẹt xẹt, tiếp đó biến thành một cái dây thừng màu vàng, bó chặt lấy Tiểu Hắc bằng những nút thắt cực kỳ phức tạp, dây thừng từng tắc từng tắc thu lại, buộc chặt lấy 2 cánh của Tiểu Hắc. Mất đi tự do, Tiểu Hắc từ giữa không trung té rầm xuống.

Trì Ngao Thiên chân động, thấy mọi người kính cẩn như thế đối với người này, chỉ dám dùng ánh mắt lờm Phái Lạc Đặc một cái, rồi chạy tới cúi đầu kiểm tra tình huống của Tiểu Hắc.

Long thần cũng không hề để ý, mỉm cười: “Lần này tới, có 2 việc. Việc thứ nhất chính là về đầu Từ linh long này.”

Là người phụ trách chủ yếu của Trì gia, Trì Hàn Phong sắc mặt phi thường trịnh trọng: “Đa tạ đại nhân quan tâm, chúng ta cũng vì thế sự mà có chút sầu lo, ngày hôm qua ta đã gửi thư hỏa tốc cho gia phụ, nếu quả con rồng này là một vật không bình thường, vậy...”

“Bất kể các người thấy thế nào, Tiểu Hắc sẽ ở cùng với ta, nếu trong nhà có ai nói gì, cùng lắm thì ta sẽ cùng Tiểu Hắc bỏ đi!” Trì Ngao Thiên mặc dù cúi đầu, nhưng trong lời nói lại lộ ra vẻ bướng bỉnh phản kháng!

“Bỏ đi, không có nghiêm trọng như vậy đâu.” Long thần Phái Lạc Đặc đối với người trẻ tuổi đã 2 lần va chạm cùng hắn chỉ nhíu mày, nhưng cũng không có thêm chỉ trích cùng trừng phạt khác, hắn chấp tay nhìn bầu trời xa xa, chậm rãi kể lại một đoạn khiến cho thiên địa phải biến sắc: “Muốn nói đến Từ linh long Yếu Ly thì nhất định phải nói đến chủ nhân của nó: Từ thần...”

Từ thần? Không còn nghi ngờ gì nữa, câu nói đầu tiên của Phái Lạc Đặc đã bắt trúng tâm lý của mọi người. Đương nhiên, sau câu nói của Long thần Phái Lạc Đặc, bất luận là Lôi Cát hay là Trì Hàn Phong cùng những người khác đều nghe mà tròn mắt há hốc mồm.

Tất cả mọi người đều cho rằng, trên thế giới này, Sáng Thế Thần là thực thần duy nhất của mọi người, đương nhiên, loại lý giải này không thể nói là sai, nhưng cũng tuyệt đối không thể nói là đúng.

Toàn bộ thế giới, trên thực tế là từ 3 thế giới hoặc chính xác hơn là 3 cái không gian cấu thành.

Sáng Thế Thần, Long Thần, Từ Thần phân biệt thống trị 3 thế giới.

Mà trong 3 vị thần này, địa vị của Từ thần là cao nhất.

Cứ qua vô số vạn năm, Sáng Thế Thần giới lại phát sinh hiện tượng đột biến trời long đất lở mà ngay cả Sáng Thế Thần cũng không thể thu thập nổi, thiên địa núi sông do Sáng Thế Thần sáng tạo ra chỉ trong nháy mắt sẽ bị ngưng tụ lại thành một khối nhỏ nhất, Sáng Thế Thần dùng toàn bộ sinh mạng của mình cũng chỉ có thể giữ gìn chủng tộc bản mạng của mình, những chủng tộc khác trong nháy mắt này sẽ hoàn toàn bị phá hủy, sinh linh diệt vong, nền văn minh ngàn năm cũng trong chốc lát tan thành mây khói. Bản mạng chủng tộc được giữ gìn lại khôn thủ trong một khoảng thiên địa nhỏ nhất, người thủ hộ Sáng Thế Thần sinh mệnh ẩn ký sẽ chờ đợi Sáng Thế Thần kế tiếp sinh ra, thiên địa này sẽ trở thành sáng thế linh nguyên.

Tân Sáng Thế Thần sau khi sinh ra, lại một lần nữa khai thiên lập địa, sáng tạo ra vô hạn sinh mệnh mới, mà cả một thế hệ của Sáng Thế Thần chủng tộc đời trước sẽ cấu thành hắc ám sinh mệnh của thế giới, hắc ám sinh mệnh này đại đa số đều đã từ thủ Sáng Thế Thần sinh mệnh ẩn ký suốt cả một thế hệ, chỉ có một số lượng cực kỳ nhỏ nguyện ý rời khỏi sáng thế linh nguyên đi vào thiên địa mới của tân Sáng Thế Thần.

Mà sau khi tân Sáng Thế Thần thế giới lại phát sinh đột biến, chủng tộc bản mạng của Sáng Thế Thần cũ hộ tống sinh mệnh ẩn ký của Sáng Thế Thần cũ bị áp lực khổng lồ ngưng tụ trở thành một cái linh phù phiêu động trong sáng thế linh nguyên, ở bên trong sáng thế linh nguyên tích góp từng chút lực lượng mới, chờ đợi sau khi vô số Sáng Thế Thần biến ảo lại tạo thành một Sáng Thế Thần mới.

“Ý của ngài là chúng ta chính là do một trong vô số các Sáng Thế Thần sáng tạo ra?” Trong khi còn đang sòng gài ốc, chỉ có Lôi Cát thân là ma đạo sư mới có thể bảo trì sự bình tĩnh này, hơn nữa còn trình bày vấn đề mà ông ta vẫn vô cùng nghi vấn.

Phái Đặc Lạc im lặng gật gù đầu: “Kỳ thực Long thần cũng giống như vậy...”

Giống Sáng Thế Thần, Long Thần cũng do loại biến ảo như vậy tạo ra, đương nhiên, mỗi đời Long Thần đều có bốn mạng Long tộc của mình, mà sau mỗi đời long tộc, trải qua 2 đời biến ảo, lại quy về Long linh, tiếp tục chờ đợi sau vô số đời Long thần lại căn cứ theo sinh mệnh ẩn ký của mình trở thành tân Long thần. Bản mệnh long tộc của thế hệ Long thần đời trước là hắc ám hệ, mà bản đại Long thần Phái Lạc Đặc bản mệnh long tộc là hoàng kim hệ.

Sáng Thế Thần sau khi tạo vật, sẽ tạo ra những không gian khác nhau, Sáng Thế Thần đương đại tạo ra 2 cái không gian chủ yếu: thần giới, nhân giới, trong thường thức của mọi người, thường coi Ac Ma đảo là Ma giới, điều này kỳ thật là không đúng, nơi đó chính là chỗ giao giới do bốn đại Sáng Thế Thần sau khi tạo vật lưu lại cùng với sáng thế linh nguyên thời không, đương nhiên, nơi đó thường xuyên có bản mệnh chủng tộc mà Sáng Thế Thần đời trước lưu lại thường xuyên lui tới, bởi vì nhân loại không biết, cũng bởi vì bản mệnh chủng tộc của Sáng Thế Thần đời trước trải qua 2 đời tích góp từng chút một lực lượng vô cùng cường đại, mọi nhân loại đối với những kẻ mà bọn họ chưa từng thấy này biến thành một chủng tộc cực kỳ không hữu hảo, gọi là: Ác ma!

Mỗi đời Long thần cũng sẽ tạo ra một thế giới, trở thành Long giới, thế giới này ăn khớp với thế giới của Sáng Thế Thần, bởi vậy cự long có thể trực tiếp từ Long giới tiến vào Sáng Thế Thần giới.

Đương nhiên, Sáng Thế Thần giới cùng với Long giới tuyệt đối sẽ không đồng thời cùng bị cự lực phá hủy, mà hình thành hiện tượng luân phiên xuất hiện, luân phiên hủy diệt với nhau.

“Vậy tại sao Sáng Thế Thần giới lại có rất nhiều chủng loại? Còn Long giới thì phi thường ít?” Ngã Mễ lá gan cũng dần dần to lên.

“Không ——” Long thần cười khò lắc lắc đầu: “Trong toàn bộ vũ trụ, Sáng Thế Thần là động, còn Long Thần là tĩnh, 1 động 1 tĩnh mới có thể hình thành cân bằng. Đương nhiên, cũng có một số Long thần cực kỳ cá biệt hiếu động, nguyên ý sáng tạo ra thế giới thêm phần muôn màu muôn vẻ, tỷ như Long thần trước ta 2 đời là 1 ví dụ, hẳn lúc ấy sáng tạo ra các chủng loại rồng cực kỳ phong phú, có cự long biết bay, có kỳ long am hiểu bơi lội, lại còn cả xà cảnh long vô cùng khổng lồ, có bá vương long cực kỳ hung hãn. Lúc ấy được gọi chung là khủng long. Bất quá tuy rằng có rất nhiều giống loài, những cũng khiến cho thế giới của Thần long sớm bị hủy diệt, tất cả các loài rồng đều chỉ trong nháy mắt bị diệt vong, chỉ để lại một loại đời sau gọi là cá sấu bản mệnh long tộc.”

“Chuyện này hình như cũng chẳng có quan hệ gì với Tiểu Hắc của ta.” Cho dù biết trước mặt chính là Long thần, Trì Ngạo Thiên cũng vẫn không thể thay đổi được phương thức nói chuyện của hắn.

“Đúng, đây chính là thế giới thứ 3 mà ta nói đến —— Thế giới do Tử thần thống trị.”

Khác với Sáng Thế Thần cùng với Long Thần, Tử Thần chỉ có một. Mặc dù hắn đã trải qua vô số đời Sáng Thế Thần cùng với Long Thần, hắn vẫn không có tên, hoặc có thể nói, tên của hắn đã bị dòng chảy dài của lịch sử bao phủ, thậm chí cả Long Thần cùng với Sáng Thế Thần cũng không nhớ rõ nữa.

Tử thần là bất tử, ở thế giới của hắn, tịnh không tiếp nạp linh hồn của vạn vật sau khi chết, chỉ có sinh mệnh của cá thể cực kỳ cường thịnh thì sau khi chết mới có thể trở thành cư dân của thế giới Tử thần.

Do Tử thần không có năng lực sáng tạo ra Thế giới, cho nên, hắn thích nhất là sử dụng các vật chất do Sáng Thế thần giới cùng với Long thần giới hiện hữu tái tạo ra thứ mới mẻ gì đó.

Hơn nữa bởi vì sinh mệnh của hắn dài vô hạn, cho nên yêu cầu của hắn đối với chế tạo tài liệu đến từ 2 thế giới này vô cùng nghiêm khắc. Tỷ như, Tử linh long Yếu Ly, con rồng này là một trong số những tạo kỳ được Tử thần ưu ái nhất, nghe nói con rồng này là do hồn phách của một người cực kỳ đặc thù trong số những chủng tộc do Sáng Thế Thần sáng tạo ra —— tạo thành hồn phách của Yếu Ly. Trong truyền thuyết, kẻ mà Yếu Ly ám sát vô luận là vũ lực, danh khí, thực lực đều mạnh hơn hắn rất nhiều, nhưng kẻ kia lúc trông thấy khí thế phát ra từ 2 mắt Yếu Ly thì lại sợ đến ngây người, bị Yếu Ly 1 đao đâm chết, mà hộ vệ của kẻ kia liên tục chém Yếu Ly 27 đao, sau khi xác nhận kẻ kia đã chết chắc rồi, Yếu Ly mới trong nháy mắt thi cốt vỡ tan mà chết. Tử thần nhận ra tính chất của hồn phách này đã siêu việt vượt qua tất cả hồn phách mà hắn từng thấy, bởi vậy mới đem hồn phách này tạo thành Yếu Ly long.

“Còn như tám chấn Xích Quan này.” Phái Lạc Đặc chậm rãi đi tới bên cạnh Yếu Ly, tay khẽ rung lên một cái, từ trên người Yếu Ly tự động bắn ra tám chấn có 2 chữ Xích Quan.

Tại 12 đời trước, có 1 Sáng Thế Thần tên là: Chuyên Húc. Hắn sau khi tiếp quản Sáng Thế Thần thế giới, chống lại một thế hệ Sáng Thế Thần bản mệnh tộc cực kỳ hà khắc. Mà thế hệ Sáng Thế Thần Viêm Đế đời trước có một thần tướng vô cùng lợi hại, tên là Thủy thần Cộng Công, dẫn dắt tất cả bản mệnh tộc thế sống chết phản kháng. Cuối cùng, bởi vì thực lực quả thật là chênh lệch, Thủy thần Cộng Công bị đánh bại, Cộng Công trong cơn tức giận, hét lớn một tiếng, lấy đầu đánh vào cây cột chống trời —— núi Bất Chu, đem phạm vi 40 lý xung quanh núi Bất Chu toàn bộ đánh vỡ. Sau này, sau khi Thủy thần chết, Tử thần dùng xương đầu của hắn làm thành chiếc thuẫn bài Xích Quan được xưng là chí kiên chí nhận này, hơn nữa tám chấn này còn bảo lưu lại lực công kích cường đại của Cộng Công.

Càng khiến cho chư vị Sáng Thế Thần cùng với Long Thần thổn thức chính là, sự lợi dụng của Tử Thần đối với hài cốt phế vật này, không chỉ là nhằm vào các chủng tộc do Sáng Thế Thần cùng với Long Thần sáng chế, Tử Thần vẫn cho rằng, chỉ có xương cốt của Sáng Thế Thần cùng với Long Thần mới là thiên hạ cực phẩm, đối với Yếu Ly mà nói, mặc dù hồn phách là Yếu Ly, nhưng xương cốt trên người lại lấy từ vô số Sáng Thế Thần cùng với

Long Thần các đời trước. Vào 17 đời trước, có 1 Sáng Thế Thần cực kỳ táo bạo và lợi hại, từng tấn công vào thế giới Tử thần, sau khi hấn chết, để không cho Tử Thần lợi dụng thi cốt của hấn, bèn dốc toàn bộ sức dùng thiên hỏa tự thiêu, nhưng mà...

Long Thần lại phát tay lên, trên người Yếu Ly long lại bắn ra một vật phẩm —— Thốn Duyên thương. Sau khi Sáng Thế Thần kia tự thiêu, gân cốt toàn thân đều cháy hết, nhưng bộ phận cốt tủy thì lại hóa thành xá lợi cốt dài 1 thước 2 tấc, sau khi Tử Thần cẩn thận quan sát, phát hiện ra xá lợi cốt này độ lợi hại và tính cơ duyên cực kỳ tốt, bèn tự tay mài thành mũi thương màu đỏ của Yếu Ly thương, cơ hồ kiên cố không thể bị hủy.

“Cho nên, Yếu Ly long kỳ thực là một con Tử linh long mà Tử thần để vào Sáng Thế Thần giới, với năng lực của Tử thần, các người chẳng cần phải quan tâm xem hấn đã dùng các tiêu xảo như thế nào.” Long thần Phái Lạc Đặc lạnh lùng buông từng chữ. “Lần này, việc thứ 2 tới đây chính là liên quan đến Sáng Thế Thần hiện tại.”

Vào khoảng ngàn năm trước, Sáng Thế Thần đương thời đột nhiên biến mất, căn cứ theo hảo hữu Long Thần phán đoán, hấn tựa hồ không chết, nhưng cũng tuyệt đối không tìm ra bất cứ dấu vết nào của hấn. Lúc đó, Long Thần cho rằng hấn lại vân du trong thiên địa, nhưng mà, sau khi vô số năm trôi qua, phát hiện ra rằng dường như không phải là như vậy, mà thân là Long Thần, lại thật sự không tiện tới Sáng Thế Thần giới để tìm kiếm tung tích, cho nên vẫn hy vọng tìm được người thích hợp để đi làm việc này.

Trong suốt mấy trăm năm qua, hấn đã từng ủy thác cho Thần tộc, Tinh linh tộc, Ải nhân tộc... đi tuần tra, thậm chí còn phái lục đại thần thánh cự long huyền hóa thành hình dạng nhân loại đi tuần tra, nhưng đều không có kết quả. Tới khi hấn được biết có 1 nam hài có thể đạt được sự tín nhiệm của Thần thánh lục long, trở thành Thần thánh cự long kỳ sĩ, bắt đầu từ thời khắc đó, liền lặng lẽ lưu ý tới Đại Thanh Sơn, sau đó là Ngã Mễ, hơn nữa kiểm tra toàn bộ quá trình giáo dục của kẻ nào đó với Thần thánh lục long, nói tới ddaaym Phái Lạc Đặc hừ mạnh một tiếng.

Sau đó, bỗng nhiên lại phát hiện ra rằng Tử thần cũng thông qua một biện pháp bí mật đặc thù, đem tọa kỵ mà mình yêu mến nhất phái tới Sáng Thế Thần giới, cũng gia nhập vào tiểu đoàn đội này, hấn bèn hạ định quyết tâm, mời mấy người trẻ tuổi giúp hấn tra tìm nguyên nhân Sáng Thế Thần mất tích.

“Phù ——” Vừa nghe nói tới việc có liên quan đến sinh ý, Ngã Mễ thở ra một hơi dài, biểu tình lập tức trở nên thoải mái hấn: “Ồ, thì ra là thế. Long thần đại nhân, ngài hấn là biết Tiểu dong binh đoàn tín nhiệm nhất là chuyện gì? Không có lợi thì không động dấy. Mời chúng ta làm việc, là vinh hạnh của chúng ta, nhưng mà... Không có lợi ích tốt thì cũng không thể công tác tốt được, công tác lớn như việc tìm kiếm Sáng Thế Thần, ta nghĩ hấn là phải cho chúng ta thù lao phi thường đây a.”

“A ——” Phòng chừng là Long thần cũng là lần đầu tiên nghe thấy nhân loại nói điều kiện với mình, “Các người nếu tìm được Sáng Thế Thần, phòng chừng hấn sẽ cho các người vĩnh hưởng phú quý cùng huy chương.”

“Ài, thật có lỗi, Long thần đại nhân, Tiểu dong binh đoàn tuyệt đối cự tuyệt ngân phiếu khổng, hơn nữa cho dù không thể giao dịch bằng tiền mặt, như vậy hạn độ tối thiểu thì chúng ta cũng phải giao dịch bằng đồ vật, để tránh những phiền toái không cần thiết.” Cho dù là ở trước mặt Long thần, bộ não vàng của Ngã Mễ vẫn vận chuyển nhanh như cũ.

“Ta nhớ rõ là đã từng đưa cho Đại Thanh Sơn một cây thương a.” Long Thần mau chóng bị tức giận tới hồ đồ rồi.

“Thật có lỗi, chuyện đó đã là quá khứ lịch sử rồi, nếu lúc ấy ngài đưa cây thương này ra đổi lấy công tác này, chúng ta tuyệt đối sẽ không nhận lấy, chênh lệch quá lớn.” Ngã Mễ trên mặt lại lộ ra nụ cười thuần khiết.

“Không...” Long thần ngẫm nghĩ, rồi móc ra từ trong ngực một quả trứng 7 màu: “Đây là... Là cái gì thì ta sẽ không nói cho người biết, tóm lại là một thứ đồ vật cực kỳ trân quý. Sáng Thế Thần sau lưng ta tạo ra một món đồ chơi thú vị, hấn cho rằng ta không biết, ha ha. Căn cứ vào lý giải của ta đối với hấn, trong quá trình các người đi tìm hấn, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ trông thấy thứ đồ vật kia. Nếu đến 1 ngày người thấy thật sự không giải quyết được thứ đồ vật đó, người hãy lấy quả trứng 7 màu này ra, ta nghĩ người sẽ hài lòng với cái giá này.”

Ngã Mễ đón lấy, hướng lên ánh mặt trời cẩn thận quan sát, khẽ nói thầm: “Không phải là một quả trứng ngỗng bị nhuộm màu đấy chứ? Có thể ăn vào sẽ trường sinh bất lão chăng?” Hấn lại ngẩng đầu xăm soi biểu tình của Long thần, thử xem có thể phát hiện ra chút sơ hở nào không: “Ừm, ta nghĩ vật mà Long thần đại nhân mang theo bên người chắc sẽ không phải là thứ gì quá kém đâu. Vậy đi, đại nhân, nếu có 1 ngày ta phát hiện món đồ này quá kém, ngài phải cho phép ta, hơn nữa phải cùng ta đi tìm long huyết của một con thần thánh cự long rồi tùy tiện lấy đi vài thứ, hơn nữa ngài phải cam đoan rằng bọn chúng sẽ không tra thù.”

Phòng chừng loại trường hợp vô cùng mất mặt này, tất cả Long thần trong lịch sử cũng chưa từng có ai gặp phải, cơ bản có thể nói là vô tiền khoáng hậu. Phái Lạc Đặc rốt cuộc bị chọc đến phát buồn cười: “Được, ta dẫn người tới 2 cái long huyết.”

“Hảo, nhất ngôn vi định, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ lập tức khởi hành.” Ngã Mễ thống khoái đáp ứng, hơn nữa âm thầm hạ quyết tâm, nếu như không hoàn thành nhiệm vụ, quả trứng ngỗng này sẽ trở thành phí vất vả để ăn, có lẽ có thể kéo dài tuổi thọ; Nếu hoàn thành, nhất định sẽ không lấy cái quả trứng vớ vẩn này, tới long huyết thu hoạch thì tốt hơn.

“Với thực lực của các người hiện tại căn bản là không thể đi được!” Long thần đột nhiên thu liễm nụ cười của hấn: “Thân là Thần thánh cự long Thái Mục Cách Nhĩ Tái vền vền chỉ là tam giai, mà trước mặt Yếu Ly long cũng chỉ là tam giai, Ngã Mễ hiện tại mới là 1 ma pháp sư cấp 2, các người thực lực quá kém. Ta hy vọng các người mau chóng gia tăng thực lực của mình, Thái Mục Cách Nhĩ Tái phải đến tứ giai, cũng chính là có được cảm chú ma pháp; mà Yếu Ly long mặc dù tại thế gian của con người không thể đạt tới trạng thái cao nhất của chính mình —— lục giai, nhưng ít nhất cũng phải đạt tới tứ giai, Ngã Mễ cũng ít nhất cần có được năng lực từ đại ma pháp sư trở lên. Nhiệm vụ này của chúng ta, ước định 10 năm a, hy vọng các người có thể gắng ghe cao năng lực của mình, hơn nữa sau khi đạt tới yêu cầu của ta rồi mới đi hoàn thành nhiệm vụ. Nếu không, sẽ chỉ có đám đầu vào chỗ chết thôi.”

Nói xong, Long thần Phái Lạc Đặc vỗ vỗ Lục Nhi, rồi lại vỗ vỗ Yếu Ly long, sau đó từng bước tan vào trong không khí, biến mất trước mắt mọi người.

Mùa thu Ma Pháp lịch năm 2, 6 người, 2 con rồng lần đầu tiên nghe được bí mật trung tâm về sự luân chuyển liên tục của thế giới, mà bắt đầu từ thời khắc đó, một nhiệm vụ căn bản không thể hoàn thành được đè nặng trên đôi vai của những con người trẻ tuổi.

Để hoàn thành nhiệm vụ của Long thần, mấy người trẻ tuổi thông qua việc không ngừng tiếp nhận một ít nhiệm vụ nhỏ để không ngừng khắc khổ thí luyện, trừ Trì Hàn Phong. A Phong và Lạc Khắc cũng thường thường tới để bồi dưỡng Trì gia, thuận tiện tăng cường thêm một ít kinh nghiệm thực chiến cho Ngã Mễ bọn họ, đương nhiên, đại bộ phận là kinh nghiệm thất bại. Mà Ngã Mễ lại bỏ ra càng nhiều thời gian ban đêm để cùng Lôi Cát học tập pháp thuật, Lôi Cát cũng thường thường dẫn Ngã Mễ tới Đồ Thư quán của đế quốc Ma Pháp học viện, để tăng cường thêm hiểu biết về ma pháp tri thức.

Mùa thu Ma Pháp lịch năm 2, Sa Nhượng 16 tuổi rời khỏi đế quốc quay về Thần Thánh giáo đình, tiếp tục hoàn thành nốt 2 năm mục sư học nghiệp của nàng, cũng tương tự Lâm Vũ Thường 16 tuổi do là nữ hài, nên không cần phải làm thi vệ cho Hồng Thạch, lấy thân phận huyền thú kỳ sĩ tiếp tục hoàn thành ma pháp sư học nghiệp, hơn nữa dưới một nguyên nhân đặc thù nào đó làm ảnh hưởng, nàng thường thường chạy tới hỏi Lôi Cát ma đạo sư một số vấn đề về phương diện ma pháp.

Lịch sử lại chuyển sang một trang mới.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 19: Thu Bảo Hộ Phí

Những năm đầu tiên của Ma Pháp lịch là khoảng thời gian phong vũ phiêu bạt nhất của toàn bộ thế giới, trong giai đoạn này, những tin tức vô cùng kinh người không ngừng được lan truyền.

Nếu nói trong những tháng năm này, có 1 khoảng bình yên thì đó chính là giai đoạn từ Ma Pháp lịch năm 2 cho tới năm 4.

Ngã Mễ đế quốc Tây Lâm thành – Thành chi

Toàn bộ Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục bị vây giữa đại dương bao la. Tên như ý nghĩa, trừ vùng bờ biển Thánh Tuyết son ở vùng nam bộ và vùng bờ biển Mai Tây Tư son mạch ở vùng bắc bộ do son phong lâm liệt khiến cho biển cuộn cuộn sóng ra, đường bờ biển ở những nơi khác đều sóng êm gió lặng.

Ở phía tây của Ngã Mễ đế quốc cũng không có đại lục gì, thậm chí ngay đến cả những hòn đảo lớn nhỏ cũng không có, bởi vậy, phía tây mặc dù cũng có một số vịnh hình vòng cung, thậm chí là hải cảng tự nhiên, nhưng vùng đất này cũng chẳng thiết lập hải cảng quân sự nào cả.

Nguyên nhân tạo thành loại cục diện này, chủ yếu là vào khoảng cuối Hồng Nguyệt lịch và khởi đầu Ma Pháp lịch, các quốc gia tại các đại lục cũng chẳng có hạm đội hoàn chỉnh nào cả, thậm chí cũng chẳng đặt ra các bộ chuyên quản lý các hạm đội, mặc dù các quốc gia cũng thiết lập một số lượng nhỏ mấy cái quân cảng cùng một vài con thuyền để chủ yếu làm công cụ cho bộ đội, nhưng mà, lấy quy mô của thuyền lúc đó cùng với phương hướng phòng ngự quân sự chủ yếu mà xét thì chức năng chủ yếu của những con thuyền này cũng chỉ để phục vụ cho bộ đội cứu viện bờ biển mà thôi.

Còn đối với thương nhân mà nói, trên toàn bộ Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, đại lục công lộ chẳng khác gì mạng nhện đan xen với nhau, tất cả các thành trấn lớn cơ hồ đều bị hệ thống mạng nhện này bao trùm, tuy rằng số lượng hàng hóa vận chuyển bằng đường bộ không thể nhiều như đường biển, nhưng tốc độ cùng với độ an toàn thì lại cao hơn vận chuyển bằng đường biển nhiều. Loại tình huống này cũng là một trong số các nguyên nhân khiến cho vùng ven biển phía tây của Ngã Mễ đế quốc ngay đến một cái hải cảng cũng không có. Không có hải cảng, tất nhiên là sẽ không có đại thành thị, hay chính xác hơn mà nói, là ngay cả một ít thành trấn lớn cũng tìm không ra.

Ngã Mễ đế quốc cùng Tu Tư đế quốc là căn cứ theo đường sông của Su Tư hà để làm biên giới tự nhiên, giữa Su Tư hà có một hòn đảo nhỏ do đất bồi mà thành, nếu tính lượng đất bồi thành đảo mà nói, hòn đảo nhỏ này tương đối lớn. Lúc đầu, trên hòn đảo nhỏ này cũng không có hộ gia đình, chỉ có hồng thụ lâm rậm rạp sinh trưởng, mà nơi này lại nằm chéch về phía tây của đại lục, bởi vậy nó được gọi là Tây Lâm đảo, sau này, trên đảo dần dần có cư dân, hình thành thôn xóm, lại được gọi là Tây Lâm thôn. Đương nhiên, đây chính là bờ biển phía tây của Ngã Mễ đế quốc, trong cái thôn nhỏ nhà cửa cứ dần dần mọc lên. Sau chót, tại bờ biển phía ngoài phát hiện có một lượng cá lớn, thế là quy mô của các thôn xóm dần dần được mở rộng ra, để giữ gìn trị an và phòng tránh các tiểu cô hải đảo quấy nhiễu, đế quốc liền phái bộ đội tới, thôn này chính thức được thăng cấp lên thành Tây Lâm trấn.

Từ quy mô thành trấn mà xét, Tây Lâm trấn chỉ có khoảng 3000 người, so với đại bộ phận thành trấn trong đại lục thì chỉ là một con số quá nhỏ bé. Về quân đội trấn thủ mà nói, so với bộ đội biên phòng chính quy cũng ít hơn một cách thể thắm. Tổng bộ đế quốc quân đội dường như quá mức tin tưởng rằng lực lượng phòng ngự dọc Su Tư hà rộng chừng 4000 thước cũng chẳng cần phải nhiều như lực lượng trú đóng để phòng ngự biên cảnh; mà huyền thú kỳ sĩ tướng quân phụ trách công tác phòng thủ Su Tư hà – Phạm tử tước – thì lại càng có lý do để mà tin tưởng, tính từ hải khẩu của Tây Lâm đảo, khoảng cách tới Tu Tư đế quốc cũng phải chừng trên 6000 thước, nơi này cũng chẳng việc gì phải phái một lượng lớn bộ đội chính quy tới cả, nếu không phải do áp lực từ Tổng bộ đế quốc quân, hẳn cũng chẳng muốn phái 200 người vốn là kiểm sĩ doanh cơ bản nhất tới đây.

Mặc dù hẳn có thể bỏ qua sự tồn tại của hòn đảo nhỏ này, nhưng cứ mỗi lần mở hội nghị đại chiến khu, mỗi lần kể khổ -- đều tỏ về cái tiểu thôn trấn này được đầu tư quá ít về mặt quân sự, không có báo cáo hợp lý, tổng bộ đế quốc quân lại không thể cấp thêm phí dụng, nơi này đã trở thành hắc động phòng khu của hắn.

Nhưng mà, nếu có một ngày, có mấy cá nhân lại trắng trợn tới tiếp nhận hòn đảo này từ tay hắn, không còn nghi ngờ gì nữa, hắn bắt kể thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Mùa thu Ma Pháp lịch năm 3, tại phòng nghị sự tướng quân phủ của Phạm tử tước có mấy người đang ngồi.

Ngồi ở chiếc ghế tựa cao giữa đại sảnh, Phạm tử tước đang lật qua lật lại một phong thư của đế quốc quân tổng bộ, âm thầm quét ánh mắt liếc qua mấy người trẻ tuổi đứng trước mặt mình, yên lặng thưởng thức nội dung bức thư:

Ngã Mễ đế quốc quân biên phòng Sur Từ hà – Tướng quân Phạm:

Rõ ràng, kể từ sau khi thiết lập bộ đội phòng thủ Tây Lâm trấn, đã khiến cho quân phí phòng khu Sur Từ hà có dấu hiệu không ngừng tăng lên, mà tổng bộ đế quốc quân cũng không có cách nào để giải quyết.

Hiện đã có Tiểu dong binh đoàn đội trưởng Ngã Mễ các hạ nguyện ý gánh vác công tác hộ vệ trấn, cũng nguyện ý gánh vác quân phí kiểm sĩ doanh 200 người đóng tại trấn, qua xác minh của tổng bộ, Tiểu dong binh đoàn quả thực có thực lực này.

Căn cứ theo đế quốc dong binh đoàn hiệp phòng quy định, tổng bộ xác nhận: Kể từ hôm nay, việc trú đóng tại Tây Lâm trấn sẽ giao cho Tiểu dong binh đoàn, dong binh đoàn có quyền trưng thu 50% thuế để làm quân phí trú đóng, và sẽ trực thuộc khu vực phòng thủ của bộ đội biên phòng Sur Từ hà.

Ngã Mễ đế quốc quân – Tổng bộ Nguyên soái Tri Đại Đồng công tước

Mọi người đều biết, đế quốc có trưng thu của dân chúng một loại thuế dựa theo nhân số, trong đó 50% là trực tiếp giao cho quan quân địa phương dùng để tăng cường quân đội cùng với chính vụ địa phương. 3 năm trước, từ sau khi Tây Lâm thiết lập quân đội, nhất là trang bị thêm cả kiểm sĩ doanh, bất luận là tại phương diện đầu tư cho quân lương hay là đầu tư trang bị vũ khí cho binh lính, cũng đều là những khoản ít nhất trong số tất cả các quân chủng. Mặc dù lần nào đảm nhận viên cũng oán thán là mức gia tăng quân phí không được như mong đợi, nhưng mà, chuyện này cũng không hề ảnh hưởng tới các khoản thu ngoài đến từ Tây Lâm của Phạm tử tước cùng với đám quan liêu thân tín.

Hiện tại có kẻ muốn tiếp nhận, đây nhất định là điều mà Phạm tử tước không muốn chấp nhận.

Lại xuyên thấu qua thư nhòm nhòm mấy người trẻ tuổi trước mặt, Phạm tử tước phỏng đoán, nếu không giao lại cho bọn chúng, bọn chúng có đủ thực lực để tạo thành uy hiếp đối với mình sao? Xem ra không thể nào. Trước mặt tổng cộng chỉ có 8 người trẻ tuổi, tuổi tác đều rất nhỏ, đại khái cũng chưa tới 20.

Kẻ cầm đầu, hình như là một người trẻ tuổi xuất thân từ tầng lớp quý tộc, trông cũng chẳng có gì đặc biệt. Vừa rồi trong khoảng thời gian trò chuyện ngắn ngủi, Phạm tử tước đã biết được tên của hắn: Ngã Mễ Cấp Bá, căn cứ theo ấn tượng của Phạm tử tước, tại các gia tộc bá tước hoặc gần với bá tước tại đế đô hiện tại, cũng chẳng có gia tộc nào là Cấp Bá cả, có lẽ là xuất thân từ thư đồng của gia tộc quý tộc chăng? Thiếu niên này vận đồ toàn một màu trắng, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, thủy chung toát ra một nụ cười hiền lành, có vài phần yếu nhược, sau lưng đeo một thanh song thủ đại kiếm cực kỳ không tương xứng với thể hình của hắn, nếu là kim loại thì phỏng chừng cũng phải trên 20 kg. Nhìn thể nào cũng không ra thiếu niên này lại có thể sử dụng nổi, có lẽ không phải là kim loại, và lại, cho dù là kim loại, cũng chẳng sao cả, thanh kiếm này cũng thuyết minh cho thân phận thấp kém đáng thương của hắn, tại đế quốc chẳng có quý tộc nào sử dụng song thủ đại kiếm cả, song thủ kiếm không thể sử dụng khi ngồi trên tọa kỵ, việc này sẽ ảnh hưởng tới thân phận kỵ sĩ mà quý tộc thường theo đuổi.

Bất quá, phần lạc khoản trong thư quả thực là đặc biệt, mặc dù lần nào công hàm tới, lạc khoản cũng đều ghi là Nguyên soái Tri Đại Đồng, nhưng lần này không giống như những lần trước kia, không thấy có biểu tượng của Nguyên soái. Không phải là giả đấy chứ? Trước tiên có nên giam bọn chúng lại không nhỉ? Phạm tử tước phủ định ý nghĩ của mình, khu vực phòng thủ có thể không giao, nhưng mà vô duyên đi đắc tội với người như vậy, hơn nữa những người này có thể thực sự có thực lực rất mạnh, luôn là không hay.

“Ngã Mễ tiên sinh, rất vui vì có thể thấy ngài nguyện ý tham gia vào lĩnh vực hiệp phòng công tác. Có điều, thứ cho chỗ bản nhân hèn lánh, cho nên hiểu biết đối với bên ngoài không được nhiều lắm, hoàn toàn không biết gì về các hạ, có thể giới thiệu một chút trước hay không?”

“À, tướng quân đại nhân.” Thiếu niên áo trắng cười gật đầu một cái: “Ta chỉ là một tiểu dong binh, vừa mới nhập đạo được 2 năm, thật sự chẳng có gì để mà giới thiệu cả.”

“Ngã Mễ tiên sinh, gần đây vùng phụ cận Tây Lâm đảo đã nhiều lần phát hiện thấy có hải tặc, vì thế, ta đã đề xuất với quân bộ để tăng cường quân đội trấn thủ vùng bờ biển. Xuất phát từ lo lắng này, ta đề nghị ngài trước tiên hãy quay lại tổng bộ quân đội xác nhận lại một lần nữa, ý ngài thế nào?” Nếu chi là một tiểu dong binh, vậy thì chẳng cần gì phải khách khí.

“Được, vậy hẹn gặp lại tướng quân các hạ.” Thiếu niên áo trắng căn bản chẳng có vẻ gì là muốn cự tuyệt, sau khi mỉm cười gật đầu thăm hỏi, liền dẫn 7 nam hải chỉ khoảng 15, 16 tuổi quay đầu bước ra khỏi đại sảnh.

“Ngã Mễ đại ca... Oái... Lại nói sai rồi, Ngã Mễ đoàn trưởng, chúng ta cứ như thế mà đi sao? Vừa rồi cái gã tướng quân gì đó kia hình như là...” Sau khi ra khỏi phủ tướng quân, 1 nam hải phía sau vội vàng hỏi Ngã Mễ.

“Ha ha, cứ gọi là đại ca đi, ta đã nói rồi, trừ khi là ở trong quan trường, nếu không thì không cần khách khí như thế, chúng ta đều là người nhà cả.” Ngã Mễ cắt đứt lời nam hải, chậm chậm nói, “Chúng ta về đế đô, lại tu dưỡng một thời gian ngắn, ta nghĩ lần sau có thể sẽ có người đến mời chúng ta quay lại.”

Phạm tử tước đang vì biểu hiện xuất sắc của mình thu được nhiều lợi ích mà đắc chí, đương nhiên hắn sẽ không biết rằng đã phạm phải sai lầm lớn.

Thời gian chuyển qua mùa xuân Ma Pháp lịch năm 3, Trì bá tước thông qua một loạt thủ đoạn cao siêu khiến cho người ta thấy thế là đủ rồi, hiểu thì dùng lý, động thì dùng tình, dụ thì dùng lợi, thu phục được hết thấy 7 tay thủ hạ đại đội trưởng cùng 25 gã trung đội trưởng.

Trên thực tế, cũng không phải là hoàn toàn thuận buồm xuôi gió.

Có 3 gã đại đội trưởng xuất thân từ danh môn tở ra cực kỳ không phối hợp, nguyên nhân chủ yếu cũng không phải là không ham tiền, một tên cũng là đồng nghiệp đại đội trưởng, vì sao lại có thể nhảy qua chức vụ tham tướng để trở thành người lãnh đạo trực tiếp của mình chứ? Dưới ảnh hưởng của loại tâm lý này quá phá, thái độ hợp tác vẫn có phần không ổn. Đương nhiên, chỉ có trong trường hợp khó khăn thế này mới cho thấy thủ đoạn cao siêu cùng với giao thiệp rộng khắp của Trì bá tước.

Sau khi đã nắm được sở thích của 3 vị đại đội trưởng này phân biệt là: tiền, sắc, chiến công, Trì bá tước mượn ô dù của quốc vương bệ hạ cùng với quân vụ đại thần Trì công tước, thông đồng với tổng bộ đề quốc quân, vì thế có 3 lượt mở tiệc chiêu đãi khác nhau.

Đầu tiên là mời vị đại đội trưởng đề cao hình tượng đứng sĩ khai cương thác thổ bảo vệ quốc gia, “Vội tài của huynh, có thể thắng đệ cả chục lần, mà hiện tại chỉ làm chức vụ đại đội trưởng, quả thực là không xứng với tài năng, thật sự là không có đất để phát triển. Người làm tướng quân, trừ Vũ huan là không thể tăng lên được, mà rời khỏi kinh kỳ, đối mặt với mấy thứ liêu tằm thường, thật chẳng khác gì mình châu chôn vùi cạn bã.” Trì bá tước tiếp theo bắt đầu ra tay thuyết pháp, bản thân hẳn vốn là một người rất bình thường, vì sao lại được đề bạt làm tướng quân? Mấu chốt là nhờ thời gian ở bộ đội biên phòng để quốc đánh giặc, mà mấy năm nay, các khu khác cơ bản là không có chiến tranh, như vậy lúc thăng quân hàm, thì chỉ có người đến từ Bắc Bộ liên bang mới có thể thăng quan, thật sự là hổ thẹn. Đương nhiên, Trì bá tước trên mặt chắc là cũng sẽ biết lộ ra chút ít biểu tình hổ thẹn: “Ta ngẫm cho rằng, vội tài của huynh, như quả được đến biên cương, như vậy mấy cái chức vụ như tham tướng, tướng quân sắp tới, thậm chí là Nguyên soái cũng chẳng cách huynh bao xa, nếu huynh nguyện ý, tiểu đệ nguyện đem tính mạng ra bảo đảm với quân bộ, để cho tài hoa của huynh có cơ hội phát triển...” Bất kể là tài hoa của tay đại đội trưởng này trên lĩnh vực quân sự có thể so với đề quốc đại ma thạch hay không, xét về mặt cơ trí, xem ra còn xa mới có thể được xếp cùng một cấp với Trì bá tước đề đảng đại bay một hòn đá nhỏ trước mắt.

Lần yến hội thứ 2 khách mời chính là đại đội trưởng mê tiền, vẫn là điệp khúc kẻ khổ bắt đầu: “Ài, ở kinh đô vẫn chẳng có gì thay đổi nha, mặc dù cũng là bá tước, nhưng mà ở trong kinh thành số lượng tướng quân, quan viên cấp cao lại quá nhiều, trông thấy một tay tử tước nhỏ nhỏ nhiều khi cũng phải xuống ngựa thì lễ, hơn nữa tất cả giám sát ngành đều ở kinh thành. Ta ở đề quốc bộ đội biên phòng làm đại đội trưởng được hơn 4 năm, trong thời gian đó vơ vét của cải trên 40 vạn, mà về đây, 3 tháng đầu chẳng những một xu cũng chẳng có, mà ngược lại còn phải tốn đến 3 vạn, thật là nhớ cái đoạn tháng ngày trời thì cao mà hoàng đế thì ở xa kia nha.” Trì bá tước khẳng định là sẽ không nói ra 40 vạn cự ngạch tài phú của mình là đến từ đám vương công đại thần đáng thương của Cáp Mễ Nhân đề quốc. Sau khi cẩn thận quan sát phát hiện ra vị đại đội trưởng háms tài kia cũng lộ ra loại cảm xúc hâm mộ, Trì bá tước lại đem đoạn hội thoại trong yến hội ngày hôm qua ra sửa chữa đôi chút: “Ta ngẫm cho rằng, vội tài của huynh, như quả cũng đến được một nơi như vậy, vậy có thể tương tượng ra cảnh tài nguyên cuộn cuộn, nếu huynh nguyện ý, tiểu đệ nguyện đem tính mạng ra bảo đảm với quân bộ, để cho tài hoa của huynh có cơ hội phát triển...” Đương nhiên, về phần Trì bá tước bản thân đã nghĩ ra kế hoạch làm thế nào để phát tài ở đề đô, chắc là cũng sẽ biết cách không để lộ ra tay bộ hạ khiến mình thấy không vừa mắt.

So với nam nhân mê tiền, yêu sự nghiệp, nam nhân háo sắc chẳng còn gì phải nghi ngờ là dễ giao tiếp nhất, lúc này, ngay đến cơm còn chưa đựng tới, chỉ sau 2 chén nước trà, Trì bá tước đã đi thẳng vào vấn đề: “Gần đây, đề quốc trung bộ thừa thải mỹ nữ, 4 trọng khu lại đang khuyết 1 chức đại đội trưởng, ta liền tiến cử với quân bộ hiền tài các hạ. Trong vòng vài năm trở lại đây, 4 trọng khu quân bị lỏng lẻo, hơn nữa có một số quan quân đề quốc cấp thấp ngụy trang làm thân quyến của quan quân, đi lừa gạt không biết bao nhiêu cô gái trong trắng xinh đẹp, thậm chí có kẻ đã cưới tới hơn 15 vợ rồi.” Nói đến đây, Trì bá tước vỗ thật mạnh xuống bàn: “Lần này, ta xin quân bộ lo liệu cho đệ đi trước đến duy trì trị an tại địa phương, ta cho rằng, tài của đệ tướng mạo có thể sánh cùng Phan An nhất định sẽ chinh đồn được quân kỳ tại địa phương, nên mới nhờ đệ sau khi tới địa phương, nhất định phải nghiêm ngặt tra xét, duy trì hình tượng quân nhân tốt bụng của chúng ta.” Một phen lời tâm huyết đã khiến cho háo sắc đại đội trưởng cảm động đến nước mắt giàn dụa, mặt hồng như hoa đào, cầm đôi tay đáng yêu của Trì bá tước, hu hu mà nói: “Sinh ra ta là cha mẹ ta, người hiểu ta cũng chỉ có bá tước, nếu ngày sau có điều gì cần tới chỗ tiểu đệ, chỉ cần một mảnh giấy, tiểu đệ cam nguyện nhảy vào dầu sôi lửa bỏng.” Mãn đêm buông xuống, đại đội trưởng sau khi rời khỏi bá tước phủ còn chưa trở về phủ mà đã trực tiếp ra roi thúc ngựa chạy tới tân nhậm sở đề chinh đồn quân kỳ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 20: Tây Lâm Quy Chúc

Trong số toàn bộ các minh quân hiền để trong lịch sử, xét về mặt sáng tạo ra tài phú cho thần tử mà nói, nếu Hồng Thạch đại đế nguyện ý xếp hàng thứ 2 thì như vậy sẽ chẳng có vị đế vương nào lại cả gan dám nói mình có thể đứng ở hàng thứ nhất cả.

Mà điều khiến cho người ta phải vô án tán dương chính là, Hồng Thạch đại đế cũng tịnh không hề lấy tổn hại lợi ích của quốc gia, của nhân dân để gia tăng tài phú cho thần tử, thậm chí là suốt những năm về sau, bất luận là loại nhân vật nào tham gia trong vở hài kịch nhân gian này, cho dù là nhân vật chính, hay là những người bị hại trực tiếp hoặc gián tiếp, cũng vẫn say sưa kể về việc này.

Lịch đại Đế vương – Hồng Thạch đại đế

Sau khi thu phục xong loạn trong giặc ngoài, bá tước đại nhân bắt đầu đem kế hoạch về quốc vương bệ hạ đưa vào hoạt động, đồng thời, Tiểu dong binh đoàn cũng chính thức di chuyển đến thủ đô đề quốc Sử Khảm Bó Lôi thành, cũng ở Thụ Ốc Tửu quán thiết lập một cái: Trường đầu giá Hồng

Thạch, mở cửa vào chiều thứ 2 hàng tuần.

Rất nhiều năm sau, một số phú thương của Sứ Khâm Bố Lôi thành vẫn còn hoài niệm về tràng cảnh náo nhiệt phi phàm khi ấy: dưới đài ngồi chật kín các bậc quyền quý, thương nhân đến từ khắp nơi trên cả nước, chày gỗ trên tay vị đầu giá sư trang nghiêm không ngừng hạ xuống, các vật phẩm đặc hiệu cho việc đại sự của bản thân cùng với con cháu không ngừng được bán ra.

Ngay lúc đó tại đế đô, câu chào hỏi của đám phú thương đã biến thành:

1 “Hôm nay người quất thế nào?”

2 “Hôm nay cháo râu rồng vị thế nào?”

3 “Nếu muốn thận không bị mệt thì còn cần cả... của Hồng Thạch nữa.”

Thiên hạ cũng chẳng có cái bọc nào bọc hết được kim, mặc dù Tri bá tước một tay đã khống chế được hết lực lượng quân sự tại kinh kỳ, nhưng vẫn không thể giữ được bí mật 100%. Mãi đến nửa năm sau có 1 vị hầu tước ở trong thư phòng tâm tình đại kể phát triển đế quốc cùng Hồng Thạch đại đế, lúc sắp về hầu tước bèn cẩn thận nhặt nhạnh mấy sợi tóc còn vương trên đất kẹp vào ngón giữa, nhưng Hồng Thạch đã hoàn toàn chứng kiến được cảnh tượng đó.

Tới khi biết được nguyên do mọi sự tình, Hồng Thạch không khỏi rơi vào cảnh tự trách sâu sắc: Vì sao lại đi tin vào khuôn mặt tươi cười của bá tước chứ? Vì sao lại không đi sâu phân tích tại sao gần đây thiên hạ lại thái bình, cho tới giờ vẫn chẳng thấy kẻ hay gây chuyện thị phi có động tĩnh gì chứ? Cho dù là đế vương, cũng chẳng thể cam đoan 100% không phạm phải sai lầm gì. Lập tức cho truyền bá tước vào báo cáo.

Trên thực tế, vừa từ hiện trường đầu giá tại Thụ Ốc Tửu quán trở về phủ công tước, Tri bá tước đã sớm có chuẩn bị, cũng đã soạn xong xuôi một cái lý do đường hoàng.

Lúc ấy từ đằng sau Hồng Thạch đại đế có mấy tên nội thị bỗng ló đầu ra, lần này giao phong là do Tri bá tước dẫn đầu khởi xướng công kích, mà Hồng Thạch đại đế vốn đang chuẩn bị khởi binh vẫn tội nhưng sau khi phải một mối ứng phó, cuối cùng không thể không cắt đất cầu xin tha thứ.

Để giữ gìn thể diện cho đại đế, đám thị vệ chỉ đại khái nói qua loa. Tri bá tước vừa đến liền bề ngay ra việc trong khi mình thủ vệ biên cương, có rất nhiều đồng chí chết trận sa trường. Sau đó lại đem chuyện mình gia nhập Tiểu dong binh đoàn đưa ra, ngay khi Hồng Thạch đại đế chuẩn bị hỏi tới cháo râu rồng, Tri bá tước lại đem đề tài dời đến cuộc sống gian nan của cô nhi quả phụ hậu duệ những người lính chết trận sa trường tại Băng Chi bảo lũy.

Nếu như Hồng Thạch đại đế không phải là một thánh hiền quân vương thì thôi, như vậy cũng sẽ không bị những lời này của Tri bá tước đá động đến; có điều Hồng Thạch chẳng những thánh hiền, lại còn có tâm địa Bồ Tát, chẳng những có tâm địa Bồ Tát, lại còn lễ tạ thần ý tự trách là mình không hoàn thành chức trách của một vị đế vương tốt, nếu có người nào tại hiện trường mà biết hành động ý vào yếu điểm này của Tri bá tước, tất sẽ không thể ngăn nổi việc Tri bá tước bỏ đá xuống giếng.

Bá tước đại nhân thẳng một lèo nhắc đến việc Tiểu dong binh đoàn tại Băng Chi bảo lũy tổng cộng thu dưỡng 374 gia đình chiến sỹ tử trận, trong đó người già 102 người, phụ nữ 386 người, nhi đồng vị thành niên (dưới 16 tuổi) 458 người, tổng cộng là 946 người. Dựa trên việc mỗi người mỗi tháng cần 4 kim tệ sinh hoạt phí cơ bản, như vậy cần phải có 4000 kim tệ, 1 năm cần tới 40000.

Nói thật thì, Hồng Thạch đại đế ở trong cung lâu ngày, đối với giá cả hàng hóa trong dân gian chẳng biết tí gì, tạm thời bất luận là tại Băng Chi bảo lũy có dùng hình thức bán sỉ để nuôi sống 1000 người hay không thì mỗi tháng mỗi người đều cần tới 4 kim tệ, Hồng Thạch đại đế tuyệt đối sẽ không biết một sợi tóc của mình ở chợ giá trị cũng đã đủ để nuôi sống 20 người rồi.

Dưới tình huống người nâng đao ta dâng thịt như vậy, căn bản là chẳng cần phải đàm phán, kết quả đàm phán cuối cùng là, dựa theo phương thức quản lý của đế quốc đối với dong binh đoàn, phạm là dong binh đoàn chính thức trên 200 người, có thể tiến hành quản lý đối với 1 cái thôn nhỏ; nếu quy mô trên 1000 người, có thể tiến hành quản lý đối với 1 cái thành trấn; 50% thu nhập từ thuế của thành trấn bị quản lý trực tiếp được chuyển cho dong binh đoàn, hơn nữa dong binh đoàn có nơi kinh doanh, quyền lợi mật dịch, Hồng Thạch đại đế nguyện ý đem quyền quản lý 1 cái thành trấn để đổi lấy quyền lợi được tự do rụng tóc và thay quần áo của mình. Còn sự lựa chọn của Tri bá tước thì là Tây Lâm đảo.

Sau khi liên lạc với Ngã Mễ, Tri bá tước hé lộ 3 nguyên nhân vì sao lại lựa chọn Tây Lâm đảo:

1/ Ông nội của Ngã Mễ từng đề xuất, tại vùng duyên hải của đế quốc có một loại Cuồng thú có thể trở thành tọa kỵ của kiếm sĩ, mà Tri Hàn Phong đối với việc Ngã Mễ không có tọa kỵ vẫn canh cánh trong lòng;

2/ Tây Lâm đảo nhìn thì có vẻ không lớn, nhưng bởi vì có ngư trường phong phú, nếu đem thông thương mà nói, không thể nghi ngờ gì là sẽ trở thành một viên minh châu của vùng duyên hải, cực kỳ có tiềm lực để tăng giá trị;

3/ Đảo còn có chỗ tốt của đảo là người bình thường không muốn tới quấy rầy, như vậy có thể làm tiểu Hoàng đế một phương.

Mặc dù, Ngã Mễ vô cùng tiếc nuối không thể tiếp tục thông qua bán đầu giá để thu hoạch lợi ích lớn hơn nữa, nhưng đạo lý không thể tát ao bắt cá vẫn còn hiểu được, ngoài ra, nếu quản lý Tây Lâm, có thể đem cô nhi quả phụ từ Băng Chi bảo lũy tới đó, Tây Lâm không khí ôn hòa, khác xa so với thời tiết lạnh lẽo của Băng Phong đại lục. Cho nên vô cùng hào hứng đáp ứng việc này.

Mà vừa vặn đúng lúc này, Ba Nhĩ Ba Tư cũng dẫn 20 gã thiếu niên vừa mới 16 tuổi tới phủ công tước.

Một năm trước, Tiểu dong binh đoàn tại Băng Chi bảo lũy có thu lưu tổng cộng 458 thiếu niên dưới 16 tuổi, cùng với khoảng 123 thiếu niên tầm 16~18 tuổi. Bắt đầu từ lúc này đều do Ba Nhĩ Ba Tư một mình chăm sóc, sau đó, Long cũng rời khỏi quân chức để tới chăm sóc, hơn nữa còn dùng số tiền lớn mà Ngã Mễ để lại mời 2 vị trưởng lão của Thần Thánh giáo đình cùng 1 ma pháp sư lưu lạc đến giáo dục cho đám cô nhi này.

Biện pháp giáo dục là rất đơn giản, cơ bản là noi theo hình thức giáo dục của Trì Hàn Phong đối với Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn ngày trước, sáng sớm là chạy bộ -- mặc rất ít quần áo để chạy bộ, sau khi trở về thì đôn củi, buổi chiều chia ra kiểm sĩ, ma pháp sư, mục sư để huấn luyện riêng.

Cuối năm sau, Tiểu dong binh đoàn trừ một vị Phó đoàn trưởng ở bên ngoài vẫn hay làm xằng làm bậy lệ thuộc trực tiếp vào bộ đội ra, phân bộ tại Băng Chi bảo lũy rốt cuộc đã có nhánh dong binh đoàn đội đầu tiên của mình – do 170 thiếu niên 16 tuổi lập thành. Quy mô to lớn như thế, khiến cho một vài thôn xóm nhỏ ở vùng phụ cận bắt đầu tìm đến xin bảo hộ, nguyện ý đem nộp một ít kim ngạch phí dụng, đổi lấy việc Tiểu dong binh đoàn có thể phái người thường trú, cũng để bảo hộ cho thôn xóm tránh dã thú tập kích.

Đang lúc Ba Nhĩ Ba Tư phát sầu vì chuyện miếng ăn sạt núi thấy có người tới cửa mua bán, không để ý mức giá mà đối phương đưa ra chênh lệch quá lớn so với bảng giá của dong binh đoàn Cấp A, lập tức nhận luôn. Sau đó, đem chuyện này giao phó cho Long, đích thân dẫn 20 đệ tử đắc ý tới triển lãm thành quả với đội trưởng.

Lúc này, việc tiếp nhận công tác Tây Lâm liền rơi xuống người Ngã Mễ, vốn ban đầu là định Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên, Hoắc Ân Tư bọn họ cùng đi, nhưng lại bị Trì bá tước cự tuyệt, Trì bá tước cho rằng chuyến này chỉ cần một mình Ngã Mễ là đủ rồi, những người khác tranh thủ khoảng thời gian này mà chăm chỉ khổ luyện, cũng không cần phải đi đồng người như vậy. Như vậy, Ngã Mễ đành mang theo mấy đứa trẻ mồ côi của những người đã từng cùng phụ thân hắn chiến đấu đến Tây Lâm.

Hành trình đến Tây Lâm không thuận lợi, ngay từ đầu đã chắc chắn là như thế. Việc không để cho Trì Ngao Thiên cùng Đại Thanh Sơn đi vốn cũng đã nói lên rất nhiều điều, bất luận là mang con rồng nào đi cũng lập tức sẽ khiến cho người khác chú ý, nếu Trì Ngao Thiên nói ra dòng họ của bản thân, như vậy sẽ làm lộ hết thảy; cứ theo lệ thường, sẽ phái một người của đế quốc quân bộ đi theo, lần này cũng miễn; ẩn đóng phía dưới cũng không phải là đại án của Trì công tước, mà là án riêng.

Đương nhiên, hết thảy những điều này Ngã Mễ đều không để ý tới, đối với thiếu niên thời đại Dong binh vương mà nói, là những người cực kỳ thích ứng trong mọi hoàn cảnh, bất luận là trong hoàn cảnh nào cũng có thể hoàn thành mục đích của chính mình. Cho dù là có 1, 2 người đang vừa ngấm nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của hắn vừa âm thầm bàn tính một ít âm mưu quỷ kế.

“Lúc này đối với hắn lại là một lần khiêu chiến, Sư Tử hà tướng quân chẳng lẽ lại không đem bắt hắn lại à?” Có kẻ nào đó vừa mới thò đuôi chồn ra chúc tết gà con – chẳng hề hào tâm nói.

“Không việc gì đâu, hắc hắc, người tin rằng hắn sẽ chịu thiệt chăng?” Một gã thanh niên đứng bên cạnh nói: “Tuổi trẻ thật là tốt, có thể ném thử thất bại vô số lần, hơn nữa vĩnh viễn không cần lo lắng mất đi mục tiêu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, bọn chúng hiện tại giống như những con gà con chuẩn bị từ trong vỏ trứng chui ra, ngàn vạn lần không thể giúp bọn chúng đập vỡ vỏ quả trứng được, nếu không nhất định sẽ từ vong.”

“Rất đúng, rất đúng, tựa như lúa mì vụ đông lại này mằm vào mùa thu vậy, thời điểm mùa thu nhất định không thể tùy tiện khiến cho tiểu mạch lớn lên, thậm chí không tiếc kéo cối xay ra đè xuống đất, đem mấy loại lục nha vừa chồi lên khỏi mặt đất này đè chết, như vậy mới có thể giúp cho bộ rễ bên dưới càng thêm khỏe mạnh.”

Hai người nhìn nhìn nhau, đều thấy được nụ cười hồ ly trên khuôn mặt đối phương.

Ngã Mễ là một người cực kỳ không có khái niệm đối với tiền tài, vừa vặn gần đây trên đầu cực kỳ dư dả, mang theo 8 tiểu huynh đệ vừa đi vừa du ngoạn, thấy thứ tốt liền mua cho các huynh đệ, trên người mang theo 200 kim tệ, lúc tới Tây Lâm đã tiêu mất hơn 120 rồi, mà đám thiếu niên dong binh lần đầu tiên xa nhà này, vốn mất đi phụ thân cuộc sống là cực kỳ gian khổ, lúc này để vị thể huynh này bù đắp lại, còn chưa tới Tây Lâm, đã thay đổi toàn bộ quần áo mới, ngay cả bộ kiêu cũng đổi thành song thủ đại kiếm mới tinh. Nếu không phải Ngã Mễ mỗi ngày buổi sáng vẫn như cũ từ rất sớm đã dựng mọi người dậy luyện công buổi sáng cùng với vật luyện huấn luyện kiếm kỹ cơ sở, quả thực là một vị đại ca hoàn hảo.

Đối với việc Phạm tử tước cự tuyệt, Ngã Mễ bình tĩnh đến dị thường, cơ hồ cùng các huynh đệ vẫn như cũ lấy tâm tình du sơn ngoạn thủy chậm rãi về tới Sư Khâm Bố Lôi, thấy Trì bá tước tiến đến nghênh đón chỉ nhận nhạt nói vài câu: “Lần này đùa không tẹt, tay tướng quân đại nhân kia còn nói muốn thương lượng thương lượng, Trì thúc thúc, chúng ta chỉ bằng tiếp theo lại mở đấu giá hội a, đề nghị phải làm quy mô lớn hơn một chút, hơn nữa đưa ra khái niệm một lần cuối cùng, như vậy hẳn là có giá cả tốt.” Nói xong liền mang theo một đám tiểu huynh đệ đi tìm Trì Ngao Thiên bọn họ để tỷ thí.

Phát triển sau đó tất cả mọi người có thể đoán trước được, Trì bá tước tiếp tục gắng chế tạo thanh thế, sau khi lại làm 3 lượt “Hồng Thạch đại đấu giá tuyệt bản lần cuối cùng”, Hồng Thạch đại đế không thể không lại hỏi đến việc này, khi hắn được biết là một tướng quân nho nhỏ vì một cái Tây Lâm nhỏ lại khiến cho mình dưới một tình huống cực kỳ bí ẩn gì đó không thể không bị mọi người bình luận rõ như ban ngày, cảm tình của hắn bị tổn thương là điều có thể hiểu được. Đương nhiên, với tài đức cùng sáng suốt của Hồng Thạch đại đế, còn chưa đến mức chỉ vì một vài việc nhỏ trong nhà lại đi bỏ cũ thay mới một vị tướng quân, nhưng hắn lại thông qua một phương thức cực kỳ bình thường, dùng thủ đoạn cực kỳ bình thường khiến cho quân bộ lập tức hạ đạt lệnh đốc thúc cực kỳ nghiêm túc.

Suốt mấy đêm liền, đương thời một vị hầu tước quân vụ thứ trưởng khác vì mệnh mua bị bắt chạy liên tục 5 ngày 5 đêm tới phủ tướng quân Sư Tử hà nhấn giục mệnh lệnh, chẳng có gì khó lý giải cho việc hắn vừa trong lòng ân cần thăm hỏi toàn bộ người nhà Phạm tử tước vừa dùng đôi giày da đã bẩn tới mức không thể bẩn hơn ân cần thăm hỏi cửa lớn của phủ tướng quân cùng với quân sĩ mở cửa.

Tuy rằng không tiện giải thích chân tướng sự tình cùng với Phạm tử tước, nhưng nét mặt xanh mét của hầu tước đại nhân đã biểu lộ bão táp sắp xảy ra,

hầu tước đại nhân còn nói lại một câu: “Ta lấy mệnh lệnh của Quốc vương bệ hạ cùng với quân bộ lệnh cho người phải lập tức mời Tiểu dong binh đoàn đến quản lý Tây Lâm, từ giờ trở đi, lấy phút mà tính toán hiệu suất làm việc của người!” Nói xong, hầu tước đại nhân trực tiếp đến dịch trạm cấp cao trong phủ đệ chuẩn bị cho quan viên để nghỉ ngơi.

Mà mãi đến lúc Phạm tử tước đích thân dẫn đội đang đêm kiên trì chạy về để đồ, mới thu được tư liệu trực tiếp về Tiểu dong binh đoàn, bất luận là Thần thánh long kỵ sĩ hay là Tử linh long kỵ sĩ hay là sự kiện quần lót của Hồng Thạch, đều khiến cho hắn cảm thấy lạnh cả người, đương nhiên, khi hắn được biết đế quốc tam đại danh môn Tri gia là người chống đỡ trực tiếp ủng hộ cho Tiểu dong binh đoàn, thì lại càng biết rằng mình đã gây ra họa lớn, lúc này nhớ lại mới thấy nụ cười của vị học giả thiếu niên kia có lực sát thương lớn đến cỡ nào.

Sau cùng, Phạm tử tước dùng thủ đoạn như thế nào để mời Tiểu dong binh đoàn của Ngã Mễ quay lại Tây Lâm, bởi vì cả 2 bên đều tận lực che giấu quá trình trong đó, nên bên ngoài căn bản là không thể biết được. Có điều sau này, khi các quý tộc đế quốc đến nhà báo phỏng Phạm tử tước, tới lúc dùng cơm trưa tại Phạm gia, mới kinh ngạc phát hiện ra một nhà lớn nhỏ mấy chục miệng ăn thế mà lại chỉ ăn uống qua loa cho qua ngày, hơn nữa dưa muối cũng đều là phân phối theo đầu người. Lúc ấy khi đại bộ phận đế quốc quý tộc đem chuyện nhà Phạm tử tước thế nào mà lại đem cháo ngao ăn buổi sáng ra ướp lạnh, tiếp theo dùng dao cắt thành từng khối để đến tối có thể ăn cho đỡ đói làm đề tài câu chuyện để nói chuyện phiếm sau bữa ăn, đều cho rằng Ngã Mễ là cáo mượn oai hùm, nương tựa uy phong của Tri gia để đùa bỡn một phen. Sau nữa, có sự đến từ Cấp Mễ Nhân vương quốc lại càng ngày càng nhiều, người đương thời biết được có mấy vị long kỵ sĩ bá tước, hầu tước tương tự cũng bị Ngã Mễ giết qua một lần đến nỗi còn chẳng có cháo ngao mà ăn cho qua ngày, mới không thể không một lần nữa nhận định lại chỗ lợi hại của thiếu niên này.

Ma Pháp lịch ngày 2 tháng 3, Tiểu dong binh đoàn sau muôn vàn lần khách khí tìm mọi cách chối từ, đến lúc Phạm tử tước chỉ còn mỗi mái nhà tranh, nước mắt giàn dụa mới chịu lệ nhận lời mời đến Tây Lâm trấn, mà Tây Lâm, bắt đầu từ ngày này cũng dần dần trở thành thành thị nổi danh nhất tại Ma Pháp lịch từ trước tới nay.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 21: Ma Kiếm Cuồng Thử

Đời sau, cứ vào ngày 8 tháng 2, người khắp 4 đại lục lấy kiếm làm vũ khí chủ yếu chỉ cần có thời gian, đều bỏ thì giờ ra để đến một tiểu trấn thuộc vùng hải khẩu thuộc Sur Từ hà, Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, có tên là Tây Lâm để tham gia nghi thức tế kiếm hàng năm.

Nghe nói, cứ vào ngày này hàng năm, những thanh kiếm nhỏ có khắc hình đầu Dong binh vương Ngã Mễ theo tỷ lệ 1/10 của Băng Nhận có thể bán ra trên 5 vạn chiếc.

Ma Pháp lịch ngày 8 tháng 2 năm 3, Tiểu dong binh đoàn chính thức đặt chân đến Tây Lâm đảo, bắt đầu từ ngày này, kiếm từ một vũ khí mang tính phụ trợ đã trở thành vũ khí chính thức của cả trăm binh lính. Mà đúng là bởi vì có Dong binh vương Ngã Mễ chính trực, vô tư phủ khắp thiên hạ cả đời sử dụng kiếm đã tạo thành Vũ Đức đại danh từ cao thượng.

Chính tại hòn đảo nhỏ này, chức nghiệp kiếm sĩ đã được phân ra thành đại kiếm sĩ, trợ kích song thủ kiếm sĩ, cuồng thử đại kiếm sĩ, ma kiếm sĩ 4 đại chức nghiệp.

Dong binh vương truyền kỳ

Ma Pháp lịch ngày 8 tháng 2 năm 3, Tiểu dong binh đoàn lúc ấy đặt chân lên Tây Lâm đảo vốn chưa có tiếng tăm gì tổng cộng có 25 người, gồm có: Dong binh vương Ngã Mễ, Thần thánh long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn, Hắc điện Long vương Trì Ngạo Thiên, Cuồng nộ ái nhân vương Hoắc Ân Tư, Từ linh tướng quân Ba Nhĩ Ba Tư cùng với 20 thiếu niên dong binh.

Nghe đón bọn họ chính là 1 tiểu đội kiếm sĩ nguyên trú đóng tại Sur Từ hà, 200 kiếm sĩ dưới sự dẫn dắt của tiểu đội trưởng bước ra nghênh đón —— Đương nhiên, đây không phải là bản ý của bọn họ, dựa vào cái gì lại phải đi nghênh đón một lũ nhóc cơ chứ? Nếu không phải là vì bị tướng quân phòng thủ khu vực áp bức, thì đã sớm quay lại doanh trại ngủ rồi.

Đây là cái loại lính gì vậy? Là một lão binh đã ở trong quân ngũ 15 năm, Ba Nhĩ Ba Tư lập tức nhú mày lại. Căn cứ theo tư liệu về binh lính mà Phạm tử tước giao phó, chia đều tuổi đại khái cũng khoảng chừng 25, đương nhiên, nếu đem 100 lão binh 40 tuổi cộng thêm 100 thiếu niên binh lính 15 tuổi chia đều mà nói, con số này là cực kỳ chuẩn xác. Gió biển mang theo mùi tanh của nước biển thổi vào nhưng cũng không thể che lấp được mùi tanh tươi từ người bọn lính vốn không tắm đã lâu. Dựa theo quy củ nghi thức hoan nghênh của quân đế quốc, “Tất cả binh lính 2 tay nắm trường kiếm tuyệt bạch chếch 45° uy nghiêm mà đứng.” Trên thực tế, đám lính này cũng làm không sai, trường kiếm cũng chếch 45°, có điều dường như không phải là nắm mà là chống kiếm, tuyệt bạch? À, nếu thường xuyên ngâm nước biển làm cho trên thân kiếm trắng bóng một mảng muối đóng cặn thì cũng coi như là tuyệt bạch.

Ngã Mễ sắc mặt thật ra rất bình thản, khóe miệng vẫn duy trì nụ cười như cũ, tựa như trước mặt toàn là võ sĩ tinh nhuệ nhất thiên hạ vậy, hắn cũng không mất nhiều thời gian, phát phát tay với đám binh lính, để cho bọn chúng giải tán đi, chỉ giữ lại chánh phó tiểu đội trưởng cùng với khúc trưởng, du kích. Trên thực tế, trong đội quân này, cũng chỉ có những người này là đang ở độ tuổi 35 tráng niên.

Trên đảo có khách sạn chứ? Vị phó tiểu đội trưởng này dẫn theo Ba Nhĩ Ba Tư thúc thúc đi bao hết tất cả các khách sạn, binh lính bắt đầu từ tối hôm

nay sẽ ở khách sạn, bảo trì vệ sinh. Một vị tiểu đội trưởng sẽ dẫn Hoắc Ân Tư đi xem doanh địa, hôm nay sẽ kiểm thị mộc và mua vật phẩm cần thiết, bắt đầu từ ngày mai, trừ buổi sáng từ 5:00~9:00 là thời gian luyện công ra, toàn bộ thời gian còn lại sẽ dùng để sửa chữa doanh địa. Đương nhiên, để cam đoan ngày mai tất cả mọi người có thể rời khỏi giường đúng giờ, ta sẽ mời một bác thời kèn giới nhất tới đây cho mọi người.” Nói xong, Ngã Mễ ý bảo Tri Ngao Thiên đem theo Tiểu Hắc bay lên trời rồi hướng xuống dưới, cũng ra hiệu cho Tiểu Hắc làm mẫu gầm 2 tiếng: “Grừ —— ừ, Grào —— ào.” Trên Tây Lâm đảo chưa từng có âm thanh nào lại lớn đến như thế, tất cả mọi người đều ngừng công việc hiện tại ngẩng đầu lên nhìn con quái thú khổng lồ, dĩ nhiên là ghen ghét nhìn trân trời.

“Ha ha, người thời kèn này thích nhất là dùng miệng liếm láp những kẻ ngủ dậy muộn.” Ngã Mễ chậm chậm chập chập nói. Trên miệng hắn ý cười càng thêm phần nồng hậu, hiển nhiên là rất hài lòng với hiệu quả này. Tiếp theo, cùng với đám đội trưởng sơ bộ thiết kế kế hoạch luyện công buổi sáng trên quảng trường, rồi để tất cả các cán bộ về thông báo lại cho binh lính.

Bất luận là trạng thái chiến đấu của Tử linh long như thế nào, xét về góc độ dọa người, so với Lục Nhi thì còn mạnh hơn nhiều. Tất cả binh lính mục kích uy phong của Tử linh long xong đều để lại ấn tượng sâu sắc, sáng sớm ngày hôm sau tập luyện rất đúng giờ.

Nhiều tiền thì dễ làm việc, đây là một chân lý cố định.

Đám binh lính trường kỳ ăn không đủ no, ở không đủ tốt, đột nhiên có thể được ăn ngon miệng, được ngủ trên giường thoải mái, thân thể được bổ sung thêm rất nhiều lực lượng. Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả binh lính đều đúng giờ rời giường, dưới sự dẫn dắt của các ngũ trưởng, bắt đầu huấn luyện, một điều chưa từng có từ trước tới nay. Tiếp theo là bữa điểm tâm thơm ngào ngạt, sau khi rèn luyện thể lực đầy đủ, sẽ cực kỳ thêm ăn, bọn lính sau khi ăn điểm tâm xong bắt đầu san bằng doanh địa cũ, một lần nữa bắt tay vào công việc kiến thiết.

Án chiếu theo cách lựa chọn binh lính của đế quốc, những binh lính tốt nhất được tuyển vào trường thương doanh, binh lính loại trung bình thì vào cung tiền doanh, binh lính kém cỏi nhất mới phải vào kiểm sĩ doanh. Hơn nữa kiểm sĩ doanh chưa từng có cơ hội tiến ra chiến trường, chủ yếu là bồi thực lực quá kém.

Vừa cùng huấn luyện chung với bọn lính, vừa cẩn thận quan sát biểu hiện của bọn chúng, Ngã Mễ đối với đám bộ đội này tương đối hài lòng.

Đế quốc khi chọn lựa binh lính đều tiến hành kiểm tra một cách nghiêm ngặt, cho nên tố chất binh quân đều rất tốt. Mà binh lính gia nhập kiểm sĩ doanh chủ yếu là bởi vì thể trạng có hơi thấp, không thể xứng đôi với trường mâu cao lớn, cho nên chưa nói gì tới việc sử dụng trường cung, đã bị đào thải xuống dưới, bất quá, điều này lại tương đối thỏa mãn nhu cầu riêng của Ngã Mễ.

Hai tuần sau, nhìn lại biểu hiện của đám binh lính huấn luyện được ăn ngon mặc đồ tốt, đã không thể nào làm cho người ta liên tưởng lại cảnh tượng khi vừa mới lên đảo nữa. Là chủ quản quân sự Tây Lâm đảo, Ngã Mễ tiến hành công tác nhân sự lần thứ nhất: Tất cả binh lính ngoài 35 tuổi cùng rời khỏi quân chức, trừ bộ phận chuyển sang hóa đầu quân ra, một số khác thì gia nhập vào Tiểu dong binh đoàn thành lập nông, ngư, mục, thương các nhóm nghề phụ, lương bổng được Tiểu dong binh đoàn thống nhất cho vay. Nguyên ý rời khỏi Tây Lâm quay lại nơi ở cũ có thể được phát phí để trở về quê hương.

Đội ngũ 200 người lập tức biến thành 132 người, mất đi gần một nửa, tiếp theo, Ngã Mễ ở trên đảo công khai treo bảng chiêu binh, khác với việc chiêu binh của đế quốc chính là, Ngã Mễ chiêu binh tiến hành dựa theo hình thức dong binh đoàn phụ phí, dựa theo năng lực của binh sĩ, mỗi binh sĩ hàng tháng có thể ổn định thu nhập vào khoảng 8~12 kim tệ, điểm này là thực sự khác biệt so với binh lính đế quốc một tháng chỉ được trợ cấp cố định 2 kim tệ, một ngư dân bình thường tại Tây Lâm đảo một tháng đánh cá thu về cơ bản khoảng 6 kim tệ, hơn nữa dong binh đoàn còn bao ăn bao ở, hơn 2000 người tại Tây Lâm trấn lập tức có trên 800 người báo danh. Sau khi trải qua quá trình chọn lựa nghiêm khắc, 120 thanh tráng niên tuổi từ 18~30 đã gia nhập kiểm sĩ doanh của Tiểu dong binh đoàn.

Rất nhanh, đám tân binh liền phát hiện ra rằng, Ngã Mễ cũng không phải định đem tất cả bồi dưỡng thành 1 loại hình kiểm sĩ. Nhóm vũ khí đầu tiên mà thợ rèn tại Tây Lâm trấn cung cấp cho Tiểu dong binh đoàn toàn là kiếm, tổng cộng có 5 loại. Những loại kiếm này rõ ràng khác với thứ kiếm (kiếm đâm) truyền thống mà kỵ sĩ thường sử dụng. Thứ kiếm truyền thống của kỵ sĩ có tác dụng chủ yếu là để đâm thẳng vào đối thủ trong khi kỵ sĩ xung phong, bởi vậy yêu cầu thân kiếm phải dài mà nhỏ, chẳng những thuận tiện cho việc đâm, hơn nữa còn giảm lực cản trong khi ngựa xung phong, chất liệu tốt nhất dùng để đúc kiếm là thép, có tính đàn hồi cao, như vậy trong lúc tiến công sẽ không bị khô giòn hay các dụng cụ phòng ngự bẻ gãy.

Trong số kiếm đưa đến, số lượng nhiều nhất chính là song thủ vô phong trọng kiếm: tổng cộng 300 chiếc, nặng 50 kg, không gia công phần lưỡi. Rất rõ ràng có thể thấy, đây là trường kiếm dùng để huấn luyện, có thể đảm bảo đủ cường độ huấn luyện cho toàn bộ binh lính trong khi huấn luyện.

Mà tất cả binh lính, đều dựa theo sự phân phó của Ngã Mễ, lĩnh trường kiếm mà bản thân mình trước kia chưa từng sử dụng. Cơ hồ trên 50% kiểm sĩ mới gia nhập đều lĩnh song thủ cự kiếm dài hơn 1.6 thước, đám chiến sĩ này trung bình chiều cao đều trên 1.8 thước, nghiệp đánh cá thủ công hàng năm đã rèn luyện cho họ phần eo rộng và khỏe, ban đầu dùng đôi tay kéo lưới để nắm song thủ đại kiếm thì cảm thấy vô cùng không thích ứng, có điều rất nhanh bọn họ đã phát hiện ra rằng hóa ra kiếm lớn như thế sử dụng lại cực kỳ đơn giản, Ngã Mễ trừ các động tác sử dụng kiếm đơn giản cùng động tác nhanh nhẹn ra, hầu như chẳng còn yêu cầu gì khác đối với bọn họ. Đám kiểm sĩ hàng ngày nắm đại kiếm lên trừ việc đốn củi ra còn mấy động tác đơn giản khác: chém xéo, chém thẳng, xoay tròn chém xéo...

Còn 50% kiểm sĩ mới gia nhập vóc dáng có phần gầy yếu lĩnh song thủ thứ kiếm tương đối dài và nhỏ. Loại kiếm này trước đây chưa từng thấy qua, do thép nguyên chất tạo thành, dài 1.4 thước, thân kiếm dài và nhỏ, nhưng ở đằng sau mũi kiếm hiển nhiên là lượng thép nguyên chất dày hơn rất nhiều so với các bộ phận khác, cho dù là song thủ kiếm nhưng cũng chẳng hề cảm thấy sức nặng truyền tới từ mũi kiếm. Ngã Mễ đối với bọn họ yêu cầu cực kỳ phức tạp, cho dù là công tác đốn củi thường lệ cũng phải tiến hành trên thuyền nhỏ giữa sóng lớn, kể cả kiếm kích sau đó cũng phải thực hiện trên thuyền đang chuyển động. Hơn nữa còn yêu cầu bọn họ tận lực dùng động tác đâm thẳng, lúc chặt chém thì phải học sử dụng sức nặng của mũi kiếm, hơn nữa ra sức dùng mắt trước để chém. Đại bộ phận kiểm sĩ đều được phát song thủ đại kiếm màu đen tiêu chuẩn dài 1.4 thước, yêu cầu đối với bọn họ còn khó khăn hơn cả 2 yêu cầu trên.

Còn có một loại song thủ kiếm đặc thù khoảng 50 chiếc căn bản là không có người dùng.

Sau khi dàn xếp ổn thỏa cho mọi người xong, Ngã Mễ để cho Trì Hàn Phong cùng với Hoắc Ân Tư chủ trì công tác huấn luyện, để cho Ba Nhĩ Ba Tư dẫn theo 10 thiếu niên dong binh quay về đế quốc Bắc Bộ liên bang, đem toàn bộ thiếu niên dong binh trên 14 tuổi đến Tây Lâm đảo tham gia toàn thể huấn luyện vào mùa xuân tháng 2 Ma Pháp lịch năm 4, còn những thiếu niên dưới 14 tuổi thì tiếp tục ở lại băng thiên tuyết địa tận dụng hoàn cảnh ưu đãi trời cho để rèn luyện thể chất.

Sau khi an bài ổn thỏa tất cả mọi chuyện, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn lên đường tìm kiếm Cuồng thú.

Cuồng thú là một loại ác điều không lồ sống quần cư sinh hoạt tại vùng ven biển, 2 cánh Cuồng thú triển khai ước chừng 2.5 thước, lớn hơn một chút thì được gọi là Lôi thú với 2 cánh triển khai ước chừng 3 thước. Cuồng thú cao đại khái chừng 1.5 thước, bộ lông màu nê dính sát trên người, bởi vì thường xuyên tắm rửa nước biển, cho nên trên bộ lông chim thủy chung có một tầng dầu trơn màu bạc, kể cả trời mưa cũng có thể phi hành bình thường. Cuồng thú chỉ có lông ở trên đầu là màu trắng, đôi mắt nâu có thể nhìn thấu sự vật ở cách xa 10 km. Cuồng thú dựa vào mỏ cùng với móng vuốt để đi săn các loại cá hoặc thú nhỏ, bất luận là đối với nhân loại hay chủng tộc khác, 2 bộ phận này đều có sự uy hiếp cực kỳ lớn. Cuồng thú bởi vì hình thể có hơi nhỏ, cho nên chỉ có thể tải được người nặng từ 130~150 kg, cho nên cuồng thú kỵ sĩ có rất ít người mặc giáp, đa phần đều sử dụng bì giáp.

Huấn luyện cuồng thú cũng là một hoạt động cực kỳ vất vả, hơn nữa không thể thay thế, chiến sĩ hy vọng trở thành cuồng thú kỵ sĩ phải tự mình đi tiếp xúc cùng với huấn luyện kỵ sĩ, nếu không cuồng thú sẽ rất khó nghe theo mệnh lệnh của kỵ sĩ.

So với việc bắt được Cuồng thú, huấn luyện Cuồng thú coi như là một việc dễ dàng, bắt được Cuồng thú sống là một chuyện cực kỳ vất vả và nguy hiểm, hàng năm các hộ săn bắn cung cấp cuồng thú để điều tra cho quân đội đều giữa đêm leo lên vách núi cao vạn trượng để bắt trộm cuồng thú con, lợi dụng đặc điểm không thể nhìn thấy xung quanh vào buổi tối của cuồng thú, dùng lưới quây vào, trói thật chặt lại rồi vác lên lưng tụt xuống -- Loại việc này có tỷ lệ tử vong cực kỳ cao.

Đương nhiên, một số ít người bắt Cuồng thú còn có một biện pháp khác, thợ săn trên người khác thêm một chiếc áo toi cực kỳ nặng và rộng thùng thình —— Trước đó trên áo toi đã thấm ướt nước, kích thước của áo toi phải hoàn toàn bao trùm người thợ săn, trên áo toi dùng một thanh sắt mỏng để buộc ruột gà vào —— Trong ruột gà cũng phải xuyên sắt qua, sau đó người mặc áo toi nằm sấp trên sườn núi. Cuồng thú sau khi thấy món ruột gà mà mình thích ăn, nhất định sẽ cẩn thận quan sát xung quanh xem có bẫy rập gì không —— Nó đương nhiên không nhìn thấy thợ săn ở dưới áo toi, sau khi xác định không có gì nguy hiểm, sẽ từ trên trời bỏ xuống dùng móng vuốt quắp thật mạnh lấy đồ ăn rồi lại phóng lên cao —— Đương nhiên đây chỉ là tưởng tượng rồi, áo toi bị thấm ướt sức nặng sẽ đạt tới trên 120 kg, sức nặng này mặc dù Cuồng thú cũng có thể nâng lên, nhưng mà, trong lúc còn chưa kịp chuẩn bị, sức nặng này đủ để lòi Cuồng thú ngã ra đất, Cuồng thú ngã ra đất căn bản không có biện pháp nhả móng vuốt đã bầu chặt lấy thanh sắt ra. Lúc này thợ săn có thể chui ra dùng lưới chế trụ Cuồng thú, sau đó bắt lấy nó.

Đương nhiên, Cuồng thú là loại động vật có tính công kích rất mạnh, bất cứ loài gì bắt được cũng đều phải trả một cái giá cực lớn, ít nhất 50% cuồng thú trong quá trình bị bắt đều ra sức phản kháng mà bị ngộ sát.

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn rất nhanh tìm được một lượng lớn Cuồng thú tại vách núi đen cách bờ biển Tây Lâm đảo hơn 50 dặm, trên vách núi cao cách mặt đất 40 thước có không dưới 50 con cuồng thú nhỏ, phía dưới Cuồng thú là một lượng lớn cá cùng với hải cốt của các loại động vật nhỏ ăn còn sót lại, bốc ra mùi hôi thối. Cuồng thú bay lượn trong gió biển gào thét, như tinh linh ở trên trời.

Trong 1 túp lều nhỏ, Đại Thanh Sơn nheo mắt quan sát nhất cử nhất động của Cuồng thú, cuối cùng khẽ tai nói nhỏ với Ngã Mễ, Ngã Mễ nghe thấy rất rõ lời Đại Thanh Sơn: “Người về dẫn người tới đây đi, cho ta 3 ngày, ta sẽ bắt hết cuồng thú trưởng thành ở đây.” Mặc dù rất kinh ngạc, nhưng Đại Thanh Sơn chẳng có gì là không thể tin được cả -- Khi những đứa trẻ khác còn đang ở trong lòng cha mẹ làm nũng, Đại Thanh Sơn đã bắt đầu đi săn dã thú nguy hiểm nhất. Ngã Mễ vỗ vỗ vai Đại Thanh Sơn rồi yên tâm rời đi.

3 ngày sau, khi Ngã Mễ cùng với 57 chiến sĩ của Tiểu dong binh đoàn vừa đi vào phía dưới Cuồng thú nhai, trên trời đã không còn thấy một con cuồng thú nào bay nữa. Thật ra thì tất cả mọi người có thể thấy rõ ràng Lục Nhi đang nằm trong một cái ổ cuồng thú nhỏ, ló ra cái đầu về đây hạnh phúc chào hỏi mọi người.

Ở bên ngoài túp lều của Đại Thanh Sơn, tất cả Cuồng thú đều bị trói chặt lại, một đám bị trói dựng đứng lên như cọc gỗ ở trên vách của túp lều, xem ra tối thiểu cũng phải trên 80 con. Khác với đám cuồng thú mà quân đội bắt được chính là, đám cuồng thú này chẳng con nào thấy có vết máu trên người cả, xem ra chẳng hề trải qua chiến đấu gì đã bị bắt mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 22: Tứ Đại Chức Nghiệp

Cuồng thú kiếm sĩ là chức nghiệp hạng 2 của kiếm sĩ chức nghiệp, cũng đã tồn tại từ lâu rồi. Chức nghiệp hạng 2 này có được những ưu điểm sau: có thể nhanh chóng di chuyển phạm vi rộng, hơn nữa có thể tránh được một số bẫy rập cùng với công kích dưới mặt đất. Đa phần là được một vài dong binh cấp thấp lựa chọn.

Bất quá chức nghiệp này thực sự trở thành chức nghiệp được mọi người chú ý tới là kể từ khi Dong binh vương Ngã Mễ đem nó tổ chức

thành một binh chủng phối hợp với trường kiếm chuyên môn thích hợp với loại chức nghiệp này.

Mà sau khi binh chủng này lần đầu tiên xuất hiện ở trên chiến trường, lập tức trở thành đầu đề mới cho các binh chủng học giả, thậm chí có thể nói không hề khoa trương, binh chủng này xuất hiện đã rút ngắn thời gian chiến tranh lại một khoảng cực kỳ lớn.

Hiện đại binh chủng tương khắc Học thuyết

Mặc dù Ngã Mễ đã tưởng tượng ra Đại Thanh Sơn đã nói được thì sẽ làm được, nhưng vẫn phải hoảng sợ khi chứng kiến sự thật trước mắt: cảnh tượng hơn 80 con Cuồng thú như cọc gỗ rải rác khiến cho bất cứ ai cũng phải cảm thấy chấn động.

Đang tán gẫu bên ngoài túp lều, Ngã Mễ bèn ngo đầu vào tìm tòi, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất có thể lộn ngược lại đằng sau: một mùi hôi thối cùng tiếng kêu khe khẽ từ bên trong lều xộc thẳng ra. Lúc này, Đại Thanh Sơn hiển nhiên cũng nghe thấy bên ngoài có người tới, bèn từ trong lều chui ra. Mọi người đều nhủ này: Đại Thanh Sơn vốn luôn luôn sạch sẽ, y phục màu đen trên người lúc này lại toàn là phân chim, trên đầu còn vương cả lông chim nữa.

“Đại Thanh Sơn, không phải là người hy sinh hóa trang thành màu của cuồng thú để đi hấp dẫn chúng đấy chứ?” Ngã Mễ bật mũi hỏi, nụ cười trên mặt cũng biến thành cười khò.

Đại Thanh Sơn đặc biệt vô tội lắc đầu: “Không phải, ta đem bắt hết đám cuồng thú trưởng thành này, sợ những con non bị đói, thế là ngày hôm qua để cho Lục Nhi lôi chúng từ trong tổ ra, tổng cộng hơn 30 con, đều đang ở trong này.”

“Người làm thế nào mà bắt được chúng? Không phải là đám cuồng thú này cũng giống như lũ rồng ngọc, đều vô cùng nghe lời Lục Nhi, coi nó là lão đại đấy chứ?”

Đại Thanh Sơn trên mặt lộ ra nụ cười hàm hậu, lắc lắc đầu.

Sau khi Ngã Mễ đi rồi, Đại Thanh Sơn để cho Lục Nhi phi hành trên biển, tận lực phát ra một ít tiếng vang, khiến cho đám Cuồng thú không dám bay ra, hần đến khu chợ ở vùng phụ cận mua một ít thùng gân lộc có tính đàn hồi phi thường cùng với gà quay. Sau khi trở về, hần lại căng một sợi thùng gân lộc thật dài giữa 2 cái cây, ở giữa dây thùng buộc một con gà quay, cứ thế xoắn lại rất nhiều lần. Đám cuồng thú không dám rời khỏi tổ, đã đói bụng suốt một ngày, thấy đồ ăn lập tức không cần mạng vọt cả xuống dưới, chúng đều nghĩ rằng sợi dây kia có thể đứng lên được, hơn nữa dựa theo thói quen của chúng, đều phải đậu xuống sợi dây rồi mới ăn đồ ăn, nhưng sợi thùng co dãn 10 phần vừa phải tiếp xúc với áp lực, lập tức lún xuống dưới, sau khi đám Cuồng thú phát hiện ra có điều không ổn, động tác đầu tiên không phải là bay mà là bầu chặt lấy dây thùng, dây thùng co giãn lớn như vậy căn bản cũng không thể bám chắc được, vì thế, mỗi con cuồng thú to như vậy đều bị mắc chân vào sợi dây, hơn nữa còn sợ hãi muốn chết.

Toàn bộ họ nhà ung, mỗi khi cất cánh đều phải đập xuống một chút, nếu không chúng căn bản là không thể bay lên nổi, Cuồng thú bị treo ngược trên không trung lấy đầu ra chỗ mà đập cơ chứ, cứ như thế bị treo ngược lên. Đại Thanh Sơn cứ cách 2 giờ lại phải đi trói 1 lần, khi đó, đám cuồng thú này đều đã bị dốc đến xung huyết não rồi, vô cùng thành thực vô cùng phối hợp, đến lúc chúng nó cuối cùng bị Đại Thanh Sơn trói dặng đứng lên ở bên tường, trong ánh mắt thậm chí còn toát ra vẻ cảm kích.

“Người chết vì tài, chim chết vì ăn” những lời này là cực kỳ chính xác. Cứ việc nhìn từng đám từng đám cuồng thú bị trói gô lại, nhưng những con Cuồng thú sau đó vẫn cứ bị đồ ăn hấp dẫn rồi lại cắm đầu vào trong bẫy – Chỉ có chút khác biệt là, đám cuồng thú sau này không ngừng cất cánh, hạ xuống, cất cánh, hạ xuống, cất cánh, hạ xuống hy vọng có thể thấy rõ làm thế nào tránh bẫy rập. Bất quá trên sợi dây không phải là quá dài này có thể thử được gì cơ chứ?

Tháng 1 năm thứ 3 Ma Pháp lịch, 80 con ác điều Cuồng thú khổng lồ trưởng thành cùng với 30 con chim non được mang về Tây Lâm, đám con em mới được thu nhận đang ở trên thuyền luyện tập kiếm thuật trở thành chủ nhân mới của Cuồng thú.

Ngày 7 tháng 2 năm thứ 3 Ma Pháp lịch, 256 thiếu niên đã qua tuổi 14 cuối cùng trong vòng 1 tháng này đã từ Băng Chi bảo lũy tại Băng Phong đại lục đi vào Tây Lâm. Trong đó, đại bộ phận gia nhập đại kiếm sĩ cùng trở kích kiếm sĩ doanh, có hơn 50 nam hài cùng nữ hài có biểu hiện vô cùng tốt trên phương diện ma pháp được phân phối vào ma kiếm sĩ doanh, còn có 1 số nhỏ được phân phối vào Cuồng thú kiếm sĩ doanh.

Ngã Mễ trong ngày này chính thức tuyên bố phân công nhân sự lần đầu tiên của Tiểu dong binh đoàn.

Tiểu dong binh đoàn – Dong binh đoàn Cấp A.

Đoàn trưởng Ngã Mễ dong binh cấp A.

Phó đoàn trưởng Đại Thanh Sơn dong binh cấp A.

(Có lẽ là bởi vì nhân viên cấp dưới đều không có đẳng cấp dong binh thích ứng, bởi vậy trong việc phân công nhân viên cấp dưới, cũng không viết cấp bậc dong binh của bọn họ.)

Đại kiếm sĩ doanh (Đủ quân số tiêu chuẩn bổ trí 272 người) đội trưởng Hoắc Ân Tư.

Trở kích kiếm sĩ doanh (Đủ quân số tiêu chuẩn bổ trí 101 người) đội trưởng Trì Ngạo Thiên.

Ma kiếm sĩ doanh (Đủ quân số tiêu chuẩn bố trí 53 người) đội trưởng Ngã Mễ (kiêm nhiệm)

Cuồng thú kiếm sĩ doanh (Đủ quân số tiêu chuẩn bố trí 82 người) đội trưởng Trì Ngạo Thiên (kiêm nhiệm)

Tây Lâm đốc đạo (giám sát) Ba Nhĩ Ba Tư.

Băng Tuyết bảo lữ phân bộ đốc đạo Long.

Căn cứ theo đặc điểm của các chức nghiệp, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư, Ba Nhĩ Ba Tư chế định ra các phương thức huấn luyện hoàn toàn khác nhau.

Dong binh đoàn khác với quân đội, trừ khi là trong chiến tranh được quốc gia thuê, mới có thể mặt đối mặt giao phong chiến, cũng chỉ có dưới 3 loại tình huống sau dong binh mới có thể tham dự chiến tranh chính diện:

1/ Quân đội của một quốc gia có thực lực quá kém, không thể không mời dong binh, hơn nữa còn vùng tiền ra để thu hút người;

2/ Quốc gia trong thời kỳ khẩn cấp, thực hành chính sách toàn dân toàn quân, dong binh cũng không cần thảo luận giá để trở thành một phần của quân đội;

3/ Mời từ đại dong binh đoàn Cấp A tham chiến hoặc là dong binh đoàn có thực lực Cấp B tham chiến, dong binh đoàn hàng ngày huấn luyện có rất ít mục huấn luyện chiến tranh chính diện, hơn nữa cũng không thể tích lũy kinh nghiệm trên phương diện này, khi quân chính quy trùng kích trước mặt, cơ hồ là không thể sống sót được.

Bởi vậy, lúc Ngã Mễ triển khai kế hoạch huấn luyện, sau khi thấy toàn bộ bố cục dong binh đoàn, tất cả nhân viên trung tâm đều chấn động, trong ánh mắt toát ra nghi hoặc: chẳng lẽ Tiểu dong binh đoàn phải tham gia chiến tranh chính quy ư?

Ngã Mễ mỉm cười giải thích kế hoạch của mình: “Tiểu dong binh đoàn trước mắt tài lực không thể như quốc gia nuôi binh ngàn ngày được, chúng ta phải đi nhận nhiệm vụ khắp nơi, như vậy Tiểu dong binh đoàn mới có thể sinh tồn và phát triển không gian được. Tại huấn luyện đại quy mô nhân viên, rất khó đạt thành sự ăn ý hợp tác trường kỳ như chúng ta được, bởi vậy cũng sẽ không thể đợi bọn họ về sau trong kiếp sống dong binh hình thành đầy đủ lực công kích được, ta đã từng từ tế tán gẫu với Trì thúc thúc bọn họ về cơ chế huấn luyện của quân đội rồi, thông qua việc phân thành binh chủng huấn luyện này, sau đó lại hỗn hợp tác chiến, sẽ càng dễ dàng hình thành một loại phối hợp ăn ý đa binh chủng, việc này khác với ăn ý giữa người với người, mà được thành lập dựa trên học thuyết binh chủng tương sinh tương khắc. Thông qua hình thức này, về sau chúng ta cho dù phải đi đội ngũ chiến đấu quy mô nhỏ, cũng có thể đạt thành sự phối hợp giữa các chức nghiệp với nhau.”

Do Hoắc Ân Tư chủ yếu giám sát huấn luyện đại kiếm sĩ doanh trở thành lực lượng chiến đấu chủ lực của Tiểu dong binh đoàn, những chiến sĩ này cũng được trang bị giáp tốt nhất trong số tất cả chiến sĩ, khôi giáp chủ yếu của bọn họ đều được kết hợp giữa da và kim loại, so với khôi giáp truyền thống toàn bộ được làm bằng kim loại của bộ đội chủ chiến, mục đích hy sinh phòng ngự trực tiếp là để thu hoạch lực công kích cùng với tính nhanh nhẹn còn cao hơn, đội ngũ này sinh ra, chủ yếu là do Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn lấy cảm hứng từ cuồng chiến sĩ trong cuộc chiến với Ngâm Phong, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn không thể có được một lượng lớn cuồng chiến sĩ, nhưng mà nếu có một đội ngũ lấy dũng lực cùng với lực phá hoại làm mục đích căn bản nhất, không thể nghi ngờ gì là toàn bộ dong binh đoàn đều hy vọng đạt được. Hơn nữa binh chủng này tuy rằng không thể kỳ vọng đạt được lực phá hoại lớn như cuồng chiến sĩ, nhưng cũng tuyệt đối không cần lo lắng bị cuồng hóa như cuồng chiến sĩ. Công kích của bản thân Hoắc Ân Tư vốn không có loại khí thế liều chết, cầu sự sống từ trong cái chết, bởi vậy trong khi hấn tiến hành huấn luyện, cũng tính thuê cả cuồng chiến sĩ tới chỉ giáo.

Trì Ngạo Thiên thì chủ yếu giám sát huấn luyện trò kích kiếm sĩ doanh vốn là một binh chủng vô cùng đặc thù, binh chủng này là đích thân Trì Ngạo Thiên cực lực đề nghị sáng lập, theo lời hắn nói, bất luận là đại kiếm sĩ dũng mãnh vô cùng hay cuồng thú chiến sĩ uy phong lẫm lẫm cũng không phải là đoàn thể có đặc điểm công kích trí mạng, chỉ có trò kích kiếm sĩ mới đem việc giết người làm công cụ mục tiêu, trường kiếm dài nhỏ màu đen thích hợp công kích địch nhân trong đêm tối hoặc là những nơi bí ẩn như sơn cốc, thâm lâm – Bất luận là dong binh chiến tranh hay là quốc gia chiến tranh, thắng lợi là mục tiêu duy nhất. Trì Ngạo Thiên kiếm pháp cũng giống như tính cách, chuyên đi theo lối quỷ quái, mặc dù hắn dùng đơn thủ kiếm, nhưng sau khi hoàn thiện thêm thì cũng không khó mở rộng ra thành song thủ kiếm. Ba Nhĩ Ba Tư không quá quen thuộc với Trì Ngạo Thiên, tại trung tâm hội nghị thấy Trì Ngạo Thiên nheo mắt nói ra chuyện này, bỗng có một loại cảm giác sớn tóc gáy.

Ma kiếm sĩ doanh chỉ có Ngã Mễ kiêm nhiệm, mặc dù không khó tìm ra cao thủ ma pháp hoặc là cao thủ kiếm thuật, nhưng nếu muốn tìm ra chiến sĩ có cả 2 loại tiêu chuẩn ở mức nhất định thì lại là việc cực kỳ phí sức, đương nhiên muốn đồng thời có được sự nghiên cứu ma kiếm thuật huyền bí ở mức sơ bộ thì lại càng ít. Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn từng tính đến việc tới Từ Tâm Kiếm dong binh đoàn của A Phong mời mấy cao thủ trên phương diện này qua chỉ giáo, có điều căn cứ của A Phong ở tận Băng Chi bảo lữ, muốn đến rồi quay về ít nhất cũng phải mất 30 ngày, cho nên trước mắt chỉ có thể để Ngã Mễ kiêm nhiệm. Nếu nói trò kích kiếm sĩ là công cụ giết người, như vậy ma kiếm sĩ chính là công cụ chiến tranh ma pháp, suy nghĩ hoàn toàn khác với ma pháp sư thông thường chú trọng dùng ma pháp cấp cao thủ thắng ở chỗ, ma kiếm sĩ chú trọng đến việc trong khoảng thời gian nhanh nhất lợi dụng kiếm cùng với ma pháp để đạt thành mục tiêu, cho nên ma kiếm sĩ có rất ít người nghiên cứu ma pháp cấp cao, cho nên 1 ma kiếm sĩ có thể sử dụng ma pháp cấp 1 như vậy là đủ rồi, nếu như có thể sử dụng được ma pháp cấp 2 thì đã đạt tới cực chí, nếu 1 ma kiếm sĩ sử dụng được ma pháp cấp 3 thì sao? Ách... Vậy còn là 1 ma kiếm sĩ sao? Chỉ bằng gọi hắn là kiếm ma pháp sư thì chính xác hơn a, thời gian sử dụng ma pháp cấp 3 cũng đủ cho ma kiếm sĩ tiêu chuẩn liên tục phát ra 2 tia chớp ma pháp cấp 1 có thể gây tê liệt người rồi, sau 2 cái ma pháp tia chớp kia, xuất hiện ở trước mặt sẽ không phải là ma pháp quỷ rầy rầy nữa mà là kiếm giết người rồi.

Trước mắt tại hạch tâm của Tiểu dong binh đoàn mới chỉ có 1 người có thể bay lên trời, không ai khác chính là Trì Ngạo Thiên, cho nên nhiệm vụ huấn luyện cuồng thú kiếm sĩ cũng đẩy cho hắn. Mục đích đặt ra cuồng thú kiếm sĩ doanh của Ngã Mễ chính là dựa theo quy tắc sẵn có về lực lượng đột kích trên không trung, nếu gặp phải địch nhân có huyền thú kỳ sĩ cũng có thể chống lại được. Nhưng mà dưới ảnh hưởng của người đầu tiên đảm nhiệm chức vụ đội trưởng của cuồng thú kiếm sĩ doanh, sau khi cuồng thú kiếm sĩ trở thành một binh chủng chính thức, am hiểu nhất chính là phương diện tập kích trên không trung, nhất là nhằm vào chủ soái của quân địch để đánh lén, việc này xét trên một khía cạnh nào đó cũng khiến cho chiến tranh trở nên đa

dạng hóa hơn.

Dựa theo ý tưởng của Ngã Mễ cùng với Trì Ngao Thiên, Tiểu dong binh đoàn hẳn là còn cần phải có 1 nhánh kỵ sĩ bộ đội cùng với 1 nhánh ma pháp bộ đội, mục sư nhân số không cần quá nhiều nhưng cũng ít là không thể thiếu, bất quá trong ngắn hạn mà nói, số lượng nhân viên trước mắt là đủ rồi, nếu lại mở rộng thêm, như vậy phải có thu nhập kinh tế ổn định hơn nữa.

Từ thu nhập của Tây Lâm trấn mà xét, nuôi sống một nhánh kiếm sĩ doanh 200 người thì còn tương đối dư dả, nhưng nếu đem quy mô mở rộng tới 500 người thì khẳng định là thu không đủ bù chi, nếu không phải là tại đế quốc từng có một chút thu nhập mờ ám, Tiểu dong binh đoàn đã sớm phải đóng cửa vì kinh doanh không tốt rồi, để mau chóng đi vào ổn định, Tiểu dong binh đoàn tại một số Thụ ốc tửu quán ở các đại lục công lộ chủ yếu của đế quốc đều thiết lập phòng làm việc, mấy người phụ trách chủ yếu luân phiên dẫn các dong binh thông thường đi tiếp nhận nhiệm vụ, thông qua loại hình thức này chẳng những có thêm nhiều thu nhập, mà cấp bậc dong binh của mọi người cũng đều ổn định tăng lên.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Ngã Mễ từng ca thán với Đại Thanh Sơn: Tiểu dong binh đoàn đã rơi vào một loại tăng trưởng tuần hoàn ác tính, thu nhập đầu người càng ngày càng thấp, mà nhân số lại không ngừng tăng trưởng. Đại Thanh Sơn ngoài việc cười hàm hậu ra thì còn có thể làm được gì cơ chứ? Lúc trước quyết định “phụng dưỡng” đám cô nhi quả phụ này là quyết định của riêng Ngã Mễ, còn gì mà ca thán cơ chứ, hiện tại chẳng qua là thông qua chức nghiệp mà mọi người am hiểu nhất cùng với thủ đoạn để tiếp tục phụng dưỡng tiếp mà thôi.

Ma Pháp lịch tháng 3 năm 4, một cô gái xinh đẹp dẫn theo huyền thú của nàng đi tới Tây Lâm trấn – Sa Nhược đã hoàn thành công khóa bắt buộc tại Thần Thánh giáo đình, dựa theo sự bồi huấn của giáo đình đối với thiếu niên mục sư, sau khi hoàn thành công khóa bắt buộc, hoặc là lựa chọn tiến vào quân đội, hoặc là lựa chọn tiến vào dong binh, hoặc là lựa chọn tiến vào giáo khu tại thành thị bình thường, tóm lại là phải rời khỏi giáo đình một thời gian ngắn, bọn họ gọi khoảng thời gian này là tu hành. Một lần tu hành bình thường kéo dài trong khoảng 10 năm. Mục sư trong quá trình học nghiệp, đã xác định được chức nghiệp mà bản thân mình lựa chọn, tại sơ đẳng mục sư chức nghiệp, đại đa số mọi người lựa chọn chức nghiệp hiền giả, tiếp theo là thần quan cùng tế tự. Sa Nhược lựa chọn hiền giả, trong vòng 10 năm sắp tới, Sa Nhược phải thông qua khắc khổ tu hành, xác lập mục tiêu của chính mình, nếu nàng nguyện ý trở lại giáo đình, như vậy sẽ trở thành Thánh giả càng thêm phân gần gũi với thần linh hơn, nếu nàng nguyện ý tiếp tục ở lại dân gian làm người phát ngôn của thần, như vậy nàng sẽ được gọi là một trí giả từ bi.

Sa Nhược đem mục đích tu hành xác nhận là tại Tây Lâm trấn, sở tại của Đại Thanh Sơn, trở thành một thiếu niên dong binh của Tiểu dong binh đoàn.

Cùng năm, Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên 2 người 21 tuổi, Ngã Mễ 20 tuổi; Hoắc Ân Tư 202 tuổi (tương đương với nhân loại 16 tuổi); Sa Nhược 18 tuổi; Lâm Vũ Thường 18 tuổi vẫn còn ở lại Sứ Khâm Bố Lôi tiếp thụ ma pháp huấn luyện năm cuối. Tháng 3 năm đó, Trì Ngao Thiên tròn 21 tuổi căn cứ theo gia quy của Trì gia, chính thức có tên của mình: Trì Trường Phong (tham khảo tiêu đề của Quyển 2 Chương 4, “Trường Phong Ngao Thiên”), bất quá người của Tiểu dong binh đoàn đều đã quen gọi hắn theo tên lúc còn nhỏ là Ngao Thiên, điều này cho dù là Trì công tước cũng không thể thay đổi được.

Ma Pháp lịch tháng 3 năm 4, tại Thụ Ốc Tửu quán ven đại lục công lộ của Sư Tử hà, phòng làm việc mà Tiểu dong binh đoàn thiết lập nhận được một nhiệm vụ: hộ tống một vị nam tước từ trang viên nằm ở vùng phụ cận của Sư Tử hà tới một cái trấn nhỏ có tên là Tam Hương trấn nằm bên cạnh Tinh Linh sâm lâm thuộc cảnh nội của Thần Thánh giáo đình, bởi vì cổ chủ cường điệu lên rằng thời gian cấp bách, cho nên không thể đi trên đại lục công lộ được, phải đi qua dư mạch của Thánh Tuyết sơn, vượt qua Tang Kiền hà, băng qua Giới Lâm Đại sâm lâm rồi cuối cùng đến Tinh Linh sâm lâm. Như vậy thời gian có thể rút ngắn lại từ 17 ngày xuống còn 14 ngày, đương nhiên là chỉ dưới tình huống an toàn. Nam tước vì an toàn của bản thân, chỉ định cần dong binh đoàn từ Cấp B cho tới Cấp A tiếp nhận nhiệm vụ này, cũng nguyện ý vì thế chi ra 500 kim tệ. Lúc ấy, Ngã Mễ cùng với Hoắc Ân Tư trùng hợp đang ở phòng làm việc, đơn giản thương lượng một chút, Ngã Mễ cùng với Hoắc Ân Tư quyết định tiếp nhận nhiệm vụ này, hơn nữa 2 người còn đích thân hộ tống – 500 kim tệ đối với Tiểu dong binh đoàn đã là một nguồn thu rất lớn rồi.

Nam tước là một người tương đối dễ gần, hắn đối với lộ trình này vô cùng quen thuộc, điểm này thực sự là ngoài mong đợi, dọc đường đi cơ hồ là không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào cả, đường xá bình an cho tới cuối cùng vì Hoắc Ân Tư ngượng ngùng tìm nam tước đòi tiền, nên rốt cuộc không thể không làm phiền đội trưởng đại gia tự mình ra tay.

Sau khi cùng nam tước chia tay, Ngã Mễ cùng với Hoắc Ân Tư chuẩn bị đến dịch trạm để đi xe ngựa đến đại lục công lộ gần nhất, sau đó lại đi bộ về đế quốc. Cán sự của dịch trạm nói rằng chuyến xe ngựa gần nhất là vào 6:30 chiều, thấy sắc trời vẫn còn sớm, Ngã Mễ đề nghị đầu tiên cứ đi ăn cơm đã. Ngánh ăn uống tại tiểu trấn xem ra là tương đối phát đạt, ngay đằng trước dịch trạm đã có rất nhiều quán ăn rồi, Ngã Mễ chỉ vào một quán ăn tương đối lớn và rất sạch sẽ ở trước mặt, nói: “Đi nào, ta mời khách, sang tửu điểm có tên là ‘Thực Vi Tiên’ kia đi.”

Có lẽ là vì ở bên cạnh Tinh Linh sâm lâm, cho nên người phục vụ tại tửu điểm đại bộ phận là sâm lâm tinh linh, ra mở cửa là một tinh linh nữ hài có phần mũm mĩm xinh đẹp trong giới tinh linh, trên khuôn mặt tròn tròn lộ ra vẻ nhiệt tình tươi cười, nụ cười tươi tắn thế này là thứ mà các nữ hài của nhân loại lớn lên ở thành thị không thể có được, “Hoan nghênh đến với Thực Vi Tiên.” Nàng đẩy cửa tiếp đón Ngã Mễ cùng với Hoắc Ân Tư tiến vào khách sạn.

Bọn họ tìm một chỗ ngồi dựa vào cửa sổ rồi ngồi xuống, có lẽ còn chưa đến giờ mở cửa chính thức, trong tửu điểm cũng không có nhiều người, chỉ có 3, 4 bàn có khách, tại một chỗ ngồi tựa vào cửa sổ tương tự còn có 1 bàn khách nhân, là 2 nam hài tuấn mỹ cùng với 1 cô gái tóc dài màu vàng, hiển nhiên bọn họ cũng là dong binh, bên cạnh chỗ ngồi của nam hài có gác một thanh trường kiếm, cô gái lưng quay về phía Ngã Mễ bọn họ, bên người nàng bắt ngờ lộ ra một thanh ma pháp trường màu lam.

Cô gái tóc vàng nghe thấy có khách mới đến ngồi ở đằng sau mình, nhin không được quay đầu lại nhìn một chút, vẻ xinh đẹp của cô gái nọ khiến cho Ngã Mễ cùng với Hoắc Ân Tư không thể xem nhẹ động tác nhỏ bé này. Xuất phát từ dong binh lễ nghi, bọn họ hướng tới 2 nam hài cùng cô gái tóc vàng xinh đẹp kia gật đầu thăm hỏi, 3 thiếu niên cũng mỉm cười hướng bọn họ gật đầu. Trong nháy mắt này, Ngã Mễ cùng với Hoắc Ân Tư đều hơi sững sờ: 3 người này trên bề ngoài đều có thêm một con phi long màu vàng.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 23: Tình Yêu Sét Đánh

Lịch sử trường hà tại mùa xuân Ma Pháp lịch tháng 3 năm 4 bị khuấy động bởi một hòn đá nho nhỏ, nếu xét trên thế thái muôn trùng sóng dữ của trường hà mà nói, hòn đá này chỉ nhỏ bé tới mức không đáng kể. Nhưng nó đã hoàn toàn đập vỡ một mạch nước ngầm không thể bỏ qua trên đầu thiếu niên Dong binh vương Ngà Mễ do đây trường hà đường đục mà thành, vì thế, hòn đá nho nhỏ này ở một khía cạnh nào đó có ảnh hưởng tới lịch sử.

Dong binh vương truyền kỳ

Biểu tượng của rồng? Tại 1 quốc gia, trong bất kỳ chức nghiệp nào, chỉ có 2 loại người có thể thêu rồng trên quần áo.

Long kỵ sĩ có thể thêu biểu tượng rồng trên bả vai, màu của rồng cho thấy chủng loại của rồng, long kỵ sĩ có quyền không thêu hình rồng, nhưng nếu không phải là long kỵ sĩ thì bất luận thế nào cũng không thể thêu hình rồng, nếu không sẽ bị coi là một loại vũ nhục đối với rồng cũng như với long kỵ sĩ, mỗi một long kỵ sĩ đều là người có quyền uy cực kỳ cao, nếu dám miệt thị quần thể này, ở bất cứ chỗ nào cũng đều rất khó sinh tồn.

Còn cả đồ long dũng sĩ có thể thêu rồng, nhưng bọn họ thêu không phải là hình phi long, mà là biểu tượng đầu của con rồng bị mình giết.

Đại Thanh Sơn tính cách nội liễm, Tri Ngạo Thiên lại khí thế ngạo tục, tuy nhiên cả 2 người không hề thương lượng mà lại cùng có một sự thống nhất kinh người đối với chuyện thêu biểu tượng rồng này -- Không.

Chẳng lẽ 3 thiếu niên này đều là long kỵ sĩ? Trừ phi là đệ tử của 1 vương tộc, nếu không chắc là không thể có vận may như vậy được.

Đương nhiên, càng làm cho Ngà Mễ giật mình chính là, cô gái tóc vàng kia trên người vận Thần thánh ma pháp bảo màu đỏ lộ ra biểu tượng của thần thánh hệ đại ma pháp sư. Trên thế giới này, số người có được danh hiệu ma pháp sư không quá 100 người, tại các quốc gia cũng chỉ có 3~5 đại ma pháp sư hiệu lực vương thất. Tất cả đại pháp sư niên kỷ đều trên 50 tuổi – Chỉ có nhân tài học tập ma pháp mới biết con đường ma pháp gian khổ thế nào, đó là sự khiêu chiến đối với bản thân. Ngà Mễ tự vấn lý giải đối với ma pháp đã rất tốt rồi, Lôi Cát đối với bảo bối đồ đệ của mình chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã sắp vượt qua ma pháp sư cấp 1 để đạt tới ma pháp sư cấp 2 cũng đã cảm thấy vô cùng hài lòng rồi. Chẳng lẽ cô bé này thật sự là đại ma pháp sư? Nhìn tuổi của nàng bất quá cũng chỉ khoảng 20, không phải là một lão vu bà có trụ nhan thuật đấy chứ? Nghe sư phụ từng giảng qua, quả thật có một số pháp sư có thể thông qua được vật nào đó để bảo trì dung mạo thanh xuân của mình, Ngà Mễ mày khê trĩu xuống.

Cùng lúc Ngà Mễ và Hoắc Ân Tư đang quan sát đôi phương, 3 người trẻ tuổi cũng đang quan sát bọn họ, hơn nữa từ lúc bọn họ chuẩn bị tiến đến gần Thực Vi Tiên tử quần đã bắt đầu lưu ý rồi.

Ngà Mễ kỳ thực diện mạo rất bình thường, nếu đặt hẳn ở giữa 20 người, liếc mắt một cái đảo qua tuyệt đối sẽ không chú ý tới sự hiện hữu của hắn. Nhưng mà, một khi đã lưu ý tới hắn rồi, về sau bất luận là bên cạnh hắn có người vĩ đại đứng thẳng như thế nào, hắn vẫn như một viên minh châu hấp dẫn ánh mắt người ta. Đó là một loại khí chất cực kỳ khó có được. Tuyệt của Băng Phong đại lục cùng lửa tẩy luyện đã khiến cho thiếu niên Dong binh vương có một loại khí chất thành thực mà những thiếu niên khác cực kỳ khó có được, nhất là trên mặt hắn thủy chung vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt luôn lộ ra vẻ cứng cỏi. Sau khi hắn cùng Hoắc Ân Tư ngồi xuống, 3 người trẻ tuổi đã cảm thấy kinh hãi trước loại biểu tình đạm bạc tĩnh lặng của thiếu niên vận đồ trắng như tuyết này. Đương nhiên, Hoắc Ân Tư cũng có một sức hút rất mạnh, từ thiếu niên Ai nhân toát ra một cỗ tinh thần bông bột phấn chấn, sau lưng đại phù đầu khoa trương chứng minh cho lực công kích cường đại của Ai nhân này.

Tinh linh nữ hài mũm mĩm của tửu quán cảm 1 quyền thực đơn dùng bước đi nhẹ nhàng của tinh linh mà nhân loại không thể mô phỏng được cất bước tiến tới.

“Nhị vị tiên sinh các ngài muốn dùng món gì?” Trên mặt nàng tràn đầy nét đẹp thanh xuân không thể nào hình dung nổi.

“Ồ, chúng ta chưa quen thuộc lắm với nơi này, nhờ cô đề cử một chút, được chứ?” Ngà Mễ bất luận là tại đế đô hay là Tuyết Nguyên thành hoặc Tây Lâm, đều thường xuyên tới tửu điếm, hắn vẫn cho rằng không phải bỏ ra quá nhiều tiền, ra quán ăn cơm có 1 loại tâm tình khác. Đã gặp nhiều cô bé phục vụ nhân loại, cũng thấy vẻ mặt ẩn ẩn giấu trong lòng họ khi phải phục vụ khách, vẫn cứ phải bắt đắc dĩ tươi cười, kiểu cười phất ra từ nội tâm giống tinh linh nữ hài này, là chưa từng gặp qua. Lại quan sát kỹ một số tinh linh nữ phục vụ khác, tựa hồ tại tửu quán này tất cả các nữ hài đều có một kiểu cười vui vẻ.

“Các ngài có 2 người à? Tiên sinh xưng hô thế nào nhỉ?” Cô gái không hề sót ruột đề cử thực đơn.

“Ồ, cô cứ gọi ta là Ngà Mễ là được, hắn tên là Hoắc Ân Tư. Còn cô? Tiểu cô nương.” Vốn luôn phải bận tâm đến việc huấn luyện cùng với kinh phí phù hợp của Tiểu dong binh đoàn, Ngà Mễ rất hiếm khi cảm thấy dễ chịu như vậy, cho nên hỏi thêm một câu.

“Gọi ta là A Yến đi, nhìn 2 vị tiên sinh chắc là vừa từ xa tới, đều là dong binh hả? Chúng ta bội phục nhất là dong binh, nhất là những dong binh thiếu niên đầy hứa hẹn như các ngài vậy.” Cô gái tựa hồ đã quên công tác của nàng.

Ngà Mễ ý cười càng đậm, theo bản năng xoắn xoắn mái tóc dài phía sau: “Tiểu cô nương, đã quá khen rồi, mau giúp chúng ta gọi đồ ăn đi, lát nữa chúng ta còn phải đánh xe nữa.” Không biết vì sao, Ngà Mễ vô cùng thích loại không khí thư giãn này, căn bản không tiếp nhận loại thủ đoạn hấp dẫn khách

của nữ phục vụ này.

“Ngài là từ bên ngoài tới, ta đề cử 2 món đồ ăn, 1 là sa hà chỉ ở chỗ chúng ta mới có, để cho ngài nếm thử, cam đoan không ngon không lấy tiền; món còn lại là hàm ngư phết tương ớt, đó cũng là một món đồ ăn đặc sắc của bản địa. Không cần gọi thêm nữa, nếu không sẽ là lãng phí. Chúng ta lại bổ sung thêm cho 2 vị 2 bát súp nữa, có được không?” A Yến tay đang cầm tờ danh sách món ăn ngừng đầu hỏi Ngã Mễ cùng với Hoắc Ân Tư.

“Được. Cảm ơn cô, A Yến.” Ngã Mễ cười nói.

Lúc này, ngồi đối diện cũng là một nam hài tóc vàng đột nhiên vẫy tay chào hỏi Ngã Mễ: “Dong binh huynh đệ, có thể lại đây làm quen một chút không?”

Ngã Mễ cùng Hoắc Ân Tư đều đứng dậy bước tới, 3 thiếu niên kia cũng đều đứng lên, 2 nam hài cao hơn một chút so với Ngã Mễ, 1 người tóc màu vàng, còn 1 người thì tóc dài màu xám, nam hài tóc vàng hiển nhiên là đồng bào với nữ hài tóc vàng kia, khuôn mặt hình bầu dục, dưới hàng lông mi thanh tú là một đôi mắt cười, mũi thẳng tắp, một thân dong binh trang phục màu xanh da trời, nam hài tóc dài màu xám, tóc phát phơ sau đầu, mặt hình chữ quốc, mày rậm mắt to, môi dày, vận trang phục dong binh màu tím.

Cô gái thấp hơn một chút so với Ngã Mễ, làn da trắng nõn nà, nhìn tuyệt đối không thể là thứ mà một dong binh nữ hài có thể có được, dưới đôi lông mi thanh nhả cũng là một đôi mắt cười, cái mũi nhỏ hơi nhếch lên, trên khuôn mặt hình bầu dục lộ ra nụ cười rụt rè mà chỉ nữ hài từ quý tộc thế gia mới có thể có, khoe miệng lại ẩn giấu một nụ cười kiêu thích đùa dai, vận đồ màu vàng nhạt. Lâm Vũ Thường cùng với Sa Nhược đều là những nữ hài thanh xuân mỹ lệ, so với cô bé này, Lâm Vũ Thường thích mặt đồ màu lam hẳn là tượng trưng cho sắc tím của úc kim hương (hoa tulip) buổi sáng sớm, còn Sa Nhược thích mặc đồ đỏ thì hẳn là nghiêng xuân hoa của tiết xuân lạnh, còn cô bé này lại toát ra khí chất mang lại cảm giác sinh động mềm mại, hơn nữa vận bộ đồ màu vàng nhạt ung dung cao quý chỉ có thể dùng mẫu đơn, vua của các loài hoa để hình dung.

Nam hài tóc vàng chần chờ một chút hỏi: “Ta biết có một người trẻ tuổi so với ngài cũng không khác biệt lắm, cũng tên là Ngã Mễ, hẳn là đội trưởng của một dong binh đoàn Cấp A, không biết ngài có quen không?”

Ngã Mễ chẳng biết từ khi nào đã nhiễm cái thói quen sờ sờ mũi của Trì Hàn Phong, lấy tay vuốt vuốt mũi, chậm rãi nói: “Nếu không có một vị đoàn trưởng của dong binh đoàn cấp A nào khác nữa cũng tên là Ngã Mễ mà nói, như vậy người ngài nói đại khái chính là ta, đây là đồng bọn của ta, cũng là thành viên trung tâm của dung binh đoàn chúng ta, Hoắc Ân Tư.”

“Ồ,” nam hài tóc vàng lập tức động dung, “Ngài chính là hoàng kim nào (bộ óc vàng) đại danh鼎鼎鼎鼎 Ngã Mễ các hạ, còn vị này thì chính là con trai trưởng của đoàn trưởng Ngân Sắc Tuyệt Lang dong binh đoàn – Hoắc Ân Tư?”

Lúc này Hoắc Ân Tư cũng sờ sờ cái mũi: “Các người tin tức cũng quá chuẩn xác, là ai tiết lộ vậy? Bất quá, cái gì mà hoàng kim nào? Não bạch kim? Ta sao lại không biết có danh hiệu này nhỉ?”

3 người trẻ tuổi đều nở nụ cười, nam hài tóc dài màu xám trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái: “Hiện ở trên đại lục số người không biết tới dong binh đoàn các người tựa hồ không nhiều lắm, thử nghĩ xem có gan cùng với quốc vương làm sinh ý, khiến cho 2 vị trọng thần chẳng còn cơm ăn qua ngày, còn có đệ nhất Thần thánh long kỵ sĩ cùng đệ nhất Khô lâu long kỵ sĩ, dong binh đoàn như vậy trăm ngàn năm cũng chẳng có mấy nhóm.”

Ngã Mễ trên mặt lộ ra vẻ vô tội: “Ba vị xưng hô như thế nào? Ta nghĩ các người nhất định là có chút hiểu lầm đối với những chuyện đồn nhảm rồi. Bất quá, ta luôn cảm thấy hẳn là biết các người, hơn nữa thứ đó của các người...” Ngã Mễ chỉ chỉ chính bả vai mình, cũng chính là vị trí thêu rồng của 3 thiếu niên.

Nam hài tóc vàng cũng lộ ra nụ cười cổ quái: “Chúng ta đều là đồng hành, ta tên là Lôi Nặc Nhĩ, hẳn là đường đệ của ta, Tu Đạt; đây là muội muội của ta, Bích. Dong binh đoàn của chúng ta được xưng là Hoàng Kim Long Kỵ Binh.”

Ngã Mễ cùng với Hoắc Ân Tư trong đầu lập tức hiện ra một cố sự trong truyền thuyết, cho dù là trấn định như Ngã Mễ miệng trong nháy mắt cũng phải mở ra, “Các người chính là dong binh đoàn Cấp S đó? Nghe danh đã lâu, bội phục.”

“A,” Cô gái tóc vàng cũng chẳng chịu nhận: “Hiện tại các người mới chính là nhân vật tiêu điểm nha, Hoàng Kim Long Kỵ Binh thành lập đã hơn 500 năm, dựa vào vô số nhiệm vụ mới đạt được cục diện ngày hôm nay, mà các người Tiểu dong binh đoàn mới hoàn thành 1 nhiệm vụ liền lập tức là Cấp A, thực khiến cho người ta phải hâm mộ.”

“Đâu có, cô quá khen rồi, Tiểu dong binh đoàn hoàn toàn là nhờ vào may mắn, không đáng nói. Tối thiểu chúng ta cũng không có đại ma pháp sư như cô tọa trấn.” Ngã Mễ mơ hồ cảm thấy trong lời nói của nữ hài có ẩn chứa một loại bốc đồng không chịu thua, uyển chuyển nịnh nạt một chút.

“Ngã Mễ huynh, muội muội ta lúc nào cũng nói thẳng, ngài không cần để bụng.” Lôi Nặc Nhĩ gật gật đầu với Ngã Mễ: “Ngài đến tiểu trấn này làm gì vậy?”

“Hoàn thành một cái nhiệm vụ hộ tống, đã hoàn thành rồi, đang chuẩn bị quay về. Các người thì sao, Lôi huynh?” Ngã Mễ vô cùng thích nam hài này.

“À, giống nhau, chúng ta cũng đang hoàn thành một nhiệm vụ, là tìm một món đồ vật, nghe nói từng xuất hiện ở đây, nhưng lại là một chuyện tay không.” Lôi Nặc Nhĩ lắc đầu, “Ngày mai chúng ta lại đi tìm một lần cuối cùng, nếu vẫn không thấy, đành phải quay trở về.”

“Chúc các người may mắn. Đúng rồi, tổng bộ của chúng ta hiện tại thiết lập ở Ngã Mễ đế quốc Tây Lâm trấn, các người nếu đi ngang qua đó, nhất định phải đến làm khách đấy, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên bọn họ cũng thường thường đề cập đến các người, cũng muốn làm quen một chút với nhóm dong binh đoàn truyền kỳ - thần long chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi.”

“Ừm, cũng có thể, nhiệm vụ này của chúng ta là trường kỳ, nếu ở đây không phát hiện ra, nhất định phải đi tìm một chỗ để nghỉ ngơi và hồi phục một chút, có lẽ sẽ quấy rầy các người dài dài.” Lôi Nặc Nhĩ cao hứng nói.

"Ca ca ——" Nữ hài tử đột nhiên kéo dài giọng ra làm nũng với ca ca mình: “Ta không đi, ta sợ tới nơi đó rồi bị người ta đem bán, đối với người ngay cả quốc vương cũng dám bán như vậy, huynh còn dám tin tưởng à. Huynh không sợ tóc trên đầu huynh cũng bị yết giá sao?”

Đối mặt với thiếu nữ ra vẻ hờn dỗi như vậy, Ngã Mễ cũng không khỏi không giọng 2 tay lên: “Yên tâm, tiểu thư, ta cam đoan không tiêu thụ gì mấy thứ đó. Cam đoan mấy vị sẽ an toàn ở lại.”

“Ta tin tưởng Ngã Mễ huynh.” Lôi Nặc Nhĩ mỉm cười tò thái độ.

“Được, một lời đã định. Chúng ta đi ăn cơm trước đã, hẹn ngày gặp lại.” Ngã Mễ vừa kéo Hoắc Ân Tư quay lại, vừa cẩn thận tính toán làm thế nào để không thông qua tiêu thụ vật phẩm mà vẫn có thể trực tiếp thu được lợi ích, có lẽ tổ chức tham quan là một chủ ý không tệ, hoặc là nghĩ cách để bọn họ quyền góp 1-2 con hoàng kim long cấp... Đứng rồi, chính là chủ ý này, đến lúc đó để cho Lục Nhi cùng với Tiểu Hắc lợi dụng thiên sinh ưu thế của mình, cường bức lợi dụ tọa kỵ long của bọn họ. Đương nhiên, bản thân mình nhất định phải ra về chủ nhà tận tâm, không để cho kẻ khác cuối cùng lại nói ra nói vào.

Ngã Mễ khoe miệng mỉm cười, ánh mắt tùy ý đảo qua khắp mọi góc ngách trong tửu điểm, ồ, đó là cái gì vậy?

Tại bên tay phải chỗ cửa vào có một cái quầy thu ngân nho nhỏ, phía sau quầy có một tinh linh nữ hài mặc đồng phục màu trắng đang công tác, lúc này, nàng vừa mới sửa sang lại mấy thứ ở trước mặt, ngẩng đầu lên, cũng giống như A Yên, trên mặt của nàng cũng mang theo nụ cười tuổi thanh xuân. Chính trong nháy mắt ấy, ánh mắt của Ngã Mễ cùng ánh mắt cô gái chạm vào nhau, cô gái có vẻ hơi hơi chấn động, còn Ngã Mễ...

Hoắc Ân Tư đột nhiên cảm giác được bước chân thư thái nhàn hạ của Ngã Mễ bỗng trở nên cứng ngắc lại, cả người tựa hồ chỉ sau 1 giây đồng hồ bắt đầu dừng hình ảnh, tựa như đã quên rằng làm thế nào để đi, sau một phen kinh ngạc, Hoắc Ân Tư ngẩng mặt lên nhìn biểu tình cổ quái xơ cứng trên mặt Ngã Mễ, tiếp theo từ ánh mắt của hắn nhìn lại.

Ngay cả bản thân Ai nhân cũng cho rằng Ai nhân không phải là do Sáng Thế Thần sáng tạo ra, mà là sau khi một tia sét từ trên trời giáng xuống, 2 tảng nham thạch khổng lồ mãnh liệt va chạm vào nhau, vỡ vụn ra thành vô số tiểu nham thạch, mà trong số đó có 1 khối nham thạch sản sinh ra son địa Ai nhân, còn 1 khối khác thì sinh ra sấm lâm Ai nhân. Cho nên, sau này Ai nhân thường gọi kẻ chung tình khác phái là nham thạch bị sét từ trên trời giáng xuống lưu lạc tại nhân gian.

Hiện tại, không thể nghi ngờ gì bằng hữu của mình cũng bị một tia chớp vô hình giữa trời quang mây tạnh bổ trúng.

3 thiếu niên Hoàng Kim Long Ky Bình cũng phát hiện ra điều gì đó.

Có điều, bọn họ không được chứng kiến cụ thể ánh mắt si ngốc nhìn về một phía của Ngã Mễ, cũng không trông thấy cô gái kia, đường nhiên lại càng không trông thấy ánh mắt trong suốt như nước của nữ hài tử kia – Nếu ánh mắt cô gái kia là nước, nhu tình như nước, vậy thì ánh mắt ngơ ngác hiện tại của Ngã Mễ nhất định là mê mẩn, là lưu toan (acid sulfuric), hơn nữa lại còn là lưu toan đậm đặc. Có trời mới biết, trong khoảnh khắc này, đem ánh mắt nhu tình nước ấy rót vào trong lưu toan đậm đặc, sẽ xảy ra phản ứng gì?

Hoắc Ân Tư khẽ kéo Ngã Mễ một cái, để cho hắn trở lại chỗ ngồi, lúc này mới phát hiện ra một chuyện phiền toái, Ngã Mễ tựa hồ đã quên mất phải làm thế nào để đi rồi, bắt đầu dĩ đành phải giúp hắn ngồi xuống.

Hoắc Ân Tư còn chưa từng bị sét bổ trúng căn bản không hiểu cách giải cứu người bị tê liệt này như thế nào. Hắn chỉ cảm thấy không thể lý giải nổi, vô luận thế nào cũng không thể lý giải nổi. Từ mùa thu Ma Pháp lịch năm 2 cho tới mùa hạ Ma Pháp lịch năm 3, Ngã Mễ lúc ở tại đế đô, tuyệt đối là 1 trong 3 thiếu niên chạm vào có thể bóng tay tại Sử Khảm Bồ Lô, mặc dù hắn không có Thần thánh cự long, cũng không có Khô lâu long, nhưng lại được ma đạo sư duy nhất của đế quốc nhiều lần có đánh giá cực cao đối với Ngã Mễ ở trước công chúng, cho rằng thành tựu của hắn trên lĩnh vực ma pháp còn có thể hơn cả mình, đoạt được xưng hiệu đại ma đạo sư vốn chưa từng có trong suốt hàng trăm năm qua. Nụ cười thiên sứ, bộ óc hoàng kim, tầm nổi bật của Ngã Mễ còn vượt qua cả Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngạo Thiên, vô số quý vị bá tước, hầu tước, công tước thậm chí thân vương các nhà quyền thế đều tới cửa bái phỏng, mời Ngã Mễ cầm đầu mấy thanh niên tham gia cái gọi là yến hội có tính chất gia đình tư nhân tinh khiết, mà người mời không một ai trong nhà không có các vị thiên kim xinh đẹp đang có ý định lấy chồng.

Trong vô số lần yến hội, so với Đại Thanh Sơn hàm hậu không giỏi tính toán, so với Trì Ngạo Thiên lạnh lùng ẩn giấu sát khí, so với Hoắc Ân Tư tương mạo bản thân vốn không được nhân loại chú ý trong việc chọn rể, nụ cười có thể chinh phục hết thảy của Ngã Mễ hầu như có thể nói là thập toàn thập mỹ, sao không khiến cho vô số nữ hài tử mê mẩn thích hắn cơ chứ.

Trên lĩnh vực ái tình này, Ngã Mễ có lẽ chỉ thực sự chú ý tới một mình Lâm Vũ Thường, trừ Lâm Vũ Thường ra, hắn rất ít khi một mình nói chuyện với các cô gái khác, chứ đừng nói gì đến việc mời họ đi chợ đêm ăn mấy thứ đồ ăn vặt gì đó. Nghe nói, Trì Hàn Phong từng có lần một mình tán gẫu với Ngã Mễ về vấn đề Lâm Vũ Thường, thứ nhận lại được chỉ là những tràng lắc đầu liên tiếp mà không nói gì

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 24: Giai Điệu Tình Yêu

Yêu, là một từ vô cùng thần thánh.

Tại thời điểm Sáng Thế Thần sáng tạo ra thế giới này, khi toàn bộ mọi thứ hầu như là đã hoàn tất, người thủy chung vẫn không thể quyết định xem có nên gửi “Yêu” tới thế giới này hay không.

Yêu, là nguồn suối sáng tạo ra tất cả hy vọng;

Yêu, là oan nghiệt làm bùng nổ hết thảy tai nạn.

Sau vô số năm lo lắng, Sáng Thế Thần rút cuộc cũng dùng đôi tay run rẩy đem Yêu từ trên trời đẩy xuống thế gian.

—— Yêu

Mặc dù Ngã Mễ đã ngồi xuống chiếc ghế gỗ màu đỏ, nhưng tâm hồn hắn chẳng biết đã bay về phương nào rồi, hần lúc này chỉ hy vọng lỗi tai của mình giống như con thỏ, có thể tự do xoay tròn, đi nghe, thậm chí là chỉ nghe thấy một chút nhất cử nhất động của cô gái mà mình căn bản không thấy rõ kia cũng được.

“Ta đang nằm mơ sao?” Ngã Mễ trong lòng khẽ hỏi.

Dựa theo thói quen ẩm thực tại tiểu trấn, món được đưa lên đầu tiên là súp, một cái bát trắng tinh, 1 cái thìa màu trắng, bên trong là súp màu trắng ngà.

Tiếp theo là sa hà luộc, liếc mắt một cái đã có thể thấy, sa hà này là vừa mới được bắt lên từ ao, cái đuôi sa hà được tẩm bột, ăn vào miệng... Là vị gì nhỉ? Ngã Mễ căn bản là không biết. Thậm chí ngay cả khi A Yến làm mẫu dạy hắn làm thế nào để bóc vỏ sa hà này ra, sau đó rắc gia vị lên, cũng chẳng buồn để ý. Chỉ tiện tay chop lấy một con, trực tiếp cho vào miệng.

Một giọng nói thanh thúy từ bên tai hắn vang lên: “Tiên sinh, sa hà phải bóc vỏ trước rồi mới ăn.”

Ngã Mễ nghe thấy thế đột nhiên quay đầu lại, cổ họng mở ra căn bản không thể thừa nhận biến hóa lớn đến như vậy, lập tức muốn khóc thét lên vì đau. Nhưng khi ánh mắt hắn thấy đứng ở phía sau mình lại chính là cô gái mặc đồ trắng công tác vừa rồi, lập tức quên hết thấy, theo bản năng cơ hồ tí nữa thì nhảy tót lên ghế.

Tinh linh, là một chủng tộc với những động tác cực kỳ uy mỹ, có lẽ đây cũng chính là duyên cớ khiến cho bọn họ thủy chung không rời khỏi rừng rậm. Trong số tất cả các chủng tộc trên đời, nếu xét về mặt tuấn mỹ mà nói, tinh linh đương nhiên sẽ không để cho ai xếp hàng trước nhất, hơn nữa còn bỏ rất xa nhân loại xếp ở hàng thứ 2.

Trong số tinh linh tuấn mỹ trứ danh, cô bé trước mắt này về mặt xinh đẹp mà nói, cũng có thể xếp hàng đầu so với đồng tộc.

Nữ hài thân cao chừng 1.60 thước, mái tóc màu đen, từng động tác cứ như thể đều chứa đựng cảm xúc, có thể là do nhiều ngày phơi nắng, khiến cho làn da nàng hơi hơi biến thành màu đen, nhưng lại cực kỳ nhẵn nhụi, phía dưới đôi lông mi màu đen tinh tế là một đôi mắt to có thần cực kỳ trong suốt, mắt 2 mí, lông mi hơi vểnh lên, phía dưới cái mũi tinh xảo là đôi môi hơi ním lại.

Hiển nhiên, cô gái đang chăm chú nhìn Ngã Mễ, thấy Ngã Mễ đột nhiên chăm chú nhìn lại, nàng cúi đầu xuống, chậm rãi cầm lấy 1 con sa hà làm mẫu bóc vỏ, sau đó quét qua một chút tương ớt, ý bảo như vậy là có thể ăn rồi.

Dựa vào sự nhanh nhẹn trứ danh của kiếm sĩ cấp cao, vào đôi tay linh hoạt nổi tiếng của ma pháp kỳ tài được vị đế quốc ma đạo sư khen là trăm năm khó gặp, vậy mà trước ánh mắt như làn nước mùa thu kia lại không thể cầm chính xác một con sa hà trong đĩa, lại vô cùng ngốc nghếch đếm mức thể thâm trong việc lột vỏ con sa hà ra, chậm rãi bỏ vào trong miệng mình.

Cô gái trong ánh mắt thoáng hiện ý cười: “Tiên sinh, ngài xưng hô như thế nào?”

“Ta, ta tên là Ngã Mễ. Còn cô?”

“Oánh.” Giọng cô gái giòn tan.

“Cô là người ở đâu?” Xem ra, Ngã Mễ cơ trí chổng chất lúc này đã chẳng biết nên nói gì nữa rồi.

“Người Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục.” Lúc cô gái trả lời, xa xa bỗng truyền đến tiếng cười khúc khích của mấy tinh linh nữ hài. Xem ra, nữ hài này đối đáp không có hảo ý hoặc cũng có thể đây là câu trả lời tiêu chuẩn của các nàng mỹ mạo thường xuyên hấp dẫn đám nam hài tử.

Ngã Mễ bất đắc dĩ sờ sờ cái mũi, trả lời thế mà cũng tính sao?

Cô gái buông con sa hà trong tay mình xuống, lúc vừa định rời đi, A Yến bèn bung hàm ngư phết tương ớt lên, sau khi đặt đồ ăn xuống, nàng 2 tay vòng qua cái eo nhỏ nhắn của Oánh, nâng đầu lên: “Ngã Mễ tiên sinh, Hoắc Ân Từ tiên sinh, các ngài ném thư xem sao, ta cam đoan đây là món ăn ngon nhất trong phạm vi xung quanh đây.”

Ngà Mễ hít thật sâu một hơi, cảm lấy đũa gấp một miếng đồ ăn, đưa vào trong miệng: “Ừm, không tệ. Đây là món ngon nhất mà ta từng nếm. Trong món ăn có hương vị của hàm ngư cực kỳ nồng đậm, nhưng lại không thể nào dùng đầu lưỡi cảm nhận được sự tồn tại của hàm ngư, quả thật là không tệ.”

“Đúng rồi, tiểu trấn của các nàng cũng không tệ.” Ngà Mễ dần dần khôi phục lại bình thường, trên mặt lại xuất hiện nụ cười đậm bạc bình tĩnh, “Vô cùng sạch sẽ, hơn nữa lại được xây dựng rất đẹp.”

“Tam Hương là tuyệt vời nhất.” Oánh cùng với A Yến 2 cô gái đồng thời nói ra một câu.

A Yến nói tiếp: “Ta cũng từng đi qua rất nhiều thành trấn khác, thậm chí là cả một số đô thị lớn, nhưng ta cho rằng Tam Hương là nơi xinh đẹp nhất, cho nên đã trở lại đây.”

Nhân lúc 2 cô gái đi xuống lấy com, Ngà Mễ không kìm nổi lòng thốt lên: “Nữ hài kia thật sự là quá xinh đẹp.” Hoắc Ân Tư trong ánh mắt mang theo nụ cười hài hước: “Đây là huynh không nhìn thấy vừa rồi lúc nàng cười chứ, khi đó còn hấp dẫn hơn nhiều.”

Cô gái bụng 2 chén com bước tới. “Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Ngà Mễ nhìn đôi ngọc thủ nhỏ nhắn và dài đang bụng bát com.

Cô gái theo bản năng chấp tay ở sau lưng: “Dựa theo tuổi của nhân loại các ngài, ta năm nay còn chưa đến 16.”

“Ồ.” Trong mấy năm Lôi Cát không ngừng huấn luyện, Ngà Mễ cũng là một người cực kỳ bác học: “Ta nhớ rằng các nàng từ 16 tuổi trở về sau mới được coi là trưởng thành, nếu dựa theo tinh linh quy củ thì, tinh linh chưa trải qua lễ trưởng thành sẽ không thể đi ra khỏi Tinh Linh sâm lâm.”

Cô gái ánh mắt buồn bã cúi đầu: “Có một số việc không thể nói chính xác được.” Thấy bộ dạng mất hứng của cô gái, Ngà Mễ lòng cơ hồ tan nát, thật hối hận tại sao tự dưng mình lại đi hỏi câu này.

“Oánh, muội ở đây đã bao lâu rồi, là làm công à?” Ngà Mễ thử thăm dò hỏi.

“Ừm, chưa được 3 tháng, là hỗ trợ cho bằng hữu của cha.”

Thiếu niên Dong binh vương trong lòng mừng quýnh, tiểu cô nương có vẻ rất đơn thuần, điều này cho thấy nàng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không rời đi, hơn nữa, cho dù có rời đi, tìm chủ nhân của quán rượu là có thể rất nhanh chóng tìm được nàng.

Sau khi ăn xong 2 món đơn giản, Ngà Mễ quay sang nói với A Yến vẫn đứng ở bên cạnh bàn ăn: “Hy vọng lần sau đến lại có thể gặp được các nàng.” Nói xong, đi tới trước quầy thanh toán tiền với Oánh, cuối cùng sau khi nhìn nàng thêm 1 lần, nhanh chóng bước ra khỏi Thực Vi Tiên, đến dịch trạm đối diện bên đường cái ngồi lên xe ngựa đang chuẩn bị khởi hành.

“Thực Vi Tiên, Thực Vi Trước, Oánh.” Ngà Mễ trong lòng yên lặng nhớ kỹ.

Đương nhiên, Ngà Mễ đã đi xa không thể trông thấy, sau khi hân rời đi, 3 thiếu niên của Hoàng Kim Long Kỳ Bình cũng vội vàng rời đi, chuẩn xác mà nói, là Bích đại tiểu thư đập mạnh bát com xuống bàn, dẫn đầu chạy ra khỏi cửa chính của Thực Vi Tiên, mà 2 nam hài đương nhiên cũng nhìn thấy hết thảy trước mắt, đương nhiên cũng biết đại tiểu thư xưa nay luôn được mọi người tung hô tới trời sao có thể thích ứng với việc Ngà Mễ bỏ qua sự tồn tại của nàng, hơn nữa càng khiến cho đại tiểu thư tức giận chính là, Ngà Mễ lại đi chú ý tới một cô gái rất bình thường tại tửu quán, tính tình đại tiểu thư đương nhiên lập tức bạo phát.

12 ngày sau, ngày đêm kiểm trình chạy về Tây Lâm trấn, Ngà Mễ tại hội nghị trung tâm của dong binh đoàn đưa ra quyết định mở rộng nghiệp vụ, tại chỗ giao giới của đế quốc cùng Thần Thánh giáo đình, ở đại lục công lộ gần với phía Thần Thánh giáo đình, mở phòng làm việc thứ 7 của Tiểu dong binh đoàn, Ngà Mễ đích thân suất lĩnh 20 ma kiếm sĩ cùng với 5 đại kiếm sĩ cùng 5 thư kích kiếm sĩ trở thành nhân viên thường trú của Tiểu dong binh đoàn tại đây. Mặc dù Ba Nhĩ Ba Tư tỏ ý: Đoàn trưởng của dong binh đoàn không thể trường kỳ rời đi, nhưng ý Ngà Mễ một khi đã quyết, người khác cũng chẳng có cách nào ngăn cản hẳn được.

Về sau, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Sa Nhược mới lời Hoắc Ân Tư ra hỏi có chuyện gì xảy ra, sau khi Hoắc Ân Tư chần chừ kể lại “Sự kiện tia sét”, Trì Ngạo Thiên thần nhiên buông một câu: “Hơn 18 tuổi đầu rồi, động xuân thì cũng đã động xuân rồi.”

Lời còn chưa dứt, Sa Nhược đang còn lo lắng cho Lâm Vũ Thường đột nhiên cảm thấy lỗ tai nóng bừng lên, khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng. Mà người nói tựa hồ cũng phát hiện ra rằng mình đã nói sai, bèn thốt ra câu thứ 2 còn kinh điển hơn: “Ta không phải nói các người nha.”

5 ngày sau, Trì Hàn Phong cùng với Lôi Cát đều kiên quyết tới Tây Lâm trấn, bọn họ không thông báo cho bất cứ kẻ nào, đầu tiên là từ rất xa quan sát dong binh đoàn đang huấn luyện, Trì Hàn Phong liên tục bình phẩm từ đầu chí cuối một phen, tiếp theo lại tiếp cận doanh địa của Tiểu dong binh đoàn, khi 2 người vừa mới chuẩn bị chậm rãi tiến vào doanh địa, thật không ngờ Lục Nhi đang ngủ say đột nhiên rùng mình một cái, tiếp theo nhảy dựng lên, phóng mấy tia chớp về phía 2 người. May mà, Lôi Cát tựa hồ đã có sự chuẩn bị từ trước, phóng ra sẵn 1 cái tấm chắn vô hình bao phủ toàn bộ xung quanh, mấy tia chớp trực tiếp bổ lên trên tấm chắn.

Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt tập trung lại, Trì Hàn Phong hô to: “Lục Nhi ngoan, không cần phóng thiểm điện nữa, người một nhà, người một nhà cả mà.” Đoạn từ chỗ nấp sau lưng Lôi Cát ẩn Lôi Cát để tiến ra. Đương nhiên, sau khi đi đến bên cạnh Lục Nhi, Trì bá tước lập tức lại lộ ra bản tướng hung ác, hung hăng gõ ngón giữa lên đầu khiến cho Lục Nhi trước mắt toàn là sao, “Là do ngươi cố ý, không cần tạo ra cái về mặt vô tội đó nữa, cái trò hề nhỏ nhoi này của ngươi, ta đã sớm nhìn thấu rồi.” Vừa thấy không ổn, Lục Nhi lập tức bay lên trên trần, ngẩng đầu cẩn thận ngẫm nghĩ, vốn đang chuẩn bị phóng thêm vài tia chớp nữa, bất quá tựa hồ bá tước xuất ra huyền thú Tiểu Bạch cũng có thể bay lên, chỉ bằng quên đi, lần sau kế hoạch giả vờ đánh nhằm gây ngộ thương này nhất định phải tìm thời điểm Lôi Cát không có mặt.

Đại bộ phận chiến sĩ của Tiểu dong binh đoàn đều không quen biết 2 người trước mặt, nhưng tuyệt đối vì hành động của bọn họ mà cảm thấy giật mình —— Ngay cả sủng vật âu yếm của phó đoàn trưởng cũng dám đánh ư? (Bởi vì Lục Nhi thủy chung không thể cười, hơn nữa cho tới giờ vẫn toàn ăn đồ ngon, mỗi ngày thì ngủ tới hơn 20 tiếng, cũng chẳng kiêm nhiệm phụ trách công tác thức giấc mọi người rời khỏi giường vào buổi sáng, nên so với Tiểu Hắc, tất cả mọi người căn bản không coi Lục Nhi là tọa kỵ, mà là một con tiểu sủng vật Phó đoàn trưởng nuôi dưỡng). Đương nhiên, mọi người cũng là lần đầu tiên thấy Lục Nhi phóng ra ma pháp.

Tri Ngao Thiên, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư, Sa Nhượng vội vàng dẫn 2 người vào trong phòng, Ba Nhĩ Ba Tư cau mày nhìn đồng bọn bắt lương của đội trưởng mình, xoay người hô lên với tất cả dong binh: “Tiếp tục huấn luyện dưới sự hướng dẫn của phó đội trưởng. Đừng xem nữa!”

Theo lời Tri đại tướng quân nói là 2 tháng vừa rồi, không được gặp mấy tiểu tử, vô cùng nhung nhớ, nhất là lão Lôi Cát không trông thấy bảo bối đồ đệ của mình, tích tư thành tật, quả thực cảm thấy không thể chịu nổi, cho nên ngăn dậm xa xôi tới thăm mọi người, thuận tiện đem theo số tiền thu được từ người Hồng Thạch đại để tới giao cho mọi người.

Đương nhiên, Tri Hàn Phong cùng với Lôi Cát rất nhanh chóng phát hiện ra sự vắng mặt của Ngã Mễ, vội vàng hỏi vì sao. Đương nhiên, sau khi Hoắc Ân Tư chần chừ đem chuyện đã xảy ra kể lại, Tri Hàn Phong chậm chậm phát ra một tiếng thở dài: “Ài, si tình nữ tử phụ lòng hán... Loại chuyện như thế này tại sao lại không để cho ta gặp phải chứ?”

Tiếp theo, Tri Hàn Phong ra cái vẻ, là thúc thúc của Ngã Mễ cùng với Tri Ngao Thiên, là lão sư của Đại Thanh Sơn, là một trong số những cổ đông chủ yếu của Tiểu dong binh đoàn, hán vô cùng hy vọng Tiểu dong binh đoàn có thể thuận lợi phát triển, cho nên hán muốn cùng Lôi Cát phân biệt cấp cho Tiểu dong binh đoàn 1 tiết học —— cũng là biểu hiện 1 chút thân thủ, khiến cho đám tiểu tử kia biết rằng, sau lưng bọn họ còn có chỗ dựa hùng hậu vững chắc.

Phó đoàn trưởng Đại Thanh Sơn do dự một chút, tỏ vẻ đồng ý, có thể được ma đạo sư ân cần dạy bảo cho những người khác là cơ hội vô cùng khó có được. Đương nhiên, về phần bản thân người đề nghị, chỉ là 1 huyền thú kỳ sị, đối với Tiểu dong binh đoàn cũng chẳng có gì là quá ngạc nhiên, chỉ cần Tri bá tước đừng quá hồ ngôn loạn ngữ, thì cũng chẳng sao cả —— là đồ đệ tất nhiên biết rõ bản sắc của lão sư.

Là một lão ma pháp sư mấy trăm tuổi, Lôi Cát ở phương diện ma pháp quất thật có kinh nghiệm không gì sánh kịp, ông ta nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu giảng về nguyên lý ma pháp, để triển lãm tính đáng sợ của ma pháp, ông ta tiện tay biểu diễn 1 cái ma pháp cấp 4: “Hư ảo phong nha, biến ảo thành rồng thủ hộ a ~” Hai con phong long màu vàng lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người. Thần thánh cự thú như rồng mà cũng có thể triệu hồi ra sao? Tất cả chiến sĩ của Tiểu dong binh đoàn đều sợ đến ngây người. Đương nhiên, điều này không bao gồm một kẻ nào đó đang vỗ tay: “Ma thuật này có hay không? Biểu diễn miễn phí, mọi người có muốn xem tiếp không?” Quý vị bá tước hiện đang uy phong lẫm lẫm ngồi ở trên lưng Tiểu Bạch, đem trường thương cặp ở dưới nách, liêu mạng vỗ tay.

Nhìn Tri bá tước đã ngồi vững chuẩn bị chạy trời chết, Lôi Cát bất đắc dĩ lắc lắc đầu, phát tay để cho phong long bay vút lên chín tầng trời, phóng thẳng tới.

“Tiếp theo, ta sẽ giảng cho mọi người một chút về cách làm như thế nào để chủ yếu phòng bị ma pháp.” Tri Hàn Phong sau khi lên đài lập tức thốt ra lời kinh nhân. Ba Nhĩ Ba Tư vốn chuẩn bị bí mật lệnh cho tất cả đoàn viên ri tai nhau một câu: “Kẻ này là vô lại, đừng nên nghe hán.” Lúc này, cũng muốn nghe thử biện pháp của gã này.

"Ài ——" Lại là sau một tiếng thở dài chậm chậm, lời nói của bá tước đột nhiên chuyển hướng: “Cho dù là kẻ lợi hại tới mấy, cho dù là phòng hộ thế nào, cho dù có thể phòng bị tất cả ma pháp trong thiên hạ, cũng chẳng có cách nào phòng bị một loại ma pháp công kích lợi hại nhất —— Chính là tình yêu sét đánh. Đầu tiên là phó đoàn trưởng của các người sa vào vũng lầy tình ái, chúng ta đã nhiều lần khuyên bảo hán mà không có hiệu quả, mất thấy hán càng ngày càng lún sâu, cuối cùng, hán ở trong cái đầm lầy ấy vùng vẫy mấy cái, phun lên một ít bọt nước, rồi hoàn toàn bị chìm xuống. Vốn, ta cùng với Lôi Cát đem tất cả hy vọng đều ký thác ở trên người Ngã Mễ, nhưng mà...” Bá tước trên mặt lộ ra biểu tình đau xót thành thiên cổ hận: “Mới đây được biết, hán cũng...”

Có thể thấy, đánh giá của Tri Hàn Phong đối với Ngã Mễ vẫn vô cùng cao, mặc dù là phê bình, nhưng đối với Ngã Mễ trong lời phê bình vẫn tìm thấy điểm sáng sủa.

Đại khái ý tứ của bá tước là như sau:

Mặc dù rơi vào bể tình là không đúng, nhưng mà giữa 50 bước với 100 bước vẫn có sự khác biệt.

Là nam hài, tìm kiếm nữ hài? Nên tìm đối tượng nữ hài như thế nào? Mặc dù đang đứng trước mặt Sa Nhượng, nhưng Tri bá tước vẫn bắt đầu lên mặt khoác lác đem Đại Thanh Sơn cùng Ngã Mễ ra làm ví dụ. Thông minh nhất, chính là như Ngã Mễ, tìm một tinh linh nữ hài, hơn nữa là loại còn chưa làm lễ trưởng thành, mọi người thử tính xem, một nhân loại đại khái sống cũng chỉ khoảng vài chục năm, mà tinh linh sống cũng phải trên 1400 năm, tinh linh vừa mới trưởng thành lại cực kỳ xinh đẹp, tìm một nữ hài như thế, chẳng phải là cả một đời có thể làm bạn với nữ hài thanh xuân hay sao? Lúc nào cũng được vui vẻ.

Quả thật, tinh linh nữ hài chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, nếu nhất định phải tìm nhân loại nữ hài, nhất định phải tìm nữ hài trẻ hơn so với mình 10 tuổi. Như vậy mới có thể cam đoan bản thân mình trong thời kỳ phong thái tráng lệ cường thịnh nhất, sẽ không vì trong nhà có sư tử Hà Đông mà phạm phải sai lầm ở bên ngoài.

Kém lý trí nhất chính là tìm một cô gái tuổi không chênh lệch lắm so với mình, mà càng kém lý trí chính là tìm một đại mỹ nữ nhân loại có tuổi tác không chênh lệch lắm so với mình. Tri bá tước liếc mắt một cái nhìn Sa Nhượng cúi đầu đã muốn sớm chui vào dưới cái bàn rồi, tiếp tục bắt đầu biểu diễn. Mỹ nữ sẽ già, một nữ hài nhân loại thời kỳ hoàng kim là vào khoảng từ 16 đến 26 tuổi, bước qua tuổi 26, Tri bá tước vừa lắc đầu vừa chặc chặc lên tiếng: “Sẽ chẳng thể nhìn nổi nữa rồi.” Bởi vậy, hán đưa ra kết luận là: nhân loại mỹ nữ ngấm nước quá nhanh, cho nên vô luận thế nào cũng không thể cưới

một đại mỹ nữ nhân loại có tuổi không chênh lệch lắm so với mình.

Là nữ hài, thì phải tìm dạng nam nhân nào để mình có thể dựa vào cả đời được? Trì bá tước ý vị ở trong này nhấn thật mạnh 2 chữ “nam nhân” — nhất định phải tìm người lớn hơn mình từ 10 tuổi trở lên, nếu không tiểu nam hài sẽ rất dễ phạm sai lầm. Hơn nữa phải tìm một nam nhân có tài hoa, biết chăm sóc, có thực lực kinh tế cùng với thực lực xã hội nhất định.

Mặc dù tại hiện trường có hơn 100 vị Tiểu dong binh đoàn thiếu nữ không biết Trì bá tước có tài hoa hay không, có biết chăm sóc hay không, nhưng tại hiện trường ngoại trừ hắn ra, làm gì còn có vị nam nhân chưa thành thân nào hơn mình 10 tuổi, lại còn có thực lực kinh tế cùng thực lực xã hội nhất định nữa?

“Đại khái đây chính là ý nghĩa đích thực của bạch kim vĩnh cửu trên quý Kim cương Vương lão ngũ mà mọi người vẫn thường hay nói đấy hả?” Một giọng nói to đột nhiên từ 4 phương 8 hướng của hội trường truyền đến, mọi người rớt cuộc không nhìn được, đều cười âm cả lên, cùng ngoái đầu lại tìm kẻ đùa dai — Đương nhiên là tìm không thấy.

Chỉ có Trì Hàn Phong vẫn như cũ ở trên đài nghiêm trang vẫy mọi người: “Mọi người yên lặng một chút, kẻ vừa nói chính là đại thần chủ quản hôn nhân trong thiên địa: Nguyệt lão. Câu nói kia của hắn chính là sự đánh giá tốt nhất.” Vừa cường biện cho bản thân mình, Trì bá tước vừa dùng ánh mắt hung tợn quét qua Lôi Cát một cái, ám chỉ nếu còn tiếp tục như thế nữa, hắn sẽ thế này thế nọ gì đó.

Sau đó, lúc Lôi Cát cùng với Trì Ngao Thiên đơn độc nói chuyện với nhau, Lôi Cát mới khe khẽ hỏi, Ngã Mễ làm như vậy liệu có phải cùng một lúc muốn kết giao với cả 2 nữ hài hay không, việc này thực sự là có lỗi với thiên kim của nhà Lâm bá tước a? Vẫn là Trì Hàn Phong hiểu Ngã Mễ hơn, hắn thoải mái khẽ lắc đầu: “Không việc gì, trên thực tế Ngã Mễ chưa từng làm chuyện gì với Lâm gia tiểu thư, hắn thủy chung chỉ coi Lâm gia tiểu thư là một vị bằng hữu cùng trải qua hoạn nạn thôi. Hơn nữa căn cứ theo sự hiểu biết của ta đối với phụ thân hắn và hắn, hắn hẳn là loại người tình thâm nghĩa trọng. Chỉ là không biết nữ hài kia làm thế nào có thể dễ dàng thu phục được trái tim hắn như vậy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 25: Tinh Linh Thí Luyện

Sâm lâm tinh linh là tinh linh cấp cao trong Tinh linh tộc.

Trì Thần tộc, Long tộc ra, bọn họ là những kẻ có sinh mệnh dài nhất trong tất cả các chủng tộc.

Trong số tất cả các chủng tộc, sâm lâm tinh linh là chủng tộc thiện lương, thuần khiết nhất, điều này có lẽ có liên quan tới cách sinh hoạt không quen tranh đoạt với thế gian của bọn họ từ khi sinh ra cho tới lúc lớn lên. Theo quy định của sâm lâm tinh linh tộc, mỗi một tinh linh tộc thiếu niên, trước lễ trưởng thành 220 tuổi, sẽ không thể bước ra khỏi Tinh Linh sâm lâm, 220 năm cuộc sống thuần khiết của tinh linh đủ để đem thiện lương cùng với thuần khiết ăn sâu vào trong huyết mạch của mỗi tinh linh đi ra khỏi rừng rậm.

Tinh linh vật ngữ

Tạm không nhắc tới việc Trì Hàn Phong cùng với Lôi Cát “hủy người không biết mới mẻ” dạy dỗ các đội viên Tiểu dong binh đoàn như thế nào nữa, lúc này Ngã Mễ vừa mới dẫn theo đám đội viên đi tới Thụ Ốc Tửu quán.

Mặc dù trong lòng lửa cháy bùng bùng, nhưng Ngã Mễ vẫn như cũ bảo trì tác phong cẩn thận chặt chẽ của hắn, chỉ huy các đội viên làm các thủ tục tương quan, an bài nơi nghỉ chân cho đội viên, đệ trình quyền lợi được ưu tiên nhiệm vụ lên dong binh nghiệp đoàn...

Sau khi hết thấy sự vụ hoàn thành, đã là 4:00 chiều, Ngã Mễ triệu tập tất cả dong binh đến cùng nhau mở một hội nghị ngắn gọn, chỉ định 2 dong binh tương đối lớn trong số đó làm người phụ trách lâm thời, hơn nữa còn nói cho bọn họ biết, nếu như mình không có mặt, có thể nhận lấy các nhiệm vụ bảo tiêu hoặc là đưa hàng dưới cấp E. Là 1 dong binh đoàn Cấp A, lúc đón nhận nhiệm vụ có ưu thế vô cùng lớn, nếu là đón nhận một số nhiệm vụ nhỏ, các dong binh đoàn không thể cạnh tranh được với bọn họ — dong binh đoàn Cấp A cho dù có xảy ra chuyện gì, cũng đều có đủ thực lực để tìm lại đồ vật, trong khi dong binh đoàn dưới Cấp C, thường thường chỉ dùng để bảo hộ tính mạng, một khi thật sự xảy ra vấn đề, sẽ khẳng định không thể thông qua bọn họ để lấy trở lại.

Sau khi bàn giao, Ngã Mễ tự mình tới Dong Binh nghiệp đoàn, cẩn thận lật xem một số nhiệm vụ gần nhất, vừa vận bên trong có 2 nhiệm vụ cần đến Tam Hương đưa hàng, hàng hóa đã ký thác ở Dong Binh nghiệp đoàn, đều là đồ vô cùng nhỏ, 1 cái là 1 thanh trường kiếm vô cùng tinh xảo, nghe nói là do 1 vị khách nhân trong số đó chỉ định chế tạo ra, còn 1 cái là được liệu khách nhân đặt mua. Tiền thuê đều không cao lắm, tính tổng chỉ có 12 kim tệ.

Ngã Mễ nhìn nhìn, móc Dong binh nhật ký của mình ra, nói với cán sự: “2 nhiệm vụ đưa hàng này ta đều nhận, làm ơn giúp ta kiểm tra một chút.”

Cán sự trẻ tuổi của Dong Binh công hội không biết nam hài trước mặt này là đoàn trưởng của một Dong binh đoàn Cấp A, tiện tay tiếp nhận ma pháp dong binh nhật ký, vừa chuẩn bị đóng ấn lên mặt trên, bỗng trông thấy cấp bậc dong binh, miêng liền há ra thật to. Đoàn trưởng dong binh đoàn Cấp A? Đây là điều mấy năm cũng chẳng gặp được, mà dong binh đoàn Cấp A tự mình đến tiếp nhận nhiệm vụ, lại chỉ là nhiệm vụ Cấp E, liên không thể tưởng tượng nổi, cán sự nghi hoặc lộn qua lộn lại dong binh nhật ký trong tay, muốn thử nhìn kỹ xem vật này có phải là giả hay không. Cuối cùng trên mặt toát

ra thần sắc hẳn là đồ thật, do dự đóng cái ấn trên nhật ký.

Ngà Mễ sau khi tiếp nhận nhật ký, suốt đêm chạy tới Tam Hương —— Hôn nữa là chọn phương thức không ngừng thay đổi ngựa ở dịch trạm. Tại 2 bên đường của toàn bộ đại lục công lộ, cứ cách 30 lý lại có 1 dịch trạm, cung cấp ngựa cho lữ khách nóng lòng lên đường, nếu lữ khách nguyên ý, có thể chọn hình thức cho thuê ngựa, cứ cách 1 dịch trạm lại đổi ngựa mới, nếu chọn phương thức thay ngựa mà không đổi người, 1 người 1 ngày 1 đêm có thể chạy được trên 1000 lý. Tại các quốc gia trong thời chiến, quân đội thường xuyên chọn phương thức đổi cả người lẫn ngựa, văn kiện cấp tốc 1 ngày 1 đêm có thể đưa tới trên 1300 lý.

Đương nhiên, người bình thường cũng sẽ không chạy như vậy, hôn nữa vào ban đêm, 2 bên đại lục công lộ cũng không được an toàn cho lắm. Ngoài ra, chi phí cũng rất khá quan, mỗi lần đổi ngựa phí dụng là 3 ngân tệ.

3 ngày sau, Ngà Mễ suốt 72 giờ chỉ ngủ có 12 tiếng phong trần mệt mỏi xuất hiện ở Tam Hương.

Thụ Ốc Từ quán không bao giờ đặt ở những trấn nhỏ như Tam Hương, tại đây Dong Binh nghiệp đoàn ở tại 1 tiểu lữ điểm có tên là “Nhã Cư Nhạc”. Cán sự của Dong Binh nghiệp đoàn đều là người thận trọng, ở đây cũng không phải là ngoại lệ, khi cán sự viên tại đây thực hiện thủ tục nhiệm vụ, cũng là cực kỳ kinh ngạc: một dong binh đoàn trưởng Cấp A lại đi hoàn thành loại nhiệm vụ mà chỉ có dong binh mới vào nghề mới hay làm? Càng khiến cho hắn giật mình chính là, theo đạo lý thì nhiệm vụ này phải mất hơn 8 ngày, thế mà chỉ trong vòng có 3 ngày đã đưa đến, nếu dong binh này không phải là 1 kỵ sĩ phi thường mà nói, biện pháp hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy chỉ có một —— Nhiệm vụ 12 kim tệ, chẳng lẽ đáng để làm như vậy hay sao?

Ngà Mễ nhận lấy 12 kim tệ, mở 1 cái phòng nhỏ, thay đổi quần áo sạch sẽ, rửa thật sạch mặt mũi, lưng đeo trường kiếm tiến đến Thực Vi Tiên từ từ điểm.

Tại cửa chính là A Yên nhiệt tình tiếp đãi lữ nhân, sau khi thấy Ngà Mễ, A Yên ngăn ra một lát rồi nhận ra ngay, dùng động tác nhẹ nhàng đặc biệt chỉ tình linh mới có mở cửa ra rồi đưa Ngà Mễ vào trong phòng.

Tại phía sau quầy thu ngân ở cửa, Oánh nghe thấy tiếng cười của A Yên bèn ngẩng đầu lên, chỉ trong nháy mắt đã thấy Ngà Mễ, mà lúc này, Ngà Mễ ánh mắt cũng lén lút hướng về bên này, sau khi ánh mắt 2 người chạm nhau, Ngà Mễ thoáng có chút ngượng ngùng khẽ gật đầu một cái, nhưng thật ra Oánh phản ứng nhanh hơn một ít, lập tức đứng dậy, nói giòn tan: “Hoan nghênh Ngà Mễ tiên sinh lại tới Thực Vi Tiên.”

Ngà Mễ vẫn gọi những món ăn giống lần trước, vừa ăn vừa quan sát cô gái khi thì cúi đầu lúc lại ngẩng đầu ở đằng xa, khóe miệng thi thoảng lại lộ ra nụ cười ngượng ngùng chưa từng có. Trong lúc đó, Oánh cũng có sang bên này 1 lần cùng hắn hàn huyên một hồi, cũng giống như lần trước, Ngà Mễ cho tới giờ không biết sợ trời sợ đất vẫn có chút khấn trương, cẩn thận ứng đối từng câu một, chỉ sợ mình để lại cho nàng ấn tượng không tốt gì đó. Ngà Mễ vô cùng cẩn thận hỏi 1 vấn đề mấu chốt: “Oánh, muội xinh đẹp như vậy nhất định là có rất nhiều nam hài theo đuổi muội hả? Có bạn trai chưa?”

Câu trả lời của cô gái làm cho Ngà Mễ vô cùng vui vẻ: “Ta vẫn còn rất nhỏ mà, chưa bao giờ đáp ứng ai.”

Tiếp theo Ngà Mễ lại giao hoạt tung ra vấn đề thứ 2: “Các nàng ngày nào cũng bận rộn như vậy sao? Không được nghỉ à?”

“À, chúng ta cứ từ 2:00 đến 4:30 chiều là nghỉ, Cũng không bận rộn lắm.” Tiểu cô nương lương thiện cơ hồ lần nào cũng mắc bẫy.

“Ồ, lần tới lúc ta đến Tam Hương hẳn là vào buổi chiều, nếu muội rảnh, có thể cùng ta đi ra ngoài một chút được không? Ta vẫn chưa được quen lắm với nơi này.” Cái đuôi sói rút cuộc cũng lời ra.

“Được thôi.” Cô gái chẳng biết gì vẫn sáng khoái đáp ứng.

15 ngày sau, Ngà Mễ lại từ Thụ Ốc Từ quán đi tới trấn nhỏ.

Tất cả các nữ hài tại từ quán lúc thấy Ngà Mễ, đều mỉm cười, có 1 nữ hài còn nghịch ngợm lớn tiếng gọi Oánh: “Chàng Ngà Mễ đẹp trai lại tới nữa rồi.”

Sau khi ăn xong, Ngà Mễ thật sự hẹn Oánh cùng đi ra ngoài một lát, Oánh chỉ chỉ quãng mặt trời bên cạnh, ý bảo thời gian còn chưa đến, Ngà Mễ nghĩ nghĩ, rồi nói với cô gái rằng mình sẽ ở “Mân Côi Viên” từ quán ở một góc phố khác chờ nàng. Cô gái mặt đỏ hồng cúi đầu nhìn nhìn những đồng bạn khác của mình, rồi khẽ gật gật đầu.

Mân Côi Viên ở sát vách tiệm bách hóa lớn nhất tại Tam Hương – “Nhất Gia Nhất”, là một từ quán đặc sắc, chỗ gần cửa sổ chính là chỗ ngồi đẹp nhất ở đây, Ngà Mễ tựa vào cửa sổ ngồi xuống, lật quyển “Trung lập ma pháp thủ tục” trong tay chậm rãi chờ đợi.

Đại khái là sau khoảng 1 giờ, chiếc ghế ở đối diện bên bàn của Ngà Mễ được kéo ra, một bộ váy màu đen phiêu dật xuất hiện, Oánh mỉm cười ngồi xuống.

Thông qua vài lần quan sát, Ngà Mễ đã phát hiện Oánh hẳn là một cô gái xuất thân cực kỳ mộc mạc, trên mặt chẳng bao giờ thấy một tẹo son phấn nào, lỗ tai cũng chẳng thấy bấm cái khuyên nào như những nữ hài xinh đẹp thường hay đeo, y phục trên người luôn là loại tiện nghi và phổ biến nhất – Đương nhiên, mặc vào trên người nàng thì lập tức đẹp lên gấp mấy lần. Thật sự giống như một đóa sen nổi trên mặt nước không nhiễm một hạt bụi trần, thanh thuần khiến cho lòng người phải xao động.

Đương nhiên một nam hài khi thực sự không biết phải nói gì với nữ hài, biện pháp đơn giản nhất chính là mời nàng đi ăn, sau đó trên bàn ăn sẽ lôi kéo làm ăn – Xem ra cách xưng hô Dong binh vương nào hoàng kim cũng chỉ áp dụng trong các công việc vận chuyển cùng với hoạt động buôn bán của dong binh đoàn chứ không kéo dài phủ khắp tới mọi lĩnh vực của Dong binh vương, thậm chí, trong lĩnh vực tình yêu, Ngà Mễ so với cái đám thế gia ăn

chơi trác táng còn kém hơn nhiều. Cũng chỉ có thể chọn biện pháp không thể khác được.

“Muội thích ăn gì?”

Cô gái chắc chắn là sẽ không trực tiếp trả lời vấn đề này, Oánh cũng không phải là ngoại lệ, chỉ dùng câu “Tùy ý” chẳng biết đường nào mà lần để trả lời qua loa, mãi tới khi Ngã Mễ hỏi đến lần thứ 3, rốt cuộc mới khẽ nói: “À, ta thích ăn đầu cá, cha ta thường dẫn ta đi ăn món đầu cá nấu bằng nồi đất nhất.”

Món ăn chủ đạo đã được xác định, Ngã Mễ căn cứ theo kinh nghiệm khi đi ăn cùng với Lâm Vũ Thường, lại gọi 2 chén trà sữa trân châu cùng với 1 cái khay đựng đầy trái cây (Lúc này Ngã Mễ thực sự cảm kích Lâm gia tiểu thư, hơn nữa còn cảm thấy lần đó bị lừa bịp tổng kim tệ chính xác mà nói thì phải gọi là nộp học phí), nữ hải tử chỉ cần ăn ngon thì đều sẽ vui vẻ, đều thích nói chuyện. Đường nhiên cũng khó mà suy bụng ta ra bụng người được.

Oánh đến từ một thôn nhỏ toàn là tinh linh có tên là Đông Ngạn ở trong Tinh Linh sâm lâm – Trên thực tế, trong Tinh Linh sâm lâm không cho phép chủng tộc khác tiến vào, Tinh linh vương dùng pháp lực khổng lồ của mình để khống chế toàn bộ Tinh Linh sâm lâm, nếu không phải là tinh linh tông tộc, một khi tiến vào rồi sẽ rất nhanh chóng bị lạc đường, cứ loanh quanh lập đi lập lại trong một phạm vi hẹp, vĩnh viễn không thể đi ra được, cuối cùng chỉ còn lại là một đồng xương trắng.

Theo nàng nói, nàng từ nhỏ đã cùng bà nội nàng sống với nhau, phụ thân nàng cả năm chỉ về nhà có vài lần.

“Ngã Mễ cười hỏi: “Vì sao vẫn chưa có bạn trai?”

Cô gái đùa bỡn đưa tay nắm lấy đôi đũa: “Ngài xem tay ta cầm đũa này, rất cần cán đũa, theo quan niệm của chúng ta thì điều này cho thấy về sau sẽ phải gả đến một nơi rất xa. Hơn nữa lúc nhỏ ta thường hay nằm mơ, rất nhiều lần mơ thấy... Không nói đâu.” Cô gái có vẻ hơi thẹn thùng vung đôi đũa lên.

Ồ ~ vậy ~ mà được sao? Đúng đến chỗ mấu chốt nhất thì lại trực tiếp bị gián đoạn?

Mặc dù Ngã Mễ cực kỳ tò mò, nhưng rõ ràng là tiểu cô nương đang định nói “Chồng của ta” hoặc “Bạn trai của ta” gì đó, nếu cứ tiếp tục hỏi, đầu tiên là da mặt mỏng manh của thiếu niên Dong binh vương sẽ không chịu nổi. Lúc này, nếu hy vọng thiếu niên Dong binh vương đầu tiên sẽ nói rằng “Ta thích muội” hay sâu sắc hơn là “Ta yêu muội” thì còn khó chịu hơn cả việc giết hân.

“Gần đây muội vẫn luôn ở Thực Vi Tiên sao?” Ngã Mễ dùng cây tăm xiên vào quả táo trong khay quả, dựa theo sự ân cần giảng dạy của Lâm Vũ Thường đối với hân về phương diện lễ nghi thân sĩ, kỵ sĩ đối với nữ sĩ, nữ vương – cận thận đem chỗ cầm của cây tăm đặt trên cái khay nhỏ trước mặt Oánh, để cô gái tự tay cầm lấy.

Đáng tiếc, có lẽ vì nguyên nhân dưới cơn bồng rất khó sinh ra cao đồ, mặc dù Ngã Mễ biểu hiện ở phương diện thân sĩ tương đối không tệ, nhưng cũng chỉ là làm theo lý thuyết mà thôi, thủy chung không thể đột phá khỏi sự dạy dỗ của Lâm Vũ Thường, đạt tới cảnh giới có công mài sắt có ngày nên kim – đương nhiên là đem cô gái luyện thành kim. Ngã Mễ hiện tại có chút thống hận là tại sao mình trước kia không chủ động mời Lâm gia tiểu thư đi chơi nhiều một chút, để có thêm một chút cơ hội thực tập.

“Ừm, đúng vậy.” Oánh cảm kích gật gật đầu với Ngã Mễ, “Đúng rồi, ngày mùng 6 tháng sau, ta có thể phải rời đi khoảng 10 ngày.”

“Vì sao?” Ngã Mễ trong lòng lập tức khẩn trương lên.

“Ồ, ngày 10 tháng sau là ta sẽ tròn 16 tuổi theo cách tính của nhân loại các ngài, khi đó, ta cần phải đi tìm tinh linh huyết động, thông qua tinh linh huyết động tiến vào tinh linh giới, đạt được sự phê chuẩn của Tinh linh vương, được gọi là tinh linh chính thức, đây chính là tinh linh thí luyện mà chúng ta vẫn thường nói.” Không biết vì sao, Ngã Mễ phát hiện cô gái khi nói ra những lời này, trên mặt xuất hiện một tia biểu tình rất kỳ quái, tựa hồ là thương cảm, chính xác mà nói thì là một loại biểu tình thống khổ.

Hắn lo lắng hỏi: “Xa không? Liệu có gặp nguy hiểm không?”

Cô gái lắc đầu: “Không biết. Tới tinh linh huyết động gần đây nhất ở bên ngoài Tinh Linh sâm lâm, trên đường hẳn là không có nhiều nguy hiểm lắm. Hơn nữa, bản thân ta cũng là một cung tiễn thủ rất giỏi nha.”

“Muội có 1 ngân tệ không?” Ngã Mễ cười hỏi.

Cô gái chần chờ một chút, từ trên người mình lấy ra một đồng xu kim loại lóe sáng, Ngã Mễ nhận lấy: “Đã nhận, ta lấy giá 1 ngân tệ, bảo hộ tinh linh Oánh tiểu thư đi đến tinh linh huyết động hoàn thành tinh linh thí luyện, thời gian 15 ngày, nếu không thể hoàn thành, trừ trả lại tiền thuê ra, lại bồi thường tiền phạt gấp 10 lần. Ngày mùng 6 tháng sau, ta buổi sáng sẽ đến cửa này chờ muội, không gặp không về.”

Nói xong, Ngã Mễ vẫy vẫy tay gọi sứ giả của Mân Côi Viên: “Mỹ nhân, qua đây thanh toán.” Sau khi trả tiền, Ngã Mễ cũng chẳng biết nên tiếp tục ngồi xuống thế nào nữa, Ngã Mễ lập tức chuồn ra khỏi Mân Côi Viên ~ Quà thực là ~

Đây chính là “Ước định 1 ngân tệ” nổi tiếng hậu thế, đại khái là một dong binh nhiệm vụ trao tay có giá trị thấp nhất trong cả cuộc đời của Dong binh vương, nhưng mà, ý nghĩa của nhiệm vụ này đối với Dong binh vương, thậm chí là đối với hậu thế thực sự là không thể tính ra được. Nếu như không có ngân tệ này, có lẽ lịch sử của toàn bộ đại lục sẽ phải viết hết lại.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 26: Khiêu Chiến Vương Giả

Tinh linh vương là vua của tinh linh, thường sống lâu tới mấy ngàn tuổi, trong cuộc đời dài dòng này, bọn họ thông qua tinh linh giới cùng tiếp xúc với tự nhiên hệ tinh linh, đa số có thể có được năng lực gắn với tinh linh sứ.

Có rất ít người nguyện ý chinh diện xung đột với tinh linh vương, cho dù là thần thánh cự long cũng vậy.

Tinh linh vương cũng rất ít khi rời khỏi tinh linh giới, trong lịch sử trường hà, chỉ có 3 vị tinh linh vương đi ra khỏi tinh linh giới, trong đó có 1 vị là vì kích sát ác long Ngâm Phong lúc đó đang tàn sát bừa bãi tại Tinh Linh sâm lâm vào 1000 năm trước. Mà trên thực tế, lần đó, mặc dù ác long Ngâm Phong chỉ phải đối đầu với 1 đối thủ, nhưng lại là 1 lần thảm bại. Cho dù là phong hệ cự long nhanh nhẹn cũng không thể né tránh được cung tiễn mà tinh linh vương phóng ra cực kỳ nhanh, chỉ trong vòng vài giây, Ngâm Phong đã liên tục bị bắn trúng 13 mũi ma pháp tiễn, mà Ngâm Phong hy vọng dùng phong hệ cùng với hắc ám hệ ma pháp để tiến hành công kích, song tinh linh vương bản thân lại có lĩnh vực ma pháp cường đại. Toàn bộ uy lực ma pháp của Ngâm Phong đều bị giảm xuống. Cuối cùng không thể không rời khỏi Tinh Linh sâm lâm.

Đương nhiên, lần đó, Tinh linh vương bản thân cũng bị trọng thương, 200 năm sau, vĩnh biệt cõi đời.

Tinh linh vật ngữ

Ma Pháp lịch đầu thu ngày 1 tháng 6 năm 4.

Theo đúng thời gian đã hẹn, từ sáng sớm, Ngã Mễ đã áo trắng trường kiếm chính tề đứng ở cửa Môn Côi Viên chờ tiểu cô nương – Đó cũng là kết quả huấn luyện của Lâm Vũ Thường, ước hẹn cùng với nữ hài vô luận thế nào cũng không thể đến muộn, ồ ~ Nếu nữ hài có đến muộn thì cũng chẳng có vấn đề gì cả, trên thực tế, có nữ hài nào lại không trễ giờ sao?

Hiện tại xem ra đáp án này là khẳng định, tối thiểu thì Oánh là một trong số đó.

Mặt trời nhô lên từ đằng đông, ánh sáng buổi sớm cùng không khí tươi mát trải khắp Tam Hương, trong mắt Ngã Mễ, nàng tinh linh đang từ đằng xa tiến tới kia không thể nghĩ ngờ gì chính là hình ảnh đẹp nhất trên thế giới.

Tiểu nữ hài hóa ra cũng mặc toàn đồ trắng – Ngã Mễ thầm nhủ, đây chẳng phải là tình lữ trang sức mà Lâm Vũ Thường vẫn thường nói hay sao? Đôi tai nhọn lộ ra dưới mái tóc ngắn, có lẽ là đi vội, trên mặt ửng hồng, một cây tinh linh đoản cung màu lục hé ra sau bờ vai thuần gầy, phía vai đối diện là túi tên.

Rời khỏi Tam Hương không lâu chính là một mảng sâm lâm khổng lồ, đây chính là bìa rừng của Tinh Linh sâm lâm, 2 bên đường có treo rất nhiều bảng thông báo, trên bảng viết mấy chữ: “Phía trước là Tinh Linh sâm lâm, nguy hiểm, xin chớ tiến vào!”

Có lẽ thật sự có liên quan tới khoản tiền thuê có giá trị 1 ngân tệ, trên đường đi tương đối bình an. Điều này làm cho Ngã Mễ có chút bất mãn, là 1 ma pháp sư cấp 2 kiểm kiểm sĩ kiểm ma kiểm sĩ, là 1 tiểu nam hài vừa mới gia nhập giai đoạn đầu của mỗi tỉnh, hẳn hy vọng biết chừng nào từ trong rừng rậm có thể chạy ra 1 con hồ hung mãnh hoặc là gấu chó hoặc là thú nhân, quơ đại cây gậy, dọa cho tiểu cô nương phải nép vào ngực mình, sau đó chính mình có thể thể hiện ra đầy đủ ưu thế của bản thân – Xem ra, Ngã Mễ tương đối tự tin vào vũ lực của mình. Đáng tiếc, trong phạm vi thống trị của tinh linh vương, cho dù là tại những mảnh đất xung quanh, cũng sẽ không xuất hiện những dã thú có thể giúp người ta có cơ hội giấu đồ bìm leo. Đương nhiên, nếu là mơ giữa ban ngày thì cũng có thể.

Dã thú thật ra thì cũng có mấy con, bắt quá toàn là thỏ hoang loại nhỏ, hơn nữa đa số xuất hiện vào buổi chiều, theo ý tưởng của Ngã Mễ: “Có thể trao 1 con làm bữa tối.” Khi hắn đang rút ra Băng Nhận chuẩn bị dùng tốc độ thi triển ma pháp nhanh nhất trên thế giới phóng ra ma pháp – đó cũng là một cơ hội vô cùng tốt để biểu hiện mình nha. Đáng tiếc, cơ hồ mỗi lần, trong nháy mắt khi con mồi xuất hiện, một vật vô cùng ngắn và nhỏ vụt qua bên cạnh hắn bắn trúng vào chỗ yếu hại của động vật nhỏ, sau đó mới có thể nghe thấy tiếng vang từ dây đoản cung trên tay Oánh.

Không thể nào, tên nhanh như vậy ư? Ngã Mễ thật sự kinh ngạc, hắn cũng từng thấy bộ dạng bản tên của Đại Thanh Sơn, tốc độ cũng rất nhanh, nhưng tuyệt đối không thể giống như tinh linh nữ hài này được. Khó trách rất nhiều người nói, tinh linh là cung tiễn thủ giỏi nhất trên thế giới.

Trong quá trình tiến bước, 2 người cơ hồ rất hiếm khi nói chuyện với nhau, đều là Ngã Mễ ở đằng trước lạng lẽ mở đường, cô gái theo đằng sau. Có khi Ngã Mễ hỏi 2 câu, nhưng đa phần là muốn nói song lại chẳng biết phải nói gì.

Ban đêm, Ngã Mễ sau khi châm lửa trại, bèn dịch chuyển vị trí lửa trại để tặng cho tiểu cô nương, gọi về 2 ma pháp cự lang trông chừng cho tiểu cô nương. Còn bản thân mình, lần qua 1 bên, ngắm lửa trại trước mắt, ngắm dung nhan của tiểu cô nương đang điềm tĩnh ngủ. Ngã Mễ nhớ tới khi ở Băng Phong đại lục, cường bức lợi dụ tra tấn bức cung được 1 ít tư liệu khi Đại Thanh Sơn cùng với Sa Nhược một mình ở chung trong 2 ngày đó – Đương nhiên đều là đôi câu vài lời, lúc ấy bản thân mình còn cười nhạo Đại Thanh Sơn thế nào thế nào, đầu gối thế nào thế nào, hiện tại xem ra, ài, nguyên lai sư huynh đệ trong lúc đó ở mọi phương diện đều là giống nhau đến kinh người nha.

Khi đó, thời khắc đó, cô bé ngủ say trong đêm tĩnh kia, cái loại cảm giác sợ hãi ngấm trong miệng này, cảm giác trong đầu thật khó có thể dùng ngôn ngữ hay văn tự nào có thể miêu tả chính xác được.

Tại vùng ven Tĩnh Linh sâm lâm, phạm là nơi tĩnh linh tặc tụ tập, đều có tĩnh linh huyết động tồn tại. Trong mỗi tĩnh linh huyết động, đều có 1 cột đá ma pháp màu xanh biếc thật lớn, thông qua cột đá ma pháp này, tĩnh linh có thể sử dụng linh hồn mình tiến vào tĩnh linh giới, nếu như tĩnh linh có thể lực cao, có thể thông qua cột đá ma pháp toàn bộ thân hình đều tiến vào tĩnh linh giới. Trong một ít tư liệu lịch sử không đầy đủ ghi lại, bên trong tĩnh linh giới còn có 1 loại tĩnh linh huyết động đẳng cấp cao, thông qua loại huyết động này, có thể trực tiếp tiến vào trạng thái thủy hóa của vạn vật vạn chủng trong thời kỳ mông muội, ở đây chỉ có phong, thủy, hỏa, thổ, băng 5 loại trạng thái nguyên thủy nhất, có thể nói, nơi này là vùng nguyên thủy của vạn vật do Sáng Thế Thần tạo ra, tại nơi này tất cả tĩnh linh xuất hiện đều là tĩnh linh đẳng cấp cao nhất, đều có lực lượng cấp bậc tĩnh linh sử.

Các loại cây kỳ quái càng ngày càng xuất hiện nhiều trong sâm lâm. Mà lúc này, Oánh cũng tựa hồ trở nên càng lúc càng do dự. Băng qua một triền núi nhỏ nhỏ, trên sườn núi nhìn theo hướng mặt trời, có 1 cái huyết động vô cùng bắt mắt, phía trước huyết động là 1 cái bình đài lớn đến không thể tưởng tượng nổi, vừa nhìn đã biết là tác phẩm của tĩnh linh, vô cùng tinh xảo.

Tĩnh linh nữ hài đứng ở trên bình đài, cúi đầu nhìn xuống 1 pháp thuật đặc thù của tĩnh linh, sau 1 đạo lục quang, ma pháp thuật ở trước tĩnh linh huyết động tiêu thất, sau khi nàng cùng Ngã Mễ tiến vào, nàng lại nhìn pháp thuật, ma pháp trận lại phủ lên vách tường – Oánh giải thích một chút: 1 ngày sau, ma pháp trận này mới có thể bị người từ bên ngoài mở ra lại.

Huyết động không phải là quá sâu, đại khái chừng 40 thước, 2 bên huyết động đều là những bức bích họa do tĩnh linh công tượng dùng một ít thạch phấn đặc biệt vẽ nên, người bình thường nhìn không thể hiểu được. Tại chỗ sâu nhất trong động, là 1 không gian khá lớn, đỉnh chóp huyết động có một vài tia sáng chiếu vào, soi sáng ở giữa huyết động có 1 cái ma pháp trụ màu xanh biếc khoảng chừng 2 thước. Tại 1 bên cột đá có 1 cái ghế đá có thể ngồi lên được.

Oánh yên lặng ngồi lên ghế, do dự đưa tay đặt lên trên cột đá, nàng đột nhiên ngừng lại, khẽ nói với Ngã Mễ: “Ngài biết không? Có người trong lúc thông qua tĩnh linh thí luyện không thể đạt được sự xác nhận từ tĩnh linh vương. . . Bên trong rất nguy hiểm, nếu sau 2 giờ đồng hồ không thấy ta đi ra thì ngại cứ tự động rời đi thôi.”

Sắc mặt Ngã Mễ lập tức ngưng trọng lên, gặp nguy hiểm ư? Không thể nào, cô gái mình thích đi vào chỗ nguy hiểm? Hắn lo lắng hỏi: “Có biện pháp nào khắc phục không?”

Cô gái bất đắc dĩ lắc đầu, mặt ửng hồng cúi xuống: “Cám ơn ngài quan tâm tới ta, ta vẫn muốn hạ quyết tâm nói với ngài một câu: ‘quen ngài là việc vui vẻ nhất của ta trong suốt mấy năm nay’.” Ngay khi Ngã Mễ đang chuẩn bị nói điều gì đó, cô gái dứt khoát nhấc tay chạm vào trên cột đá ma pháp, 1 trận quang mang xanh biếc hiện ra, thân thể Oánh chấn động, rơi vào trong hôn mê.

Ngã Mễ ở bên cạnh chọn lựa 1 cái bậc thang nhỏ, chậm rãi ngồi xuống, sợ cô gái bị lạnh, bên cõng áo choàng của mình ra, nhẹ nhàng cẩn thận đắp lên cho nàng. Hắn 2 nắm tay bắt chặt vào nhau, trong đầu tất cả đều là 2 câu nói cuối cùng của cô gái – Sẽ không có nguy hiểm gì đâu, nhưng cầu xin trời cao phù hộ.

10 phút trôi qua, 20 phút trôi qua, nửa giờ trôi qua, 1 giờ trôi qua... Ngã Mễ trên đầu toát cả mồ hôi, sẽ không thực sự xảy ra chuyện gì chứ?

Một tiếng rười rượi trôi qua, lại 2 giờ trôi qua. Cô gái vẫn chưa tỉnh lại, nhớ lại lúc nàng nói là sau 2 giờ, Ngã Mễ đã phát điên lên rồi – Bản thân mình cũng đã đọc qua rất nhiều sách có liên quan đến tĩnh linh, trước kia thực sự chưa từng thấy sách nào nói tĩnh linh gặp nguy hiểm khi thông qua tĩnh linh thí luyện, nếu sớm biết vậy, khẳng định là đã khuyên bảo nàng không nên tham gia rồi.

Rốt cuộc là làm sao vậy? Ngã Mễ cẩn thận sờ sờ tay cô gái đặt trên cột đá, 1 mảng lạnh lẽo, thậm chí cảm thấy thân thể nàng cũng dần dần trở nên lạnh như băng, mũi dường như đang thở ra những tia hô hấp cuối cùng.

Chẳng lẽ...

Ý nghĩ đáng sợ sinh ra trong đầu Ngã Mễ. . . Ta muốn cứu nàng, ta phải cứu nàng. Ngã Mễ lập tức bắt chước cô gái đem 2 tay cũng đặt trên cột đá màu xanh biếc... Nhưng mà, không hề có phản ứng.

Mồ hôi tí tách từ trên đầu Ngã Mễ đổ xuống, hắn cắn chặt môi dưới, trong đầu linh quang lóe lên, vội vàng dùng cánh tay phải nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng cô gái, tay trái từng chút từng chút dò xét theo vị trí tay trái của cô gái kết hợp với cột đá, ngay lúc tay hắn hoàn toàn tiếp xúc với cột đá trong nháy mắt, cột đá tựa như có sinh mệnh, giật mình dường như hơi chấn động, trước mắt Ngã Mễ một trận lục quang đại hiện, chói sáng khiến hắn căn bản không thể mở to mắt ra được, hắn phát hiện trước mắt hết thảy đều thay đổi.

Ấn tượng đầu tiên đập vào mắt chính là rộng lớn hùng vĩ, trên bầu trời những áng mây nhiều màu lững lờ trôi, hơn nữa trong trạng thái bán trong suốt, xa xa là dãy núi màu xanh biếc, bản thân mình tựa hồ đang đứng trên một cái đài cao mà tế tự thường sử dụng, ồ, trong lòng mình là cái gì vậy? Lúc hắn cúi đầu mới phát hiện, bản thân mình vẫn còn duy trì tư thế vừa rồi, nửa ôm Oánh, mà lúc này môi Oánh đang mím thật chặt, tròng mắt di động quật cường, biểu tình không phục, hơn nữa, còn phiêu động sắc nước.

Ngã Mễ xuất hiện, cả 2 người đều chấn động, Ngã Mễ vội vàng nhảy ra, mặt đỏ bừng, thì thào nói: “Vừa rồi, ta thực sự rất sốt ruột. Cho nên...”

Ngay lúc cô gái vừa muốn nói gì đó, giữa không trung đột nhiên truyền tới giọng nói uy nghiêm của 1 người: “Kẻ nào? Dám xâm nhập vào Tĩnh linh giới sao?”

Ngã Mễ từ giọng nói nhìn lại, oa, trên bầu trời có một cái bình đài khổng lồ phiêu động, trên bình đài có 1 cái ghế ngồi, trên đó có 1 vị trung niên tĩnh linh

nữ tính đang ngồi, lúc này cũng đang dùng thần tình kinh ngạc thăm dò nhìn Ngã Mễ.

Nhìn bộ dạng Oánh, vừa rồi nhất định là bị uy khuất, Ngã Mễ đương nhiên chẳng có cảm giác tốt đẹp gì đối với tinh linh phiêu phù trong không trung này, cùng lắm cũng chỉ là một tinh linh nữ vương thôi mà (Đồ con rùa, Ngã Mễ trong lòng đã bắt đầu dùng ngôn ngữ ác độc nhất âm thầm mắng chửi kẻ đã khiến cho cô gái mà mình âu yếm phải chịu uy khuất). Dám lừa bịp tổng tiền quốc vương, dám cùng Long thần cò kè mặc cả, Ngã Mễ còn có gì không dám nữa (Bỏ sung một chút, trừ không dám cùng Oánh nói “Ta thích muội” những lời đại loại như vậy ra), một vị tinh linh vương thì có làm sao? Tài năng bao trùm được đến mấy tầng trời, đối với lá gan cóc tía của Ngã Mễ, có gì mà không dám cơ chứ?

Thấy cô gái hiện tại bình yên vô sự ở bên cạnh mình, Ngã Mễ lập tức thở phào nhẹ nhõm. Hắn bình thần hướng về phía người đang phiêu động trên không trung nói: “Ta là dong binh, ta phụ trách sự an toàn của Oánh tiểu thư trong lũ trùn lùn này.”

“Chẳng lẽ như vậy là có thể xâm nhập vào thần thánh tinh linh giới sao?” Nữ tính linh trên mặt hiển nhiên lộ ra vẻ giận dữ.

“Thật có lỗi, đối với dong binh mà nói, sự an toàn của cô chủ là trên hết, thần thánh chức trách chẳng là gì cả.” Ngã Mễ nhìn tinh linh vương, từng chữ từng chữ nói ra.

“Nhân loại ti vi, ngươi có năng lực gì mà dám ở tinh linh giới nói với ta như vậy!” Có thể chưa từng có kẻ nào dám khiêu chiến tinh linh vương, hành động của Ngã Mễ đã ảnh hưởng rất mạnh tới quyền lợi của nàng.

“Ta là một tiểu dong binh, an toàn của cô chủ khiến cho ta phải đối mặt hết thảy, cho dù là Long thần Phái Lạc Đặc hay Sáng Thế Thần!”

“Được rồi, ta không hy vọng có tí huyết dịch của nhân loại nào làm dơ bản tinh linh giới, Oánh, ngươi nói với hắn đi, để cho hắn quay về.” Tinh linh vương lạnh lùng ra lệnh.

Nhìn Oánh do dự run rẩy chuẩn bị lên tiếng, Ngã Mễ giành quyền lên tiếng trước: “Thật có lỗi, khi cô chủ bị uy hiếp, ta có thể cự tuyệt hết thảy mệnh lệnh đến từ nàng. Đây là 1 trong số những tố chất tối thiểu của dong binh.”

“Ngươi...” Tinh linh nữ vương tay phải đập thật mạnh xuống tay vịn, tay trái tùy tiện gọi ra một ma pháp tia chớp màu xanh biếc đánh xuống dưới chân Ngã Mễ.

“Tinh linh vương bệ hạ, ta hiện tại hộ tống cô chủ của ta rời khỏi nơi này, nếu sau khi ta xác nhận nàng không có uy hiếp gì, nàng lại nguyện ý quay trở lại, như vậy quan hệ thuê mướn giữa chúng ta sẽ tự nhiên chấm dứt, ta đương nhiên sẽ rời đi.”

“Hừm~~ Ngươi đại khái là nhân loại dũng cảm nhất mà ta từng trông thấy, chẳng lẽ ngươi không hỏi xem vì sao vô số tinh linh trong thiên hạ khi thông qua thí luyện cũng chẳng có việc gì, chỉ đến lượt nàng lại xảy ra vấn đề? Chẳng lẽ ngươi không nghĩ rằng nàng đang cố ý lợi dụng ngươi sao?”

“Bệ hạ, là 1 tiểu dong binh, không hỏi đến việc mình không nên biết, là thiên chức của chúng ta.” Ngã Mễ càng ngày càng khôi phục lại vẻ bình thường, khóe miệng lại hé ra nụ cười thiên sứ.

“Được lắm, ta cho ngươi biết...”

Lời nói của tinh linh vương bị Ngã Mễ cắt đứt: “Thật có lỗi, bệ hạ, bất luận là phát sinh bất cứ chuyện gì, khế ước thuê một khi sinh ra, dong binh nhất định phải chuẩn bị dùng sinh mệnh để giữ gìn nội dung khế ước, ta cũng không muốn biết tin tức gì về cô chủ.” Lúc này Ngã Mễ biết, tinh linh nữ vương khẳng định sẽ không nói ra câu gì làm hắn cao hứng, chỉ bằng tìm cách thoát thân trước, rồi cẩn thận hỏi lại Oánh thì hay hơn.

“Bệ hạ, ta cùng với Oánh tiểu thư đạt thành khế ước là bảo hộ nàng an toàn hoàn thành tinh linh thí luyện, nếu bệ hạ cho rằng nàng không thể hoàn thành thí luyện này, như vậy xin bệ hạ cho phép nàng an toàn rời khỏi đây.” Ngã Mễ nhẹ nhàng kéo ống tay áo Oánh một chút.

“Hào, hào~~” Tinh linh vương giận dữ cười: “Đã có dong binh tham dự, nếu đem hy vọng ký thác cùng vũ lực, các ngươi đã bại 2 tinh linh trưởng lão của ta, thì đương nhiên có thể rời đi, hơn nữa cũng coi như Oánh hoàn thành tinh linh thí luyện, nếu các ngươi thất bại... Các ngươi tự mình nghĩ đến hậu quả đi.” Đang lúc tinh linh vương vỗ tay, ở bên cạnh nàng xuất hiện 1 tinh linh ma pháp sư râu tóc bạc phơ cùng với 1 vị kiếm sĩ tay cầm tinh linh trường kiếm. Tinh linh vương đứng dậy rời đi, vừa đạp lên không trung hừ vô mồm vừa để lại hồi âm vang vọng trong khoảng không: “Tiểu dong binh, ngươi hẳn là 1 ma pháp sư a, ta rất thích đảm lược của ngươi, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, tại tinh linh giới, hết thảy thiên nhiên tinh linh cũng sẽ không nghe theo pháp thuật của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 27: Pháp Sư Vũ Giả

Căn cứ theo kiến trúc quốc gia của tinh linh.

Toàn bộ sâm lâm tinh linh quốc gia do hơn 200 bộ lạc cấu thành, mỗi bộ lạc nhân số khoảng từ 500~2000, cơ cấu quyền lợi quốc gia do tộc

trường bộ lạc tạo thành.

Hàng năm cứ mỗi lần đại hội tộc trưởng sẽ tuyển cử ra 40 tinh linh trưởng lão trợ giúp quốc vụ hàng ngày cho Tinh linh vương. Trên thực tế, tinh linh quốc gia hàng ngày quản lý vô cùng ít, toàn bộ quốc dân căn bản là rất ít có nhu cầu cần sự trợ giúp. Nếu tinh linh quốc gia phát sinh sự kiện cực kỳ lớn, Tinh linh vương sẽ thông qua tinh linh giới trực tiếp triệu tập tất cả tộc trưởng mở đại hội toàn thể. Cho nên, tinh linh trưởng lão chỉ là một loại chức vị trên danh nghĩa.

Tinh linh vật ngữ

Tinh linh vương thân ảnh vừa mới biến mất, tinh linh võ sĩ đã hừ mạnh một tiếng, rút ra tinh linh loan đao từ thắt lưng mình, 2 tay nắm lấy đao dùng thân thủ nhẹ nhàng mà chỉ tinh linh mới có từ trên bình đài nhảy xuống đứng ở trước mặt Ngã Mễ cùng với Oánh, sắc mặt trầm trọng như nước: “Dám cả gan vũ nhục Tinh linh vương, tất phải chết không thể nghi ngờ gì nữa!”

Tinh linh võ sĩ 2 tay nắm đao, nhanh chóng chém qua trong hư không, giữa hư vô, gió vũ vũ thổi tới, trên bình đài cao ngất, có thể dễ dàng cảm nhận được áp lực cực lớn từ lưỡi đao sáng loáng như tuyết toát ra.

Tinh linh pháp sư vùng tay triệu hoán ra phiêu phù thuật, từ trên bình đài cũng bay xuống đất, pháp trượng màu xanh biếc trong tay nâng lên cao, ma pháp tinh thạch màu xanh biếc trên ma pháp trượng bắt đầu có tinh linh nhộn nhạo chuyển động chuẩn bị phóng ra ma pháp cấp cao công kích.

“Đội dài!” Nhìn 2 gã tinh linh định lập tức tấn công, Ngã Mễ vội vàng ngăn trở bọn họ tiến thêm 1 bước công kích: “Các ngươi không phải định khi dễ 1 tiểu nữ hài đồng tộc đây chứ? Như vậy đi, các ngươi đánh với ta, nếu ta thua, coi như là chúng ta thua, tùy ý các ngươi xử lý. Đồng sinh cộng tử.” Lúc này Ngã Mễ vô luận thế nào cũng không muốn một cô gái yếu đuối như thế phải chịu bất cứ thương tổn nào, cho dù năng tiến lên hỗ trợ có thể giúp mình được một chút, song so với việc nàng có thể gặp nguy hiểm, Ngã Mễ bất kể thế nào cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

2 gã tinh linh đều chấn động, nhìn nhìn nhau, cuối cùng, tinh linh pháp sư gật gật đầu, tiến lên phía trước: “Người trẻ tuổi, tinh linh có tinh linh quy củ riêng, ngươi thật sự không nên phá hỏng quy củ. Hơn nữa ở trong tinh linh giới, dựa vào trường kiếm cùng với ma pháp của ngươi gần như là không có khả năng chiến thắng. Ngươi lên trước đi.”

Đây là một hồi chiến tranh không có cơ hội thắng.

Một ma pháp sư cấp 2, sao có thể chiến thắng tinh linh trưởng lão bản thân đã là tinh linh đại ma pháp sư cùng với tinh linh trưởng lão là tinh linh võ giả? Oánh đã có thể thấy được kết quả thất bại, trong ánh mắt toàn bộ đều là nước mắt, vọt tới, trong lúc sốt ruột nàng theo bản năng nắm lấy tay Ngã Mễ: “Ngã Mễ, huynh đi đi được không? Đây là chuyện của riêng ta, ta không muốn liên lụy tới huynh.”

Đôi tay lạnh như băng của cô gái trực tiếp làm trái tim Ngã Mễ giá buốt, một nữ hài như vậy cần có người quan tâm biết bao nhiêu, “Muộn rồi.” Ngã Mễ bất đắc dĩ lắc đầu: “Nếu trước khi thành lập khế ước nói những lời này thì thật là tốt.”

“Ta cũng phải cùng huynh chiến đấu!” Bàn tay trắng nõn nà của cô gái quệt nước mắt trên mặt, tháo cung tiễn từ sau lưng ra, chỉ trong nháy mắt, 3 mũi đoản tiễn đã được lắp vào cung.

Lúc này Ngã Mễ cũng ý thức được đầy đủ nguy hiểm của bản thân mình, vừa rồi, hần âm thầm gọi về ma pháp tia chớp, nhưng mà... Không có chút tin tức ma pháp gì truyền đến, thủy hệ ma pháp tinh linh bình thường lúc nào cũng có thể xuất hiện ở bên cạnh mình cũng đều hoàn toàn biến mất, xem ra lời ả quỷ tinh linh vương kia nói là sự thật. Dưới loại tình huống này, khiến cho cô gái phải đối diện với nguy hiểm tới sinh mệnh là điều Ngã Mễ bất kể thế nào cũng không muốn xảy ra.

Bất quá, thấy tinh linh đại pháp sư bỗng tới trước người mình như thế, đây không thể nghi ngờ gì là một cơ hội phi thường tốt, cho dù không thể làm hần bị thương nặng một chút nào, song chỉ cần có thể chặn đứng hoặc làm chậm lại quá trình gọi về ma pháp của hần, là đã có thể giúp mình không bị ma pháp đáng sợ công kích rồi. Về phần gã võ sĩ kia, cho dù hần có công kích nhanh chóng, song dựa vào sự rèn luyện của mình trong Băng Tuyết sâm lâm, tránh né hần không phải là một vấn đề lớn, tối thiểu... sẽ không lập tức bị thương trí mạng.

Giữa lúc sinh tử, Ngã Mễ đầu tiên là nhìn ánh mắt tràn ngập hơi nước của Oánh: “Xin lỗi, tiểu thư, ta là 1 tiểu dong binh, không có đạo lý để cho cổ chủ với ta cùng nhau tham gia chiến đấu. Nếu mọi nhất định phải tham gia, ta chỉ đành biết giờ tay đầu hàng, thật sự là không chấp nhận nổi việc này.”

Ngã Mễ nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp của Oánh, Oánh thật sự không ngờ lúc này mà Ngã Mễ còn làm như vậy, thân thể lập tức cứng ngắc, ngay khi đại ma pháp sư cùng với tinh linh võ giả đều thả lỏng trong nháy mắt vì cho rằng hần còn muốn tiếp tục làm một số động tác mất mặt khác nữa, Ngã Mễ bỗng đột ngột chuyển động.

Nếu chỉ xét về mặt nhanh nhẹn mà nói, Ngã Mễ thân là kiếm sĩ thực sự không thua gì thân thủ của tinh linh, hần như một mũi tên bắn ra, ở giữa không trung xoay tít thân thể, căn bản không hề rút trường kiếm ra, trong khoảng thời gian ngắn nhất, tay nắm thành quyền hướng về phía mặt của tinh linh đại pháp sư, tinh linh đại pháp sư giật nảy mình, lập tức vô cùng hối hận vì sao bản thân mình lại đứng gần địch nhân như vậy, hoàn toàn quên mất khoảng cách an toàn của ma pháp sư – Trên thực tế, hần cũng cho rằng Ngã Mễ là 1 ma pháp sư, lồng ngực của hần rõ ràng có gắn một cái dấu hiệu của ma pháp sư cấp 2. Mặc dù sau lưng hần có đeo kiếm, nhưng vốn chỉ nghĩ rằng đó là một gã thiếu niên có sự ham thích đối với kiếm mà thôi, nào biết rằng hần vốn là một kiếm sĩ nổi tiếng về sự nhanh nhẹn, hơn nữa lại có võ giả ở bên cạnh mình, thật sự là quá chủ quan rồi.

Nắm đấm lập tức phóng tới, đại ma pháp sư lại phạm phải sai lầm thứ 2, đầu của hần còn có thể kịp phản ứng; đại ma pháp sư hoàn toàn có thể không cần chú ngữ lập tức phóng ra một ít ma pháp cấp 1 có thể dùng được. Nhưng mà, nắm tay nhanh chóng hiện ra càng ngày càng lớn trước mắt lại thúc đẩy trung khu thần kinh của hần cướp đoạt đại não trước để thực hiện phản ứng đầu tiên. Đại ma pháp sư ngửa đầu thật sâu về phía sau, tay phải quơ lấy pháp trượng muốn ngăn cản nắm đấm. Ngã Mễ lập tức biến quyền thành trào nắm ở đầu pháp trượng, lấy đà lao giáng một cước thật mạnh vào điểm

trí mạng của đại pháp sư, đại ma pháp sư lúc này tuy rằng đã định phóng ra pháp thuật, nhưng mà, một cước phía dưới kia vô luận thế nào cũng không thể chịu nổi, vội vàng buông pháp tượng ra dùng thân thủ nhẹ nhàng của tinh linh bay về phía sau.

Sau nháy mắt này, tinh linh võ giả rốt cuộc mới có phản ứng, găm lên giận dữ, trong tay loan đao hóa thành một mảng đao ảnh bỏ tới sau lưng Ngã Mễ, loại tấn mãnh này thực sự là Ngã Mễ chưa từng gặp phải, cho dù là cuồng chiến sĩ cũng không thể làm được. Ngã Mễ vốn hạ quyết tâm là lao đi, nhưng đòn tấn công quá nhanh của tinh linh đã khiến cho hắn bất đắc dĩ phải lẩn về phía trước, chớp lấy pháp tượng rồi nâng lên đỡ ở đằng sau, khi tinh linh đại ma pháp sư vừa kêu lên: “Ma tượng của ta...” thì đao của võ giả đã dùng phát lại giữa không trung, hắn biết tầm quan trọng của pháp tượng này đối với lão ma pháp sư.

Vì né tránh 1 đao, Ngã Mễ liên tục phải lẩn 2 vòn mới dừng lại được, trên đầu đã là một mảng mồ hôi lạnh. Nếu vừa rồi võ giả không bị tinh linh pháp sư kêu gọi đình chỉ đao phong đang đánh tới pháp tượng, như vậy sau lưng mình vô luận thế nào cũng sẽ tóe ra một vệt máu.

Giữa lần ranh sinh và tử, điều duy nhất khiến cho Ngã Mễ cảm thấy hy vọng sống là trong nháy mắt vừa rồi, thiếu nữ đã phát ra một tiếng kinh hô cơ hồ là tê tâm liệt phế.

Hắn đem pháp tượng ném cho thiếu nữ, nụ cười trên mặt đã biến mất vô tung vô ảnh, chậm rãi rút trường kiếm ra: “Thật có lỗi, đại pháp sư các hạ, pháp tượng này để chúng ta bảo quản thay a, ta thật sự không thể tưởng tượng nổi một đại ma pháp sư dưới sự hỗ trợ của pháp tượng sẽ gây ra cho ta biết bao nhiêu uy hiếp.”

Pháp sư bị địch nhân khích lệ cười khổ, mất đi pháp tượng thuận tay, rất nhiều pháp thuật của 1 pháp sư sẽ cần phải thông qua vịnh xương càng dài dòng mới có thể hoàn thành, mà xem ra sự nhanh nhẹn của kiếm sĩ này không thua gì tinh linh, pháp thuật cấp 1 đối với hắn căn bản không đủ để gây ra thương tổn. Bất quá, lấy danh hiệu tinh linh trường lão, không thể làm việc mất mặt là đi đoạt lại pháp tượng từ trong tay 1 tiểu cô nương còn chưa hoàn thành lễ trưởng thành, huống hồ nam hài kia lại nói là bảo quản thay nữa.

"Giờ hư ảo a, hãy biến thành Thủ hộ long đi ~"

"Giờ hư ảo a, hãy biến thành Thủ hộ long đi ~"

Đại pháp sư bắt đầu khẽ vịnh xương lên.

Nhìn ma pháp tinh linh bắt đầu khởi động trước mắt, Ngã Mễ bất đắc dĩ lắc đầu: Lại là Phong huyền long? Thật là tối kiến. Có vẻ như gã ma pháp sư kia sẽ phóng ra pháp thuật này. Đương nhiên, xét về mặt ổn định mà nói, pháp thuật cấp 4 này so với các pháp thuật khác quả thực là có ưu thế vô cùng lớn, chỉ cần pháp sư có năng lực cấp 1 cũng có thể triệu hoán phong long, hơn nữa còn không phải lo tới việc bị ma pháp này phản lại, nếu tùy tiện gọi về 1 ma pháp cấp 5 khác, rất có thể sẽ không khống chế nổi nguyên tố tinh linh triệu hồi ra, bị ma pháp liên tục công kích, cuối cùng sẽ khiến cho thân hình yếu của ma pháp sư rơi vào bị kích là bị công kích mà chết. Ngoài ra, phong long trong lúc công kích cũng có những năng lực mà các vật được triệu hoán khác không thể có được.

Phong long lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người, quơ móng vuốt thật lớn đánh về phía Ngã Mễ.

Ma pháp sư cũng không có ý định dừng lại, “Hắc ám sinh vật, nghe theo mệnh lệnh của ta a ~”

Ở trước mặt mọi người, lại dần dần hiện ra 1 ma pháp kết giới khổng lồ, ma pháp tinh linh màu đỏ trong nháy mắt tụ tập bạo phát, 2 hỏa tinh linh màu đỏ phóng ra, tốc độ so với phong long còn nhanh hơn đánh về phía Ngã Mễ.

Tinh linh võ giả sắc mặt vẫn trầm lặng như nước, thân hình chớp động, xoay người theo sau 1 hỏa tinh linh tiếp cận Ngã Mễ, ánh đao lóe sáng xuyên thấu qua thân thể bán trong suốt của hỏa tinh linh đâm vào mắt Ngã Mễ.

Lúc này, đại pháp sư lắc đầu lui xuống, lòng có phần không cam nhìn pháp tượng mà cô gái nắm trong tay – Cho dù là đại pháp sư, liên tục gọi về 2 con rồng cùng với 2 tinh linh cũng sẽ nhanh chóng tiêu hao tất cả pháp lực, nếu có pháp tượng mà nói, sẽ không rơi vào tình huống như vậy nữa, ma pháp thủy tinh chẳng những có thể trợ giúp pháp sư nhanh chóng phóng ra ma pháp, hơn nữa quan trọng hơn là, có thể giúp pháp sư hao phí pháp lực thì triển ma pháp ở mức thấp nhất, là cách duy nhất kéo dài năng lực tác chiến của ma pháp sư.

Giữa sinh và tử, Ngã Mễ vẫn miễn tuệ phát hiện ra cử động nhỏ của pháp sư, đều là pháp sư, hắn đương nhiên biết hiện tại việc đại pháp sư muốn làm nhất chính là tìm 1 nơi tương đối yên tĩnh để nhanh chóng khôi phục lại pháp lực, nếu không chỉ có thể đứng nhìn.

4 nắm tay khổng lồ của hỏa tinh linh hình thành 1 bức tường, trong lúc mùa may không ngừng bộc phát ra hỏa diễm cực kỳ nóng, cho dù là mặc quần áo, Ngã Mễ trên người vẫn có thể cảm nhận được ngọn lửa thiêu đốt, nếu không phải là Băng Nhận mà là 1 thanh vũ khí khác thì chắc đã sớm bị ném đi từ đời nào rồi.

Ngã Mễ nhanh chóng huy động Băng Nhận ở trong không khí lưu lại 2 đạo tàn tượng kiếm, vừa vịn chặn đứng 2 nắm tay lớn của hỏa tinh linh, sử dụng ngọc kiếm ngăn cản loan đao từ dưới bỏ tới, phong long từ trong không trung đánh tới, 1 trái 1 phải, chỉ trước cùng phóng ra lợi trào màu vàng sắc bén, cắt xẹt qua không khí.

Ngã Mễ kinh hãi, chưa từng rơi vào hiểm cảnh phải đối mặt với 5 đối thủ mạnh mẽ một lúc bao giờ, khí tức tử vong cùng với lợi trào màu vàng trực tiếp xẹt qua khuôn mặt hắn, Ngã Mễ nỗ lực dùng trường kiếm ngăn cản móng vuốt của 1 con phong long, nhưng móng vuốt của 1 con phong long khác lại xẹt qua vai trái của hắn, quần áo mỏng lập tức nứt ra, máu tươi như nước suối phun trào.

“Đừng --” Nữ hài kêu thảm xông tới, Ngã Mễ lợi dụng khoảng ngắn ngủi công kích bị gián đoạn này, tấn mãnh vọt qua khe hở trung gian giữa 2 tinh linh,

lấy tốc độ nhanh hơn nhằm về phía đại pháp sư, triệu hoán thú tuy rằng dừng hẳn, tuy nhiên lại không có uy hiếp từ vong, tương tự tồn tại khuyết điểm trì mạng là phản ứng trì hoãn. Đại pháp sư biết rõ tốc độ của mình không thể so sánh với kiếm sĩ được, dựa vào phiêu phù thuật lập tức bay lên trời, 2 hỏa tinh linh luống cuống tay chân quay đầu lại, ngọn lửa khổng lồ từ thân thể khiến cho tinh linh võ giả ẩn sau lưng họ căn bản tránh không kịp, cuối cùng bất đắc dĩ đành múa kiếm chết đứt đầu 1 hỏa tinh linh đang áp sát tới hân, hỏa tinh linh bị mất đầu tức thì biến mất trong không khí.

Thấy 1 hỏa tinh linh biến mất, đại pháp sư lập tức dùng pháp lực không nhiều lắm của mình gọi ra 1 cái mới, từ trên trời lao xuống, chấn ở ngay trước mặt Ngã Mê, Ngã Mê còn chưa kịp phản ứng, nắm tay không lỏng của hỏa tinh linh đã từ bên dưới nện trúng bụng Ngã Mê, tấm áo trắng lập tức bị ngọn lửa thiêu cháy thành màu đen, Ngã Mê thét lên 1 tiếng đau đớn, từ bụng truyền đến xung lượng cự đại, trong cổ họng phun ra 1 ngụm máu tươi, khoe miệng rỉ máu.

Không giải quyết gã đại pháp sư này xem ra là không được, với tốc độ khôi phục pháp lực của hân, phòng chừng mình vừa xử lý một vật triệu hoán thì đã lại xuất hiện thứ kẻ tiếp. Ngã Mê cố nén cơn giận đau từ bụng truyền đến, trường kiếm đâm thật mạnh xuống vai hỏa tinh linh, nương theo lực lượng này, chân đâm vào vai hỏa tinh linh, thân thể phóng lên trên, trường kiếm toát ra 1 mảng kiếm ảnh trực tiếp đánh về phía phần eo của đại pháp sư giữa không trung, Ngã Mê cũng không muốn kết hạ quả lớn thù oán, trong nháy mắt khi trường kiếm tiếp cận, từ đâm biến thành gạt... Nhưng mà, đại pháp sư vẫn còn bảo lưu lại một chút sự linh hoạt của tinh linh, lợi dụng nháy mắt Ngã Mê tạm dừng lại, hân liền tặc lui về phía sau 2 bước, né tránh trường kiếm.

Một kích thất bại, Ngã Mê trong lòng trào dâng niềm hối hận, thật sự không nên quá thiện lương, cơ hội như vậy đánh mất, căn bản sẽ không có lại lần thứ 2, như vậy là đùa giỡn với sinh mệnh của Oánh.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 28: Phi Kiếm Chi Vũ

Trong cơn hối hận, hân múa tít trường kiếm hướng theo phía đại pháp sư bay đi, đột nhiên, mũi kiếm trắng phát ra hồng sắc quang mang, một luồng kiếm tinh linh quen thuộc bỗng phát ra tiếng ca lãnh lốt, trực tiếp bắn về phía pháp sư trong không trung, trường bào bay phấp phới của pháp sư lập tức bị kiếm linh cắt qua, trên người cũng từ đó đổ máu.

Tinh linh pháp sư cùng với tinh linh võ giả đều sợ đến ngây người, lại có nhân loại có thể sử dụng ma pháp tại tinh linh giới ư?

Có lẽ bởi nguyên nhân không thể triệu hoán ma pháp nguyên tố nào khác, lúc này, Ngã Mê lần đầu tiên cảm thụ được tinh linh kiếm một cách chính xác như vậy, chúng giống như một lũ trẻ sôi nổi nghịch ngợm, cái vãi ầm ĩ cả lên, muốn thoát khỏi sự trói buộc của kiếm, cùng kiếm và người cộng vũ.

“Ma kiếm tinh linh nha, trở thành bảo vệ linh thể của ta đi --” Ngã Mê như nói con diên, lớn tiếng vịnh xướng ma pháp bản thân mình chưa từng sử dụng qua, cũng chưa bao giờ biết đến. Một thanh cự kiếm màu vàng bán trong suốt từ trên trời giáng xuống, ứng theo tiếng gọi của Ngã Mê đáp xuống đất, cự kiếm hóa thành quang hoàn màu vàng vờn quanh Ngã Mê. Đây là ma pháp cấp cao của ma kiếm sĩ – “Kiếm linh trảo” – lần đầu tiên xuất hiện ở trước mặt thể nhân.

Hai hỏa tinh linh lần tiếp đánh tới, trong nháy mắt sau khi Ngã Mê hoàn thành vịnh xướng, nắm tay khổng lồ đã dừng ở trên thân thể Ngã Mê, quang hoàn màu vàng phân xạ ra kiếm tinh linh màu đỏ, chống lại cú đánh mạnh, Ngã Mê thân thể chỉ hơi hơi có chút cảm giác, lập tức múa trường kiếm đâm hướng về phía đầu hỏa tinh.

Phong long cùng với tinh linh võ giả vừa mới tiến lên đánh về phía Ngã Mê, cự trảo cùng loan đao ra sức xé rách quang hoàn hộ thể của Ngã Mê, ngay lúc sắp bị thương Ngã Mê đã rất nhanh lui lại phía sau.

Xem ra, kiếm linh trảo không thể chống lại lợi khí khổng lồ đâm vào.

Ngã Mê trong quá trình lui lại phía sau, rất nhanh múa trường kiếm lưu lại 1 vết kiếm chi tàn tượng ở trên không trung, ngăn cản phong long, hỏa tinh, võ giả truy kích.

Sau khi tách ra một khoảng cách an toàn nhất định, Ngã Mê 2 tay cầm kiếm, mũi kiếm hướng lên trời, lớn tiếng vịnh xướng: “Phi kiếm chi vũ ~”

Chưa từng có nhiều kiếm tinh linh xuất hiện đến như vậy, kiếm tinh linh quét tới, nhuộm trường kiếm màu bạc của Ngã Mê thành một màu đỏ như máu, kiếm tinh linh hình thành nên 1 trận gió bão, bạch y của Ngã Mê giữa cuồng phong tung bay phấp phật, kiếm linh ồn ào hình thành từng thanh từng thanh trường kiếm màu đỏ có hình có chất uốn lượn, đánh về phía tất cả những kẻ thành lập quan hệ công kích với Ngã Mê.

Trong quá trình tu luyện của võ giả hoặc ma pháp sư, tất cả mọi người đều rơi vào 1 loại khốn cảnh.

Mỗi 1 người đăng sơn đều biết, trong quá trình đăng sơn, những ngọn núi cao hiểm trở không phải lúc nào cũng tồn tại, trong quá trình đăng sơn, sau khi ngọn sơn phong này đạt tới một độ cao nhất định, tất nhiên sau đó sẽ là một mảng hoang nguyên bằng phẳng lớn, kế tiếp lại là một ngọn núi cao, tiếp theo lại là hoang nguyên bằng phẳng, tiếp đến là ngọn núi.

Hoang nguyên hiệu ứng cũng là điều mà mỗi võ giả cùng với ma pháp sư tất yếu sẽ gặp phải, phương pháp đột phá hoang nguyên chỉ có 1, chính là sau khi tích lũy một lượng lớn hoang nguyên kinh nghiệm, tại thời khắc sinh tử, đạt đến bước đột phá mới. Đó cũng là nguyên nhân tại sao những đệ tử tốt nghiệp Ma Pháp học giáo hoặc trưởng thành trong quân đội thường không trưởng thành nhanh như dong binh, nguyên nhân chính là kiếp sống dong binh mỗi thời mỗi khắc đều phải đối diện với tử vong.

Ngã Mễ suốt 1 năm qua tại vũ kỹ cùng với ma pháp luôn bị vây trong vùng hoang nguyên, mà thân ở đế đô hoặc là Tây Lâm, đều có rất ít cơ hội trực diện tử vong. Cơ hội giống như lúc này được đối đầu sinh tử với đối thủ đẳng cấp cao như tinh linh trưởng lão là cực kỳ hiếm, trong nháy mắt giữa sống và chết, tiềm năng sinh mệnh như đập chứa nước được tích tụ đã lâu, đột nhiên dề vỡ, một số ý tưởng tồn tại đã lâu trong lúc tôi luyện dưới áp lực biến thành sự thật.

Cho tới giờ vẫn chưa có ai biết, loại lấy kiếm làm linh môi thi triển ma pháp như Phi kiếm chi vũ này, chưa từng có người nghĩ tới, nếu ma pháp tinh linh không phải thông qua ma pháp thủy tinh hoặc là ma pháp trượng mà là thông qua trường kiếm loại này đủ để dẫn người vào chỗ chết, khi trường kiếm công kích ra sẽ là cái dạng gì? Càng không ai nghĩ tới, thông qua trường kiếm lại cũng có thể phóng ra đại hình ma pháp trên cả cấp 4.

Kim hồng sắc ma pháp trường kiếm như thác nước từ trên trời phát xuất tiếng reo hò của tử vong ầm ầm đổ xuống, ma pháp lần đầu tiên được tạo ra trên trần thế lập tức mang đến lực phá hoại không thể tưởng tượng nổi. Thân là cường giả triệu hoán vật ma pháp cấp 3 – hỏa tinh linh trong đợt công kích đầu tiên của 3 Phi kiếm chi vũ công kích nhanh chóng tan biến, phong huyền long thân là triệu hoán vật hộ thân tốt nhất của ma pháp sư, trong đợt công kích thứ 3 của Phi kiếm chi vũ cũng phát ra tiếng thông khổ thét gào, lập tức hóa thành gió phiêu đảng.

Thân thể gầy yếu của tinh linh pháp sư lại không thể thừa nhận đã kích lớn như thế, tại đợt công kích đầu tiên của 3 Phi kiếm chi vũ, đã cùng hòa tinh linh đồng thời ngã xuống đất, máu tươi lập tức nhuộm đỏ pháp bào trắng. Tinh linh võ giả nhìn trước mắt xuất hiện 1 lượng lớn ma pháp tinh linh vượt quá tầm hiểu biết của mình, đã từ bỏ việc trốn chạy, tại đợt công kích thứ 4 bị bắn tít lên tận bình đài.

Đến khi phi kiếm biến mất trong không khí, số người còn đứng thẳng được trên bình đài chỉ còn lại có Ngã Mễ cùng với Oánh.

Với pháp lực của tinh linh vương, toàn bộ tinh linh giới đều nằm trong sự khống chế của nàng, khi ma kiếm tinh linh lần đầu tiên toát ra tại tinh linh giới, nàng đã cảm nhận được, đến lúc ma kiếm tinh linh như gió thét mưa gào hình thành một đợt thủy triều không thể ngăn cản nổi dâng lên khắp nơi trong tinh linh giới, nàng mới ý thức được việc cần phải ngăn cản loại lực lượng chưa từng xuất hiện tại tinh linh giới này.

Trên thực tế, khi nàng bước ra, thấy tinh linh pháp sư cùng với tinh linh võ giả đang lồm cồm bò dậy trên mặt đất, lúc này tinh linh vương cũng chỉ biết thờ dài một hơi.

“Tiêu dong binh, thật không ngờ người trừ việc là ma pháp sư cùng với kiếm sĩ ra, vẫn còn là ma kiếm nữa, đây là sai lầm của ta, cũng không thể ngờ được người đã vượt qua tiêu chuẩn của ma kiếm cấp cao, càng không nghĩ ra người sẽ đột phá được cấp độ ma pháp của người hiện tại, các người đi đi, chỉ mong người không phải hối hận vì hành động của ngày hôm nay.”

Tinh linh vương phát tay, quang mang màu xanh biếc lại thoáng hiện, lúc Ngã Mễ cùng với Oánh còn đang mở to 2 mắt ra nhìn thì đã đặt mình ở trong huyết động rồi. Ngã Mễ quần áo toàn thân trên dưới vẫn đầy đủ tựa như không hề trải qua chiến đấu gì cả, nếu không phải bởi vì trong tay vẫn còn đang nắm chặt trường kiếm, vừa rồi hết thấy quả thực tựa như một giấc mơ.

Mặc dù có rất nhiều lời muốn hỏi, song Ngã Mễ ngần ngại một chút rồi chỉ khẽ lắc đầu, nhìn ánh mắt sung đỏ của Oánh nói: “Chúc mừng muội hoàn thành tinh linh trưởng thành thí luyện.”

Trên đường trở về, Oánh vẫn cúi đầu không nói gì lặng lẽ đi theo sau Ngã Mễ, suốt một ngày 1 câu cũng chẳng nói, đến tối, lúc lửa trại được nhóm lên, dưới lửa trại, Ngã Mễ mới phát hiện, vẻ mặt của Oánh trông có vẻ hoảng hốt.

Ngon lửa lép bép cắn nuốt một mẩu gỗ rừng nhiệt đới vẫn còn ẩm chưa khô, Oánh ngồi bên ngọn lửa, 2 tay bó gối, mặt cúi gằm xuống 2 đầu gối. Châm chậm, từ trong đôi mắt to của nàng hơi nước trào ra, hơi nước dần dần ngưng kết thành nước mắt, từng giọt từng giọt từ trong mắt chảy ra, rớt xuống dưới đất.

Ngã Mễ lúc này cũng hoàn toàn bối rối, chưa bao giờ thấy 1 cô gái khóc trước mặt mình, cũng chưa từng có bất cứ kẻ nào bảo cho hắn biết cần phải làm sao. Hắn đứng lên, chậm rãi tiến tới trước mặt Oánh, từ từ ngồi xổm xuống, dùng ánh mắt thân thiết nhìn Oánh, nhưng thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Cô gái là người lên tiếng trước: “Huynh có biết vì sao tinh linh vương không thông qua cho ta không? Kỳ thực ta cũng đã chuẩn bị tâm lý kỹ rồi, nếu không thể thông qua, thì chết quách đi cho rồi. Nguyên nhân chủ yếu là vì cha ta, ông ấy vốn là 1 sấm lâm tinh linh, nhưng mà tại...”

Lúc Sáng Thế Thần sáng tạo ra các chủng tộc, hy vọng 2 chủng tộc ải nhân cùng với tinh linh có thể trở thành chủng tộc bảo vệ cho mình, bởi vậy tạo ra 1 chủng tộc thì chính trực nhất, 1 chủng tộc thì thiện lương nhất. Là chủng tộc tượng trưng cho sự chính trực, ải nhân cho dù là sau khi chết đi cũng sẽ không thông qua phục hoạt thuật hoặc là mê hoặc thuật trở thành cương thi hay những công cụ tà ác khác; còn tinh linh, nhất là sấm lâm tinh linh, không thể nghĩ ngờ gì là nhánh thiện lương nhất trong tất cả tinh linh, bọn họ đối xử với tất cả các loài động vật nhỏ bé trong rừng rậm chẳng khác gì đối đãi với thân nhân của mình, trở thành người bảo vệ cho toàn bộ tự nhiên.

Đương nhiên, tất cả cũng không phải là tuyệt đối!

Bị tinh linh coi là 1 điều vô cùng nhục nhã chính là, trong số tinh linh có 1 nhánh, về tướng mạo thì vô cùng giống sấm lâm tinh linh, tương tự cũng am hiểu về cung tiễn, điểm khác biệt duy nhất về tướng mạo là toàn bộ tinh linh của chủng tộc này màu da đều là màu đen. Ma pháp chính là sự bất đồng lớn nhất giữa 2 nhánh tinh linh này, sấm lâm tinh linh am hiểu tự nhiên ma pháp, nhất là phong hệ, thổ hệ ma pháp, hơn nữa có thể thông qua rừng rậm phóng ra

một hệ ma pháp diện rộng ngoài cấp 5; còn chủng tộc tinh linh với màu da đen kìa, bọn họ am hiểu hắc ám ma pháp công kích, mà càng làm cho thể nhân phải giật mình chính là, chủng tộc này có thể dễ dàng che giấu hình thể của mình trong bóng đêm, nghe nói bọn họ cực kỳ am hiểu việc ám sát, nhưng mà chưa từng có người tận mắt chứng kiến, có người nói, phàm là kẻ trông thấy bọn họ giết người, cũng sẽ mất đi cơ hội lên tiếng – Trong lịch sử, có mấy vị quân vương quý tộc bị ám sát vô danh công án đều được ghi tạc trên người chủng tộc này. Chủng tộc này có số lượng cực kỳ thưa thớt, thậm chí căn bản cũng sẽ không công khai xuất hiện ở các dãy núi hay bên ngoài rừng rậm, bởi vậy vô luận là tinh linh hay là ả nhân hoặc nhân loại đều gọi bọn họ là hắc ám tinh linh hay ám tinh linh.

Có tinh linh vương từng cho rằng, hắc ám tinh linh có lẽ chính là một chi nhánh của sâm lâm tinh linh, cũng có tinh linh vương thậm chí còn hoài nghi, hắc ám tinh linh là sâm lâm tinh linh đã bị một lực lượng thần bí làm biến đổi.

Đương nhiên, hết thảy những chuyện này cũng chỉ tồn tại trong một số dã sử hoặc là chú giải bình luận trong chính sử.

Ám tinh linh có khi sẽ bí mật tập kích nhân loại trong thâm sơn, rừng rậm hoặc là thôn trang của chủng tộc khác.

Vào 1000 năm trước, 1 chi đội ngũ Ám tinh linh tập kích vào 1 tinh linh thôn trang nhỏ ở sâu trong Tinh Linh sâm lâm, lúc ấy, bóng ma Ác long Ngâm Phong đang bao trùm lên toàn bộ Tinh Linh sâm lâm, vì phòng ngự ác long Ngâm Phong, tinh linh vương cơ hồ khởi động hết thảy pháp lực để tìm tòi vị trí cụ thể của ác long Ngâm Phong, căn bản không rảnh để bận tâm tới tình huống bên trong Tinh Linh sâm lâm. Tất cả tinh linh dũng sĩ cũng đều khăn trương tuần tra trên bầu trời để phòng thân ảnh khổng lồ của ác long có thể tùy thời xuất hiện.

Dưới tình huống đặc thù như vậy, chi đội ngũ Ám tinh linh này đã lần đầu tiên tiến nhập vào vùng trung tâm của Tinh Linh sâm lâm.

Sau 1 hồi huyết tinh đồ sát, 1 tinh linh thôn trang nhỏ mỹ lệ đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Các tinh linh trẻ tuổi đang tuần tra ở bên ngoài trông thấy ngọn lửa ngút trời liên lập tức trở về, nhưng mà, trông thấy 112 cỗ thi thể tinh linh già trẻ bị đứt đôi nằm la liệt trên mặt đất, 1 đôi tinh linh trẻ tuổi vừa mới kết hôn sinh tử như phát điên lên tìm kiếm nam anh mới sinh được 1 tháng của bọn họ ở giữa đồng thi thể -- Vô luận thế nào cũng không thể tìm được. Lúc ấy, những tinh linh khác cũng không biết làm thế nào để khuyên bảo bọn họ, chẳng lẽ có thể nói rằng đứa nhỏ đã táng thân trong biển lửa sao?

700 năm về sau, có 1 ngày đột nhiên 1 sâm lâm tinh linh trưởng thành đi tới khu vực thôn nhỏ được trùng kiến lại sau biển lửa này, hấn cẩn thận hỏi về trường tai nạn 700 năm trước kia, lại cẩn thận hỏi xem có nhà nào bị mất 1 đứa nhỏ hay không.

Sau khi trải qua quá trình cẩn thận xác nhận – trí nhớ của tinh linh là cực kỳ kinh người. Cặp vợ chồng tinh linh kia rất cuộc xác nhận tinh linh trưởng thành này chính là đứa con đã mất tích 700 năm của mình (đại khái tương đương với khoảng 30 ~ 53 năm của nhân loại). Theo lời tinh linh trở lại thôn xóm này nói, có 1 vị ám tinh linh mẫu thân vừa mới mất con phát hiện ra mình, hơn nữa còn bảo vệ cho mình.

2 năm trước, dường mẫu rời khỏi thế gian, trước lúc qua đời đã cẩn thận kể lại câu chuyện cho mình, dưới trạng thái thần trí vô cùng rõ ràng, đã chỉ rõ vị trí thôn xóm nơi mình sinh ra, cùng với tình huống của mình khi đó. Cho nên mới quay trở lại nơi này.

Lúc ấy tộc trưởng của thôn chính là trưởng lão của tinh linh quốc – Lão tinh linh vương vừa mới bởi vì đánh 1 trận cùng với ác long Ngâm Phong, bị thương nặng mà qua đời, dựa theo di chúc của lão tinh linh vương, để duy trì tinh linh vương vị vừa mới bị chuyển dời, hơn nữa phòng ngừa Ác long Ngâm Phong sau khi lãnh thương thể có thể quay lại tập kích Tinh Linh sâm lâm, 40 tinh linh trưởng lão có năng lực ứng phó đột biến phải phá vỡ thông lệ tuyển cử hàng năm, tiếp tục ở lại kiêm nhiệm thêm 100 năm – nếu như không gây ra sai lầm gì quá lớn.

Các tinh linh thiện lương đều nhớ rất rõ thảm kịch 700 năm trước, lại vì đứa trẻ bị mất tích tìm lại được cha mẹ mà cảm thấy vui mừng từ đáy lòng. Bởi vậy cơ hồ chẳng chút do dự, giữ tinh linh được xưng là “Thanh Tân” này ở lại trong tinh linh thôn xóm.

Có rất ít tinh linh nguyện ý rời khỏi thôn xóm, bởi vậy Thanh Tân về mặt kiến thức vượt xa các tinh linh khác, bị cách ăn nói chuẩn xác bất phàm cùng tiền kỹ mạnh mẽ, chính xác hơn hẳn các sâm lâm tinh linh khác hấp dẫn, một vài tinh linh thiếu nữ đã đem lòng yêu hấn, vền vẹn có 1 tháng sau, Thanh Tân kết hôn.

100 năm sau, Oánh được sinh ra.

Mà lúc này, Tinh linh tộc trưởng sau khi đã mãn nhiệm chức vị tinh linh trưởng lão quay trở lại thôn xóm, phát hiện ra thanh niên nhân này, nhưng quan trọng hơn là, nguyên tinh linh trưởng lão còn phát hiện ra rằng, thanh niên nhân này vẫn chưa thông qua lễ trưởng thành, hơn nữa càng khiến cho nguyên tinh linh trưởng lão phải giật mình chính là, trên người tinh linh trẻ tuổi này có 1 loại khí tức tà ác mà sâm lâm tinh linh tuyệt đối sẽ không có.

Tất cả tinh linh đều cực kỳ thiện lương, tinh linh tộc trưởng cũng không phải là ngoại lệ, hấn cùng với tinh linh vương sau khi thương nghị, ở bên ngoài tinh linh thôn, cấp cho gia đình không thể nắm rõ lai lịch này 1 chỗ ở.

Có lẽ đối với Oánh mà nói, hết thảy bất hạnh là bắt đầu từ nơi này.

Trong mắt Ngà Mễ, Oánh sắc mặt tái nhợt, nước mắt đã thấm đẫm đầu gối quần, ánh mắt sưng đỏ, thần sắc mê ly, như đang tự nói một mình, lảm bảm gì đó.

“Ta thực sự hâm mộ nhân loại các huynh, chỉ sống có 60~80 năm, vì sao tinh linh lại sống lâu như vậy, vì sao trí nhớ của tinh linh lại phải tốt như vậy? Vì sao kẻ từ sau khi sinh ra, rất nhiều chuyện rõ ràng chẳng liên quan gì đến mình, căn bản không phải do mình làm, lại phải ghi tạc vào trong đầu. Vì sao lại bất công bằng đến vậy!”

Lời của nữ hài càng ngày càng tăng giữa tiếng nước nở, bí ẩn lại được đẩy ra thêm 1 bước, tiếng khóc ai oán cất lên dưới khuôn mặt đang cúi gằm.

“Mẹ của ta bắt đầu chán ghét cha ta, bọn họ ngày nào cũng cãi nhau, tối tối, khuya thật là khuya, bọn họ cứ cãi nhau xong là lại đánh ta, không cho ta xem, véo tai ta, đuổi ta ra khỏi cửa... Hu hu... Sau đó, ta lại có đại đệ đệ Hồng Ba, rồi lại có thêm 1 muội muội, nhưng bọn họ vì sợ phiền toái, thế là lại đem muội muội ta đi cho những người khác... Hu... hu...” Oánh vừa khóc vừa nói.

“Lại sau nữa, lại có thêm nhị đệ Cửu Kỳ, mẹ ta cùng cha ta cãi nhau, thế là lại ôm Cửu Kỳ ra ngoài thôn vút ở trên đường, hy vọng có người khác đem đi, ở đó...” Cô gái rút cuộc không không chế nổi nữa, khóc lớn lên: “Ồ đó có rất nhiều dã thú, sau khi ta đi học về, biết tin, vội vàng chạy đi tìm cái nôi kia về. Từ đó về sau, ta... ta hàng ngày đều đệ đệ ta tới trường, ta sợ, ta rất sợ lại mất đi tiểu đệ đệ của ta...”

Chuyện ấu thơ bị thảm hiển nhiên đã hoàn toàn kích động thần kinh của tiểu nữ hài, nàng quả thực muốn phát điên lên rồi.

Ngã Mễ lòng tan nát, một cô gái khờ dại như vậy, vì sao lại phải trải qua nhiều chuyện thống khổ đến thế, hần đưa tay ra đỡ lấy bờ vai không ngừng run rẩy của cô gái, cô gái rút cuộc không duy trì được, oa một tiếng rồi bỏ nhào vào lòng hần, nước mắt nhanh chóng thấm ướt đầm bộ áo mặc mùa hè, thấm thấu vào ngực hần.

Cô gái suốt một ngày phải chịu đựng tinh linh trưởng thành thí luyện đã đủ vất vả, đến tối lại thống khổ nhớ lại những nỗi đã kích cũ, ở trong lòng Ngã Mễ khóc, có lẽ là vì mệt, thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng khẽ thì thầm: “Huynh có biết vì sao ta chưa trưởng thành đã đi ra ngoài không? Là bởi vì cha ta cùng với mẹ ta ly hôn, ông ấy nói ông ấy không muốn nuôi dưỡng tiểu đệ đệ của ta, cho nên ta muốn sớm một chút ra ngoài tìm việc làm, sau đó gửi tiền cho bà nội ta, để cho đệ đệ ta có thể được đọc sách...” Vừa nói, nàng vừa dần dần chìm vào trong giấc ngủ.

Ngã Mễ nhìn nữ hài trên mặt còn đầy nước mắt ở trong lòng, cảm thụ được thân hình ấm áp của nàng, khi đó, thời khắc đó, chỉ muốn cả một đời vĩnh viễn bảo vệ cho nàng, không bao giờ để cho nàng phải chịu thương tổn nữa.

Hần cúi đầu niệm 1 cái chú ngữ nhỏ, dưới chân cô gái bỗng xuất hiện 1 cái phiêu phù thuật nhỏ, lợi dụng sức năng của phiêu phù thuật, hần cẩn thận điều chỉnh tư thế của mình cùng cô gái, để cho mình tựa vào 1 tảng đá lớn, sau đó gọi về 2 con ngân sắc ma lang.

Lần đầu tiên, ôm cô gái mà mình yêu mến, Ngã Mễ trong lúc mơ mơ màng màng cũng dần chìm vào trong mộng.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 29: Bảo Bối Của Ta

Ngã Mễ để quốc tổng cộng thiết lập 7 phòng khu lớn.

Bắc Bộ liên bang phòng khu, bộ đội chính quy gồm có 7 đại đội, tổng binh lực 35000 người, xét về nhân số bộ đội chính quy là đứng đầu các phòng khu của đế quốc. Mục tiêu phòng ngự chủ yếu: Cáp Mễ Nhân đế quốc.

Kinh kỳ phòng khu, bộ đội chính quy gồm 7 đại đội, tổng binh lực 30000 người, kiểm soát bộ đội chiếm đa số tại kinh kỳ phòng khu, tổng số 24000 người.

Sư Tử hà phòng khu, bộ đội chính quy gồm 5 đại đội, tổng binh lực 25000 người. Mục tiêu phòng ngự chủ yếu: Tu Tử đế quốc.

Thánh Tuyết sơn phòng khu, bộ đội chính quy gồm 5 đại đội, tổng binh lực khoảng 25000 người. Mục tiêu phòng ngự chủ yếu cũng phối hợp với mục tiêu phòng ngự của Thần Thánh giáo đình: Hải Cáp Dong Bình đế quốc.

Giới Lâm phòng khu, bộ đội chính quy gồm 5 đại đội, tổng binh lực khoảng 20000 người.

Phiu Băng cảng phòng khu, bộ đội chính quy gồm 3 đại đội, tổng binh lực khoảng 20000 người. Mục tiêu phòng ngự chủ yếu: Thần Thánh Sa Mạc đế quốc.

Tang Kiền hà phòng khu, bộ đội chính quy gồm 3 đại đội, tổng binh lực khoảng 12000 người.

Quân chính quy tổng cộng nhân số vào khoảng 17 vạn.

Ngã Mễ để quốc binh lực phân bố (Cơ mật)

Sáng sớm ngày hôm sau, tiếng chim hót lạnh lớt vang lên khi bình minh bắt đầu len lỏi trong rừng rậm.

Ngã Mễ từ trong mộng tỉnh lại trước, cảm giác đầu tiên là thấy ngực nặng trĩu, mới nhớ lại hết thảy vừa phát sinh đêm qua, rồi lại cúi đầu nhìn tiểu tinh linh ở trong lòng, khóe mắt vẫn còn vương mấy vệt nước mắt. Có lẽ là do thân thể Ngã Mễ cự kỳ yếu, cô gái “U” một tiếng rồi cũng tỉnh lại, lúc nàng phát hiện ra tình cảnh của mình, ưu thế trí nhớ của tinh linh lại cho thấy tác dụng, hiển nhiên, Oánh lập tức nhớ tới hết thảy phát sinh ngày hôm qua, mặt

lập tức đỏ bừng lên.

Mặc dù đối với chuyện tình yêu, Ngã Mễ chẳng có kinh nghiệm gì để nói, song điều này cũng không có nghĩa là hắn ngốc đến dốt đặc cán mai. Dù sao thì cũng đã kinh qua quá trình tích lũy nhiều phen ái tình hoang nguyên như vậy rồi, Ngã Mễ rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí khởi xướng thế công tình yêu của hắn: “Oánh, muội có biết không... Ta... ta... rất... thích muội.”

Cô gái dùng tay vân vê áo, cúi đầu, mặt lại càng đỏ hơn.

“Gã cho ta nhé, được không?”

Hầu hết hậu nhân đều cho rằng, đặc điểm riêng biệt của Dong binh vương chính là năng khiếu tối đa hóa lợi ích, cũng không chỉ biểu hiện tại lĩnh vực dong binh kinh doanh cùng chiến tranh mà mình am hiểu nhất, mà trên lĩnh vực ái tình mà hắn chưa từng lướt qua, hắn căn bản cũng biết 1 hiểu 10. Những người khác khi lần đầu tiên xác nhận quan hệ với nữ hài, đa phần đều hy vọng nữ hài sẽ trở thành bạn gái của mình, còn Dong binh vương thì lại đi thẳng vào vấn đề, bước đầu tiên đã vượt qua cảnh giới này, trực tiếp đề cập tới việc hôn nhân. Cũng có người cẩn thận nghiền cứu xong lại không phát biểu một cách văn vẻ như thế, sở dĩ Ngã Mễ lúc đó hành động như vậy, thật sự là mượn gió bẻ măng, nhân lúc cô gái vừa trải qua thời điểm bối rối nhất, bèn đẩy cho nàng 1 cái gối đầu thiết thực nhất.

Cô gái cúi đầu, khóe miệng đột nhiên xuất hiện nụ cười: “Đề ta nghĩ đã, ta đi rửa mặt đây.” Nói xong, tựa như một con nai con bị giật mình thoát cái đã biến mất ở trong rừng.

Đối với chuyện nữ hài rửa mặt này, Ngã Mễ có rất nhiều kinh nghiệm, nếu là Lâm Vũ Thường tiểu thư, đại khái cần khoảng từ 25 đến 30 phút, theo như Lâm Vũ Thường tiểu thư cho biết thì tốc độ như vậy tuyệt đối đã là rất nhanh rồi, nếu là nữ nhân của các nhà công tước, hầu tước, bá tước khác, rửa mặt tối thiểu cũng phải trên 1 tiếng, mấu chốt chênh lệch về mặt thời gian trong đó là việc nàng đối với từng cái lông mi sợi tóc của mình có vừa lòng hay không, hoặc là phân trang điểm có đủ độ xinh đẹp hay chưa.

Bất quá, Oánh rửa mặt thời gian tựa hồ cũng quá dài a, mãi đến hơn 1 tiếng sau, cô gái mới từ đằng sau 1 lùm cây bước ra, cúi đầu, trên mặt vẫn còn những giọt nước chưa lau khô, 2 bàn tay giấu đằng sau, lúc chậm rãi đi đến bên cạnh Ngã Mễ, đột nhiên 1 phong thư nhét vào trong tay Ngã Mễ, sau đó chỉ chỉ về phía có nước chảy: “Huỳnh... cũng đi rửa mặt đi.”

A? Hóa ra là vừa rồi phải đi viết thư à? Xem ra cô gái này vốn là cực kỳ hay ngại ngùng, nhất định là có chuyện gì đó nói không nên lời.

Ngã Mễ cầm thư, ngồi ở bờ sông chậm rãi xem:

Ngã Mễ thân mến:

Xin chào (trái tim ở đây chỉ là trái tim về ra thôi đấy nhé), chữ xấu lắm chê. Sau khi đặt bút, trước hết ta chỉ có thể nói với huỳnh 1 câu: Vô cùng xin lỗi. Tin rằng huỳnh kể từ khi quen biết ta, số lần vui vẻ cũng chẳng được bao nhiêu, ta không biết phải biểu đạt lòng mình như thế nào nữa. Từ nhỏ đã mất đi niềm vui thời thơ ấu, so với đám bạn cùng trang lứa, ta lại càng phải suy nghĩ nhiều hơn.

Ta phát hiện ra thứ mà ta mang đến cho huỳnh không phải là vui vẻ, mà là gánh nặng, là thương tổn, huỳnh biết không? Ta không muốn bất kỳ ai phải lo lắng vì ta, tốt hơn hết là huỳnh đừng nên nghĩ tới chuyện của ta nữa, ta chỉ muốn thấy huỳnh được vui vẻ, thấy nụ cười đầm đìa của huỳnh, nghe thấy tiếng huỳnh là vui rồi.

Cha ta từng là thần tượng của ta, trong lòng ta, ông ấy là vĩ đại nhất trên thế giới, nhưng những năm gần đây tất cả đều thay đổi, có khi ông ấy khiến cho ta cảm thấy vô cùng nhỏ bé. Ông ấy hy vọng tương lai của ta không cần phải khổ sở, ông ấy hy vọng dùng tiền bạc để bù đắp lại cho chúng ta, chính xác thì, tiền đối với ông ấy là quan trọng nhất, ông ấy phải nuôi sống hơn 10 miệng ăn, cho tới giờ, ông ấy vẫn luôn hy vọng dùng tiền để thay thế tình thương của người cha.

Vì thế, ta lo lắng, vấn đề lớn nhất của chúng ta chính là phụ thân ta.

Huỳnh biết không? Ta từ nhỏ trong giấc mơ thường mơ thấy người chồng tương lai của ta, cũng là 1 nhân loại như huỳnh, thực ra thì, huỳnh trưởng thành trông rất giống với người đó. Ta hiện tại chỉ như 1 hạt mầm nhỏ vừa mới được gieo xuống đất, tại thế giới này, chẳng biết một thứ gì hết, ta rất muốn rất muốn tài bồi hạt mầm nhỏ này thành 1 cây đại thụ cứng rắn để có thể chấp nhận chủ nhân là huỳnh.

Oánh

Đại khái chẳng có cách biểu lộ ái tình nào rõ ràng hơn thế này nữa rồi.

Ngã Mễ vốc 2 vốc nước rửa mặt qua loa rồi lại chạy ra.

Ngựa quen đường cũ đại loại ý nghĩa cũng là như vậy, lần đầu tiên làm một việc gì đó khó khăn, một khi đã bắt đầu rồi thì rất nhiều thứ sẽ trở nên dễ dàng – Đối với một người thông minh như Dong binh vương Ngã Mễ mà nói thì chính là như thế. Kế tiếp, ví dụ như: Lợi dụng cơ hội leo lên trên núi, chẳng chút dấu vết lần đầu tiên nắm lấy bàn tay mềm mại của cô gái – Đương nhiên sẽ chẳng dễ dàng buông ra nữa, rồi lại như: Lợi dụng sức hấp dẫn của việc lợi dụng cuồng thú đi tiêu khiển, từng bước dụ dỗ Oánh đến Tây Lâm chơi.

Tóm lại, lúc Ngã Mễ cùng với Oánh đứng ở trên lối rẽ của đại lục công lộ, 1 bên rẽ tới đế quốc, 1 bên rẽ về Tam Hương, lúc này, Ngã Mễ đã thành thói quen nhàn nhàn ôm lấy eo cô gái, dưới tình huống như vậy, bất kể cô gái nào cũng không thể bỏ qua sự nhiệt tình mời mọc của hắn, cùng hắn tới Tây Lâm chơi.

Sau này, Trì Hàn Phong từng có lần bình luận về chuyện quá đổi phần khích này: Ngã Mễ đúng là 1 cao thủ tình trường, mới đầu đã biết lừa cô gái rồi khỏi nơi ở quen thuộc của nàng, như vậy mới có thể sinh ra 100% tín nhiệm đối với nam hài.

Đương nhiên, lần đầu tiên trầm mê trong cơn lốc xoáy tình yêu, Ngã Mễ không hề “Nghe thấy” trên đường Oánh “Ngẫu nhiên” nhắc đến một vài câu bao hàm sát khí. Ví dụ như:

“A bà (bà nội) của ta từng nói, một cô gái như ta rất khó gả đi.”

“Ta vốn rất lợi hại nha.”

“Huynh phải biết vâng lời đấy.”

Trên thực tế, ở một vài chỗ, cô gái dần dần bắt đầu sử dụng quyền lợi của bản thân mình, tỷ như, sinh hoạt tại Băng Phong đại lục, người bình thường nhu cầu về vệ sinh đều rất thấp, phải 1 tuần mới tắm 1 lần – Mùa đông thì lại càng ít hơn; lại tỷ như, Ngã Mễ cho tới giờ vẫn còn lười chải tóc, 2 bên má thường có những sợi râu mềm của nam hài mới trưởng thành.

Dựa theo yêu cầu đối với việc vệ sinh của 1 tinh linh, trong mắt Oánh tiểu thư luôn là cực kỳ ác liệt, việc lợi dụng 1 ít thủ đoạn nhỏ để cho Ngã Mễ bảo trì sự sạch sẽ, đối với loại người thông minh như tinh linh thật sự là điều rất dễ dàng.

Bất luận là Oánh tiểu thư sử dụng loại thủ đoạn nào để làm cho khuôn mặt Ngã Mễ tỏa sáng, tóm lại, khi 2 người bọn họ xuất hiện ở Tây Lâm đảo, tất cả mọi người đều vô cùng giật mình thấy 1 Ngã Mễ hoàn toàn mới.

Đương nhiên, lúc này, càng giật mình hơn lại chính là Ngã Mễ!

Thời điểm Ngã Mễ cùng với Oánh đến Sur Từ hà, đã là ban đêm, sau khi tìm được trạm qua sông của Tiểu dong binh đoàn thiết lập ở bờ Sur Từ hà, 2 người thuận lợi đi tới Tây Lâm đảo.

Đã là 11:00 đêm, dựa theo thời gian biểu làm việc và nghỉ ngơi của Tiểu dong binh đoàn do Ngã Mễ tự tay chế định, lúc này, trừ lính gác ra, tất cả mọi người hẳn là đều đã đi ngủ rồi.

Trong lúc đám lính gác hô lên (hắn cũng không chú ý tới nét kinh ngạc thoáng qua trong mắt lính gác), Ngã Mễ dẫn theo Oánh trực tiếp đi tới chỗ ở của mình, hắn vừa đẩy cửa ra vừa nói với Oánh: “Bảo bối, buổi tối phải nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai phải dậy sớm...” Nói tới đây, Ngã Mễ ngạc nhiên phát hiện, ở trong phòng mình ngồi chật người, mà tất cả mọi người đều dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn mình cùng với người phía sau mình, khẳng định rằng, bọn họ cũng nghe được lời mình nói mới rồi.

Sau khi thích ứng được với ánh sáng của ngọn đèn, Ngã Mễ rốt cuộc đã thấy rõ trong phòng có những ai. Lôi Cát, Trì Hàn Phong, Trì Ngạo Thiên, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư, Sa Nhược, Lâm Vũ Thường, Ba Nhĩ Ba Tư cùng với Hoàng Kim Long Kỳ Bình vừa mới kết bạn Lôi Nặc Nhĩ, Tu Đạt, Bích.

Trăm mối cảm xúc – từ ngữ này đại khái dùng vào lúc này là phù hợp nhất, ở đây hơn 10 người ít nhất đại khái sẽ có 100 loại cảm thụ a.

Đại Thanh Sơn từ lúc Ngã Mễ còn chưa đẩy cửa ra, đã định lao ra ngăn hắn lại, thậm chí có phần tức giận tại sao mình không giống như cùng với Lục Nhi, cũng ký kết 1 cái khế ước gì đó với Ngã Mễ, có thể đạt thành liên lạc thông qua tâm linh.

Đương nhiên, hiểu trò không ai bằng sư phụ, Trì Hàn Phong vui sướng khi thấy kẻ khác gặp họa ngay từ đầu đã duỗi tay ra bịt kín miệng Đại Thanh Sơn, dùng chân đá 1 cái vào Trì Ngạo Thiên vừa mới định đứng lên, cuối cùng dùng ánh mắt ngăn lại Hoắc Ân Tư có hành động tương tự.

Sa Nhược khẩn trương nhìn Lâm Vũ Thường, tay đã không kim nổi nắm lấy tay Vũ Thường:

Mà Lâm Vũ Thường thì gắt gao cắn chặt môi mình, thần sắc vô cùng âm trầm, vẻ mặt một mảng chịu đủ nỗi ủy khuất “Đa tình nữ tử phụ lòng hán”;

Bích thì dưới cái nhìn chăm chú của 2 vị ca ca, trên mặt toát ra 1 mảng thần sắc quật cường.

Ba Nhĩ Ba Tư trên mặt lộ ra, “Ài, xem ra công tử của đại đội trưởng cũng bị kẻ xấu kia làm hỏng rồi, mình thật là hổ thẹn a.”

Chỉ có Lôi Cát, dưới tình huống đồ đệ của mình chịu đủ 3 mặt giáp công, liền vượt râu dài, tựa như chẳng hề xảy ra chuyện gì cả, chậm rãi uống nước trà. Trên thực tế, bất luận kẻ nào cũng không thể chờ mong 1 lão nhân đã mấy trăm tuổi đối với loại tình yêu này nọ còn sinh ra hứng thú gì nữa.

Tiếng vỗ tay thừa thốt vang lên trong phòng, quý vị đế quốc tam đại thế gia – kinh kỳ tướng quân Trì Hàn Phong tiên sinh tán thưởng vừa vỗ tay vừa đứng dậy: “Phần khích, phần khích, quả nhiên là phần khích. Không hồ là bảo bối nhi tử của ta, cũng không hồ là bảo bối đệ tử của Lôi Cát ma đạo sư.” Hắn cười tùm tùm nhún mạnh 2 lần 2 chữ bảo bối.

Hắn vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Ngã Mễ, vừa cẩn thận nhìn nhìn Oánh còn chưa được nhắc tới, ra vẻ “Không tệ, không tệ, là 1 mỹ nhân nhĩ”. Tiếp theo rướn cái yết hầu lên, trước mặt 6 nam hài cùng 4 nữ hài hiện đang có mặt kinh điển diễn thuyết một phen lưu truyền hậu thế:

“Ta bởi vì có 1 nhi tử thông minh như vậy mà cảm thấy cao hứng tự đáy lòng. Mọi người xem hắn dùng từ chuẩn xác cỡ nào, ngắn gọn 2 câu trong lời nói vừa rồi, khiến cho ta cảm thấy hắn biểu hiện vô cùng thành thực từ ngữ ‘bảo bối’ lần này. Bảo bối là 1 từ ngữ vi diệu, không riêng gì cô gái kia nghe xong, tim đã đập rộn ràng rồi, mà còn có thể sử dụng với tất cả các cô gái, tỷ như, Ngạo Thiên, từ tể nghe đi, đây chính là khuyết điểm của người. Nếu

ngươi cũng đồng thời kết bạn cùng mấy nữ bằng hữu xinh đẹp như Lâm đại tiểu thư, nhất định phải nhớ kỹ, lúc cùng các nàng ở chung 1 chỗ, không cần xưng hô tên các nàng. Phải đơn giản rõ ràng tóm tắt gọi các nàng là bảo bối, như vậy, cho dù là trong 1 ngày liên tục ở cùng 1 chỗ với 5 cô gái, cũng tuyệt đối không phải lo lắng gọi sai tên.”

“Ngài là Trì thúc thúc hả, Ngã Mễ vẫn thường nhắc tới ngài với ta.” Vượt ngoài dự kiến của mọi người chính là, tiểu cô nương nhìn có vẻ yếu đuối kia lại là người đầu tiên lên tiếng, hơn nữa còn cười cười nói nói, thanh âm giòn tan: “Lời ngài nói thật có ý nghĩa, nếu nam hài nào cũng đều như vậy, vạn nhất trong cùng 1 thời điểm, mấy cô gái cùng xuất hiện trong 1 trường hợp, vậy thì hẳn phải làm sao bây giờ đây?”

Bắt đầu từ thời khắc đó, Trì Hàn Phong cũng cảm thấy tinh linh tiểu nữ hài này quả thật không phải là một nhân vật bình thường, nàng nhất định là cảm nhận được các mối quan hệ vi diệu đang đồng thời xuất hiện, thay vì khiến cho Ngã Mễ phải tiếp tục xấu hổ. Chỉ bằng chính mình bước ra đem đề tài đây đi nơi khác.

“À, chẳng lẽ ngươi không tiếp thu sao, trách nhiệm của 1 nam nhân ưu tú chính là không để cho 2 bảo bối cùng xuất hiện 1 lúc.” Trì Hàn Phong trong ánh mắt vẫn nồng đậm nụ cười xấu xa như cũ.

“Nếu vẫn xuất hiện thì làm sao bây giờ?” Nữ hài từ vẫn không thỏa mãn với đáp án này.

“À, là 1 nam nhân ưu tú, vào lúc đó đáp án đại khái có mấy loại a.” Trì Hàn Phong cười tùm tùm trả lời.

Đáp án A: hô to 1 tiếng, bụng của ta thật sự không thoải mái, nhấn nhô ôm bụng nhanh chóng chuẩn khỏi hiện trường. Nói tới đây, Trì Hàn Phong không chút hào ý nhìn nhìn Ngã Mễ từ trên xuống dưới.

Đáp án B: nghiêm trang giới thiệu các vị tiểu thư với nhau, hơn nữa nói với các nàng người nào là bảo bối A, người nào là bảo bối B... Thậm chí bảo bối X, trong quá trình này, phải tùy thời cảnh giác xem trong đám bảo bối đó có người nào có khuynh hướng là món lợi kích xù hay không, quan trọng nhất chính là, trong lúc giới thiệu, nhất định phải biến mình thành trung tâm, thông báo cho mấy vị bảo bối biết, bản thân mình là nam tử đáng để tranh đoạt nhất để quốc hoặc là Tây Lâm, để các nàng cần phải nắm giữ cho tốt, nếu không cơ hội sẽ lập tức trôi qua.

Đáp án C: Tỏ ra cực kỳ xum xoe với bảo bối mình xem trọng nhất trong số đó, về phần những người khác, cũng không cần để ý lắm. Nếu có tranh cãi, thì phải tỏ rõ, ta không biết tiểu thư nàng. Như vậy có thể kiên định xem trọng bảo bối tình yêu nhất. Đương nhiên, điều này chỉ áp dụng trong tình huống tất cả bảo bối đều không biết.

...

Ngay khi Trì bá tước tự hô tự ứng chuẩn bị hứng chí bùng bùng giăng giải đáp án D, một trận cước bộ hỗn độn đã vang lên trong viện từ trống trải, 2 lính gác của Tiểu đông binh đoàn cùng 2 vị kinh kỳ đại đội trưởng đẩy cửa bước tới.

“Tướng quân các hạ, quốc vương khẩn cấp triệu kiến, lệnh ngài phản hồi để đô.” Một vị đại đội trưởng đi thẳng vào vấn đề.

“Ta đã nói rất nhiều lần rồi, ngươi đi nói với Hồng Thạch, ở bên ngoài, quân lệnh không cần phải tiếp nhận, đây là kiến thức cơ bản nhất.” Trong 2 tháng qua, để có thể trông thấy đồ đệ cùng bảo bối nhi tử, bá tước tiên sinh vẫn chỉ dùng câu này để từ chối vô số sứ giả bị Hồng Thạch phái tới Tây Lâm thúc giục hẳn quay về để đô.

Đại đội trưởng đi đến bên cạnh hẳn nói nhỏ vài câu, đem một phần thư tín quyền trục đưa cho hẳn, Trì Hàn Phong thần sắc ngưng trọng hẳn lên, mở thư ra, đọc lướt qua loa vài lượt, tiếp theo đưa cho Lôi Cát, rồi lại chuyển qua tay Ngã Mễ cùng với những người khác.

Trong quyền trục, là quân thư khẩn cấp từ 2 quốc gia vượt qua 1300 lý để trình lên Ngã Mễ để quốc.

Ma Pháp lịch đầu thu ngày 1 tháng 7 năm 4, Hải Cáp Đông Bình để quốc ở phía đông nam Ngã Mễ để quốc cùng Tu Tư để quốc ở phía tây nam Ngã Mễ để quốc tại ven biển đồng thời gặp phải lực lượng bí ẩn tập kích, bởi vì sự phòng hộ của các đế quốc đối với đường ven biển đều rất bạc nhược, bởi vậy địch nhân chỉ trong nháy mắt đã phá được mấy tiêu trấn, trong đó có Nam Hải ngư nghiệp sản khu của Tu Tư để quốc khá nổi danh, cùng với rừng tùng Cao Châu ở bờ biển phía đông nam của Hải Cáp Đông Bình để quốc thậm chí còn nổi tiếng hơn.

Căn cứ theo hồi báo của một số chiến sĩ bị tập kích còn may mắn sống sót đối với quân bộ của 2 đế quốc, địch nhân quả thực không phải là người, bọn chúng 1 số trông giống ngựa, nhưng phần đầu lại là của người, trừ việc có 4 chân giống ngựa ra, còn có 2 tay như người, sử dụng trường mâu được chế tạo thô sơ, dùng tốc độ còn nhanh hơn cả ngựa, nhanh chóng xông vào trong kiểm soát trận doanh; còn có kẻ tựa như 1 con đại tinh linh, trong tay quơ lang nha bổng không lồ... Căn cứ theo vật chủng học giả của đế quốc phân tích, những kẻ được các chiến sĩ may mắn còn sống sót miêu tả lại chính là các loại sinh vật sống tại 1 đại lục khác, mà đại lục này rất ít có quan hệ với Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục.

Còn nữa, điều đáng để cho mọi người phải chú ý chính là, có chiến sĩ nói, trong số địch nhân còn có người và đại tinh linh có cánh dài, trông cứ như là thiên sứ cùng với ác ma trong truyền thuyết. Đương nhiên, cách nói này bị các vật chủng học giả của đế quốc cho rằng là do trong lúc khẩn trương cao độ sinh ra ảo tưởng mà thôi.

Tóm lại, sau khi gặp phải áp lực cường đại ở ven biển, 2 quốc gia không hẹn mà cùng hướng Ngã Mễ để quốc trình quân thư, cho thấy sắp tới sẽ có điều động quân đoàn quy mô lớn ở vùng ven biên giới, hy vọng Ngã Mễ để quốc không phải kinh ngạc, hơn nữa tiếp tục bảo trì tình huynh đệ hữu nghị đã tồn tại suốt mấy thế kỷ qua giữa các đế quốc.

Hồng Thạch đại đế sau khi thấy 2 phong quốc thư, nhanh chóng thương lượng cùng quân bộ, tăng cường phòng ngự các vùng ven biển, cũng nhớ đến Trì tướng quân cùng Lôi pháp sư đang ở bên ngoài luôn luôn lấy cớ đi thị sát để lảng tránh, đặc biệt phái người thúc giục bọn họ trở lại đế quốc.

Ma pháp lịch đầu thu ngày 1 tháng 7 năm 4, khúc nhạc dạo đầu tiên khởi đầu cho Nhân thần đại chiến đã chính thức xuất hiện tại tuyến phòng ngự bờ biển nam bộ Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 30: Nguy Cơ Tứ Phía

Đối với những người sống tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục cùng với Băng Phong đại lục mà nói, Pháp Nặc Tư đại lục là 1 đại lục cực kỳ nguy hiểm. Trừ 3 loại tình huống, không có bất cứ kẻ nào nguyện ý đi đến đại lục này.

Đầu tiên là thương nhân, chỉ cần có lợi ích, còn có thương nhân tồn tại, mà Pháp Nặc Tư đại lục lại có rất nhiều các chủng loại và thương phẩm mà ở các đại lục khác căn bản không bao giờ thấy được, tiến hành giao dịch, lần nào cũng đều thu hoạch được lợi ích thương nghiệp khổng lồ. Chỉ cần có 1 thuyền hàng hóa an toàn trở về Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, cũng đủ để tạo ra 1 trăm vạn phú ông.

Tiếp theo là dong binh, quan hệ giữa dong binh cùng với thương nhân từ xa xưa đã là chặt chẽ nhất, thương nhân di chuyển giữa 2 địa điểm, để đạt được lợi ích thương nghiệp khổng lồ đồng thời không bị mất mạng, thường thường nguyện ý bỏ ra 1 khoản tiền lớn để thuê dong binh ưu tú nhất làm hộ vệ cho mình. Đội tàu lớn nhất thường thuê tới hơn 500 người thuộc dong binh đoàn từ cấp B trở lên làm bảo tiêu cho mình, đảm bảo sự an toàn cho bản thân tại Pháp Nặc Tư đại lục.

Cuối cùng là đào phạm thân phạm trọng tội, chỉ cần có thể trốn được tới Pháp Nặc Tư đại lục, không có bất kỳ pháp luật nào của đại lục có thể ước thúc đến nơi đây. Cho dù Bộ Tư pháp của bất cứ đại lục nào biết được phạm nhân trốn tại Pháp Nặc Tư đại lục, cũng sẽ chẳng có bộ nào lại phái nhân viên chấp pháp đi cả — So với việc trốn nã đối tượng về quy án, thà để hắn tiếp tục ở lại Pháp Nặc Tư đại lục tiếp tục cảnh sống sống không bằng chết còn hơn.

Theo một vài thương nhân từ Pháp Nặc Tư đại lục trở về ghi lại, trên đại lục thần bí này trải rộng các loài thú nhân xấu xí, bọn họ có loại ngựa, có loại trâu, còn có cả loài gấu khổng lồ, tóm lại là không giống người. Theo như lời đồn đại, đại lục này là nơi Sáng Thế Thần trong khi tạo vật đã đẩy tới tất cả những sấm phạm thất bại. Cũng có người cho rằng, đây là nơi nhân loại cùng đã thủ bại sau khi tạp giao sinh ra các vật chủng.

Sơn hải kinh – Chư đại lục

Thư cuối cùng lại được chuyển tới tay Trì Hàn Phong, hắn chậm rãi thưởng thức quyền trục nho nhỏ này, vẻ mặt có phần bất đắc dĩ: "Tự do thì không bị sai bảo, bị sai bảo thì không có tự do. Ài, thật sự rất muốn cùng với Ngã Mễ, Ngao Thiên, Thanh Sơn, còn cả Lục Nhi đáng yêu của ta sống chung, đáng tiếc..." Hắn nhẹ nhàng phẩy phẩy tay, vỗ vỗ vai Lôi Cát: "Lũ nhóc, ta đi rồi, hy vọng mọi người có thể bảo trọng. Ngã Mễ, nhất là người, cần thận với tiêu yêu bên cạnh người đó nha." Bá tước đại nhân tựa hồ không trông thấy Oánh đang quệt cái môi nhỏ nhắn, hương Ngã Mễ tràn trề 2 mắt.

Nói xong, hắn cùng với Lôi Cát và 2 gã đề quốc đại đội trưởng rời khỏi phòng.

Bên ngoài phòng, trên khoảng đất trống có hơn 50 binh lính đế quốc đi theo hộ tống 2 gã đại đội trưởng đang đứng đợi, thấy tướng quân các hạ bước ra khỏi phòng, tất cả binh lính toàn thể cúi chào, Trì Hàn Phong tiện tay đáp lễ, dưới ánh trăng lạnh lẽo, bóng người màu đen lác lác đi về phía cửa. Trong nháy mắt trước khi ra cửa, Trì Hàn Phong lại ngừng lại, quay đầu vẫy tay với đám người đang đứng trên bậc thang: "Ngã Mễ, ta rất thích nữ hài tử kia, nặng thật thông minh, ta đi rồi, hy vọng nàng có thể trở thành vợ tốt của người. Nếu tương lai cần lo liệu nghĩ thức gì, ta thay thế phụ thân người đồng ý việc này."

Được hậu thế xưng là người sáng lập Nhân Long Thần, Trì Hàn Phong ít có khi nào tỏ ra trịnh trọng nghiêm túc, theo như lời hắn nói: "Nhân sinh vốn là một giấc mộng trống rỗng, chúng ta không biết mình từ đâu tới đây, lại càng không biết rồi mình sẽ đi về đâu. Trong giấc mộng này, bất luận kẻ nào cũng không thể tránh khỏi sinh lão bệnh tử tra tấn, nếu không thể tự mình mua vui trong đau khổ, tự mình dùng thái độ hài hước để đối đãi với cuộc sống, thì e rằng tự mình đã ngược đãi chính mình mất rồi."

Mà Trì Hàn Phong, người được Hồng Thạch đại đế tấn phong là "Trung dũng vương" - có lẽ đã dự cảm được lần chia tay này của hắn cùng với Ngã Mễ có ý vị gì đó. Có rất ít người có thể bỏ qua tuệ nhãn của hắn đối với tam kiệt Nhân Long Thần, hoặc cũng có thể hắn đã nhìn ra được nhân hòa sự vật mà lúc này Ngã Mễ vẫn chưa thể nhìn ra - cho nên mới có thái độ khác thường, nói rất nhiều trước lúc chia tay cùng Ngã Mễ như thế. Có điều vào lúc này, Ngã Mễ vẫn căn bản chưa thể lý giải được tâm lý khác thường khó tả của Trung dũng vương.

Nhìn thân ảnh của Trì Hàn Phong cùng với Lôi Cát đã đi xa cho tới lúc ngay cả tiếng bước chân cũng biến mất trong bóng đêm, đám người Ngã Mễ mới trở lại trong phòng. Vừa rồi bởi vì bị Trì Hàn Phong ngắt lời, vẫn chưa có cơ hội giới thiệu mọi người với nhau, lúc này, Ngã Mễ phải lấy hết dũng khí — Người thông minh như Dong binh vương chắc là cũng không thể không biết tình cảm của mỗi nữ hài ở đây đối với mình là phức tạp như thế nào.

"À — Đây là bạn gái của ta, Oánh." Vợ xấu thì chung quy cũng phải ra mắt cha mẹ chồng. Sau khi lấy hết dũng khí, có thể phát huy được bình thường, thừa lúc dừng khí còn chưa có tiêu tán, Ngã Mễ lại giới thiệu từng người ở đây với Oánh, đương nhiên, lúc giới thiệu tới Lâm Vũ Thường, Ngã Mễ trong lúc nhất thời nghẹn cả lời.

Lâm Vũ Thường vẫn mặc 1 thân trung lập hệ ma pháp bảo màu lam, nàng miễn cưỡng cười cười, vươn tay ra với Oánh: “Chúc mừng cô, ta tên là Lâm Vũ Thường, là thể giao của nhà Trì bá tước, cũng là bạn thân của Sa Nhượng, tranh thủ khoảng thời gian trước khi Ma Pháp học giáo khai giảng khóa cuối cùng, tới đây thăm Sa Nhượng.”

Mà lúc này, Lôi Nặc Nhĩ cũng vươn bàn tay to ra với Ngã Mễ: “Ngã Mễ đội trưởng các hạ, chúng ta ban ngày vừa mới đến đây, đặc biệt là đến chỗ quý vị để xin sự trợ giúp.”

Trợ giúp? Ngã Mễ sững sờ một hồi, vốn là định nhân dịp bọn họ đáp ứng lời mời đến Tây Lâm chơi, vừa rồi nếu không phải vì Trì Hàn Phong cùng với 2 gã đại đội trưởng xông vào, bản thân mình nhất định là phải nghĩ biện pháp làm thế nào để lợi dụng xuất ra biện pháp tốt nhất trong khoảng thời gian ngắn nhất. Nếu là xin giúp đỡ, nói cách khác là phải cầu viện tới mình, như vậy lại càng có cơ hội để kiểm soát, hơn nữa cũng không cần mình phải phí hoài tâm trí suy nghĩ xem làm thế nào để thu được ích lợi lớn nhất, chỉ cần bọn họ mở miệng, chẳng phải là đã tự đưa mình lên thớt rồi hay sao.

Ngã Mễ trong ánh mắt thoáng qua nét cười, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư đám người quen thuộc với hắn đều lưu ý tới nụ cười ẩn giấu sát khí này.

Đại Thanh Sơn cúi đầu, âm thầm lắc lắc đầu, cảm thấy bị ai từ tận đáy lòng đối với 3 người nam nữ trước mặt. Trì Ngạo Thiên nhếch môi, đối với hắn mà nói, trừ người của Tiểu dong binh đoàn ra, sinh tử của những kẻ khác đối với hắn tựa hồ chẳng có gì liên quan; về phần Hoắc Ân Tư, Tiểu dong binh đoàn cần tiền sao? Đương nhiên là cần! Ngã Mễ là đội trưởng sao? Đương nhiên là đúng rồi! Được rồi, vậy cũng đã nói lên tất cả, bất luận Ngã Mễ đi bóc lột người khác thế nào, đều là có chỗ bắt dặc dĩ của hắn, hơn nữa ít nhất còn biết để lại đường sống cho họ, vậy là đủ rồi. Bởi vậy mặc dù chưa từng có biểu hiện gì, nhưng trên thực tế, Hoắc Ân Tư vẫn là người ủng hộ Ngã Mễ nhất.

Đương nhiên đối với Ngã Mễ mà nói, bất luận là những người khác thấy thế nào, kiên trì thái độ của mình là đúng, bất luận là ai cũng đều phải dựa trên nguyên tắc tối đa hóa lợi ích của mình mà làm.

Hậu thế cho rằng, Ngã Mễ được xưng là Dong binh vương, cũng không phải bởi vì hắn hoàn thành nhiều ít bao nhiêu nhiệm vụ, cũng không phải bởi vì hắn kinh doanh dong binh đoàn chính xác thế nào thế nào, ít nhất là tất cả các dong binh đời sau đều cho rằng, Ngã Mễ sở dĩ có thể được xưng là Dong binh vương, là bởi vì hắn từ đầu chí cuối đều đứng ở góc độ của 1 dong binh để nhìn nhận vấn đề, từ nhiệm vụ Sáng Thế Thần, Long Thần ủy thác, cho tới nhiệm vụ đi tìm 1 con dê con bị lạc, hắn thủy chung đều cho rằng có thể nói chuyện được —— là có thể đề cập tới giá cả, chỉ cần nhắc đến dong binh nhiệm vụ là đã ước lượng ra ích lợi rồi.

Ngã Mễ vỗ vỗ bờ vai rộng của Lôi Nặc Nhĩ, tựa như 1 hiệp khách nguyện ý vì giúp đỡ bằng hữu mà không tiếc hết cả tính mạng, nhiệt huyết sôi trào nói: “Yên tâm, nếu đã tới chỗ chúng ta rồi, có khó khăn gì thì cứ việc nói ra đi. Chúng ta sẽ dốc toàn lực trợ giúp.”

Một lời nói ra, 3 người của Long Kỳ Sĩ dong binh đoàn quả thực là không thể tin vào lỗ tai của mình nữa, cho tới giờ vẫn luôn nghe nói rằng Ngã Mễ thấy tiền là sáng mắt, không có tiền thì không nói chuyện, xem ra lời đồn thường là không thể tin tưởng được.

Ài —— đáng tiếc, bọn họ thật sự là không biết, Ngã Mễ làm như vậy mục đích chỉ có một, chính là để làm cho bọn họ hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, đem tất cả lời nên cùng với không nên nói đều nói hết ra, sau đó mới nói đến chuyện giá cả —— Cho dù không thể chiếm nhiều tiện nghi một chút thì tới thiếu trong tình huống biết người biết ta, chắc là không phải chịu thiệt.

“Tổ tiên của chúng ta, vào 800 năm trước lúc sáng lập dong binh đoàn, đã tiếp nhận 1 nhiệm vụ rất kỳ quái...” Lôi Nặc Nhĩ dùng ngữ khí hồi tưởng nhắc đến 1 nhiệm vụ cực kỳ cổ kính.

Căn cứ theo ghi chép trong 1 cuốn dong binh nhật ký cực kỳ cổ xưa của vị đoàn trưởng sáng lập ra Hoàng Kim Long Kỳ Binh dong binh đoàn, sau khi Hoàng Kim Long Kỳ Binh dong binh đoàn thành lập, có 1 lão nhân rất già tới cửa báiphòng bọn họ, ủy thác cho bọn họ đi tìm 1 thần binh lợi khí trong truyền thuyết, nghe nói là 1 thanh đại kiếm cao hơn cả 1 người, căn cứ theo danh mục nhiệm vụ ghi lại, thanh kiếm này tuy rằng chiều dài vượt quá 2 thước, nhưng trọng lượng kiếm lại vô cùng nhẹ, đại khái chỉ có sức nặng ngang với 1 thanh đơn thủ kiếm. Thanh kiếm này có lưỡi kiếm màu đỏ thẫm, sáng kiếm uốn lượn hình con rắn, trên mặt kiếm mờ mờ có kiếm quang màu tím lưu động —— Tựa như gió khe khẽ lay động, thần kỳ nhất chính là, thanh kiếm này trong lúc hình thành kích thích địch nhân, sẽ phát ra lời điện cơ thể làm tê dại công kích đặc thù của địch nhân, hơn nữa cơ hồ là từ bên ngoài tiến hành khí quan công kích đối với toàn thân của địch nhân. Thanh kiếm này có tên là Lưu Huỳnh! Theo tư liệu lịch sử ghi lại, là thanh trường kiếm mà Sáng Thế Thần tại thời điểm khai thiên tích địa đã từng sử dụng.

Từ đó về sau, cứ cách 50 năm, lão nhân này sẽ định kỳ báiphòng Hoàng Kim Long Kỳ Binh dong binh đoàn 1 lần, để cam đoan bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ, lão nhân thậm chí còn tặng cho bọn họ 1 ít ma pháp tịch hoặc là bộ sách chiến kỹ từ thượng cổ lưu truyền tới nay, hơn nữa mỗi lần đều chỉ định hoặc là đề cử 1 vài địa phương để bọn họ đi tìm tòi. Mà lần báiphòng gần đây nhất, là 1 tháng trước, các bậc cha chú trong gia tộc đặc biệt cười rộ tới thông báo cho bọn họ, địa phương mới nhất được chỉ định có thể xuất hiện là Tây Kiếm trì tại phía tây của Thánh Tuyết sơn.

Đương nhiên, cái tên này cũng là do lão nhân cung cấp, theo lời lão nhân nói, nơi này chính là nơi Sáng Thế Thần đã đúc ra 3 thanh kiếm trong lúc khai thiên tích địa. Kiếm tốt chủ yếu cần có 3 yếu tố: nguyên liệu đúc kiếm, độ lửa để tinh luyện kim loại, nước trong để ngâm rửa kiếm. Không có tài liệu tốt, khẳng định là không thể làm được. Sáng Thế Thần đúc kiếm đa phần tài liệu là trực tiếp lấy ra từ trong nguyên thủy tinh linh giới, vốn là thứ tinh khiết trong thiên hạ, mà khi tinh luyện kim loại, chỉ dùng lửa của mặt trời dùng để sinh hoạt để làm mềm lửa; mấu chốt nhất chính là nước, nước mưa không được, linh khí thì có thừa nhưng độ thanh thuần thì không đủ; nước sông không được, căn bản là không có tí linh khí nào để nói; nước giếng không được, linh khí cũng khiếm khuyết rất nhiều; nước suối cũng không lý tưởng, khiến cho người ta phải hao tâm tổn sức chính là trong nước suối có quá nhiều tạp chất, về sau lúc kiếm đi ra, thường thường không thể khống chế được sắc thái, hơn nữa cũng sẽ khiến cho toàn bộ kiếm thể nếu tụt vào nước lạnh không đều sẽ dễ dàng xuất hiện vết nứt. Sau khi trải qua nhiều lần thí luyện, phát hiện ra rằng nước tuyết là tốt nhất. Bởi vậy tại thiên hạ tam đại tuyết sơn, Sáng Thế Thần đều thiết lập lò luyện thiết khổng lồ cùng với tây kiếm trì, tương truyền ở vùng phụ cận Tây Kiếm trì đều có kiếm mộ khổng lồ, chỉ dùng để đem bỏ những thanh kiếm bị hỏng sau nhiều lần tinh luyện kim loại thất bại, mà tin tức lần này truyền đến là: tại đây có thể tìm được chuỗi Lưu Huỳnh bảo

kiếm này.

Sau khi thu được tin tức này, 3 người của Hoàng Kim Long Kỵ Binh suốt đêm chạy tới đó, lại phát hiện toàn bộ kiếm mộ được xây dựng dựa vào núi, 1 cái cửa khổng lồ hình vòm gồm gao che đầy cửa vào mộ. Trên cánh cửa hình vòm tràn ngập màu lưu quang, tựa như là do 1 ma pháp lực lượng cực kỳ lớn gây ra. Đến lúc Hoàng Kim Long Kỵ Binh chuẩn bị mở mộ ra thì mới phát hiện ra trên cửa mộ có dòng văn tự cực kỳ cổ xưa viết: “Ngũ long khai môn”. Toàn bộ Hoàng Kim Long Kỵ Binh tổng cộng trước mắt chỉ có 4 con rồng là có thể chấp thuận long kỵ sĩ, sau khi thử qua vô số biện pháp cũng không thể tiến vào được, bọn họ không thể không kiên trì tìm đến Ngã Mễ nhờ trợ giúp, hơn nữa cũng đã chuẩn bị kỹ tâm lý bị hố rồi.

Nghe đến cuối, Ngã Mễ khoa trương từ trên ghế nhảy xuống, thần tình giật mình, hoảng sợ, bất đắc dĩ: “Cái gì? Các người muốn sử dụng Lục Nhi ư, vấn đề này có thể phiền toái lắm đây.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 31: Kiếm Đích Hô Hoán

Trong số các đại lục, quan hệ phức tạp nhất chính là Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, mặc dù tại Băng Phong đại lục cũng có tới 4 quốc gia, nhưng bởi vì Bắc Cáp Mễ Nhân ở tại trung tâm đại lục, về cơ bản là không tranh giành với thế gian, còn lịch đại quân chủ của Cáp Mễ Nhân vương quốc thì lại không có nhu cầu lớn đối với quyền lực, mặc dù Ngã Mễ đế quốc vô số lần khởi xướng xâm lược đối với Cáp Mễ Nhân vương quốc, nhưng dưới tư tưởng quân sự chỉ đạo phòng ngự phản công hữu hiệu của Cáp Mễ Nhân vương quốc, cũng chẳng gây ra thương tổn gì mấy đối với Cáp Mễ Nhân vương quốc. Ở phía tây đại lục, Ngã Mễ đế quốc Bắc Bộ liên bang cơ bản chủ động chiếm cứ, Thần Thánh giáo đình Bắc giáo đình kế thừa toàn bộ tư tưởng từ tổng bộ, không có nhu cầu gì quá đáng đối với quyền lực, cho nên vẫn thỏa mãn với việc ra đời dưới sự che chở của đế quốc.

Ở Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục thì tình hình lại kém xa. Mặc dù Ngã Mễ đế quốc chiếm cứ toàn bộ 1/3 lãnh thổ của đại lục, hơn nữa còn có 1/2 binh lực chủ yếu; còn 4 quốc gia khác, trừ Thần Thánh giáo đình vốn không theo đuổi binh lực ra, 3 quốc gia kia tuy rằng không thể 1 mình chống lại Ngã Mễ đế quốc, nhưng nếu là 2 quốc gia liên hợp lại thì Ngã Mễ đế quốc cũng chẳng thể công kích được.

Trong số 3 quốc gia này, Thần Thánh Sa Mạc đế quốc nằm ở hoang mạc, tuy rằng binh lính cũng không nhiều, nhưng ở loại địa hình đặc thù này, rất dễ dàng lấy 1 chọi trăm, cho nên tình trạng liên hợp thế lực với các quốc gia khác cũng không nhiều. Tu Tư đế quốc cùng với Hải Cáp Dong Binh đế quốc vị trí nằm sát rừng, vẫn bị vây bởi 1 loại quan hệ vì điều môi hở răng lạnh, bởi vậy trong vòng gần 300 năm qua, cơ hội nổi dậy rất nhiều, 2 vị quốc gia đế vương cũng đều rất rõ ràng, 1 khi bị Ngã Mễ đế quốc phân ra công kích, chắc chắn gặp phải mối nguy diệt quốc.

Trừ Ngã Mễ đế quốc lựa chọn sử dụng chế độ quân chủ tập quyền ra, 4 quốc gia còn lại đều là do các tiểu bộ lạc cùng với quốc gia nhỏ hoặc là dong binh đoàn tập hợp lại. Trong suốt mấy trăm năm qua, rất nhiều nước nhỏ nằm ở vùng biên thùy các nước lớn bỗng nhiên trở thành mục tiêu tranh chấp giữa Ngã Mễ đế quốc cùng với các quốc gia khác.

Bởi vậy có dùng từ rắc rối phức tạp để hình dung mối quan hệ lúc đó cũng là không đủ.

Tại thời điểm Ma Pháp lịch năm 3, tình hình bỗng nhiên lại càng trở nên phức tạp hẳn lên.

Hồng Nguyệt lịch Đại lục cường quốc tung hoành sử

“Ta thật sự muốn giúp các người!” Ngã Mễ vẻ mặt đầy vẻ thống khổ bất đắc dĩ, “Vì sao các người lại không thể đưa ra 1 yêu cầu khác chứ, cho dù là mượn ta 100 kim tệ cũng được.”

Cũng giống như tất cả những người lần đầu tiên chứng kiến Ngã Mễ phản kích biểu diễn, Lôi Nặc Nhĩ, Tu Đạt, Bích cũng bị biểu hiện giả dối của hắn mê hoặc, từ sâu trong nội tâm cảm thấy vì việc đã mang đến phiền toái rất lớn cho nam hài nhiệt tình này, thậm chí muốn từ bỏ nhu cầu hoặc là nguyện ý dùng giá cao hơn nữa để bồi thường tổn hại tâm lý cho hắn ~ Đương nhiên, như vậy là đã hoàn toàn rơi vào cạm bẫy được chuẩn bị tốt của tiểu dong binh tiên sinh đáng yêu rồi.

“Các người biết không, là đoàn trưởng của 1 dong binh đoàn, ta vẫn phải sống 1 cuộc sống vốn không thuộc về mình.” Ngã Mễ tựa như 1 oán phụ ai oán: “Ta thật sự rất đau khổ, tại dong binh đoàn của ta có 1 Thái thượng dong binh đoàn trưởng. Các người cùng với ta đến xem đi!”

Ngã Mễ kéo Lôi Nặc Nhĩ tiến vào 1 căn phòng ở cách vách, vừa đẩy cửa vừa nói: “Đây là chỗ ở của Đại Thanh Sơn, nhưng các người cứ thử vào mà xem, chủ nhân của gian phòng này thực tế là ai?” Trong phòng chỉ có 1 cái giường, về đạo lý mà nói, hẳn là nơi ở của Phó đoàn trưởng Đại Thanh Sơn tiên sinh, nhưng hiện tại xem ra trên giường đã có 1 người đang ngủ, Ngã Mễ bất đắc dĩ lắc đầu: “Mọi người không cần hiểu lắm, Đại Thanh Sơn dưới sự nghiêm mật giám thị của người nào đó, tuyệt đối không dám giấu người đẹp trong phòng. Vậy thì là ai? Chúng ta qua nhìn xem...”

Ngọc thủ của Ngã Mễ chậm rãi xốc chắn lên, dưới chắn, hóa ra là 1 con phi long màu lục đáng yêu. Ngọn đèn rơi vào trên mặt nó, tiểu phi long phiền toái nâng móng vuốt lên định đem chắn kéo trở về, nhưng mà rất nhanh đã phát hiện ra là có kẻ đùa dai, nó cơ hồ chẳng chút do dự, mắt nhắm lại, móng vuốt nho nhỏ huy động một chút, thiểm quang màu trắng lóe lên xoay quanh đầu ngón tay của nó, trong phòng tất cả chiến sĩ của Tiểu dong binh đoàn

đều đoán được là ma pháp thuộc tính nên trong nháy mắt đều ngồi sụp xuống.

Phản ứng đầu tiên của Ngã Mễ là nhào lên người Oánh, Oánh khẽ kêu lên 1 tiếng rồi bị đẩy ngã nhào xuống đất, Sa Nhược cũng kêu lên 1 tiếng rồi ôm Lâm Vũ Thường ngồi sụp xuống, tia chớp đầy trời trong nháy mắt xuyên thấu qua nóc nhà, hừ hừ thực thực bổ xuống những người vẫn còn đang đứng ở trong phòng. Tia chớp bản thân là 1 loại tiểu ma pháp —— Đương nhiên, Thần thánh cự long phóng ra thì lại là ngoại lệ, nói như vậy, nhiều nhất là khiến cho người ta bị tê dại trong 1 khoảng thời gian ngắn, nếu muốn dùng tia chớp giết chết người, phỏng chừng ít nhất cũng cần phải có 10 đại ma pháp sư đồng thời phóng ra.

Tia chớp lóe lên sáng rực đất trời lướt qua, cơ hồ lúc mọi người ngẩng đầu lên, 3 người Hoàng Kim Long Kỳ Binh chiến sĩ đều như vừa mới trải qua lễ rửa tội trên điện, tóc tai rụng sạch hết cả lên.

"Ai dà ——" Ngã Mễ từ dưới đất đứng dậy, thần tình tỏ vẻ xin lỗi nhìn 3 người phải chịu họa thay: "Các người thấy chưa? Đây là thứ gọi là đội trưởng thường nhật của dong binh đoàn."

"Lục Nhi đại nhân ——" Ngã Mễ thật cẩn thận gọi, "Ngài có thể tỉnh lại không? Chúng ta có việc cần ngài hỗ trợ."

Lục Nhi phát hiện chân đã được phủ kín rồi, trở mình 1 cái rồi lại ngủ tiếp —— Chuyện này đối với long tộc là rất bình thường, bọn chúng có 1 loại thiên sinh dự cảm đối với nguy hiểm, nếu như không có nguy hiểm, vậy thì rất ít người có thể đánh thức chúng dậy từ trong giấc mộng được.

Ngã Mễ thừa lúc 3 vị khách không để ý, từ trong ngực bóp nát 1 khối thịt thần lân khô nhỏ, nhẹ nhàng nắn trong tay, mùi thịt khô dưới tình huống không trông thấy chậm rãi lượn lơ tỏa ra.

"Hắt xì ——" Lục Nhi hắt hơi 1 cái, mũi hít hít, như là mộng du, đầu chậm rãi ngóc lên giữa không trung, rốt cuộc cũng chậm rãi tìm thấy 1 bàn tay quen thuộc, nó lập tức đã biết chủ nhân của bàn tay đó là ai, ánh mắt nhấp nhem lơ mơ, trên mặt lộ ra vẻ kinh hi, vurun cái đầu lưỡi đỏ hồng lộ ra, nhiệt tình liếm Ngã Mễ.

Để phòng ngừa bị khách khứa trông thấy, Ngã Mễ lập tức tiến nhập vào trạng thái thường quy huấn luyện.

"Lục Nhi các hạ thân ái ——" Ngã Mễ vô cùng cung kính nhắc nhở Lục Nhi là đã tới lúc diễn trò: "Có mấy vị bằng hữu muốn mời ngài xuất sơn, đi giúp bọn họ thám hiểm, không biết ý ngài như thế nào?"

Về màn trình diễn của Thần thánh cự long Thái Mục Cách Nhĩ Tái trong số diễn của Dong binh vương, thường thường đảm đương một vai không được sáng sủa gì cho lắm, hậu thế rất nhiều long học giả cho rằng, Thái Mục Cách Nhĩ Tái kỳ thật là bị Ngã Mễ biến thành lừa gạt, bởi vì tuy rằng long tộc rất thích những đồ phát sáng, là 1 thần thánh long tộc thông minh nhất, nhưng Lục Nhi cũng không thể nào thu hoạch được toàn bộ tiền tài nằm dưới quyền chi phối của Ngã Mễ, nếu muốn từ trong tay Ngã Mễ đoạt được 1 chút tiền bạc thì đúng là ý tưởng bất hồ lộ da. Mà 1 số người từng thể nghiệm qua màn biểu diễn của Lục Nhi đều cho rằng, trong chuyện này, Dong binh vương Ngã Mễ quả là 1 nhân vật thật đáng thương, đối ngoại thì phải chấp nhận áp lực sinh tồn rất lớn của Tiểu dong binh đoàn, thế mà đối nội lại còn bị 1 tên Thái thượng dong binh đoàn trưởng tham lam không ngừng bóc lột.

Mà là 1 thành viên trung tâm của Tiểu dong binh đoàn, Hoắc Ân Tư trong 1 lần say rượu, cũng giống như tất cả Ải nhân, trong lúc say rượu thường hay nói rất nhiều, trong đó có 1 đoạn là khen diễn xuất giỏi của đôi Ngã Mễ cùng với Thái Mục Cách Nhĩ Tái này, nói bọn họ là hoàn hảo hợp tác cực kỳ ăn ý. Mà chuyện này cuối cùng bị đoàn trưởng Ngã Mễ biết được, kết quả là khiến cho Hoắc Ân Tư suốt 1 tháng không được ăn đến rượu thịt, nghe nói là trừng phạt hằn vì tội sau khi uống rượu hồ ngôn loạn ngữ.

Lục Nhi vừa nghe tới chữ các hạ, lập tức biểu hiện ra một vẻ mặt khác, howhfhững nhìn nhìn Ngã Mễ rồi lại nhìn nhìn mấy vị khách nhân, hiển nhiên, nó coi tiểu tinh linh bên cạnh Ngã Mễ kia cũng là khách, trong ánh mắt toát ra cái vẻ "Phiền quá, đừng để ý tới thần sắc của ta." Sau đó lại kéo chân, tiếp tục nằm xuống.

"Lục Nhi các hạ, mấy vị này đều là bạn tốt của ta, bọn họ quả thật cần ngài giang tay ra, ngài thử nói xem phải thế nào thì ngài mới bằng lòng đi? Lần trước vì nhờ ngài giúp 1 chuyện nhỏ, ngài đã bắt ta phải bán máu. Lần này có thể giờ cao đánh khẽ được không?" Ngã Mễ thì lương nói, không hề để ý tới bên cạnh 1 nữ hài tử sắc mặt đã càng ngày càng khó coi hẳn lên —— Không, xác thực mà nói, là 1 bộ "Tí nữa phải xem kỹ xem bộ dạng của người ra sao."

Lục Nhi giờ 1 tay lên bịt lỗ tai, tay còn lại thò ra, ngón tay cái thuận thực xoa xoa ngón giữa cùng với ngón trỏ, móng vuốt sắc bén phát ra tiếng tanh tách.

Trải qua quá trình Ngã Mễ, Trì Hàn Phong cùng với các nhóm đồng nghiệp dong binh đoàn khác không ngừng truyền bá, động tác này đã được phổ biến tới mọi người trên khắp đại lục, 3 chiến sĩ của Hoàng Kim Long dong binh đoàn cũng lập tức nhận ra, hóa ra là đòi tiền!

Lôi Nặc Nhĩ dùng ánh mắt hỏi số lượng nhìn Ngã Mễ, nhờ hấn hỗ trợ hỏi lục long một chút, hy vọng có thể tìm được giá cả bên trong, móng vuốt của Lục Nhi mở ra, trên không trung liên tục lật tới lật lui 5 lần, Bích cướp lời hỏi: "Ý nó là tổng cộng 25 kim tệ sao?" Lục Nhi vừa nghe thấy ở trên giường lại lắc qua lắc lại cái đầu.

Ngã Mễ thở dài 1 tiếng: "Cô nghĩ gì vậy, thần là thần thánh cự long, đòi nào lại đi lấy kim tệ như vậy? Ý nó nói chính là từ kim tệ! Còn nói cho cô biết thêm 1 tin tức bất hạnh, đơn vị đếm của rồng không phải là cái, mà là nắm, ý nó chính là 25 nắm từ kim tệ, căn cứ theo kinh nghiệm của ta 2 tháng trước, 1 tay của nó có thể nắm 100 từ kim tệ a, hơn nữa đôi khi nó còn giờ 1 chút thủ đoạn nho nhỏ, tỷ như lợi dụng lúc chúng ta không để ý, ở trên tay mình thì triển 1 cái ma pháp thật lớn, như vậy 1 tay có thể nắm 200 từ kim tệ.

A? $100 \times 25 = 2500 \times 10 = 25000$ kim tệ?

Lôi Nặc Nhĩ có chút khó nói: “Nhưng mà hiện tại trong tay chúng ta kim tệ không đủ lắm, hình như trên người chỉ có tổng cộng chỉ đem theo khoảng hơn 10000 kim tệ...”

Ngã Mễ vỗ vỗ vai hắn, an ủi: “Chuyện này không thành vấn đề, các người có các vật khác hay không, tỷ như Hoàng kim long, hay là thần binh lợi khí khác, hoặc là thứ gì đó đáng giá cũng được, các người biết đấy, rồng không chỉ thích mỗi kim tệ, các thứ đáng giá khác...”

Lôi Nặc Nhĩ lắc đầu: “Chúng ta trước đây cũng có nhờ các dong binh đoàn khác chiếu cố giúp chuyện này, tiền phí cũng không nhiều lắm, nhưng mà chúng ta hứa, trong quá trình mạo hiểm, nếu như không tìm được Lưu Huỳnh, những đồ vật khác chúng ta cũng không cần, cho nên dong binh đoàn nào cũng đều rất sáng khoái đáp ứng.”

“Ồ, vậy cũng là 1 cách.” Ngã Mễ sờ sờ đầu Lục Nhi: “Ngài có cảm thấy được không, Lục Nhi đại nhân?”

Cách xưng hô kiểu này đã xảy ra biến hóa vi diệu, Lục Nhi cũng biết đã không cần trình diện nữa, xoay người hướng về phía Ngã Mễ miễn cưỡng gật đầu, tỏ vẻ: “Không tệ lắm, các vấn đề còn lại đều là chuyện nhỏ, người tự mình xử lý đi.”

Ngã Mễ hướng Lục Nhi thỉnh an, rồi giúp nó thổi tắt đèn, dẫn theo những người khác về tới gian phòng của mình.

Về chuyện huấn luyện Lục Nhi, sau khi Ngã Mễ thành lập dong binh đoàn vẫn thường tiến hành, theo lời hắn nói là để phòng ngừa chu đáo, mà từ đó trở đi, nhiều lần cho thấy, Ngã Mễ thật sự là có dự đoán thật kinh người.

Sau khi trải qua hiệp thương đơn giản, Tiểu dong binh đoàn lấy 10000 kim tệ cùng với tất cả vật dụng trong lần thám hiểm này... Không, chính xác mà nói là những vật có giá trị cao, quyết định hiệp đồng với Hoàng Kim Long Kỳ Binh dong binh đoàn hoàn thành chuyển thám hiểm đối với kiếm mộ tại Thánh Tuyết sơn, mà là cố chủ, Hoàng Kim Long dong binh đoàn yêu cầu Tiểu dong binh đoàn phải phái ra Thần thánh cự long cùng với Tử linh long tham gia nhiệm vụ lần này, hơn nữa hy vọng đoàn trưởng dong binh đoàn cũng phải tham gia.

Cuối cùng, sau khi trải qua hiệp thương, các chiến sĩ của Tiểu dong binh đoàn sẽ hộ tống Hoàng Kim Long dong binh đoàn xuất phát ngày mai tổng cộng như sau: Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Sa Nhượng, Lâm Vũ Thường cực lực yêu cầu cùng đi, cuối cùng Đại Thanh Sơn tỏ vẻ có thể được, Ngã Mễ vẫn không hề lên tiếng. Hoắc Ân Tư cũng muốn đi cùng, bị Ngã Mễ ngăn lại, hơn nữa còn tỏ vẻ, trong lúc bọn họ rời đi, Hoắc Ân Tư cùng Ba Nhĩ Ba Tư phải phụ trách quản lý nghiệp vụ hàng ngày, hơn nữa Hoắc Ân Tư là chủ yếu.

Tới lúc tất cả mọi người rời đi, Ngã Mễ ý bảo Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư, Ba Nhĩ Ba Tư lưu lại tâm sự tiếp. Oánh ở một bên lẳng lẳng ngồi xuống, giờ các bộ sách ở trên bàn của Ngã Mễ, nghe bọn họ nói chuyện.

Ngã Mễ thần sắc cực kỳ nghiêm túc: “Hiện tại tình hình không được tốt cho lắm, ta đã đọc quân thư gửi cho Trì thúc thúc, thấy thật sự lo lắng. Tất cả công kích đều là đến từ vùng biển nam bộ, hơn nữa là đồng thời bắt đầu từ 2 quốc gia, càng phiền toái hơn là hình như đều đến từ 1 đại lục, nếu căn cứ theo điều này mà nói, Ngã Mễ đế quốc tựa hồ cũng không thể may mắn thoát khỏi, mà chúng ta lại ở tại vùng xa nhất ở vùng biển phía nam đế quốc, cũng chính là nói chúng ta có khả năng bị tập kích nhất. Vừa rồi, nếu không phải là tiền quả thật là khả quan thì ta vốn cũng không muốn nhận nhiệm vụ này. Cho nên, ta đã rồi, hy vọng mọi người phải chuẩn bị thật sẵn sàng.”

Hoắc Ân Tư gật gật đầu, Cuồng nộ ái nhân vương có trí tuệ không thua gì Dong binh vương, “Ta cũng rất lo lắng, như vậy đi, sáng mai chúng ta bắt đầu thiết lập các chướng ngại vật trên bờ biển, buổi tối thì gia tăng canh gác gấp 4 lần, một khi xuất hiện sự tình, nếu không ổn, chúng ta sẽ lui về đại lục.”

Trì Ngạo Thiên ha hả cười lạnh: “Cuối cùng, các người hãy đi tìm gã tướng quân húp cháo kia, để cho hắn nhả ra nhiều tư nguyên một chút.”

Trong phòng âm ỉ phá lên cười.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 32: Kiểm Đảm Cầm Tâm

Trong tất cả các loại binh khí, chỉ có kiếm mới có thể dùng từ thông linh để hình dung.

Kiểm tốt nhất định là kén chọn chủ.

Trong lịch sử có rất nhiều thanh kiếm cực kỳ nổi danh đương thời, sau khi cổ chủ qua đời, thường thường dùng rất nhiều những phương thức hư không tiêu thất. Mà khi nó lại xuất hiện ở trước mặt người đời, mọi người mới giật mình phát hiện, trường kiếm lại được tái xuất chẳng những không chút mây may tổn thương, hơn nữa người dùng kiếm phẩm hạnh cùng với vũ kỹ cũng tuyệt đối có thể xứng đôi với chủ nhân tiền nhiệm của kiếm.

Trong truyền thuyết, thời thượng cổ từng xuất hiện 3 thanh trường kiếm đại danh đỉnh đỉnh, đều là do Sáng Thế Thần tự tay tạo ra, trong truyền thuyết, Sáng Thế Thần trong lúc tạo ra 3 thanh trường kiếm này đã truyền vào rất nhiều tinh lực, thậm chí là không ít tinh lực của các loại tạo vật khác cho chúng.

Rồi sau đó theo tư liệu lịch sử, chỉ có 1 thanh được tìm thấy, song ngay cả thanh này cũng chưa từng có người tận mắt thấy qua, tên của nó chính là —— Lưu Huỳnh!

Son hải kinh – Kỳ đàm

“Được rồi, mọi người nếu đã hiểu, vậy cứ tự túc mà làm. Sáng ngày mai đến sớm một chút, đừng để bọn họ chê cười chúng ta, nói thật, mấy người này gây cho chúng ta áp lực thực sự rất lớn.” Ngã Mễ cười hi hi đứng dậy.

Mấy nam hải cùng đứng dậy, cười ha ha bước ra ngoài.

Ra cửa không lâu, Hoắc Ân Tư đột nhiên nói với mấy người khác: “Ừa? Bạn gái của Ngã Mễ buổi tối nay ở đâu vậy?”

Ba Nhĩ Ba Tư cười đá vào mông hấn 1 cái: “Nhóc con không biết lớn, thiếu gì cách, cô gái kia không tệ, ta là bộ hạ cũ của cha Ngã Mễ, cũng là bậc cha chú của hấn, ta đồng ý cho bọn họ.”

“Nhưng mà... Cô gái nhà Lâm bá tước thì làm sao bây giờ?” Đại Thanh Sơn chân mày hơi nhíu lại.

“Việc này, mọi người không cần nói với những người khác. Bọn họ cũng không có hôn ước gì, hơn nữa theo các người nói, Ngã Mễ cũng không có hành vi thân mật gì với Lâm gia đại tiểu thư, ta nghĩ việc này bất luận phát triển thế nào cũng chẳng có việc gì cả.” Ba Nhĩ Ba Tư ý cười không dứt, căn bản chẳng để việc này ở trong lòng.

Ngã Mễ nhìn bối cảnh bọn họ rời đi, lắc đầu hướng trong phòng nói: “Bảo bối, bọn họ đi lần này chắc chắn là chẳng có lời gì hay ho cả đâu.”

Nữ hải đặt quyển sách trong tay xuống bàn, nghiêng đầu, trong ánh mắt lộ ra ý cười nghịch ngợm: “Hắc, huynh vừa rồi thật là hư hỏng. Ta thấy vừa rồi huynh làm mấy thứ tiểu xảo nha, huynh sao lại làm thế với mỹ nữ? Còn nữa, mỹ nữ mặc xiêm y màu lam kia, huynh với nàng ấy có quan hệ gì, thành thật khai báo xem!” Nói xong khoa tay múa chân đuổi ra nhéo tai Ngã Mễ.

Ngã Mễ lập tức nhớ ra, nữ hải từng có 1 lần nói chuyện phiếm, kể rằng nàng từ nhỏ đã bị cha mẹ véo tai, hơn 200 năm bị véo tai, khó trách tai lại nhõm như vậy, bất quá cũng phải nói, hơn 200 năm học tập, công phu véo tai người khác của nàng cũng trở nên lô hỏa thuần thanh. Cho nên vội vàng nhảy ra đằng sau một chút, phẩy tay giải thích: “Vợ các hạ, ngàn vạn lần không phải hiểu lầm, ta có thể khẳng định, vừa rồi nhất cử nhất động của ta khẳng định không lừa được ánh mắt lợi hại của tinh linh, hơn nữa ta cũng chẳng có ý niệm trong đầu nào đối với cô gái kia!”

“Hừ, huynh nghĩ rằng ta cũng ngốc như con rồng kia chắc? Cũng gọi ta là các hạ —— nhất định là đối với cô nàng Long Kỳ Bình kia có ý tứ gì đó!”

“Không có nha, ta nào dám!”

“Hừm ——” Cô gái phất tay: “Cứ coi như huynh không dám, bất quá cho dù huynh dám, ta cũng không sợ, đối với chuyện này ta vốn rất tự tin, nhớ cho kỹ, ta cổ vũ huynh đi tán gái đó nha ——” Cô gái kéo dài ngữ điệu ra, dùng ngữ khí uy hiếp tràn ngập từ vong cổ vũ Ngã Mễ đi to gan nếm thử sai lầm: “Ta có thể nhìn ra, cô gái áo lam kia thực sự thích huynh, huynh cũng đừng hòng gạt ta nha.”

Ngã Mễ rung mình 1 cái, tiến đến sau lưng cô gái, 2 tay nhẹ nhàng quàng qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, khẽ thì thầm bên tai: “Bảo bối, thế thì sao chứ? Ta chỉ yêu mình nàng, vậy là đủ rồi.”

“Hắc —— Chỉ sợ hiện tại thì nói một đằng, về sau lại làm một nẻo.” Cô gái lập tức nhớ ra điều gì đó, sắc mặt âm trầm hẳn đi: “Ta từ nhỏ cuộc sống vốn đã không hạnh phúc, cho nên ta rất sợ về sau cũng...”

Ngã Mễ xoay người Oánh lại, dùng ánh mắt ngăn nàng tiếp tục nói tiếp: “Oánh của ta, ta thực sự yêu nàng, không được nói bậy nữa, được không. Yên tâm, ta tuy rằng có thể nói hươu nói vượn với những người khác, nhưng tuyệt đối sẽ không như vậy đối với nàng. À, nàng xem, về sau nhà của chúng ta sẽ đặt ra Ngã Mễ gia quy thể này: ‘1, vợ vĩnh viễn đứng; 2, nếu cho rằng vợ không đúng thì mời xem lại điều thứ nhất.’”

Cô gái bị Ngã Mễ chọc cho cười, nổi ưu sầu vừa mới xuất hiện trong mắt nhanh chóng biến mất, “Điều đó cho thấy là huynh đang gạt ta nha, nói thật, ta còn muốn viết thêm mấy mục cho huynh, 1, mỗi ngày đánh răng không được dưới 5 phút; 2, tắm rửa không được ngắn hơn 15 phút; 3, sau khi gội đầu phải dùng khăn mặt khô để lau, nếu không gội đầu nhất định phải dùng khăn lông ướt chà xát một chút...”

Thấy cô gái còn định nói tiếp, Ngã Mễ cười khò cầm bút lên chép ra, sau đó dưới sự quan sát chăm chú của cô gái, ký tên đồng ý, dán ở đầu giường.

Oánh nhìn Ngã Mễ thật sự đem tờ giấy dán ở đầu giường, mắt hơi ươn ướt. Nàng ôm thắt lưng Ngã Mễ, đầu áp sát sau lưng hấn, nước mắt rất nhanh đã thấm ướt áo Ngã Mễ: “Ngã Mễ, ta rất sợ phải mất đi huynh, ta muốn cùng huynh đi tham gia mạo hiểm, được không?”

Nếu nói trên thế giới còn có thứ khiến Ngã Mễ phải sợ, thì chỉ có nước mắt của Oánh, hấn ngồi ở trên giường, khẽ ôm eo cô gái để cho nàng ngồi vững ở trên đùi mình, nhẹ nhàng hôn đôi mắt đầm lệ của nàng: “Bảo bối, đừng nên suy nghĩ lung tung, vốn cũng muốn để cho nàng cùng đi với ta, nàng cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, chúng ta ngày mai sẽ xuất phát sớm.”

Trên cửa sổ, bóng người mơ hồ, trên bầu trời, ánh trăng man mác.

Mới sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, 3 vị khách Long Kỳ Bình đã bị tiếng huấn luyện từ bên ngoài vọng dậy. Sau khi ra khỏi cửa phòng, sắc trời vẫn còn nhá nhem tối, nhưng ở giữa quân doanh đã đứng đông nghìn nghịt 3 phương trận, từng phương trận đều phát ra tiếng hô khẩu hiệu chỉnh tề, dưới sự

dẫn dắt của các đội trưởng khác nhau, chạy ra khỏi cửa doanh, sau khi ra khỏi cửa doanh, có thể thấy rõ bọn họ phân ra chạy theo các hướng khác nhau.

Tiếp theo từ 1 gian phòng lớn lại tiến ra 1 đám chiến sĩ, vừa mới tiến ra đã rất nhanh bay lên không trung, hướng phương đông lao đi, mơ hồ có thể thấy bọn họ dường như là cười thú họ nhà thú. Cuối cùng, trên mặt đất chỉ còn lại 10 chiến sĩ, bung những thau nước lớn, cẩn thận tẩy rửa bộ lông dày rậm rạp của lũ chim.

“Chào buổi sáng 3 vị.” Một thanh âm oang oang từ dưới đất vang lên, bọn họ nhìn lại, sau lưng có 3 người đang đứng, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư, người lên tiếng chào hỏi chính là Hoắc Ân Tư.

“Các người đi ăn điểm tâm sáng trước đi, Ngã Mễ đang duyệt đọc tình hình thu chi trong 2 tháng gần đây nhất của dong binh đoàn.” 3 vị khách cảm thấy rất kỳ quái, tại Tiểu dong binh đoàn, tiếng tăm lớn nhất chính là Ngã Mễ, tiếp theo là Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngạo Thiên 2 long kỵ sĩ, nếu không phải là bởi vì có 1 vị thúc thúc đại danh鼎鼎, Hoắc Ân Tư căn bản sẽ không tiến vào cơ sở dữ liệu của các đại dong binh đoàn, thế nào mà sau khi Ngã Mễ rời đi, nhân vật có thực lực nhất lại là hắn?

“Ha ha, không cần kỳ quái, Đại Thanh Sơn không thích nói chuyện, mà Trì Ngạo Thiên miệng lại chưa bao giờ hé ra, cho nên nếu Ngã Mễ vắng mặt, ta là người đầu tiên phải thay bọn họ lên tiếng.” Hoắc Ân Tư lập tức đọc ra hoài nghi trong mắt bọn họ, Đại Thanh Sơn hiền lành cười gật gật đầu, còn Trì Ngạo Thiên khoe miệng cũng lộ ra 1 nụ cười khổ.

“Chúng ta hôm qua đã quyết định lần cuối cùng, sẽ mang 10 đội viên có thâm niên của cuồng thú đại đội đi, như vậy sẽ dễ dàng để truyền tin tức, cũng tiện cho việc điều tra. 1 giờ sau, tất cả cùng xuất phát.” Hoắc Ân Tư rọi sáng hướng phòng ăn. Ngay lúc bọn họ chuẩn bị đi ăn sáng, đột nhiên thấy 1 cô gái mặc váy dài màu trắng cười cười từ đằng xa chạy tới, đứng từ xa nhìn con cuồng thú khổng lồ, chần chờ hỏi binh lính đang cúi đầu tắm rửa cho nó: “Ta có thể sờ vào chúng được không?”

Sĩ binh hiển nhiên là biết tiểu cô nương này đối với dong binh đoàn có ý nghĩa như thế nào, nhưng là 1 nam hài, thấy 1 tinh linh muội muội xinh đẹp, nhất định là dễ nói chuyện, cười gật đầu rồi dẫn nàng qua ngắm sư thú của mình, tới lúc cô gái la lên kinh hãi —— Hóa ra nàng phát hiện ở trong phòng còn có rất nhiều tiểu sư thú đang kêu réo đòi đồ ăn, 1 số đã có thể đứng dậy gọi tới gọi lui, nàng cười gọi với sang bên này: “Đại Thanh Sơn ca ca, Trì ca ca, Ái nhân ca ca, ta muốn có 1 con tiểu điều nhi chơi, cho ta 1 con được chứ?”

So với đám lính còn chưa biết gì, 3 nam hài này vốn đã biết sự lợi hại của cô bé, Ái nhân ca ca vội vàng đáp ứng ngay: “Không vấn đề gì, muội cứ chọn 1 con trong phòng đi, cẩn thận kéo bị thương.”

Phòng ăn của Tiểu dong binh đoàn tương đối ổn, có thể dùng từ phong phú để hình dung, trên bàn ăn có bày mấy thứ đồ ăn vặt, còn có thịt ngao vô cùng thơm ngon. Đương nhiên chuyện khiến khách khứa cảm thấy không cảm kích lắm chính là ở khía cạnh khác, tối thiểu xem ra thì cô gái vốn hy vọng ăn uống điều độ để giữ eo vốn không thích lắm, Bích vừa ăn vừa nói với 2 ca ca: “Nhìn xem, chất lượng sống hiện tại của bọn họ cao như vậy, so với các dong binh đoàn Cấp A khác còn tốt hơn nhiều, số tiền này chính là thu được từ trên người Hồng Thạch.”

Ca ca dùng ánh mắt ngăn lại sự lăm chuyen của nàng, cũng ý bảo lại có người đến.

Lần này người tới là Sa Nhược cùng Vũ Thường, trông ra, Lâm Vũ Thường hiển nhiên là ngủ không được ngon giấc, sắc mặt tái nhợt, mặt mày vẫn còn lộ ra 1 tia ưu thương khó có thể che lấp. Cho dù không nói, khách khứa cũng biết là vì sao.

Sa Nhược căn bản không được tính là có đầy đủ kinh nghiệm luyện ái, quan hệ hiện tại với Đại Thanh Sơn căn bản không thể nói là rõ ràng, như vậy càng không thể cho rằng nàng sẽ biết an ủi gì được, tác dụng lúc này chủ yếu là cẩn thận trông nom Lâm Vũ Thường đừng để cho nàng có hành vi kích động gì quá mức.

Sau khi ăn xong, đoàn người tập hợp ở cửa doanh, Ngã Mễ cũng xuất hiện, miệng hắn vẫn còn nhồm nhoàm 1 ổ bánh bao, cầm trong tay 1 cái cốc lớn rất nhanh uống cho trôi bánh bao.

Rất kỳ quái chính là, ở ngoài cửa doanh có đỗ 1 chiếc xe ngựa lớn, 1 xa phu thuần thục đang căng dây cương ngựa, 1 người ôm chăn đệm thật dày chuyển vào trong xe, trong chốc lát, 4 dong binh nâng 1 cái giường đã đi tới, sau đó 4 người thật cẩn thận đem chăn trên giường nhấc lên, màu dát giường cùng với chăn lập tức nhận ra người trên giường là ai, 3 ánh mắt buồn bực dõi theo cảnh vị đại nhân các hạ được nâng vào trong xe ngựa lúc còn đang ngủ —— Đại khái kể cả quốc vương đi tuần cũng không thể lười biếng đến thế a.

Thấy cảnh tượng đó, 1 tia hoài nghi cuối cùng của Hoàng Kim Long Kỵ Binh Đoàn đối với Ngã Mễ cũng bay lên đến 9 tầng mây. Có điều rất lâu về sau, bọn họ mới biết Ngã Mễ còn có 1 câu nổi danh khác: “Hoặc là không làm, chứ đã làm thì phải làm đến mức hoàn hảo nhất —— Nghĩa là chức nghiệp nào thì cũng cần phải có đạo đức nghề nghiệp, à —— chính là lừa tiền.” là hàm ý của những lời này.

Con người quả thật có rất nhiều cách để làm việc, cứ cách nửa giờ, lại có 1 con cuồng thú bay lên trời, tuần tra tình hình ở vùng phụ cận, mà Trì Ngạo Thiên cũng từ kết giới triệu hồi ra Tử linh long đáng sợ của hắn bay lên trời tuần tra, Tử linh long rất nhanh chóng phát hiện ra hành tung của Lục Nhi, vô cùng hy vọng xem nó đang làm gì, đáng tiếc cái đầu khổng lồ thò ra đằng sau xe ngựa của nó mất lại nhắm tịt, chẳng nhìn thấy gì cả.

Trên đường, rõ ràng những người này chia ra làm mấy tốp, 3 vị khách thành 1 nhóm, Sa Nhược cùng với Lâm Vũ Thường đi cùng nhau, Đại Thanh Sơn cùng Trì Ngạo Thiên đi cùng 1 chỗ. Ngã Mễ là một nhất, vừa phải chiều cổ cho khách, vừa phải hù dọa những người khác, đương nhiên, sợ nhất chính là tỏ ra quá gần gũi với Oánh trước mặt Lâm Vũ Thường, điều này cũng không nói lên điều gì, chủ yếu là sợ nàng quá kích động, cũng may là Oánh tỏ ra thấu hiểu đối với việc này, cũng không quá quẩn quýt lấy hắn, thường thường đi trên chóc Lục Nhi hoặc là ngắm những con đại điều vô cùng hung mãnh này. Chỉ có lúc ăn cơm mới ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Ngã Mễ không nói 1 lời ăn cơm —— À, đương nhiên đây chỉ là biểu hiện ở bên ngoài, cứ nhìn bước chân trên đường của Ngã Mễ sau khi ăn xong cùng với độ bản ở gầy của hắn, là hiểu biểu hiện sự hải lòng vừa rồi của Oánh đối với hắn đại khái là

cái dạng gì rồi.

6 ngày sau, đoàn người rút cuộc cũng tiếp cận Thánh Tuyết sơn, ở đây khoảng cách tới chỗ điểm xuất phát tham gia Huyền Thú thí luyện còn khoảng cách 2 ngày nữa, chính xác mà nói là dãy phía tây của Thánh Tuyết sơn Bắc bộ sơn mạch, 2 con sông Sur Từ hà cùng với Tang Kiền hà đều khởi nguồn từ sơn mạch này, chỉ khác là, Sur Từ hà khởi nguồn từ dãy phía tây, còn Tang Kiền hà khởi nguồn từ phía đông.

Đọc theo độ cao càng ngày càng tăng so với mặt nước biển của tuyết sơn, xe ngựa càng ngày càng khó hành tẩu, cuối cùng, Lục Nhi các hạ cũng không thể không đặt chân xuống dưới đích thân hành tẩu.

Theo Lôi Nặc Nhĩ giới thiệu, hiện tại đã càng ngày càng gần kiếm mộ, trên thực tế, cho dù hắn không nói, mọi người cũng có cảm giác, 1 đoạn đường này cùng các nơi khác rõ ràng bất đồng, 4 phía triển núi là từng và bách, ngẫu nhiên lộ ra chút nhám thạch nhám nhỡ, đều là màu đỏ như máu, tựa như bị ngọn lửa trường kỳ thiêu đốt.

Sau 1 cái triển núi khổng lồ, rút cuộc cũng trông thấy 1 cái lò luyện đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi, cũng chẳng biết đã qua bao nhiêu thời đại, lò luyện này không những cực cao mà tính chất cũng vô cùng rắn chắc (là 1 loại đá đỏ rực), lò luyện loại nhỏ mà thợ rèn sử dụng so với cái này thực sự chỉ đáng là cháu chắt chút chắt a.

Mặt sau lò luyện là 1 dòng suối nhỏ chảy xiết. Dòng suối nhỏ này đại khái chính là tiền thân của Sur Từ hà, dòng suối nhỏ uốn khúc quay tròn phía dưới lò luyện, lưu lại 1 cái ao nhỏ đường kính đại khái chừng 10 thước, nước ao cực kỳ trong.

Một bên là lò luyện màu đỏ, 1 bên là ao nước thật sâu, đứng ở chỗ này vô luận thế nào cũng không thể bỏ qua nhiệt khí mãnh liệt từ lò luyện màu đỏ này phát ra cùng với hàn khí lạnh như băng của ao nước sâu hể lộ. Không hổ là Sáng Thế Thần, chỉ là 1 nơi tĩnh luyện bảo kiếm kim loại, thế mà tới hơn chục vạn trăm vạn năm sau vẫn có thể khiến cho người ta cảm thụ được loại cảm giác năm đó.

Đương nhiên, so với 2 cái kiếm mộ khổng lồ cùng ở đằng sau lò luyện thì vẫn chưa nhằm nhò gì

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 33: Long Chi Giai Cấp

Để mô tả kiến trúc vật thể cùng với chu vi cảnh quan phối hợp đến mức hoàn hảo, người ta thường thường dùng từ “Hồn nhiên thiên hành”. Nhưng đối với kiếm mộ mà nói, từ ngữ này cũng không thể miêu tả chuẩn xác được cảm giác của người ở đây đối với nó.

Mặt sau lò luyện là 1 tòa núi cao, ngọn núi cực kỳ đột ngột nhô lên giữa mặt đất này, độ cao ước chừng 400 thước, đường kính ít nhất cũng phải 60 thước, trên ngọn núi chẳng có 1 cành cây ngọn cỏ nào, điểm khác biệt hoàn toàn với màu của đá ở xung quanh chính là, toàn bộ đá trên ngọn núi đều có màu trầm lam, bị vây quanh giữa những tầng sơn thạch màu đỏ cùng với rừng tùng xanh biếc, tựa như một khối bảo thạch dài màu lam đặt ở giữa tấm vải nhung màu xanh màu đỏ.

Đứng dưới chân núi, nghe gió núi thổi lên khôn cùng tiếng thông reo vi vu, ngẩng đầu lên trông thấy đỉnh núi khổng lồ tựa như đỉnh hải thần châm, quả thật khiến cho người ta có 1 loại cảm giác ngóng lên trên cao, chỉ thấy cao vút không thể nào leo đến đỉnh.

Chính sau lò luyện là 1 đại môn được xây dựa vào núi, đại khái cao 10 thước, phía trên cửa có viết 2 đại tự rồng bay phượng múa: “Kiếm ngục”, nét bút mạnh mẽ, tựa hồ như muốn xuyên núi phá vách mà ra!

Lôi Nặc Nhĩ chỉ tay vào bên ngoài lò luyện: “Nơi này nguyên lai có 1 ma pháp trận khổng lồ, dưới sự che chở của ma pháp trận này, từ bên ngoài nhìn vào căn bản chỉ là 1 ngọn núi lớn, chúng ta sau khi có được ma trận mật ngữ, mới giải trừ ma pháp cấm giới.” Tiếp theo hắn đi đến trước cửa —— chỉ chỉ góc bên phải cửa, quả thật là có mấy chữ nhỏ: “Ngũ long khai môn (mở cửa).”

Lúc nhìn kỹ mới phát hiện ra ở toàn bộ cửa đá 4 phía, có 5 môn khẩu khổng lồ chừng 1 thước, cự ly đều trên 5 thước, Lôi Nặc Nhĩ bước tới môn khẩu ở gần mặt đất nhất: “Chúng ta đoán, cần phải có 5 con rồng đồng thời ẩn vào môn khẩu thì đại môn mới có thể mở ra được.”

Nói xong, Lôi Nặc Nhĩ ý bảo mọi người cần triệu hoán phi long của mình về.

Lục Nhi các hạ đại nhân thì không cần gọi về, đang trong thời kỳ thần thánh long cấp 3, về phương diện trí tuệ sớm đã vượt xa nhân loại, nó nghênh nghênh ngang ngang dựa vào 1 tảng đá lớn độc lập, miệng ngâm 1 khúc xương chẳng biết là của loài vật gì còn sót lại, lười nhác nhìn mấy nhân loại đang gọi đồng bọn của mình về.

Triệu hoán Yêu Ly là cực kỳ đơn giản, “Ta lấy danh ta triệu hoán ngươi, xuất hiện đi, đồng bọn ——” Theo lời kêu gọi của Trì Ngạo Thiên, từ bên trong 1 cái kết giới khổng lồ xuất hiện Yêu Ly long khí phách thần bí, nó nhẹ nhàng vỗ đôi cánh lớn, đứng ở bên cạnh Trì Ngạo Thiên.

So ra thì, triệu hoán phi long phiền toái hơn rất nhiều, 3 long kỵ sĩ đều lấy ra phi long dụ đạo khí của mình, nhẹ nhàng thổi dụ đạo khí như thổi sáo. Oánh dùng ánh mắt nghi vấn nhìn Ngã Mễ, hiển nhiên là không biết 3 người này đang làm gì. Ngã Mễ khẽ giải thích: “Âm thanh của chúng ta chỉ có thể truyền

xa được mấy ngàn thước, nhưng có 1 loại âm thanh đặc thù có thể truyền xa đến mấy trăm km, thậm chí là hơn 1000 km chỉ trong nháy mắt, cả nhân loại lẫn tinh linh đều không thể nghe được âm thanh này, chỉ có rồng cùng với động vật họ nhà chó mới có thể nghe được, loại âm thanh này được gọi là thứ thanh. Khí cụ mà bọn họ thổi này chính là căn cứ theo nguyên lý đó để làm ra. Trừ những kiến thức từ trong sách vở đó, ta cũng không hiểu lắm.”

Tốc độ phi hành của rồng là cực nhanh, đã có long kỵ sĩ từng thử nghiệm, trong vòng 1 ngày 1 đêm đã bay qua hết tất cả thủ đô của các quốc gia thuộc Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục.

Sau khi dụ đạo khí thổi lên không lâu, từ trong đám mây trắng đằng xa đột nhiên bắt đầu nổi lên cuộn cuộn, tiếp theo, biển mây như bị cuồng phong xé toạc, 3 chấm nhỏ màu vàng từ trong biển mây ló ra, cơ hồ là chỉ trong giây lát, đã có thể nhận ra hình dáng của 3 con cự long này.

Tốc độ của cự long màu vàng đột nhiên giảm bớt, trong nháy mắt khi 3 Long Kỵ Binh chiến sĩ còn đang kinh ngạc, Ngã Mễ thần nhiên nói 1 câu: “Lục Nhi, 3 tiểu đệ của ngươi đã phát hiện ra ngươi rồi, ngươi đã chuẩn bị cho lễ diện kiến chưa?”

Lục Nhi chỉ hừ 1 tiếng, vươn móng vuốt hướng về phía 3 con cự long trên bầu trời, dùng ngón cái miết miết ngón giữa cùng với ngón trỏ, Ngã Mễ ở 1 bên chứng kiến tường tận, lúc ấy tươi cười rạng rỡ: “Không thể nào, chẳng lẽ trong long tộc cũng phải thu bảo hộ phí?”

Lục Nhi vuốt cái bụng nhỏ tròn xoe của mình, chỉ chỉ Yếu Ly long khổng lồ ở bên cạnh, ý tứ tất cả mọi người đều có thể hiểu được: “Sở dĩ phải thu bảo hộ phí, là bởi vì có ác long tồn tại.”

3 con cự long hiển nhiên cũng phát hiện ra Yếu Ly long cùng Lục Nhi, rồng trời sinh ghét nhất là sinh vật tứ linh loại, sau khi gặp phải đều trực tiếp tặng cho 1 cái long tức xử lý sạch sẽ, có điều lúc này lại có thần thánh cự long sứ hiện diện, nhất định là chẳng cần mình phải quan tâm, hơn nữa xem ra tứ linh long này cũng cực kỳ không dễ chọc vào.

Con cự long màu vàng đầu lĩnh chiều cao đại khái chừng 15 thước, dẫn theo phía sau 2 con rồng trẻ tuổi cao chừng 12 thước chậm rãi dừng ở trước mặt Lục Nhi, nhắm mắt lại, cái đầu lớn từ từ đặt xuống trước chân Lục Nhi, bọn họ kính lễ đối với Lục Nhi cũng tương tự như khi đứng trước mặt Long thần.

Giữa những con rồng đều có sự trao đổi lẫn nhau, mặc dù Lục Nhi sẽ không nói ngôn ngữ của loài người, nhưng chỉ cần nhẹ nhàng nói vài câu long ngôn, tiếng hô trầm thấp từ miệng Lục Nhi phát ra, thì 3 con cự long đã phủ phục xuống mà nghe răn dạy rồi.

Đại khái ý tứ bên trong là như sau: “Con tứ linh long bên cạnh này là bạn tốt của ta, các ngươi không phải sợ hãi, có lão đại cho các ngươi chỗ dựa, nhớ kỹ phải nộp bảo hộ phí là được rồi.”

Lúc này những kẻ cực kỳ buồn bực đương nhiên là 3 chiến sĩ long kỵ sĩ rồi: “Người bị con lục long đáng giận này khi dễ đã đành, thật không ngờ cả cự long mình triệu hoán đến cũng bị nó khi dễ, hơn nữa rõ ràng còn lớn hơn nó tới mấy lần.” Đồng thời cũng âm thầm cảm thấy may mắn, vì lúc tới chỗ Tiểu dong binh đoàn không có mang rồng đi, nếu không tồn thất phỏng chừng còn lớn hơn nữa. Ở đây, điều đáng tiếc chính là, 3 vị thiếu niên không hiểu được ngôn ngữ của rồng, nếu không bọn họ sẽ biết khái niệm về đẳng cấp của rồng cùng với chuyện lừa bịp tổng tiền chẳng có bất cứ quan hệ nào cả.

Long tộc khi đó vốn là cực kỳ chú ý tới danh dự, cho nên Lục Nhi cũng chẳng yêu cầu 3 con hoàng kim long phải lập tức bay trở về lấy bảo hộ phí, có điều bộ dạng lười nhác trên mặt nó không thể nghĩ ngờ gì cho thấy chuyện mua bán lần này chỉ cần có cơ hội rèn luyện nhân hạ như vậy sẽ tận lực giao cho tiểu đệ của mình đi làm. Điều này cũng khiến cho 3 thiếu niên của Hoàng Kim Long kỵ binh không tránh khỏi có phần lúng túng.

5 con rồng dựa theo sự chỉ huy của các dong binh, đồng loạt bay lên các môn khẩu tương ứng, ở cao nhất đương nhiên là Yếu Ly, nó tuyệt đối không cam chịu ở dưới bất cứ kẻ nào, 2 bên là 2 hoàng kim long, phía dưới cùng cũng là 1 con hoàng kim long, còn Lục Nhi đại nhân, tuy rằng là thần thánh cự long sứ, trong toàn bộ long tộc ở dưới 1 con rồng mà trên vạn long, lúc này, lại nhìn không ra biểu hiện tranh cường háo thắng gì.

Tuy rằng thoát nhìn biểu hiện của nó so với các dong binh còn sót ruột hơn —— Đương nhiên cũng chỉ là huy động mấy cái móng vuốt nhỏ ở đằng sau chỉ huy 3 vị tiểu đệ cùng 1 hỏa huynh đệ đang bay lượn làm thế nào để làm tốt công tác rồi, cuối cùng xem ra cho dù có đem 1 con hoàng kim long chia làm 2 nửa cũng không thể đồng thời nắm lấy 2 cái môn khẩu, mới bắt đầu 1 tiếng, thùng thăng đi tới cái môn khẩu ở dưới cùng, điểm mũi chân vươn ngọc chỉ ngọc ngà thon dài ra nắm lấy cái môn khẩu còn lại kia, tựa như sợ làm nát nó vậy.

Một nữ hài từ đằng sau chậm chậm buông tiếng thở dài, dùng thanh âm vừa đủ nói 1 câu: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.”

Lời ấy cũng cực kỳ chính xác, bất kể là gần Đại Thanh Sơn hay là gần Ngã Mễ, biểu hiện lúc này của Lục Nhi cũng đều không chệch vào đâu được, nếu là gần với Đại Thanh Sơn, Đại Thanh Sơn luôn đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, lo mối lo của thiên hạ, vui niềm vui của thiên hạ, lúc này biểu hiện của Lục Nhi hoàn toàn biểu hiện ra tính cách khiên nhượng trừ danh của Đại Thanh Sơn; nếu là có phần thân cận với Ngã Mễ tiên sinh, cũng sẽ thấy cực kỳ giống, Ngã Mễ đối với đại đa số công việc đều là kén cá chọn canh, dùng phí tổn ít nhất để theo đuổi việc tối đa hóa lợi nhuận, cộng thêm cực lực đập nặn hình tượng “Mạnh quy ra tiền”, biểu hiện lúc này của Lục Nhi cũng hoàn toàn phản ánh bản tính của Ngã Mễ. Có điều làm thế nào để đem 2 loại tính cách có vẻ như căn bản là không có tí điểm chung nào dung hợp lại cùng nhau thì thực ra phải nhờ đến công lực thâm hậu của thần thánh cự long sứ.

Càng khó có được là, nghe 1 tiếng thở dài chậm chậm như thế, Lục Nhi bỗng nhiên lại ngoái đầu nhìn Bích đại tiểu thư khe khẽ cười, khiến cho vô số nam sĩ bắt đầu hoài nghi về vấn đề giới tính của Lục Nhi, cũng có kẻ nào đó thì thầm cùng Sa Nhược: “Nghe nói thần thánh cự long có thể biến ảo thành người nha, nếu Lục Nhi là một XX, vậy chẳng phải là...”

Đương nhiên, với độ thánh của thần thánh cự long, câu nói đùa này lập tức bị nghe thấy, tuy rằng bình thường không dám đánh người nào, nhưng lúc này vin vào cơ hội diễn trò, Lục Nhi các hạ biến giả thành thật, lập tức cấp cho kẻ nào đó 1 tia chớp nhỏ, khiến cho Oánh cùng 2 cô gái khác phải đau lòng.

Dưới sự chỉ đạo của Lôi Nặc Nhĩ, 5 con cự long đồng thời ra sức đem hết toàn lực đẩy môn khẩu ra, từ bên trong cánh cửa lập tức vang lên tiếng lạch

cạch lạch cạch, tiếp theo cửa đá khổng lồ chậm rãi nhô về phía trước, 1 trận yên khí màu lam từ bên trong phun ra, mọi người cùng với rồng lập tức lùi ra xa, trong loại huyết động cổ này, nói không chừng là có thứ gì đó, hơn nữa lại là nơi Sáng Thế Thần sáng tạo ra để giấu của quý, bên trong cho dù là có an bài mấy gã thần gỗ mỡ cầm canh gác đêm cũng chưa biết chừng.

Đội trong chốc lát, yên khí dần dần tiêu tán, sau đại môn cũng không thấy có âm thanh hay quái thú gì xuất hiện. Đưa cột thì đưa cột, song lúc này Ngã Mễ cũng biểu hiện ra 1 tư thái tương ứng với đoàn trưởng của 1 dong binh đoàn, Băng Nhận chỉ trong nháy mắt từ sau lưng rút ra nắm trong tay, tiện thể gọi về 1 cái phiều phù thuật cho mình, dưới chân lập tức phù động 1 mảng hào quang, hần vô cùng cẩn thận tiến vào đại môn.

Là dong binh đoàn Cấp A cùng với Cấp S đều có 1 loại phương thức chiến đấu tổ đội cực kỳ thành thục, là chiến sĩ ở hàng đầu tiên, sau đó là ma pháp sư công kích tầm xa, sau cùng là cung tiễn thủ công kích tầm xa hơn cùng với mục sư lấy trị liệu là công việc chính.

Tiếp theo Ngã Mễ, theo sát là Đại Thanh Sơn tay cầm chiến thuẫn, tiếp đến là 3 long kỵ sĩ cười ở trên rồng, bọn họ có được tốc độ trùng kích nhanh hơn, mặc dù hơi có phần tụt lại ở đằng sau song lúc chiến đấu cũng có đủ không gian để chỉ trong nháy mắt trùng kích tới, sau nữa là Bích cùng với Lâm Vũ Thường, à, đúng rồi, còn cả Lục Nhi nguyên ý coi mình là ma pháp sư, cuối cùng là Sa Nhược cùng với Oánh. Vốn Oánh thấy Ngã Mễ đi tuốt ở đằng trước, vô cùng lo lắng, tiến mau vài bước chuẩn bị đi theo hần, Sa Nhược liền nhanh tay kéo nàng lại một chút, khẽ nói cho nàng nên đứng ở vị trí nào. Tuy rằng có sự tin tưởng đối với Ngã Mễ, song tin tưởng thì tin tưởng, lo lắng thì vẫn cứ lo lắng, Oánh từ sau lưng tháo ra đoản cung, tay phải lấp lên 3 mũi đoản tiễn màu xanh biếc.

Là mục sư của Thần Thánh giáo đình, Sa Nhược chủ tu hiền giả, bởi vậy có càng nhiều thần thánh ma pháp có tính phụ trợ hơn so với các chức nghiệp khác, lúc này đứng ở cuối cùng đội ngũ, dùng thanh âm êm ái của nàng bắt đầu vịnh xướng.

Thần thánh tinh linh a ~ hãy ban cho các chiến sĩ của ngài dũng khí chiến đấu vì chính nghĩa a!

Một đạo thánh quang thuần khiết chậm rãi từ trong lòng bàn tay trắng nõn của nàng tỏa ra, phát ra quang mang lập lòe rót vào thân thể Ngã Mễ, ma pháp đầu tiên gia trì là Thần thánh tinh thần, mục sư ma pháp này có thể tăng thể lực cùng với sự nhanh nhẹn cho chiến sĩ.

Thần thánh tinh linh a ~ hãy ban cho kẻ lạc lối sự an định tâm linh đi!

Quang mang màu lam vờn quanh toàn thân Ngã Mễ. Ma pháp gia nhập lần 2 là Trấn định, nếu có địch nhân tà ác hoặc là pháp sư của địch phóng thích sợ hãi thuật đối với chiến sĩ, pháp thuật này cũng có thể chống đỡ được.

Thần thánh tinh linh a ~ Phát huy lực lượng bảo vệ chính nghĩa của ngài đi...

2 tay của nàng bắt thành thánh ấn, đem thần thánh lực lượng ngưng tụ lại, hình thành nên 1 tấm chắn thần thánh ở đằng trước Ngã Mễ. Thánh khiết thuần là 1 pháp thuật phòng ngự cực kỳ hữu hiệu, cho dù là chiến sĩ không sử dụng tấm chắn, cũng có thể đạt được hiệu quả phòng ngự tương đối tốt.

Quang thần Đề Lạc a ~ Cho chiến sĩ của ngài thị lực cường đại đi. Ánh mắt Ngã Mễ phát ra hào quang lập lòe, dưới hiệu quả của pháp thuật này, cho dù địch nhân đã ẩn tàng hành tung, cũng có thể bị phát hiện dễ dàng.

Ngã Mễ nhìn một đồng pháp thuật bao phủ từ trên xuống dưới xung quanh mình, hướng về Sa Nhược ở đằng sau mỉm cười gật đầu tỏ vẻ biết ơn, tiếp theo thì thầm niệm Hạ lỗ ma lý ~ Hạ lỗ ma lý. Thân thể hần hóa thành hư ảo, biến mất trong không khí. Thấy biểu hiện này của Ngã Mễ, người ở đằng sau phản ứng không hề giống nhau, phản ứng nhanh nhất chính là Lục Nhi, nó không hề cất tiếng đã biến mất trong không khí, là thần thánh cự long, khẳng định chẳng cần phải niệm chú ngữ gì đó như Ngã Mễ. Tiếp theo là Oánh, nàng ngẫm nghĩ rồi cuộc cũng đã hiểu được, trên mặt lộ ra nụ cười. Còn Bích tiểu thư thì trên mặt tràn ngập vẻ chẳng có chút gì giống 1 dũng sĩ cả.

Mặc dù là cửa đá, nhưng sau khi vào trong sơn động mới phát hiện, nơi này căn bản không giống như 1 sơn động, chính xác mà nói, từ tầng 1 xét ra, trông còn giống với 1 cái thạch tháp hơn. 2 bên toàn là tường đá trắng, dưới đất là lối đi màu trắng, dọc đường cứ cách 10 thước trên không trung lại huyền phù 1 ngọn đèn ma pháp, tỏa ra ngọn lửa màu vàng, ngu

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 34: Sáng Thế Thần Tích

Miêu tả về Sáng Thế Thần, trên thế giới này có rất nhiều phiên bản. Sáng Thế Thần sẽ không lộ diện tại nhân gian, cho nên các phiên bản đều là đến từ thần tộc từng tiếp xúc với Sáng Thế Thần, nghe nói là còn có cả bản đến từ Long tộc. Sáng Thế Thần sáng tạo ra vị thần đầu tiên là Quang Thần Đề Lạc, tại chủ thần điện của hần, còn lưu lại 1 đoạn đàm thoại giữa Quang Thần Đề Lạc cùng với đại tể tự của mình, trong đó có miêu tả đến Sáng Thế Thần: Người thân cao chừng 1.8 thước, thân thể cân xứng, sắc mặt màu vàng nghệ, đầy tay là những vết chai sạn khi vất vả lao động, nếu như bỏ qua thân thể mà chỉ nói đến sự lam lũ, so với lão nông nhân loại cũng không khác biệt là mấy. Trong số lục đại thần long dưới sự khống chế của Sáng Thế Thần, phong long màu xanh Mạc Tháp từng lưu lại 1 đoạn miêu tả về người: Sắc mặt đỏ thẫm, đầu phủ đầy tóc bạc, thích mặc trường bào màu tím, bất luận là đứng hay ngồi, đều lỏng lẻo sừng sững như một ngọn núi. Đương nhiên, Sáng Thế Thần rồi cuộc như thế nào, đối với nhân loại mà nói, căn bản là một câu đố không thể có đáp án. Sơn hải kinh – Sáng Thế Thần đàm

Dọc theo con đường màu trắng, mặc dù Ngã Mễ đã hết sức cẩn thận lợi dụng phiêu phù thuật tiến lên, nhưng mà vẫn như cũ không biết tại sao trên con đường màu trắng vẫn phát ra tiếng bước chân loạt xoạt. Rất nhanh, mọi người đã phát hiện ra hành lang này có hiệu quả hút âm rõ ràng, tiếng bước chân vừa mới phát ra, lập tức biến mất ở 2 bên đường. Cuối con đường dài trên 20 thước là một dãy bậc thang dài hơn 10 thước, mọi người theo bậc thang 10 bậc leo lên, trên cầu thang là 1 bình đài màu trắng khổng lồ, 1 tấm bia đá lớn lập tức xuất hiện trước mắt họ, trên tấm bia đá làm bằng bảo thạch màu lam này có mấy đại tự rồng bay phượng múa viết: “Trạm Lam thánh giới”, phía dưới là 1 loạt chữ nhỏ, viết rõ ràng khác so với các chữ to ở phía trên: “Sáng Thế năm 3 ~ Sáng Thế năm 6, Phụ thần luyện kiếm 3 năm ở đây, lấy tên Thủ Nam hải Trạm Lam sắc để mệnh danh cho chỗ này. Mậu La Tư Nhi.” Mấy nam hải đọc tới cuối cùng, đồng thời la lên kinh hãi: “Hỏa Thần?” Mậu La Tư Nhi là thần chủ quản về lửa trong số các chư thần, nghe nói là mái tóc dài trên đầu toàn 1 màu đỏ, chỉ khẽ rung động là có thể dẫn phát thiên hỏa đốt cháy vạn vật. Từ bút của ông ta viết ra đoạn văn tự này, xem ra có sự Sáng Thế Thần ở trong này luyện kiếm là có thật. Đang lúc mọi người mãi ngắm nhìn tấm bia đá màu lam, đột nhiên, một trận gió lớn từ dưới đất bốc lên, 1 thứ mùi tanh tươi đập vào mặt mà tới, từ 2 phía xa xa phát ra 2 tiếng nổ, xuyên thấu qua cuồng phong, từ chỗ phát ra tiếng động có thể trông thấy 2 quái thú khổng lồ xuất hiện. Quái thú phát ra từng đợt tiếng rống trầm thấp, đồng thời xông tới, khi còn cách mọi người chừng 10 thước, cả 2 con quái thú cao 5 thước đều dừng lại. Đây là quái thú gì vậy? Tất cả mọi người đều sợ đến ngây người, không có bất cứ ai trong tầm hiểu biết từng có miêu tả về loại quái thú này, bọn chúng dường như căn bản không phải là thân thể huyết nhục, thứ đầu tiên đập vào mắt mọi người chính là những mũi gai chỉ chít nhô ra từ trên lưng chúng, từ đầu cho tới đuôi, mũi dài nhất ước chừng khoảng 1.5 thước, ngắn nhất chừng 1.1 thước, hơn nữa lại có rất nhiều màu, lấy màu trạm lam là chủ yếu, tiếp đến là màu bạc, rồi màu đỏ. Trên thân thể màu lam, trên thân thể bao trùm 1 tầng vảy như kiếm, cũng là từ 3 màu lam, bạc, đỏ hợp thành, tại chi trước, ở đoạn gấp khúc chỗ đầu gối, cũng có 2 mũi gai dài, cái đuôi án trên mặt đất, đung đưa qua lại, phát ra tiếng loạt xoạt. Nếu như nói có chút ấn tượng, 2 con quái thú này rất giống 1 loại địa hành long ẩn cư tại vùng núi —— kiếm long. Nhưng mà, không một loài kiếm long nào trên người lại phát ra ánh kim sáng bóng như vậy. Những loại quái vật vượt ngoài tầm hiểu biết thường thường có năng lực và tầm phá hoại mà nhân loại không thể biết đến được. Huống hồ, 2 con quái thú này đích ý đã bộc lộ không thể nghi ngờ gì nữa. Các dòng binh nhanh chóng biến hóa đội hình, Lôi Nặc Nhĩ, Tu Đạt 2 người chia làm 1 tổ, 1 tay nắm chiến thuẫn, Lôi Nặc Nhĩ cầm trong tay chiến thương, còn Tu Đạt thì nắm long kỵ sĩ kiếm. Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên nhanh chóng tạo thành 1 đội, Trì Ngạo Thiên lúc này đã mặc trang phục chiến đấu hạng nặng, 1 tay nắm Xích Quan, 1 tay cầm Thốn Duyên, toàn bộ mũ giáp màu đen chất xương chỉ lộ ra ánh mắt của hắn, trên dưới toàn thân đã bao trùm toàn bộ khôi giáp; Đại Thanh Sơn 1 tay nắm chiến thuẫn 1 tay cầm trường kiếm, Ngã Mễ thân hình nhoáng lên 1 cái, cũng xuất hiện ở trước mặt mọi người, trên Băng Nhận đã lưu động lóe ra kiếm tinh linh. “Ta lên trước.” Đại Thanh Sơn nhẹ nhàng nói 1 câu, cánh tay trái nâng chiến thuẫn thuẫn cương về phía trước, trường kiếm trong hư không xẹt qua 1 đạo tia chớp lạng lẹ, mũi kiếm chỉ thẳng về vị trí ánh mắt của quái thú trước mặt, nhích từng bước về phía trước. Từng bước từng bước, trong không khí, khí thế chiến tranh chợt tăng cường, quái thú đứng cách xa 10 thước cũng cảm nhận được áp lực cường đại trước mặt. Quái thú chậm rãi phủ phục người về phía sau, Đại Thanh Sơn từng bước một tới gần, 10 thước, 8 thước, 6 thước, 4 thước... Một khoảng cách như vậy, vô luận là người hay thú cũng có thể trực tiếp công kích đối phương. Yên ắng, tất cả mọi người đều cảm thấy sự yên lặng đầy chết chóc này. Trên con đường trống trải, từng người cũng có thể nghe thấy tiếng nhịp đập của tim mình, ngẫu nhiên 2 con rồng xanh cũng phát ra tiếng hô hấp, cho thấy dù là có lực mạnh như long tộc cũng phải tỏ ra thận trọng trước địch nhân cực kỳ quái dị này, sự yên tĩnh càng thêm phần đáng sợ. Đại Thanh Sơn, tên cũng như người, trong chiến tranh, luôn rất ít khi chủ động ra tay, đương nhiên, cũng chỉ có đối thủ từng giáp mặt với Đại Thanh Sơn mới biết, dưới khí thế không ngừng sức tích của hắn, bất luận kẻ nào cũng không thể tiếp nhận áp lực từ khí thế không ngừng gia tăng này, không thể không nhanh chóng phá vỡ sự bình tĩnh trước cuộc chiến. Nhìn quái thú chậm rãi di động, Đại Thanh Sơn thân thể hơi hơi chùng xuống, dùng bước chân càng hẹp hướng về phía quái thú. Rốt cuộc —— giống như tia chớp 3 màu xẹt ngang qua bầu trời đêm, quái thú 3 màu lam, bạc, đỏ cũng không thể chịu nổi áp lực dần dần bức đến, nhảy lên trên cao, cái đầu đầy gai nhọn đâm về phía Đại Thanh Sơn ẩn ở đằng sau chiến thuẫn, trong nháy mắt chuẩn bị đánh áp tới, nó bỗng đình chỉ thân hình khổng lồ, cái đuôi dài tựa sét đánh xẹt qua 1 đường cong quét về phía thân thể ở đằng sau chiến thuẫn của Đại Thanh Sơn. Quái thú thể tích khổng lồ như thế chỉ trong nháy mắt có thể thực hiện động tác mau lẹ như vậy, thật sự khiến cho Đại Thanh Sơn phải luống cuống kinh hãi, chỉ trong 1 chớp mắt ngắn ngủi, ý tưởng duy nhất của hắn chính là không thể vũ động chiến thuẫn đi ngăn cản cái đuôi sắc bén được, nếu không quái thú xấu xí ở chính diện nhất định sẽ lợi dụng khe hở này để phát ra công kích càng chí mạng hơn —— Hắn không lùi mà tiến tới, đem toàn bộ thân thể hoàn toàn ẩn vào phía sau chiến thuẫn, toàn lực nhắm về phía quái thú, cái đuôi dài của quái thú mang theo tiếng gió rít trong không trung đạt tới cực hạn vũ động, Đại Thanh Sơn trên lưng thậm chí đã cảm nhận được không khí trở nên cực nóng do những cái gai trên đuôi quái thú hoa động sinh ra, nhưng lúc này hắn đã lách tới trên đầu quái thú, trường kiếm xuyên thấu qua chiến thuẫn màu bạc từ bên phải đâm ra 1 kích kinh thiên, mục tiêu nhắm thẳng vào tròng mắt màu nâu của quái thú. Phurong thức công kích như vậy, quái thú hiển nhiên cũng chưa từng gặp, miệng phát ra tiếng kêu oang oang, cái mõm dài hất cao về phía trước, né tránh sự nguy hiểm từ trường kiếm đối với đôi mắt đồng thời dùng gai dài trên lưng chặn thế đâm của kiếm. Trường kiếm cùng những chiếc gai màu bạc của quái thú va chạm với nhau phát ra âm thanh chất chứt, ánh lửa tóe ra cả 4 phía. Kích đầu tiên, cả người và thú đều không đắc thủ, cùng lui về phía sau 2 bước dài. Là cao thủ dùng kiếm, cảm nhận của Ngã Mễ, Trì Ngạo Thiên cùng với Đại Thanh Sơn hoàn toàn giống nhau —— đều vì sách lược công kích quái dị của quái thú mà cảm thấy giật mình, cho dù là đang ở bên ngoài cũng vẫn cảm nhận được chiều sâu âm hiểm của quái vật, chuỗi trường kiếm đã thâm nhập vào mũi. Đại Thanh Sơn mặc dù đã sớm đoán được những cái gai trên lưng quái thú là vũ khí công kích cực kỳ sắc bén, song quả thực không ngờ là trường kiếm chém tới lại như chém vào kim loại, chẳng gây thương tổn cho nó chút nào. Hơn nữa, càng khiến cho Đại Thanh Sơn phải không tay chính là, ở các bộ phận khác của quái thú lóe ra tựa hồ cũng là cùng 1 loại tính chất với những cái gai trên lưng, rất có thể trường kiếm cũng không có cách nào để thương được, như vậy tựa hồ cũng chỉ còn cách công kích vào đầu của nó thôi. “Đại Thanh Sơn lui, Trì Ngạo Thiên lên!” Ngã Mễ ở đằng sau hô lên 1 tiếng ngắn ngủi. Trong khoảng thời gian đối thủ rất ngắn ngủi vừa rồi, Trì Ngạo Thiên đã từ trên người Yêu Ly long nhảy xuống, Thốn Duyên thương tự động thu hồi vào trong xương của Yêu Ly, tay phải đã đổi thành long kỵ sĩ thứ kiếm mà hắn hay sử dụng nhất, còn Xích Quan thuẫn bài vẫn được hắn xách xuống. Đồng thời lúc Ngã Mễ hô to, Trì Ngạo Thiên cũng đánh tới, long kỵ sĩ thứ kiếm đã xuyên thấu qua Xích Quan trong nháy mắt đâm ra 7 kiếm. Mặc dù là đồng môn cùng 1 thầy ra, nhưng Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên 3 người kiếm thuật lại hoàn toàn bất đồng, có lẽ là bởi vì nguyên nhân song thủ kiếm, trường kiếm của Ngã Mễ vừa mới vào thế, hắn đã dùng thân thể, 2 tay cùng với kiếm câu thông, trong lúc múa, đâm, chém, chặt, cùng kiếm cộng vũ chính là khái niệm này, cực kỳ bằng bạc trắng lẹ, đối thủ chỉ cần khí thế hơi yếu hơn 1 chút, dưới trường kiếm tựa như kiếm son áp chế trước mặt, lòng tự tin sẽ bị đánh tan; Đại Thanh Sơn kiếm cũng như người, ít có khí thế liều mạng, song hắn có thể thông qua tám chấn bên tay trái cùng trường kiếm bên tay phải rất nhanh dệt nên 1 tấm lưới lớn, không ngừng tích tụ thế năng, các kiếm sĩ của Tiểu dong binh đoàn sợ nhất là giằng co với Đại Thanh Sơn —— xác thực là 1 chuyện vô cùng đau khổ, tất cả mọi người sẽ phát hiện không gian giằng co của mình càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng trường kiếm chỉ có thể ở bên cạnh mình phải chần chừ ngại. Hơn nữa càng đau khổ hơn là, Đại Thanh Sơn có lòng nhân từ, rất không muốn làm tổn thương người khác, cho nên đại bộ phận kiếm sĩ giằng co với Đại Thanh Sơn nếu không phải vì quá mệt mỏi, thì nhất định là bản thân mình thật sự không thể thừa nhận áp lực của kiếm cùng với thuẫn mà quăng kiếm đầu hàng. Trừ Đại Thanh Sơn, Ngã Mễ, Hoắc Ân Tư, không có kiếm sĩ nào khác của Tiểu dong binh đoàn đi giằng co với Trì Ngạo Thiên, cho dù là dùng mộc kiếm cũng không được. Đó cũng là nghiêm lệnh cấm của Ngã Mễ. Trong bất kỳ trận chiến nào, Trì Ngạo Thiên cũng đều không thể không chế được dục vọng đối với máu và chí mạng của mình, cho dù là đòn kiếm do thép đúc thành vào trong tay hắn cũng sẽ biến thành độc xà quỷ bí vạn phần, có thể xuyên thủng hết thầy chương ngại lao thẳng tới tìm địch thủ, phát ra 1 kích chí mạng. Đối mặt với loại quái thú toàn thân đều khoác trọng giáp này, Đại Thanh Sơn cho dù có thể đánh bại nó, cũng khẳng định phải mất thời gian quá dài, để cho Trì Ngạo Thiên a, quái thú thân hình khổng lồ như thế, động tác không phải là quá nhanh nhẹn, độc xà trường kiếm của hắn hẳn là

có thể tạo thành đủ uy hiếp đối với khuôn mặt nhỏ hẹp của quái thú, đây là ý nghĩ chân thật của Ngã Mễ lúc này. Quả nhiên, quái thú lập tức có chút ăn không tiêu. Ngay khi 3 cái gai trên lưng đâm tới, Trì Ngao Thiên đã tóm được 1 khe hở, trường kiếm theo đó đâm trúng cái mồm dài của quái thú. Keng —— Trường kiếm màu đen như đêm phải thiết bản, phát ra tiếng kim loại, toàn bộ thân kiếm dưới sức đâm cực lớn bị biến thành cong. Hà? Tất cả mọi người cùng chấn động, kiếm không thể đâm vào được! Quái thú rống to 1 tiếng, đầu ra sức gẫy dựa 1 chút, mũi kiếm từ miệng nó trượt xuống cổ, những đóm lửa đỏ liên tục tỏa ra 4 phía. Đây là quái vật gì vậy? Vì sao toàn thân lại đều giống như kim loại thế? Trong nháy mắt lúc Trì Ngao Thiên giạt mình ngăn người, quái thú lại giờ bài cũ, cái đuôi vòng qua tấm chắn đập xuống vai Trì Ngao Thiên, tấm áo đen của hắn lập tức bị xé ra, sát cánh tay trái bị cắt ra 1 miệng vết thương sâu 10 ly thước, sau vài giây, máu tươi từ miệng vết thương phun ra tung tóe. Đằng sau mấy nữ hài từ đồng thời phát ra tiếng kinh hô. "Đi chết đi ——" Trì Ngao Thiên ít lời ít ngữ rớt cuộc cũng lên tiếng, lông mi nhú lại cùng 1 chỗ, trong ánh mắt lóe lên màu đỏ như máu, răng cắn chặt vào môi, toàn thân tung lên, như một con đại điêu từ giữa không trung đánh về phía quái thú. Tấm chắn Xích Quan bên tay trái Trì Ngao Thiên sắp tới 2 chiếc gai trên lưng quái thú, tiếp theo toàn thân đều đáp xuống trên lưng quái thú. Trường kiếm màu đen bên tay phải như điểm sao đâm xuống các bộ vị khắp toàn thân quái thú. Keng, keng, keng, keng. . . Mỗi 1 kiếm đều phát ra tiếng vang kim loại. Dao thương bắt nhập? Độc xà trường kiếm lập tức uốn éo vòng qua những chiếc gai trên lưng quái thú, đâm về phía mắt nó, quái thú nhắm chặt mắt lại, mũi kiếm theo mí mắt nó xẹt qua, cũng phát ra tiếng kim loại. Đây là quái thú kim loại? Trên lưng quái thú đột nhiên có 1 người, hơn nữa toàn thân đều đã bị đau đớn kịch liệt, nó cấp bách nhắm mắt lại, nộ hồng rít gào kéo theo Trì Ngao Thiên ở phía trên, nhảy chồm chồm lên, hy vọng có thể đem địch nhân quăng xuống dưới. Kịch —— Dưới sự xóc nảy kịch liệt, để đảm bảo không bị quái thú từ trên lưng ném xuống, Trì Ngao Thiên ném trường kiếm đi, hắn nghiêng Xích Quan thuận đi, ra sức né tránh cái gai thứ 3 trên lưng quái thú, 2 chân vận lực đâm vào bụng nó, lấy tay phải nắm tấm chắn. Quái thú lại càng thêm phần nộ, nó mang theo Trì Ngao Thiên tựa như phát điên nhắm về phía bức tường trắng, muốn mượn xung lượng đem Trì Ngao Thiên đè bẹp trên tường. "Cẩn thận, tường ——" Ngã Mễ hét to 1 tiếng. Trì Ngao Thiên cũng phát hiện ra điều này, lúc còn cách tường 1 thước, hắn 2 chân đồng thời tách khỏi quái thú, rất nhanh đập lên bức tường gần đó, lợi dụng không gian gấp khúc thân thể để triệt tiêu xung lượng từ quái thú. Tiếp theo 2 chân ra sức đập, muốn tranh thủ trước lúc toàn thân quái thú đập vào trên bức tường, dùng toàn bộ lực lượng thân thể đẩy nó ra. Sau khi tấm chắn cùng với gai trên lưng quái thú phát ra tiếng xèo xèo, một mũi gai dài đến 1.4 thước bị bẻ gãy, Trì Ngao Thiên toàn thân tính cả tấm chắn bên trái cùng bị quăng ra ngoài. Đồng thời lúc hắn rơi xuống đất, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn 2 người đồng thời đánh tiếp, Đại Thanh Sơn dùng tấm chắn bảo vệ Trì Ngao Thiên, còn Ngã Mễ nâng cao trường kiếm, nhìn sang chỗ quái thú gần chân tường. Lúc này, cái gai trên lưng quái thú phát ra tiếng kim loại cũng leng keng rơi xuống đất, mọi người hoặc chăm chú nhìn hoặc liếc mắt qua —— Đó là cái gì? Một thanh trường kiếm màu bạc!

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 35: Kiếm Khí Đầy Trời

Trường kiếm leng keng rơi xuống đất.

Lúc này, trên mặt mọi người đều là 1 mảng kinh ngạc, mọi người cũng đều chú ý tới trong đôi mắt 2 quái thú cũng dâng lên sắc thái khác thường.

Đầu tiên là mê mang, tiếp theo là kinh ngạc, sau đó là không thể tin nổi, cuối cùng là sắc đỏ hiện lên sự giận dữ.

Từ sau khi thiên địa được mở ra không lâu, 2 con quái thú này đã xuất hiện trên thế gian, từ thời khắc đó, cho tới giờ chúng vẫn chưa từng phải hứng đòn nào nghiêm trọng đến thế, hàng ngàn hàng vạn năm trước, cũng có những đoàn người mạo hiểm tiến vào đây, song không đoàn nào là không bị thân hình sắt thép của chúng đánh bại.

Trong cơn tức giận, 2 con quái thú gầm rống rít gào, cái đầu quái dị áp sát mặt đất, thân hình xông tới ở tốc độ cao tạo ra những vệt sáng 3 màu, vền vền chỉ có 2 con quái thú, nhưng lại sinh ra trạng thái như thiên quân vạn mã trùng kích —— Trong lúc thân hình khổng lồ của quái thú rung động, toàn bộ đại sảnh theo tiếng bước chân điên cuồng nện xuống của chúng tạo ra sự rung động cộng hưởng, mục tiêu chỉ có 1: Trì Ngao Thiên ở đằng sau Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn.

2 vị long kỵ sĩ của Hoàng Kim Long Kỳ Binh căn bản chưa hề có phản ứng, con quái thú ở trước mặt bọn họ đã vọt qua mắt rồi.

Tại khoảng cách ngắn như vậy, dưới áp lực lớn như vậy, vẫn có thể thực hiện phản ứng liên thủ chính xác, đại khái chỉ có Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn. Ngã Mễ cất bước nhắm về phía con quái thú vừa bị thương kia, còn Đại Thanh Sơn bả vai kề sát ở mặt sau tấm chắn, dùng toàn bộ lực lượng thân hình xông về phía con quái thú vọt qua trước mặt Hoàng Kim Long Kỳ Binh kia.

Người ngoài cuộc là căn bản không thể lý giải mục đích hành động này của bọn họ, Ngã Mễ lựa chọn quái thú bị thương là có 2 mục đích: đầu tiên, con quái thú kia còn chưa biết thực lực của Ngã Mễ, nhất định sẽ có hành động thăm dò, như vậy sẽ dễ dàng cho Ngã Mễ phát huy; tiếp theo, cũng là quan trọng nhất, con quái thú kia đã bị thương, đối một đối thủ đầy đủ sức lực, sẽ dễ dàng thắng lợi. Còn Đại Thanh Sơn với khả năng phòng thủ, cho dù con quái thú còn lại so với con vừa rồi này lợi hại hơn một ít, thì năng lực tự bảo vệ mình vẫn phải có, chỉ cần Ngã Mễ bên kia thắng lợi, hai người lập tức sẽ có thể liên thủ đối phó với con này.

Đối đầu với quái thú tựa hồ dùng sắt thép chế thành như vậy, phòng chừng ma pháp gì cũng đều là vô ích, Ngã Mễ từ quá trình giao thủ mới rồi của Trì Ngao Thiên đã nhìn thấu ra rất nhiều điều.

Gần rồi, gần hơn nữa rồi, Ngã Mễ hít mắt nhìn khoảng cách tới bước chân của quái thú, 5, 4, 3, 2, 1... Trong nháy mắt cuối cùng lúc quái thú trùng kích tới, Ngã Mễ thân hình đột nhiên nghiêng người xuống, tay trái dương tay phải âm nắm chuôi song thủ đại kiếm, chuôi kiếm đặt dưới sườn phải, mũi kiếm như mũi kim trực tiếp nhắm về phía sơ hở duy nhất của quái thú —— ánh mắt.

Dưới lực trùng kích lớn như thế, đối mặt với song thủ trường kiếm sắc bén, không cần phải nói mí mắt căn bản không thể bảo hộ ánh mắt, cho dù có thể, đại não cũng vô pháp khống chế phản ứng tránh né theo bản năng từ trung khu thần kinh.

Quái thú kinh hãi, đầu ra sức tránh đi, tứ chi gắt gao phanh lại, một mảng những đốm lửa màu vàng từ dưới đất lóe lên. Toàn bộ thân thể cao lớn trên mặt đất trở mình ngã ra.

Ngay cả là như vậy, thân hình khổng lồ vẫn va vào thân kiếm của Ngã Mễ, đầu tiên là cổ, sau đó là bụng, Băng Nhận phát ra một trận tiếng kim khí ma sát chói tai, ở trên người quái thú lại bùng lên một mảng những đốm lửa màu vàng, một đạo hoa ngân phi thường rõ ràng xuất hiện ở trên người quái thú.

Dưới lực trùng kích khổng lồ, mũi trường kiếm không ngừng lay động, run rẩy, thân kiếm từ màu trắng chỉ trong nháy mắt đã biến thành màu đỏ, nhiệt lượng cực lớn theo mũi kiếm truyền đến, cuối cùng biến Băng Nhận vốn lạnh lẽo trở thành nóng bỏng, lách cách rơi xuống đất.

Quái thú ở dưới đất thống khổ quay cuồng.

Ở bên kia, vì bảo hộ Trì Ngạo Thiên ở sau lưng không bị thương tổn, Đại Thanh Sơn bắt đầu dĩ lựa chọn dùng cứng đối cứng chống lại. Rầm một tiếng, cả người lẫn thuẫn đều bị lực trùng kích cực mạnh của quái thú hất tung lên, sau khi rơi xuống đất liên tục lăn hai vòng mới đứng vững lại được, tiếp theo lập tức nghiêng ngã lao đảo lại vọt trở về, khoe miệng đã trào ra một búng máu tươi.

"Thần thánh Đái Nị Á, dùng lực lượng thần thánh của người khôi phục lại chiến sĩ bị thương đi ——" Quang mang màu lam từ trong tay Sa Nhược phóng ra, biến thành ba cái quang hoàn màu lam vờn quanh trên người 3 vị chiến sĩ. Cao cấp mục sư liệu thương thuật, có thể nhanh chóng thúc đẩy miệng vết thương khép lại, trong ánh hào quang một lúc sau, trừ Trì Ngạo Thiên miệng vết thương quá sâu, chỉ có thể ngừng chảy máu, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn đã khôi phục lại được sức chiến đấu.

"Grừ —— ừ ——, Grừ —— ừ ——" Trong đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng nộ hống quái dị của Yếu Ly long.

Chuyện vừa rồi phát sinh quá nhanh, Yếu Ly mất thấy Trì Ngạo Thiên bị thương ngã xuống đất, lúc ấy đã lâm vào trạng thái bồn chồn không tên.

Yếu Ly, trong quãng thời gian không thể đếm bằng năm bằng tháng trước đây, chỉ có một chủ nhân duy nhất —— Từ thần. Khi đó Yếu Ly, thường xuyên sử dụng thân phận cấp 6 xuất hiện ở Sáng Thế Thần giới cùng với Long giới, Yếu Ly dưới trạng thái cấp 6, toàn bộ dài 42 thước, xương cốt toàn bộ là màu đen, lưng có bốn cánh, đầu mồm cánh có 3 màu, màu đỏ phun liệt hỏa, màu đen phun độc sa, màu bạc phun băng sương, tuy rằng không thể sử dụng được ma pháp như rồng, nhưng bất kể ma pháp gì cũng không thể gây ra thương tổn nhất định đối với nó được. Có vị Sáng Thế Thần từng cảm thán rằng, Yếu Ly long lực lượng thật sự là có thể đối chọi được với Long thần.

Yếu Ly rất hiếm khi bị thương, trừ lần đại chiến giữa Sáng Thế Thần với Từ Thần. Sáng Thế Thần muốn 1 chọi 1 cùng với Từ Thần, cánh trái của Yếu Ly bị thiên sứ 9 cánh dưới trướng Sáng Thế Thần bất ngờ tập kích đánh gãy, song trong cơn tức giận Yếu Ly long chỉ trong khoảng 10 phút ầu đã đã giết chết 1 thiên sứ 9 cánh, 2 thiên sứ 6 cánh, hơn 12 thiên sứ 4 cánh.

Vừa mới đối chủ nhân mới, Yếu Ly căn bản vẫn chưa thể chấp nhận được thực tế việc chủ nhân bị đã thương —— Trên thực tế, Từ thần chưa từng bị thương, có điều lúc này khoảng cách chênh lệch giữa Trì Ngạo Thiên với Từ thần còn lớn hơn nhiều khoảng cách chênh lệch giữa Yếu Ly long hiện tại so với thời kỳ cường thịnh của nó.

Vừa hiểu được chuyện gì mới xảy ra, Yếu Ly long hai cánh chấn động, gầm thét lao đến, chỉ trước không lồ từ giữa khoảng không chộp tới, bắt được quái thú đang ở dưới đất quay cuồng, quăng thật mạnh về phía con quái thú còn lại. 2 con quái thú đập thật mạnh vào nhau, còn chưa kịp đứng vững, cái đuôi khổng lồ của Yếu Ly long đã như thiết chùy từ không trung nện xuống, 1 con quái thú bị đập vỡ tóe lửa văng ra bốn phía. Tiếp theo Yếu Ly lại nhẹ nhàng bắt lấy cái đuôi của quái thú còn lại, hai chi trước vũ động quái thú không ngừng nện xuống đất.

Lân giáp trên người, gai nhọn trên lưng quái thú không ngừng bị nện xuống, rơi ra đất đều biến thành những thanh bảo kiếm hoặc đầy đủ hoặc tàn khuyết.

Xác định hiện tại đã không còn gì nguy hiểm, Ngã Mễ mới hét lớn gọi Yếu Ly: "Yếu Ly bảo bối ngoan, không cần phá hỏng chiến lợi phẩm của chúng ta, ngươi nhất định phải nhẹ nhàng với 2 con quái thú này, kiếm đó đều là của chúng ta đấy."

Đương nhiên, dưới trạng thái phát cuồng Yếu Ly long chẳng nghe được câu nào hết, Ngã Mễ đau lòng không thể tả đem oán khí phát tiết hết lên người vị chủ nhân đáng thương của Yếu Ly: "Ngạo Thiên, rồng của ngươi là cái loại hư hỏng gì vậy hả! Ta vốn bởi vì nghĩ đến ngươi nên vừa rồi mới phải bạt kiếm, kết quả là ngươi lại nhàn hạ, bản thân mình làm bộ bị thương để cho con rồng hư hỏng này tới làm bừa. Ngươi không lo việc nhà không biết gạo cùi hàng ngày đắt đỏ tới mức nào đâu." Nói xong vẫn còn chưa hết giận, khẽ lầm bầm lầu bầu: "Ta rốt cục đã hiểu vì sao phải gọi là long kỵ sĩ rồi, đem long đặt ở trước kỵ sĩ nguyên nhân căn bản là bởi vì kỵ sĩ chỉ có cái mẽ."

Đối mặt với loại khiêu khích này, Đại Thanh Sơn chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ lắc đầu, còn Trì Ngạo Thiên lập tức lạnh lùng đáp: "Nghe thúc thúc của ta nói, ba ba ngươi là một người rất trầm mặc ít lời, có thể trước đây ngươi cũng rất giống ba ba ngươi, nhưng hiện tại, chẳng mấy chốc nữa sẽ lại biến thành người giống thúc thúc của ta rồi."

A ~ nha ~ Ngã Mễ bị kích thích tới há hốc mồm nói không ra lời.

Trong tiếng kêu gào của quái thú, ầm một tiếng, sau một trận hỗn độn trường kiếm rơi xuống đất, hết thấy đều yên tĩnh, trong đại sảnh trống trải, chỉ còn nghe thấy tiếng thờ phỉ phò của Yếu Ly sau một hồi vận động kịch liệt.

Ngã Mễ ngay lúc tiếng ầm vang lên, đã đoán được chuyện gì xảy ra, hấn dùng một bàn tay che mặt đi, ánh mắt xuyên thấu qua ngón tay nhòm về hướng

lò sát sinh, lập tức phát ra tiếng réo bi thảm như một loài gia cầm nào đó lúc bị giết hại: "Yếu Ly bảo bối, ngươi biết không? Những thứ này đều là do Sáng Thế Thần tạo ra, tùy tiện nhặt ra nửa một cái cũng có thể bán được rất nhiều tiền, ngươi có biết có thể mua được bao nhiêu thịt thần lẫn không... À... Rất xin lỗi, không phải lác đầu, ta quên mất là ngươi không ăn thần lẫn khô." Ngã Mễ trên mặt tràn ngập biểu tình như đang đứng trước một đứa trẻ hư không thể dạy dỗ: "Không biết không phải là lỗi của ngươi, nhưng ngươi vì sao cũng giống như kẻ nào đó, tính tình ngoan cố như trâu, đã sai rồi mà chết vẫn không chịu hối cải."

"Ngã Mễ, không phải đóng kịch!" Tiếng một cô gái đột nhiên từ bên cạnh phát ra, nguyên nhân khiến cho nàng bùng nổ cũng không phải đến từ Ngã Mễ, "Mấy vị Hoàng Kim Long Kỵ Binh bằng hữu tôn quý, là một người ngoài cuộc, ta vô cùng thất vọng, vì sao vừa rồi chư vị căn bản không hề động thủ, nếu vừa rồi một khi Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn không thể chính xác gắn 2 đầu quái thú lại, như vậy trong số bọn họ tất nhiên có người bị thương! Các ngươi làm cái gì vậy?!" Quý vị bá tước gia thiên kim, Lâm Vũ Thường quả thật có khí thế mà những đứa trẻ bình thường không thể có được.

Là người phát ngôn của Hoàng Kim Long Kỵ Sĩ đoàn, Lôi Nặc Nhĩ nhất thời im lặng cúi đầu, hiển nhiên, Lâm Vũ Thường một phen chỉ trích khiến cho Bích vốn cũng là nữ giới nhẫn nhịn không nổi, nâng ở trên lưng kim long khẽ nhúc nhích người, "Phát sinh vừa rồi quả thật đột ngột, chúng ta cũng không có cách nào, hơn nữa chúng ta thuê bọn họ..."

"Thuê cái gì!" Lâm Vũ Thường lớn tiếng đánh gãy câu nói của Bích: "Các ngươi là nhờ bọn họ hỗ trợ, là viện trợ cho các ngươi!"

"Được rồi, được rồi." Ngã Mễ đứng ra hoà giải, "Vừa rồi sự tình quả thật có phần đột ngột, ta nghĩ cũng không thể trách ai được, lần sau tất cả mọi người chú ý cho kỹ. Đồng kiếm này Đại Thanh Sơn qua giúp ta thu thập một chút, tốt thì lưu lại để chúng ta dùng, hư hỏng thì đem ra ngoài bán lấy tiền, tính ra cũng là một khoản thu hoạch không tệ."

Cũng thật khó cho Ngã Mễ các hạ, ở bất cứ thời điểm nào cũng đều không quên việc kiếm tiền với mình mới là quan trọng nhất!

Đại Thanh Sơn tiến lại cùng với Ngã Mễ cùng nhau thu dọn những thanh trường kiếm qua một bên, cẩn thận đếm, song thủ kiếm hoàn chỉnh có 4 thanh, ở trên thân kiếm đều có tên: "Chu Tước (màu đỏ)", "Lan Thạch (màu lam)", "Thanh Hoa (màu lam)", "Lư Vân (màu bạc)"; đơn thủ kiếm hoàn chỉnh gồm 5 thanh: "Tử Thanh (lam)", "Xạ Nhật (đỏ)", "Tinh Hân (bạc)", "Chanh Đô (đỏ)", "Dị Thái (xanh, đỏ song sắc)"; đơn thủ đoản kiếm cùng với chủy thủ 2 thanh: "Tụ Thái (màu đỏ)", "Vân Thường (màu bạc)".

Không hề nghi ngờ gì nữa, những thanh trường kiếm này đều là cực phẩm hiếm thấy trên đời, có lẽ thật sự là do Sáng Thế Thần tự tay tạo ra, trên mỗi một thanh trường kiếm lưu quang tràn ngập màu, tản mát ra mị lực rung động lòng người. Chỉ có võ giả chân chính mới có thể hiểu được chân giá trị đích thực của những cực phẩm này.

Mặt khác còn có 21 đem tổn hại trình độ không thông dài ngắn kiếm.

Ngã Mễ kêu gọi Lục Nhi, dùng ma lực của đại ma pháp sư, phóng ra 1 cái long kết giới phù lên đồng kiếm, trình độ bảo hiểm như vậy không thể nghi ngờ gì là đủ rồi, kẻ có thể phá hỏng ma pháp kết giới của thần thánh cự long vốn cũng không nhiều lắm.

Trong quá trình này, tất cả mọi người đều không nói gì nữa, không khí trở nên vô cùng xấu hổ.

Tiếp tục tiến về phía trước, Lôi Nặc Nhĩ cùng với Tu Đạt liếc nhìn nhau, đồng thời vỗ vỗ đầu rỗng, long thân khổng lồ bay lên trời, một trước một sau bay ở đầu đội ngũ.

Ngã Mễ háp hé miệng, gãi gãi đầu, cũng không nói gì thêm, lúc thối lui về mặt sau đội ngũ, lập tức bắt gặp nụ cười như băng giá của Oánh.

Ngã Mễ vừa rồi căn bản không biết mình đã làm gì sai, lúc này chỉ có thể xác nhận một việc: Khẳng định là có chuyện không thoải mái đã xảy ra. Nếu xử lý không thích đáng, để cho Oánh phát tác thì nhất định là sẽ chẳng có quả ngon mà ăn nữa. Có điều so với hành động vừa rồi của Yếu Ly, Ngã Mễ lúc này đầu mới cảm thấy to lên gấp mấy lần ——

Cứ mỗi lần Oánh khiến cho Ngã Mễ phải đau đầu, vô luận là Ngã Mễ đã mắc phải sai lầm gì, nàng chưa bao giờ chủ động vạch ra, luôn là dùng khuôn mặt lạnh lùng đối diện với Ngã Mễ, nếu Ngã Mễ không chủ động chào hỏi, hắc hắc, cả buổi chiều nàng cũng sẽ chẳng nói câu nào. Hơn nữa càng không ổn chính là, cho dù Ngã Mễ có chủ động chào hỏi, Oánh đại tiểu thư cũng tuyệt đối không nói ra hấn vừa rồi sai lầm ở chỗ nào, nàng thích nhất là áp dụng biện pháp hướng dẫn, ví dụ như: "Huynh thử nghĩ lại xem?" & "Chỉ có vậy thôi sao?" & "Ta đã nói rồi, ta vốn không giảng đạo lý, huynh đừng nói chuyện đạo lý với ta, ta nghe không hiểu đâu." & "Còn làm cái gì nữa?"

Mỗi lần đều khiến cho Ngã Mễ phải thống khổ nhớ lại toàn bộ quá trình từ lần sám hối trước của mình cho tới tất cả hành động trước mắt, tiến hành dừng cảm tự phê bình, thậm chí là phải biên tạo ra 1 ít tội danh có lẽ có cho mình, hơn nữa phải đến lúc nhận thức ra đầy đủ sai lầm, Oánh đại tiểu thư mới có thể tổng kết lên tiếng cùng Ngã Mễ, vạch ra 1 sai lầm có lẽ là vô cùng nhỏ —— Lúc này Ngã Mễ mới phát hiện, chính mình vừa rồi đã cung khai rất nhiều những điều không nên nói, mà những điều này sẽ tạo thành chứng cứ luận tội để Oánh tiểu thư đem ra tổng phê bình một phen.

Giờ này khắc này Ngã Mễ lại nhớ tới 1 câu nói cực kỳ cực kỳ cũ rích: "Nước mắm chấm đậu hủ —— Vô quyết dày có móng tay nhọn, tại sao mình lại sợ nang đến vậy? Chẳng lẽ thích một người thực sự là sai lầm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 36: Thư Sinh Quyền Khí

Chuyến qua 1 hành lang gấp khúc ở bên tay trái đại sảnh, là 1 đoạn cầu thang hình tròn ốc dài chừng 10 thước.

Dẫn đầu đội ngũ là 2 long kỵ chiến sĩ, tiếp theo là long kỵ ma pháp sư — Lúc này, để khỏi khiến cho Tiểu dong binh đoàn hiểu lầm, 3 thành viên của Hoàng Kim Long Kỵ Binh dong binh đoàn hoàn toàn từ bỏ việc ý lại vào Tiểu dong binh đoàn, dựa theo đội hình chiến đấu quen thuộc nhất của mình tiến lên.

Đại Thanh Sơn nhìn nhìn Ngã Mễ đang tụt lại ở đằng sau đội ngũ, nhẹ nhàng kéo Trì Ngao Thiên một chút, bám sát theo sau Hoàng Kim Long Kỵ Binh, vẫn duy trì khoảng cách đủ để có thể ra tay kịp thời lúc xảy ra tình huống chiến đấu.

Sa Nhược ánh mắt cũng khẩn trương nhìn chăm chăm về phía trước, các loại mục sư ma pháp như chúc phúc, trị liệu sáng rọi vờn quanh bàn tay mềm mại của mình, chuẩn bị cứu viện cho các đội viên phía trước bất cứ lúc nào. Lâm Vũ Thường ánh mắt tuy rằng vẫn chăm chăm dõi về phía trước nhưng đôi lại lại lặng lẽ lắng nghe động tĩnh ở đằng sau, có mấy lần đôi chân bên dưới suýt nữa ngã sấp xuống.

Ngã Mễ chậm rãi thả chậm cước bộ, Oánh rút cuộc cũng theo lên, ngừng bước lại ở đằng sau hắn, hiển nhiên là làm ra cái vẻ: Nếu huynh không đi, ta tuyệt đối cũng sẽ không đi ở trước mặt huynh.

Ngã Mễ nặng nề cất bước.

P phía trước đồng bọn chuyển hướng rẽ qua một góc 90°, tất cả mọi người tạm thời biến mất trong tầm nhìn, Ngã Mễ bỗng quay đầu lại, trước mắt Oánh mi mắt lấp lánh chớp động, nước mắt đã ướt đầm trong khóe mắt nàng.

Vì sao? Ngã Mễ dùng ánh mắt hỏi trong nháy mắt, trong lòng đau đớn không thể không chế nổi, dang rộng cánh tay ôm chặt nàng vào lòng, tiểu tinh linh ủy khuất dúi đầu vào vai Ngã Mễ, nước mắt lập tức phủ kín khuôn mặt mềm mại: “Không cần phải như vậy, bảo bối, vì sao? Đừng khóc nữa, được không, ta đau lòng muốn chết.” Ngã Mễ thì thầm bên tai Oánh, môi nhẹ nhàng đặt lên vành tai nhỏ nhắn của nàng.

“Ta sợ, ta sợ huynh gặp chuyện không may, vừa rồi quá nguy hiểm...” Cúi đầu nức nở, đầu tiểu cô nương lại càng chôn chặt vào trong lòng Ngã Mễ.

Ngã Mễ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hơi hơi ngòai xồm xuống, dùng cánh tay nâng thân thể Oánh lên, vừa cẩn thận di động cước bộ không xa không gần bám theo đội ngũ, vừa dùng đôi môi lặng lẽ hôn khô nước mắt còn lưu lại trên khuôn mặt Oánh: “Bảo bối, nàng đúng là tiểu ngọc ngém nha, không tin tưởng vào năng lực của chồng, đáng đánh nha.”

“Không phải không tin, ta chỉ sợ hãi thôi..., Huynh thật là hư, dám mắng ta là tiểu ngọc ngém, tiểu ngu si.” Đôi tay nhỏ bé của cô gái buông cung ra, nhẹ nhàng đập vào vai Ngã Mễ.

“Biết vì sao ta gọi nàng là tiểu ngọc ngém không?” Ngã Mễ chẳng hề để lại dấu vết đánh trống lảng.

“Ừm... Ta không biết...”

“Thường xuyên gọi nàng như vậy, nàng sẽ thật sự nhận thức rằng mình là ngọc ngém, như vậy, sẽ cảm thấy rằng mình chẳng thể làm được gì, sau đó nghĩ tới nghĩ lui, một cô bé ngọc ngém như vậy chỉ có kẻ ngọc như tên Ngã Mễ này mới bằng lòng rước về, như vậy sẽ đành phải bắt đắc dĩ mà gả cho ta —” Ngã Mễ miệng nở nụ cười xấu xa.

“A...” Oánh trong nháy mắt đã có phản ứng, nắm tay nhỏ nhắn bỏ thêm 1 ít khí lực đâm vào vai Ngã Mễ: “Huynh hư hỏng... Huynh hư hỏng... Huynh thật là hư hỏng...” Đột nhiên ra sức ôm lấy cổ Ngã Mễ: “Ta yêu huynh, Ngã Mễ của ta.” Sau đó nhẹ nhàng giãy dụa 1 chút, ngã ra đất, ngượng ngừng đẩy Ngã Mễ 1 cái: “Đi mau, đừng để bọn họ chê cười, nói không chừng còn có người luôn luôn chú ý đến chúng ta đó.” Lúc nói những lời này, trong giọng nói tràn ngập mùi vị khiến cho Ngã Mễ cực kỳ khoan khoái.

2 người nhanh chóng tiến lên, bắt kịp đằng sau đội ngũ.

Đoạn cầu thang này thật sự là cao và dài, đoàn người ước chừng đã đi được 25 phút mà vẫn chưa thấy đầu đầu, các dong binh âm thầm phỏng đoán độ cao của toàn bộ cầu thang, kết nối với tầng thứ nhất, hiện tại ước chừng khoảng 200 thước cao a. Nhìn toàn bộ ngọn núi đại khái cao khoảng 400 thước, như vậy còn nửa lộ trình nữa. Nửa tiếp theo này còn gì nữa đây? Vừa rồi 2 con quái thú đã làm cho tất cả mọi người phải chấn động, phía dưới là thứ gì?

Trong thông đạo cầu thang dài hun hút, gió lạnh rít gào thổi qua, ngọn đèn ma pháp màu xanh lay động theo chiều gió, đôi tay nắm vũ khí của mỗi chiến sĩ đều đã ướt đầm.

Chẳng biết đã đi qua biết bao nhiêu bậc, ở cuối dãy cầu thang, rốt cuộc cũng trông thấy 1 luồng ánh sáng.

Sau khi băng qua 1 dãy hành lang gấp khúc cuối cùng, 1 cái đại sảnh càng thêm phần trống trải xuất hiện ở trước mặt các dong binh.

Cho dù là đã từng trải qua “Cuộc chiến Ngâm Phong”, cả Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn cũng vẫn phải cảm thấy sợ hãi trước gian đại sảnh hùng vĩ này, toàn bộ đại sảnh cao chừng 100 thước, rộng 60 thước, chỉ có 2 cái trụ thủy tinh thạch màu lam đứng sừng sững ở giữa đại sảnh. 4 vách tường đại

sánh đều được làm bằng thạch bích màu xanh đậm, thủy tinh thạch trụ tựa hồ phân tách giới tuyến âm dương khắp toàn bộ đại sảnh, không gian giữa 2 cột thủy tinh thạch trụ ẩn chứa 1 tầng ma pháp trận, sóng ma pháp trận lồng lánh tựa như 1 cái đĩa tròn ngấp ma pháp thủy màu lam.

Đương nhiên, càng khiến cho các chiến sĩ của dong binh đoàn phải giật mình chính là, tại đại sảnh cực kỳ trống trải này, bỗng dưng lại có 1 người.

Hắn thoải mái nghiêng mình dựa vào trên chiếc ghế gỗ thuần sắc đỏ, đem đôi chân nhẹ nhàng gác lên trên thành ghế, trong tay đang cầm 1 quyển sách có độ dày vừa phải, nương theo ma pháp hào quang toát ra từ phía sau thủy tinh trụ mà nhìn thì thấy hắn vẫn không hề động đậy, xem ra là đang thực sự đọc sách —— Khoảng cách thực sự quá xa, dưới ma pháp trận chiếu rọi, vẫn chưa thể nhìn ra được trang phục cụ thể của hắn là thứ gì.

Hắn là ai vậy?

Tất cả mọi người nhất thời đều sợ đến ngây người.

“Không phải là người chết chứ?” Không có bất cứ kẻ nào nói ra ý tưởng này.

Ý tưởng vừa mới toát ra, người đọc sách hiển nhiên cũng nhận ra trong đại sảnh có rất nhiều người tiến vào, đầu hơi nghiêng đi 1 chút, 1 đôi mắt to sáng ngời linh khí tỏa ra 4 phía xuyên thấu qua cuốn sách nhìn về phía mọi người, trên mặt lộ ra biểu tình giật mình.

Hắn buông sách xuống, thân hình cực kỳ linh hoạt đứng bật dậy.

“Các ngươi là ai?” Thanh âm trong sáng quanh quẩn giữa đại sảnh.

Trước mắt là 1 nam hài cực kỳ anh tuấn, xem ra tuổi vẫn còn rất trẻ, ánh mắt thon dài toát ra vẻ nghi vấn, mũi thẳng, tóc trên đầu toàn 1 màu vàng, tựa như cuộn sóng phủ xuống đằng sau lưng, quần áo màu đen phụ trợ cho mái tóc vàng lam toát nên vẻ ung dung cao quý.

Dáng người cũng cực kỳ tuấn vĩ, so với Ngã Mễ thì cao hơn 1 ít, so với Trì Ngạo Thiên thì hơi thấp hơn 1 chút. Khí chất của hắn cực kỳ giống với Ngã Mễ, tựa như 1 thiếu niên học giả vừa mới từ trong thư quán bước ra.

Lúc này, các chiến sĩ của dong binh đoàn đã ở cách hắn rất gần, ánh mắt Ngã Mễ liếc qua cuốn sách dày trong tay nam hài, trên gáy sách có in mấy chữ to màu vàng “Binh pháp chiến sử”.

Cho dù là đối mặt với 5 long kỵ sĩ cùng những chiến sĩ khác, trên mặt người trẻ tuổi vẫn chẳng hề có chút sợ hãi nào.

Đối mặt với người trẻ tuổi tay không tác sát, 3 kỵ sĩ của Hoàng Kim Long Kỵ Binh cùng với Trì Ngạo Thiên đều biểu hiện ra phong phạm vô cùng tốt đẹp của thế gia đệ tử —— toàn bộ từ trên người rùng nhẩy xuống. Lôi Nặc Nhĩ tiến lên 2 bước, tay phải bắt chéo qua bụng, hơi cúi đầu: “Xin chào, chúng ta là chiến sĩ dong binh đoàn, chịu sự ủy thác của cô chủ đến tìm 1 thánh vật.”

Mày kiếm của người trẻ tuổi nhếch lên: “Cái gì? Nơi này là cấm địa của Sáng Thế Thần, bất luận kẻ nào cũng không thể làm loạn được!”

“Thứ chúng ta tìm chính là 1 trong số tam đại danh kiếm mà Sáng Thế Thần lưu lại.” Sau khi Sáng Thế Thần được chứng thực, Lôi Nặc Nhĩ đơn giản làm rõ mục đích, rồi quan sát phản ứng của người trẻ tuổi.

Quả nhiên, trong mắt người trẻ tuổi thoáng qua 1 tia giật mình: “Làm sao ngươi biết nơi này là 1 trong tam đại danh kiếm cấm địa của Sáng Thế Thần?”

Lôi Nặc Nhĩ cùng 2 đồng bạn nhìn nhau 1 chút, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh hi: Nơi này thật sự là chỗ của Lưu Huỳnh? Chẳng lẽ nhiệm vụ mà gia tộc Hoàng Kim Long Kỵ Binh đoàn của mình suốt 500 năm qua không hoàn thành, hôm nay thật sự có thể hoàn thành sao?

Có điều nơi này có 1 người trẻ tuổi, làm thế nào mới có thể đã động được tới hắn, tốt nhất là không cần thông qua vũ lực để hoàn thành việc này, nếu không danh dự của Hoàng Kim Long Kỵ Binh cùng với Tiểu dong binh đoàn đều sẽ bị phủ kín 1 tầng bóng ma.

“Tiên sinh, chúng ta muốn tới đây để lấy 1 chuỗi bảo kiếm đi, ngươi xem...” Lôi Nặc Nhĩ cẩn thận hỏi.

“Ồ, được, có điều là các ngươi đủ năng lực sao? Lấy thần kiếm vốn là rất nguy hiểm.” Trong ánh mắt trong sáng của người trẻ tuổi bỗng lộ ra sự lo lắng.

Lúc này, tất cả mọi người đều tiến tới, người trẻ tuổi cũng tò mò quan sát hơn 10 người bạn cùng lứa tuổi ở trước mắt, có lẽ là bởi nguyên nhân cùng lứa tuổi, mọi người rất nhanh chóng bắt chuyện được với nhau.

Người trẻ tuổi vốn tên là Dịch Hải Lan, là con nuôi của một vị mục sư giáo đường thuộc vùng phụ cận Thánh Tuyết sơn, khoảng 2 năm trước, có một ngày, hắn đang ở trên sườn núi đọc sách, đột nhiên, một vị lão giả khắp cả người là máu bỗng ngã sấp xuống ở trước mặt hắn, lúc hắn nâng lão giả dậy, lão giả mở to mắt, tựa hồ định cố gắng nhìn hắn cho rõ ràng, sau khi lão giả hết sức cố sức nói hai câu: “Tốt lắm, tốt lắm”, một trận hồng quang bỗng hiện lên, cho đến khi hắn tỉnh lại, thì hắn đã đã bị vấy ở trong nhà tù khổng lồ này rồi. Lúc mới vừa tỉnh lại, ở bên cạnh chỉ thấy lưu lại một phong thư dùng máu viết thành.

Đại khái ý tứ là, nơi này là cấm địa thần bí nhất trong số Sáng Thế Thần tam đại Thánh kiếm phong bế, phải có sinh vật trí tuệ làm linh hồn trong đó, cho nên, lão giả bắt đầu dĩ mới ủy khuất Dịch Hải Lan đến nơi đây làm linh hồn của nó. Để cho hắn giải sầu, lão giả để lại cả 1 phòng sách, cho hắn tùy ý phiên duyệt.

Cho dù Dịch Hải Lan tâm địa cực kỳ khoan dung, nhưng cũng không muốn lĩnh ý phần nhân tình này của lão giả —— Mặc dù đã từng nghe nói đến tiền

lệ, song cũng không có bất luận kẻ nào nguyện ý đến một cái động không khí trầm lắng để học tập. Sau khi hắn đã nghĩ hết mọi biện pháp đều không thể rời khỏi nơi này được, hắn mới đành lòng bắt đầu lật xem những bộ sách mà lão già lưu lại.

Lúc hắn vừa mới tới, trên vách tường ở mặt sau đại sảnh có 2 tầng trung bày, phía trên cùng là 1 thanh song thủ đại kiếm được cất trong ma pháp thủy tinh màu lam, trên tầng trung bày thứ 2 tổng cộng có 32 thanh kiếm tỏa ra hào quang các màu.

Theo thời gian không ngừng trôi đi, ma pháp thủy tinh màu lam bên ngoài song thủ đại kiếm càng ngày lại càng tăng trưởng, càng lúc càng lớn, hơn nữa dần dần có xu hướng bao bọc xung quanh cả 32 thanh kiếm, từ hơn 1 năm trước, vào 1 đêm, Dịch Hải Lan bị tiếng của kiếm đánh thức, đột nhiên phát hiện trong đại sảnh phát sinh 1 hồi chiến tranh kịch liệt dị thường.

32 thanh kiếm phát ra 32 đạo kiếm khí bất đồng chống lại thủy tinh màu lam đã bức tới người, trong lam sắc thủy tinh lúc nào cũng tuôn ra kiếm khí màu lam. Có thể thấy được, lam sắc thủy tinh kiếm khí càng lúc càng lớn, cuối cùng, 32 thanh kiếm bị đẩy khỏi gian trung bày, trong nháy mắt lúc toàn bộ kiếm rơi xuống đất, đột nhiên từ dưới đất bắt lên, sau 1 trận thanh âm vang dội, bỗng nhiên xuất hiện 2 quái thú khổng lồ do trường kiếm tạo thành.

Quái thú sợ hãi nhìn thoáng qua đại kiếm trên đài, kích động từ hành lang gấp khúc theo bậc thang chạy đến đại sảnh tầng 1, không bao giờ nguyện ý trở lại đây nữa.

Sau này, Dịch Hải Lan ở trong phòng sách cẩn thận duyệt đọc một lượng lớn sách có liên quan đến việc tinh luyện kim loại, binh khí, mới thực sự tin tưởng hẳn 1 câu: “Trường kiếm thông linh!” Căn cứ theo bộ sách ghi lại, trên trường kiếm có 1 loại tinh linh thể đặc thù gọi là kiếm tinh linh, theo thời gian trôi qua, loại tinh linh này sẽ càng ngày càng nhiều, mặc dù là kiếm ban sinh mệnh cho kiếm tinh linh, nhưng chính kiếm tinh linh mới tạo nên phẩm hạnh của kiếm.

Bởi vậy không khó để đoán ra, lam sắc thủy tinh không ngừng sinh trưởng này chính là ma pháp trận do kiếm tinh linh của tam đại danh kiếm Sáng Thế Thần lưu lại tự mình bày ra. Mà 32 thanh kiếm kia bản thân cũng có kiếm tinh linh của mình, cho nên bọn chúng không ngừng phản kháng, dưới áp lực của lam sắc thủy tinh, 32 thanh kiếm tinh nguyện tổ hợp thành 1 hợp thể, cũng không muốn bị nó thôn phệ, bởi vậy mới xảy ra hết thảy chuyện của hơn 1 năm trước.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong giọng kể trong sáng của nam hài, tuy rằng không được tận mắt chứng kiến, song cũng có thể tưởng tượng ra, cần phải có bao nhiêu lực lượng mới có thể đánh lui được 2 quái thú khổng lồ kia? Trường hợp lúc đó nhất định là kịch liệt dị thường.

Lôi Nặc Nhĩ vô cùng xấu hổ nói với nam hài rằng 2 con quái thú kia đã bị bọn họ lại tách ra rồi.

Người trẻ tuổi vỗ vỗ tay, khe khẽ lắc đầu: “Quái thú kia cũng chẳng có quan hệ gì mấy với ta, bọn chúng cho tới giờ vẫn chẳng dám trở lại đây”, nói xong, trên mặt hắn lộ ra nụ cười sáng lạn: “Được rồi, mặc dù không chính niệng đáp ứng với vị lão nhân kia, nhưng ta dù sao cũng đã hoàn thành lời nhắn nhủ của ông ấy, hiện tại nếu rời khỏi nơi này, ông ấy chắc cũng chẳng nói gì đâu a. Các người ở trong này nghĩ cách đi, ta chỉ nhắc nhở các người, ma pháp trận bên trong này cực kỳ nguy hiểm, căn cứ theo lý giải trong sách, kỳ thực là 1 cái kiếm tinh linh huyền giới, ở bên trong không có bất cứ sinh vật nào có thể đối kháng lại với kiếm tinh linh.”

Nam hài vẫy tay với các chiến sĩ của dong binh đoàn, cất bước hướng về phía cầu thang, vừa đi vừa thuận miệng hỏi 1 câu: “Bây giờ là Hàn Sương lịch năm mấy rồi, nếu ta nhớ không nhầm, đại khái là năm 235 hà.”

Một câu hỏi ra, các dong binh đang ở phía sau nam hài đơn giản trao đổi ý kiến đột nhiên đều không nói gì nữa. Cái gì cơ? Hàn Sương lịch năm thứ mấy ư?

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 37: Khiêu Chiến Kết Giới

Sử học gia đời sau nghiên cứu về lịch sử, thì mong muốn lớn nhất chính là nghiên cứu đơn vị hành chính nhỏ nhất của các đế quốc là "Trấn" mà theo hồ sơ ghi lại là --- "Trấn chí"

Do địa phương xa xôi, người bên trong trấn chỉ rất ít khi ca tụng công đức của nhà cầm quyền; và bởi vì người biên dịch trình độ thấp, lại càng không thể tại bên trong điền thêm những từ ngữ hoa lệ trau chuốt vô dụng; làm mỗi khi xét duyệt đến từng bộ phận phổ biến của mỗi đế quốc sẽ không đi xét duyệt qua những văn kiện kém đến như vậy, bởi vậy vô luận là phản đối trực tiếp hay gián tiếp thì tư liệu nhất nhất đều được bảo tồn lại.

Đương nhiên, một phần của trấn chí cũng không đủ, chỉ là phản ánh được một mặt, nhiều nhất là tư liệu về trấn hoặc là các trấn xung quanh.

Nhưng điều này đối với sử học gia nghiên cứu đại lục là đủ rồi.

Căn cứ vào các tư liệu rõ ràng ở các huyện chí, thì trước năm đầu tiên của Hồng Nguyệt lịch, dựa theo lịch pháp đại lục là Thần Hoàng lịch, đây là để kỷ niệm khai quốc hoàng đế của Ngà Mễ đế quốc. Từ năm đầu tiên của Thần Hoàng lịch đến năm 387 Thần Hoàng lịch, tổng cộng là

388 năm, mà trước Thần Hoàng lịch, là Hàn Suong lịch, bản thân các sử học gia đời sau thậm chí là toàn bộ nhân loại còn gọi nó là Huyết lịch, trong những năm 252 - 253 của Hàn Suong lịch là thời kì đen tối nhất của Ngà Mễ Nặc Nhĩ đại lục. Trong năm 253, xuất hiện đến 1027 quốc gia, tổng cộng có 20345 cuộc chiến tranh nổ ra, tính trung bình là mỗi năm xảy ra 100 cuộc chiến tranh.

Đại lục lịch pháp

Dịch Hải Lan hiển nhiên cũng cảm nhận được không khí dị thường trong nội bộ nhóm dong binh, hần quay đầu, nhìn nhìn nhóm dong binh, ánh mắt sáng ngời tràn ngập nỗi chờ mong đáp án.

Tại phương diện tri thức uyên bác thì đại ma pháp sư hiển nhiên có được quyền uy không thể nghi ngờ.

Bích thân khoác pháp bào màu hồng sài từng bước về phía trước, giọng nữ thanh thúy vang vọng trong đại sảnh: "Thần chi bảo hộ Dịch Hải Lan tiên sinh tôn kính," nằng hơi chút ngừng lại một chút, "Nên nói thế nào nhỉ? Không biết vị lão tiên sinh kia lúc lưu ngài trong thư phòng, có từng đề cập miêu tả tới Sáng Thế Thần tam giới hay không?"

Trên thế giới này, người được thần giao cho sứ mệnh, vô luận là nhân loại, tinh linh, thậm chí là thú nhân, đều thống nhất được tôn là: Thần mệnh giả. Mà trong đó có một số quái thú khổng lồ được giao cho trách nhiệm bảo hộ bí mật hay là vật phẩm, bọn chúng được xưng là thần chi bảo hộ thú ---- Có rất ít người được giao cho trách nhiệm bảo hộ, chủ yếu là do sinh mệnh của nhân loại quá ngắn.

Vô số sử học gia đều cho rằng, cái danh hiệu hỗn độn "thần chi bảo hộ" này thật sự chỉ có Dịch Hải Lan vĩ đại mới có thể đạt được, không còn nghi ngờ gì nữa, hần là một hiền giả có thiên tính thương xót con người, nhưng là một hiền giả bình thường tuyệt đối không thể là một thống soái vĩ đại. Một thống soái bình thường có thể nào khoan dung việc bị nguyên rủa lâm lâu như thế, chứ chưa nói gì đến việc phá giải mê vọng lịch sử, trong ánh mắt sáng ngời kia có sự đề nén bởi áp lực cực kỳ lớn.

Đương nhiên, hết thảy đều là sự tình của một năm về sau, lúc này Dịch Hải Lan không thể nghi ngờ gì vẫn chỉ là một thanh niên bình thường, cho dù hần sau này là một viên minh châu lấp lánh, nhưng hiện tại vẫn còn đang bị vô số bao quanh rất dày.

Đối mặt với khuôn mặt miệng cười như giận của cô gái, thiếu niên Dịch Hải Lan hiện ra tia bối rối, ở các phương diện cư xử khác, hải tử của giáo đình so với những dong binh chuyên hành tẩu bên ngoài thì kém quá xa, lại càng không phải nói khi đứng trước mặt lại là Bích công chúa, người sau này sẽ trở thành "Dị thái song sắc úc kim hương". Ánh mắt rất không được tự nhiên của hần thu về, nhìn cái mũi trước mắt: "Ta chỉ thích xem các bộ sách linh tinh về binh pháp, mặt khác nói thật, nếu cần thì mới xem, nếu không cần thì đều bỏ qua một bên."

Bích thấy biểu hiện xấu hổ của nam hải tử trước mặt, khoe miệng khẽ nhếch lên kiêu ngạo tươi cười nói: "Thần chi thủ hộ giả, ngài không biết sao? Ở trong tam giới của Sáng Thế Thần có sự chuyển đổi của thời gian, như đã biết thì cả ba đại lục đều tính là nhân giới, mà ở cả ba đại lục đều có sự có liên hệ với tinh linh giới, trên không trung tại ba đại lục, thông qua 6 đại Khất Nguyệt tháp là có thể tiến vào Thần giới. Một tháng tại nhân giới tương đương với 1 ngày tại tinh linh giới, mà 1 năm ở nhân giới thì tương đương với 1 ngày tại Thần giới. Căn cứ theo ghi chép của các loại sách cổ ma pháp lưu truyền tới nay, tồn tại giữa đại lục rất nhiều địa phương thời gian cũng có một chút giống với khu vực ở thần giới hay là tinh linh giới, tỷ như trong Khất Nguyệt tháp, thời gian thay đổi theo thời gian của tinh linh giới, mà ở trong Huyền Thú thánh viên thì sự thay đổi thời gian dựa theo thời gian của thần giới."

Dịch Hải Lan này giờ vẫn hết sức chăm chú nghe Bích giải thích, lúc này rốt cục đã minh bạch ý tứ của nàng, "Ý của ngài nói là, ta ở trong này thực tế đã sống hơn 600 năm?"

Không chỉ có Bích, cho dù không muốn thương tổn đến nam hải tử này, nhưng mọi người vẫn theo bản năng gật đầu.

Dịch Hải Lan trong mắt thoáng qua một tia ướt át, ngữ khí nhất thời trở nên hoà dịu trầm thấp: "Thì ra là thế, hèn gì trong thư trước sau nhiều lần ám chỉ thời gian của ta có thể sẽ rất dài, hơn nữa còn nói cho ta biết nếu sau khi rời khỏi đây nếu không còn người nào quen biết thì hãy đi tìm hần."

Hần lắc đầu, giống như muốn thoát khỏi sự thật không thể chấp nhận này: "Nói như vậy, ta sẽ không còn được gặp lại cha của ta, suy ra lại càng không cần nghĩ đến việc nhìn thấy tiểu hắc cầu của nhà chúng ta, hắc... Nói không chừng, sau 600 năm, thôn trang kia đều đã không còn tồn tại nữa rồi."

Sau một hồi trầm mặc, hần ngẩng đầu, có thể thấy được hần đã khôi phục lại bình thường, ánh mắt lại trở nên trong sáng, vẻ tự tin cùng khiêm tốn nhả nhận vốn có lại xuất hiện ở trên mặt: "Quên đi, dù sao thì cũng không trở về được, ta ở chỗ này xem các ngài làm thế nào đoạt được thanh kiếm này, ta cũng muốn tận mắt chứng kiến xem hình dạng thanh kiếm mà cả ta cũng như lão yêu quái đã bảo hộ trong suốt thời gian dài như vậy rốt cuộc là có bộ dạng gì."

Ở trong nhóm Hoàng Kim Long Kỵ Binh, Tu Đạt tính cách nóng nảy dễ xao động nhất, mục tiêu ngay ở trước mắt, hần đã muốn bắt chặp cùng những người khác thương lượng, tiến nhanh lên hai bước đi tới trước lam sắc thủy tinh trắn, vươn tay ra cẩn thận thăm dò ma pháp trắn giống như một làn nước dập dờn.

Tất cả mọi người đình chỉ thảo luận, ánh mắt đều đặt cả ở trên cánh tay Tu Đạt.

Ma pháp trắn nơi tay phóng lên trong nháy mắt, từ phía trong điểm tiếp xúc hướng ra phía ngoài như có hòn đá ném xuống mặt nước làm phát ra sóng gợn, tiếp theo Tu Đạt cảm giác được ma pháp trắn bên trong mơ hồ bắn ngược ra.

Tu Đạt cau mày, rút bội kiếm ra, hướng ma pháp trắn thử đâm tới. Lôi Nặc Nhĩ lập tức tiến lên ngăn lại, Tu Đạt nghe thấy thế cũng cảm giác có chút không ổn, liền rút trường kiếm ra, lúc này mọi người mới kinh ngạc phát hiện, bộ phận đâm vào ma pháp trắn đều đã bị "ăn mòn" hết, hoàn toàn biến mất.

Mọi người mắt chữ A mồm chữ O há hốc lên kinh ngạc, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên nhìn Dịch Hải Lan, hần trông có vẻ mắt tự nhiên sờ sờ miệng nói: "Mọi người không nên nhìn ta, ta là vàng nện bảo hộ ở chỗ này, hơn nữa lòng hiếu kì của ta phi thường thấp, tuyệt đối sẽ không đi nghiên cứu mấy cái đồ vật này nọ."

Bích ngẫm nghĩ, "Phòng sách lão già kia lưu lại cho người không có ghi gì về những phương diện này sao?"

"Hắc hắc..." Dịch Hải Lan xấu hổ cười cười: "Không biết nữa, sách bên trong rất nhiều, bắt quá ta mới chỉ xem được hơn một nửa mà thôi."

"Dịch huynh có thể mang bọn ta tới đó xem được không?" Cô gái nhu thuận thay đổi cách xưng hô mới muốn kéo gần khoảng cách giữa mọi người lại.

Dịch Hải Lan lắc đầu, chứng kiến thần sắc của mọi người lộ ra, hần vội vàng bổ sung: "Mọi người không nên hiểu lầm, ta không phải là không muốn mang mọi người đi, mà phòng sách đó chỉ một mình ta là có thể đi vào, nơi đó thiết lập một ma pháp trận cường đại, hơn nữa bên trong đó, ta mỗi lần cũng chỉ lấy ra được một quyển, nếu lấy nhiều hơn thì chính mình cũng không thể ra được." Nói xong, hần liền chỉ chỉ cho mọi người nhìn vào một cái cửa nhỏ màu lam nằm ở một góc, mặt trên quả nhiên có ma pháp màu lam rực rỡ, ở trên cánh cửa mơ hồ có thể nhìn thấy hai chữ nhỏ: "Bác Nhã".

"Vậy có thể thỉnh Dịch huynh tìm giúp chúng ta hay không?" Lôi Nặc Nhĩ hướng Dịch Hải Lan khẩn thiết nói.

"Được, bắt quá ta không dám khăng định nha." Nói xong trong tay Dịch Hải Lan phát ra ánh sáng màu trắng, dưới chân xuất hiện kết giới ma pháp nhỏ nhỏ màu trắng hình lục giác, trong nháy mắt hần liền biến mất trước mặt mọi người.

Oánh nhẹ nhàng kéo gấu áo Ngã Mễ một chút, muốn biết ma pháp vừa rồi là gì, Ngã Mễ ở bên tai nàng nói nhỏ: "Đây là thuật định vị, một loại chuyên dùng để trở lại địa phương mà mình đã phóng thích ma pháp đồng dạng, nhưng mà chỉ có thể dùng ở cự ly gần, sử dụng trong thực tế rất ít, bắt quá hần sinh hoạt trong một cái không gian lớn như vậy thật là cũng phi thường thích hợp."

Thời gian trôi qua tựa hồ đặc biệt chậm, nhất là Tu Đạt, trên khuôn mặt hần hiện lên vẻ nôn nóng bất an, đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại nhìn vào cái cửa nhỏ màu lam kia --- Kỳ thật hần cũng biết, Dịch Hải Lan trong chốc lát khăng định vẫn sẽ lại dùng thuật định vị trực tiếp trở lại trước mặt mọi người.

Ước chừng nửa giờ trôi qua, một cái kết giới màu trắng thoáng hiện ra, sau đó Dịch Hải Lan xuất hiện trước mặt mọi người, hần hướng mọi người lắc lắc quyển sách trong tay: "Vận khí mọi người thật là tốt, tìm được biện pháp rồi."

Tất cả mọi người đều thấy rõ ràng tên của quyển sách là "Kết Giới Tường Giới".

Dịch Hải Lan đem sách đặt ở trên bàn, nhanh chóng lật đến mục "Kiểm chi kết giới", mục này chữ cũng không nhiều, dài gần một trang.

"Kiểm chi kết giới"

"Kiểm có linh hồn, tụ thiên địa tinh hoa, hình thành tinh linh đặc hữu."

"Phàm là kiểm chi tinh linh giả, bản thân không thuộc thủy, hỏa, thổ, băng, phong ngũ tinh linh chi liệt, thì bản tính là thích công kích."

"Kiểm chi tinh linh tụ tập, có thể hình thành nên tinh linh kết giới."

"Kết giới nhỏ có thể bảo hộ kiểm."

"Kết giới lớn có thể bảo hộ chủ nhân của kiểm."

"Kết giới càng lớn, càng có thể hình thành nên kiểm chi khu vực, chủ nhân của kiểm cầm kiểm tại bên trong lĩnh vực công kích có thể tăng cường khu vực công kích."

"Theo đó thì muốn tiến vào kết giới kiểm --- thì nhất định phải là người có thể cùng kiểm cộng vũ, hoặc là tinh linh."

"Kiểm chi kết giới, tinh linh cực kỳ cường đại, tiến vào phải hết sức thận trọng!"

Ồ, mọi người trên mặt đều lộ ra thần sắc hóa ra là thế. Kề nào mới có thể cùng kiểm cộng vũ? Lúc này, Ngã Mễ và Oánh hai mặt đang nhìn nhau.

Oánh hướng Ngã Mễ khe khẽ lắc đầu, mà trên mặt Ngã Mễ đồng dạng là vẻ mặt bất đắc dĩ hướng Oánh khe khẽ lắc đầu. Trong háy mắt, hai người hoàn toàn minh bạch ý tứ của đối phương. Oánh không muốn Ngã Mễ phải đi mạo hiểm, còn Ngã Mễ đồng dạng lại có nguyên tắc của dong binh, cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

"Cái gì gọi là cùng kiểm cộng vũ?" Lôi Nặc Nhĩ cao giọng hỏi.

"Không phải thập phần rõ ràng sao, dựa theo mặt chữ lý giải chính là có thể cùng kiểm nhảy múa, mà điều này cũng không nhất thiết phải như vậy." Dịch Hải Lan trên mặt toát ra vẻ bất đắc dĩ.

"Đi vào như thế nào đây?" Tu Đạt tiếp tục vấn đề.

"A, nói không chừng là cứ thế tiến vào? Ở đây cũng chẳng thấy ghi chép rõ ràng."

Người nói vốn chỉ là đùa vui, nhưng đối với sự nóng lòng hoàn thành nhiệm vụ đeo đẳng suốt 800 năm qua của Long Kỳ Bình chiến sĩ thì chẳng khác gì một sự ám chỉ. Tu Đạt tính tình nóng nảy, sốt ruột trực tiếp nhằm về phía ma pháp trận tiến vào. Đương nhiên, kết quả giống như đập vào một bức tường bị bắn ngược trở ra.

Bích sau khi kéo đường huynh dậy, đem ánh mắt dừng ở trên thân ảnh của Oánh. Lúc này việc tìm người có thể cùng kiếm cộng vũ là chuyện rất khó nhưng nếu muốn tìm một tinh linh thì lại đang hiện hữu ở ngay trước mặt mọi người.

Ngà Mễ đương nhiên hiểu được ý tứ của nàng, gương mặt luôn bình thản lần đầu tiên biểu lộ ra vẻ tức giận: "Thật có lỗi, Oánh không phải là chiến sĩ của Tiểu dong binh đoàn, vì vậy không có nhiệm vụ thừa nhận những điều trong hiệp nghị."

"Ồ, ý của ngươi là chiến sĩ trong Tiểu dong binh đoàn có thể đi mạo hiểm, mà bạn gái ngươi thì không thể sao?" Không biết vì cái gì, Bích đột nhiên phát hiện chính mình nói ra một câu căn bản không nên nói.

Nếu ngay từ đầu, là một nam hài tử, Ngà Mễ đối với Bích còn có vài phần ấn tượng tốt, thì chỉ vì câu này tất cả đều trôi sạch. Hắn hơi hơi duỗi tay ra, Băng Nhận từ sau lưng tuốt ra rơi vào trong tay: "Nếu đã đáp ứng các ngươi nhiệm vụ lần này, Tiểu dong binh đoàn ta nhất định sẽ đem hết toàn lực ra hoàn thành. Điểm này xin ngươi yên tâm, nhưng Oánh khẳng định không có mặt trong hiệp thương lần này, ngoài ra Lâm Vũ Thường cũng thế."

Sau khi thoáng tạm dừng, Ngà Mễ khe khẽ than nhẹ: "Ta chỉ là một tên dong binh nhỏ nhoi, nhưng vẫn hiểu được quan hệ giữa cố chủ cùng dong binh. Hơn nữa đối với chức nghiệp dong binh mà nói, thường xuyên đối mặt với nguy hiểm cùng tử vong là điều tất yếu. Cuối cùng điều ta muốn nói với chư vị quý chủ chính là, vừa khéo ta là một người có thể cùng kiếm cộng vũ." Nói xong, trên thân Băng Nhận xuất hiện vô số kiếm chi tinh linh màu đỏ, vũ động vờn quanh kiếm thể, phát ra tiếng ca khoan khoái.

Ngà Mễ lúc này, lời nói đối với Hoàng Kim Long Kỳ Bình không phải là ngữ khí đối với bằng hữu cùng chung sống, mà thuần túy là ngữ khí đối với cố chủ.

"Ta lấy thân phận đoàn trưởng của Tiểu dong binh đoàn hạ lệnh, ma pháp kiếm sĩ Ngà Mễ đi hoàn thành nhiệm vụ lần này, những người khác đứng chờ ngoài này một ngày, một ngày sau không thấy ta trở ra, xem như là nhiệm vụ thất bại, mọi người lập tức phản hồi Tây Lâm, bồi thường cố chủ 10 lần tiền thuê..."

Tiếng vỗ tay lúc đó vang lên, không khí có vẻ xấu hổ cùng bi tráng, lúc này có thể vỗ tay đại khái chỉ có một người. Hắn một bên vỗ tay một bên cảm thán: "Mạnh mẽ lắm, dũng sĩ! Người dám đối diện với tử vong thật đúng là rất ít thấy, hay lắm, ta cũng không muốn ở trong này ngây ngốc, dù sao cũng không muốn nhìn thấy bất cứ kết cục nào. Nếu về sau may mắn, hy vọng có thể cùng vị tiên sinh này kết giao nhiều hơn." Nói xong, Dịch Hải Lan hướng Ngà Mễ khẽ gật đầu, kết giới thuật định vị thoáng hiện, ngay sau đó hắn liền biến mất trong không khí.

Đối với toàn bộ Ma Pháp lịch mà nói, trong đó nhân vật có ảnh hưởng trọng yếu nhất đến thế cục tam phương tổng cộng có 11 người, mà lúc này, 10 người trong số đó đã cùng lúc xuất hiện, từ đó về sau, bất kể là thế nào, trong lịch sử cũng không thể lặp lại trường hợp nhiều nhân vật trọng yếu cùng xuất hiện đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 38: Trạm Lam Vãn Thạch

Dịch Hải Lan là người có được 1 trong Tam Đại Thần Kiếm của Sáng Thế Thần, dựa theo yêu cầu của thần kiếm đối với chủ, hẳn y phải là một chiến sĩ cực kỳ cường hãn, mà trên thực tế, Dịch Hải Lan trong mắt thế nhân đương thời cũng như dưới ngòi bút của các nhà sử học hậu thế, là một Thống soái vô địch, là một tướng tài nổi tiếng vì mưu trí chứ không hẳn là dựa vào sức mạnh.

Vua của vạn vua - Ma soái Dịch Hải Lan

Ngà Mễ cắn chặt môi để chính mình không phải ngoài đầu lại, bởi vì hắn biết sau lưng mình là một đôi mắt long lanh lệ đầm hoen mi. Nhưng cho dù là như vậy, hắn vẫn có thể cảm nhận được qua làn hơi nước ánh mắt cháy bỏng đang dán chặt vào lưng mình.

Trong nháy mắt lúc sắp sửa nhấc chân tiến vào, hắn đột nhiên lại dừng lại: "Ngạo Thiên, ngươi lập tức rời khỏi nơi này, đem theo 5 chiến sĩ quay trở lại Tây Lâm. Mặc dù theo thường lệ khi toàn bộ kết giới đã bị mở, thời gian ở đây cũng sẽ giống như ở bên ngoài, nhưng ta mơ hồ cảm thấy có điều gì đó bất ổn. Sau khi quay về hãy cẩn thận một chút."

Tri Ngạo Thiên "Hây" một tiếng, tay vỗ mạnh vào bụng Yếu Ly long, khuôn mặt âm trầm, không nói thêm bất cứ một lời nào nữa, xoay người nhảy lên lưng Yếu Ly long. Yếu Ly long hiển nhiên cũng cảm nhận được điều gì đó, cũng chẳng gầm lên lấy một tiếng, khẽ lắc mình một cái trên không trung rồi nhắm hướng cầu thang hình tròn ốc bay vút đi.

Ngà Mễ nắm chặt Băng Nhận bằng cả 2 tay, sắc đỏ của tinh linh kiếm đại thịnh, bao bọc lấy toàn thân Ngà Mễ. Trước mặt tất cả mọi người, Ngà Mễ toàn thân đỏ rực cứ như vậy từng bước từng bước tiến vào huyền giới kiếm lồng lảnh. Những người có mặt đều nín thở nhìn theo bóng lưng Ngà Mễ dần biến mất chỉ trong nháy mắt, bỗng một cái bóng trắng khẽ chớp động, hô lên 1 tiếng, một bóng người cũng theo sát sau Ngà Mễ tiến nhập vào huyền

giới. Sau khi sóng ánh sáng chấn động mạnh, mọi thứ lại nhanh chóng trở về trạng thái cũ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Tiếng thét thứ 2 lại lạnh lạnh vang lên, mọi người nhìn sang thì thấy đến lượt Lâm Vũ Thường mới đang cắn chặt ngón trỏ tay phải trắng nõn nà của mình, tương tự 2 mắt lệ ướt hoen mi chăm chú nhìn qua chỗ đám tiêu cô nương đang đứng -- Tiểu tinh linh đáng trông cực kỳ thuần khiết, cực kỳ ôn nhu kia đã biến mất từ bao giờ.

Lúc này, vẻ trầm ngâm trong ánh mắt Lôi Nặc Nhĩ cùng Đại Thanh Sơn đã thể hiện rõ, giữa Long Kỳ Bình dong binh đoàn cùng với Tiểu dong binh đoàn đã xuất hiện một vết rạn nứt không thể khôi phục lại được -- Vừa rồi Ngã Mễ trong nháy mắt trước khi tiến vào có dặn lại mấy câu, e rằng không phải bởi thực sự lo lắng Tây Lâm đảo sẽ xảy ra chuyện, kẻ có ánh mắt âm trầm lạnh lẽo như vậy, có kiếm pháp quỷ bí vô tình giống độc xà như vậy, lại sở hữu con rồng khiến cho tất cả những ai ngay từ lần đầu trông thấy đã như gặp phải ác mộng kia, nếu Ngã Mễ thực sự không ra được, nếu kẻ này bắt ngờ bùng nổ, có lẽ ngay cả Đại Thanh Sơn thân là Phó đoàn trưởng cũng không thể ngăn chặn lại được. Phóng chừng đây mới là mục đích chính Ngã Mễ bảo hấn quay trở về. Nếu như tiểu nữ băng hữu của Ngã Mễ ở trong đó xảy ra chuyện gì, mà điều này lại vì câu nói của Bích -- thì đúng như lời Ngã Mễ đã nói, đây không còn đơn giản là quan hệ giữa cố chủ với dong binh nữa rồi. Dong binh có thể không sợ chết, nhưng bất kể thế nào nếu làm cho người thân vô tội của dong binh bị thương tổn, Tiểu dong binh đoàn nhất định sẽ không bỏ qua việc này.

Lúc này Lôi Nặc Nhĩ cũng rơi vào tình trạng không biết phải xử trí ra sao, đương nhiên, điều khiến cho hấn càng cảm thấy bất an hơn chính là, lúc ấy biện pháp thích hợp nhất hấn phải là rút lui rồi sau đó sẽ thương thảo đối sách, chứ không phải là chỉ trong thời gian ngắn thúc ép Tiểu dong binh đoàn tiến vào kết giới này. Ngã Mễ là người cực kỳ có danh tiếng, cùng là dong binh, Lôi Nặc Nhĩ không hy vọng hấn sẽ gặp phải bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn!

Đại Thanh Sơn chết lặng một hồi, lặng lẽ ngồi ở trên bậc thang, cúi đầu, duỗi tay móc từ sau lưng ra hồ lô đựng nước, chậm rãi tu 2 ngụm. Hấn lại cúi đầu, bất luận kẻ nào cũng không thể trông thấy biểu tình của hấn ra sao nữa.

Sa Nhượng lúc này cũng vô cùng hoang mang lo lắng, mười ngón tay nàng đan chặt vào nhau, tìm mọi cách lấy lại bình tĩnh, hít thở thật sâu.

Lục Nhi lúc này đã thể hiện rõ địch ý đối với 3 kỵ sĩ của Hoàng Kim Long Kỳ Bình, là Thần thánh cự long, ở giai đoạn thứ 2, đã có thể nghe hiểu tiếng người, đến giai đoạn thứ 3, hiện đã có trí tuệ không thua gì trí giả của nhân loại, đối với hết thảy những chuyện vừa phát sinh mắt thấy, tai nghe, giữa hiện trường có cả nữ giới, nó xoay lưng đi, long trào nho nhỏ nắm chặt lại, ngón giữa nhô ra hung tợn làm mấy động tác hạ lưu.

Là Thần thánh cự long, phải tuân thủ nghiêm ngặt 2 nguyên tắc chính: trung thành, thiện lương. Mà lúc này ở trong mắt Lục Nhi, Long Kỳ Sĩ dong binh đoàn bất luận kẻ nào cũng đều ở rất xa nguyên tắc ấy -- Trong tâm linh của Lục Nhi đại nhân còn nhỏ, chỉ đơn giản nghĩ rằng: có lẽ đây chính là điểm chênh lệch rất lớn giữa cự long bình thường với Thần thánh cự long. Yêu người yêu cả đường đi, ghét người ghét cả tông ti họ hàng. Ngay cả 3 con Hoàng kim long vốn chưa từng phát biểu ý kiến cũng bị Thần thánh cự long sử ghì hận ở trong lòng. Mà từ đó về sau, phạm là Hoàng kim long từng gặp qua Lục Nhi thường thường đều bị lừa bịp tống tiền một ít tiền bạc hoặc là bị Lục long sử đại nhân nhân danh Long Thần phái đi thực hiện một số công tác căn bản là không thể hoàn thành, loại cục diện ấy mãi cho tới tận thời kỳ Nhân Thần đại chiến lần đầu tiên mới chấm dứt.

Lâm Vũ Thường nhìn Đại Thanh Sơn đang ngồi, lúc này nếu Hoắc Ân Tư ở đây thì thật là tốt, đương nhiên, nếu là Trì Hàn Phong, Lôi Cát thì lại càng hay. Vô luận bất cứ ai trong số 3 người bọn họ ở đây, thì chắc chắn là sẽ không phải chịu thiệt thòi lớn đến vậy!

Ngã Mễ đúng là cái đồ ngốc hết chỗ nói -- sáng loáng, nhìn thông minh vô cùng, có thể đem mọi loại đại thần, vương công, thậm chí là quốc vương ra đùa giỡn xoay vòng vòng, thế mà đối với mấy thứ nghĩa vụ, trách nhiệm dong binh gì đó trước mắt lại chẳng biết đường mà quay về. Mà cái tên Đại Thanh Sơn ngu ngốc ghép thành đôi cùng Ngã Mễ này lại thực sự quá thiện lương, thật đúng là dốt! Hấn chẳng lẽ không biết rằng lúc ấy hấn có thể dùng thân phận Phó đoàn trưởng đề cử tuyệt công tác lần này hay sao? Chẳng phải là đền một ít tiền thôi sao? Bên ngoài nhiều bảo kiếm như vậy, về sau đem bán khẳng định là đủ để đền. Hay... Một lão sư phụ thông minh dạy dỗ ra 2 tên đồ đệ ngu ngốc tuyệt đỉnh!

Sóng ánh sáng màu xanh biếc nhộn nhạo, bên trong kết giới Ngã Mễ như đang dần thân vào biển lớn sâu thẳm, trước mắt chỉ thấy toàn sắc xanh, không thể cảm nhận được kết giới này lớn đến nhường nào, không thể cảm giác được kết giới này có tính chất gì, điều duy nhất có thể cảm nhận được là trong kết giới có một loại chất lỏng vô hình hữu chất, ở bên cạnh bắt đầu rung chuyển không một tiếng động, trang phục trắng toát của Ngã Mễ bị loại chất lỏng này bám vào, không giở mà cũng tự rung lên.

Chỉ trong nháy mắt khi vừa bước vào trong kết giới, Ngã Mễ đã miễn tuệ phát hiện ra rằng, các tinh linh màu đỏ trên Băng Nhận chỉ trong khoảnh khắc đã biến mất giữa chất lỏng màu lam, không chỉ thế, ngay cả Băng Nhận vốn đã quen dùng suốt 5 năm nay lúc này cũng khiến cho Ngã Mễ chẳng còn nhận ra cảm giác thuận tay quen thuộc nữa. Điều duy nhất có thể cảm nhận được chính là, trong làn sóng màu lam này có vô số tinh linh kiêu đang dao động. Nhưng loại tinh linh này so với tinh linh trước kia có sự cách biệt một trời một vực, nếu nói tinh linh trước kia hân hoan tựa như dòng suối nhỏ, Ngã Mễ chỉ loáng cái là đã gọi ra được, thì những tinh linh hiện tại ở đây quả thực chính là biển lớn mênh mông, thoát nhìn thì tĩnh lặng, nhưng trong sự tĩnh lặng ấy lại chứa đựng một lực lượng cực kỳ lớn mà Ngã Mễ không thể lý giải được. Cho dù Ngã Mễ có khả năng điều động loại lực lượng này, hấn cũng phải hết sức cẩn thận, nếu không sẽ có thể bị giông bão ập xuống đầu.

Nhưng vào lúc này, kết giới phía sau bỗng nhiên lại lắc lư, một nữ hài xiêm y trắng toát đầu đập vào lưng Ngã Mễ. Thứ cảm giác êm ái ấy giúp Ngã Mễ lập tức nhận ra người cùng vào là ai. Hấn hơi lắc mình về phía trước một chút, xoay người dùng ngực đỡ lấy Oánh, dang đôi tay ôm chặt lấy thiếu nữ vào lòng. Ngực Ngã Mễ cứ thế lại một lần nữa thấm ướt.

"Ta không yên tâm, ta muốn ở bên cạnh huynh, đồng sinh cộng tử." —— Đôi tai của tiểu linh linh khẽ giật giật —— đây là biểu hiện điển hình của các tinh linh khi bị kích động.

"Được rồi, ngốc ạ." Mặc dù trong lòng rất lo lắng, nhưng lúc này cũng không hề biểu hiện ra mặt, rõ ràng là so với cô gái, nam nhi dù sao cũng phải gánh áp lực lớn hơn nhiều.

Trong kết giới dao động, có thể trông thấy rõ phía trước là ánh sáng.

Ngà Mễ ôm Oánh qua bên phải, trường kiếm hướng qua trái che chở cho tinh linh, phía trước hóa ra lại là bậc thang, căn cứ vào tình huống đã được chứng kiến ở trong đại sảnh, nơi này tối đa đâm sâu xuống chừng 30 mét, nhưng chuyện trước mắt tựa hồ lại không phải như vậy. Có điều cũng chẳng có gì là quá ngạc nhiên, kết giới vốn là một sản phẩm từ ý chí của ma pháp sư, là một ma pháp sư cấp 1, hiểu biết của Ngà Mễ đối với huyền giới còn cao hơn nhiều so với các ma pháp sư cấp 1 bình thường, thậm chí còn siêu việt tương đương với một số Đại ma pháp sư, nguyên nhân là do học được từ Lôi Cát, một vị ma pháp sư đã từng bị giam cầm trong kết giới tới mấy chục năm, lý giải của hắn đối với kết giới người bình thường không thể sánh bằng được.

So với áp lực cường đại ở bên ngoài, sự an toàn và tĩnh mịch của kết giới thực sự là đáng sợ, chất lỏng màu lam đã hấp thu hết thấy những âm thanh cho dù là nhỏ nhất.

Hết sức thận trọng, Ngà Mễ cùng với Oánh rút cuộc cũng sánh vai nhau bước lên bậc thang.

Vào thời khắc này, toàn bộ huyền giới đột nhiên sáng bừng lên, một đạo quang mang mãnh liệt từ nơi sâu thẳm nhất trong huyền giới phát ra, quả thực khiến cho bất kỳ ai cũng không thể mở to mắt ra được. Từ bốn phía đám tinh linh dưới quang mang chiếu rọi tựa như một đợt sóng lớn bị kích động, theo hướng hào quang xô mạnh ra bên ngoài.

Ngon sóng lớn vô hình quả thực muốn đem Ngà Mễ cùng với Oánh hất mạnh ra, loại lực lượng như đến từ tự nhiên này bất luận kẻ nào cũng không thể chống đỡ nổi. Ngà Mễ ở giữa không trung gắng sức xoay người, ôm Oánh ở trên không xoay một vòng, đáp thật mạnh xuống đất. Trong nháy mắt lúc vừa tiếp đất, Ngà Mễ bằng tất cả sự nhanh nhẹn của bản thân vốn được tôi luyện một cách khắc nghiệt khi còn nhỏ tại Băng Tuyết sâm lâm, gắng hết sức chuyển mình, ổn định tư thế trên mặt đất.

Trông thì có vẻ như chất lỏng dạng nước chẳng có tí lực nào, nhưng Ngà Mễ bỗng ho khan một tiếng, cú ngã lần này nặng hơn nhiều so với mọi lần.

Khóe mắt Ngà Mễ đột nhiên thấy phía bên phải một mảng chất lỏng màu lam hóa thành hình người, rồi sau một động tác, tay phải vung lên bỗng xuất hiện một thanh đơn kiếm lóe sáng đâm chính diện về phía Ngà Mễ, đơn kiếm dạng nước chiết xạ ra quang mang mãnh liệt, bức cho mắt Ngà Mễ sinh đau. Hắn ôm chặt lấy Oánh lăn 2 vòng dưới đất, tiếng kiếm đâm xuống đất mặc dù bị chất lỏng hấp thụ, nhưng thông qua mặt đất vẫn có thể cảm nhận được nhất kiếm đâm xuống đất kia mạnh đến thế nào.

Đạo kiếm quang thứ 2 tiếp tục từ một hướng khác phóng tới, lại là một mảng chất lỏng màu lam hóa thành hình người, Ngà Mễ một tay múa Băng Nhận giáng thật mạnh xuống thân kiếm, mượn lực truyền đến rồi khẽ xoay người một vòng, ôm thân thể Oánh phóng lên đứng thẳng dậy.

Hai hình nhân dạng chất lỏng tựa như có ý thức, hơi khựng lại một chút, hiển nhiên là không ngờ kiếm thủ này vừa rồi ở trong hoàn cảnh thất thế như vậy vẫn có thể đào thoát thành công. Đơn thủ trường kiếm chớp lên một cái rồi biến ảo thành song thủ đại kiếm, hình nhân huy vũ trường kiếm một phải một trái đánh về phía Ngà Mễ, hành động vừa rồi của hắn đủ để hấp dẫn sự chú ý của những người có mặt.

Lúc này, tinh linh kiếm trên Băng Nhận đã biến mất vô ảnh vô tung; thủy, phong, băng 3 hệ tinh linh trung lập tại kết giới này căn bản không thể cảm nhận được, thứ duy nhất mà Ngà Mễ có thể giữ lại để phát huy chỉ có những kỹ năng cơ bản của kiếm sĩ. Dưới áp lực cực lớn khiến cho tốc độ trường kiếm của Ngà Mễ còn nhanh hơn so với bình thường, như tia chớp giữa không trung vạch ra 5 đạo tàn tượng kiếm, hiển nhiên, đây là điều mà kết giới tinh linh không thể tưởng tượng ra nổi, 1 thiếu niên kiếm sĩ lại có thể xuất ra 5 đạo tàn ảnh, điều này tượng trưng cho kiếm sĩ cấp cao. Trường kiếm của 2 kết giới tinh linh đều bổ vào tàn tượng, Ngà Mễ lợi dụng sơ hở trong nháy mắt này, nhún người nương theo tàn tượng kiếm nhảy ra ngoài, Băng Nhận xoay ngược lại hướng về phía tinh linh bên phải, tinh linh trường kiếm cũng rất nhanh thoát ra khỏi sự trói buộc của tàn tượng kiếm, vung lên không ngăn cản trường kiếm của Ngà Mễ.

Tinh linh bên trái đồng thời cầm kiếm đâm về phía sau lưng Ngà Mễ.

Tựa như có mắt ở sau gáy, Ngà Mễ không hề để ý tới trường kiếm phía trước mặt, chẳng chút do dự lùi lại phía sau một bước, nghiêng người né tránh trường kiếm đang đâm tới, tiếp theo tựa mạnh người vào kết giới tinh linh ở phía sau, cúi chồm mạnh vào mạng sườn của tinh linh, chân phải dậm mạnh dẫm chặt lên chân của tinh linh, Băng Nhận vẽ nên một vòng cung nhỏ hình bán nguyệt đâm mạnh vào đùi của kết giới tinh linh.

Tinh linh ở phía chính diện vùng kiếm vừa mới chuẩn bị xông tới cứu, bỗng thấy 2 đoàn tiên ở giữa không gian màu lam đồng thời bắn ra vẽ nên những tia chớp màu xanh biếc bắn về phía ánh mắt của hắn, tinh linh dùng trường kiếm ngăn đoàn tiên lại, bắt đắc dĩ nhìn đồng bọn run lên bần bật rồi biến mất ngay tại trận.

Ngà Mễ quay sang Oánh gật gật đầu, ánh mắt đã nói thay cho tất cả.

Tiếp theo múa kiếm nhắm về phía kết giới tinh linh, kết giới tinh linh tương tự cũng lập tức múa trường kiếm, thông qua tiếp xúc vừa rồi, kết giới tinh linh đã phát hiện ra rằng kiếm sĩ trước mặt này không chỉ có tàn tượng của cao cấp kiếm sĩ, mà sự nhanh nhẹn còn vượt xa cả kiếm sĩ, bởi vậy nương theo tính chất kết giới mà mình quen thuộc, trường kiếm rất nhanh uốn lượn đối chọi cùng với kiếm của Ngà Mễ.

Cùng là song thủ đại kiếm, ở trong tay Ngà Mễ và ở trong tay kết giới tinh linh lại là 2 loại cảm giác khác nhau, Ngà Mễ thì thu phóng đều trên diện rộng, mỗi kiếm đều sử dụng mũi kiếm để đâm thương địch thủ, cố gắng đạt tới một loại khí thế khai sơn; còn trong tay kết giới tinh linh thì cứ như thể là đang sử dụng một chùy thủ nhỏ nhỏ, mũi kiếm có tốc độ cực nhanh thỉnh thoảng lại đâm vào làn kiếm phong nặng tựa thái sơn của Ngà Mễ.

Ngà Mễ đột nhiên nhớ tới lần chỉ giáo gần đây nhất của A Phong, mỗi nhát kiếm khi lực còn chưa đạt tới tận cùng đã lập tức thuận thế chém về phía bộ vị kế tiếp, trường kiếm tốc độ lại tăng lên. Sự thích ứng với tốc độ kiếm của kết giới tinh linh vừa mới được thành lập đã tức thì bị phá tan, phạm vi của song thủ đại kiếm lập tức thu về, bảo vệ thân thể mình trong phạm vi hẹp.

Toàn bộ kết giới kiếm cũng cảm nhận được loại biến hóa này, sau 1 trận trầm mặc, Ngã Mễ một kiếm chém vào khoảng không, kết giới tinh linh vốn đang ở vị trí nọ chống đỡ bỗng tương tự biến mất một cách thần bí.

Lúc này, Ngã Mễ cùng với Oánh bỗng phát hiện ra, trong toàn bộ kết giới đã ngập tràn ánh sáng, ở cuối kết giới, cách chỗ họ đứng ước chừng 15 mét, có một cái bàn màu xanh biếc, trên bàn có cắm một thanh song thủ đại kiếm màu xanh biếc dài chừng 1,5 mét, trên mặt bàn có khắc 6 chữ to: “Trạm Lam Vãn Thạch Cự Kiếm”.

Hả? Ngã Mễ neho mắt nhìn kỹ, mới phát hiện ra đây căn bản không phải là thần kiếm Lưu Huỳnh.

Nếu như không có Oánh, hẳn nhất định sẽ thử xem vận khí của mình như thế nào, nhưng để cho cô gái mà mình yêu thương nhất vì một thanh trường kiếm vốn căn bản chẳng liên quan gì tới mục đích lại phải cùng phiêu lưu, hẳn bất luận thế nào cũng không muốn, mạo hiểm như vậy hẳn không thể chịu nổi.

Ngã Mễ khẽ kéo tay áo Oánh: “Không phải thứ này, chúng ta đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 39: Huyết Dữ Kiếm Linh

Chúng thần chi chiến Ma pháp binh khí phổ

Trang 1 – Khổ 1 – Dòng thứ nhất.

Trong Tam đại thần kiếm, nổi danh nhất chính là Lưu Huỳnh, Lưu Huỳnh sở dĩ vang danh khắp thiên hạ là bởi vì Sáng Thế Thần đã dựa vào nó để khu trục các chủng tộc đến từ dị thế giới. Hơn nữa, trong Thần giới đại chiến, cơ hồ tất cả Tinh linh sư, Chúng thần, Thần thánh cự long đều được chứng kiến cảnh song thủ đại kiếm sắc đỏ không ngừng chế tạo ra huyết vũ tinh phong, thanh trường kiếm kia tựa hồ đã hình thành nên đại danh từ Tử vong. Đương nhiên tất cả những điều này đều là do chúng thần thiết lập, chứa đựng cả yếu tố tôn giáo truyền lưu tới nhân gian.

Lưu Huỳnh, dài 1.57 mét, nặng 24 cân, màu đỏ thắm, kiếm thể uốn lượn, hình tựa linh xà.

Ngã Mễ kéo Oánh vừa mới xoay người lại, lập tức thấy đằng sau có 4, 5 kết giới tinh linh màu lam vây lại.

“Lao ra đi!” Ngã Mễ song thủ đại kiếm vung lên xông thẳng ra phía ngoài, bên tai đồng thời vang lên tiếng lợi khí đâm vào không khí, 3 cây đoản tiễn đồng thời bắn ra, cơ hồ mỗi gã tinh linh đều bị những cây đoản tiễn với tốc độ cao này khiến cho phải luống cuống tay chân. Có 1 kết giới tinh linh thậm chí còn bị bắn trúng bả vai, run lên một hồi trong kết giới rồi biến mất.

Trong kết giới lại rung chuyển, chỉ trong nháy mắt, kết giới từ trong ra ngoài hiện ra vô số kết giới tinh linh, dưới đất là một loại bò sát màu lam hoạt động khác thường, bò theo chiều ngang cực kỳ nhanh nhẹn tựa như con cua; trên không trung là một lượng dày đặc một loại trông tựa như con dơi; số lượng kết giới tinh linh hình người cũng càng ngày càng nhiều.

Đám tinh linh động đậy, miệng phát ra tiếng rè rè khác thường, đồng thời ép về phía Ngã Mễ cùng Oánh.

Hai người giật mình đồng thời lui về phía sau một bước, đám tinh linh cũng lập tức áp sát một bước, Ngã Mễ và Oánh không thể không lùi về phía sau từng bước một, đám tinh linh lại tiếp tục xấn tới.

Sau hai ba bước, Ngã Mễ và Oánh cùng phát hiện ra bản thân lại nhớ tới tình cảnh lúc ở trên cầu thang trước đó, các tinh linh lúc này cũng áp sát chẳng chịu buông tha.

“Không thể nào... Thanh bảo kiếm này chẳng lẽ cảm thấy mình thực sự không thể bán nổi? Muốn được đem bán ra bên ngoài? Hay là thực sự có nhân duyên?” Ngã Mễ lớn tiếng hét lên trong huyền giới.

Nếu nói Ngã Mễ hét to là một loại biểu hiện sầu muộn trong lúc gặp hiểm nguy, như vậy thì tất cả mọi người đều không thể đoán được rằng, giữa kết giới trống trải thực sự có kẻ đáp lời, một giọng nói tràn ngập tiếng kim khí vang lên: “Đại khái... Nói không chừng đúng là như ngươi nói đấy.”

Trong lúc nhất thời, Ngã Mễ cùng với Oánh đều ngây ngẩn cả người, bọn họ theo hướng tiếng nói nhìn lại, sự lo lắng ấy quả nhiên là thật, giọng nói đó chính là từ chỗ thanh trường kiếm màu lam phát ra.

“Trường kiếm gia gia, thật vô cùng xin lỗi, vừa rồi chúng ta đã quấy rầy ngài, thực ra rất tiếc phải nói với ngài rằng, chúng ta vào lầm cửa rồi. Giờ chúng ta sẽ rời đi ngay, ngài cứ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ thay ngài cài then cửa cho kỹ.” Thật sự là chưa từng nghe thấy chuyện có một bảo tàng nào lại bị trộm hồ lên rằng vào trộm nhầm như vậy, như vậy xem ra, còn có một khả năng khác -- chính là Tiểu dong binh đoàn cùng với Long Kỳ Sĩ dong binh

đoàn bị thanh trường kiếm này cố ý hấp dẫn tới đây, phải đóng cửa để nhốt... nhốt... cái loại động vật kia lại rồi. Đã rơi vào cảnh tự chui đầu vào lưới, Ngã Mễ quyết định chủ ý là phải chuồn trong thời gian nhanh nhất.

“Hài...” Thật khó mà tưởng tượng nổi, tiếng kim khí cũng có thể phát ra thanh âm thờ dài u oán như thế: “Anh hùng -- chẳng lẽ ngươi không muốn cứu ta ra khỏi bể khổ này hay sao?”

Hai câu nói này đã hoàn toàn phá vỡ không gian tư duy của Ngã Mễ, đương nhiên, kẻ được tôn là ‘bộ não vàng’ như Ngã Mễ cũng đồng thời ý thức được chỗ nguy hiểm: “Ta nghĩ, việc cứu ngươi ra ngoài còn nguy hiểm hơn nhiều so với việc vừa rồi ta phải đối mặt với một đồng kết giới tinh linh a?”

Tiếng kim khí cũng không trả lời vấn đề của Ngã Mễ, xảo diệu chuyển qua một vấn đề càng khiến cho Ngã Mễ quan tâm hơn: “Ngươi có biết ta vì sao lại bị giam vào đây không?”

Cũng chẳng đợi Ngã Mễ trả lời, trường kiếm tiếp tục kể: “Bi kịch này tựa như mới phát sinh ngày hôm qua, ta vốn ở bên trong một viên vãn thạch trên tinh linh huyền giới, nơi đó có vô số các loại tinh linh tinh khiết cùng sinh hoạt với ta, trải qua vô số năm tháng, ta đã từng thấy vô số Long Thần, Sáng Thế Thần lui tới qua lại trước mặt ta. Cho đến một ngày, một gã Sáng Thế Thần biến thái bỗng phát hiện ra ta. Từ ngày hấn tiến vào tinh linh huyền giới đó, chúng ta liền phát hiện ra rằng hấn có vấn đề, không ngừng đem đi các loại khoáng thạch thuần tính kim loại từ trên tinh linh giới. Rồi cũng đến ngày vận rủi buông xuống đầu ta, ta mới biết được kết cục bi thảm của biết bao huynh đệ khác.”

“Trường kiếm gia gia, có thể kể ngắn gọn một chút được không? Ta biết ông đã phải ở trong này rất lâu rồi, nhưng cũng không cần phải tra tấn thần kinh của chúng ta như vậy, chúng ta có công chuyện, nếu ngài không có việc gì, có thể để chúng ta đi được không?” Từ nhỏ vốn đã chịu đủ sự tra tấn từ Trì thúc thúc, Ngã Mễ cũng đã sớm học được cách làm thế nào để kéo đề tài chính trở lại. Hấn một mặt nhìn sang Oánh cười cười, một mặt đánh tan câu chuyện lải nhải dài dòng văn tự của trường kiếm.

Ngã Mễ thích nhất Oánh chính là ở điểm này, chưa bao giờ giành phát biểu trước ý kiến của mình ở trước mặt mọi người, lại càng không bao giờ trách móc mình, lúc nào cũng chỉ yên lặng lắng nghe. Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là Oánh không có chính kiến riêng của mình, càng không có nghĩa là Ngã Mễ tính khí gia trưởng, mà là sau khi ở bên nhau một thời gian ngắn, Oánh cùng với Ngã Mễ đã phát hiện ra rằng hai người cũng chẳng có ý kiến gì khác nhau, Oánh cũng là một cô gái tính cách trầm (đối với Ngã Mễ thì lại là chuyện khác). Ngoài ra, Ngã Mễ cũng rất tôn trọng ý kiến của Oánh, chỉ cần là chuyện liên quan tới 2 người, nếu một khi Oánh đã tỏ vẻ không đồng ý, như vậy khẳng định rằng năng phản đối việc này cực kỳ mãnh liệt, Ngã Mễ nhất định sẽ theo ý Oánh mà làm —— loại tình huống này gần như là không có.

Tuy rằng đang ở trong nguy hiểm, nhưng thấy Ngã Mễ chậm rãi nói chuyện như vậy, Oánh cũng có phần thả lỏng đôi chút; đoàn tiền trên tay tinh linh cũng nói lỏng một nửa.

Trường kiếm bị cắt đứt mạch thao thao bất tuyệt, xấu hổ nửa ngày chẳng thốt nên lời, cuối cùng thì thảo mà nói: “Người trẻ tuổi, tốt xấu gì thì ta cũng đáng tuổi lão gia gia, ngươi sao chẳng khách khí lấy một chút?”

“Khách khí cũng được, rời khỏi kết giới, chúng ta ra ngoài nói chuyện, lúc ấy ông thích nói hết một ngày một đêm cũng được.”

“Ngươi có vẻ không giống Nhân loại lắm nhỉ. Nghe nói Nhân loại đều được thừa hưởng ưu điểm tham lam của Sáng Thế Thần hiện tại.”

“Ừm, như nhau như nhau, ông cũng chẳng giống bảo tàng tí nào, ai đòi lại trốn ở đây khóc lóc đòi người ta mang ông đi? Thực ấn tượng.”

“Nhưng vì sao ngươi lại không đem ta đi, chẳng phải ngươi đến tìm bảo vật sao?”

“Chẳng lẽ không thể tìm lắm người được à? Thứ ta muốn tìm chính là Lư Huỳnh, một thanh đại kiếm màu đỏ, cũng là một trong Tam đại thần khí do Sáng Thế Thần sáng tạo ra. Nhưng mà, thật đáng tiếc, không phải là lão huynh ông a.” Giọng Ngã Mễ cố tình nhấn mạnh lên khi nói đến câu cuối cùng.

“Lư Huỳnh? Chưa từng nghe nói qua. Sáng Thế Thần sau khi nhặt được ta về, lại tới đây khởi công tinh luyện kim loại, đại khái sau khi tinh luyện kim loại 2 tháng, làm cho Hỏa Thần cùng với 2 bộ hạ của y mệt mỏi muốn chết, mới đem ta cùng toàn bộ khối vãn thạch pha loãng ra, sau đó, Sáng Thế Thần bắt đầu đem ta rèn ra cái dạng này, cuối cùng ném ta vào một cái khe núi thật sâu. Khi hấn bắt đầu mang ta ra, ban đầu là hoa chân múa tay vui sướng, bắt quá sau lại phát hiện ra ta thậm chí còn có linh hồn của chính mình, lại hoảng sợ. Khụ! Hấn thế mà lại còn chẳng biết xấu hổ, căn bản chẳng hề thương lượng lấy một câu, sau đó hấn đem ta nhốt ở trong này, còn lừa ta rằng, toàn bộ Thánh Tuyết son linh khí rất thịnh, sẽ rất có lợi cho ta. Cuối cùng nói muốn đi những danh sơn khác trong thiên hạ xem có thể tạo ra những thanh hảo kiếm khác so với ta hay không.” Mãi sau Trầm Lam Vãn Thạch cự kiếm mới thờ dài, đành trở lại đề tài chính: “Sau này ta mới biết, ma pháp trợn mà hấn nói để bảo vệ cho ta này, thực ra là một cái nhà tù mỹ lệ.” Cự kiếm đột nhiên hét rống lên: “Cho nên, ngươi phải dẫn ta ra ngoài ——”

Ngã Mễ vốn kiến thức rộng rãi, căn bản không hề bị bộ dạng đóng kịch của cự kiếm này lừa gạt. Có lẽ xét về mặt độ tuổi, cự kiếm có thể đáng tuổi ông nội của Sáng Thế Thần, nhưng trên phương diện ga tình, lường gạt thì cự kiếm đại khái chỉ có thể đạt tới bối phận đồ tôn của Trì Hân Phong mà thôi a: “Không, ta cự tuyệt.”

“Vì sao???” Cự kiếm lại gầm lên, tiếng hét vang vọng làm rung chuyển cả kết giới.

Ngã Mễ căn bản chẳng buồn động đậy, chậm rãi nói ra lý do của mình: “Thứ nhất, dựa vào năng lực của ông, hiện tại khi cửa ngục đã mở ra, ông hoàn toàn có thể rời đi, vậy tại sao ông lại không đi? Nói vậy khẳng định là còn có điều vô cùng cực khổ đang chờ ta gánh lấy; thứ hai, nếu như có thù lao thì có khó khăn chút cũng được, đằng này bảo vệ cứu ông ra ngoài lại chẳng có tí tiền đồ (tiền vọng) nào. Ta tội gì phải đi làm chuyện ấy?”

“Tại sao lại không có tiền đồ?” Trường kiếm hiển nhiên không để ý tới lời Ngã Mễ nói là tiền đồ chứ không phải tiền đồ: “Thứ nhất, ta rất sắc bén, có thể giúp ngươi mạnh lên rất nhiều, đây chính là công năng cường đại mà các thần khí đều sở hữu. Thứ hai, nếu ngươi không cần, có thể đem ra đi bán lấy tiền

nha, đồ của Sáng Thế Thần, tất cả mọi người đều muốn tranh cướp.”

“Ha ha, hình như ta đã từng nghe rất nhiều chuyện về việc thần khí toàn là thần khí và ác chuyên môn đi khổng chế tâm linh của chủ nhân, sau đó không chuyện ác nào là không làm...”

“Kháng nghị, ta là thần khí tốt.”

“Vậy thì sao? Ngay cả Sáng Thế Thần cũng chẳng muốn ông, vì sao? Phòng chừng là tại ông lại nhài nhiều quá hả? Ai sẽ mua ông đây?” Ngã Mễ không ngừng đánh tan ý niệm nguyện ý trung thành trong đầu trường kiếm.

“Chuyện này không thành vấn đề, kỳ thực khi ta ra khỏi kết giới sẽ không thể nói chuyện được nữa, trừ khi là người tiến vào.”

“Vậy ông có bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền, hiện tại người trên toàn thế giới đều biết, một trong Tam đại thần kiếm của Sáng Thế Thần là thần kiếm Lưu Huỳnh, ta đưa ra là có thể bán được với một cái giá tốt, nhưng 2 thanh bảo kiếm còn lại chẳng ai biết cả, nếu ta nói ông là một trong Tam đại thần kiếm, ai sẽ tin đây? Đã vô danh vô tính như vậy rồi, lại chẳng có hình dạng của vũ khí nữa, làm sao mà kiếm nổi tiền. Đây là còn chưa kể đến bao nhiêu phiêu lưu phải gánh chịu nữa.” Ngã Mễ vạch ra vấn đề mấu chốt.

“Người thật sự không lo lắng, lo lắng...” Trường kiếm nghẹn ngào hỏi Ngã Mễ.

“Đúng, cơ bản là không lo lắng...” Ngã Mễ chẳng chút do dự.

“Người còn muốn, muốn...” Trong giọng nói của trường kiếm rõ ràng đã lộ ra sự tức giận.

“Không cần lo lắng, chúng ta phải đi đây.”

“Ha ha...” Trường kiếm phát ra tiếng cười âm lãnh: “Người quên mất rằng đây là địa bàn của ai rồi à? Hiện tại cho người 3 sự lựa chọn, hoặc là dẫn ta ra, đương nhiên, nếu như vậy thì người sẽ phải hoàn thành một việc; hoặc là người ở lại cùng ta nói chuyện phiếm, ta rất buồn; hoặc là để cô gái kia ở lại cùng ta nói chuyện phiếm, người chọn 1 cái đi.” Trầm Lam cự kiếm đã lộ mặt.

Ngã Mễ nhún vai: “Nói sớm một chút có phải tốt hơn không? Lại còn vòng vo lảm chuyện như vậy nữa. Không có cách thứ tư hay sao?”

“Không có!”

“Vậy thì nói việc của ông ra đi, nếu có thể làm được thì ta sẽ thử xem, nếu không được, ta sẽ chọn cách thứ 4 —— chạy ra ngoài!”

“Ya, người nhất định sẽ làm được, vừa rồi ta quan sát người, người có thể triệu hoán tinh linh kiếm, người như vậy, 10000 người cũng khó tìm ra một, người có thể thi triển tàn tượng kiếm, người như vậy cũng vô cùng ít, ngoài ra, thần thủ của người cũng đủ nhanh nhẹn...”

“Nói thẳng ra đi, bất kể khoa trương như thế nào, ta cũng sẽ không bị lừa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 40: Mê Thất Linh Hồn

Chúng thần chi chiến Ma pháp binh khí phổ

Trang thứ 1 dòng thứ 2

Trong tam đại thần kiếm, nổi tiếng nhất tại Thần giới chính là Trầm Lam Vãn Thạch cự kiếm. Trầm Lam Vãn Thạch cự kiếm dài 1m60, nặng 47 cân, có màu trầm lam trong suốt, thân kiếm dạng thẳng, trong công kích vật lý có thể đồng thời phóng ra 2 loại ma pháp tấn công bất đồng là lửa và băng.

Sau Chúng thần đại chiến, thanh kiếm thần bí này biến mất, cho dù là Sáng Thế Thần người sáng tạo ra nó cũng không thể tìm được bóng dáng thanh kiếm này trong tam giới.

Ngã Mễ vuốt vuốt mũi, khóe miệng nở nụ cười: “Trường kiếm gia gia, chi bằng trực tiếp nói ra nan đề của ông đi.”

“Hắc hắc”, thấy không lừa nổi Ngã Mễ, Trầm Lam Vãn Thạch cự kiếm bật cười ha hả: “Kỳ thực cũng chẳng có gì, nếu muốn dẫn ta đi thì phải vượt qua đám tinh linh kiếm trước mắt này...”

“Ồ...” Ngã Mễ cất ngang tiếng kim khí: “Lão gia gia, đám tinh linh kia chẳng phải do ông triệu hồi đến sao? Bọn chúng chẳng phải là nghe lời ông à? Tự ông thu hồi lại là được rồi.”

“Ai bảo thế?” Trường kiếm phát ra giọng khò sò: “Đám tinh linh này là do Sáng Thế Thần triệu hoán ra, ta đoán chừng ta chính là nguyên nhân để Sáng Thế Thần bồi dưỡng ra cái đám tinh linh này. Nếu nói ngọn núi lớn bên ngoài này chính là nhà lao chuẩn bị cho ta, thì đám tinh linh này chính là giám ngục được chuẩn bị.” Trạng Lam Văn Thạch cự kiếm thê thảm kể lại nỗi thống khổ mà mình gặp phải.

“Lão gia gia, lại lạc đề rồi.” Ngã Mễ không thể không chen ngang.

“Chẳng lẽ nguoi ngay đến một chút lòng cảm thông cũng không có...”

“Hay là quay trở lại vấn đề đi, được không? Ta rất bội phục tinh thần siêng năng lạc đề của ngài.” Ngã Mễ lúc này cũng cực kỳ phiền muộn.

“Ta mới nói đến chỗ nào rồi nhĩ...” Ngay cả bảo kiếm cũng khó thoát khỏi tật hay quên mà ông trời ban cho, Trạng Lam Văn Thạch ngẫm nghĩ: “Muốn giải quyết vấn đề này chỉ có một biện pháp duy nhất, đó là có 1 nhân loại có thể câu thông cùng tinh linh kiếm, đứng ở phía trước ta, dựa theo biện pháp mà nguoi thường sử dụng để triệu hoán tinh linh kiếm, chậm rãi cùng câu thông với bọn chúng —— Dựa vào lực lượng của 2 chúng ta, đem đám tinh linh kiếm này từ từ hút vào trong thân thể ta.”

“Nếu thành công thì sao? Nếu không thành công thì sao?” Ngã Mễ tỏ ra có phản hứng thú.

“Nếu thành công thì ta chính là chiến lợi phẩm lần này của nguoi, ta cũng muốn cùng nguoi đi ra xem thế giới bên ngoài. Có điều không biết năng lực của nguoi hiện tại có thể sử dụng được ta hay không. Nếu thất bại, vậy thì quên đi, ta nghĩ đây là ý trời, các nguoi cứ bỏ đi là được.” Trường kiếm lúc này cũng có vẻ cực kỳ bình tĩnh.

“Được, thành giao.” Ngã Mễ cẩn thận giấu lại lợi hại trong đó, tựa hồ không thấy tổn thất gì, tối thiểu thì bất kể thế nào Oánh cũng sẽ không phải chịu thương tổn, dưới điều kiện tiên quyết này, Ngã Mễ có thể bỏ qua tất cả đề dấn thân vào cuộc phiêu lưu.

Đôi mắt thanh tú của Oánh xuyên thấu qua chất lỏng màu lam chăm chú nhìn Ngã Mễ, Ngã Mễ vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Oánh: “Bảo bối đừng lo, ta nhất định sẽ không việc gì đâu.”

Tinh linh mở to 2 mắt, đôi mi dài khê chớp, mặt hiện rõ vẻ đăm chiêu vô cùng nghiêm túc, nhưng rốt cuộc lại chẳng nói gì, chỉ nhẹ nhàng siết chặt tay thêm một chút, để có thể thoải mái cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay Ngã Mễ. Trước kia đã từ lâu lắm rồi, nàng từng nghe có người nói: “Nếu muốn biết một chàng trai có yêu mình hay không, hãy dùng trái tim nắm lấy tay anh ấy, cảm nhận những cảm xúc được mang đến. Một chàng trai nếu yêu thương mình thì cảm giác đem đến tất nhiên sẽ là sự ấm áp cùng một chút ẩm ướt thoải mái như thế này. Còn nếu là lạnh lùng cùng hơi hột thì căn bản là chẳng cần quan tâm đến nữa.”

Ngã Mễ theo nhịp nắm tay Oánh 3 lần —— Đây là ước định giữa 2 người: Nếu trong trường hợp ở trước mặt công chúng, thực sự không có cách nào để bày tỏ tình yêu cùng với đối phương, thì sẽ đem một động tác liên tục lặp lại 3 lần, ý nghĩa là: ta yêu nàng (chàng). Sau đó, hần xoay người bước lên từng bậc từng bậc thang, đi tới phía trước cự kiếm.

Ngã Mễ nhẹ nhàng nhấc tay lên, tựa như đang nắm một thanh kiếm không tồn tại, để có thể nắm một cách chắc chắn, hần chậm rãi nhắm 2 mắt lại, từ từ cảm nhận được hải dương tinh linh kiếm tựa hồ như vô bờ vô bến 4 phía xung quanh.

Trong nháy mắt khi Ngã Mễ nhập tĩnh, trong kết giới toàn bộ tinh linh kiếm bắt đầu phát ra tiếng xôn xao mơ hồ, không chỉ có Oánh ở bên trong kết giới cảm nhận được rõ ràng mà các chiến sĩ dong binh bên ngoài kết giới cũng có thể phát hiện ra được. Nói một cách chính xác thì là các tinh linh kiếm đang kinh hãi.

Các tinh linh kiếm xuất hiện ở đây đều tồn tại từ thời khai thiên lập địa, trải qua tới hơn 10 vạn năm, đã hoàn toàn câu thông với thiên địa dị bảo —— Trạng Lam Văn Thạch cự kiếm mới đầu là tương khắc, dần dần dung hợp vào nhau rồi đến cuối cùng là cộng sinh. Mỗi một tinh linh kiếm đều cực kỳ quen thuộc với ma pháp kết giới này, mà trải qua vô số năm, chưa từng có bất cứ kẻ nào tới đây với ý định giải cứu —— Không, nói chính xác hơn, thì là có ý đồ thu phục bọn chúng.

Thế mà bây giờ, động tác của thanh niên nhân loại trước mắt đối với đám tinh linh kiếm mà nói, chính là một sự khiêu khích tột độ chẳng còn gì phải bàn cãi.

Đối với tinh linh kiếm cùng với kết giới tinh linh kiếm cao cấp, chỉ có 1 hình thức duy nhất có thể tiến vào —— là tâm linh. Cho dù là nhân loại hay tinh linh thì cũng chỉ có thể thông qua tâm linh để câu thông với tinh linh kiếm. Ngã Mễ lúc này chính là đang thử làm như vậy, kết quả của phép thử...

Oánh khẩn trương nhìn Ngã Mễ, mặc dù hần vẫn không nhúc nhích, nhưng đối với một tinh linh cao cấp có thể tự do tiến vào tinh linh huyền giới mà nói, nàng hiểu rất rõ là nhân loại cần phải thông qua cách thức như thế nào mới có thể tiến hành công thông với tinh linh tự nhiên. Có lẽ bản thân Dong binh vương nhân loại vẫn còn chưa hoàn toàn hiểu hết ý tứ của Trạng Lam Văn Thạch cự kiếm, song Oánh vừa nghe xong thì đã biết —— Kiểu tùy tiện tiến vào tinh linh huyền giới như thế này cực kỳ dễ dàng bị tinh linh đánh hội đồng. Dựa vào thực lực của một người hoặc 1 tinh linh cao cấp mà đòi chống lại toàn bộ tinh linh giới thì chỉ có 4 chữ để hình dung: ý nghĩ kỳ quặc.

Trên mặt Ngã Mễ bắt đầu lâm lâm tấm mờ hơi hột, từ từ nhỏ xuống rồi nhanh chóng biến mất trong huyền giới. Các tinh linh kiếm xao động càng ngày càng mãnh liệt, càng về sau thì chẳng khác nào một cơn thủy triều bắt đầu dâng lên. Bản thân cũng là tinh linh, chẳng cần phải tiến vào huyền giới tinh linh kiếm, Oánh cũng có thể dễ dàng cảm nhận được sự phẫn nộ của các tinh linh cùng hy vọng có thể giết chết được tên nhân loại có ý tưởng mạnh động này.

Lúc này, linh hồn Ngã Mễ đã hoàn toàn tiến vào trong huyền giới, có thể thấy rất rõ thân ảnh của các tinh linh phiêu động trước mắt, khuôn mặt của chúng bởi vì phẫn nộ mà biến dạng đi. Ngã Mễ cũng có chút hối hận, dựa vào thực lực của một cá nhân đi khiêu chiến với đám tinh linh tính ra phải đến

cả trăm ngàn vạn ở trước mắt, thực sự là không thể tưởng tượng nổi, chẳng khác nào một đứa bé phải khiêu chiến với cả một quân đoàn. Ý thức hần lờ lững bất định giữa không trung, nhìn đám tinh linh màu lam chuyển động đang nhằm về phía mình công kích, trong thoáng chốc Ngã Mễ như quay trở lại 10 năm về trước, chỉ một cái liếc mắt đã trông thấy Băng Tuyết sầm lăm nhìn không thấy giới hạn, một đứa bé thân thể trần trụi chạy như điên giữa cuồng phong, bất kể là gió lạnh ủa tới thấu qua da thịt, bất kể là lá thông phủ kín băng đám chỉ chít trên người, chính là thứ cảm giác hiện tại —— đau đớn đến thấu xương, hơn nữa cảm giác ấy lại kéo dài như không hề có điểm tận cùng. Một con người ở trong hoàn cảnh ấy mới nhỏ bé biết nhường nào. Khi đó Ngã Mễ hoàn toàn là dựa vào một loại dục vọng cầu sinh dùng ý chí thúc đẩy 2 chân chạy một cách máy móc ở trong rừng rậm. Các tinh linh cũng bị ý chí quật cường mà chàng trai trước mắt đang bộc lộ ra khiến cho không khỏi phải giật mình —— Có thể cảm nhận được rõ ràng là hắn đang chống cự lại với cái chết, cứ mỗi lần cho rằng hắn đã sức cùng lực tận chuẩn bị gục xuống bỏ mình trong giây lát thì hắn lại có thể duy trì dừng khí để tiếp tục duy trì.

Oánh lập tức đã nhận ra được cảm nhận của các tinh linh, 2 mắt tức thì ngập hơi nước, nàng hướng về phía cự kiếm nhìn lại: “Ngươi vì sao lại muốn lừa gạt chúng ta?”

“Ta lừa gạt cái gì?” Cự kiếm trong lúc đang gặt gao quan sát cuộc chiến, phải đến lúc Oánh liên tục hét to tới 3 lượt thì mới lấy lại tinh thần.

“Lực lượng của một người thì làm sao có thể chống cự lại toàn bộ huyễn giới? Nếu có thể mà nói, như vậy thì chẳng phải là toàn bộ lĩnh vực ma pháp đều chẳng còn tí hiệu quả nào hay sao? Cho dù có là Thần thánh thì cũng không thể bỏ qua tác dụng của lĩnh vực được!” Tinh linh vốn có ngộ tính tự nhiên đối với các danh từ ma pháp.

“Ồ... Ngươi thấy đấy, ta vừa rồi cũng đâu có ép buộc hắn, là chính bản thân hắn tự nguyện đấy chứ!” Cự kiếm thờ dãi một cái.

“Ngươi nếu chỉ cần chúng ta lưu lại cùng với ngươi, thì cả 2 chúng ta cùng ở lại là được rồi, ngươi vì sao lại còn muốn đẩy huynh ấy tiến vào? Ngươi chẳng lẽ không biết điều đó sẽ khiến cho linh hồn của huynh ấy vĩnh viễn bị lạc trong huyễn giới hay sao?”

“Ta biết, nhưng mà, đó là đường ra duy nhất của chúng ta, không dẫn thân vào phiêu lưu một chút thì không thể...”

“Vì sao? Vì sao lại phải đẩy huynh ấy vào cuộc phiêu lưu?” Oánh nước mắt đã trào ra ngoài khóe mi.

Trường kiếm rất lâu sau mới trả lời: “Cố lẽ đây là vận mệnh, hắn đã thất bại rồi, vốn dĩ vừa rồi nhìn thấy hắn nhấc tay lên cùng với ý chí mạnh mẽ của hắn, ta cứ nghĩ rằng hắn có thể thành công. Rất xin lỗi, tiểu cô nương, ngươi đi đi.”

“Không ——” Ý chí Oánh trong nháy mắt đã sụp đổ, nước mắt ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp, nàng không thể khống chế bản thân mình, khóc rống lên:

“Ngươi là đồ đê tiện! Ta không muốn rời khỏi đây, ta cần Ngã Mễ của ta.”

“Trừ bà của ta ra, chúng từng có ai thực sự yêu thương ta, Ngã Mễ là người duy nhất, ta không thể mất huynh ấy được!” Cô gái ghen ngào:

“Lần đầu tiên ta gặp huynh ấy, ta chỉ biết rằng huynh ấy chính là chồng của ta, hắn giống hệt với người trước đây ta vẫn thường gặp trong những giấc mơ, huynh ấy không đẹp trai, nhưng mà huynh ấy thực sự yêu thương ta. Bất kể là sống hay chết, ta cùng huynh ấy sẽ không chia lìa.”

Oánh đã cảm nhận được tin tức mà các tinh linh truyền lại trong lúc đó: “Lại nhằm vào kẻ này phát động một đợt công kích cuối cùng, hắn đã đến phút chót rồi, một khi ý chí sụp đổ, toàn bộ sẽ kết thúc.”

Oánh lặng lẽ từ bên hông rút ra một thanh chủy thủ màu trắng, chậm rãi tiến tới bên cạnh Ngã Mễ, ngồi ở bậc thang bên cạnh hắn, mặt tựa vào đùi Ngã Mễ, miệng khẽ thì thầm, thanh âm réo rắt thê lương phiêu đảng trong huyễn giới: “Chồng à, cuối cùng gọi huynh một tiếng là chồng, không cho phép huynh nói ta đùa nghịch. Ta cùng huynh đều ở lại chỗ này đi, huynh phải bảo vệ ta cho tốt đấy nhé. Ta không muốn huynh đi trước ta, chồng ơi, ta đi trước đây, ta muốn sinh mệnh của ta và huynh cùng rời đi.”

Tay phải nắm chủy thủ của Oánh thông thả đâm vào cổ tay trái trắng nõn của mình, máu tươi đầu tiên là từ từ ứa ra, rồi đến lúc tĩnh mạch bị vỡ thì máu cũng phun ra nham liệt. Chất lỏng màu đỏ lạng lẽ lan ra bốn phía giữa không gian toàn một màu lam.

Bên trong sắc đỏ, một tinh linh bé nhỏ ôm lấy chân Ngã Mễ, cúi đầu giọng nói tựa hồ như đang trò chuyện với người yêu mình: “Chồng ơi, huynh nhìn cảnh bốn phía xem có đẹp không... Chồng à, ta dẫn huynh về nhà bà của ta ở phía đông, ở đó rất đẹp, huynh sẽ trông thấy các loại cỏ cây hoa lá tại Thụ Ốc tửu quán, tại đô thị lớn của chúng ta nằm ở

trên núi, có các loại cỏ xấu hổ... Chồng này, ta không thích huynh tặng hoa cho ta đâu, lần trước huynh đưa cho ta, toàn bộ ta đều ném đi, hoa tươi cũng có sinh mệnh, lần sau không cần phải tặng gì hết, chỉ cần có huynh là ta đã vui lắm rồi... Chồng ơi, huynh không được tiêu pha hoang phí đâu đấy, không ăn mua quần mua áo gì cả, ta chỉ cần có cái mặc là tốt rồi... Chồng à, ta hơi lạnh, huynh ôm ta một cái được không...”

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 41: Sinh Tử Nhất Thuần

Đế vương đương thời, đại đa số đều ra lệnh cho các quan chép sử chuyên môn thu thập sửa sang lại từng chữ chỉ lời nói của mình, định kỳ tổng hợp thành “Tục thể ngữ lục”. Nếu vương triều có thể kéo dài một cách bình thường, các đế vương đời sau cũng sẽ ra sức tu chính, hoàn thiện lại các trích dẫn từ đế vương đời trước, để đảm bảo tính duy trì của vương triều.

Điều mà tất cả mọi người đều biết chính là, Dong binh vương Ngã Mễ cả đời cũng chưa từng chân chính đạt được danh hiệu vương – đương nhiên cũng không phải bởi vì không có cơ hội. Trong suốt chiều dài văn minh của nhân loại, chỉ tính riêng số lần mà nói, Ngã Mễ chính là người có cơ hội thể đạt được vương vị, để vị nhiều nhất.

Cụm từ “Dong binh vương” được lưu truyền trong chính sử trên khắp 4 đại lục, trở thành một danh từ truyền kỳ trong dã sử. Mặc dù không chính thức xưng vương, nhưng kể từ thời Ngã Mễ trở về sau, bất kể là ở Nhân gian, Tinh linh giới, Thần giới hay thậm chí đến tận Long giới vốn vượt qua cả Sáng Thế Thần tam giới, Dong binh vương đã trở thành một danh từ riêng, nó đại biểu cho một ý nghĩa duy nhất: Ngã Mễ.

Cho dù bản thân Ngã Mễ cực lực phản đối, song trong lúc người sinh thời, đã có rất nhiều ấn phẩm “Dong binh vương ngữ lục” được xuất bản.

Về các giá trị nhân sinh như tình yêu, tình bạn, sự nghiệp, trong các ấn phẩm “Dong binh vương ngữ lục” đều trích dẫn lại đoạn hội thoại nổi tiếng nhất của người:

“Cái gọi là nhân sinh, đại khái giống như một tòa kiến trúc cao lớn, mỗi một kiến trúc đều có những cây cột trụ không giống nhau. Đối với mỗi người mà nói, các cột trụ này cũng hoàn toàn bất đồng. Đối với ta mà nói, tình yêu, tình bạn, tình thân chính là 3 cây cột trụ quan trọng nhất tạo nên điện phủ nhân sinh. Ừm... Ta không muốn trong số đó có bất kỳ một cây cột trụ nào phát sinh biến hóa. Đó là áp lực quá lớn mà ta không thể chấp nhận được.”

— Trích Dong binh vương ngữ lục

Máu vẫn chậm rãi lưu động, giọng nói thê lương của cô gái cũng đã biến mất, sắc mặt trắng bệch vì mất máu vô lực dựa vào Ngã Mễ.

Lúc này Ngã Mễ tương tự cũng đang trải qua sự dày vò khủng khiếp giữa sự sống và cái chết, đám tinh linh kiểm tọa như thủy triều ào ào xông tới mỗi lần đều đem đến áp lực vô hạn, ý chí Ngã Mễ như con đê chắn sóng đã tới hạn chuẩn bị sụp đổ. Hắn cũng đã lâm vào trạng thái bán hôn mê, có điều từ trong tiềm thức, hắn biết rằng mình không thể từ bỏ được, không những vì khát vọng đối với sinh mệnh mà bởi hắn còn biết rằng bên cạnh mình còn có một tiểu cô nương yêu mình, bản thân mình phải có trách nhiệm đối với nàng.

Đương nhiên, hắn cũng không biết rằng Oánh đang rơi vào trạng thái nguy kịch.

Điều này đối với bản thân Ngã Mễ mà nói không biết là chuyện may mắn hay là bi thảm nữa, trong lúc hắn đang ở trong thời khắc có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, nếu biết chuyện... Bất cứ ai cũng không thể biết được biểu hiện của Ngã Mễ sẽ như thế nào.

Màu đỏ dần dần lan tràn...

Vốn đang sốt ruột đi tới đi lui trong đại sảnh, Lâm Vũ Thường bỗng phát hiện ra màu máu, mỗi một người chỉ cần đã từng là dong binh hay từng có kinh nghiệm thám hiểm khi trông thấy loại màu sắc này thì phản ứng đầu tiên đều là: máu. Đã không quan tâm thì thôi chứ nếu quan tâm thì nhất định sẽ trở nên loạn, Lâm Vũ Thường vốn đang trong trạng thái khẩn trương cao độ bỗng hét lên thất thanh.

Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía đó, màu máu tương tự đập vào mắt của từng người, phản ứng tương tự cũng xuất hiện trong mỗi người bọn họ.

Ba dong binh của Hoàng Kim Long Kỳ dong binh đoàn vốn vẫn cho rằng, Đại Thanh Sơn người này mặc dù được tôn làm Phó đoàn trưởng của Tiểu dong binh đoàn, song nếu xét về phản ứng cùng với tâm ảnh hưởng đối với Tiểu dong binh đoàn thì chẳng những thua xa Ngã Mễ, mà thậm chí còn không bằng Hoắc Ân Tư, Tri Ngạo Thiên, những người vừa mới trở thành trung tâm của Tiểu dong binh đoàn. Trong con kinh biến lớn đang diễn ra trước mắt, bọn họ lần đầu tiên mới hiểu Đại Thanh Sơn không hề thua kém gì Ngã Mễ cả về độ nhạy bén lẫn trí tuệ.

“Dịch Hải Lan huynh, mời huynh lập tức ra đây đi!” Đại Thanh Sơn trong ánh mắt nổi lên tầng tầng tơ máu, đứng phắt dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người bất ngờ hướng về phía đại sảnh trống trải lạnh lùng nói.

Trước khi thanh âm lần cuối biến mất, kết giới màu trắng lại xuất hiện, Dịch Hải Lan vượt cảm xấu hổ hiện ra: “Vị huynh đài này, vì sao người biết ta vẫn còn ở đây?”

Đại Thanh Sơn hai mắt dừng ở Dịch Hải Lan: “Dịch huynh, nhìn cái cách huynh còn cất công vào bên trong tìm sách cho chúng ta, ta tin rằng huynh không phải loại người phải tay bằng quan trước tất cả mọi việc.” Đại Thanh Sơn theo bản năng ra sức siết chặt tay Dịch Hải Lan: “Dịch huynh, Ngã Mễ bọn họ đã vào bên trong gần 1 giờ đồng hồ rồi, huynh thử xem xem tại sao bên trong kết giới lại xuất hiện màu đỏ như vậy?”

Tất cả mọi người đều biết, Đại Thanh Sơn hi vọng rất ít khi biểu lộ ra bên ngoài, thế mà lúc này giọng nói của hắn rõ ràng là có phần hơi run run.

Chưa từng được ai tín nhiệm đến như vậy, hơn nữa lại càng hiểu rằng mỗi câu mình nói ra lúc này đều liên quan đến tính mạng, Dịch Hải Lan trong mắt thoáng có chút áy náy: “Rất xin lỗi, huynh đệ, ta không biết đã xảy ra chuyện gì. Ta chưa từng gặp tình huống nào như vậy! Ta... ta cũng không biết nên làm gì nữa.” Dịch Hải Lan cũng không dám đối mặt với cặp mắt đầy lo âu kia.

“Lục Nhi, mau nhắm vào ma pháp trận này phóng ra ma pháp mạnh nhất có thể!” Đại Thanh Sơn từ trên lưng Lục Nhi rút ra Hoàng Kim chiến thương do Long Thần Phái Lạc Đặc tặng.

Ma pháp sư trong khi chiến đấu sợ nhất chính là đang lúc phóng ra ma pháp thì bị tấn công, bởi vậy thường xuyên sử dụng những loại ma pháp nhỏ có cấp bậc thấp hơn trình độ của mình khoảng 2 cấp, truy cầu tốc độ nhanh chóng đã thương địch thủ. Còn nếu để cho ma pháp sư tự do phóng ra ma pháp thì thường thường là xuất ra đại hình ma pháp đỉnh cao của mình.

Thần thánh cự long cấp 3 Lục Nhi năng lực ma pháp đã đạt tới cấp độ Đại ma pháp sư, thậm chí còn tiếp cận trình độ của Ma đạo sư.

“Băng tuyết lực lượng, ta lấy địa vị người thống trị tối cao của Băng tuyết long tộc kêu gọi lực lượng của ngươi; Băng tuyết tinh linh sư Ái Nhĩ Lan Tư, ta lấy địa vị người thống trị tối cao của Băng tuyết long tộc kêu gọi quý sư thực hiện minh ước giữa Long Thần cùng Sáng Thế Thần, ban cho ta toàn bộ lực lượng...”

Hầu như tất cả mọi người đều biết, Long tộc lúc phóng ra ma pháp không cần phải ngâm xướng chú ngữ, vậy mà con tiểu long màu lục ở trước mặt này lại dùng ngôn ngữ của nhân loại với ngữ điệu thông thả ngâm xướng chú ngữ tương quan với Long Thần, Sáng Thế Thần, toàn bộ nhân loại đều kinh ngạc nhìn cảnh giữa khoảng không bằng phẳng tại đại sảnh bỗng chốc các ma pháp tinh linh cực mạnh tụ tập lại chẳng khác nào thủy triều dậy sóng.

Mà kể cả Long tộc như 3 con hoàng kim long khổng lồ cũng là lần đầu tiên chứng kiến long tộc cao cấp phóng ra siêu cấp ma pháp mà bản thân mình không thể tưởng tượng nổi. Nhìn thân hình Lục Nhi run rẩy, bọn chúng cũng đều biết: kể cả cường tráng như Long tộc thì thân hình của người thi pháp kiên cường cũng không tránh khỏi run lên giữa cơn thủy triều ma pháp tinh linh vô hạn, hiển nhiên, loại phép thuật khổng lồ này cũng rất hiếm khi được Lục long sư đại nhân phóng ra. Dưới áp lực của ma pháp cực lớn, 3 con cự long theo bản năng rút đầu lại, hoảng sợ lui về phía sau -- Lúc này, trừ Lục Nhi ra, chỉ có bọn chúng biết loại ma pháp này một khi thất bại thì lực phản chấn của vô hạn ma pháp tinh linh cũng đủ để nuốt chửng toàn bộ đại sảnh này.

Hiển nhiên, quý Thần thánh Long tộc Thái Mục Cách Nhĩ Tái đã đem sinh mệnh dài tới mấy vạn năm của Long tộc ra đặt cược, đủ cho thấy nó coi trọng tình bạn đến mức độ nào.

Kết giới màu lục khổng lồ đường kính trên 20 mét xuất hiện trong đại sảnh, phía trên kết giới lại xuất hiện một ma pháp kết giới màu lục, một tinh linh cao cấp có làn da xanh lục phe phẩy đôi cánh lục sau lưng cũng hiện ra. Chẳng còn gì phải nghi ngờ nữa, hẳn chính là một trong các tinh linh sư vốn là tạo vật đầu tiên của Sáng Thế Thần -- Ái Nhĩ Lan Tư. Đương nhiên bản thân Ái Nhĩ Lan Tư không thể đích thân tới, xuất hiện ở đây chỉ là hóa thân có được pháp lực tương tự của hắn. Tinh linh màu lục dùng thanh âm trầm thấp tương tự cũng vịnh xướng một tràng gì đó, đáng tiếc, nơi này không ai hiểu được tiếng của tinh linh.

Tuyết hoa đầy trời trong nháy mắt đã từ trên không trung đổ xuống.

“Băng tuyết vẫn thạch bạo vũ, phóng ra lực lượng của ngươi đi...” Lục Nhi phun sương thô khí miệng gầm lên một cảm chú ma pháp chưa từng xuất hiện trong Ma pháp sư pháp điển của nhân loại.

Dưới song trọng pháp lực của Thần thánh băng long sư cùng với Băng hệ cao cấp tinh linh Ái Nhĩ Lan Tư, bông tuyết trong nháy mắt ngưng kết lại thành cục băng, cục băng lại ngưng kết thành khối băng, khối băng lại ngưng kết thành quả cầu băng khổng lồ đường kính 2 thước. Trung tâm quả cầu băng đột nhiên biến thành nham thạch nóng chảy đỏ như máu, vô hạn quả cầu băng tương tự được triệu hồi ra từ dị không gian, như mưa lao về phía ma pháp kết giới màu lam.

Nham thạch nóng chảy tản ra nhiệt lượng khủng khiếp, như muốn ra sức phá tan lớp băng chướng bao bọc xung quanh, nhiệt lượng trong quá trình quả cầu lao đi phát ra những tiếng xì xèo khác thường ở bên trong, tới khi quả cầu vỡ tan khi tiếp xúc với kết giới màu lam thì nham thạch nóng chảy cũng lập tức hóa thành lực công phá cực kỳ lớn, trùng kích, trùng kích, trùng kích vào ma pháp trận màu lam lộ ra huyết sắc trước mắt.

Ngay từ giây đầu tiên, những tiếng nổ đinh tai nhức óc cứ liên tục vang lên không ngừng nghỉ. Không chỉ có đại sảnh mà toàn bộ ngọn núi đều run lên dưới tác dụng của loại cảm chú quả mức khủng khiếp này.

Trong đại sảnh mọi người đều bị lực của ma pháp khổng lồ quét văng ra đất, những người duy nhất còn có thể đứng thẳng chỉ có Lục long sư Thái Mục Cách Nhĩ Tái cùng với Tinh linh sư Ái Nhĩ Lan Tư.

Hoảng hốt qua một thế kỷ, tới lúc mọi người từ dưới đất ngẩng đầu lên thì thứ đầu tiên trông thấy chính là ma pháp kết giới màu lam, tinh linh sư Ái Nhĩ Lan Tư bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi biến mất ở trong huyền giới của mình.

Còn Lục Nhi bởi vì lần đầu tiên phóng ra ma pháp cao cấp như thế nên hiển nhiên thể lực cùng với năng lực đã hoàn toàn bị cạn kiệt, nhìn ma pháp trận cơ hồ không hề bị tổn thương, thân thể loạng choạng ngã ra đất.

“Vô ích...” Trong giọng nói của Dịch Hải Lan lộ ra vẻ thê lương: “Ma pháp trận này đủ sức chống lại 3 ma pháp lớn nhất của cự long sư trùng kích.”

Lục Nhi tựa như chẳng nghe thấy gì hết, lồm cồm từ dưới đất bò dậy, vô lực giơ chân trước ra, hy vọng có thể phóng ra dù chỉ là một ma pháp nhỏ bé như thiểm điện, có điều... Cho dù có là quý Thần thánh cự long sư, Thần thánh cự long vẫn còn trong trạng thái cấp 3 căn bản cũng không thể phóng thích ra ma pháp dạng cảm chú, càng huống chi vừa ra tay đã triệu hoán ra Băng tuyết hệ cực đại ma pháp “Băng tuyết vẫn thạch bạo vũ”. Dưới song trọng tác dụng của phần nộ cực độ cùng sự quan tâm đối với thân nhân, Lục Nhi dùng tính mạng của mình làm tiền đặt cược, trong nháy mắt đột phát trạng thái cấp 3, trong một thời gian ngắn ngưng đạt tới năng lực của Thần thánh cự long cấp 4, chẳng những phóng ra ma pháp cấp 4, lại giống như Thần thánh cự long cấp 4 dùng Sáng Thế Thần hệ chú ngữ đạt được sự phối hợp cùng tinh linh sư, tới lúc phóng ra ma pháp, nó lập tức lại bị đánh bật trở về trạng thái cấp 3. Không chỉ không thể dùng ngôn ngữ nhân loại phóng ra cảm chú ma pháp nữa mà thậm chí ngay cả phóng ra một ma pháp nhỏ bé đến Ma pháp học đồ cũng có thể làm được như thiểm điện cũng đành bất lực.

Ngon núi cao ngất vừa mới rồi cả trăm năm mới thấy rung lên dưới uy lực của cấm chú ma pháp, giờ đã bị nứt toác ra, đại sảnh trống trải tương tự trên 4 vách tường cũng lộ ra những khe nứt hoặc lớn hoặc nhỏ.

Môi hở răng lạnh.

Trên không trung gió từ 4 vách tường vù vù ập vào.

Cơ hồ hết thảy đều bị hủy bởi ma pháp vừa rồi —— chỉ có ma pháp trận trước mắt là ngoại lệ.

Vừa rồi mưa băng tuyết vẫn thạch căn bản không hề tạo ra bất kỳ thương tổn nào cho ma pháp trận này, nước tuyết sau khi bị hòa tan ngược lại còn đem ma pháp trận không lồ này tẩy rửa vô cùng sạch sẽ, mọi người lại càng trông thấy rõ màu đỏ vẫn đang không ngừng khuếch tán ra ở bên trong.

Lúc này màu đỏ đã không còn chỉ là của một mình Oánh nữa.

Dưới áp lực cực lớn, máu toàn thân Ngã Mễ bị đè nén không có chỗ phát tiết, chậm rãi từ khóe miệng, lỗ tai, hốc mũi, trong mắt đổ ra.

Cùng với máu từ từ chảy ra, thân thể Ngã Mễ cũng cảm thấy dần dần thư thái, cái loại ám áp mềm mại này thực sự là đã từ lâu lắm, chỉ có trước đây lúc nằm tờ Tuyết Nguyệt hồ mới có thể cảm nhận được.

Mệt mỏi, thật sự là mệt mỏi, trải qua bao nhiêu năm như vậy rồi, ngày qua ngày đều phải vật lộn, đều phải vì người khác mà thế này thế nọ, thậm chí còn chẳng có dịp để quay trở về thăm ông nội, cũng chẳng có cơ hội được cùng với Đại Thanh Sơn đắp chung chăn ngủ, lại càng không có dịp được nuôi dưỡng 2 con tuyết kê mà mình trước đây rất thích.

Chi bằng cứ ngủ một giấc cho say... Tựa như trước đây có 1 lần bị Trì thúc thúc bắt phải bơi dọc Tuyết Nguyệt hồ quay về thôn, bản thân mình vụng trộm nằm trên sông ngủ, cái loại cảm giác nước sông âm áp thật là giống ở xung quanh mình lúc này.

Trong đầu óc trống rỗng của Ngã Mễ nổi lên khôn cùng mệt mỏi, con thủy triều màu đen nhanh chóng ập về.

Ngay trong nháy mắt lúc Ngã Mễ định ngủ sâu vĩnh viễn, tinh linh kiểm có ý định vây hãm con người trong kết giới bất chước hoàn cảnh quen thuộc thì đột nhiên xảy ra rung động mạnh, từng trận từng trận đau đớn lại lần lượt bủa vây toàn thân Ngã Mễ, con buồn ngủ cũng tan đi rất nhanh.

Trong huyền giới các tinh linh kiểm đột nhiên bắt đầu hoảng loạn cả lên, thậm chí có thể rõ ràng cảm nhận được giữa tầng tầng lớp lớp tinh linh có một bộ phận nhanh chóng ly khai, Ngã Mễ cố gắng tròn tròn mắt, xuyên thấu qua huyết mạch, mơ hồ trông thấy giữa đám tinh linh kiểm màu lam đột nhiên xuất hiện một loại tinh linh màu lục với số lượng đông đảo.

Lục sắc tinh linh?

Cho dù là ở trong trạng thái nửa hôn mê, dựa vào phạm vi tri thức ma pháp sư cấp 1 của Ngã Mễ mà nói, trong kết giới của loại chủng tộc đơn độc cực kỳ mạnh này, nhất là ở trong kết giới cường đại của tinh linh kiểm ngoài 5 đại tự nhiên tinh linh, thì căn bản là không có tinh linh nào khác xuất hiện —— Tinh linh sinh ra từ hung khí cơ hồ là có sự khắc chế lẫn nhau với tinh linh tự nhiên.

Máu?

Tia linh quang cuối cùng trong đầu Ngã Mễ bị màu đỏ nổi lên trong kết giới màu lam bốn phía khiến cho bừng tỉnh, “Bảo bối? Bảo bối của ta đâu?” Sau khi áp lực bên ngoài chợt giảm bớt, Ngã Mễ đã có dư lực để phân ra tinh lực đi tìm bảo bối của hắn.

Trong cơn đau xót kinh hoàng, trong thời gian ngắn nhất, Ngã Mễ phát hiện ra Oánh đang vô lực dựa vào bên cạnh chân mình.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 42: Tinh Linh Huyết Minh

Sau Chúng thần đại chiến lần thứ nhất, rất nhiều người đã dựa theo võ lực để sắp xếp thứ tự cho các nhân vật tên tuổi trong cuộc chiến lần này.

Có điều rắc rối lớn nhất chính là, các nhân vật được bình chọn chủ yếu trên bảng tổng sắp chẳng có ai lại không phải là Thống soái hoặc danh tướng trong chiến tranh, thỉnh thoảng lại xuất hiện những trường hợp là bằng hữu của nhau, bởi vậy không thực sự đánh giá được chính xác hoàn toàn về mặt võ lực —— Chuyện mở lời dài dẫu vòng tròn để quyết định cao thấp như những đồng đảo người sùng bái hy vọng rõ ràng là chuyện không tương.

Vốn dĩ, vẫn không có đệ nhất, võ không có thứ 2. Ngoài những nguyên nhân đặc thù ra, tất cả mọi sắp xếp đều chỉ là một dạng lý tính hóa thứ bậc.

Trong số đông đảo các tên tuổi, nếu chỉ luận về vũ lực mà nói, đương nhiên là xét về mặt vũ lực cá nhân, thứ tự trên bảng tổng sắp cũng gây ra tranh luận không ngớt, đại đa số đều chỉ ra rằng có tới 7 nhân vật có khả năng cạnh tranh ngôi nhất bảng: Ngã Mễ, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư, Đại Thanh Sơn, Dịch Hải Lan, Lôi Nặc Nhĩ, Tu Đạt. Mà trong số đó, nhân khí vương nhất chính là Trì Ngạo Thiên, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư.

Nếu xét thêm cả vật cưỡi là Long tộc để bàn về vũ lực tổng hợp thì đại đa số đều cho rằng, Ngã Mễ, Trì Ngạo Thiên, Đại Thanh Sơn, Dịch Hải Lan, Lôi Nặc Nhĩ là 5 đại chiến thần không có đối thủ, thậm chí bọn họ giá ngự Long tộc qua truyền tụng của những người hát rong còn được xưng là ngũ đại thiên long.

Bởi vì Dong binh vương còn trở thành đệ nhất ma đạo sư cấp cao trong suốt gần ngàn năm qua, nên trong quá trình tổng hợp bình chọn vũ lực, lấy thực lực không thể dị nghị mà đoạt được danh hiệu Vương giả trong vương giả. Mà trong suốt Chúng thần đại chiến, tổng cộng cũng chỉ có 3 người trở thành Ma đạo sư cao cấp.

—— Vua của vạn vua – Vũ lực

Điểm khác biệt lớn nhất giữa nhân loại và động vật chính là ở chỗ: linh tính khi đối diện với cái chết. Dưới áp lực cực kỳ lớn của tử vong, vẫn có những nhân loại vì yêu mà lựa chọn chọn chết. Trong khi đại bộ phận động vật dưới sự uy hiếp của tử vong thì thường thường lựa chọn phương án chạy trốn.

Cho đến tận bây giờ, kể cả lúc bị cái chết đe dọa, Ngã Mễ vẫn luôn là một người có lý trí. Trong sinh mệnh của hắn, chưa từng có chuyện ngẫu nhiên lâm vào trạng thái cuồng nộ như Trì Ngạo Thiên hay Hoắc Ân Tư.

Khi hắn xuyên thấu qua ao máu thấy Oánh sắc mặt không còn chút huyết sắc nào, một loại bi phẫn không tên bỗng tràn ngập khắp toàn thân —— Với cơ trí của Ngã Mễ, cơ hồ là chỉ nháy mắt đã đoán được toàn bộ sự tình vừa mới phát sinh.

“Đều là tại đám hỗn đản các ngươi! Ta phải giết chết các ngươi.” Bên trong kết giới vang lên tiếng gào tràn ngập dã tính của hắn, lúc này không phải là Ngã Mễ đã đánh mất toàn bộ lý trí mà hắn hiểu rất rõ, nếu muốn cẩn thận xem xét tình hình của Oánh thì việc đầu tiên chính là phải giết chết hết đám tinh linh trước mắt.

Linh hồn Ngã Mễ trong nháy mắt đã trở lại thân thể, áp lực từ tinh linh kiểm tức thì trực tiếp ép tới người, máu tươi từ miệng hắn phun trào ra.

Không có sát huyết, Ngã Mễ trò tay rút kiếm, ở vị trí đặt kiếm quen thuộc của hắn là một chuỗi kiếm chưa từng quen biết, lúc này Ngã Mễ căn bản cũng chẳng để ý tới điều đó —— hễ cứ là hung khí thì tất thỏa mãn được nhu cầu của hắn, 2 tay nắm chặt chuỗi của thanh trường kiếm, tại kết giới màu lam, một mảng màu trầm lam càng thêm rõ nét không ngừng tỏa rộng.

Tinh linh kiếm màu lam hiển nhiên cũng không tương tượng nổi, ở ngay trong kết giới của mình, phía trước thì phải đối mặt với cường địch tinh linh thiên nhiên, đằng sau là đối thủ đang nắm kiếm thể là nơi sinh tồn của mình đang trong trạng thái liệt hỏa phần nộ thiêu đốt ý chí, nhất thời trận tuyến bắt đầu rối loạn. Tóp 5 tốp 3 tinh linh đã bắt đầu rời khỏi chiến cuộc, có một số không kịp tránh né bị kiếm phong của Ngã Mễ làm tổn thương thân thể. Sau khi bị thương, phản ứng đầu tiên của tinh linh kiếm chính là lập tức trở lại trong thanh kiếm để tu dưỡng, động tác nghỉ ngơi của một số tinh linh cá biệt nhanh chóng bị càng ngày càng nhiều tinh linh kiếm noi theo. Chỉ trong ngắn ngủi có vài giây, các tinh linh kiếm màu lam đã như thủy triều ồ ạt biến mất vào trong thanh đại kiếm trong tay Ngã Mễ —— Trầm Lam Vẫn Thạch cự kiếm.

Nhóm người ở phía bên ngoài kết giới hoàn toàn rơi vào cảnh lực bất tòng tâm - bó tay chẳng có cách nào, từng đôi mắt đều lo âu nhìn ma pháp trận màu lam trước mắt.

Ma pháp trận đột nhiên phát ra tầng tầng sóng gợn, tiếp theo là giữa kết giới màu lam xuất hiện thêm cả sắc thái lục.

Kết giới màu lam bắt đầu rung lắc kịch liệt, tất cả mọi người đều chẳng rõ bên trong xảy ra chuyện gì, người quan tâm như Lâm Vũ Thường còn đưa tay lên ra sức bịt lấy miệng để cố gắng không hét lên.

~~~~~

Thể tích kết giới đột nhiên bắt đầu nhỏ đi, chỉ ngắn ngủi vài giây sau, mọi người đều chứng kiến rõ ràng những mảng màu lam cuối cùng như làn khói nhẹ dần tan biến phía trên bề mặt một thanh đại kiếm màu lam.

Bên cạnh đại kiếm, Ngã Mễ toàn thân đầy máu đang ngồi trong tư thế quỳ, ở trong lòng hắn đang ôm một cô gái tương tự cũng toàn thân đều là máu —— Oánh. Hắn dùng tay ra sức nắm chặt lấy cổ tay Oánh, mặt cũng áp chặt vào trên mặt nàng.

“Thần thánh linh thiêng ơi, xin hãy cứu vớt chiến sĩ của người...” Trông thấy tình cảnh này, Sa Nhược lập tức phóng ra trị liệu thuật phổ biến nhất.

Đối với Ngã Mễ, trị liệu thuật này là dư thừa, lúc này thân thể hắn cũng chẳng có thương tích gì cả, chế ước thể xác và tinh thần hắn hoàn toàn là cô bé nằm ở trong lòng. Còn đối với tinh linh, hầu hết phép thuật của nhân loại đều là vô ích, trong đó bao gồm cả trị liệu thuật.

Sa Nhược sau khi phóng thích pháp thuật cũng chạy lại, cố sức đẩy Đại Thanh Sơn đang đứng chắn phía trước Ngã Mễ, xem xét kỹ thương thế của Oánh một chút, hô hấp ở mũi cô gái chỉ còn thoi thóp như sợi chỉ tơ. Sa Nhược nhứ chặt mày lại, tinh linh không thể tiếp nhận pháp thuật trị liệu của nhân loại được, nàng lập tức lòi ra bông băng trắng cùng với thảo dược thuần loại chuyên cầm máu, rất nhanh chóng đã khiến cho máu ngừng chảy lại —— Kỳ thực cũng chẳng cần cầm máu, Oánh đã chẳng còn bao nhiêu máu nữa rồi.

Tiếp theo Sa Nhược từ trong túi giấu lôi ra một cái hòm màu tím. Nấp hòm mở để lộ ra một hạt châu trong suốt sáng loáng, nhẹ nhàng nảy miêng Oánh, đem hạt châu đặt vào bên trong rồi đổ một ít nước để nó trôi xuống.

Lâm Vũ Thường cởi áo choàng sau lưng mình ra, đắp lên trên người Oánh.

Không người nào dám nhìn thẳng vào đôi mắt nguội lạnh vô thần của Ngã Mễ, càng chẳng có ai lên tiếng. Cho dù là Dịch Hải Lan vừa mới quen biết Ngã Mễ, từ ánh mắt căn bản là chẳng hề có sinh ý bên trong kia cũng có thể thấy rõ —— Nếu cô bé trước mặt này rời bỏ thế giới, chàng trai này nhất định sẽ chẳng chút do dự mà cùng với nàng rời đi —— cũng giống như vết cứa tự sát trên cổ tay cô bé này vậy.

Thời điểm này, mỗi một phút đồng hồ đều dài chẳng khác gì một năm.

Đại Thanh Sơn trong ánh mắt lộ rõ câu hỏi rằng liệu có hữu hiệu hay không. Sa Nhược khề lên tiếng: “Đoạt thiên hoàn là dược liệu tốt nhất mà ta có thể tìm được, dược hiệu dựa vào việc hướng về thần linh cầu nguyện là chủ yếu, nhưng có thành phần chủ yếu từ thảo dược trên Hoa Ngữ thảo nguyên, hy vọng bản thân dược thảo sẽ có một chút công hiệu.”

Đoạt thiên hoàn? Cái tên đã từng được nghe qua này khiến cho Đại Thanh Sơn cùng với Lâm Vũ Thường ánh mắt ít nhiều xuất hiện 1 tia trấn an, loại dược liệu này vốn được lưu truyền trong vương thất thời bấy giờ, nghe nói dược hiệu cực kỳ tốt.

Sau một hồi công phu, hô hấp của Oánh cũng dần vững vàng lên, tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Ngã Mễ cũng ít nhiều hồi thần lại.

Ánh mắt ướt át của hán hướng về phía Sa Nhược gật đầu tỏ vẻ biết ơn, tiếp theo khề bảo Đại Thanh Sơn tìm cho 2 người bọn họ 2 kiện áo choàng dày, đem Oánh bọc kín ở trong đó.

Tựa như sợ Oánh chạy mất, Ngã Mễ đưa tay ra nắm chặt lấy tay nàng. Mãi một hồi lâu sau mới hoàn toàn trấn tĩnh lại, kể lại qua loa một chút cho mọi người biết chuyện vừa mới xảy ra.

“Thật có lỗi, Lôi Nặc Nhĩ huynh, lần này không giúp ngài tìm được Lưu Huỳnh, trường kiếm ở trong này mặc dù cũng là 1 trong Tam đại thần kiếm do Sáng Thế Thần tự tay chế tạo ra, nhưng không phải Lưu Huỳnh, mà là Trạm Lam Văn Thạch cự kiếm. Để tỏ lòng xin lỗi, chúng ta sẽ trả lại ngài phần tiền thuê, ngoài ra thu hoạch trong lần này, ngài cũng có thể tùy ý chọn lựa vài món.”

“Ngã Mễ huynh, vừa rồi rất xin lỗi...” Lôi Nặc Nhĩ sốt ruột định thổ lộ.

“Bỏ đi, không cần phải nói nữa, đó là số phận... Hy vọng nàng sẽ không việc gì...” Ngã Mễ thần sắc đầy ảm đạm: “Nếu như không có nàng, ta nghĩ chúng ta đều đã táng thân trong mạng kết giới không lỗi ấy rồi.”

“Vừa rồi là bởi tinh linh huyết mình sao?” Dịch Hải Lan vốn không nói gì đột nhiên xen vào.

“Ừ... Ta đoán chừng là đúng vậy.” Ngã Mễ gật gù đầu: “Chính huyết mình đã triệu hoán ra tinh linh tự nhiên trực tiếp tấn công vào vô số tinh linh kiếm bên trong, khiến cho bọn chúng nội bộ tan rã, nên ta mới trốn thoát được.”

Tinh linh là một chủng tộc có sinh mệnh cực kỳ dài, hơn nữa trong tất cả các chủng tộc, Sâm lâm tinh linh hàng ngày sinh hoạt ở bên trong rừng rậm chính là những người tôn trọng sinh mệnh nhất. Sâm lâm tinh linh nếu không phải vì bắt dặc dĩ thì tuyệt đối sẽ không đi ra khỏi rừng rậm. Bởi vậy, hầu như toàn bộ tinh linh đều sống hơn 1,000 năm. Rất hiếm có trường hợp tinh linh chết yếu, lại càng chẳng có tinh linh nào lại đi tự sát. Tự sát đối với tinh linh quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi. Bản thân thân thể của tinh linh vốn là do tinh linh tự nhiên tái thể. Tinh linh hệ thổ cùng với tinh linh hệ mộc vốn là 1 nhánh tách ra từ tinh linh hệ thổ đều thường lựa chọn Sâm lâm tinh linh làm đồng bọn cộng sinh cùng tồn tại. Nếu có tinh linh lựa chọn tự sát —— đương nhiên loại chuyện này thì thường mấy vạn năm cũng chẳng gặp một lần, tinh linh tự nhiên ở bên trong cơ thể tinh linh sẽ lao ra ngăn cản loại hành vi này của nàng. Mà vừa rồi sau khi cô gái dứt khoát cứa cổ tay, tinh linh tự nhiên đã từ trong cơ thể tràn ra xung đột với tinh linh kiếm vốn là chủ nhân của kết giới.

Lợi dụng cơ hội nghỉ ngơi, Đại Thanh Sơn bèn ra ngoài Kiểm mộ chỉ huy các dong binh làm một bộ cạm. Lúc hán xuống lầu, 3 chiến sĩ của Hoàng Kim Long dong binh đoàn cảm thấy tình huống trước mắt rất khó để hàn gắn lại mối quan hệ giữa 2 dong binh đoàn trong lúc đó, nên cũng đứng dậy tỏ ý cáo từ. Ngã Mễ còn dặn đi dặn lại Đại Thanh Sơn tỏ lòng hiếu khách bằng cách đem tặng một số trường đoản kiếm vừa mới thu được.

Trước khi chia tay, Tu Đạt chẳng hề có ý che đậy nhìn thoáng qua Trạm Lam kiếm lần cuối, bắt dặc dĩ lắc đầu rồi theo Đại Thanh Sơn xuống tầng 1.

Lôi Nặc Nhĩ chọn Xạ Nhật màu đỏ, Tu Đạt chọn Từ Thanh kiếm có màu giống như Trạm Lam, còn Bích sau khi cẩn thận lựa chọn, cuối cùng lấy “Dị Thái” – thanh trường kiếm duy nhất có 2 màu xanh, đỏ.

Nhìn theo bóng 3 dong binh rời đi, Đại Thanh Sơn phối hợp với 5 chiến sĩ của Tiểu dong binh đoàn rất nhanh đã chấp nối được 1 cái cạm, phía dưới lót thật dày quần áo cùng với chăn.

Tới khi các chiến sĩ của dong binh đoàn tiến lên lầu, 5 cậu bé cũng đều bị thương thế của Oánh cùng với sắc mặt khó coi của đoàn trưởng dọa cho chết khiếp. Nhất là thấy cảnh một cô gái thiên chân khà ái bị thương thành ra thế này, nhớ lại lúc trên đường, Oánh tiểu thư dưới ánh dương quang cười đùa vui vẻ như thế, mấy tiểu dong binh cũng cảm thấy buồn man mác.

Ngã Mễ cẩn thận ôm Oánh đặt lên cạm, 2 dong binh hỗ trợ nâng lên. Hán đưa tay nắm thật chặt lấy tay Oánh, ý bảo mọi người có thể đi ra ngoài.

Lúc này, Ngã Mễ căn bản cũng chẳng buồn liếc mắt qua Trạm Lam Văn Thạch cự kiếm lấy một cái. Đại Thanh Sơn vô cùng hiểu tâm tư của Ngã Mễ, khẽ lắc đầu rồi tự mình đeo thanh trường kiếm lên lưng. Mà lúc này, Dịch Hải Lan cũng đang nói lời từ biệt cùng với Tiểu dong binh đoàn.

Trên đường trở về, mới đầu thì cực kỳ nặng nề, chỉ có Sa Nhược thường xuyên chạy qua xem tình hình của Oánh, lợi dụng tri thức y học của nàng tranh thủ thu thập một số được phẩm bổ máu ở trên đường.

Qua 2 ngày, tình hình Oánh rốt cuộc cũng có chuyển biến tốt đẹp, trong lúc mơ mơ màng màng, thường khe khẽ gọi tên Ngã Mễ, còn lúc nào kinh hoàng thì hét lên “Chồng ơi, không được rời bỏ ta, ta yêu huynh...” Ngã Mễ bất kể là ngủ, ăn đều không bao giờ rời khỏi Oánh, mỗi lần nghe thấy tiểu cô nương mơ hồ gọi là đều không ức chế được tình cảm của bản thân, trong mắt nước mắt lại tuôn là chảy.

Hai ngày sau, Oánh rốt cuộc cũng tỉnh lại vào buổi tối, xa xa ánh lửa trại vẫn còn cháy bập bùng, nàng cự quạ nhớ lại, tiếp theo liền phát hiện ra tay mình đang bị nắm, sau đó thấy Ngã Mễ mệt mỏi ghé vào bên cạnh cánh cửa mình, cô gái rất nhanh đã hiểu được đại khái hết thấy chuyện phát sinh, khe khẽ rời tay Ngã Mễ ra, nhẹ nhàng vuốt tóc hắn.

Người đầu tiên phát hiện ra Oánh tỉnh lại chính là Đại Thanh Sơn thức dậy luyện công buổi sáng, theo tiếng kinh hô của hắn, tất cả mọi người đều tỉnh dậy.

Ngã Mễ suy kiệt quá độ là người cuối cùng tỉnh lại, hắn phát hiện ra Oánh đã tỉnh, ngây ngốc nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng đặt lên miệng, dùng môi cùng với răng khe khẽ mím lại, cứ thì thầm nhắc đi nhắc lại: “Bảo bối, nàng làm ta sợ muốn chết...” Trong mắt nước mắt lại một lần nữa ứa ra.

Sau đấy, trên đường về, Lâm Vũ Thường nhân lúc mọi người không chú ý, ra dấu cho Ngã Mễ ý bảo, muốn cùng hắn ra ngoài tâm sự. Bất đắc dĩ, Ngã Mễ cùng với Lâm Vũ Thường đã có một đoạn đối thoại như sau.

Lâm Vũ Thường giọng thật khẽ, cũng không nói nhiều, trong giọng nói hòa lẫn cả tiếng khóc, đến cuối cùng dĩ nhiên là một câu khóc không thành tiếng: “Ta trước đây vẫn không biết vì sao ngươi lại yêu cô gái kia, cũng vốn cho rằng bản thân mình hiểu rất rõ cái gì là tình yêu, nhưng hiện tại xem ra ta đã sai rồi, ta nghĩ ta chỉ có thể chúc phúc cho các ngươi thôi. Ngày mai, lúc đến ngã rẽ của đại lục quốc lộ, chúng ta sẽ tách ra, ta quay về đế đô...”

Ngã Mễ yên lặng bước vài bước, biết nói sao cho phải đây? “Vũ Thường tiểu thư, ta thực sự không biết nên làm thế nào nữa, ta nghĩ đây là duyên phận. Ta cùng với Oánh khi đó, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã xác nhận đối phương chính là người mà mình yêu, tựa hồ chẳng vì cái gì cả. Mà ta đối với cô, thực sự cho tới giờ vẫn chỉ coi cô là bạn tốt của ta, ta nghĩ, cô nhất định sẽ gặp được một chàng trai còn vĩ đại hơn ta nhiều.”

Sáng sớm hôm sau, Lâm Vũ Thường rời khỏi đội ngũ, theo đại lục quốc lộ quay trở về đế đô, để đảm bảo an toàn cho nàng, Đại Thanh Sơn đã cử riêng 1 Cuồng thúu kiếm sĩ cùng nàng quay về.

Bốn ngày sau, nhóm Ngã Mễ về đến Tây Lâm đảo, lúc tiến vào tổng bộ của Tiểu dong binh đoàn, từ ngoài cửa lớn đã trông thấy Hoắc Ân Tư đang đứng chờ.

Hoắc Ân Tư cũng nhìn thấy bọn họ, lập tức vọt lên, sắc mặt đầy cổ quái, vừa túm lấy Ngã Mễ vừa hỏi: “Oánh tiểu thư đâu?” Không đợi Ngã Mễ trả lời, hắn đã tiếp tục liên thoảng: “Có 1 người muốn gặp các ngươi, đã đợi ở đây 3 ngày rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 43: Phụ Bối Uy Nghiêm

Cùng được gọi là tinh linh, trên thực tế ít nhất có 2 loại tinh linh hoàn toàn khác nhau.

Thiên địa khi ấy, từ thuở mới khai sơ đã có 5 hệ tinh linh thiên nhiên. Ngũ đại tinh linh hệ phân biệt là: thủy, hỏa, thổ, băng, phong. Thủy tổ của 5 loại tinh linh này vốn sinh hoạt trên tinh linh giới, không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào của Sáng Thế Thần hay Long Thần. Sáng Thế Thần thường dựa vào ngũ đại tinh linh này để xây dựng thế giới mới.

Ngoài ngũ đại tinh linh, là các nhánh tinh linh được sáng tạo ra. Đa số các tinh linh này dựa theo sở thích của Sáng Thế Thần mà sinh ra các chủng tộc khác nhau, ví dụ như Thổ hệ tinh linh có thể phân nhánh ra thành Mộc hệ tinh linh, Phong hệ tinh linh có thể phân thành Lôi hệ tinh linh; Thổ hệ tinh linh tách ra Kim hệ tinh linh... Ngoài ra là các tự nhiên tinh linh khác. Tinh linh tự nhiên cao tuổi có thể biến hóa ra hình dạng loài người.

Miêu tả chính xác nhất về trạng thái của tự nhiên tinh linh là chẳng có trạng thái nào cả.

Mà trong quá trình tạo vật, Sáng Thế Thần còn tạo ra riêng 1 loại chủng tộc có hình dạng cực kỳ tao nhã —— Tinh linh tộc. Theo nghiên cứu thì chủng tộc này là do Sáng Thế Thần dùng Thổ hệ tinh linh làm dung môi sáng tạo nên, bởi vậy từ khi sinh ra đã có mối quan hệ mật thiết không thể tách rời với tự nhiên tinh linh.

Tinh linh tộc lại chia ra thành nhiều loại: Thảo nguyên tinh linh, Sâm lâm tinh linh, Hắc ám tinh linh, Chiều trạch tinh linh.

—— *Sơn hải kinh – Mạn đàm về giống loài*

Thương thế của Oánh ngày một tốt lên, tâm tình của Ngã Mễ cũng ngày càng ổn trở lại, khóe miệng lộ ra nụ cười nhìn Hoắc Ân Tư —— Đương nhiên trong ánh mắt phần nhiều là cười một cách xấu xa, Hoắc Ân Tư vốc đáng lùn, căn bản không phát hiện ra Oánh nằm trên cẳng phía sau Ngã Mễ.

“Phụ thân của Oánh tiểu thư tới đây ——” Hoắc Ân Tư nhìn thấu trong nụ cười của Ngã Mễ chẳng có tí hảo ý nào, hắn vừa nói đồng thời cũng tương tự vừa lộ ra nụ cười xấu xa.

“A ——” Ngã Mễ nhất thời còn chưa kịp phản ứng thì Oánh đã kinh hô lên một tiếng.

Hoắc Ân Tư lúc này cũng nhìn thấy chiếc cẳng sau lưng Ngã Mễ: “A? Oánh tiểu thư, là Ngã Mễ khi dễ nàng à? Xong rồi, ta cứ thắc mắc sao lại như vậy, hóa ra là người ta đến tận cửa hỏi tội. Bảo sao sắc mặt lại chẳng tốt đẹp gì như vậy.”

Ngã Mễ nhất thời dở khóc dở cười, lát nữa gặp cha của Oánh quả thực là khó có thể chấp nhận được rồi, con gái của người ta vừa mới bị thương, lại còn nghiêm trọng như thế —— Chuyện này đối với cha của Oánh không thể giống như đối với những người khác được. Đầu Ngã Mễ quả thực muốn phình to ra, trên thế giới này, hắn chưa bao giờ lại sợ gặp một ai đó như hiện tại.

Hắn cười khổ nhìn Oánh, Oánh trên mặt thoáng qua một tia do dự cùng với một chút kinh hãi.

“Không việc gì đâu, cưng à.” Ngã Mễ sợ Oánh lo lắng, cầm lấy cánh tay nhỏ nhắn của nàng: “Giữa 2 chúng ta, ta lớn hơn nàng, ta là nam nhi, nàng là phận nữ, ta sống bên ngoài đã lâu rồi, còn nàng thì vừa mới bước ra thế giới, bắt kè là xét theo phương diện nào, nếu ta và nàng có gì đó sai lầm mà nói, thì nhất định đều là lỗi của ta. Vạn nhất cha nàng có nói điều gì đó, thì nàng cứ đổ hết lên đầu ta, thế có được không?”

Hoắc Ân Tư trực tiếp bố trí cho phụ thân Oánh ăn ở tại phòng của Ngã Mễ, phòng này mặc dù không phải là phòng tốt nhất song là chỗ rộng rãi nhất —— Chủ yếu vẫn là vì thói quen thích xử lý công vụ trong phòng của Ngã Mễ.

Mới vừa bước vào sân, đã trông thấy 1 nam tinh linh đứng ở trên bậc thềm, hiển nhiên, tinh linh này cũng trông thấy những người ở bên ngoài. Trong khuôn viên của Tiểu dong binh đoàn rất ít xuất hiện tình huống mấy người vây xung quanh 1 người như vậy, dựa theo trực giác của 1 tinh linh, nam tinh linh lập tức đưa ra được phán đoán chính xác.

Ngã Mễ dần tới vài bước, đi đến trước mắt nam tinh linh, khẽ cúi đầu: “Ngài là cha của Oánh ạ? Cháu là bằng hữu của cô ấy, Ngã Mễ Cáp Bá.”

“Cha, sao người lại đến đây?” Phía sau Ngã Mễ cũng vang lên tiếng của Oánh.

Nam tinh linh không giống như đại bộ phận Sâm lâm tinh linh mà Ngã Mễ từng biết đến. Mái tóc của tinh linh phần lớn là màu đen hoặc nâu, trong khi tóc của phụ thân Oánh lại có màu đen pha vàng; da của tinh linh đa số là trắng nõn nhẵn nhụi, có lẽ là do nguyên nhân trải qua nhiều sương gió khiến màu da của phụ thân Oánh biến thành màu đen, tương đối là thô ráp. Điểm khác biệt lớn nhất so với đại đa số Sâm lâm tinh linh là ở chỗ, Sâm lâm tinh linh có thời gian làm việc và nghỉ ngơi rất theo quy tắc, bởi vậy trong ánh mắt của mỗi Sâm lâm tinh linh, lòng trắng mắt lộ ra sắc lam khỏe mạnh, con người hoặc là màu đen hoặc là màu nâu, ánh mắt linh hoạt thiện lương, còn phụ thân thì cứ như thể là bao năm trời không được nghỉ ngơi đầy đủ, trông mắt vàng ệch, nơi khóe mắt còn có cả tơ máu, ánh mắt thì có vẻ cực kỳ nghiêm khắc. Trên người vận quần áo của nhân loại, có vẻ hiện đại.

Thấy Ngã Mễ, sắc mặt phụ thân Oánh thoáng dịu đi, hướng Ngã Mễ gật đầu, sau đó nghiêng đầu nhìn Oánh: “Ta là cha của Oánh, tên là Thanh Tân.”

“Thúc thúc, chúng ta vào nhà rồi hãy nói.” Ngã Mễ vội vàng dẫn nhạc phụ tương lai của mình vào phòng.

“Ngã Mễ, ta cũng đã được nghe nói về cháu.” Thật chẳng ngờ, bước vào trong phòng, phụ thân Oánh lại là người mở miệng trước: “Vốn dĩ, ta cũng cảm thấy cháu có thể coi là một người trẻ tuổi rất có trình độ, nhưng cháu mang con gái của ta đi, hắn là trước tiên cũng nên nói với ta một tiếng chứ. Cháu cứ như thế đưa nó đi nghĩa là làm sao?”

Nghe nói vậy, Hoắc Ân Tư nháy mắt với Đại Thanh Sơn một cái, lấy cớ công vụ bận rộn, cùng nhau đem đoàn trưởng đáng thương ném ra trước vành móng ngựa thẩm vấn và phán quyết của nhạc phụ, trước khi ra cửa còn vô cùng cẩn thận thay Ngã Mễ khép cửa lại.

Trong cuộc sống trước đây, kể cả khi phải đối mặt với ác long Ngâm Phong, Ngã Mễ cũng chưa từng cẩn thận đến thế. Rất nhiều người cho rằng Ngã Mễ có một loại thái độ bất cần đời, mà trên thực tế, thái độ bất cần của hắn phân biệt tương đối rõ. Bất kể Ngã Mễ có thích tinh linh trước mặt này hay không, thì ông ta vẫn là cha của Oánh, vậy là đủ. Đối với Ngã Mễ mà nói, nhất định phải xử lý tốt mối quan hệ với ông ta, nếu không sẽ rất phiền toái. Huống hồ, vừa rồi cha Oánh nói cũng rất đúng, bản thân mình quả thực là có chỗ không phải. Hơn nữa Oánh lại còn bị thương —— Nhớ đến điểm ấy, Ngã Mễ trong lòng lại đau nhói từng cơn.

Ngã Mễ đầu tiên là cực kỳ thành khẩn giải thích với cha của Oánh, đại khái diễn giải mình làm sao quen được Oánh, sau đó cùng Oánh đi tiếp nhận Tinh linh thí luyện, tiếp theo, trên đường về, bản thân mình mời Oánh qua Tây Lâm thăm quan, kết quả là khiến cho Oánh bị thương Có thể là vì chột dạ, cũng có thể là vì sợ cha Oánh sẽ lo lắng, Ngã Mễ căn bản không nhắc đến chuyện cùng Oánh xông vào cấm địa Sáng Thế Thần.

Điều khiến cho Ngã Mễ hơi yên tâm là sắc mặt của cha Oánh dần dần chuyển biến tốt đẹp hơn, trong lúc đó, Hoắc Ân Tư chuyên môn phái người mang một ít đồ ăn tới, ở trên bàn ăn, câu chuyện lại càng trở nên thoải mái hơn. Cha của Oánh cũng hy vọng con gái mình có thể tìm được một chàng trai có bản lĩnh, không cần phải cả đời ru rú ở trong thôn... vân vân...

Hiển nhiên, bản thân Thanh Tân cũng là một người cực kỳ giỏi ăn nói, chỉ thoáng chốc sau khi trách Ngã Mễ đem con gái đi mà không nói, đã lại có thể tiếp tục tán gẫu một cách sôi nổi, tối thiểu cũng không tạo ra cảm giác xấu hổ như vừa rồi.

Trong quá trình nói chuyện, Ngã Mễ cũng được biết, nhạc phụ tương lai của mình rất lâu rồi trước kia cũng từng tham gia quân đội, chức nghiệp là Cung tiền thủ, ở phương diện cung tiền cực kỳ am hiểu. Điều khiến Ngã Mễ cảm thấy ngoài ý muốn chính là, bản thân Thanh Tân cũng vô cùng quen thuộc với kiếp sống quân đội, dong binh mạo hiểm, khi bàn tới cuộc sống phiêu lưu cũng có thể chia sẻ từ đầu chí cuối với Ngã Mễ. Điều đáng ngạc nhiên chính là Thanh Tân thẳng thắn thừa nhận rằng mình bởi vì quá bận rộn nên không thể quan tâm đầy đủ được tới chị em Óanh, lúc nói tới đây, giọng của trung niên tinh linh toát lên vẻ thương cảm rõ rệt, ngữ khí nhàn nhạt, có điều cái cảm giác này vô cùng... Ngã Mễ chỉ thấy trong mắt Óanh toàn một mảnh trong suốt.

Hoặc cũng có thể là chủ ý của Thanh Tân, đang lúc hàn huyên trên trời dưới biển bỗng ông ta nói ra một câu như vậy: “Kỳ thực làm bậc cha chú, hy vọng nhất là cái gì, rất đơn giản, chẳng phải hy vọng sau khi mình qua đời, vẫn còn có người tới mộ mình cung kính dâng hương, để cho mình khỏi cô quạnh hay sao.” Chuyện này... đối với Ngã Mễ mà nói, muốn thay Thanh Tân hoàn thành nguyện vọng hết sức bình thường giống một người thường như vậy còn khó hơn lên trời, đương nhiên lúc này Ngã Mễ cũng không thể nói toẹt ra rằng: Úi... Chuyện này, chuyện này, chuyện này, hay là nhờ cháu ta hoặc chất chút chút hoàn thành sự nghiệp quang vinh vĩ đại này đi. So với tinh linh, sinh mệnh nhân loại thực sự là như hương như hoa, trong nháy mắt đã trôi qua rồi.

Lại hàn huyên thêm một hồi, Thanh Tân tỏ ý mình phải đi — Đẳng nào thì cũng sẽ kết hôn, cần phải chiều cố tốt cho gia đình mới của mình, hy vọng Ngã Mễ có thể chăm sóc tốt cho Óanh. Tới lúc rời khỏi, Thanh Tân nửa đùa nửa thật nói: “Nhất định phải chiều cố con gái ta cho tốt, nếu không cẩn thận, ta sẽ cho người đập mặt đấy.”

Ngã Mễ khẽ gật đầu: “Thúc thúc, xin người cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ toàn tâm toàn ý chăm sóc cho cô ấy, nói vậy thôi chứ, cô ấy lợi hại như vậy, cháu nào dám đắc tội với cô ấy.”

Nhìn theo bóng Thanh Tân đi ra khỏi đại viện của Tiểu dong binh đoàn, Ngã Mễ cẩn thận giúp Óanh về tới phòng, mới vừa ra khỏi cửa thì đã thấy trong phòng chật kín người, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư, Ba Nhĩ Ba Tư... các cán bộ chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn, tựa hồ chỉ còn có Sa Nhược là chưa thấy tới — Đương nhiên phỏng chừng là cô gái này da mặt có phần mỏng, hơn nữa đã có Đại Thanh Sơn trình diện, trở về có tin tức gì thì cũng sẽ thông suốt.

So với ánh mắt quan tâm của Đại Thanh Sơn, những ánh mắt khác bên trong đều ít nhiều có một chút biểu hiện xấu xa, ừm, giống y như vẻ mặt mà trước kia Ngã Mễ thường xấu xa nhìn người khác, lần này người bị hại tựa hồ hoàn toàn đảo ngược lại.

Đương nhiên, biểu hiện bên trong căn bản là khác nhau, Ba Nhĩ Ba Tư nhất định cho rằng, là bậc cha chú, bản thân mình phải có trách nhiệm kết thúc: “Ngã Mễ, mấy ngày nay, người có biết không, vẫn là ta ở đây giúp người chiêu đãi nhạc phụ đại nhân của người, coi điều đó chẳng khác nào công tác quan trọng nhất của bản thân mình vậy, người trở về nhất định phải bù lại tổn thất tinh thần cho ta —— Người cần phải hiểu rằng, giải vây giúp một kẻ lừa đảo thoát khỏi trách nhiệm lừa thiếu nữ chưa đến tuổi vị thành niên khó khăn tới mức nào! Ta mấy ngày nay áp lực lớn lắm, hàng ngày đều ngủ không yên giấc, ngày nghỉ đêm suy phải làm sao để có thể giúp người miễn được trách nhiệm hình sự!!”

Nghiêm trọng đến vậy ư? Ngã Mễ trên mặt lộ ra biểu tình cực kỳ giật mình, đương nhiên, điều khiến hắn còn giật mình hơn chính là một tràng thuyết giảng của Hoắc Ân Tư.

“Ngã Mễ đại ca...” Hoắc Ân Tư vừa gọi Ngã Mễ đại ca, Ngã Mễ đã biết là chẳng có chuyện gì tốt lành rồi: “Ngô là một đứa trẻ (ừm, Ngã Mễ cho rằng có đứa trẻ nhỏ nào lại hơn 200 tuổi ư? Gặp quỷ.) Lá gan ngô rất nhỏ, ngô mấy ngày nay vẫn lo lắng đề phòng, nhiều lần thiếu chút nữa đã bị dọa cho phát khóc, ngô cũng muốn xin huynh một ít bồi thường mang tính tượng trưng... Nếu không ngô đành phải lo đi Cục cảnh sát bảo an... À, nếu như không có Cục cảnh sát, ngô đành phải đi tới đại đội bảo an của trấn đề đầu thú vậy.”

Về phần Trì Ngạo Thiên tiên sinh, bởi vì không giỏi diễn đạt, bản thân cũng rõ ràng rằng nếu dùng lời nói sẽ không thể đạt được lợi ích thực tế, chỉ có thể dùng động tác để biểu hiện, mặc dù là lần đầu tiên thực hiện động tác này, nhưng cũng vô cùng thuần thục dùng ngón cái miết miết ngón trỏ và ngón giữa, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt đắc thù nào đó.

Xem ra cái gọi là “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng” những lời này ít nhất có một nửa là chính xác.

Ngã Mễ trên mặt nở nụ cười đầy chua xót, dùng ánh mắt không ngừng ám chỉ: ở đây còn có một bà trẻ nữa đấy, các người có thể để sau hãy nói được không.

Nhưng mà hiển nhiên, các cán bộ chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn dưới ảnh hưởng của đoàn trưởng, bắt đầu cố chấp theo đuổi “Tối đa hóa lợi ích”.

Đương nhiên, bản sự của đoàn trưởng là làm thế nào để đòi được tiền của người ngoài, còn bản lĩnh của nhóm cán bộ là ở chỗ làm sao để móc ra được tài sản trên người đoàn trưởng. Nói thật, đây là một chuyện cực kỳ khó.

Đối với Ngã Mễ mà nói, giải quyết chuyện nhỏ như thế nhất định là chuyện chẳng có gì khó khăn cả.

“À, việc này để sau hãy nói, mọi người không cần phải gấp gáp, đúng rồi, gần đây có chuyện gì mới không, ta để Trì Ngạo Thiên trở về chính là vì lo ngại rằng đột nhiên có kẻ đến tập kích, để quốc quân bộ có tin tức gì mới không?” Ngã Mễ hiểu rất rõ tính cách của các đồng chí này, bọn họ đùa thì đùa, chứ hễ cứ nhắc đến chính sự thì nhất định sẽ rất nghiêm túc.

Quả nhiên, không khí khẩn trương hẳn lên —— Mấy người kia lập tức trùng kế, Hoắc Ân Tư tức thì lấy ra một phần hải địa đồ của Tây Lâm đảo, đặt ở

trên bàn, tất cả mọi người cùng xúm vào.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 44: Địch Tập Tiền Dạ

Trong thời kỳ đầu của Ma Pháp lịch, cũng như vô số năm trước đó, chưa từng xảy ra hải chiến bao giờ, cho nên chẳng ai nghĩ đến chuyện hải chiến quy mô lớn với sự tham gia của hàng vạn thuyền ở giai đoạn sau của Ma Pháp lịch. Bởi vậy, các quốc gia đều không có lực lượng hải quân lớn, rất hiếm quốc gia nào chủ động đi tranh đoạt quyền kiểm soát vùng biển.

Bất kể là Ma Pháp lịch hay là Hồng Nguyệt lịch, chính quyền các quốc gia khi đó tương đối ổn định, rất ít bùng nổ chiến tranh, bởi vậy dân chúng trong thời đại ấy sinh sống rất dễ dàng.

Nhất là Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, trên 70% lãnh thổ đều là bình nguyên. Phía Tây Nam đại lục, Tu Tư đế quốc hoàn toàn nằm trong vùng bình nguyên mênh mông vô bờ, trừ dãy núi Thánh Tuyết sơn nằm ở phía Đông ra thì đại bộ phận địa khu có độ cao trung bình 20 mét so với mực nước biển. Độ cao trung bình ấy được tính bằng cách lấy bình quân giữa điểm có độ cao tuyệt đối cao nhất so với mực nước biển là 23 mét và vùng thấp nhất là 17 mét;

Ở phía Đông Nam bộ là Hải Cáp Dong Binh đế quốc tựa lưng vào Tinh Linh sâm lâm quy tụ rất nhiều sản vật phong phú trên đại lục, mé trái là nhánh đông của Thánh Tuyết sơn, vùng địa lý có vẻ bất ổn duy nhất bên trong quốc nội là đầm lầy Ngư Bốc nằm ở giữa đế quốc. Đây lại là nơi duy nhất trên toàn bộ đại lục sản xuất ra cây cỏ môi. Cỏ môi không mùi không vị là thứ đồ dùng xa xỉ mà tất cả các gia tộc giàu có trên đại lục đều muốn mua vào mùa đông, trông thì có vẻ như điều kiện địa lý không được ưu đãi, song mức sống của cư dân nơi đây lại được xếp hàng đầu trên toàn đại lục;

Thần Thánh giáo đình đóng tại Hoa Ngữ bình nguyên là Thánh địa mà hàng ngàn vạn người trên toàn đại lục hướng tới. 500 năm trước, khi người Cáp Mễ thất bại phải thoái lui khỏi Hoa Ngữ bình nguyên, thế lực quân đội của Ngã Mễ đế quốc bao trùm nơi đây, có điều Ngã Mễ I suốt đời tuân thủ lời hứa, trong lúc ông ta còn sống, chưa từng thiết lập bất cứ chính quyền hành chính nào tại vùng đất này. Sau 5 năm, ông đã đem toàn bộ quyền thống trị Hoa Ngữ bình nguyên thoái mái giao lại cho Thần Thánh giáo đình lúc bấy giờ đang hưng khởi tại đại lục, hơn nữa còn phái trọng binh trợ giúp cho Thần Thánh giáo đình thống nhất lãnh thổ. Ngã Mễ I lúc về già nhiều lần từng nhắc đến rằng, nguyên nhân lớn nhất khiến bản thân ông ta không muốn lấy Hoa Ngữ bình nguyên chính là vì vùng đất này quá phì nhiêu, rất dễ nảy sinh thứ không khí quý tộc quân là áo lượt, chẳng khác nào một đám chim lông xanh lông vàng rực rỡ, sống lâu ở đó, nhất định sẽ chẳng còn thiết tưng cánh bay lên trời xanh nữa -- Trên thực tế, đại bộ phận gia cầm như gà, vịt, ngan ngỗng cũng trong hoàn cảnh tương tự mà biến thành vật hy sinh cho người chăn nuôi giết hại. Cần phải biết rằng, những loại gia cầm này 10,000 năm trước đó còn có lông cánh đẹp đẽ, tiếng hót động lòng người, vóc dáng kiều ngạo bay lượn giữa trời xanh. Hoa Ngữ bình nguyên thế nhưng lại khiến cho Ngã Mễ I cả đời sợ như sợ cạp, qua đó có thể tưởng tượng được độ phì nhiêu của mảnh đất này.

Phía đông Hoa Ngữ bình nguyên là vùng đồi núi thấp, chính những ngọn núi này đã ngăn chặn những ngọn gió từ bờ biển phía Đông thổi tới, cũng như những ngọn gió đến từ sa mạc. Bởi vì đặc điểm chủng tộc cho phép, nên ở khắp khu vực sa mạc chỉ có 1 chủng tộc duy nhất có thể sinh sống -- Chính xác hơn mà nói, những chủng tộc khác có thể cũng sống được ở đây, song chỉ có Cáp Duy tộc bởi đặc thù của chủng tộc nên chẳng bao giờ muốn rời khỏi sa mạc. Bọn họ được hình thành từ hơn 100 bộ lạc, mỗi bộ lạc có khoảng từ 1,000 đến 10,000 cư dân, các bộ lạc này tập hợp lại thành Thần Thánh Sa Mạc vương quốc. Đa số con dân tại sa mạc này đều sinh hoạt trên 3 ốc đảo lớn ở vùng phụ cận, dựa vào cây Tiên Nhân Chướng, thần lân sa mạc mà sống. Ban ngày, toàn bộ con dân của vương quốc Sa Mạc đều trú sau những cồn cát, trong những lúc rỗi rãi họ thích dùng cây Tiên Nhân Chướng bện thành một ít thảm treo tường, khăn sa. Cây Tiên Nhân Chướng sinh trưởng ở vùng sa mạc cung cấp sợi cực kỳ tinh mịn, sau khi được phơi nắng đầy đủ lại có thêm độ dai cực kỳ chắc chắn, những đồ vật được bện ra rất dễ bán cho các tầng lớp thượng đẳng xã hội tại đại lục.

Về phần Ngã Mễ đế quốc thì càng chẳng cần phải nói, muốn núi có núi muốn biển có biển. Phía bên phải lại là đồi núi cùng với rừng rậm cực kỳ hiểm thấy, cung cấp một lượng lớn gỗ cùng với khoáng vật.

Bốn phương đại lục công lộ xuyên qua toàn bộ đại lục, chẳng những nối thẳng tới thủ đô của các quốc gia, mà toàn bộ các thành trấn lớn cũng đều được quốc lộ bao trùm tới. Thậm chí cả một số vùng nông thôn xa xôi cũng biết đạo lý: “Nếu muốn giàu thì trước hết phải làm đường”. Các loại hàng hóa thông qua đại lục công lộ ngày đêm nối tiếp nhau vận chuyển đi khắp mọi nơi.

Bởi vậy chẳng những khắp nơi dân chúng có thể muốn ăn gì thì ăn, muốn uống gì thì uống, mà còn có một quần thể người hỗn tạp đủ thành phần bị cuốn vào các loại nghề nghiệp kiếm tiền như buôn bán, vận chuyển, cường đạo, dong binh.

Trừ một số rất ít thôn nhỏ ở vùng ven biển không thông với quốc lộ ra thì chẳng có mấy người nguyện ý giao lưu với biển, chứ nói gì đến chuyện kiếm ăn trên biển.

Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, cho nên tám bản đồ trong tay Hoắc Ân Tư có lẽ các tướng lĩnh đời sau cũng chẳng thể tưởng tượng ra nổi -- Ngay đến một tám bản đồ đơn sơ như vậy cũng phải nhờ đến các chiến sĩ xuất thân từ nghề đánh cá tại Tiểu dong binh đoàn tập trung lại rồi vẽ ra theo trí nhớ, sau đó, Hoắc Ân Tư lại lợi dụng vài lần toàn thể Cuồng thú đại đội diễn luyện toàn diện trong phạm vi 50 dặm mặt biển phía tây của Tây Lâm đảo, sau đó sửa sang lại rồi vẽ thành bản đồ mới.

Hoắc Ân Tư giới thiệu sơ lược một chút với đoàn trưởng cùng phó đoàn trưởng về lai lịch của tám bản đồ, đến lúc vừa định giới thiệu cẩn thận một chút về tình hình thì Ngã Mễ ra hiệu bảo hãm chờ, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Oánh vẫn đang đứng bên cạnh hắn, không để ý tới sự phản đối của nàng, đưa

nàng ra phía giường ở đằng sau rồi thay nàng đắp chăn cẩn thận, cuối cùng mới quay trở lại bàn.

Ba Nhĩ Ba Tư bắt đầu đi lặc đầu, khẽ nói: “Thật khiến ta cảm động, ngày trước cha của Ngã Mễ cũng như vậy với mẹ hân, rất quan tâm chu đáo. Sự ôn nhu của cha Ngã Mễ thuộc loại có tiếng trong toàn bộ quan quân thân thuộc ở bộ đội biên phòng. Đáng tiếc...” Ba Nhĩ Ba Tư trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối hồng nhân bạc mệnh.

Hoắc Ân Tư chỉ vào tấm bản đồ giới thiệu tóm tắt với các thành viên chủ chốt: “Ở trên biển rộng, cuồng thú sau khi ra đến phạm vi 50 dặm bên ngoài lục địa, sẽ không còn trông thấy đại lục nữa, rất dễ bị lạc phương hướng. Mà chúng ta lại không có thuyền cỡ lớn, cho nên biên giới bản đồ mà mọi người đang thấy chỉ có 50 dặm mà thôi. Ta từng phái 1 tiểu đội thám báo cuồng thú đi dọc theo ven biển đột phá qua phòng tuyến của bộ đội biên phòng Tu Tư đế quốc, xâm nhập vào sâu 500 dặm để điều tra. Theo thám báo quan sát được thì, ở nơi đó thực sự có 1 trường chiến tranh rất lớn, 2 phe tham chiến đang trong trạng thái giằng co. Hơn nữa...” Ngón tay Hoắc Ân Tư lại chỉ về phía mũi tây nam của đại lục, “Chỗ này có 1 đội tàu không lồ, phía trên cắm cờ hiệu toàn 1 màu đen. Nếu từ chỗ này tiến đến Tây Lâm đảo, đại khái chỉ mất có 4 ngày.”

“Cứ nghĩ tới Tây Lâm đảo là có thể thoải mái tránh được các điểm thu phí bảo hộ, nhiều lắm cũng chỉ là giết mấy đám hải tặc nhỏ hoặc là tiêu diệt 1 ít sơn tặc, thật chẳng ngờ giờ lại phải đánh giặc chẳng khác gì quân chính quy.” Ngã Mễ vuốt mũi lộ vẻ bức tức: “Vụ mua bán này lỗ nặng quá, Hồng Thạch I đại đế phen này lời to, bỏ vốn mua dê mà lại dất về được cả một con địa hành long.”

“Thật là xui xẻo, nếu biết sớm thì đã chẳng làm dong binh nữa cho xong. Thấp cổ bé họng, biết rõ là mắc mưu chịu thiệt rồi nhưng đã trót cầm tiền, để bảo toàn đạo đức nghề nghiệp thì cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.” Ngã Mễ bắt đầu đi nói.

“Người cho rằng bọn chúng sẽ tấn công chúng ta sao? Chúng ta hiện tại lực lượng thế nào? Còn nữa, có cần phải sơ tán cư dân trên đảo không?” Ngã Mễ gần đây quá bận rộn với việc kiếm tiền và chuyện chung thân đại sự của mình, đối với kết quả huấn luyện của Tiểu dong binh đoàn hiện nay thực sự không thể nắm được bằng Hoắc Ân Tư hay người trực tiếp phụ trách huấn luyện dong binh Ba Nhĩ Ba Tư vốn trường kỳ đóng tại Tây Lâm đảo.

Hoắc Ân Tư bắt đầu đi lặc đầu: “Không biết. Dựa theo lý mà nói, hẳn là không thể. Trước mắt nhánh quân đội đến từ hải ngoại này còn chưa lớn tới mức có thể khai chiến vài lần. Nhưng cũng không nhất thiết là như thế, nếu ta là quan chỉ huy của đối phương, nhất định trước hết sẽ toàn lực tiến công một quốc gia, loại phương diện tác chiến nhiều mặt này khẳng định là không có khả năng. Cho nên, cảm thấy hiện tại không thể theo lẽ thường mà phán đoán trí tuệ của quan chỉ huy đối phương được, nếu không sẽ là coi thường đối thủ. Có điều binh lực thực tế của đối phương chẳng khác nào núi băng trên biển rộng, đại bộ phận đều nằm dưới mặt biển.”

“Người cho rằng khả năng nào lớn hơn?” Ngã Mễ nheo mắt trầm giọng hỏi.

Nếu chỉ đơn thuần xét về các học thuyết quân sự mà nói, tài hoa của Hoắc Ân Tư tại Tiểu dong binh đoàn vượt xa kẻ xuất thân từ quân nhân thế gia như Trì Ngao Thiên hay Ba Nhĩ Ba Tư vốn sống nhiều năm trong kiếp quân lữ, đó là phát hiện đáng kinh ngạc nhất của Tiểu dong binh đoàn sau 1 năm chung sống. Có điều những kinh nghiệm phong phú đó rốt cuộc từ đâu mà có được thì Hoắc Ân Tư vẫn không đưa ra cho mọi người 1 giải thích hợp lý. Giải thích thông dụng nhất là bản thân mình đọc được trong sách, kiểu giải thích này khiến cho mọi người cũng có thể chấp nhận được, Ai nhân sống 200 năm, chỉ cần bỏ ra 1/10 thời gian để đọc sách thì đã khiến cho nhân loại không thể bắt kịp nổi rồi.

“Ừm, ta nghiêng về cái sau.” Hoắc Ân Tư lời còn chưa dứt, Ba Nhĩ Ba Tư đã đón tới: “Đúng thế, ta cũng đồng tình với cách nhìn này, Hải Cáp đế quốc có 5 vạn quân chính quy, 2.5 vạn Kiểm sĩ bộ đội; Dong Binh đế quốc quân nhân đang trong thời hạn nghĩa vụ quân sự là 6 vạn, Kiểm sĩ bộ đội 3.5 vạn, hơn nữa, dựa vào mị lực của Tư đại dong binh vương, chỉ cần vung tay kêu gọi 1 cái, có thể triệu về 3 vạn dong binh trên toàn bộ đại lục đến trợ chiến cũng không thành vấn đề. Cho dù là Ngã Mễ đế quốc vốn ở cùng 1 đại lục, cũng không dám cùng lúc đối đầu với cả 2 quốc gia đồng thời công kích. Vậy mà một đại lục khác lại vượt qua chặng đường biển dài tới mấy tháng, ngàn dặm bôn tập, khẳng định là đã có sự chuẩn bị trước khi đến. Cho nên không thể loại trừ khả năng đối thủ tấn công từ nhiều hướng, có lẽ bọn chúng sẽ không tấn công bản thổ của Ngã Mễ đế quốc, song nếu ta là quan chỉ huy của đối phương, trong tay dư bao nhiêu binh lực sẽ đem công kích Sư Tử hà, chiếm lĩnh đại lục công lộ, chẳng những có thể chặn đứt tuyến đường vận chuyển huyết mạch của Hải Cáp đế quốc, mà còn là thủ đoạn hay nhất để kiềm chế đối thủ.”

“Nói như vậy thì hiện tại chúng ta đã trở thành binh gia vùng giao tranh rồi sao?” Ngã Mễ lời nói pha lẫn vị chua xót, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trì Ngao Thiên, hẳn muốn trung cầu một chút ý kiến của Trì Ngao Thiên vốn về sớm trước hân vài ngày.

Trì Ngao Thiên chậm rãi gật gù đầu.

“Như vậy cư dân trên đảo phải an bài như thế nào?”

“Cũng đã sơ tán rồi, chúng ta lợi dụng số lượng tài chính không nhiều lắm của Tiểu dong binh đoàn, đưa bọn họ tới 1 trấn nhỏ cách nơi này 100 dặm, thông báo với họ rằng Yếu Ly long dự đoán, tương lai trong vòng 2 tháng sắp tới ở đây có thể sẽ phát sinh động đất, cho nên trước hết cần phải sơ tán.” Hoắc Ân Tư nói.

“Ồ... Nhìn không ra được, Hoắc Ân Tư lại là cao thủ thiên tài nói dối nha. Như vậy là tốt nhất, có thể khiến cho mọi người tự giác rời đi, mà không thương tổn bất cứ kẻ nào là hay nhất.” Ngã Mễ đem Hoắc Ân Tư ra chọc quê.

“Binh lực thì sao?”

“Vụ này thì khá lạ quan, so với nửa năm trước, nhân số của chúng ta đã có sự gia tăng rất lớn. Đại kiểm sĩ doanh tổng cộng 302 người, Trảo kích kiểm sĩ doanh 90 người, Ma kiểm sĩ doanh 60 người, Cuồng thú kiểm sĩ doanh 112 người, ngoài ra, trong một lần cơ duyên đặc thù, chúng ta đã chiêu mộ được đầy đủ 2 khúc Thảo nguyên tinh linh cung tiễn thủ từ các Thụ ốc tửu quán tại đế quốc và Hải Cáp đế quốc.” Lúc Hoắc Ân Tư nói đến đây thì khiến Ngã Mễ thực sự cảm thấy rung động.

Đầy đủ 2 khúc nghĩa là tính cả quan dẫn binh tổng cộng có 52 người, hơn nữa còn lập thành biên chế. Nếu chỉ tính riêng các loại bộ đội khác mà nói thì có lẽ chẳng đáng để kinh ngạc lắm, nhưng nếu là Thảo nguyên tinh linh cùng tiền thủ thì lại khác hẳn. Thảo nguyên tinh linh là 1 nhánh tinh linh, điểm giống với các tinh linh khác là có được năng lực nhìn trong đêm tối cực kỳ tốt. Do trường kỳ sinh hoạt tại thảo nguyên nên không được tiếp xúc với rừng rậm, có rất ít người có thể trở thành tinh linh Đại ma pháp sư am hiểu một hệ ma pháp. Ưu thế lớn nhất của chủng tộc này được hình thành trên thảo nguyên. So với Sâm lâm tinh linh, bọn họ có thân hình cao lớn, am hiểu phương thức dùng tên săn bắn giữa cuồng phong trên thảo nguyên, bởi vậy, cơ hồ mỗi 1 Thảo nguyên tinh linh đều là thần tiền thủ bẩm sinh, cũng là nhân tài mà quân đội các quốc gia ra sức mời chào.

“Ha ha, không cần phải ngạc nhiên.” Hoắc Ân Tư bật cười: “Nói là cơ duyên gặp được chứ, thực ra thì 1 bộ lạc tinh linh tại Hoa Ngữ bình nguyên nghe nói có đánh giặc cho nên tổ chức 1 số thanh niên chiến sĩ chuẩn bị tới Hải Cáp để quốc tham chiến —— Đương nhiên là để kiếm tiền, có điều, mộ binh phí mà Hải Cáp để quốc cấp cho bọn họ không thể so sánh với chúng ta được, cho nên trước lúc bọn họ tiến vào điểm chiêu binh thì bị chúng ta ngăn lại.”

“Ừm, không tệ, hiện tại chúng ta trừ kỵ binh ra, quả thực có thể mau chóng tổ chức thành quân đội chính quy. Đại Thanh Sơn làm đội trưởng của doanh mới này đi, ai bảo trong chúng ta ở đây chỉ mỗi người có cung tên. Ài, lại phải nuôi sống thêm 52 người rồi, thật hy vọng chiến tranh sẽ bắt đầu ngay lập tức, đem bọn họ mau mau ra chiến trường, giết, chém, sau đó sẽ có thể giảm bớt một ít chi tiêu hàng ngày.”

Nghe thấy có kẻ chính miệng nói ra những lời vô trách nhiệm như thế, Hoắc Ân Tư khản trương ngo ra cửa nhìn xung quanh, xem có ai khác nghe được hay không, còn Ba Nhĩ Ba Tư thì đã chuẩn bị với tay ra bịt lấy cái miệng hồ ngôn loạn ngữ của hắn.

“Ài —— các người lại hiểu lầm rồi, ý ta là nói đem bọn họ đi rèn luyện thân thể, sau đó là có thể mời ăn uống kiệm dụng rồi.” Ngã Mễ lật sổ sách bắt đầu chỉ vào sổ liệu phỉ dụng chi ra.

Đương nhiên, có thật sự là hiểu lầm như lời đoàn trưởng đại nhân nói hay không thì tin rằng tất cả mọi người đều rõ ràng.

“Về mặt chuẩn bị chiến thuật thì thế nào?” Lúc này Ngã Mễ cứ như thầy giáo đang tiến hành kiểm tra Hoắc Ân Tư.

Hoắc Ân Tư lại bắt tay chỉ chỉ về phía bản đồ: “Chúng ta đã rào cắm đinh nhọn ở dọc phía ven biển, để phòng ngừa địch nhân quấy nhiễu sau lưng, khắp 4 phía quanh đảo chúng ta cũng bố trí những đinh nhọn tương tự. Hiện tại sóng biển đã tẩy sạch dấu vết được hơn 10 ngày rồi, trừ phi là dẫm phải, nếu không tuyệt đối không thể phát hiện ra đinh nhọn nằm dưới biển.”

“Bé ngoan à, như vậy chẳng phải là chúng ta cũng không ra được à? Người không để lại đường lui sao?”

“Điểm này thì yên tâm, chúng ta đã để lại 2 đường nhỏ, toàn bộ đội viên đều đã biết, rất tiện cho việc điều phối. Còn có cả 1 đại lục, có mấy người trong số chúng ta biết, vạn nhất đánh không lại, vẫn còn có đường mà chạy trốn.” Hoắc Ân Tư trên mặt cũng tương tự lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 45: Địch Tập Địch Tập

Ở thế giới song song với chúng ta, có một loại nghề nghiệp gọi là người hát rong. Bọn họ quanh năm sống kiếp lữ hành tại các đại lục, dùng tiếng ca để mang đến niềm vui cho khách tại các quán rượu, đồng thời kiếm chút tiền lẻ để trang trải cuộc sống.

Không lâu sau “Chúng thần đại chiến I”, bất kể là người biểu diễn hay thính giả đều ngạc nhiên phát hiện ra rằng, hàng ngày các ca khúc được biểu diễn tại các quán rượu đều y hệt nhau —— Chùm ca khúc hệ liệt “Dong binh thiên hạ”.

Là ai, từ bỏ vương vị để như trở bàn tay;

Là ai, sửa 2 bậc địa vị chủng tộc của Nhân loại;

Là ai, lệ nóng vô hạn rải đầy tinh linh cổ thổ;

Là ai, đại được sự tin nhiệm suốt đời của Thần thánh cự long;

Là ai, lạnh lẽ không nói nhưng thực lực siêu nhân;

Là ai, lập nên đại danh từ tình bằng hữu;

Là ai, thủ đoạn thì sấm sét song tâm địa lại như Bò Tát;

Là ai, trở thành ác mộng của Thần Long Nhân tam giới;

Là ai, đem theo khí tức tử vong tiến vào chiến trường;

Sau khi nhóm ca sỹ hát tiểu đoạn này xong, thường thường sẽ hơi dừng lại một chút, toàn bộ người trong quán rượu sẽ dùng các dạng thanh âm cùng bọn họ hợp xướng:

Là, Tiểu dong binh của nhân loại

Là, Nhân Long Thần của chúng ta

...

Chùm ca khúc Dong binh được hợp thành từ rất nhiều ca khúc, như “Sinh mệnh lục châu” lấy Tinh linh đại ma pháp sư Lai Tư Lâm Khắc làm chủ đạo, “Công kích công kích” dựa trên việc miêu tả Cuồng nộ Ái nhân vương là chính, “Thư sinh khí phách” thì lại miêu tả Ma soái Dịch Hải Lan là chủ yếu...

Đương nhiên, được biểu diễn nhiều nhất chính là các ca khúc về tổ 3 người Nhân Long Thần, trong truyền thuyết, Dong binh vương Ngã Mễ, Thần thánh long kỵ Đại Thanh Sơn, Từ thần Trì Ngạo Thiên đã có địa vị vượt xa cả thiên thần.

“Chiến sĩ của chúng ta đa số đều chưa từng tham gia chiến tranh, nghe tin kiểu thế này, nói không chừng sẽ vô cùng lo lắng.” Đại Thanh Sơn nhớ lại áp lực tâm lý lúc mình lần đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ, lo lắng hỏi.

Bất kể là quân đội hay là dong binh, đối với 1 tân chiến sĩ ấn tượng lần đầu tiên là cực kỳ quan trọng. Nếu địch nhân quá mạnh, hoặc là cho dù có thắng thì cũng rơi vào tình trạng thắng thảm, những tướng lĩnh vĩ đại thậm chí không tiếc từ bỏ 1 lần thời cơ chiến dịch, dùng thời gian để đổi lấy một số thắng lợi dễ dàng hơn trong những lần tiếp theo.

Đối với Tiểu dong binh đoàn vừa mới thành lập, đại đa số chiến sĩ của dong binh đoàn căn bản chưa từng trải qua tẩy lễ chiến tranh. Hiện tại đặt ra trước mắt mọi người không chỉ có vấn đề làm thế nào để giành được chiến thắng trong trận ra quân, mà quan trọng hơn là, làm thế nào để các chiến sĩ trong dong binh đoàn có thể đem sĩ khí thịnh nhất ra xung trận.

Bất kể là Ngã Mễ hay Trì Ngạo Thiên trên mặt đều thoáng qua một tia lo lắng. Ngã Mễ ngón trỏ tay trái nhẹ nhàng day huyết thái dương: “Ta nghĩ, liệu có cách gì có thể khích lệ bọn họ đây? Tiền? Vật chất? Hay là thứ khác? Thật sự không dùng thủ đoạn lừa gạt thì không được à?”

Ngã Mễ khóe mắt đột nhiên phát hiện ra nụ cười狡 hoạt quỷ bí trên môi Hoắc Ân Tư: “Hoắc tiểu tử, ngươi có biện pháp gì hay à? Không phải cũng vẫn là lừa gạt chiến sĩ của chúng ta đấy chứ?”

“Ừm,” Hoắc Ân Tư thần tình xấu xa cười —— thoát nhìn cũng rất giống Ngã Mễ: “Ta căn bản không nói cho mọi người biết là có chiến tranh lớn, lại càng không nói là có địch nhân từ đại lục khác tới, chỉ nói là chúng ta đi trinh sát phát hiện ra 1 đám hải tặc nhỏ đang lẩn trốn ở vùng phụ cận, bọn chúng khẳng định không biết rằng chúng ta đang đồn trú dong binh đoàn ở trong này, cho nên chúng ta đang dụ bọn chúng tới tấn công chúng ta. Hiện tại tất cả đã được chuẩn bị đầy đủ rồi, sẽ chờ địch nhân mắc câu, mọi người tới lúc đó nhất định phải đề cao tinh thần hăng hái giết chết địch nhân. Mà đám Cuồng thúu kiếm sĩ phụ trách điều tra lần này, ha ha, ta đều không để cho bọn họ tiến vào cửa mà đã phái 1 phân bộ đi phục vụ ở cách xa 500 dặm rồi. Bất quá lúc vừa mới trở về, kẻ nào kẻ nấy đều mặt mày méo xệch, đều nói cục diện trên chiến trường rất thảm thiết, nghe tin bọn họ được giao nhiệm vụ mới, cả đám đều chuẩn rất nhanh.”

“Rầm ——” Trong phòng mọi người đều rất hiểu tâm lý của tân binh lần đầu tiên trông thấy máu, tất cả mọi người đều bật cười.

“Hay!” Ngã Mễ vỗ tay xuống bàn một cái, “Cứ quyết như vậy đi, toàn diện chống trả, giờ triệu tập toàn thể dong binh đại hội, chúng ta phải Hiểu thì dùng lý, động thì dùng tình, dụ thì dùng lợi!”

Ba Nhĩ Ba Tư lập tức rời khỏi phòng Ngã Mễ, bố trí dong binh ở cửa thông báo toàn thể tập hợp.

Từ đài canh gác cao phía trên quảng trường của Tiểu dong binh đoàn vang lên một hồi kèn dài, tiếng từ chiếc kèn xương sư tử biến vang lên thâu tận trời xanh.

Lúc này, ngũ đại binh chủng của Tiểu dong binh đoàn đều đang huấn luyện dưới sự dẫn dắt của chánh phó đội trưởng, ở xa nhất chính là Cuồng thúu đại đội dựa theo sự an bài của Hoắc Ân Tư đang hoạt động tại phạm vi 10 dặm ngoài biển, còn đội ngũ ở gần nhất là 1 tiểu đội Trở kích kiếm sĩ, đang ẩn nấp trong khu vực rừng phía bên ngoài Tiểu dong binh đoàn tiến hành huấn luyện.

Nghe thấy tiếng kèn, toàn bộ đội ngũ đều dùng tốc độ nhanh nhất chạy về dong binh tổng bộ, từng đợt tiếng bước chân cùng với tiếng đập cánh của ác điều đồng thời vang lên.

Các khúc trường không ngừng luân phiên nhau tiến vào báo cáo tình hình các doanh, 20 phút sau, toàn bộ dong binh đã tập hợp đông đủ. Ngã Mễ sai dong binh ở ngoài cửa ôm chiến lợi phẩm của lần thám hiểm này ra, rồi cùng với mọi người cùng nhau tiến lên đài cao của tổng bộ dong binh đoàn.

Thấy đoàn trưởng đã trở lại, ở sân các dong binh phát ra một tràng xôn xao. Ngã Mễ gần đây không thường có mặt tại doanh trại, mọi người đều tương đối hưng phấn —— Nhất là có 1 vị bá tước đáng yêu ở trường hợp công khai đã từng nhiều lần khen ngợi Ngã Mễ từ nhiều góc độ khác nhau. Hiện tại bản thân Ngã Mễ đã không còn là điểm nóng nữa, đại đa số người đều chưa từng được gặp đoàn trưởng phụ nhân —— Oánh tiểu thư được gọi là tâm điểm chú ý, không chỉ có đám nam hài tử chú ý, mà ngay cả đám nữ hài tử chiếm 20% tổng số dong binh tại dong binh đoàn cũng đều muốn biết giai nhân như thế nào có thể thành công thu phục được trái tim Ngã Mễ.

Gió biển chính diện thổi tới, trên đài mái tóc dài của mọi người cũng lay động trong gió, quần áo bay phấp phới.

Sớm đã trải qua vô số trường hợp, Ngã Mễ lúc này đã không còn là tay mơ giọng run run khi đứng trước mặt mọi người nữa. Sau khi được chứng kiến vài lần Hồng Thạch đại đế đứng ra diễn giảng, Ngã Mễ học tập vô cùng nhanh, hân ho một tiếng để thông hòng, đoạn tiện tay phóng ra một cái tiêu ma pháp khuếch đại âm thanh.

“Các anh em dong binh! Hôm nay, ta triệu tập mọi người tới, là để nói cho mọi người biết rằng, hiện vào ngày mai hoặc là ngày mốt hoặc là trong tương lai vài ngày sắp tới, chúng ta mỗi người đều phải đối diện với 1 lần khiêu chiến —— Có 1 đám hải tặc nhỏ đang ở cách chúng ta càng ngày càng gần, đám tiêu hải tặc này căn bản không biết chúng ta đã đồn trú 1 dong binh đoàn cường đại tại Tây Lâm đảo, lại càng không biết chúng ta là 1 trong 5 dong binh đoàn cấp A ít ỏi trên đại lục. Bọn chúng cứ nghĩ rằng tới nơi này sẽ bắt được 1 khối thịt béo. Ta tuyên bố, từ giờ trở đi, tất cả mọi hoạt động, kể cả khắp 4 phía, nếu không có lý do thì không được tự tiện lên không trung. Chúng ta phải dự định nhân rơi vào bẫy của chúng ta! Đây là chiến dịch quy mô lớn lần đầu tiên của Tiểu dong binh đoàn chúng ta, để nhất chiến thành danh, mọi người xem!”

Ngã Mễ từ trong tay dong binh bên cạnh lôi ra 2 thanh trường kiếm do Sáng Thế Thần tự tay chế tạo ra: “Lan Thạch (màu lam)”, “Chanh Đô (đỏ)”, ý bảo Đại Thanh Sơn phối hợp một chút. Đại Thanh Sơn tiện tay từ bên người dong binh đứng cạnh rút ra song thủ đại kiếm, dùng sức bỏ về phía Lan Thạch, Chanh Đô. Song thủ đại kiếm chỉ trong nháy mắt đã từ 1 đoạn biến thành 3, rơi ở dưới đất.

“Đây là chiến lợi phẩm trong lần thám hiểm này của chúng ta, là thần kiếm do Sáng Thế Thần tự tay chế tạo ra. Ta tuyên bố: trong lần chiến tranh quy mô lớn này, người lập công đứng thứ nhất, thứ 2 sẽ có quyền giữ 2 thanh kiếm này, cho đến lần tới xuất hiện những cái tên lập công đứng thứ 1, thứ 2 ở cuộc chiến tiếp theo.”

Ánh mắt các dong binh sáng rực lên như tuyết. Vũ khí của Tiểu dong binh đều cực kỳ tốt, mà 2 thanh trường kiếm của Sáng Thế Thần trong truyền thuyết lại có thể dễ dàng hủy diệt song thủ đại kiếm, độ sắc bén có thể tưởng tượng ra được. Vũ khí như vậy thường là vô giá, xem ra lần này đoàn trưởng đã hạ vốn gốc rồi, dưới đài xôn xao hết cả lên.

“Các dong binh, hãy tin ta, trong vài năm sắp tới, Tiểu dong binh dưới sự cố gắng của đám người Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên, Hoắc Ân Tư, Ba Nhĩ Ba Tư, chúng ta sẽ sáng tạo ra cái gì? Nói để mọi người biết, chúng ta sẽ sáng tạo ra kỳ tích trong dong binh giới, chúng ta sẽ trở thành nhân vật chính được những người hát rong truyền xướng. Đúng, hiện tại ta còn muốn nói với mọi người rằng, ta tin tưởng, Tiểu dong binh đoàn trong tương lai nhất định sẽ lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lịch sử nhân loại. Ngươi, ta, chúng ta đều sẽ trở thành anh hùng trong truyền thuyết!”

Dưới đài các dong binh trẻ tuổi dĩ nhiên là nhiệt huyết sôi trào, hoan hô rầm rĩ.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 1: Quyền Nhập Chiến Cục

Giữa mùa hạ Ma pháp lịch năm thứ 4, kể cả đạo diễn hay bị đạo diễn tham dự trận chiến mở màn của Chúng thần đại chiến —— trong 3 phe 7 nước chiến đấu bảo vệ Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, cơ hồ mỗi một nhà quân sự chỉ huy cao cấp đều thấy được tầm quan trọng của Tây Lâm đảo nằm ở yết hầu của Sư Tử hà. Cơ hồ mỗi người đều biết, đảo này từ trước đó cho tới mùa hạ chưa từng một lần bị coi là điểm công kích chiến lược, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là —— Hòn đảo này thuộc lãnh thổ của Ngã Mễ đế quốc vốn được biết đến là quốc gia có thực lực cường đại nhất trên toàn thế giới lúc bấy giờ.

Đương nhiên, cục diện yên ổn này cũng chỉ vén vện duy trì được đến cuối tháng 2 Ma Pháp lịch năm thứ 4.

“Tây Lâm đảo thành danh chiến” vào lúc 11:00 đêm ngày 22 tháng 2 Ma Pháp lịch năm 4 chính thức rũ bỏ tấm mạng che.

Hậu thế đại bộ phận sử học gia nghiên cứu về Dong binh vương đều có cùng chung quan điểm: tại thời điểm khởi đầu tràng chiến dịch này, nếu bên cạnh Ngã Mễ không có Oánh thì có lẽ đã rơi vào một hồi huyết chiến rồi.

Ở thế giới đã biết, thị lực của các chủng tộc có phạm vi chênh lệch rất lớn. Nhân loại trong toàn bộ bảng xếp hạng có vị trí thấp nhất, đặc biệt là tầm nhìn vào ban đêm.

Sâm lâm tinh linh bởi vì trường kỳ sinh hoạt trong rừng rậm, cho dù là ban ngày thì tầm mắt cũng vô cùng tối tăm, còn ban đêm bước ra thì lại tối đen một mảnh. Nhân họa đặc phức, trong tất cả các chủng tộc, Sâm lâm tinh linh có khả năng nhìn trong đêm tối tốt nhất.

Thú nhân tộc, nhất là những thú nhân chuyên hoạt động về đêm như lang nhân, hùng nhân, trên phương diện tầm nhìn trong đêm tối thì trừ Sâm lâm tinh linh ra, các chủng tộc khác khó có thể bì kịp.

Chu nho tộc tương tự cũng có cuộc sống trong bóng đêm, song bọn họ rất ít khi cần phải nhìn xa, bởi vậy thị lực trong đêm tối kém hơn một chút so với Sâm lâm tinh linh và Thú nhân tộc.

Tầm nhìn trong đêm tối của Ái nhân tộc đứng hàng thứ 4, thường thường có thể trông thấy động vật ở phạm vi ngoài 500 mét.

Thảo nguyên tinh linh sinh hoạt trên thảo nguyên mệnh mệnh vô bờ, tầm nhìn ban ngày cực kỳ rộng, đứng đầu trong các chủng tộc, tuy nhiên vào ban đêm, so với những người họ hàng của mình là Sâm lâm tinh linh thì còn kém xa.

Kém cỏi nhất chính là Nhân loại. Ban đêm đại bộ phận nhân loại chỉ có thể nhìn được trong phạm vi 100 mét. Cũng chỉ có Nhân loại mới thấy mắc phải những dạng bệnh như quáng gà, trở thành những con mồi đáng thương của tự nhiên trong đêm tối.

Ngà Mễ nghe thấy Oánh khe khẽ gọi, trong lòng cả kinh, ngón tay nhịn không được hơi run rẩy. Là một ma pháp sư, hẳn đương nhiên biết phạm vi thị lực của tinh linh. Đối với lời Oánh nói chẳng còn gì phải nghi ngờ nữa, liền khe khẽ gọi sang phía phụ trách trạm canh gác ở bên đồi, để cho hắn thông báo mọi người chuẩn bị tham gia chiến đấu.

Người bình thường không biết tình hình thực tế thường thường là hạnh phúc, lính gác nghe thấy đội trưởng bảo địch nhân đến, lại nhớ tới lời hứa lúc ban ngày của đội trưởng, hưng phấn đến độ thiếu chút nữa định 1 thân 1 mình đi ra ngoài giết chết hết đám tiêu hải tặc kia, tiện thể đoạt luôn 2 thanh Sáng Thể Thần binh kia.

Trong dong binh, có đầy đủ biện pháp quản lý. Cuộc sống nguy hiểm hàng ngày thường xuyên phải đối diện với sinh tử khiến cho đại đa số dong binh đoàn đều ngày ngủ đêm thức. Lính gác nhanh chóng lắc chuông báo được treo ở từng phòng của các dong binh, dùng hồi chuông báo động ở cấp độ cao nhất để thức tỉnh mọi người.

Lúc này Ngà Mễ để phòng ngừa địch nhân thấy trên đảo có người, đã ôm Oánh nhảy xuống đất. Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên, Hoắc Ân Tư vẫn còn chưa ngủ đã cầm sẵn vũ khí đứng bên dưới phòng.

Toàn bộ phía trong doanh trại của Tiểu dong binh đoàn thừa thốt vang lên tiếng mặc y phục của các dong binh, nhẹ nhàng đẩy cửa sau đó lại che giấu tiếng cửa mở. Mỗi một phòng đều căn cứ theo nhóm 5 để chia ra. 5 dong binh dưới sự dẫn dắt của ngũ trưởng, mò mẫm chạy bộ tới vị trí chỉ định tại thảo trường. Khúc trường sau khi tập hợp đội ngũ của mình khe khẽ ra hiệu cho ngũ trưởng báo danh tính ra, say đó chạy bộ đến chỗ tiểu đội trưởng phía trước để báo cáo tình hình tập hợp đội ngũ. Tiểu đội trưởng cũng đã nắm được vị trí của đoàn trưởng cùng doanh đội trưởng của các binh chủng, chạy bộ lại báo cáo tình hình đội của mình.

Đối với Tiểu dong binh đoàn mà nói, kiểu ban đêm đột nhiên tập hợp là huấn luyện cực kỳ bình thường. Chất lượng, tốc độ của ngày hôm nay so với mọi khi cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Ngà Mễ khe khẽ ra lệnh cho các bộ đội tiến vào trận địa đã diễn luyện rất nhiều lần từ trước.

Điểm chênh lệch lớn nhất so với bộ đội chính quy chính là, tổ chức loại nhỏ như dong binh trong chiến đấu rất ít chú ý đến việc xung phong mặt đối mặt. Dù sao thì địch nhân phổ biến nhất của bọn họ cũng chẳng phải là quân đội địch quốc quang minh chính đại mà đến, mà đa phần là các quân thể đạo tặc dựa vào địa thế hiểm yếu để tấn công.

Phía tây của Tiểu dong binh đoàn là bãi biển do phù sa quanh năm chịu những đợt sóng từ ngoài biển bồi đắp thành. Trên bờ biển, cát có phần cao hơn độ cao trung bình của hải đảo so với mặt nước biển một chút, phía trên có một số bụi cây rậm rạp sinh trưởng. Đội đầu tiên tiến vào trận địa chính là Trờ kích kiếm sĩ. Bọn họ dưới sự dẫn dắt của phó đội trưởng Duy Tây nhanh chóng nấp vào vùng đất thấp có mặt dốc hướng ra biển. Ở đây đã được đào sẵn một dãy hào sâu bằng nửa thân người, các Trờ kích kiếm sĩ sau khi nhảy xuống hào rất nhanh chóng đem những vật nguy trang phủ kín phía trên đầu mình. Vốn dĩ dẫn đội phải là Trì Ngao Thiên, song vì Ngà Mễ cho rằng hắn sát khí quá nặng, thật sự không hợp với chuyện công kích bí mật, bởi vậy đã giữ chân hắn lại ở phía sau.

Tiếp theo tiến vào trận địa chính là Cung tiễn thủ doanh. Dưới sự dẫn dắt của 2 du kích, cũng khom lưng đi tới phía trên sườn dốc, lúc đi ngang qua người Ngà Mễ, Cách Nhĩ Tô cùng với Cách Lan Vũ Ti đều phát hiện ra họ hàng gần của mình đứng bên cạnh Ngà Mễ. Bọn họ dùng những ánh mắt khác nhau nhìn liếc qua Oánh một cái, bỗng nhiên hiểu được nguyên nhân vì sao đội trưởng có thể phát hiện ra địch nhân.

Ma kiếm sĩ doanh binh lính số lượng có vẻ như là ít nhất. Lúc Ngà Mễ thấy bọn họ đi vào, khe khẽ giơ tay lên hướng về phía bọn họ vẫy vẫy, ý bảo bọn họ mau chóng đi theo phó đội trưởng tiến vào trận địa.

Cuối cùng là Đại kiếm sĩ doanh. Đám to con này vì cố gắng hết sức không để cho địch nhân phát hiện ra, nên đều uốn cong thắt lưng, lấy tay lẫn tảng đá đàng trước mặt, lặng lẽ nấp vào lùm cây.

Đáng thương nhất chính là Cuồng thú kiếm sĩ doanh. Cuồng thú ban đêm căn bản không thể trông thấy thứ gì, nên bọn họ đương nhiên mất đi cơ hội ra chiến trường. Nhớ lại lúc ban ngày trông thấy Hồng Lam song kiếm, bọn họ cũng chỉ biết âm thầm cầu nguyện hy vọng các kiếm sĩ doanh khác không đoạt đi hết tất cả công lao.

Vừa nhìn các chiến sĩ tiến vào trận địa, Ngà Mễ vừa nhìn vàng trắng bạc trên bầu trời. Là trăng khuyết rồi, quan chỉ huy của địch nhân thật lợi hại. Trong chiến đấu đồ bộ sâu vào bãi biển, sợ nhất chính là lúc vượt qua mực nước biển ở ngang thắt lưng, toàn bộ quá trình này đối với phe chống trả là thời điểm công kích tốt nhất. Lúc này, chính là đợt thủy triều cuối cùng, nếu như có thể không bị địch nhân phát hiện ra, thuyền buồm lớn có thể nương theo thủy triều trực tiếp xông lên bãi biển.

Ngà Mễ kéo tay Oánh, cùng với Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên, Hoắc Ân Tư lặng lẽ tiến vào lùm cây trên bãi biển. Oánh yên lặng tính toán số lượng thuyền, khe khẽ nói: “Tổng cộng có 20 thuyền lớn, trên thuyền đều đứng đầy binh lính, nhìn không rõ lắm trên thuyền rốt cuộc có bao nhiêu binh lính. Hiện tại cách chúng ta khoảng chừng 1000 thước.”

Hai mươi chiến thuyền? Căn cứ theo năng lực vận chuyển của quyền quân dụng của đội phòng vệ bờ biển, khả năng chịu tải của mỗi chiến thuyền đại

khái có thể chở được 30 binh lính. Giả sử thuyền địch lớn hơn thuyền của đội phòng vệ bờ biển để quốc từ 1 đến 2 lần, vậy thì địch nhân lần này đến khoảng 600 – 1800 người. Mấy cán bộ chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn bắt đầu trao đổi suy nghĩ với nhau, nếu là 600 người, như vậy nhất định là một trận thắng lợi thoải mái. Còn nếu là 1800 người, thì có thể rơi vào cảnh chiến đấu giằng co.

“Thuyền tôi còn cách 700 thước.” Oánh lại báo cáo về cự ly.

“Còn 600 mét.”

“Địch nhân thả thuyền nhỏ xuống.” Hoắc Ân Tư hí mắt nói, khoảng cách từ thuyền địch tới bờ biển đã tiến nhập vào phạm vi thị lực của hắn.

“Ừm, mỗi chiến thuyền nhỏ đại khái có chừng 10 người, nhóm thuyền nhỏ đầu tiên được thả xuống chừng... 30 thuyền.” Khoảng cách này đối với Sâm lâm tinh linh mà nói, đã chẳng khác nào nhìn mọi thứ vào ban ngày. “Bọn chúng bộ dạng cực kỳ xấu nhè...” Oánh hơi nhăn mặt “Thân hình người, nhưng đầu thì to tướng, hình như là đầu chó, không, có vẻ giống đầu sói hơn, bọn chúng 1 tay cầm thuẫn nhỏ, 1 tay nắm đao mâu, ngoài miệng thò ra răng nanh, sao lại có loại quái vật này nhỉ?”

Ngã Mễ hơi kéo Oánh lại một chút, miệng khe khẽ thờ dài, ý bảo nài hạ giọng xuống. Xem ra, quả nhiên là người từ đại lục khác tới công kích Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục.

Quan chỉ huy của địch lại tăng thêm phân lượng trong lòng Ngã Mễ. Xem ra quan chỉ huy này tương đối là cẩn thận, đối với bờ biển không quá quen thuộc, nhất định là lo lắng dưới đáy biển có lẽ có đá ngầm, sợ thuyền lớn va phải đá ngầm, bởi vậy nên mới hy vọng thông qua thuyền nhỏ dò bộ.

Lang nhân... Đối với loại địch nhân lạ này, bất luận kẻ nào cũng chẳng thể đoán được trong lòng. Ngã Mễ cẩn thận nhớ lại những tư liệu vụn vặt trong hàng đồng sách ở Đồ thư quán cung đình mà trước đây mình cùng với lão sư từng cùng tra cứu. Tại đại lục xa xôi kia, có rất nhiều chủng tộc thú nhân: hùng nhân, nhân mã, xà nhân vân vân, lang nhân là nhiều nhất trong số đó, cơ hồ trải rộng khắp mọi khu vực tại đại lục nọ, sống theo kiểu bộ lạc quần cư. Nghe nói trong toàn bộ các chủng tộc ở đại lục, chủng tộc này là thông minh nhất — đương nhiên là không kể đến nhân loại phân bố lẻ tẻ tại đại lục. Bọn chúng thậm chí thông qua việc giao lưu cùng với nhân loại, dựa theo hệ thống văn tự của nhân loại còn thành lập riêng ra cho mình một hệ thống chữ viết riêng. Binh lính lang nhân xét về năng lực của từng binh sĩ cơ hồ là yếu nhất trên đại lục nọ, song nếu tấn công tập thể, nhất là dạng liên tục công kích thì lại là cực mạnh, hơn nữa tính báo thù là cực cao. Mặc dù trong cách bộ lạc lắm lúc khó tránh khỏi có kẻ thù truyền kiếp, song một khi bị ngoại tộc công kích, có thể lập tức từ bỏ kẻ thù truyền kiếp, cùng nhau dòn ngoại tộc vào tử địa.

Ngã Mễ thầm cảm thấy may mắn vì còn có một mảng biển rộng làm dải phân cách. Đám binh lính này về độ linh mãnh cùng tốc độ hành động xem ra binh lính đế quốc không thể sánh nổi, thậm chí so với kiếm sĩ bộ đội của Tiểu dong binh đoàn còn linh mãnh hơn. Nếu là giao phong tại lục địa, dựa theo trình độ lợi hại của quan chỉ huy địch kia, loại bộ đội cao tốc này nếu có thể lợi dụng hợp lý, một nhánh bộ đội có thể sử dụng để đương đầu với nhiều nhánh bộ đội chẳng có gì phải bàn cãi. Càng mừng hơn là, gió biển luôn thổi từ ngoài vào đại lục, như vậy, tất cả âm thanh cũng như hương vị sẽ không bị đám binh lính lang nhân linh mãnh phát hiện ra.

Rất nhanh, từ trận địa cung tiễn thủ đã truyền đến những tiếng thở có phần bất an. Hiển nhiên, các Thảo nguyên tinh linh ở cùng thời điểm đó đã phát hiện ra địch nhân. Lúc này, khoảng cách từ chỗ địch nhân tới bờ biển đại khái còn khoảng 400 mét.

Cách Nhĩ Tô ngoái đầu lại, nhìn về phía sau chỗ nhóm đoàn trưởng ở cách đó không xa. Ngã Mễ, Hoắc Ân Tư đồng thời ra dấu: “Chờ địch nhân tiến vào phạm vi công kích hiệu quả, tự động quyết định cho công kích.”

“Chuẩn bị công kích.” Động tác rõ ràng tương tự từ tay Cách Nhĩ Tô phát ra, từng đợt từng đợt truyền tới mỗi một cung tiễn thủ.

Phạm vi công kích từ cung tiễn của Thảo nguyên tinh linh đại khái chừng 250 mét, khoảng cách này vượt xa phạm vi công kích 150 mét của cung tiễn thủ nhân loại. Nhìn tốc độ tiến lên của thuyền địch, toàn bộ cung tiễn thủ đều từ túi tên dưới đất rút ra từ 10 đến 20 mũi tên, đặt rải ra trước mặt mình, mũi tên hướng về phía trước, cánh tên tập trung đặt ở một vị trí.

400 mét...

350 mét...

300 mét...

Cách Nhĩ Tô năm nay đã 470 tuổi. 200 năm trước, lúc hắn còn là một cung tiễn thủ mới vào nghề tuổi còn trẻ, nhiều lần dùng thân phận dong binh hoặc là binh lính của 1 đế quốc tham gia hơn 10 trường chiến dịch lớn nhỏ, dần dần được người trong tộc tín nhiệm bầu làm đội trưởng. Có điều kể cả lão binh thân kinh bách chiến như Cách Nhĩ Tô, lúc trông thấy dạng bộ đội chưa từng thấy bao giờ kia, cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, mồ hôi trong lòng bàn tay túa ra, dưới từng đợt gió đêm thổi, cũng thấy lạnh đến run người, chứ nói gì đến các Thảo nguyên tinh linh khác ngoài hắn ra, đa số đều chưa từng trải qua chiến tranh. Bọn họ theo bản năng tay vuốt vuốt đuôi tên phía dưới.

250 mét... Đây là khoảng cách chính xác mà đại đa số Thảo nguyên tinh linh có thể công kích. Cách Nhĩ Tô hít sâu một hơi, mạnh mẽ hô 1 tiếng: “Lên —”, rồi đứng phắt dậy. Mặt khác toàn bộ các tinh linh tiễn thủ 1 tay giương cung 1 tay nắm lấy đuôi tên tất cả đều dựng lên, dài tới 1.4 mét. Tên trong nháy mắt đã được đặt vào vị trí, theo tiếng hô “Bắn!” của Cách Nhĩ Tô, 102 mũi tên thẳng tắp bắn về phía những con thuyền đang tiến đến trên mặt biển.

Từ âm tiết đầu tiên mà Cách Nhĩ Tô phát ra cho đến khi mưa tên được bắn đi, cơ hồ là chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt. Trên mặt biển địch nhân hiển nhiên cũng thấy trên bờ đột nhiên phát sinh biến hóa, song Tinh linh cung tiễn thủ bắn tên ra căng bản không cho lang nhân bất kỳ một cơ hội phản ứng nào. Mấy chục binh lính trong lúc còn đang kinh ngạc đã bị những mũi tên dài từ trên không trung bay đến xuyên thủng thân thể. Dưới lực bắn của những mũi tên lớn xuyên qua người, thi thể lang nhân bị kéo ngã xuống mặt biển.

Binh lính chiến cung nhân loại, lúc tiến hành bắn tên ở phạm vi 150 mét, đa số là căn cứ theo cung lực của mình nhắm theo các hướng khác nhau trên trời tản ra, lợi dụng trọng lực từ trên không rơi xuống của mũi tên để đa thương địch nhân. Điểm này căn bản là khác biệt so với Thảo nguyên tinh linh, hàng năm dựa vào săn bắn mà sinh sống. Các Thảo nguyên tinh linh thường là nhắm thẳng tấp bắn con mồi 1 kích trí mạng —— Cho dù là ở cự ly siêu xa 250 mét.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 2: Thảo Mãng Anh Hùng

Tại thế giới mà chúng ta biết, Chúng thần đại chiến qua lời kể của những người hát rong vĩnh viễn là một tấm bia đá bất hủ.

Trong trường đại chiến này, không chỉ trong một thời gian ngắn xuất hiện cả Dong binh vương, Thần thánh long kỵ, Hắc diện long vương, Cuồng nộ ái nhân vương, Trung dũng vương, mà còn có cả một loạt nhân vật phong vân bất thế. Quan trọng hơn là, đằng sau ánh dương quang huy hoàng chói mắt ấy, bọn họ mỗi người đều toát ra thứ ánh sáng ngọc mệnh mang tựa thủy triều. Những người trẻ tuổi trưởng thành dần trong chiến tranh ấy, mặc dù không thể kinh thiên động địa được như nhóm Dong binh vương, song biểu hiện của bọn họ trên chiến trường, hoặc dũng mãnh vô song, hoặc trung trinh tiết liệt, hoặc túc trí đa mưu... khiến cho 10 năm lịch sử ấy ở mỗi giây mỗi phút đều phấn khích vô cùng.

Sử học gia nổi tiếng đời sau Lôi Đức Dịch Nặc từng viết: “Chúng ta luôn cảm thán rằng so với Chúng thần đại chiến, ở thời đại này của chúng ta thật sự là chẳng có thiên tài quân sự nào xuất hiện. Có lẽ trong Chúng thần đại chiến, truyền lại đời sau trong các chủng tộc do Sáng Thế Thần tạo ra, tất cả thiên tài quân sự đã xuất hiện hầu như không còn rồi!”

Trong lúc các dong binh nhân loại còn chưa kịp trông thấy bộ dạng của địch nhân thì binh lính lang nhân sau loạt mưa tên đầu tiên đã vĩnh viễn mất đi mấy chục huynh đệ.

Hoắc Ân Tư nhìn hết thấy trước mắt, khẽ thì thầm: “Bọn chúng không kịp chuẩn bị, toàn bộ đều phát ngốc rồi.”

Sau khi bắn ra loạt tên đầu tiên, các Thảo nguyên tinh linh đã xua đi nỗi sợ hãi cùng với khăn trương, xoay người từ dưới đất rút lên mũi tên thứ 2, đợt mưa tên thứ 2 sau vài giây ngắn ngủi lại bao trùm lang nhân. Toàn bộ lang nhân đều giơ tiểu thuẫn trong tay lên, cố gắng bảo vệ những chỗ yếu của mình, có lẽ cách này để đối phó với cung tiễn thủ bình thường thì còn được, chứ đối với Thảo nguyên tinh linh thì... Lại có thêm mấy chục binh lính lang nhân trong loạt mưa tên đã không còn được trông thấy ánh mặt trời ngày hôm sau nữa, tiếng rơi xuống nước lại vang lên.

Trên thuyền nhỏ binh lính lang nhân thị lực vượt trội hơn hẳn so với Thảo nguyên tinh linh, lúc này có thể thấy rõ ràng các Thảo nguyên tinh linh đang đứng ở trên bờ biển, thậm chí còn trông thấy rõ sự khác biệt giữa mỗi người, nỗi khiếp sợ trong nháy mắt đã quét qua toàn bộ đội ngũ —— Dưới sự tấn công của loại Thần tiễn thủ này, trước mắt thì vẫn còn hơn 200 mét thủy triều, chẳng còn gì phải nghi ngờ là cũng đủ để toàn thể bọn chúng phải chết tới lần thứ 2 rồi.

Bọn lang nhân lập tức rối loạn cả lên, hoảng sợ dán chặt thân mình vào mép thuyền, lấy tiểu thuẫn che đầu, chỉ có thể cầu nguyện ngón tay của Tử thần không chỉ trúng đầu mình.

Đột nhiên 1 tiếng rống to từ trên thuyền lớn phía sau vang lên, toàn bộ lang nhân hiện đang có mặt đều có thể nghe thấy, bọn chúng trước khi đợt mưa tên thứ 3 kịp ập đến, toàn bộ đã chấp hành mệnh lệnh vừa rồi —— Cùng nhau lật thuyền úp xuống mặt biển, lợi dụng thuyền nhỏ làm nơi ẩn nấp, đem toàn bộ thân mình náu vào mặt sau của thân tàu.

Hoắc Ân Tư lập tức thuật lại tình hình cho Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên biết. Trong ánh mắt 4 người đều toát lên vẻ kinh ngạc trước sự nhạy bén quyết đoán của chỉ huy địch —— Quan chỉ huy này thực sự là quá nhanh nhạy, xem ra 1 trận cũng khó mà đối phó nổi.

Các thảo nguyên tinh linh nheo mắt hy vọng có thể phát hiện các bộ phận thân thể lộ ra ở phía sau thuyền nhỏ, song hiển nhiên là thất vọng, bọn Lang nhân đại bộ phận cơ thể đều ẩn dưới nước, chỉ có 1 phần cơ thể rất nhỏ nấp sau thuyền mà thôi. Thi thoảng cũng có mấy Thảo nguyên tinh linh bắn tên ra, nhưng chỉ nghe thấy một vài lang nhân phát ra tiếng gào hấp hối, còn lại đại đa số tên đều găm vào trên thuyền gỗ.

Các thuyền lớn phía sau nhanh chóng bứt lên phía trước, tốc độ gia tăng, đồng thời phía trên thuyền lập tức xuất hiện nhóm các bộ binh trang bị nặng giương cao trọng hình chiến thuẫn. Tất cả mọi người đều có thể đoán được, mục đích của thuyền địch chỉ có 2: 1, cứu những binh lính dưới nước lên.

2. không cần phải quan tâm xem dưới mặt biển có đá ngầm hay không nữa, lợi dụng đợt thủy triều này, trực tiếp dùng thuyền lớn xông thẳng lên bãi biển.

Nếu địch nhân xông lên được bãi biển thì ưu thế của sóng biển cùng với cung tiễn thủ sẽ chẳng còn tồn tại nữa.

Thảo nguyên tiễn thủ du kích Cách Nhĩ Tô lại tiếp tục hạ lệnh: “Phía trước 200 mét, nhắm lên cao bắn tự do!”

“Hay!” Ngã Mễ từ phía sau hô tướng lên khen ngợi.

Cung tiền thủ lập tức giương cung theo góc 60 độ nhắm lên trời, một loạt mưa tên lại ồ ạt bắn ra, cứ mỗi lần mưa tên đáp xuống, lại cộng thêm quán tính rơi tự do cắm xuống nước, lại có thêm một số Lang nhân bất hạnh bị bắn trúng, tiếng kêu la thảm thiết lại vang lên.

Thuyền chính từ phía sau càng ngày càng sáp lại gần, phía trên các chiến thuyền hạng nặng lại nhô lên các chiến thuyền hạng nhẹ cao khoảng nửa thân người. Thuyền lớn không chút do dự trực tiếp hất văng các thuyền nhỏ vây xung quanh, tiếp đó nghiêng chéch sang một bên, tốc độ thuyền cũng chậm dần lại, vô số dây thừng từ phía sau thuyền được thả xuống, dưới biển lại vang lên tiếng reo hò của đám lang nhân, một toán lang nhân từ dưới biển bám lấy dây thừng leo lên thuyền lớn.

Đối diện với lớp phòng ngự được tạo thành từ những tấm thuẫn nặng có, nhẹ có này, cho dù có là lính nỏ hạng nặng của nhân loại thì cũng chẳng thể tạo ra được sức uy hiếp đối với đám binh lính nấp ở phía sau, Cách Nhĩ Tô bất đắc dĩ nhìn về phía đám người Ngã Mễ, lắc đầu tỏ ý bản thân cũng đã làm hết sức có thể rồi.

Đến lúc này thì các binh sĩ loài người cũng đã có thể mơ hồ trông thấy cột buồm nhô lên trên biển phía xa, tiếp đó, toàn bộ thuyền địch lại điều chỉnh buồm chéch 20 độ để đón được tối đa hướng gió, toàn bộ cánh buồm đều được giương lên, buồm no gió, đạt vận tốc tối đa thẳng tiến, trước mũi thuyền hoa sóng vọt bắn tung tóe, đằng sau mỗi chiến thuyền đều kéo theo 2 vạch sóng dài trắng xóa, xông thẳng về phía bờ biển!

Đại đa số binh lính của Tiểu dong binh đoàn đều là ngư dân Tây Lâm đảo, bọn họ đương nhiên biết rằng, tại bãi biển này chẳng hề có đá ngầm gì cả, lại càng hiểu rằng với tốc độ đột kích như vậy, chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn là thuyền địch đã lao đến vạch cát rồi.

Hoắc Ân Tư đột nhiên dùng tay vỗ mạnh lên đầu: “Chết... Ta quên không chuẩn bị hỏa tiễn mất rồi!”

Ngã Mễ vỗ vỗ vai gã, đoạn ra lệnh cho mấy tay đội trưởng trước mặt: “Ma kiểm sĩ chuẩn bị, sau khi địch nhân cập bờ, sau 2 đợt lôi điện ma pháp công kích, thì lui về phía sau Đại kiểm sĩ, nếu có hỏa diễm ma pháp để tấn công thì trực tiếp tấn công vào thuyền địch; Cung tiền thủ chuẩn bị, tấn công đám binh lính bị lôi điện đánh trúng, sau đó lập tức lui về phía sau Đại kiểm sĩ doanh; Đại kiểm sĩ doanh chuẩn bị, cùng ta xông lên giáp lá cà.”

Đồng thời trong lúc Ngã Mễ ban bố mệnh lệnh, toàn bộ thuyền lớn đã xếp theo hình chữ Nhất xông thẳng lên bờ cát —— mắc cạn. Phía dưới thuyền là khoảng chừng 1 mét nước biển.

Sau một tiếng gầm vang dữ dội, toàn bộ binh lính trên thuyền mang chiến thuẫn nhẹ trên tay lập tức từ phía sau đội hình chiến thuẫn nặng xông ra, nhảy xuống nước, dựng nên những bức tường chiến thuẫn thẳng đứng mọc lên từ dưới nước phía trước mũi các chiến thuyền. Toàn bộ đám lang nhân mình vẫn còn ướt sũng cũng từ trên thuyền nhảy xuống, giương cao thuẫn dạng nhỏ trên tay.

Lúc này, khoảng cách tiến đến chỗ của Tiểu dong binh đoàn đã chỉ còn hơn 70 mét, không chỉ Sâm lâm tinh linh, Ải nhân, Thảo nguyên tinh linh, mà ngay cả Nhân loại chỉ cần thị lực tương đối tốt một chút là cũng có thể trông thấy rõ ràng, ngoài đám Lang nhân ra, đám binh lính trang bị nặng đầu tiên từ trên thuyền nhảy xuống cũng có sự khác biệt rất lớn so với những chủng tộc đã từng được biết đến.

So với đám lang nhân thì đám binh lính này giống loài người hơn, bọn chúng rất cao, đứng ở khoảng trên 1 mét mực sâu nước biển, toàn bộ phần eo đều nhô ra phía trên mép nước, đám lang nhân nhảy theo sau đứng cũng chỉ đến vai bọn chúng mà thôi. Lấp ló sau những tấm khiên giương lên, bấp bệch từ những cánh tay phô bày. Chiến thuẫn dạng nhẹ chừng 1 – 2 mét đa phần được làm từ gỗ đào, lê, liễu, tùng, trên bề mặt bọc một lớp da trâu cực dày, mỗi chiếc chiến thuẫn hạng nhẹ cũng không dưới 40 kg, nhưng trên tay đám chiến sĩ cao lớn rắn rỏi này, thì chẳng khác gì đồ chơi của lũ trẻ con cả. Đám chiến sĩ nọ lập tức giương chiến thuẫn ra chắn trước ngực, những đôi mắt to dưới đám mây rậm nhìn chăm chú về phía trên bờ, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng đưa thuẫn ra chắn để bảo vệ cho bản thân. Đầu bọn chúng cũng vô cùng kỳ quái, giống khuôn mặt của một người bình thường bị đá đập cho sưng vù lên vậy, trông vô cùng đáng sợ, tóc tai cũng cổ quái chẳng kém, không khác gì đám cô tranh mọc vuron thẳng lên trời.

Khi mà mọi người còn đang cảm thấy hết sức ngạc nhiên trước chủng tộc của đám binh lính nọ, trong đầu Ngã Mễ đột nhiên lóe lên mấy ký tự: “Bán thú nhân?” (Người thú). Bán thú nhân là một trong số những chủng tộc chủ yếu trên đại lục xa lạ nọ, nghe nói nhân số lên tới trên 50 vạn, trong truyền thuyết, nguồn gốc của bán thú nhân là do loài người đào vong tới đại lục xa lạ đó (chủ yếu là nam giới), trong lúc buồn chán muốn chết, hoặc bắt buộc hoặc bị bắt buộc phải cùng thú nhân tại địa phương phát sinh các dạng “vận động ma sát kịch liệt” để lại di chứng, đại đa số di chứng nọ sau khi sinh ra đều bị vứt bỏ ở nơi hoang dã hoặc phải chịu đủ loại ngược đãi trong nhà của thú nhân, nhưng đồng thời huyết mạch của thú nhân cũng khiến cho những đứa trẻ này vừa ở nơi sinh ra đã có sức sống vô cùng mãnh liệt, trong khi huyết mạch của nhân loại lại khiến cho những đứa trẻ này có được suy nghĩ thông minh hơn so với các chủng tộc tại địa phương. Bởi vậy, những đứa trẻ này sau khi thành niên, đa phần đều lựa chọn việc rời khỏi bộ lạc hiện đang sống, bắt đầu cuộc sống của riêng mình, dần dần hình thành nên một chủng tộc mới.

Chủng tộc được hình thành trong hoàn cảnh có phần đặc biệt này, lại tỏ ra vô cùng đoàn kết, sau khi kết hợp được ưu thế của cả 2 đại lục, lực công kích cũng như năng lực phòng ngự ma pháp của bán thú nhân đều ở mức vượt xa so với tưởng tượng. Đã có những thương nhân vô lương tâm lường gạt bán thú nhân từng làm thí nghiệm, cho 3 đại ma pháp sư sử dụng ma pháp công kích cấp 3 đồng loạt tấn công bán thú nhân, kết quả hầu như chẳng gây ra thương tổn gì cả.

Nhưng điều khiến Ngã Mễ còn cảm thấy ngạc nhiên hơn nữa là không chỉ có bán thú nhân, sau khi toàn bộ lang nhân cùng với bán thú nhân sắp xong hàng ngũ chuẩn bị xung phong, từ trên thuyền lớn lại tiếp tục hạ xuống những binh lính có dáng người khôi ngô hơn, số lượng đại khái ước chừng khoảng 50 tên. So với nhân loại, bán thú nhân đã có thể coi là người khổng lồ rồi, ấy vậy mà những binh lính vừa xuất hiện lại còn cao hơn so với bán thú nhân tới cả 1 cái đầu. Bọn chúng toàn thân vận giáp hạng nặng, nâng cao chiến thuẫn nặng do gang nguyên chất đúc thành trọng lượng ước chừng khoảng 80 kg, bên dưới mũ giáp lộ ra khuôn mặt với cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn, ánh mắt toát ra quang mang xanh biếc, chẳng khác nào 1 đôi đèn pha sáng loáng.

Đám này là chủng tộc gì vậy nhỉ? Ngã Mễ vừa thắc mắc vừa cùng Hoắc Ân Tư thương lượng: “Kỳ quái thật, địch nhân lôi đầu ra đám bộ đội toàn thứ kỳ dị vậy nhỉ? Bọn chúng chẳng lẽ không biết rằng trên hòn đảo nhỏ này không có kỵ binh hay sao?” Đám lính vác chiến thuẫn hạng nặng cao tới 1,8 mét này trong chiến tranh chính quy tác dụng lớn duy nhất chính là —— phòng ngự kỵ binh đánh thọc sâu. Hoắc Ân Tư trong mắt cũng lộ ra thần tình kỳ

quái: “Đúng thế, chuyện chúng ta đóng quân ở đây cũng chỉ mới xảy ra gần đây, mà trên đại lục này bất kể quốc gia nào cũng chỉ có rất ít đảo có binh lính trú đóng, dựa theo hành động của quân địch tại 2 quốc gia khác trên đại lục thì bọn chúng hẳn là nắm rất rõ tình hình ở khắp mọi nơi, bởi vậy, nếu chỉ để phá được hòn đảo nhỏ này, bọn chúng chẳng cần thiết phải xuất động lắm binh lính đến vậy, trừ khi...” Mọi người nhìn nhau, đều từ trong mắt những người khác phát hiện ra tín hiệu nguy hiểm — chẳng lẽ địch nhân đã biết bọn họ đóng quân ở đây? Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Vốn dĩ muốn giáng cho địch nhân một đòn bất ngờ, song có lẽ bọn chúng đã có sự chuẩn bị sẵn trước khi đến đây rồi.

Lúc này, một bán thú nhân cao lớn phát tay về phía bờ biển, hô vang một tiếng, tiếng gầm rống quen thuộc lại vang lên, toàn bộ binh lính sắp thành đội ngũ chiến đấu bắt đầu phát động xung phong tiến về phía bờ biển. Đi đầu là hơn 50 binh lính cầm trong tay chiến thuẫn hạng nặng, tiếp theo là hơn 100 bán thú nhân nắm chiến thuẫn hạng nhẹ cầm tay, cuối cùng là một mảng đông nghịt ít nhất cũng phải đến 500 lang nhân.

Ngã Mễ chậm rãi nâng tay phải lên, ý bảo phó đội trưởng của Ma kiểm sĩ doanh lập tức chuẩn bị cho cẩn thận.

Gần, gần hơn nữa rồi.

Địch nhân oam oap lợi nước, đẩy chiến thuẫn hướng đến bờ mỗi lúc một gần. Phía sau chiến thuẫn, ngoại trừ những ánh mắt màu xanh biếc ra, đám binh lính lang nhân lấp ló phía sau chiến thuẫn cũng hé ra những ánh mắt lấp lánh đỏ. Toàn bộ dong binh đều khẩn trương quan sát tình hình phía trước.

Phó đội trưởng đương nhiệm của Ma kiểm sĩ doanh tại Tiểu dong binh đoàn, Y Lâm Đạt, cắn chặt môi dưới theo bản năng, trường kiếm trong tay chỉ xéo về phía trước, ma pháp thủy tinh màu lam trên chuỗi kiếm cũng cảm nhận được ý thức của chủ nhân, lấp ló phát ra quang mang màu lam: “Phía trước 70 mét, ma pháp công kích tốc độ cao, phóng!”

Hơn 100 người của Ma kiểm sĩ doanh đồng thời nâng trường kiếm trong tay mình lên, lam, đỏ, đen, lục, trắng, xanh năm, sáu sắc ma pháp thủy tinh đồng thời lóe lên ánh sáng lóa mắt, đám ma pháp tinh linh ẩn thân trong ma pháp thủy tinh dưới sự điều động của các tinh linh kiếm, đồng loạt từ mũi kiếm phóng ra.

Mặc dù Ngã Mễ là người phụ trách chủ yếu của Tiểu dong binh đoàn, nhưng các dong binh dưới quyền rốt cuộc học được kỹ năng gì cùng với nhóm ma pháp sư phụ trách họ thì hẳn thực sự không nắm được. Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ phát hiện ra rằng, hóa ra tại Ma kiểm sĩ doanh của Tiểu dong binh đoàn, Phong, Hòa, Thổ, Băng, Thần Thánh, Hắc Ám 6 hệ ma pháp đều có người sử dụng, đương nhiên nhiều nhất vẫn là ma pháp hệ trung lập.

Hơn 80% các Ma kiểm sĩ đều sử dụng ma pháp tối sơ cấp hệ trung lập — Sấm sét, chớp đỏ từ trên trời giáng mạnh xuống, có lẽ do tâm lý có nỗi sợ hãi cùng bất an mãnh liệt trước đám binh lính xa lạ, nên đại bộ phận sấm chớp đều nhắm xuống người của đám binh lính địch cầm trọng hình chiến thuẫn đi đầu. Đồng thời trong lúc sấm chớp giáng xuống, khối độc màu lục cũng bắt đầu hình thành giữa đám địch nhân; thủy hệ tinh linh dưới biển cũng cảm nhận được sự triệu hồi từ các Ma kiểm sĩ, reo vang hoán chuyển hướng sóng, tạo ra các cơn thủy triều không ngừng đánh sâu vào đám binh lính địch.

Đối với toàn bộ lịch sử chiến tranh mà nói, đây là lần đầu tiên xuất hiện việc xây dựng thành và sử dụng Ma kiểm sĩ. Ngay cả phe tham chiến khi đó cũng không ý thức được uy lực của các Ma kiểm sĩ lớn tới đâu, đồng thời phe chủ động tấn công cũng không hề biết rằng trên hòn đảo này lại có một đám bộ đội tấn công tầm xa như vậy.

Đối với trận chiến đầu tiên của Ngã Mễ mà nói, đây cũng là vận may lần thứ 3 của hắn. Nếu như không có Oánh phát hiện ra địch nhân đầu tiên, nếu như không có Thảo nguyên tinh linh viễn trình bắn bị thương hơn 200 binh sĩ lang tộc, nếu như không có Ma kiểm sĩ ở đợt công kích thứ 2 đánh tan đám bộ đội có sức chiến đấu lớn nhất của địch nhân — Hùng nhân trọng trang bộ binh, trận chiến này rốt cuộc ai thắng ai bại vẫn là một vấn đề đáng để thảo luận.

Giữa sấm rung điện giật, toàn bộ binh lính đi đầu đều tê dại toàn thân, sau đó khí độc màu lục nhất thời làm bọn chúng mất đi tri giác, chiến thuẫn trong tay đang băng băng tiến đến đảo đều buông thông rơi xuống nước.

Cách Nhĩ Tô tức thì phát huy tác dụng của một đội trưởng Cung tiễn thủ xuất sắc nhất, ngay khi vừa phát hiện ra lỗ hổng phía đội hình địch, lập tức hạ chỉ thị công kích: “Mục tiêu: binh lính hàng đầu tiên, bắn!”

Trên trời, trăng lặng lẽ lặn vào sau những đám mây, dường như không muốn chứng kiến trường đồ sát máu tanh bên dưới: Thảo nguyên tinh linh không khác gì bắn cỏ cây, mưa tên trực tiếp xuyên thủng cổ đám binh lính Hùng nhân khổng lồ, động mạch cổ bị phá vỡ trong nháy mắt, vòi máu tức thì phun ra như suối, đuôi tên màu trắng đều lập tức bị nhuộm đỏ.

Ước chừng chỉ khoảng 20 giây sau khi Ma kiểm sĩ phát động công kích, toàn bộ linh hồn của đám binh lính Hùng nhân vốn ý vào bức trường thành phòng ngự dày đặc đều ly khai khỏi thế giới của Sáng Thế Thần, thi thể bị sóng đánh dạt vào bờ.

“Oe —” mấy tiếng cô nương trong Ma kiểm sĩ doanh trông thấy ánh mắt của những thi thể bị sóng cuốn trôi đến vẫn còn chưa nhắm lại, hoảng sợ nồn ra toàn dịch vị.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 3: Biết Người Biết Ta

Ở xa ngoài 40 hải lý về phía tây Tây Lâm Đảo, có 10 chiếc thuyền chiến treo cờ đang neo đậu, ban đêm, ở đầu và đuôi mỗi thuyền đều treo đèn lồng màu đỏ và xanh biếc, biểu hiện cho vị trí của mỗi chiến thuyền. Nhìn bề ngoài của những con thuyền này thì sẽ thấy cực kỳ giống với những con thuyền đang tấn công Tây Lâm Đảo.

Ở giữa đông đảo các thuyền bảo vệ vây quanh là một con thuyền với thể tích cực kỳ lớn. Điểm khác biệt so với những thuyền khác chính là trên mũi tàu của con thuyền này được thắp sáng bởi ngọn lửa hiển nhiên là do ma pháp tạo thành, ngọn lửa đỏ tỏa ra ánh sáng đầy yêu mị đặc trưng của ma pháp giữa một mảng biển đêm tối đen như mực. Trên mép thuyền đứng đầy binh lính bảo vệ, đa số là lang nhân, được nhiên còn có cả bán thú nhân nữa.

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng kêu lãnh lút, tấm màn che khoang thuyền lớn bị đẩy ra, bên trong lần lượt bước ra 4 người, bọn họ ngưng thần quan sát sự vật trên không trung. Trên cao đột nhiên cuồng phong gào thét, giữa mây đen vần vũ bỗng xuất hiện một thân ảnh không lồ phía trên thuyền lớn, sau đó một con cự long cấp 3 màu hoàng kim chậm rãi đáp xuống đầu thuyền.

Đối diện với cự long thanh niên cấp 3 đầy trí tuệ vừa mới gia nhập, những người đứng trên thuyền tỏ ra hết sức tôn trọng, một vị trung niên nhân cầm đầu 4 người sau khi thi lễ thật sâu trước cự long, mới cẩn thận tới gần thân thể nó —— xem ra, trung niên nhân này cũng tương đối cẩn thận, hết sức giữ để cho thân thể mình không xuất hiện trước miệng rồng, để tránh không hít phải hơi thở của nó, bởi ai cũng biết chỉ cần hít phải hơi thở đó thì chỉ trong phút chốc sẽ đón lấy 2 chữ tử vong.

Hoàng kim cự long cũng không hề tỏ ý muốn đả thương người, có lẽ căn bản là xem thường việc gây tổn thương cho bọn họ. Chiếc cầm dài của rồng chậm rãi rướn về phía trước dò xét một chút, để lộ ra một quyền trục màu lam buộc ở phía dưới cầm. Trung niên nhân lại vô cùng cẩn thận gỡ quyền trục xuống, sau đó từ trong tay đồng bọn bên cạnh lấy ra 1 chiếc nhẫn, ở giữa nhẫn có khảm 1 viên ngọc bảo thạch sáng loáng, đưa ra cho cự long thanh niên cấp 3. Rồng nghiêng đầu ngó con mắt không lồ nhìn kỹ bảo thạch một chút, có phần hài lòng gật đầu, chân trước vươn ra nắm lấy bảo thạch, thân hình không lồ bay vút lên trời, cuồng phong phía sau liền biến mất hút sau những tầng mây trên không trung.

Trên thuyền mọi người không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm, bất kể là chủng tộc nào, bất kể là dạng nhân vật anh hùng đến đâu đi nữa, khi đứng đối diện với cự long đều bị khí thế của chúng áp bức khiến cho lòng cảm thấy bồn chồn.

Cả 4 người cùng trở lại phòng.

Căn phòng cực kỳ đơn sơ, ngoài một cái bàn rộng kê ở chính giữa phòng ra, quanh 4 vách tường chẳng còn thêm 1 thứ gì khác cả. Người trung niên nhanh chóng mở quyền trục ra, lông mày lập tức nhíu lại. Ba người còn lại bèn tiến tới, chỉ thấy trên quyền trục ghi ngắn gọn có mấy dòng: “Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn đã trở về Tây Lâm, nhanh lên.”

Trung niên nhân rào bước về phía cái bàn, cúi mình nhìn xuống bản đồ biển phía tây Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, trên bản đồ có 5 mũi tên màu đỏ khá lớn, xuất phát từ cùng 1 điểm, trực tiếp hướng thẳng tới bờ biển phía tây của đại lục.

Chỉ cần là người có chút kiến thức về việc xem bản đồ là có thể dễ dàng nhận ra, chiến thuyền không lồ này nằm ở vị trí xuất phát điểm màu đỏ, còn trong 5 mũi tên lần lượt có 1 mũi chỉ về phía nam Sur Từ hà của Tu Từ đế quốc, 3 mũi tên tiếp theo hướng về 3 tiểu trấn nằm ở phía bắc Sur Từ hà cách Ngã Mễ đế quốc chừng 20 km, còn lại hướng mũi tên cuối cùng chính là yết hầu của Sur Từ hà – Tây Lâm đảo.

“Đại Hải Nặc tộc trưởng, ta thấy thật là ông còn lo lắng cái gì nữa vậy?” Một thanh niên bán thú nhân thân hình cường tráng ánh mắt nhìn chằm chằm vào vị trí ký hiệu Tây Lâm đảo trên sa bàn, nơi mọi người ở đây đều biết rằng có 4 người cùng 1 đội ngũ khoảng chừng 400 người xây dựng lực lượng.

“Đúng vậy,” một thanh niên lang nhân phụ họa: “Chúng ta là chủng tộc được Thần chọn lựa, trải qua mấy trăm năm phấn đấu, rốt cuộc cũng khởi động sứ mệnh mà Sáng Thế Thần đã giao phó cho chúng ta. Chẳng lẽ tộc trưởng lo ngại rằng một hòn đảo nhỏ lại có thể gây trở ngại cho bước tiến của chúng ta hay sao?”

Ma Pháp lịch năm thứ 4, một trong 3 phe tham dự vào giai đoạn đầu của Chúng Thần chi chiến - một vài chủng tộc đến từ Pháp Tây Tư đại lục - rốt cuộc cũng lần đầu tiên trước mặt thể nhân rũ bỏ tấm mạng che bí mật của bọn họ.

Lúc này trong khoang thuyền có 4 người lần lượt là, vị trung niên nhân loại là tộc trưởng của bộ lạc lớn mạnh nhất trên Pháp Tây Tư đại lục – Đại Hải Nặc, cũng là lãnh tụ quân sự trong khi Pháp Tây Tư đại lục đang chính diện tấn công, đã dẫn 10.000 đại quân tiến hành chiến lược vu hồi bao vây. Tương truyền, thời trai trẻ ông ta từng là tướng quân của 1 quốc gia tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, song vì phạm phải điều cấm kỵ nên buộc phải cùng cả nhà trốn ra hải ngoại. Cũng chính nhờ tài năng lãnh đạo trác tuyệt của ông ta, mà chỉ trong vòng gần 6 năm, toàn bộ nhân loại bị chia 5 sẽ 7 tại bờ biển bắc của Pháp Tây Tư đại lục đều được ông ta gom về một mối, hình thành nên 1 thế lực xưa nay chưa từng có; Bán thú nhân trẻ tuổi là đội trưởng Mai Lâm của đại đội 1 – Bán thú nhân liên hợp bộ lạc. Lang nhân trẻ tương tự là tộc trưởng của bộ tộc lang nhân hùng mạnh nhất, Mạc Lạp Thú, phụ trách chỉ huy 7.000 binh lính lang nhân tham dự chiến lược vu hồi lần này. Người còn lại chưa hề lên tiếng chính là đại biểu của hùng nhân Đồ Kỳ Liệt, cũng tương tự như đại đa số đồng loại của y, chưa bao giờ hứng thú tham gia thảo luận. Bọn chúng chỉ tin tưởng vào 1 điều duy nhất: chân lý thuộc về kẻ mạnh.

“Các người có biết Ngã Mễ là dạng người nào không?” Đại Hải Nặc vừa trầm giọng hỏi vừa rút ra một tập văn kiện dày cộp từ dưới ngăn bàn đặt xuống.

“Là dạng nào thì sao chứ?” Mạc Lạp Thú có phần thiếu kiên nhẫn, là thú nhân, hắn cũng giống như đại đa số các thú nhân khác, luôn cho rằng Pháp Tây Tư đại lục của bọn họ mới thực sự được Thần ban phúc, chứ không phải là đám nhân loại bên ngoài. Trải qua vô số lần xâm lược các thôn xóm của loài người, hắn luôn cho rằng nhân loại là 1 dân tộc yếu đuối vô cùng đáng thương, cho dù là chiến sĩ cường tráng nhất cũng không thể ngăn được đòn tấn công của thú nhân. Đối diện với một thủ trưởng nhân loại như vậy, vốn đã sớm ngứa mắt từ lâu rồi. “Ở đây chỉ có tổng cộng 400 binh sĩ nhân loại! Số lượng lính của chúng ta là hơn 1.000, có thể dễ dàng chiếm lĩnh được nơi này. Ta đề nghị nên nhìn xa trông rộng hơn một chút, nghĩ xem sau đó chúng ta nên làm gì để ứng phó lại đợt công kích từ đế quốc cho thỏa đáng.”

“Tộc trưởng yên tâm đi, chỉ huy đợt tấn công lần này chính là Nặc Đôn, vị tướng lĩnh trí dũng song toàn xuất sắc nhất trong đám bán thú nhân chúng ta, ta tin rằng con mãnh hổ này nhất định sẽ chỉ đạo...” Mai Lâm lên tiếng định làm dịu bớt đi mâu thuẫn giữa các tướng soái.

“Ày ——” Đạt Hải Nặc bắt đầu đi lắc đầu: “Nếu đem Nặc Đôn so sánh với mãnh hổ mà nói, vậy thì Hoắc Ân Tư kẻ mà hần phải đối mặt chính là một con sư tử. Vốn dĩ ta kỳ vọng rằng dựa vào ưu thế giữa quân đội của hần so với binh lính nhân loại, hần sẽ có thể thắng được trận này.

Có điều, tên tiêu hồ ly tên là Ngã Mễ đã trở lại rồi, 6 phần chắc thắng này chỉ còn có 2.”

“Đừng có nhìn ta như vậy, các ngươi biết gì chứ? Hoắc Ân Tư là người thừa kế ngai vàng hợp pháp ở vị trí thứ 3 của bộ lạc Ai nhân, vốn nổi tiếng túc trí đa mưu; còn Ngã Mễ thì được xưng tụng là thiên tài ma pháp trăm năm khó gặp, tại Ngã Mễ đế quốc và Cáp Mễ Nhân đế quốc được xưng tụng là bộ não vàng (lúc này Đạt Hải Nặc nhất định là có sự hiểu lầm, ý châm biếm trong danh hiệu bộ não vàng này lớn hơn nhiều so với ý nghĩa thực của nó); ngoài 2 người bọn họ ra, trên hòn đảo nhỏ này còn có Thần Thánh long kỵ sĩ cùng với Khô lâu long kỵ sĩ mới nghe danh lần đầu.

Các ngươi liệu còn cho rằng Nặc Đôn có cơ hội thắng lợi hay sao?” Chỉ mấy lời nói ra, sắc mặt 3 người còn lại nhất thời khó coi hẳn lên.

Hai tập tư liệu dày cộp vỗ xuống bàn, một quyển phía trên viết “Phân tích thế lực dong binh đoàn cấp A”, quyển còn lại tựa đề là “Danh nhân tư liệu nội bộ”. Mạc Lạp thú nhô một bãi nước bọt lên tay, rồi bắt đầu lật mở “Danh nhân tư liệu nội bộ”, trong khi 2 người trẻ tuổi còn lại cũng đều tiến tới, cứ qua mỗi trang được lật ra, sắc mặt bọn họ cũng ngày càng trở nên khó coi hơn.

Theo truyền thuyết kể lại, ở phía bên kia đại dương bao la, Pháp Tây Tư đại lục vẫn ngập chìm trong phân tranh cùng bạo loạn. Tư liệu trong kho sử liệu của các quốc gia tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục cùng Băng Phong đại lục đều có một điểm chung cùng chỉ ra rằng, đại lục đó là một nơi cần cỗi thế nào, dân cư cơ bản là các giống loài đẳng cấp thấp ra sao... vân vân. Về thông tin tại đại lục này hiện tồn tại 2 quốc gia, đa số miêu tả đều đến từ thông tin vĩa hè của đám thương nhân lớn thì thoáng lui tới: bất kể là Khắc Khắc tộc liên minh hay Bán Thú Nhân liên minh, thì ở cả 2 quốc gia này, thường thường đều có tới mấy chục quốc vương được mọi người biết tới cùng đồng thời tồn tại. Bọn họ thực tế chính là các thủ lĩnh bộ lạc, chỉ cần bộ lạc mình không quá dễ dàng bị các thế lực khác diệt vong, thì tất cả mọi người sẽ đều coi người đó là quốc vương trị vì.

Đương nhiên, cũng không phải là không có một vài bộ lạc lớn muốn đơn độc thành lập quốc gia, có điều, tại đại lục có quá nhiều chủng tộc này, việc ghi nhớ được tên của 2 quốc gia hiện đang tồn tại vốn đã là chuyện chẳng dễ dàng gì rồi, hơi đâu lại đi nhớ thêm 1 cái tên nữa? Chuyện này từ miệng của một số đám thương nhân lớn kể về dân cư ở đại lục mà nói quả thực đã là chuyện chẳng thể tưởng tượng được rồi. Cho nên cứ mỗi lần đề tài này được đưa ra hay được giao phó hành động một cách độc lập, thì đều bị đầu óc của các thú nhân ngoan cố nện cho đến hiện nguyên hình.

Nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại, hay nói chính xác hơn thì: hơn 100 năm trước tại đại lục đúng là như vậy. Tuy nhiên trong vòng 100 năm trở lại đây, đại dương bao la chẳng khác nào tấm màn che không lồ, giấu đi tất cả mọi thứ về đại lục.

Hồng Nguyệt lịch năm 63, trong một trận chiến giữa 2 bộ lạc của Bán thú nhân cùng lang nhân, mấy vạn binh lính khoác giáp trụ rách nát, cầm trong tay vũ khí với đủ loại kiểu dáng, ánh mắt đỏ ngầu trợn trừng, mồm phun hơi nóng chuẩn bị bắt chấp tất cả lao vào cắn xé lẫn nhau.

Đột nhiên chân Thần từ trên trời hạ xuống, theo tư liệu lịch sử lúc đó ghi lại, Thần toàn thân vận một bộ khôi giáp màu lam, cười trên một con phong long khổng lồ màu lam từ trên trời đáp xuống, nhẹ nhàng phát tay triệu hồi tấm màn gió khổng lồ tách đôi 2 phe đối địch ra, sau đó cấp đi thủ lĩnh của cả 2 phía.

Sau khi các thủ lĩnh trở về, thì đều truyền ra một thông tin: Pháp Tây Tư đại lục thực ra là đại lục cuối cùng do chân Thần sáng tạo ra, tất cả những người sống tại đại lục này, đều là các thần dân do chân Thần cố ý tuyển chọn. Chân Thần còn nói cho họ biết rằng, trên thế giới này tổng cộng có 3 loại dân chúng, ngoài Thần dân ra, còn có đám dân chúng thuộc chủng tộc bị Thần ruồng bỏ sinh sống tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục và Băng Phong đại lục —— là kết quả trong quá trình tạo vật ở giai đoạn trước của Thần, năng lực thực sự không thể sánh với Thần dân được; ngoài ra, còn có 1 bộ tộc do địch nhân của chân Thần sáng tạo ra, bị Thần gọi là đám cử tri hắc ám.

Thần ngoài việc lựa chọn bọn họ ra, thì còn giao cho bọn họ 1 sứ mệnh thần thánh: tiêu diệt cử tri hắc ám, khiến cho đám dân bị ruồng bỏ trở thành nô lệ của Thần dân, để cho các con dân được phổ biến ra khắp khắp các đại lục trên thế giới.

Rất nhiều sử học gia nghiên cứu về Dong binh vương đối với loại truyền thuyết này, đều cho rằng chỉ có thể đem ra để lừa gạt đám dân cư ngu dốt ở Pháp Tây Tư đại lục. Có điều nhìn vào tình hình lúc đó thì, bất kể là ai, bất kể thuộc địa vị gì khi đó, được lực lượng của Thần dẫn dắt đến Thần giới, sau đó lại bị tẩy não, thì đều đã tin tưởng vô điều kiện vào tính chân thực của câu chuyện này.

Sau đó, chân Thần còn nhiều lần xuất hiện trước công chúng tại Pháp Tây Tư đại lục, rất nhanh chóng đã tập hợp được các chủng tộc, hơn nữa dưới sự dẫn dắt của Thần, các thú nhân không hề tỏ ra căm thù đối với nhân loại, thậm chí còn nguyện lòng tiếp nhận các bộ lạc nhân loại di dân trên 10 năm trở thành thành viên của Hội nghị liên hợp Pháp Tây Tư đại lục. Nhân loại không chỉ mang đến cho thú nhân dân cư cùng sự tiêu hao lương thực, mà bù lại còn đem đến cho các thú nhân vốn đang trạng thái văn hóa thời tiền sử nền văn minh cùng các kỹ thuật như dệt, luyện kim...

Đám nhân loại bị đẩy ra ngoài có thể lệnh dềnh hàng chục ngày trên biển, vốn ôm quyết tâm thả chết quách đi cho xong, nay lại nhận được sự đãi ngộ tử tế, ngày càng có nhiều người dần dần chấp nhận một quan điểm mới: Pháp Tây Tư mới chính là chỗ tốt nơi mình sinh tồn, qua đó hoàn toàn cắt đứt mọi quan hệ với quê hương cũ.

Trong vô số loại hoàn cảnh nhìn có vẻ như là trùng hợp sau đó, toàn bộ Pháp Tây Tư đại lục trên dưới luôn cố tình bày ra hỏa mù để cho đám thương nhân đến Pháp Tây Tư đại lục chứng kiến, đồng thời trong quá trình thông thương, cũng không ngừng có những thương nhân nhân loại từ Pháp Tây Tư đại lục ngời thuyền đi đến các đại lục khác để buôn bán, dò hỏi quân tình.

Mãi tới nửa năm trước đây, Hội nghị liên hợp Pháp Tây Tư đại lục rốt cuộc cũng quyết định phái 10 vạn bộ đội tấn công Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục.

Tại phương nam, dưới tình huống tin thắng lợi liên tiếp báo về từ chiến trường với Dong Bình đế quốc, Bộ thống soái Pháp Tây Tư rốt cuộc cũng chia ra tác chiến ở phương Tây, hoàn thành chiến lược chiến tranh trên diện rộng tất yếu.

Thấy những người khác không còn dị nghị gì nữa, Đạt Hải Nặc mới gọi thị vệ từ bên ngoài vào: “Truyền lệnh, toàn bộ 5.000 quân đội dự bị thuộc đại đội 1 cùng xuất phát, mục tiêu Tây Lâm đảo.”

Bất kể là Dong binh vương, Cuồng nộ Ải nhân vương, Hắc diện Long vương, Thần Thánh Long kỵ sĩ cho dù bản thân có tài chỉ huy chiến sự xảo diệu đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể ngờ rằng trong lịch sử chiến tranh của bọn họ còn lưu lại ít nhiều vết tích Thần thánh. Ngay giữa Mùa thu Ma pháp lịch năm 4, những người trẻ tuổi này chỉ mới có thể nhìn nhận vấn đề dưới góc độ chiến thuật, còn đối với toàn bộ ý nghĩa chiến lược mà nói, toàn bộ bọn họ vẫn bị gán cái mác ‘tây mớ’. Trong lúc cả nhóm vẫn còn đang ngهنghào trần trời, thậm chí là có phần đắc chí chứng kiến cảnh có thể dễ dàng tiêu diệt được hơn 50 hùng nhân, thì ở ngoài xa một lượng địch nhân đông gấp hơn 3 lần đang ngày đêm hành quân tới tấn công bọn họ, đồng thời cả trung đội tổng hợp tác chiến từng thuận lợi công chiếm được lãnh thổ của 2 đế quốc cũng nhận được mệnh lệnh, tách ra ¼ binh lực tới vùng ven Sur Tử hà hoàn thành nhiệm vụ bao vây Tây Lâm đảo.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 4: Tiểu Thắng Nhược Bại

Trong Chung Thân chi chiến, quân đoàn thứ 3 của Pháp Tây Tư đại lục xưa nay được hưởng vinh dự cực cao.

Ngoài 2 đại doanh soái tiếng tăm lẫy lừng của Pháp Tây Tư thống lĩnh quân đoàn 1 và quân đoàn 2 ra, quân đoàn 3 dưới sự chỉ huy của đệ nhất đại danh tướng Nặc Đốn, có thể nói là thứ lợi khí chiến tranh nhạy bén, quý dị, mau lẹ nhất trong toàn bộ quân đội của Pháp Tây Tư, ở trong cuộc chiến này tỏa sáng căn bản là lần đầu tiên cả ánh hào quang của 2 đại doanh soái.

Tại trường tam phương đại chiến liên miên đó, bất kể là bên ta hay bên địch hay là phe còn lại đều lúc nào cũng phải để ý xem quân đoàn 3 có di động gì hay không. Nhận định về quân thế chiến đấu này của Pháp Tây Tư, Học viện quân sự Sư Khâm Bố Lô đánh giá như sau:

Tinh như xử nữ, động như linh hồ. Mặc dù 80% binh lực của quân đoàn được hợp thành từ bộ binh trang bị nhẹ, bộ binh trang bị nặng, nhưng lại vang danh hậu thế về sự cơ động tác chiến, trong nhiều trận đại chiến, số trận điển hình sử dụng kiểm soát trang bị nhẹ trăm dặm bốn tập giành chiến thắng nhiều không đếm xuể. Nhìn chung trong toàn bộ lịch sử chiến tranh, có thể sáng tạo ra một lực lượng tập kích bất ngờ lớn đến như vậy, điển hình về lối đánh thần tốc, cho dù là trong toàn bộ kỵ sĩ bộ đội và phi hành bộ đội cũng rất hiếm gặp.

Chủ soái quân đội Nặc Đốn thiện nghệ đánh đột kích, giữa chiến cuộc trông như một khối hỗn loạn có thể nhanh chóng nắm bắt được từ huyết của địch quân. “Giữa vạn quân lấy đầu tướng địch dễ như lấy đồ trong túi” chính là lời bình luận chính xác nhất về thủ đoạn cao siêu của y trong chiến tranh.

Đương nhiên, điều đáng để nhắc đến nhất chính là, đại bộ phận nhà nghiên cứu lịch sử quân sự đều cho rằng: Tác phong chỉ huy của Nặc Đốn đến từ chủ tướng địch, người tặng cho y thất bại đầu tiên trong cuộc đời —— Dong binh vương Ngã Mễ.

Nặc Đốn bấy giờ bị vây giữa hàng loạt đòn đau của Tiểu dong binh đoàn chắc hẳn không ngờ rằng hậu thế lại đánh giá hắn cao như vậy, trước mắt đối với hắn vấn đề lớn nhất chính là làm thế nào để có thể vẫn còn sống mà xông tới bờ biển, thoát khỏi sự công kích của cung tiễn thủ và ma pháp sư phía địch.

Sự sợ hãi bắt đầu ngấm sâu vào lòng Nặc Đốn, từ 17 tuổi lãnh binh tới nay, trải qua bao trận chiến, diễn tập, Nặc Đốn cho tới giờ chỉ biết thắng chứ chưa từng bại, từ Thập nhân trường (lãnh đạo 10 người) dựa vào quân công leo lên vị trí Thiên nhân trường (lãnh đạo nghìn người) trẻ tuổi nhất Pháp Tây Tư đại lục. Kế hoạch bất ngờ tập kích lần này cũng chính là do hắn đã vượt 3 cấp trực tiếp đề trình lên Pháp Tây Tư thống soái tổng bộ, bản thân hắn cũng nhờ bản kế hoạch lần này được phê duyệt mà thanh danh cao vọt lên. Trong chỉ huy tấn công trực tiếp, hắn cũng nhận được sự đánh giá rất cao từ Thống soái quân đoàn chính tây Đạt Hải Nặc thể hiện qua nhiệm vụ đánh Tây Lâm đảo, đích thân giao cho hắn chỉ huy 700 binh lính lang nhân, 200 trọng trang bộ binh bán thú nhân, 100 trọng trang binh lính hùng nhân tấn công Tây Lâm đảo.

Tập kích giữa đêm, lấy 1.000 đánh 400... Ngay trong đợt mưa tên đầu tiên, điều hắn quan tâm nhất chính là làm thế nào để giảm thiểu tối đa chi phí phải trả mà thu được thắng lợi. Nhưng hiện tại...

Chỉ gần trong gang tấc mà biến trời cách biệt, dù là ngắn ngủi mấy chut mét bãi biển nhưng nếu cứ cầm đầu xông lên, chỉ dựa vào đám cung tiễn thủ cùng ma pháp sư đáng sợ kia cũng đủ đem toàn bộ chưa đến 700 binh sĩ còn lại của hắn chôn vùi toàn bộ ở đây. Lúc này, bất kể là mưu trí tới đâu đi nữa, cho dù là danh tướng, dũng tướng gì đi nữa, thì điều duy nhất có thể làm được cũng chỉ là vận dụng toàn bộ chút dũng khí còn lại của mình quát to: “Thiên thần phò hộ cho chúng ta! Trang bị nhẹ! Cùng ta xông lên!”

Biểu hiện của Nặc Đốn chính là như vậy, trong lòng hắn vẫn còn mang theo một tia ảo tưởng cuối cùng —— binh lính nhân loại hắn là không biết đến tốc độ của binh lính thú nhân, chỉ cần trong thời gian ngắn nhất vọt tới được trước mặt ma pháp sư cùng với cung tiễn thủ của địch nhân, thắng lợi có thể sẽ

thuộc về mình.

Mùi máu và tử vong sớm đã lây nhiễm ra khắp toàn bộ chiến trường, binh lính lang nhân cùng với bán thú nhân vốn có dã tính trời sinh, ở đây lại bị mùi vị khác thường này dẫn dụ, trong con người tràn ra tia sáng kỳ dị màu lam, màu đỏ, lưỡi từ trong miệng thò ra, bọt mép nóng hổi cùng hơi thở bất an phả ra, mũi bắt đầu thờ phỉ phò... Vừa nghe thấy một tiếng “Lên” xong, toàn bộ binh lính đều ra sức ném tấm chắn lên trước, bồm bồm lội nước biển càng ngày càng thấp xông về phía các ma pháp sư.

Binh lính lang nhân, bán thú nhân không bị lá chắn trời buộc đã dạy cho đám binh lính của Tiểu dong binh đoàn một bài học về xung phong trực diện. Bán thú nhân thân hình kèn càng cấn bản không có sự nhanh nhẹn thì như những ngọn núi nhỏ xông tới, đập vỡ tất cả những chướng ngại vật cản trở trên đường, cứ mỗi lần nhắc chân thì ít nhất cũng sải dài tối thiểu là 2 mét; còn binh lính lang nhân thì đem trường kiếm trong tay ngăm chặt vào miệng, tứ chi đồng thời chấm đất, tựa như sói hoang giồng lên, hạ xuống.

Khoảng cách 30 mét cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã bị xóa bỏ, nhóm cung tiễn thủ do Cách Nhĩ Tô dẫn đến vừa mới đi ra phía sau Đại kiểm sĩ doanh ngoài đầu lại đã thấy địch nhân xông vào trận doanh của Ma kiểm sĩ rồi. Các Thảo nguyên tinh linh vừa mới gia nhập không lâu, còn chưa hiểu rõ lắm về các quân thể chiến đấu khác của Tiểu dong binh đoàn, hay nói một cách chính xác, thì còn chưa phân biệt được rõ sự khác nhau giữa Ma kiểm sĩ cùng với ma pháp sư. Vừa trông thấy mấy chục ma pháp sư bị cuốn vào giữa đám chiến sĩ địch, chữ “Ồ” đã bắt đầu buột hết ra miệng rồi.

“Ma kiểm sĩ, lui! Đại kiểm sĩ theo kế hoạch cùng ta xông lên!” Ma kiểm sĩ xét trên phương diện vũ lực liệu có thể hơn được đám binh lính thú nhân này hay không, Ngã Mễ căn bản là chẳng bận tâm.

Đám đại kiểm sĩ vốn đã nôn nóng sẵn bắt đầu từ trên sườn dốc tràn xuống, trường kiếm màu đen hươ lên cao tạo nên từng đạo hắc sắc quang mang, chém, chặt, nện về phía đám binh lính lang nhân phía trước, một số binh lính lang nhân thậm chí còn chưa kịp đứng dậy rút kiếm, đầu đã rụng rên bờ cát. Ma kiểm sĩ doanh chỉ sau một thoáng giao phong ngắn ngủi đã nhanh chóng triệt thoái về phía sau —— Độ am hiểu về đánh đòn của ma kiểm sĩ trong hỗn chiến không thể so sánh với Đại kiểm sĩ doanh được, điều này vốn đã sớm được công nhận tại Tiểu dong binh đoàn.

Hơn 100 bán thú nhân trong tay cầm lang nha bổng được chế từ thép nguyên chất vọt lên, dùng bả vai dày chĩa ra bao kín khoảng trống đám binh lính lang nhân đã để hổng, phía trước là lực kiểm nặng của đại kiểm sĩ, đằng sau là đám bán thú nhân ủa lên, đám kiểm sĩ lang nhân bèn nhẹ nhàng gập người xuống, để cho 2 nhóm chủ lực chiến tranh đối đầu.

Đây là trận chiến đầu tiên mà binh chủng Đại kiểm sĩ tham gia, đối thủ chính là bán thú nhân vốn nổi danh nhờ sự dũng mãnh trong chiến dịch Hải Cáp Dong Binh để quốc tại biển đông. Tư liệu về bộ đội địch từ Hải Cáp Dong Binh để quốc truyền về Ngã Mễ để quốc đã chỉ rõ, bán thú nhân là bộ đội chủ lực của Pháp Tây Tư đại lục, lực lớn vô cùng, trong chiến đấu đột kích chính diện, kiểm sĩ doanh căn bản chỉ là bữa điểm tâm, ít nhất phải nhờ đến bộ đội trang bị nặng mới có thể làm trì hoãn bước tiến công của chúng được, chỉ có Cuồng chiến sĩ khó khăn lắm mới có thể địch nổi bọn chúng —— Lúc này, bản tư liệu này đã được chuyển đến tay các tướng quân được phân công quản lý 7 khu vực phòng thủ lớn của Ngã Mễ để quốc.

Đứng giữa đám binh lính bảo vệ, Nặc Đốn chứng kiến sau khi binh lính lang nhân bao vây đám ma pháp sư, tiếp đến binh lính bán thú nhân lại xông lên phía trước, lúc này, hắn thật sự nhận ra rằng mình sắp thắng —— Khi lang nha bổng của bán thú nhân hạ xuống, ngay đến trường mâu bộ binh trang bị nặng của nhân loại còn phải run rẩy, nói gì đến cầm đám kiểm sĩ hầu hết đều là trang bị nhẹ trên hòn đảo này.

Tiếng rít gió khác biệt tạo ra từ lang nha bổng cùng với song thủ đại kiểm dày rộng lập tức trở thành thứ nhạc khí chủ đạo tấu lên âm hưởng của chiến tranh. Trong bóng đêm, lang nha bổng do thép tinh khiết chế thành cùng với song thủ đại kiểm bán cường lực va chạm huỳnh hóa ra vô số tia lửa điện màu đỏ, chỉ một sơ sẩy nhỏ cũng sẽ phải trả giá đắt bằng cả mạng sống, máu cùng với sóng biển vỗ bờ hòa quện vào nhau tạo ra làn hơi nước màu đỏ.

Xét về chiến lực mà nói, bán thú nhân cùng với đại kiểm sĩ dưới trướng Dong binh vương về cơ bản là tương đương, lúc này Ngã Mễ cũng không muốn đánh theo kiểu tiêu hao như thế này, sau khi Băng Chi Nhận của hắn chém đứt một cây lang nha bổng, bèn hướng 4 phía hô to: “Theo kế hoạch, lui!” Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư, Tri Ngạo Thiên cùng vài đội trưởng kiểm sĩ doanh đều ra hiệu cho đám kiểm sĩ triệt thoái về phía sau.

Nặc Đốn lập tức phát hiện ra trận cước của đôi phương lùi về phía sau, xem ra các huynh đệ bán thú nhân lại một lần nữa nghiệm chứng thân bại tướng của bản thân mình rồi: “Vi Pháp Tây Tư đại lục, xung phong!”

Cũng giống như Ngã Mễ, Hoắc Ân Tư, Tri Ngạo Thiên, Nặc Đốn lúc này cũng mới chỉ là tay mơ đang học những bài cơ bản tại Đại học đường chiến tranh. Qua nhiều lần diễn tập tại Pháp Tây Tư đại lục, hắn đều nhờ vào sự mưu lược mà chiếm được sự ưu ái lớn từ Thống soái bộ, nhưng trong hỗn chiến, kinh nghiệm của hắn so với đám dong binh như Ngã Mễ, Hoắc Ân Tư vốn luôn đấu tranh sinh tồn giữa sống và chết thì vẫn còn kém đâu chỉ có nửa điểm.

Trong lúc một bên thì lùi một bên thì tiến, khoảng cách 10~15 mét đã bị kéo giãn ra. Nặc Đốn giữa đám binh lính vây quanh vừa mới tiến được vài bước thì cách đó không xa, một tiếng tù và đã xé toạc thiên không. Từ mặt sau tập đoàn bán thú nhân xung phong, một nhóm người đột nhiên từ dưới cát nhảy vọt lên, cát bụi nhất thời trở thành một bức tranh giữa bầu trời. Đám binh lính lang nhân ở phía sau đang đuổi theo nhanh chóng bị cát bay phủ kín mắt, nhất thời bị tạm ngừng việc ngăn cản trường kiếm tối đen như độc xà của các trở kích kiểm sĩ đâm ra. Đám bán thú nhân đang mãi lều lạng chém giết cùng các đại kiểm sĩ, đột nhiên phát hiện trước ngực hoặc bụng của mình bỗng xuất hiện một mũi kiếm nhọn màu đen sau đó lại lập tức biến mất, khí tức từ thân lạnh như băng tức thì tràn vào khe hở do mũi kiếm màu đen lưu lại.

Kiểm nhẹ như gió, độc như rắn, nhanh như thiểm điện, một kiếm lấy mạng, đó chính là tinh túy kiếm pháp mà các đệ tử đích truyền của Tri Ngạo Thiên đều nắm rất vững, trường kiếm một khi cắm vào trong cơ thể, thường thường là lao thẳng tới trái tim, ti tạng vốn là những bộ phận trí mạng.

Trường kiếm màu đen rút ra, rồi lại đâm tới... Dưới 2 đợt tấn công, hơn 100 bán thú nhân đang xung phong giữa trận chỉ ngắn ngủi có vài chục giây đã không còn lấy một mống. Trở kích kiểm sĩ lại nhanh chóng ẩn mình vào giữa Đại kiểm sĩ doanh.

Sau khi cơn mưa cát lắng xuống, Nặc Đốn ra sức đẩy vệ binh đằng trước mặt ra, chứng kiến rất rõ cảnh các binh lính đồng tộc đang xông lên phía trước bị những thanh trường kiếm lạng lẽ không một tiếng động giết hại. “Đề tiện” hai chữ ngấm trong mồm hân nhưng rốt cuộc không thể phun ra được, đây là chiến tranh, chỉ có thắng lợi mới là chân lý duy nhất!

“Toàn thể kiếm sĩ, cùng ta xông lên!” Bàng Chi Nhận màu trắng của Ngã Mễ giương cao, từ sườn núi, đám Ma kiếm sĩ vừa mới rút lui cùng với các Cuồng thú kiếm sĩ vốn sốt ruột đã lâu ào ào xông ra, như thủy triều từ bốn phương tám hướng tấn công đám thú nhân bộ đội đang hỗn loạn. Chiến phủ của Hoắc Ân Tư trở thành nhân vật đáng chú ý nhất giữa hàng ngàn người. Cây búa thủy tinh tỏa ra ánh lam về nên những tia chớp rạch giữa không trung, trường kiếm của binh lính lang nhân căn bản là không thể chống lại được. Cùng với tiếng gào thét của Tiểu Ái nhân không thể kim lòng được, cứ sau mỗi tia chớp màu lam là lại có một bộ phận trong tứ chi của một binh lính lang nhân bị cắt đứt bay vọt lên trời; Trì Ngao Thiên ở bên cạnh Ngã Mễ, tay trái huy động chiến thuẫn màu đen, không ngừng dùng chiến thuẫn gạt các thi thể ngã xuống ở đằng trước qua 2 bên, trường kiếm quý dị màu đen từ phía sau chiến thuẫn lộ ra, cứ mỗi lần như vậy lại dùng khí tức từ vong cướp đi sinh mệnh trên những khuôn mặt vẫn còn không thể tin nổi... Nhóm thảo nguyên tinh linh thì sử dụng tiên kỹ tuyệt nghệ của bản thân, giữa không trung đoạt đi ngày càng nhiều sinh mệnh.

Từ lúc bước lên bờ, chỉ trong có 10 phút ngắn ngủi, quân đoàn 3 của Pháp Tây Tư đại lục lại bị đẩy lùi về phía biển, trong quá trình vừa tiến vừa lùi này, hơn 400 binh lính đã vĩnh viễn không còn có thể trông thấy ánh mặt trời ló rạng ở đằng đông vào rạng sáng nữa.

Mỗi một binh sĩ ngã xuống đều như cây kim đâm vào tim Nặc Đốn, hân ra sức đẩy tấm chắn sừng sững cỡ trung lên trước: “Cùng ta ổn định trận cước!” Một vài chiến sĩ bán thú nhân cuối cùng ở bên cạnh cùng ngừng bước, lang nha bổng thô to cùng với chiến thuẫn cỡ trung lập tức hình thành nên một phương trận nhỏ, hy vọng có thể đủ ổn định lại.

Mấy đại kiếm sĩ ở phía trước đột nhiên bị đánh ngã, Ngã Mễ cùng với Hoắc Ân Tư chân trước chân sau vọt tới phía trước chiến thuẫn của bán thú nhân, Bàng Chi Nhận cùng với Lam sắc Cự Phù đồng thời nện lên mặt chiến thuẫn. Dưới lực cực mạnh giáng xuống, một nửa tấm chắn “Xoảng” một tiếng đập vỡ đầu của một bán thú nhân bên dưới, lại một binh sĩ ngã xuống biển, một binh sĩ khác nhanh chóng dùng bả vai và đầu nhanh chóng đẩy chiến thuẫn ra lấp khoảng trống.

Ngã Mễ cùng Hoắc Ân Tư cũng có chút sừng sốt: binh lính bán thú nhân bình thường đều lợi hại như vậy ư? Vài binh lính khác vừa hơi hé thuẫn trận ra một chút, lang nha bổng to lớn từ trong thuẫn trận lao vút ra.

“Răng đất đâm ngang ~~~” Mọi người đều biết, Ngã Mễ là một người rất lười đánh trận, hơn nữa lại là một người rất sợ chịu khổ, nếu có ưu thế có thể lợi dụng được thì hân nhất định sẽ lợi dụng, cũng giống như hiện tại.

Binh lính bán thú nhân đột nhiên phát hiện lớp cát dưới chân bắt đầu rung lên, tiếp đó từ dưới nền cát nổi lên rất nhiều những đụn cát tạo thành những mũi đâm, giống như răng nanh của một loài động vật nào đó vậy.

Trong khi một số binh lính vẫn còn đang phân thần, Ngã Mễ cùng Hoắc Ân Tư lập tức xông tới mở toang các tấm chắn, sáp nhập vào giữa đám binh lính bán thú nhân. Nặc Đốn trong tay không có tấm chắn, 2 tay hân đồng thời nắm lang nha bổng ra sức bổ xuống đầu Ngã Mễ vừa xông tới.

Song thủ lang nha bổng?

Trong lúc song thủ đại kiếm của Ngã Mễ đón đỡ, một cước bất thành linh tung ra đá vào bụng Nặc Đốn. Nặc Đốn vốn không thể ngờ rằng lại có trường kiếm có thể đón đỡ được vũ khí nặng tới 60 cân của mình mà không bị đánh bay, bị một cước đá lùi về phía sau 2 bước, vướng phải đồng vật cản từ dưới nhô lên, ngã rầm xuống đất. Hoắc Ân Tư cũng không biết trước mặt là ai, chiến phủ màu lam sau khi chém một chiến sĩ bán thú nhân lại tiện thể hỏi thăm qua Nặc Đốn. Chiến sĩ bán thú nhân bình thường dễ tiện hành động đều mặc bì giáp (áo giáp làm bằng da), trong khi Nặc Đốn lại là quan chỉ huy nên ở dưới bì giáp còn gắn thêm các vảy giáp làm bằng kim loại. Chiến phủ chém rách bì giáp, lưỡi búa thủy tinh lập tức chém đứt giáp sắt bên dưới, một miệng vết thương sâu ngập tận xương tức thì xuất hiện. Sau 3, 5 giây, máu tươi bắt đầu trào ra xung quanh xương trắng.

“Đại nhân ——” mấy bán thú nhân còn sống ngay lập tức lùi Nặc Đốn lặn xuống biển tẩu thoát.

Đám tàn binh sống sót từ dưới biển lao lên giữa đội hình chiến thuẫn hạng nặng của binh lính hùng nhân còn lưu lại, một vài tên giờ thuẫn lên ngăn cản đợt mưa tên đánh úp từ không trung đổ xuống. Thủy triều đã bắt đầu rút xuống, theo dòng thủy triều rút, binh lính thú nhân cũng dần dần thoát ly chiến trường.

Ngã Mễ phát tay ý bảo ngừng truy kích, Trì Ngao Thiên mặt sa sầm mày nhíu lại đưa mắt hỏi Ngã Mễ nguyên nhân. Ngã Mễ mặt cũng nhăn lại, nhìn chăm chú về phía biển đằng xa, trời bắt đầu sáng, trên mặt biển mênh mông, mờ hồ có thể trông thấy ở phía tây, phía nam Tây Lâm đảo xuất hiện ngày càng nhiều chiến thuyền, những cánh buồm màu trắng giương cao lên, theo dòng thủy triều rút đang tiến về phía này.

“Mẹ kiếp, làm ăn không tốt, lần này lại tốn tiền rồi...” Hoắc Ân Tư, Trì Ngao Thiên, Đại Thanh Sơn cùng với mấy binh lính khác đứng ở bên cạnh Ngã Mễ đều nghe rõ những lời thì thầm từ miệng hân phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 5: Khốn Thú Vi Lung

Hậu nhân không phải là không có những lời bình luận có phần muối tiêu, trong trận chiến thành danh tại Tây Lâm đảo, muối tiêu lớn nhất đối với Dong binh vương có lẽ là không tiện thể ám sát Nặc Đôn vừa mới bị đánh cho trọng thương, để y sau trận chiến này đã học được rất nhiều thủ đoạn từ Ngã Mễ và Hoắc Ân Tư, sau này trở thành kình địch của họ trong Chứng thân đại chiến.

Còn đối với trận chiến lúc bấy giờ mà nói, những gì Dong binh vương các hạ làm được chẳng có gì phải bàn cãi về tính chính xác cả, trong tình huống binh lực không đủ, mà địch nhân rút cuộc có bao nhiêu bộ đội tiếp viện thì lại không nắm rõ được, thì thực sự không đáng để vì muốn truy sát toàn bộ đám binh lính thủ nhân đang chạy tán loạn mà để cho binh lính của Tiểu dong binh đoàn phải nhảy xuống biển. Nếu địch nhân lợi dụng khoảng trống này để xông lên bờ, thì đối với Tiểu dong binh đoàn chính là tai họa ập xuống đầu. Việc cần kíp lúc này là xác định số lượng và tình hình triển khai của địch nhân, phòng bị địch tấn công, đồng thời tìm ra nhược điểm của địch để tấn công.

Có điều... Nếu Ngã Mễ biết lúc ấy hắn đã để sống mất một trong số những danh tướng đệ nhất mà 1 năm sau sẽ trở thành đối thủ chủ yếu của hắn: Nặc Đôn, nếu Ngã Mễ lúc ấy có thể nghe hiểu được tiếng kêu của mấy tên bán thủ nhân còn lại chính là 2 chữ “Đại nhân”, có lẽ lúc ấy hắn sẽ thực sự muốn dẫn theo 1 bộ phận lính tinh nhuệ đi xung phong liều chết một phen. Đáng tiếc, trong chiến tranh không có nhiều chữ. Nếu như vậy.

Trong lúc thủy triều rút, chẳng có bộ đội nào cả gan dám đổ bộ lên bờ cả.

Nước biển quá thấp, thuyền lớn cần bản là không thể cập bờ, nếu thả thuyền nhỏ, thì dựa vào động cơ với 3, 4 mái chèo trong lúc thủy triều rút cũng không thể tới gần bờ được. Mà có đến gần được thì sao chứ, thủy triều rút hình thành nên bãi biển dài đến hơn 50 mét, toàn bộ đều là cát mềm, đi 1 bước trượt 2 bước. Địch nhân dù có ngoắc đến đâu đi chăng nữa thì cũng chẳng ham đi cướp đất kiểu như vậy, nếu không sớm đã bị Hải Cáp Dong Binh đế quốc cùng với Tu Tư đế quốc tiêu diệt từ lâu rồi.

Hoắc Ân Tư phát tay ý bảo đám lính thu thập tàn cục, lưu lại 1 khúc Thảo nguyên tinh linh cùng với 1 khúc Đại kiếm sĩ phòng thủ, còn để các binh lính khác về doanh trại trước để nghỉ ngơi. Sa Nhược cùng 2 vị mục sư khác của dong binh đoàn cùng 10 y sư bắt đầu công việc tắt bật, một số dong binh ngã xuống không thể động đậy được trên mặt đất là trọng điểm cứu chữa của các mục sư, chỉ cần phát hiện vẫn còn có 1 hơi thở, lập tức bắt đầu cứu trợ ngay.

“Thần thánh tinh linh ơi, phóng thích lực lượng của người đi ——”

“Đái Ni Á thần thánh, hãy ban lực lượng của người cho các chiến sĩ của người đi ——”

Triệu thuật, Nguyệt quang thuật không ngừng được phóng ra, ánh sáng trắng tinh khiết triệu hồi về trong không khí các tinh linh thần thánh, rất nhanh chóng các miệng vết thương đã cầm máu, cứu một số chiến sĩ đang vật lộn trước bờ vực sinh tử trở về.

Đám y sinh theo sau các mục sư, tiến hành băng bó bột cho những người bệnh.

30 phút sau, đội trưởng Đại kiếm sĩ doanh phụ trách công tác thống kê chiến trường tiến vào phòng Ngã Mễ: “Báo cáo đoàn trưởng, phó đoàn trưởng, đêm qua chiến tranh, tổng cộng giết được 535 địch nhân, bắt giữ 74 tên; Đại kiếm sĩ doanh hy sinh 17 người, trọng thương 14 người, bị thương nhẹ 20 người; Ma kiếm sĩ doanh tử vong 3 người, trọng thương 12 người, bị thương nhẹ 15 người; Trờ kích kiếm sĩ doanh tử vong 1 người, trọng thương 0, bị thương nhẹ 3 người, các doanh khác không có thương vong.”

“Được rồi, ngồi đây nghe chúng ta họp đi.” Ngã Mễ vốn lâu nay luôn chú ý bồi dưỡng các đội trưởng dong binh đoàn vốn là những nhân tài hàng đầu, cấp độ này có thể tham gia hoặc không tham gia hội nghị, song cứ mỗi khi có cơ hội thì đều cho phép bọn họ tham gia: “Quân số giảm 10%, hãy hòa táng cho các chiến sĩ hy sinh, chôn chặt, chuẩn bị chi tiền tuất. Lát nữa hãy công bố kết quả ra bên ngoài, phải khiến cho các dong binh bảo trì niềm tin tất thắng, nếu không... Tình hình chúng ta như vậy sẽ khiến cho lòng người cảm thấy sợ hãi.”

“Ban ngày bọn chúng hẳn là sẽ không tiếp tục tấn công nữa, đợt thủy triều tiếp theo trong ngày hôm nay rơi vào 12:00 đêm, nếu bọn chúng...” Đại Thanh Sơn tay phải vỗ mạnh xuống bàn.

“Phải xem kế hoạch của địch nhân thế nào đã.” Hoắc Ân Tư tiếp lời: “Nếu địch nhân quả thực là muốn bắt ngờ tập kích Tây Lâm đảo, như vậy giờ nhất định chúng sẽ rút lui.” Vừa nói Hoắc Ân Tư vừa đứng dậy.

Dựa theo lý giải của hắn, nếu quân đội Pháp Tây Tư đại lục muốn tập kích bất ngờ hòn đảo nhỏ này để làm căn cứ địa tấn công vào đại lục, vậy thì lúc này sẽ không còn là tập kích bất ngờ nữa. Nếu địch nhân rút lui thì sẽ cho thấy lần này chúng chỉ tấn công hòn đảo nhỏ này. Còn nếu quân địch không chịu lùi bước, như vậy cho thấy không riêng gì Tây Lâm đảo, toàn bộ vùng biên phía tây của đế quốc đều bị tấn công. Hơn nữa, căn cứ theo tư liệu dong binh đoàn thu thập được, bờ tây của đế quốc căn bản là không có bất kỳ một lực lượng quân đội chính quy nào, đa số đều là các nhóm kiếm sĩ. Nếu địch nhân toàn bộ đều sử dụng phương thức tiến công như ngày hôm qua, vậy thì xung quanh đây chắc hẳn đều lạnh lẽo ảm đạm —— Người ta lấy đâu ra tinh linh có thị lực tốt, hơn nữa vừa khéo lúc ấy lại đang nhìn ra phía biển rộng.

“Ngạo Thiên, người lập tức bay một vòng trong khoảng 10 dặm quanh đảo quan sát tình hình địch, chúng ta ở lại đây chờ người. Lệnh cho đội Cuồng thú kiếm sĩ doanh thứ 1, 2, 3 bay về phía Tây, Nam, Bắc 25 dặm xem tình hình thế nào.” Ngã Mễ vừa cất cử người vừa nhanh chóng viết 2 phong thư báo cáo quân tình khẩn cấp, lệnh cho 1 nhóm thuộc đội 4, 5 nhanh chóng chuyển 1 phong về Sở Khám Bỏ Lôi, phong còn lại tức tốc chuyển đến phủ Tướng quân tại phòng khu Sư Tử hà.

Nửa giờ sau, cùng với 1 tiếng hú dài của Yếu Ly long, Tri Ngạo Thiên đã về đến phòng Ngã Mễ.

Tất cả mọi người quen Tri Ngạo Thiên đều biết, dựa vào khuôn mặt hắn thì chẳng thể phát hiện ra được bí mật gì cả. Không phải bởi vì lòng dạ hắn quá sâu sắc —— mà bởi đơn giản là chẳng mấy ai như hắn cả ngày chẳng bao giờ biết cười, trên khuôn mặt trắng trẻo luôn luôn tỏ ra hờ hững, nếu không

nờ ánh mắt thì thoảng còn có thể biểu hiện ra vẻ giận dữ, thì bộ mặt Trì Ngao Thiên thiếu gia cơ bản chẳng khác gì được làm từ Thạch Cao.

Lúc còn ở Sứ Khâm Bố Lôi, từng có vị hầu tước định đem con gái mình gả cho nhị thiếu gia của Trì gia, bèn nhờ Trì Hàn Phong nể tình là bạn huyền thú kỳ sĩ đồng niên bố trí cho Trì Ngao Thiên tới gặp con gái mình. Theo đạo lý, việc này Trì Ngao Thiên hẳn phải rất thích thú, là người thừa kế bậc 2 được chỉ định của Trì gia, tối đa cũng chỉ có thể đạt đến tước vị tử tước, nếu không được thừa kế thì đừng mong có được tí đất phong nào. Trong khi nếu đồng ý cưới con gái hầu tước, thì lập tức cái gì cũng có.

Nghe nói 2 người trẻ tuổi bị khép hờ cửa đẩy vào chung một chỗ, 15 phút sau, tiểu cô nương 17 tuổi kia bỗng khóc rống lên từ trong phòng vọt ra. Hầu tước cực kỳ phẫn nộ, cứ tưởng nhị thiếu gia Trì gia đã đem thiên kim nhà mình ra làm chuyện gì đó, cho dù mong muốn thế nào thì cũng không thể vội vã như vậy được, nếu không cho dù sau này cả 2 có đính hôn đi chăng nữa, thì chuyện này truyền ra ngoài cũng sẽ trở thành 1 nỗi sỉ nhục đối với cả 2 danh môn.

Có điều Trì Hàn Phong lại tỏ ra chẳng có gì là vội vã cả, vỗ vỗ vai hầu tước: “Không cần phải lo lắng đâu, yên tâm đi, có tướng quân phòng thủ khu vực kinh đô và vùng lân cận ta ở đây, ông còn lo gì có kẻ trộm nữa? Đừng hiểu lầm nó, cháu ta không giống như ông nghĩ đâu. Cứ thử cho phu nhân của ông tới hỏi tiểu thư là biết ngay.”

Tiểu cô nương kia trong lúc tức giận mới cho biết: “Nam nhân kia ngồi ở trong phòng, chẳng nói năng gì hết, cứ y như tảng đá vậy, trong phòng lạnh lẽo quá, ngay đến ly nước cũng đóng thành băng. Con sợ lắm.”

Lâm Vũ Thường sau khi nghe được chuyện này, trong một dịp yến hội cung đình đã ngang nhiên kết luận: “Có thể kết làm đồng bọn với 1 đôi đầu đất tại biên phòng đế quốc như Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, thì nếu không phải đầu đất thì e rằng cũng là đầu đá.” Dựa vào biểu hiện của Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên qua nhiều lần yến hội, câu danh ngôn này của Lâm Vũ Thường nhất thời được truyền lưu rộng khắp trong tầng lớp thượng tầng tại Sứ Khâm Bố Lôi.

Trì Ngao Thiên thân nhiên ngồi xuống, vớ lấy ly nước uống 1 ngụm: “Tình hình so với chúng ta tưởng tượng còn tệ hơn nhiều.”

Đúng như lời Trì Ngao Thiên nói, giữa mùa hạ Ma Pháp lịch năm thứ 4, tình hình Tiểu dong binh đoàn giữa vòng vây của Pháp Tây Tư đại lục là vô cùng xấu. Về phía biển, quân đoàn chinh tây của Pháp Tây Tư đã huy động toàn bộ đội dự bị tới đây, hội hợp với đoàn quân thảm bại quay về của Nặc Đôn, tổng binh lực lên đến 5.400 người. Phía bắc Tây Lâm đảo là 3 thiên nhân đội, trong đó 1 đội men theo bờ Sur Từ hà tiến vào từ cửa biển, 2 đội còn lại tiến vào từ hướng bờ tây với khoảng cách giữa các đội là 20 dặm; Phía nam Tây Lâm đảo là 1 thiên nhân đội, lúc này cũng đã đánh tan quân phòng ngự của Tu Tư đế quốc để triển khai quân cách bờ nam Sur Từ hà 5 dặm.

Dựa theo kế hoạch Nặc Đôn đưa ra, tác chiến lần này có 3 điểm mấu chốt lớn:

1. Trọng tâm chính là chiếm lĩnh Tây Lâm đảo. Ở bờ biển phía tây của đế quốc căn bản là không có thuyền đội quy mô lớn. Một khi chiếm được Tây Lâm đảo là có thể thành lập căn cứ địa để tấn công Ngã Mễ đế quốc và Tu Tư đế quốc 2 nước.
2. Tây Lâm đảo – trọng tâm của đợt công kích lần này, thuộc lãnh thổ của Ngã Mễ đế quốc, mà Ngã Mễ đế quốc lại là đế quốc quân sự cường đại nhất lúc bấy giờ. Trong tình huống này, cần phải thành lập vùng đất trung gian tại Tây Lâm đảo ven Ngã Mễ đế quốc, bởi vậy đại bộ phận binh lính sẽ tập kết tại địa điểm này;
3. Tấn công Tu Tư đế quốc chính là chiến dịch cần thiết, để đảm bảo trong toàn bộ chiến dịch, quân chinh tây sẽ không rơi vào cảnh 2 mặt thụ địch, quan trọng nhất là, thiên nhân đội ở phía nam có thể rút lui bất cứ lúc nào —— Dù sao thì ở bờ biển phía nam của Tu Tư đế quốc vẫn còn có 1 nhánh quân đội cường đại gây ra phiền toái cho họ.

Trì Ngao Thiên phát hiện dọc Sur Từ hà tiến sâu vào 10 dặm ở 2 bên bờ sông đều là khu vực khống chế của thú nhân. Trong tình huống này, nếu như không có quân đội đế quốc chủ trì, Tiểu dong binh đoàn bất kể là từ hướng nào cũng rất khó để vượt qua Sur Từ hà rộng lớn, cho dù có tới được bên kia bờ sông, thì ngoài biên các đội tàu lên tới mấy nghìn người cũng sẽ tức tốc truy đuổi trong thời gian ngắn ngủi, rồi lập tức bao vây Tiểu dong binh đoàn.

“Nói như vậy thì tới nay thú nhân nhất định sẽ thừa dịp thủy triều lên để tiếp tục công kích!” Ba Nhĩ Ba Tư cất tiếng.

“Ừm, nếu không thì chỉ cần để quân đội đế quốc nắm được tình hình, thành lập đại đội, thì ở ven đế quốc mấy nghìn người kiêu gì cũng sẽ bị đuổi ra biển lớn —— Bất kể thế nào thì bọn chúng cũng chỉ có mấy ngàn người, mà gần phòng khu Sur Từ hà còn có đến hơn 20.000 người. Còn vị trí Tây Lâm đảo của chúng ta lại chẳng khác nào hạt táo bị nuốt chửng vào bụng, trong ngoài giáp công, nói không chừng bọn chúng toàn quân sẽ bị diệt.” Suốt 1 đêm không ngủ, Ngã Mễ có phần mệt nhọc, vừa nói vừa ngáp: “Tất cả mọi người đi ngủ một giấc đi, ta biết phải làm thế nào rồi, chẳng phải là chỉ cần trong lúc thủy triều rút xuống khiến bọn chúng đều không thể ngủ yên được, cho chúng mệt chết đi, thì tới lúc thủy triều dâng để xem bọn chúng làm sao có thể đến tấn công được?”

Cơ hồ mọi người mắt đều sáng ngời lên, trên mặt đều lộ ra nụ cười bí hiểm, tất cả đều chuyển hướng dời sang phòng Đại Thanh Sơn.

2 phút sau, toàn bộ cán bộ trọng yếu của Tiểu dong binh đoàn đều tụ tập ở trước giường Đại Thanh Sơn —— Tạm thời cứ gọi là giường của Đại Thanh Sơn đi, dù rằng phần lớn thời gian người ngủ trên giường không phải là bản thân phó đoàn trưởng.

Phi —— phò -, phi —— phò -... Tiếng ngáy dài của Lục Nhi vang vọng ở trong phòng rung động tới tận tâm can, tại Tiểu dong binh đoàn ngay đến cả tám đêm quý báu được nhồi bằng lông thiên nga mà đoàn trưởng đầy luyện tiếu cũng được khoác lên người Lục Nhi, ở chỗ gần mũi, tám chân theo hơi thở của nó cũng đồng thời nhô lên hạ xuống.

Nói đến tấm đệm lông thiên nga tinh khiết này, vốn là vật được Hồng Thạch đại đế ngự dụng, sau này bị một tên trộm coi vụng trộm lấy ra chuẩn bị đem bán đầu giá, lúc ấy trên biển quảng cáo ghi: “Suối nguồn tinh lực căn bản giúp Quốc vương bệ hạ 1 đêm ngủ thập nữ!” Lục Nhi đại nhân vừa vận lúc ấy ở bên cạnh, lấy móng nhỏ xoa xoa, cảm thấy cực kỳ thoải mái, thừa dịp bá tước đại nhân không chú ý, đã vụng trộm thò đi, cho rằng “Thứ này ta rất thích, để cho ta dùng là phù hợp nhất!”. Có điều rồng cấp 3 vốn còn chưa biết chữ, trên tấm đệm trải giường làm bằng lông thiên nga vẫn còn dán nguyên mức “Suối nguồn tinh lực căn bản giúp Quốc vương bệ hạ 1 đêm ngủ thập nữ!”

“Lục Nhi, dậy dậy, ta tìm người có chuyện đây.” Ngã Mễ vỗ vỗ cái đầu nhăn của Lục Nhi.

Rồng trong lúc ngủ say là cực kỳ khó để đánh thức, Lục Nhi tựa hồ cũng nghe thấy bên tai có cái gì đó vo vo ve ve, đầu lại rúc sâu xuống dưới gối, một chân giữ chặt gối, khiến cho lỗ tai hoàn toàn mất đi tác dụng. Tiếp theo mộng rồng lại chồng đưa lên, đuôi rồng khổng lồ bắt đầu lúc ẩn lúc hiện đuôi côn trùng. Đuôi rồng dài tới 1 mét cơ hồ là chỉ trong nháy mắt đã quét ngang tới nửa phòng, cũng may mọi người vốn đã quen các đòn tấn công ma pháp lẫn tấn công vật lý của Lục Nhi, nên hoặc nhô lên hoặc thụp xuống đều né tránh được, còn Ngã Mễ ở gần Lục Nhi nhất tất nhiên là nhảy lên đầu Lục Nhi để né đòn tấn công —— Sau nhiều lần thí nghiệm, năng lực chịu tải của đầu Lục Nhi vẫn còn rất cao. Dù sao cũng chẳng có người ngoài, hiện tại cũng không cần phải... diễn tập tỏ ra tôn trọng Lục Nhi đại nhân tới cỡ nào.

Hồ lớn mộng không thể sờ được, song đầu rồng lớn thì lại có thể ngồi xuống. Tiếng kéo bề bề dằng dặc của Lục Nhi căn bản cũng không hề ngừng lại.

Cho đến giờ, Ngã Mễ vẫn còn rất thắc mắc một việc, ngoài hẳn ra, các long kỵ sĩ làm cách nào có thể đánh thức được rồng trong lúc mơ ngủ? Dựa theo biểu hiện của Lục Nhi, mỗi giấc ngủ thường kéo dài khoảng 3, 5 ngày, lại còn thường xuyên phóng ra 1 cái kết giới cách âm ở trong phòng mình. Nếu những con rồng khác cũng đều như vậy, thì làm sao cso thể đánh thức được nhỉ, không phải mọi người đều đợi cho đến khi rồng của mình tỉnh giấc mới tham gia chiến đấu đây chứ... Nếu không thì chỉ có Thần Thánh cự long mới như vậy, còn những con rồng khác thì đều giống người, ngủ sớm thức sớm thân thể khỏe mạnh. Cách giải thích như vậy cũng là hợp lý, đại khái cũng dựa vào lý do này mới dẫn đến việc Đại Thanh Sơn “may mắn” trở thành thiên cô đệ nhất Thần thánh long kỵ sĩ —— Những người khác cho dù có trở thành Thần thánh long kỵ sĩ, phòng chừng cũng không có nhiều cơ hội cười rồng bay ra ngoài, cho nên tới giờ cũng chẳng có ai biết đến.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 6: Ác Long Sính Uy

Chẳng còn cách nào khác, Ngã Mễ đành lại phải cầm lên một con thần lân nướng, vế nát để cho mùi vị bay vào mũi Lục Nhi —— gần đây biện pháp này dường như hiệu quả càng ngày càng thấp, Ngã Mễ trong lòng cũng thấp thỏm bất an. Cự long càng trưởng thành, thì sở thích lại tập trung về một mối, đó là thích thu thập những đồ vật phát sáng, ví dụ như đá quý, tiền, gương và... vân vân; Bên cạnh đó trong lúc ngủ, nhu cầu ăn uống cũng không cần một lượng lớn như lúc cơ thể đang tuổi ăn tuổi lớn nữa.

Lục Nhi 2 lỗ mũi bị kích thích, bèn dờn đầu khỏi gối, mắt he hé mở ra một khoảng ‘to bằng sợi chỉ’ —— hấp dẫn! Mọi người trong lòng đều giật thót, xem ra Lục Nhi chưa đến nỗi là gỗ mục không thể uốn nắn được. Có điều Lục Nhi đại nhân ngậy người ra một lúc, rồi lại tiếp tục vơ lấy cái gối chụp lên đầu —— có vẻ nó cho rằng miếng ăn này thực chẳng đáng để phải bỏ giấc, ngủ tiếp đi cho xong; trong mơ có lều vàng, trong mơ có gác tía, trong mơ cũng có cả thần lân nướng.

Ngã Mễ cười khò lắc đầu, ho khan 2 tiếng, háng háng giọng, một giọng nam trung vô cùng quen thuộc dễ nghe đột nhiên từ trong miệng Ngã Mễ phát ra: “Lục Nhi bảo bối của ta đâu rồi? Qua đây nào, để cho ta ôm một cái.”

Lục Nhi đang ngủ toàn thân bỗng rung mình một cái, nhảy phắt dậy, 2 cánh sải dài trên 3 mét, thân hình thoát cái đã lơ lửng trên không trung, ánh mắt lộ ra sắc thái sợ hãi —— Mẹ chứ, khắc tinh tới rồi, vì sao vừa rồi mình lại không cảm nhận được nhỉ? Theo đạo lý thì không thể nào như vậy được.

Đầu rồng ngo quanh 4 phía, sau khi thấy trong phòng toàn là người quen, vậy chủ nhân của giọng nói vừa rồi đâu nhỉ? Có thể chỉ là ác mộng thôi, hầy ~ mơ cái gì hay ho không mơ, lại toàn gặp phải ác mộng. Lục Nhi thả lỏng hạ xuống giường, nhệt tình liếm liếm mặt Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn, đương nhiên, trong lúc đó cũng chẳng chút khách khí lôi tuột con thần lân nướng trong tay Ngã Mễ tống vào miệng. Loại thịt thần lân nướng này, nếu để lâu rất dễ bị cứng, có điều chẳng ảnh hưởng, vừa thấy khó nuốt trôi một cái, Lục Nhi bèn lấy 1 cái móng nhỏ vuốt vuốt lên cổ mình, để cho thịt thần lân khô có thể mau chóng trôi xuống bụng.

Oánh hạo tâm rót cho nó 1 ly nước, Lục Nhi cũng chẳng hề khách khí, một ngụm tu sạch xong bên ngả đầu vào vai Đại Thanh Sơn, mí mắt đã lại bị lực vạn vật hấp dẫn ảnh hưởng.

“Này, cái đồ vô tích sự kia. Ngày nào cũng chỉ biết ăn rồi lại ngủ, ngủ xong lại ăn, giờ chính là lúc nuôi rồng ngàn ngày dùng rồng một chốc đấy.” Ngã Mễ không chút khách khí tét vào mộng rồng một cái.

Đối với hành vi bất ngờ khiêu khích mộng rồng tôn nghiêm của Ngã Mễ, Lục Nhi dù có tức giận song vẫn không dám nói gì. Trong lòng Lục Nhi, sợ nhất là Trì Hàn Phong, sợ thứ 2 là Lôi Cát, sợ thứ 3 chính là Ngã Mễ... Tại sao lại có thứ tự sắp xếp như vậy? Ngã Mễ là người thu thập được mọi tình hoa từ Trì Hàn Phong cùng với Lôi Cát, mặc dù chưa từng trực tiếp điều trị Lục Nhi, có điều Thần thánh cự long sứ đại nhân mới nức mắt ra đã sớm chứng kiến cảnh những kẻ dám đắc tội với đội trưởng đại nhân sẽ gặp phải kết cục đáng buồn như thế nào. Ngày nào cũng chỉ ăn với uống? Ngẫm lại cái trường hợp quần bách này, Lục Nhi trong lòng bỗng cảm thấy phát run.

Ngà Mễ đại khái thuật lại chuyện đã xảy ra bên ngoài, đương nhiên đối với việc đem qua Lục Nhi không tham chiến đã đưa ra lời phê bình nghiêm khắc: “Giờ cho người 1 cơ hội, xông ra ngoài biển phóng thích các loại ma pháp tấn công đám thuyền kia, để cho bọn chúng cả ngày không được yên bình, có như vậy buổi tối chúng ta mới có thể ngủ được.”

Ồ, lại có việc như vậy ư? Lục Nhi lập tức hiểu rằng hiện giờ mình chỉ có thể hoàn thành công việc này, cơ hội tốt như vậy chỉ bằng kiểm soát một phen. Nó vừa thò 1 cái móng vuốt xuống cắn lòi ra 1 quả táo chín đỏ mở ngoác miệng ra cắn 1 cái, vừa giơ 1 cánh tay khác lên đưa tới trước mặt Ngà Mễ thành thạo miết ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa vào nhau. . .

Trời đất chứng giám, Long tộc là bộ tộc tôn quý nhất trong toàn bộ thế giới, từ Long thần Phái Lạc Đặc cho tới đám rồng nhỏ vẫn còn đang ấp trứng, chưa từng có kẻ nào thực hiện hành động vô cùng đáng khinh này. Thế mới biết câu ‘Cha mẹ nhận một đời báo tử - để cho con mãi mãi bình yên’ đích thực là rất có đạo lý.

Rắc, rắc, Ngà Mễ tay trái bóp tay phải kêu thành tiếng, tiếp đó tay trái lại bóp tay phải kêu thành tiếng: “Lục Nhi này, gần đây tình hình tài chính của dong binh đoàn rất khó khăn, cho nên chúng ta chuẩn bị tạm thời đuổi việc 1 đám nhân viên vô tích sự, hiện tại toàn bộ dong binh ở bên ngoài đều phản ứng. Trong phòng Phó đoàn trưởng có 1 sủng vật ăn nhiều nhất, ngủ cũng nhiều nhất, lại chẳng bao giờ chịu làm việc, người bảo ta phải làm sao bây giờ? Kỳ thực, người có biết không, chúng ta đều là bạn bè chung vinh nhục, ta dù thế nào cũng không hy vọng người phải ra ngoài dầm mưa dãi nắng. . .”

Những lời uy hiếp trắng trợn như thế, nếu còn không nghe ra ý tứ thì Thần thánh cự long chẳng còn là Thần thánh cự long nữa. Lục Nhi trong lòng thầm rủa, nếu sớm biết như thế này thì lúc người bị nhốt trong cái kết giới kia, ta sẽ chẳng hao phí khí lực để cứu người ra nữa. Nhưng trên mặt lại tỏ vẻ lấy lòng: “Có kẻ lại dám khiêu khích Ngà Mễ các hạ lãnh đạo dong binh đoàn ư, mẹ nó, đúng là chẳng biết trời cao đất dày gì hết, xem ta đi thu thập nó đây!”

Tiếp theo, từ bên trong căn phòng trống bồng xuất hiện 2 con phong long khổng lồ màu vàng, Lục Nhi đang định dùng phong long nhân hạ quá quan, trên móng đã lại trúng một cái tét, đành phải ôm về úy khuất trên mặt mang theo 2 con phong long chạy ra khỏi phòng.

“Nghe đây, ta sẽ để cho Trì Ngạo Thiên đi theo giám sát người, nếu làm ăn không tốt thì trưa nay sẽ phải nhìn đói!” Tiếng của Ngà Mễ vang vọng khắp toàn bộ dong binh đoàn.

Trì Ngạo Thiên bắt đầu đi lắc đầu, triệu hồi ra Yếu Ly long rồi bay vút lên khỏi mặt đất.

Thống soái quân đoàn tây chinh của Pháp Tây Tư – Đạt Hải Nặc vừa mới cùng thuộc hạ 3 người tới thăm Nặc Đốn bị trọng thương. Nếu không nhờ bên trong mặc giáp phòng thân, nếu không nhờ bản thủ nhân có thể chịu đựng đau đớn đặc thù, Nặc Đốn hẳn là đã sớm bị tử thần đón đi rồi. Tình hình hiện tại cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu, toàn thân vẫn đang chìm trong trạng thái hôn mê, mục sư thì đã giúp cầm máu, quân y cũng đã nhồi thuốc tiêu viêm khử ứ máu cho hắn, nếu vẫn còn chưa đủ tác dụng, thì đành đem 2 viên thuốc tiên trị thương duy nhất trong quân doanh cho hắn dùng.

Nặc Đốn có thể giữ được tính mạng, Đạt Hải Nặc cũng thấy thở phào nhẹ nhõm. Độ coi trọng của Pháp Tây Tư thống soái bộ đối với thanh niên nhân này tuyệt đối là vượt xa giai cấp của hắn. đồng thời bản thân y cũng rất coi trọng bản thủ nhân trẻ tuổi này. Chỉ cần có thời gian, tiền đồ nhất định là không thể hạn lượng được. Chiến dịch nhỏ lần này thất bại, trách nhiệm cũng không thể quy kết lên đầu hắn được. Ngà Mễ cùng với Đại Thanh Sơn trở lại Tây Lâm đảo đã khiến cho chiến cuộc hoàn toàn nghiêng về phe đế quốc. Trong tình huống đó, Nặc Đốn còn có thể xông lên được đến bờ biển đã thực chẳng dễ dàng gì rồi.

Chỉ đem thắng bại luận anh hùng và non xanh còn đó, sợ gì không có cùi đun chính là đạo lý tương tự như vậy.

Bước tiếp theo phải làm thế nào? Đáp án vô cùng đơn giản, nếu tập kích bất ngờ mất đi tác dụng, vậy cường công là chuyện tất nhiên. Bất kể thế nào đi nữa, dong binh đóng quân trên Tây Lâm đảo bất quá cũng chỉ có vài trăm người, trong khi đội dự bị trong tay lại lên đến 5.000, thắng bại có thể dễ dàng thấy được. Đối với khu vực đóng vai trò then chốt này, cho dù có phải hy sinh tới 3.000 người thì cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Đạt Hải Nặc triệu tập hội nghị thiên nhân trưởng cấp 1, qua đó sẽ lần lượt bố trí thiên nhân đội thứ 1, thứ 2 buổi tối chuẩn bị cường công. Tỷ lệ binh chủng của 2 thiên nhân đội này so với đội do Nặc Đốn suất lĩnh về cơ bản là tương đương nhau, hơn nữa lại có đủ năng lực phòng ngự đối với cung tiễn, chỉ cần thuận lợi cướp đoạt được bờ biển, thắng lợi nhất định sẽ nằm trong tay. 2 thiên nhân trưởng nhận được nhiệm vụ lập tức rút lui an bài cho bộ đội của mình nghỉ ngơi.

Quân đội Pháp Tây Tư trong chiến đấu không cần sĩ khí cổ vũ, toàn bộ binh lính đều tin tưởng rằng mình là cử tri của Thần, chẳng có đạo lý nào đánh lại không thắng cả.

Đột nhiên, binh lính bên ngoài bỗng truyền tới 1 trận rối loạn.

“Trông kia, rỗng. . .”

“Đó không phải là rỗng của chúng ta, nhìn kia, con rồng bên kia là 1 bộ xương!”

“Mau báo cho đại nhân. . .”

So sánh với khí thế và dáng vóc, sải cánh khổng lồ của Yếu Ly long, Lục Nhi trông nhỏ bé đến thảm hại. Yếu Ly long toàn thân dài 15 mét, mỗi cánh dài 4,8 mét. Trong khi Lục Nhi nếu tính cả 2 đầu cánh thì mới dài hơn 3 mét, hơn nữa bên cạnh lại còn có cả 2 con phong long màu vàng dài tới 12 mét, nên chẳng ai chú ý tới sự hiện hữu của nó cả.

Đương nhiên, chẳng chú ý tới thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến thân phận diễn viên của nó cả. Khoảng cách tới thuyền địch càng ngày càng gần, Lục Nhi phát tay ra hiệu 1 cái, lệnh cho 2 con phong long đáng thương đi phá hồng thân tàu. Một con phong long vùng vằng móng vuốt sắc bén cắt đứt sợi thừng chính dùng để buộc, cánh buồm khổng lồ tức thì ầm ầm đổ xuống, con phong long còn lại cũng rất nhanh chóng chộp lấy 1 tên lang nhân trên thuyền ném xuống biển.

“Không được hoảng loạn, bắn tên!” Tuy quân chinh tây bố trí cũng không nhiều cung tiễn thủ lắm song cũng không phải là không có. Tiếng gầm của 1 bách nhân trưởng vừa mới quát lên giữa đám binh lính đang còn hò la bơi rồi, trên thuyền gần đó hơn 200 xạ thủ nhân mã tức thì xuất ra cung cung đặc chế của tộc nhân mã nhắm về phía phong long cùng với Yếu Ly long ở đằng xa bắt đầu bắn tên.

Yếu Ly long căn bản là chẳng thèm bận tâm đến đợt mưa tên đó, mặc dù không phóng ra ma pháp, song loại thương tổn vật lý bình thường này, xương cốt cứng rắn ngay đến 1 quả núi cũng có thể húc đổ thì cung tiễn có đáng gì? Sáng Thế Thần từng sử dụng Định Thiên cung và Xuyên Vân tiễn để bắn mà còn chẳng ăn thua. Trì Ngạo Thiên ngồi trên Yếu Ly long toàn thân đều bao phủ bởi khôi giáp, đối với cung tiễn phóng tới cũng chẳng né chẳng tránh.

Phong long thì có kém hơn, dù sao cũng không phải là rồng thật, 1, 2 mũi tên thì còn có thể tránh né, nhưng về sau toàn thân nhanh chóng cắm đầy mũi tên, sau 2 tiếng hú dài, phong long biến mất vào không khí.

Lục Nhi dùng cái móng nhỏ gãi gãi đầu, ừm, biện pháp thì vẫn phải có.

Trên thuyền binh lính thú nhân cùng với đám quan quân cấp cao Đạt Hải Nặc rút cuộc cũng trông thấy độc thủ thực sự, một con rồng nhỏ cao ngạo toàn thân màu xanh đang nghiêng cao đầu, từ phía sau con rồng xương lộ ra.

Rồng gì mà nhỏ thế này? Nó đến đây làm gì?

Lục Nhi bay lên phía trên 1 chiếc thuyền lớn, nhắm mắt trái nhắm nhắm, chỉ sau 1 tiếng động, ở giữa không trung bỗng xuất hiện 1 kết giới màu đỏ sậm, sau đó 1 hỏa tinh linh màu đỏ sẫm được triệu hồi ra từ tinh linh giới. Đại khái trước đây chưa từng có hỏa tinh linh nào được triệu hồi ra ở giữa không trung, cho nên hỏa tinh linh sau khi xuất hiện vừa mới chuẩn bị thủ tục thăm hỏi lực lượng cường đại đã triệu hồi mình cũng như truy vấn nhiệm vụ của bản thân, thì chuyện không hay lập tức xảy ra. Lục vạn vật hấp dẫn cũng chẳng bởi vì nó là hỏa tinh linh cao ngạo mà tỏ ra quan tâm hơn đến nó, trong tư thế rơi tự do, hỏa tinh linh hoa chân múa tay rơi theo hướng thẳng tắp xuống thuyền lớn phía dưới Lục Nhi. Hỏa tinh linh vô cùng sợ nước, thấy bên dưới là một mảng đại dương mênh mông bao la vô tận, bởi vậy hề thấy cái gì có thể chộp lấy được là ra sức níu chặt, ví dụ như buồm, dây thừng, bán thú nhân, boong tàu... Nhiệt độ của hỏa tinh linh cao tới mấy ngàn độ, chạm phải thứ gì là lập tức bắt cháy ngay. Trên thuyền toàn bộ binh lính đều bận bịu việc cứu hỏa, hỏa tinh linh mặc dù bị dọa cho chết khiếp, tuy nhiên vẫn kịp phát hiện ra chẳng có ai đến tấn công mình, thẳm mẳm một tiếng, rồi nhanh chóng lui trở về tinh linh giới.

Móng vuốt nhỏ của Lục Nhi nắm thật chặt, chỉ trước hưng phấn vùng vẫy lên không trung: “Yeah!”

Phía trên chiến thuyền thứ 2, hỏa tinh linh xấu số thứ 2 lại bị triệu hồi ra, lại thất điên bát đảo từ trên không rơi xuống, lại một con thuyền khác bị đốt cháy.

Trời đã sáng rõ, bốn phía các thú nhân nhìn thứ trước mặt trông như một con rồng nhỏ hết sức đáng yêu, tất cả đều sợ đến ngây người.

Chơi hỏa tinh linh một hồi, Lục Nhi có phần chán, hai cánh mở ra, như một mũi tên bắn về phía chiếc thuyền lớn. Khi chỉ còn cách một quãng ngắn, đầu nó gập gập xuống, hơi thở màu trắng tức thì bao bọc lấy toàn bộ thân tàu. Một số bán thú nhân trực tiếp bị phun trúng tức thì biến thành khối băng, trên thuyền toàn bộ nước trong chén đều đóng băng cả.

Tiếp theo vô số tia chớp màu đỏ lại tập kích một con thuyền khác, phàm là thú nhân hiện đang đứng thẳng lập tức biến thành vật dẫn điện tốt nhất, từ nơi rất xa cũng có thể người thấy mùi thịt nướng khét lẹt.

“Bắn tên! Bắn tên! Bắn tên!” Toàn bộ các thuyền đều hô lên.

Mưa tên lại tràn ngập bầu trời, mặc dù mây thứ này không thể đã thương được Lục Nhi, song bị bắn trúng thì cũng chẳng vui về gì, Lục Nhi giương cánh lao vút lên trời cao, tiếng rồng ngâm trong trẻo xẹt qua phía chân trời.

Thấy con ác long bị cường chế phải bỏ đi, toàn bộ các thú nhân đều hoan hô rầm rĩ... Tên bắn lên trời thì tất nhiên phải rơi xuống, 1 thuyền bắn tên ra thì có lẽ còn có phương hướng nhất định, song hơn 100 chiến thuyền cùng bắn tên ra thì căn bản là chẳng có đường hướng gì hết, đồng tên trông như thể không truy cản nổi Lục Nhi cũng cảm thấy một mối bèn hạ cánh, mưa tên đầy trời lại đáp xuống dưới.

“Mau giương thuẫn!” Vui quá hóa buồn, đám nhân mã cung tiễn thủ không kịp trốn dưới chiến thuẫn của các bán thú nhân đã bị mưa tên hỗn độn rơi xuống bao trùm.

Đồng thời rơi xuống còn có ác long Lục Nhi từ phía sau mượn gió bẻ măng, vô số tia chớp được bắn ra liên tục về phía đội thuyền.

“Nhỏ neo, lấy 500 nhân vi đơn vị, lùi ra phía ngoài biển. Mau!” Trên kỳ hạm binh lính bán thú nhân phát ra mệnh lệnh, chỉ sau 1 giờ ngắn ngủi, toàn bộ thuyền đều rút khỏi tầm nhìn của lính gác Tây Lâm đảo.

Còn Lục Nhi thì đang dùng ánh mắt hỏi Trì Ngạo Thiên: “Ta đã có thể về được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 7: Khốn Thủ Cô Đảo

Rất nhiều người đều cảm thấy kỳ quái là tại sao quan hệ giữa Lục Nhi và Ngã Mễ lại thân thiết đến như vậy.

Theo đạo lý thì Thần thánh long tộc là chủng tộc cao cấp, đối với nhân loại luôn tỏ ra coi thường — thậm chí ngay đến việc giết chết nhân loại cũng ngại bẩn tay.

Về mặt lý luận mà nói, Thần thánh cự long ngoại trừ người cười ra, thì không muốn giao tiếp với bất kỳ con người nào khác — Điều này cũng chỉ là nói dựa trên lý thuyết, chứ thực ra trong suốt mấy ngàn năm lịch sử, còn chưa từng xuất hiện 1 Thần thánh long kỳ sĩ nào.

Người sùng bái Ngã Mễ thì nói: bản thân Ngã Mễ có mị lực lớn, thậm chí còn vượt qua cả Đại Thanh Sơn, cho nên Lục Nhi bị Ngã Mễ hấp dẫn;

Người sùng bái Đại Thanh Sơn lại cho rằng: Đại Thanh Sơn có lực tương tác mạnh, cho nên khiến cho rồng cùng với Ngã Mễ lấy y làm trung tâm hình thành nên một vòng cộng sinh;

Bản thân Lục Nhi thì lên lộ ra rằng: cả 2 người đều không tệ, riêng Ngã Mễ thì lúc nào cũng cho nó ăn, lại chưa bao giờ cười nó, cho nên đối với Ngã Mễ cũng rất tốt;

Đương nhiên, kinh điển hơn cả vẫn là câu nói của Trì Ngạo Thiên: “Ở xung quanh Đại Thanh Sơn lương thiện như vậy, có rất nhiều các chủng loại tà ác cộng tính thích vây quanh.”

Lục Nhi chân còn chưa kịp chấm đất đã chạy tót vào trong phòng, hưng phấn liếm liếm mặt Ngã Mễ, đoạn xóc đệm lông lên chui tọt vào.

“Tạc đạn hóa tinh linh của ngươi ném tốt lắm — Lục Nhi, mau dậy cùng ăn cơm đi.” Ngã Mễ hào tâm nhắc nhở.

Lục Nhi triển khai cái miệng nhỏ nhắn, ngáp một cái rõ to, biểu thị bản thân vô cùng mệt mỏi, chỉ hy vọng được chìm vào trong mộng đi tìm mỹ thực.

“Ừm, ngủ thêm một lát cũng được, buổi chiều cùng với buổi tối lại ra ngoài quấy rối thêm 1 lần nữa, nhớ cho kỹ, ta sẽ để Ngạo Thiên đi giám thị ngươi.” Ngã Mễ cười híp cả mắt lại gật gật đầu, không để ý đến một khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở đang thò ra từ trong chăn, phui phui mông đi ra ngoài.

“Đoàn trưởng, tại sao chúng ta không để cho vật cười của Phó đoàn trưởng quấy tung toàn bộ các thuyền lên, như vậy chẳng phải là chúng ta sẽ toàn thắng sao?”

Đội trưởng kiểm sĩ doanh trên mặt lộ ra vẻ đầy hưng phấn.

“Ha ha, nếu rồng có năng lực lớn đến như vậy thì chẳng phải tất cả các quốc gia đều ảm ảm đồ xô đi nuôi rồng, dựa vào rồng mà đi tranh đoạt thiên hạ sao?” Về mặt kỹ năng sư phạm, biểu hiện của Ngã Mễ tương đối xuất sắc — đối với đội trưởng và dong binh cấp dưới đều rất hòa thuận, hần cười nói: “Rồng quả thực rất lợi hại, song đối với chiến tranh vẫn chưa đạt đến tầm mang tính chất quyết định, trừ phi có thể sản sinh ra hàng loạt.”

Bất kể là rồng hay là người, về phương diện phóng thích ma pháp đều có một lượng lớn nhất định. Khác biệt chính là: thân thể người quá nhỏ, về mặt tích lũy thể lực hay tinh lực để tiến hành triệu hồi ma pháp đều có giới hạn, cho dù có trở thành ma đạo sư đi nữa thì vẫn có một cực hạn nhất định. Rồng so với người thì có nhiều ưu thế hơn về mọi mặt, tuy nhiên cho dù là như vậy thì vẫn có cực hạn riêng. Nếu phóng ra ma pháp cấp 1 Thiểm điện loại nhỏ, Lục Nhi cho dù có phóng liên tục cả ngày không ngơi nghỉ thì phóng chừng cũng không quá mệt mỏi, song cũng không thể gây ra được thương tổn cho đối phương. Nếu triệu hồi ma pháp cấp 3 như hòa tinh linh, thậm chí triệu hồi ra phong long cấp 4, độ tiêu hao tinh linh của Lục Nhi là vô cùng lớn. Bởi vậy, vừa rồi nó mới có vẻ mệt mỏi như vậy, cũng chính bởi vì nguyên nhân này.

“Địch nhân thực sự rất giáo hoạt, lợi dụng thủy triều để tấn công, toàn bộ chướng ngại vật mà chúng ta đã chôn trước đó đều chưa phát huy được tác dụng!” Hoắc Ân Tư vừa nhồm nhoàm và cơm, vừa tức giận chửi cái lũ binh lính Pháp Tây Tư đại lục không chịu nghe lời.

“Ngã Mễ, tiếp theo chúng ta phải làm gì bây giờ?” Ba Nhĩ Ba Tư đưa tay lên gãi gãi trán.

“Phòng thủ!” Ngã Mễ gấp cho Oánh một cái đầu cá: “Căn cứ theo pháp lệnh của đế quốc đối với dong binh, sau khi toàn bộ quân chính quy rút lui 10 ngày, tổ chức dong binh có quyền rút lui hoặc... đầu hàng...”

“Địch nhân nhất định sẽ sớm tiếp tục gia tăng công kích, Tây Lâm đảo xung quanh là biển, các loại tài nguyên khẳng định là có hạn, mà binh lính đế quốc đặc biệt là binh lính bản thổ, đại bộ phận đều chưa từng ra trận. Thời kỳ hòa bình kéo dài đã quá lâu rồi, việc điều động quân thực là quá chậm chạp...” Ba Nhĩ Ba Tư trên mặt lộ ra vẻ ưu sầu, chậm rãi nói.

“Đúng thế, đúng thế!” Hoắc Ân Tư tiếp lời: “Ta thật sự nghi ngờ rằng liệu trong vòng 10 ngày đế quốc có thể tổ chức được 1 đội quân quy mô sẵn sàng tấn công hay không nữa, hơn nữa chúng ta cũng rất khó thủ được đến 10 ngày — trừ phi địch nhân căn bản là không đến tấn công chúng ta.”

“Vấn đề này không cần phải thảo luận nữa. Ta biết rút lui chính là biện pháp phát triển về lâu về dài tốt nhất đối với đoàn trưởng dong binh, có điều, chúng ta không thể từ bỏ trách nhiệm của mình được, nếu không thì còn làm dong binh làm gì nữa? Com nước xong, Đại kiểm sĩ doanh đi dọc bờ biển bố trí các chướng ngại vật trên đường. Cuồng thúu kiểm sĩ doanh đi phối hợp với Lục Nhi quấy rầy địch nhân, những người khác tiếp tục huấn luyện như thường lệ.” Ngã Mễ rất nhanh và com vào miệng, sau khi đưa Oánh trở lại phòng, bèn cùng Đại Thanh Sơn đi chôn các chướng ngại vật ở trên đường.

Ảnh hưởng từ sự dạy dỗ của Trì Hàn Phong, có thể thấy trên người Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn vẫn còn lưu lại dấu vết của sự phụ tương đối đậm nét, Ngã Mễ thì điển hình hơn một chút. Thái độ làm người ngoài tròn trong vuông, xử lý sự tình không câu nệ tiểu tiết, đối với những vấn đề mang tính nguyên tắc thì không bao giờ nhượng bộ. Lúc này, nếu là Trì Hàn Phong ở đây, đại khái sẽ nguyên rủa Hồng Thạch đại để phát ít lương thảo, vừa hô hào mau mau chạy trốn, vừa tích cực chuẩn bị công tác phòng ngự.

Tây Lâm đảo cũng không phải là quá lớn, nơi thích hợp để đánh chiếm cũng chỉ có hướng chính tây của đảo. Để phòng ngừa địch nhân đến từ dị đại lục sử dụng quân đoàn phi hành mạnh mẽ đổ bộ, Tiểu dong binh đoàn đem chôn các nhánh củi chẻ làm đôi ở tất cả các chỗ bằng phẳng, tẩm đầy dầu hỏa, chỉ cần thấy có phi hành bộ đội định đáp xuống đất là sẽ lập tức châm dầu hỏa. Họ nhà chim bao gồm cả huyền thú đều vô cùng sợ lửa, nhất định sẽ không dám tiếp tục hạ cánh nữa.

Tây Lâm đảo phòng ngự chiến ngày thứ 1, Lục Nhi tổng cộng xông ra 4 lần, sát thương địch nhân tổng cộng 106 người, phá hỏng 11 chiến thuyền địch, trong đó có 2 chiến thuyền hoàn toàn bị phá hỏng. Nguyên quân đoàn chinh tây số 1, số 2 của Pháp Tây Tư tổng cộng là 2 thiên nhân đội cùng với đội dự bị là quân đoàn 3 vốn định phát động công kích, mặc dù thương vong về người cũng không lớn, song về phương diện ý chí cùng với sự mệt mỏi thì đã không thể đáp ứng cho việc suốt đêm phát động đổ bộ tranh cướp đất được nữa. Chủ soái Đạt Hải Nặc cho rằng cho dù có là Thần thánh cự long đi nữa thì thể lực cũng không thể liên tục trong 3 ngày quấy rầy đội tàu được, bởi vậy vừa chờ đợi thời cơ tốt nhất để tấn công, vừa thả điều hâu về Thống soái bộ yêu cầu tăng cường thêm 15.000~30.000 viện quân, để khuếch đại thành quả thắng lợi tại Ngã Mễ đế quốc.

Mặt trời lặn về tây, Tiểu dong binh đoàn tăng cường mạnh công tác tuần tra khắp toàn bộ đảo, hơn 100 đội viên phân ra thành 7 tổ, mỗi tổ có 1 thảo nguyên tinh linh không ngừng tuần tra liên tục quanh Tây Lâm đảo.

Hoắc Ân Tư đợi đến tối lại tiếp tục đến nói chuyện với Ngã Mễ thêm 1 lần nữa, hy vọng trong vòng 1, 2 ngày sắp tới toàn quân có thể rút lui khỏi Tây Lâm đảo. Trước mắt quân đội dị đại lục vừa mới chiếm lĩnh xung quanh Tây Lâm đảo, vòng vây vẫn còn chưa rất lắm, chỉ cần có thể tới gần được bờ bắc, cơ hội thoát ly an toàn của Tiểu dong binh đoàn là vô cùng lớn. Nếu để chậm trễ thời gian, binh lính đến từ dị đại lục có thể thiết lập được vòng vây, chướng ngại, thì cho dù Tiểu dong binh đoàn có thể đột phá được tới bờ, thì cũng lâm vào cảnh phải tử chiến tới cùng, rất có khả năng sẽ bị diệt toàn quân.

Khuyến can mãi, Ngã Mễ vẫn xua Hoắc Ân Tư về đi ngủ. Ba Nhĩ Ba Tư lại ập vào, cơ hồ lời nói đều giống nhau. Nếu không phải đã biết rõ 2 người, Ngã Mễ có lẽ sẽ phải hoài nghi rằng bọn họ đã bàn mưu tính kế kỹ càng sẵn với nhau từ trước rồi. Đối mặt với bạc tiền bồi dưỡng cha chú này, Ngã Mễ cũng không dám đá đi đuổi đi như đối với Hoắc Ân Tư, chỉ có thể lặp lại một cách cường điệu chức trách của dong binh, cuối cùng: Ba Nhĩ Ba Tư nằng: “Tiểu tử, ngươi đúng là cùng một giuộc với cha ngươi! Chờ ta trở lại đế đô, sẽ đi tìm Trì Hàn Phong đồng sự trưởng tố cáo ngươi! Cái đồ bán trời không văn tự!” – Đoạn xô rầm cửa đi ra ngoài.

Không cần bất cứ ai phải nhắc nhở, Ngã Mễ đương nhiên biết vị trí khốn cảnh trước mắt của Tiểu dong binh đoàn. Dị đại lục vượt qua ngàn dặm hải vực lao sư viễn chinh, đồng thời khiêu chiến 3 cường quốc trên đại lục. Căn cứ theo tư liệu từ tổng bộ quân của đế quốc cùng với biểu hiện của binh lính thú nhân đêm qua mà xét, tuyệt đối là có thể đánh có thể lùi. Cứ xem cách chúng có thể duy trì tuyến tiếp viện dài đến ngàn dặm thì thấy, thực lực của chúng quả thực là hết sức khổng lồ.

Chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là —— phòng ngự cô đảo trong vòng 10 ngày, lợi dụng Tây Lâm đảo để kiểm chế toàn bộ quân đội dị đại lục tiến công, khiến cho bọn chúng không thể phái ra quân đội để đột nhập vào đế quốc được.

Chẳng cần phải pháo cuồng thúu kiểm sĩ đi điều tra, trong vòng nửa năm trở lại đây, Ngã Mễ tham gia vào một loạt hoạt động trong giới dong binh, đối với sức chiến đấu của quân đội phòng vệ Sư Tử hà dưới quyền chỉ huy của Phạm Tử Tước cũng nắm được tương đối rõ. Chỉ cần các đội quân tấn công khác của dị đại lục có một nửa thực lực của đội quân tấn công Tây Lâm đảo đêm qua thôi, thì đại bộ phận đóng ở bờ biển phía Tây của Phạm Tử Tước cũng không kham nổi một kích. Mà đại bộ phận bộ đội tinh nhuệ của Phạm Tử Tước đều tập trung ở vùng duyên hải Sư Tử hà giáp với Tu Tư đế quốc. Chờ nhánh quân này điều động, tập kết, tiền công thì phòng chừng quân đội dị đại lục cũng có đủ thời gian để nhảy vào đất liền Ngã Mễ đế quốc để quét sạch vùng bình nguyên rộng lớn trù phú phía bắc Sư Tử hà rồi. Hiện tại bờ biển phía Tây của đế quốc có 1 cửa ngõ mở rộng toang —— đó là vùng giáp ranh giữa khu vực phòng thủ Sư Tử hà và khu vực phòng thủ đế đô. Binh lực phòng khu Sư Tử hà đều nằm ở mặt nam, trong khi binh lực phòng thủ đế đô lại tập trung ở mặt bắc. Ở giữa bán kính chừng 1.000 dặm là một khu vực trống không có lực lượng quân sự.

Nếu chỉ huy của đối thủ chỉ cần cao tay một chút, từ sau lưng chia tách quân đội dưới trướng Phạm Tử Tước ra, vây quanh, tiêu diệt từng bộ phận một, thì toàn bộ phòng khu Sư Tử hà sẽ phải chịu đả kích rất lớn.

Điều này Ngã Mễ bất kể thế nào cũng không muốn phải chứng kiến.

10 ngày, chính là sự hứa hẹn mà Ngã Mễ đưa ra với Hoắc Ân Tư cùng Ba Nhĩ Ba Tư. Rốt cuộc bao nhiêu ngày thì... do tốc độ phản ứng của quân đội đế quốc cùng với phòng khu Sư Tử hà quyết định.

Ngã Mễ sau khi đóng cửa lại, vừa mới quay đầu đã trông thấy vẻ mặt đậm ý cười của Oánh, biểu tình trên mặt thoáng mang theo vẻ nghịch ngợm. Không cần nàng phải nói, Ngã Mễ đã biết tự giác mở lòng, cười khổ xin khoan dung: “Bảo bối, không cần phải trêu ta. Thúc thúc cùng với Hoắc Ân Tư đều có ý tốt, bọn họ sợ chúng ta toàn quân bị diệt, ở trước mặt những người khác khó mà nói ra được, cho nên... Phòng chừng Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngao Thiên cũng đều có suy nghĩ như vậy, song nhận ra được cách ta làm mà thôi.”

Oánh vui đầu vào trong vòng tay Ngã Mễ, lén cười: “Ha ha, ta mặc kệ chàng. Chỉ cần ta cảm thấy vui là được.”

Chiến dịch Tây Lâm đảo ngày hôm sau, chủ soái Đạt Hải Nặc thủ đoạn lão lạt phía ra 1/3 nhân mã cung tiễn thủ, ngồi thuyền nhỏ bao vây Tây Lâm đảo, lợi dụng đặc điểm của chủng tộc bán nhân mã để không làm gián đoạn công kích Tây Lâm đảo.

Cũng giống như bán thú nhân, tộc nhân mã cũng là 1 chủng tộc nổi tiếng xa gần tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, đến nay tại 1 số vườn bách thú ở các đô thị lớn vẫn còn nuôi 1 số hậu duệ của tộc nhân mã bị đám thương nhân gian trá lừa gạt từ Pháp Tây Tư đại lục kéo về. Bọn họ thân cao chừng 1,9 mét, thân dưới rất giống loài ngựa, có 4 chi với bắp chân săn chắc, cái đuôi dài xoắn tung, trên lưng phủ một lớp lông dài ngắn khác nhau tùy theo loại, đó là phần giống ngựa; nơi lể ra là cổ ngựa đột nhiên lại biến thành thân thể người, cũng tương tự là một thân hình cường tráng, cánh tay trắng kiết, mặt đầy góc cạnh. Trông giống như đem 1 người cùng với 1 con ngựa chặt ra làm đôi sau đó ghép lại với nhau vậy.

Đặc điểm lớn nhất của chủng tộc này chính là độ thành thạo về kỹ năng cung tiễn Có lẽ điều này là bởi vì hình thể đặc thù khiến cho bọn họ cơ bản không am hiểu sử dụng bất kỳ vũ khí gì khác. Tộc nhân mã cùng với Thảo nguyên tinh linh chính là 2 chủng tộc sử dụng cung tiễn xuất sắc nhất được biết đến trên thế giới.

Hơn 100 chiếc thuyền nhỏ được thả xuống dưới, trên mỗi thuyền có chừng 3~5 cung tiễn thủ nhân mã cùng với số lượng thủy thủ tương đương. Cứ 10 thuyền nhỏ lập thành 1 đội, một nhóm các đội thuyền nhỏ tách ra bơi ngược dòng, từ các hướng không xa nhau lắm, rất nhanh chóng tiếp cận Tây Lâm đảo. Vừa đến gần vừa bắn tên lên đảo; còn lại một số ít tiểu đội khác thì đứng cánh ở xa xa, thấy thảo nguyên tinh linh cung tiễn thủ trên bờ bị đội tàu kia dẫn dụ đi, lập tức bất thành linh xà tên.

Tại Tiểu dong binh đoàn, đại bộ phận đều là kiếm sĩ, đều chỉ mặc bị giáp bình thường, năng lực phòng ngự đối với cung tiễn là tương đối yếu. Bởi vậy, vừa đầu trận đã bị tổn thất tương đối lớn, cũng may là trong tình huống cung tiễn phóng ra đều không nhắm hướng chính xác, nên đa số đều là bị thương.

Sau khi Lục Nhi cùng với Trì Ngạo Thiên phóng ra, tình huống mới đỡ hơn được một chút, sau khi bỏ lại vài chiếc thuyền con, tiểu thuyền đội bắt đầu lui lại, có điều cứ hề bọn Lục Nhi lo lắng một chút là lập tức lại sắp tới gần, cứ thế lặp đi lặp lại, cuối cùng giữa Lục Nhi cùng với Trì Ngạo Thiên bắt đầu đi phải có 1 người ở lại trên trời.

Ý tưởng của Đạt Hải Nặc rất đơn giản, sử dụng kế nghi binh, đợi cho dong binh trên đảo suy sụp, sau đó mới thừa cơ chiếm lĩnh hòn đảo nhỏ này —— Hiện tại cũng không vội tấn công đại lục, biểu hiện của Tiểu dong binh đoàn đã làm thay đổi cách nhìn của Đạt Hải Nặc đối với nhân loại. Nếu như binh lính của đế nhất cường quốc về mặt quân sự Ngã Mễ đều mạnh mẽ như trên hòn đảo nhỏ này, vậy thì binh lính trong tay mình muốn thủ đã chẳng dễ dàng gì rồi chứ đừng nói đến chuyện tiến công. Chỉ cần chiếm lĩnh được hòn đảo nhỏ này, tối thiểu cũng có thể cát cứ hải ngoại, thành lập một đại bản doanh kiên cố.

Ý tưởng của Ngã Mễ cũng rất đơn giản, chẳng phải là kế nghi binh hay sao? Nghi thì nghi, Trì Ngạo Thiên + Lục Nhi tối thiểu có thể kéo dài được 5 ngày, Cuồng thúu kiếm sĩ có thể kéo dài được tiếp tục 3 ngày nữa, sau 8 ngày, chỉ cần cầm cự thêm được 1 ngày nữa là có thể nghĩ tới việc rút lui rồi.

Trên biển 1 con cáo già, trên đảo 1 con tiểu hồ ly, lặng lẽ chăm chú nhìn đối phương, đều kỳ vọng đối phương có một chút gì sơ sẩy, sau đó khởi xướng 1 đòn trí mạng.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 8: Thời Cơ Thoát Khốn

Đối với người bình thường mà nói, bên ngoài không có viện binh, bên trong không có ưu thế về mặt binh lực, tử thủ trên một hòn đảo nhỏ, nếu phải bảo đảm sĩ khí không bị lung lay, hầu như là không có khả năng. Dong binh vương Ngã Mễ thì lại khác. Đương nhiên, nếu như trong mọi tình huống vẫn cứ khăng khăng phải tử thủ cho đến cùng thủy tận, như vậy đã chẳng phải là Ngã Mễ nổi danh khối óc vàng nữa rồi.

—— Dong binh vương – Thành danh chiến nghiệm tập

Tại công doanh trại của Tiểu dong binh đoàn có dựng một tấm ván gỗ thật lớn, phía trên viết tên toàn bộ chiến sĩ của Tiểu dong binh đoàn, phía dưới tên là công huân trong chiến dịch lần này. Mỗi lần giết chết 1 địch nhân, bắt được 1 địch nhân, đánh bị thương 1 địch nhân, đều thể hiện rõ trên tấm ván gỗ này.

Ở phía trên cùng của tấm ván gỗ là bức họa hình 2 thanh trường kiếm giao nhau, phía dưới viết “Tiểu dong binh đoàn dũng sĩ bảng”, một câu mà chẳng cần phải nói, toàn bộ chiến sĩ của dong binh đoàn đi ngang qua chỗ này đều có thể hiểu được, mỗi người còn cách 2 thanh thần binh lợi khí này bao xa nữa —— Dù sao thì đội trưởng cũng đã tuyên bố, một khi chiến dịch chấm dứt sẽ lập tức bắt đầu chia của. Mỗi cá nhân trong lòng đều phát sốt lên.

“Tiểu dong binh đoàn dũng sĩ bảng” từ ngày được sinh ra, theo lực ảnh hưởng của Tiểu dong binh đoàn, xếp hạng trước tiên dựa vào uy danh của dũng sĩ, dần dần từ Tiểu dong binh đoàn khuếch tán ra, đầu tiên là dong binh giới, tiếp đến là các quốc gia, sau đó là toàn bộ đại lục, cuối cùng là vượt qua cả Long, Nhân, Ma tam giới. Thứ hạng trên bảng này ảnh hưởng đối với Tiểu dong binh đoàn không chỉ ở chỗ xếp hạng các dũng sĩ. Binh lính bình thường, nếu qua mỗi lần chiến dịch không lập được nhiều công trạng bằng các đồng chí ngang hàng với mình, thì không còn nghỉ ngơi gì nữa – là một sự sỉ nhục đối với bản thân. Bởi vậy, theo thứ tự xếp hạng trên bảng này, tướng quân có mục tiêu so tài của tướng quân, binh lính có đối thủ cạnh tranh của binh lính.

Đến lúc này, đã không thể giấu diếm gì đối với binh lính của dong binh đoàn nữa, Ngã Mễ bố trí các doanh trưởng của Kiếm sĩ doanh chia ra làm công tác động viên các chiến sĩ trong doanh.

Tại Tiểu dong binh đoàn nơi tình vận hội tụ, ngay trong cách động viên của các đoàn trưởng cũng có phong thái hoàn toàn khác nhau.

Tập hợp nhanh nhất chính là Đại kiếm sĩ doanh, đám người gồm toàn những đại kiếm sĩ bu rầu hân đông nghịt đứng chật nửa trường thao diễn, Hoắc Ân Tư một tay nắm chiến phủ màu lam, một tay vuốt vuốt chòm râu.

“Các dũng sĩ!” Chiến phủ to lớn bỗng thật mạnh xuống đất: “Đối mặt với cường địch, đối mặt với một đại lực từ bên ngoài đến tập kích chúng ta, trận chiến ngày hôm qua đã chứng minh rằng, Tiểu dong binh đoàn chúng ta có sức mạnh chiến đấu cực kỳ lớn, hiện tại, ta muốn hỏi: Các người có sợ không?!”

“Không hề!” Dưới trường các Đại kiếm sĩ đồng thanh hô vang.

“Đại kiếm sĩ doanh chiếm tới hơn nửa nhân số của dong binh đoàn, ta hy vọng, ta rất tin tưởng, tại bảng xếp hạng dũng sĩ sau chiến tranh, trong Đại kiếm sĩ doanh sẽ có dũng sĩ vô địch ít nhất cũng giành được 1 thanh thân binh lợi khí, tiếp nối thần thoại vô địch của chúng ta.”

Hoắc Ân Tư dùng ngữ khí trào dâng tiếp tục kích thích không khí tại trường.

“Thân là đội trưởng, ta không thể dễ dàng tha thứ nếu sau khi chiến tranh kết thúc, tập thể của chúng ta để tuột mất vinh dự, nếu mà như vậy, ta đề nghị toàn thể chiến sĩ của Đại kiếm sĩ doanh cùng tự sát để chấm dứt nỗi sỉ nhục phải hứng chịu —— Anh dũng giết địch, sáng tạo thần thoại bất bại!”

“Anh dũng giết địch, sáng tạo thần thoại bất bại!”

Có thể thấy rằng, đối diện với Đại kiếm sĩ doanh vốn nổi tiếng về sự dũng mãnh, những khẩu hiệu kích thích này của Hoắc Ân Tư tương đối là hữu hiệu, hơn 300 thanh trường kiếm không lồ bạt vó mà ra, kiêu hãnh giương lên, trường kiếm như tuyết, kiếm khí đầy trời.

Đội tiếp theo tập hợp tiến vào sân chính là Trờ kích kiếm sĩ doanh dưới trướng Trì Ngạo Thiên, để đảm bảo thân thể linh hoạt, Trờ kích kiếm sĩ doanh là nhóm mặc ít giáp nhất trong số 4 đại kiếm sĩ doanh, trang phục bằng vải bố màu đen, bên trong tại những bộ phận trọng yếu có thêm giáp làm bằng da, sau lưng tương tự khoác áo choàng đen để ẩn

nấp trong đêm. Điểm khác biệt tuyệt đối so với Đại kiếm sĩ doanh hoành tráng nện bước chính là, hơn 100 người trong đội hầu như không phát ra bất kỳ tiếng động nào trong lúc tiến vào sân.

Biểu hiện xuất sắc trong đêm qua khiến cho toàn bộ Trờ kích kiếm sĩ cùng với Thảo nguyên tinh linh sánh vai nhau, trở thành 2 đoàn thể có khả năng giành được 2 thanh thân binh lớn nhất.

Trì Ngạo Thiên tương tự cũng trong y phục màu đen chậm rãi bước lên đài, hần cơ bản là không giỏi trong việc dùng ngôn ngữ diễn đạt. Trì Ngạo Thiên đứng thẳng tắp bất động, gió biển thổi bay tấm áo choàng sau lưng hắn, hòa cùng chiến bào của các Trờ kích kiếm sĩ, phát ra tiếng gió phàn phật. Trong yên lặng, trên người Trì Ngạo Thiên dần dần tỏa ra sát khí, dưới đài, tương tự cũng trong yên lặng, sát khí bắt đầu từ từ dâng lên trong nhóm Trờ kích kiếm sĩ.

Đột nhiên, trường kiếm màu đen của Trì Ngạo Thiên vạch ra giữa không trung một tia chớp đen, một chữ Tử không lồ xuất hiện phía sau lưng hắn. “Soạt”, hắc sắc trường kiếm biến mất ở bên trong vỏ kiếm.

“Cùng tử thần cộng vũ! Cùng tử thần cộng vũ! Cùng tử thần cộng vũ!”

Bài học đầu tiên mà Trì Ngạo Thiên dạy cho Trờ kích kiếm sĩ doanh chính là, sử dụng trường kiếm trong tay sau một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi, khắc thành chữ Tử sâu 2 tấc ở trên tường, hơn nửa nhẹ nhàng nói ra 5 chữ “Cùng tử thần cộng vũ!” Đây cũng là hình ảnh miêu tả chính xác nhất về tác phong của các Trờ kích kiếm sĩ – anh dũng giết địch, lấy mạng đổi mạng. Lúc này, ở trong gió biển, trong yên ắng bắt đầu vang lên âm thanh trường kiếm khắc xuống đất, tức thì từ đáy lòng các Trờ kích kiếm sĩ cũng dậy lên tín niệm quen thuộc nhất của bọn họ: “Cùng tử thần cộng vũ!”

Đại Thanh Sơn bị Ngã Mễ liên tục véo 3 cái vào mạng sườn, mới bắt đầu đi bước lên đài —— chức đội trưởng Cuồng thú kiếm sĩ doanh vốn do Trì Ngạo Thiên kiêm nhiệm, lúc này, Ngã Mễ lại bố trí hắn tiến lên phát biểu. Đại Thanh Sơn trầm mặc ít lời khuất phục trước đảm uy của Ngã Mễ đành phải cố gắng mà làm.

“Chuyện này...” Đại Thanh Sơn gãi gãi đầu, nếu không phải toàn bộ dong binh của Tiểu dong binh đoàn đều quá hiểu thực lực của vị Phó đoàn trưởng này, thì nhất định là dưới đài sẽ vang lên những lời đánh giá.

Là đoàn thể lớn thứ 2 của Tiểu dong binh đoàn, biểu hiện ngày hôm nay của Cuồng thú kiếm sĩ doanh cũng vô cùng tốt, nhưng thực ra là phối hợp với sủng vật của Phó đoàn trưởng, tất cả mọi người đều hy vọng Phó đoàn trưởng đại nhân có thể nói ra vài câu để khích lệ tinh thần.

“Chuyện này... Tất cả mọi người đều là Tiểu dong binh đoàn, ta hy vọng..., ta hy vọng... Mọi người có thể đoàn kết nhất trí, trước hết là hữu nghị, sau mới đến cạnh tranh...”

Xôn xao, “Trước hết là hữu nghị, sau mới đến cạnh tranh” vừa dứt lời, dưới đài đã cười ầm cả lên, ngay cả Sa Nhục cũng không nhịn nổi phải lấy tay che ngang cái miệng nhỏ xinh xắn.

Ngã Mễ dùng Phiêu phù thuật bước tới, đứng bên cạnh Đại Thanh Sơn: “Tất cả mọi người, trật tự!”

Dưới trường lập tức yên tĩnh trở lại, lúc này Ngã Mễ mặt lạnh như tiền: “Cười! Cười cái gì mà cười! Phó đoàn trưởng nói có gì sai? Chúng ta phải đối mặt với địch nhân chiếm ưu thế về mặt binh lực, cái chúng ta cần chính là sự thống nhất về lực lượng, nếu cứ chăm chăm chú ý vào chuyện sáng lập công huân cho bản thân mình thì liệu có thể đánh bại được hơn mấy nghìn địch nhân ở trước mặt chúng ta chắc?! Hãy nhớ cho kỹ: một dũng sĩ đạt được thần binh lợi thế cũng chưa chắc đã có thể quyết định được thắng lợi của cuộc chiến tranh, nhưng một tập thể đoàn kết nhất trí, biết lo lắng chung cho đại cục mới là mấu chốt giúp chúng ta phá địch giành chiến thắng! Ta yêu cầu, tất cả mọi người! Đoàn kết nhất trí, anh dũng giết địch!”

Không một ai có thể tưởng tượng nổi, Ngã Mễ vốn luôn luôn hiền lành lại có thể nói ra những câu như vậy ở trên đài, dưới đài hoàn toàn yên ắng, mọi người đều cố nén cười để yên lặng suy tư.

Sau một màn hài kịch gây náo loạn của Đại Thanh Sơn, Ngã Mễ vô cùng hy vọng thông qua thủ đoạn cường bức lợi dụ của mình kéo mọi người quay trở lại, phía dưới hiệu quả từ việc khích lệ của phó đội trưởng Ma kiểm sĩ cùng với đội trưởng Thảo nguyên tinh linh có thể thấy rõ ràng là bị giảm đi rất nhiều sau màn vừa rồi, thực sự là không thể ngay tức thì tiêu trừ toàn bộ tiểu ý của mọi người được.

Quá trình vây khốn Tây Lâm đảo đã bước sang ngày thứ 7, Đạt Hải Nặc thường xuyên cùng đám Mai Lâm ngồi trên những con thuyền nhỏ ngự trang thành thuyền đến tấn công của Nhân mã cung tiền thủ, đi dọc Tây Lâm đảo vừa quan sát tình hình trên đảo vừa bố trí việc bao vây, theo dõi. Trong khi đó, để phòng ngừa chuyện rình rập này, Ngã Mễ cũng có sự chuẩn bị đầy đủ, bố trí các Thảo nguyên tinh linh cung tiền thủ nấp sau một số vị trí kín đáo, dùng tên bắn lên những thuyền nhỏ có tốc độ di chuyển chậm.

Ngay tại ngày thứ 7, Đạt Hải Nặc ngồi trên thuyền nhỏ đã trông thấy từ góc trời phía nam xuất hiện 5 con cuồng thú khổng lồ đang bay đến, sau mấy ngày đối chọi với Tiểu dong binh đoàn, vốn đã sớm biết đây là Cuồng thú đại đội của Tiểu dong binh đoàn, cứ 5 người lập thành 1 tổ thì phần lớn là chấp hành nhiệm vụ có tính quan trọng. Đạt Hải Nặc đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nét mặt liên tục biến đổi tới mấy lần. Thuyền nhỏ tức thì căng buồm lên, như tên rời cung lao thẳng ra ngoài biển.

Qua 5 giờ chiều ngày thứ 7, binh sĩ Pháp Tây tư ở xung quanh Tây Lâm đảo có sự điều chỉnh lớn, ngoài 1500 người lưu lại trên các con thuyền giám sát, đại bộ phận binh lính còn lại dùng thuyền nhỏ nhân lúc màn đêm dần dần buông xuống men theo Sur Từ hà đổ bộ vào khu vực cách bờ 20 dặm từ phía bắc. Bộ chỉ huy quân tây chinh của Đạt Hải Nặc cũng đồng thời di chuyển vào đại lục.

Ngã Mễ cùng những cán bộ chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn lại một lần nữa họp lại với nhau —— Cuồng thú kỵ sĩ được cử tới để đồ Sứ Khảm Bô Lôi trước đó đã quay trở lại, hơn nữa còn mang về 4 phong thư của đám người Hồng Thạch đại đế, Trì Hàn Phong, Lôi Cát. Hồng Thạch đại đế một mình thảo 2 phong thư, một phong là ngự chỉ

thông dụng chính thức, thiếp vàng chỉ lụa phía trên viết: “Bất ngờ trước việc kẻ thù từ bên ngoài đến tập kích, song Tiểu dong binh đoàn dưới sự dẫn dắt của những quân nhân chuyên nghiệp vĩ đại như Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư, đã cực lực chống trả, có thể nói là hình mẫu cho các quân nhân, là rường cột của đế quốc. Trẫm hy vọng Tiểu dong binh đoàn có thể thủ vững được 10 ngày, chiến thắng quay trở về.”

Phong thư còn lại nghe nói là do đại đế ủy thác cho Lôi Cát ma đạo sư chuyển đến: “Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư: quân nhân đế quốc phía nam đã lâu lắm rồi không tham gia chiến đấu, đại bộ phận quan quân đều được đề bạt trong thời bình, bởi vậy, chiến lực rất hạn chế. Nhất là trên phương diện triển khai quân, để tránh việc binh đoàn tinh nhuệ bị tiêu diệt, bố trí quân luôn là trước nhẹ sau nặng. Kiểu bố trí này là hợp lý, song một phe là tinh binh bách chiến, phe còn lại lại là quân đội thời bình, cực kỳ dễ biến ưu thế trở thành thảm cảnh. Tiểu dong binh đoàn có thể tập trung cố thủ thành công ngay trong đêm đầu tiên bị tập kích, chẳng có gì phải nghi ngờ là đã cực kỳ vĩ đại rồi, các cánh quân phòng thủ khác phòng chừng đều đã... Về mặt chiến lược, ta hy vọng Tiểu dong binh đoàn có thể cố thủ thêm vài ngày nữa, để cho phòng khu Sur Từ hà có đầy đủ thời gian điều động quân đội, để cho dân chúng sống tại bình nguyên có thể tranh thủ di dời đi. Có điều, ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu. Ta cực kỳ không hy vọng phải chứng kiến các người vì tử thủ Tây Lâm mà khiến cho nhân tài điều linh. Nhớ lấy, nhớ lấy.”

Thư Lôi Cát gửi lại đơn giản, chỉ có vồn vẹn mấy câu: “Kiên thủ hay rút lui đều được, ta sẽ tới Tây Lâm trong thời gian ngắn nhất.” Ngắt ~ Trong tình huống địch vây quanh 4 phía mà vẫn còn đến Tây Lâm?

Ma đạo sư các hạ xem ra có vẻ tương đối tự tin vào năng lực của bản thân.

Tướng quân phòng thủ khu vực kinh đô đế quốc và vùng phụ cận Trì Hàn Phong bá tước gửi thư như sau:

Ha ha, rốt cuộc cũng có đánh nhau rồi! Đồ đệ lương thiện, con trai khả ái, đứa cháu đáng ghét, còn cả tên nhóc Ải nhân giáo hoạt kia nữa. Các người vẫn còn chưa chết sao? Chà, tiếc thật đấy, đây là điều đáng tiếc nhất trong số những tin tức tuyệt vời về chiến tranh mà ta nghe được. Hắc hắc, con trai, nghe nói lần này nếu không có vợ trợ giúp thì toàn quân đã bị diệt rồi, phải không? Ta đã nói rồi mà, bảo cô gái kia tuyệt đối không hề đơn giản, người sau này gặp vận rủi rồi...”

Mọi người đọc đến đây thì đều nhủ mảy, cũng hiếm có ai như Trì bá tước, chỉ ngắn ngủi có mấy câu thôi mà đã đắc tội với tất cả mọi người rồi.

Còn chờ gì nữa? Lập tức chạy trốn đi! Làm ra vẻ cho Hồng Thạch tiểu tử kia xem một chút là được rồi, không cần phải đem toàn bộ vốn liếng ra dốc hết. Lúc chạy trốn phải nhớ kỹ, trước tiên phải ra đội đi tiền trạm, tại tiền tuyến tạo ra thanh thế tấn công địch nhân, đem toàn bộ quân bảo vệ thành thị cùng với cư dân dọa cho chạy tóe khói đi, sau đó các người đem đi tất cả những gì đáng giá ở trong đó. Nhớ lấy, nhớ lấy.

Hậu trưởng đại lão bản – Cha, thúc thúc, sư phụ, dưỡng Trì Hàn Phong. Ngã Mễ cười khổ đem thư truyền cho mọi người: “Ba Nhĩ Ba Tư thúc thúc, xem ra người cùng với Trì thúc thúc vẫn còn có tiếng nói chung.”

Ba Nhĩ Ba Tư trên mặt tràn ngập vẻ: nhân gian sao lại còn có loại quân nhân bại hoại đến mức này, đơn giản coi chuyện rút lui đáng xấu hổ chẳng khác gì

những chuyện bình thường khác.

Ngà Mễ gục đầu suy nghĩ một hồi: “Đại kiểm sĩ doanh 12:00 đêm mai làm bộ phá vây, thuyền tới giữa Sur Tử hà lập tức quay trở lại; Ma kiểm sĩ cùng Cung tiền thủ doanh 12:00 đêm ngày kia làm bộ phá vây, thuyền đến giữa sông lập tức quay trở lại, lợi dụng cung tên cùng với ma pháp công kích các thuyền nhỏ truy kích đến từ bờ bên kia; 10:00 đêm ngày mốt, mọi người chuẩn bị đánh úp!”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 9: Đục Nước Béo Cò

Chiến trường lặng yên như chết.

Không biết từ thời khắc nào, quân đoàn chinh tây của Pháp Tây Tư đã từ bỏ việc không ngừng quấy rối Tây Lâm đảo. Ở vùng phụ cận Tây Lâm đảo, ngoại trừ cuồng thúu kỳ sĩ ngẫu nhiên bay lên không ra, còn lại toàn bộ đều lặng như tờ.

Suốt cả một ngày, mặt trời chậm rãi từ đằng đông xẹt qua phía chân trời rồi dần dần bao trùm lên những rặng mây ở đằng tây. Rừng mưa nhiệt đới đặc biệt có những thân cây tán lá rộng xanh um tươi tốt bao bọc quanh thân, căn bản chẳng thể nhận ra ở nơi này đang là chiến trường hết sức cam go.

Ở phía ngoài tầm mắt của Tây Lâm đảo, Đạp Hải Nặc cùng với bộ chỉ huy toàn bộ đã di dời ra phía sau một triền núi nhỏ tại mặt nam Sur Tử hà. Dân bản xứ gọi triền núi này một cách đơn giản là: Hồ Lưu Đạp. Sở dĩ gọi là hồ đơn giản là bởi ở mặt sau triền núi có một khoảng hõm rộng nhìn như một miệng hồ khổng lồ. Độ cao tuyệt đối của triền núi so với mực nước biển là 102 mét, là khoảng cách tương đối tính từ mặt biển cao nhất so với vùng phụ cận.

Bộ chỉ huy vừa mới đóng quân xong, các mệnh lệnh đã được truyền đi liên tiếp từ nơi này. Trong số 4 thiên nhân đội cùng hiệp đồng lúc trước đồng thời cập bờ, có 3 thiên nhân đội đã lặng lẽ từ sườn núi bí mật tiến nhập vào trận địa.

Mặc dù các binh lính thú nhân hoàn toàn không hiểu được mưu lược của chỉ huy tối cao, song lúc này tất cả đều hiểu rằng, chúng đang mai phục, chuẩn bị một mẻ bắt hết toàn bộ dong binh đoàn trên hòn đảo nhỏ đã khiến cho bọn chúng bị tổn thất tới hơn 600 binh lính. Cũng có kẻ biết được rằng, dong binh đoàn này là 1 trong số 5 dong binh đoàn cấp A hiếm hoi trên đại lục.

Cùng với lệnh điều binh được chuyển đến các bách nhân đội, còn có 1 lệnh treo thưởng:

Hễ kẻ nào bắt sống được 1 trong số 4 người Ngà Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư, sẽ được thưởng 10.000 kim tệ, phong quan Tử tước, ban thưởng danh hiệu “Đĩnh sĩ của Thần”; hễ kẻ nào có thể đánh gục được 1 trong số 4 người Ngà Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư sẽ được thưởng 5.000 kim tệ, phong quan Nam tước, ban thưởng danh hiệu “Đĩnh sĩ vô địch”.

Tại Pháp Tây Tư đại lục, các tước vị như nam tước, tử tước, bá tước mới xuất hiện trong vòng 10 năm qua, đại bộ phận quan quân cấp thấp cùng với chiến sĩ còn cơ bản chưa hiểu được những ưu đãi mà các loại tước vị này mang tới, song 10.000 kim tệ có thể làm được những gì, thì tất cả mọi người đều biết. Hơn nữa, lại càng biết rằng danh hiệu “Đĩnh sĩ của Thần”, trong suốt 100 năm qua, tổng cộng cũng chỉ có 9 người đạt được. Mà 9 thú nhân này đều trở thành nhân vật truyền kỳ trong lịch sử của Pháp Tây Tư đại lục, là thần tượng mà mỗi binh lính đều sùng bái tôn thờ.

Tước vị, trọng thưởng, danh dự của đĩnh giả vô thượng, thông qua những lời rỉ rả to nhỏ của đám binh lính, mặc dù ánh mắt làm bộ không thèm để ý, song chứng như những mạch nước ngầm bên dưới đại dương bao la ngoài kia, nhanh chóng tràn qua khắp mọi ngõ ngách tại quân đoàn chinh tây, chiến ý cứ thế bốc lên từng chút một.

Đêm ngày thứ 8 tại Tây Lâm đảo, 1 đội thuyền nhỏ từ bờ bắc Tây Lâm đảo lặng lẽ xuất phát, trên mỗi chiến thuyền đều có 10 binh lính, trường kiếm trong đêm tỏa ra ánh sáng long lanh như tuyết. Thủy triều bắt đầu dâng, ngồi ở trên thuyền có thể cảm nhận được rõ ràng những xung động đến từ biển.

Mỗi binh lính trường kiếm đều đặt trên đầu gối, 2 tay nắm mái chèo, nâng lên hạ xuống đều theo quy luật, hơn 20 chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng hướng về phía bờ sông đối diện.

Đột nhiên, giữa sông vang lên một tiếng hét lớn: “Bờ bên kia có mai phục, mau rút đi ——” Một tiểu ái nhân thân thể từ giữa thuyền nhô lên, toàn bộ thuyền nhỏ hoảng loạn chuyển hướng, tiếng khu vực rầm rầm vang lên, từ trên cây bên bờ đối diện, mấy chục chiếc thuyền nhỏ cũng rất nhanh được thả xuống, đuổi theo phía sau.

Trừ 1 con thuyền nhỏ ra, toàn bộ các thuyền khác đều nhanh chóng lại gần bờ, 50 mét, 30 mét, 20 mét... Thuyền nhỏ của Pháp Tây Tư đại lục rất nhanh chóng chuẩn bị bắt kịp chiếc thuyền nhỏ đang ở lại sau cùng. Đột nhiên, 1 ái nhân từ trên thuyền đứng bật dậy, chiến phù màu lam từ trên khoang thuyền dựng đứng lên. Sau 1 tiếng rống to, chiến phù màu lam thoát khỏi tay xuất ra những đạo sét màu lam, xoay tròn bổ trúng chiếc thuyền ở gần đó nhất. Cái đầu khổng lồ của 2 binh lính bán thú nhân bị bổ toác, máu phun thành vòi phụt lên cao, thi thể đứng sững một hồi rồi ngã rầm xuống nước. Tích lịch chiến phù bay theo một góc tròn quỹ đạo trở về tay tiểu ái nhân, sau đó lại tung lên, mấy tên lính lang nhân định dùng tiểu thuẫn trong tay cùng với trường kiếm định ngăn cản, tức thì xung lượng cực lớn đã khiến cho chúng ngại vật tức thì trở thành phế vật không thể sử dụng, lại tiếp tục có thêm những thi thể chìm xuống dưới sông.

Khi chiến phủ màu lam lần thứ 3 cắt qua bóng đêm, toàn bộ binh lính Pháp Tây Tư đều ra sức chèo thuyền về phía bờ bắc, thậm chí có một số binh lính bị ép cho phải nhảy xuống nước.

Hai bên bờ Sur Từ hà lại trở về về bình lặng vốn có, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Đêm ngày thứ 9, từ Tây Lâm đảo thuyền nhỏ lại được thả ra, có điều lần này lại là xuất phát từ phía nam của hòn đảo nhỏ, sau khi lặng yên không 1 tiếng động bơi vòng qua 1 nửa hòn đảo, liền đi ngược dòng chừng 1.000 mét, rồi mới chậm rãi tiến về phía bờ bắc của Sur Từ hà, càng ngày càng tiến tới gần bờ. Một kiếm sĩ đứng bật dậy, tiếng la tương tự vang lên: “Bờ bên kia có mai phục, mau rút lui ——”

Đoàn thuyền nhỏ của dong binh đoàn vẫn theo dòng lướt tới, từ phía bờ bên kia Sur Từ hà càng ngày càng có nhiều thuyền nhỏ được đẩy ra, chạy nhanh nhất là 1 chiếc xuất phát từ dưới hạ du. Càng ngày càng gần, 500 mét, 450 mét, 400 mét... “Bắn!” Sau 1 tiếng rống to, trên chiếc thuyền của Tiểu dong binh đoàn có hơn 50 Thảo nguyên tinh linh đứng bật dậy. Với khoảng cách 400 mét, cho dù là thảo nguyên tinh linh cũng không thể sử dụng kỹ thuật bắn thẳng. Trong bóng tối, một trận mưa tên bắn lên trời. Tốc độ thuyền tiếp tục gia tăng, lập tức khoảng cách giữa thuyền với thuyền được kéo gần lại. Những thuyền đi đầu của Pháp Tây Tư tức thì bị chững lại, mấy chục nhân mã cùng binh lính lang nhân bị mưa tên từ giữa không trung hạ xuống bắn trúng. Phía đối diện binh lính nhân mã cũng bắn ra mưa tên phóng lên trời, có điều tốc độ thuyền cực nhanh của Tiểu dong binh đoàn khiến cho mưa tên rơi xuống đều dừng ở phía sau thuyền nhỏ.

Tiến thủ nhân mã nhanh chóng điều chỉnh tọa độ, trận mưa tên thứ 2 tiếp tục hướng lên trời, cùng với những tiếng vịnh xướng với âm điệu và nội dung bất đồng, lá chắn màu trắng thần thánh, lá chắn màu đỏ sậm hắc ám... từ những con thuyền nhỏ khác nhau bật ra, từ các thuyền nhỏ đồng thời xuất hiện 5 loại tám chắn có thuộc tính phòng ngự. Ma kiếm sĩ với số lượng không nhiều lắm thuộc Tiểu dong binh đoàn tiêu hao một lượng ma pháp tối thiểu phóng ra từng tầng từng tầng ma pháp phòng ngự.

Mưa tên hạ xuống rơi trúng ma pháp thuần đều trượt ra mất đi uy lực, rơi xuống nước.

Đồng thời Thảo nguyên tinh linh ở khoảng cách 300 mét, đã bắt đầu chọn cách bắn ngang, những mũi tên sắc bén điều linh quán nhập vào thân thể binh lính Pháp Tây Tư, sau 4 lượt mưa tên, truyền những thuyền nhỏ chặn đánh đã không còn trông thấy binh lính đứng thẳng nữa.

“Mẹ nhà nó, lên cho ta!” Từ bờ bắc Sur Từ hà hiện lên 1 thân ảnh mạnh mẽ, chính là đội trưởng bán thú nhân Mai Lâm.

Giữa những biểu hiện chung thường thấy ở các tướng lĩnh quân đoàn của Pháp Tây Tư như cuồng phóng, buro hân hay nói chính xác hơn là có phong cách dã man thống nhất chung, Nặc Đốn cùng Mai Lâm là 2 dạng đại biểu cực kỳ khác biệt. Mai Lâm nổi danh nho tướng, điểm này có quan hệ rất lớn tới xuất thân của hắn. Cha của Mai Lâm là tộc trưởng của 1 bộ lạc nhỏ với đầy phẩm hạnh và cực kỳ ôn hòa. Tiểu bộ lạc này thông qua quá trình hàng trăm năm giao lưu với nhân loại, đã kết hợp được một cách hoàn mỹ giữa lực lượng của bán thú nhân cùng với mưu kế giao hoạt của nhân loại, hình thành nên 1 lực lượng không thể xem thường tại bờ biển phía đông của Pháp Tây Tư đại lục. Để con mình có thể sáng tạo ra cơ nghiệp còn lớn lao hơn nữa, cha Mai Lâm đã thỉnh cầu Tây Tịch, nghe nói là học giả đến từ 1 vương tộc suy vong của Ngã Mê Nặc Nhĩ đại lục, về làm quý tộc tại bộ lạc, mà Mai Lâm lại là 1 trong số những môn sinh đặc ý nhất của vị học giả nọ.

Mai Lâm đã dẫn dắt đại đội 1 của bán thú nhân trải qua nhiều lần chiến dịch cùng với quân diễn, cũng là 1 quân thể lập nên nhiều công trạng lớn lao. Trong nhiều phen chiến dịch, bộ đội của Mai Lâm cũng giống như tính khí của hắn: uyển chuyển như nước. Bất kể là dưới áp lực trùng kích lớn đến đâu đi chăng nữa, cũng có thể dễ dàng hóa giải được.

Cho dù là nho tướng như Mai Lâm, trông thấy cảnh đồ sát một chiều, mấy trăm quân lại bị một đám trên đảo chẳng đáng so sánh về mặt số lượng đem ra đùa bỡn trong tay, cũng nhìn không được chửi bậy hết lượt này tới lượt khác, có điều không biết lão sư nghe nói xuất thân hiền giả của hắn mà nghe được mấy câu Tam Tự kinh như thế này thì sẽ biểu hiện thế nào nữa.

Càng nhiều thuyền nhỏ từ trên bờ được đẩy ra, binh lính của Tiểu dong binh đoàn căn bản không để ý tới biểu hiện của bọn chúng, thuyền nhanh chóng lại gần bờ, bóng người biến mất ở bên bờ cỏ lau trùng trùng.

Có người chửi mẹ nó, thì đương nhiên cũng có người đang lên cười thầm. 4 người nổi tiếng của Tiểu dong binh đoàn lúc này đang lên lút tới gần bờ nhìn sự việc cũ đang phát sinh trên sông, nghe thấy từ bờ bên kia truyền đến 1 tiếng rống to Điều càng có ý nghĩa hơn chính là đây hóa ra lại là ngôn ngữ của nhân loại. Mấy người cùng nhìn nhau cười rử rươi. Ngã Mê nửa ngồi chồm hổm lên, phì phì bùn đất trên người, ý bảo mọi người có thể về được rồi.

Ngã Mê khỏe mắt đột nhiên lóe lên, một bàn tay to lớn mang theo tiếng gió vụt hạ xuống, phản ứng nhanh nhẹn của đại kiếm sĩ lập tức được thể hiện, hần cúi đầu rút phát Băng Nhận từ trong vỏ ra, vừa mới chuẩn bị định phản kháng thì một cổ sóng xung kích ma pháp vô hình đã xuất hiện phía dưới móng, đẩy hắn ngã nhào xuống dưới bờ nước.

Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên, Hoắc Ân Tư còn chưa kịp nhận ra chuyện gì, một tia chớp màu vàng đã giáng xuống, vòn quanh mỗi người tới hơn 10 lượt, Trì Ngao Thiên cùng Hoắc Ân Tư tức thì tê dại, Đại Thanh Sơn từ chiếc nhẫn màu bạc bên tay trái huyền hóa ra quang mang màu lam, chống lại toàn bộ tia chớp, trường kiếm “Tinh Hân” màu bạc bật xuất, hàng vạn điểm ngân tinh lấp lánh —— “Không cần tấn công ——” Ngã Mê lồm cồm từ dưới nước ngoi lên, thiếu chút nữa là đã uống phải một ngụm nước: “Khụ... Khụ... Là sư phụ.”

Màn xiếc bị vạch trần? Một bóng người ở trong bóng đêm dần dần hiện ra, mái tóc rối bời, khuôn mặt khô héo đen đúa, ma pháp bảo phiêu dật, pháp trượng ẩn chứa ma lực vô hạn, trước khỏe mắt và khỏe miệng hết sức tinh tường của 4 người bèn bật cười tỏ ý trêu đùa. Ma đạo sư các hạ khế liêm môi rồi đưa ra hoài nghi trong lòng: “Đồ đệ, làm sao ngươi lại biết là ta?”

“Ày, lão sư, vấn đề này quá dễ để trả lời. Hiện tại trên toàn bộ đại lục này có được mấy ma đạo sư? Nếu không phải ma đạo sư thì ai lại có thể phóng ra ma pháp nhanh như vậy được? Người gửi thư còn nói người sẽ đến, vừa rồi con còn thắc mắc là tại sao hương cò từ chỗ này tỏa ra lại bốc lên mùi

ruou...” Ngã Mễ cười khổ lắc đầu, tỏ vẻ hối hận vì mình phát hiện ra sự việc quá muộn.

“Thật sự cần phải dạy dỗ các ngươi cho kỹ một chút!” Lão ma pháp sư thật không chút khách khí cấp cho mỗi người một chưởng vào gáy. “Bị người ta đem ra làm nhân bánh rồi, còn đứng đây mà cười, cả ngươi nữa, lại còn dựa vào chiếc nhẫn mà Lục Nhi lôi từ chuồng chó ra để tránh thoát tia chớp của ta, ngươi tưởng ta không biết ngươi trong lòng đang vụng trộm đắc ý chắc.” Đại Thanh Sơn vừa may mắn không phải hưởng thụ điện liệu lại phá lệ may mắn tiếp nhận cái mát xa đầu nặng đô, người nói ra câu này cũng hoàn toàn quên mất chiếc nhẫn kia lúc trước là do ai lừa được trong tay Lục Nhi khả ái vô tri.

Oánh đã ngủ rồi, Ngã Mễ dẫn mọi người qua phòng Đại Thanh Sơn. Lục Nhi đang mơ màng sau khi gặp được lão ma pháp sư, đầu tiên là cá kinh, tiếp đó tỏ vẻ hư tình giả ý nhiệt tình một phen, dùng đầu lưỡi đẩy nước bọt thỏa mãn tâm hư vinh của lão pháp sư. Ngồi xuống được một lát, đám người Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư, Trì Ngao Thiên mới biết được mức độ nghiêm trọng của tình hình.

Đầu hạ Ma Pháp lịch năm 4, giới ma pháp tại đại lục đã xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa. Tại Khất Nguyên tháp ở Băng Phong đại lục đồng thời 1 lượt đi ra 12 vị ma đạo sư. Trong số 12 ma đạo sư này có 4 vị nguyên là đại ma pháp sư cung đình đời trước tại Ngã Mễ đế quốc, 2 vị nguyên là giáo đình đại ma pháp sư của Thần Thánh giáo đình, 1 vị nguyên là đại ma pháp sư cung đình của Tu Tư đế quốc, 5 vị còn lại là ma đạo sư hoặc lấy thân phận tự do tiến vào Khất Nguyên tháp, hoặc nguyên lai vốn thuộc về 1 quốc gia đã biến mất từ cách đây mấy trăm năm rồi.

4 vị ma đạo sư vốn thuộc về Ngã Mễ đế quốc 8 ngày trước đã dặt tay nhau về tới Hiệp hội Ma pháp sư Ngã Mễ đế quốc, toàn bộ kiến trúc quốc gia của Ngã Mễ đế quốc đều lâm vào chấn động, Hồng Thạch đại đế hay tin lập tức đích thân tới Hiệp hội Ma pháp sư vãn an 4 vị ma đạo sư. Theo lời kể của 4 vị ma đạo sư, lần này có thể thuận lợi thông qua thí luyện trong Khất Nguyên tháp, nguyên nhân mấu chốt chính là dựa vào 1 người đang ở trong Khất Nguyên tháp vốn căn bản không hiểu tí gì về ma pháp —— Lai Khắc Cáp Bá.

Lai Khắc Cáp Bá sống trong Khất Nguyên tháp mấy năm, đã dần dần tìm ra phương pháp tiến vào kết giới của các vị ma pháp sư, y phát hiện ra rằng ma pháp sư năng lực càng cao thì sẽ xây dựng nên kết giới càng nhỏ hoạt động càng chậm, mà chỉ có kết giới như vậy mới có thể khiến cho y an toàn tiến vào. Cho nên trong 1 lần hành động gần nhất, hắn đã tiến nhập vào 13 kết giới đại pháp sư, trừ 1 đại pháp sư năng lực quá thật còn chưa đạt tới trạng thái giới hạn có thể phá tháp mà ra, còn lại 12 đại pháp sư toàn bộ đều thành công trong việc đem kết giới của mình kết nối với kết giới của Khất Nguyên tháp.

Cảm tình của 4 vị ma đạo sư đối với Ngã Mễ đế quốc vẫn còn vô cùng thâm hậu, dưới sự khuyên nhủ của Hồng Thạch đại đế, đều chấp nhận địa vị quốc sư đế quốc mà ở lại đế đô.

“A ~ này ~ sư phụ, con rốt cuộc cũng hiểu ra vì sao người lại muốn hại con rồi. Hóa ra là tại cha con đem bọn họ thả ra, khiến cho người ở trước mặt Hồng Thạch đại đế lập tức đã không còn địa vị nữa, bị thất sủng, có đúng không ——” Ngã Mễ khẽ thì thầm, dùng ánh mắt quan sát phản ứng của lão ma pháp sư.

Lôi Cát tựa hồ rơi vào trầm tư, ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía tây bắc —— Nơi xa xôi nhất theo phương hướng kia chính là Khất Nguyên tháp băng, miệng ông vừa như hướng về Ngã Mễ, lại vừa như thì thầm tự nói với bản thân mình: “Thật sự là kỳ quái, vì sao ta lên hỏi bọn họ về chuyện ma pháp hắc ám, bọn họ lại không biết được nhỉ?”

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn cùng nhìn thoáng qua nhau, trong đầu nhớ lại lần đầu tiên chứng kiến cảnh Lôi Cát triệu hồi về “Hắc ám Long Lan Đát” được xưng là ác mộng trên chiến trường, lúc này bọn họ sớm đã biết loại ma pháp khủng bố trong hắc ám ma pháp này vẫn còn tồn tại, được lưu truyền từ Ma tộc thượng cổ cho tới nay, hơn nữa lại là ma pháp cấp 5 trong số đó. Xem ra, lão sư vẫn còn rất nhiều thứ giấu kín ở trong lòng.

“Sư phụ” Ngã Mễ kéo tay lão ma pháp sư, kéo ông ta trở lại từ trong suy tư. Lão pháp sư tiếp đó lại tiết lộ 1 chuyện khiến cho tất cả mọi người phải động dung: “Hiện tại Tây Lâm đảo quả thực là nguy hiểm không khác gì đặt trước mũi một họng pháo, chỉ một mồi lửa nhỏ cũng có thể khiến cho các ngươi toàn quân bị diệt.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 10: Băng Tuyết Lĩnh Vực

Sử Khâm Bố Lôi danh chấn thiên hạ là bởi sự rộng lớn của thành thị, toàn thành kéo dài tới hơn 10 dặm, thương nhân tập trung đông đúc. Khắp toàn đại lục, tất cả mọi người đều cùng công nhận rằng chỉ cần có tiền, tại Sử Khâm Bố Lôi chẳng có gì là không thể mua được cả. Đặc biệt là sau khi phát sinh câu chuyện xưa không thể không nói giữa 2 vị danh nhân Hồng Thạch đại đế và Trì Hàn Phong bá tước.

Tuyết Nguyên thành vang danh thiên hạ là bởi thành này dễ thủ khó công, được gọi bằng mỹ danh “Đô thị bất bại”.

Tây Lâm đảo nổi danh thiên hạ một trong số các nguyên nhân là bởi chỉ trong vòng 10 ngày ngắn ngủi tại Ma Pháp lịch năm 4, một tràng chiến dịch cực kỳ kinh điển với quy mô nhỏ đã được diễn ra tại đây. Tướng lĩnh 2 bên trong chiến dịch này đều biểu hiện ra những kỹ xảo chiến tranh cao siêu, 1 phe là Tiểu dong binh đoàn gồm 600 người, 1 phe là thiết giáp hùng sư 10.000 người; một phe trú đóng ở nơi có địa thế hiểm yếu, 1 phe neo đậu, di chuyển, mai phục... Khiến hậu nhân chỉ có thể thốt được 4 chữ: “Xem vậy là đủ”.

Về sau, tại Tây Lâm đảo từng cử hành vô số các đợt diễn tập quân sự với quy mô lớn, trong đó mỗi lần đều có ý an bài 1 đội mạnh 600 người khôn thủ Tây Lâm, còn phe tấn công thì gồm 5.000-10.000 người. Trải qua vô số những lần diễn tập, kết quả đều không ngoại lệ với thất bại thuộc về phe phòng ngự.

Điều này càng làm gia tăng sự sùng bái của hậu nhân đối với Ngã Mễ một thế hệ tướng lĩnh thiên tài.

—— Lịch sử đại lục – Tây Lâm đảo

Dựa trên sự tăng trưởng của ma pháp, Ngã Mễ lập tức nghĩ tới năng lực của băng hệ ma đạo sư, từng giọt mồ hôi lấm tấm xuất hiện ở trên trán, một câu cũng không nói, lập tức chạy ra khỏi phòng, chỉ huy cho khúc trường chịu trách nhiệm bảo vệ bên ngoài phòng sắp xếp tăng cường cảnh giới gấp đôi. Trong phòng, Lôi Cát đang phụ đạo 1 khóa cho 3 người trẻ tuổi có hiểu biết còn ít về ma pháp.

Xếp ở vị trí đứng đầu trong hệ thống ma pháp là ma đạo sư, điểm khác biệt lớn nhất giữa họ cùng đại ma pháp sư là ở chỗ, mỗi người nếu có lĩnh vực riêng của bản thân mình. Hóa hệ ma đạo sư sau khi hình thành lĩnh vực có thể dễ dàng triệu hồi ra liệt hỏa vô biên, Băng hệ ma đạo sư một khi đã mở ra lĩnh vực lập tức có thể triệu hồi ra tuyết lớn hoành thiên lập địa. Lần này trong số 12 vị ma đạo sư xuất hiện, ít nhất có 5 người không xác định chắc chắn việc sẽ nguyện trung thành, nếu bọn họ một khi bị quân đội quân đội Pháp Tây Tư lợi dụng, chỉ cần phái ra 1 băng hệ ma đạo sư là đã có thể khiến cho toàn bộ 2 bên thủy đạo của Tây Lâm đảo bị đông lạnh bằng phẳng, rắn chắc không khác gì đại lục quốc lộ. Nếu như vậy, địa thế hiểm yếu Sư Tử hà của Tiểu dong binh đoàn sẽ chẳng còn tác dụng gì nữa, trong khi lực lượng của Pháp Tây Tư tập trung tại vùng phụ cận Sư Tử hà lên đến gần vạn người, chỉ cần mỗi binh lính ném 1 tảng đá về phía Tây Lâm đảo cũng đủ để tiêu diệt Tiểu dong binh đoàn rồi.

“Sư phụ, người làm thế nào mà lên được đảo vậy? Liệu các pháp sư khác có thể dùng biện pháp tương tự như của người để lên đảo được hay không?” Mặc dù không phải là đệ tử đích truyền của Lôi Cát, song cùng ăn cơm chung dưới 1 mái nhà suốt 3 năm, Đại Thanh Sơn từ trước tới nay cũng giống Ngã Mễ gọi Lôi Cát là sư phụ.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Lôi Cát thoáng qua nét cười: “Hắn là không đâu, không cần phải lo lắng. Lần trước khi tới thăm các người, ta đã để dành riêng ra 1 cái ấn ký thời không, lúc này chính là hao tổn 1 chút pháp lực trực tiếp kéo bản thân mình tới đây.”

“Oa, sư phụ, con thật bội phục người đấy, sau này dạy cho con nhé.” Ngã Mễ ở cửa vừa nghe thấy lập tức kêu toáng lên chen ngang đòi học.

“Được, chờ người có đủ năng lực rồi sẽ nói sau.” Lôi Cát cười lắc đầu.

Đại bộ phận ma pháp sư đều có thể nắm giữ 1 loại ma pháp xuyên qua không gian —— Định vị thuật. Người thi pháp vận dụng 1 lượng lớn ma lực, tại nơi được lựa chọn lưu lại “Niệm” của chính mình, chỉ cần niệm vẫn chưa bị tan đi, người thi pháp sẽ có thể tại 1 thời điểm bất kỳ truy tìm ý niệm của chính mình, để quay trở lại nơi mà mình đã lựa chọn.

Khuyết điểm của Định vị thuật là ở chỗ, chỉ có thể trở lại nơi đã định vị 1 lần duy nhất, hơn nữa không thể xuyên việt tới 1 nơi quá xa được.

Ma pháp sư hệ trung lập sau khi tiến vào cấp cao, nếu tiếp tục duy trì tâm tính bình thản, đem ma pháp do ma pháp sư cổ đại lưu lại vừa mới có thể toàn diện nắm giữ, so với Thần than hệ cùng Hắc ám hệ cao cấp ma pháp thì tác dụng các loại ma pháp này trong chiến tranh là vô cùng nhỏ. Tuy nhiên ý nghĩa của việc phá giải được các chú ngữ cổ đại đối với pháp sư là sự tiến triển không thể bàn cãi, trí tuệ tăng lên cùng với việc pháp lực được nâng cao khiến cho người đó hiểu được chừng mực giữa thiện và ác chẳng khác nào hình với bóng không thể phân tách. Cộng với việc nghiên cứu trí tuệ cổ đại kinh điển, người đó lại tiếp tục phát hiện ra hệ pháp thuật chú ngữ cổ đại, người đó sẽ biết, trong số đó làm thế nào để người đó hiểu được mật pháp quý tích thời gian, làm sao để thu được lợi ích tối đa. Mỗi mật pháp thời gian sẽ giúp cho người nắm được quý tích thời gian lưu động có được càng thêm nhiều thời gian, nếu người đó có thể tận dụng được thêm nữa, thì thứ vũ khí đó quả thực là đáng sợ đến mức nào.

Trong ma pháp cổ đại cũng có 1 dạng ma pháp định vị, nghe nói cùng với việc năng lực của người tu hành tăng lên, có thể lưu lại ấn ký thời không ở trên 2 địa điểm, có thể mượn năng lượng ma pháp cường đại xuyên qua thời không để đến ấn ký thời không.

Trời đã khuya, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn giúp Lôi Cát thu dọn 1 phòng khách tại Tiểu dong binh đoàn, sau đó bố trí cho lão sư ở.

Rạng sáng ngày hôm sau, khi mặt trời vừa mới lên cao, Trì Ngao Thiên đã suất lĩnh toàn bộ chiến sĩ của Cuồng thúu kiếm sĩ doanh phá không mà tới —— Cũng như toàn bộ những loài chim bay ban ngày, Cuồng thúu căn bản không xác định rõ được mọi vật trong đêm tối, giữa đêm mà mang theo đám cuồng thúu như vậy thì thực chẳng khác gì bó củi. Bởi vậy, Ngã Mễ bố trí cho bọn họ thừa lúc sáng sớm khi đại bộ phận quân địch còn đang say ngủ, lên bay đến vùng sau lưng địch, mai phục tại đó, chuẩn bị tiếp ứng cho chủ lực của Tiểu dong binh đoàn.

Ngã Mễ đứng trên đài cao nhìn theo các cuồng thúu kiếm sĩ phía xa xa, Lôi Cát chậm rãi tiến tới bên cạnh: “Ngã Mễ, trước hôm ta đến đây, đại đế đã nhờ ta hỏi người, liệu có chấp thuận gia nhập hệ thống quân đội hay không. Ông ấy cảm thấy Tiểu dong binh đoàn còn có những nhân tài chưa được trọng dụng. Nếu chấp thuận, thì sẽ trở thành đại đội trưởng bộ đội kinh đô để quốc cùng với vùng phụ cận. Còn nữa, ông ta nói, cho dù người có không đồng ý đi nữa, thì ông ta cũng hết sức cảm tạ người đã bảo vệ nơi này tới 10 ngày, bởi vậy ông ta tình nguyện đến núi Mai Tây Tư phong long, để ban thưởng cho người.”

Phong long? Mặt Ngã Mễ lộ ra vẻ dờ khóc dờ cười, xem ra đại đế đã tình nguyện hiến máu rồi, có điều không hiểu rằng mình có đáng nhận được như vậy hay không. Đại đa số các nước đều dành riêng ra những mảnh đất để tặng riêng cho long tộc. Trong vùng đất phong, nghiêm cấm bất cứ kẻ nào tiến vào. Đất phong cho long tộc tại Ngã Mễ để quốc bất luận là về mặt số lượng hay chất lượng đều là đứng đầu giữa các quốc gia, hiện tại Long kỵ sĩ đã có 5 người, mà ngoài những con rồng do long kỵ sĩ cưỡi ra, còn có 11 con rồng khác ở vùng đất phong rồng Mai Tây Tư. Tục truyền, trong quá trình khai quốc, đại đế Ngã Mễ I từng ký minh ước phong long cùng 16 con rồng, như vậy con cháu đời sau có thể cùng 17 con cự long này thông qua nghi thức phong long để cho chiến sĩ có thể trực tiếp trở thành long kỵ sĩ. Đơn nhiên, sau khi quốc gia đã được yên ổn, những cự long này có thể lựa chọn việc có tình nguyện tiếp tục hợp tác hay không. Xem ra, những lời đồn đại đó quả là sự thực.

“Sư phụ.” Ngã Mễ nhẹ nhàng vuốt lông mi: “Con không nghĩ rằng, nếu không phải vì sinh tồn, con sẽ không cùng Đại Thanh Sơn thành lập dong binh đoàn, nếu không phải vì giúp đỡ những cô nhi quả phụ của những người từng là đồng chí của cha con, thì con sẽ chẳng mở rộng dong binh đoàn. Hiện giờ, sư phụ, con chỉ muốn mau chóng thông qua rèn luyện, trở thành đại ma pháp sư, sau đó xông vào Khất Nguyên tháp băng, để cứu cha con ra. Sau đó, con muốn được cùng Oánh trở về Hải Khắc thôn. Sư phụ, con chẳng cần kiến công lập nghiệp gì hết, con chỉ là một người bình thường, có điều vận khí tốt một chút nên gặp được Trì thúc thúc cùng với ngài, nếu không thì con cũng chẳng khác gì mọi người cả.”

Lão pháp sư nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Ngã Mễ, cũng chẳng nói gì cả.

Tin tức phá vây đêm nay đã được truyền tới từng một binh sĩ. Lúc này đại bộ phận binh lính vẫn còn chưa biết họ phải đối mặt với 10.000 thiết giáp hùng sư ở bên ngoài, chỉ cần có thể rời khỏi hòn đảo nhỏ bị vây xung quanh này là tất cả đều cảm thấy vô cùng vui vẻ rồi.

Các Ma kiếm sĩ từ sáng sớm đã tranh thủ tận lực câu thông cùng các ma pháp tinh linh, không ngừng phong ấn các loại ma pháp vào trường kiếm của mình. Các chiến sĩ ma lực mạnh còn chế tạo thêm 1 số quyền trục ma pháp nhỏ, đưa cho các bạn bè thuộc kiếm sĩ doanh khác —— Đương nhiên, đại đa số là giao cho những dong binh nữ giới cùng tuổi. Có một số nữ hải tử xinh đẹp thậm chí còn nhận được toàn bộ ma pháp tấn công cùng phòng ngự của cả 5 hệ ma pháp.

Đại kiếm sĩ doanh phân ra 100 dong binh thay thế cho các Cuồng thú kiếm sĩ nuôi nấng chim ưng còn nhỏ, xé thịt cùng thức ăn để tống vào những cái dạ dày tường chừng không bao giờ biết no của chúng. Hoắc Ân Tư là một người đặc thù trong số đó, tại thời điểm phá vây, hắn đem toàn bộ chim ưng non buộc vào sau lưng, giữ chặt chúng cùng đột phá. Chim ưng non cùng với trứng ưng thì còn đỡ, ít ra là còn chịu nghe lời. Có mấy con ưng nhỏ vừa mới học bay khiến cho 2 khúc trưởng phụ trách chúng thực sự cảm thấy nhức đầu, nặng chừng hơn 60 kg, mỏ đã phủ một lớp màu vàng óng, bất kể là lực móng vuốt hay mỏ sắt đều có lực sát thương cực lớn, tới nay nếu ai phải công chúng thì phỏng chừng đều sẽ bị tra tấn đến chết mất.

Oánh áo trắng như tuyết, ngồi xổm bên ngoài phòng nuôi cuồng thú, chẳng cần phải dùng đến bất kỳ phương pháp cổ quái nào, lấy tay nhẹ nhàng vuốt lông một con ưng nhỏ. Tiểu ưng khẽ kêu, tựa đầu cọ qua cọ lại vào người Oánh —— Tinh linh có một loại liên kết mật thiết không phân chủng tộc cùng với thiên nhiên, từ một số con mới bắt đầu ra, họ không muốn làm tổn thương bất kỳ một chủng tộc nào khác. Đại bộ phận chủng tộc trung lập cùng với động vật đều bảo trì quan hệ vô cùng tốt đẹp cùng với tinh linh tộc.

“Gió lớn, nàng thân thể vừa mới hồi phục, mau quay về phòng nghỉ ngơi đi.” Ngã Mễ cũng ngồi xổm xuống.

“Không được ~” Tiểu tinh linh kéo tay Ngã Mễ: “Ta ở đây cùng nó một chút, chỉ một chút thôi, có được không?”

Trong phòng mấy đại kiếm sĩ đều làm mặt hề với nhau, tay khẽ ra hiệu không một tiếng động. Nhìn đoàn trưởng của mình bị tiểu tinh linh khi dễ, cả đám bọn họ đều vô cùng thích thú —— Có điều không biết Ngã Mễ lúc này đang nghĩ gì nữa.

Bóng đêm lại bao trùm Tây Lâm đảo.

Ma đạo sư Lôi Cát đang cùng đồ đệ, Đại Thanh Sơn, Lục Nhi cùng rảo bước, nhắm hướng bờ bắc của Tây Lâm đảo. Từ miệng lão ma pháp sư, một tràng ngân nga mặc niệm dài dần vút lên. Ngã Mễ lập tức phóng ra một tinh âm ma pháp, phòng ngừa ở bờ bên kia những chủng tộc đặc thù có thể nghe thấy được.

Càng là ma pháp diện rộng thì càng đòi hỏi thời gian vịnh xướng kéo dài. Ở thời cổ đại xa xưa, những ma pháp lớn nhất thậm chí phải cần đến hàng trăm đại ma pháp sư cùng với ma đạo sư đồng thời vịnh xướng không ngừng nghỉ trong vài ngày. Tính sát thương của loại ma pháp hủy diệt này thường là hủy thiên diệt địa, có thể từ một đại lực hoàn toàn khác xuyên gia không gian kéo dài hơn ngàn dặm để hủy diệt toàn bộ thành thị, nuốt chửng lực lượng quân đội của đối phương.

Không biết là nên cảm thấy đáng tiếc hay may mắn, trải qua dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, tất cả đều bị gột rửa, chỉ còn sót lại một vài ma pháp được lưu lại qua bút ký của một số ma pháp sư cổ đại. Các hiệp hội ma pháp tại các quốc gia đều đã đầu tư rất nhiều nhân lực cùng vật lực để nghiên cứu những tư liệu quý báu đó. Long Lan Đạt hắc ám chính là hắc ám ma pháp cổ ngữ do Hiệp hội ma pháp trải qua quá trình không ngừng nghiên cứu đã sinh ra một lần nữa.

Hiện tại thứ mà Lôi Cát đang vịnh xướng chính là băng hệ ma pháp cấp cao nhất Băng tuyết linh vực, nghe nói ma pháp này có thể đem linh vực trong phạm vi hết thảy hoàn bộ biến thành thế giới băng.

Sau 1 giai đoạn dài dòng vịnh xướng, Lục Nhi cũng dùng đến 1 đoạn ngôn ngữ cổ của Thần thánh cự long bắt đầu vịnh xướng. Dựa vào năng lực của mình, Lôi Cát phỏng chừng nếu chỉ dựa vào bản thân, muốn làm đóng băng Sư Tử hà thì ít nhất cũng phải cần đến 1 ngày, nếu như vậy thì địch nhân sẽ sớm phát hiện ra. Bởi vậy hy vọng băng hệ thần thánh Cự long sư đại nhân có thể hỗ trợ giúp. Lục Nhi đối với Trì Hàn Phong cùng Lôi Cát luôn luôn là có cầu tất có ứng, rất sáng khoái hỗ trợ. Giữa khoảng khắc lặng im bao trùm bỗng vang lên 1 tiếng rỗng rỗng có lực xuyên thấu cực kỳ vang xa.

Lôi Cát không hề có ý để cho pháp lực mê muội tiến xuống đất, rất nhanh chóng đã cùng Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn đều cảm thấy cảm giác lạnh như băng xuyên thấu dưới chân mình. Tiếp đó, rõ ràng trông thấy từ bờ sông một mảng nước đọng lại, một mảng bờ sông chậm rãi ngưng kết lại, tiếp đến dần dần lan tỏa ra xa.

Băng càng kết chắc, càng tới gần bờ càng trông thấy một mảng trắng xóa nhìn không thấy băng dưới dòng xuôi. Bên ờ cỏ lau cũng nhẹ nhàng trải rộng ra khắp nơi.

Vàng trắng đỏ nhẹ nhàng treo lên ở đằng xa, toàn bộ dong binh của Tiểu dong binh đoàn đều tập trung ở bên bờ. Há hốc mồm nhìn cảnh tượng kỳ quái diễn ra trước mắt, cũng hiểu tại sao ban ngày lại có mệnh lệnh phải mang theo thật nhiều quần áo, đồng thời đem dây của mình buộc lên tấm vải phòng hở

có lúc sử dụng đến.

Lúc này, Lôi Cát chỉ trong nháy mắt đã phóng ra ma pháp lực lượng được vịnh xướng rõ lâu. Toàn bộ mọi người đều cảm thấy các tinh linh ma pháp bắt đầu từ bốn phương tám hướng theo gào kéo đến, bắt đầu khởi động cuộn sóng ở giữa đám người. Lấy Lôi Cát cùng với Lục Nhi làm trung tâm, tuyết trắng tựa lông thiên nga bắt đầu rơi xuống đầy trời, giữa dòng sông truyền tới tiếng hất xì hất xì vang vọng lại —— Các dong binh sinh hoạt tại Băng Phong đại lục đều biết rằng, thứ âm thanh toát ra từ đại lục đó là sự tượng trưng cho cảnh đóng băng chết chóc đã bao phủ lên khắp muôn nơi.

“Hoắc Ân Tư, dẫn 2 khúc Đại kiểm sĩ mở đường, Đại Thanh Sơn đem theo 1 khúc đại kiểm sĩ ở lại chờ lão sư cùng với Lục Nhi bọn họ sau khi vịnh xướng xong sẽ bảo vệ cho bọn họ hoàn toàn rút lui. Ba Nhi Ba Tư cùng ta lĩnh trung quân. Các dong binh, nhất là các dong binh đến từ Băng Phong đại lục, địch nhân của chúng ta đều đến từ Pháp Tây Tư đại lục phủ đầy băng tuyết trước nay chưa từng được biết đến. Giữa trường tuyết lớn này, chúng ta sẽ bách chiến bách thắng! Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, giờ tất cả cùng xông ra ngoài, Hồng Thạch đại đế đang đợi ở đó để chờ mừng công chúng ta.” Ngã Mễ rút phất trường kiếm chém ra, giữa băng tuyết, Băng Nhận phát ra những tiếng lách lách thực vui tai.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 11: Chỉ Mành Treo Chuông

Tại Chúng Thần đại chiến, Đạt Hải Nặc là danh soái, một trong số những biểu hiện về tài cầm quân của y chính là việc dưới trường hãn liên tục xuất hiện một đám tướng lĩnh thế hệ mới như Nặc Đốn, Mai Lâm... Mà cứ mỗi tướng lĩnh từ dưới quân kỳ của y bước ra đều mang theo những đặc điểm chỉ huy như quý đệ, thực dụng, bày mưu tính kế in đậm dấu tích của y. Tại thời đó, nếu 1 quan quân ở dưới trường y chiến đấu mãi mà không nổi bật lên được, thì cơ bản đừng hòng nghĩ đến việc được những Thống soái khác trọng dụng. Rất hiếm có vị Thống soái nào như Đạt Hải Nặc có gan dám đề bạt người mới, có gan giữa chiến tranh thôi thúc người mới nhảy lên lưng ngựa.

Biết cách dùng người chính là lời miêu tả chân thực nhất về y.

Sau Chúng Thần đại chiến, Đạt Hải Nặc – Hiệu trưởng phụ trách Học viện quân sự tại Pháp Tây Tư đại lục, từng trả lời với những người đầy tôn kính khả năng lựa chọn người tài của y như sau: “Áy —— chiến trường chính là trường học chân thực nhất, những người tốt nghiệp đều đủ tư cách để làm tướng quân, còn những kẻ không tốt nghiệp nổi thì đã sớm hóa thành xương cốt rồi. Mọi người ngày hôm nay nhìn nhận đông đảo những tinh anh mà ta đề bạt cho Pháp Tây Tư đại lục, có điều thứ mà các vị không nhận ra chính là, số người cũng do ta đề cử ra sau này thất bại trên chiến trường, bị tử vong. Thành công có trăm ngàn vị phụ thân, song thất bại thì chỉ có 1 cô nhi mà thôi.” Nguyên soái Đạt Hải Nặc khi đó đã bài quan nói đến đây thì lệ tuôn đầy mặt, đương nhiên là không thể tự kiềm chế nổi.

—— Danh soái Đạt Hải Nặc liệt truyện

Tiểu Ái nhân cùng hơn 50 tiểu dong binh đến từ Băng Phong đại lục lĩnh ấn tiên phong nhằm thẳng hướng bờ phía đối diện —— Lúc này cũng chẳng còn gì là bí mật nữa, binh lính ở bờ bên kia cho dù có là kẻ mù, người điếc đi nữa thì cũng có thể cảm nhận được biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hiệp lộ tương phùng, kẻ mạnh là người chiến thắng.

Rất nhanh chóng đã tới giữa bờ sông, “Phóng ma pháp thuận ——” Hoắc Ân Tư dẫn đầu xé rách quyền trục phong ấn ma pháp mà Ngã Mễ cùng với Sa Nhược làm riêng cho hãn, xung quanh không khí lập tức ngưng tụ lại thành một tấm thuẫn không lồ màu lam như ẩn như hiện, tiếp đó, một tấm chắn màu bạc thuần khiết chỉ trong nháy mắt đã vờn quanh trên người hãn. Đây chính là pháp thuật rất giàu tính chiến đấu do các vị ma pháp sư đã phát triển ra, dựa vào lực lượng thần thánh trong cơ thể, sử dụng khí tức thần thánh hình thành nên 1 tấm lá chắn, bảo vệ cho người được thi pháp.

Ngoài hãn, các tiểu dong binh cũng giờ ma pháp quyền trục trong tay ra —— Tại Tiểu dong binh đoàn đại bộ phận chiến sĩ đều không sử dụng lá chắn, giáp bảo vệ cũng vô cùng ít, bởi vậy trong chiến đấu Ngã Mễ yêu cầu toàn bộ mọi người đều sử dụng quyền trục ma pháp thuận.

Ở bờ bắc của Sur Từ hà quả thực có binh lính Pháp Tây Tư đại lục mai phục, chính là nhân mã cung tiễn thủ. Vừa rồi khí hậu kịch liệt biến đổi đã khiến cho đám cung tiễn thủ này sợ đến ngây người, trước mặt bông tuyết rơi là tà cùng với gió lạnh tới thấu xương đã làm cho bọn chúng mất đi khả năng ứng phó một cách chính xác —— Hay nói một cách chuẩn xác hơn là, toàn bộ các chủng tộc binh lính nguyên sinh tới từ Pháp Tây Tư đại lục căn bản đều chưa từng nhìn thấy băng tuyết, các binh lính bối rối phui bông tuyết bám trên người, bọn chúng e sợ đây là thứ ma pháp kịch độc nào đó do địch nhân phóng ra, nãy ngày nay đám nhân mã cung tiễn thủ bị đẩy ra tiền tuyến đã bị những quý kẻ của Tiểu dong binh đoàn tra tấn cho đến kinh tâm khiếp đảm rồi. Mãi cho tới khi địch nhân đã bỏ nhào đến trước mắt, chúng mới lung tung phóng ra trận mưa tên đầu tiên, trong tình huống đó rất khó có thể đạt được độ chính xác cao.

Hoắc Ân Tư cảm giác được mưa tên rít gào lướt qua bên cạnh mình, trong số đó có 2 mũi tên bay vào trong phạm vi phòng ngự của ma pháp thuận, bị búa lớn chém bay. Bờ bắc đã gần trong gang tấc, tiểu Ái nhân nhảy tót lên, cây búa lớn màu lam múa tít tạo thành một quang sáng màu lam bỏ vào giữa đám nhân mã cung tiễn thủ. Phía sau nhóm song thủ đại kiểm sĩ cũng hươu trường kiếm màu bạc lên biến ảo thành những quang sáng bạc xả thầy địch.

Cung tiễn thủ trong giao tranh chính diện cận thân chẳng có một chút ưu thế nào cả, hầu như có thể bị tất cả các binh chủng khác dễ dàng ăn hiếp. Trận địa do hơn 100 cung tiễn thủ tạo thành lập tức bị xuyên thủng, cung tiễn thủ vừa rồi không phát huy được ưu thế tấn công ở cự ly xa chỉ trong giây lát đã trở thành phe bị đối phương tùy ý đồ sát.

“Mau báo cho đại nhân ——, những người khác theo ta ngăn chặn bọn chúng, để cho đại nhân tranh thủ thời gian!” Bách nhân trưởng nhân mã phụ trách chi đội này giữa cuồng phong ra lệnh cho đám vệ binh bên cạnh. Một nhân mã tuổi còn trẻ xoay người xông vào giữa bóng đêm sâu thẳm.

Hoắc Ân Tư không trông thấy vụ này, mà cho dù có trông thấy đi nữa thì cũng chẳng làm gì được. Tốc độ chạy của nhân mã nhanh chẳng khác gì tuần mã, rất ít chủng tộc có thể so bì kịp.

Quân chủ lực do Ngã Mễ cùng Ba Nhĩ Ba Tư dẫn tới cũng nhanh chóng bắt kịp, đội trưởng phụ trách dọn dẹp chiến trường nhanh chóng chỉ huy các dong binh đến sau thanh lý trường đấu. Lúc này công việc cũng không còn nhiều lắm, phát hiện ra nhân mã cung tiễn thủ vẫn còn chưa bị mất mạng thì thường có 2, 3 đại kiểm sĩ đồng thời chém mạnh xuống từ trước sau 2 hướng, máu tươi lập tức phun trào đọng xuống dưới mặt đất; phát hiện chiến sĩ của dong binh đoàn bị thương thì lập tức bố trí mục sư cấp cứu, sắp xếp vào trung quân.

“Hương chính bắc —— Tấn công!” Tiểu Ái nhân dựa theo mục tiêu đã định sẵn ban ngày chỉ huy 2 khúc đại kiểm sĩ đã được gia cường đánh trực diện.

Lúc này, Đại Thanh Sơn dẫn theo hậu đội cũng đã tới, Lôi Cát đã bị tiêu hao một lượng pháp thuật cực lớn cùng với Lục Nhi nằm ở trên ván trượt tuyết được mọi người kéo trượt trên bờ.

“Ta không sao, đi mau lên!” Lôi Cát sắc mặt tái nhợt hướng Ngã Mễ phát phát tay.

“Cung tiễn thủ, chạy bộ, phía trước 300 mét, toàn bộ tản ra; Ma kiểm sĩ, phía trước 100 mét, công kích ma pháp quy mô nhỏ! Ba Nhĩ Ba Tư thúc thúc lưu lại đoạn hậu.” Đột kích, đột kích —— vừa mới xông lên bờ bắc, Ngã Mễ nhìn bóng đêm khôn cùng bỗng cảm nhận được áp lực cực lớn, chỗ dựa lớn nhất để ý vào là Sư Tử hà đã biến mất, nếu tối nay không thể thoát ra khỏi vòng vây của đối phương thì e rằng toàn quân sẽ bị diệt.

Lúc này Hoắc Ân Tư dẫn quân tiên phong đã sáp nhập vào tầng phòng ngự thứ 2 sau nhân mã cung tiễn thủ. Phụ trách khu vực này bên phía Pháp Tây Tư đại lục chính là thiên nhân đội do Mai Lâm dẫn đầu. Tiếng gào thét của lính liên lạc nhân mã: “Địch nhân đến, phòng ngự —— Địch nhân đến, phòng ngự ——” nhanh chóng lướt qua khắp doanh địa.

Đại đa số binh lính vẫn còn cho rằng địch nhân nhất định là cũng giống như 2 ngày trước đó, chỉ đánh lên 1 chốc để chiếm lấy chút tiện nghi rồi lại rút lui. Hai ngày vừa qua cũng là đồng dạng binh lính sử dụng đồng dạng biện pháp khiến cho mọi người nửa đêm bị dựng dậy chơi trò trốn tìm, mà kết quả thì mọi người đều biết, toàn bộ những tên bị phái đi đảm nhiệm trọng trách đều chưa thấy ai trở về cả. Chẳng ai muốn tích cực xông lên để cho Mai Lâm trông thấy, mấy ngày nay tính nóng của thiên nhân trưởng đang đạt đến tầm cao điểm, kẻ nào xông lên, nếu không bị địch nhân đánh chết thì cũng bị thiên nhân trưởng mắng cho chết.

Mai Lâm mới đầu cũng cho rằng lần này những kẻ đến lại là để quấy rầy quy mô nhỏ, nhưng với bạo phong tuyết mãnh liệt xô kéo lều trại, hấn cùng với đại đa số binh lính đều cùng chạy ra ngoài trường. Mưa tên đã bắt đầu từ trên trời trút xuống, Thảo nguyên cung tiễn thủ dưới sự dẫn dắt của đội trưởng Cách Nhĩ Tô, vừa chạy vừa nhắm về phía xa nhất đáng chán trời bắn tên, kiểu bắn loạn này căn bản là không chính xác, khiến cho bản thân các Thảo nguyên cung tiễn thủ đều cảm thấy xấu hổ. Bạo phong tuyết tản ra mang theo lực tàn phá cùng sự đã kích rất lớn cho những người tin tâm bên phe địch.

“Lập thành đội —— Tất cả các con dân của Thần, hãy chiến đấu vì vinh dự của chúng ta! Bán thú nhân đứng ở bên cạnh ta, hùng nhân bách nhân đội lập thành thuẫn trận, đứng ở cuối cùng! Lính liên lạc thông báo cho chủ soái!” Trong cơn bão rồi, thủ hạ có 10 gã bách nhân trưởng thì chẳng thấy đâu, lúc này chỉ có thể dựa trên việc điều động các chức năng thuộc tính để mà phân công nhiệm vụ.

Xung quanh lều của Mai Lâm đa số đều là bán thú nhân, nghe thấy mệnh lệnh của chủ soái rất nhanh chóng lấy 10 người lập thành 1 tổ, một tay nâng chiến thuẫn, 1 tay nắm lang nha bổng đứng ở bên cạnh Mai Lâm.

Hoắc Ân Tư cùng hơn 50 đại kiểm sĩ được cuồng phong bạo vũ bao bọc đã đánh tới trước mặt: “Cán ta thì chết!” Tiểu Ái nhân căn bản chẳng quan tâm trước mặt là ai, đôi tay cường tráng, thô ngắn vũ động chiến phù khổng lồ chém vào giữa bán thú nhân. Toàn bộ kiểm sĩ đều nâng cao song thủ đại kiểm bỏ về phía hàng ngũ bán thú nhân đầu tiên.

Nếu chỉ dựa vào chiến lực mà nói, đại kiểm sĩ cùng bán thú nhân cơ bản là tương đương, có điều, tại trường căn bản là còn có cả bạo phong tuyết bao trùm, một phe là các chủng tộc nhiệt đới chưa từng biết bạo phong tuyết là gì, phe còn lại thì lại là con dân Băng tuyết đại lục vốn từ trong cuồng phong sinh ra, lại lớn lên giữa bạo tuyết, thắng bại giữa trường kiếm và cương thuẫn đã có thể nhìn ra được.

Gió lạnh tới thấu xương khiến cho binh lính bán thú nhân đánh mất tới hơn phân nửa sự miễn tuệ, bất kể là từ cương thuẫn hay từ lang nha bổng được làm từ thép đều truyền đến cơn lạnh nhập cốt, cuồng phong lại khiến cho đám binh lính không thể mở to mắt. Từ giữa không trung đại kiểm giáng xuống, lại thêm cả sức nặng của đại kiểm sĩ khiến cho các binh lính đều cảm thấy không thể chịu đựng nổi!

Hơn 50% binh lính bán thú nhân ngay trong đợt công kích đầu tiên đã bị đánh ngã, ngoài ra những binh lính khác bởi vì dưới chân trơn trượt mà liên tục lù, lù, rồi lại lù đến mấy bước.

Hoắc Ân Tư đối mặt với bán thú nhân, bởi vì không kịp phát hiện ra đối thủ từ sớm —— chủ yếu là do Hoắc Ân Tư quá lùn, toàn bộ thân dưới đã bị chiến phù xé toạc. Phía sau các đại kiểm sĩ đi theo Hoắc Ân Tư giống như cái chêm theo mũi đinh là hấn xộc thẳng vào.

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn tiếp đó xuất hiện ở phía sau đại kiểm sĩ. Bình thường Ngã Mễ vốn hay thích cười đùa nhưng trong chiến đấu thì cũng giống như Đại Thanh Sơn đều trầm mặc kiêu ngạo, dùng trường kiếm trong tay để lên tiếng. Sau khi đại kiểm sĩ ra sức đột phá trận doanh do 200 bán thú nhân tạo thành, ma kiểm sĩ cũng từ đằng xa phóng ra tia chớp cùng với khói độc. Binh lính hùng nhân vừa mới lập thành trận, lại một lần nữa bị ma pháp điểm danh, đây đã là bách nhân đội hùng nhân thứ 2 bị ma kiểm sĩ điểm danh rồi. Thảm kịch 10 ngày trước lại tái diễn, đại kiểm sĩ ủa lên lập tức xé toang hàng ngũ hùng nhân, máu, tứ chi, tiếng kêu thảm thiết lập tức trải rộng khắp 4 phía.

Máu tươi nhuộm đỏ lớp tuyết trắng phủ khắp đại địa, nhuộm đỏ quãng mây dày đặc trên bầu trời, nhuộm đỏ bạch sam của toàn bộ đội song thủ đại kiếm sĩ Tiểu dong binh đoàn lĩnh nhiệm vụ đột kích.

Sau khi 2 bách nhân đội bán thú nhân, 1 bách nhân đội hùng nhân dùng máu thịt của mình đổi lấy chút thời gian quý báu, 7 bách nhân đội lang nhân đã kịp thời xông đến. Đội quân bách chiến tinh nhuệ chỉ trong 1 khoảng thời gian tối thiểu đã biểu hiện ra năng lực phản ứng nhanh nhẹn nhất của bọn chúng, chẳng cần phải có thiên nhân trưởng chỉ huy, 7 bách nhân trưởng rất nhanh đã lập thành 7 phương trận.

“Sát —— vì danh dự đại kiếm sĩ, vì danh dự của cường giả, sát——” Hoắc Ân Tư tựa như 1 cỗ máy chiến tranh, căn bản không hề ngừng nghỉ gào thét xông vào trận địa lang nhân.

Sát! Sát! Sát! Cho dù không có sự động viên ban ngày thì mỗi đại kiếm sĩ cũng đều biết, tối nay là cử tử nhất sinh! Sát! Đường sống chỉ có thể là từ giết mà ra! Hơn 50 đại kiếm sĩ không hề ngơi nghỉ, sau khi áp sát, cùng thờ hồn hển bám sát đội trưởng đột nhập vào lang nhân trận.

...

Nếu chỉ đơn thuần xét về mặt chiến lực mà nói, binh lính lang nhân còn lâu mới có thể sánh được với hùng nhân cùng với bán thú nhân. Có điều sau khi lập thành phương trận, bộ binh lang nhân lại khiến cho đại kiếm sĩ doanh của Tiểu dong binh đoàn phải bỏ ra gấp mấy lần thương tổn.

Trừ hơn 10 dong binh dựa theo phạm vi lực công phá cực lớn từ đại phủ của Hoắc Ân Tư để làm điểm tiến nhập vào trận địa địch ra, những chỗ khác đều lâm vào trạng thái giằng co. Nếu chỉ riêng 1 lang nhân đơn độc thì không thể thắng được đại kiếm sĩ, song nếu là cả 1 trận đồ do tiểu thuần tạo thành hình vòng cung, cứ 10 tổ lập thành 1 ngư lân trận (trận hình vây cá) mềm mại triệt tiêu từng đợt công kích dũng mãnh của đại kiếm sĩ, rồi lại từ 3 phương 8 hướng trường kiếm đoàn đao đồng thời đâm ra lập tức xuyên vào trong cơ thể của đại kiếm sĩ đơn thương độc mã, máu tươi cứ thế phun trào mà ra! Đại kiếm sĩ mất đi sinh mệnh ngã người đổ âm xuống đất.

Những chiếc bóng trắng chỉ trong một cái hít thở ngắn ngủi đã chỉ còn lại có một nửa.

“Các anh em ——” Ngã Mễ mắt như tóe máu! Những đại kiếm sĩ ngã xuống trước mắt đa số đều là dong binh đến từ băng tuyết đại lục, cha của bọn họ đều là đồng chí của cha mình, bọn họ đều là cô nhi trong chiến tranh, bọn họ cơ hồ đều chưa ai tròn 20 tuổi! Có lẽ ngày hôm qua bọn họ vẫn còn vì gọi nhầm mình bằng 1 tiếng đại ca mà cảm thấy tự trách, vậy mà hôm nay... Lòng Ngã Mễ đau như dao cắt, dong binh đoàn từ ngày thành lập cho tới nay chưa bao giờ có nhiều huynh đệ ngã vào trong vũng máu như vậy!

“Cách Nhĩ Tô! Toàn bộ bán ngang! Đại Thanh Sơn bảo hộ ta!”

Thảo nguyên cung tiễn thủ dưới quyền Cách Nhĩ Tô hầu như chưa bị bất kỳ một tổn thất nào trong chiến đấu, cũng là lực lượng bộ đội duy nhất trước mặt của Tiểu dong binh đoàn có thể xây dựng thành lực lượng thống nhất hành động. Ngoài họ ra, bất kể là đại kiếm sĩ, ma kiếm sĩ hay là trở kích kiếm sĩ cũng đều đang hỗn chiến thành 1 đoàn với địch nhân trước mặt, không ngừng có binh lính ngã xuống được đưa đến trung quân.

“Toàn bộ thẳng 40 mét phía trước, bắn ——” Cung tiễn rít gào cơ hồ đều vọt qua đỉnh đầu đại kiếm sĩ xuyên vào giữa các binh lính lang nhân. Sau 2 đợt bắn thẳng vào vị trí của các quan quân lang nhân ở trung tâm của trận, dưới mưa tên chỉ huy lang nhân hầu như bị diệt toàn bộ —— Loại kết cục này ngày cả Ngã Mễ cùng với Cách Nhĩ Tô cũng thực sự không ngờ đến.

Đại Thanh Sơn kéo 5 đại kiếm sĩ xếp thành đội hình che ở phía trước người Ngã Mễ, nửa vòng tròn cương thuẫn bảo vệ được hơn phân nửa thân hình Ngã Mễ. Có 2 đại kiếm sĩ thông minh cùng nắm lấy chiến thuật của binh lính hùng nhân rơi dưới đất —— dựng lên, thật con mẹ nó nặng, 1 người cơ hồ không thể nhấc lên nổi, 2 người dùng chiến thuẫn đứng bên cạnh bảo vệ Ngã Mễ.

“Phi kiếm chi vũ ——”

Băng Nhận trong tay Ngã Mễ giờ lên hướng về phía bầu trời, trên trường kiếm các tinh linh hân hoan nhảy múa loạn xạ, dẫn dụ ma pháp tinh linh trong không khí biến thành vô số trường kiếm màu đỏ lóe sáng trên không trung bắn về phía binh lính lang nhân. Hàng tiểu thuần trong tay lang nhân lập tức bị đánh nát, các tinh linh cười rộ xuyên thẳng vào những cơ thể đầy lông lá. Ước chừng lại có 2 khúc đại kiếm sĩ nhanh chóng áp sát, phía sau trở kích kiếm sĩ mất đã đồ ngẫu cũng đã bắt kịp, bất kể binh lính lang nhân trên mặt đất còn sống hay đã chết cũng đều bỏ cho 1 kiếm giữa ngực —— Dưới 1 kiếm thuận tay của trở kích kiếm sĩ nếu muốn hy vọng sống sót thì ít nhất cũng cần phải có tối thiểu 2 quả tim.

Tiếng các ma pháp tinh linh ồn ã vừa mới giải tán, tiếng vịnh xướng thứ 2 lại tiếp tục vang lên, mấy trăm nhánh trường kiếm lại đâm vào trận địa của lang nhân...

Dưới sự hộ vệ của thân vệ đội vừa đánh vừa lùi, Mai Lâm si ngốc nhìn Ngã Mễ cùng với các ma kiếm sĩ rất nhanh chóng phóng ra các ma pháp công kích chẳng khác nào chiến thần đỏ sát binh lính lang nhân —— Sự phụ của mình cũng từng giảng về ma pháp, nghe nói đều phải vịnh xướng rất dài, hơn nữa trong quá trình đó không thể gián đoạn được, thứ mà những kẻ này đang phóng ra chính là ma pháp ư? Vì sao vịnh xướng lại chỉ cần gọi ra tên của ma pháp?

Thiên nhân đội của Mai Lâm bị Tiểu dong binh đoàn dễ dàng bẻ gãy, đột phá qua. Doanh địa rộng kéo dài tới 200 mét chưa đầy 3 phút đã bị đục thủng hoàn toàn. Tình hình Tiểu dong binh đoàn của Ngã Mễ cũng chẳng mấy lạc quan, mặc dù chưa có báo cáo từ Ba Nhĩ Ba Tư phụ trách trung quân, song trong vòng mấy phút vừa rồi, ít nhất trước mắt Ngã Mễ chứng kiến có đến mấy chục đại kiếm sĩ ngã xuống, số không trông thấy chẳng biết lên đến bao nhiêu. Nếu không nhờ có tuyết rơi, nếu không phải đại bản doanh của Tiểu dong binh đoàn đặt tại Băng Phong đại lục, nếu không phải tức thời tạo ra mưa tuyết thì những binh lính bỏ mạng và hy sinh này đã là một sự trôi buột rất lớn rồi.

“U - u - u —— u -” Ba hồi tù và ngân vang vọng xuyên thấu qua tuyết dày từ phía tây bắc truyền đến. Tiếng gầm giận dữ từ bốn phương tám hướng cũng truyền lại, hiển nhiên là địch nhân đã bị đánh thức toàn diện.

Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn bỗng ngạc nhiên phát hiện ra rằng, nhánh bại quân trước mắt như thủy triều rút hướng mọi ngã tản đi, tiếp theo khắp 4 phía đều sáng rực ánh đuốc.

Ngã Mễ liên tục phóng ra phiêu phù thuật nâng đỡ bản thân cùng Đại Thanh Sơn, 2 người lẳng không lên cao 20 mét nhìn khắp các hướng, mới phát hiện, lấy Tiểu dong binh đoàn làm trung tâm, xung quanh vô số những ngọn đuốc tạo thành 7, 8 con hỏa long đang hướng về phía này. Phía chính diện dong binh đoàn, 3 con hỏa long tụ tập lại thành 1 khối, tựa như Chương 11: Chỉ Mành Treo Chuông

Tại Chúng Thần đại chiến, Đạt Hải Nặc là danh soái, một trong số những biểu hiện về tài cầm quân của y chính là việc dưới trướng hần liên tục xuất hiện một đám tướng lĩnh thế hệ mới như Nặc Đôn, Mai Lâm... Mà cứ mỗi tướng lĩnh từ dưới quân kỳ của y bước ra đều mang theo những đặc điểm chỉ huy như quý đi, thực dụng, bày mưu tính kế in đậm dấu tích của y. Tại thời đó, nếu 1 quan quân ở dưới trướng y chiến đấu mãi mà không nổi bật lên được, thì cơ bản đừng hòng nghĩ đến việc được những Thống soái khác trọng dụng. Rất hiếm có vị Thống soái nào như Đạt Hải Nặc có gan dám đề bạt người mới, có gan giữa chiến tranh thôi thúc người mới nhảy lên lưng ngựa.

Biết cách dùng người chính là lời miêu tả chân thực nhất về y.

Sau Chúng Thần đại chiến, Đạt Hải Nặc – Hiệu trưởng phụ trách Học viện quân sự tại Pháp Tây Tư đại lục, từng trả lời với những người đầy tôn kính khả năng lựa chọn người tài của y như sau: “Ày —— chiến trường chính là trường học chân thực nhất, những người tốt nghiệp đều đủ tư cách để làm tướng quân, còn những kẻ không tốt nghiệp nổi thì đã sớm hóa thành xương cốt rồi. Mọi người ngày hôm nay nhìn nhận đông đảo những tình anh mà ta đề bạt cho Pháp Tây Tư đại lục, có điều thứ mà các vị không nhận ra chính là, số người cũng do ta đề cử ra sau này thất bại trên chiến trường, bị tử vong. Thành công có trăm ngàn vị phụ thân, song thất bại thì chỉ có 1 cô nhi mà thôi.” Nguyên soái Đạt Hải Nặc khi đó đã bãi quan nói đến đây thì lệ tuôn đầy mặt, đương nhiên là không thể tự kiềm chế nổi.

—— Danh soái Đạt Hải Nặc liệt truyện

Tiểu Ái nhân cùng hơn 50 tiểu dong binh đến từ Băng Phong đại lục lĩnh ấn tiên phong nhằm thẳng hướng bờ phía đối diện —— Lúc này cũng chẳng còn gì là bí mật nữa, binh lính ở bờ bên kia cho dù có là kẻ mù, người điếc đi nữa thì cũng có thể cảm nhận được biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hiệp lộ tương phùng, kẻ mạnh là người chiến thắng.

Rất nhanh chóng đã tới giữa bờ sông, “Phóng ma pháp thuẫn ——” Hoắc Ân Tư dẫn đầu xé rách quyền trục phong ấn ma pháp mà Ngã Mễ cùng với Sa Nhược làm riêng cho hần, xung quanh không khí lập tức ngưng tụ lại thành một tấm thuẫn không lồ màu lam như ẩn như hiện, tiếp đó, một tấm chắn màu bạc thuần khiết chỉ trong nháy mắt đã vờn quanh trên người hần. Đây chính là pháp thuật rất giàu tính chiến đấu do các vị ma pháp sư đã phát triển ra, dựa vào lực lượng thần thánh trong cơ thể, sử dụng khí tức thần thánh hình thành nên 1 tấm lá chắn, bảo vệ cho người được thi pháp.

Ngoài hần, các tiểu dong binh cũng gỡ ma pháp quyền trục trong tay ra —— Tại Tiểu dong binh đoàn đại bộ phận chiến sĩ đều không sử dụng lá chắn, giáp bảo vệ cũng vô cùng ít, bởi vậy trong chiến đấu Ngã Mễ yêu cầu toàn bộ mọi người đều sử dụng quyền trục ma pháp thuẫn.

Ở bờ bắc của Sư Tử hà quả thực có binh lính Pháp Tây Tư đại lục mai phục, chính là nhân mã cung tiễn thủ. Vừa rồi khí hậu kịch liệt biến đổi đã khiến cho đám cung tiễn thủ này sợ đến ngây người, trước mắt bông tuyết rơi là tà cùng với gió lạnh tới thấu xương đã làm cho bọn chúng mất đi khả năng ứng phó một cách chính xác —— Hay nói một cách chuẩn xác hơn là, toàn bộ các chủng tộc binh lính nguyên sinh tới từ Pháp Tây Tư đại lục căn bản đều chưa từng nhìn thấy băng tuyết, các binh lính bối rối phũ phàng tuyết bám trên người, bọn chúng e sợ đây là thứ ma pháp kịch độc nào đó do địch nhân phóng ra, mấy ngày nay đám nhân mã cung tiễn thủ bị đẩy ra tiền tuyến đã bị những quỷ kế của Tiểu dong binh đoàn tra tấn cho đến kinh tâm khiếp đảm rồi. Mãi cho tới khi địch nhân đã bỏ nhào đến trước mắt, chúng mới lung tung phóng ra trận mưa tên đầu tiên, trong tình huống đó rất khó có thể đạt được độ chính xác cao.

Hoắc Ân Tư cảm giác được mưa tên rít gào lướt qua bên cạnh mình, trong số đó có 2 mũi tên bay vào trong phạm vi phòng ngự của ma pháp thuẫn, bị búa lớn chém bay. Bờ bắc đã gần trong gang tấc, tiểu Ái nhân nhảy tót lên, cây búa lớn màu lam múa tít tạo thành một quãng sáng màu lam bổ vào giữa đám nhân mã cung tiễn thủ. Phía sau nhóm song thủ đại kiếm sĩ cũng hươu trường kiếm màu bạc lên biến ảo thành những quãng sáng bạc xả thây địch.

Cung tiễn thủ trong giao tranh chính diện cận thân chẳng có một chút ưu thế nào cả, hầu như có thể bị tất cả các binh chủng khác dễ dàng ăn hiếp. Trận địa do hơn 100 cung tiễn thủ tạo thành lập tức bị xuyên thủng, cung tiễn thủ vừa rồi không phát huy được ưu thế tấn công ở cự ly xa chỉ trong giây lát đã trở thành phe bị đối phương tùy ý đồ sát.

“Mau báo cho đại nhân ——, những người khác theo ta ngăn chặn bọn chúng, để cho đại nhân tranh thủ thời gian!” Bách nhân trưởng nhân mã phụ trách chi đội này giữa cuồng phong ra lệnh cho đám vệ binh bên cạnh. Một nhân mã tuổi còn trẻ xoay người xông vào giữa bóng đêm sâu thẳm.

Hoắc Ân Tư không trông thấy vụ này, mà cho dù có trông thấy đi nữa thì cũng chẳng làm gì được. Tốc độ chạy của nhân mã nhanh chẳng khác gì tuần mã, rất ít chủng tộc có thể so bì kịp.

Quân chủ lực do Ngã Mễ cùng Ba Nhĩ Ba Tư dẫn tới cũng nhanh chóng bắt kịp, đội trưởng phụ trách dọn dẹp chiến trường nhanh chóng chỉ huy các dong binh đến sau thành lí trường đấu. Lúc này công việc cũng không còn nhiều lắm, phát hiện ra nhân mã cung tiễn thủ vẫn còn chưa bị mất mạng thì thường có 2, 3 đại kiếm sĩ đồng thời chém mạnh xuống từ trước sau 2 hướng, máu tươi lập tức phun trào động xuống dưới mặt đất; phát hiện chiến sĩ của dong binh đoàn bị thương thì lập tức bố trí mục sư cấp cứu, sắp xếp vào trung quân.

“Hướng chính bắc —— Tấn công!” Tiểu Ái nhân dựa theo mục tiêu đã định sẵn ban ngày chỉ huy 2 khúc đại kiếm sĩ đã được gia cường đánh trực diện.

Lúc này, Đại Thanh Sơn dẫn theo hậu đội cũng đã tới, Lôi Cát đã bị tiêu hao một lượng pháp thuật cực lớn cùng với Lục Nhi nằm ở trên ván trượt tuyết được mọi người kéo trượt trên bờ.

“Ta không sao, đi mau lên!” Lôi Cát sắc mặt tái nhợt hướng Ngã Mễ phát phát tay.

“Cung tiễn thủ, chạy bộ, phía trước 300 mét, toàn bộ tản ra; Ma kiếm sĩ, phía trước 100 mét, công kích ma pháp quy mô nhỏ! Ba Nhĩ Ba Tư thúc thúc lưu lại đoạn hậu.” Đột kích, đột kích —— vừa mới xông lên bờ bắc, Ngã Mễ nhìn bóng đêm khôn cùng bỗng cảm nhận được áp lực cực lớn, chỗ dựa lớn nhất để ý vào là Sư Tử hà đã biến mất, nếu tối nay không thể thoát ra khỏi vòng vây của đối phương thì e rằng toàn quân sẽ bị diệt.

Lúc này Hoắc Ân Tư dẫn quân tiên phong đã sáp nhập vào tầng phòng ngự thứ 2 sau nhân mã cung tiễn thủ. Phụ trách khu vực này bên phía Pháp Tây Tư đại lục chính là thiên nhân đội do Mai Lâm dẫn đầu. Tiếng gào thét của lính liên lạc nhân mã: “Địch nhân đến, phòng ngự —— Địch nhân đến, phòng ngự ——” nhanh chóng lướt qua khắp doanh địa.

Đại đa số binh lính vẫn còn cho rằng địch nhân nhất định là cũng giống như 2 ngày trước đó, chỉ đánh lên 1 chốc để chiếm lấy chút tiện nghi rồi lại rút lui. Hai ngày vừa qua cũng là đồng dạng binh lính sử dụng đồng dạng biện pháp khiến cho mọi người nửa đêm bị dựng dậy chơi trò trốn tìm, mà kết quả thì mọi người đều biết, toàn bộ những tên bị phái đi đảm nhiệm trọng trách đều chưa thấy ai trở về cả. Chẳng ai muốn tích cực xông lên để cho Mai Lâm trông thấy, mấy ngày nay tính nóng của thiên nhân trường đang đạt đến tầm cao điểm, kẻ nào xông lên, nếu không bị địch nhân đánh chết thì cũng bị thiên nhân trường mắng cho chết.

Mai Lâm mới đầu cũng cho rằng lần này những kẻ đến lại là để quấy rầy quy mô nhỏ, nhưng với bạo phong tuyết mãnh liệt xô kéo lều trại, hấn cùng với đại đa số binh lính đều cùng chạy ra ngoài trường. Mưa tên đã bắt đầu từ trên trời trút xuống, Thảo nguyên cung tiễn thủ dưới sự dẫn dắt của đội trưởng Cách Nhĩ Tô, vừa chạy vừa nhắm về phía xa nhất đẳng chân trời bắn tên, kiểu bắn loạn này căn bản là không chính xác, khiến cho bản thân các Thảo nguyên cung tiễn thủ đều cảm thấy xấu hổ. Bạo phong tuyết tản ra mang theo lực tàn phá cùng sự đã kích rất lớn cho những người tin tâm bên phe địch.

“Lập thành đội —— Tất cả các con dân của Thần, hãy chiến đấu vì vinh dự của chúng ta! Bán thú nhân đứng ở bên cạnh ta, hùng nhân bách nhân đội lập thành thuẫn trận, đứng ở cuối cùng! Lính liên lạc thông báo cho chủ soái!” Trong cơn bão rồi, thủ hạ có 10 gã bách nhân trường thì chẳng thấy đâu, lúc này chỉ có thể dựa trên việc điều động các chức năng thuộc tính để mà phân công nhiệm vụ.

Xung quanh lều của Mai Lâm đa số đều là bán thú nhân, nghe thấy mệnh lệnh của chủ soái rất nhanh chóng lấy 10 người lập thành 1 tổ, một tay nâng chiến thuẫn, 1 tay nắm lang nha bổng đứng ở bên cạnh Mai Lâm.

Hoắc Ân Tư cùng hơn 50 đại kiếm sĩ được cuồng phong bạo vũ bao bọc đã đánh tới trước mặt: “Cần ta thì chết!” Tiểu Ái nhân căn bản chẳng quan tâm trước mặt là ai, đôi tay cường tráng, thô ngắn vũ động chiến phủ khổng lồ chém vào giữa bán thú nhân. Toàn bộ kiếm sĩ đều nâng cao song thủ đại kiếm bổ về phía hàng ngũ bán thú nhân đầu tiên.

Nếu chỉ dựa vào chiến lực mà nói, đại kiếm sĩ cùng bán thú nhân cơ bản là tương đương, có điều, tại trường căn bản là còn có cả bạo phong tuyết bao trùm, một phe là các chủng tộc nhiệt đới chưa từng biết bạo phong tuyết là gì, phe còn lại thì lại là con dân Băng tuyết đại lục vốn từ trong cuồng phong sinh ra, lại lớn lên giữa bạo tuyết, thắng bại giữa trường kiếm và cương thuẫn đã có thể nhìn ra được.

Gió lạnh tới thấu xương khiến cho binh lính bán thú nhân đánh mất tới hơn phân nửa sự miễn tuệ, bất kể là từ cương thuẫn hay từ lang nha bổng được làm từ thép đều truyền đến cơn lạnh nhập cốt, cuồng phong lại khiến cho đám binh lính không thể mở to mắt. Từ giữa không trung đại kiếm giáng xuống, lại thêm cả sức nặng của đại kiếm sĩ khiến cho các binh lính đều cảm thấy không thể chịu đựng nổi!

Hơn 50% binh lính bán thú nhân ngay trong đợt công kích đầu tiên đã bị đánh ngã, ngoài ra những binh lính khác bởi vì dưới chân trống trải mà liên tục lúi, lúi, rồi lại lúi đến mấy bước.

Hoắc Ân Tư đối mặt với bán thú nhân, bởi vì không kịp phát hiện ra đối thủ từ sớm —— chủ yếu là do Hoắc Ân Tư quá lùn, toàn bộ thân dưới đã bị chiến phủ xé toạc. Phía sau các đại kiếm sĩ đi theo Hoắc Ân Tư giống như cái chêm theo mũi đinh là hấn xộc thẳng vào.

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn tiếp đó xuất hiện ở phía sau đại kiếm sĩ. Bình thường Ngã Mễ vốn hay thích cười đùa nhưng trong chiến đấu thì cũng giống như Đại Thanh Sơn đều trầm mặc kiêu ngạo, dùng trường kiếm trong tay để lên tiếng. Sau khi đại kiếm sĩ ra sức đột phá trận doanh do 200 bán thú nhân tạo thành, ma kiếm sĩ cũng từ đằng xa phóng ra tia chớp cùng với khói độc. Binh lính hùng nhân vừa mới lập thành trận, lại một lần nữa bị ma pháp điểm danh, đây đã là bách nhân đội hùng nhân thứ 2 bị ma kiếm sĩ điểm danh rồi. Thảm kịch 10 ngày trước lại tái diễn, đại kiếm sĩ ủa lên lập tức xé toang hàng ngũ hùng nhân, máu, tứ chi, tiếng kêu thảm thiết lập tức trải rộng khắp 4 phía.

Máu tươi nhuộm đỏ lớp tuyết trắng phủ khắp đại địa, nhuộm đỏ quảng mây dày đặc trên bầu trời, nhuộm đỏ bạch sam của toàn bộ đội song thủ đại kiếm sĩ Tiểu đông binh đoàn lĩnh nhiệm vụ đột kích.

Sau khi 2 bách nhân đội bán thú nhân, 1 bách nhân đội hùng nhân dùng máu thịt của mình đổi lấy chút thời gian quý báu, 7 bách nhân đội lang nhân đã kịp thời xông đến. Đội quân bách chiến tinh nhuệ chỉ trong 1 khoảng thời gian tối thiểu đã biểu hiện ra năng lực phản ứng nhanh nhẹn nhất của bọn chúng, chẳng cần phải có thiên nhân trường chỉ huy, 7 bách nhân trường rất nhanh đã lập thành 7 phương trận.

“Sát —— vì danh dự đại kiếm sĩ, vì danh dự của cường giả, sát——” Hoắc Ân Tư tựa như 1 cỗ máy chiến tranh, căn bản không hề ngừng nghỉ gào thét xông vào trận địa lang nhân.

Sát! Sát! Sát! Cho dù không có sự động viên ban ngày thì mỗi đại kiếm sĩ cũng đều biết, tối nay là cửu tử nhất sinh! Sát! Đường sống chỉ có thể là từ giết mà ra! Hơn 50 đại kiếm sĩ không hề ngơi nghỉ, sau khi áp sát, cùng thờ hồn hấn bấn sát đội trưởng đột nhập vào lang nhân trận.

...

Nếu chỉ đơn thuần xét về mặt chiến lược mà nói, binh lính lang nhân còn lâu mới có thể sánh được với hùng nhân cùng với bán thú nhân. Có điều sau khi lập thành phương trận, bộ binh lang nhân lại khiến cho đại kiếm sĩ doanh của Tiểu dong binh đoàn phải bỏ ra gấp mấy lần thương tổn.

Trừ hơn 10 dong binh dựa theo phạm vi lực công phá cực lớn từ đại phủ của Hoắc Ân Tư để làm điểm tiến nhập vào trận địa địch ra, những chỗ khác đều lâm vào trạng thái giằng co. Nếu chỉ riêng 1 lang nhân đơn độc thì không thể thắng được đại kiếm sĩ, song nếu là cả 1 trận đồ do tiểu thuần tạo thành hình vòng cung, cứ 10 tổ lập thành 1 ngư lân trận (trận hình vây cá) mềm mại triệt tiêu từng đợt công kích dũng mãnh của đại kiếm sĩ, rồi lại từ 3 phương 8 hướng trường kiếm đoàn đao đồng thời đâm ra lập tức xuyên vào trong cơ thể của đại kiếm sĩ đơn thương độc mã, máu tươi cứ thế phun trào mà ra! Đại kiếm sĩ mất đi sinh mệnh ngã người đổ ảm xuống đất.

Những chiếc bóng trắng chỉ trong một cái hít thở ngắn ngủi đã chỉ còn lại có một nửa.

“Các anh em ——” Ngã Mễ mắt như tóe máu! Những đại kiếm sĩ ngã xuống trước mắt đa số đều là dong binh đến từ băng tuyết đại lục, cha của bọn họ đều là đồng chí của cha mình, bọn họ đều là cô nhi trong chiến tranh, bọn họ cơ hồ đều chưa ai tròn 20 tuổi! Có lẽ ngày hôm qua bọn họ vẫn còn ví gọi nhầm mình bằng 1 tiếng đại ca mà cảm thấy tự trách, vậy mà hôm nay... Lòng Ngã Mễ đau như dao cắt, dong binh đoàn từ ngày thành lập cho tới nay chưa bao giờ có nhiều huynh đệ ngã vào trong vũng máu như vậy!

“Cách Nhĩ Tô! Toàn bộ bắn ngang! Đại Thanh Sơn bảo hộ ta!”

Thảo nguyên cung tiễn thủ dưới quyền Cách Nhĩ Tô hầu như chưa bị bất kỳ một tổn thất nào trong chiến đấu, cũng là lực lượng bộ đội duy nhất trước mặt của Tiểu dong binh đoàn có thể xây dựng thành lực lượng thống nhất hành động. Ngoài họ ra, bất kể là đại kiếm sĩ, ma kiếm sĩ hay là trở kích kiếm sĩ cũng đều đang hỗn chiến thành 1 đoàn với địch nhân trước mặt, không ngừng có binh lính ngã xuống được đưa đến trung quân.

“Toàn bộ thẳng 40 mét phía trước, bắn ——” Cung tiễn rít gào cơ hồ đều vọt qua đỉnh đầu đại kiếm sĩ xuyên vào giữa các binh lính lang nhân. Sau 2 đợt bắn thẳng vào vị trí của các quan quân lang nhân ở trung tâm của trận, dưới mưa tên chỉ huy lang nhân hầu như bị diệt toàn bộ —— Loại kết cục này ngay cả Ngã Mễ cùng với Cách Nhĩ Tô cũng thực sự không ngờ đến.

Đại Thanh Sơn kéo 5 đại kiếm sĩ xếp thành đội hình che ở phía trước người Ngã Mễ, nửa vòng tròn cương thuẫn bảo vệ được hơn phân nửa thân hình Ngã Mễ. Có 2 đại kiếm sĩ thông minh cùng nắm lấy chiến thuật của binh lính hùng nhân rơi dưới đất —— dựng lên, thật con mẹ nó nặng, 1 người cơ hồ không thể nhấc lên nổi, 2 người dùng chiến thuẫn đứng bên cạnh bảo vệ Ngã Mễ.

“Phi kiếm chi vũ ——”

Băng Nhận trong tay Ngã Mễ giờ lên hướng về phía bầu trời, trên trường kiếm các tinh linh hân hoan nhảy múa loạn xạ, dẫn dụ ma pháp tinh linh trong không khí biến thành vô số trường kiếm màu đỏ lóe sáng trên không trung bắn về phía binh lính lang nhân. Hàng tiểu thuần trong tay lang nhân lập tức bị đánh nát, các tinh linh cười rộ xuyên thẳng vào những cơ thể đầy lông lá. Ước chừng lại có 2 khúc đại kiếm sĩ nhanh chóng áp sát, phía sau trở kích kiếm sĩ mất đã đổ ngẫu cũng đã bắt kịp, bất kể binh lính lang nhân trên mặt đất còn sống hay đã chết cũng đều bỏ cho 1 kiếm giữa ngực —— Dưới 1 kiếm thuận tay của trở kích kiếm sĩ nếu muốn hy vọng sống sót thì ít nhất cũng cần phải có tối thiểu 2 quả tim.

Tiếng các ma pháp tinh linh ồn ã vừa mới giải tán, tiếng vịnh xướng thứ 2 lại tiếp tục vang lên, mấy trăm nhánh trường kiếm lại đâm vào trận địa của lang nhân...

Dưới sự hộ vệ của thân vệ đội vừa đánh vừa lùi, Mai Lâm si ngốc nhìn Ngã Mễ cùng với các ma kiếm sĩ rất nhanh chóng phóng ra các ma pháp công kích chẳng khác nào chiến thần đồ sát binh lính lang nhân —— Sự phụ của mình cũng từng giảng về ma pháp, nghe nói đều phải vịnh xướng rất dài, hơn nữa trong quá trình đó không thể gián đoạn được, thứ mà những kẻ này đang phóng ra chính là ma pháp ư? Vì sao vịnh xướng lại chỉ cần gọi ra tên của ma pháp?

Thiên nhân đội của Mai Lâm bị Tiểu dong binh đoàn dễ dàng bẻ gãy, đột phá qua. Doanh địa rộng kéo dài tới 200 mét chưa đầy 3 phút đã bị đục thủng hoàn toàn. Tình hình Tiểu dong binh đoàn của Ngã Mễ cũng chẳng mấy lạc quan, mặc dù chưa có báo cáo từ Ba Nhĩ Ba Tư phụ trách trung quân, song trong vòng mấy phút vừa rồi, ít nhất trước mắt Ngã Mễ chứng kiến có đến mấy chục đại kiếm sĩ ngã xuống, số không trông thấy chẳng biết lên đến bao nhiêu. Nếu không nhờ có tuyết rơi, nếu không phải đại bản doanh của Tiểu dong binh đoàn đặt tại Băng Phong đại lục, nếu không phải tức thời tạo ra mưa tuyết thì những binh lính bỏ mạng và hy sinh này đã là một sự trôi buột rất lớn rồi.

“U - u - u —— u -” Ba hồi tù và ngắn vang vọng xuyên thấu qua tuyết dày từ phía tây bắc truyền đến. Tiếng gầm giận dữ từ bốn phương tám hướng cũng truyền lại, hiển nhiên là địch nhân đã bị đánh thức toàn diện.

Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn bỗng ngạc nhiên phát hiện ra rằng, nhánh bại quân trước mắt như thủy triều rút hướng mọi ngã tản đi, tiếp theo khắp 4 phía đều sáng rực ánh đuốc.

Ngã Mễ liên tục phóng ra phiêu phù thuật nâng đỡ bản thân cùng Đại Thanh Sơn, 2 người lẳng không lên cao 20 mét nhìn khắp các hướng, mới phát hiện, lấy Tiểu dong binh đoàn làm trung tâm, xung quanh vô số những ngọn đuốc tạo thành 7, 8 con hỏa long đang hướng về phía này. Phía chính diện dong binh đoàn, 3 con hỏa long tụ tập lại thành 1 khối, tựa như một bức tường lửa dày nóng rực chuẩn bị tỏa ra nuốt chửng Tiểu dong binh đoàn.

một bức tường lửa dày nóng rực chuẩn bị tỏa ra nuốt chửng Tiểu dong binh đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 12: Sinh Tử Nhất Thuần

Nhìn hỏa trận đằng xa, 1 thiên nhân đội hy sinh đã tạo ra cơ hội cho chủ soái bên địch tranh thủ điều binh khiển tướng, sắc mặt Ngã Mễ bỗng trở nên trầm trọng hẳn.

“Hoắc Ân Tư —— tiên phong xông vào cánh phải, 2 khúc đại kiếm sĩ ở trung quân cùng ta đánh về bên trái ——” Đó cũng là 1 trong các cách, nếu hướng chính bắc không thể đột kích nổi, vậy liền lập tức chuyển thành phá vây bên cánh trái, nơi đó hẳn là điểm đồn trú của quân tinh nhuệ khu vực Sư Tử hà, cho dù địch nhân có chặn đường thì cũng không thể mai phục quá nhiều được, dù sao thì bọn chúng cũng phải lo phòng ngự quân tiếp viện từ Sư Tử hà tới tiếp ứng. Giữa bạo phong tuyết, địch nhân hẳn là sẽ không thể nhanh chóng tiến hành xoay chuyển trọng điểm phòng ngự như vậy được.

Đại kiếm sĩ tàn dư của đội tiên phong lập tức nhập vào cánh phải của trung quân, 2 khúc trường vừa rồi phụ trách đoạn hậu theo sau Ngã Mễ lập tức dẫn theo 50 đại kiếm sĩ bản bộ hành quân hướng về phía bên cánh phải, cách đó không xa là 1 con hỏa long đang chặn đường. Có thể nhận thấy rõ ràng, địch nhân cũng vừa mới phóng như điên tới đây. Trong việc chạy bộ thì binh sĩ lang nhân trang bị nhẹ hẳn nhiên đã chứng tỏ được năng lực diên kinh vĩ đại của chúng, toàn bộ chiến trận được lập thành đều không ngoại lệ, toàn bộ đều là binh lính lang nhân.

Toàn bộ đuốc trong tay các lang nhân được ném về phía trung tâm chiến trường, 2 phe căn bản là không hề dừng bước, gào thét xông thẳng vào nhau.

“Băng tuyết phong bạo!” Ngã Mễ đã lâu không sử dụng tới, ma pháp cấp 2, Băng Nhận sau khi trải qua quá trình ma luyện với tinh linh cấp cao, ở trong tay ma pháp sư cấp 1 huyền hóa ra lực lượng trước nay chưa từng có. Tiểu thuần trong tay binh lính lang nhân không thể bảo vệ được phía dưới chân —— Băng Tuyết Phong Bạo là 1 loại ma pháp vô cùng thực dụng, lực công kích mặc dù không mạnh, song lại không ngừng hình thành nên những lớp băng phủ lấy chân của đông đảo lang nhân, đám binh lính đang vây quanh phía sau tức thì nhốn nháo cả lên.

Hoắc Ân Tư cùng với trung quân cũng ngay lúc đó ập vào, lúc này trở kích kiếm sĩ đã trở thành chủ lực chiến tranh, đâm chém trong khoảng cách ngắn là sở trường của bọn họ, cứ mỗi đại kiếm sĩ ngã xuống là lại lập tức có trở kích kiếm sĩ bổ sung vào, hắc kiếm dài mỏng xuyên qua đại kiếm sĩ uốn lượn đâm vào khe hở của tiểu thuần, máu tươi tức thì từ lưỡi kiếm phun ra. Sợ địch nhân không chết, áp dụng bài học chuyên môn do Tri Ngạo Thiên phụ trách, toàn bộ kiếm sĩ tại thời điểm rút kiếm ra khỏi cơ thể địch nhân đều ra sức giật mạnh qua vai.

“Ngã Mễ ——” Đại Thanh Sơn vừa rồi còn chưa kịp hạ xuống mặt đất đã phi thẳng tới, hắc kéo giật tay Ngã Mễ lại, phía sau các kiếm sĩ nhanh chóng bỏ khuyết vào vị trí trống mà Ngã Mễ lưu lại: “Tình hình không ổn! Hiện tại đang có 2 đội ngũ xông đến chỗ này!”

Ngã Mễ lấp bấp kinh hãi, địch nhân sao lại phản ứng nhanh như vậy được, bèn dùng huyền phù thuật bay lên không mới phát hiện ra, quả thực, chẳng những có 2 nhánh hỏa long mạnh dị thường đang xông tới đây, ngoài ra còn có cả những con hỏa long khác như lồng sắt vây bọc 4 phía đông, tây, nam, bắc, cũng đang tiến về phía này. Nếu chỉ đếm sơ sơ số lượng đuốc, thì mỗi con hỏa long đại khái có khoảng 500~1.000 người.

“Ngã Mễ!” Thân thể Oánh còn chưa kịp hồi phục như cũ, Ngã Mễ bố trí cho nàng khởi hành ở giữa trung quân, “Ồ bầu trời phía tây bắc có 1 nhóm hỏa cầu không ngừng lay động, đã khoảng nửa ngày nay rồi.”

Cách Nhi Tô vừa vận chỉ huy tinh linh cung tiễn thủ chạy tới, nghe được lời nói của Oánh lập tức ngoái đầu nhìn về phía tây bắc, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: “Đoàn trưởng, đúng là ở nơi đó có hỏa cầu!”

Ngã Mễ sau khi hạ xuống bèn cùng Đại Thanh Sơn đưa mắt nhìn nhau, cả 2 đều từ trong mắt đối phương nhận ra sự khiếp sợ cùng kinh hãi. Mặc dù bởi đặc thù chủng tộc, bọn họ không thể trông thấy sự việc ở phía tây bắc, song lúc này tất cả đều nói lên rằng, tướng lĩnh của địch đang điều khiển toàn cục.

Hồng rồi, nếu là như vậy, phen này Tiểu dong binh đoàn hầu như không có cơ hội thoát ly khỏi lao tù!

Phía Tây Bắc, trên sườn núi Hồ Lưu Đáp đã dựng 1 cái đài gỗ cao khổng lồ, bạo phong tuyết ở phía đông cũng không thể ảnh hưởng được tới đây. Đạt Hải Nặc đang cùng vài quan quân cấp cao của Thống soái bộ quân chinh tây ngòi trên đài cao uống trà. Do cũng là nhân loại nên hẳn cũng không thể trông thấy ở phía đông đang xảy ra chuyện gì, có điều hẳn biết việc này cũng chẳng ảnh hưởng tới thắng lợi cuối cùng của cuộc chiến. Từ 7.000 lang nhân chọn lựa ra 3 tên có thị lực cao nhất chăm chú quan sát tình hình phát triển chiến cuộc ở đằng xa, rồi chỉ huy 5 chiếc đèn lồng màu đỏ to lớn trên đài cao để báo hiệu vị trí hiện tại của địch cho các thiên nhân trưởng.

Đạt Hải Nặc chậm rãi gan gan lá trá trong tách, hương vị trà trong tách quả thực là không tệ, nhất là đối với người đã có tuổi. Có thể nhìn thấu ý đồ đột vây của địch nhân, từ đó khống chế được toàn cục, cảm giác thật sảng khoái. Trận này mặc dù không phải hao tổn quá nhiều tâm tư, song cái kiểu dồn ép cường địch lại một góc để từ từ tiêu diệt thì quả thực là 1 dạng hướng thụ nhất định không thể bỏ qua.

...

Tiểu dong binh đoàn vẫn đang xung phong đột kích về phía binh lính lang nhân, bất kể là đại kiếm sĩ, ma kiếm sĩ hay trở kích kiếm sĩ về mặt năng lực của từng binh sĩ đều hơn xa binh lính lang nhân. Trong tình huống nhân số cơ bản là tương đương, vị trí trung tâm của địch sẽ bị đánh chiếm rất nhanh. Chủ tướng địch so với các chủ tướng bên này rõ ràng là cũng không bằng, trong tình huống nhân số chiếm ưu thế mà cũng không lựa chọn sử dụng trận hình

mềm mại để hấp thu đợt công kích.

Có điều, bất kể là chủ tướng địch có yếu đến đâu đi chăng nữa, 1 cai đầu dài của thiên nhân đội lang nhân cũng không để mặc cho chiến sĩ của Tiểu dong binh đoàn chém, phỏng chừng cứ chém xong được 1 trận hình phỏng chừng thì hòa long ở đằng xa sẽ lại hình thành nên 1 trận hình mới. Hơn nữa, những binh chủng trang bị nặng như bán thú nhân, hùng nhân cũng sẽ lại xuất hiện trong số đó.

Giữa bạo phong tuyết cuồng loạn, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn trấn đều toát mồ hôi lạnh.

“Lục Nhi, Lục Nhi đâu?” Ngã Mễ nhanh chóng bỏ nhào về phía xe trượt tuyết tại trung quân. Thò ra ngoài tầm chắn trên chiếc xe trượt tuyết lớn nhất, Lục Nhi với sắc mặt cực kỳ không ổn đang nằm ở trên đó. Ngã Mễ lòng nhói đau, suốt 10 ngày qua đã bắt tên tiểu tử kia một muốn chết rồi. Không ngừng phóng ra ma pháp cấp 3, 4 không hạn chế, cuối cùng lại phóng ra 1 ma pháp lĩnh vực, nếu không phải là Thần thánh cự long thì e rằng đã bị cạ khô từ lâu rồi.

Bên cạnh không ngừng chuyển tới các tiểu dong binh bị thương cùng tử vong, máu rất nhanh chóng khoác tấm xiêm y màu đỏ lên đại địa. Gánh chịu 2 cơn đau ập tới này —— Ngã Mễ tay run rẩy, khẽ vỗ nhẹ lên người Lục Nhi: “Lục Nhi, Lục Nhi, người còn đứng dậy được không? Chúng ta cần sự hỗ trợ của người.”

Lục Nhi chậm rãi mở to mắt, xiêu vẹo từ trên xe trượt tuyết đứng dậy, đầu uể oải gục xuống, cánh thông trên mặt đất.

“Lục Nhi, nhìn phía tây kia, mấy ngọn đèn kia đang uy hiếp chúng ta, nếu không cho chúng biến mất, thì tất cả mọi người chúng ta... Người có hiểu không?” Ngã Mễ áp sát mặt vào mặt Lục Nhi, nước mắt đau lòng tức thì rơi lã chã!

Tình hình lúc này đã chẳng cần Ngã Mễ phải nói nữa, trước mắt đầy rẫy chiến sĩ nằm trên xe trượt tuyết đã thuyết minh hết thảy —— Từ lúc Lục Nhi gia nhập dong binh đoàn, còn chưa từng chứng kiến nhiều dong binh tử trận và bị thương đến như vậy.

Tiểu Thần thánh cự long vận sức dùng chi trước đặt lên vai Ngã Mễ, định bay lên bầu trời, song vừa mới cất cánh khỏi mặt đất đã lại ngã phịch xuống, đầu vùi sâu trên nền tuyết trắng phủ đầy bông tuyết giăng giăng.

Ngã Mễ hít một hơi thật sâu, xem ra, thực sự là... Trời diệt Tiểu dong binh rồi! Lại hít sâu thêm 1 hơi nữa, tiếp đó phóng thích ra ma pháp khuếch đại âm thanh giấu đi nước mắt lưng tròng: “Hoắc Ân Tư, chỉ huy bộ đội đột kích dọc theo bờ sông phía đông, nếu thật sự không được thì quay về Tây Lâm đảo hoặc là rút lui đến Tu Tư đế quốc.”

Lúc này, chỉ còn lại duy nhất lối này là xem ra còn có thể có sinh lộ, bờ Sur Từ hà có lau mọc thành bụi, có thể trợ giúp cho Tiểu dong binh đoàn ngăn trở binh lính trang bị nặng của địch, hơn nữa, tấn công trong phạm vi hẹp, có thể sẽ trở thành một mũi dùi đục thủng vòng vây!

“Từ từ đã, Ngã Mễ!” Oánh đứng ở bên cạnh, trong mắt nước mắt không ngừng tuôn ra. “Đề ta đi thử xem, ta muốn cưới 1 con cuồng thú nhỏ, đi hạ những chiếc đèn lồng trên bầu trời kia xuống.”

“Oánh Oánh, không được đâu, cuồng thú ban đêm chẳng khác nào kẻ mù, nhìn không ra bất cứ thứ gì, chỉ bằng đề ta bố trí cuồng thú đại đội xuất ra 1 đội đi đột kích.” Ngã Mễ nhẹ nhàng kéo thất lưng Oánh lại.

“Đề ta thử xem, tinh linh chúng ta có thể lợi dụng 1 loại ma pháp cơ bản nhất, câu thông với động vật, có thể tiến vào thế giới của chúng, mượn ánh mắt bọn chúng để trông thấy quân địch từ đằng xa. Có lẽ, làm ngược lại, để cho cuồng thú trông thấy cảnh tượng qua ánh mắt ta cũng có thể được.” Cô gái tinh linh cố chấp nhìn Ngã Mễ, môi dưới run lên nhẹ nhẹ.

“Thật không?” Ánh mắt Ngã Mễ đột nhiên sáng rực lên: “Thật sự có thể làm được sao?”

“Đề ta thử xem!” Bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo của Oánh nắm chặt tay Ngã Mễ, giọng nói dịu dàng ấm áp cất lên: “Ngã Mễ, ôm ta đi, có được không?” Tại sao tay nàng lại lạnh đến như vậy? Ngã Mễ lòng tan nát, hồn phiêu lạc cuốn theo chiều gió.

Ngã Mễ biết, cũng giống như toàn bộ binh lính của Pháp Tây Tư đại lục, Oánh đến từ Tinh Linh sâm lâm cũng căn bản chưa từng gặp cảnh băng thiên tuyết địa như thế này, giữa thời tiết lạnh như băng làm sao có thể phát huy được? Địch nhân sao có thể để cho nàng dễ dàng tiếp cận, quân địch đa mưu túc trí như vậy làm sao lại có thể không bố trí phòng thủ được? Lần này đi, sợ rằng... Không bao giờ... Nhìn ánh mắt các dong binh ở bên cạnh, Ngã Mễ ra sức ôm chặt lấy vòng eo thon của Oánh, trong gió lạnh thân thể mềm mại của nàng đang lạnh đến phát run lên. Môi Ngã Mễ dán chặt vào bên tai nàng: “Bảo bối, bất kể là có thành công hay không, ta cũng sẽ đợi nàng quay về, hứa với ta đi.”

“Ngã Mễ, ta yêu chàng... Yêu suốt cuộc đời này.” Cô gái áp chặt khuôn mặt vào tấm áo trắng của Ngã Mễ, mái tóc màu đen dài bay phất phơ trong gió, nàng cẩn thận lau khô nước mắt trên áo, gỡ tay Ngã Mễ ra, từ sau lưng 1 đại kiếm sĩ cỡi ra 1 con cuồng thú nhỏ vừa mới đến tuổi trưởng thành, xoay người cười lên lưng cuồng thú, giữa cuồng phong, lông thú dựng đứng hết cả lên.

“Đi ——” Tiểu cô nương cắn chặt làn môi trắng bệch đã đóng băng, ra sức kéo nhẹ vào bộ dây cương buộc bên miệng cuồng thú. Sau 1 thoáng chân chừ, cuồng thú cũng vỗ cánh chạy đà mấy bước rồi lao về phía bầu trời đêm.

Trên không trung, cứ mỗi lần cuồng thú lay động ở trong gió là lại 1 lần khiến cho tim Ngã Mễ đập nhanh hơn: “Oánh Oánh, nàng phải trở về đây, nếu không...”

Lời nói nuốt vào trong miệng, bất kể là Oánh ở trên trời hay là Đại Thanh Sơn đứng bên cạnh, thậm chí là các dong binh nằm dưới đất cũng biết —— đồng sinh cộng tử.

Khác với đại đa số những người yêu nhau khác, tình cảm giữa Ngã Mễ cùng với Oánh cho tới giờ vẫn được bao bọc trong 1 trạng thái cực kỳ vi diệu. Oánh từ nhỏ đã không có tình thương thực sự của cha, sau khi gặp Ngã Mễ, chẳng những coi hắn là bạn trai mình, là chồng tương lai, mà trong tiềm thức, Oánh còn coi Ngã Mễ với hàng tá kinh nghiệm xã hội như cha mình, cho nên, trong bức thư đầu tiên viết cho Ngã Mễ mới vô ý thức viết: “Ta rất muốn rất muốn tài bồi hạt mầm nhỏ này thành 1 cây đại thụ cứng rắn để có thể chấp nhận chủ nhân là huynh.”

Tương tự, Ngã Mễ từ nhỏ sống cùng ông nội. Ông nội, Trì Hàn Phong, Lô Cát, Đại Thanh Sơn cùng những người sau này có ảnh hưởng rất lớn tới hắn như A Phong, lão Lạc Khắc, đều là nam giới, xung quanh hắn hầu như chưa từng tiếp xúc với nữ giới bao giờ — cho nên bản năng hắn vẫn cự tuyệt các cô gái. Trong toàn bộ sinh hoạt cuộc sống của mình, hắn luôn là người nhỏ tuổi nhất, cho tới khi cùng Oánh kết giao, tiếng sét của thần ái tình bỗng xuống đã kích thích sợi tơ chôn giấu sâu thẳm nhất trong lòng hắn. Ngã Mễ căn bản chưa từng thực sự thể nghiệm qua tình yêu nam nữ, sau khi bị Oánh tác động thật sâu vào trong thâm tâm thì đồng thời, cũng coi cô gái nhỏ xinh đẹp, nhu nhược, từ nhỏ đã không được hưởng hạnh phúc chân chính này như đứa con đẻ mình che chở, yêu thương; lúc Oánh “hung tợn” buộc hắn phải đi cạo sạch râu, buộc hắn tắm xong phải lau khô tóc, buộc hắn sáng phải ăn cơm sớm hơn, những lúc đó, Oánh lại xuất ra một thứ tình yêu mà Ngã Mễ chưa từng được trải qua — tình thương của mẹ. Lại trải qua khảo nghiệm sinh tử của Trại Lam Văn Thạch cực hiểm, Oánh cơ hồ là sử dụng tính mạng của mình để đổi lấy sự thoát hiểm cho Ngã Mễ.

Tất cả những thứ tình yêu ấy cùng đan xen, ngưng tụ vào nhau tại 1 chỗ, hay nói 1 cách chính xác hơn là: hội thể gian, tình là chi, mà đôi lứa thể nguyên sống chết...

Đại Thanh Sơn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hắn chạy qua bên Cách Nhĩ Tô lớn tiếng hỏi: “Anh mau bố trí vài cung tiễn thủ trang bị nhẹ, cùng cười cuồng thử đi phá hỏng hệ thống chỉ huy của địch đi.”

Một màn vừa rồi, Cách Nhĩ Tô cũng trông thấy, hắn bắt đầu đi lắc lắc đầu: “Phó đoàn trưởng, nếu có thể mà nói, ta căn bản sẽ không để cho 1 nữ tinh linh vừa mới trưởng thành đi hoàn thành nhiệm vụ nguy hiểm này! Chúng ta là Thảo nguyên tinh linh. Ma pháp cơ sở của Sâm lâm tinh linh là khác biệt so với 6 hệ ma pháp — là tinh thần hệ ma pháp. Còn Thảo nguyên tinh linh chúng ta, bởi vì nguyên nhân địa lý, cho nên ma pháp cơ sở của chúng ta là phong hệ ma pháp.”

Sau khi nhìn bầu trời đêm nuốt chửng lấy bóng dáng người yêu, Ngã Mễ trong tay Băng Nhận lại huyền hóa ra thành quang sáng, xông thẳng vào trận địa địch, nước mắt trên mặt, máu, tuyết cùng hòa vào một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 13: Tam Tiến Truyện Danh

Hậu thế có đánh giá cực cao đối với Sâm lâm tinh linh “Oánh”, một tiểu cô nương xuất thân không bằng Lâm Vũ Thường, cũng không đạt đến những danh hiệu tối cao như Đại ma đạo sư, Thần thánh mục sư giống Bích công chúa, Sa Nhược. Trên phương diện tổng hợp đánh giá, người ta thường nhắc đến nàng như là một thiếu nữ vĩ đại.

Sâm lâm tinh linh là 1 chủng tộc không màng tới những chuyện tranh giành nhất, rất hiếm có Sâm lâm tinh linh tiến vào xã hội loài người, lại càng ít có Tinh Linh sâm lâm gia nhập quân đội hay dong binh đoàn. Việc sống lâu trên 1.000 tuổi khiến cho bọn họ thờ ơ với hết thảy, coi Tinh Linh sâm lâm dưới sự bảo hộ của Tinh linh vương là chốn vui chơi. Oánh lại là 1 cô gái, vì tình yêu, đã dũng cảm bước ra khỏi Tinh Linh sâm lâm, vì tình yêu, lần đầu tiên đem cung tiễn nhắm vào nhân loại... Trước đó, những việc như thế này là không thể tưởng tượng nổi.

400 năm sau khi Chúng Thần đại chiến kết thúc, có 1 bán tinh linh trẻ tuổi tên là Tinh Nguyệt Cáp Bá đã dùng 1 câu kinh điển như sau để đánh giá về Oánh:

Nếu như không có Oánh, thì cũng sẽ không có truyền kỳ về Dong binh vương; bất kể là tại Trại Lam Thánh giới hay là Tây Lâm đảo, nếu như ở nơi trước không có Oánh, Ngã Mễ sớm đã trở thành vật hy sinh cho Trại Lam Văn Thạch cực hiểm; còn nếu ở nơi sau không có Oánh, 10.000 bộ đội tinh nhuệ của Pháp Tây Tư nhất định sẽ truy điệu Tiểu dong binh đoàn, có lẽ Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư, Trì Ngạo Thiên, Sa Nhược còn có thể đào thoát được, song những nhân tài bồi dưỡng hơn 2 năm qua tất nhiên là sẽ toàn quân bị diệt.

Nếu ảnh hưởng của Oánh đối với Ngã Mễ cũng chỉ như vậy mà nói, vậy thì vẫn có người có thể thay thế được vị trí của nàng; Ảnh hưởng lớn nhất của tiểu cô nương này đối với Dong binh vương còn ở 3 phương diện nữa, mà bất luận là kẻ nào cũng không thể tái hiện được.

1. So với những cô gái cực kỳ vĩ đại khác, Oánh cũng là 1 cô gái cực kỳ có chủ kiến. Nàng trời sinh thích nói thích cười sau khi cùng Ngã Mễ xuất hiện trước công chúng, luôn xảo diệu đẩy Ngã Mễ ra, còn bản thân mình thì chỉ thì rất hiếm khi đưa ra ý kiến. Mỹ đức như vậy trong số các thiếu nữ là rất hiếm thấy.

2. Oánh chưa bao giờ đưa ra lời đánh giá về những người ở bên cạnh Ngã Mễ, bởi vậy chỉ trong thời gian rất ngắn đã có thể sáp nhập vào Tiểu dong binh đoàn. Nếu đổi lại là 1 cô gái khác, đều khó tránh khỏi việc sẽ dựa vào thân phận của đoàn trưởng đại nhân để làm việc này việc nọ.

3. Có tình cảm với Ngã Mễ trong thời điểm khó khăn nhất, nghĩa là Oánh đã lặng lẽ chấp nhận áp lực lớn nhất.

Sa Nhược cùng vài mục sư từ trung quân cũng chạy tới đây, 1 đám ma pháp hệ mục sư được phóng ra, những chiến sĩ bị thương nhẹ miệng vết thương rất nhanh chóng khép lại, các chiến sĩ bị trọng thương thì sắc mặt cũng thoáng có nét khôi sắc.

Lúc này thống soái toàn cục tại trung quân đã đổi thành Hoắc Ân Tư Ngã Mễ vọt tới bên cạnh hắn, vỗ vỗ vai tiểu Ái nhân, không nói câu gì, ý bảo để hắn quay lại chỉ huy.

Trong quá trình đột nhập trận địa địch, tiểu Ái nhân cũng không nhìn thấy hết thấy vừa rồi, đang còn mải điều chỉnh các chiến sĩ xung đột chính diện đánh chéo về phía bên phải trận, gia tăng áp lực lên địch nhân bên phía Sư Tử hà. Lợi dụng phản áp lực của địch nhân, toàn bộ đội ngũ đột kích tựa như thủy triều xuôi dòng chảy về phía bờ Sư Tử hà.

Sắc mặt của Ngã Mễ lúc này dọa cho Hoắc Ân Tư muốn nhảy dựng lên, sau khi trở lại trung quân hỏi mấy gã ma kiếm sĩ ở trung quân lập tức biết được chuyện gì đã xảy ra, sắc mặt hắn cũng trở nên cực kỳ khó coi Oánh mặc dù bình thường ở Tiểu dong binh đoàn cũng không nói chuyện nhiều lắm, nhưng sự nhu thuận và ôn nhu của nàng khiến cho tất cả mọi người tại Tiểu dong binh đoàn đều hy vọng rằng chính nàng chứ không phải Lâm Vũ Thường sẽ trở thành đoàn trưởng phụ nhân — Đương nhiên, Lâm Vũ Thường cũng không tệ.

Trông thấy Sa Nhược, hắn chạy đến to nhỏ một hồi, sắc mặt Sa Nhược lập tức trở nên tái nhợt: “Ta lấy danh ta triệu hồi người về, xuất hiện đi, Hỏa Diệu phượng hoàng...”

Trong bóng đêm rộng lớn mênh mông, giữa thiên địa bỗng xuất hiện 1 ma pháp trận màu đỏ khổng lồ, một tiếng phượng gáy lãnh lót vang vọng tới tận mây, Hỏa Diệu phượng hoàng màu đỏ nhẹ nhàng sải cánh, ánh sáng màu đỏ rực chói lọi từ đôi cánh lớn trông hết sức sống động: “Đề ta đi xem sao.” Sa Nhược sải bước nhảy lên tầm lưng khổng lồ của hỏa diệu.

Hoắc Ân Tư ra sức nắm lấy cánh Phượng hoàng: “Sa Nhược, cô... chờ một lát hãy đi, nếu cô cứ thế tiến lên, địch nhân nhất định sẽ trông thấy, như vậy Oánh sẽ không còn cơ hội gỡ những quả cầu lửa kia xuống. Cô nhất định phải nhớ cho kỹ, đừng để cô ấy bị thương!”

Hai phút sau, hỏa diệu phóng lên cao, bay vút đi xa khiến cho mọi người đều sợ đến ngất người.

Về mặt binh pháp, Ngã Mễ cùng với Hoắc Ân Tư cực kỳ giống nhau, trong 1 trận chiến, 2 người bọn họ có thể tùy ý đổi vị trí chỉ huy mà không làm phát sinh bất kỳ sự gián đoạn nào. Hoắc Ân Tư điều động trung quân bắt đầu di động về phía bờ sông, song thủ đại kiếm sĩ đột kích cũng hướng về phía cánh phải mà đột nhập. Cùng tiến thủ cùng với ma kiếm sĩ bắt đầu tập trung 80% chiến lực công kích địch nhân bên phải. Việc tập trung sử dụng chiến lực đã gây ra cho thiên nhân đội lang nhân ở trước mắt đã kích rất lớn, Tiểu dong binh đoàn rất nhanh chóng đã tiến đến bờ Sư Tử hà.

Trên đài cao Hồ Lưu Đáp, 1 binh lính lang nhân vội vã chạy tới bên cạnh Đạt Hải Nặc, bẩm báo cho hắn biết tình hình Tiểu dong binh đoàn ở 2 phía đông, bắc sau khi gặp phải sự cản trở lớn, bắt đầu bất thành linh tập kích hướng về phía bờ sông phía đông Sư Tử hà.

Tại hậu kỳ Tây Lâm đảo phòng ngự chiến, gần 500 người của Tiểu dong binh đoàn ở thời khắc cuối cùng có thể lập nên kỳ tích đào thoát khỏi 1 vạn nhân đội tường đồng vách sắt hoàn chỉnh, hậu nhân cho rằng có 3 chi tiết hết sức quan trọng được gạch đầu dòng trong đó.

Khi Oánh phát hiện ra ở phía tây bắc có đèn chỉ huy, từ huyết duy nhất của bức tường đồng vách sắt đã bị phát hiện ra.

Mà trước đó, trong số 10 đại thiên nhân đội, thiên nhân đội xếp hàng thứ 2 của Mai Lâm đã bị đánh tan, đó chính là gạch đầu dòng thứ nhất — Nếu thiên nhân đội của Mai Lâm không bị tổn thất nặng bắt buộc phải rời khỏi chiến trường, hoặc giả thiết lớn hơn một chút, nếu thiên nhân đội chiến lực bài danh đệ nhất của Nặc Đốn có đầy đủ biên chế, thì cho dù vẫn còn nguyên 2 gạch đầu dòng phía sau đi nữa, Tiểu dong binh đoàn cũng phải chịu áp lực cực kỳ lớn.

Cho đến khi binh lính lang nhân bẩm báo, đệ nhất đại doanh soái Đạt Hải Nặc đã tự mình gạch đầu dòng thứ 2. Hắn nhẹ nhàng thổi lá trà trong tách: Tiểu dong binh đoàn đã vấp phải sự cản trở mạnh mẽ, lúc này chỉ có 2 con đường có thể đi, hoặc là đột kích hướng bờ đông Sư Tử hà, tranh thủ hội hợp với bộ đội tinh nhuệ tại phòng khu Sư Tử hà; hoặc là rút về Tây Lâm đảo, dựa vào địa thế hiểm yếu để tiếp tục cố thủ.

Sau khi Đạt Hải Nặc phán định không hề sai, mệnh lệnh thứ 1 được thông qua hỏa cầu phát ra, 3 thiên nhân đội rất nhanh chóng đột nhập bờ sông Sư Tử hà, xếp thành 3 lang nhân trận, toàn lực ngăn cản Tiểu dong binh đoàn phá vây về hướng đông. Cho dù 500 người của Tiểu dong binh đoàn mỗi người đều là sư tử đi nữa, thì sau khi liên tục đột phá qua 2 thiên nhân đội, cũng không thể tiếp tục đột phá qua thiên nhân đội thứ 3. Mệnh lệnh thứ 2 được phát ra, lưu lại 1 thiên nhân đội tiếp tục phòng thủ phương bắc, lại lưu thêm 1 thiên nhân đội làm bộ đội cơ động, còn 2 thiên nhân đội còn lại thì từ phía tây đánh bọc sang hướng đông, trên đường hủy diệt hoặc khống chế toàn bộ thuyền bè.

Lúc này Đạt Hải Nặc vẫn chưa biết rằng Sư Tử hà đã bị đông thành 1 khối băng khổng lồ. Nếu biết, hắn nhất định sẽ không vì phòng ngừa Tiểu dong binh đoàn chạy trốn về Tây Lâm đảo mà điều động tới 3 thiên nhân đội đi đánh vòng trước tiên — Một khối băng lớn như vậy, ít nhất phải cần đến nửa tháng mới có thể tan chảy, quân đội Pháp Tây Tư có thể tùy lúc giết lên Tây Lâm đảo.

Mệnh lệnh phát ra, 5 con hỏa long căn cứ theo mệnh lệnh từ ngọn lửa nhanh chóng chuyển mình.

Gạch đầu dòng thứ 2 đã được gạch xuống hoàn toàn.

Giữa bạo phong tuyết, trên bầu trời đêm đen cao vợi, 1 con cuồng thú màu đen đang bay lượn — Khoảng cách từ Tiểu dong binh đoàn tới Hồ Lưu Đáp chỉ khoảng 10 dặm, 1 cái mộc đài khổng lồ được dựng lên. Ở nơi cao nhất, là 5 chiếc đèn lồng khổng lồ, 4 góc là những chiếc đèn lồng màu đỏ, ở

giữa là 1 chiếc đèn lồng màu vàng. Đèn lồng màu đỏ ở trong đêm không hề nhúc nhích, hình thành nên 1 tứ giác. Đèn lồng màu vàng ở bên trong tứ giác thì phát ra 1 đồng mệnh lệnh.

Ở sườn núi Lưu Đáp, 200 chiến sĩ hùng nhân, 200 chiến sĩ lang nhân cùng với 200 nhân mã cung tiễn thủ đang nghiêm trận chờ đón quân địch. Kỳ thực không cần phải tốn nhiều người bảo vệ như vậy, nơi này là tổng bộ quân viễn chinh của Pháp Tây Tư đại lục, 4 phía đều có biết bao nhiêu chông gai bày rập, muốn đột nhập vào nơi này là chuyện cực kỳ khó. Trận thế mạnh như vậy chủ yếu là để phòng ngừa Tiểu long binh đoàn có huyền thú kỳ sĩ hay phi long đến đánh lên.

Đối với Lục Nhị, Đạt Hải Nặc cũng không quá lo lắng, suốt 10 ngày qua liên tục xuất binh quấy rầy, phòng chừng cũng chẳng còn mấy pháp lực nữa. Hơn nữa cho dù là có đến, thì với thân hình lớn như vậy, nhất định sẽ bị phát hiện từ xa. Cường cung phía dưới hoàn toàn có thể đánh bay ý niệm trong đầu nó.

Oánh hết sức cẩn thận bay ở độ cao mấy ngàn mét, đây gần như là độ cao cực hạn mà cuồng thú có thể bay tới được, người bên dưới trông chẳng khác gì những con kiến nhỏ. Mặc dù là lần đầu tiên không chế cuồng thú, song với năng lực câu thông đặc dị của Sâm lâm tinh linh cùng với động vật đã giúp cho Oánh chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã vượt qua cảm giác buồn nôn khi ở trên cao. Nơi này đã thoát ly khỏi tầm ảnh hưởng của băng tuyết linh vực, dưới bầu trời nhiệt đới ban đêm còn có cả 1 khối áp thấp. Trên bầu trời tối đen như thế này, người bên dưới căn bản là chẳng trông thấy thứ gì cả.

Có thể thấy rõ ràng, toàn bộ trọng điểm phòng ngự của cung tiễn thủ đều nằm ở 2 phía đông, nam. Oánh chậm rãi vỗ cuồng thú 1 cái, chỉ thị cho nó bay về phía tây bắc. Cuồng thú khẽ phát ra âm thanh, đôi cánh lớn đập mạnh, thân hình hơi nghiêng một góc nhất định, bay về phía đài cao. Chỉ trong nháy mắt bay đến đài cao, Oánh đã trông thấy tổng chỉ huy quân chinh tây Đạt Hải Nặc đang chỉ đạo bộ đội.

Cuồng thú phi hành chừng 1 km về phía đông, Oánh hạ thấp độ cao của nó, tới khi cách mặt đất chưa đến 20 mét, mới vòng qua triền núi nhỏ, nòng lại thúc giục cuồng thú tăng tốc.

Nương theo gió biển từ phía tây, Cuồng thú ra sức sai đôi cánh lớn, ngay cả người cưỡi cuồng thú cũng như tên rời cung bắn về phía đài cao. Lúc này, trên dưới đài tất cả mọi người Pháp Tây Tư đại lục đều đang chăm chú hướng về phía đông nam.

Tinh linh đoàn cung màu xanh biếc đã được hạ xuống từ trên lưng, điểm khác biệt so với trường cung của Thảo nguyên tinh linh chính là, đoàn cung của Sâm lâm tinh linh là do Tinh linh vương gia trị ma pháp tinh linh vào, trong đó một hộ ma pháp giúp gia tăng tính ổn định cùng phong hệ ma pháp giúp gia tăng tầm bắn được gia trị nhiều nhất. Bởi vậy, mặc dù đoàn cung của Sâm lâm tinh linh nhỏ hơn trường cung của Thảo nguyên tinh linh gấp 4 lần, song về tầm bắn thì cũng chẳng hề thua kém chút nào.

Oánh rút từ trong túi tên sau lưng ra 3 mũi tên ngắn màu xanh lá, 2 mũi ngậm chặt vào miệng, mũi còn lại lắp vào đoàn cung, dây cung lạng lẽ buông ra!

Đang ở trên đài cao uống trà, Đạt Hải Nặc đột nhiên cảm giác được hơi lạnh rợn người, theo bản năng bèn nhìn về phía tây bắc, 1 bóng đen to chừng hơn hạt đậu đang lớn dần, đến khi hần kịp phát hiện ra là cuồng thú kỳ sĩ, thì mới trông thấy rõ kỳ sĩ cưỡi trên lưng cuồng thú màu đen là một tiểu cô nương sinh động.

“Mau, phía tây bắc có người!” Đạt Hải Nặc lắc đầu cầm chén trà trong tay ném mạnh về phía Oánh. Bên cạnh mấy quan quân trẻ tuổi theo phản xạ đập bay ghê, phổi kiếm nhà quan tuốt vỏ mà ra.

Ở một khoảng cách quá gần, Oánh cũng trông thấy phản ứng của Đạt Hải Nặc, vốn định chuẩn bị bắn rụng đèn lồng màu vàng ở trung tâm sau đó sẽ cho gã chỉ huy này 1 mũi tên, hiện tại xem ra... Đèn lồng là vật chết, dù sao thì cũng không chạy đi đâu được, còn ông già này xem ra phản ứng rất nhanh, nếu không để ý thì nhất định sẽ chạy mất.

Tinh linh đoàn cung trong thời gian ngắn nhất điều chỉnh phương hướng, mũi tên màu xanh xé toạc bầu trời đêm. Ở khoảng cách 30 mét không có bất kỳ kẻ nào có thể thoát khỏi tên do tinh linh bắn ra, Đạt Hải Nặc cũng không phải là ngoại lệ. Tiếng dây cung vừa mới vang lên, mũi tên ngắn đã nhập vào người, thân hình Đạt Hải Nặc lao đảo xoay tròn nửa vòng rồi đổ ả xuống đất.

“Đại nhân! Đại nhân!” Ba quan quân trẻ tuổi bên cạnh lập tức xông lên dùng thân mình đỡ Đạt Hải Nặc ngã xuống đất.

Thở ra 1 hơi dài, trên khuôn mặt sinh động của Oánh bỗng nổi lên 1 tia tiểu ý. Ba quan quân nhân loại trẻ tuổi vì cô gái bạch y trắng như tuyết này bỗng nhiên nở nụ cười mà cảm thấy hết sức khiếp sợ cùng khủng bố, rốt cuộc là loại tâm địa rắn rết gì mới có thể nở nụ cười thanh thuần đến thế ngay sau khi vừa mới giết người? Bọn họ đương nhiên không biết, mũi tên ngắn vừa rồi của Oánh đã tránh được trái tim của Đạt Hải Nặc, chính là hy vọng lưu lại cho hắn 1 vết thương nặng trong thời gian ngắn không thể phục hồi như cũ được.

Oánh khẽ giục cuồng thú lao thẳng lên đài cao theo hướng thẳng tắp, mũi tên ngắn thứ 2 nhanh như chớp phóng ra, dây cung buộc chiếc đèn lồng màu vàng đang lơ lửng trên cao đứt phụt, hóa thành 1 quả cầu lửa rơi xuống đất.

Cô gái cuối cùng nhìn thoáng qua quả cầu rơi xuống đất, đoạn chỉ huy cuồng thú bay về phía tây.

Đám binh sĩ dưới đài gấp phải tập kích bất ngờ từ phe địch đến lúc này mới kịp hồi phục tinh thần, tất cả đều luống cuống gấp rút cứu hỏa, nhắm về phía Oánh đã bay xa mà liên tục xả tên. Cuồng thú đã bay cao tận mây, mưa tên căn bản không thể theo kịp. Tên bắn lên cao sau đó toàn bộ lại rơi xuống dưới.

Bay mỗi lúc một xa, Oánh bỗng nhiên bất tự giác ngoái đầu lại nhìn, chân mày hơi nhíu lại, cẩn thận suy nghĩ. Để phòng ngừa lát nữa binh lính Pháp Tây Tư lại tiếp tục treo 1 cái đèn lồng khác lên, Oánh lại quay đầu cuồng thú, theo 1 đường thẳng lao vút xuống. Tiếng dây cung lại vang lên, chiếc dây

Sư Từ hà.

Năm đại đội của Pháp Tây Tư đang bủa di bao vây quân địch chạy trốn bỗng mất đi mục tiêu truy tung, khi đại đội trưởng của bọn họ hy vọng từ bầu trời phía tây bắc sẽ trông thấy lệnh tấn công truyền đến, thì bỗng kinh ngạc phát hiện ra rằng, 5 dấu hiệu ở phía tây bắc toàn bộ đều biến mất, thay vào đó chỉ có thể trông thấy 1 ngọn lửa hùng hục mờ mờ.

Bản bộ bị tấn công ư? Đó là phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người!

Hai đại đội trưởng sánh vai truy kích trao đổi qua với nhau một chút, lấy lang nhân làm chủ nhập thành đại đội số 5 của Pháp Tây Tư dưới sự dẫn dắt của đội trưởng Mạc Lạp Thủ nhanh chóng quay về chi viện cho bản bộ, còn đại đội số 7 lấy bán thủ nhân làm trung tâm vẫn tiếp tục men theo đường rút lui bên bờ sông tấn công Tiểu dong binh đoàn.

Tốc độ hành quân của bán thủ nhân không nhanh, hơn nửa giờ sau, bán thủ nhân thở hổn hển hết sức cũng đến địa điểm hội quân cùng đại đội lang nhân số 2 vốn ở đây cố thủ đã lâu. Tối giữa chiến trường, 4 đại đội trưởng của Pháp Tây Tư mới kinh ngạc phát hiện ra rằng, Tiểu dong binh đoàn đã hoàn toàn rút lui khỏi nơi này rồi.

Trong chiến dịch Tây Lâm đảo, một trong những bài học khắc cốt ghi tâm mà quân đội Pháp Tây Tư đại lục từ đó về sau luôn dạy cho nhau là: phải cho tất cả các chiến sĩ biết thế nào là băng tuyết! Hơn nữa, phải dạy cho các chiến sĩ lớn lên từ đầm lầy biết rằng, nước sau khi biến thành băng, không cần thuyền cũng có thể trực tiếp đi qua được!

...

Hoắc Ân Tư là người đầu tiên phát hiện ra đèn lồng biến mất ở phía tây bắc. lúc này, hắn cũng chẳng biết mất bao lâu thì đồng đèn lồng chết tiệt kia sẽ được treo lên lại, cơ hội chạy trốn có lẽ sẽ trôi qua rất nhanh! Còn không mau chạy cho nhanh thì còn đợi đến lúc nào nữa!

Toàn bộ binh lính của Tiểu dong binh đoàn hòa tốc thoát ly khỏi chiến đấu với địch nhân, Ngã Mễ vừa phóng thích Băng Tuyết Phong Bạo vừa cùng với Đại Thanh Sơn yểm hộ cho toàn bộ binh lính nhanh chóng rút lui đi! Xuyên qua bờ cỏ lau, nơi này đường sông cũng hoàn toàn bị gió tuyết đóng cố định lại rồi. Trong bóng tối, các chiến sĩ của Tiểu dong binh đoàn không bị thương rất nhanh chóng điều khiển trượt tuyết chạy về phía tây.

Ngã Mễ khẽ hạ lệnh cho toàn bộ ma kiếm sĩ cùng lúc phóng ra Tĩnh âm ma pháp —— Sau khi phóng ra loại ma pháp này, toàn bộ âm thanh đều bị không khí nuốt chửng, vốn đây là một loại ma pháp để đối phó với mục sự cùng ma pháp sư hữu dụng nhất, loại ma pháp này sau khi phóng ra, diễn viên chính trên chiến trường sẽ trở thành kiếm cùng với lực lượng!

Xuyên qua bụi cỏ lau, có thể trông thấy rõ những cây đuốc gió cao ở bờ bên kia tạo thành 1 con hỏa long đánh về phía trận địa mà bọn họ vừa rút lui khỏi.

Ngã Mễ đã bàn giao lại quyền chỉ huy, tâm loạn như ma. Chỉ có khí tức tử vong uốn lượn trước mắt, trước mũi kiếm mới có thể khiến cho hắn cảm nhận được rằng mình vẫn còn tồn tại. Chưa từng để cho Oánh phải tự mình đi làm nhiệm vụ bao giờ, chưa từng khiến nàng phải nhận lấy sự mạo hiểm như vậy bao giờ, chưa từng nghĩ tới rằng nếu nàng không ở bên cạnh mình nhờ có xảy ra chuyện gì thì mình sẽ như thế nào...

Đại Thanh Sơn khẽ kéo tay áo Ngã Mễ, cùng các dong binh khác của Tiểu dong binh đoàn lại một lần nữa xông lên bờ bắc của Sư Từ hà. Trước mắt trống rỗng, chỉ còn lưu lại thi thể của địch nhân sau 1 lần công kích. Phía đông cách xa bọn họ, vô số ngọn đuốc bùng lên trong băng tuyết, ở phía tây đằng xa, cũng có thể trông thấy 1 con hỏa long đã đi xa.

“Thành bại chính là tại lúc này đây! Mọi người đi thôi!” Sau khi thoát ly khỏi phạm vi tĩnh âm ma pháp, Hoắc Ân Tư hươ chiến phủ kéo mọi người nhắm về phía chính bắc!

Tiểu dong binh đoàn lặng lẽ không một tiếng động từ chiến trường hướng thẳng về phía tây bắc! Lướt qua trận doanh của Mai Lâm mới rồi bị đột phá, gió tuyết cũng đã dần nhỏ lại.

Thắng lợi ở ngay trước mắt, căn cứ theo báo cáo trình sát hàng ngày của cuồng thú tại Tiểu dong binh đoàn, quân đội Pháp Tây Tư để phòng ngừa bị đế quốc đánh tan, toàn bộ trận doanh cơ bản đều duy trì ở phạm vi dài 20 km, trải rộng 3~5 km dọc Sư Từ hà.

Quân tiên phong của Tiểu dong binh đoàn gồm 3 khúc đại kiếm sĩ dưới sự chỉ huy của Đại Thanh Sơn, Ngã Mễ sau khi vượt qua 1 triền núi nhỏ, trên bầu trời dưới ánh trăng đỏ chiếu sáng đột nhiên phát hiện ra: phía sau triền núi lóe lên vô số ánh mắt màu đỏ tươi.

Căn cứ theo chỉ lệnh do Đạt Hải Nặc hạ đạt từ trước, 1 đại đội bộ binh trang bị nặng do toàn hùng nhân tạo thành đã sớm mai phục chờ đón quân địch từ lâu rồi! Mà chỉ huy đại đội này lại là 1 trong số 4 người cùng tề danh với Nặc Đốn, Mai Lâm tại quân đoàn chính tây —— Thiên nhân trưởng hùng nhân Đồ Kỳ Liệt với danh hiệu “Hổ tướng” uy chấn ba quân.

Trong số tất cả các quân đoàn của Pháp Tây Tư đại lục, Đồ Kỳ Liệt chỉ huy đại đội 9 có tiếng tăm cực thịnh. Đại đa số quân đội tác chiến đều có tác phong hoặc am hiểu tấn công, hoặc am tường phòng ngự, hai mặt rất khó lường toàn. Đối với đại đội 9, những kẻ từng giao phong với chúng đều đánh giá về chúng như sau: “Tấn công, trừ khi trước mặt là tường thành, còn chẳng có quân đội hay thần thể máu thịt nào cso thể ngăn cản gót sắt của bọn chúng cất bước; nếu bọn chúng phòng thủ, chỉ có nước dùng đến xe bắn đá. thang leo tường, xe xung phong các loại khí giới công thành lớn, có lẽ mới có thể làm lay động trận cước của bọn chúng được.”

Tương tự, Đồ Kỳ Liệt cũng có mỹ danh vô thượng là “Thú nhân trong thú nhân”, đối với thân thể phát dục của hắn mà nói, dây thanh quản chẳng có gì phải bàn cãi là thứ trời buột nhất. Nếu miệng không phải là cần dùng để ăn cơm hay cắn đứt yết hầu địch nhân thì cũng chỉ là thứ phế vật vô dụng mà

thời. Chỉ có cánh tay rắn chắc cùng với nắm đấm khổng lồ mới là đồng bọn tín nhiệm nhất của hắn.

Nhìn địch nhân đang rời khỏi sườn núi trước mắt, Đồ Kỳ Liệt chẳng nói lấy một lời, khẽ phẩy tay phải, binh lính 2 bên tả hữu thuộc thiên nhân đội nhanh chóng rẽ ra các khoảng cách bất đồng.

Những binh lính đứng đầu ra sức ấn mạnh đấm xuống đất, nửa quỳ gối, dùng bả vai chốt chặt chiến tuyến! 3 hàng binh lính hùng nhân phía sau nhất trí chỉnh tề huy động chiến thương sắt loại nặng trong tay lướt qua bả vai binh lính phía trước, ra sức nện xuống đỉnh chiến tuyến, trong tiếng âm vang, phần nửa phía dưới chiến tuyến được chôn thật sâu xuống lòng đất. Cứ cách 3 mặt chiến tuyến song song lại lưu lại 1 khoảng không tương đương với 1 chiến tuyến. Chiến thương bằng sắt nặng sẽ từ phía trên chiến tuyến và các khe hở lưu lại này đâm thẳng ra.

Toàn bộ trận doanh chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi đã tạo thành 1 thế trận phòng ngự hình bán nguyệt không chệ vào đâu được!

“Đội quân sắt thép!” Đây là lời cùng lúc toát ra từ miệng Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn lúc này.

“Phóng hỏa tiễn” Đại Thanh Sơn hét to. 3 cây ma pháp tiễn màu đỏ được phóng lên cao, đến khoảng cách cực cao trên không trung, năng lượng ma pháp tích tụ bên trong mới tỏa ra các phía.

“Bắn tên! Ma kiếm sĩ phóng thích ma pháp!” Hoắc Ân Tư chỉ huy đội ngũ công kích tầm xa.

Các Thảo nguyên tinh linh cùng với ma kiếm sĩ rất nhanh chóng bước ra khỏi hàng, vừa chạy bộ vừa tán xạ và phóng thích ma pháp công kích loại nhỏ về phía địch nhân.

Đại đa số cung tiễn thủ cùng với ma pháp sư chỉ có thể luân phiên tiến hành công kích theo đợt. Thảo nguyên tinh linh phóng ra 3 mũi tên dài, còn ma kiếm sĩ sử dụng ma pháp công kích cũng phóng ra 2, 3 đợt bắn xuống đầu hùng nhân.

Phía sau hùng nhân chiến tuyến nhanh chóng được gió lên, hình thành 1 bức tường dày màu đen. Đối diện với bộ binh trang bị nặng, hiệu quả công kích của cung tiễn thủ thật sự rất mong manh.

Đột nhiên toàn bộ trường thương đâm ra từ khe hở chiến tuyến của hùng nhân đều biến mất.

“Mau lui lại!” Ngã Mễ từ trong khe hở tối om giữa các chiến tuyến cảm nhận được sự uy hiếp cực kỳ lớn!

Nhưng chậm mất rồi! Từ sau chiến tuyến lao ra khoảng 30 binh lính hùng nhân, vừa nện bước chúng vừa ra sức phóng đi đoàn thương màu đen dài 2 mét trong tay.

“Bắn ngang!” Cách Nhĩ Tô ngồi xổm thân dưới xuống, sắc mặt tái nhợt hạ lệnh cho các cung tiễn thủ từ bắn tự do chuyển sang bắn ngang.

Toàn bộ Thảo nguyên tinh linh lập tức ngồi xổm xuống rất nhanh chóng xạ kích, đồng thời trong lúc bọn họ sử dụng mưa tên đoạt đi sinh mệnh của binh lính hùng nhân, đội ngũ bộ đội hợp thành biên chế của Tiểu dong binh đoàn cũng mất đi 1 nửa binh sĩ. Trường thương màu đen rít gào lao tới đã trực tiếp găm chặt hơn 20 chiến sĩ xuống đất, từ thân cơ hồ trong nháy mắt đoạt đi sinh mệnh của bọn họ. Lấy mạng đổi mạng! Đối với đại đội lính số 9, đây là chuyện quá đổi bình thường!

“Mau lui lại!” Ngã Mễ xông lên tóm lấy 2 dong binh ra sức lôi về phía sau. Tất cả ma kiếm sĩ cùng với cung tiễn thủ lần đầu tiên cảm nhận được sự uy hiếp của từ vong đến từ đòn công kích tầm xa của địch, rất nhanh chóng rút lui về vị trí an toàn.

...

“Đội trưởng, ma pháp tiễn!” Một phó đội trưởng trông thấy rút cuộc phía nam cũng bắn ra 3 mũi tên tín hiệu, hân hoan tới mức quên cả ra lệnh, run rẩy kéo tay Trì Ngao Thiên kêu lên.

Lúc này, chân trời phía đông đã hừng sáng!

“Mọi người triệu hồi cuồng thú của mình đi!” Trì Ngao Thiên lạnh giọng hạ lệnh. Không phải là đồ bộ công kích sao? Các dong binh sau một thoáng sững sờ lập tức nhón tay vào miệng, tiếng huyết sáo tức thì đồng thời vang lên.

Ở đằng xa, cuồng thú nghe thấy chủ nhân triệu hồi, trong ánh sáng rạng đông nhập nhòa triển khai những đôi cánh lớn từ trên cây bay lên, nhằm thẳng về phía các cuồng thú kiếm sĩ. Chỉ trong chớp mắt khi cuồng thú đáp xuống đất, cuồng thú kiếm sĩ nhanh thoăn thoắt đã phi lên vài bước giữ lấy cánh chúng, hoặc nhẹ nhàng nhảy lên, hoặc kéo chúng sát xuống rồi leo lên ngồi vững vàng trên người cuồng thú.

“Ta lấy danh ta triệu hồi ngươi!” Từ ma pháp trận khổng lồ màu đen trước mặt Trì Ngao Thiên, một hóa thân hắc ám nhỏ nhắn không xuất hiện, Trì Ngao Thiên tung người mà lên. Thốn Duyên trường thương màu đen giương cao lên trời: “Các dong binh! Bất kể phía trước là gì đi nữa, vì huy hiệu của chúng ta, dùng thân thể máu thịt của chúng ta, mở ra một con đường máu! Sát!”

...

Ở trên chiến trường, thứ xuất hiện ít nhất chính là kỳ tích, còn xuất hiện nhiều nhất lại là đột biến. Cái gọi là danh tướng chẳng qua là tranh thủ sáng tạo ra tối đa kỳ tích, cùng ứng phó toàn bộ đột biến mà thôi.

Đáng tiếc, Đô Kỳ Liệt lại là hổ tướng.

Đại đội 9 cho tới giờ vẫn chưa từng phải đối mặt với bộ đội bay quy mô lớn, hơn nữa lại còn là bộ đội bay đến từ phía sau lưng mình. Nhất là con rồng xương màu đen khổng lồ kia, lúc này sau khi lọt vào tầm mắt Đô Kỳ Liệt, hẳn trong đầu căn bản không thể nghĩ ra được phương án đối phó một cách chính xác.

300 người thuộc đội trưởng thương bị điều từ tiền phương lui về. Trường chiến thương dài 3.7 mét được dựng thẳng lên trời, hy vọng có thể dùng chiều dài của chiến thương để gây trở ngại cho các đợt tập kích đến từ không trung.

Đô Kỳ Liệt vốn luôn cho rằng đại đa số quân đội khác bên phe mình đều ra rác rưởi lúc này cũng không khỏi hy vọng có thể xuất hiện 1 nhánh đại đội khác, phối hợp với bức tường thành sắt thép của hắn cùng nhau kết liễu đám bộ đội đã bị thương nặng ở trước mặt này.

...

“Địch nhân trước mặt chính là gông xiềng cuối cùng của chúng ta. Cuồng thúu kiếm sĩ của chúng ta đã đến rồi, mọi người chuẩn bị! Cùng ta xông lên...” Ngã Mễ vừa múa đại kiếm lên chuẩn bị phát xuống, đột nhiên bị một cánh tay khô gầy níu áo lại.

“Đội đã... Đồ đệ... Khụ, khụ...” Lôi Cát sắc mặt tái nhợt từ đằng sau bước tới: “Ta vẫn còn chưa chết, đừng để lũ nhỏ phải đi mạo hiểm như vậy, cho ta 10 phút, ta đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 15: Thời Không Liệt Phùng

Lúc này Lục Nhi các hạ vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lão ma pháp sư mới vừa rồi còn cùng mình nằm ở dưới đất hấp hối căn bản không thể nhúc nhích đột nhiên giống như có kỳ tích từ dưới đất nhô dậy, rào bước về phía trung gian đối chọi giữa 2 phe —— Nếu có chút gì đó không được ổn cho lắm thì chỉ là sắc mặt có chút nhợt nhạt mà thôi.

Mới đầu, Lục Nhi còn âm thầm bội phục lão ma pháp sư thể lực kinh người, hơn nữa tốc độ hồi phục thể lực lại khiến cho Thần thánh cự long cũng phải nhìn mà lắc đầu.

Có điều đến lúc lão ma pháp sư bắt đầu lớn tiếng vịnh xướng lên siêu cấp ma pháp, toàn thân như một ngọn lửa phun trào ra ma pháp khí diễm, trước mặt bỗng xuất hiện 1 lượng lớn ma pháp tinh linh tựa như biển rộng bao la hùng vĩ, Lục Nhi theo bản năng vỗ vỗ cái đầu nhăn nhó thông minh tuyệt đỉnh của mình cẩn thận suy nghĩ xem tại sao lại như vậy —— vừa rồi lúc phóng thích ra băng tuyết hệ chung cực ma pháp – băng tuyết linh vực, chẳng phải là có mỗi mình mình ngốc nghếch sử dụng khí lực sao? Mà bắt đầu trước lúc vịnh xướng lão ma pháp sư đại khái chẳng phải là đem cái thân thể đáng thương của mình ra làm một cái ma pháp thủy tinh chứa đựng vô hạn ma pháp lực để lợi dụng còn gì?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận xem vừa rồi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Lục Nhi nhất thời 2 mắt nước mắt lưng tròng, vì sao người phải chịu thiệt hại lại luôn là ta? Nó đem 2 cái long bào nhỏ nhỏ nắm thật chặt, xuất ra chút khí lực toàn thân còn sót lại để giờ ngón giữa ra, hướng về phía bóng dáng lão Lôi Cát thối hoắc —— Ta thọc, ta thọc, ta thọc thọc!

Đáng tiếc, vừa rồi thực sự là quá mệt mỏi, hành vi kháng nghị của Lục Nhi sau khi thực hiện được mấy cái, còn chưa kịp khoa chân múa tay thì tinh lực toàn thân đã cạn kiệt, lòng bất cam nhìn 1 lần cuối cùng, rồi đổ sầm xuống phía trên ván trượt tuyết.

Lôi Cát đối với việc Lục Nhi vừa thi triển hành vi ti tiện cũng không ảnh hưởng gì tới tâm tình của ông ta, lại càng chẳng ảnh hưởng tới việc phát huy tại hiện trường có chút sợ hãi nhưng thực ra lại là âm thầm đắc ý, điều đó khẳng định, quốc sư Lôi Cát của Ngã Mễ để quốc đã bày ra thái độ làm người như tiên nhân giáng thế để khuất phục đối phương.

Thanh âm già nua như từ trên trời giáng xuống.

“Hồi thế giới song song, hồi chư thần linh vực, mau thức tỉnh đường lối, phóng thích ma pháp nguyên tuyền mạc danh đi...” Toàn bộ ma kiếm sĩ đều trở mặt ra nhìn cảnh tượng chưa từng nghe nói đến đang diễn ra trước mắt.

Phía trước trường bào màu lam của Lôi Cát, từ trong hư không đột nhiên xuất hiện ra 1 cái khe khổng lồ, với những mũi răng nhô ra, ở trong mỗi khe nhỏ trong đó lại ừng ực xuất hiện những khí thể với nhan sắc bất đồng. Từ trong khí thể lại xuất hiện ra những ma pháp tinh linh chưa từng thấy bao giờ. Đám ma pháp tinh linh này hoàn toàn khác xa so với các chủng loại trong mô tả. Có con toàn thân đỏ bừng như từng mảng, từng mảng bông tuyết, có con lại như những đốm lửa nhỏ xanh lơ uốn lượn, lại có con toàn thân trong suốt màu trắng xanh, điều duy nhất có thể khẳng định được chính là, bọn chúng có đặc tính của ma pháp tinh linh, bọn họ theo sự chuyển động của ma lực từ đôi tay Lôi Cát vũ động bắt đầu tung tăng nhảy múa.

Thanh âm già nua lại ở giữa khoảng không bao la phát ra tiếng vịnh xướng trí mạng: “Thời không phong bạo ——”

Toàn bộ ma pháp tinh linh mạnh mẽ tụ tập lại thành 1 con lốc xoáy, uốn lượn, rung lắc, cùng nhau lao về phía đội quân thép nhìn như có vẻ chẳng gì suy

chuyển nổi kia.

Đây là ma pháp tối cao hệ trung lập “Thời không phong bạo” lần đầu tiên xuất hiện trên đời trước mặt mọi người. Loại ma pháp này căn cứ theo năng lực bất đồng giữa các ma đạo sư, có thể đồng thời mở ra rất nhiều thông đạo thời không khác nhau, từ mỗi thời không triệu hồi ra những ma pháp tinh linh có tính tấn công cao nhất, đông đảo ma pháp tinh linh với thuộc tính cơ bản bất đồng sau khi dung hợp lại sẽ tấn công địch nhân.

Sau khi ma pháp này xuất hiện, danh hiệu “Con ác mộng trên chiến trường” của Hắc ám Long Lan Đạt đành chấp tay nhượng lại.

Ma pháp tinh linh ngang ngược gào thét quét qua hết thảy sinh linh, toàn bộ những kẻ được chiêm ngưỡng ma pháp đều bị đánh tan. Ma pháp tinh linh 7 màu cuồng tấp tới đâu là lại trực tiếp đục lỗ xuyên qua khôi giáp trên mình binh lính tới đó. Từng mảng thân thể máu thịt chỉ trong nháy mắt đã bị ma pháp lực lượng ép thành mảnh nhỏ trên không trung, trong khi áo giáp hạng nặng khoác trên người thì căn bản là chẳng hề bị xây xước, máu thịt vụn vờ từ trong các khe hở trên khôi giáp bắt đầu chậm rãi tràn ra.

Lôi Cát lần đầu tiên phóng thích ra loại ma pháp này, bản thân cũng không hiểu chắc lắm về đặc tính của ma pháp, song Trì Ngạo Thiên đứng đối diện với ma pháp đã nhìn thấu dị trạng, bèn gầm lên 1 tiếng: “Nguy hiểm! Mọi người tản ra 4 phía!”

Toàn bộ Cuồng thú đang còn kinh ngạc cũng lập tức thúc cuồng thú tỏa ra xung quanh. Ma pháp tinh linh réo rất xuyên thủng thiên nhân đội hùng nhân hùng trắng vô bì vừa rồi vẫn còn là thiết mã kim qua, mấy cổ lỗ xoáy quần lấy Trì Ngạo Thiên. Toàn bộ xương cốt trên người Yếu Ly long chính là một chiếc thuẫn phòng hộ, lập tức phát tán ra vụ khí màu đen, chống lại xoáy lỗc ma pháp ập đến. Toàn bộ thân hình khổng lồ của Yếu Ly long được bọc trong hắc khí bị con lỗc ma pháp tinh linh trên không trung thổi qua cuốn đi.

Không ai ngờ rằng, ma pháp nọ lại tấn công hết thảy sinh vật còn sống, mà căn bản chẳng thèm quan tâm xem là địch hay bạn. Ma pháp công kích vô hình, không quan tâm tới những thứ phòng ngự vật lý lần đầu tiên xuất hiện ở trước mặt nhân loại. Sau này, Hiệp hội ma pháp sư mới đem toàn bộ các dạng ma pháp có tính chất tương tự quy lại thành 1 loại hình ma pháp chung —— “Chúng thần chi nộ”. Nếu không phải là chúng thần giận dữ, thì tại sao kẻ từ mùa thu Ma pháp lịch năm 4, trên đại lục lại xuất hiện 1 số lượng ma pháp lớn không thể kể xiết lấy sát thương làm mục đích? Nếu không phải nhờ Yếu Ly long có thể phóng xuất ra hắc ám khí tức hộ thể, Trì Ngạo Thiên xác định hẳn là cũng sẽ giống như 300 hùng nhân ở trước mắt...

Lôi Cát cũng giống như toàn bộ các dong binh của Tiểu dong binh đoàn, đều bị cảnh tượng quỷ dị thảm thiết trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người. Binh lính địch sau khi bị công kích đều ngơ ngác đứng đó, rồi đột nhiên tất cả đều đổ ảm xuống đất, từ trong các bộ giáp dần chảy ra những dòng máu loãng. Những binh lính hùng nhân còn lại không bị công kích thì trong ánh mắt tràn ngập nỗi sợ hãi đến cực độ, khắp chiến trường chìm vào một mảng tĩnh mịch hoàn toàn.

Thấy địch nhân chẳng còn ham muốn tiếp tục công kích, Hoắc Ân Tư chỉ huy Tiểu dong binh đoàn nhanh chóng xuyên qua thông đạo khôi giáp giữa đám binh lính hùng nhân, mỗi một Tiểu dong binh đi qua đây, để giày da dày cộp đều bị huyết tương làm cho ướt sũng, trên y phục tất cả đều được màu đỏ máu từ vũng lầy bắn lên tung tóe. Hoắc Ân Tư định dùng đại phủ cẩn thận đẩy những bộ khôi giáp ngổn ngang trên đất ra, tay bỗng run lên, lập tức lại thống xuống, bên cạnh có mấy tiểu dong binh tò mò nhìn thoáng qua lập tức sắc mặt đều tái nhợt, mồm há to nôn thốc nôn tháo.

Mãi đến khi đi xa đến hơn 1 km, dưới chân các tiểu dong binh vẫn còn để lại vết chân màu đỏ dưới nền đất.

Trong “Tây Lâm đảo thành danh chiến”, quân đội Pháp Tây Tư đại lục bị thương tổn cực kỳ lớn, về phương diện nhân lực tài nguyên tổn thất là không thể văn hồi lại được.

Thống soái quân chinh tây Đạt Hải Nặc thì bị 1 mũi tên của tinh linh bắn cho trọng thương;

Thiên nhân đội số 3 vốn là chiến lực đệ nhất của quân chinh tây hầu như toàn quân bị diệt, nếu như không có 2 đại đội đến chi viện thì người đứng đầu trong số 4 vị tinh tú của quân đoàn chinh tây là Nặc Đốn nói không chừng đã trở thành tù binh lâu rồi;

Một đại chủ lực khác của quân chinh tây là thiên nhân đội của Mai Lâm toàn bộ binh chủng trang bị nặng không một ai sống sót, 700 binh lính lang nhân thì còn lại chưa đến 200, về cơ bản là mất năng lực tác chiến;

Bức trường thành công thủ mà Pháp Tây Tư quân bộ ý vào – thiên nhân đội hùng nhân của Đô Kỳ Liệt kết cục thậm chí còn bi thảm hơn. Phiên hiệu bộ đội bị buộc phải triệt tiêu sau 1 năm 2 tháng, Đô Kỳ Liệt cùng 300 binh sĩ hùng nhân trang bị nặng dưới đòn công kích ma pháp quỷ dị đã biến thành thịt vụn, thân cốt khó tìm. 700 trọng trang hùng nhân binh lính còn lại bị bộ xương rỗng đen sì cùng ma pháp sư thần bí dọa cho, căn bản là không một kẻ nào dám nhúc nhích đứng ra ngăn cản bộ đội chủ lực của Tiểu dong binh đoàn nghênh ngang bỏ đi xa ngay trước mắt. Sau khi chiến tranh kết thúc, 700 hùng nhân lúc ấy chứng kiến cảnh đồng chí mới vừa rồi còn đứng bên cạnh mình chỉ trong nháy mắt đã biến thành đồng thịt vụn, thảm hại hơn nữa là mỗi binh lính thân thể 1 nửa biến thành máu thịt bầy nhầy, nửa còn lại thì lại hoàn hảo chẳng mấy may tổn thất gì, tất cả binh lính đều bị dọa cho đến hóa điên. Mặc dù trải qua 1 tháng điều trị phục hồi, song vẫn chẳng có hiệu quả. Cuối cùng 700 binh lính này không thể không trục xuất toàn bộ về nước, từ đó phiên hiệu thiên nhân đội hùng nhân chính thức bị hủy bỏ.

Trương tự thân là tứ đại tinh tú của quân đoàn chinh tây, Mạc Lạp Thủ bởi vì được phân công nhiệm vụ phòng thủ tổng bộ quân đoàn chinh tây mà không trực tiếp tham dự hành động trong đêm cuối cùng, may mắn bảo toàn được danh hiệu đứng giả.

Phàm là binh sĩ Pháp Tây Tư tham dự vào trận chiến đêm hôm đó, sau khi chiến tranh chấm dứt trở lại cố hương đều kể về 1 cố sự như vậy: không rõ có phải là dự cảm bất nguồn từ đêm hôm đó hay không, ông trời đã thay đổi, từ trên trời phủ xuống vô số lông ngỗng màu trắng lạnh lẽo; mặt đất cũng thay đổi, mặt đất tối xóp đột nhiên trở nên cứng rắn còn hơn cả sắt. Đêm hôm đó ác ma xuất hiện, Từ thần cười trên bộ xương rỗng màu đen bay quanh quần trên bầu trời, một ác ma thì biến ảo thành đại ma pháp sư màu lam, dùng con sóng đỏ máu xé toang toàn bộ bầu trời.

Tiểu dong binh đoàn nhất chiến thành danh!

Một đội ngũ dong binh tinh ra chưa đến 600 người, đối mặt với binh đoàn tinh nhuệ 10.000 người của dị đại lục, khốn thủ trên 1 cô đảo đơn độc bên ngoài biển, ước chừng phòng thủ đủ 10 ngày, cuối cùng nhân lúc bóng đêm giữa trăm vạn quân giết ra 1 con đường máu, ngay cả 1 cỗ thi thể dong binh cũng chẳng để lại, rút lui khỏi khu tây của Sư Tử hà.

Trong toàn bộ chiến dịch, Tiểu dong binh đoàn đánh trọng thương 3 thiên nhân đội của Pháp Tây Tư đại lục, đánh tan 1 thiên nhân đội để đoạt lấy quân kỳ 2 mặt.

Không ai ngờ rằng đây là 1 dong binh đoàn vừa mới thành lập được có 3 năm, để so sánh đối chiếu với chiến tích của Tiểu dong binh đoàn, tại Hải Cáp Dong Binh đế quốc, tứ đại Dong binh vương dùng uy danh triệu hồi 1 dong binh đoàn cấp A, 12 dong binh đoàn cấp B, mấy trăm dong binh đoàn cấp C, phối hợp cùng mấy vạn tướng sĩ của Dong Binh đế quốc, ấy vậy mà vẫn để cho Tổng bộ quân đoàn của Pháp Tây Tư đại lục nhiều lần phá được các thành trấn trọng yếu. 20% lãnh thổ của đế quốc đã rơi vào tay dị tộc thống trị.

Bộ phận dong binh bí mật của Dong binh công hội cho rằng. “Tây Lâm đảo thành danh chiến” đủ để tương đương với 100 lần nhiệm vụ cấp SS, song nhiệm vụ cấp SS thì còn có dong binh đoàn có gan tiếp nhận, chứ nếu đem Tây Lâm đảo thành danh chiến ra làm điều kiện bố trí nhiệm vụ dong binh, thì liệu có dong binh đoàn nào dám nhận, hơn nữa lại còn gìn giữ nguyên tắc giữ đất của dong binh từ thủ 10 ngày? Đáp án là không, cho dù có là Hoàng Kim Long dong binh đoàn cấp S đi nữa thì cũng không thể hoàn thành nổi. Đương nhiên, bởi vì trước đó cũng chưa từng có nhiệm vụ này xuất hiện, cho nên Tiểu dong binh đoàn cũng lỡ mất 1 lần cơ hội lên chức.

Đối với Ngã Mễ đế quốc cùng với tuyến phòng thủ Sư Tử hà mà nói, Tây Lâm đảo thành danh chiến chẳng những trực tiếp trì hoãn từng bước hành động của quân đoàn chinh tây Pháp Tây Tư đại lục, mà còn thông qua việc tấn công các tướng lĩnh chủ chốt của quân đoàn chinh tây, khiến cho mãi đến 20 ngày sau trận chiến này, quân đoàn chinh tây mới có thể bắt đầu hành động bước tiếp theo. Lợi dụng 1 tháng quý giá này, tướng quân phòng khu Sư Tử hà là Phạm Tử Tước nhanh chóng thu gọn binh lực trong tay lại, để cho 1 tiểu đội cực kỳ nổi danh trong quân đội đế quốc là quân đoàn Hỏa Sư Tử tiến hành triển khai trận doanh tại bờ bắc Sư Tử hà.

Cũng trong khoảng thời gian đó, tại khoảng cách gần nhất giữa phòng khu Sư Tử hà và phòng khu kinh đô đế quốc và vùng lân cận, giao giới giữa đế quốc cùng với Hải Cáp đế quốc là phòng khu Thánh Tuyết Sơn cùng phòng khu Giới Lâm, tại 3 khu vực phòng thủ lớn này đều tự điều động ra 2 đại đội với biên chế đầy đủ quân số, hình thành nên 1 vòng phòng ngự thứ 2 phía sau lưng quân đoàn Hỏa Sư Tử. Tổng binh lực phòng tuyến đạt tới 2 vạn 500 nghìn người, mà người phụng mệnh chỉ huy binh đoàn này lại chính là Trì Hàn Đồng hầu tước, vốn là con trưởng của Trì Đại Đồng nguyên soái, anh trai của Trì Hàn Phong bá tước, danh nổi như cồn tại phòng khu Thánh Tuyết Sơn, được xưng tụng là long kỵ sĩ.

Nếu như không có 1 tháng quý giá này, thì chiến lược quý báu đó căn bản là không có thời gian để tập kết, bởi vậy, Ngã Mễ đế quốc quân bộ đánh giá Tiểu dong binh đoàn cao tới tận mây xanh.

Kể từ ngày đó, Tiểu dong binh đoàn cũng có được biệt danh cho riêng mình —— “Hắc dạ hương vĩ xà” (Rắn đuôi chuông trong đêm). Lý do có danh hiệu này nghe nói chủ yếu là bởi vì Tiểu dong binh đoàn thủ như chân của rắn đuôi chuông, chỉ để lộ ra lưỡi cùng với răng nanh sắc bén nhất, khiến cho quái vật dù lớn đến mấy cũng chỉ có đại mà xông vào; tấn công thì bất thành linh không một tiếng động, nhanh như rắn, đồng thời cũng linh hoạt như rắn, giữa trăm vạn quân mà vẫn tiến thoái hết sức tự nhiên, không hề bị đình trệ. Kể từ lúc có được danh hiệu đó, cấp độ A của Tiểu dong binh đoàn chính thức chiếm được sự đồng tình chân chính của dong binh giới.

Sau trận chiến này, cũng giống Tiểu dong binh đoàn thanh danh được nâng cao, ngoài những tên tuổi đã sớm thành danh từ trước đó như Thần thánh long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn, Bộ não vàng Ngã Mễ, Hắc ám long kỵ sĩ Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư cũng dựa vào đại phủ màu lam của mình mà thu được danh hiệu “Cuồng nộ”, còn ma đạo sư Lô Cát thì được gán cho biệt danh “Người gần với cực lý tử vong nhất.”

Hoắc Ân Tư dẫn theo chủ lực của Tiểu dong binh đoàn rất nhanh chóng bắc thượng, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn lưu lại phía sau. Từ mái tóc quần màu sợi dây của Ngã Mễ mở hơi tuôn như suối, trên trán cũng không ngừng tám lăm mở hơi động thành hạt, nhìn về phía chân trời phía tây nam. Nếu không phải Đại Thanh Sơn cố ý ở lại lo lắng giữ tay hân, thì lúc này Ngã Mễ đã phải dựa vào vật gì đó mới có thể đứng vững được.

Vừa rồi Trì Ngạo Thiên hay tin cô bé tinh linh đi về phía tây bắn rơi đèn chiếu sáng trên bầu trời vẫn chưa trở về, hừ lạnh một tiếng, dẫn theo 2 binh lính của Cuồng thú kiếm sĩ doanh lập tức lao đi.

Ở cuối chân trời, đột nhiên truyền tới 1 tiếng gáy lãnh lút, 1 con Phượng hoàng màu đỏ dần hiện ra đang lao tới như 1 con sóc.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 16: Phượng Hoàng Đề Huyết

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn đồng thời nhìn hỏa phượng hoàng đáp xuống.

Tiếng khóc râm rĩ từ trên lưng Phượng hoàng truyền tới: “Ngã Mễ, lại đây, Oánh hình như...”

Đại Thanh Sơn cảm nhận được tay Ngã Mễ dường như đang run lên, hai người lập tức chạy tới. Sau lưng phượng hoàng, trong ánh mắt Sa Nhược thắm

đắm nước mắt, răng cắn chặt môi dưới, pháp bào trắng trên người nàng đã bị nhuộm thành một màu đỏ —— Oánh đang gục trong lòng nàng, máu từ bụng Oánh đang từ từ rỉ ra. Khuôn mặt vốn luôn hoạt bát vui cười hiện tại trắng bệch đến đáng sợ, làn môi vốn hồng thắm trở nên nhợt nhạt, hơi thở từ mũi dồn dập gấp gáp.

“Oánh ——” Ngã Mễ không thể tự kiềm chế, với tay nắm lấy tay Oánh, khẽ gọi tên cô bé.

“Vừa rồi lúc ta mới trông thấy muội ấy, thì đã bị trúng tên rồi...” Sa Nhược vừa khóc vừa nói: “Muội ấy liên tục ra máu, ta đã dùng tất cả ma pháp có thể sử dụng được rồi, nhưng hình như ma pháp của nhân loại không có tác dụng đối với tinh linh, tất cả thuốc thì lại dùng hết mất rồi... Ồi... Ta chẳng có cách nào để cầm máu được...” Nàng ý bảo Ngã Mễ nhìn tay còn lại của cô gái —— Tay kia đặt ở sau lưng Oánh, máu tươi từ chỗ đó không ngừng rỉ ra.

“Oánh —— là ta đây, nàng có nghe thấy không?” Lúc này Ngã Mễ chẳng nghe được gì hết, ánh mắt dồn hết cả trên khuôn mặt Oánh.

Ngã Mễ gọi đi gọi lại, Oánh tựa hồ nghe ra điều gì đó, thân thể khẽ rung lên, ánh mắt chậm rãi mở ra, trong ánh mắt thanh tú hiện lên vẻ mệt mỏi vô cùng: “Chồng...” Nàng cố gắng nhấc tay lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Ngã Mễ: “Đừng khóc, được không?” Nàng nói rất khẽ.

“Oánh, nàng tỉnh lại rồi.” Ngã Mễ đem cánh tay lạnh lẽo của Oánh áp lên mặt mình: “Nàng đừng sợ, ta sẽ sử dụng ma pháp để điều trị cho nàng, sẽ khỏe lại rất nhanh thôi.”

“Khụ...” Oánh nhẹ nhàng ho một chút, một dòng máu tươi từ trong khoe miệng chảy ra: “Chồng, đừng gạt ta, sinh mệnh tinh linh của chúng ta quá dài, vốn đã sớm nhìn thấu sinh mệnh rồi. Tiếc là không thể giúp chàng được nữa rồi, ta thực sự rất thích được ở cạnh bên chàng.”

“Không được nói vậy, bảo bối, nàng sẽ không việc gì đâu, nàng sẽ ổn thôi, ta muốn cưới nàng, ta còn muốn đưa nàng trở lại Băng Tuyết đại lục gặp ông nội ta.”

“Ừm, ta cũng rất muốn ở bên cạnh chàng... Đại Thanh Sơn, Sa Nhược, sau này Ngã Mễ đành kính nhờ các bạn vậy.”

“Oánh, muội không việc gì đâu, thật đấy, chúng ta nhất định có thể chữa khỏi cho muội.” Sa Nhược roi lệ khẽ vịn xướng Ánh sáng bảo hộ Thần thánh hệ, quang mang thánh khiết không ngừng nổi lên trong tay Sa Nhược, mon trớn phủ lên người Oánh.

“Ngã Mễ, đưa ta về Tinh Linh sâm lâm, thay ta chăm sóc đệ đệ của ta cho tốt, hy vọng có thể lại được gặp chàng ở kiếp sau...” Giọng Oánh càng ngày càng nhỏ, hơi thở trở nên mong manh.

“Oánh, nàng không việc gì đâu. Ta muốn nàng đợi ta, ta muốn...”

“Oánh muội muội, muội đừng...” Sa Nhược sớm đã khóc không thành tiếng.

“Oác ——” Hỏa Phượng hoàng ở bên tai Ngã Mễ truyền đến 1 tiếng kêu thê lương. Đầu phượng màu đỏ gục vào vai Ngã Mễ, chiếc mào hoa lệ rung lên trong gió, hiển nhiên Hỏa phượng hoàng cũng cảm nhận thấy sự thê lương, cũng cảm nhận được nội tâm Sa Nhược thống khổ, từ máu tươi không ngừng ở trên mình rơi xuống mà cảm nhận được một sinh mệnh sắp mất đi.

So với nhân loại, Phượng hoàng cũng giống như tinh linh, đều có sinh mệnh dài vô hạn. Trong lúc bọn họ còn sống, cơ hồ không thể lý giải được hàm nghĩa của 2 chữ tử vong, nhưng trường hợp rớt rất thảm thiết hiện tại lại thực sự khiến cho Phượng hoàng cảm nhận thấy sinh mệnh quý giá, 2 giọt nước mắt lớn bằng hạt đậu trong suốt từ trong mắt Phượng hoàng nhỏ xuống, lặng lẽ không một tiếng động rơi trên miệng vết thương của Oánh.

Nước mắt trong suốt hòa vào máu trong nháy mắt, lập tức huyền hóa ra hào quang màu trắng thánh khiết, bạch quang mềm mại huyền động từ quần áo dính máu của Oánh thấm thấu xuống...

Sa Nhược là người đầu tiên phát hiện ra hiện tượng kỳ quái này, nàng nắm chặt lấy tay Ngã Mễ: “Ngã Mễ, huynh... Huynh xem...”

Trên quần áo máu chậm rãi động lại, mặt trong y phục cũng không thấy máu tiếp tục thấm ra nữa, bạch sắc quang mang vờn quanh phần eo của Oánh, từ trên xuống dưới, dần dần miệng vết thương phía sau lưng Oánh cũng không còn tiếp tục đổ máu nữa.

Sa Nhược cẩn thận lấy tay vạch y phục dính máu của Oánh ra, miệng vết thương vốn lớn như mắt trâu đã bắt đầu thu hẹp lại, sau miệng vết thương dần khép bên trong vẫn còn hào quang huyền động.

Oánh rơi vào trạng thái hôn mê, trong tình huống không còn bao nhiêu máu, hơi thở cũng dần trở nên nặng nề. Sa Nhược từ trong ngực lôi tất cả thuốc thang có khả năng bổ máu ra, dùng nước chậm rãi đổ vào miệng Oánh. Đối với tinh linh mà nói, thần thánh ma pháp của nhân loại chẳng có hiệu quả gì, song những dược liệu bổ huyết có nguồn gốc từ thiên nhiên này lại có thể mang đến chút hiệu quả. Sắc mặt Oánh cũng dần trở nên khôi sắc hơn.

Thấy tình hình Oánh rõ ràng có chuyển biến tốt, mặc dù không biết tại sao lại xảy ra biến hóa lớn như vậy, Ngã Mễ lòng cũng vui đi chút bi thương cực độ.

Sau chưa đầy 20 ngày, Oánh vì Ngã Mễ đã 2 lần phải chịu tổn thương trí mạng, mà kết quả của 2 lần bị thương này, 1 lần là cứu Ngã Mễ thoát ra từ trong ảo cảnh của Trạm Lam Vãn Thạch cự kiếm, lúc này lại giúp cho toàn bộ Tiểu dong binh đoàn tránh được cảnh toàn quân bị diệt.

Đó là một loại thương tổn cực kỳ lớn, đó là 1 thứ tình cảm vượt qua cả tình yêu nam nữ, đó là 1 loại tình nghĩa căn bản không thể bù đắp được, khiến cho Dong binh vương Ngã Mễ suốt cuộc đời này chẳng thể nào quên.

Đại Thanh Sơn mau chóng chặt một vài nhánh cây phù hợp ven đường, kết thành 1 cái cang loại nhỏ, cời áo khoác ra làm thân cang. Sau đó cùng Ngã Mễ cùng nhau đỡ Oánh từ trên lưng Phụng hoàng xuống, nhẹ nhàng đặt lên cang. Sa Nhược cười phụng hoàng bay lên trời, ở trên không trung rất xa giám thị động tĩnh 4 phía, lưu ý xem có truy binh của Pháp Tây Tư đại lục ở phía sau hay không.

Sau đó không lâu, Trì Ngao Thiên không chế Yếu Ly long màu đen cùng 2 cuồng thú kiếm sĩ từ đằng xa cuối trời mạnh mẽ quay trở lại. Từ trên mình Yếu Ly long nhảy xuống, Trì Ngao Thiên rào bước tới trước cang, thấy Oánh tựa hồ đã thoát khỏi nguy hiểm. 2 Cuồng thú kiếm sĩ từ xưa tới nay đây là lần đầu tiên thấy đội trưởng của mình biểu hiện ra nét nhân tình, cánh tay trắng trẻo lạnh lẽo nắm lấy tay Ngã Mễ đang nâng cang, con người vốn cực kỳ lạnh lùng này bỗng nhiên lại nói ra 1 câu cực kỳ thân thiết: “Người không sao là tốt rồi, lần sau ngàn vạn lần đừng để nàng phải mạo hiểm nữa.”

Mặc dù gia nhập Tiểu dong binh đoàn tính toán đâu ra đấy mới được có 30 ngày, song tiểu cô nương tinh linh Oánh lại lấy tốc độ vượt xa con người đạt được sự ghi nhận của toàn thể nhân viên Tiểu dong binh đoàn, trong đó có cả kẻ không bao giờ thêm giao tiếp với người khác Hắc diện long vương Trì Ngao Thiên.

Rất nhiều năm sau, toàn bộ đội viên của Tiểu dong binh đoàn từng tiếp xúc với Oánh đều có chung đánh giá về nàng như sau:

“Đối với tinh linh tộc nhân vốn tính thiện lương chính trực mà nói, Oánh tiểu thư cũng là người nổi bật trong số đó, hiển nhiên là mỗi nam tử đều hy vọng có được một người vợ hiền giống như vậy.” Tiểu dong binh đoàn đệ nhất nữ cung tiền đại đội – Thảo nguyên tinh linh Cách Lan Vũ Ti nhận xét.

“Lấy được Oánh, nói không chừng là kết quả của việc cha Ngã Mễ vì đứa con bảo bối của mình đã hứa hẹn biết bao nhiêu điều với Sáng Thế Thần ở trong Khát Nguyên tháp ấy chứ...” Tiểu dong binh đoàn Ba Nhĩ Ba Tư lấy thân phận của bậc cha chú đã nói như vậy.

“Nếu ta là mẹ của một đứa con trai, ta hy vọng con ta có thể gặp được 1 cô gái giống như Oánh; còn nếu ta là mẹ của 1 bé gái, ta tuyệt đối không hy vọng con gái ta giống Oánh, quá lương thiện, nhận thiết thòi về mình để bảo vệ cho người yêu, một cô gái như vậy thực sự rất dễ bị tổn thương.” Mặc dù bởi vì sự xuất hiện của Oánh, Lâm Vũ Thường không thể có được Ngã Mễ, song một cô bé như Oánh khiến cho nàng tuyệt đối không thể ôm hận hay ghen ghét được, cũng không làm ảnh hưởng đến ấn tượng của nàng đối với Oánh.

Không lâu sau, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn đã bắt kịp đội ngũ của Tiểu dong binh đoàn, để tránh gặp phải bộ đội Pháp Tây Tư đại lục truy kích, Tiểu dong binh đoàn từ đại lục quốc lộ trực tiếp tiến về thành thị ở gần đó nhất —— Sur Tâm thành.

Nghe nói 500 năm về trước, tại Sur Từ hà có 1 lượng lớn sư tử dị chủng có bộ lông màu lửa đỏ sinh hoạt. Loài sư tử này có kích thước lớn gấp đôi so với sư tử bình thường, trong Sơn Hải kinh được gọi là Hỏa sư tử. Khác với những loài sư tử khác, loài mãnh thú này sư tử đực chuyên lo nhiệm vụ đi săn mồi, còn sư tử cái thì đảm nhận trách nhiệm cho sư tử con ăn. Đám sư tử sau khi được sinh ra, từ lúc còn nhỏ đã được sư tử trưởng thành cho đi săn mồi cùng, cho nên ấu sư cũng có khí tức của bách thú chi vương.

Thời kỳ Ngã Mễ đế quốc mới thành lập, Ngã Mễ I đại đế đem đại quân đi đánh đông dẹp bắc. Thần Hoàng lịch năm 37, trong quá trình bình định các thế lực, con cả của Ngã Mễ I là Cách Lâm đại vương từ khi đó 17 tuổi dẫn quân truy kích bại quân Tu Tư công quốc đào vong tới vùng đại thảo nguyên Sur Từ hà. Bách thú chi vương lần đầu tiên thấy có chủng tộc dám cả gan khiêu chiến quyền uy của mình, bèn tập kích cả 2 phe quân đội giao chiến.

Giữa thảo nguyên bao la bát ngát, giống cỏ tranh cao trên đầu người màu nâu nhạt trở thành nơi phục kích quân đội lý tưởng nhất cho Hỏa sư tử. Cũng giống như đối với các con mồi khác, chúng thường có thói quen ẩn kỹ từ một nơi nào đó quan sát rồi lặng lẽ tiếp cận coi mồi. Khi Hỏa sư tử tiến đến gần, đám chiến mã nghe thấy hoặc ngửi thấy mùi của bọn chúng, lập tức bôn chôn đứng ngời không yên, hất ngã vô số các tướng lĩnh xuống đất. Chiến mã hoảng sợ hí thét giãy dụa liên tục trong hàng ngũ, cho đến khi đội ngũ ổn định lại được, những đốm lửa kia đã gặm theo đám con mồi xấu số biến mất ở sâu trong thảo nguyên rồi.

Quân đội Tu Tư công quốc tiến vào thảo nguyên tất cả 8.000 người, số người may mắn thoát được đến bờ Sur Từ hà mười người không còn được một. Còn Cách Lâm vương tử vốn dẫn theo 15.000 bộ chúng cuối cùng khi bị buộc phải rời khỏi đại thảo nguyên thì chỉ còn sót lại chưa đến 5.000 người.

Nếu không phải là có Hỏa sư tử trên đại thảo nguyên, thì biên giới phía nam Ngã Mễ đế quốc có lẽ không chỉ dừng lại ở bờ Sur Từ hà. 76 năm sau, Ngã Mễ đế quốc đệ tứ đại quốc quân tên gọi “Nộ diễm vương” Ước Hàn I suất lĩnh 5 vạn đại quân lại hành quân đến thảo nguyên, cơ hồ lại dẫm theo vết xe đổ của Cách Lâm vương tử, 5 vạn đại quân tổn thất đến 2 vạn. Cuối cùng, Ước Hàn I không thể không nghe theo đề nghị của đại pháp sư cung đình, triệu tập 8 hòa hệ đại ma pháp sư, từ 8 hướng sử dụng hòa hệ ma pháp cấp 5 —— Nộ diễm hỏa long, tạo ra ma pháp hỏa diễm bốc cao tận trời, đem toàn bộ đại thảo nguyên biến thành biển lửa hùng hực —— Danh xưng “Nộ diễm vương” chính là từ đó mà ra.

Sau trận đại hỏa, tại trung tâm thảo nguyên phát hiện ra không dưới 200 xác sư tử khổng lồ bị thiêu cháy. Sau khi mai tang thi thể, liền ngay lập tức thành lập 1 chỗ tập kết lương thảo của quân viễn chinh ngay tại chỗ —— đó cũng chính là thành thị lớn nhất ở phía nam đế quốc ngày nay, tiền thân của Sur Tâm thành. Lúc ấy, Nộ Diễm vương vốn định tiếp tục chỉ huy khước đại ranh giới đế quốc, nhưng sau khi cẩn thận điều tra tại bờ bắc của Sur Từ hà mới phát hiện ra rằng, tàn quân Tu Tư công quốc 70 năm trước đại bại chạy về phương nam đã thành lập nên một vương quốc cường đại mới —— Tu Tư đế quốc.

Nộ diễm vương trong quá trình khai hoàn quay trở về, đã để lại 2 vạn thiết sư bách chiến cùng 1.2 vạn quân nhân bị thương xuất ngũ. Tóp đầu trở thành 1 trong 4 đội quân tinh nhuệ nhất của đế quốc ngày nay với biệt hiệu “Quân đoàn Hỏa sư tử”, còn tốp sau thì trở thành cư dân địa phương thời bấy giờ. Sur Tâm thành cũng trở thành thành thị nơi đóng quân của đế quốc phòng khu Sur Từ hà.

Xế chiều hôm đó khoảng tầm 2:00, Tiểu dong binh đoàn đã trông thấy cờ hiệu của Hỏa sư tử pháp phối trên Sur Tâm thành.

...

Tổng bộ quân đoàn chinh tây của Pháp Tây Tư đại lục lúc này đang rối lung tung beng. Chủ soái thì bị thương sinh tử còn chưa rõ, trong số 4 thiên nhân đội chủ thực thì 3 nhánh đã chỉ còn trên danh nghĩa, trong số 6 thiên nhân đội còn lại thì 1 nhánh bị thương căn bản là mất năng lực tái chiến. Binh lực còn lại liệu có thể bảo vệ được bãi cát trận địa này hay không thì vẫn còn chưa biết, lấy đâu ra tay tướng quân nào lúc này dám cả gan xuất đầu ra bàn chuyện truy kích Tiểu dong binh đoàn.

9:30 sáng, dưới sự chăm sóc của một số quân y, thương thế của Đạt Hải Nặc đã được khống chế. Khi vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê, mở mắt ra trông thấy xung quanh mình toàn bộ đều là các thiên nhân trường vận khôi giáp màu đen, câu đầu tiên hắn hỏi là: “Bọn chúng chạy thoát rồi à?” Bốn phía cả 8 vị thiên nhân trường cũng chẳng biết phải đối đáp ra sao nữa.

Đạt Hải Nặc thở dài một tiếng, mày nhú chặt lại, sau rốt cuộc cũng thả lỏng ra: “Đây là ý trời.”

Tiếp đó, Đạt Hải Nặc trao quyền cho Mai Lâm cùng với Nặc Đốn tướng quân lúc này vẫn chưa hồi phục lại hoàn toàn như cũ thay thế hắn chỉ huy quân đội, đồng thời cử ra 3 con điều hầu bay đến Tổng bộ quân viễn chinh Pháp Tây Tư để nghị chỉ viện khẩn cấp.

Sự thật chứng minh rằng, Mai Lâm tướng quân cùng với Nặc Đốn tướng quân nhận nhiệm vụ trong lúc lâm nguy, xét về độ khôn ngoan thì còn trên các thiên nhân trường khác. Sau khi tiếp nhận công tác từ Thống soái bộ, mệnh lệnh đầu tiên phát ra là tiến hành công tác thống kê tình hình tổn thất của toàn quân, mệnh lệnh thứ 2 là điều tra toàn diện tình hình Tây Lâm đảo.

1:00 chiều, toàn bộ báo cáo tổn thất của quân đoàn chinh tây đã được tập hợp lại, trong “Tây Lâm đảo công phòng chiến”, tổng cộng tổn thất của quân đoàn chinh tây như sau:

Chết: Thiên nhân trường Đô Kỳ Liệt cùng 2.283 người dưới quyền; trong đó, thiên nhân trường 1 người, bách nhân trường 26 người, thập nhân trường trên 340 người.

Bị thương: Thống soái Đạt Hải Nặc cùng 2.603 người dưới quyền; trong đó, thiên nhân trường hơn 5 người, bách nhân trường 28 người; số người mất khả năng chiến đấu là 1.346 người.

Không làm kinh động tới Thống soái đang còn hôn mê, Nặc Đốn cùng Mai Lâm sau khi hiệp thương, lại hướng Tổng bộ thả đi 3 con điều hầu.

Tiếp đó, đem hơn 5.000 binh lính còn lại tính cả bộ đội tiếp viện trực thuộc Thống soái bộ tổ hợp thành 6 thiên nhân đội, lúc này, 2 vị danh tướng mới phát hiện ra hơn 600 binh lính còn lại thuộc thiên nhân đội của Đô Kỳ Liệt toàn bộ đã hồng mất rồi. Để tránh làm lớn chuyện, bèn đem hơn 600 binh lính này cộng với hơn 1.000 binh lính trọng thương mất khả năng chiến đấu biên chế thành 2 thiên nhân đội tạm thời, phái ra 2 thiên nhân trường dẫn bọn họ đi trình diện Tổng bộ quân viễn chinh rồi điều quay trở về Pháp Tây Tư đại lục.

2:00 chiều, sau khi xác nhận Tây Lâm đảo không còn quân canh giữ, một lần nữa thiết lập lại thiên nhân đội số 5, 6 của Pháp Tây Tư, chính thức chiếm lĩnh hòn đảo.

Trên thực tế, trước đó 8 ngày, Tổng bộ quân viễn chinh của Pháp Tây Tư đã nhận được thư do Đạt Hải Nặc gửi đến, nhóm 1 vạn quân chinh tây tiếp viện đầu tiên đã cưỡi thuyền lớn đi Tây Lâm đảo.

Ma Pháp lịch mùa thu năm 4, thế cục chiến tranh tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục đã phát sinh biến hóa lớn, tại chiến trường thứ 2 do Pháp Tây Tư đại lục mở ra, mặc dù trong trận Tây Lâm đảo công phòng chiến bị tổn thất 4 thiên nhân đội, song lại đạt được thành công về mặt chiến lược, rốt cuộc cũng tiến nhập được vào khu vực Sư Tử hà phi nhiều, mà Dong Binh đế quốc cùng với Tu Tư đế quốc vốn là diễn viên chính trong cuộc chiến, lại nhanh chóng bị ánh hào quang của tay diễn viên mới Ngã Mễ đế quốc lấn át đi.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 17: Năng Thủ Sơn Dụ

Sư Tâm thành là 1 tòa thành hình vuông có 4 mặt, mỗi mặt trải dài 5 dặm. Tường thành mỗi mặt lại bao gồm 2 cổng thành, phân biệt lấy “Hỏa sư, Phong long, Băng hùng, Thổ bảo” để đặt tên cho 4 cổng chính lớn, trong số 5 đại nguyên tố khuyết thủy, là bởi vì Hỏa sư tử thuộc hỏa, thủy thiên sinh khắc hỏa, nên cố tình bị gạt ra khỏi 4 cửa. 4 cửa phụ được đặt tên theo các bộ phận trên thân thể hỏa sư tử, phân biệt là: hồng, vĩ, trảo, dực. Theo truyền thuyết thì Hỏa sư tử vương có 2 cánh, bởi vậy mới có cửa dực.

Khác với những thành thị khác, xung quanh Sư Tâm thành không có núi cao trùng điệp, gần nhất có Thánh Tuyết sơn cũng phải cách xa đây đến cả ngàn dặm. Tại thời điểm xây dựng thành, không có sẵn đá để sử dụng, bởi vậy toàn bộ gạch xây thành đều được lấy từ 3.000 lò gạch khổng lồ được xây dựng nên, trực tiếp lấy đất lại địa phương để đóng thành. Đại bộ phận thổ nhưỡng ở bờ bắc Sư Tử hà đều có màu đỏ, nên tạo ra gạch đá cũng có màu đỏ.

Hơn 10 vạn viên gạch đỏ rực lập nên 1 Sư Tâm thành trông chẳng khác nào 1 ngọn lửa tọa lạc trên thảo nguyên vàng, xanh bao la, trên tường thành pháp phối cờ xí màu đỏ trông lại càng giống lửa thật hơn.

Băng qua một con dốc nhỏ, cổng tây Băng hùng của Sur Tâm thành đã có thể trông thấy rõ ràng.

Khác với những lần trước Tiểu dong binh đoàn tới Sur Tâm thành làm nhiệm vụ, ở bên ngoài Sur Tâm thành lúc này có vô số quân doanh bao quanh thành thị. Nhìn cò xí ở giữa quân doanh trông giống như ngọn lửa cho thấy đây là 1 trong 4 đại quân đoàn chủ lực của đế quốc – Quân đoàn Hòa sư tử. Ở 2 bên quân doanh của Quân đoàn Hòa sư tử phiêu đảng các loại cò xí với màu sắc hỗn loạn cho thấy ở đây còn có cả binh lính của những quân đoàn khác đóng quân nữa. Thi thoảng lại có những binh lính đi tuần tra. Tất cả những điều này báo hiệu cho các thương lữ đang tiến đến Sur Tâm thành biết rằng — Chiến tranh sắp nổ ra tại nơi đây.

Lính gác trên thành phát hiện ra Tiểu dong binh đoàn đang từ xa tiến lại đầu tiên cùng với những xe trượt tuyết được kéo theo của Tiểu dong binh đoàn khiến cho bụi đất bay mù mịt, bèn vội vàng thổi tù và báo hiệu.

Cửa bên hông quân doanh được mở rộng, 1 đội ngũ khinh kỵ binh gồm khoảng 200 người sắp thành hình chữ nhất tiến lên trình sát Tiểu dong binh đoàn, người đi đầu đội ngũ hiển nhiên là 1 tiểu đội trưởng lên tiếng: “Những người đang tiếng tới mau dừng lại, các người là ai? Hô khẩu lệnh đi!”

Hoắc Ân Tư dẫn dắt đội ngũ tiên phong của Tiểu dong binh đoàn, nghe hỏi bèn rào bước tiến về phía trước: “Chúng ta là đế quốc Tiểu dong binh đoàn đóng ở Tây Lâm đảo, hiện tại đã hoàn thành chức trách của dong binh gìn giữ đất đai 10 ngày, đặc biệt tới khu vực phòng thủ của Sur Từ hà để trao đổi chút việc.” Vừa nói, Hoắc Ân Tư vừa móc ra nhật ký dong binh của mình.

Hà? Toàn bộ binh lính đều có chút sững sốt, Tiểu dong binh đoàn ư?

Tiểu dong binh đoàn lúc này đã nổi tiếng ở bên ngoài, tối thiểu là ở Sur Tâm thành và trong Quân đoàn Hòa sư tử, chỉ trong vòng 10 ngày ngắn ngủi — trong quá trình Tiểu dong binh đoàn liên tục báo cáo tình hình địch cứ 1~3 ngày/lần về đề độ, ít nhất đã có không dưới ba người có uy quyền tuyệt đối phái người đến phòng khu Sur Từ hà hỏi thăm tình hình của Tiểu dong binh đoàn, Đế quốc quân bộ, Đế quốc tử đại nguyên soái, Đế quốc bá tước... Trong đó, riêng Hồng Thạch đại đế còn đích thân phái ra 2 nhóm sứ giả, nhóm đầu tiên còn có chút khách khí, đốc thúc phòng khu Sur Từ hà mau chóng tập kết phòng ngự, để giải cứu Tiểu dong binh đoàn đang bị bao vây; ba ngày trước lại 1 nhóm sứ giả khác tới nghiêm nhiên là khởi binh vấn tội, trực tiếp công bố chỉ dụ của Hồng Thạch đại đế ra khắp toàn bộ khu vực phòng thủ Sur Từ hà.

Hồng Thạch thủ dụ:

Thiên chức của quân nhân đế quốc chỉ có một: bảo vệ quốc gia.

Ngày hôm nay, tại đế quốc phòng khu Sur Từ hà có còn quân nhân đế quốc hay không?

500 năm qua, quân nhân đế quốc đương đại đi đánh đông dẹp bắc, toàn lực khai thác lãnh thổ, đánh đâu thắng đó, dùng vô số máu tươi để bảo vệ danh dự của đế nhất cường quốc; cứ mỗi lần khi chúng ta tiến hành kiểm duyệt quân đội đế quốc, chúng ta đều vì có được lực lượng quân đội cường đại như vậy mà cảm thấy tự hào; mỗi lần, khi có binh lính, tướng quân của quân đội bên ngoài gọi quân đội đế quốc là lực lượng quân sự hùng mạnh nhất trên toàn đại lục, chúng ta cũng đều vì thế mà cảm thấy kiêu ngạo.

Nhưng hôm nay, đế quốc kiến quốc suốt 500 năm qua đã phải chịu nỗi nhục nhã chưa từng thấy — thậm chí còn có quốc gia khác dám xâm lược chúng ta.

Một đám lực lượng dã thú hung tàn đến từ thời đại hoang dã đã xâm nhập vào quốc gia của chúng ta, đã dẫm chân lên quốc thổ của chúng ta. Chỉ trong vòng có 5 ngày, lực lượng quân sự ở phía tây phòng khu hầu như toàn quân bị diệt, một khối lớn lãnh thổ cùng vô số công dân đế quốc bị địch bắt làm tù binh.

Quân nhân đế quốc ở đâu?

“Quân đoàn Hòa sư tử” từng xếp vị trí thứ 2 trong kiến trúc quân sự của đế quốc ở đâu? Quân đội đế quốc mà chúng ta từng tự hào đâu mất rồi? Các người thậm chí không bằng 1 đội ngũ tiểu dong binh chưa đến 500 người mới thành lập được có 2 năm. Khi mà quân đội chúng ta bị địch nhân đánh tan, bị buộc phải lui về phía sau một quãng lớn, “Tiểu dong binh đoàn” dưới áp lực của trăm vạn quân địch, vẫn khốn thủ trên 1 hòn đảo đơn độc ngoài khơi, hơn nữa còn nhiều lần đánh bại các đợt tấn công của địch.

Nếu Quân đoàn Hòa sư tử trong thời gian ngắn không thể thay đổi được cục diện này, đề nghị quân bộ chú ý loại quân đoàn Hòa sư tử ra khỏi danh sách 4 quân đoàn chủ lực, thậm chí có thể giải tán luôn Quân đoàn Hòa sư tử đi.

Hồng Thạch (đã đóng dấu)

Đồng thời, các sứ giả còn mang đến mệnh lệnh Hồng Thạch đại đế hạ đạt cho toàn bộ quân đội, lãnh chúa cùng quý tộc ở khắp nơi trong đế quốc như sau:

Trầm từ ngày lên ngôi cho tới nay, vẫn hy vọng quốc gia, dân chúng có thể được bình an, so với thời kỳ lịch đại Tiên hoàng tự mình chấp chính thì ít xảy ra chiến sự hơn. Trong vòng 20 năm qua, quân đội đế quốc thậm chí có người lập được ít quân công mà vẫn nhận được tước vị tướng sĩ.

Hiện tại 1 đám người man rợ đến từ Pháp Tây Tư đại lục đã xâm nhập vào khu vực phòng thủ Sur Từ hà của đế quốc.

Trầm ra lệnh: toàn bộ những kỵ sĩ cao quý được đế quốc ban cho đất đai, toàn bộ quân đội đế quốc, toàn bộ các dong binh đoàn mà đế quốc sở hữu,

bây giờ chính là lúc để các người kiến công lập nghiệp, toàn bộ quân công lập được trong cuộc đối đầu thảo phạt dị tộc sẽ được ưu tiên đánh giá thành tích!

Khác máu thì tanh lòng. Lần chinh phạt này, sẽ lấy thủ cấp của địch để luận anh hùng.

Ngà Mễ đế quốc Hồng Thạch đại đế (đã đóng dấu)

Trông thấy 2 tập lệnh của cấp trên cùng với hiệu quả đem lại, người đứng đầu về mặt quân sự tại Sur Tù hà, trưởng quan Phạm Tù tước thật sự là có phần cười khò không xong, hay nói một cách chính xác hơn là khóc không ra nước mắt.

Một tháng trước, khi đế quốc quân bộ truyền đến tin dị đại lục xâm lược Dong Bình đế quốc, Tu Tù đế quốc là lúc, là người phụ trách tối cao của quân đội địa phương. Phạm từ tước miễn tuệ đoán ra được, nếu quân đội dị đại lục có đủ lực lượng mà nói, thì nhất định sẽ theo đường vòng tấn công các nơi khác tại Ngà Mễ Nặc Nhĩ đại lục, mở ra chiến trường thứ 2, thậm chí là thứ 3. Chỉ là không biết địch nhân sẽ tấn công từ hướng nào, gần phòng khu Sur Tù hà còn có 3 ~ 4 khu vực yếu địa chiến lược nữa, nếu muốn phòng thủ toàn bộ là điều không thể. Phạm từ tước lập tức hạ lệnh, khu vực phòng thủ tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp 1, tất cả quân chính quy toàn bộ đều tập kết tại Sur Tâm thành cùng một vài thành thị khác, đối với các dong binh cùng lãnh chúa quân đội vùng ven biển, Phạm từ tước hạ lệnh: “Có thể thủ được thì thủ, không thể thủ được thì rút lui.”

Sau khi nhận được tin cấp báo từ cường thủ kị sĩ của Tiểu dong binh đoàn, cơ bản đã xác định được phương hướng tấn công chính của Pháp Tây Tù, Phạm từ tước bèn dùng tốc độ tối đa đem toàn bộ quân đội tập kết ở thành thị có khoảng cách gần Tây Lâm đảo nhất chính là Sur Tâm thành ở khu vực phụ cận —— hy vọng có thể thông qua lực lượng bộ đội chủ lực để hạ gục triệt để địch nhân, đây đương nhiên là lựa chọn tốt nhất của Phạm từ tước.

Hiện tại thì hay ho rồi, 2 bản thượng dụ của Hồng Thạch đại đế khiến cho binh lính quân đội, các quan quân dưới quyền đều coi chiến lược di dời trở thành nỗi si nhục của nhà binh, hùng hổ yêu cầu toàn lực công kích, thậm chí còn đòi tổ kiến hạm đội truy kích quân địch, huyết tủy kế hoạch không lồ của Pháp Tây Tù đại lục.

Phạm từ tước cũng chỉ biết cười khò, có điều như vậy cũng tốt, sĩ khí quân đội khẳng định là tăng lên rất nhiều, dục vọng cầu chiến tăng vọt tới mức chưa từng thấy.

Ngoài quân đội ra, các quý tộc lãnh chúa mấy ngày nay cũng không ngừng khiến cho Phạm từ tước phải nhức đầu —— Xung quanh phòng khu có 41 quý tộc được thừa kế đất phong, hơn 500 đế quốc kị sĩ, phàm là quý tộc có đất phong về mặt tước vị đều chỉ có lớn chứ không thấp hơn Phạm từ tước. Điều mà đám người quen hưởng sung sướng an nhàn này quan tâm nhất đại khái là làm thế nào để có thể thăng quan tiến chức. Thời đại hòa bình, đám già trẻ rời xa để đô ấy căn bản ít có cơ hội tiếp xúc với trung tâm quyền lợi, tối đa cũng chỉ có thể gửi con mình vào Kị sĩ học trường với hy vọng có thể trở thành huyền thủ kị sĩ. Cứ mỗi 5 năm mới có được khoảng 30 huyền thủ kị sĩ, nên không phải cứ hễ con em quý tộc là có được cơ hội.

Thấy thượng dụ của Hồng Thạch đại đế, các quý tộc lập tức cảm thấy vô vàn cơ hội đang gia tăng bên mình, đều tổ chức vệ đội trong vùng đất phong hoặc thuê các dong binh đoàn tới tham gia thảo phạt chiến, chỉ trong vòng 2 ngày ngắn ngủi đã tập kết tới hơn 8.000 người —— doanh trại lớn được họp thành từ đủ loại sắc cờ mà đám Ngà Mễ trông thấy bên ngoài Sur Tâm thành chính là đội quân này.

Sức chiến đấu của đám quân này chẳng cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được, Phạm từ tước đã tận tình khuyên bảo bọn họ —— lực lượng của Pháp Tây Tù vô cùng cường đại, có thể đồng thời tấn công 3 đại đế quốc, hơn nữa còn chiếm giữ mấy trọng trấn lớn của Dong Bình đế quốc, Tu Tù đế quốc, nghe nói quân đội của bọn chúng tấn công mạnh mẽ như vậy, như vậy...

Nói ra thật xấu hổ, tổ tiên của đám quý tộc này lại đều là những người có công lớn trong quá trình khai quốc của Ngà Mễ đế quốc, trong lịch sử đều từng là những nhân vật oai phong một cõi, mở miệng ra thì: “Tổ phụ ta từng theo Ngà Mễ đại đế sát sư diệt hồ ra sao, xá gì cái đám thú nhân còn con con ấy”, ngậm miệng lại thì “Tổ tiên nhà ta từng một mình đánh bại 20.000 đại quân của abc xyz công quốc, trước sau đồ sát trên 3 con cự long...”

Đối diện với đồng công lao được khuếch đại lên vô hạn đó, khiến Phạm từ tước dù có thêm 2 lá gan cũng chẳng dám nhất nhất chửi bới công tích vĩ đại của các danh nhân lịch sử nọ, lại cũng không thể đạo xuong cốt của các quý tộc cô tử trong mộ phần lên để đối chất được. Cuối cùng đành tìm cách xem làm thế nào để ổn định được đám quý tộc nọ.

“Này... Bá tước đại nhân, ngài không biết Tây Lâm đảo phải đi như thế nào ư? Chi bằng để ta phái 1 binh sĩ dẫn đội giúp ngài, để ngài và vệ đội của ngài có thể ra chiến trường trước, có được không?” Phạm từ tước nhìn người với ánh mắt không giống như ở trên chiến trường mà là trên pháp trường.

“Gi cơ? Tướng quân đại nhân chẳng lẽ không đi sao...” Phạm từ tước chăm chú nhìn bá tước đại nhân toàn thân đã đỏ mồ hôi hột.

“À, đúng rồi, hạ quan tổ tiên cũng không phải là quý tộc này nọ nổi tiếng trong lịch sử đế quốc. Nhờ may mắn lắm mới được ngồi lên vị trí này, thực là xấu hổ. Cho nên không dám chiếm đoạt công danh, cản trở cơ hội kiến công lập nghiệp của ngài. Hay là, ta đem quân đội triệt thoái về phía sau 100 dặm, để lại đủ thời gian và không gian cho ngài có được không?”

“Tù tước đại nhân, chúng ta chỉ có bấy nhiêu quân đội, làm sao có thể ngăn cản hồ lang chi sư của quân địch được?” Một vị hầu tước đứng bên cạnh thấy nuốt không trôi, bèn đứng ra dùng tước vị áp bức.

“Hầu tước đại nhân, quý tổ tiên chẳng phải là 1 mình từng giết chết 3 con cự long hay sao? Còn 1 mình diệt sạch hơn 20.000 binh lính của công quốc nào đó còn gì nữa? Theo ta được biết, địch nhân còn chưa đến 1 vạn nhân đội, hầu tước đại nhân đang lúc tráng niên, rất có oai phong giống tổ tiên, nói không chừng 1 mình có thể đem địch nhân toàn bộ giết sạch ấy chứ.” Phạm từ tước đưa tay vỗ vai hầu tước, ánh mắt hàm tình nhìn đối phương: “Ta cảm thấy ngài chẳng cần phải mang theo vệ đội tới đâu, như vậy sẽ khiến cho tổ tiên ngài cảm thấy mất thể diện lắm.”

“Phạm từ tước, người thật to gan, ta sẽ tới để đồ tố cáo người, nhất gan khiếp chiến, không có chí tiến thủ, thông đồng với ngoại quốc...” Hầu tước đại

nhân thực cũng chẳng nề nang ai chút nào.

“Việc này, hầu tước đại nhân xin cứ tự nhiên, có điều vệ binh của đại nhân thì không thể mang đi được. Căn cứ theo quyền lợi của quý tộc đế quốc, vệ binh của ngài phải ở lại hiệp trợ phòng thủ. Nếu không sẽ quy vào tội đào ngũ, lập tức xử quyết.” Tất nước theo mưa, dù sao cũng đã đắc tội với đế quốc đế nhất danh môn rồi, có đắc tội thêm với một tay hầu tước tại gia hay gì gì đó, Phạm tử tước cũng chẳng quan tâm. Hiện tại là thời kỳ chiến tranh, Hồng Thạch đại đế cùng với quân bộ hẳn phải biết ai là người quan trọng hơn.

Mặc dù Phạm tử tước xét tổng thể về mọi mặt thì vẫn còn những khuyết điểm không thể bỏ qua, song nếu chỉ nói về khía cạnh dụng binh, thì là một danh tướng hiếm có của đế quốc.

Phạm tử tước 15 tuổi nhập ngũ với thân phận binh dân, trước sau đã tham gia vào trận xung đột quy mô nhỏ với Dong Bình đế quốc vào Hồng Nguyệt lịch năm 175, trận chinh phạt Sa Mạc đế quốc vào Hồng Nguyệt lịch năm 179, trận đánh với thổ phi ở Giới Lâm vào Hồng Nguyệt lịch năm 184, trận hiệp trợ Thần Thánh giáo đình đế binh định quốc gia vào Hồng Nguyệt lịch năm 189. Trải qua nhiều trận chinh phạt, lần nào cũng giành được công huân trọng đại, năm 30 tuổi được đế quốc sắc phong thành đế quốc kỵ sĩ, trở thành quý tộc cấp thấp nhất. 33 tuổi được sắc phong thành nam tước. 35 tuổi trở thành tử tước.

Đối với 1 quân nhân mà nói, ông ta gần như đã tham gia vào toàn bộ các chiến dịch lớn của đế quốc trong suốt 30 năm qua, thân phận cũng từ 1 tiểu binh trải qua ngũ trưởng, khúc trưởng, du kích, tiểu đội trưởng, trung đội trưởng, đại đội trưởng, tham tướng, từng bậc một cho đến khi trở thành trưởng quan tham gia vào khu vực quân sự cấp tối cao của quân đội đế quốc.

Từ một binh dân tòng quân, từ 1 quân nhân bình thường không phải là huyền thủ kỵ sĩ trở thành trưởng khu vực phòng ngự quân sự, đó cũng là mô hình cho vô số binh lính đế quốc bình dân noi theo.

Đương nhiên, có lẽ là do từ nhỏ đã chịu đủ cánh khốn quẫn, có lẽ là nhờ trực tiếp gia nhập vào bộ đội chính quy của đế quốc, ngay từ khi Phạm tử tước được bổ nhiệm nhiệm vụ làm tướng quân của phòng khu Sur Từ hà, ông ta đã có những biểu hiện nổi trội xuất sắc chẳng khác nào long kỵ sĩ, ừm, nói một cách chính xác thì là nổi trội ưu việt giống tọa kỵ của long kỵ sĩ — không ngừng tích góp từng ly từng tí một các đồ vật phát quang, trong đó khó tránh khỏi việc tiến hành cất xén binh chủng kiếm sĩ doanh tại khu vực phòng thủ. Phạm tử tước chưa bao giờ cho rằng kiếm sĩ doanh có sức chiến đấu đáng kể.

“Hà — Tiểu dong binh đoàn thoát được rồi ư?” Đang ở trong biệt thự tranh luận cùng với các quý tộc to nhỏ, Phạm tử tước vừa hay tin, lập tức vô cùng cao hứng.

Mặc dù Tiểu dong binh đoàn khiến ông ta phải chịu vô vàn đau khổ, song rốt cuộc cũng không thể làm ra vẻ khoan dung ở trong nhà để mọi người đều có thể chứng kiến. Đối với Tiểu dong binh đoàn, Phạm tử tước vẫn luôn có hảo cảm. Nói thế nào đi nữa, từ xuất thân binh dân mà 2 tên tiểu tử kia có thể trở thành dũng sĩ đồ long, điều đó không hề đơn giản. Sau đó lại khiến cho Hồng Thạch đại đế phải động thủ với những bậc có quyền thế, thì lại càng không phải là điều mà người bình thường có thể làm được.

Lần này Tiểu dong binh đoàn bị bao vây, Phạm tử tước không lập tức xuất binh giải vây đương nhiên không phải là vì có thành kiến gì đó với Tiểu dong binh đoàn. . . Tối thiểu là từ miệng cũng không thể buột ra là có thành kiến gì đó. Nguyên nhân được đưa ra một cách thuyết phục đối với tất cả những người hỏi han là: tuyến quân thứ 2 chưa tập kết đủ, một khi toàn bộ quân đoàn Hòa Sư tử đi chiến đấu, quân đội đại lục sẽ thừa thế xông lên lợi dụng tốc độ đi xe để biến tốc sáp nhập vào trung tâm đế quốc thì mọi chuyện còn khó xử lý hơn nữa.

Nghe tin này, Phạm tử tước vô cùng cao hứng là còn bởi 1 nguyên nhân khác rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi đám ruồi bọ đáng ghét trong đại sảnh. Ông ta đưa mắt ý bảo mấy quân nhân chủ chốt dưới quyền cùng mình đi xem xét tình hình.

Nằm ngoài dự kiến của Phạm tử tước. đám ruồi bọ trong phòng nghe thấy tin Tiểu dong binh đoàn đã đến, lập tức đem tốc độ còn nhanh hơn cả tướng quân chạy tốt ra khỏi sảnh, nhanh chóng biến mất trước tầm mắt của Phạm tử tước.

Đến khi hơn 10 đoàn ngựa kéo xe từ cổng chính của Hòa sư tử đại doanh xông ra, mới phát hiện rằng bọn họ cũng không phải là những người đi ra nghênh đón sớm nhất.

Từ sáng sớm đã có những người đến từ phương xa lục tục kéo đến chỗ Tiểu dong binh đoàn. . .

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.4 - Chương 18: Hội Sư Sư Thành

Những chuyện không liên quan đến mình, nếu cứ vướng vào thì ắt sẽ loạn.

Những lời này nếu áp dụng trước đó 10 ngày cho Mạc Dã cùng Long là hết sức thích hợp. Sau khi Long xuất ngũ được 1 năm rưỡi, Mạc Dã cũng đệ đơn xin từ chức lên bộ đội biên phòng thuộc đế quốc bắc bộ liên bang, chính thức trở thành 1 trong số những người phụ trách tổng bộ của Tiểu dong binh đoàn tại Băng Chi bảo lũy.

Tổng bộ Tiểu dong binh đoàn di chuyển đến Tây Lâm đảo, đại bộ phận dong binh trên 14 tuổi đều di dời đến Tây Lâm, phân bộ ở lại Băng Chi thành lũy chỉ còn lại hơn 200 thiếu niên dong binh tuổi chưa đến 14. Dựa theo ước định trước đó, tới mùa thu, Long sẽ dẫn theo hơn 30 tiểu dong binh vừa tròn 14 tuổi tới Tây Lâm đảo gia nhập Tổng bộ, Mạc Dã ở Băng Phong đại lục cũng rảnh rồi, do đó cũng đồng hành cùng với Long.

5 ngày trước, đội ngũ của Tiểu dong binh đoàn ở đại lục quốc lộ Tang Kiền hà bị binh đoàn tuyến 2 lục tục đuổi theo chặn đầu lại.

Hay tin đế quốc bản thổ rơi vào đợt công kích, cỗ máy chiến tranh khổng lồ của đế quốc quân bộ đã bắt đầu vận chuyển trong thời gian ngắn nhất. Chỉ trong vòng 4 ngày ngắn ngủi, bằng mọi biện pháp, đế quốc quân bộ đã thông báo chỉ đạo toàn bộ các đơn vị quân sự cấp 1 của đế quốc tiến vào trạng thái chiến tranh. Để tránh việc đế quốc bị tấn công từ bên trong, bên cử huyền thủ kỵ sĩ họ nhà ung ngày đêm bay kiểm trình thông báo mệnh lệnh tới 3 đại chiến khu trực tiếp tham chiến là phòng khu Sư Tử hà, phòng khu Thánh Tuyết sơn, phòng khu Giới Lâm. Phòng khu Thánh Tuyết sơn nhận được thông báo trước tiên, căn cứ theo mệnh lệnh từ quân bộ, 2 đại đội quân tiên phong trong thời gian ngắn nhất đã tiến hành phong tỏa 3 đại lục quốc lộ được chỉ định.

Khi Mạc Dã cùng với Long hay tin Tây Lâm đảo bị tấn công, sự sốt ruột có thể tưởng tượng ra được, vội vàng xuất trình chứng minh dong binh của mình, hy vọng có thể lập tức vượt qua trạm kiểm soát. Đáng tiếc, quan chỉ huy phòng khu lúc hạ lệnh cũng không nói rõ là ai phòng ngự ở Tây Lâm đảo, càng chẳng đề cập đến việc dong binh đoàn nào thì có thể cho đi.

Cứ như vậy, Mạc Dã cùng với Long và hơn 30 tiểu dong binh chẳng khác nào kiến bò trên chảo nóng, bị giữ lại đây tới 2 ngày. Cuối cùng, Tiểu dong binh đoàn đành xung đột với binh lính phòng khu.

Xung đột lần này rất khó nói được rằng ai đúng ai sai, nếu ở đây chỉ có Mạc Dã, thì căn bản sẽ không phát sinh xung đột, có điều tại hiện trường còn có Long, việc gây sự đánh nhau của Long vốn đã nổi danh trong quân đội tại Bắc bộ liên bang.

Long cùng Mạc Dã, Ba Nhĩ Ba Tư 3 người gia nhập quân đội đế quốc tại những thời điểm cũng không cách biệt nhau lắm. Cùng nhập ngũ song Mạc Dã lúc xuất ngũ cũng đã là trung đội trưởng đế quốc quân, Ba Nhĩ Ba Tư lúc xuất ngũ là tiểu đội trưởng, chỉ có Long vẫn y nguyên là một binh lính bình thường. Theo lẽ thường mà xét, đây là một chuyện rất kỳ quái. Long tên đầy đủ là Long Tư Ba Đạt. Uyển Ni Tư, dòng họ trong đó bao gồm cả nhánh Tư Ba Đạt, là hậu duệ quý tộc của dòng dõi cổ xưa nhất ở đế quốc, hơn phân nửa tối thiểu cũng có danh hiệu quý tộc cấp thấp thuộc đế quốc kỵ sĩ.

Long không được đề bạt nguyên nhân chủ yếu chính là: trong mắt không có thượng cấp, nhiều lần gặp rắc rối. Sau khi gia nhập quân ngũ năm 18 tuổi, mặc dù từng gặp vô số quan trên, Long vẫn luôn bảo trì “tâm bình thường” đáng quý như nhau, lại thích bày trò tiêu khiển cùng đồng nghiệp, ví dụ như cùng đồng bạn đánh bạc ban đêm —— chạy đến trước phòng quan chức lưu lại những thứ bài tiết của người, ví dụ như xúi giục anh chàng lỗ mãng nào đó trong tiểu đội khiêu khích uy quyền của tân đội trưởng mới được bổ nhiệm, chuyện gây gỗ đánh nhau hàng ngày thì nhiều không đếm xuể.

Về phương diện chiến lược, hẳn quả thực không thẹn với dòng họ quý tộc “Tư Ba Đạt”, bởi vậy đâu chỉ 1 lần đã thương thượng cấp, đồng nghiệp. Hẳn lại là hậu duệ của quý tộc đế quốc, tựa hồ nghe đồn cũng là con em của 1 quý tộc đương quyền, có điều koong được gia chủ cùng người nhà ưa, bởi vậy bị đẩy đi lưu đây trong kiếp quân lữ, điều đó cũng khiến hẳn bị miễn quyền ở một số phương diện. Tại bộ đội Bắc bộ liên bang, hẳn là kẻ khiến cho tất cả thủ trưởng phải đau đầu, việc không được đề bạt cũng phần nhiều xuất phát từ nguyên nhân đó.

Phụ trách trạm kiểm soát này chính là 1 tiểu đội thuộc phòng khu Thánh Tuyết sơn. Đại đội mà tiểu đội này trực thuộc chính là Hắc Long kỵ sĩ đoàn, 1 trong 4 đại đội tinh nhuệ của đế quốc —— Hắc Long kỵ sĩ đoàn nếu mở xê kê càng về mặt bản chất thì chính là quân đoàn tư nhân thuộc đệ nhất đại danh môn của đế quốc Trì gia, hàng năm đóng quân ở Thông Vân quan phía đông nam đế quốc. Trong số 4 quân đoàn tinh nhuệ, nhánh bộ đội này được thành lập thứ 2, Trì Thông Vân nguyên soái trong chiến tranh khai quốc dưới trướng có 5.000 vệ đội lệ thuộc trực tiếp, sau khi được ban đất, từ trụ cột vệ đội thành lập Hắc Long kỵ sĩ đoàn.

Trì gia lịch đại gia chủ đều có thể nói là kỵ sĩ mẫu mực, thái độ làm người lạnh lùng, ít nói, công chính, cổ điển, Hắc Long kỵ sĩ đoàn cũng bị ảnh hưởng bởi nét tính cách này.

Tiểu đội trưởng dẫn đội nhần nhện đám dong binh náo loạn này trong suốt 2 ngày, đâu chỉ 10 lần bị Long chỉ trò bọn họ kêu là quân tư bất chính, mặt không chút máu, tư thế của người cưỡi ngựa chẳng khác gì đuổi heo, nếu đổi là người khác e rằng chẳng ai chịu được. Cuối cùng phiền toái quá đành phát tay hạ lệnh cho hơn 20 binh lính cường tráng áp bức đám người Long và Mạc Dã phải rút khỏi đồn biên phòng —— Cũng giống như toàn bộ các quân nhân chính quy, Hắc Long kỵ sĩ đoàn cũng thấy chướng mắt với dong binh đoàn này, một vị đế quốc nguyên soái từng đánh giá về toàn bộ dong binh đoàn như sau: “Chỉ sợ thiên hạ không loạn nhưng cũng không dám làm sâu một xã hội khiến cho thiên hạ đại loạn, đừng cảm chiến đấu, khiếp sợ quân lữ, chỉ coi trọng tiền tài cùng thể lực, rất khó trọng dụng.”

Tương tự, đám binh lính cũng bị Long làm cho bức mình, vừa nhận được chỉ thị thanh lý rác rưởi của lãnh đạo, đương nhiên sẽ chẳng khách khí.

“Biến đi, nhanh lên.” Mấy tay lính xông lên hùng hùng hổ hổ.

“Nếu không rời đi thì cứ theo quân lệnh thời chiến bắt giam các ngươi lại!”

Mạc Dã cùng với Long bị xô xô đẩy đẩy mấy cái, 2 người mất thể diện trước mặt lũ trẻ đều có phần không nhịn nổi. Đôi mắt nâu của Long theo thói quen hơi nheo nheo lại một chút, lập tức tóm lấy binh lính trước mặt gạt chân một cái đẩy cho ngã lăn ra đất.

Binh lính Hắc Long kỵ sĩ đoàn làm công tác cường chế cũng không chuẩn bị sẵn tinh thần để đánh nhau, thấy đồng đội của mình bị đánh ngã, binh lính kỵ sĩ đoàn cũng rất nhanh chóng rút trường kiếm ra —— quả nhiên theo đúng như lời vị đế quốc nguyên soái nọ, 1 đám bạo dân chỉ vì 1 lợi thể cực nhỏ đã tập kích trạm kiểm soát của đế quốc trong thời điểm bị dị tộc công kích.

Mạc Dã cười khỏ nhìn Long, cũng rút trường kiếm ra.

Bất kể là chiến tranh hay cuộc quyết đấu giữa các kỵ sĩ, Hắc Long kỵ sĩ đoàn đều rất duy trì tác phong, thấy đội ngũ dong binh trước mắt chỉ có 2 người trưởng thành cũng với 1 đám tiểu hài từ lớn nhỏ yếu ớt, 1 trong tứ đại quân đoàn tinh nhuệ của đế quốc cũng không lập tức trở tay, đội trưởng dẫn đội còn hô lớn: “Đừng làm bị thương lũ trẻ.”

Đáng tiếc, Long cùng Mạc Dã đều là bộ đội biên phòng đến từ Bắc bộ liên bang.

Bởi vì kiến quân muộn nhất, nên Tuyết Nguyệt quân đoàn trực thuộc Bắc bộ liên bang trong số tứ đại tinh nhuệ của đế quốc thì xếp hạng chót. Có điều toàn bộ quân nhân đế quốc đều biết sức chiến đấu thực tế của Tuyết Nguyệt quân đoàn trong quân đội tuyệt đối xếp ở 2 hạng hầu —— điều này là để giữ lại chút danh dự thể diện cho Thất Thái Long Kỵ Sĩ đoàn ở kinh đô đế quốc và vùng lân cận. Trong suốt 300 năm qua, trong số toàn bộ quân đội đế quốc, chỉ có quân đội Bắc bộ liên bang là thường đối mặt với chiến sự phát sinh, được rèn luyện giữa tuyết và lửa, chiến lực của quân đội Bắc bộ liên bang có sự vượt trội đáng kể, nhất là Tuyết Nguyệt quân đoàn trực thuộc bộ đội biên phòng của Bắc bộ liên bang, trong đó phải kể đến đại đội bộ binh xuyên băng cùng đại đội kỵ sĩ trực thuộc biên chế của Tuyết Nguyệt quân đoàn.

Mạc Dã cùng với Long tại đế quốc Bắc bộ liên bang là quan quân trung cấp và lão binh lâu năm, 2 thanh trường kiếm sáng như tuyết chỉ trong vòng 20 phút đã đâm ngã 19 binh lính đế quốc. Binh lính Hắc long kỵ sĩ đoàn hẳn là phải cảm thấy may mắn, Mạc Dã cùng với Long vì vội vã lên đường, nên đem theo bên mình toàn là kiếm chuyên dụng của quý tộc kỵ sĩ, chứ nếu là loại kiếm lớn của Tiểu dong binh đoàn thì phỏng chừng sẽ không chỉ bị đâm nhẹ nhàng như vậy. Cuối cùng làm kinh động đến đại đội trưởng của 2 đại đội vừa mới tới binh đoàn tuyển 2 là Trì Hàn Đồng hầu tước.

Khi Trì Hàn Đồng hầu tước vận trang phục tướng quân 2 màu xanh, bạc xuất hiện ở trước mặt Mạc Dã cùng với Long, Mạc Dã theo bản năng nói với Long 1 câu: “Long, đây chẳng phải là gã đại đội trưởng bại hoại của đại đội kỵ sĩ đó hay sao? Sao lại chạy tới đây vậy?”

“Hình như được thăng quan thì phải, nghe nói cũng là cổ đông lớn của chúng ta.” Long cũng mới nghe được tin tức trước đó không lâu: “Ngươi còn nhớ cách đây không lâu chúng ta từng bán đấu giá mấy thứ đồ không? Nghe nói chính là do hắn từ trong Hoàng cung tuồn ra đó.”

“Ai có thể cho ta biết, tại sao lại thế này không?” Trì Hàn Đồng trầm giọng hỏi.

“Ha ha, Trì đại đội trưởng, đừng làm ra vẻ đứng đắn như vậy trong lúc giải quyết việc công có được không?” Nhìn thấy trong số lính tráng ngã xuống hình như còn có 1 trung đội trưởng, Mạc Dã cùng với Long cũng cố nặn va về ngược lưng. Theo sự hiểu biết của bọn họ, Trì Hàn Phong mặc dù nhân phẩm rất có vấn đề, song về mặt đối đãi với binh lính thì cũng rất tốt, cho nên 2 người bọn họ quả thực cũng không quá lo lắng, Long vội vàng bắt lấy mối quan hệ.

Trì Hàn Đồng bị ông em hại chẳng khác nào cá nằm trong chậu, có chút sùng sốt. Thời mình còn là đại đội trưởng tối thiểu cũng phải cách đây 20 năm rồi, tại sao lại gặp được bộ hạ của mình thời đó ở đây nhỉ?

“Các hạ, ngươi nhận ra ta sao?”

“Trì đại đội trưởng, Trì đại lão bản,” biểu hiện hèn hạ thần bí của Long thực chẳng giống với 1 vị con dòng cháu giống gì cả, hắn tựa vào bên cạnh Trì Hàn Đồng nói khẽ: “Không phải giả bộ hồ đồ, ta năm đó là binh lính của đại đội Xuyên Băng, từng cùng đại đội trưởng của chúng ta cứu tính mạng của ngươi. Ta có thể coi là ân nhân cứu mạng của ngươi, hiện tại ta cũng đã trở thành binh lính của Tiểu dong binh đoàn rồi. . .”

Nghe tới đó, Trì Hàn Đồng đã hiểu ngay ra tất cả: “Các hạ, ngài nhận nhầm người rồi. Ta là Trì Hàn Đồng anh của Trì Hàn Phong. Các ngươi đang sót ruột đến phòng khu Sư Tử hà à? Được rồi, để lại tiền thuốc men cho những binh lính bị các ngươi đá thương, giờ các ngươi có thể đi được rồi.” Mang binh đã nhiều năm, trong quân ngũ luôn có những tay lão binh dày dạn kiểu như Long, Trì Hàn Đồng tương đối hiểu hậu quả của việc cứ tiếp tục tán gẫu với loại người có cả 2 loại tập quán của binh lính và dong binh như thế này, dạng người như vậy có lẽ thực sự chỉ có đệ đệ bảo bối của mình mới có biện pháp quản lý. Sau khi trao đổi và cắt cử 1 thân binh của mình ở lại giải quyết toàn bộ hậu quả, bèn trở lại quân doanh.

2 ngày sau, Long, Mạc Dã mang theo thủ lệnh do chính tay Trì Hàn Đồng hầu tước cấp, thẳng tiến tới Sư Tâm thành.

Tiểu dong binh đoàn ở Thụ ốc tửu quán tại Tây Lâm thành có thiết lập 1 phân bộ, từ 20 ngày trước, Hoắc Ân Tư đã cho triệu hồi phần lớn dong binh về Tây Lâm đảo. Hiện tại chỉ để lại đây 5 binh lính làm nhiệm vụ công tác, trong đó có 3 đại kiếm sĩ, 2 cuồng thúu kiếm sĩ.

Thấy tại Thụ ốc tửu quán có gửi nuôi 2 con cuồng thúu, Long bỗng nảy ra ý tưởng mới —— Hắn muốn tự mình cưỡi cuồng thúu trực tiếp bay đến bầu trời Tây Lâm đảo xem cụ thể tình hình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Long cùng với Mạc Dã 2 người lấy danh nghĩa quan chỉ huy phân bộ của dong binh đoàn, ra lệnh cho 2 cuồng thúu kiếm sĩ đem 2 con cuồng thúu đáng thương ra. Cuồng thúu kiếm sĩ mặc dù rất không muốn, song trước yêu cầu của 2 bậc trung niên, hơn nữa lại là đồng chí của cha mình, nên không thể không làm theo.

Sau một hồi học tập kỹ xảo khổng chế đơn giản, 2 ông bự rắng sức leo lên mình cuồng thúu. Từ trước tới nay đại khái chưa từng có cuồng thúu nào phải mang nặng như 2 con cuồn thúu này, trọng lượng cuồng thúu có thể mang được vốn cũng có hạn. Lúc Tiểu dong binh đoàn chọn lựa cuồng thúu kiếm sĩ, toàn bộ cuồng thúu trước hết được đem cân thể trọng, cuồng thúu tối đa có thể chở được kiếm sĩ nặng 90 kg, cho nên trong cuồng thúu kiếm sĩ doanh có khá nhiều nữ hài tử.

Mạc Dã cùng với Long đều đã 37, 38 tuổi rồi, thân thể cũng hơi có phần mập ra, lại không thể có được sự dẻo dai như thiếu niên, 2 con cuồng thúu lúc đó bị ép cho phải cúi gập xuống đất.

Sau nhiều phen vùng vẫy, cuồng thúr rốt cuộc cũng bay lên trời, mang theo 2 quan chỉ huy phân bộ hò hét lao lên bầu trời xanh, điều đáng tiếc là, không phải ai cũng có may mắn được thưởng thức bầu trời tuyệt vời. Hai con cuồng thúr vì phải chờ quá nặng, nên liều mạng lao đảo giữa không trung, 2 vị trung niên nhân lúc ấy cảm giác tựa như bị ném vào bên trong 1 con lốc xoáy, trước mắt toàn sao kim lấp lánh, căn bản không phân biệt nổi trên trời dưới đất ra sao.

Có điều, vừa mới ăn hiệp bộ hạ bắt phải đưa mình lên trời xanh, nên lúc này không thể ngay lập tức hạ cánh xuống được. Hai vị trung niên ở trên trời chịu đựng thống khổ, ôm thật chặt cổ cuồng thúr, hy vọng mau chóng có thể thích ứng lại được.

Hai con cuồng thúr vừa bị đàn áp, cuối cùng lại bị 2 gã tráng kiện đưa đôi tay rắn chắc ra túm chặt lấy cổ, hơn nữa 2 vị cha chú kia rốt cuộc còn nện oẹ ra nữa, cuối cùng không chịu đựng nổi, bèn bổ thẳng từ trên trời té xuống.

Sau khi ầm ầm rơi bịch xuống đất, để lấp liếm hậu quả do mệnh lệnh sai lầm vừa rồi đem lại, phản ứng đầu tiên của Long là: “Vừa rồi có phải ta đã bay lên tới trời rồi không? Đại khái chắc cũng phải tầm 200 mét.”

Vã mồ hôi... Mấy tiểu dong binh nhìn nhau một chút không biết là có nên nói sự thật hay không, cuối cùng 1 đại kiếm sĩ thành thực chỉ vào căn phòng ở 1 tầng lầu bẩm đáp: “Long thúc thúc, vừa rồi... Đại khái bay cao chừng 1 tầng nhà...”

“Ta đây nhất định là bay cao hơn hẳn đúng không? Ta nhìn thấy hấn ở phía dưới chân ta.” Để mất thể diện trước mặt hậu bối, Mạc Dã rốt cuộc cũng không nhịn được, đành phải dậm lên đồng bạn để kéo lại chút sĩ diện.

“Hai người các ngài cũng không khác biệt là mấy, ngài nhìn thấy ông ấy ở dưới chân ngài, phỏng chừng là bởi vì cuồng thúr ngã lộn ngược từ trên trời rơi xuống...”

Lần này cuồng thúr trải qua cơn nguy hiểm, khiến cho hậu quả trực tiếp nhất chính là: lông vũ của 2 con cuồng thúr bị gãy rụng rất nhiều, phỏng chừng cơ thể cũng bị thương không ít, trong thời gian ngắn sẽ không thể bay lại được.

Đã không có cuồng thúr để trình sát trên trời hàng ngày, Mạc Dã cùng với Long mỗi ngày đều từ tờ mờ sáng đi ra phía ngoài đại doanh trông về phía Tây Lâm đảo xa xa, hy vọng có thể thấy bóng dáng của Tiểu dong binh đoàn.

Sau khi Tiểu dong binh đoàn vừa mới xuất hiện, Mạc Dã cùng với Long liền dẫn theo hơn 20 thiếu niên dong binh từ phía sau kỵ binh thám báo của Quân đoàn Hòa sư từ tiến lại.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 19: Trường Ca Đương Khốc

“Hoắc Ân Tư, Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn bọn chúng đâu?” Mạc Dã cùng Hoắc Ân Tư cũng không quá quen mặt nhau, Long từ trong đội người ngựa tiến ra.

“Long thúc thúc, bọn họ ở phía sau, sẽ lập tức tới đây ngay.” Hoắc Ân Tư cũng giống như Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, đều gọi bậc cha chú này là thúc thúc.

“Các ngươi đều thoát hiểm sao?” Long mày Long nhíu chặt lại, hơi khom người tóm chặt lấy vai tiểu Ái nhân Long tương đối hiểu Hoắc Ân Tư, y là một tay Ái nhân chiến sĩ về mặt chiến kỹ có thể sánh vai với Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, vậy mà giờ hấn toàn thân sắc mùi máu tươi, trên chòm râu màu nâu còn vương vãi máu cùng những mảnh thịt vụn li ti chưa kịp tẩy rửa, sau lưng chiếc đại phủ màu lam gần chặt bị những tảng máu thẫm đen đọng lại làm hủy hoại màu sáng bóng vốn có. Tương tự, phía trên tấm áo choàng màu nâu rủ xuống cũng bị mồ hôi ướt sũng làm ướt đẫm khắp lưng. Ở phía sau lưng hấn, các tiểu dong binh cũng không được như vậy, đa số người đều mang theo thương tích. Long cùng với Mạc Dã lập tức cổ họng tắc nghẹn.

“Ta... ta luôn ở đằng trước, Đại Thanh Sơn phụ trách mặt sau. Bất quá... Bạn gái Ngã Mễ bị trọng thương. Lôi Cát sư phụ cùng với Lục Nhi pháp lực đều dùng cạn hết cả, thương vong của dong binh đoàn, Đại Thanh Sơn hiểu rõ hơn.” Trong ánh mắt nâu lộ rõ đầy sự bất an, Hoắc Ân Tư cũng không biết nên nói gì cho phải. Từ đêm qua tới giờ, hấn hầu như không có thời gian hay nói chính xác hơn là không dám ngoái đầu lại nhìn những bệnh binh ở đằng sau.

Bạn gái của Ngã Mễ? Hai trung niên nhân nhìn nhau một chút, vẫn chưa từng nghe đến một nhân vật quan trọng tới mức như vậy, một cô gái có thể lọt vào mắt xanh của Ngã Mễ thì bất kể là về phương diện nào cũng sẽ không quá tệ, cô gái như vậy dưới sự bảo vệ của đám người Ngã Mễ mà vẫn còn bị trọng thương ư? Vậy những người khác...

Lúc này, trung quân cùng với cuồng thúr kiếm sĩ doanh đoạn hậu cũng lục tục kéo đến. Các tiểu dong binh lạng lẽ hăm trực bánh xe, đưa những người phụ trách chủ chốt từ bên trong như Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Lôi Cát, Trì Ngạo Thiên, Sa Nhược, Ba Nhĩ Ba Tư bước ra.

Long cùng Mạc Dã tiến về phía cả nhóm: “Đại Thanh Sơn, Ngã Mễ, Ba Nhĩ Ba Tư, các người đều tới rồi ư?” Trong giọng nói khẽ run run này, chẳng biết là sự vui sướng hay là lo lắng nữa.

Đại Thanh Sơn phần lớn thời gian là ở hậu quân, trên người cũng ít máu me hơn một chút, quảng tám chân xuống đất: “Long thúc thúc, Mạc Dã thúc thúc, chúng ta đều đến rồi, có điều, Tiểu dong binh đoàn trận này tổn thất lớn quá... Rất nhiều anh em dong binh đều...” Nói tới đây thì cứ do do dự dự chẳng biết phải thế nào nữa.

So với Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn thì Long cùng Mạc Dã đều có kinh nghiệm sa trường phong phú hơn nhiều, từng vô số lần lướt qua mặt tử thần trên chiến trường, vốn quen với chuyện cứ trải qua mỗi trường đại chiến thì đều có chiến hữu từ nay về sau mãi mãi biến mất không còn bên cạnh mình nữa. Trong tình huống đó, bọn họ đối với chiến tranh cũng chẳng quá kinh ngạc, có điều, lần này thì khác... Bất kể là Mạc Dã hay là Long hay Ba Nhĩ Ba Tư phá vây mà ra, bọn họ lần đầu tiên lặng lẽ cầu nguyện không gặp phải trường hợp tử vong như vậy, bởi đại bộ phận những người trẻ tuổi vừa mới lao ra khỏi cửa tử đều là đám con cháu của bọn họ.

Bất kể là như thế nào, bọn họ cũng không hy vọng phải chứng kiến cảnh kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Đáng tiếc...

“Ca ca...” Tiếng khóc tê tâm liệt phế của một tiểu cô nương từ phía cuối đội ngũ truyền đến, âm thanh thê thảm bi thương khẽ động tới tầm mắt của mọi người.

Ở phía sau đội ngũ, một cô gái mặc ma pháp bào màu lam khóc rống lên gục bên chiếc cồng giản dị lộ ra, ở trên chiếc cồng, dưới tấm chăn mỏng manh lộ ra khuôn mặt trắng bệch của một người trẻ tuổi. Bên cạnh cồng còn có 1 mục sư của Tiểu dong binh đoàn đang uể oải ngồi đó, biểu tình trên mặt cực kỳ ảm đạm.

“Ca ca, anh mở to mắt ra nhìn em đi...” Cô gái giật giật cánh tay của chàng trai, “Ca ca, anh không thể bỏ mặc em như vậy được... Anh hứa với ba mẹ là phải chăm sóc em cơ mà... Ca ca...”

Nhìn đám người Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn đều vây quanh lại, lão mục sư nhẹ nhàng đưa tay lau nước mắt: “Mới vừa rồi vẫn còn đỡ, còn bảo phải đi mua đồ ăn cho em gái hẳn, ai ngờ... Ai biết được rằng... Lại nhanh như vậy.”

“Rốt cuộc là mất bao nhiêu người?” Long từng sống với lũ trẻ này suốt 2 năm, tình cảm là không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt được, giọng hắn rõ ràng là run rẩy.

Đại Thanh Sơn lặng lẽ đẩy mấy dong binh ra, ở phía sau bọn họ lộ ra mấy chục chiếc xe trượt tuyết, phía trên mỗi xe trượt tuyết đều có vài thi thể của các dong binh Tiểu dong binh đoàn tử vong.

Long cùng Mạc Dã cứ như thế lập tức già đi tới 30 tuổi. Long thân thể hơi lắc lư đi qua giữa đám xe trượt tuyết, hết sức cẩn thận như sợ làm kinh động thứ gì đó, miệng hắn lần lượt gọi tên các dong binh mà mình quen biết: “Lâm Đạt... Ước Sát... Hán Ba... Y Lệ Sa... Tiểu Trung Từ... A Khải... lão tứ nhà Bá Minh...” Có lúc hắn ngồi xổm xuống cạnh thi thể các dong binh đưa tay vuốt mắt lại, những giọt nước mắt lăn chầm chậm xuống dưới.

“Long... Đừng gọi nữa, xin người đấy...” Ba Nhĩ Ba Tư nghẹn ngào nói.

Cuối cùng khi đứng trước một cái xe trượt tuyết, thân thể Long đột nhiên run rẩy dữ dội: “Tiểu Đậu?”

Mạc Dã nghe thấy, không thể tin được nhìn chiếc xe trượt tuyết trước mặt Long, lão đảo bước tới gần Long ngồi xuống, Ba Nhĩ Ba Tư cũng bước ra đằng sau: ở phía trên xe trượt tuyết có 1 nam hai chừng 14, 15 tuổi đang say ngủ, một bàn tay nắm chặt đại kiếm bên cạnh, tay còn lại nhét vào trong ngực áo, trên khóe môi vẫn còn vương 1 dòng máu, mình phủ lên 1 tấm chăn màu đen.

Nam nhi khi rơi lệ sẽ không lên tiếng, hay là chưa tới lúc thương tâm?

Ba đại nam nhân trong mắt đồng thời đầm hơi nước, nước mắt tí tách nhỏ xuống xe trượt tuyết.

Tiểu Đậu? Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư lòng như bị dao cứa mạnh, 3 nam hài đồng thời nhớ lại mùa thu 3 năm trước, ở ngoài cửa tây Băng Phong bảo lũy của họ, Mạc Dã hướng về phía một căn phòng nhỏ lụp xụp gọi lớn: “Tiểu Đậu.”

Một chú bé chừng hơn 10 tuổi bước ra, trông thấy bọn họ, trên mặt nở nụ cười tươi rói, ân cần thăm hỏi các bậc cha chú của mình: “Mạc thúc thúc, Ngũ Lan Phu thúc thúc, Ba Nhĩ Ba Tư thúc thúc, xin chào các bác.”

Còn nhớ khi ấy Mạc Dã đã ngồi xổm xuống ôm lấy chú bé Tiểu Đậu này. “Mẹ cháu đâu?”

Nhớ lúc đó Tiểu Đậu còn duỗi tay ra vuốt trường kiếm sau lưng Mạc Dã, “Mẹ đi làm công cho nhà người ta rồi.” Mặt lộ ra biểu tình hâm mộ.

Còn nhớ khi ấy Ngũ Lan Phu lo lắng nhìn mái nhà lợp bằng cỏ tranh bị gió thốc liêu xiêu: “Mùa đông sắp đến rồi, mẹ cháu có nói khi nào thì sửa lại phòng không? Cứ như thế làm sao vượt qua nổi mùa đông.”

Chú bé nhỏ kia đáp cực kỳ khê: “Mẹ cháu nói: mỗi năm gian khổ thì năm sẽ qua, mỗi tuổi gian nan thì tuổi sẽ trưởng thành, chờ tới khi con trưởng thành thì sẽ ổn.”

Đại Thanh Sơn rốt cuộc cũng không thể khống chế nổi, che miệng ngồi xổm xuống, trên bờ vai mái tóc đen bị gió thổi tung lên nhẹ nhẹ, cúi đầu thút thít khóc. Ngã Mễ trong lòng cũng không biết là tư vị gì, cho tới giờ hắn mới biết, đại kiếm sĩ tên là Á Tắc vốn ít nói này chính là Tiểu Đậu 3 năm về trước.

Còn nhớ có 1 lần mình cùng nói chuyện phiếm với các đồng chí, còn thuận miệng nhắc lại chuyện về Tiểu Đậu, lúc đó Á Tắc cũng đứng ở bên cạnh, nhưng nó chẳng có biểu hiện gì cứ như thể đang nghe lại chuyện cũ của người khác vậy. Hào huynh đệ thật tốt đấy, chưa bao giờ từng đến nhận mặt Ngà Mễ, lại càng chưa bao giờ thích thể hiện bản thân ở trước mặt người khác.

Mạc Dã chậm rãi đem cánh tay trong lồng ngực Đậu Đỏ rút ra, tiếng khóc nghẹn ngào đột nhiên chuyển thành tiếng khóc rống thảm thiết, trên cánh tay trắng trẻo của chú bé còn nắm chặt 1 chiếc kèn bằng xương sụn từ biển, một đầu kèn còn buộc chặt một sợi dây màu đỏ đeo ở trên cổ. Long cùng với Ba Nhĩ Ba Tư đều biết chiếc kèn này, đó là vào 5 năm trước, trong 1 trận chiến xung đột tại biên giới, Mạc Dã đã thu được chiến lợi phẩm từ trên người 1 binh sĩ Cấp Mễ Nhân. Sau đó rất lâu, Mạc Dã khi đó còn chưa kết hôn, vô cùng yêu thương Tiểu Đậu, bèn đem 1 thanh đao nhỏ bằng thép giấu lên chiếc kèn để gây sự chú ý, vừa làm việc vừa luôn mồm lau bầu phải đem nó cho Tiểu Đậu, mọi người còn hay nói đùa rằng, sau này nếu Mạc Dã có con gái, thì nhất định sẽ kén Tiểu Đậu làm rể...

Mạc Dã kéo mạnh thi thể Tiểu Đậu từ trên cang ôm vào lòng, tất cả mọi người đều kinh hô lên 1 tiếng, Mạc Dã cúi đầu nhìn thoáng qua, suýt chút nữa thì hôn mê bất tỉnh: Tiểu Đậu trong lúc đột kích vào thiên nhân đội của Mai Lâm, bị lang nhân xảo diệu tạo thành trận đồ hình vây cá ám sát, trong trận đột kích ấy, mỗi đồng chí ngã xuống trên người ít nhất đồng thời bị 4 lưỡi loan đao sắc bén cắm vào —— Loan đao hình bán nguyệt của lang nhân hầu như cắt đứt thân thể của Tiểu Đậu, nội tạng sắp đứt còn lòng thông thò ra từ trong bụng, máu sau khi chảy hết, để lộ ra khung xương trắng bạch.

Phạm tử tước cùng mấy chục quý tộc đứng từ đằng xa đã trông thấy tất cả, mũi cũng sứt sứt, Phạm tử tước lặng lẽ bước tới, vỗ lên vai Long còn đang run rẩy: “Người, chỉ bằng đem chôn đi để họ được yên nghỉ.”

Một đồng xe trượt tuyết được tập trung lại, ngoài thi thể của bộ tộc Thảo nguyên tinh linh được đem đi xử lý riêng, một số vị mục sư lớn tuổi dùng vải bố cẩn thận lau máu trên mặt các thi thể, cứ mỗi lần bước qua 1 thi thể, bọn họ lại cúi đầu vịnh xướng an linh khúc của Thần Thánh giáo đình: “Linh hồn thánh khiết hãy trở về với cõi niết bàn xa xôi...”

Long từ trong bọc lôi ra 1 cái bình bằng xương, từ bên trong đổ ra 1 ít bột tự cháy, vừa khóc vừa vãi lên thi thể lũ trẻ, sau đó màu đỏ bùng lên trên các thi thể, toàn bộ các xe trượt tuyết đều hóa thành 1 đám hỏa cầu.

Dưới ngọn lửa hùng hục, một đám sinh mệnh từng tràn sinh khí sung mãn biến ảo thành một đám khói nhẹ nhàng lượn lờ trước mắt —— Trên trời chẳng lẽ thực sự có thiên đường sao? Từ thần điện liệu có thu nạp những linh hồn dũng sĩ thuần khiết vì đồng bọn mở ra một con đường máu, dùng tính mạng của mình đổi lấy sinh mệnh cho đồng chí này không?

Mạc Dã 2 tay nắm chiếc kèn nhỏ, đầu kèn áp vào miệng, tiếng khóc nức nở theo tiếng kèn truyền ra —— Điệu kèn mà Mạc Dã thổi chính là một khúc hết sức quen thuộc đối với binh lính Bắc bộ liên bang, nghe nói là được lưu truyền từ Cấp Mễ Nhân tới. Khúc này được sử dụng nhiều nhất trong các nghi thức tế điện của người Cấp Mễ Nhân, đại bộ phận lính biên phòng sau chiến tranh đều từng chứng kiến cảnh người Cấp Mễ Nhân ngồi ôm thi thể huynh đệ không hề nhúc nhích, miệng ngâm nga ca khúc này.

Mới đầu, khi ngọn lửa bắt đầu bùng lên, khúc ca uyển chuyển ngân nga tựa như đang nhắc lại những kỷ niệm cũ với bạn bè, tiếp đó, làn điệu réo rắt như khóc như than kéo dài cho tới hết bài. Chiếc kèn trong tay Mạc Dã chính là loại kèn được người trong quân đội cải biến từ kèn của những người hát rong mà thành. Xương sụn từ biển cứng rắn lại càng làm tăng thêm độ thể lượng trong khúc hát của những người hát rong.

Long cùng Ba Nhĩ Ba Tư trong ánh mắt đều ánh lên ngọn lửa độ phùng phùng, theo tiếng kèn, họ cùng hát lên khúc bi ca của người Cấp Mễ Nhân —— Thời khắc này, trong đầu Long cùng Ba Nhĩ Ba Tư đều đồng thời nhớ tới hình ảnh người lính Cấp Mễ Nhân ngơ ngác bất động đắm chìm trong nỗi đau khi ôm thi thể của đồng đội, có lẽ, cảm giác của bản thân trong lúc này cũng giống như thế.

Huynh đệ,

Ngươi là cánh tay thân thiết của ta,

Ngươi nói, cùng sánh vai chúng ta có thể bước lên những chặng đường xa hơn;

Huynh đệ,

Ngươi là ý chí, là biển rộng,

Ngươi nhớ không, biết bao đêm chúng ta cùng đắp chung chăn;

Huynh đệ,

Thân hình ngươi là ngọn núi cao,

Ai bảo ngươi dùng ngực mình ngăn cản lợi kiếm đâm tới;

Huynh đệ,

Ngươi hóa thành rừng cây, biển rộng, núi cao.

Có cảm thấy nỗi bi thương mà ta không thể nào xóa đi được.

Huynh đệ, ngươi ở trên thiên đường có tốt không?

... Đoạn phía sau là ngôn ngữ cổ của người Cáp Mễ Nhân, trừ một số vị tế tự của Cáp Mễ Nhân ra, đa số người không thể hiểu được chính xác hàm nghĩa của những lời này.

Làn điệu kết thúc, chiếc kèn màu trắng vẽ nên một đường con chuẩn xác dừng trên chiếc xe trượt tuyết của Tiểu Đậu, ngọn lửa đột nhiên bùng lên rất cao hân hoan đón lấy đồ tế mới.

Ma Pháp lịch mùa thu năm 4, trong chiến dịch được người đời sau xưng tụng là Tây Lâm đảo thành danh chiến, Tiểu dong binh đoàn gặp phải sự đả kích lớn chưa từng thấy kể từ ngày thành lập cho tới nay.

Cụ thể:

Tổng nhân số Tổng bộ của Tiểu dong binh đoàn gồm có 623 người. Trong đó, Đại kiểm sĩ doanh tổng cộng 302 người, Trờ kích kiểm sĩ doanh 90 người, Ma kiểm sĩ doanh 60 người, Cuồng thúu kiểm sĩ doanh 112 người, Cung tiễn thủ doanh 52 người, lãnh đạo phụ trách chủ chốt 7 người. Tham gia vào trận chiến lần này tổng cộng có 601 người, 22 người còn lại đóng ở các Thụ ốc tửu quán trên Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục.

Tổng kết lại, tổng số dong binh bỏ mình là 176 người, trong đó Đại kiểm sĩ doanh 126 người, Trờ kích kiểm sĩ doanh 24 người, Ma kiểm sĩ doanh 12 người, Cung tiễn thủ doanh 14 người.

Số người bị thương: 384 người, trong đó, 45 người vĩnh viễn phải rời bỏ chiến trường.

Trải qua một trận xung đột quy mô nhỏ, tỷ lệ thương vong lên đến 80%, nếu dựa trên con số này mà nói, Tiểu dong binh đoàn dù thắng thì cũng chỉ có thể xem là thắng thảm mà thôi.

Người đời sau, thường đem tổng tỷ lệ thương vong đạt đến trên 60% gọi là: “Tây Lâm đảo thức thắng lợi”, bất cứ kẻ nào cũng không thể vượt qua được 2 trận Tây Lâm đảo thức thắng lợi, cho dù có mọc thêm 2 cái đầu rắn đuôi chuông đen cũng không thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 20: Tỉnh Mịch Tiền Dạ

Đối với phương diện các đẳng cấp quý tộc có thể sở hữu vệ đội, đế quốc cần phải có sự khống chế nghiêm khắc. Đó là bài học xương máu đến từ Đường đế quốc vĩ đại đã sụp đổ cách đây 1.200 năm.

Ranh giới của Đường đế quốc so với Ngã Mễ đế quốc ngày nay chỉ có hơn chứ không kém, đế quốc ngang dọc 4.000 dặm, gồm có 4.000 vạn cư dân, tướng sĩ áo giáp 100 vạn, ma đạo sư, đại ma pháp sư trên 50 vị, long kỵ sĩ hơn 30 vị. Một đế quốc khổng lồ như vậy, thế mà gần 157 năm sau khi kiến quốc đã hoàn toàn sụp đổ. Nguyên nhân chủ yếu xuất phát từ quý tộc tư binh.

Phía dưới Đường đế quốc có hơn 10 vị đại quan có biên giới riêng, đa số đều là thân vương, công tước, hầu tước. Ở thái ấp lớn nhất của An Lộc Sơn công tước có tới 28 vạn quân áo giáp, Quách Tử Nghi bá tước sở hữu tới 4 vạn khinh kỵ binh... Tổng số tư binh của công hầu bá tử tước cộng lại lên đến gấp 3 lần quân đội vương thất. Toàn bộ chư hầu có được tư binh đều đồng loạt thành lập công quốc, đối với vương lệnh của Đường đế quốc, chỉ nghe đọc chứ không nghe tuyên. Thành thử, Đường đế quốc danh tồn thực vong cho tới lúc hoàn toàn biến mất kéo dài gần 23 năm.

Ngã Mễ đế quốc mệnh lệnh rất rõ ràng, vương thất, công tước cấp 1 được phép có tư binh (bao gồm cả dong binh) số lượng không được vượt quá 3.000, hầu tước 2.000, bá tước 1.000, tử tước 500, nam tước 100, đế quốc kỵ sĩ 50. Trong đó, nguyên soái được phép có vệ đội cùng với tư binh tổng số không được vượt quá 6.000. Đối với nhà danh môn, trong vòng 3 đời trực hệ toàn bộ quý tộc tư binh tổng số không được vượt quá 6.000.

——Đồ thư quán của Sư Khâm Bố Lôi quốc gia – Đế quốc quý tộc thần thánh chức trách – Bút ký do một vị Khuyết danh lưu lại

Xin miễn buổi văn yến do Phạm tử tước cùng các quý tộc mời, tình huống ỷ thác của Ngã Mễ còn tốt hơn một chút so với các đại biểu Tiểu dong binh đoàn khác như Hoắc Ân Tư, Đại Thanh Sơn, tiến hành báo cáo tình hình chiến tranh trực tiếp lên Tổng bộ phòng khu Sư Tử hà. Ngã Mễ cùng với các tiểu dong binh khác cùng nhau vác súng đưa những đồng đội bị thương tới dong binh đoàn bộ lâm thời tại Sư Tâm thành.

“Các hạ đối với việc ta không xuất binh cứu viện có phải là có điều gì oán hận không...” Sau lưng truyền tới tiếng lãnh đạo tối cao của chiến khu ân cần thăm hỏi.

Ngã Mễ thân hình hơi chững lại một giây: “Nói chi vậy, cho dù thân là dong binh thì cũng hiểu, nhiệm vụ chính của các hạ là phòng ngự khu vực Sư Tử hà cùng với các thành thị và một số đại lục quốc lộ chủ yếu trong đó, những cứ điểm này không bị mất, cũng đồng nghĩa với việc bảo vệ đế quốc. Chi hy vọng các anh em hy sinh ngày hôm nay sẽ không phải chết một cách uổng phí.” Ngã Mễ cũng không ngoảnh đầu lại, chỉ đáp lại cho đủ lễ tiết mà không thể phán đoán được chính xác hàm nghĩa trong câu nói này.

Đại Thanh Sơn không giỏi nói chuyện cùng Hoắc Ân Tư không giỏi ý tứ dùng những câu chữ ngắn gọn súc tích, những thuật ngữ chuyên môn quân sự đơn nghĩa để miêu tả lại toàn bộ 15 ngày vừa trải qua. Mặc dù quân đội cùng với các quý tộc trong suốt 1 tháng qua lần lượt thông qua các con đường hợp pháp, phi pháp để moi được những tin tức về diện mạo dữ tợn, dũng mãnh thiện chiến của binh lính đại lục từ đế quốc quân bộ, song trong quân đội đại đa số quan quân đều cho rằng đây là do quân đội của Tu Tư đế quốc cùng các dòng binh của Dòng binh đế quốc yếu kém nên có tình phao tin như vậy để che giấu khuyết điểm, còn các quý tộc thì xưa nay vốn không tin rằng trên thế giới thực sự vẫn còn lực lượng quân đội cường đại đến thế. Lúc này, qua lời miêu tả của 2 dòng binh vừa đào sinh khỏi bể rập của tử vong, khiến cho bọn họ lại tiếp tục tự suy đoán Giới quý tộc tại đế quốc đánh giá khá cao những dũng sĩ đồ long như Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, hay những cường giả nổi danh như Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư, việc đánh giá địch nhân cường đại dị thường nếu xuất phát từ miệng của chính những cường giả này, thì sẽ chính là cách quảng cáo tốt nhất chẳng có gì phải bàn cãi. Đại bộ phận quý tộc đều biểu hiện ra thái độ hoàn toàn tương phản so với trước đây, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Về mặt nhãn nhô, làn da nhợt nhạt của 2 vị khách đã hơn một lần biểu hiện ra rằng họ chẳng muốn làm thuyết khách thêm một phút nào nữa. Đám quý tộc kinh nghiệm đã nhiều năm rất nhanh chóng phát hiện ra điểm ấy, cũng đâu có bức bách họ ngồi nghỉ một giây nào.

Lần đầu tiên có thể dễ dàng đẩy lùi toàn bộ đám quý tộc lấm mồm như vậy, Phạm tử tước và những người phụ trách chủ yếu cùng mình tại phòng khu cùng thành viên Bộ tham mưu lại một lần nữa chỉnh sửa phương án tác chiến. Về sau, phòng khu sẽ trực tiếp thông qua trung đội trưởng của trung đội thám báo cưỡi huyền thú Sư ung của mình bay suốt đêm về để đồ để báo cáo tình hình mới nhất lên đế quốc quân bộ.

15 ngày sau đó, phòng khu Sư Tử hà yên ắng đến dị thường —— thậm chí so với trước thời điểm chiến tranh kéo đến còn yên tĩnh hơn. Bất cứ kẻ nào chứng kiến về bề ngoài yên ắng hòa bình này đều không thể tin được nơi đây đã từng và hiện cũng đang là chiến trường tràn ngập khói thuốc súng.

Đế quốc quân bộ nhận được chiến báo của phòng khu Sư Tử hà, lại điều chỉnh tăng cấp độ chiến tranh —— Trừ quân đội Bắc bộ liên bang ra, toàn bộ quân chính quy đều tiến vào trạng thái chiến tranh cấp I, toàn bộ kiểm soát doanh đều tiến vào trạng thái chiến tranh cấp II, toàn bộ dòng binh đoàn đăng ký tại đế quốc trong vòng 20 ngày phải trở về nguyên nơi trú đóng, hiệp đồng phòng thủ; toàn bộ dòng binh đoàn không đăng ký tại đế quốc trong vòng 20 ngày đều phải rời khỏi đế quốc.

Đế quốc quân bộ lại phát lệnh tổng động viên chiến tranh bổ sung, toàn bộ đế quốc quý tộc quân nhu căn cứ theo pháp tắc quý tộc hiệu trung, đều cung cấp cư dân thuộc thái ấp của mình cho đế quốc quân bộ, giúp tăng cường ít nhất là 1/80 lực lượng vũ trang của cả 3 tuyến.

Lệnh tổng động viên chiến tranh quy mô lớn như vậy trong suốt lịch sử 500 năm kiến quốc tính ra chỉ mới có vài lần. Dưới lệnh động viên cấp độ này, tổng cộng điều động được 17 vạn quân chính quy, tương tự là số lượng kiểm soát bộ đội, 4 vạn dòng binh đoàn đội, 4 vạn quý tộc vệ đội thường quy bộ đội, 30 vạn quý tộc lâm thời bộ đội, tổng cộng 70 vạn quân đội.

Quốc dân Ngã Mễ đế quốc tiến hành nộp chung một loại thuế, toàn bộ quốc dân cùng nộp thuế vào ngân sách 1/10 thu nhập của mình. Thu nhập của 1 binh lính bình thường gần như là tương đương với nguồn thu của 1 người dân đế quốc bình thường, bởi vậy không phải lo lắng về việc phát sinh chi phí, cứ 10 cư dân đế quốc sẽ nuôi sống 1 binh sĩ.

Trên thực tế, để vận hành 1 cơ quan khổng lồ của 1 quốc gia, bất kể là chi phí thông thường hay các khoản đầu tư, hao tổn khác đều cần đến kinh phí gấp mấy lần như vậy. Thời đại hòa bình, toàn bộ chi phí quân sự chiếm 10% tổng chi phí của Ngã Mễ đế quốc. Căn cứ theo con số này, không khó để tính ra rằng, tổng thu nhập quốc doanh của Ngã Mễ đế quốc rơi vào khoảng 1.500 vạn đến 2.000 vạn. Tổng động viên 70 vạn quân đội, tương đương với việc cứ 20 ~ 30 công dân đế quốc lại gánh vác chi phí của 1 binh sĩ. Đó là mới chỉ tính đến thu nhập cùng chi phí thông thường của 1 binh sĩ. Một kiểm soát binh thường trang bị toàn bộ ít nhất cũng cũng phải cần 2 tháng thu nhập của 1 công dân phổ thông thì mới có thể mua được đồ ăn, 1 bộ binh trang bị nặng trang bị toàn thân ít nhất cần 1 năm thu nhập của 1 công dân phổ thông mới có thể mua được đồ ăn, 1 khinh kỵ binh cưỡi ngựa với trang bị tối thiểu ít nhất cần 2~3 năm thu nhập của 1 công dân phổ thông mới có thể mua được đồ ăn, 1 trọng kỵ binh mã cùng với trang bị cấp dưỡng tối thiểu cần xấp xỉ 5 năm thu nhập của 1 công dân phổ thông mới có thể nói chuyện được, chưa chưa nói gì đến địa hành long kỵ sĩ thực lực cường đại, mà trong số quân chính quy của đế quốc, kỵ sĩ bộ đội trang bị nặng chiếm tới trên 2 vạn, ít nhất thu nhập từ thuế của hơn 500 vạn dân chúng trong mấy năm gần đây sẽ bị lực lượng vũ trang này ngốn sạch, đó là còn chưa kể các khoản chi phí bên ngoài khác nữa.

Đối với đế quốc quân bộ mà nói, loại gánh nặng trầm trọng này bất luận thế nào cũng không muốn thừa nhận, duy trì 70 vạn binh lực 1 năm, đồng nghĩa với việc trong vòng 2 năm tiếp theo đế quốc sẽ lâm vào tình trạng thâm hụt ngân sách, nếu không thì sẽ phải trưng thu thuế thời chiến.

Có điều...

Chiến tranh, đối với cư dân đế quốc thông thường mà nói, cũng chẳng phải là điều gì quá bất tiện. Rất ít cư dân cần phải đi làm xa tới 10 dặm, lại càng chẳng cần thiết phải giao thiệp với binh lính đế quốc bố trí tại đại lục quốc lộ, hơn nữa lúc này đại bộ phận đại lục quốc lộ còn chưa bị phong tỏa.

Đối với thương nhân thì quả thực có chút bất tiện, nếu tiểu thương nhân cũng coi như là thương nhân. Chỉ cần thương nhân có chút biện pháp thì đều lợi dụng một vài cách đặc biệt mà mình có để tranh thủ thời kỳ các thương nhân khác không thể mua được một số thực phẩm đặc thù nơi đất khách, vì nước vì dân làm một số chuyện tốt đẹp; còn tiểu thương nhân cho dù là không có cửa, chỉ cần biết nghĩ một chút, nếu không lợi dụng cơ hội lớn này để tích trữ lương thực cùng sắt, thép những thứ có khả năng sẽ bị liệt vào vật tư chiến tranh thì e rằng hơi phí. Các loại vật tư của đế quốc giá cả cũng vì thế mà biến động dị thường. Có thể đoán được, vô số tiểu thương, người bán hàng rong vốn quen làm ăn nhỏ, dựa vào việc buôn bán vật tư chiến tranh sẽ phát lên trở thành ông chủ lớn một phương.

Đối với những binh lính đối diện trực tiếp với chiến tranh, đối với những binh lính có lý tưởng, đây chính là thời cơ tốt nhất để bọn họ kiến công lập nghiệp. Đương nhiên, đại đa số họ đều chưa nghĩ tới việc, chính vì thế mà lịch sử luôn đem những người lính có lý tưởng biến thành 1 phần trong những con số thống kê về thương vong trong cuộc chiến.

Đối với quý tộc, đại đa số quý tộc đều cho rằng, bất kể thế nào thì chiến tranh cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng bất lợi đối với mình. Hơn nữa, đại bộ

phận quý tộc chứng những có ưu đãi về đội thuộc về mình, mà căn cứ theo điều lệ quý tộc của đế quốc, toàn bộ thiếu niên quý tộc đủ 12 tuổi đều phải vào học tại Đế quốc kỵ sĩ học trường, hơn nữa đại bộ phận quý tộc đều là thông qua việc lập chiến công để giành được phong hiệu. Về mặt lý thuyết, mỗi quý tộc đều có huyết thống cao quý cùng chiến kỹ cao hơn nhiều so với binh lính bình thường. Đại đa số bọn họ đều đem Tri gia – danh môn trong danh môn tại đế quốc – làm tấm gương cho mình, lại càng cho rằng con em mình cũng sẽ giống như con em nhà Tri gia, chiến kỹ sẽ càng nổi trội xuất sắc hơn so với bậc cha chú, bởi vậy, quan điểm của họ đối với chiến tranh cũng có thể dễ dàng thấy được.

Bởi vậy, có thể thấy chiến tranh cũng chẳng phải là điều gì đó quá tệ. Tối thiểu là đối với đế quốc suốt 300 năm qua chưa từng xảy ra chiến tranh quy mô lớn thì dân chúng, quý tộc, quân nhân của họ cũng không cho rằng có gì là xấu cả.

Đối với Phạm tử tước cùng bộ tham mưu quân khu Sur Tử hà, sau khi Tiểu dong binh đoàn tới, thu hoạch lớn nhất của bọn họ nằm ở 2 điểm:

1. Dị đại lực thực lực cường đại kinh người, ẩn sau bề ngoài thiện chiến dũng mãnh của các chiến sĩ chính là, quan quân của dị đại lực cũng có kỹ xảo chỉ huy tương đối tốt.
2. Trong quân đội dị đại lực không xây dựng thành quy mô và biên chế kỵ sĩ bộ đội và cung tiễn bộ đội, nguyên nhân là bởi sự bất tiện của việc di chuyển bằng đường biển.

Hai tin tức này, 1 tốt 1 xấu, 1 vui 1 buồn. Đại bộ phận quan quân ở đế đô đều từng trông thấy bộ dạng của các sinh vật đến từ dị đại lực ở Công viên dị sinh vật. Những sinh vật dã man này đều có thân thể khỏe mạnh, lực lớn vô cùng, trong tình huống có thêm vũ khí thì một mình có thể đánh ngã được vài binh lính đế quốc. Trên Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lực, đại khái chỉ có Cuồng nhân cùng với Ai nhân mới có thể đánh ngang tay với bọn chúng. Hiện tại, nếu được bổ sung cả quan chỉ huy có đầy đủ kỹ xảo chiến tranh, không thể không thừa nhận rằng: cỗ máy chiến tranh này tựa hồ có khí thế vô địch thiên hạ.

Xế chiều ngày hôm đó, Phạm tử tước hạ lệnh cho Hỏa Diễm kỵ sĩ đoàn trực thuộc Hỏa sư tử quân đoàn, cử đại đội 3.500 khinh kỵ binh căn cứ theo biên chế trung đội, bất kể ngày đêm, liên tục không ngừng tập kích, quấy rầy bên ngoài trận địa của dị đại lực. Mỗi lần chiến đấu không chế số lượng địch nhân không vượt quá 100 người, một khi xuất hiện viện quân địch thì lập tức rút lui.

Trung đội gồm 1.000 kỵ sĩ giáp nặng cùng đại đội 4.500 trường thương bộ binh trang bị nhẹ rời khỏi trận doanh chủ lực, đi về phía tây 10 dặm lập 1 doanh trại quân đội mới, làm trạm trung chuyển cho đại đội khinh kỵ binh. Nếu khinh kỵ binh bị bao vây thì nhánh bộ đội này còn đảm nhận thêm nhiệm vụ hỗ trợ giải vây.

Ở phía Tây của Sur Tử hà, 80% diện tích là bình nguyên và thảo nguyên, 5% là núi non, còn lại là đất rừng, đối với hoạt động của kỵ binh quy mô lớn là cực kỳ có lợi.

Trương tự như ở các quân đoàn khác của đế quốc, Hỏa Diễm kỵ sĩ đoàn là bộ đội chủ lực của quân đoàn Hỏa sư tử, được hợp thành từ 1 trung đội gồm 500 lính địa hành long, 1 trung đội gồm 1.000 trọng giáp kỵ sĩ cùng 1 đại đội 3.500 khinh kỵ binh, ngoài ra trực thuộc kỵ sĩ đoàn còn có 1 tiểu đội gồm 300 người giám hộ. Toàn bộ ngựa cưỡi của các kỵ sĩ đều là ngựa đực từ 2 đến 8 tuổi đến từ vùng bình nguyên trù phú của đế quốc nơi chuyên sản sinh ra một lượng lớn ngựa màu đỏ, đỏ sẫm. Địa hành long thì đến từ vùng núi tiếp giáp giữa phía đông của đế quốc cùng Sa Mạc đế quốc chuyên sản sinh ra địa hành long, chẳng cần phải đề xuất riêng, đế quốc quân bộ sẽ đem toàn bộ địa hành long màu đỏ phân phối cho quân đoàn Hỏa sư tử.

Trừ người tốt nghiệp từ Đế quốc kỵ sĩ học trường ra, những người khác muốn tiến vào kỵ sĩ bộ đội đều phải thông qua được 3 cửa ải khó khăn. Đầu tiên là phải có trên 1 năm biên chế bộ đội chính quy, tiếp đó phải thông qua khảo hạch đàm thương hoặc giả mã thương, cuối cùng, phải làm tùy tùng 1 năm cho 1 vị kỵ sĩ chính quy, như vậy mới có thể trở thành kỵ sĩ thực tập. Sau khi khảo hạch kỵ sĩ thực tập trong vòng 1 năm, 1 năm sau sẽ chính thức thụ kỵ sĩ kiểm từ đoàn trưởng kỵ sĩ —— đương nhiên đó là trong thời kỳ hòa bình.

Đối với quân nhân đế quốc mà nói, thành viên của 1 kỵ sĩ đoàn bình thường cũng đều tượng trưng cho tín niệm, vinh dự, thực lực; kỵ sĩ dưới trưởng Hỏa Diễm kỵ sĩ đoàn lại càng chẳng thể nghi ngờ gì nữa.

Đại đội kỵ sĩ tuân mệnh lên đường đã chứng minh đầy đủ đặc tính vốn có của kỵ sĩ đoàn chính là thực lực —— Đối với binh sĩ đơn độc hay tiểu đội tuần tra của Pháp Tây Tư đại lực mà nói, quả thực chính là những kẻ gieo rắc cái chết.

Cứ mỗi lần, 1 trung đội kỵ binh lại hoặc từ bên trong rừng rậm, hoặc từ phía sau 1 ngọn núi nhỏ, hoặc từ trong bóng đêm quét qua, áo choàng màu lửa đỏ tung bay trong gió, tựa như 1 quãng lửa cuộn cuộn thổi ngang qua mặt đất, mũi trường thương dài ngoằng tức thì mang đi linh hồn của mục tiêu. Nhánh trung đội kỵ binh này vừa mới biến mất ở đằng xa, nhánh khác lại từ phương hướng khác rít gào ập đến... Suốt không ngừng nghỉ.

2 ngày đầu, Nặc Đốn cùng Mai Lâm đối mặt với kiểu tập kích bất ngờ 24 tiếng không gián đoạn này có phần thúc thủ vô sách – bó tay chẳng biết phải làm cách nào. Ở dị đại lực, đại bộ phận lãnh thổ đều là đầm lầy, kỵ sĩ bộ đội còn tương đối ít chứ nói gì đến chuyện ứng dụng kỵ sĩ bộ đội quy mô lớn. Loại đá kích đột nhiên mà tới này căn bản khó lòng phòng bị. Cứ sau mỗi một đợt tập kích, trận doanh của Pháp Tây Tư đại lực lại dấy lên khói đặc cuộn cuộn —— hỏa táng cho các binh lính tử nạn trong đợt tập kích bất ngờ. Mai Lâm cử ra 2 đại đội bố trí thành 1 cái lồng định ăn tươi nuốt sống kỵ binh bộ đội. Đáng tiếc, đó cũng chỉ là mong muốn mà thôi. Cho dù là binh lính lang nhân đi nữa thì tốc độ chạy cũng không thể bằng khinh kỵ binh được, trung đội kỵ sĩ của Hỏa Diễm kỵ sĩ đoàn sau khi tổn thất 76 người đã chủ động kết thúc cuộc chiến.

3 ngày sau, Đạt Hải Nặc nhờ tác dụng thuốc tỉnh lại trong hôn mê, khi biết cục diện này, lão tướng quân xuất thân từ đế quốc thuộc Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lực chỉ đơn giản phản phô vài tiếng, đã triệt để vẫn hồi lại thể cục.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Q.4 - Chương 21: Phấn Hương Dụ Nhị

Biện pháp của Đạt Hải Nặc kỳ thực rất đơn giản, nhưng lại tương đối thực dụng.

Trong quá trình quân đội Pháp Tây Tư tranh đoạt đất đai, trừ dân cư Tây Lâm trấn được Tiểu dong binh đoàn di dời vào đất liền trước tiên ra, vẫn còn 3 thành trấn, hơn 20 thôn nhỏ bị bao vây, trong đó tổng cộng có hơn 6 vạn dân cư, số lượng tráng niên đang trong độ tuổi lao động là khoảng 2 vạn người; ngoài số này ra còn có người của mấy kiếm sĩ doanh bị đánh tan, hơn 1.000 kiếm sĩ bị biến thành tù binh.

Quân đội Pháp Tây Tư đối với việc thống trị công dân đế quốc trong vùng rơi vào tay địch cũng không hung ác như diện mạo của chúng. Trừ việc tât yếu phải thu thập lương thảo ra, về cơ bản cũng không quấy nhiễu gì, binh lính cũng bị ước thúc hoạt động trong lĩnh vực giới hạn ở phụ cận doanh trại, điều này chủ yếu là nhờ vào công của các quan chỉ huy quân đoàn chinh tây như Đạt Hải Nặc, Mai Lâm, Nặc Đốn.

Dưới sự giám sát của 2 thiên nhân đội của dị đại lục, hơn 10.000 lao động nhân loại bị ép đi chặt toàn bộ cây cối đến tầm ngang thắt lưng trong phạm vi 5 dặm quanh Pháp Tây Tư quân doanh —— Thân cây bị chặt xuống cùng với tán cây bị 10.000 lao động khỏe mạnh lại chẻ làm đôi, tán cây thì được vận chuyển tới những điểm trọng yếu, cắm thành chông vây dày đặc quanh Pháp Tây Tư quân doanh; thân cây tròn thô to thì được kéo tới trước quân doanh, chôn xuống trong phạm vi 200 mét dọc đường, rồi buộc các loại dây cản chân ngựa lên.

Toàn bộ phụ nữ, người già, trẻ nhỏ còn lại bị quân đội dị đại lục bắt giữ, tổng đi đào hàng vạn cái hố sâu 20 cm, đường kính 20 cm ở khoảng đất bằng phía trước doanh địa.

Những công việc này được tiến hành ngay dưới tầm mắt của Hỏa Diễm kỵ sĩ đoàn. Khi công tác mới tiến hành được 1 nửa, đội trưởng Hỏa Diễm kỵ sĩ đoàn đã biết sứ mạng của mình rốt cuộc đã đi tới hồi kết...

8 ngày sau chiến dịch Tây Lâm đảo, Pháp Tây Tư quân doanh nghênh đón nhóm viện quân đầu tiên. Điều khiến cho đám quan binh Pháp Tây Tư reo hò nhảy nhót sung sướng chính là, số lượng binh lính tới tiếp viện đợt này vượt xa so với tưởng tượng. Quan trọng hơn là, quân tiếp viện không chỉ có binh lính thông thường mà còn có cả người phát ngôn của Pháp Tây Tư đại thần —— Thánh nữ, người cực kỳ có lực hiệu triệu tại Pháp Tây Tư đại lục.

Những cánh bướm trắng lần lượt nối đuôi nhau, từ xa tiến dần về phía vùng bờ biển, xung quanh toàn một màu xanh thắm của đại dương bao phủ. 3 chiến thuyền nhỏ được thả xuống từ chiếc thuyền lớn nhất ở đằng xa, nhanh chóng lao vào bờ, từ trên thuyền nhảy xuống hơn 20 nhân loại, bọn họ hướng về phía đám người Đạt Hải Nặc, Nặc Đốn, Mai Lâm ra nghênh đón báo cáo sơ qua một chút, rồi vẫy tay ra hiệu chỉ huy bộ đội đổ bộ.

Sau khi Tây lộ quân thuận lợi chiếm được đất, quân bộ Pháp Tây Tư viễn chinh quân đưa ra quyết định mang tính chất quyết định điều chỉnh chiến lược: phân ra 1 nửa binh lực quy về dưới sự chỉ huy của Tây lộ quân. Bởi vì số lượng thuyền có hạn, nên lần này mới chỉ có 30% bộ đội được đưa tới, danh sách bộ đội như sau:

Bộ binh trang bị nhẹ: 6 thiên nhân đội lang nhân.

Bộ binh trang bị nặng: 3 thiên nhân đội bán thú nhân, 2 thiên nhân đội hùng nhân.

Cung tiễn thủ: 2 thiên nhân đội nhân mã.

Kỵ binh đoàn: dựa trên bộ phận các tổ chức dong binh đầu hàng từ Hải Cáp Dong Binh đế quốc để thành lập ra 2 thiên nhân đội kỵ sĩ, 5 bách nhân đội địa hành long mới.

Không trung bộ đội: 1 bách nhân đội nguy long.

Giáo đình tăng lữ: Người phát ngôn của Pháp Tây Tư đại thần —— Thánh nữ đích thân dẫn theo 300 vị tăng lữ.

Tổng cộng: 16.345 người, 3.632 con vật cưỡi khác nhau.

“Ồ, Thánh nữ các hạ thân chinh đến đây ư?” Đám người Đạt Hải Nặc nghe thấy vậy đều nhũn mảy. Thánh nữ tại Pháp Tây Tư đại lục có địa vị cực cao, thậm chí còn hơn cả quốc vương của vài quốc gia trước mắt tại Pháp Tây Tư. Trong truyền thuyết, Thánh nữ có khả năng chỉ huy được cự long, trong truyền thuyết, Thánh nữ có thể nghe được thánh dụ của Thần giữa đêm khuya. Hiện nay, mỗi quốc vương khi đăng cơ đều phải có được sự chúc phúc của Thánh nữ.

Nhìn vô biên vô hạn hải thuyền phía xa xa, Đạt Hải Nặc thở dài một hơi, trong con ngươi màu đen lóe lên vẻ bất an, Mai Lâm ngạc nhiên hỏi: “Tướng quân, ngài đây là...”

“Lập tức tổng động viên toàn quân, tiến hành giới bị chiến tranh cấp độ cao nhất.” Đạt Hải Nặc mảy nhủ chặt lại.

“Vì sao?” Nặc Đốn tương tự cũng tò mò hỏi, có điều khác với Mai Lâm, cách hỏi của Nặc Đốn chẳng qua chỉ là để xác minh lại ý kiến của chính mình mà thôi.

“Đối thủ của chúng ta chính là lực lượng quân đội mạnh nhất trên đại lục này, người cho rằng bọn họ sẽ không để ý tới chúng ta sao?”

“Tướng quân, bản thân hạ quan cho rằng, để quốc quan quân tại phòng khu Sur Từ hà kỳ thực rất kém cỏi, mấy ngày trước khi chúng ta còn chưa kịp yên ổn, hơn nữa lại vừa trải qua 1 đêm thắng thảm trước Ngã Mễ dong binh đoàn nọ, vì sao bọn họ không xuất động toàn bộ quân tới tấn công chúng ta mà lại đi dùng biện pháp xâm nhập chiến với quy mô nhỏ?” Trong giọng nói mang theo rõ ràng sự kiêu ngạo cùng với hãnh diện, thiên nhân trưởng Mai Lâm kéo trở lại đề tài.

“Chỉ duy nhất lần này thôi, chứ nếu lần sau còn tiếp tục hỏi như vậy, thì xuống mà làm thiên nhân trưởng.” Đạt Hải Nặc rất thích 2 bán thú nhân Nặc Đồn cùng Mai Lâm, về một khía cạnh nào đó đã coi 2 thanh niên dị tộc thông minh này như là đệ tử của mình, ý bảo Nặc Đồn nói ra đáp án chính xác.

...

“Ồ, thật vậy sao?” Tại quân bộ Sur Từ hà đế quốc quân, sau khi Phạm Tử tước hay tin địch nhân mang đến 1 lượng lớn viện quân, trong ánh mắt bỗng dưng lại tràn ngập ngọn lửa hân hoan.

Đám tham mưu quân bộ trên mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Tướng quân nghe lầm à,”

Một vài tay tham mưu thì suy luận: “Xem ra tướng quân thực sự hy vọng rằng đối thủ càng mạnh thêm một chút thì phải.”

Thậm chí, có vài tham mưu tuổi còn trẻ, vừa mới tốt nghiệp Đế quốc Kỵ sĩ học trường, thậm chí còn thể hiện rõ ra mặt: “Người này không phải là gian tế của địch đâu chứ... Bảo sao chẳng những không trợ giúp Tiểu dong binh đoàn, hơn nữa đối diện với địch nhân vừa mới thắng thảm lại không có chí tiến thủ, để vượt mất thời cơ.”

Đù loại thần sắc cổ quái không giống nhau được phô bày.

“Người khẳng định rằng bọn chúng đến từ đại lục chứ không phải là Tây Lâm đảo hay Tu Tư đế quốc phải không?” Phạm tử tước tóm lấy vai cường thừa trình soát của Tiểu dong binh đoàn, sốt sắng hỏi 1 câu.

Sau khi nghe rõ lời xác nhận, Phạm tử tước hạ đạt quân lệnh xuất binh.

“Tướng quân các hạ, hiện tại viện quân địch chen chúc mà đến, hạm đội đầu tiên đồ bộ đã đạt tới hàng ngàn tên rồi, căn cứ theo tính toán, số lượng địch nhân mà chúng ta phải đối mặt lên đến hơn 40.000 tên. Mấy ngày trước thời cơ tốt như vậy mà chúng ta còn chẳng tìm địch nhân để quyết chiến, hiện giờ thì...” Gã tham mưu lỗ mãng trên mặt tràn ngập mấy chữ cấm đầu vào chỗ chết.

“Ồ, tất cả mọi người đều thắc mắc về vấn đề này ư?” Phạm tử tước ngồi ở ghế trên thân nhiên giảng cho các bộ hạ 1 bài.

Khi chiến tranh vừa mới bắt đầu, quân đội dị đại lục nửa đêm tập kích lưu vực Sur Từ hà, địch nhân có chuẩn bị mà đến nên chỉ trong thời gian ngắn nhất đã chiếm lĩnh được trận địa bãi cát. Còn lúc này quân đoàn Hỏa sư từ ngoài việc phòng thủ các khu vực trọng yếu ở 4 phía vùng ven Sur Từ hà và Thánh Tuyết sơn ra, còn phải đề phòng cả quân xanh: Tu Tư đế quốc.

Lúc này, nếu sau khi tập kết qua loa lập tức mạo muội tấn công, quân đội dị đại lục ở căn cứ đương nhiên là có phòng bị, mà nghịch lý ở đây là quân đoàn Hỏa sư từ hoàn toàn không nắm được tí gì về thực lực của địch, thắng bại căn bản là chẳng cần phải nói.

Tiểu dong binh đoàn dùng 80% thương vong làm vật trao đổi, khiến địch nhân bị trọng thương đồng thời cung cấp thời gian tập kết cho quân đoàn Hỏa sư từ. Lúc này, đám dị đại lục đã có chút cảm giác chìm sợ cảnh cong, số lượng binh lính đủ sức chiến đấu nhiều nhất cũng chỉ đến 5, 6 thiên nhân đội, thành thử, nếu quân đoàn Hỏa sư từ có động thái quy mô lớn thì liệu chúng sẽ thế nào?

Phạm tử tước gõ mạnh ngón trỏ lên bản đồ Tây Lâm đảo.

Dị đại lục tất nhiên sẽ tung hỏa mù trên trận địa đại lục, toàn bộ rút về Tây Lâm đảo. Tiểu dong binh đoàn 600 người đối mặt với 1 vạn địch nhân còn có thể thủ được 10 ngày, vậy 6.000 địch nhân liệu có thể thủ được bao nhiêu ngày?

“Ha ha” Phạm tử tước trong ánh mắt thoáng nét giao hoạt: “Trên lãnh thổ đế quốc, 1 khối trận địa cát này kỳ thực chỉ là nắm mồi thứ 2 để lại cho địch nhân mà thôi.”

Thống soái của dị đại lục đại khái cũng có thể nghĩ tới điểm này, có điều y đương nhiên sẽ không cam tâm tình nguyện từ bỏ khối trận địa này. Nếu từ bỏ quá dễ dàng, lần sau muốn đoạt lại dưới sự phòng thủ của quân đoàn Hỏa sư từ chẳng biết sẽ phải chết bao nhiêu người nữa.

Nói không chừng quan chỉ huy dị đại lục cũng bao nhiêu đêm mất ăn mất ngủ cũng là bởi vì lo nghĩ về vấn đề này...

Trong tình hình đó, Hỏa Diễm kỵ sĩ đoàn mới có thể mượn gió bẻ măng, liên tục tập kích trận địa địch, hơn nữa còn chém giết tới hơn 500 binh lính dị đại lục.

Hiện tại, rốt cuộc cũng có thể khiến cho địch nhân phải nếm mùi đau khổ rồi. Đúng vậy, xét bề ngoài, số lượng tàu chiến tiếp viện từ dị đại lục phải đến hơn 1.000 chiến thuyền, song trong số đó ít nhất có tới hơn phân nửa là quân lương, trang bị vũ khí, đội tàu còn lại dù chở toàn bộ binh lính thì cũng không thể vượt quá 20.000 người được. Quan trọng hơn là, địch nhân sau khi thắng thảm, đương nhiên sẽ phải gửi đi nhiều thư xin cứu viện, tàu chiến của địch e rằng không dám nghỉ ngơi đến 1 phút, loại binh lính trải qua hơn 10 ngày phiêu bạt trên biển rộng làm sao có sức chiến đấu cho nổi?

Dạy học chung quy vẫn chỉ là dạy học, đại bộ phận sinh viên tốt nghiệp từ kỵ sĩ học trườn mặc dù cũng đều từng học khóa học về chiến sự cùng chiến

lược, nhưng làm sao đạt tới tầm phân tích đặt mình vào hoàn cảnh của người khác như thế này được. Đại bộ phận tham mưu trẻ tuổi của quân bộ phòng khu Sư Tử hà đều khác so với các quan quân cấp cao, bọn họ sau khi tốt nghiệp đều trực tiếp tiến vào bản bộ tham mưu, sự khác biệt về mặt tuổi tác khiến cho bọn họ không có cơ hội được cùng Phạm tử tước đích thân ra trận, phân tích này khiến cho bọn họ có một cái nhìn hoàn toàn mới về vị quân nhân có danh tiếng quá đồi thấp kém trong thượng tầng xã hội này. Ở bên cạnh còn có Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư 3 người cùng theo trinh sát viên tới đưa tin, tương tự, 3 người trẻ tuổi này cũng là lần đầu tiên được chứng kiến việc từ chiến lược vạch ra chiến thuật như vậy.

“Hóa ra tên này cũng không đến nỗi ngu ngốc lắm.” Các tiểu dong binh cùng trao đổi với nhau suy nghĩ như vậy.

“Tướng quân các hạ, ngài phân tích quả thực là vô cùng chính xác, xem vậy là đủ rồi.” Thiếu niên Ải nhân chính trực sau khi để lại đánh giá cực cao, bèn cùng với Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên quay trở lại dong binh đoàn.

Trong phân tích của Phạm tử tước còn thiếu 2 vấn đề mấu chốt. Mà lúc này, 2 vấn đề đó khiến cho Đạt Hải Nặc phải đau đầu.

1.500 hải thuyền, 16.000 quân nhân, hơn 3.000 tọa kỵ, hơn 10 vạn kg lương thực, hiện tại đều bày ra ở trên biển. Khu vực chiếm đóng của quân đội Pháp Tây Tư đại lục trước mắt cũng chẳng có 1 cảng biển nào, toàn bộ đường ven biển không phải là loạn thạch san sát mà là cát cùng với bùn, cho dù là lúc thủy triều dâng, thuyền lớn cũng căn bản không thể cập sát bờ được, binh lính thì còn có thể nhảy xuống nước để tiến vào bờ, chứ vật cưỡi thì làm sao bây giờ? Mấy thứ này so với binh lính còn được chiều chuộng hơn, sau 15 ngày xóc nảy, toàn bộ đều trong tình trạng kiệt sức, vừa trông thấy nước biển thì đều hoảng sợ giương oai. Chưa kể đến lương thảo, càn không thể dính nước được, lương thảo bị ngâm nước thì chẳng những người không thể ăn được mà kê cả ngựa cũng không thể ăn nổi.

Cũng may mà tổng bộ cũng đã quan tâm tới việc này, bởi vậy đã phái ra hơn 30 điều hành viên hàng hải là nhân loại, vốn được điều động đến từ các cảng khẩu tại thành thị của Pháp Tây Tư đại lục, hiện đang tiến hành điều phối các thuyền.

Đạt Hải Nặc lại lệnh cho binh lính tới các trấn nhỏ phá toàn bộ cửa sổ nhà cư dân, dùng dây cò buộc chặt vào nhau, phía dưới lại neo chặt vào các tảng đá ở bên bờ, cứ mỗi 15 chiến thuyền tới sát bờ lại thả toàn bộ binh lính xuống rồi lập tức rút lui, cứ lần lượt như vậy. Trải qua suốt 1 đợt thủy triều, số binh lính được thả xuống còn chưa đến 70%, trong khi tọa kỵ thì căn bản là chưa động đến.

Lúc này, trinh sát báo cáo lại: Quân đoàn Hỏa sư tử của đế quốc đang chậm rãi nhích lại gần về phía quân doanh.

Tin tức tốt thì chẳng thấy đâu, trong khi tin tức xấu cứ đua nhau kéo đến. Đồng thời, Đạt Hải Nặc còn nhận được 1 tin tức khác, thuyền lớn của Thánh nữ cũng đã tới gần bờ, dưới sự quý bái của các binh lính, Thánh nữ cùng hơn 300 tăng lữ cũng xuống thuyền, hộ tống Thánh nữ tiến lên Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục còn có 2 vạn nhân trưởng viện quân: Long kỵ sĩ Da Mạc Đạt cùng huyền thú kỵ sĩ Tiêu Kha.

Căn cứ theo phép dụng binh thông thường, viện quân vừa tới, tướng lĩnh viện quân hẳn là phải cầm binh lực trong tay chuyển giao quyền sở hữu cho tướng quân ở tiền quân rồi đứng dưới trướng nghe lệnh. Có điều hiện tại tổng số viện quân so với binh lực hiện có trong tay Đạt Hải Nặc phải nhiều gấp 3 lần, điều này khiến cho tổng bộ quân viên chính cảm thấy lo lắng.

Nếu năng lực chỉ huy của tướng lĩnh viện quân giỏi giang thì không nói, đằng này thì không phải là như vậy. Về mặt chiến lược mà nói, Tiêu Kha cùng với Da Mạc Đạt đều là võ tướng dũng mãnh trong khắp ba quân, song nếu không nhờ thân phận là nhân loại thì rất khó đạt đến vị trí ngày hôm nay trong quân lữ tại dị đại lục. Có điều, chỉ mỗi cái dũng thì chưa chắc đã đánh thắng trận, cả 2 dũng giả về phương diện chiến lược chỉ huy thì thậm chí còn không sánh được với Mai Lâm.

Đau đầu cũng chẳng được ích gì, chuyện gì đến thì cũng sẽ đến, Đạt Hải Nặc dẫn đám Mai Lâm cùng tiến ra khỏi đại trướng xếp thành hàng một nghênh đón Thánh nữ.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 22: Tái Phản Đế Đô

Từ Sư Tâm thành đến Hồ Lưu Đáp nơi quân đội dị đại lục tập kết, dài 60 dặm, dựa theo lộ trình hành quân của quân đội thì việc kết thúc hành trình trong 1 ngày là tiêu chuẩn hành quân gấp gấp. Có điều hiển nhiên Phạm Tử Tước không hề sốt ruột đòi hỏi trong vòng 1 ngày phải tới được Hồ Lưu Đáp. Người chỉ cần có chút kiến thức về quân sự cũng biết đạo lý “Nỏ mạnh hết đà không thể xuyên lỗ sâu”, cái gọi là hành quân gấp hơn phần nửa là chỉ có trong tình huống quân diễn tại bản thổ mới lựa chọn sử dụng, còn trong chiến tranh thực sự, nhất là đối diện với 1 cánh đại quân tinh nhuệ biết người biết ta, việc lựa chọn sử dụng biện pháp hành quân gấp hơn phần nửa là cách chịu chết tốt nhất.

“Tướng quân các hạ, vì sao chúng ta không thể nhanh chóng tiến tới nơi trú đóng của địch, bọn chúng vẫn còn đang lên bờ, đánh bất thành linh thì chúng ta có thể giáng cho chúng một đòn bất ngờ.” Tay tham mưu trẻ tuổi cho rằng đây là cơ hội vô cùng tốt cho mình thể hiện.

Đôi mắt màu lam hơi hơi nheo lại không thể giấu nổi nét giảo hoạt: “À, việc này... Không ổn đâu, nghe nói quân nhân Pháp Tây Tư đại lục có vóc dáng rất cao, bọn chúng hàng ngày sẽ ngốn rất nhiều lương thực, bởi vậy... Bọn chúng ngồi thuyền đã lâu, khó tránh khỏi việc muốn phóng uế, vụ này quả thực là vất vả, người thừa nghĩ lại xem hơn 10.000 quân đội, nếu cùng nhau phóng uế sẽ phải mất bao nhiêu lâu, vụ này mới đồ sộ làm sao. Nếu chúng ta suốt ruột đến tấn công, có phải là quá mất nhân đạo không? Nghe nói cái thứ ấy của bọn chúng thực sự là khổng lồ, hy vọng lần này có thể bắt được

nhieu tù binh một chút... Chỉ là không biết trong số đó có tồn tại giống cái hay không?” Quan chỉ huy phụ trách chẳng hề để ý tới thể diện trước mặt các tham mưu trẻ thuộc bộ tham mưu, thuận miệng nói toạc chuyện mình cảm thấy thú vị nhất trong lòng ra.

Bên cạnh có 1 vị đại đội trưởng khác thực sự không quen nhìn thủ trưởng bại hoại của mình, nhìn đám trẻ mới tốt nghiệp Kỵ sĩ học trường vừa gia nhập quân lĩnh này, phòng chừng nhớ tới tình cảnh tương tự của mình thời nhiều năm về trước khi mới gia nhập quân Phạm tử tước, lòng có chút bồi hồi, khẽ giải thích một chút: “Đừng nóng, người cho rằng 10.000 quân đội trong tình huống không có căng thì muốn đồ bộ hết lên bờ sẽ phải tốn mất bao nhiêu thời gian? Người có biết hiện tại mỗi ngày thủy triều lên xuống lúc mấy giờ không? Muốn trở thành 1 quân nhân đủ tư cách, không những phải nắm được thực lực của chính mình và phe đối lập, mà còn phải có kiến thức tương đối về địa lý, thời tiết.”

“Cảm ơn các hạ.” Tay tham mưu trẻ mặc dù vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết song cũng đành ôm theo nghi ngờ lui xuống, phòng chừng từ nay về sau chắc là không còn dám tỏ ra lợi hại nữa.

Đi tuốt ở đằng trước chính là tiểu đội kỵ binh lệ thuộc trực tiếp vào Sư Tử hà quân bộ, phía sau là 1 trung đội bộ binh trang bị nặng, sau nữa là 1 đại đội trưởng thương bộ binh, tiếp đến là 2 đại đội bộ binh trang bị nhẹ, trung đội nổi danh nhất của quân đoàn Hỏa Sư tử với tên gọi Bạch Nộ Sư Vương cuồng chiến sĩ bám sát phía sau, cuối cùng lại là 1 tiểu đội kỵ binh lệ thuộc trực tiếp vào quân bộ Sư Tử hà. Ngoài ra còn có Hỏa Diễm kỵ sĩ đoàn cùng 1 đại đội trưởng thương bộ binh, đó là toàn bộ của cái của quân đoàn Hỏa Sư tử. Trừ xung quanh tướng quân các hạ còn có vài tiếng xì xào thảo luận ra, toàn bộ quân đoàn Hỏa sư tử hành quân trông giống như một dòng nham thạch cháy đỏ uốn lượn, không hề có bất kỳ 1 binh sĩ hay quan quân nào phát ra tiếng động.

Khác với quân đội Bắc bộ liên bang, biên chế quân đội của phòng khu Sư Tử hà ít hơn nhiều. Đồng dạng biên chế tại Bắc bộ liên bang, quân số đầy đủ phải lên đến 36.000 chiến sĩ, mỗi đại đội ít nhất cũng phải đến 4.500 người, còn ở đại đa số các khu vực phòng thủ khác, nhân số của đại đội chiếm khoảng 2.000~3.500 người, bởi vậy, tổng nhân số thực tế của quân đoàn Hỏa sư tử chỉ có 25.000 người.

Quân chính quy cùng với quý tộc tư binh bình thường quả thực cách biệt một trời một vực, nhất là Hỏa sư tử lại là bộ đội chủ lực trong chủ lực của đế quốc, phía sau quân đoàn Hỏa sư tử là 8.000 đế quốc quý tộc vũ trang, từ xa chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay lập tức —— Bất kể là từ ánh mắt, trang bị hay cách hành quân.

Quân đoàn Hỏa sư tử từ áo giáp cho đến cờ xí, vật cưỡi đều toàn 1 màu đỏ không lẫn vào đâu được, kể cả màu huyền thú của các huyền thú kỵ sĩ dưới trướng Hỏa sư tử quân đoàn cũng đều như vậy. Trong quá trình tiếp nhận huyền thú kỵ sĩ do quân bộ phân phát, quân đoàn Hỏa sư tử là khát khe nhất, nếu vật cưỡi không phải là màu đỏ thì sẽ chẳng thèm quan tâm, cho dù có các nguyên lão trên quân bộ ra sức tiến cử vào đi nữa thì đều sẽ sử dụng cơ này có nọ để phái đến các đội quân khác ngoài phòng khu Sư Tử hà.

Màu sắc lực lượng vũ trang quý tộc địa phương thì căn bản là đủ chủng loại, trang bị cũng không thống nhất, hơn nữa trong số đó còn có 1 phần là các tổ chức dong binh quy mô nhỏ. Các tổ chức dong binh này đại đa số đều là cấp C, D, nhân số khoảng 50 tới 100 người, vốn không có thu nhập ổn định nên càng khó có chuyện dong binh đoàn thống nhất trang bị. Rất hiếm có trường hợp vận khí tốt như Tiểu dong binh đoàn, kẻ giàu thì lại càng giàu, lại còn có sự ưu ái từ Hồng Thạch đại đế, muốn thiếu tiền cũng khó. Trang bị đã không thống nhất như vậy, tất nhiên sẽ khó có thể hy vọng đám dong binh phóng đảng này giữ gìn trật tự trong quá trình hành quân, nếu bỏ vũ khí trong tay, tập hợp lại về quê làm nông phu thì có thể hình dung rất rõ.

Trên bầu trời đột nhiên truyền tới tiếng ác điệu vang vọng, 5 con sư thú từ xa xa ào ào bay đến, phía sau sư thú còn có 1 huyền thú kỵ sĩ —— tựa hồ là 1 địa hành long cỡ nhỏ.

“Tướng quân các hạ, là trung đội trưởng của trung đội trinh sát!” Một tham mưu trẻ khác vừa rồi không chứng kiến được cảnh thể thảm của đồng nghiệp mình, khẽ nói.

“Ừ, đa tạ, quả thực là hâm mộ ánh mắt lợi hại của đám trẻ các ngươi.” Phạm tử tước cảm tạ đủ thật tình: “Nghe nói ở Ô Lỗ có Đại tế tự có thể thực hiện 1 loại giải phẫu rất phức tạp, đem mắt người nọ đổi cho người kia, có lẽ phải thử xem xem.”

Tay tham mưu trẻ tuổi vội vã sờ soạng đôi mắt khô ráo của mình một chút —— Quả thực là không biết nên tán thành loại luận điểm này của tướng quân các hạ hay là nên tỏ vẻ mãnh liệt phản đối.

Thấy trung đội trưởng trinh sát đáng lẽ đã phải quay trở về từ 5 ngày trước, Phạm tử tước tương đối mất hứng, khó trách việc phản pháo lại lời nói của tay tham mưu trẻ —— Đám nguyên lão quân bộ chẳng biết là suy nghĩ thế quái nào, nếu không chắc sẽ chẳng giữ chân thuộc hạ của mình đến tận 5 hôm. Huyền thú kỵ sĩ phía xa xa kia là ai vậy nhỉ? Huyền thú kỵ sĩ địa hành long cỡ nhỏ khắp đế quốc tổng cộng chỉ có chưa đến 20 người, đại bộ phận đều nắm giữ chức vụ đại đội trưởng ở các khu vực phòng thủ —— chẳng lẽ lại là hắn?

Khi ánh hào quang khổng lồ màu trắng di động của huyền thú đáp xuống đất, 1 vị trung niên nam tử ở trên lưng huyền thú lên tiếng chào hỏi Phạm tử tước: “Tư tước các hạ, quân bộ phái ta đến hiệp đồng mối quan hệ giữ binh đoàn tuyến 1 cùng với binh đoàn tuyến 2.”

Quả thực, tại đế quốc quân bộ còn chưa có vị tướng quân nào đạt đến danh hiệu Nguyên soái, cũng chỉ có Lâm bá tước phụ thân của Lâm Vũ Thường mới có đủ tư cách và lý lịch để phối hợp nhiều khu vực phòng thủ như vậy. Lâm bá tước năm 23 tuổi lấy thân phận thiếp thân thị vệ bên cạnh Hồng Thạch (khi đó Hồng Thạch vẫn còn là Thái tử) tiến vào phòng khu Sư Tử hà đảm nhận nhiệm vụ đội trưởng trung đội kỵ sĩ. Sau đó được điều động qua phòng khu Thánh Tuyết sơn, đảm nhận nhiệm vụ trung đội trưởng của Hắc Long Kỵ Sĩ đoàn. Tiếp theo, lại được điều động tới phòng khu Giới Lâm nhậm chức đội trưởng đại đội kỵ sĩ. Sau đó, trở thành tham quân khu vực phòng thủ đế đô và vùng lân cận. Kế tiếp, được điều động trở lại phòng khu Giới Lâm nhậm chức trưởng quan phòng khu. Hiện đang là Bộ trưởng giám sát bộ tại đế quốc quân bộ.

Trông thấy là Lâm bá tước, tâm tình Phạm tử tước cũng trở nên khá hơn, thân là tướng lĩnh dẫn binh điều phiên toái nhất chính là lúc sắp bắt đầu đại chiến, mặc danh kỳ diệu thế nào từ xa xôi thủ trưởng bỗng dưng phái đến 1 tay tướng lĩnh đồng cấp chỉ tay năm ngón. So với việc phái đến 1 giám quân thì thì phải đến 1 thủ trưởng còn hơn. Trong tình huống thông thường, giám quân đại nhân suốt ngày chỉ biết chỉ chỉ trỏ trỏ rồi lĩnh hết công lao, còn nếu

xảy ra chuyện thì nhất định là do lỗi của tướng lĩnh. Lý lịch nhập ngũ cùng thành tích và danh tiếng của Lâm bá tước ở trong quân đội đủ đảm bảo rằng ông ta sẽ không phạm phải loại sai lầm thấp kém đó — huống hồ Lâm bá tước cũng đã từng là cộng sự với Phạm tử tước trong quân đội, mặc dù 1 người lý lịch chủ yếu là ở kỵ binh bộ đội, còn 1 người lý lịch chủ yếu là ở bộ binh bộ đội, song dù sao thì tiếng nói chung cũng nhiều hơn một chút.

Bá tước đại nhân về chức vụ so với trưởng quan tại các phòng khu như Kinh đô và vùng lân cận, Bắc bộ liên bang thì ngang cấp, còn so với trưởng quan tại các khu vực phòng thủ bình thường thì cao hơn nửa cấp. Trưởng quan phòng khu Sư Tử hà vốn có kinh nghiệm từ trước trên mi mắt mờ hồ lộ ra về bất duyệt. Cùng Phạm tử tước ruồi ngựa chừng nửa giờ, sau khi trao đổi sơ qua về tình hình mới nhất mà đề đô cùng quân bộ nắm được cùng với tình hình chiến sự tại 2 đế quốc khác, Lâm bá tước bộc lộ hy vọng muốn được tới Sư Tâm thành gặp Tiểu dong binh đoàn — Đế quốc quân bộ đối với dong binh đoàn từ cấp B trở lên có phân công riêng, sau đó sẽ tới nơi thường trú của binh đoàn tuyến 2.

Nếu phải chọn giữa binh đoàn tuyến 1 và binh đoàn tuyến 2, Lâm bá tước chân thành hy vọng có thể được ở binh đoàn tuyến 2 lâu hơn. Đó cũng không phải là vì sợ chết, danh tiếng của Phạm tử tước trong kiến trúc thượng tầng tại đế quốc cũng không được tốt cho lắm, điều này phần lớn là do lối cư xử vô cùng khó chịu của ông ta, có lẽ là vì nguyên nhân xuất thân thấp kém, mặc dù đã trở thành quý tộc thừa kế tại kinh thành, song Phạm tử tước đối đãi với những quý tộc cổ xưa luôn có 1 loại mâu thuẫn mờ hồ, thường xuyên có những câu nói khiến cho người khác khó có đường lui.

...

Ngà Mễ lúc này đang ở nơi đóng quân tạm thời của Tiểu dong binh đoàn, chẳng buồn nói chuyện cùng Hoắc Ân Tư, Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên. Việc hơn 80% binh lính bị thương cùng Oánh bị trọng thương khiến cho Ngà Mễ suốt 10 ngày qua chẳng có tâm tình làm bất cứ việc gì cả. Thương tình của Oánh lúc tốt lúc xấu, thường luôn trong trạng thái hôn mê. Sau khi tế tự của Sư Tâm thành kiểm tra, mới kết luận rằng bởi nguyên nhân liên tục mất 1 lượng lớn máu trong thời gian gần đây khiến cho bộ máy sinh học bị hủy hoại, khó có thể khôi phục lại được trong thời gian ngắn.

Nhìn Oánh bị thương, vị tế tự lộ ra biểu tình kỳ quái: “Bị trúng tên nặng như vậy mà không bị tử thần cướp đi sinh mạng ngay lập tức đã là kỳ tích rồi, vậy mà miệng vết thương chỉ trong thời gian ngắn đã khép lại được thì quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi.” Lúc Ngà Mễ nghi hoặc kể lại chuyện Hỏa phượng hoàng của Sa Nhục rơi lệ khiến cho miệng vết thương của Oánh rất mau chóng hồi phục, vị tế tự nọ cùng với Lôi Cát lúc này đã khôi phục tinh lực đều lộ ra sắc thái mê hoặc. Tế tự luôn mồm thốt: “Kỳ diệu, kỳ diệu...”

Theo lời tế tự cùng Lôi Cát giải thích, trên thế giới này, có 1 loài chim được mệnh danh là Phượng hoàng, có huyết thống cực kỳ cao quý. Theo truyền thuyết thì trong quá trình Sáng Thế Thần đắp nặn ra đại lục, do vô ý bị cắt đứt mạch máu, một lượng máu lớn chảy ra cuối cùng ngưng hóa thành 1 loài chim. Truyền thuyết kể rằng loài chim này có thể dễ dàng tiến vào Long giới.

Ở Ma pháp giới và Thần Thánh giáo đình có lưu truyền 1 câu chuyện chưa được chứng thực: Phượng hoàng có tuổi thọ cực kỳ dài, tương tự như rồng, có điều khác với cự long, Phượng hoàng đến 5.000 tuổi sẽ tiến vào thời kỳ tuổi già. Phượng hoàng già suy yếu sẽ bị mất đi màu sáng bóng trên bộ lông, lọ mọ đi tìm kiếm 1 loại gỗ hương trong các dãy núi, cứ mỗi khi tìm được 1 cây là lại nhọc nhằn nhằn lê thân thể cằn cỗi kéo cây lên đỉnh núi. Đến khi tích lũy đủ lượng gỗ hương, Phượng hoàng sẽ dùng gỗ hương dựng lên 1 cái sào huyết, sau đó chui tọt vào bên trong. Sau 10 ngày, 1 tia sét màu đỏ sẽ từ trên trời giáng thẳng xuống sào huyết, đốt cháy gỗ hương. Phượng hoàng già giữa liệt diễm hùng lực thống khổ phát ra tiếng gáy réo rất thảm thiết.

Căn cứ theo truyền thuyết, khi gỗ hương sắp cháy hết, từ bên trong ngọn lửa sẽ sinh ra 1 con Phượng hoàng mới — Thành thử, nghe nói Phượng hoàng còn được xưng tụng là Bất tử điều, loài chim này có năng lực hồi sinh, cả đời chỉ lưu lại đúng 3 lượt nước mắt. Loại nước mắt này có thể giải được hàng trăm loại độc tố, hơn nữa có công hiệu trị thương cực kỳ tốt.

Lúc ấy, Ngà Mễ chỉ biết khẽ nói với Sa Nhục 1 câu cảm tạ: “Cảm ơn cô đã lần thứ 2 cứu Oánh.”

Đương nhiên, cũng không phải là tất cả mọi người đều có sự cảm kích đối với Hỏa phượng hoàng. Ví dụ như Long, lúc ấy cũng đang ở trong phòng khách sau khi nghe chuyện, mới khẽ thương lượng cùng Mạc Dã: “Hỏa phượng hoàng này thực sự linh diệu như vậy ư. nếu ăn thịt nó, liệu chúng ta có thể trường sinh bất lão hay chết đi sống lại không? Chấn biết là thịt ăn có ngon không nhỉ.”

Tới khi Hoắc Ân Tư, Đại Thanh Sơn từ Bộ tư lệnh phòng khu Sư Tử hà trở về thông báo về việc quân đoàn Hỏa sư tử đã xuất phát, Ngà Mễ mới có chút lấp bắp kinh hãi, nhất là lúc Hoắc Ân Tư, Đại Thanh Sơn kể lại chuyện bố trí của Phạm tử tước, nhận thức của Tiểu dong binh đoàn đối với tay tử tước này lại nâng lên 1 tầm cao mới.

Lúc mấy người đang ngồi nói chuyện phiếm, từ ngoài cửa bỗng có tiểu dong binh tiến vào thông báo: “Lâm bá tước tới đây.”

Hả? Lôi Cát, Ba Nhĩ Ba Tư, Ngà Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư đều vội vàng tiến ra nghênh đón, Lâm bá tước vẻ phong trần mệt mỏi tiến tới.

Sau khi ngăn ngừa khách sáo vài câu, Lâm bá tước bèn chuyển sang chủ đề chính: đề tăng cường sự khống chế trong thời chiến, những người phụ trách chủ yếu của các dong binh đoàn từ cấp B trở lên phải tới đế đô Sư Khâm Bố Lôi báo danh, sau đó tiếp nhận 3 tháng huấn luyện tác chiến quân chính quy tại Quý tộc kỵ sĩ học trường.

Lâm bá tước tại đây chỉ nói lấp lửng, đế quốc quân bộ lần này tập trung toàn bộ người phụ trách của các dong binh đoàn lớn từ cấp độ B trở lên chủ yếu vì 2 mục đích chính:

1. Đế quốc quân bộ đối với chiến cuộc trước mắt cảm giác tương đối không chắc chắn lắm, hay nói chính xác hơn là, Trì nguyên soái — người phụ trách chủ yếu của quân đội đế quốc cho rằng toàn bộ Ngà Mễ đế quốc đang rơi vào nguy cơ rất lớn. Tập trung toàn bộ dong binh đoàn từ cấp B trở lên, chủ yếu là để huấn luyện cho bọn họ kinh nghiệm cùng quân chính quy hiệp đồng tác chiến, ngoài ra, sau khi quân chính quy cơ cấu lại danh sách chiến tranh, các dong binh đoàn từ cấp B trở lên sẽ thay thế quân chính quy lãnh đạo các kiểm soát doanh thành thị, trở thành lực lượng trung kiên phòng thủ khu vực thành trấn;

2. Dong binh đoàn luôn luôn ngư long hỗn tạp, cho dù là dong binh đoàn có thực lực tương đương cấp B đi chăng nữa thì cũng vậy —— lúc ấy có 1 gã quan quân cấp thấp thì thậm: thậm chí cả 1 số dong binh đoàn cấp A mà cũng bị xếp vào diện lai lịch không rõ ràng, vậy chẳng phải tất cả đều là lường gạt hay sao? Thực ra thì sự lo lắng của đế quốc quân bộ không chỉ có vậy, vạn nhất trong số các dong binh đoàn này có người nhận phục vụ cho thể lực của địch, vậy thì một khi quân chính quy sau khi rời đi sẽ để lại tử huyết trí mạng cho khu vực phòng thủ chính quy của đế quốc. Nhân cơ hội này tiến hành điều chỉnh một chút, đem 1 số dong binh đoàn không yên tâm lắm điều đến Bắc bộ liên bang, thậm chí cử 1 số quan quân đem một phần dong binh đoàn sắp xếp thành quân chính quy, đảm nhận nhiệm vụ trong chiến tranh. .

Tiểu dong binh đoàn tại Tây Lâm đảo thành danh chiến dùng giá đắt 80% thương vong để đổi lấy thời gian và không gian cho đế quốc có cơ hội chuyển dịch, tại đế quốc quân bộ đạt được sự ghi nhận thống nhất, bởi vậy, trong lần tập kết này, được mời toàn bộ thành viên cùng tham gia.

Mặc dù địa điểm đăng ký không nằm ở đế quốc, song tổng bộ nơi đăng ký của Tiểu dong binh đoàn đã rơi vào tay giặc, cho nên, Tiểu dong binh đoàn cũng không thể cự tuyệt lời mời này được. Ngã Mễ cùng một số lãnh đạo chủ chốt cũng không hề lảng tránh Lâm bá tước, sau khi thương lượng qua, bên quyết định, Ngã Mễ, Lôi Cát, Ba Nhĩ Ba Tư, Mạc Dã, Long cùng dẫn dắt chủ lực của Tiểu dong binh đoàn thuê xe ngựa tại các dịch trạm của đế quốc để quay trở lại đế đô. Còn Hoắc Ân Tư, Đại Thanh Sơn, Tri Ngạo Thiên tỏ ra vô cùng hứng thú với trận chiến sắp bắt đầu giữa quân đoàn Hỏa sư tử cùng quân đội dị đại lục, bởi vậy hy vọng có thể ở lại xem một chút. 2 bên ước định, Tri Ngạo Thiên 3 người được lưu lại tối đa 5 ngày, sau đó phải hòa tốc trở về đế đô.

Lâm bá tước cũng biểu lộ, đế quốc quân bộ sẽ cấp lệnh phù cho phép điều động toàn bộ nhân lực cùng tài lực thuộc về trạm dịch của đế quốc quân bộ ở trên đường cho Tiểu dong binh đoàn. Cuối cùng, Lâm bá tước ân ý ám chỉ: hy vọng lúc Tiểu dong binh đoàn tới đế đô, có thể chuẩn bị sẵn tâm lý, Hồng Thạch đại đế cùng đế quốc quân bộ sẽ có trọng thưởng vì công lao đã lập được.

Trong quá trình thương lượng với đám người Ngã Mễ về việc bố trí như thế nào trên đường, Lâm bá tước đột nhiên mời Lôi Cát, Ba Nhĩ Ba Tư 2 người có vẻ đồng trang lứa đi thăm các tiểu dong binh một chút, cũng uyển chuyển cự tuyệt ý tốt xin dẫn đường của Đại Thanh Sơn.

Bá tước một lượt tiến qua từng phòng một, dừng chân thăm hỏi tận tình từng dong binh —— cho tới lúc đến phòng Ngã Mễ đoàn trưởng trông thấy Oánh vẫn còn đang hôn mê.

2 cô bé của Tiểu dong binh đoàn đang cẩn thận chăm sóc cho Oánh, bên trong phòng bốc ra hương vị thảo dược nồng đậm, tất cả đều là do các thảo nguyên tinh linh lớn tuổi chế tác ra. Đại bộ phận ma pháp Thần thánh hệ cùng thảo dược của nhân loại đều không thích hợp đối với tinh linh. Đội trưởng của Thảo nguyên tinh linh cung tiến thủ căn cứ theo kinh nghiệm nhập ngũ đã nhiều năm của bản thân, thu thập các loại thảo dược có tính chất bổ huyết. Xét về mặt dược hiệu thì quả thực là có thể sánh với linh dược của các vị mục sư đem tới.

Oánh nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, hé ra dưới tấm chăn màu bạc đắp ở trên người, cổ tay ngọc ngà trắng nõn lộ ra bên ngoài chăn. Ở bên cạnh giường có kê 1 chiếc ghế tựa, trong phòng không có chiếc giường nào khác, hiển nhiên, chủ nhân căn phòng ban đêm đều dựa vào chiếc ghế tựa này để chợp mắt.

Bá tước lòng dạ không sâu đứng ở trước giường biểu tình đã tạc rõ trên khuôn mặt, vừa rồi trong lúc thăm hỏi các tiểu dong binh khác chuyện cử động là không cần thiết, song không thể không có đôi ba câu khách sáo.

Với tuổi tác của bá tước, trước thiếu nữ Oánh tuổi tác cũng tương đương với con gái mình, ít nhiều cũng bộc lộ ra một sự trân trọng nhẹ nhàng của bậc trưởng bối. Ông đơn giản trao đổi qua vài câu cùng 2 cô hộ lý, hỏi han bệnh tình, sau khi nghe tin Oánh đã qua cơn nguy kịch, từ sâu trong nội tâm mới thở phào một tiếng. Trong phòng 2 vị nam nhân thành niên còn lại cũng thờ dãi nhệ nhõm.

Sau đó, bá tước, đế quốc quốc sư kiêm sư phụ Ngã Mễ, Ba Nhĩ Ba Tư mới rút về phòng Lôi Cát hàn huyên rất lâu.

Sau bữa cơm chiều, Ba Nhĩ Ba Tư đột nhiên trước mặt mọi người hỏi 1 câu: “Ngã Mễ, Lâm tiểu thư sau khi trở về đế đô hết sức chán nản, bá tước rất lo lắng, người sau khi quay lại có thể gặp cô ấy được không?”

Ngã Mễ không nói gì.

Lôi Cát tiếp lời: “Này... Bá tước tỏ ý rằng, ở đế đô, một vài nam tử ưu tú thậm chí có biết bao nhiêu là vợ...”

Long sớm đã nghe về việc này, mặc dù không được đích thân nghe thấy lời bá tước, song cũng phản ứng lại rất nhanh: “Ngã Mễ... Đây chính là một cơ hội tốt lắm đấy, chúng ta đều cảm thấy Lâm vũ thường tiểu thư tương đối tốt, người không cần phải quá đứng đắn đâu.”

Ngã Mễ thờ dãi thọt một hơi, “Oánh đã từng nói với ta rồi, trong tinh linh có 1 câu như vậy: ‘một cô gái tốt, cả đời sẽ đi qua rất nhiều địa phương, nhưng chỉ ngủ bên cạnh 1 nam nhân duy nhất mà thôi.’ nàng nói, nàng khẳng định sẽ là như vậy... Ta rất thích những lời này, hơn nữa, ta cũng sẽ theo đuổi những lời này.”

“Nhưng mà, Lâm Vũ Thường tiểu thư sẽ thương tâm biết bao?” Long thốt ra lời bất bình thay cho Lâm gia tiểu thư.

“Sinh mệnh con người tối đa cũng chỉ có vài chục năm, sinh mệnh của tinh linh ít nhất cũng là 1.000 năm, sau khi ta chết, ta tin rằng Oánh cũng sẽ thương tâm vì ta, hơn nữa loại bi thương này chỉ có chết đi mới có thể giải phóng được, nàng sớm đã biết loại bi thương không thể vãn hồi này sớm muộn gì cũng sẽ tới... Ta không muốn thảo luận về đề tài này nữa, muộn rồi, ta phải đi tiếp Oánh đây.” Nói xong, Ngã Mễ đứng phắt dậy rời khỏi đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 23: Thần Chi Thánh Nữ

Sau Chúng Thần đại chiến 10 năm, đại bộ phận nhân loại vẫn không thể hiểu rõ được cách phân chia các đặc tính chức nghiệp của 2 đại lực lượng chiến tranh quật khởi nhanh chóng trong Chúng Thần đại chiến.

Trước Chúng Thần đại chiến, đại bộ phận chiến tranh đều sử dụng chủ yếu là kiếm cùng thuẫn, các vương quốc phát triển mạnh kỵ sĩ đoàn, bộ binh đoàn, cung tiễn thủ, long kỵ sĩ, trong khi ma pháp sư cùng với mục sư chủ yếu chỉ xuất hiện trong những cuộc chiến tranh quy mô nhỏ hay nói chính xác hơn là trong các dòng binh đoàn đi thám hiểm.

Trong truyền thuyết, cách đây hàng ngàn năm, ma pháp sư cường đại vô cùng hoặc dựa vào các thượng vị cổ ngữ từ thời thượng cổ lưu truyền cho tới nay, hoặc dựa vào phụ thể thần linh mà mình thờ phụng, để phóng thích ra các lực lượng ma pháp đáng sợ. Căn cứ theo truyền thuyết, thời đó Thánh ma đạo sư cường đại nhất có lực lượng tương đương với hạ vị Thần, thậm chí xuất hiện cả sự kiện ma pháp sư diệt thần, phong thần. Có điều, truyền thuyết thì dù sao cũng vẫn chỉ là truyền thuyết, từ Hàn Sương lịch cho tới nay dựa trên toàn bộ các bản ghi chép hoàn chỉnh tại các đế quốc, thì vẫn chưa có vị ma pháp sư nào đột phá tới cực hạn ma đạo sư, chứ chưa nói gì đến các lực lượng trong truyền thuyết.

Ma pháp sư công hội sau Ma Pháp lịch năm 1 đã tập trung khá nhiều đại ma pháp sư lại để thăm dò bí mật của các ma pháp tinh linh đột nhiên bạo tăng, làm gia tăng lớn lực lượng nghiên cứu ma pháp mới, sửa sang lại một lượng lớn bút ký của các ma pháp sư cổ đại, hy vọng một lần nữa có thể đạt đến lực lượng trong truyền thuyết.

Trong suốt Nhân Thần đại chiến, toàn bộ ma pháp sư, mục sư thậm chí bao gồm cả chiến sĩ, đều chia làm 3 phe phái chính.

Phái Chân thần lấy Pháp Tây Tư đại lực làm chủ đạo, thờ phụng 7 vị chủ thần. Phái trung lập lấy Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lực làm chủ đạo, không tin phụng bất cứ chủ thần nào mà cố chấp theo đuổi tự do; còn Yêu thần phái thì thờ phụng thể lực hắc ám.

Lấy 1 vị mục sư làm ví dụ, nếu mục sư này thờ phụng Chân thần mà nói, thì toàn bộ tinh thần và thể xác của y đều được che chở dưới ánh sáng của Thần, tại bất kỳ thời điểm nào, y đều có thể mượn lực lượng của Thần để sử dụng ma pháp của Thần, trở thành Thần Thánh giáo chủ được vạn người kính ngưỡng; cũng là vị mục sư đó đem ra làm ví dụ, nếu y thờ phụng Yêu thần, Yêu thần loan tin rằng Sáng Thế Thần đã chết, thiên hạ đã không còn Thần nữa, bởi vậy bất cứ kẻ nào cũng có thể tự mình phong Thần, chỉ cần có đủ số lượng tín đồ, mục sư phong Thần có thể tập hợp niệm lực của tín chúng để phóng ra ma pháp không lồ, thậm chí có thể cải tử hoàn sinh; vẫn là mục sư ấy, nếu y chỉ kính nhi viễn chỉ đối với cả 2 vị, vẫn tình nguyện lặn lội tu hành trên con đường dài, như vậy y có thể thông qua các thượng vị ngữ ngôn cổ đại lưu truyền từ thời thượng cổ tới nay để đạt được sự nhận thức với ma pháp tinh linh, trở thành 1 cường giả siêu nhiên thoát tục.

Theo đuổi lý luận này ngay từ đầu, sự phụ ma pháp của Ngã Mễ là Lôi Cát lão sư đã nhờ việc thông hiểu thượng vị ngôn ngữ cổ đại mà thậm chí còn tìm ra được những loại ma pháp cổ đáng sợ như “Thời không phong bạo” nên được coi là nhân vật đại biểu cho ma pháp sư hệ trung lập.

“Nặc đại tướng quân, ngài suất lĩnh 1 vạn nhân đội tinh nhuệ đồ bộ đã được 30 ngày rồi, sao vẫn còn ở đây đợi chúng ta? Tốc độ của ngài quả thực là còn chậm hơn cả trâu!”

“Tiêu Kha, người không được vũ nhục loài trâu đáng yêu, người chẳng lẽ không biết trâu là biểu tượng của Thần thánh trong một số tôn giáo sao? Cho dù là trâu đi nữa thì 30 ngày ít nhất cũng đi được 100 km, chứ sao lại giậm chân tại chỗ ở đây?”

“Da Mạc Đạt đại long, hiểu lầm rồi, thứ ta nói đến không phải là thứ giống bò kêu ò ò được gọi là trâu, mà là thứ được nhân loại sinh ra ở Pháp Tây Tư, ta từ nhỏ đã biết tôn trọng tự do tôn giáo rồi —— Thứ ta muốn nói chính là cái loại trâu nhai đi nhai lại ở trong căn phòng này này...”

Nghe 2 người trò chuyện vô cùng “phản kích”, Đạt Hải Nặc, Mai Lâm, Nặc Đốn cùng đám quan quân đi theo đều nhử mày. Chẳng có ai dám cả gan cướp lời trước mặt Thánh nữ —— cũng chỉ có mấy kẻ được gọi bằng cái tên rất kêu là Thiết huyết song bích của Pháp Tây Tư đại lực này thôi.

Điều khiến các bán thú nhân như Mai Lâm, Nặc Đốn có chút phản cảm đối với long kỵ sĩ Da Mạc Đạt cùng huyền thú kỵ sĩ Tiêu Kha không chỉ bởi vì dân bản xứ Pháp Tây Tư vốn thích bằng hữu trầm mặc ít lời, mà quan trọng hơn là, bọn họ thực sự không thích đem vết rạn nứt trong các chủng tộc ra bô bô trước mặt các chủng tộc khác.

Đạt Hải Nặc làm tướng lĩnh dẫn quân số 1 trong quân đội, trong kiếp sống quân lữ kéo dài tới 20 năm này, từng lập nên vô số chiến tích trác tuyệt có lớn có nhỏ, hơn nữa đại bộ phận trong số đó là thu được trong quân đội Pháp Tây Tư đại lực. Đối với dân bản xứ Pháp Tây Tư, số chiến tích ấy đủ để giáo huấn bằng xương máu.

Đương thời, dân bản xứ nguyên gốc tại Pháp Tây Tư đại lực đối đãi tương đối hà khắc với những nhân loại đến từ đại lực xa xôi, hoặc là để tránh bị đuổi bắt, hoặc là bị buộc phải đào vong. Đại bộ phận dân bản xứ vẫn còn nhớ rõ việc dòng binh đoàn nhân loại kéo bè kết cánh quấy nhiễu gia viên nhà mình, bởi vậy chẳng phân biệt thiện ác, hễ cứ thấy là liên tục sử dụng vũ lực tấn công các chủng tộc ngoại lai.

Đối với các bộ lạc nhân loại nghèo túng ở bờ biển phía Tây của Pháp Tây Tư đại lực, Đạt Hải Nặc cùng với 300 tộc nhân cường hãn mà ông ta dẫn theo thực chẳng khác nào ân nhân cứu mạng. Từ sau khi Đạt Hải Nặc tới Pháp Tây Tư đại lực, đã đánh bại hơn 2.000 trận quấy nhiễu của binh lính lang tộc

cùng nhân mã tộc, sau khi liên tục thắng lợi, Đạt Hải Nặc trở thành thủ lĩnh của bộ lạc nhân loại ở bờ biển phía Tây, cùng ký kết “Hiệp ước biển Tây” nổi tiếng với quân bộ Pháp Tây Tư. Sau khi Hiệp ước này được ký kết, tất cả các bộ tộc ở bờ biển phía Tây Pháp Tây Tư rốt cuộc cũng phải toàn diện tiếp nhận nhân loại —— Trong toàn bộ các chủng tộc ở Pháp Tây Tư, giới luật lớn nhất chính là: “Không làm địch thủ với cường giả.”

Long kỵ sĩ Da Mạc Đạt cùng huyền thú kỵ sĩ Tiêu Kha theo 1 bộ tộc di cư từ 1 hòn đảo bên ngoài tới Pháp Tây Tư đại lục sau Đạt Hải Nặc 14 năm. Nghe Da Mạc Đạt mô tả thì hòn đảo này nằm bên ngoài Thần Thánh Sa Mạc đế quốc, tộc nhân vốn là 1 dân tộc của Thần Thánh Sa Mạc, đảo quốc mấy trăm năm trước thoát ly khỏi Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, hơn nữa vì hoàn cảnh địa lý nên cũng từ sa mạc ôn đới di chuyển đến vùng đất rừng ôn đới. Sau này, toàn bộ đảo xảy ra biến đổi lớn, khiến cho nhân loại không thể tiếp tục sinh tồn, bởi vậy bắt buộc phải di cư tới Pháp Tây Tư đại lục.

Đối lập với tộc nhân của Đạt Hải Nặc chẳng chút tiếng tăm di cư đến Pháp Tây Tư đại lục, tộc nhân của Da Mạc Đạt có sự hộ tống của hoàng kim cự long trong lúc di chuyển đến đây. Có thể nói, chủng tộc này ngay từ ngày đầu xuất hiện đã được bao trùm bởi một tấm màn thần bí. Sau đó, một điều còn khiến cho dân bản xứ Pháp Tây Tư phải giật mình hơn chính là, Pháp Tây Tư đại lục lại nhiều lần lựa chọn 1 thiếu nữ trong chủng tộc nhân loại thần bí này làm sứ giả cho mình.

Liên tiếp các sự kiện thần bí xuất hiện, khiến cho đại bộ phận thú nhân đã thành thói quen kính nhi viễn chi đối với chủng tộc này.

Da Mạc Đạt cùng với Tiêu Kha chính là những người nổi bật trong số con cháu của chủng tộc này, có điều các thú nhân vẫn không thể lý giải nổi: tại sao bọn họ lại có 1 loại cảm thù bẩm sinh đối với Đạt Hải Nặc? Bất kể vị trưởng giả nhân loại này làm việc gì, 2 gã trẻ tuổi này cũng sẽ luôn bới móc lỗ hổng trong đó, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe. Cũng may là, người phụ trách chủ yếu của quân đội di đại lục cùng với sứ giả của thần đều tỏ ra hết sức kính ý đối với Đạt Hải Nặc.

“Thánh nữ tôn kính, Đạt Hải Nặc cùng bộ chỉ huy quân đoàn chinh tây xin cung nghênh đại giả của người.” Cũng giống như mọi lần trong quá khứ trước đây, Đạt Hải Nặc chẳng hề tỏ ra phản kích chút nào, dẫn dắt các quan quân ôm quyền thi lễ.

“Các hạ vất vả rồi. Trước khi đi, Nguyên soái bộ chỉ huy quân viễn chinh có nhờ ta thay ông ấy vấn an ngài. Ông ấy nghe nói ngài bị thương, vô cùng suốt ruột, nếu không phải vì quân vụ bận rộn, nhất định sẽ tự mình đi một chuyến.” Làn môi hồng dưới tấm khăn che mặt khẽ đung đưa, ngữ âm nhu hòa cất lên: “Nguyên soái các hạ cùng những vị phụ trách chủ chốt của bộ chỉ huy cho rằng, vì thần quân viễn chinh đã thành công trong việc mở ra chiến trường thứ 2, cho nên ủy thác riêng cho ta tới đây tuyên bố: toàn bộ tướng sĩ quân chinh tây mỗi người trao tặng 1 huy chương dũng giả.”

Nhìn không ra, nữ tử nhu nhược này cuối cùng trong tình huống mọi người không hề phát hiện lại phóng ra 1 ma pháp khuếch âm nho nhỏ, giọng nói nhu hòa vang vọng trên toàn bộ bãi biển. Các thú nhân quân đoàn chinh tây đang bận rộn nghe thấy lời khen ngợi, sung sướng buông hết công tác trong tay, tiếng hoan hô như thủy triều rải khắp 3 km trên bầu trời dọc bờ biển.

“Tạ ơn Thánh nữ đã cố vũ cho các tướng sĩ” Đạt Hải Nặc khẽ gật đầu bái tạ.

Toàn bộ người phụ trách quân đoàn chinh tây đều cảm kích Thánh nữ vì đã không can dự vào mối hiểm khích giữa tộc nhân và Đạt Hải Nặc, lại càng cảm tạ nàng vì đã cố ý sử dụng kỹ xảo để nâng cao sỹ khí. Cùng một lời nói, nhưng nếu là từ miệng Thánh nữ phát ra thì lại có ảnh hưởng hoàn toàn khác đối với binh lính Pháp Tây Tư.

Đối với quân nhân Pháp Tây Tư đại lục mà nói, chân Thần đối với bọn họ có uy quyền tuyệt đối. Hơn 100 năm trước tại Pháp Tây Tư đại lục chỉ toàn cằn cỗi, dã man, báo thù, đói khát tràn ngập khắp mọi ngõ ngách tại đại lục. Bất cứ chủng tộc nào, hàng năm hề cứ đến mùa mưa là ít nhất sẽ bị đói khát, tật bệnh cướp đi 10% tộc nhân, mưa liên tục không ngừng nghỉ lấy 1 ngày trong suốt 3 tháng trời tạo ra hàng loạt những khe rãnh trên bề mặt đại lục. Pháp Tây Tư đại lục vốn trên 60% lãnh thổ là đầm lầy, mưa to vô hạn càng làm mở rộng địa bàn kiểm soát cho các giống loài như cá sấu đầm lầy, cá ăn thịt người, trùng hút máu.

Cứ mỗi một trận chiến máu thịt văng tứ tung thì hơn 90% mục đích đều là vì tranh đoạt một vùng đất, hy vọng mùa mưa năm sau sẽ có một khu vực cao ráo để trú chân giữ lại tính mạng.

Chân Thần đã cải biến tất cả điều này, kể từ ngày chân Thần giáng lâm xuống Pháp Tây Tư đại lục, mùa mưa hàng năm đều bị Thủy thần trong số 7 đại chân Thần dùng pháp lực tạo vật vô hạn cưỡng chế ngưng tụ lại còn 15 ngày. Chân Thần không ngừng lựa chọn những cô gái khoảng chừng 16 tuổi trong số cư dân tại Pháp Tây Tư đại lục để làm sứ giả cho mình, bọn họ thông qua Thánh nữ dạy cho cư dân Pháp Tây Tư biết khai khẩn, vun trồng, nghề rèn, sửa đường, khai thác mỏ, hơn nữa còn dạy cho bọn họ các loại tri thức, bao gồm cả ma pháp mà cho tới giờ bọn họ vẫn không thể tưởng tượng nổi. Nếu như không có Thần, cho tới bây giờ, cư dân Pháp Tây Tư hẳn vẫn còn là nô lệ cho thiên nhiên khắc nghiệt. Trong từ điển của Pháp Tây Tư mặc dù không có 4 chữ cảm ân bái đức, song hàm ý của 4 chữ này lại khắc rất sâu trong suy nghĩ của những cư dân chất phác giản đơn.

Bởi vậy, ở Pháp Tây Tư đại lục, có uy quyền lớn nhất chính là chân Thần cùng với Thánh nữ, tiếp theo là tầng lớp của Pháp Tây Tư Thần học viện, sau đó mới đến quân bộ Pháp Tây Tư cùng với quốc vương thủ lĩnh của các bộ lạc. Lúc này tập trung toàn bộ lực tấn công của đại lục để tấn công một đại lục khác cách đó hàng ngàn dặm chính là chỉ thị của Thần.

Cũng giống như quân bộ Pháp Tây Tư đại lục cùng với các thủ lĩnh bộ lạc, mỗi cư dân Pháp Tây Tư cùng các binh lính đều biết rất rõ rằng trong số 3 đại lục, Pháp Tây Tư đại lục đại khái là cằn cỗi nhất, không thích hợp để ở, còn Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục lại là dồi dào nhất, chênh lệch giữa 2 đại lục thời bấy giờ không thể chỉ dùng khoảng cách giữa trời và đất để hình dung ra được, bởi vậy sau khi được Thần gợi ý, nhất là Thần thậm chí còn phái ra 50 Thiên sứ 2 cánh gia nhập liên minh quân đội Pháp Tây Tư đại lục, thậm chí còn tỏ ý rằng khi thời điểm chín muồi còn tham dự vào chiến tranh, mệnh lệnh chiến tranh hầu như là vô điều kiện bắt đầu được chấp hành.

Trong căn phòng nghị sự lớn nhất của quân chinh tây, Đạt Hải Nặc đang giới thiệu về tình huống trước mắt với Thánh nữ cùng 2 vị vạn nhân trưởng, 16 thiên nhân trưởng, 3 vị Thần thánh giáo chủ vừa mới tới.

Mặc dù trước khi tới đây, đại đa số mọi người ít nhiều cũng đã biết về tình hình chiến sự, xong dưới lời thuyết trình của Đạt Hải Nặc, lại có Mai Lâm cùng Nặc Đốn bổ sung, nhất là chứng kiến Đạt Hải Nặc cùng Nặc Đốn thân thụ trọng thương, hay tin thiên nhân đội chủ lực đệ nhất của quân viễn chinh Pháp Tây Tư là Đô Kỳ Liệt cùng 300 dũng sĩ hùng nhân toàn thân hóa thành thịt vụn, toàn bộ các thiên nhân trưởng đều cúi đầu không nói. Cho dù là thiên nhân đội trưởng hùng nhân táo bạo nhất cũng có vẻ im lặng lạ thường.

“Ừm...” Giọng Thánh nữ cực kỳ bình tĩnh không hề cảm thấy kinh ngạc, chậm rãi tiếp nhận đề tài: “Ồ Tiểu dong binh đoàn cũng có mấy nhân vật lợi hại chưa từng thấy, kết cục như vậy cũng không phải là kỳ quái lắm. Nghe Đạt Hải Nặc các hạ nói thì Tiểu dong binh đoàn đã sáng tạo ra đầy đủ thiên thời, hơn nữa lại lợi dụng xen kẽ để mở rộng ưu thế địa lợi, lần lượt nuốt gọn từng nhánh bộ đội đơn độc của chúng ta. Tại 1 dong binh đoàn hơn 500 người mà có thể có 1 Thần thánh long kỵ sĩ, 1 cốt long kỵ sĩ, 2 huyền thú kỵ sĩ, 1 đế quốc ma đạo sư, chưa kể đến phía trên bọn họ còn có 1 đoàn trưởng trứ danh ‘bộ não vàng’ về phương diện dụng binh cùng người thừa kế hợp pháp của Sơn địa Ái nhân vương mới nổi, bọn họ mỗi người đều tối thiểu có thể thay thế 1 thiên nhân đội. Dưới tình huống như vậy mà đối thủ còn bị buộc phải chạy trốn chết dưới áp lực cường đại của quân chinh tây, ta nghĩ tỷ lệ thương vong lần này của bọn họ nhất định là sẽ cao hơn chúng ta, bởi vậy, điều này cũng không làm ảnh hưởng tới kết quả thắng lợi của quân đoàn chinh tây.”

Được Thánh nữ ca ngợi, sự ấm áp trong nháy mắt tràn ngập khắp toàn thân các tướng lĩnh của nguyên quân đoàn chinh tây. Mấy tay trẻ tuổi trong ánh mắt lập tức rom róm hơi nước, cái đầu cao ngạo vùi thật sâu xuống dưới.

Bán thú nhân trầm mặc Nặc Đốn đột nhiên lên tiếng: “Thánh nữ các hạ tựa hồ đặc biệt có hiểu biết về Tiểu dong binh đoàn, những chuyện vừa rồi người nhắc đến có khá nhiều phần không có trong các tư liệu mà chúng ta từng đọc.” Trong ánh mắt màu vàng nâu thoáng có nét nghi ngờ.

“Ừm, là người phát ngôn của Thần, cũng khó tránh khỏi sẽ biết nhiều hơn một chút.” Thần mặc dù không có phụ thể tại đây, song điều này cũng không làm ảnh hưởng tới tính quyền uy trong câu trả lời lạnh như băng của Thánh nữ.

“... Là hạ quan thất lễ.” Mai Lâm khẽ kéo áo Nặc Đốn một chút, Nặc Đốn trầm mặc trong chốc lát rồi hướng đồng bọn thần phục, cúi đầu tạ lỗi với Thánh nữ.

“Các hạ là một trong số những thiên nhân trưởng ưu tú nhất của quân viễn chinh, lại được 1 vị vạn nhân trưởng tối cao ra sức đề bạt, nên đem bộ não thông minh đặt đúng chỗ hữu dụng.” Lời nói lạnh như băng từ miệng Thánh nữ thốt ra: “Đạt Hải Nặc tướng quân, trong lúc ta đồ bộ, Thần đã gợi ý cho ta, tựa hồ Ngã Mễ đế quốc đang có 1 nhánh bộ đội chủ lực tiến về phía chúng ta.”

“Đúng vậy, thưa Thánh nữ.” Đối với loại năng lực biết trước sự việc của Thánh nữ, Đạt Hải Nặc cũng không lấy làm ngạc nhiên: “Căn cứ theo trinh sát báo cáo, địch nhân tổng cộng có 25.000 bộ đội chủ lực, 6.000~8.000 quân vũ trang tại địa phương. Bộ đội bên ta trước mắt tổng nhân số đại khái là khoảng 23.000 người, nếu chỉ xét riêng về số lượng binh lính thì quân ta rơi vào hoàn cảnh rất xấu, nhưng xét về mặt chiến lực thực tế thì quân chinh tây thậm chí còn có ưu thế hơn so với quân đoàn Hòa sư từ chủ lực của địch, cho dù đối phương có thêm cả quân vũ trang địa phương thì chúng ta vẫn có đến 50% khả năng thắng lợi. Hơn nữa bộ tham mưu của chúng ta vẫn còn có rất nhiều ý tưởng.”

Theo ý của Đạt Hải Nặc, Nặc Đốn tiến lên từng bước, lôi ra bản đồ nam bộ đế quốc giắt trên tường: “Chúng ta cho rằng, phải chia rẽ binh lực đã tập trung của địch, bởi vậy đề nghị, cử ra 1 thiên nhân đội kỵ binh vừa mới thành lập cùng 5 bách nhân đội nhân mã, lợi dụng lực cơ động cực nhanh của họ để tấn công mạnh vào Sư Tâm thành nơi phòng thủ của địch, trong quá trình đột kích sẽ cố tình phô trương thanh thế —— Đối với trường quan phòng khu đế quốc mà nói, Sư Tâm thành chính là trọng điểm cần giữ, bởi vậy nhất định sẽ hời binh để bảo vệ. Con số lý tưởng là tách ra 3 thiên nhân đội từ quân chủ lực của địch. Sau khi chúng ta đem binh lực của địch xé lẻ ra, thì trước hết sẽ dồn sức tấn công chủ lực của địch, sau đó sẽ toàn lực công kích Sư Tâm thành.”

30 năm sau, trong trận đại chiến 3 phe 9 nước, lần đầu tiên toàn bộ 3 phe đăng tràng chiến tranh chính quy, “Huyết nhiên Sư Tử hà chi chiến” được coi là bài học kinh điển được đem ra nghiên cứu rộng khắp. Các học giả quân sự đời sau cùng có chung nhận định, đối với 2 phe giao chiến chủ lực: quân đoàn Hòa sư từ VS quân chinh tây Pháp Tây Tư, thực lực về cơ bản là ngang cấp. Xét về mặt số lượng binh lính, quân đoàn Hòa sư từ tính cả quý tộc vũ trang tổng số vượt xa quân đoàn chinh tây Pháp Tây Tư; về độ huấn luyện binh lính tác chiến cùng năng lực tác chiến của riêng từng binh lính, thì quân đoàn Pháp Tây Tư ăn đứt quân đoàn Hòa sư từ; về trình độ chỉ huy của tướng lĩnh 2 phe giao chiến mà nói, cùng dựa vào thành tích mà thắng tiến, Đạt Hải Nặc và Phạm tử tước đều có kỹ xảo chỉ huy siêu hạng, hẳn là lực lượng tương đương nhau; Đại bộ phận học giả quân sự cho rằng, quân đoàn Pháp Tây Tư tham chiến tập trung tới 30% tướng lĩnh siêu cấp trong Chúng thần đại chiến, trong khi tại quân đoàn Hòa sư từ nếu xét về danh tướng hạng nhất lúc đó thì chỉ có mỗi mình Phạm tử tước đơn độc, vốn dĩ, đây phải là ưu thế khiến cho thực lực của quân đoàn Pháp Tây Tư vượt xa quân đoàn Hòa sư từ, đáng tiếc, binh gia kỵ nhất là “Tướng soái bất đồng” khiến cho ưu thế đó bị kéo về vạch cân bằng.

Ma Pháp lịch mùa thu ngày 21 tháng 3 năm 4, thiên nhân đội kỵ binh số 1 của Pháp Tây Tư vừa mới đồ bộ tính cả 5 bách nhân đội nhân mã cung tiễn thủ còn sót lại từ trận Tây Lâm đảo công phòng chiến men theo bờ sông ngâm tẩm tiến lên, cố gắng tạo ra khí thế bất thành linh đánh lên phòng khu Sư Tử hà.

Ngày hôm sau, khi bầu trời phía đông vừa hừng sáng, tin tức hành quân xa đã truyền đến tai Phạm tử tước. Phạm tử tước lập tức phái ra 3.000 quý tộc vũ trang tính cả 1 trung đội bộ binh trang bị nhẹ hòa tốc quay về phòng thủ.

Tiếp theo, Phạm tử tước lại hạ 1 mệnh lệnh kỳ quái, cùng ngày kéo quân quý tộc vũ trang lên nhận nhiệm vụ hành quân tiên phong.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 24: Tử Vong Tiền Tấu

Trong 3 đại lục được biết đến, Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục chư quốc sử dụng nhiều nhất và cũng là thuần thực nhất trong việc vận dụng kỵ sĩ bộ đội. Các tri tướng, dũng tướng, danh tướng chuyên gia dụng binh đương thời thông qua lần lượt các chiến dịch quy mô lớn, đã đem nguyên tắc ứng dụng kỵ sĩ thuyết minh vô cùng nhuần nhuyễn. Tương tự, tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục chư quốc, kỵ sĩ bộ đội được hưởng đãi ngộ mà những binh chủng khác không thể bì được.

Trong biên chế bộ đội tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, kỵ sĩ bộ đội đại khái có thể chia làm 2 loại:

Kỵ binh bộ đội trang bị nhẹ, khinh kỵ sĩ đa số đều là kỵ binh thuộc biên chế quân đội quốc gia, bình dân thông thường sau khi gia nhập quân đội cũng có thể trở thành 1 viên kỵ sĩ. Đương nhiên, là kỵ sĩ không có danh hiệu quý tộc thì không thể đủ tiêu chuẩn của đế quốc để được gắn dấu hiệu đặc thù lên trên áo giáp kỵ sĩ.

Kỵ binh bộ đội trang bị nặng, toàn bộ trọng kỵ sĩ đều không ngoại lệ đều có danh hiệu quý tộc, cho dù là 1 kỵ sĩ bình thường lập được hàng loạt chiến công, cuối cùng được phá lệ tuyển chọn vào trọng kỵ sĩ đoàn đội, như vậy thì trước đó, nhất định sẽ có 1 vị quý tộc tối thiểu là bá tước đại diện cho quốc vương trao tặng cho y danh hiệu quý tộc cấp thấp như “Đế quốc kỵ sĩ” hay “Lam linh kỵ sĩ”, sau đó mới đủ tư cách gia nhập trọng kỵ binh bộ đội.

Khác hẳn với tóa liên giáp thông thường của kỵ sĩ phổ thông, áo giáp loại thấp nhất của trọng kỵ sĩ cũng được kết từ các phiến thép dạng nhẹ - hợp thành khối giáp khổ lớn. Trọng kỵ sĩ xuất thân từ đại quý tộc thậm chí còn sử dụng cả thép nguyên chất để làm áo giáp cũng chẳng phải là chuyện hiếm thấy. Đối với các kỵ sĩ đã được phong quân hàm từ tướng quân trở lên, còn có tư cách được đế vương đích thân trao tặng áo giáp có gắn đá quý hết sức quý hiếm. Cho dù trong quân đội có trường cung thủ có lực sát thương tầm xa đi nữa, thì cũng phải ở khoảng cách tối đa là 30 mét mới có thể bắn thủng khối giáp, bởi khối giáp về cơ bản là rắn chắc đao thương tầm xa đi nữa, thì cũng phải ở khoảng cách này đều vô cùng cao, hơn nữa bởi mỗi người lại có hình thể khác nhau, cho nên để có thể tìm được các bộ trọng kỵ sĩ giáp cho những chủ nhân khác nhau là chuyện tương đối khó khăn và mất nhiều thời gian. Trọng kỵ sĩ sau khi xuất ngũ có thể mang theo áo giáp của mình để minh chứng cho thời kỳ đi lính —— Đại bộ phận trọng kỵ sĩ đều là quý tộc, đối với bọn họ mà nói, áo giáp mang theo dấu hiệu của gia tộc cũng chính là vật phẩm của gia tộc mình.

Ngựa của kỵ sĩ thông thương đa số đều được đóng yên cương làm bằng da, đối với công kích thông thường ít nhiều cũng có một chút tác dụng phòng ngự. Chiến mã của trọng kỵ sĩ thì lại được phủ hoàn toàn cương giáp làm từ thép tinh khiết, phía trên yên cương được khoét một lỗ rộng, ghép chặt với phần bên dưới áo giáp của kỵ sĩ thông qua đinh ốc vít vào.

Trọng kỵ sĩ được tổ thành khi lao nhanh trên bình nguyên có diện tích lớn của Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục sẽ tạo thành 1 bức tường sắt thép biết chuyển động, giá trị về mặt chiến lược cũng như chiến thuật là điều mà các binh chủng khác không thể thay thế được.

—— Chư đại lục – Bình luận

Ma Pháp lịch mùa thu ngày 22 tháng 3 năm 4, suốt 1 tháng sau khi quân đoàn chinh tây Pháp Tây Tư bất ngờ tập kích Tây Lâm đảo, “Huyết nhiên Sur Từ hà chi chiến” bạo phát.

Vùng bán nhiệt đới sáng sớm đa số đều không có gió, mùa thu bên bờ Sur Từ hà không thể cảm nhận thấy một tia mát mẻ nào. Mặt trời đỏ vừa ló rạng phía chân trời đằng đông, mặt trời đen đã hắt tia sáng cuối cùng ở phía chân trời đằng tây, trên thảo nguyên sương sớm lập tức hóa thành hơi nước bay lên trời.

Đạt Hải Nặc và Phạm tử tước không hẹn mà cùng chọn 2 triền núi nhỏ để lập doanh địa cho mình, giữa 2 triền núi nhỏ ước chừng có khoảng 1.300 mét thảo nguyên bằng phẳng, giữa thảo nguyên thỉnh thoảng lại xuất hiện những nhánh cây thấp. Đám linh dương nhất gan cảm nhận được điều gì đó, nhanh chóng rời khỏi vùng thảo nguyên sắp sửa biến thành chiến trường, từ xa xa lên nhìn lại.

Cơ hồ là đồng thời, trong doanh địa của cả 2 cánh quân đều sôi sục lên, đại môn ở giữa cùng thiên môn 2 bên doanh địa đồng thời mở ra, các đội khinh bộ binh lao ra ngoài doanh địa mở toang 3 lớp hàng rào chướng ngại vật làm bằng thân cây, tán cây khổng lồ ra, khinh kỵ binh, trọng kỵ binh, trọng bộ binh, cung tiễn thủ... từ thiên môn nối đuôi nhau mà ra.

8:00 sáng ngày 22 tháng 3, 29.000 binh lính đế quốc lần đầu tiên trông thấy địch nhân đáng ghê tởm trong truyền thuyết, đi đầu chính là bán nhân mã cung tiễn thủ, theo sau cung tiễn thủ là đại đội địa hành long kỵ sĩ, những con địa hành long táo bạo thi thoảng còn phát ra những tiếng gầm rống khe khẽ, khói trắng do lũ long thú thở ra nhanh chóng trở nên mờ nhạt phía trên đầu quân đội rồi dần dần sáp nhập vào mây trắng ở trên không. Sau địa hành long bộ đội là khinh kỵ binh bộ đội, hình thành nên 2 phương trận lớn, nếu trận hình của địch không khác biệt mấy so với đế quốc mà nói thì hẳn là khoảng 1.000~2.000 kỵ sĩ; sau kỵ sĩ là mười mấy phương trận bộ binh, ít nhất là mười mấy đội, trải dài từ triền núi lên đến đỉnh núi rồi lại rải ra cả sườn núi phía tây ở đằng sau, cho dù có nhìn tận mắt thì cũng không thể quan sát hết được... Giữa bầu không khí khô khốc, chiến mã, địa hành long nồn nóng bắt an gõ chân liên tục xuống đất, làm bụi đất tung lên mù mịt bao phủ cả một bộ phận biên chế bộ đội.

Nhìn địch nhân cao hơn mình tới cả cái đầu —— Nghe đồn thực lực địch cũng hùng hậu tựa như đại địa rộng lớn, binh lính đế quốc trong đầu không hẹn mà cùng giương ra những lưới giáo hình chữ mác của kỵ binh.

Đối diện với trận doanh hùng tráng của địch, tất cả các quan quân từ tiểu đội trưởng trở lên đều không đoán ra bố cục trận hình kỳ quái lần này của Phạm tử tước. Bộ đội Bạo nô sư tử vương có lực chiến đấu lớn nhất thì lại bị giấu kín hoàn toàn ở phía sau cùng của toàn bộ quân doanh, còn niềm tự hào của quân đoàn Hòa sư tử là trọng kỵ sĩ bộ đội của Hòa Diễm kỵ sĩ đoàn thì lại xen lẫn với 200 trọng kỵ sĩ thuộc binh đoàn quý tộc tư gia, hơn nữa những trọng kỵ sĩ không chính hiệu này còn bị úy khuất giao trọng trách rải rác khắp trung tâm của toàn bộ kỵ sĩ bộ đội. Vốn kỵ sĩ trận doanh chỉ toàn

một màu đỏ nay lại xen kẽ đủ loại màu sắc sặc sỡ, toàn bộ trọng kỵ sĩ của Hỏa Diễm kỵ sĩ đoàn mây đều nhú lên. Mặc dù những trọng kỵ sĩ đẹp để nọ phần lớn đều có danh hiệu quý tộc vô cùng cao quý, song người có kinh nghiệm chỉ cần tùy tiện liếc mắt 1 cái, bọn họ sẽ không khó để liên tưởng đến việc chỉ cần bỏ lại vài chỗ thì trông đám ngựa ấy sẽ chẳng khác nào những khối thịt béo tốt hết như chủ nhân của chúng vậy. Người và ngựa đã như vậy, chưa cần nói đến chiến tranh, liệu có đảm bảo được tốc độ xung phong để vọt đến khoảng cách 1.500 mét ngoài trận doanh địch hay không vẫn còn là một vấn đề đáng để nghi ngờ.

Phía sau ngọn núi nhỏ đột nhiên truyền đến những tiếng rầm rập, tiếp đó là tiếng đập cánh dồn dập tạo ra gió rít từ xa đến gần, mây trắng ở trên khoảng núi trông trong nháy mắt đã bị trận gió thổi bạt đi, tản ra 4 phía...

“Rồng ——” Những lão binh trong đội ngũ binh lính đế quốc lập tức đoán ra đáp án khủng bố.

Một con hoàng kim long trưởng thành từ phía sau tiểu sơn phá không mà ra, đôi cánh khổng lồ cứ mỗi lần gạt bỏ mây trắng trên trời là từ miệng cự long lại phun ra làn hơi màu trắng, phản chiếu ánh nắng gay gắt vừa lên, những tấm vảy vàng lại lóe lên hào quang chói mắt như hàng ngàn hàng vạn khối thủy tinh hình lục giác uốn lượn trên bầu trời. Ở phía sau cự long, đối lập với cự thủ khổng lồ là 1 con sư thú trông có vẻ gầy, nhỏ đang vững vàng triển khai đôi cánh, mượn sức gió do cự long tạo ra để bay lượn giữa không trung.

Như 1 hòn đá ném xuống ao, giữa các kỵ sĩ bộ đội đứng hàng đầu trong trận doanh của đế quốc bỗng sinh ra 1 tia sóng gợn, kỵ sĩ trẻ tuổi khẽ giật giây cương, muốn làm cho tọa kỵ bình tĩnh lại.

Hai phe giao chiến, đánh vào tâm lý là thượng sách.

Tướng quân nhẹ nhàng phẩy tay 1 cái, các huyấn thú kỵ sĩ trong Hỏa sư tử quân đoàn đều bay lên không, hoặc sư hoặc mã hoặc ưng hoặc địa hành long hoặc sa tích, hơn 20 huyấn thú kỵ sĩ ở trên không trung hình thành nên 1 bức tường chống lại áp lực tâm lý do long thú từ phía xa truyền tới.

Cự long cùng với sư thú rời khỏi bản trận bay đến phía trên thảo nguyên, long kỵ sĩ cùng với huyấn thú kỵ sĩ hiển nhiên muốn nói điều gì đó. Điều này là hết sức bình thường, trong đại bộ phận phần đạo đầu cuộc chiến giữa các kỵ sĩ, các quý tộc thuộc 2 phe giao chiến đều có ý nguyện trước trận chiến sẽ nói điều gì đó. Một số câu nói kinh điển cũng từ đó lưu truyền cho tới nay —— Về mặt hiệu quả thực tế mà nói, đại bộ phận đều là những lời vô nghĩa chẳng có tí dinh dưỡng nào, chỉ là cơ hội để biểu lộ thể diện của các tay quý tộc ở trước mặt mọi người, biểu hiện một chút rằng rốt cuộc thứ gọi là chân lý đứng về phe nào mà thôi. Còn về phần ảnh hưởng đối với cục diện chiến đấu, về cơ bản có thể lờ tịt đi.

Phạm tử tước bất đắc dĩ cười khổ một chút, đoạn cùng ra hiệu cho mấy vị huyấn thú kỵ sĩ xung quanh tiến đến đối thoại —— Đại bộ phận quan quân cao cấp của quân đoàn Hỏa sư tử đều biết, đây là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Phạm tử tước. Lý lịch của Phạm tử tước cực kỳ sáng láng, lấy thân phận của 1 tiểu binh gia nhập quân lữ, đã tham gia vào hơn 10 trận chiến lớn nhỏ, chiến công hiển hách, có điều thủ trưởng trực tiếp lại cực kỳ không ưa cái thói không bao giờ chịu sức mệnh của ông ta, bởi vậy trong giai đoạn 18-25 tuổi không có cơ hội được nằm trong danh sách chọn lựa huyấn thú kỵ sĩ, bởi vậy nên không có duyên với huyấn thú kỵ sĩ. Tướng quân của 1 trong 7 đại khu vực phòng thủ của đế quốc lại không phải là huyấn thú kỵ sĩ, nếu không phải vô tiền khoáng hậu thì cũng là chuyện cực kỳ hiếm thấy, điều này thậm chí còn trở thành cái cớ để đại bộ phận quý tộc đế quốc kém miếng khó chịu an ủi con em nhà mình: “Đừng nổi nóng, chẳng phải là x x cũng không thành công đó hay sao? Ngươi dù thất bại thế nào đi chăng nữa thì vẫn chưa bằng Phạm tử tước, y cho dù không phải là huyấn thú kỵ sĩ thì cũng vẫn ngồi vững vàng ở vị trí tướng quân khu vực phòng thủ đấy thôi, chúng ta tin rằng ngươi nhất định có thể thành công.” Đó cũng là một trong số những nguyên nhân khiến Phạm tử tước chưa từng có hảo cảm đối với các huyấn thú kỵ sĩ được quân bộ phân tới.

Hơn 10 huyấn thú kỵ sĩ cùng tiến lên.

“Các hạ, thay vì động đến mấy vạn binh lính chém giết, chi bằng chúng ta cùng tiến hành đánh giả một chút, nhẹ nhàng giải quyết trận chiến lần này.” Long kỵ sĩ cả vù lấp miệng em từ trên cao nhìn xuống bỏ lại câu nói lạnh như băng, phía sau tấm mặt nạ làm bằng thủy tinh màu đen toát ra toàn bộ vẻ kiêu ngạo của y.

“Ồ, cũng là 1 ý kiến không tệ, có điều đối với ta mà nói thì tựa hồ không được công bằng cho lắm. Dù sao thì ngươi cũng là long kỵ sĩ, nếu không ngươi chịu khó chờ mấy hôm, để ta điều vài long kỵ sĩ từ đế quốc đến tiếp ngươi được không? Rồng của ngươi là đực hay cái? Ta có thể giúp ngươi lựa chọn một chút, đại khái là lịch rồng loại nào?” Cho dù là đối mặt với long kỵ sĩ, Phạm tử tước vẫn như cũ không muốn từ bỏ cái thói khôi hài cợt nhả của mình.

Hoàng kim cự long cơ trí lập tức nghe hiểu thiện chí đề xuất ý kiến mang tính xây dựng của nhân loại, đáng tiếc, long tộc xưa nay đều thừa hành nguyên tắc tự chủ hôn nhân, đối với nhân loại hèn mọn không phải là cha mẹ mình mà lại dám thay mình an bài chuyện chung thân đại sự, hoàng kim cự long giận tím mặt, cái đầu màu hoàng kim phẫn nộ ghéech lên, long tức màu vàng phun thẳng ra.

“Bảo vệ tướng quân ——” Những tấm thuẫn màu đỏ khổng lồ tức thì được gió cao kháng cự luồng khí nóng, huyấn thú hệ thủy phía trước lập tức hóa ra thủy thuẫn, khí nóng tức thì hóa thành hơi nước.

“Này... Ta thực sự hoài nghi mục đích quý long kỵ sĩ bảo ta tiến tới, không phải là để ám sát ta trước trận đấy chứ.”

Chiếc mặt nạ màu vàng bị giật bắn lên, phía sau mặt nạ lộ ra khuôn mặt lạnh như băng đang bùng bùng lửa giận vì bị vũ nhục: “Các hạ, tôn nghiêm của long kỵ sĩ là không thể xâm phạm. Ta vốn có ý để cho ngươi lựa chọn đối thủ, giờ thì chấm dứt rồi. Ta hy vọng có thể thông qua một số trận chiến nhất định để tránh cuộc đồ sát có quy mô lớn.”

“Ồ, giờ ta mới hiểu suy nghĩ của ngài... Ta đồng ý với quan điểm của ngài,” Phạm tử tước trên mặt lộ ra vẻ như vừa mới bừng tỉnh đại ngộ: “Để cho công bằng... như vậy đi, chúng ta mỗi ngày đấu một trận, bên ngài cử ra 1 người, bên ta cũng phái ra 1 người, không được lặp lại, ở đây ta tổng cộng có hơn 29.000 binh lính, các ngài phòng chừng cũng không chênh lệch lắm, như vậy đi, đại khái chừng 80 năm chúng ta sẽ phân ra cao thấp. À, ta tính nhầm

mất rồi, nếu điểm số kém xa mà nói, thì chừng 40 năm là đã có thể đưa ra kết quả được rồi.” Trên mặt Phạm tử tước thoáng hiện 2 chữ thật thà.

Long kỵ sĩ cùng với sư thứ kỵ sĩ bay thẳng về bản đội, thanh âm từ rất xa truyền đến: “Chúng ta cũng là hậu duệ của Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, không muốn làm cho đại lục bị tổn thương quá nhiều nguyên khí, có điều... Đồ ngốc ——”

“Tên kia rất có lễ phép, các ngươi cần phải học tập một chút. Ngươi xem người ta trước khi đi còn không quên tự giới thiệu tên mình.” Tam nhân đồng hành tất hữu ngã sư (Trong 3 người cùng đi, chắc có người là thầy của ta – ý đề cao tập thể), Phạm tử tước rất giỏi trong việc phát hiện ra ưu điểm của đối thủ, vừa giục ngựa quay về bản bộ vừa giáo dục bộ hạ của mình.

Nếu nói nổi danh là không bao giờ chịu sức miệt trong Chúng thần đại chiến thì Phạm tử tước và Da Mạc Đạt 2 vị đứng ngang hàng trong số đó, ngay trong lần giao phong đầu tiên, tựa hồ Phạm tử tước chiếm được tiện nghi rất lớn. Đương nhiên, cũng giống như suốt mấy trăm năm qua, sau khi quan tướng “Thiện chí trao đổi” không đi đến kết quả, chiến tranh bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 25: Vương Giả Cổ Sự

Tại trận chiến máu nhuộm Sư Tử hà, một vài nhân vật trọng yếu sau này tỏa sáng rực rỡ ở hậu kỳ chiến tranh chỉ bằng quan tham gia với tư cách là người quan sát, trong số này bao gồm cả vạn nhân trưởng Đạt Hải Nặc, 2 đại danh tướng Mai Lâm, Nặc Đốn của quân đội Pháp Tây Tư. Bọn họ trong trận “Sư Tử hà thành danh chiến” đều bị thương ở những mức độ khác nhau, bởi vậy đều được 2 vị cùng là vạn nhân trưởng Da Mạc Đạt cùng Tiêu Kha “hào tâm” bố trí ở hậu phương đốc chiến.

Cũng tương tự trong trận chiến này, ở phía sau 1 gốc cây cách đó khá xa, có Hoắc Ân Tư, Trì Ngạo Thiên, Đại Thanh Sơn của Tiểu dong binh đoàn cũng đang đứng quan sát cuộc chiến, Hoắc Ân Tư nhân lực vô cùng tốt phụ trách miêu tả bố cục của 2 bên tham chiến, Lục long sư Lục Nhi đại nhân nhân lực còn tốt hơn thì nằm ở dưới tán cây mát mẻ nhắm mắt dưỡng thần.

—— *Máu nhuộm Sư Tử hà chiến sử nghiên cứu*

300 năm sau Chúng thần đại chiến, sau khi trải qua Chúng thần đại chiến, vương giả đại chiến, Cuồng nộ Ái nhân vương Hoắc Ân Tư Kim Tề Cách Tư đăng cơ lên ngôi vị bảo tọa Sơn địa Ái nhân vương có viết 1 cuốn hồi ức về Chúng thần đại chiến —— “Sự giống nhau và khác nhau giữa Tạo vật và Bị tạo vật”.

Ái nhân vốn là một chủng tộc tích lời như vàng, về phương diện viết chữ ra giấy lại càng là như thế. Hoắc Ân Tư đối với việc hành văn miêu tả hết sức keo kiệt, một hồi chiến tranh cực kỳ rộng lớn mạnh mẽ thường thường sẽ bị miêu tả gói gọn trong 1 đoạn văn ngắn gọn, súc tích đến từng chữ. Dưới giác độ cá nhân mà xét, cuốn hồi ức thường ghi lại sự kiện với tính chân thật cực cao, bởi vậy cũng được liệt vào sự kiện lịch sử được nghiên cứu trong Chúng thần đại chiến hay công cụ tham khảo thường dùng cho các nhân vật.

Từng có người thử đem văn tự của Ái nhân vương phiên dịch thành văn tự thông dụng của nhân loại, bởi vì hiểu biết của con người đối với Ái nhân tộc cũng không nhiều lắm đồng thời sự hiểu biết đối với văn tự của Ái nhân tộc cũng hết sức giới hạn, cho nên sau khi phiên dịch hiệu quả cũng không được như ý cho lắm. Có một số dịch giả có tiếng thậm chí còn hy vọng tiến vào hoàng cung của Ái nhân để học tập văn tự Ái nhân, có điều, câu nói phổ biến nhất của các Ái nhân là: “Từ quen biết 1 người cho đến việc trở thành bằng hữu thì phải mất hơn 100 năm” Loại thái độ cố chấp này của Ái nhân khiến cho đại đa số người đều từ bỏ ý niệm trong đầu.

Về sau, nghe nói có 1 bán tinh linh có quan hệ thế giao hơn 400 năm với Cuồng nộ Ái nhân vương tiến nhập gia đình Ái nhân vương, rồi ở lại hơn 80 năm. Trong 80 năm, bán tinh linh này sớm chiều ở chung với các Ái nhân, hiểu được tập quán dùng từ của Ái nhân, nắm chắc tập tính sinh hoạt của Ái nhân, rốt cuộc cũng nửa phiên dịch nửa phá dịch được 13 vạn từ trong “Sự giống nhau và khác nhau giữa Tạo vật và Bị tạo vật”, dùng ngôn ngữ thông dụng của nhân loại thuyết minh thành 1 tác phẩm dài gồm 125 vạn từ. Mà Hoắc Ân Tư đối với bản dịch cũng tương đối hài lòng, còn đích thân viết 12 chữ đề tự cho bản dịch.

Trong trận chiến máu nhuộm Sư Tử hà, đại đa số người tham gia đều ngã xuống quá sớm... Dưới lời văn miêu tả được phiên dịch ra từ cuốn hồi ức rồi sửa sang lại, trong lúc đại bộ phận văn tự miêu tả nghe nói đều có sự can thiệp của bán tinh linh, còn tính cốt lõi trong văn tự thì là bút tích của Ái nhân vương:

Tại thời điểm Ma Pháp lịch năm 4, bất kể là Trì Ngạo Thiên, Đại Thanh Sơn hay là ta, đối với việc chỉ huy quân đội quy mô lớn đều chỉ dừng lại ở 2 chữ lý giải. Trì Ngạo Thiên so với ta và Đại Thanh Sơn còn mạnh hơn một chút, hấn xuất thân từ thế gia quân đội, lại từng được học về việc chỉ huy quân đội trong hệ thống Kỵ sĩ học trường, bởi vậy, lúc chúng ta ở phía sau gốc cây từ đằng xa quan sát màn “Diễn tập” chân thật, ta đảm đương nhiệm vụ làm người quan sát còn Trì Ngạo Thiên đảm nhận vai trò là người thuyết minh.

Trên bầu trời, hoàng kim long kỵ sĩ nọ giơ tay trái lên rồi chém mạnh xuống, trên sườn núi trước hết dựng lên chiến kỳ màu trắng, trong quân đội Pháp Tây Tư vang lên một giọng nam tăng lữ vịnh xướng to rõ, hơn trăm tăng lữ cùng cầu nguyện không thể nghi ngờ gì sẽ hấp dẫn lực chú ý của thượng vị Thần, chúng Thần chúc phúc —— Hào quang màu trắng thánh khiết từ trên bầu trời tán xuống, các kỵ sĩ bao gồm cả tọa kỵ đứng hàng đầu được bao phủ thêm 1 tấm lá chắn thuần trắng.

Tiếp theo, chiến kỳ màu đen, màu lam 1 trước 1 sau đồng thời đứng sừng dậy, những chiếc long thương đồng loạt được giơ lên cao, mũi thương màu đen nhỏ lên sừng sừng cao tới 5 mét Những con địa hành long của binh đoàn địa hành long kỵ sĩ Pháp Tây Tư khẽ rít gào đón lấy sự tự do không còn bị trói buộc, đuôi rồng bèn nhom cùng chi sau dậm xuống đất, thổi tung bụi mù tứ phía. Không có long giáp, tốc độ hành quân của tấn long trong cự ly ngắn nghe nói đạt đến 20 mét/giây. Tấn long cuồng tấp chúi đầu xuống đất phát ra tiếng rống ngắn ngủi. Tiếng gầm của hơn trăm nghìn con long thú hội tụ lại còn át cả tiếng ngâm của hoàng kim cự long trên bầu trời.

“Những con tấn long 7 màu mang theo long kỵ sĩ vận khôi giáp màu đen ở trên núi hợp với 2 màu chủ đạo đỏ và đen của ráng hồng tạo nên 1 bức tranh quý dị đầy màu sắc. Từ thân giữa những sắc màu tùy ý lướt qua vũ khúc của lưới hải trên bức tranh.” Sau trận chiến, những người hát rong đánh giá rất cao lần đầu tiên sử dụng kỵ sĩ quy mô lớn của bộ đội Pháp Tây Tư.

Chúng ta đứng ở khá xa, có thể chứng kiến rất rõ các nhân mã cung tiễn thủ ở phía sau long kỵ binh trong lúc chiến kỳ màu lam giơ lên chỉ trong nháy mắt đã dùng tốc độ cực nhanh ẩn vào sau làn bụi đất tràn ngập phía sau long kỵ sĩ.

Hiển nhiên, Phạm tử tước cũng trông thấy việc đó, trong lúc ông ta phát tay ngón cái cùng với ngón giữa tựa hồ suột qua phát ra chỉ âm thanh thúy, phó tướng nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh của tử tước Hồng kỳ hình vuông được giơ cao lên, lá cờ hình trăng lưỡi liềm cũng đồng thời được dựng đứng, hồng kỳ thấp hơn nửa lá cờ.

Trọng bộ binh nhân loại cao lớn cử ra 1 người cao lớn dùng chiến thuẫn làm từ gỗ nặng có bọc thép xung quanh lao ra khỏi trận doanh, cứ 60 người tạo thành 1 trận đồ hình vòm, chiến sĩ cao lớn đi đầu quỳ trên mặt đất, 2 cẳng tay đồng thời giữ chặt ở khoảng giữa chiến thuẫn, dùng bả vai cố định chặt mặt trái tấm chắn được bọc da trâu rồi dùng đinh tán đóng chặt vào, rồi giấu những vị trí có thể dễ dàng bị thương như đầu và cổ về phía sau tấm chắn. Phía sau 5 hàng của đội trưởng thương bộ binh đem những chiếc chiến thương làm từ sắt nguyên chất dài 4~5 mét gác lên vai đồng đội vất lên trên chiến thuẫn chỉ xéo lên bầu trời. 40 đội hình lá chắn như những con nhím dài 10 mét lập thành 1 bức tường sắt bao vây.

Đã từng trải qua bức tường sắt thép do đội ngũ toàn hùng nhân của Pháp Tây Tư xếp thành, chúng ta đều không thể không thừa nhận, quân đội nhân loại bình thường kém hơn chúng rất nhiều —— Đội trọng bộ binh của quân đoàn Hòa sư tử có thể coi là nhánh bộ đội ít chênh lệch nhất.

Hơn 1.200 người của đội trưởng cung cung tiễn thủ uốn mình rất nhanh chóng nhập vào phía sau những con nhím sắt, trường cung cao bằng người được dựng xuống đất, tên từ trong bao tên được rút ra, đuôi tên theo thứ tự được cài vào dây cung bên tay phải, cao độ tương đối chuẩn.

1.000 mét, 800 mét, 500 mét... Dưới áp lực từ chi sau của rồng nện trên mặt đất, đại địa phía dưới tàng cây phải chịu áp lực rất lớn từ đằng xa truyền lại, rên rỉ thống khổ, sau những hạt bụi nhỏ đến lượt những hòn đá cỡ nhỏ xóc nảy trên mặt đất, lá cây bất lực run rẩy.

Sát khí từ bên trong làn cuồng quyền của đội ngũ Pháp Tây Tư bốc lên ngút trời...

“Trì, vì sao quân đội đế quốc quân đội không xung phong? Nếu khoảng cách bị thu hẹp lại, như vậy kỵ sĩ đội bội ở trận doanh thứ 2 sẽ không có không gian để triển khai.” Ta không thể không đưa ra nghi vấn, mặc dù trước đây ta cũng từng tham gia vào một vài trận chiến quy mô lớn, có điều, Ải nhân chưa từng có kỵ sĩ, mà trong trận chiến ở Tây Lâm đảo cũng không có kỵ sĩ tham gia.

“Ừ, rất đơn giản, quân đội Pháp Tây Tư vẫn chưa triển khai hoàn toàn, nếu bọn chúng lập tức xung phong đến gần như vậy, thì sẽ bị mai tang trong tay trọng bộ binh cùng trường cung thủ đầu tiên. Ta tin rằng tay hoàng kim long kỵ sĩ kia không ngu ngốc đến mức như vậy. 20 vạn bộ đội, cho dù có thử tấn công thì cũng chỉ nhặt ra đến quy mô 3.000... Nhìn đi...” Mắt Trì Ngạo Thiên càng thu hẹp lại.

Quân đội Pháp Tây Tư lại giương chiến kỳ màu đỏ, màu nâu lên cao, khinh kỵ sĩ bộ đội ở 2 bên bàn trận giương cao kỵ sĩ trường thương dài hơn 2 mét hình hành nên một rừng thương mới. Đám kỵ sĩ gào thét dùng tốc độ cực nhanh từ 2 cánh vọt ra, đồng thời, hơn 5 phương trận bộ binh đi đầu cũng phát động, tiếng dã thú gầm gừ truyền đến, giữa bụi đất mù mịt có thể mơ hồ nhìn ra phương trận bộ binh sử dụng tốc độ mà binh lính nhân loại không thể có được hình thành nên 1 con lũ cuốn thẳng đến.

Đợt đầu tấn công đã sử dụng tới hơn 8.000 binh lực, xem ra trận đầu xung phong của Pháp Tây Tư tuyệt đối không phải là thứ.

Đôi mắt đen sắc như chim ưng lộ vẻ hóa ra là như thế, Trì Ngạo Thiên thở phào một cái: “Quả thế, long kỵ binh xung phong xảo diệu che dấu sát khí của cung kỵ thủ, sau khi khinh kỵ binh tấn công lướt qua 1 đợt xong sẽ tán đi, để nhường chỗ cho đại quân đoàn trọng bộ binh. Trong tình huống như vậy, trong tay còn tới hơn phân nửa binh lực cơ động, long kỵ sĩ về phương diện dùng binh quả thực là chuyên gia hiếm có.”

Đương nhiên, chẳng có gì phải nghi ngờ rằng lý luận này của Ngạo Thiên đã gần đạt đến cực hạn trong tình huống 2 bên chiến lực bằng nhau.

Phạm tử tước liên tục đưa ra mệnh lệnh mới cho 2 vị phó tướng tả hữu, theo Hóa diễm cờ xí giương lên cao, ở chủ trận tiếng trống trận rớt cuộc cũng vang lên, tiếng hoan hô như thủy triều từ bên trong kỵ sĩ bộ đội truyền ra —— Nếu không có đủ cự ly để đột kích thì lực phá hoại của kỵ sĩ bộ đội thậm chí còn không bằng bộ binh, đại khái là không có kỵ binh nào lại không nắm rõ điều này. Kỵ sĩ bộ đội với khả năng di chuyển ở tốc độ cao sẽ tạo ra lực sát thương cho tinh thần địch thậm chí còn vượt xa chiến lực thực sự, hơn nữa đối với tân binh thì lại càng như vậy.

Trọng bộ binh tạo thành chiến trận rất nhanh chóng chuyển hướng chiến thương, từ bên trong trận mở ra 40 lối xuất binh rộng 2 mét, 1.500 trọng kỵ sĩ bộ đội nối đuôi nhau tiến ra, rất nhanh chóng sắp hàng thành 5x300 biển hình trận khổng lồ. Mà lúc này địa long kỵ sĩ đã rút ngắn khoảng cách xuống còn 300 mét ~400 mét.

“Bắn!” Đội trưởng trường cung thủ xếp sau ra sức phát cờ hình trăng lưỡi liềm màu đỏ trong tay xuống. Mưa tên màu đỏ trong nháy mắt tràn ngập bầu trời phía trước quân đội đế quốc, trường cung thủ tay phải hạ xuống, một đợt mưa tên mới lại lên đây, hơn 1.000 cây trường cung lại hướng lên trời —— Trường cung thủ của quân đoàn Hòa sư tử để lại cho ta ấn tượng rất sâu, những cung tiễn thủ trong bộ lạc mà ta từng chứng kiến trước đây so với họ rõ

ràng là kém hơn rất nhiều.

Những hạt mưa dài nhỏ màu đỏ phủ kín bầu trời, từ xa thậm chí còn có thể trông thấy luồng khí lưu do tiễn vũ xẹt qua trong không khí vẫn còn lưu lại. Mưa tên bay đến cuối đợt ngọt chuyển tiếp, phát ra tiếng xé gió soạt soạt, xuyên thẳng xuống dưới. Trên quang thuẫn màu thuần trắng thỉnh thoảng lại phát ra vàng sáng nhàn nhạt, mưa tên bị bắn ngược lại rơi trên mặt đất; cơ hồ chỉ trong nháy mắt, đợt mưa tên thứ 2 lại hạ xuống, cứ mỗi đợt chạm vào quang thuẫn thì quang thuẫn lại trở nên thâm đậm hơn một chút. Rốt cuộc, màu đỏ điều linh cũng xuyên vào quang thuẫn, khoảng cách tuy rất xa nhưng vẫn có thể trông thấy rõ, một đoàn huyết vụ từ sau gáy địa hành long kỵ sĩ phun ra. Lúc sau mới trông thấy mũi tên xuyên từ trong người ra. Địa hành long kỵ sĩ từ trên mình tấn long xung phong đến thân hình đang lảo lảo đột nhiên bị dừng hình, những sợi từng bùng bùng sinh khí uốn lượn trên cao bỗng như những con rối gỗ bị tuột dây trở nên cứng ngắt, từ trên thân người phía trên bỗng rớt xuống thứ gì đó...

Dưới cang nhiều mưa tên hạ xuống, không ngừng có những địa hành long kỵ sĩ đang đột kích với tốc độ cao bị trúng tên theo quán tính từ trên người rỗng đồ ập xuống, bị những con địa hành long đang cuộn cuộn xông tới từ phía sau dày xéo lên, dưới những móng vuốt bén nhọn đâm xuống không phải là bụi đất mà là quần áo máu thịt, tiếng kêu thảm thiết vừa mới phát ra lại lập tức biến mất... Cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Chỉ ngắn ngủi trong khoảng 5~10 giây, hơn 100 địa hành long kỵ sĩ đã ngã trên mặt đất. 200 mét đã vượt qua tầm bắn của trường cung, hơn 400 địa hành long kỵ sĩ miêng phát ra tiếng gào thét quý dị, thứ sắp chờ đợi bọn chúng là long thương cùng với trọng kỵ sĩ thương đón lõng.

Đồng thời trong lúc cung tiễn bắn ra, trọng kỵ sĩ hàng đầu của đế quốc quân cũng giương cao trường thương trong tay, hai gọng kềm màu đỏ ở 2 bên kéo theo rất nhiều màu sắc ở giữa trên chặng xung phong dưới tốc độ cao của trọng kỵ sĩ —— Trọng kỵ sĩ đế quốc biểu hiện tốt đến tột đỉnh, nếu phía đối diện không có địa hành long rít gào xông đến thì quả thực là một hồi nghi thức duyệt binh long trọng. Toàn bộ trọng kỵ sĩ màu đỏ, thân cao giống nhau, khối giáp giống nhau, yên cương giống nhau, trường thương dài như nhau, mà ngay cả tần suất tung 4 vó lên xuống của chiến mã trên đường cũng đều khoảng cách như nhau, những kỵ sĩ đi đầu vừa tách ra 5 hàng, kỵ sĩ thương nặng dài 2.7 mét trong nháy mắt đồng thời hạ xuống, dưới ánh nắng chói chang, mũi thương màu đỏ tỏa ra ánh sáng chói lóa —— Không biết đám kỵ sĩ phía đối diện bọn họ cảm thấy thế nào; cơ hồ đồng thời, trọng kỵ binh đột tiếp theo cũng sách động chiến mã...

Đế quốc thiết kỵ, không cần phải nói nhiều, xem vậy là đủ rồi, đó là những lời lúc ấy ta dường như đã thốt ra. Phạm tử tước đã dạy cho chúng ta 1 bài học về thủ đoạn dụng binh.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 26: Tiên Trường Mạc Cập

Vô số mưa tên từ nơi long kỵ sĩ vừa mới đi qua bắn về phía bầu trời, giữa bụi đất lộ ra 5 phương trận do hơn 10 nhóm nhân mã cao lớn sắp xếp thành, khác với trường cung thủ tán xạ, nhân mã hiển nhiên là đem những kỵ sĩ rực rỡ ở giữa đội hình trọng kỵ sĩ làm đối tượng trọng điểm để tấn công, hơn 1.000 mưa tên lướt qua không trung rồi hạ thẳng xuống, mũi tên làm bằng thép phát ra tiếng kêu đinh tai rồi lướt qua áo giáp, ở giữa mấy chục kỵ sĩ mỗi người phải lĩnh tới trên trăm mũi tên. Điều khiến cho nhân mã cung tiễn thủ phải ghen hờn nhìn trần trời chính là, ngoài trừ 1 trọng kỵ sĩ cả người lẫn ngựa bị mấy trăm mũi tên xuyên qua, các kỵ sĩ khác hầu như không bị tổn thương gì, kỵ sĩ ngã trên mặt đất cũng không bị thương nặng, cố gắng từ dưới đất đứng lên.

Đế quốc trường cung thủ lập tức dời mục tiêu tấn công, mưa tên lại từ trên không trung hạ xuống, giữa tiếng thét bị thảm hàng loạt nhân mã ầm ầm đổ xuống, máu tươi từ cổ, thân thể phun ra, thân thể màu trắng lập tức bị nhuộm màu đỏ phủ kín, những chiếc lông vũ rơi vẫn còn phiêu dạt trong gió bị máu cùng bùn dính bết lại một chỗ, 4 vó trên mặt đất giật giật, nhân mã cung tiễn thủ cũng không có áo giáp, ít nhất là 2 tiểu đội được lập thành từ 100 người biến mất —— Cờ xí nhân mã tại Pháp Tây Tư bản trận rất nhanh chóng phát ra mệnh lệnh mới, đám nhân mã hò hét từ hàng ngang thu hẹp diện tích lại trở thành 1 cánh quân, lần vào phía sau đám bụi đất bay lên do bộ binh kéo đến.

Phạm tử tước bên cạnh liên tục giơ cao 3 mặt cờ xí, 2 bên khinh kỵ sĩ đại đột nhiên thoát ly khỏi bản trận lao về phía xa. Cơ hồ tất cả mọi người đều giật mình quan sát đám binh lính lâm trận bỏ chạy nọ, tiếp theo, đám bộ binh với sắc thái sắc sỡ và số lượng lớn nhất trong đội ngũ có tới hơn phân nửa từ trung tâm đội ngũ tách ra hò hét xông ra ngoài (sau trận chiến ta mới biết, hóa ra toàn bộ đám này đều là vũ trang tư nhân của đế quốc quý tộc).

Từ phía sau, 2 trung đội lính trường thương xếp thành 4 phương trận chỉnh tề, lính trường thương phía trước giơ lên đại thuẫn cao lớn trong tay, binh lính phía sau đem trường thương từ trên vai binh lính phía trước đâm ra xa, 4 binh lính phía ngoài cùng sử dụng chung 1 cây chiến mâu cực dài, chỉ tính riêng cạnh ngoài cũng phải dài đến 3, 4 mét. Ở giữa mỗi phương trận đều có hơn 20 đội binh lính cổ nhạc. Trên cổ bọn họ đều treo những chiếc trống trận nhỏ, ở bên hông lộ ra những chiếc kèn lớn, ở giữa là 1 cây sáo tay dài, tiếng sáo tay dễ nghe nổi lên, xen lẫn những đợt trống trận dồn dập, 4 phương trận lính trường thương dập nhịp theo tiếng trống hình thành 2 cánh hình chữ V áp tới.

Tất cả chỉ phát sinh trong vòng vùn có 10 giây.

Trận chiến sắt và thép đã xảy ra... Ở phía chính diện địa hành long cùng trọng kỵ sĩ phát ra tiếng hò hét cuối cùng, long thương dài hơn 3 mét cùng trọng kỵ sĩ thương dài gần 3 mét cơ hồ là cùng đâm ra, hầu như là cùng 1 lúc, trọng kỵ sĩ và địa hành long kỵ sĩ đều giơ lên trọng thuẫn của mình ra sức hướng về phía trường thương đang đâm tới từ bên đối diện, dưới quán tính cực kỳ lớn, đại đa số trọng thuẫn bị hất bay, cự thuẫn màu đỏ, màu đen bị xé nát trên không trung... Những kỵ sĩ đi đầu gần như không ngừng sống mái, đa số long thương cùng với kỵ sĩ thương đồng thời xuyên qua người mà ra, có một số long kỵ sĩ thậm chí còn bị đâm thương từ trên tọa kỵ giật xuống. Máu ngừng trong nháy mắt rồi từ phía sau thân thể phun ra ào ào, địa hành long

cùng với chiến mã khoác trọng giáp va chạm thật mạnh vào cùng một chỗ, thân thể mất đi linh hồn từ trên tọa kỵ ngã xuống, long thủ mất đi chủ nhân rít gào vuron chỉ trước bên nhón lên xẹt qua phía trên toàn bộ yên cương, phát ra tạp âm chói tai. Long kỵ sĩ đang lúc lưu lại khoảng cách rõ ràng là quá ngắn, nhóm long kỵ sĩ thứ 2 căn bản là không kịp thu lại quán tính cường đại của địa hành long, va thật mạnh vào long kỵ sĩ vẫn còn đứng thẳng bất động cùng với trọng kỵ sĩ, long kỵ sĩ vẽ nên 1 đường cong ngã vật xuống đất, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng xương gãy vỡ phát ra.

Bọn kỵ sĩ mất đi trường thương lập tức rút ra trọng kiếm ở thắt lưng, ra sức bổ về phía đầu địa hành long có độ cao tương đương với mình —— Ở nhóm xung phong đợt đầu tiên, để quốc trọng kỵ sĩ thắng thảm về mặt chiến lực hẳn là cao hơn so với địa hành long kỵ sĩ, nhất là trọng kỵ sĩ giáp đồ ở 2 cánh, trong trận đối đầu giữa các kỵ sĩ, trọng kỵ sĩ còn sống sót càng nhiều thì trọng kỵ sĩ càng thắng lợi. Điều này nằm trong dự đoán của chúng ta, có điều tại sao càng ở 2 cánh thì tỷ lệ thắng lợi càng cao, trong khi trọng kỵ sĩ ở trung tâm căn bản là toàn quân mất sạch, đây là điều mà chúng ta thực sự không ngờ tới.

Các địa hành long kỵ sĩ phía sau cũng phát hiện ra điều đó bèn rất nhanh chóng điều chỉnh phương hướng, đem trọng điểm đột kích điều chỉnh về phía trọng kỵ sĩ nhiều màu sắc ở trung gian, về phần đám quái vật sắt thép ở bên ngoài thì giao lại cho đám trọng bộ binh phía sau.

Hai cánh khinh kỵ binh với tốc độ xung phong cực cao đến sau cũng phải chịu lỗ lỏ, bọn họ không ngờ rằng sau cuộc đối đầu giữa long kỵ sĩ cùng trọng kỵ sĩ với số lượng tương đương nhau lại vẫn còn một lượng lớn trọng kỵ sĩ còn sống sót —— Đối mặt với số lượng trọng kỵ sĩ bộ đội gần như là đồng dạng, 2 bách nhân đội khinh kỵ binh xếp theo bậc thang tiếp xúc đầu tiên trong nháy mắt đã biến mất giữa con lũ sắt thép. Trọng kỵ sĩ mất đi trọng kỵ sĩ thương cũng không phải hạng khinh kỵ binh sĩ có thể đối diện chống lại được, trọng kiếm màu đỏ huy động chặt đứt kỵ binh thương làm bằng gỗ, phổi kiếm dài nhỏ của khinh kỵ binh căn bản không thể lưu lại vết chém nào trên cương giáp của trọng kỵ sĩ. Trọng kiếm ra sức chém, cổ khinh kỵ binh không có trọng giáp bảo hộ hiển nhiên không thể chống lại nổi trọng kiếm, đầu rơi mang theo nỗi sợ hãi cuối cùng trở thành “khúc côn cầu” trên chiến trường, máu tươi từ chiếc cổ đứt phun trào ra, tựa như màn khói lửa phun trào trên sân khấu chiến tranh... Chiến mã mang theo kỵ sĩ không đầu chạy tán loạn trên chiến trường, từng khối lớn máu thịt nhuộm đỏ áo giáp của trọng kỵ sĩ Hỏa Diễm kỵ sĩ đoàn.

Bách nhân trưởng phụ trách chỉ huy nhanh chóng phát ra mệnh lệnh mới, khinh kỵ sĩ 1 kích không trúng lập tức rút lui, mấy bách nhân đội kéo ra ngoài thoát ly khỏi phạm vi chiến đấu, lại quay trở về bản trận.

Điều duy nhất đáng để quan chỉ huy long kỵ sĩ cảm thấy vui mừng chính là, rốt cuộc sau khi 3 hàng địa hành long kỵ sĩ liên tục đánh thọc sâu vào không ngừng, kỵ sĩ của Pháp Tây Tư đại lục rốt cuộc đã xé toang được trung tâm trận doanh của đế quốc, phía sau địa hành long kỵ sĩ cùng với khinh kỵ sĩ xung phong ở ngay khu vực trung tâm vừa đục được là trọng binh đoàn của hùng nhân và bán thú nhân như 1 cái chêm đóng mạnh vào mũi đinh nhô ra từ trận doanh của đế quốc, chỉ ngắn ngủi 3 giây sau, phương trận của bộ binh đế quốc cũng đã vọt lên.

Đế quốc quân lần đầu tiên lãnh hội được sự đáng sợ của bộ binh Pháp Tây Tư —— Điều này so với kỵ sĩ bộ đội của chúng ta thực là cách biệt một trời một vực. Đi hàng đầu là hùng nhân cao lớn thân vận tòa tử giáp làm từ thép tinh khiết, 1 tay nâng thuẫn thép cao 1.7 mét, tay còn lại chẳng hề tốn sức nắm lang nha bổng khổng lồ dài 1.5 mét, đế quốc trọng kỵ sĩ vừa mới được ném hương vị thắng lợi cơ hồ lại rơi vào nguy cơ bị hủy diệt —— Dịch nhân với diện mạo đáng ghê tởm gánh trọng lượng áo giáp cùng vũ khí tối thiểu cũng phải 200 cân, song điều này chẳng làm ảnh hưởng gì đến sự vận động của bọn chúng, hùng nhân trong lúc tiến lên ngửi thấy mùi máu tanh tức thì bạo phát bản năng của dã thú, đại đa số hùng nhân xông lên đầu tiên đều ném trọng thuẫn đi, gào rú nhảy vọt lên, lang nha bổng khổng lồ rít lên xẹt qua không trung, nện mạnh xuống thiết thuẫn cùng đại kiếm của trọng kỵ sĩ —— hầu như tất cả không có ngoại lệ đều bị liêu xiêu, lang nha bổng lại múa tít bổ rầm rầm vào người trọng kỵ sĩ hoặc người tọa kỵ. Khôi giáp được làm từ sắt thép phát ra tiếng rền rĩ bất cam tâm rồi lập tức bị biến dạng, kỵ sĩ ảm ảm đổ xuống phía trước mũ giáp bị kín phun đầy máu tươi màu đỏ sẫm.

Ta vốn biết rằng, Sơn địa Ái nhân cũng có 1 số người sau khi gia nhập quân lũ sẽ trở thành thứ lợi khí chuyên dùng để đối phó với trọng kỵ sĩ —— Đại chùy cỡ lớn cầm tay của Ái nhân đủ để đánh đập thân thể được bao bọc phía sau giáp kim loại, xem ra, về mặt này thì lực phá hoại của hùng nhân còn lớn hơn nhiều.

Trọng kỵ sĩ bị kẹp giữa hơn vạn bộ binh lập tức như sa phải vùng lầy, kỵ sĩ bị mất đi tính linh hoạt bị trọng bộ binh dễ dàng làm gỏi, bên Phạm tử tước chiến kỳ trọng kỵ sĩ rất nhanh chóng phát ra mệnh lệnh mới, ở giây cuối cùng, ước chừng có hơn phân nửa trọng kỵ sĩ từ tiền tuyến rút lui về phía sau, những trọng kỵ sĩ còn lại thì chẳng khác nào nhành hoa bị vùi dập hoàn toàn giữa con lũ 2 màu đen và đỏ.

Ở trên chiến trường kiểu này, lực lượng cá nhân chẳng là gì cả, cho dù trọng kỵ sĩ có thể chiến thắng được 1 bộ binh hùng nhân, nhưng nếu bên cạnh lại đồng thời có 2 tên khác ập tới, thì liệu còn có thể tránh được kiếp nạn sao? Kỵ sĩ có thể chạy được, còn chiến mã thì sao? Dịch nhân như thủy triều ập tới sẽ cho người một cơ hội để thờ chặc?

Trong mắt Đại Thanh Sơn và Trì Ngạo Thiên, chúng ta đều thấy được sự lo lắng giống nhau —— Trên chiến trường chính diện giao phong, tỷ lệ sống sót của Tiểu dong binh đoàn e rằng là vô cùng nhỏ.

Cục diện chiến trường ngay lập tức có sự biến đổi lớn, đế quốc quân vừa chiếm được ưu thế trong quá trình kỵ sĩ giao phong gặp phải quân đoàn dựa vào trọng bộ binh mà thành danh đến từ đại lục, còn chưa kịp đột kích thì trọng kỵ sĩ đã mau chóng thảm bại. Cán cân chiến tranh vừa mới lay động nghiêng một chút về phía đế quốc bắt đầu tăng tốc nghiêng trở lại phía Pháp Tây Tư quân đoàn.

Lúc ta cùng Đại Thanh Sơn báo cáo với Phạm tử tước, chúng ta từng miêu tả chính xác chiến lực của quân đội Pháp Tây Tư đại lục, hơn nữa cuối cùng còn nhấn mạnh vào binh lính hùng nhân suýt chút nữa khiến chúng ta sắp thành lại bại, có điều, thật không ngờ rằng Phạm tử tước căn bản là không nghe lọt tai.

Mới vừa hành quân được 600 mét, hùng nhân và bán thú nhân đã mai tang gọn 1 nhánh Hỏa Diễm trọng kỵ sĩ đoàn, đối diện với đám bộ binh nhiều màu sắc đang ủa tới, bọn chúng tiếp tục phóng ra lực xuyên thấu đáng sợ của mình —— Trong lúc lang nha sóc, lang nha bổng múa may thì không có bất kỳ loại vũ khí nào có thể ngăn cản được, từ xa không ngừng chứng kiến các loại vũ khí của nhân loại bay vọt lên không trung, trong đó có đủ các loại vũ khí quen thuộc mà các dong binh của chúng ta vẫn thường dùng —— Những thứ bị đánh bay không chỉ có vũ khí mà còn có cả thân thể nhân loại bị biến

dạng, mất đầu...

Vũ khí khổng lồ cứ mỗi lần hạ xuống là như nắm đấm nện mạnh xuống mặt hồ tĩnh lặng, huyết hoa, huyết vụ tầng tầng bay lên, tiếng hò hét, tiếng rên rỉ, tiếng chửi mắng, tiếng rít gòi, tiếng kêu gọi hỗn loạn hòa lẫn với tiếng binh khí va vào nhau, ta có thể mơ hồ cảm giác thấy máu đang nhuộm sâu vào từng lỗ chân lông — Ngay đến 1 kẻ máu lạnh như Trì Ngao Thiên mà cũng có thể thấy rõ trên mu bàn tay trắng trẻo của hắn đang nổi đầy gân xanh.

Phạm tử tước chẳng biết có phải là bị thảm cảnh trước mắt khiến cho kinh ngạc đến ngất người hay không mà rất lâu sau vẫn chưa thấy phát ra mệnh lệnh mới.

Quân đoàn được tạo thành từ hùng nhân và bán thú nhân tiếp tục màn trình diễn máu me của chúng, trong binh lính đế quốc đã có những dấu hiệu của sự tan tác, bộ phận binh lính xếp sau đã không còn biết là nên tiếp tục xung phong lên trước chịu chết hay là rút lui chạy trốn về phía sau 40 phương trận hình con nhím do trọng bộ binh xếp thành — Đương nhiên, kết cục thu về phòng chừng cũng chỉ có một.

Điều duy nhất khiến chúng ta vui mừng chính là, đối lập hẳn với các kỵ sĩ ở giữa, 4 phương trận bộ binh trường chiến thương khổng lồ ở 2 bên vẫn tiếp tục sử dụng chiến thương khổng lồ để ép chặt vào binh lính hùng nhân, bất cứ tên hùng nhân nào nhảy vọt lên định lướt qua rừng thương để sáp nhập vào phương trận thì đều bị trường thương từ hậu trận đâm ra xuyên thấu cho nát bấy giữa không trung, tiếp đó trường thương lại luân phiên thay đổi trong lúc thì thể rơi xuống trước phương trận. Cũng chính nhờ 4 phương trận trường thương binh này cố gắng duy trì khiến cho cán cân chiến tranh không nghiêng hẳn về phía bàn cân của quân đoàn dị đại lục.

Ngay khi chúng ta còn đang trao đổi xem liệu trong trận giao phong đầu tiên này, đế quốc trận doanh còn có thể duy trì được bao lâu, thì cục diện chiến trường lại một lần nữa xảy ra biến hóa lớn.

Quân đoàn hùng nhân và bán thú nhân sau khi hành quân được chừng hơn 800 dặm xô sát với ít nhất 4.000 binh lính đế quốc, rốt cuộc đã xung phong đến trước bức tường sắt thép chờ đợi bọn chúng đã lâu, 40 phương trận khổng lồ, mỗi phương trận được tạo thành từ hơn 50 chiếc trường thương, phía sau là 30 người hợp thành 1 tổ trường cung thủ.

Kèn xương sư tử biển rúc lên, tiếng kèn bén nhọn truyền mệnh lệnh mới ra 40 phương trận, đồng thời khi bên dưới Phạm tử tước tiếng trống cũng vang vọng. 2 chiến sĩ cao lớn uy mãnh thái dương gồ lên mồ hôi tuôn đầy trên khuôn mặt, mỗi người nâng cao 1 chiếc dùi đồng dài tới 1.2 mét, dùng hết sức nện xuống lớp da trên bề mặt trống — Nghe nói nếu được làm bằng da rồng thực sự thì tiếng trống phát ra sẽ không thua kém gì tiếng rồng ngâm. 40 phương trận trọng bộ binh đồng thời động dậy, cứ mỗi lần tiếng trống vang lên, các nhóm trọng bộ binh lại đồng thời tiến 1 bước về phía trước. Trận đồ hình trăng khuyết sau 5 tiếng trống đã biến thành trận đồ hình vòm cung, những lối đi tạo ra trong lúc xuất binh đã hoàn toàn biến mất — Hơn 1.000 cây trường thương xếp chỉnh tề lập thành 1 dãy hành lang từ vòng kéo dài.

Chẳng có gì phải nghi ngờ, năng lực tác chiến của hùng nhân cùng với bán thú nhân vượt xa so với khả năng của con người, có điều, trong quá trình hành quân kéo dài tới hơn 1.000 mét, những kẻ yếu thì đã bỏ mạng dưới rường thương mưa máu, kẻ mạnh sau khi liên tục chém giết cũng đã đạt đến cực hạn thể lực của bản thân, trận hình xung phong thì vốn dĩ lệnh xung trận đã lâu, điều này đã vượt tầm thảo luận về năng lực tác chiến của từng binh sĩ.

Tiếng trống trận đột nhiên dồn dập, phương trận trường thương 2 bên cũng hé ra nụ cười từ vòng, trên bầu trời là mưa tên ồ ạt giáng xuống, ở phía trước là cạm bẫy tử thần rình rập, mặc dù mặt sau long kỵ sĩ có xí của bộ binh liên tục thay đổi, song, bất kể là kết thành trận hay lui lại, binh lính đế quốc hiển nhiên cũng sẽ không để cho chúng có thời gian — Dùng không gian cùng với hơn 4.000 binh lính đối lấy ưu thế, bất kể là kẻ nào cũng đều trân trọng.

Đột kích sâu 400~500 mét, rộng 250 mét~300 mét, 1 chữ tử vong khổng lồ đã được Phạm tử tước vạch xuống trước trận trên vùng đại thảo nguyên ở bờ bắc Sư Tử hà. Binh lính đế quốc thành thực dựa theo hàng ngũ sắp xếp của mình, rất nhanh chóng đem trường thương đồng thời đâm ra, sau đó lập tức rút về, tiếp theo lại đợi đến lượt của mình rồi lại đâm ra...

Nếu nói vừa rồi hùng nhân chiến sĩ cùng với bán thú nhân chiến sĩ là bạo ngược đồ sát... Thì hiện tại biểu hiện của trường thương binh chính là trắng trợn hành hạ cho đến chết, binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh chỉ đơn giản nghe theo nhịp trống mà tiến hành các động tác: tiến lên, ám sát, bạt thương. Binh lính cường hãn của dị đại lục dùng tấm chắn uốn cong công ngăn cản những mũi thương đâm ra như rừng, không ngừng xuyên qua những khe hở giữa những tấm chắn, xuyên vào thân thể cường tráng của binh lính dị đại lục, giữa tiếng đã thủ gầm rú, bọn lính biến thành những bao cát đỏ rầm rầm xuống. Cứ mỗi lần chiến trường rút ra, trong cơ thể hết sức tráng kiện lại lập tức phun ra huyết tương nồng đậm. Mũi chiến thương rất nhanh chóng bị máu thịt ma sát làm lộ ra bản sắc sắt thép, huyết tương dọc theo trường thương uốn lượn đổ xuống, trên khối giáp của các trọng bộ binh xếp hàng đầu tiên, lớp bụi đất đầu tiên nhanh chóng bị huyết tương rửa sạch, sau đó lại bám chặt bụi vào, hỏa sư từ phía trước tấm chắn tức thì bị máu tươi nhuộm đậm trông vô cùng bạo ngược.

Ở giữa phương trận 2 bên tựa hồ còn có lính trường kích phụ trách chuyên môn, sử dụng lưỡi kích để đâm chết địch nhân bị ngã ra đất vẫn còn động dậy.

Trong ngôn ngữ của nhân loại vốn có thành ngữ “Ngoài tầm tay với”, ta lần này mới thực sự hiểu hết được ý nghĩa của những chữ này. Dưới trường Hoàng kim long kỵ sĩ ít nhất vẫn còn hơn 10.000 bộ đội, có điều, khoảng cách tới chỗ nhánh bộ đội gần nhất vẫn còn tới hơn 500 mét, cho dù hẳn có xua toàn bộ binh lực lên trợ giúp thì cũng chẳng làm ảnh hưởng gì nhiều đến kết cục, trận giết chóc có lẽ cũng kịp đặt dấu chấm hết trước khi viện binh kịp tới nơi. Hơn nữa, bộ binh hành quân đường dài rất dễ lả rơi vào cạm bẫy giống như vừa rồi.

Ở 2 bên chiến trường chính, 2 trung đội khinh kỵ binh vừa mới thoát ly bản trận đế quốc lúc này cũng có định nghĩa mới, lúc này họ ở thế vô cùng thuận lợi, tiến lên — có thể chặn đường hành quân của bộ binh cứu viện của đối phương — nếu đem bộ binh ra đối đầu với kỵ sĩ, kết cục thắng bại là không cần phải nghĩ, lui lại — sau khi bộ binh thoát ly khỏi bản trận, những khinh kỵ binh này có thể chia tách hoàn toàn đường rút lui của long kỵ sĩ dưới sự bảo hộ của bộ binh, cung tiễn thủ và các tầng lớp.

Đế quốc trọng kỵ binh vừa mới rút khỏi chiến tranh lại tập kết ở phía sau bản trận của quân đế quốc.

Điều khiến chúng ta nhìn không ra là, vừa rồi, long kỵ sĩ vì muốn nhất kích tất sát, nên ngay đợt tấn công đầu tiên hầu hết là phải ra toàn bộ trọng bộ binh của chúng, trong số 10.000 binh lính còn lại hầu hết tới hơn 70% là lang nhân khinh bộ binh.

Muru sâu tựa rấn rết, đó là ý chung trong mắt mấy người chúng ta. Lúc trọng bộ binh Pháp Tây Tư khởi xướng xung phong, lại có đủ phương trận chỉnh tề, phương trận thủ nhân tương tự đối với phương trận của binh lính nhân loại rõ ràng là có ưu thế rất lớn. Hy sinh 4.000 binh lính chiến lực yếu kém làm mỗi nhữ, dùng máu dẫn dụ chiến sĩ thủ nhân đổ xô vào chém giết cuối cùng phá hỏng hoàn toàn trận hình của đối phương... Phạm tử tước quả thực là giáo hoạt số một. Có điều, mỗi nhữ dễ hy sinh là quá lớn.

Cán cân chiến tranh đang nghiêng bỗng dừng lại, lại chuyển hướng về phía đế quốc, chiến tranh tựa hồ sắp kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 27: Công Bại Thuyền Thành

Hoàng kim long kỵ sĩ lại phát ra mệnh lệnh mới, kỵ sĩ bộ đội còn sót lại 2 bên cùng với nhân mã cung tiễn thủ lại khởi động với tốc độ cao, mục tiêu trực tiếp nhắm về phía 4 phương trận không lồ ở 2 cánh của trận doanh đế quốc. Đối với nhân mã cung tiễn thủ, khoảng cách 500 mét hiển nhiên là quá ngắn, 10 giây sau, mưa tên của nhân mã cung tiễn thủ phủ kín trời ập xuống, quan chỉ huy phương trận không ngừng hò hét “Giương thuẫn”, những tấm mộc thuẫn khổng lồ tức thì được nâng lên, không ngừng có tiễn vũ xuyên qua vách mộc thuẫn đoạt đi sinh mệnh của binh lính nhân loại. Một số trường thương thủ từ những nhánh khác lập tức được điều động đến bổ sung cho phương trận để phòng ngự kỵ sĩ đang tới đợt kích vào. Rõ ràng, tốc độ hành hạ tới chết cũng bị giảm bớt đi.

Tiếp theo, hầu như toàn bộ quân kỳ của bản trận đại lục đều được dựng đứng lên. Binh lính lang nhân hò hét vọt ra, hơn vạn thuẫn loại nhỏ hầu như bao trùm toàn bộ đại địa, theo sát phía sau binh lính lang nhân chính là tầng lữ, quang thuẫn thuẫn trắng lại xuất hiện ở trên chiến trường, mỗi tầng lữ trong tay đều vòn quanh khối năng lượng ma pháp thuần màu trắng, rốt cuộc, tầng lữ cấp bậc cao cũng phóng ra lực sát thương của mình. Khối năng lượng tựa như lưu tinh lướt qua bầu trời, dừng tại phương trận của bộ binh, xuyên thấu qua mộc thuẫn mà không hề gặp bất kỳ trở ngại nào, những binh lính bị đánh trúng trong nháy mắt té sấp xuống đất sinh tử không rõ.

Đợt tấn công mang tính thăm dò trong giây lát biến thành quyết chiến —— đáng tiếc, binh chủng chủ lực từ đại thắng biến thành thảm bại quá đột ngột, hết thảy diễn ra tiếp theo khiến cho cục diện chiến thắng trở nên phức tạp, cơ hồ không làm ảnh hưởng đến kết cục cuối cùng của chiến tranh. 3 người chúng ta cũng không nhìn rõ cử chỉ sau cùng của long kỵ sĩ.

Bên cạnh Phạm tử tước nhanh chóng giương lên 4 lá cờ đuôi nheo lớn, nhánh bộ đội cơ động gần ông ta nhất bỗng rộ lên tiếng reo hò, địa hành long kỵ sĩ đế quốc vốn chờ đợi đã lâu hưng phấn xoa đầu địa hành long, cánh quân bên trái của đế quốc dốc hết toàn bộ lực lượng, địa hành long kỵ sĩ hưng phấn xông lên cơ bản không xếp thành hàng để xung phong tập thể mà là vừa xung phong vừa điều chỉnh trận hình, năng lực của đế quốc kỵ sĩ lại 1 lần nữa có cơ hội thể hiện. Cánh quân xuất phát trong khoảng cách 300 mét xung phong rất nhanh chóng đã hợp thành 3 đội hình hàng ngang; tiếp theo, khinh kỵ sĩ bộ đội cũng phát ra tiếng reo hò, trung đội trưởng dẫn theo trung đội xếp thành hình cánh cung lớn của mình đánh về phía lang nhân bộ đội cùng với tầng lữ; 2 tiểu đội kỵ sĩ trực thuộc trọng kỵ sĩ đoàn cùng với quân đoàn Hòa sư tử cũng chuyển động, mục tiêu —— Bản trận của Pháp Tây Tư đại lục. Xem ra, Phạm tử tước cũng có ý định chấm dứt toàn bộ chiến tranh ngay trong trận này.

Lúc này, đáng chú ý là ở trước mặt Phạm tử tước cùng với Hoàng kim long kỵ sĩ vẫn còn có 1 ngọn cờ chưa được giương lên, thực sự là không biết Hoàng kim long kỵ sĩ còn chiều gì hữu hiệu để ngăn cản đòn sát thủ như cuồng phong kia, và Phạm tử tước đang chờ đợi điều gì.

Lá cờ hình ngọn lửa trước mặt Hoàng kim long kỵ sĩ rốt cuộc cũng động đậy, chỉ trong giây lát đã được dựng thẳng lên.

Chỉ trong nháy mắt sau khi cờ xí giương lên, từ phía sau tiểu sơn cứ như thể đang cất giấu viên cổ Lôi thần, ngay cả tiếng gầm cũng hết như tiếng sấm từ trên 9 tầng trời hướng thẳng xuống vùng hoang dã, lại như vô số dung nham vạn năm tựa sóng dữ phô thiên cái địa phun trào, tiếng cự thú hưng phấn gào rú liên tiếp không ngừng vang lên; 3 người chúng ta mặt mũi trắng bệch, có thể phát ra hiện tượng kinh thiên động địa này chỉ có 1 dạng bộ đội duy nhất làm được —— Phi long kỵ sĩ, có điều, phải cần đến bao nhiêu Phi long kỵ sĩ thì mới có thể làm được như vậy...

Đáp án được công bố trong nháy mắt...

Từ phía sau ngọn tiểu sơn có trên trăm con cự long bay vút lên trời, so với Hoàng kim long, bọn chúng nhỏ hơn rất nhiều, đỏ, vàng, xanh, lục... Tựa hồ các hệ cự long đều có một số loại rất nhỏ, có khi còn nhỏ hơn cả Lục Nhi. Trên lưng mỗi con rồng đều có 1 kỵ sĩ nhân loại ngồi, long thương giờ cao cùng giáp trụ bao bọc toàn thân như tuyên bố với tất cả mọi người rằng, bọn chúng là Phi long kỵ sĩ hàng thật giá thật.

Hơn 100 con cự long cấp 4 —— đủ để công chiếm 1 thủ đô tại bất kỳ quốc gia nào trên đại lục. Đương thời, tất cả mọi người chúng ta đều không hiểu nổi vì sao trong trận chiến trước đó, quân đội Pháp Tây Tư lại đem giấu thứ vũ khí có lực sát thương đồng thời lên thân thể cùng tinh thần này đi.

Cho dù thân kinh bách chiến như những chiến sĩ của quân đoàn Hòa sư tử thì thân thể cũng không ngừng run rẩy, tiếng hò hét, ầm ầm trên chiến trường trong nháy mắt ngưng lại, chiến mã, địa hành long đang xông lên với tốc độ cao hoảng hốt giảm bước tiến, trên lưng các khinh kỵ sĩ 1 tay giương thuẫn 1 tay nắm thương bị quán tính lớn xô mạnh đi, trong lúc lẫn lộn lóc dưới đất chứng kiến cảnh chiến mã của mình chạy tán loạn khắp mọi hướng.

Ta thậm chí còn nghe thấy tiếng các khớp xương của Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngao Thiên phát ra những tiếng lách cách. Ta nghĩ, có lẽ ta còn bồn chồn hơn so với bọn họ... Dù sao thì bọn họ cũng đều là long kỵ sĩ.

Trong quân đoàn Hỏa sư tử của đế quốc lần đầu tiên xuất hiện sự khủng hoảng, nếu bức vách trường thương dựng đứng kia không có lực mà nói, ta thậm chí còn nghi ngờ rằng, nếu không có phương trận không lồ bao bọc lấy mọi người, liệu có xuất hiện một lượng lớn đào binh hay không.

Là dòng binh của đế quốc, không thể không bị ai thừa nhận rằng, cán cân chiến tranh lại một lần nữa thay đổi độ nghiêng một cách thần kỳ, nhiều cự long xuất hiện như vậy, kết quả bất kể thế nào cũng sẽ không phát sinh biến hóa nữa. Thậm chí toàn bộ đại lục cũng sẽ bị chao đảo...

Cho dù khoảng cách là vô cùng xa, ta vẫn có thể chứng kiến khuôn mặt Phạm tử tước vô cùng tập trung, liên tục hạ chỉ lệnh cho các quan quân bên cạnh. Hơn 10 huyện thủ kỵ sĩ rời khỏi bản trận, nhập vào các trận doanh, thể công hơi có phần dụ đi bỗng lại tái khởi, có thể nghe thấy tiếng hô vang của các quan quân đế quốc: “Trên có đế quốc, dựa vào thần uy ta, Hỏa sư tử quân đoàn vạn tuế!” Ý đồ của Phạm tử tước tương đối đơn giản, nhất định là hy vọng trước khi long kỵ sĩ thực sự phát huy tác dụng, sẽ kết thúc chiến tranh — Tồi thiểu là nuốt gọn đám trọng bộ binh trước mắt, sau đó sẽ cơ bản hoạch định kết cục bất bại.

Địa hành long kỵ sĩ cùng trung đội trọng kỵ sĩ và tiểu đội kỵ sĩ phụ thuộc trực tiếp vốn đang hành quân, dưới sự chỉ dẫn của chiến kỳ, bèn thay đổi mục tiêu công kích, hết sức nhanh chóng xếp thành 2 chiếc lưỡi hái khổng lồ từ 2 phương hướng cắm vào sau lưng chiến sỹ quân đoàn. Lực trùng kích khổng lồ lập tức cắt đứt ngang quân đoàn đang ào ạt xông lên. Dưới chiến lược cực lớn của chiến thương trọng kỵ sĩ cùng chiến lược cao của long kỵ sĩ, cho dù là trọng bộ binh thì cũng đều bị nghiền nát. Các kỵ sĩ cao lớn tựa như sáp nhập vào vương quốc có toàn trẻ con, hề chạm tới đâu là người ngã ngựa đổ, một thuân dạng nhỏ bị cự kiếm dễ dàng xé đứt, thoát khỏi tay cầm bay đầy lên bầu trời.

Đội ngũ được trọng chỉnh từ phía sau rất nhanh ập tới trung đội khinh kỵ sĩ của đế quốc, xông lên đầu tiên chính là nhóm tăng lữ. Khi đám kỵ sĩ phóng chiến thương qua thì mới phát hiện xung quanh các tăng lữ tan nát ra ánh sáng màu lam rực rỡ, hầu như tất cả tăng lữ đều đập lên Phiêu phù thuật để rời khỏi mặt đất, chỉ có đúng 2 gã súc sinh bay lên chậm, bị hàng loạt chiến thương đồng thời chọc vào cơ thể không có bất kỳ loại khiên giáp nào bảo vệ, chiến thương bay theo quán tính cực lớn lăng không xé nát thân hình gầy yếu của tăng lữ, máu, nội tạng cùng thịt vụn bắn tung tóe.

Lang chiến sỹ hoảng loạn quay đầu chạy còn chưa kịp chống cự, trường thương sắt thép đã theo đà rơi từ phía sau đâm xuyên từ lưng ra trước ngực, đám lang chiến sỹ gào thét thảm thiết, âm thanh theo lượng máu phun ra cứ ngày một nhỏ dần — Khinh kỵ sỹ hất mũi thương thép nhắc bổng thì thể lang chiến sỹ lên cao, lại hướng cái đầu với ánh mắt chết chóc về phía đám binh sỹ bên dưới. Sau đợt trùng kích mạnh mẽ với tốc độ cao đầu tiên, trên mũi thương của mỗi khinh kỵ sỹ đều treo đầy thi thể của đám lang chiến sỹ.

Ném xâu thịt nặng tới mức không thể nhắc nổi đi, toàn bộ kỵ sĩ đều rút phổi kiểm lóe sáng ra, mũi kiếm dài hẹp ít bị cản trở đâm xuyên qua khinh thuẫn cùng bạc giáp, thâu vào trong cơ thể của bộ binh, kỵ sĩ trên ngựa tức thì lắc cổ tay để lại thương tích tối đa trên thân thể rồi nhanh chóng rút phát ra...

Trì Ngao Thiên chỉ nói ngắn gọn có mấy câu: kỵ sĩ kiểm của binh lính đế quốc là 1 loại vũ khí có lực phá hoại cực lớn, trong đợt kích với quy mô lớn, người bị trúng kiếm tỷ lệ tử vong cũng không cao, song đều mất đi năng lực chiến đấu không có ngoại lệ.

Đám long kỵ sĩ cũng chẳng hề quan tâm tới việc quân đoàn lang kỵ sĩ đang bị hủy diệt hầu như là toàn bộ, bọn chúng đem trọng điểm mục tiêu tập trung vào 2 phương trận trường thương của đế quốc ở bên cánh phải.

Khả năng nắm bắt chiến cuộc của Hoàng kim long kỵ sĩ cũng hết sức miễn tuệ, chiến cuộc hiện tại quan trọng nhất gồm có 2 điểm, trước hết là xé toang đội hình của địch, tiếp theo là bắt giặc trước tiên phải bắt vua.

Đã kích tấn mãnh trong nháy mắt ập xuống, 1 tiếng rền ngâm lạnh lạnh vang lên, hoàng kim long ngẩng cao đầu, long tức cực nóng từ trên trời phun mạnh xuống. “Giương thuẫn” quan chỉ huy đế quốc chỉ còn biết chống cự tới cùng. Tầm chắn bình thường không được gia trì thêm mà pháp chẳng có tác dụng gì dưới đòn tập kích bằng long tức, hơn chục tấm lá chắn màu đỏ giờ lên chỉ trong chốc lát đã hóa thành sắt lỏng màu đỏ, chiến sỹ ở gần tấm chắn thậm chí còn không kịp kêu lấy một tiếng đã bị hơi thở của rồng hóa lỏng, dung dịch sắt chảy đến đâu là lại có vô số người ngã sấp xuống giãy dụa vì bỏng tới đó. Giữa phương trận rơi vào cảnh hỗn loạn. Từ phía sau đám cự long nổi đuôi nhau xông lên luân phiên tiến hành lê rửa tội bằng long tức cho phương trận bộ binh thứ nhất. Mặc dù long tức của đám rồng này so với hoàng kim cự long còn kém rất xa, song phương trận gồm 1.000 người chỉ trong giây lát đã bị phá hủy, ít nhất 50% binh lính rơi vào vòng tay của Từ thần.

Đã kích mà đám cự long bay với tốc độ cao gây ra đối với phương trận thứ 2 cũng không lớn lắm, phỏng chừng nguyên nhân chủ yếu là do không kịp phóng ra long tức lần thứ 2.

Ngay cả là như thế thì quân đoàn bên cánh phải của đế quốc quân cũng đã bị sự hủy diệt đã kích, các quan quân may mắn còn sống sót chưa kịp cầu nguyện Nữ thần may mắn tiếp tục giáng lâm, liên tục chém ngã hơn 10 gã binh lính ném trường thương chuẩn bị chạy trốn, đem toàn bộ binh lực tàn tạ còn sót lại tập trung về 2 hướng, dùng phương trận không hoàn chỉnh để chống lại đội hình hoàn thiện bên phía đối phương.

Nhịp trống cùng tiếng vó ngựa lại đem đến mối nguy hiểm cực kỳ lớn cho quân đoàn bên cánh phải, từ 2 cánh đám khinh kỵ sĩ bên phía Pháp Tây Tư đang chia ra đánh đến. Không có đầy đủ phương trận, thời khắc tan rã của cánh quân bên phải hầu như đã điểm.

Cờ xí 2 mặt tại chủ trận của đế quốc quân chỗ Phạm tử tước lại phát ra mệnh lệnh mới (nếu ở đó còn có thể gọi là chủ trận mà nói, thì trước mặt Phạm tử tước đại khái chỉ còn chưa đến 200 người thân thuộc, ngoài ra còn có 20 trưởng bổng màu đỏ khổng lồ ở đằng trước), khinh bộ binh với đầy đủ màu sắc ở sau trận nhanh chóng tới trợ giúp phương trận đầu tiên, tương tự đội trưởng trung đội khinh kỵ sĩ ở bên cánh phải cũng rút ra 1 tiểu đội ở ngoài cùng, hiển nhiên là hy vọng dựa vào thuật cưỡi ngựa thành thạo để đuổi theo kỵ sĩ địch phía bên phải, từ đằng sau quấy rối đợt tấn công của kỵ sĩ địch.

Thời gian trong tay Phạm tử tước đại khái cũng chỉ đủ để làm được 2 việc này, nếu hơn trăm long kỵ sĩ nghiêng trời lệch đất từ không trung ập đến thì

hơn 10 huyền thủ kỵ sĩ cùng với hơn trăm thân vệ ở bên cạnh ông ta tuyệt đối không thể ngăn cản nổi. Nếu Phạm tử tước bị giết, như vậy cán cân chiến tranh trong nháy mắt sẽ đem thắng lợi của đế quốc quân dùng lại vĩnh viễn. Trong cuộc chém giết giữa các quân đoàn lớn, chủ tướng bỏ mình nhất định là sự khởi đầu cho việc trận hình hoàn toàn tan rã.

Trường cung thủ đế quốc đột nhiên ngừng bắn chum về phía trọng bộ binh Pháp Tây Tư. Trung đội trưởng của đội trường cung thủ đem toàn bộ sự trung thành ra giành lấy 1 phút thời gian cho thủ trưởng của mình. Hơn 1.000 mũi tên trong nháy mắt bao trùm khoảng không ở cự ly 200 mét phía trước chủ trận.

Tất cả cự long đều có lân giáp vô cùng dày, công kích bình thường căn bản không thể làm tổn thương chúng được. Trận mưa tên này cũng chỉ là hy vọng khuấy rầy sự chú ý của đám long kỵ sĩ một chút cho Phạm tử tước có thời gian chạy thoát.

Lá cờ cuối cùng phía trước mặt Phạm tử tước rút cuộc cũng đã giương lên...

Vào đúng thời khắc cuối cùng, khi chúng ta hầu như đã chẳng còn hy vọng —— Sắp thành lại bại, cục diện vốn cực kỳ tốt lại bị đám long kỵ sĩ lướt qua quét sạch bách. Nhưng mà, 2 sự việc mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra...

Mưa tên bay đầy trời mơ mộng có thể cắm vào một ít thân thể cự long, hơn 10 con cự long bay sau cùng phải đón nhận hơn trăm mũi tên màu đỏ, cự long rống lên một tiếng rất to rồi thân hình khổng lồ từ trên trời đổ ầm xuống, giữa đám bụi đất tung lên mù mịt, tất cả các cung tiễn thủ đều không thể tin nổi toàn bộ những điều đang xảy ra trước mắt.

Đồng thời, 20 trường bông khổng lồ ở trước mặt Phạm tử tước bị đám lính đỡ ra, mấy trăm Cuồng chiến sĩ phải cao hơn ta gấp trên 2 lần gào rú từ bên trong nháy bồ ra.

Mãi sau này chúng ta mới biết, trong binh đoàn của Phạm tử tước có chiến lực lớn nhất chính là tiểu đội được mệnh danh là Bạo nộ Cuồng chiến sĩ, cứ mỗi lần khởi động tiểu đội nguy hiểm này thì đều đồng nghĩa với việc —— Chiến tranh đã đi đến thời khắc sinh tử tồn vong. Lực phá hoại của Cuồng chiến sĩ thể nhân đều biết, nhất là Cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa, chỉ cần đầu không bị chặt bỏ, sẽ có lực phá hoại vô cùng vô tận gạt đi toàn bộ văn minh cùng với sinh mệnh lực. Ở trước đại chiến, toàn bộ Cuồng chiến sĩ đều bị nhốt ở bên trong lều trại được gia trì Yên tĩnh thuật, không nghe không thấy bất kỳ chuyện gì xảy ra ở bên ngoài. Chỉ có thông qua loại biện pháp này mới có thể tận lực thu phóng một cách tự nhiên trong chiến tranh.

Mùi máu tanh tràn ngập trong thiên địa cùng với cự long bay lượn đầy trời đủ để gây ra áp lực sinh tử khổng lồ cho Cuồng chiến sĩ, làm khởi động sự cuồng hóa khiến cho thể nhân phải biến sắc. Ít nhất lửa đỏ bùng phát trên mình 1/10 số lượng Cuồng chiến sĩ, bộ nhuyển giáp màu đỏ nhanh chóng phình to ra 4 phía chống đỡ thân hình không ngừng tăng trưởng nhảy vọt. Mọi người đều cảm nhận thấy chủng tộc này có một loại sát khí đặc thù, không khí trên chiến trường bỗng hạ xuống 0°C.

“Thân ta có thể chết, mạng ta có thể cho đi, song uy danh của quân đoàn Hóa sư tử tuyệt đối không thể thay đổi được. Các đồng chí, vì cuồng uy đã lưu truyền suốt 400 năm qua của Hóa sư tử, chiến đấu —— tới —— người —— cuối cùng.” Phạm tử tước hét lớn rút ra kỵ sĩ kiếm, huy vũ trọng thuẫn nhằm về phía đám long kỵ sĩ dưới mặt đất.

“Bảo vệ tướng quân!”

“Chiến đấu tới người cuối cùng!”

Không biết các quan quân của Hóa sư tử quân đoàn nghe thấy Phạm tử tước hét to có cảm thấy trùng mắt nóng lên giống như ta hay không, nhưng hầu hết huyền thủ kỵ sĩ đều hò hét bay lên không, ngăn ở phía trước Phạm tử tước, nhóm thân vệ dùng cự thuẫn màu đỏ cùng với rừng thương chỉ xéo lên trời cũng xông lên hộ vệ ở 2 cánh.

“Sát” ta lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng hơn trăm Cuồng chiến sĩ tập trung phát tác. Mỗi Cuồng chiến sĩ trên người ít nhất đều có 3 cây búa, 1 cây cầm ở trong tay —— vô cùng dài vô cùng to, 2 cây khác thì giắt ở 2 phía sau đai lưng. Đối mặt với cuồng long, toàn bộ Cuồng chiến sĩ đều rút cây búa nhỏ ở sau thắt lưng ra. Những cây búa mang theo tiếng rít từ vong bay về phía đám rồng, trừ hoàng kim long ra, các long kỵ sĩ khác đều ra sức giật long cương, định thoát ly khỏi đợt tấn công bằng búa.

Hoàng kim long lần thứ 2 phóng ra long tức cực kỳ nóng, chỉ trong giây lát, Cuồng chiến sĩ mới vừa rồi còn sát khí bức nhân đã biến mất 1/3, đồng thời, trên trời cự long cũng bị những cây búa cầm tay với tốc độ cao bay đến gây ra thương tích lớn, không dưới 30 con cự long gãy dựa từ trên trời đổ ầm xuống đất. Những Cuồng chiến sĩ còn lại căn bản không để ý đến các huynh đệ biến mất trước mắt, đợt búa thứ 2 lại ném mạnh ra, tiếp theo, cây búa lớn kéo theo thân hình cuồng dã xông về phía địa hành long chiến sĩ... Máu, thịt, tiếng kêu gào thảm thiết trong nháy mắt bay lên, vang vọng.

Gần 6 vạn người chém giết trên chiến trường, ở thời khắc cuối cùng lại có vẻ rơi vào 1 kết cục đầy chết chóc —— Nếu đế quốc quân có thể tiêu diệt được đám trọng bộ binh ở phía trước trận (trông thì có vẻ chỉ còn là vấn đề thời gian), như vậy đế quốc sẽ có thể thắng lợi; Nếu Pháp Tây Tư đại lục có thể giết chết Phạm tử tước trước 1 giây, Pháp Tây Tư đại lục sẽ có thể thủ thắng; nói một cách đơn giản thì, chiến tranh tại giờ phút này trở về trạng thái cân bằng tuyệt đối, nếu có lực lượng thích hợp tiến vào sẽ khiến cho chiến cuộc thay đổi rất nhanh. Đáng tiếc, Cuồng thúu kiếm sĩ doanh của Tiểu dong binh đoàn lại không có ở đây...

Dưới tàng cây bồ phát ra tiếng hắt hơi, Lục Nhi đột nhiên bừng tỉnh, 2 cánh triển động bay vọt lên cao. Ta lần đầu tiên chứng kiến cảnh Lục Nhi sau khi nổi giận, Thần thánh cự long toát ra vẻ uy nghiêm của Long thú căn bản không thể nào quên nổi. Nộ viêm hùng hực nổi lên trên không trung dần dần hóa thành vật chất. Tiếp đó, một ma trận hình lục giác màu đen khổng lồ xuất hiện ở trước mặt chúng ta, Yếu Ly long trong tư thế toàn lực chiến đấu bỗng dung xuất hiện cho dù Trì Ngạo Thiên không hề triệu hồi...

Trên chiến trường toàn bộ long thú đều cảm nhận được sự uy nghiêm do Thần thánh cự long Lục long sứ toát ra cùng với sự uy hiếp đến từ Từ thần

long, trừ hoàng kim cự long ra, đám long thú còn lại đều tỏ ra kinh hãi...

Chúng ta nhìn theo hướng Lục Nhi cùng với Yếu Ly long, từ xa trông thấy ở phía sau ngọn tiểu sơn phía nam chiến trường hắc khí bốc lên tận trời. Tiếp đó, hắc viêm bùng lên, 1 con cự long to lớn vượt xa so với sự tưởng tượng của chúng ta phá không vọt lên, trên lưng chở 1 bạch y long kỵ sĩ; Chỉ 1 giây sau, 4 con cự long màu đen khác cũng xuất hiện trong tầm nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 28: Vận Trù Duy Ác

Một âm thanh trong trẻo từ xa truyền tới.

“Có bằng hữu từ phương xa tới, xin hãy ngừng tay. Đây là con dân của Sáng Thế Thần, vì sao lại phải tự tàn sát lẫn nhau? Phạm tử tước, Đạt Hải Nặc tiên sinh, ta là khách đến từ phương xa, thành khẩn đề nghị 2 bên thu binh, lẽ dân bách tính tránh khỏi lầm than, ba quân tướng sĩ có thể giữ lại mạng sống.”

Trong nháy mắt, ta cảm thấy vô cùng kỳ quái, con cự long màu đen sát khí bức nhân kia ít nhất cũng phải to hơn gấp trên 2 lần so với hoàng kim cự long, 2 cánh triển khai gần như là bao phủ trời nam. Có điều, 1 con cự long với khí thế xưa nay chưa từng có lại không thể lấn át nổi bạch y thiếu niên điềm đạm bình hòa.

Quần áo toàn một màu trắng, không có bất kỳ 1 thứ khôi giáp gì, mái tóc dài màu hoàng kim gọn sóng phủ trên vai đủ khiến cho nữ giới phải đỏ ửng, sợi dây cột tóc màu đỏ buộc ngang qua trán, 1 thanh song thủ đại kiếm không vỏ màu đỏ nhạt vắt ngang ở sau lưng, có thể cảm giác được trong ánh mắt đang quan sát bốn bề kia còn ẩn chứa cả sự thâm thiết.

Đứng xa xa nhìn người thanh niên này, đột nhiên có 1 loại cảm giác cực kỳ quen thuộc, cái thứ cảm giác bình thân đạm bạc như thế này là ở đâu nhỉ? Bạch y A Phong? Đại Thanh Sơn? A... Là Ngã Mễ. Từ xa nhìn lại, cái loại khí chất của thiếu niên học giả này hầu như là giống y như đúc với Ngã Mễ, trong sự bình thân lộ ra 1 chút ẻo lả, trong sự cơ trí ẩn chứa nét đạm bạc không tranh đoạt với đời.

Về lý mà nói, loại khí chất bình hòa của thiếu niên này hẳn là không thể ăn nhập với hắc ám cự long sát khí ngút trời, nhưng mà, cảm giác đầu tiên tuyệt đối không phải là như vậy.

Ánh mắt nhu hòa kia lướt qua trên chiến trường thảm khốc, ngẫu nhiên thoáng hiện một chút bất đắc dĩ cùng không đành lòng.

Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngao Thiên nghe thấy tiếng chàng trai trẻ, thân thể đều khẽ run lên, 2 người không hẹn mà cùng thốt ra 1 cái tên: “Dịch Hải Lan?” Hả, là hắn à? Đó là 1 cái tên mà Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên thường hay nhắc đến, tần suất xuất hiện thậm chí còn cao hơn cả thành viên của Hoàng Kim Long kỵ sĩ đoàn, bọn họ mỗi lần nhắc tới cái tên này thì đều lộ ra thần sắc kỳ vọng kết giao.

Tiếng nói của người trẻ tuổi bị 1 âm thanh thô lỗ cắt đứt, thanh âm táo bạo tựa như tiếng sấm rền từ khắp 4 phương 8 hướng hoang dã truyền tới: “Hãy, nói chuyện với bọn chúng làm gì. Những kẻ phạm thượng bắt kính Thần, chết đi!” Miệng hắc ám cự long phun ra long tức màu đen dài ngoằng.

“Rắc —— rắc ——” Thân cây Đại Thanh Sơn nắm trong tay không cam lòng phát ra tiếng kêu lần cuối cùng do bị bẻ gãy. Chất điệp lục màu xanh từ trong kẽ tay Đại Thanh Sơn chảy xuống, mang theo nồng đậm hận ý, hẳn khó nhọc buông ra 4 chữ: “Ác long Ngâm Phong ——”

Cái gì? Là nó à? Bảo sao Lục Nhi lại có biểu hiện dữ dội như vậy...

Hiển nhiên, ác long Ngâm Phong không biết ở một nơi rất xa đang có người khe khẽ réo lên tên của nó, vẫn tiếp tục cuồng vọng biểu diễn, không hề nghe thấy bất kỳ một chú ngữ nào, không khí nhanh chóng vật chất hóa thành 2 con phong long màu vàng, hiển nhiên, cự long đã triệu hồi phong long.

Nhìn tốc độ chém giết bị chậm lại, nhìn những vũng máu tươi phun lên trên thảo nguyên, thanh âm trong trẻo của Dịch Hải Lan lại vang lên, ngữ khí đã có phần sốt ruột, mang theo chút uy hiếp: “Trong vòng 10 giây, mỗi chủ tướng 2 bên thu binh, nếu phe nào còn tiếp tục chiến đấu, ta sẽ phối hợp với bên còn lại toàn lực công kích.”

Trong lúc nói, vô cùng vô tận binh lính xếp thành mấy chục đội ngũ chỉnh tề hình vuông từ phía sau triển mui hiện ra, vũ khí sáng bừng như tuyết nhất thời khiến cho vầng thái dương phía trời nam bị khuất đi ánh sáng.

100 binh lính xếp thành phương trận sẽ có vẻ vô cùng đơn bạc, 1.000 binh lính xếp thành phương trận là đã hình thành nên 1 khối lực lượng không thể bỏ qua; 10.000 binh lính, nhất là kỵ binh, cung tiễn thủ, trọng bộ binh, trường thương binh tổng hợp tạo thành phương trận hỗn hợp, cũng đã đủ tạo ra khí thế nghiêng trời lệch đất. Phương trận khổng lồ ở trước mắt này, tuyệt đối không chỉ bao gồm 10.000 quân nhân.

Ta nghĩ, lúc ấy mọi người đều cũng giống như ta, trong lòng phát lạnh.

Bởi vì, xuất hiện ở trước mắt chúng ta, căn bản không phải là 1 đội quân nhân loại, cho dù là hùng nhân, lang nhân, bán thú nhân đáng ghê tởm nhất thì so

với đám binh lính quân đội này, tướng mạo cũng cần phải dùng cụm từ anh dũng tiêu sái để hình dung.

Xuất hiện trước tiên là những binh lính còn cao hơn so với bán thú nhân đến tận 2 cái đầu, thân hình trắng kiện màu tím đỏ, thân trên còi trần, phía dưới chỉ buộc một khoanh vải bó màu đen quanh thân, ở trên ngọn tiểu sơn lồ nhỏ xuất hiện vô số thân thể cơ bắp khoa trương, trên cổ kết thành 1 khối thịt lớn, trên đầu có 2 nhánh sừng uốn cong màu tím, sau lưng là 2 cái cánh khổng lồ, vỗ đập như thể bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi mặt đất, phía dưới là 1 cái đuôi dài nhỏ với chóp đuôi bén nhọn ngoe nguẩy quét qua trên mặt đất. Trong 2 lòng bàn tay to lớn không có bất kỳ vũ khí gì, không ngừng nắm chặt lại. Mặc dù khoảng cách xa song vẫn có thể trông thấy trên mỗi ngón tay đều lộ ra móng vuốt bén nhọn —— Có 1 số từ buộc phải thốt ra, đây chẳng lẽ chính là Ác ma trong truyền thuyết?

Ở phía sau những kẻ cơ bắp có phần biến thái là 1 phương trận khác, những chiến sĩ này cơ hồ cũng cao lớn như những chiến sĩ màu tím phía trước, trên đầu cũng có 2 cây sừng cong cong tương tự, có điều, khuôn mặt lại dài và nhỏ, nhìn kỹ lại thì ấn tượng đầu tiên là: “Đề? Chúng giống hệt những con đề đực.” Phần dưới thân của bọn chúng thực sự giống chân đề, chỉ trên thì giống người, trong tay nắm cây chùy nhọn khổng lồ màu bạc.

Ở 2 bên phương trận này còn có 1 phương trận kỵ sĩ, khác với những loại kỵ sĩ đã biết là khuôn mặt của những kỵ sĩ này có màu đen, 2 chiếc tai nhọn lộ ra ở bên ngoài khỏi giáp, khuôn mặt thì không khác mấy so với nhân loại, thân hình so với nhân loại thì còn gầy ốm hơn rất nhiều, sau lưng cài những chiếc cung tên dài và nhỏ, phỏng chừng là Hắc ám tộc tinh linh trong truyền thuyết. Dưới thân hình nhỏ bé yếu đuối là 1 loại địa hành long thú cỡ nhỏ màu đen, vẩy phủ kín khắp toàn thân, cái lưỡi màu đỏ liên tục thè ra ngoài miệng.

Ở phía sau phương trận kỵ sĩ tựa hồ là 1 đám quái vật nửa người nửa rắn, mớ tóc hỗn độn xoắn tung, ít nhất cũng có đến 4, 5 cánh tay, trên mỗi cánh tay đều cầm những thứ vũ khí khác nhau.

Binh lính sau cuối bị bao phủ trong làn bụi đất mờ mịt.

Mặc dù mấy vạn người đang tiến lên, song toàn bộ đội ngũ ngoại trừ vội vàng di chuyển ra thì hầu như không có bất kỳ một binh sĩ nào phát ra tiếng động.

Binh lính đáng sợ, đội hình cường đại... Cho dù là hùng nhân trông thấy ác ma trong truyền thuyết cũng phải giảm bớt tốc độ múa may vũ khí ở trong tay.

Không có bất kỳ mệnh lệnh nào của quan tướng, 2 phe giao chiến đều đồng thời ngừng ầu ầu. Chủ tướng của 2 phe giao chiến chậm chậm bước ra, không hện mà cùng quan sát thiếu niên vừa lên tiếng vừa rồi một chút. Quân kỳ chỉ huy bản bộ trong tay Phạm tử tước liên tục biến hóa mấy lượt cờ xí, toàn bộ binh lính bắt đầu co rút lại. Bên phía Pháp Tây Tư đại lục, ở chỗ vốn là bản trận xuất hiện 1 đám quan quân khác, dưới sự chỉ huy của bọn họ, binh lính quân đội Pháp Tây Tư cũng nhanh chóng rút lui về phía sau, đi sau cùng là 1 đám hùng nhân cùng bán thú nhân chiến sĩ trên người đầy đặc máu tươi cùng những miệng vết thương, những búng máu tươi cứ ồ ồ ộc tuôn ra khỏi cơ thể. Ta cơ hồ có thể trông thấy trong ánh mắt bọn họ toát ra vẻ mơ hồ giữa ranh giới sinh tử.

Đột nhiên, ngay lúc 3 đại trận doanh đang dần sắp xếp lại một cách chỉnh tề, trong thiên địa bỗng vang lên một giọng thiếu niên lạnh như băng, pha lẫn với sự bén nhọn là chất giọng khàn khàn, giống như giọng của 1 bé trai vừa dậy thì đang trong giai đoạn vỡ giọng: “Ngâm Phong, lại gặp người rồi, ta thực sự vô cùng vô cùng cao hứng đấy.”

Ngữ khí cùng ngữ ngôn hoàn toàn bất đồng, một cỗ hàn khí trong nháy mắt bao trùm tất thấy, bầu trời vừa mới rồi vẫn còn xanh trong mà chỉ trong thời gian ngắn ráng hồng đã nổi lên khắp 4 phía, bông tuyết từ không thành có, tuôn rơi xuống mặt đất.

Tiếp theo, một tiếng rống ngâm trong trẻo vang vọng tận 9 tầng trời, tất cả mọi người đều cảm nhận thấy xen lẫn trong tiếng gầm ngâm bài sơn đảo hải kia ẩn chứa vô hạn nổi tức giận.

Trong khoảnh khắc giao mùa giữa mùa thu và mùa đông Ma Pháp lịch năm 4, chẳng thềm để mất tới 40.000 binh lính của 3 đại trận doanh, Lục Nhi cùng với Yếu Ly long đồng thời thăng cấp.

Tuổi thọ của cự long đều được tính theo đơn vị hàng nghìn năm, Thần thánh cự long thậm chí còn thọ tới hàng vạn năm, căn cứ theo ghi chép thì Thần thánh cự long thọ nhất thậm chí sống lâu tới 50.000 năm. Trong thời kỳ sống của rồng, thăng cấp là bước mấu chốt nhất, đại bộ phận rồng đều chia thành 5 cấp.

Rồng mới sinh ra là cấp 1, đại khái 100 năm sau sẽ tiến vào cấp 2. Rồng cấp 2 đã có thể phun ra long viêm rất dài và rất có uy lực. Rồng cấp 3 đã có thể sử dụng toàn bộ ma pháp cấp 5 của bản hệ, đôi cánh lớn triển khai đã có thể bay lên tới 9 tầng trời; Rồng cấp 4 đã có thể nắm giữ toàn bộ bản hệ cấm chú, phóng ra tất cả ma pháp cấp 5 hệ đồng loại, đương nhiên, để làm được tọa kỵ cho long kỵ sĩ thì cũng chỉ có rồng từ cấp 4 trở lên mới có thể làm được, nếu không không thể chịu tải nổi trọng lượng của nhân loại kỵ sĩ. Là Thần thánh cự long cơ trí, sau khi đạt đến cấp 4, đã có thể sử dụng thành thạo ngôn ngữ nhân loại; cấp 5 là trạng thái cuối cùng của cự long. Thần thánh cự long sau khi đạt đến cấp 5 có thể biến ảo thành bất kỳ loài động vật nào trên đời, thông hiểu các loại cấm chú, hay nói một cách chính xác hơn để cho dễ hình dung là phải dùng chữ “Thần” để miêu tả.

Trong kiếp sống dài đằng đặc của cự long, cứ mỗi lần thăng cấp đều phải cách nhau tới hàng trăm năm. Thần thánh cự long phải đạt đến 2.000 tuổi thì mới đủ đạt đến trạng thái cao nhất của mình. Bởi vậy, đối với cự long, một khi cảm thấy bản thân mình sắp thăng cấp thì đều trở lại long huyết của chính mình, gia trì thêm các thứ nguy trang, các loại ma pháp có tính tấn công, bí mật, mê hoặc cho sào huyết, để đảm bảo cho bản thân mình sẽ bình yên vượt qua thời kỳ thăng cấp. Hầu như chưa từng có chủng tộc nào ngoài long tộc từng chứng kiến long tộc thăng cấp.

Dưới sự chứng kiến của đông đảo mọi người, Lục Nhi cùng với Yếu Ly đồng thời trình diễn một màn kinh thể hãi tục.

Lục Nhi nổi giận toàn thân tỏa ra nộ điểm màu lục nhạt, thân rồng uốn lượn đột nhiên dừng lại giữa không trung... Trên trời mây đen vô cùng vô tận tựa như một chiếc lồng trời bao phủ xuống thiên địa, từ xa tới gần sắc trời chỉ toàn là âm đạm. Ngay chính giữa vòm trời u ám, trên thân thể hoàn mỹ của Lục

Nhi mơ hồ bùng nổ điện quang 7 màu, tiếp đó toàn bộ thân hình hóa thành thực thể tỏa sáng, tựa như 1 khối ngọc lục bảo trong suốt tuyệt hảo huyền phù giữa không trung tỏa ra quang mang chói mắt. Kể đến, đôi cánh màu xanh biếc triển khai chậm rãi lớn dần lên, vẫy trên thân thể vốn bao phủ san sát dày đặc bông nõ lách tách rồi từ trên trời rải rác rơi xuống —— tựa như vô số viên ngọc phi thúy phản chiếu ánh sáng mặt trời tỏa ra quang mang lấp lánh. Lục Nhi thân hình lại tăng vọt, quang mang màu xanh biếc bắn thẳng lên tận mây xanh.

Tại 3 đại trận doanh, ngoại trừ 5 con cự long màu đen cùng với hoàng kim long ra, tất cả những phi long khác đều hốt hốt hoảng hoảng đáp xuống sườn núi, phủ phục về phía Lục Nhi. Toàn bộ địa hành long lại trở lại trần ngập chiến trường, mà ngay cả địa hành long bị đã thương trong trận chiến vừa rồi cũng lao đảo dịch thân thể, tứ chi đồng thời chắm đất, phát ra thanh âm thuần phục nức nỏ. Hắc ám hệ cự long cùng với hoàng kim long nôn nóng bất an phát ra tiếng gầm khe khẽ, chẳng biết trên sa trường máu thịt bay tứ tung này có cần hành lễ với Lục long sứ đại nhân hay không.

Ở bên cạnh thân thể rồng Phi thúy đang tỏa sáng, từ trong thân thể Yếu Ly long cũng chậm rãi tỏa ra từng cổ từng cổ sương mù màu đen dày đặc, chỉ trong giây lát, khói đen đã bao trùm khắp nửa triển núi, tiếp theo, lách – cách – lách – cách, những âm thanh khó nghe từ trong mây đen truyền ra, 1 con Yếu Ly long còn khổng lồ hơn phá mây mà ra, ở mặt trên long cánh gấp khúc một loạt xương gai trắng kiện mọc ra, sương mù màu đen dày đặc sau 1 nhịp hít 1 nhịp thở đã biến mất ở trong miệng Yếu Ly long.

Sau khi thăng cấp, Lục Nhi dần dần tỉnh táo lại lên tiếng: “Ngâm Phong, chờ ngươi cũng đã lâu rồi. Đúng rồi, dường như cái đầu của ngươi lần trước bị rụng bị đoàn trưởng của chúng ta đem bán thu được không ít tiền. Cái đầu hiện tại này của ngươi so với cái lần trước còn to hơn, hẳn là phải có giá rất cao. Chi không biết là người giàu có nào có thể bài trí được 1 vật như vậy ở trong nhà.”

Quả nhiên, Ngâm Phong trong suốt vô số năm qua chỉ biết tàn sát bừa bãi nhân gian chưa bao giờ bị người ta chế nhạo như vậy, tựa như vậy ngược bị giật xuống, thân hình khổng lồ của nó tức thì cấp tốc xoay tròn mãnh liệt giữa thiên địa, cự trào sắc bén phần nộ xé gió trên không trung —— Từng sớ hữu huyết mạch của phong hệ cự long, Ngâm Phong có sự mau lẹ mà cự long bình thường không thể có được.

Bạch y Dịch Hải Lan tựa như một con thuyền nhỏ, giữa cuồng phong áp chặt vào trên lưng Ngâm Phong, tới sau khi Ngâm Phong vừa bình tĩnh trở lại, lập tức nảy ra ý định bình ổn dục vọng của cự long cao quý muốn nhảy bổ vào trận đồ máu.

“Đại Thanh Sơn huynh, vừa rồi chiến đấu đã chết rất nhiều người rồi, chi bằng trấn an Lục long sứ đại nhân một chút, nếu không lại để xảy ra can qua, mấy vạn sinh mệnh còn lại ở nơi này tất nhiên cũng sẽ bị liên lụy theo.”

Không hổ là Dịch Hải Lan, chỉ trong thời gian ngắn nhất đã tìm ra người có thể đánh động được, hơn nữa còn tìm ra lý do thoái thác để dă động tới người này.

Mặc dù Đại Thanh Sơn cũng cực kỳ hận Ngâm Phong, bởi trong trận chiến với Ngâm Phong, Đại Thanh Sơn cùng với Ngã Mễ cửu tử nhất sinh, lúc ấy ít nhiều dòng binh huynh đệ đồng hành đã bỏ mạng. Việc hiện tại là đại sự liên quan đến chuyện sinh tử của mấy vạn nhân sinh, Đại Thanh Sơn chẳng chút do dự, vội vã sốt ruột kêu gọi Lục Nhi: “Lục Nhi, xuống đây, chuyện này về sau hẵng nói, chúng ta cũng nên hỏi qua Ngã Mễ một chút.”

Lục long sứ đại nhân được nể mặt, lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại, mặc dù trước kia từng bị Ngâm Phong mạo phạm một cách nghiêm trọng, có điều hiện tại xem ra, Ngâm Phong giờ cũng chẳng dễ chịu gì cho lắm, không những trở thành tọa kỵ cho người ta cười, mà người này lại còn là Dịch Hải Lan mà mình trước kia từng quen biết, cho nên con giận cũng đã nguôi ngoai bớt đi. Hơn nữa trước mặt còn có bao nhiêu người, nếu cùng Ngâm Phong tiến hành 1 trận cự long đại chiến thì tựa hồ cũng có chút không ổn.

Mặc dù vẫn còn đang phùng mang trợn mép song rốt cuộc Lục Nhi cũng đáp xuống. Đương nhiên, sống lâu ngày cùng Ngã Mễ, Trì Hàn Phong, khó tránh khỏi việc sẽ nhiễm phải một chút tính xấu, trong lúc oai phong lẫm lẫm hạ xuống đất còn không quên thả ra mấy câu tàn nhẫn: “Ngâm Phong, hãy nhớ cho kỹ, lần này là để cho chủ nhân Dịch Hải Lan của ngươi một cái mặt mũi, lần sau gặp mặt, bất kể là mặt mũi ai, nếu không bán, không đánh đập đến nổi ngay cả mẹ ngươi cũng không nhận ra thì ta sẽ không phải là Lục long sứ nữa.”

Ở bên kia, Dịch Hải Lan chẳng biết sử dụng biện pháp gì, khẽ nói mấy câu với Ngâm Phong, Ngâm Phong cũng không lên tiếng nữa.

Ma Pháp lịch mùa thu năm 4, trận đại chiến Máu nhuộm Sư Tử hạ với quy mô lớn nhất trong giai đoạn tiền kỳ Chúng Thần đại chiến với 3 phe tham gia, 2 phe chém giết đã giết tám màn che xuống.

Căn cứ theo thống kê chưa hoàn thành sau trận chiến, tình hình như sau:

Phe đế quốc tham chiến bộ đội lấy quân đoàn Hỏa sư tử làm nòng cốt.

Trọng bộ binh 1.250

Trường thương 9.000

Kinh bộ binh 3.500

Cuồng chiến sĩ 1.000

Kỵ binh tiểu đội phụ thuộc trực tiếp 600

Trọng giáp kỵ sĩ 1.000

Kinh kỵ sĩ đại đội 3.500

Địa hành long trung đội 500

Cung tiễn thủ 4.500

Quý tộc vũ trang 5.000

Tổng cộng binh lực 29.850

Trong đó, chết trận 13.823 người, bị thương 12.094 người, bao gồm 5.923 người bị thương phải xuất ngũ. Trọng giáp kỵ sĩ đoàn, 2 trường thương đại đội, Cuồng chiến sĩ trung đội sau chiến dịch tỷ lệ chết cũng quá nửa, trọng kỵ sĩ đoàn chết trận tỉ lệ trên 60%, không có người nào không bị thương.

Bộ đội Pháp Tây Tư đại lục tham chiến là quân đoàn chinh tây.

Lang nhân bộ đội 9.000

Bán thú nhân bộ đội 6.500

Hùng nhân 3.500

Nhân mã 2.000

Kỵ sĩ 1.000

Địa hành long 500

Ngự long 100

Tăng lữ 300

Tổng cộng binh lực 22.900

Trong đó, chết trận 12.993 người, bị thương 6.043 người, bao gồm 2.923 người bị thương phải xuất ngũ, địa hành long kỵ sĩ đoàn tỉ lệ thương vong lớn nhất, chết trận 453 người. 10 thiên nhân đại đội được tạo thành từ bán thú nhân cùng hùng nhân sau chiến dịch trở thành đại trận doanh tử thương đứng thứ 2. Trong trận đột kích lần đầu tiên có 3 đại đội chính xác phải dùng cụm từ "Toàn quân bị diệt" để hình dung, không một người nào còn sống sót —— Thống kê sau cuộc chiến, có khoảng 50% thương binh bị các chiến sĩ từ phía sau ủa lên mai táng dẫm đạp mà chết. 7 đại đội còn lại, tỉ lệ chết trận cao đến 50%. Danh hiệu của một số thiên nhân đội bị buộc phải hủy bỏ. Quan trọng hơn là ..., ngự long bộ đội trước đó vẫn cất giấu ngay trong lần đầu tiên sử dụng lập tức đã bị thương nặng, hơn nữa lại còn bị địch nhân phát hiện ra nhược điểm của ngự long bộ đội.

Bộ đội tham chiến của Ác Ma đảo do Ma soái Dịch Hải Lan chỉ huy cánh quân tiên phong, biên chế không rõ, binh lực ước chừng là khoảng 25.000 người. Nghe nói, sau chiến dịch cũng bị tổn thất lớn, ví dụ như mỗi binh lính trong quá trình ẩn nấp kéo dài tới 5 ngày, bị muỗi đốt, ngoài ra còn có rất nhiều binh lính không hợp khí hậu, mang đến sự ô nhiễm nghiêm trọng cho vùng lưu vực Sur Từ hà —— Tựa hồ cũng chỉ có như vậy.

Một trường chiến dịch lớn như vậy, dưới sự can thiệp của thế lực thứ 3, cuối cùng lại bất phân thắng bại, đối với những nhà nghiên cứu quân sự đòi sau mà nói, thật sự là 1 sự tình hết sức phiền phức. Phạm là cứ mỗi lần thảo luận về trường chiến tranh này thì mỗi một nhà nghiên cứu sẽ đưa ra những nhận thức khác nhau, tiêu điểm là ở chỗ, nếu như không có Ác Ma đảo can thiệp, trận đại chiến có một không hai này rốt cuộc là ai sẽ đạt được thắng lợi cuối cùng? Điểm đáng chú ý là ở chỗ, quan điểm về kết cục cuối cùng cũng chẳng nghiêng hẳn về bên nào cả. Bởi vậy, Kỵ sĩ học trường cứ mỗi lần lập sa bàn diễn luyện, hay mỗi lần định mở phòng thời kỳ chiến tranh, thì đều muốn đem trận chiến với các thế lực ngang nhau này ra làm hoàn cảnh để bắt chước.

Tất cả những nhà nghiên cứu quân sự ngoài những lúc khác nhau, thì đều đi đến 1 điểm thống nhất chung: nhân vật quan trọng nhất tại trường chiến dịch này, không phải Phạm tử tước cũng không phải long kỵ sĩ, lại càng không phải là những người khác tham gia vào trận chiến. Mà là một gương mặt hoàn toàn mới —— Dịch Hải Lan.

Trình độ chỉ huy của Dịch Hải Lan tại trường chiến dịch này không thể đem những từ ngữ thông thường như giáo hoạt, ác độc để hình dung ra được. Từ 1 tháng trước đó, Dịch Hải Lan vội vàng chạy tới Ác Ma đảo nhân lúc Ngâm Phong đến Ác Ma đảo quân doanh, tiếp quản quyền chỉ huy quân đoàn phía tây của Ác Ma đảo, tập trung toàn bộ đám bộ đội tinh nhuệ ác ma, người đầu dê của quân đội Ác Ma đảo, lợi dụng bóng đêm đột phá trận tuyến phòng ngự của Tu Từ đế quốc, đem mấy thành thị có trọng binh phòng thủ gạt qua một bên, liên tục phá hỏng tuyến đường vận chuyển tiếp tế của Tu Từ đế quốc, đại lục quốc lộ ở phía nam Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của mọi người. Cuối cùng khiến cho phòng tuyến của Tu Từ đế quốc không thể nhận được tiếp tế, toàn tuyến tan rã. Lúc Dịch Hải Lan suất binh bắc thượng, trừ 1 vài thành thị trọng yếu ra, toàn bộ bờ biển phía nam của Tu Từ đế quốc đều đã rơi vào tay giặc.

Đương nhiên, nếu biểu hiện của Dịch Hải Lan cũng chỉ có như vậy mà nói, vậy thì đánh giá đối với hắn cũng chỉ có thể dùng từ “Danh tướng” để hình dung. Sự thật chứng minh rằng, thiếu niên vừa mới ra đời này về mặt không chế chiến lược thậm chí còn đứng trên tầm các Nguyên soái nổi danh đã lâu tại chư đế quốc.

Dịch Hải Lan trong vòng 3 ngày xuyên thấu quốc thổ của Tu Từ đế quốc, lợi dụng 2 đêm, 20.000 binh lính lặng lẽ không một tiếng động vượt qua Sur Từ hà, chẳng coi quân đoàn Hóa sư từ cùng với mấy vạn đại quân Pháp Tây Tư vào đâu, ẩn nấp suốt 5 ngày 5 đêm. Cuối cùng khi 2 phe tham chiến đã

đánh đến mức lưỡng bại câu thương, nếu cứ tiếp tục thì 1 phe sẽ rơi vào tình trạng thất bại cuối cùng, 2 vạn đại quân ngang trời xuất thế.

Đại bộ phận binh lính còn sống từ chiến trường trở về đều cảm thấy vô cùng kỳ quái: vì sao Dịch Hải Lan không đợi đến khi chiến tranh hoàn toàn kết thúc mới gia nhập, bất kể là phe nào thắng thảm đi nữa, thì với chiến lực có được của Ác Ma đảo, tất nhiên sẽ có thể thắng lợi một cách thoải mái.

Sau cuộc chiến, bất kể là phe đế quốc hay phe Pháp Tây Tư, đều thỉnh giáo quan chỉ huy của mình về vấn đề này. Cho dù không có thời gian trao đổi trước, song ngay lúc đó, đáp án mà Đạt Hải Nặc cùng Phạm tử tước nói ra hết sức ngạc nhiên là lại vô cùng trùng hợp.

Từ tước các hạ thờ dài một tiếng: “Hắn cần gì phải thắng lợi? Mặc dù đều là địch nhân, song, đối với quân đội mà nói, luôn có 1 loại địch nhân đặc thù: ‘tử địch’. Đối với tử địch, trước trận chiến chẳng cần phải động viên, toàn bộ binh lính đều sẽ anh dũng xông lên. Địch nhân như thế nào thì gọi là tử địch? Có 1 tiêu chuẩn có thể trực tiếp đánh giá được, địch nhân đã kích khiến cho bộ đội của người hầu như bị hủy diệt thì chính là tử địch. Mặc dù, cả 3 phe quân đội của chúng ta đều là chiến đấu, song, chúng ta cùng quân đội Pháp Tây Tư đại lục lúc bấy giờ chính là tử địch phải lấy cái chết ra để kết thúc, trong khi bộ đội của Dịch Hải Lan thì...”

Đạt Hải Nặc các hạ vừa đau lòng xem xét thương binh, vừa cùng Mai Lâm, Nặc Đốn thảo luận về cùng 1 người: “Hôm nay cuối cùng xuất hiện 1 người trẻ tuổi, mới là địch nhân lớn nhất của chúng ta. Lúc ấy, bất kể cuối cùng là ai thắng lợi đi nữa, chỉ cần hắn có gan dám tiêu diệt sạch 1 phe thắng thảm, vậy thì quân đội của hắn tất nhiên sẽ phải 1 mình đối mặt với các binh đoàn không ngừng cuộn cuộn kéo đến tiếp theo của Ngã Mễ đế quốc. Hiện tại, địch nhân lớn nhất của quân đội Ngã Mễ đế quốc chính là chúng ta. Mà người thanh niên này lại có thể lợi dụng cuộc chiến giữa chúng ta để đạt được chỗ tốt nhất —— là địch mà lại cũng không phải là địch.” Mặc dù không trực tiếp nói ra là ai, song 2 bán thú nhân trẻ tuổi cũng biết được đáp án.

Trên thực tế, lúc Ngã Mễ từ chỗ Đại Thanh Sơn cùng Hoắc Ân Tư nghe được tin tức này, trong ánh mắt hắn bỗng lộ ra vẻ mong đợi: “Ha ha... Nhìn người ta xem, ta dám cam đoan, trong lúc tử tước cùng cái đám đầu trâu mặt ngựa đó còn đang mãi cãi nhau âm ỉ, Dịch Hải Lan nhất định là đã chiếm sạch toàn bộ cách thành thị dọc bên bờ Sư Tử hà rồi. Những thành nhỏ không quan trọng này đều không có binh lực, Ngâm Phong đi nói mấy câu thì hắn là sẽ đầu hàng hết. Loại sinh ý không phải bỏ ra lấy một xu này, thật sự khiến cho người ta thèm khát nha. May mà hắn không làm dong binh, chứ nếu không thì chúng ta cũng chẳng còn chỗ kiếm ăn nữa.” Nếu xét một cách cầu thị thì lúc đó trình độ chiến lược của Ngã Mễ còn kém xa Dịch Hải Lan. Nếu chiến tranh cũng có cấp bậc mà nói thì Dịch Hải Lan đã đạt đến trình độ cấp 5 cao nhất huy sai tự nhiên, còn Ngã Mễ đại khái vẫn còn đang phấn đấu leo lên cấp 1, 2. Nhưng nếu xét về nguyên tắc buôn bán tối đa hóa lợi nhuận thì Ngã Mễ lại là 1 kỳ tài thương nghiệp có thể vượt qua hạn chế về cấp độ chiến lược, 1 lời nói toạc ra tư tưởng chiến lược của Dịch Hải Lan. Xem ra, đúng là chìm chết vì ăn, người chết vì tiền. Quả là một chân lý không thể chối cãi.

Tương tự, sau chiến dịch, Dịch Hải Lan trở thành 1 nhân vật phong vân chạm tay có thể bóng. Lúc bấy giờ, trong các tướng lĩnh cấp cao của 3 phe giao chiến đã dần lưu truyền 1 câu đánh giá như vậy: “Tướng lĩnh vĩ đại chỉ huy quân đội của mình giành lấy thắng lợi, tướng lĩnh đáng sợ chỉ huy quân đội của địch, tự mình giành lấy thắng lợi.” Tướng lĩnh đáng sợ này là ai, đã không cần phải bàn đến nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 29: Ma Phiền Đại Liễu

Ngự long kỵ sĩ đoàn: là binh đoàn nổi tiếng nhất của Pháp Nặc Tư đại lục trong Chúng Thần đại chiến. Mỗi đoàn biên chế 100 người, bộ đội trực thuộc 3 đại quân bộ, phân biệt mệnh danh là Xạ Nhật, Trảm Nguyệt, Tru Yêu.

Trong chiến dịch Máu nhuộm Sư Tử hà, nhóm đầu tiên xuất đầu lộ diện chính là Trảm Nguyệt kỵ sĩ đoàn dưới sự chỉ huy của quân đoàn chinh tây.

Theo nghiên cứu thì ở trên thế giới này vốn không có chủng loại ngự long này, là do Đại Thần mà Pháp Tây Tư sùng bái đã hàng phục 1 só cự long, sau đó bắt buộc cự long giao phối với địa hành long, sinh ra một nhánh huyết mạch Ngự long.

So với phụ thân của chúng, ngự long tuổi thọ rất ngắn, đại khái chỉ khoảng 200 năm, hơn nữa lại không có ma pháp, chỉ có thể đơn giản dùng long tức với uy lực rất nhỏ để công kích địch nhân. Khoảng cách bay cũng vô cùng ngắn, sau long kỵ sĩ thì ngự long có thể liên tục phi hành 2 giờ không ngừng nghỉ đã là loại tốt nhất rồi. Ngoài ra, ngự long cũng không thể sánh với cự long được, khả năng phòng ngự đối với các công kích vật lý cùng ma pháp đều rất kém cỏi. Nhất là gặp phải cự long cùng với Thần thánh cự long, một số ngự long có ý chí kém sẽ hoảng sợ từ trên trời rơi xuống.

Khuyết điểm thì quả thực là rất nhiều, song Ngự long kỵ sĩ đoàn cũng có thể dễ dàng đột phá các loại hiểm địa chiến lược như thành trì, sông dài, núi cao, đồng thời có thể tung ra đòn tấn công vật lý hay ma pháp. Ở trong chiến tranh, có thể bất thành linh bí mật công kích các binh chủng khác không có ưu điểm. Bởi vậy, trở thành át chủ bài lộ ra trong tay quân đoàn Pháp Tây Tư.

Chư đại lục – Bình luận

Cùng ngày trong chiến dịch Máu nhuộm Sư Tử hà, mặc dù chủ soái quân đoàn Ác Ma đảo Dịch Hải Lan các hạ bày ra một màn từ bi bác ái thương xót sinh linh, song chứng kiến diện mạo đủ để so sánh với ác quỷ chiến sĩ trong truyền thuyết, chư vị quan quân của Hòa sư tử quân đoàn nhận định rằng, nhánh quân đội mới tới này bất kể mục đích là như thế nào, tóm lại, có lẽ không phải là địch nhân, nhưng nhất định cũng không phải là bằng hữu. Hòa

quân đoàn sau khi chiếm được ưu thế sơ bộ, bèn rất nhanh chóng nhổ trại quay trở về thành lũy duy nhất ở biên giới phía nam của đế quốc —— Sur Tâm thành.

So với quân đoàn Hòa sư tử, mỗi một binh sĩ của quân đoàn chinh tây Pháp Tây Tư đều biết rằng đám địch nhân mặt mày như ác quỷ đó chính là bộ đội của thế lực hắc ám trong truyền thuyết, cũng chính là tử địch của bọn họ. Bởi vậy, dưới sự chỉ huy của Đạt Hải Nặc, toàn bộ tuyến lui về cố thủ Tây Lâm đảo, chỉ để lại 2 thiên nhân đội với biên chế đầy đủ ở gần Tây Lâm đảo cùng với bờ bắc phía đối diện để bảo vệ trận địa bãi cát. Tiềm thể nói một câu, bởi vì long kỵ sĩ Da Mạc Đạt thủ chiến thất lợi, nên dưới sự kháng nghị nghiêm trọng của các quan tướng thuộc quân đoàn chinh tây cũ, bị buộc phải giao lại quyền chỉ huy. Chỉ có một chút không rõ ràng là chuyện này lại vô cùng thuận lợi chiếm được sự đồng thuận của Thánh nữ. Đứng ở hàng đầu tiên trong số các quan tướng cầu xin, Nặc Đốn miễn tuệ chú ý thấy trong con người thanh thuần thấu triệt của Thánh nữ thoáng qua một tia nghi ngờ, trong lúc lơ đãng khẽ thì thầm 1 câu: “Địch Hải Lan... Sao lại là hắc được...”

Chiến dịch Máu nhuộm Sur Từ hà chính thức kết thúc là 12 ngày sau Ma Pháp lịch ngày 22 tháng 3 năm 4. Trong vòng 12 ngày này, 23.400 đại quân dưới trướng Dịch Hải Lan chia đều cứ 2 ngày lại chiếm lĩnh 1 thành thị ven bờ Sur Từ hà, cuối cùng, trừ Sur Tâm thành ra, toàn bộ các thành thị của đế quốc ở vùng ven Sur Từ hà đều rơi vào tay đại quân Ác Ma đảo.

Kết quả này nằm ngoài dự liệu của mọi người, Phạm tử tước mặc dù tập trung quân đoàn Hòa sư tử, song tại các thành thị vẫn để lại một số lượng tương đối bộ đội địa phương, nhất là các nơi đều có quý tộc vũ trang, trong thời kỳ chiến tranh, các loại vũ trang này cũng đều được trưng dụng toàn diện.

Theo lời kể từ miệng của đám binh sĩ chạy tan tác mới được biết, quá trình công phòng chiến mỗi thành thị diễn ra hết sức đơn giản, sau khi 5 hắc ám long kỵ sĩ suất lĩnh đại quân chủ lực tiếp cận, dưới khí tức bạo ngược của hắc ám long, ngoại trừ huyền thú kỵ sĩ ra, toàn bộ các kỵ sĩ khác đều không thể không chế được tọa kỵ của mình, mà Dịch Hải Lan lại thành khẩn tỏ vẻ: quân đội có thể lựa chọn giữa việc rời đi và đầu hàng, hoặc tử chiến. Tiếp đó Ngâm Phong lại rít gào hiện thân lên tiếng, hầu như toàn bộ binh lính coi giữ thành đều lựa chọn biện pháp dâng thành.

Trong các chiến dịch truyền thống, chắc chắn thành thị cùng với thành lũy đều có ý nghĩa chiến lược vô cùng quan trọng. Đối với các binh chủng mà Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lực thường hay sử dụng nhất, bất kể là trọng kỵ sĩ, trọng bộ binh, kỵ sĩ, cung tiễn thủ, khi đối diện với tường thành cao lớn thì đều bị giảm bớt đi sự hữu dụng của binh chủng. Liên tiếp tại đại lực quốc lộ, bố cục các thành thị lớn ở vùng ven Sur Từ hà vô cùng hợp lý, tựa như những mũi đinh, lợi dụng thành thị chắc chắn để bảo tồn binh lực, lợi dụng quốc lộ cùng thảo nguyên xung quanh để phát huy một cách đầy đủ tính cơ động của kỵ sĩ bộ đội. Trải qua nhiều lần xung đột tại biên giới, nơi đây từng là vũng lầy kim hãm hơn 10 vạn quân đội Tu Tư đế quốc.

Nhưng đối đầu với Ngâm Phong và 5 long kỵ sĩ thì bức tường thành cao lớn là tường thành để binh lính giữ thành có thể ỷ vào đã không còn tác dụng. Ngẫu nhiên cũng có 1 vài quan quân cực kỳ dũng mãnh định liều chết chống cự, song sau khi trông thấy 1 cỗ long tức, công thành làm bằng sắt thép chỉ trong khoảnh khắc đã bị nóng chảy thành dung dịch thép, thì toàn bộ mọi người sẽ đều lựa chọn 1 cách lý trí để bảo tồn thực lực.

Ma Pháp lịch mùa đông ngày 1 tháng 4 năm 4, chiến dịch Máu nhuộm Sur Từ hà rũ bỏ tấm màn che. Lúc này: Hoắc Ân Tư 200 tuổi, 4 năm trước đã hoàn thành lễ trưởng thành; Đại Thanh Sơn 21 tuổi; Tri Ngao Thiên 21 tuổi; Ngã Mễ 20 tuổi; Oánh 196 tuổi, 2 tháng trước vừa mới hoàn thành lễ trưởng thành; Lâm Vũ Thường 19 tuổi; Sa Nhược 19 tuổi; Dịch Hải Lan 601 tuổi (kỳ thực vừa mới được hưởng nhân sinh 20 năm).

Nặc Đốn 25 tuổi; Mai Lâm 24 tuổi; Thánh nữ 20 tuổi.

Căn cứ theo tư liệu cứ 4 năm lại được Dong binh công hội công bố 1 lần, tổng hợp đánh giá vũ lực cùng với ma pháp, trên Dong binh chiến hồn bách cường bảng mới nhất, xuất hiện 1 nhánh lực lượng không thể bỏ qua, chính là các thành viên Tiểu dong binh đoàn, tổ chức vừa mới có được danh hiệu “Ám dạ hưởng vĩ xà”. Trong đó, thiên cổ đệ nhất Thần thánh long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn các hạ đã leo lên vị trí thứ 157 (trong tư liệu tổng hợp này vẫn chưa cập nhật đến chi tiết Lục Nhi đã tiến hóa thành Thần thánh cự long cấp 4); Đoàn trưởng Tiểu dong binh đoàn Ngã Mễ các hạ cũng lấy thân phận đại kiểm sĩ, ma kiểm sĩ, ma pháp sư cấp 1 vinh dự xếp thứ 171; Tri Ngao Thiên mặc dù xuất thế sau cùng, chưa trải qua bất kỳ trận dong binh chiến trọng đại nào, song, trong toàn bộ dong binh giới, liệu có mấy người có được thân phận long kỵ sĩ? Hơn nữa lại là rồng xương chưa từng xuất hiện bao giờ. Với thân phận như vậy, nếu không xuất hiện trên Dong binh tân tú bảng thì thực sự không thể nào hiểu nổi, bởi vậy, tổng hợp lại xếp thứ 185; Hoắc Ân Tư nổi tiếng dũng mãnh, hơn nữa, lại có quan hệ huyết thống với 2 dong binh cấp S, bởi vậy cuối cùng cũng dựa vào ưu thế mỏng manh mà chen chân được vào vị trí thứ 200 trong Dong binh Chiến hồn bảng.

Tư liệu công bố còn biểu hiện, Bạch y A Phong đã thăng cấp lên vị trí thứ 61, đây là bước đột phá xa nhất trong Chiến hồn bách cường bảng lần này, đương nhiên cũng có liên quan tới trận chiến Ngâm Phong. Đồng thời, 3 vị thành viên của Hoàng Kim Long kỵ sĩ đoàn xếp hạng như sau, Lôi Nặc Nhĩ thứ 79, Tu Đạt thứ 89, Bích vừa mới lọt vào top 100 đứng thứ 98. Lão Lạc Khắc leo lên vị trí thứ 5.

Căn cứ theo tình hình chiến sự phát sinh tại đại lực, Dong binh, Ma pháp sư, Đạo tặc tam đại công hội, theo thông lệ, tập hợp toàn bộ tư liệu trong tay về các tướng lĩnh vừa mới xuất hiện để tiến hành đánh giá về mặt vũ lực.

Dịch Hải Lan, về cơ bản chiến lực tương đương với vị trí thứ 10 ở Dong binh Chiến hồn bảng —— Điều này chủ yếu là dựa vào năng lực của Ngâm Phong, đương nhiên, nếu 1 chiếc đầu còn lại của Ngâm Phong đáng thương không bị Bộ não vàng tham tiền đem đi kiểm soát thì phỏng chừng xếp hạng của Dịch Hải Lan còn cao hơn nhiều; Da Mạc Đạt, ước chừng xếp hạng ở vị trí từ 85 đến 90, hơi thấp hơn so với các long kỵ sĩ của Hoàng Kim Long kỵ sĩ đoàn; Nặc Đốn cùng với Mai Lâm 2 người về thực lực căn bản là đồng hạng với Hoắc Ân Tư; còn trong trường đại chiến đầu tiên, ngôi sao băng vẫn lạc Đô Kỳ Liệt thì xếp ở vị trí khoảng 190.

...

Trước mắt 3 đại quân đoàn lui lại một cách ngay ngắn có trật tự, 2 nhánh bộ đội chủ yếu là bộ binh trang bị nhẹ buông toàn bộ vũ khí trong tay xuống, cứu hộ cho cho những người bị thương trên chiến trường. Binh lính chết trận sau khi được đăng ký, đều tập trung lại để tiến hành hỏa táng. Những quý tộc từ nam tước trở lên thì thể được tập hợp lại, rồi giao cho mục sư tiến hành xử lý riêng, rồi thông qua những con đường đặc biệt đưa về gia tộc.

Tất cả những việc này, các nhân viên đều từng được huấn luyện qua, bởi vậy, tất cả đều được tiến hành một cách nhanh chóng.

Từ chi không trọn vẹn, khôi giáp vỡ tan, thuẫn bài khổng lồ bị xé toạc... Toàn bộ những thứ bị phá hủy trong chiến tranh không còn khả năng chữa trị đều được tập trung lại cùng một chỗ, cứ cách 50 mét lại dựng lên 1 bức tường thịt cao gấp mười người...

Mục sư khe khẽ ngâm xướng An linh khúc, người đốt cây thuần thực tưới dầu thực vật lên những đồng thịt, vô số cây đuốc được châm xuống, trong thiên địa nhất thời bay lên mấy chục cột khói đen nồng đậm, mùi vị khét lẹt của thi thể chậm rãi lan tỏa, khiến cho mũi mọi người mất đi công năng tự do.

Ở 2 bên quân doanh, tiếng khóc của những quân nhân vừa rồi vẫn còn liều chết chém giết nhất thời vang lên... Nói một cách chủ quan thì đối với bất kỳ 1 đội quân nào, sau loại chiến dịch không có kết quả như thế này, quân tâm đều cực kỳ khó để khống chế.

Đêm đó, Phạm tử tước chỉ huy quân đội bỏ lều trại, ngay trong đêm chạy về Sư Tâm thành; tương tự, Đạt Hải Nặc chấn chỉnh binh đoàn còn sót lại, suốt đêm vượt Sư Tử hà trở lại Tây Lâm đảo xây dựng đại bản doanh mới của mình.

Hoắc Ân Tư, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên đều không tham gia vào chiến tranh quy mô lớn, 1 tháng trước, bọn họ vẫn còn khóc đưa tiễn các huynh đệ trong làn khói dày đặc, ngày hôm nay, khi chứng kiến 2 vạn binh lính vừa mới rồi vẫn còn uy vũ 10 phần chỉ trong nháy mắt đã hóa thành khối đặc cuộn cuộn, ánh mắt của mọi người đều đỏ lên. Nắm chặt lấy tay nhau, nhanh chóng chạy từ sườn núi nhỏ này sang triền núi khác, mãi tới khi băng qua 2 ngọn núi, thứ mùi vị khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn, hít thở không thông mới dần dần biến mất.

Dựa theo ước định trước đó với Ngã Mễ, 3 người Đại Thanh Sơn phải mau chóng quay về Sư Khảm Bồ Lô thành, để kịp tham gia nghi thức thụ huân do đế quốc quân bộ chủ trì —— Lâm bá tước cố tình tiết lộ rằng, Hồng Thạch đại đế rất có khả năng sẽ tham dự. Nếu cán bộ chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn vắng mặt thì không nghi ngờ gì sẽ là cực kỳ không lễ phép.

Ngay khi những tia nắng mặt trời mới từ đằng đông lọt đến dưới tàng cây, Đại Thanh Sơn cùng với Hoắc Ân Tư đồng thời bị tiếng chim sơn ca đặc thù trên thảo nguyên đánh thức, sau khi đánh thức Trì Ngạo Thiên, 3 người chuẩn bị lên đường.

Hoắc Ân Tư nhìn Lục Nhi vẫn còn đang ngủ trong chăn, đột nhiên nghĩ đến việc hiện tại Lục Nhi đã là Thần thánh cự long cấp 4, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có thể để Đại Thanh Sơn cười được rồi, mà Trì Ngạo Thiên thì đã có Yếu Ly long phụ trách, trong tình huống đó, mình biết phải làm sao?

Hoắc Ân Tư do dự một chút, rồi nói la lo lắng của bản thân mình, Trì Ngạo Thiên cùng với Đại Thanh Sơn trao đổi qua một chút. Cuối cùng Trì Ngạo Thiên đề nghị: Yếu Ly long là rồng xương, bởi vậy, ngoài vị trí để cho kỵ sĩ cưỡi ra, những chỗ khác đều không thể ngồi được, thành thử, để xem xem Lục Nhi có chờ thêm được 1 người hay không, nếu không được thì đành phải buộc thêm 1 chỗ ngồi để Yếu Ly long cùng với Lục Nhi cùng kéo, rồng bay thấp 1 chút, chậm 1 chút, như vậy nhất định có thể bay cùng nhau.

“Lục Nhi, Lục Nhi!” Hoắc Ân Tư vốn không phải là long kỵ sĩ, nghĩ tới việc mình có thể không cần phải đi bộ, mà quan trọng hơn là có thể được cưỡi rồng lần đầu tiên, hưng phấn kéo chân trên người Lục Nhi xuống, vội vàng gọi nó dậy.

“Gi thế? Phiền chết đi được, không biết thân thể ta dài sao? Muốn chết à?” Trước kia, cứ mỗi lần gọi Lục Nhi rời giường, tất cả mọi người đều thấy nó than thở điều gì đó trong mồm, đáng tiếc là không ai hiểu được ngôn ngữ của rồng. Lúc này thì, sau khi tiến vào cấp 4, Lục Nhi đại nhân rất cuộc cũng dùng thanh âm non nớt một cách chính xác không sai biết đạt ý kiến của mình —— Hoắc Ân Tư, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên cùng nhìn nhau, toàn thân đỏ mồ hôi lạnh.

Hoắc Ân Tư lập tức buông tay ra —— Đến giờ hán mới biết trước kia bao nhiêu lần mình đã bước qua ranh giới sinh tử, chẳng còn cách nào khác, hán dùng ánh mắt ra hiệu cho Đại Thanh Sơn.

Đại Thanh Sơn cười khò lắc lắc đầu, trong đầu những hình ảnh cứ cuộn cuộn kéo đến Bộ dạng nghịch ngợm gây sự của Lục Nhi trên đường lúc quay trở về Hải Khắc thôn; bộ dạng hung tợn uy hiếp mọi người của Lục Nhi; bộ dạng Lục Nhi trong lúc ăn ngon... Chuyện này... Hiện tại tên súc sinh này đã biết nói rồi, thôi xong, trước kia những chuyện như thế này chưa xảy ra bao giờ.

“Lục Nhi, dậy đi. Chúng ta phải lên đường rồi.” Đại Thanh Sơn ôm lấy cái đầu đã không còn nhỏ nữa của Lục Nhi.

Lục Nhi đem 2 ngón trỏ chỉ trước chia ra bịt kín 2 lỗ tai của mình, miệng còn than thở: “Lại nằm mơ rồi, thật là phiền, ta không nghe thấy gì, ta không nghe thấy gì... Z~Z~Z~”

“Lục Nhi! Đi thôi, Ngã Mễ bọn họ sốt ruột lắm rồi.” Đại Thanh Sơn không còn cách nào khác, đem mí mắt Lục Nhi kéo ra. Con ngươi màu đen của Lục Nhi tức thì đánh về phía ánh mặt trời.

“Đại Thanh Sơn, ta đi chuẩn bị nước cho Lục Nhi rửa mặt, có lẽ sẽ tỉnh lại.” Ngã Mễ không có ở đây, việc đánh thức Lục Nhi trong lúc mơ ngủ quả thực là một việc vô cùng nhọc nhằn. Mỗi lần đều phải thử qua rất nhiều loại phương pháp, Trì Ngạo Thiên mang tới 1 chậu nước đầy từ dòng suối nhỏ bên cạnh.

Lục Nhi tiện tay nhận lấy, rót vào trong miệng, ọc ọc ọc súc miệng một chút rồi phun ra, sau đó mới hết sức không tình nguyện mở to 2 mắt, nhìn 3 người trẻ tuổi đáng thương ở đằng trước: “Ày, các người bảo ta biết phải nói sao đây? Đều là người lớn như vậy rồi, ở bên ngoài cũng đều có danh tiếng cả, sao lại không biết yêu trẻ kính già như vậy? Biết không, sáng, trưa, tối 3 buổi, một con tiểu long như ta chỉ có ngủ đủ giấc thì mới có thể phát triển thân thể đầy đủ được.”

“Lục Nhi, chúng ta phải nhanh chóng đuổi theo Ngã Mễ...” Hoắc Ân Tư muốn mượn danh Ngã Mễ để hù dọa Lục Nhi một chút, đáng tiếc, thần thánh

cự long cư trí đương nhiên biết hiện giờ Ngã Mễ ở cách nơi này bao xa, loại tuồng cáo mượn oai hùm này dễ dàng bị bỏ qua.

“Tìm Ngã Mễ làm gì chứ? Ngã Mễ ca ca giờ này đang mãi tiếp Oánh Oánh tý tý, huynh ấy có nghĩ tới người đâu.”

“Nhưng mà, chúng ta đã hẹn sẵn thời gian rồi, tốt nhất là chúng ta nên đến Sứ Khâm Bố Lôi sớm một chút. Như vậy, bọn họ tới nơi nhất định là sẽ chậm hơn. Lợi dụng khoảng thời gian này, người có thể được ngủ nướng ở nhà công tước. Chỗ ngủ ở nhà công tước tốt hơn so với ở đây nhiều, người thấy có đúng không?” Lúc Ngã Mễ không có mặt, Hoắc Ân Tư quả thực là có vẻ biết ăn nói hơn so với Đại Thanh Sơn và Trì Ngạo Thiên một chút.

“Miễn đi, ở đây còn không để cho ta được ngủ ngon, lúc về thì có thể chắc? Có quý mới tin, Còn nữa, nếu bọn họ đi chậm, chúng ta tại sao không ở đây ngủ thêm vài ngày, sau đó mới trở về? Người chẳng lẽ không biết là giấc ngủ rất quan trọng sao? Ta phải tranh thủ thời gian.”

Hoắc Ân Tư đương nhiên là tắc họng không trả lời được.

“Lục Nhi, đến lúc lên đường rồi. Thúc thúc ta nhất định là rất nhớ người...” Trì Ngạo Thiên cái khó ló cái khôn, bèn đưa ra 1 át chủ bài khác.

“Ài... Nói thật là ta thực sự không nghĩ đến ông ta. Nam nhân già biến thái kia, sắp 40 tuổi đến nơi rồi, còn không kiếm nổi vợ, hừ, nếu không phải sinh lý có vấn đề thì là tâm lý có vấn đề. Cả ngày chỉ biết ngược đãi ấu long thiếu niên, nếu không phải là ta rất có đức thì đã sớm...” Lục Nhi đem chi trước chém gió trên không trung một cái: “Chém đứt ông ta rồi.”

“Người dám bảo thúc thúc ta như vậy hả?” Trì Ngạo Thiên bị chọc đến phát điên.

“À... À... Việc này... Ta mới vừa nói gì ý nhỉ?” Lục Nhi ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Bỏ đi, các người đi trước đi, ta ngủ tiếp 2 ngày, chẳng phải là tới Sứ Khâm Bố Lôi sao? Ta cũng biết đi như thế nào, ta bay nhanh, nhất định là đến sớm hơn các người. Nếu chẳng may... Ta vẫn muốn ngủ tiếp thì cứ bảo ta đại chiến với Ngâm Phong 9 ngày 9 đêm vô cùng vất vả, cuối cùng hết sức mệt mỏi phải đi tìm chỗ để nghỉ ngơi.”

“Lục Nhi, người đã đạt cấp 4 rồi, Đại Thanh Sơn có thể cười người để bay chứ?” Hoắc Ân Tư sột ruột nói toẹt hết ra.

“Có ý gì?” Lục Nhi sắc mặt chợt biến đổi, lập tức hiểu ra 3 người vì sao hôm nay lại tích cực như vậy.

“Đại Thanh Sơn là long kỵ sĩ, người là rồng. Hắc hắc là cười người để bay. Cũng như ta cười Yếu Ly vậy.” Trì Ngạo Thiên thấy Đại Thanh Sơn thật sự là da mặt mỏng, bèn thay hắc nói ra.

“Ai nói hắc có thể cười ta, ta chính là Thần thánh cự long cao quý, lại là Lục long sứ đấy! Người không thể đem ta ra so sánh với bộ xương khô được.” Trong ánh mắt Lục Nhi biểu hiện ra vô vàn kiêu ngạo.

“Nhưng mà, Đại Thanh Sơn là long kỵ sĩ mà, nên huynh ấy sẽ cười người.” Hoắc Ân Tư lại tiếp lời.

“Long kỵ sĩ? Hắc mà là long kỵ sĩ?” Lục Nhi đột nhiên cười đầy xấu xa.

“Đúng.” 3 chàng trai trẻ đều ngốc nghếch cùng gật gật đầu.

“Vậy càng không thể cười ta được. Các người xem xem, long kỵ sĩ, long kỵ sĩ, ta là long, theo thông lệ thì người được gọi là ‘sĩ’, ví dụ như, chiến sĩ! Kỵ sĩ! Kê sĩ chết vì người tri kỷ! Điều cho thấy, sĩ là tương đương với người. Xét theo ý nghĩa đó, long ‘kỵ (cười)’ sĩ, về mặt ý tứ thì hẳn phải là ta cười Đại Thanh Sơn chứ.” Lục Nhi ra vẻ thì ra là thế: “Có điều, ta nghĩ rằng, long kỵ sĩ là đồng bọn thân thiết nhất của rồng, ta cũng không thể vì sự an nhàn của bản thân mà đem đồng bọn thân thiết nhất đặt xuống dưới được, cho nên, mặc dù ta vẫn còn rất nhỏ, song vẫn luôn biết tự lực cánh sinh đấy chứ.” Sắc mặt Lục Nhi rất nhanh chuyển hoá ra vẻ biết quan tâm tới người khác, tâm địa thiện lương, lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ.

Xét về góc độ cư trí mà nói, nhân loại còn lâu mới sánh được với Thần thánh cự long trưởng thành, nhất là Thần thánh cự long sứ có thiên tư thông minh như Lục Nhi. Nói có sách, mặc có chứng, dẫn chứng phong phú không thể nghi ngờ gì là điểm mạnh của nó.

Ba người trẻ tuổi nhất thời đầu đầy mồ hôi...

“Việc này... Lục Nhi, ta nhớ rõ khi còn học tại Kỵ sĩ học trường, từng biết 1 đạo lý như vậy, định nghĩa về long kỵ sĩ là do Sáng Thế Thần cùng với Long thần Phái Lạc Đặc cùng định ra... Người thực sự có thể xác nhận lời người nói là thực không?” Đối mặt với hàm ý vấn tự vấn đã đóng thuyền, Trì Ngạo Thiên cũng có phần muốn làm lẫn lộn —— không thể để sau này Yếu Ly cười trên đầu mình được, chuyện này, bản thân mình cũng không thể gánh vác nổi.

“Đương nhiên rồi...” Lục Nhi vừa mới dương dương tự đắc nói 1 câu, đột nhiên, giữa trời nắng bỗng có 1 tia sét giáng xuống, phía trước chân Lục Nhi cây cỏ bị sét đánh chúng lửa vùn tán loạn ra 4 phía. Lục Nhi theo bản năng sờ sờ cái đầu nhỏ, thì thầm tự nói: “Không thể nào, chuyện này là thực, chỉ đùa một chút mà cũng không được à.”

Ba người trẻ tuổi cơ hồ cao hứng muốn nhảy cẫng lên, cảm tạ trời xanh, không biết lời nói vừa rồi của Lục Nhi đã kinh động đến vị Thiên thần nào đó hay Long thần, rốt cuộc cũng không nhận được rồi.

“Lục Nhi, người đừng nên nói linh tinh. Chính cha người đã để cho chúng ta ký kết khế ước Thần thánh trước Sáng Thế Thần cùng với Long Thần mà.” Đại Thanh Sơn hạo tâm nhắc nhở.

“Hu... Hu... Hu...” Lục Nhi đặt mông ngồi xuống đất khóc rống lên, cũng không biết rồng trời sinh tuyến lệ phát đạt hay là Lục long sứ đại nhân lại phóng

ra pháp thuật gì đó, 2 hàng nước mắt phun như mưa bắn về phía bầu trời: "Các người khi để người khác a... Khế ước này có phải là ta muốn ký kết đâu."

"Nhưng người cũng đồng ý mà." Nếu không phải là Thần thánh long kỵ sĩ, tuyệt đối sẽ không cảm nhận được nỗi sầu muộn của Đại Thanh Sơn.

"Ta lúc ấy vẫn còn nhỏ, dựa theo tuổi của nhân loại các người mà tính toán thì ta đại khái mới chỉ có 2, 3 tuổi. Ta làm sao biết được chuyện lúc nhỏ, hu... Hu... Người chẳng lẽ không biết nếu người làm chuyện đó với 1 tiểu cô nương nhân loại dưới 14 tuổi, cho dù nàng hoàn toàn đồng ý thì Pháp viện cũng sẽ phán người phạm hành vi cưỡng gian ấu nữ à." Lục Nhi lại trình diễn màn lệ tuôn như suối: "Sau đó, trong quá trình ta trưởng thành, chịu đủ sự bóc lột của các người, căn bản là một lao động trẻ em đáng thương không nơi nương tựa, làm việc trên cao, áp lực cao, điện áp cao... Công việc gì nguy hiểm cũng đều giao hết cho ta, quả là không còn công lý gì nữa..."

Xem ra, Lục Nhi đại nhân không chỉ vô cùng tinh thông đối với văn bản cùng văn tự của nhân loại, mà ngay cả các loại pháp điển như hình pháp, hiến pháp, lao động pháp cũng đã đạt đến tiêu chuẩn trên cả luật sư chuyên nghiệp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 30: Phản Hồi Đế Đô

Trong Chúng Thần đại chiến, có những nhân vật cực kỳ nổi tiếng về tài ăn nói, trong đó đứng thứ 2 chính là Trì Hàn Phong bá tước, trong truyền thuyết đã đạt đến trình độ Hoạt tử nhân; xếp ngay phía sau, Ngã Mễ các hạ chẳng những kế thừa được ngữ khí trầm thấp du dương của Trì Hàn Phong bá tước mà lời nói còn có thể khiến cho giang sơn nghiêng ngả, bởi vậy, được xếp ở vị trí thứ 3.

Thái Mục Cách Nhĩ Tái các hạ mặc dù là học nói muộn nhất (chỉ xét đến ngôn ngữ nhân loại), nhưng với trí thông minh của thượng cổ Thần thánh cự long, lại được 2 danh gia đích thân truyền đạt dạy dỗ trong nhiều năm (quả là ý nghĩa đích thực của 2 chữ "truyền ngôn" giáo dục con người bằng hành động), đã dung hợp thành công ưu điểm của cả 2 người, để rồi bỗng dưng trở nên nổi tiếng.

Nghe nói, "Chữ chứa kinh người chết chứa thôi", "Miệng có gang có thép" 2 câu này chính là từ Lục Nhi mà sinh ra.

Đương nhiên, Lục Nhi đại nhân luôn hết sức khiêm tốn nói: "Trì Hàn Phong cùng với Ngã Mễ đều là khách khí. Bọn họ bảo miệng có gang có thép là muốn nói đến việc răng của ta tốt, ngoài ta ra, bọn họ cũng đều không thể nhai được gang và thép."

Nói đến đây, Lục Nhi đại nhân thích nhất là dùng thanh âm khoa trương hét lớn: "Răng tốt, khẩu vị sẽ tốt, ăn uống sẽ ngon lành. Đó chính là chân lý thép."

-- Đàm luận về danh gia trong Chúng thần đại chiến

Thương thay cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ. Những người đã từng làm cha mẹ nhất định là sẽ nhớ rõ thời điểm khi cục cưng của mình lần đầu tiên tập nói, đột nhiên một ngày kia bỗng bập bẹ "Ba ba" hay "Mẹ mẹ", nhất định là thời khắc cực kỳ hạnh phúc. Có điều... Nếu đứa bé này lần đầu tiên mở miệng ra đã biết nói chuyện lưu loát, thậm chí lại có tài ăn nói vô tiền khoáng hậu, không biết cảm giác của cha mẹ đứa trẻ sẽ là như thế nào.

Bất kể là Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư hay là Trì Ngạo Thiên, lần đầu tiên đối diện với Lục Nhi biết nói, trong đầu toàn một mớ tai nột, còn thừa một ít điểm có khả năng tư duy thì cũng bị 2 chữ lớn —— "Khùng bố" lấp đầy. Nhìn Lục Nhi trên mặt đầy vẻ "Ta chấp tất 3 người các người", 3 người trong đầu đều nhớ Ngã Mễ khôn nguôi. Cũng khó trách sao Ngã Mễ từ sáng sớm đã hất xì một cái rồ to, khiến cho Oánh tiểu thư trên giường bệnh phải đau lòng xót xa cho người yêu.

Cuối cùng, vào lúc 3 người trẻ tuổi hầu như định từ bỏ ý niệm ngu xuẩn này trong đầu thì không biết vì sao, Lục Nhi các hạ đột nhiên lại khai ân, tỏ vẻ nguyện ý chờ Đại Thanh Sơn, có điều, đối với ý định đồng thời để cho Hoắc Ân Tư ngồi ở trên lưng, Lục Nhi các hạ dứt khoát tỏ ý, cho dù có gió đập mưa vùi thì cũng chẳng thêm quan tâm.

Sau này, nhận sự ủy thác của mọi người, Ngã Mễ có trao đổi với Lục Nhi về việc này, đối với việc sau đó Lục Nhi rút cuộc cũng tình nguyện để cho Đại Thanh Sơn cưỡi, Lục Nhi có thổ lộ rằng: Thần thánh cự long lương thiện đáng yêu như vậy, sao có thể không để cho đồng bọn thân ái nhất của mình cưỡi được chứ. Có điều, Thần thánh cự long trời sinh có 1 loại trực giác, cho dù là đang ngủ thì cũng vẫn có thể cảm nhận được trong vòng 10 dặm có kẻ nào có chủ ý phá hoại không. Đối với Lục Nhi đại nhân thông minh cơ trí tuyệt đỉnh, vừa mở mắt ra là đã nhìn ra ngay Hoắc Ân Tư là kẻ đầu sỏ chủ mưu. Tục ngữ nói, "Rồng hiền thì bị người cười, người hiền thì bị người ta khinh", để phòng ngừa Đại Thanh Sơn bị Hoắc Ân Tư tính kế, Lục Nhi đại nhân đành phải hy sinh danh dự của chính mình, giáo huấn cái tên đáng giận này một chút, để tránh cho Đại Thanh Sơn vô ý giao lưu —— Nói đến đây, trên mặt Lục Nhi lại nở nụ cười hiền hậu, nụ cười ấy so với kiểu cười đặc trưng của Ngã Mễ quả thật là vô cùng giống nhau.

Ừm, sự thật chứng minh rằng, kẻ có ý đồ tính kế với Lục Nhi đại nhân là Hoắc Ân Tư cuối cùng kết cục cực kỳ bi thảm.

"À, Hoắc Ân Tư này, người biết không, ta và người quan hệ rất tốt, có điều..." Lục Nhi vẻ mặt rất thật, hiền lành giải thích với Hoắc Ân Tư: "Là Thần thánh cự long, căn bản không thể để cho người không phải là long kỵ sĩ cưỡi, nếu không, Sáng Thế Thần cùng với Long thần đều sẽ giáng sét xuống tội lớn."

Lục Nhi hết sức cẩn thận nói xong, rồi trộm liếc mắt nhìn lên trời, ha ha —— không có sét tiếp tục giáng xuống nữa, giọng nói non nớt của nó lập tức to hẳn lên: “Người xem như vậy có được không, sau khi ta bay lên, có thể dùng móng vuốt chộp lấy người... Để cho an toàn, chúng ta có thể bay thấp một chút...”

Hoắc Ân Tư cũng là người cực kỳ thông minh, vừa thấy Lục Nhi gục mặt xuống vùng trộm nở một nụ cười sung sướng, chẳng cần phải nghĩ cũng biết ngay là đang chuẩn bị một ý đồ xấu xa nào đó. Thêm vào, lúc trước tại Tây Lâm đảo Lục Nhi có thể siêu tưởng tượng sử dụng hỏa tinh linh như thế nào, tình cảnh vẫn còn rõ ràng ngay trước mắt. Nhớ ra, nó lấy có không đủ sức, trực tiếp ném mình từ độ cao mấy chục mét xuống, phỏng chừng kết cục của mình so với hỏa tinh linh còn thảm hơn. Hỏa tinh linh ít ra còn may mắn vì bên dưới là biển rộng, cho dù có ngã xuống thì cũng không đến nỗi nào. Mà nếu có không ném mình xuống, bên dưới là rừng cây rậm rạp, Lục Nhi giả hoạt cổ quái này biết đâu lại chẳng lôi mình ra làm cây chổi để quét dọn vệ sinh bảo vệ môi trường.

“Ôe... Lục Nhi, hay là thôi đi, người vất vả như vậy, ta cũng xót xa người lắm. Các người đi trước đi, ta nghĩ cách tìm một dịch trạm nào đó.” Hoắc Ân Tư tức thì dịu dàng cự tuyệt.

Lục Nhi vừa nghe xong, trong ánh mắt lập tức lại trào ra nhiệt lệ, cái mũi sứt sứt hít hà nói: “Ta chỉ biết rằng người không tin ta... Hu hu...”

Lúc ấy Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngạo Thiên đã cảm động tới hồ đồ rồi, thậm chí còn hoài nghi không biết Lục Nhi nghịch ngợm gây sự vừa rồi cùng với Lục Nhi biết quan tâm nghe lời hiện tại có phải là cùng 1 con rồng không nữa. Hoắc Ân Tư cũng có chút áy náy, có lẽ thực sự không nên nghi ngờ thành ý của Lục Nhi.

Đương nhiên, sau đó thực tế đã chứng minh rằng, Lục Nhi là bởi vì âm mưu của mình bị nhìn thấu, nên nhiệt lệ mới tuôn ra ào ào Ừm, cũng là sử dụng nước mắt để tiêu trừ một chút sự đề phòng của Hoắc Ân Tư.

“Thôi đi...” Lục Nhi cực kỳ ai oán học ra một hơi dài: “Để cho người yên tâm, để chúng ta có thể mau chóng trở về đế đô, như vậy đi, ta sẽ phóng ra 1 cái Phiêu phù thuật cho người, Phiêu phù thuật do ta phóng ra ít nhất có thể bay được trong 1 buổi sáng. Sau đó, dù sao thì người cũng không tin ta, chỉ bằng người cứ ôm Yêu Ly đi, người ôm đuôi của nó, như vậy, nó cơ bản sẽ không phải chịu áp lực, là cơ bản có thể kéo người lên bầu trời, chúng ta sẽ cùng bay trở về.”

Nhìn Lục Nhi ủy khuất đưa ra ý kiến có tính xây dựng như vậy, Hoắc Ân Tư cơ hồ muốn trách bản thân mình đã quá đa nghi rồi. Suýt chút nữa thì thốt ra: hay là ôm đuôi Lục Nhi vậy. Bất quá, dù sao thì Hoắc Ân Tư cũng vẫn có tâm lý đề phòng rất mạnh, cuối cùng vẫn kiên quyết lựa chọn biện pháp ôm đuôi Yêu Ly long. Hoắc Ân Tư thật sự rất sợ Lục Nhi vạn nhất đang trên không trung lại mất, ồ ạt xả ra một số thứ bài tiết, vận mệnh của mình sẽ chẳng khác nào vùng nước dưới bồn cầu.

Đáng tiếc, trí tuệ nhân loại chung quy là có hạn, hướng hồ lại là Ái nhân tộc vốn chẳng có mấy tiếng tăm về mặt trí tuệ.

Cự long trong lúc bay, đôi cánh lớn chỉ dùng để quạt gió bay lên 9 tầng trời, còn cái đuôi khổng lồ thì dùng để dùng đưa điều chỉnh phương hướng. Về mặt ý nghĩa này mà nói, nếu phương hướng đã điều chỉnh chính xác, hướng bay của cự long sẽ không có biến hóa gì lớn, đuôi của cự long quả thực là có thể hết sức thoải mái chờ thêm 1 người đã được gia cố Phiêu phù thuật.

Đáng tiếc là, Lục Nhi các hạ sẽ đề tính huống như thế xảy ra chắc? Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngạo Thiên cũng có thể làm chứng, lúc này sau 8 giờ phi hành, Lục Nhi biểu diễn các thế võ khắp toàn thân, trên không trung thực hiện các loại tư thế khó, hơn nữa hấp dẫn Yêu Ly long đuôi theo nó —— thành thật mà nói, Yêu Ly là một con rồng tốt, chỉ có điều đầu óc hơi có phần đơn giản.

Vừa mới bay lên trời, Đại Thanh Sơn đương nhiên là vô cùng hưng phấn, Trì Ngạo Thiên cũng không hề để tâm tới những biểu hiện dị thường của Lục Nhi, thực sự khó chịu chính là người thừa kế hợp pháp hàng thứ 3 của Ái nhân vương quốc bị buộc ở cái đuôi Yêu Ly. Cái đuôi rồng khổng lồ cứ mỗi lần quét mạnh trên không trung, nghe ngửi, là Hoắc Ân Tư đều hưng phấn, à, nhầm, là khủng bố phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế. Mới đầu, Hoắc Ân Tư còn lớn tiếng mắng Lục Nhi, những ngôn ngữ đó thật sự có thể làm tổn hại tới hình tượng của 2 nhân vật có siêu cấp trọng lượng trong lịch sử, cho nên sẽ không đề cập tí mĩ, tóm lại, là từ Long thần rồi lại ân cần hỏi thăm tới toàn bộ những loài bò sát trên mặt đất. Sau đó, thấy chẳng những Lục Nhi chẳng thèm bận tâm hỏi han gì đến, mà ngay cả Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngạo Thiên cũng không hề để ý đến mình, Hoắc Ân Tư lại chuyển qua mắng 2 đồng bọn.

Đáng tiếc, chuyện này... Thật sự không phải là lỗi của Đại Thanh Sơn và Trì Ngạo Thiên. Vừa rồi đã quên không nói —— Lục Nhi các hạ trong nháy mắt lúc phóng ra Phiêu phù thuật thì đồng thời cũng phóng ra “Thuật im lặng”. Lục Nhi hiện tại đã có năng lực tương đương với ma đạo sư, vụ phóng thích ra ma pháp cấp 5 này cơ bản là không cần vận xướng.

Cuối cùng, mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Hoắc Ân Tư mắng nhiếc một hồi rồi cuộc cũng ở trên đuôi Yêu Ly sau khi phun đủ rồi, mắng đủ rồi... Ngủ thiếp đi, hay nói chính xác hơn là hôn mê.

Để tránh làm kinh thế hãi tục, 2 cự long đáp xuống 1 sườn núi bên ngoài cách Sử Khảm Bồ Lô không xa, Đại Thanh Sơn cùng Trì Ngạo Thiên cỡi trời cho Hoắc Ân Tư khỏi đuôi của Yêu Ly long, tiểu Ái nhân sắc mặt tái nhợt bộ dạng xiêu vẹo, dọc đường đi đem toàn bộ những thứ trong dạ dày phun hết ra, 2 chân đứng trên mặt đất, thân hình bị yếu tố thần kinh điều khiển xoay vòng vòng... .

Từ đó về sau, Hoắc Ân Tư không còn nghĩ tới chuyện bay lên trời nữa, hơn nữa, nghe nói cũng bắt đầu từ thế hệ ấy, dòng dõi Vương tộc của Ái nhân tộc toàn bộ mọi người đều mắc chứng sợ độ cao.

Ngày hôm sau, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư, Trì Ngạo Thiên từ triển núi băng xuống đại lục quốc lộ, khoảng cách từ nơi này tới Sử Khảm Bồ Lô thành đã rất gần, đi bộ đại khái tốn khoảng 2 giờ đồng hồ. Yêu Ly long đã về tới Huyền Thú thánh viên, còn Lục Nhi đại nhân thì biểu lộ, bởi vì gần đây liên tục

phải lao động trí óc với cường độ cao, áp lực quá lớn, nên muốn ngủ thêm một lát, buổi chiều sẽ tự mình bay trở về phủ Công tước.

Ba người dọc theo đại lục quốc lộ mới đi được mấy dặm đã thấy trong không khí tràn ngập một thứ mùi đặc thù.

Xét về mặt không gian, để đô Sứ Khâm Bố Lôi cách xa chiến trường, ở giữa chẳng những có 1 con sông khác cũng rộng lớn mệnh mạng —— Tang Kiền hà, mà với chiều dài hơn 2.000 dặm, trừ cự long ra, cho dù là Cuồng thú kỵ sĩ thì cũng phải mất tới hơn 5 ngày mới có thể bay hết, mà tại khoảng không gian địa lý xa như vậy, còn có bộ đội tinh nhuệ của 4 đại chiến khu phân bố dày đặc. Bởi vậy xét về mặt vị trí địa lý, để đô được bảo vệ an toàn tuyệt đối.

Có điều hết thảy trước mắt đều nói lên một điều rằng, chiến hỏa đã thực sự lan tới đây.

Trên đại lục quốc lộ không ngừng có khinh trang kỵ sĩ thúc ngựa chạy như bay qua, bì giáp màu đỏ cho thấy đây là đội lính liên lạc; trong các lũy điểm ở bên đường đều có binh lính vận đồ nhưng đi ra đi vào; xa xa đã thấy Sứ Khâm Bố Lôi thành, đồng thời có thể chứng kiến các quân doanh được sắp xếp kéo dài liên miên bên ngoài thành.

Theo chiến tranh dần leo thang, Trì công tước đại diện chop he bảo thủ lo lắng để quốc gặp phải kẻ địch mạnh chưa từng thấy, bởi vậy thông qua đế quốc quân bộ không ngừng gia tăng áp lực lên Hồng Thạch đại đế, hy vọng có thể triệu tập được càng nhiều binh lực lui lượt tham chiến. Dựa theo công văn mới nhất do Hồng Thạch đại đế ngự phê, 7 đại chiến khu của đế quốc đều đã tiến vào trạng thái chiến tranh ở cấp độ cao nhất.

Trong những ngày này, quan chức tối cao của chiến khu kinh đô đế quốc và vùng lân cận là Trì Hàn Phong bá tước thừa lệnh đi trước đến Bắc Bộ liên bang, điều 10.000 bộ đội tinh nhuệ của Tuyết Nguyệt quân đoàn cưỡi thuyền tới chi viện cho đế quốc bản thổ. Cùng ngày, Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn xếp hàng đầu trong 4 đại chiến khu của đế quốc phụng mệnh tập kết ở dưới thành Sứ Khâm Bố Lôi. Sứ Khâm Bố Lôi ngoại trừ 8.000 cận vệ quân bảo vệ hoàng thành ra, toàn bộ công tác điều động quân phòng ngự đều do kiểm sĩ doanh dưới quyền Bác Đắc Đặc Lạp Hoa hầu tước phụ trách tiếp quản.

Ma Pháp lịch năm 4 những ngày lập đông, gió phương bắc từ Băng Tuyết đại lục xa xôi vượt qua đại dương rít gào kéo đến, đám người Hoắc Ân Tư từ xa trông thấy bên trong thành Sứ Khâm Bố Lôi đã lát phát buống xuống trận tuyết đầu tiên trong năm nay, nhất định sắp tới sẽ là 1 mùa đông vô cùng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 31: Huyền Thanh Địa Long

Trong lịch sử của mỗi chủng tộc đều sẽ có những kỷ niệm có giá trị trường tồn, ví dụ như anh hùng, ví dụ như mỗi một sự kiện lịch sử riêng biệt. Những kỷ niệm có giá trị đó đều có đặc điểm chung, đó là bất kể quý tộc hoàng đế hay dân thường áo vải tại các chủng tộc này, cứ mỗi khi đề cập tới thì đều khiến cho lệ nóng tràn bờ mi.

Nếu phải chọn ra một kỷ niệm chung đáng giá giữa nhân loại, thú nhân, tinh linh, Ái nhân hay thậm chí cả các dị tộc tà ác tại Ác ma đảo, đáp án sẽ chỉ có một —— Chúng Thần đại chiến.

Trong suốt giai đoạn Chúng Thần đại chiến trước sau kéo dài đến 20 năm, trong đó thế lực chủ yếu tổng cộng là 3 phe 9 nước, mỗi một phe, mỗi một quốc gia, mỗi một khối thổ nhượng đều miêu tả về lớp lớp những nhân tài liên tục xuất hiện. Chỉ tùy tiện điểm ra 1 nhân vật nổi danh tại thời kỳ đó, thì chỉ e rằng nếu không phải loại anh hùng chạm vào có thể bỏng tay, thì cũng là dạng khiến cho vô số hậu nhân phải run rẩy mỗi lần nhắc tới.

Chỉ tùy tiện điểm ra 1 hồi chiến dịch quy mô tại thời kỳ đó, thì cơ man nào là quan chỉ huy lâm trận bách biến, tướng sĩ dũng mãnh, các binh chủng tương khắc lẫn nhau... Điều này khiến cho các học giả binh pháp đời sau phải mất rất nhiều thời gian để nghiên cứu.

Đương nhiên, những chuyện này còn chưa đủ để cho tất cả các chủng tộc phải hoài niệm lâu dài.

Điểm khác biệt so với các thời đại lịch sử khác chính là, trong Chúng Thần đại chiến, có những thiên tài dụng binh ngàn năm khó gặp, có những ma pháp đại sư chưa từng có, có những đại sư kiểm thuật vang dội cổ kim, có điều, chỉ thiếu duy nhất âm mưu gia —— đây tựa hồ là một điều hết sức khó hiểu, ở thời đại ấy, mỗi người đều vì lý tưởng của chính mình mà phấn đấu.

Thời gian đã qua 1.000 năm, cho dù là hiện tại, chúng ta vẫn như trước không thể không nói rằng, mỗi một cá nhân đều là anh hùng sống dưới ánh hào quang của mặt trời.

—— Ngàn năm Một tiếng thờ dài

Dưới chân đã là tuyết san sát rung động, đã 2 năm không trở lại Sứ Khâm Bố Lôi, cả 3 chàng trai mặc dù đều không phải là loại nam nhân đa sầu đa cảm, song xa cách đã lâu tâm tình cũng có chút bồi hồi xúc động.

Ở bên ngoài cửa thành phía nam của Sứ Khâm Bố Lôi có một đội ngũ xếp hàng rất dài.

Tri Ngao Thiên nhú mây, đế đô rộng lớn thiên hạ hiếm thấy, chỉ tính riêng cổng thành cũng có tới 16 chiếc, căn cứ theo quy định tại đế đô, buổi sáng 6:00 mở cửa thành, ban đêm 11:00 thì đóng cổng. Trong 16 cổng lớn, cổng thành phía nam vẫn là đặc thù nhất, 65% lãnh thổ của đế quốc đều nằm ở phía nam đế đô, hơn nữa, miền bắc bộ cạnh đế đô đều là biển lớn vô tận, tại nam bộ đế quốc còn có 2 đế quốc giàu có hiểu chiến khác, bởi vậy toàn bộ đại lục công lộ từ nam cương đều hướng về phía cửa nam. Để không làm ảnh hưởng tới việc truyền tin tức quân tình, nên suốt đêm không hề khép lại. Trong trí nhớ của Tri Ngao Thiên, bên ngoài tường thành của đế đô chưa bao giờ có 1 hàng ngũ xếp dài đến thế.

Đối với đế quốc, Tri Ngao Thiên cũng có 1 phần tình cảm đặc thù —— Mặc dù hẳn cho tới bây giờ luôn ra sức phủ nhận, song về một ý nghĩa nào đó, Tri gia luôn là dòng dõi đế quốc thiên hoàng quý phái. Mỗi quan hệ cùng chung huyết mạch giữa Tri gia với hoàng gia lúc ấy cực kỳ phức tạp, không ít đế quốc quân chúa cuối cùng gả cho con em Tri gia, tương tự, trong các đế vương đương thời cũng luôn có tiền lệ cưới tú nữ Tri gia. Mẫu thân của Hồng Thạch đại đế cũng chính là bà cô tở của Tri Ngao Thiên. Chứng kiến “cửa nhà mình” loạn như thế, Tri Ngao Thiên thậm chí còn đổ lỗi cho thúc thúc mình.

Đội ngũ uốn lượn cong queo chia làm 3 hàng, hàng dài nhất chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra toàn bộ đều là dân chúng và thương nhân, hàng ở giữa không ngờ tất cả đều là dong binh với đủ loại sắc thái, còn đội ngũ còn lại ngắn nhất thì là hơn 10 binh lính hỏa tốc đưa tin về quân tình.

Đại Thanh Sơn kéo Tri Ngao Thiên một chút, rồi cùng đứng vào hàng ngũ của các dong binh.

Những người đi đường đủ thể loại không ngừng tràn ra từ các khách điểm nhỏ, từ điểm bên ngoài cổng nam, xếp phía sau đội ngũ. Đội ngũ tiến lên với tốc độ cực kỳ chậm chạp, không ít người vừa phì cười trên người vừa cúi đầu oán giận.

“Giặc còn chưa đánh tới, sao hoàng thành đã trở nên như thế này?”

“Ày, Quốc vương trẻ hiện giờ chưa từng đánh giặc, không giống lão Vương khi còn tại thế, khó tránh khỏi sẽ có chút kinh hoảng.”

“Nói bé thôi, nói bé thôi. Đừng rồi... Nghe nói, ngay cả tướng quân khu vực phòng thủ đế đô và vùng lân cận còn bị dọa cho chạy mất nửa là. Dịch vừa mới tiến vào lãnh thổ, tay bá tước kia đã bỏ chạy đến Bắc bộ liên bang, nếu đánh đến nhà khéo tất cả đều đầu hàng ấy chứ.”

...

Tri Ngao Thiên 3 người mặt đều ngây ra, Tri Hàn Phong không có ở đế đô ư? Đi Bắc Bộ liên bang rồi sao?

Đội ngũ tương đối dài, binh lính kiểm tra ở đằng xa làm cũng tương đối kỹ, cứ cách vài phút mới xong 1 người, những người xếp hàng phía sau cứ ngày một nhiều thêm.

Tới tận 10:00, ba người mới nhích đến tốp đầu đội ngũ.

Hoắc Ân Tư có phần mất kiên nhẫn, vừa rồi đã 2 lần ra hiệu cho Tri Ngao Thiên bước ra bày tỏ thân phận, dựa vào thân phận con em chính hệ của đế quốc công tước, muốn tiến vào cổng thành hẳn là tương đối dễ dàng. Tri Ngao Thiên hồ hững lắc lắc đầu, tại Đế quốc Kỵ sĩ học giáo, hẳn sở dĩ quan hệ không tốt với 90% bạn cùng học nguyên nhân chủ yếu chính là vì không muốn thấy chứng cứ rêu rao thân phận quý tộc của mình ở khắp mọi nơi.

Mặc dù bản thân là thiên hoàng quý duệ, nhưng Tri Ngao Thiên từ nhỏ đã cực kỳ mệt mỏi với chuyện này —— Hơn nữa tựa hồ toàn bộ những đứa không phải là con cả của Tri gia đều rất ghét điều này.

Đôi sau có người cực kỳ khắt khe cho rằng loại tính cách này của Tri Ngao Thiên từ bẩm sinh đã có rồi:

Dựa theo quy định về việc nối dõi của quý tộc đế quốc, tại các danh môn đế quốc quý tộc thừa kế, con trưởng có thể thừa kế toàn bộ danh dự, của cải cùng với đất phong của gia đình, còn những đứa con còn lại tối đa cũng chỉ có thể trở thành đế quốc Lam linh kỵ sĩ, nếu có quá đông con cái thì thậm chí ngay cả những danh hiệu quý tộc cấp thấp như đế quốc kỵ sĩ cũng chẳng thể có được.

Tri gia công tước, tổ tiên thậm chí có người còn được phong làm Thân vương, nhưng cũng chỉ trong 2 đời. Là danh môn trong danh môn quý tộc đế quốc, cho dù là con thứ của Tri gia cũng có thể được phong làm nam tước thừa kế, còn con cái dòng chính thì đều có được danh hiệu từ tử tước trở lên. Sau đó, chỉ cần có chút công huân thì khả năng đạt được tước vị từ bá tước trở lên là rất lớn.

Có điều, cho dù là được ưu đãi như vậy, song khoảng cách chênh lệch lớn giữa con thứ và con cả thực khiến người ta phải sinh ra cảm thán. Có lẽ, ngay từ khi sinh ra, Tri Ngao Thiên đã biết mình và huynh trưởng khác hẳn nhau, có lẽ ngay từ lúc còn nhỏ, hẳn đã biết những người hầu, gia nhân lúc bấy giờ tới sau khi hẳn 20 tuổi sẽ chẳng còn quan hệ gì với hẳn nữa.

Có lẽ, sống dưới áp lực như vậy nên Tri Ngao Thiên đối với những đặc quyền của quý tộc chắc chắn sẽ mất đi tò ra cực kỳ ghét cay ghét đắng. Đương nhiên, những điều được viết ra đây cũng chỉ là phán đoán của đa số người đời sau.

Tình huống thực sự rốt cuộc là như thế nào —— nếu nói Hắc diện long vương ánh mắt là khối băng màu đen, đủ để giữa trưa hè biến thành trời đông giá rét; tâm Hắc diện long vương chính là mặt hồ sâu đen tối, bất cứ kẻ nó có ý định dò xét bí mật của hắn, tất nhiên sẽ biến mất vô tung vô tích.

Khoảng cách đến cổng chính đã chỉ còn hơn 20 mét, phía trước chỉ có chưa đến 20 dong binh, lúc này, đã có thể trông thấy rõ, đội ngũ kiểm tra ở ngoài cửa không phải là Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn như trước kia, mà là kiểm sĩ của một số kiểm sĩ doanh ở các thành trấn lân cận đế đô, đầu lĩnh lại là quan quân cấp thấp của Ngự lâm quân, ở bên ngoài cổng thành còn rơi rụng lại một vài dong binh mặc bị giáp màu xanh đen. Nhìn trình độ phối hợp ăn ý của bọn họ trong lúc đó, hiển nhiên, sự hợp tác giữa bọn họ đâu phải chỉ có ngày một ngày hai.

Phòng chừng còn 30 phút nữa là có thể tiến vào đế đô, 3 chàng trai trẻ đều thở phào nhẹ nhõm. Nhìn xuyên qua lớp cổng thành to lớn, bên trong thành là một đám người rộn ràng nhốn nháo, phía nam thành mặc dù là khu vực nghèo khổ nhất ở đế đô, song những thành thị khác vẫn không thể sánh được. Đế đô dù sao cũng vẫn là đế đô.

Phía trước đột nhiên truyền đến một trận rối loạn, thu hút ánh mắt thất thần của 3 chàng thiếu niên.

Phía trên cùng, 2 kiếm sĩ làm việc công dưới ánh mắt hoài nghi đang kéo xềnh xệch cổ tay trắng nõn của 1 thiếu niên dong binh, trong tay thiếu niên còn cầm 1 quyền nhật ký dong binh. Có lẽ cổ tay phải chịu 1 lực rất lớn, mặt thiếu niên dong binh đã đỏ bừng lên, từ xa nhìn lại, trong mắt thiếu niên tựa hồ đã rom róm nước mắt.

“Buồn ra! Buồn ra!” Nhìn tay binh lính thật sự không định bỏ ra, thiếu niên dong binh sốt ruột kêu lên.

“Không được! Đại nhân có lệnh, trong lúc chiến tranh, tất cả mọi người đều phải lục soát toàn thân.” Một kiếm sĩ lớn tuổi giọng đanh lại tỏ vẻ không được phép cãi lại.

Phía sau các dong binh đều nhìn nhau, vào thành phải khám người ư? Các dong binh dù biết hay không biết cũng đều bàn tán xôn xao hẳn lên.

“Nếu không buông ra, ta sẽ không khách khí nữa đâu.” Thiếu niên dong binh quát một tiếng, sau khi né tránh 2 lần thì không tiếp tục tránh nữa. Hai chân đột nhiên dụng lực dậm mạnh xuống đất, dùng 2 cánh tay bị nắm làm trục, thân thể lộn 1 vòng trên không trung, 2 chân đồng thời đá về phía mặt của 2 kiếm sĩ.

Nhìn thiếu niên dong binh vốn bị mình không chế, 2 kiếm sĩ căn bản không nghĩ đến tình huống lại phát sinh biến hóa, càng không thể ngờ được rằng ngoài cổng đế đô lại có kẻ dám sinh sự chọc vào quân nhân đang trong thời hạn nghĩa vụ quân sự, hơn nữa lại còn là quân nhân đang chấp hành công vụ, cả 2 không kịp phòng ngự cú đá kép, thiếu niên gây yếu thân hình lại phát lực mạnh vượt quá so với dự kiến của mọi người, 2 kiếm sĩ bị đá lảo đảo không bay lên, ngã sấp rất mạnh trên mặt tuyết, còn thiếu niên trên không trung sau khi lộn 1 vòng thì vững vàng đáp xuống đất.

“Hay!” Đại Thanh Sơn từ tận đáy lòng tán thưởng một tiếng. Loại thân thủ linh hoạt như vậy chỉ có kiếm sĩ chân chính mới có được.

Keng, keng, keng... Xung quanh 6, 7 kiếm sĩ lập tức tuốt trường kiếm ra từ thắt lưng và sau lưng.

“Dừng tay!” Một quan quân Ngự lâm quân với thân phận du kích ngăn cản bộ hạ. Mặc dù không phải là quan trên phụ trách trực tiếp, song trong quân đội quan lớn hơn 1 bậc cũng đã đủ để đề chết người rồi, lời vừa dứt các kiếm sĩ đã ngay tức khắc chuyển hướng kiếm.

“Các hạ là ai? Dựa theo quy định của đế quốc, trong lúc chiến tranh, tất cả mọi người ra vào đế đô đều phải khám xét.” Sắc mặt quan quân cũng cực kỳ khó coi.

Ngự lâm quân là quân thân cận trực tiếp dưới quyền quốc vương bộ hạ, thành viên đội ngũ này đa số đều là con em quý tộc đế quốc, được xưng tụng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Cho dù đối mặt với tư đại tinh nhuệ của đế quốc, quan binh Ngự lâm quân cũng chẳng hề khách khí, huống hồ gì chỉ là đối mặt với dong binh bình thường. Nếu không phải là sợ mắc sai lầm, vừa rồi lúc thiếu niên dong binh ra sức tung cước đã phải quy chụp ngay mũi “Đối tượng tình nghi”, bỏ tù thẩm tra rồi.

Thiếu niên dong binh trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ khó hiểu: “Ta xưa nay qua đế đô đã bao nhiêu lần như vậy rồi, chưa bao giờ bị kiểm tra, các người đây là khi dễ người khác.”

“Hừ... Đây đang là thời chiến.” Quan quân sắc mặt càng thêm khó coi.

“Vậy ta đây không vào thành nữa...” Thiếu niên dứt khoát lách ra khỏi hàng ngũ dong binh.

“Rất xin lỗi các hạ, biểu hiện của người đã khiến cho ta nghi ngờ không biết người có phải là thám tử của địch hay không. Xông lên, bắt lấy.” Quan quân tỏ ra rất dứt khoát. Vừa rồi biểu hiện của thiếu niên quả thực đã khiến y sinh lòng nghi ngờ. Suốt gần 1 tháng qua, kiểm tra đã nhiều dong binh như vậy rồi mà chưa từng xảy ra chuyện như thế này, xem ra là có ẩn tình không thể nói ra. Vì sự an toàn của đế đô, trước tiên cứ bắt lại là đương nhiên.

Nhận được chỉ thị, trưởng kiểm của các kiếm sĩ trong nháy mắt đã tỏa sáng lấp lánh, Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên nhìn nhau một chút, đồng thời lắc lắc đầu, kiếm sĩ doanh thường trực tại đế quốc mà chiến kỹ quả thực là quá tệ. Những kiếm sĩ trước mặt này đều khoảng 20~35 tuổi, về lý thuyết thì đều đang ở thời kỳ sung sức nhất trong đời, vậy mà trưởng kiểm sau khi xuất thủ, lực công kích thậm chí còn không bằng lang nhân kiếm sĩ của Pháp Tây Tư đại lục, hơn nữa, còn chưa đề cập đến chuyện liên thủ để đánh. Cái loại này... Mặc dù mọi người đều biết, đế quốc kiếm sĩ doanh đa số đều là tân binh vừa mới nhập ngũ được 1 năm hơn nữa lại là đồ thái của các nhánh bộ đội khác. Mặc dù tất cả mọi người đều giải thích rằng, kiếm sĩ doanh ở vùng phụ cận đế đô suốt 300 năm qua đều không tham gia chiến tranh, song kém cỏi tới mức này thì thực sự là vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người, 1 tay nông phu bình thường trải qua mấy tháng huấn luyện cũng không kém tới mức như thế. Trình độ của những kiếm sĩ này so với kiếm sĩ của Tiểu dong binh đoàn thì còn kém xa. Tùy tiện cử ra 1 người của Tiểu dong binh đoàn mặc dù không có khả năng toàn thắng, song để thoát thân giữa đám binh lính này thì lại là điều vô cùng dễ dàng.

Giữa bóng kiếm trắng, điện quang màu tím đột nhiên lóe lên, trong tay thiếu niên dong binh bỗng xuất hiện 2 thanh đoản kiếm màu tím quý mị.

Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngao Thiên đồng thời khẽ nhíu mày. Là đại gia kiếm thuật, cả 2 chàng trai đều vô cùng am hiểu về cách sử dụng trường kiếm, đoản kiếm. Vũ khí trong tay thiếu niên là đoản kiếm mà kiếm sĩ chính quy cùng với kỵ sĩ đều cực kỳ ít dùng, chỉ dài bằng 1/3 kỵ sĩ kiếm, đa số đều có chiều dài từ 0.3~0.5 mét, về mặt kiếm lý mà nói, đường lối phát triển khác hẳn so với đại kiếm và kỵ sĩ kiếm thông dụng. Đại kiếm chú trọng đại khai

đại hợp, kiếm phạt như đao, khí thế thủ thắng, trường kiếm so với đại kiếm thì đường đường chính chính hơn, địch nhân nếu có bị trường kiếm đâm bị thương thì nhất định là đâm từ phía chính diện; còn loại đoản kiếm này, bởi vì thân kiếm có chiều dài hạn chế, nên trong giao tranh chính diện sẽ không chiếm được ưu thế. Đối với kiếm thủ sử dụng đoản kiếm thì yêu cầu đầu tiên là tính linh hoạt, loại kiếm này lực sát thương từ 2 cạnh lưỡi kiếm sẽ rộng hơn so với mũi kiếm. Hơn nữa, kiếm này tỏa ra ánh sáng tím, chứng tỏ trong 2 thanh kiếm này ít nhất có chứa đựng đồng lam, một thứ kim loại hiếm, bản thân kiếm đã có giá trị xa xỉ rồi. Người có thể có được kiếm này, đa số đều là quý tộc thế gia hoặc là trưởng bối sư môn có địa vị tương đương.

Có nhúng tay vào xung đột trước mắt hay không, 2 người trong ánh mắt đồng thời lộ ra nét do dự.

Hỗn chiến chỉ do dự trong nháy mắt đã có kết quả, những giọt máu đỏ trượt qua mũi kiếm rất nhanh bị văng ra xa hơn chục mét, vẩy lên mặt lên người Trì Ngao Thiên cùng những người khác. Những ngón tay trắng muốt như đá cẩm thạch nhẹ nhàng lau đi huyết tích vương trên mặt, cứ như thể chưa từng phát sinh chuyện gì vậy.

4 phía xung quanh thiếu niên dong binh trường kiếm rơi là tả, trường kiếm sáng như tuyết như bị nam châm dưới đất hút lấy nảy bật lên, phát ra tiếng vang lạnh lạnh. Các kiếm sĩ đều dùng tay trái nắm chặt lấy cổ tay phải, kích động nhảy qua một bên, máu tươi theo kẽ hở tuôn ra.

“Phế vật.” Quan quân Ngự lâm quân âm thầm mắng 1 câu, hẳn cũng biết những kiếm sĩ này rất kém, song kết cục chưa tới 1 phút đồng hồ đã bị đánh bại hoàn toàn thì quả là vượt xa so với tưởng tượng của y.

2 đội binh lính kiểm tra cũng phát hiện ra nơi này có sự lạ, tương tự đều là quân nằm dưới sự phụ trách của quan quân Ngự lâm quân, bọn họ gọi bảo đảm kiếm sĩ thủ hạ tiếp tục kiểm tra, rồi dẫn theo tốp dong binh màu xanh đen từ 2 bên tiến tới.

“Hắn là gian tế, bắt lấy.” Ngự lâm quân du kích sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, những quân nhân cùng võ nhân mặt lúc này cũng đã chú ý tới những thứ rải rác trên mặt đất. Binh lính kiếm sĩ doanh bị thương ở khắp nơi đã xóa sạch sự do dự cuối cùng của toàn bộ quan quân cùng với các Huyền Thanh dong binh.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 32: Trùng Đột Bạo Phát

Dong binh Chiến hồn bảng hoàn chỉnh tổng cộng gồm 200 dòng giả trong danh sách, 100 cái tên phía sau là bảng dự bị, thường thường là những vì tinh tú măng non mới nổi trong vòng 20 năm gần đây, còn 100 cái tên phía trước là chiến hồn dòng giả chân chính. Đối với dong binh bình thường mà nói, 30 cái tên đầu tiên trên Chiến hồn bảng là có thể bỏ qua. Bởi vì, trong số 30 dòng giả hàng đầu, đa số đều đã trở thành người phụ trách Dong binh công hội hay trưởng lão của 1 dong binh đoàn nào đó hoặc là cố vấn cao cấp của Hiệp hội Dong binh — 30 dong binh đứng đầu danh sách, đa số đều đã 60~1.000 tuổi. Bọn họ đã không còn phụ trách các công việc cụ thể nữa, chưa nói tới việc đi đảm nhiệm các nhiệm vụ dong binh này nọ.

Những cái tên xếp hạng từ 31 đến 100 mới thực sự là trụ cột của dong binh giới.

Dòng giả tóc tím Hạng Thiên nếu chỉ xét riêng về vũ lực có thể đứng trong hàng ngũ 60 cái tên đầu tiên trên Chiến hồn bảng, thực lực võ giả mà y đại diện là thứ mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Nghe đồn, vũ khí mà Hạng Thiên thường dùng là 1 đôi lang nha bổng màu đen, mà thứ vũ khí có tên là “Hắc Thủy Hồn” này lại có lai lịch cực kỳ xa xôi, nghe nói là vũ khí của 1 anh hùng từ thời thượng cổ. Loại thượng cổ thần binh này so với những thứ vũ khí do các công tượng cụ phách hậu thế tỉ mỉ rèn ra thì còn mạnh hơn rất nhiều.

—— *Chúng Thần đại chiến Danh nhân phổ. Hạng Thiên*

Mấy dong binh màu xanh đen ra hiệu với nhau một chút, 1 thanh trường kiếm 1 thanh thông thiên đại chùy 1 thanh loan đao Cáp Mễ Nhân đồng thời bỏ tới.

Là dong binh, việc phán đoán thực lực của đối thủ là tương đối quan trọng, thiếu niên dong binh lập tức cảm giác được áp lực bức người, thực lực của 3 dong binh trước mặt ít nhất là từ cấp C trở lên, nhất là Huyền Thanh dong binh dùng thông thiên chùy, đại chùy nặng ít nhất là 50 cân trong tay y cứ nhẹ như không, tay trái khẽ đưa đẩy vài cái, đã nhẹ nhàng tạo ra mấy vết chùy hoa, dong binh cỡ này e rằng cũng gần đạt đến cấp A.

Cách đó 5 mét, đám người Đại Thanh Sơn bắt đầu lo lắng thay cho thiếu niên dong binh. Đây thực sự đã không chỉ là chuyện so sánh về mặt cấp độ nữa rồi.

Dong binh dùng trường kiếm cùng dong binh sử dụng loan đao nhanh chóng tiến về 2 phía, hình thành nửa vòng vây, chưa có câu chào hỏi nào, lưỡi đao sáng lóa mắt mang theo tiếng gió rít đã cắt về phía thiếu niên, đại chùy phía chính diện cũng chậm rãi động đậy, thiếu niên dong binh sau khi lùi lại 1 bước lập tức nắm được phương hướng tấn công, bèn nhanh chóng rào bước tiến về phía trước. Cụ chùy từ trên không trung kéo theo 2 vết chùy hoa bổ về phía trước nhanh chóng bức lui thiếu niên lại.

Quá âm hiểm, 3 cán bộ chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn đồng thời khê đánh giá một tiếng, 3 người trưởng thành công kích 1 thiếu niên, còn dùng biện pháp liên thủ tấn công điều luyện như vậy, điều này có vẻ hơi quá đáng.

Thiếu niên trông thấy cự chùy trước mặt nhanh chóng lớn dần lên thì đột nhiên dừng bước lui về phía sau, chân dậm mạnh, điện quang màu tím nổ rộ, 2 thanh đoản kiếm 1 bảo hộ phần thân trên của thiếu niên —— 1 uyển chuyển nhanh chóng tấn công về phía trước ngực của cự chùy dong binh. Cự chùy dong binh kinh hãi, chiến chùy trên không trung liên tục thay đổi quỹ tích, đầu chùy căn bản không thể rút về, đành lợi dụng phần đuôi chùy để chống đỡ đoàn kiếm tập kích tới, chân liên tục lui về phía sau rốt cuộc cũng thoát ra khỏi phạm vi công kích của thiếu niên. Thiếu niên đột nhiên đang lùi chuyển thành tiến, dong binh 2 bên cũng không kịp phản ứng, căn bản là không có cơ hội hỗ trợ cho đồng bọn.

“Hay ——” thân pháp linh hoạt của thiếu niên khiến cho 3 người phụ trách của Tiểu dong binh cảm thấy hết sức giật mình, tiếng trầm trồ khen ngợi thốt ra lập tức thu hút ánh mắt phần nộ của các dong binh màu xanh đen khác. Đại Thanh Sơn ấy này cười càng khiến họ căm tức thêm.

Những trận dong binh chiến với quy mô nhỏ thường tới rất mau mà chấm dứt cũng vô cùng mau, thiếu niên dong binh y như đĩa bám theo bên người, đoàn kiếm trong tay như tia chớp liên tục xẹt qua theo hình chữ Z, cự chùy dong binh lao đảo nhanh chóng chuồn về phía sau.

Ồ? Tất cả những người có kiến thức mảy đều nhú lại. Võ giả lấy chùy thủ đoàn kiếm làm vũ khí điều quan tâm nhất chính là tính linh mẫn cùng với kỹ xảo, trong đó vũ kỹ cơ sở nhất chính là độ nhanh nhẹn trong các động tác. Học trò mới nhập môn trong nháy mắt tới đa cũng chỉ có thể chém ra 1 lần, sau khi đạt đến độ thành thục nhất định, trong nháy mắt có thể chém ra từ 2 lượt trở lên, còn chém theo hình chữ Z thì đòi hỏi lực tấn công phải duy trì không giảm trong nháy mắt liên tục 2 lần thay đổi phương hướng tấn công, đạt tới được trình độ này thì đã có địa vị nhất định tại các dong binh đoàn rồi. Liên tục chém ra 3 chữ Z liên tiếp cần phải có kỹ xảo cùng với thực lực tuyệt đối để không làm chổng chéo 3 nhát chém chữ Z vào nhau. Dong binh đạt đến khả năng tấn công như vậy cũng không nhiều lắm, về mặt lý thuyết thì dong binh trẻ tuổi này nhất định là cũng có chút tiếng tăm trong dong binh giới. Trừ phi thực sự là gian tặc của địch.

“Phé vật! Cút ngay cho ta.” Trong số các Huyền Thanh dong binh, một vị trung niên rút cuộc cũng nhịn không nổi.

“Ừa? Là hấn à?”

“Chính là nhân vật hàng đầu trong số các dong binh cấp A.”

“Ai thế? Hấn là ai vậy?”

“Đệ tam Phó đoàn trưởng của Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn, trực tiếp quản lý bộ binh doanh – Hạng Thiên.”

“Hả? Là hấn à? Chính là Hạng Thiên đứng thứ 59 trên Dong binh bảng ấy hả?”

Trung niên dong binh hiện thân chẳng khác nào chảo dầu sôi đổ vào vũng nước lạnh như băng, các dong binh khắp 4 phía đều bàn tán xôn xao. Đại Thanh Sơn cũng lắp bắp kinh hãi. Hạng Thiên ư? Thật sự là hấn sao? Ở Dong binh Chiến hồn bảng, 100 đứng giả hàng đầu đều có thực lực không có gì phải bàn cãi, Hạng Thiên chẳng có gì phải nghi ngờ chính là người nổi bật trong số đó.

Cũng giống như lời đồn đại, Hạng Thiên thân cao chừng hơn 1.87 mét, dáng người tuấn mỹ đỉnh đặc chỉ có thể dùng 2 chữ vĩ ngạn để hình dung, cũng giống như các dong binh khác của Huyền Thanh Địa Long kỵ sĩ đoàn, y vận bị giáp toàn thân màu xanh đen, trên vai nhô lên miếng giáp vai màu nâu, phía dưới miếng lót vai hấn là miếng thép mạ bạc, bởi vậy nổi lên hết sức khoa trương, 1 kiện áo choàng da màu xanh đen buông thông xuống đất. Trên đỉnh đầu với mái tóc dài màu tím có đeo 1 chiếc vòng, mớ tóc được cột bằng 1 sợi dây vải bố màu xanh, lớp râu quai nón màu tím phủ kín 2 má, kết hợp với mớ tóc mai dày ở 2 bên. Đôi mi dày rậm màu đen cứ như thể nối liền với nhau ở chóp mũi. Đôi mắt màu xanh nước biển to như chuông đồng lạnh lùng như muốn tóa lửa.

Thấy mấy bộ hạ không hề kém trong đoàn bị 1 đứa trẻ có vẻ còn chưa đến 20 tuổi sử dụng 2 thanh kiếm ngắn cùn đánh cho đến nổi ngay cả lực hoàn thủ cũng không có, đứng giả tóc tím mảy nhều chặt, hét lớn 1 tiếng bước ra, giữa tuyết hoa bay lượn tung chân đá 2 bộ hạ qua 2 bên, tấm áo choàng màu xanh không một tiếng động rơi xuống đất, sau lưng lộ ra 1 đôi lang nha bổng màu đen.

Vũ khí cũng có dũng danh tương xứng với dũng giả —— Hắc Thủy Hồn.

Hắc Thủy Hồn đầu đầu với đoàn kiếm màu tím, ngoại môn binh khí chống lại ngoại môn binh khí. Cho dù là cuộc chiến giữa các dong binh, song loại đối đầu giữa các ngoại môn binh khí như thế này cũng cực kỳ hiếm thấy (căn cứ theo cách phân chia các loại hình binh khí, phạm là vũ khí không được quân đội liệt vào binh khí thông thường thì đều được gọi chung là ngoại môn binh khí. Việc khó đoán được trình độ cùng lực sát thương của người nắm giữ ngoại môn binh khí có quan hệ trực tiếp với nhau.)

“Nhóc con, hiện tại đầu hàng vẫn còn kịp, nếu không một khi động thủ, ta không dám đảm bảo rằng ngươi sẽ sống sót.” Nếu không phải là một người có số má nói ra những lời như vậy thì nhất định là sẽ bị những kẻ khác nhạo báng. Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều biết, Hạng Thiên là một trong số ít những người có đủ thực lực để nói như vậy. Dù sao thì nghe nói hấn đã thăng cấp lên dong binh cấp S rồi.

Hai khối kim loại sắt màu đen đem gõ vào nhau, phát ra âm thanh như tiếng xẻ gỗ.

“Binh khí cỏ quái.” Hoắc Âm Tư nắm chặt 2 tay, khê nói 1 câu: “Có lẽ thực sự có năng lực cỏ quái.”

Thiếu niên dong binh đứng sừng sững tại chỗ, ra sức mím chặt môi, không biết là một câu cũng chẳng muốn nói hay là bị uy danh của dũng giả trên Chiến hồn bảng dọa cho chết khiếp rồi.

“Chết đi!” Cũng không phải tất cả những lời khuyên nhủ đều là thật lòng, đa số thời điểm đều là cơ hội hiếm có để cường giả biểu dương sức mạnh trước kẻ yếu. Tiếng rồng giận dữ từ trong miệng rồng già tóc tím phát ra chính là minh chứng cho điều này.

Đôi Hắc Thủy Hồn của Hạng Thiên như tia chớp bổ về phía thiếu niên, dùng giả có thể dương danh trên Chiến hồn bản mỗi người đều có thực lực tuyệt đối siêu phàm thoát tục —— Lang nha bỗng tối đen vượt qua khỏi thường thức của mọi người, trong quá trình vận động với tốc độ cao không hề phát ra tiếng gió.

Lang nha bỗng lặng yên không một tiếng động cũng kéo theo cả nắm tay to lớn nắm lang nha bỗng vô thanh vô tức, thấy vũ khí cổ quái như vậy, lại nghe những lời nghị luận của dong binh xung quanh, lòng bàn tay thiếu niên dong binh toát mồ hôi, nhanh chóng lách mình lui lại phía sau tránh khỏi kích đầu tiên.

Vóc dáng trắng kiện của Hạng Thiên thể hiện sự linh hoạt hiếm có, thân hình quay vòng như ốc xoáy, trên không trung song bỗng đột nhiên cải biến phương hướng, tựa sấm sét bổ xuống lưng thiếu niên. Thiếu niên sắc mặt đại biến, chặt vật lắc lư một chút trên mặt đất, miễn cưỡng né tránh. Song bỗng không kịp thu lại võ thẳng vào 1 cây cột buộc ngựa bằng gỗ chắc ở ngoài cổng thành. Cây cột gỗ buộc ngựa làm bằng gỗ chắc bị lực lớn phách trúng không khác gì bị 1 lưỡi dao sắc bén cắt qua, không một tiếng động đổ ngay ra đất.

Biểu hiện vũ bão do Siêu cấp dong binh bộc lộ đã khiến cho mọi người phải ngậm chặt miệng lại, trong nháy mắt có thể ra đòn tấn công nhanh như vậy là điều võ giả bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Thiếu niên vừa mới lao đảo dừng lại, dùng giả cường tráng đã vận sức dẫm mạnh 1 cái xuống cây cọc buộc ngựa, thân hình không lồ tựa linh miêu xoay tròn trên không trung, Hắc Thủy Hồn lại bổ về phía đầu thiếu niên. Thiếu niên dong binh không nghe thấy tiếng Hắc Thủy Hồn, căn bản không ý thức được một kích trí mạng đang ập đến.

“Cẩn thận!” Tri Ngạo Thiên hô to 1 tiếng cảnh báo cho dong binh tuổi còn nhỏ hơn so với mình này.

Thiếu niên theo bản năng giơ đoản kiếm lên che chắn phía sau lưng, “Keng——” đoản kiếm màu tím hoa lên 1 đạo thiểm điện rồi bị đánh bay, Hắc Thủy Hồn bị đoản kiếm cản trở một chút khẽ cải biến quỹ tích, quét tới đầu thiếu niên, cái mũi của thiếu niên bị đánh bay ra đất —— Thiếu niên yếu điệu hét to 1 tiếng, mái tóc dài trên đầu xổ tung ra uốn lượn trong gió.

“Là con gái à?” Đại Thanh Sơn, Tri Ngạo Thiên đồng thời sùng sốt.

Tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, nam nhân đa số đều để tóc ngắn, cũng có 1 số ít để tóc dài, khái niệm tóc dài ở đây là chừng 30 cm, mà trong số ít ấy đa phần đều là dong binh cùng với chiến sĩ, để thuận tiện cho việc tác chiến, bọn họ đều buộc gọn mái tóc dài lại rồi vắt lên vai; nữ giới thì đều để tóc dài, mái tóc sổ tung của thiếu niên dong binh trước mắt này tối thiểu cũng trải trên 50 cm, bởi vậy, hơn 90% là nữ giới, đồng thời tiếng hét yêu kiều đã làm bại lộ thân phận của nàng.

Hạng Thiên hiển nhiên cũng chấn động, Hắc Thủy Hồn trong tay hơi có phần chậm lại một chút, lấy thanh danh của dùng giả trên Chiến hồn bản đi đánh với 1 thiếu niên vốn đã là chuyện ảnh hưởng đến thân phận rồi, giờ lại thấy thiếu niên này hóa ra là 1 cô gái, thì còn xấu hổ hơn —— Dùng giả 2 tay về nên 1 vệt bông hoa lớn, song bỗng biến mất đằng sau cánh tay, tiếp đó vung chân đá về phía eo trái của cô gái. Dùng giả hiển nhiên là cũng đã chán trò chơi này rồi, cước tung ra cực mạnh đủ để khiến cô gái mất đi năng lực hành động.

Đột nhiên, phía trước người cô gái bỗng xuất hiện 1 thanh trường kiếm màu đen, mũi kiếm kéo theo thân kiếm như linh xà nhanh chóng về nên 1 màn kiếm võng tiếng là phòng ngự song thực tế ra lại là tấn công, đối với 1 dong binh bình thường, tấm màn phòng ngự đột nhiên chuyển thành tấn công như vậy nhất định là sẽ gây ra thương tổn không thể tránh khỏi, song đối với dùng giả danh liệt Chiến hồn bản —— Hạng Thiên thì thân hình vĩ ngạn của y đột nhiên khiến cho toàn bộ lực đạo cùng với quán tính mất đi hiệu lực, ngón cước cực mạnh tung ta trên không trung đập vào hư không, thân thể cao lớn chỉ trong nháy mắt đã vững vàng đáp xuống đất.

Đại bộ phận dong binh đều không trông thấy hắc y thiếu niên dong binh quý mị xuất hiện như thế nào, hẳn cũng có mái tóc dài màu đen phát phơ trong gió tương tự như cô gái, 1 tay nắm 1 thanh trường kiếm, tay còn lại thì nắm cương thuần bệ mặt phẳng, đứng bên cạnh bảo vệ cho thiếu nữ.

“Ha ha, thì ra là còn có đồng đảng.” Cũng có mái tóc màu đen, tuổi cũng tương đương, khuôn mặt cũng tuấn mỹ tương tự, điều đó đủ để gây ra hiểu lầm, dùng giả tóc tím trong lòng ngực cũng đã bùng lên con giận khó hiểu rồi.

Có nhiều chuyện rớt cuộc về sau cũng chẳng hiểu là tại sao, nhìn cô gái sắp sửa bị đá cho bị thương, Tri Ngạo Thiên đột nhiên không kìm nổi bản thân, rút trường kiếm ra tung mình xông lên. Đứng vào thời khắc cuối cùng đã sử dụng kiếm để cản cú đá của Hạng Thiên lại. Có lẽ là vì lòng tốt, cũng có lẽ là do vô tình, hoặc có lẽ... Nhưng mà, sau này có rất nhiều diễn biến lịch sử có lẽ đã thay đổi kể từ thời khắc này.

Cô gái thân phận bị phát hiện, cũng không còn giữ được nhuệ khí như vừa rồi nữa, trong gió lạnh, khuôn mặt trắng muốt như bạch ngọc bỗng đỏ bừng lên —— có lẽ là bởi vừa rồi sự kinh hiểm trong chiến đấu đã có biến đổi quá lớn. Nàng cúi đầu khẽ nói 1 câu: “Cám ơn.”

Nghe đồn Hắc Thủy Hồn Hạng Thiên là 1 người có tính tình cực kỳ bạo ngược, hiện tại xem ra quả thực là như vậy. Dùng giả căn bản không để cho Tri Ngạo Thiên có cơ hội giải thích, Hắc Thủy Hồn từ 2 bên đã bổ về phía Tri Ngạo Thiên. Tri Ngạo Thiên nép mình về phía sau tấm chắn, lợi dụng cương thuần để ngăn chặn Hắc Thủy Hồn. Một tiếng rầm vang lên, lang nha bỗng nhân thể lại tách ra, thân hình cao lớn của Hạng Thiên tiến về phía bên trái, Hắc Thủy Hồn lại lặng lẽ không một tiếng động bổ về phía sau lưng Tri Ngạo Thiên. Lúc này, hắc y thiếu niên thân hình nhanh chóng chuyển động phía sau tấm chắn, trên tấm áo choàng màu đen bám đầy bông tuyết, trường kiếm ẩn phía sau tấm chắn tựa như 1 con độc xà thoát ẩn thoát hiện từ phía bên phải tấm chắn rung rung phóng ra, trực tiếp đâm về phía ngực trái của Hạng Thiên.

Huyền Thanh phó đoàn trưởng hiển nhiên cũng thực không ngờ người trẻ tuổi trước mặt lại có thực lực vượt trên cả dong binh cấp B, nhất là so với thiếu

nữ “đồng đẳng” vừa rồi thực sự còn mạnh hơn nhiều. Một cái Hắc Thủy Hồn lập tức thu về phòng ngự, trường kiếm cực kỳ nhanh rung lên quanh tám lối phòng ngự do Hắc Thủy Hồn dệt nên, không ngừng biến hóa tìm phương hướng công kích. Dững giả tóc tím lập tức cảm nhận được từ lang nha bổng trong tay truyền đến một lượng nhiệt lớn —— Tiểu tử trước mắt này không hề đơn giản, trong lúc đang còn đang mải phán đoán, trường kiếm rung rung rồi cuộc đã đột phá lớp phòng ngự của Hắc Thủy Hồn, từ phía dưới trượt đánh về phía trước ngực.

Hạng Thiên liên tục lùi nhanh 2 bước về phía sau, để tạo ra khoảng cách phòng ngự —— Tiểu tử sở trường về kiếm này tấn công âm độc không thua gì cô gái sử dụng song thủ đoản kiếm kia, hơn nữa chỉ có hơn chứ không kém. Không biết sự phụ của tiểu tử này là hạng người gì, lại có thể đem những điều cốt lõi trong cách sử dụng kiếm dạy ra kiểu này, dù có dùng những từ ngữ như là ác độc thì cũng không thể hình dung được chính xác.

Sau khi khoảng cách được kéo giãn ra, dững giả tóc tím lại bày ra thực lực siêu tuyệt của kẻ nằm trong top 100 trên Chiến hồn bảng —— song chương trắng kiện tức thì linh hoạt khéo léo điều chỉnh phạm vi công kích, 2 cây Hắc Thủy Hồn lại giương lên cao, cứ mỗi lần bỏ xuống chẳng khác nào ngân cân. Dưới dạng công kích này, rất khó có cách để mưu lợi. Huống hồ chỉ trong vòng 1 giây, số lượt nâng lên hạ xuống đã là hơn 18 lần. Công kích đột nhiên biến đổi, bất kể đối thủ là ai cũng rất khó có thể thích ứng trong thời gian ngắn.

Thiếu niên Trì Ngạo Thiên vừa mới cẩn thận quan sát phong cách vũ kỹ của Hạng Thiên, hơn nữa còn đề ra phương án cụ thể để đối phó với loại phong cách nhu, lạnh, hiểm này, lúc này lại đột nhiên phát hiện bùn lầy trong ấn tượng bỗng biến thành đất đá cứng rắn...

Tương tự như rất nhiều vũ khí trong truyền thuyết, Hắc Thủy Hồn cũng có 1 loại hiệu quả công kích đặc thù, trường kiếm của Trì Ngạo Thiên cứ mỗi lần chấn động mơ hồ lại truyền đến cảm giác tê dại nơi cánh tay, đột nhiên Hắc Thủy Hồn đang lao tới bỗng phát ra tiếng rít, dải buộc tóc của thiếu niên bỗng đứt phụt khiến cho mái tóc xõa ra cuốn theo chiều gió.

Trì Ngạo Thiên trong lúc bối rối bèn ra sức đẩy trường kiếm cùng với tám chấn ra, không ngừng chống đỡ lại lang nha bổng từ bên tay phải liên tục nện xuống.

Sau vài lần liên tiếp, trường kiếm tùy thân mà Trì Ngạo Thiên mang theo có kiếm chất cực kỳ bình thường, bị thương cổ thần binh liên tục nện xuống, lại thêm kỹ xảo hiểm thủ của dững giả khiến cho Hắc Thủy Hồn lần nào cũng giáng vào đúng 1 vị trí trên trường kiếm cùng tám chấn, thân kiếm không ngừng phát ra tiếng rệu rã, thậm chí ngay cả tám chấn cũng phát ra tiếng rền rĩ, lúc Hắc Thủy Hồn lại hạ xuống, trường kiếm màu đen đã rụng ra tàn phiến.

Dong binh trong lúc sử dụng binh khí chiến đấu với quy mô nhỏ, yêu cầu đối với chiến lực cá nhân là cực kỳ cao, chỉ cần có một chút chênh lệch sẽ khiến cho chiến cuộc hoàn toàn thay đổi, mặc dù Trì Ngạo Thiên xuất thân từ đế quốc đệ nhất danh môn, mặc dù Trì Ngạo Thiên là tử long linh kỵ sĩ mà nhân loại chưa từng có, song tại Ma Pháp lịch lập đông năm 4, trong lúc chiến đấu với Hắc Thủy Hồn Hạng Thiên, khoảng cách giữa Trì Ngạo Thiên và dững giả tóc tím là tương đối xa.

Có lẽ sau 10 năm nữa, thực lực của Hắc diện long vương sẽ vượt xa dững giả tóc tím, nhưng lúc này thiếu niên bất kể là về vũ kỹ hay kinh nghiệm thực chiến đều tuyệt đối không thể so sánh cùng dững giả tóc tím được.

Hắc Thủy Hồn của dững giả tóc tím mang theo tiếng rít gào cùng thân ảnh biến hóa của dững giả từ 4 phương 8 hướng giáng xuống thiếu niên đang chật vật chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 33: Cảm Ân Đái Đức

Quý tộc đối với mỗi quốc gia đều là trụ cột có ý nghĩa tuyệt đối.

Bất kể là chiến tranh, quản lý, thu thuế, giáo dục, ma pháp... Đứng đầu hầu hết đều là quý tộc.

Khi quốc gia bị xâm lược, lúc vùng phụ cận thôn trang, thành trấn xuất hiện ma, thú... Điểm khác biệt lớn nhất so với những công dân bình thường của đế quốc chính là ở chỗ, quý tộc có trách nhiệm và nghĩa vụ mang theo trang bị và gia tộc của mình xông lên trước tiên. Có lẽ, cũng có những người bình dân rùa, quý tộc đã bị ma thú đánh chết rồi, song rốt cuộc cuối cùng, quái thú lại bị dong binh đoàn giết chết. Xin chớ coi thường, hơn 90% dong binh đoàn đều là quý tộc bỏ tiền ra thuê.

Trong mọi cuộc chiến tranh đoạt đế vị, trong quá trình hưng khởi của 1 quốc gia mới, đều đồng nghĩa với việc rất nhiều quý tộc (tới hơn 80%) huyết thống gia tộc hoàn toàn biến mất...

Đối với quý tộc mà nói, bọn họ hết thảy đều có quan hệ mật thiết không thể tách rời với quốc gia hiện hữu, bởi vậy, đa số bọn họ đều đem lợi ích quốc gia đặt lên trên lợi ích của gia tộc.

Quý tộc... Là một tập hợp tương đối tinh anh.

—— Điều lệ gia tộc của Đế quốc quý tộc

Từ ngày xuất đạo với Trì Ngạo Thiên, bất kể là Đại Thanh Sơn hay Hoắc Ân Tư đều chưa từng chứng kiến hắn bị rơi vào trạng thái phải phòng thủ tuyệt đối. Với trường kiếm cùng long thương quý báu của Trì Ngạo Thiên, gã đồng bọn chẳng mấy khi nói chuyện này cho dù đang trong trạng thái phòng thủ thì cũng vẫn là 1 con rắn hổ mang thân thể uốn lượn đang ngoác cái miệng rộng với đầy răng nanh và nọc độc ra, rất khó phân biệt là hắn đang phòng ngự hay đang tìm kiếm thời cơ tốt để tấn công. Thực lực của dũng giả tóc tím không thể nghi ngờ gì là ở cùng một đẳng cấp với Bạch y A Phong, ở nhiều mặt thậm chí còn có thể sánh với nhân vật được ví là một thứ thượng cổ thần khí là Lão Lạc Khắc, xét trên bất cứ góc độ nào thì cũng đều đủ để gây ra uy hiếp cho Trì Ngạo Thiên.

Trong nháy mắt khi trường kiếm của Trì Ngạo Thiên vỡ ra thành những mảnh nhỏ, Đại Thanh Sơn lập tức cảm thấy không ổn, Trì Ngạo Thiên là 1 người dùng vũ khí làm sinh mệnh, nhất là lúc cầm kiếm trong tay, toàn bộ đòn thế tấn công của hắn đều dựa vào trường kiếm, thậm chí còn lấy công làm thủ, lúc trường kiếm rơi xuống đất, Trì Ngạo Thiên thực sự là thúc thủ vô sách, bó tay chẳng còn cách nào khác.

“Ngạo Thiên, ta tới đây.” Hét to 1 tiếng, Đại Thanh Sơn tuốt kiếm xông tới phía trước dũng giả tóc tím, mũi kiếm chỉ xéo về phía ánh mắt Hạng Thiên, tiếp đó trường kiếm sáng loáng cũng gia nhập chiến đoàn. Cùng lúc đó, đại phủ màu lam của Ái nhân cũng bật không mà ra, tỏa ánh sáng đỏ chói lóa. Thấy Đại Thanh Sơn đã gia nhập chiến đoàn, tiểu Ái nhân cũng bày ra tư thế tấn công, trong vòng 3 bước cũng tạo ra đủ áp lực lên Hạng Thiên — Thực lực kinh người mà dũng giả tóc tím biểu hiện ra đã làm rung động 3 thiếu niên, trước đó trong đại đa số các trận chiến quy mô nhỏ chưa từng có việc các thiếu niên cùng nhất loạt xông lên mà chủ yếu là 2 người liên thủ lại. Cho dù là như vậy, người lớn tuổi nhất trong số họ là Hoắc Ân Tư vẫn sợ rằng khó có thể cản nổi dũng giả tóc tím vác cái bồng kia xông lên tấn công.

Trường kiếm màu bạc hắt bóng kiếm nặng nề trên nền tuyết trắng, cương thuần màu bạc che chắn cho thân hình dày rộng của thiếu niên cũng vận đồ đen tương tự. Thân kiếm màu đen bị mở tựa như con độc xà bị trúng thương hung ác giả trá theo bóng kiếm màu bạc phóng ra, chưa từng bị đánh đến chặt vật như vậy, Trì Ngạo Thiên cắn chặt môi trên, từ trong con ngươi màu đen tỏa ra khí tức tử vong, cương thuần màu đen trên tay trong con giận dữ cũng hóa thành vũ khí tấn công phối hợp với trường kiếm đang mở ra cùng lúc giáp công đoàn còn màu đen quý báu của dũng giả tóc tím.

1.300 năm trước đại sư dụng binh Tôn Tử từng tóm lược tường thuật nét tinh túy trong cách dụng binh như sau: binh giả, kỳ chính tương phụ, phòng vi chính, công vi kỳ.

Xung quanh gần trăm dòng binh dưới đòn tấn công của 2 kiếm đạo cao thủ thiếu niên, đều liên tưởng đến cách dùng binh của Tôn Tử: trường kiếm màu bạc dẹt nên kỹ xảo kiếm vòng vốn là cảnh giới mà vô số võ giả tha thiết ước mơ — đường đường chính chính như nước chảy mây trôi ra sức chống đỡ đòn tấn công của Hắc Thủy Hồn, còn tàn kiếm màu đen thì căn bản là tấn công không tuân theo kiếm lý thông thường khiến cho toàn bộ những người chứng kiến đều cảm thấy phát lạnh khắp toàn thân. Trường kiếm bị chặt đứt non nửa cứ sau mỗi đòn công kích lại sinh ra biến hóa quỷ dị, bất kể là ai cũng đều không muốn đối mặt với một đối thủ như vậy. Căn bản là 2 loại kiếm đạo bất động, nhưng sự chặt chẽ trong cách liên thủ công kích lại khiến cho mọi người mơ hồ cảm giác như là từ cùng 1 thầy mà ra.

Nhưng, điều khiến cho 2 hắc y thiếu niên cùng tiểu Ái nhân trong lòng phát lạnh chính là, mặc dù phải chống lại 1 chính 1 phụ tiến công phòng ngự song Hắc Thủy Hồn trong tay dũng giả tóc tím vẫn biểu hiện hết sức nhuần nhuyễn. Hắc Thủy Hồn bên tay phải của Hạng Thiên thì tung hết sức ra phòng ngự trường kiếm màu đen, còn Hắc Thủy Hồn bên tay trái trong khả năng có thể cũng đồng thời tạo ra một tấm màn phòng ngự, nhịp điệu không hề bị gián đoạn từ 1 góc độ không tưởng tấn công 2 chàng trai trẻ. Hơn nữa, dáng người vĩ ngạn của dũng giả lại xê dịch rất nhanh, Hắc Thủy Hồn tạo ra phạm vi công kích càng lúc càng lớn, 2 người đều cảm giác được áp lực mơ hồ gia tăng.

Hoắc Ân Tư cũng cảm nhận được áp lực, cự phủ màu lam lập tức tỏa ra vô hạn sát ý, giữa bông tuyết bay lượn, thân hình cường tráng của Ái nhân cũng đột nhập vào chiến đoàn, lưỡi búa được đúc bằng kim loại quý hiếm như tia chớp vẽ ra 1 vệt sét màu lam, kết hợp với bạc và đen 2 loại sắc điệu, trở thành màu sắc chính của trận chiến.

Tất cả những dòng binh đang bị mặt quan sát đều biết rằng, đó cũng là 1 thanh vũ khí cực kỳ quý giá, ít nhất có thể đối đầu với Hắc Thủy Hồn.

...

“Dừng tay! Tất cả dừng hết lại cho bản quan.”

Tại cổng thành liên tiếp xảy ra chiến đấu kịch liệt, đã nhanh chóng làm kinh động đến quan quân thủ thành, quan quân mặc quan phục đại đội trưởng Ngự lâm quân cười huỳnh thú của mình mang theo đội ngũ hơn trăm kỵ sĩ từ trong thành vọt ra.

Trì Ngạo Thiên tra tàn kiếm vào vỏ, là người đầu tiên lui ra khỏi trận chiến, tiếp theo Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư cũng rất nhanh rút khỏi phạm vi chiến tranh.

Thấy khoảng đất trước mặt vẫn còn vết tích của trận chiến có sử dụng vũ khí, bất kể là ai đi nữa thì cũng đều không hào hứng lắm. Đại đội trưởng Ngự lâm quân sắc mặt âm trầm từ trên ngựa vurun người ra hỏi: “Sao lại thế này?”

“Bọn chúng là gian tế, ta là Phó đoàn trưởng của Huyện Thanh Địa Long kỵ sĩ đoàn.” Hạng Thiên bước ra khỏi chiến đoàn trầm giọng trả lời, xem ra dũng giả tóc tím cũng không thuần thục lắm trong chuyện xã giao với phía Chính phủ. Quan quân Ngự lâm quân bên cạnh cũng biết sự lợi hại của đại đội trưởng, không dám thò mặt ra cướp lời.

“Ừa —” Đại đội trưởng Ngự lâm quân đưa ánh mắt quét về phía phe còn lại tham gia vào trận chiến.

Lúc ánh mắt y đảo qua người Đại Thanh Sơn, tiếp đó dừng lại trên người Trì Ngạo Thiên, có phần hơi chút kinh hãi, song mặt mày thì lại tràn ngập nụ cười: “Vị thiếu niên tiểu dong binh anh tuần đây có phải là nhị thiếu gia của Trì gia không?”

Toàn bộ binh lính Ngự lâm quân đều lấp bắp kinh hãi, thủ trưởng của mình vốn nổi danh trong việc đắc tội với người khác, sao hôm nay lại thấy y nhăn nhó mỉm cười chào hỏi với 1 gã tiểu dong binh vậy?

“Đúng, ta là Trì Ngạo Thiên.”

"Ha ha ——" Đại đội trưởng Ngự lâm quân bỗng dung cao hứng hoa chân múa tay tán loạn cả lên, tiếp đó lập tức nhảy xuống, tới nắm chặt lấy tay Trì Ngạo Thiên, vỗ vỗ bả vai y, ra vẻ cực kỳ thân thiết.

Trì Ngạo Thiên vốn là 1 người cực kỳ lạnh lùng, vốn không có thói quen nhiệt tình với 1 người căn bản là không hề quen biết như vậy, song lúc này quả thực là hy vọng người này là chỗ quen biết, trong lúc bối rối, nhất thời không biết phải làm sao, mở miệng lập tức vỗ ra đây trấn.

“Vị tướng quân uy vũ này, ngài biết Trì Ngạo Thiên à? Ngài đây là?” Hoắc Ân Tư biết Trì Ngạo Thiên hiện giờ nhất định là như có hàng ngàn con kiến nhỏ bò trên người, khó chịu muốn chết.

“Ha ha, các người không nhận ra ta à? Còn ta thì lại biết các người đây.” Đại đội trưởng nhiệt tình không hề trách cứ Hoắc Ân Tư không nhận ra mình.

Đại đội trưởng ý bảo bộ hạ của mình để ra mấy thớt ngựa, để cho Hoắc Ân Tư, Trì Ngạo Thiên, Đại Thanh Sơn cùng cô gái vừa mới nhất đoàn kiểm ở dưới đất ngồi lên, sau đó quay sang quan quân thủ vệ khiển trách: “Người chẳng lẽ ngay đến cháu của Trì nguyên soái danh môn trong danh môn ở đế quốc mà cũng không biết sao? Cho dù người không biết cậu ấy, thì cũng nên biết, bệ hạ trước đó không lâu đã tuyên bố mệnh lệnh, ngợi khen Tiểu dong binh đoàn khốn thủ Tây Lâm đảo, nếu như không có bọn họ dùng hơn 80% thương vong để tranh thủ đổi lấy 10 ngày vô vàn quý báu về cho đế quốc, thì đế quốc đã sớm rơi vào trạng thái bị động, cho dù là Ngự lâm quân như ta và người phòng chừng cũng phải trực tiếp đi chiến đấu.” Nói tới đây, ánh mắt đại đội trưởng đảo qua dong binh màu xanh đen: “Dong binh như vậy mới thực sự là tinh nhuệ của đế quốc, trụ cột của đế quốc, dùng 600 người chống lại hơn vạn địch nhân. Không như mấy dong binh đoàn khác được hàng ngàn người biết đến...”

Lúc này đã rất khó để nắm bắt được tâm tư của quan quân cao cấp của đế quốc, không biết là đang thật sự trách cứ cấp dưới hay là đang lấy lòng Trì Ngạo Thiên cùng các cán bộ cầm đầu của Tiểu dong binh đoàn.

Vừa tiến vào trong thành, đại đội trưởng vừa nhiệt tình đàm thiên thuyết địa cùng Trì Ngạo Thiên, có điều thiếu gia Trì gia quả thực là không giỏi trong việc ăn nói, hơn nữa những lời của tay đại đội trưởng này toàn là những chuyện không đâu, khiến cho tất cả mọi người đều đau hết cả đầu, bắt đầu đi đa số lời nói đều là 1 mình tiểu Ái nhân hứng lấy.

Phía trước đã là phủ Công tước, mọi người xuống ngựa còn chưa kịp sắp xếp, đại đội trưởng đột nhiên cười toe toét: “Ngạo Thiên huynh, ngài có biết khi nào thì lệnh thúc sẽ từ đế quốc Bắc Bộ liên bang quay trở lại đế đô không?”

“Đại đội trưởng các hạ, ta vừa mới trở về đế đô, chuyện thúc thúc đi Bắc Bộ liên bang cũng là việc vừa mới biết, nên cũng không rõ lắm.” Trì Ngạo Thiên trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

“Chuyện này... Chuyện này...” Nụ cười trên mặt đại đội trưởng Ngự lâm quân di động khác thường: “Có một câu không biết có nên nói hay không?”

“Hôm nay cảm ơn các hạ đã hỗ trợ, xin cứ nói, nếu có thể giúp được, chúng ta đương nhiên sẽ nỗ lực.” Biết Trì Ngạo Thiên sẽ không trả lời, Hoắc Ân Tư tiếp nhận đề tài.

Đại đội trưởng phát tay bảo tùy tùng phía sau lùi ra xa, đề thấp thanh âm xuống: “Chuyện này... Thật là ngại, 2 năm trước, bá tước đại nhân kiên quyết đề cử ta đi 4 khu trọng địa của đế quốc, đảm nhận nhiệm vụ đại đội trưởng tại địa phương, có điều... Thật không ngờ... Không biết là vì sao, mới chưa đầy 2 năm, đế quốc quân bộ đã hạ lệnh điều ta trở về làm đại đội trưởng Ngự lâm quân, trông thì có vẻ là thăng nửa cấp, nhưng ta thực sự... Muốn quay trở lại.”

Hoắc Ân Tư nghe lý do đó xong không khỏi mỉm cười, điển cố này số lượng người biết cũng không nhiều, lúc ấy, Trì bá tước đại nhân vì muốn tổng khởi 3 bộ hạ kiểu ngao bất tuân lệnh, nên phân biệt đem họ điều đến 3 khu vực phòng thủ khác nhau bên ngoài, mà trong số đó có 1 tay đội trưởng cực kỳ háo sắc được điều tới 4 trọng địa khu thừa thãi mỹ nữ nhất đế quốc. Chuyện này, tại Tiểu dong binh đoàn cũng chỉ có Ngã Mễ cùng với Hoắc Ân Tư biết.

“À...” Hoắc Ân Tư trên mặt lộ ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, “Ý của ngài là, nam nhi chí tại bốn phương có phải không?”

“Đúng thế, đúng thế...” Đại đội trưởng có cảm giác như thể tái ngộ tri âm từ cổ hương xa cách, không ngừng gật đầu lia lịa.

“Vậy, ý ngài có phải là... Ngài... Rất muốn tham gia xây dựng địa phương không?”

“Ày dà, mẹ ơi, nói trùng lòng ta rồi... Ta đúng là muốn tích cực tham gia xây dựng địa phương đó!” Đại đội trưởng kích động nắm 2 tay tiểu Ái nhân, nhiệt lệ cuộn cuộn tuôn.

“Vậy đi, đế quốc quân nhân rần rần, sao có thể không quan tâm đến được. Việc này ngài cứ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ trao đổi với bá tước đại nhân. Ta nghĩ, bất luận là đế quốc quân bộ hay là khu vực phòng thủ quân bộ, đều hy vọng sẽ xuất hiện ngày một nhiều những người tích cực tham gia xây dựng đất nước, những quân nhân tốt giống như ngài.” Hoắc Ân Tư nhún chân lên vỗ vỗ vai đại đội trưởng, trên mặt lộ ra thân sắc kiên định. Đại đội trưởng sợ tiểu Ái nhân tự làm khổ chính mình, vội vàng nửa ngồi chồm hổm xuống.

“Ba vị, nếu việc này hoàn thành, vạn nhất về sau có chỗ cần tới anh em, dù là nước sôi lửa bỏng, cũng chỉ cần một câu thôi.” Đại đội trưởng từ trong ra ngoài đều biểu hiện ra bộ dạng tri kỷ sẵn sàng chết vì bạn.

Nói xong, lau khô nước mắt kích động trên mặt, dẫn dắt bộ hạ leo lên ngựa, chuẩn bị rời đi. Hoắc Ân Tư đột nhiên lại hỏi 1 câu: “Đứng rồi, đại đội trưởng các hạ, có thể nói cho ta biết một chút được không, trong 2 năm này chiến quả của các hạ ra sao?”

“Ày...” Đại đội trưởng thở dài một tiếng: “Ở 4 trọng khu này 2 năm, ta thực sự hiểu ra 1 câu: ‘anh hùng chân chính, phải làm được 1 việc, vượt qua rừng tùng với muôn hoa, không được để chiếc lá nào dính vào thân’.”

“Ồ, đó chính là hoàn cảnh của ngài à?” Tiểu Ai nhân cùng với Đại Thanh Sơn đồng thời kinh ngạc hỏi, mặc dù kiến thức đối với chuyện nam nữ lúc đó cũng chưa biết nhiều lắm, song loại cảnh giới trong truyền thuyết này vốn đã từng nghe qua, Hoắc Ân Tư cùng với Đại Thanh Sơn đồng thời dùng ánh mắt ngưỡng mộ như trông thấy thái sơn nhìn đại đội trưởng trước mặt.

“Nói ra thật xấu hổ, nghe nói phải ở trong hoàn cảnh này, phải trải qua 500 tuyệt sắc giai nhân —— đó mới là phương hướng để ta phấn đấu.” Đại đội trưởng các hạ trên mặt lướt qua một tia ửng đỏ, tựa hồ cũng không muốn nói nữa, giục ngựa ra rồi lao đi như bay.

“Nhất phong triều tấu cử trọng thiên, tịch biếm triều châu lộ bát thiên.” (Dịch nghĩa: Ban sáng vừa mới dâng lên nhà vua một tờ tấu chương, Buổi chiều đã bị biếm đi Triều Châu xa tám ngàn dặm— 2 câu thơ trong bài Tả Thiên Chí Lam Quan Thị Diệt Tôn Tương của Hàn Dũ)

Từ xưa đến nay, vô số quan tướng dù công cao đến mấy, song bởi vì đắc tội với người đương quyền nên bị đày đi ngàn dặm, đều là một đường hành trình một đường khóc một đường oán. Trong suốt nhiều năm như vậy, đại khái cũng chỉ có mỗi 1 người đương quyền như Tri bá sau khi tổng cô bộ hạ đi rất xa, ấy thế mà lại được bộ hạ cảm kích đến rơi nước mắt, trên đường đi lưu đầy một đường tiếng ca một đường cười. Mặc dù Tri bá tước không phải là quyền mưu đại sư, song biểu hiện ở phương diện này tuyệt đối đủ khiến cho các quyền mưu đại sư từ xưa đến nay phải tán thưởng mãi không thôi.

Sau khi cùng dùng ánh mắt phức tạp tiễn đại đội trưởng các hạ đi cho mau, 3 thiếu niên thu hồi ánh mắt lại, Hoắc Ân Tư phát hiện vừa rồi thiếu niên dong binh nữ cải trang nam quả nhiên đã không biết đã biến đi mất từ khi nào, trong ánh mắt nâu toát ra 1 tia hối hận. Vừa rồi không nên để cho Hạng Thiên làm thương tổn cô gái nhất định là chính xác rồi, có điều là Tiểu dong binh đoàn bất luận thế nào cũng không nên gây trở ngại cho việc binh lính để quốc điều tra người bị tình nghi, hơn nữa, lại càng không nên đưa cô gái vào để dơ trong một tình huống không rõ ràng, chỉ mong sau này không xảy ra chuyện gì. Tiểu Ai nhân trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Đứng gác phía trước phủ Công tước là 2 tiểu đội trưởng của vệ đội thân thuộc của Công tước, từ xa trông thấy Tri Ngao Thiên, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư vội vàng dẫn theo bộ hạ ra đón chào.

“Gia gia đang ở bên trong à?” Đại Thanh Sơn từ xa đã cất tiếng hỏi. Cho dù là đã về tới cửa, Tri Ngao Thiên cũng vẫn chẳng tỏ ra vui mừng tí nào, Đại Thanh Sơn vẫn cùng Tri Ngao Thiên gọi Công tước là gia gia, vốn Hoắc Ân Tư cũng muốn gọi Công tước là gia gia, song đáng tiếc lại bị Công tước các hạ kiên quyết cự tuyệt. Lý do của Công tước các hạ thì rất đơn giản —— nếu để 1 thiếu niên sinh cùng thời với cha của cha của cha của cha gọi mình là gia gia, thì rất dễ khiến cho bối phận trở nên rối loạn. Có điều, Công tước các hạ còn chưa biết, đứa con bảo bối của mình là Tri bá tước đại nhân luôn kiên trì bất tiểu Ái nhân phải gọi mình là: thúc thúc đại nhân thân mến.

“Ở bên trong” Tiểu đội trưởng trả lời, trên mặt lộ ra sắc thái kỳ quái: “Ba vị thiếu gia tại sao lại trở về nhanh như vậy? Ngã Mễ các hạ đâu?”

“À, chúng ta cười phi long trở về.” Đại Thanh Sơn hồ hững đáp.

“Oa, thật là đáng hâm mộ.” Đám binh lính trên mặt lộ ra vẻ khao khát.

“Việc này... Ta có thể bán vé, mỗi người các ngươi nếu muốn đi bằng phi long thì cũng không đắt lắm, 100 kim tệ từ đây cho đến bất kỳ ngõ ngách nào trên đại lục.” Tiểu Ai nhân cười khổ.

Đại Thanh Sơn bắt đầu đi lắc đầu, tại Tiểu dong binh đoàn, nếu xét về độ giao hoạt thì đứng đầu là Ngã Mễ, đứng thứ 2 nhất định là Hoắc Ân Tư, trong tình huống bản thân cực kỳ đau đớn, vẫn còn nham hiểm muốn kéo theo những người khác, dùng việc cười tàu phi long làm mồi như kiếm tiền, hơn nữa còn ngầm chơi chữ —— là đi bằng phi long chứ không phải là cười phi long, khác biệt trong 1 chữ này đủ để khiến cho người ta cảm nhận được cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục là như thế nào. Hơn nữa, tên súc sinh này còn hiểu rất rõ Lục Nhi, cứ trông thấy vàng là sáng mắt, muốn thu thập hết toàn bộ, Lục Nhi nhất định là sẽ động lòng. Đương nhiên, đừng hòng trông cậy Lục Nhi sẽ chịu hy sinh lớn, cuối cùng kẻ chịu thiệt nhất định là Yêu Ly long. Nói ra cũng thật là kỳ quái, Lục Nhi gần đây không biết làm cách nào, cũng học được cách triệu hồi Yêu Ly long, hơn nữa quan hệ giữa 2 con rồng còn vô cùng gần gũi, Lục Nhi bảo gì là Yêu Ly long nghe nấy, khiến cho mọi người đều không thể hiểu nổi. Chẳng lẽ rồng cũng đồng tính luyến ái? Ày, Yêu Ly quả thực là một con rồng ngốc nghếch.

Đế quốc Nguyên soái đại nhân đang ở bên trong phòng nghị sự của phủ Công tước cùng mấy vị quan quân đế quốc quân bộ nói chuyện phiếm, thấy Đại Thanh Sơn, Tri Ngao Thiên, Hoắc Ân Tư vội vã bước vào, mọi người trên mặt đều cả kinh.

“Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư, Ngao Thiên, đã xảy ra chuyện gì thế? Ngã Mễ đâu?” Trong 4 người này, nếu thiếu đi Ngã Mễ thì chẳng khác nào đất bị mất nước, rất khó có thể ngưng kết lại cùng 1 chỗ, không thấy Ngã Mễ, bảo sao Công tước cùng với bảo vệ ngoài cửa đều đưa ra cùng 1 vấn đề.

“Gia gia, chúng cháu cười phi long về tới để dơ trước. Hôm trước, quân đoàn Hỏa sư tử cùng lũ xâm lược Pháp Nặc Tư lưỡng bại câu thương, Dịch Hải Lan đã dẫn theo ít nhất là 20.000 quân đội ác ma xâm nhập bờ bắc Sư Tử hà.” Đại Thanh Sơn nét mặt lộ ra vẻ lo lắng của thiếu niên.

“Ồ? Vậy 2 vạn đại quân Hỏa sư tử giờ còn lại bao nhiêu? Phạm tử tước thế nào? Dịch Hải Lan là ai? Các ngươi đừng vội, cứ ngồi xuống nói đi.” Công tước các hạ liên tục hỏi 3 vấn đề chủ yếu. Mấy vị quan viên quân bộ ngồi xung quanh châm trà nóng cho 3 thiếu niên vừa mới bồn ba hơn 2.000 dặm về đây.

Ba thiếu niên sau khi ngồi xuống, Đại Thanh Sơn kẻ chính, Hoắc Ân Tư bổ sung, tường tận hồi báo về trận chiến Máu nhuộm Sư Tử hà, cùng với việc trong nháy mắt khi chiến tranh sắp phân ra thắng bại, quân đoàn của Dịch Hải Lan bỗng nhiên lại từ trên trời rơi xuống.

“Công tước các hạ, nếu chúng ta đoán không sai thì Dịch Hải Lan đương nhiên sẽ lợi dụng cơ hội song phương còn lại thế lực suy yếu, thừa cơ công chiếm đại bộ phận thành trấn ven bờ Sư Tử hà.” Tiểu Ái nhân chân chờ một chút, cuối cùng lại bổ sung một câu.

Ma Pháp lịch mùa thu ngày 24 tháng 3 năm 4, đối với đại bộ phận kiến trúc thượng tầng tại đế quốc mà nói, đều là 1 đêm mất ngủ.

Vào buổi sáng cùng ngày, Tri công tước dẫn 3 thiếu niên vừa từ tiền tuyến quay trở lại đế đô cùng vào Hoàng cung.

Xế chiều hôm đó, Hồng Thạch đại đế để lại một lần nữa triệu tập đại hội Đế quốc quân bộ, toàn bộ quan quân từ tham tướng đang trong thời hạn nghĩa vụ trở lên tại đế đô, quan quân từ tướng quân dự bị trở lên, tổng cộng 31 người tham dự đại hội.

Đêm cùng ngày, 1 nhóm gồm 4 huyệt thủ kỳ sỹ hợp thành tiểu đội đặc sứ của đế quốc quân bộ ngay trong đêm bay đến 4 quốc gia khác tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, trong tay bọn họ chẳng những có bản tình báo ghi chép cụ thể về 2 nhóm địch nhân khác nhau, mà còn kèm theo cả thư do Hồng Thạch đại đế đích thân gửi, nội dung đại khái như sau:

Suốt mấy ngàn năm qua, chưa bao giờ có địch nhân từ đại lục khác tới tấn công Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, vậy mà ngày hôm nay, nguy cơ bị mất nước, diệt chủng bởi 2 thế lực địch khác nhau đang diễn ra ngay trước mắt nhân loại.

Để có thể tiêu diệt địch một cách hữu hiệu nhất, toàn bộ Ngã Mễ đế quốc đã tiến vào trạng thái chiến tranh. Vì đem binh lực hữu hiệu bổ sung toàn bộ cho chiến tranh, Ngã Mễ đế quốc đã rút đi hết bộ đội chính quy đóng ở vùng biên giới, thay thế bằng sự bảo vệ của các quý tộc võ trang.

Lúc này, nguy cơ chung đã ập đến trước mặt nhân loại, Hồng Thạch hy vọng đại lục chư quốc có thể nắm lấy tay nhau, cùng tiêu diệt địch nhân... vân vân.

Cũng trong đêm ấy, đế quốc quân bộ lại phát ra lệnh điều binh khẩn cấp từ đế quốc Bắc Bộ liên bang tại Băng Phong đại lục. Đế quốc Bắc Bộ liên bang tương ứng cử ra quân đoàn tinh nhuệ từ 3 đại đội tăng lên thành 5 đại đội, 5 đại đội này được tập hợp toàn bộ lại, tùy thời sẽ nghe theo sự sắp xếp.

Tội ác cùng lương thiện đan xen, trật tự thay thế bằng hỗn loạn, ma pháp và lực lượng cùng tỏa sáng. Cứ mỗi 1 ngày, cứ mỗi 1 khắc, Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục lại lún thêm vào vực sâu hỗn loạn...

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 34: Vô Tâm Vi Thiện

Có ý làm điều thiện, dù thiện cũng không thưởng. Vô ý làm điều ác, dù ác cũng không phạt.

Trừ những người đương quyền, có rất ít người biết những lời này thật sự có chính xác hay không.

Trong lịch sử, rất nhiều người từ nhỏ đã muốn trở thành anh hùng, cũng có những người đã là anh hùng kể từ khi còn nhỏ. Sau đó, trong số bọn họ cũng có 1 số người trở thành anh hùng thực sự.

Cũng trong lịch sử, có rất nhiều người căn bản không nghĩ đến việc trở thành anh hùng, thậm chí khi có cơ hội tới, bọn họ còn lựa chọn biện pháp chạy trốn trước tiên. Có điều, ý thức trách nhiệm cùng với lương tâm họ cảm thấy rằng không thể không làm một điều gì đó, rồi được mọi người tung hô hoặc là được người đương quyền phong làm anh hùng.

Rất khó để đánh giá giữa 2 loại anh hùng này thì bên nào anh hùng hơn.

Ngày hôm nay, khi bạn đang mở cuốn sách này, bạn sẽ thấy mỗi nhân vật được mô tả bên trong đều là anh hùng... Không phải loại thứ nhất thì sẽ là loại thứ 2.

Chúng ta hãy cùng hoài niệm về những anh hùng trong quá khứ.

—— *Vua của vạn vua. Phần giới thiệu*

Ngày hôm đó, Ma Pháp lịch lập đông năm 4, Tiểu dong binh đoàn đi lòng vòng cuối cùng cũng tới Sư Khảm Bồ Lô. Căn cứ theo tốc độ bình thường, từ đại lục quốc lộ tại Sư Tử hà quay trở về đế đô đại khái mất khoảng 10 ngày —— Tại Tiểu dong binh đoàn có tới 70% nhân viên bị thương ở các cấp độ khác nhau, ngoài ra còn có Oánh bị trọng thương, cho nên hành trình thời gian bị kéo dài ra thêm vài ngày.

Ngã Mễ cùng với Long, Mạc Dã 2 vị thúc thúc đi ở phía đầu đội ngũ, ở tại mặt bắc của Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, đế đô có vĩ độ tương đối cao, khi đợt

gió mùa thứ 2 từ phương bắc ủa đến thì sẽ bắt đầu bước vào mùa đông, bông tuyết không ngừng rơi là tả. Năm nay xem ra còn sớm hơn, đêm qua gió bắc từ Băng Phong đại lục băng qua đại dương rít gào kéo đến, thổi tung những cánh cửa phòng cùng cửa sổ, giữa đêm khuya tối đen bông tuyết bay tán loạn như lông ngỗng. Đến khi trời sáng, tuyết mới tạm ngừng. Tuyết quá dày khiến cho công tác dọn dẹp trở nên khó khăn, trên đường phủ đầy những lớp tuyết dày, ngựa kéo xe phải buộc thêm những tấm vải bố thật dày vào chân, xe kéo cũng phải xử lý một cách tỉ mỉ. Cũng may mà một bộ phận lớn thành viên của Tiểu dong binh đoàn đều đến từ Băng Phong đại lục, cho nên xử lý những chuyện đó vô cùng thành thạo, quá trình đi đường đương nhiên cũng trở nên chậm chạp hơn.

Dẫm lên đồng tuyết phủ dày, từ rất xa, 3 người đã cùng trông thấy cổng nam của đế đô, Mạc Dã khẽ nhủ mảy: “Xem ra đế quốc quả thực là không chậm trễ bất kỳ điều gì.”

“Ồ.” Long cũng nhủ mảy, lời lẽ chua ngoa cứ như thể đã chuẩn bị sẵn chỉ chức tuôn ra: “Sứ mệnh của đế quốc quý tộc chính là bảo vệ quốc gia... Ấy, nói chính xác hơn là bảo vệ sự tồn tại của quốc gia, khi đại địch kéo tới, nếu không tổ chức 1 lễ hội đón mừng lớn, tiện thể biểu hiện 1 chút năng lực quan trọng của động vật giống đực, thì sao có thể gây dựng được niềm tin rằng bọn họ sẽ đánh bại địch nhân hung tàn? Về phần đám quân nhân cùng dong binh chúng ta, chúng ta vốn sợ đến nỗi nằm nhũn cả 2 chân, cho nên chỉ có thể cầm lấy vũ khí miễn cưỡng ngăn địch. Xét về mặt trình độ dũng khí thì căn bản không thể sánh với các quý tộc được.” Tuyết dưới chân phát ra tiếng soạt soạt kháng nghị rằng chủ nhân của câu nói này tên tuổi cũng bao hàm tiêu chí quý tộc.

Cổng nam của đế đô là Đài điểm tướng của đế quốc, suốt bao năm qua những hoạt động có quy mô lớn như xuất binh, duyệt binh, liên kết đều tổ chức bên ngoài cổng thành. Ở đây có rất nhiều ban công xây sẵn, thậm chí là cả những Đài tướng diễn vũ đài cao làm bằng đá liền khối. Cổng nam của đế đô thông trực tiếp với vùng lãnh thổ rộng lớn phía nam của đế quốc, mỗi ngày số lượng người ra vào cực lớn, trong số 16 cổng thành xung quanh đế quốc, ở đây chính là nơi náo nhiệt nhất. Có điều, hôm nay xem ra độ náo nhiệt còn vượt xa so với bình thường.

Từ xa nhìn lại, bên ngoài cổng nam của đế đô nổi lên 3 tòa lầu cực kỳ cao, những dải lụa màu đỏ treo từ trên mái nhà cao rủ thẳng xuống đất, ở hòng trù phía trên, có buộc 1 dải lụa gồm màu xanh và màu vàng. Trên mái nhà, ma pháp sư triệu hồi về vô số Thánh quang tinh linh, các tinh linh tụ tập lại cùng 1 chỗ tỏa ra ánh sáng chói mắt. Trong thiên địa tràn ngập toàn màu trắng bạc, dưới sự phụ trợ của các tòa lầu cao tràn ngập màu sắc, Đài tướng đài vốn cao lớn trông như thể bị thu nhỏ lại.

Bên dưới tòa lầu sắc sỡ là 1 đám người với trang phục đầy màu sắc, xem ra đế đô đang long trọng tổ chức 1 lễ mừng long trọng gì đó.

Có thể phân biệt rõ ràng là trong số đó có khá nhiều đế quốc quý tộc, chỉ trong những trường hợp cực kỳ cụ thể mới vận những bộ quan mào các màu khiến cho người khác rất dễ dàng nhận ra bọn họ. Còn lại đa phần đều là công dân bình thường của đế quốc, ở bên trong và bên ngoài đám người đều có 1 số lượng kỵ sĩ bộ đội tương đối lớn làm công tác duy trì trật tự. Trong lúc tình hình tại tiền tuyến trở nên căng thẳng, lợi dụng Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn đứng đầu trong tư đại tinh nhuệ của đế quốc để bảo vệ cho nghi thức khánh điển, quả thực là có phần quá xa xỉ, bảo sao 2 vị trung niên nhân lại phát ra những thanh âm khác thường.

Càng chói mắt hơn chính là, tuyết trắng trên đại lục quốc lộ bỗng biến thành màu đỏ, xem ra là sử dụng cát đỏ chuyên dụng để trang trí thêm 1 lớp trên mặt đường. Không biết là loại khánh điển gì và thành phần tham dự gồm những ai, song chi phí quả thực là quá xa xỉ. Đại lục quốc lộ tối thiểu cũng phải rộng tới 40 mét, tại các trục đường chính tiếp giáp với các thành phố lớn, đặc biệt là đế đô của các quốc gia thì thậm chí còn rộng tới 80 mét. Đem phủ kín cát đỏ lên 2.000 mét đại lục quốc lộ, xem ra chi phí cũng rất lớn. Có lẽ là có quan chức cấp cao ở đế quốc khác tới đế đô.

Phía sau ngày một nhiều tiểu dong binh tiến tới từ xa đã trông thấy những cảnh này, bầu không khí bỗng chùng xuống. Không ai nói gì, song mọi người trong mắt đều thoáng có vẻ nôn nóng bất an —— Cảnh ca múa vui chơi nhảy nhót rộn ràng thế này, chẳng lẽ đây là đế quốc mà Tiểu dong binh đoàn phải bỏ ra đến 80% thương vong khổ tâm bảo vệ sao?

Dong binh đoàn khác với quân đội chính quy của đế quốc. Dong binh đoàn là tổ chức mà các dong binh dùng tính mạng của mình để mưu sinh, đối với các tổ chức này, “Sinh tồn là mục đích duy nhất.” Bởi vậy, đa số binh đoàn từ cấp C trở xuống đều chỉ xử lý nghiệp vụ dong binh hàng ngày cùng chiến tranh thường quy của dong binh, đối với đạo nghĩa phong độ kỵ sĩ đều tương đối hồ hững. Hơn 20% dong binh đoàn cấp C đều hoặc ít hoặc nhiều từng có hành vi phản bội cô chủ. Đương nhiên, loại hành vi này một khi phát sinh, sẽ khiến cho tiêu chuẩn cho điểm của dong binh đoàn bị kéo giãn ra, thậm chí vĩnh viễn mất đi quân lợi thăng cấp.

Đối với khái niệm quốc thổ, các dong binh lại càng đậm bạc hơn, đối với việc khốn thủ Tây Lâm đảo 10 ngày, tất cả các dong binh đều không nói gì thêm —— mặc dù hy sinh nhiều như vậy. Đối với dong binh đoàn mà nói, nhất là những dong binh đoàn từ cấp B trở lên, hoàn thành nhiệm vụ của cô chủ là thiên chức. Khi 1 dong binh đoàn trú đóng tại 1 quốc gia, sẽ có quyền thu thuế, bởi vậy gìn giữ đất đai trong 10 ngày chính là nhiệm vụ mà dong binh đoàn phải thực hiện.

Có điều, hiện tại trông thấy đế đô trang hoàng như vậy, 600 người của dong binh đoàn sau 1 trận chiến bỏ mình mất 200 người, liệu có giá trị gì không?

Ngã Mễ thờ dài một hơi, phát tay ý bảo Tiểu dong binh đoàn từ đại lục quốc lộ chính chuyển hướng sang đường phía đông, theo lối công đông nam tiến vào thành. Có một số việc, quả thực là không nên quan sát quá kỹ.

Đại đội ngũ vừa mới chuyển hướng, từ trên lầu cao ở tít xa hiển nhiên đã có người phát hiện ra dong binh đoàn di chuyển trên đại lục quốc lộ, 1 nhánh địa hành long kỵ binh của Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn ở bên ngoài theo dõi trật tự tựa hồ nhận được mệnh lệnh, tối thiểu 100 kỵ sĩ cấp tốc khởi động, chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, từ 1 cánh quân đã nhanh chóng biến thành 4 cánh quân. Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn quả thực danh bất hư truyền, tùy tiện chọn ra 1 tiểu đội kỵ sĩ, tọa kỵ long thế nhưng lại nghiêm khắc phân chia lần lượt theo thứ tự 4 màu đỏ, lam, xanh, vàng, mặc dù phi nhanh nhưng trong 4 nhóm đội ngũ tọa kỵ long không hề có bất kỳ 1 kỵ sĩ nào lẫn lộn về màu sắc.

Đáng tiếc, kỵ sĩ được huấn luyện tốt như vậy lại không xuất hiện ở trên chiến trường... Không có bất kỳ người nào phát ra mệnh lệnh, nhưng các đoàn viên trẻ tuổi của Tiểu dong binh đoàn toàn bộ đều thờ hất ra tỏ vẻ khinh thường một cách hết sức tự phát. Ngã Mễ bất đắc dĩ cười khổ, chuyện này thì

cho dù là đoàn trưởng của dong binh đoàn cũng không thể nói gì được —— Dong binh đoàn dù sao cũng không phải là quân đội.

Để né tránh các kỵ sĩ đang lao đến với tốc độ cao trên đường, mấy cán bộ chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn ý bảo đội ngũ đi nhanh hơn, các tiểu dong binh không bị thương thì diu đỡ đồng bọn hành động bất tiện.

Có lẽ địa hành long kỵ sĩ là tới để kiểm tra đội ngũ võ trang từ xa tiến lại, 4 nhóm kỵ sĩ thậm chí còn lao đi với tốc độ cao đến nỗi tuyết trong khoảng rộng 4 mét giữa đại lục quốc lộ tan chảy thành nước, bông tuyết văng ra trong nháy mắt đã hình thành nên 1 bức tường cao ngất, địa hành long màu đỏ bao vây lấy Tiểu dong binh đoàn.

Các thiếu niên của Tiểu dong binh đoàn đều có chút giật mình, địa hành long kỵ sĩ như tia chớp bất thành linh ập đến đã gây ra áp lực cực lớn lên các thiếu niên. Lúc này, chẳng cần đoàn trưởng phải ra lệnh, các tiểu dong binh không bị thương nhanh chóng tiến thêm 1 bước về phía trước, trường kiếm màu bạc trong nháy mắt sắp xếp thành trước sau 2 hàng, một loạt kiếm sĩ đứng hàng đầu nửa quỳ phần thân dưới xuống, trường kiếm chỉ xéo về phía trước, kiếm sĩ xếp hàng thứ 2 thì chính ngang mũi trường kiếm ra.

“Phía trước có phải là dong binh đoàn cấp A Tiểu dong binh đoàn không? Dong binh đoàn trưởng Ngã Mễ các hạ có ở đó không?”

Địa hành long kỵ sĩ màu đỏ như cơn cuồng phong lướt qua phía trước Tiểu dong binh đoàn rồi quay ngoắt lại, toàn bộ long kỵ sĩ tay phải chỉnh tề giơ lên đặt ngang trước ngực trái —— hướng về phía Tiểu dong binh đoàn biểu đạt lễ nghi cung kính của quân nhân. Trên áo giáp màu đỏ của kỵ sĩ đứng đầu có khắc biểu tượng của gia tộc mình —— một cái đầu sói đang tru lên, trên mũ giáp có 3 cái lan linh, rõ ràng là quân nhân đế quốc cấp bậc tiểu đội trưởng. Hắn dùng ngữ khí cực kỳ cung kính hỏi.

Ừa, hóa ra là tìm Tiểu dong binh đoàn sao?

“Ồ... Đúng, là chúng ta đây.” Ngã Mễ từ trong hàng thứ 3 của Tiểu dong binh đoàn tiến ra.

“Vị này là Ngã Mễ đoàn trưởng à?” Lại có thêm nhiều kỵ sĩ nữa tiếp tục dừng bước, giữa tiếng dậm chân rầm rầm của rống mơ hồ nghe thấy câu trả lời khẳng định. Toàn bộ kỵ sĩ tay phải đều hạ xuống khỏi ngực trái. Nhìn trước mắt tới hơn 90% dong binh đều là thiếu niên tuổi chừng 17, 18 tuổi, toàn bộ các kỵ sĩ đều lộ ra ánh mắt kinh dị —— chẳng lẽ đây chính là 1 trong 5 dong binh đoàn cấp A trong truyền thuyết tại đại lục sao?

“Đúng, chính là ta đây.” Ngã Mễ trong mắt toát ra thần sắc nghi hoặc. Thiếu niên áo trắng còn chưa nói dứt lời, đội ngũ kỵ sĩ xếp hàng ngay ngắn bỗng mơ hồ có vẻ chấn động, một số kỵ sĩ trẻ tuổi thậm chí còn không kiềm nổi bật thốt lên: “Còn trẻ như vậy sao?”

“Sao có thể như vậy?”

“Một đứa trẻ ư?”

...

Ánh mắt tiểu đội trưởng Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn tương tự lộ ra mê mang cùng vô vàn kinh ngạc, khí chất của con em quý tộc thế gia gặp biến không kinh hãi giúp cho kỵ sĩ này nhanh chóng duy trì lại được sự ngoại giao ổn định: “Ngã Mễ đoàn trưởng, Hồng Thạch bộ hạ tôn kính cùng với Trì nguyên soái và các trọng thần của đế quốc đang ở phía trước chờ quý dong binh đoàn, bọn họ sai ta tới mời quý đoàn tiến lên tham gia nghi thức thụ huân được tổ chức dành cho quý đoàn.”

Đối mặt với 1 nhóm binh đoàn hầu hết được tạo thành từ các thiếu niên, mới đầu có lẽ còn có người hoài nghi, song khi nhìn thấy hơn 60% dong binh trong số đó trên người đều buộc băng vải trắng hoặc đỏ, toàn bộ kỵ sĩ đều tin ngay.

“Sao cơ?” Không chỉ có những người phụ trách mà tất cả tiểu dong binh đều kinh ngạc.

Ngã Mễ cùng mấy vị phụ trách chủ chốt đương nhiên vẫn nhớ Lâm bá tước từng đề cập tới chuyện Hồng Thạch đại đế có thể sẽ mở tiệc mừng công... Có điều, Tiểu dong binh đoàn vì các thương binh mà buồn thiu, mỗi ngày hành trình đều bị chậm đi rất nhiều. Cho dù đế đô có muốn làm gì đi nữa thì cũng không thể chỉ vì nghênh đón 1 dong binh đoàn nhỏ mà hàng ngày đều phô trương rầm rộ ở bên ngoài thành thế này. Bởi vậy, theo ý định của Ngã Mễ, trước tiên sẽ là tiến vào đế đô, sau đó sẽ cùng hội họp với đám Trì Ngạo Thiên, còn những chuyện khác sẽ bàn sau.

Đương nhiên, đám người Ngã Mễ cũng không biết rằng, Hồng Thạch đại đế thông qua đế quốc quân bộ cũng có nguồn tin riêng, cứ mỗi lần Tiểu dong binh đoàn tới 1 trạm dịch lớn trên đại lục quốc lộ, trạm dịch đều phái ra binh lính ra roi thúc ngựa chạy về đế đô báo cáo tin tức mới nhất về Tiểu dong binh đoàn.

Hồng Thạch đại đế ngồi ngay ngắn trên lầu cao sắc sỡ, trong tay hiện đang cầm 1 tập tư liệu mô tả cực kỳ chi tiết về Tiểu dong binh đoàn, trong đó thậm chí còn chỉ ra tình hình thương tích của các dong binh hiện giờ.

Khi tiểu đội địa hành long màu vàng vừa đến thông báo người đến chính là diễn viên chính của ngày hôm nay từ phía sau Tiểu dong binh đoàn dưới sự dẫn dắt của đoàn trưởng quay trở lại trực chính đại lục quốc lộ đang tiến về cổng nam của đế đô. Người phụ trách tiểu đội dẫn đầu hô cực kỳ to quát triệt toàn bộ thiên địa: “Tiểu —— dong —— binh —— đoàn —— đến ——, Ngã —— Mễ —— Cấp —— Bá —— đoàn —— trưởng —— giá —— đáo ——.”

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 35: Tương Tinh Oái Tụ

Trong quân đội đế quốc, nếu chỉ xét riêng về mặt chiến lược thì Bắc Bộ liên bang quân đoàn luôn có thực lực mạnh nhất, có điều, nếu luận xem nhánh bộ đội nào có nhiều tài tử phong lưu nhất, nhánh bộ đội nào có nhiều bậc thân sĩ nho nhã lễ độ nhất, nhánh bộ đội nào tập hợp nhiều nhân vật phong vân đa tài đa nghệ nhất thì sao? Ở những phương diện ấy, nếu Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn phong thủ kinh đô và vùng phụ cận tự nhận đứng thứ 2 thì tuyệt đối không có nhánh bộ đội nào dám đứng ra bảo mình là thứ nhất.

Ở Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn có hơn 95% quan quân cùng hơn 80% binh lính đều được hưởng danh hiệu quý tộc đế quốc. Có 1 quý tộc trưởng thành từng khoa trường nói: “Nếu mưa sao băng vào buổi đêm có chẳng may hủy diệt toàn bộ doanh địa Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn, vậy thì tới trên 90% quý tộc tại Ngã Mễ đế quốc sẽ phải treo dài băng trắng tang tóc ở trước cửa.” Lúc bấy giờ Trì Hàn Phong tuổi còn trẻ vẫn còn là tử tước cũng có mặt, hân hạnh lòng buông 1 câu: “Người cho rằng vào ban đêm, trong doanh địa của Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn sẽ có binh lính chắc?”

Từ góc độ khách quan mà nói, trước khi Trì Hàn Phong chính thức tiếp quản Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn, vào ban đêm, tại doanh địa của Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn quả thực là khoảng trống, đám thế gia đệ tử của đế quốc lúc bấy giờ còn đang mãi tham gia vào những cuộc vũ hội, yến hội sinh động được tổ chức hàng ngày tại đế quốc, trang phục kỵ sĩ oai vệ nhất định là thứ vũ khí có lực sát thương lớn đối với những thiếu nữ ngây thơ.

Đương nhiên, nếu xét riêng về mặt chiến lược, Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn cũng có được tiêu chuẩn cao cấp hàng đầu. Ngã Mễ đế quốc dùng võ kiến quốc, Vũ huân phong thưởng cao là điều mà đám quan văn căn bản không thể mơ tới được. Con em quý tộc tại đế quốc đều cực kỳ sùng bái vũ lực.

Trong nhiều lần chiến dịch mà kỵ sĩ đoàn từng tham gia, có rất nhiều lần 1 tiểu đội kỵ sĩ với đầy đủ quân số 350 người sau vài lần xung phong chỉ còn lại có hơn 10 kỵ sĩ, nhưng hơn 10 kỵ sĩ bị thương rệu rệu rã rã này sẽ lại tập hợp để xông lên đánh đòn cuối cùng. Vinh dự tuyệt đối cao hơn sinh mạng, tinh thần kỵ sĩ mà những quý tộc ấy thể hiện là điều rất khó thấy được ở những đội quân khác.

— Chúng Thần đại chiến. Trác tuyệt kỵ sĩ đoàn

Giọng nói của địa hành long kỵ sĩ màu vàng vẫn còn quanh quẩn trên bầu trời, đám người tại công nam đế đô sau một thoáng ngẩn ngừ lặng ngắt như tờ, chợt sôi trào lên.

Trống, tù và, kèn... Cơ hồ toàn bộ các loại nhạc khí có thể xuất hiện trong biên chế quân đội của đế quốc cứ như thể là ảo thuật, từ sau lưng 1 đám kỵ sĩ xuất ra, chỉ có quân viễn chinh sau khi toàn thắng trở về mới có quyền hưởng thụ “Đế quốc thắng lợi khúc quân hành” vang vọng trong nền tuyết trắng giữa đất trời.

Tiếp theo, bên ngoài đám người, có 2 nhóm kỵ sĩ bộ đội trang bị nhẹ lướt dọc 2 bên đại lục quốc lộ phi tới.

Ngựa, toàn bộ đều là giống ngựa cao to toàn một màu đỏ son, đầu ngựa nhô lên cao, hơi thở màu trắng có thể nhìn thấy rõ giữa trời đông giá lạnh, bầy ngựa có lông mao màu đỏ tươi phi rầm rập trên nền đất tuyết, những chiếc chuông màu đỏ theo tiếng vó ngựa cùng phát ra những âm thanh vui tai.

Kỵ sĩ, toàn bộ đều mặc giáp đen màu huyền thiết, trên nền áo giáp vẽ cơ bản là giống nhau hoặc đính hoặc điêu khắc hình những chiếc huy hiệu khác nhau của gia tộc, 3 hàng kỵ sĩ đi đầu thổi kèn, phía sau 1 loạt các kỵ sĩ gỗ trống nhỏ trên cổ ngựa, dây cương cột chặt lên yên ngựa.

Khúc nhạc thắng lợi tiến quân hành có tiết tấu cực kỳ phóng khoáng chỉ huy các kỵ sĩ phía sau cùng với tọa kỵ điều hành đều tằm tấp.

Trên đường chạy tới, những con ngựa đỏ theo nhịp trống khoan thai tung 4 vó, vó ngựa trên không trung tựa hồ còn có ý tạm dừng, cơ thể rắn chắc hữu lực lướt đi Những thót ngựa này trông không giống như đang chạy, mà tựa như đang khiêu vũ vậy... Hay nói một cách chính xác hơn, 4 vó của chúng đều gõ nhịp đệm theo tiếng trống và tiếng kèn.

Trên lưng ngựa, các kỵ sĩ lướt qua như chuồn chuồn đập nước, trường thương kỵ sĩ với chiều dài 2,74 mét hướng lên không trung chính tề thực hiện các loại động tác, mũi thương sáng như tuyết tỏa ra quang mang chói lóa.

Xếp cuối cùng của đội ngũ, cứ cách 3 mét lại có 1 kỵ sĩ ngồi trên yên ngựa, khi kỵ sĩ đi đầu buông chiếc kèn trong miệng ra để cúi chào Tiểu dong binh đoàn, 2 bên đại lục quốc lộ đã xuất hiện đội danh dự chính tề hoan nghênh.

“Toàn thể đội ngũ, bên trái, bên phải quay!” Trung đội trưởng kỵ sĩ hô to mệnh lệnh, toàn bộ kỵ sĩ đều chỉnh hướng tọa kỵ của mình, mặt đánh về phía đại lục quốc lộ, trường thương tề chỉnh chỉ lên trời, ngựa cùng với người ngoại trừ tiếng nhịp thò ra, tựa hồ chỉ trong nháy mắt như hóa hết thành tượng đá. Cứ mỗi lần Tiểu dong binh đoàn bước qua 1 hàng kỵ sĩ, các kỵ sĩ đứng 2 bên đều cúi thấp đầu, tay phải vỗ mạnh lên ngực trái, dải lông công trên mũ giáp màu đỏ tung bay theo gió...

Đám Ngã Mễ, Long, Mạc Dã cười khỏ, thật không ngờ, trận thế lớn như vậy hóa ra là bày ra vì Tiểu dong binh đoàn, chuyện này... Nghi thức long trọng của Hồng Thạch đại đế cũng thật quá bất ngờ. Long rất nhiều năm về trước cũng từng chứng kiến 1 trường hợp tương tự, đó là lần quân đội đế quốc giành được 1 phen đại cát tại vùng phụ cận Giới Lâm, tiêu diệt được 1 nhóm mã tặc quấy nhiễu Thần Thánh giáo đình tại vùng biên cảnh đã lâu.

Lúc ấy quân đội xuất chiến chính là Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn, về mặt quy mô hoành tráng mà nói, lần này thậm chí còn lớn hơn nhiều.

2.000 mét cũng không phải là quá xa, nhưng đối với đám trẻ của Tiểu dong binh đoàn thì lại là một khoảng cách quá dài —— cứ mỗi lần tiến gần thêm 1 bước là lại cảm thấy rõ ràng 3 tòa lầu kia lại cao thêm một chút; đám người dưới lầu đã hoan hô rầm rĩ, nếu không phải có kỵ sĩ giữ gìn trật tự thì phòng chừng họ đã nhào tới rồi, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng cả đám tung hô: “Tiểu dong binh đoàn, tuyệt lắm!”; hơn nữa lại có cả vô số những thiếu nữ mặc lễ phục lờ lợt, khuôn mặt kích động ở trong gió lộ ra nét ửng hồng... Các thiếu niên lòng đang hân hoan, nhịp điệu kèn cũng càng dồn dập hơn.

Từ trên những bậc thềm đá ngọc thạch trắng bên dưới 3 tòa lầu sắc sỡ có từng tốp người khác nhau đang bước xuống. Ở giữa hiển nhiên là quốc vương đế quốc, Hồng Thạch đại đế, ở bên trái đại đế là đế quốc Nguyên soái Trì Đại Đồng, đứng phía sau Nguyên soái là 2 hắc y thiếu niên với khí chất hoàn toàn khác nhau, bên cạnh hắc y thiếu niên là 1 Ái nhân thiếu niên mặc bị giáp màu nâu —— Toàn bộ người của Tiểu dong binh đoàn ánh mắt đều nóng lên, Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên, Hoắc Ân Từ... Phía sau Nguyên soái có hơn 20 vị đế quốc quan quân, nhìn ký hiệu mũ trên đỉnh đầu, cấp bậc thấp nhất là đại đội trưởng đế quốc quân đang trong giai đoạn nghĩa vụ quân sự; phía bên phải Hồng Thạch đại đế, là kẻ vừa mới từ đế quốc quốc vụ đại thần thăng chức lên thành đế quốc tể tướng: Bắc Đắc Đặc Lạp Hoa, phía sau tể tướng là một số lượng tương tự các quan văn, đế quốc quốc vụ đại thần, đế quốc ngoại giao đại thần, đế quốc lại vụ đại thần... Các văn chức đại thần của đế quốc trong trường hợp ở trước mặt công chúng phải mặc lễ phục quý tộc đế quốc, các tua cờ màu vàng, màu bạc, màu đỏ tỏa ra ánh sáng le lói.

Đối với việc thăng chức của hầu tước Bắc Đắc Đặc Lạp Hoa lần này, từ kiến trúc thượng tầng của đế quốc truyền ra không biết bao nhiêu là tin đồn, trong đó có một vài điểm chung mà đa số quý tộc cùng quân nhân đều công nhận là: bởi vì dị đại lực xâm lược quy mô lớn, Trì gia trở thành kẻ đạt được lợi ích lớn nhất, Trì môn mơ hồ trở thành đế quốc quân đội đệ nhất phái phiệt —— Bản thân Nguyên soái trở thành tham mưu trưởng của đế quốc trong thời chiến, trong trường hợp Hồng Thạch đại đế vắng mặt hầu như có toàn quyền điều động quân đội; con cả của Nguyên soái Trì Hàn Đồng được điều động từ vị trí trưởng quan đế quốc phòng khu lên làm Tổng chỉ huy binh đoàn tuyến 2 khu vực phía nam của đế quốc; sau khi đế quốc phòng khu Sư Từ hạ thăng thăm, chuyện hầu tước các hạ tiếp quản toàn bộ quyền chỉ huy tác chiến ở khu vực phía nam chỉ còn là vấn đề thời gian —— mà lúc này đã bắt đầu dùng đơn vị giờ để tính toán. Điều này cũng đồng nghĩa với việc 1 trong 4 đại chủ lực của đế quốc – quân đoàn Hỏa sư từ sắp tới sẽ nguyên trung thành dưới trướng Trì môn. Trong quá trình Trì Hàn Đồng được điều nhiệm tới binh đoàn tuyến 2, đế quốc quân bộ cũng không phải trưởng quan mới đến phòng khu Giới Lâm. Con trai cả của hầu tước các hạ Trì Trường Văn tử tước (tự là Hiếu Nguyệt) năm ấy 22 tuổi nghiêm nhiên được kế thừa vị trí của cha để lại, trở thành trưởng quan trẻ tuổi nhất của đế quốc phụ trách 1 phòng khu lớn, đồng thời cũng tiếp quản quân đội thặng dư của 1 trong 4 đại chủ lực của đế quốc là Hắc Long kỵ sĩ đoàn.

Trước đó, đế quốc bất kể là quân nhân hay là quý tộc, đều ngửa mặt với thứ tử của Nguyên soái —— Một kẻ vô lại làm nhục danh dự quý tộc, thế mà không ngờ, gã vô lại này sau nhiều năm mất tích bỗng lại xuất hiện trước mắt mọi người, chẳng những đạt được sự tín nhiệm tuyệt đối của Hồng Thạch đại đế, mà còn trở thành trưởng quan của phòng khu kinh đô đế quốc và vùng lân cận. Chỉ ngắn ngủi trong vòng có 3 năm, đồng thời với việc vơ vét tiền tài, thì còn cực kỳ xuất sắc trong việc chinh đồn quân nhân tại phòng khu, thậm chí kể cả 28.000 bộ đội thuộc Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn vốn nổi tiếng khó quản lý nhất của quân đội đế quốc, ấy vậy mà đối với năng lực của bá tước các hạ cũng phải khen không ngớt mồm.

Mới đầu, còn có 1 số thế lực quý tộc đối địch cho rằng “Vô lại” lợi dụng quyền lợi trong tay để mua chuộc lòng người vân vân, song, theo thời gian trôi đi, sau khi một số chuyện cũ lúc bá tước các hạ mới nhậm chức dần dần được công bố, tất cả đều phải ngậm miệng lại —— nghe đồn rằng, khi Trì Hàn Phong vừa bước vào đại doanh của Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn, trong cùng 1 ngày liên tục nhận được lời khiêu chiến của 12 quý tộc kỵ sĩ, kết cục đều không có ngoại lệ. Tại Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn, số lượng bộ đội là quý tộc cao cấp so với kiến thậm chí còn nhiều hơn, thực lực siêu việt đầu phải chỉ toàn là hư danh. Cùng ngày, 28.000 cái đầu cao quý của Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn đều hướng về phía lá cờ Hắc Long của Trì môn nguyên trung thành. Trước đó không lâu, bá tước đại nhân còn quay trở lại đế quốc Bắc Bộ liên bang nơi mình phục dịch lâu nhất, dẫn theo 15.000 quân đội hồ lang chi sự tinh nhuệ nhất của đế quốc quay trở về đế quốc bản thổ.

Hiện tại, trên đại lục cũng chỉ có 5 dong binh đoàn cấp A, trong đó nhánh trẻ tuổi nhất, đoàn trưởng Ngã Mễ, phó đoàn trưởng Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên cũng đều là con em đệ tử của Trì môn.

Đế quốc từ đại tinh nhuệ bộ đội nhân số chiếm khoảng 40% bộ đội thường quy của đế quốc, về mặt chiến lực thì chiếm khoảng 70% sức mạnh của quân đội đế quốc. Từ đại tinh nhuệ, tam đại phòng khu, 1 dong binh đoàn cấp A toàn bộ đều nguyên trung thành với thế lực của 1 phe tại đế quốc, hơn nữa, còn chưa tính đến các môn sinh đệ tử khác trong quân đội của Trì gia. Loại hiện tượng này có lẽ sẽ không tuyệt hậu, song tuyệt đối là chưa từng có. Đối với đế quốc không thể nghi ngờ là 1 nhân tố sắp xếp hết sức bất an —— ít nhất là có 1 số người cho rằng như vậy.

Mà điều tất cả mọi người đều biết chính là, cùng là 1 trong 3 đại danh môn của đế quốc, Bắc Đắc Đặc Lạp Hoa hầu tước có mối bất hòa không thể giải tỏa đối với Trì gia. Trong lịch sử, nhà Đặc Lạp Hoa có tước vị cũng tương đồng với Trì gia, đều là 1 trong 6 đại công tước khai quốc công thần của đế quốc. Có điều, sau đời gia chủ đầu tiên, lịch đại gia chủ đột nhiên mất đi vận khí trên chiến trường, thậm chí còn liên tục bại trận, cuối cùng mất đi danh vị công tước. Vốn dĩ gia tộc cực kỳ coi trọng Bắc Đắc Đặc Lạp Hoa hầu tước, không ngờ rằng, thiếu niên hào hoa phong nhã lại bị Trì Hàn Phong biến thành tàn phế, từ đó về sau vô duyên với kiếp quân lữ.

Theo thông lệ của đế quốc, cả 2 vị thủ tịch của đế quốc: đế quốc Tể tướng, đế quốc Quân vụ tổng trưởng đều phải xuất thân từ quân đội, hơn nữa ít nhất phải có được danh hiệu Nguyên soái. Bắc Đắc Đặc Lạp Hoa hầu tước không có quân công thì cũng khó có thể tiếp xúc với trung tâm quyền lợi của đế quốc. Trong tình huống đó, đồn Bắc Đắc Đặc Lạp Hoa hầu tước không có danh hiệu Nguyên soái lên có lẽ có thể giúp cân bằng một chút cán cân quyền lợi bị lệch hẳn về 1 bên của đế quốc, ít nhất thì cũng xóa bớt đi những lời ong tiếng ve.

Đương nhiên, Tiểu dong binh đoàn mới vừa trở lại đế đô tất cả mọi người đều không biết, bọn họ cùng với chiến công hiển hách của bọn họ đã bị người ta biến thành một quả cân rất nặng đặt lên 1 bàn cân.

Bên phải tòa lầu sắc sỡ, từ 4 thứ màu trắng, lam, đỏ, đen hợp thành một nhóm người, cứ đại diện cho mỗi màu lại là những lão già ít nhất cũng ngoài 50 tuổi, màu trắng chính là mục sư, màu lam là trung lập hệ pháp sư, màu đỏ chính là Thần thánh hệ pháp sư, màu đen chính là hắc ám hệ pháp sư... Mỗi pháp sư trên ngực đều toát ra dấu hiệu biểu hiện trong bọn họ cấp thấp nhất chính là pháp sư cấp 1. Phía trước nhất có hai người đang tiến tới, trong đó một người trên ngực rõ ràng là dấu hiệu của ma đạo sư, người còn lại là một đại ma pháp sư...

Bên trái phía dưới tòa lầu sắc sở, nhân số còn nhiều hơn, tuổi tác bất đồng từ hơn 20 tuổi cho tới 70 – 80 tuổi đều có, Ngã Mễ mắt rất tinh, từ xa chỉ cần nhìn thoáng qua là đã biết thân phận của họ Người phụ trách đế quốc Dong binh công hội cùng người phụ trách đăng ký dong binh đoàn cấp A, B tại đế quốc. Một số người còn lại thì đang trò chuyện với nhau.

Ngã Mễ, Ba Nhĩ Ba Tư, Long, Mạc Dã, Lôi Cát dẫn Tiểu dong binh đoàn tăng tốc, mọi người từ 4 hướng khác nhau cùng tụ tập lại một chỗ bên dưới tòa lầu.

Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Hoắc Ân Tư 3 người từ sau lưng Nguyên soái ló ra, rồi mau chóng chạy đến nhập vào danh sách đoàn cán bộ của Tiểu dong binh đoàn. Dựa theo luật nghĩa vụ quân sự của đế quốc cùng với dong binh đại chương, dong binh đoàn tại sở đăng ký quốc gia là tổ chức chiến đấu hợp pháp, xếp theo thứ tự như sau: đế quốc kỵ sĩ đoàn, đế quốc quân chính quy, đế quốc dong binh đoàn, đế quốc kiểm soát doanh, quý tộc tư gia quân đoàn, đế quốc quân dự bị, quý tộc đất phong cùng những nông phu khai khẩn. Xét theo ý nghĩa nghiêm túc mà nói, dong binh đoàn là nhánh quân nhân trong thời hạn nghĩa vụ quân sự của đế quốc.

Pháp quy về đế quốc quân nhân đang trong thời hạn nghĩa vụ quân sự quy định: quân nhân đang trong thời hạn nghĩa vụ quân sự không thuộc triều đình, khi đối diện với đế quốc quốc vương thì thi hành quân nhân lễ tiết chứ không phải tiến hành nghi thức quỳ gối. Dưới sự dẫn dắt của Ngã Mễ, toàn bộ dong binh của Tiểu dong binh đoàn tay phải đều đặt lên ngực trái, cúi đầu vái thật sâu.

"Quốc vương bệ hạ, dựa theo chức trách gìn giữ đất đai của dong binh, đế quốc cấp A Tiểu dong binh đoàn bắt đầu từ Ma Pháp lịch mùa thu ngày 22 tháng 2 năm 4 cho đến đến Ma Pháp lịch mùa thu ngày 2 tháng 3 năm 4, đã hoàn thành nhiệm vụ của dong binh gìn giữ đất đai trong vòng 10 ngày, hiện giờ toàn quân đã quay trở lại đế đô. Trong 10 ngày gìn giữ đất đai, đã tiêu diệt tổng cộng 1.257 địch nhân còn nguyên thi thể, trong đó, thu được cờ xí của 4 thiên nhân đội địch, bắt làm tù binh 68 người, trong đó 53 tù binh vì đang bị thương, nên đang tạm giữ tại Sư Tâm thành, 15 tù binh lang binh còn lại thì dẫn theo sau đội. Tiểu dong binh đoàn tham chiến gồm tổng cộng 623 người, bỏ mình 176 người, bị thương 384 người..." Ếm ngữ điệu dần dần trầm thấp xuống.

Đám 4 người Ngã Mễ từng sống tại đế đô trong khoảng 2 năm, thường xuyên ra vào các trường hợp xã giao, tại kiến trúc thượng tầng của đế quốc, mọi người đều biết rằng thiếu niên Ngã Mễ tuyệt đối không phải là một người thâm trầm, đại bộ phận những người từng tiếp xúc đều thấy đó là 1 thiếu niên lúc nào cũng cực kỳ sôi nổi hoạt bát, đương nhiên, một số người thân thuộc hơn còn biết chàng trai này cực kỳ có khiếu hài hước cùng với những mặt không hề tầm thường. Loại ngữ điệu bi thương này quả thực không phù hợp với hắn.

Hồng Thạch đại đế vượt qua cự ly khoảng cách tuân thủ giữa quân thần, bước lên 2 bước, chậm rãi vỗ vỗ vai Ngã Mễ, rồi xoay người dẫn các quan viên đế quốc quay trở về dưới đài cao làm bằng bạch ngọc phía dưới tòa lầu sắc sở.

Người điều khiển chương trình cao giọng tuyên bố:

"Tiểu dong binh đoàn tiến dâng chiến lợi phẩm ——"

15 lang nhân bị các tiểu dong binh áp giải đi tới dưới đài, tiếp theo, 8 dong binh cứ 2 người lại triển khai 1 chiến kỳ, chiến kỳ của 4 thiên nhân đội Pháp Nặc Tư phát phơ trong gió. Ngã Mễ chậm rãi bước lên đài, trong tay là 1 thanh đại kiếm màu tím đỏ.

"Quốc vương bệ hạ tôn kính, Tiểu dong binh đoàn ở vùng nam cương trong lúc hoàn thành nhiệm vụ, ngẫu nhiên gặp được kết giới của Thần, thu được 1 thanh thần kiếm do Sáng Thế Thần tự tay đúc —— có tên là Chu Tước. Thanh trường kiếm này màu sắc cũng tương xứng với xưng hiệu của bệ hạ, bởi vậy, xin tiến dâng cho quốc vương bệ hạ."

Hồng Thạch cùng chư vị đại thần bên cạnh nghe vậy đều vô cùng kích thích, Sáng Thế Thần tự tay đúc ư? Đối với 1 võ giả, mong ước lớn nhất chính là có được 1 thanh vũ khí có phẩm chất xuất sắc nổi trội. Nói chung, nếu có được vũ khí do tượng sư có danh trong lịch sử của nhân loại chế tạo ra đã là cơ duyên cực kỳ hiếm có rồi; nếu có thân thể đủ tốt, có lẽ có thể dựa vào gia tộc để có được 1 thanh vũ khí do các bậc thầy đại tượng sư Ai nhân tạo ra. Đạt được vũ khí như vậy, nếu như không có đủ thực lực, vậy thì sẽ phải hết sức cẩn thận, bị đạo tặc theo dõi là chuyện nhỏ, thất phu vô tội phải dựa cột vì làm nhúng chuyện đáng trách là điều hết sức thông thường. Đương nhiên, nếu có thực lực giống như lão Lạc Khắc thì đương nhiên là chẳng cần phải lo lắng; tại đây ngoài những thần binh lực khí mà người ta quen mắt ra, theo lời đồng đại trong gian đàn, chư Thần trên trời còn lợi dụng thiên hóa để tạo ra thần khí, độ sắc bén của loại vũ khí này đã là điều người thường không thể tưởng tượng nổi. Cũng chỉ có trong kho của đế quốc hay trong huyết của 1 thượng cổ cự long mới có thể có được vũ khí như vậy.

Sáng Thế Thần tự tay tạo ra ư? Cha của chư Thần chẳng lẽ thật sự tồn tại? Vũ khí như vậy chẳng phải là còn trên cả thần khí hay sao?

Hồng Thạch đại đế cúi mình tiếp nhận Chu Tước đại kiếm từ tay Ngã Mễ, 1 tay cầm chuôi kiếm, 1 tay nắm vỏ kiếm, trong thiên địa tựa như có 1 tia chớp đỏ rạch qua, trường kiếm lóe sáng xuất ra 2 cạnh rung lên nhẹ, trên thân kiếm lưu động nước thép màu tím hồng, mặc dù tuyết lớn đang bay mù mịt giữa trời đông giá rét, mặc dù đã sớm có sự chuẩn bị tâm lý, song chung quanh toàn bộ các ánh mắt đều bị hào quang của trường kiếm khiến cho nóng rực lên...

Hồng Thạch đại đế cũng thoáng kinh ngạc, sau đó ý bảo vệ sĩ bên cạnh tuốt trường kiếm màu bạc ra, tia chớp màu đỏ từ trên không trung lóe lên rồi lập tứ biến mất, vệ sĩ đầu lòng nhìn trường kiếm trong tay mình rơi ngay trên mặt đất trước mặt —— Những người ở đây đều biết, trường kiếm của vệ sĩ quốc vương bệ hạ đều thuộc diện đứng đầu trong cả nước, tối thiểu cũng là do tượng sư có danh tiếng tự tay rèn ra, hơn nữa không một ngoại lệ đều được gia cố kim loại quý hiếm vào.

Không có bất kỳ kẻ nào còn hoài nghi trường kiếm này có thật là sáng tạo của Sáng Thế Thần hay không.

Nhìn lưu quang trường kiếm tỏa ra 4 phía, Hồng Thạch khe khẽ lắc đầu, thanh âm không lớn lắm, song trong bầu không khí yên tĩnh ở đây mọi người

đều nghe thấy được: “Hào kiếm, có điều, điều may mắn nhất vẫn là đại bộ phận người của Tiểu dong binh đoàn có thể bình an trở về. Trầm an tâm rồi.”

Sóng nhiệt vô hình trong nháy mắt bao trùm lên các thiếu niên của Tiểu dong binh đoàn. Không ít thiếu niên xếp hàng sau trong mắt trào ra nhiệt lệ.

Vừa dứt lời, 1 thanh âm lạnh như băng bỗng vang lên: “Nếu bệ hạ thật sự có tâm, thì đã sớm phái quân tiếp viện tới ——”

Thanh âm đột nhiên thay đổi hương vị: “Tiểu Đẩu cùng với 175 thiếu nam thiếu nữ khác có lẽ cũng có thể bình an quay trở về...”

Tương tự, giọng nói cũng không vang, nhưng mọi người xung quanh đều nghe thấy được. Tất cả đều biến sắc, kẻ có gan dám ra mặt chống đối đế vương là cực kỳ hiếm thấy, song đó lại là kẻ mà tất cả mọi người đều biết.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 36: Ác Long Lục Nhi

Kỵ sĩ là một danh hiệu, cũng là sự tượng trưng cho 1 giai cấp đặc thù.

Đối với các chiến sĩ xuất thân bình dân, danh dự kỵ sĩ là mục tiêu phấn đấu suốt đời của họ, rất nhiều chiến sĩ từng phấn đấu suốt 20 năm trong quân đội, song cuối cùng vẫn không thể đạt được danh hiệu đã ấp ủ trong mộng suốt bao lâu.

Phong tước kỵ sĩ là 1 quá trình vô cùng phức tạp, người có tư cách phong tước kỵ sĩ phải là đại quý tộc để quốc từ cấp bá tước thừa kế trở lên. Trước lúc phong tước 3 ngày, người phong tước cùng với người được phong tước đều phải tuân thủ nghiêm khắc lưu trình tịnh thân, tiết thực, dừng giả vờ đáng tiếu tụy trong suốt 3 ngày này phải không ngừng cầu nguyện Sáng Thế Thần, cầu xin để có được sự che chở của Thần.

Trong quá trình phong tước, người phong tước sẽ đem 1 thanh trường kiếm có khắc dấu hiệu đặc thù ban cho người được phong, tương tự, nếu một kỵ sĩ bị tước danh hiệu kỵ sĩ, thường thường sẽ bị bẻ gãy trường kiếm kỵ sĩ ngay tại trận đồng thời gạch bỏ hồ sơ đăng ký tại đế quốc lại bộ.

Kỵ sĩ còn chia thành những cấp bậc khác nhau, tại Ngã Mễ đế quốc hùng bá 2 đại lục, huân chương kỵ sĩ được chia làm 2 loại: đế quốc kỵ sĩ và đế quốc lam linh kỵ sĩ. Kỵ sĩ mỗi năm được lĩnh 500 kim tệ, chỉ cần danh hiệu kỵ sĩ không bị tước bỏ, số tiền này vẫn sẽ được hưởng cho đến tận cuối đời; lam linh kỵ sĩ so với kỵ sĩ còn cao quý hơn, chuyên để phong tặng cho những quân nhân có công hiển lớn cho đế quốc. Tiền lương hàng năm nhiều gấp 3 lần so với kỵ sĩ, hơn nữa còn có thể hy vọng trong quá trình phong tước còn được ban cho 1 khoảnh đất phong nho nhỏ.

Kỵ sĩ cùng với lam linh kỵ sĩ đều chia làm 2 loại: chung thân và thừa kế. Hai dạng này không chỉ khác nhau về mặt ngôn ngữ, mà đối với bất kỳ quân nhân nào, một khi đạt được danh hiệu thừa kế, đồng nghĩa với việc gia tộc của y từ nay về sau sẽ được gia nhập vào hàng ngũ quý tộc tại đế quốc. Không chỉ có y, mà toàn bộ các con trưởng thuộc dòng dõi của y sinh ra cũng sẽ là đế quốc quý tộc.

—— Đế quốc kỵ sĩ Phong vân lục

Mặc dù đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lý, song dừng giả nằm trong top 100 trên Chiến hồn bảng lúc đón ánh mắt sắc bén quét ngang qua của Hồng Thạch đại đế, thân hình cũng không tự chủ được phải hơi lùi lại 1 bước. Hồng Thạch đại đế không phải là 1 người quá nghiêm khắc, về vũ lực cũng chỉ thuộc loại nhàn nhàn, hơn nữa, phần lớn trong những lần tham dự triều chính thông thường, Hồng Thạch còn được tiếng tốt là hiền hòa và biết tiếp thu ý kiến —— Có điều, trong trường hợp công khai như thế này lại bị 1 kẻ xa lạ ra mặt chống đối, nét uy nghiêm đặc thù của bậc đế vương lập tức bạo phát ra.

“Các hạ là ai, nhà ngươi muốn gì?” Trong ánh mắt không giận mà uy lộ ra vẻ không hài lòng.

“Bệ hạ...” Dừng giả tóc tím thoáng định thần lại một chút: “Ta là phó đoàn trưởng Hạng Thiên của đế quốc Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn.”

“À...” Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn vốn rất quen thuộc đối với Hồng Thạch đại đế. Đoàn trưởng của Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn cũng thường xuyên tiến vào đế quốc nghị sự đại sảnh để thương thảo về chuyện quốc gia đại sự, trong thời buổi rối loạn này, Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn cũng được liệt vào 1 trong số những tập thể tinh nhuệ, tầm quan trọng của trung niên nhân tộc tím trước mắt này chẳng cần phải nói cũng biết, Hồng Thạch đại đế khẩu khí cũng dịu đi rất nhiều: “A, hóa ra là Hạng Phó đoàn trưởng, không biết quyết nghị vừa rồi của người là có ý gì?”

“Tâu bệ hạ, là 1 võ giả, là 1 viên dong binh, thần cho rằng đế quốc trao cho Tiểu dong binh đoàn vinh dự quá cao, căn cứ mấy ngày trước thần ở công nam đế quốc cùng Phó đoàn trưởng Đại Thanh Sơn, Tri Ngao Thiên, Hoắc Ân Tư của Tiểu dong binh đoàn đánh giá, cả 3 người bọn họ phải liên thủ lại có lẽ mới đủ thực lực để liều mạng với thần, mà tại Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn, về mặt vũ lực dong binh, số người có thực lực giống như thần ít nhất cũng phải hơn 10 người, điều này cho thấy chính thể thực lực của Tiểu dong binh đoàn là hết sức bình thường, vậy liệu rằng bọn họ làm cách nào để có thể dễ dàng chiến thắng được địch nhân cường đại? Bởi vậy, thần cho rằng đế quốc nên căn cứ theo tình hình thực tế để quyết định ban thưởng.” Sau khi chuyện này phát sinh, rất nhiều người cho rằng lý do lúc ấy Hạng Thiên ngang ngạnh xuất đầu lộ diện, phần lớn tất cả đều nhất trí Là 1

dong binh đoàn đã có thương hiệu từ lâu đời, là 1 dũng giả có đầy đủ võ kỹ thực lực đáng để tự hào, Hạng Thiên bất kể là từ góc độ cá nhân hay dưới góc độ Phó đoàn trưởng của dong binh đoàn cấp A đều không muốn chứng kiến 1 tay nhà giàu mới nổi nhờ có vận may liên tiếp mà vượt qua chính mình. Trên thực tế, đa số các dong binh đều cho rằng như vậy, lúc ấy, nếu cơ hội tốt như vậy được trao cho 1 dong binh đoàn khác, thì phỏng chừng cũng sẽ lập được công lao tương tự.

Hạng Thiên không thể xác nhận thiếu niên nữ giả trang nam hôm đó có phải là người của phủ Công tước hay không, bất luận có phải là đang chấp hành công vụ hay không, nếu đường đột mạo phạm tới nữ quyền của phủ Công tước thì đối với cả 2 bên đều là 1 chuyện cực kỳ đáng xấu hổ. Hơn nữa, bất kể là về vũ lực, tuổi tác hay lý lịch mà nói, Hạng Thiên đều là bậc trưởng giả. Bởi vậy tốt nhất là không nên đề cập tới. Tri Ngao Thiên cùng với Đại Thanh Sơn sau khi trở lại phủ Công tước, căn bản không dám kể với Công tước đại nhân về vụ xung đột xảy ra tại đề đô, thấy Hạng Thiên cũng cố ý lảng tránh chuyện này, cả 3 chàng trai trẻ mới dám nói lòng thần kinh.

“Bệ hạ, thần còn hoài nghi phẩm chất chân thực của trưởng kiếm mà Tiểu dong binh đoàn làm chiến lợi phẩm tiến dâng, hôm thần cùng bọn họ giao thủ, trưởng kiếm của bọn họ thậm chí còn bị vũ khí Hắc Thủy Hồn trong tay thần chấn vỡ, thần tin rằng, nếu như vũ khí trong tay mình mà còn kém cỏi như vậy, thì lấy đâu ra thực lực để đạt được thượng cổ thần binh?” Thấy vẻ do dự bất định trên mặt Hồng Thạch đại đế, Hạng Thiên đem toàn bộ suy nghĩ nói ra hết.

“Việc này...” Hồng Thạch đại đế nhất thời cũng trở nên do dự, mặc dù ở hoàng cung, song đối với chuyện của quân đội và dong binh giới, Hồng Thạch cũng nắm tương đối rõ. Không thể nhớ được chính xác thứ hạng của Hạng Thiên trên Dong binh Chiến hồn bảng, song có thể khẳng định rằng, trung niên nhân phải dùng 2 từ hùng tráng để hình dung này nhất định là nằm trong top 100 người đầu tiên, còn đối với thứ hạng của đám Tri Ngao Thiên thì Hồng Thạch đại đế vẫn nhớ rất rõ, chênh lệch giữa 2 bên quả thực là quá lớn. Ba người hợp lực đánh ngang với Hạng Thiên đã là thành tích không tệ rồi, có điều... Chẳng lẽ binh lính đại lục đúng như lời Hạng Thiên nói là không chịu nổi một kích sao?

“Bẩm bệ hạ, sự tình có liên quan đến quân đội quốc gia đại sự, thần nghĩ việc này cần phải được điều tra cụ thể!” Đế quốc tử tướng từ trong đôi mắt ung lóe lên 1 luồng hàn quang. Tể tướng không phải là quan quân cấp cao đang trong thời hạn nghỉ vụ, song chức vụ đó quả thực cũng có quyền được kiến nghị và chất vấn về quân sự.

Vũ lực của 3 người trẻ tuổi rốt cuộc ở mức độ nào lúc này đã không còn quan trọng nữa. Việc này có liên quan đến chiến sự, muốn lảng tránh cũng vô cùng khó, đại đế nhíu mày, ánh mắt dần chuyển hướng về phía Tiểu dong binh đoàn.

Ngã Mễ đối với sự việc này vẫn còn chưa biết tí gì, hắn đưa mắt ý hỏi 3 diễn viên, Hoắc Ân Tư mắt khẽ nháy 1 cái, rồi từ phía sau Ngã Mễ cất bước ra: “Bệ hạ tôn kính, lời của Hạng Thiên Phó đoàn trưởng quả thực cũng có chỗ đúng, mấy ngày trước, lúc Đại Thanh Sơn cùng với Tri Ngao Thiên liên thủ đối kháng với Hạng Thiên tiên sinh, đúng là có rơi vào thế hạ phong.”

Hoắc Ân Tư lời còn chưa dứt, những người xung quanh đã tức thì có phản ứng.

Ngã Mễ cùng những cán bộ chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn trên mặt đều lộ ra nụ cười, lúc này, nếu là Tri Ngao Thiên đứng ra, như vậy chứng tỏ sự tình đã đến tình trạng không thể挽回 được, hơn nữa Tiểu dong binh đoàn nhất định là bị bất lợi; nếu là Đại Thanh Sơn nói ra vấn đề, thắng bại hẳn là 5 ăn 5 thua, chứng tỏ câu chuyện theo như lời dũng giả tóc tím cũng có chỗ chưa được rõ ràng lắm; hiện tại, là Hoắc Ân Tư ra mặt, như vậy chỉ cần trong tay đối phương không nắm chắc át chủ bài trí mạng khác, cuối cùng phần thắng nhất định sẽ thuộc về tiểu Ái nhân.

Nụ cười vì diệu trên mặt tể tướng vừa hiện lên đã tức thì biến mất: “Xin bệ hạ một lần nữa cho thảo luận lại về vấn đề ban thưởng, đồng thời truy cứu trách nhiệm của các quan viên thất trách...”

Cùng tể tướng đồng thời lên tiếng còn có Dong binh vương Yên Nam: “Hồng Thạch bệ hạ tôn kính, Dong Binh đế quốc đã cùng địch nhân huyết chiến được 1 tháng 10 ngày, thực lực địch cực kỳ...”

Trong bất kỳ trường hợp nào, cướp lời luôn là 1 hành vi không lễ phép, những người chen ngang lời kẻ khác lại đều là quý tộc, mặc dù ý kiến không giống nhau, song 2 nhân vật quan trọng đều ra hiệu ý bảo mời đối phương đưa ra ý kiến của mình trước.

“Khụ... Khụ...” Hoắc Ân Tư ho khan thật mạnh kéo ánh mắt của mọi người trở lại, tiếp đó hần hắng hắng giọng rồi chậm rãi trở lại đề tài chính: “Bệ hạ, thần vừa rồi còn chưa nói hết...”

Tể tướng cùng Dong binh vương đều ngưng đỏ mặt, lời vừa ra tới miệng lại nuốt ngược trở vào.

“Bẩm bệ hạ, Đại Thanh Sơn cùng với Tri Ngao Thiên sở dĩ bị rơi vào thế hạ phong, không phải là vì thực lực của bọn họ kém.” Tài ăn nói của Hoắc Ân Tư tại Tiểu dong binh đoàn cũng được xếp ngang hàng với Ngã Mễ, Tri Hàn Phong. Về phương diện võ kỹ, giữa hắn và Hạng Thiên có lẽ vẫn còn 1 khoảng cách chênh lệch rất lớn, song nếu xét về khả năng ăn nói thì chênh lệch to lớn giữa Hạng Thiên và Ái nhân vương giả phỏng chừng suốt cuộc đời này cũng không thể đuổi kịp.

“Lúc đó, Đại Thanh Sơn, Ngao Thiên có 3 yếu tố bất lợi lớn, đương nhiên sẽ khiến cho trình độ chiến lực bị giảm xuống một cách nghiêm trọng. Đầu tiên, vì lúc đó là thời điểm mang 2 tin tức về - việc quân đoàn Hòa sư tử của đế quốc thắng thảm trong trận đại quyết chiến cùng với việc xuất hiện 1 thế lực địch mới - về đề đô, hành trình 10 ngày với tốc độ của khoái mã, chúng thần chạy cả đêm căn bản không có dịp chợp mắt, chỉ trong vòng có 2 ngày đã trở lại đề đô, những mệt nhọc vất vả trên đường là điều người bình thường không thể chịu đựng nổi.” Lý do thứ nhất của tiểu Ái nhân vừa nói xong, đại bộ phận những kẻ thứ 3 ở đây đều nảy sinh sự đồng tình đối với tám lòng son sắt hy sinh vì quốc gia của 3 thiếu niên Tiểu dong binh đoàn. Tại hiện trường không ít thiếu nữ, nhất là các tiểu thư quý tộc mỹ mạo thậm chí còn lấy tay che miệng cúi đầu khe khẽ tán thưởng.

“Đương nhiên, đó cũng chưa phải là điều chủ yếu, lúc đó vì mãi lên đường, chúng thần trên người căn bản không mang theo trang bị gì, lúc ấy, trưởng kiếm trong tay Ngao Thiên căn bản không phải là trưởng kiếm trong lúc tác chiến thường hay sử dụng, cho nên dưới vũ khí của Hạng tiên sinh chỉ mới

giao tranh có vài lần đã bị hỏng, hẳn là Hạng tiên sinh cũng không phải nhận việc này, có phải không?” Hạng Thiên không thể không gật gù đầu, để quốc tế tướng thi khê lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra chiều thất vọng — Thật không ngờ, ngoài Bộ não vàng Ngà Mễ ra, tại Tiểu dong binh đoàn còn có nhân vật lợi hại như vậy, nhìn vấn đề thì có vẻ hết sức đơn giản, song lại xảo diệu tìm ra 1 lý do hết sức thỏa đáng để giải thích cho việc binh khí bị đánh vỡ, hơn nữa Hạng Thiên còn không thể không đồng tình với việc này, khiến cho tất cả mọi người tại hiện trường đều cho rằng Hạng Thiên gật đầu chính là thừa nhận mình thắng cũng bằng không, hơn nữa đối với toàn bộ các chất vấn của Hạng Thiên trước đó đều biến thành chứng cứ chính xác để phản đối để rơi vào thế hạ phong dễ dàng như vậy, giữa Huyền Thanh dong binh đoàn cùng với Tiểu dong binh đoàn lúc đó quả thực có sự chênh lệch rất lớn. Không riêng gì tế tướng mà cơ hồ toàn bộ những quý tộc có mặt trên đài đều tỏ ra khiếp sợ trước tài ăn nói lợi hại của thiếu niên Ai nhân. Mà trước đó, hầu hết mọi người đều cho rằng sự lợi hại ấy chỉ có ở trên người dong binh đoàn trưởng Ngà Mễ.

“Hoắc Ân Tư tiên sinh, theo ta những lý giải mà ngài vừa trình bày với Hạng Thiên Phó đoàn trưởng, nếu nói Trì Ngao Thiên các hạ bởi vậy mà bại, vậy thì vũ khí của Đại Thanh Sơn các hạ cũng đâu có bị đánh nát đâu?” Tế tướng tiếp lời ngay, chỉ bình thản nói mấy câu mà đã đánh tan được ưu thế mà tiểu Ai nhân vừa mới xác lập.

Thời gian trôi qua 1.400 năm sau, trong 1 dịp sự kiện mừng sinh nhật Cuồng nộ Ai nhân vương, có 1 số học giả cho rằng, nếu lúc này Hoắc Ân Tư không biểu hiện sắc bén như vậy, có lẽ rất nhiều sự kiện xảy ra sau đó khiến cho thế nhân phải khiếp sợ sẽ không xảy ra. Nếu đổi lại là bất kỳ ai giữa Đại Thanh Sơn và Trì Ngao Thiên, cũng sẽ không tạo ra kết quả như vậy. Đáng tiếc... Trên trần thế không có người giác ngộ được ý nghĩa thực sự của 2 chữ tiên tri, hơn nữa... Có lẽ thậm chí nếu Ai nhân vương có đứng ra thỏa hiệp, thì chuyện gì xảy ra cũng vẫn sẽ xảy ra.

“Tế tướng các hạ, quả thực đúng như lời ngài nói, kỳ thật, ta muốn nói rằng, vừa rồi lời Hạng Phó đoàn trưởng nói quả thực cũng ít nhiều có phần khoa trương, căn bản không đến mức cả 3 chúng ta đánh 1 mình ông ta cũng không lại.” Hoắc Ân Tư khoe miệng nở ra 1 nụ cười xấu xa, đại bộ phận người của Tiểu dong binh đoàn đều phát hiện ra nụ cười này hết sức tinh tường — tựa hồ trước kia nó thường hay xuất hiện ở trên miệng Ngà Mễ. Xem ra, hiện tại tiểu Ai nhân đã có phần bị đoàn trưởng làm hỏng rồi.

“Thì phải nói cho rõ là lời của Hạng Phó đoàn trưởng không hề sai, mà là về mặt trình độ có phần chưa rõ ràng?” Tế tướng còn chưa quen thuộc với Tiểu dong binh đoàn tới mức có thể căn cứ trên 1 nụ cười xấu xa để phát hiện ra bấy rập ăn thịt người, vừa tóm được tin tức có lợi cho mình là lập tức muốn lợi dụng sự già rơ của mình để đem chuyện Tiểu dong binh đoàn hư báo chiến tích ra vạch trần.

“Tế tướng đại nhân, cũng không phải là như vậy. kỳ thực bản thân ta cho rằng, nếu Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên ở trạng thái bình thường thì mỗi người đều có khả năng đánh bại Hạng Thiên các hạ.”

Vừa dứt lời, trên đài chính tất cả mọi người đều sùng sốt, các tướng quân cùng với đế vương ở trước mặt còn có thể miễn cưỡng duy trì được sự trấn định của mình, dong binh trên đài trong nháy mắt đã sôi trào lên, các dong binh thân kinh bách chiến đều quên hết đi tầm quan trọng trong trường hợp này, lớn tiếng biểu lộ sự kinh ngạc của mình với đồng bọn bên cạnh. Đương nhiên, cho dù thế nào đi nữa thì trong khẩu khí của các dong binh lão thành đều là các trợ từ tín ngữ không thể tin nổi.

Sao có thể như vậy được? Hạng Thiên là người thế nào chứ? Nam thiên vương xếp hạng trên Chiến hồn bảng so với Hạng Thiên còn cao hơn rất nhiều, song liệu Yến Nam có dám nói mình nhất định có thể đánh bại được Hạng Thiên không? Hạng Thiên vừa mới khoảng 40 tuổi, các dong binh trẻ tuổi có thể xếp trên bảng này như Hạng Thiên, như A Phong đều là những nhân vật chạm tay có thể bỏng. Từ võ kỹ cho tới binh khí, bọn họ mỗi người đều phát triển không ngừng. Bất kể là về võ kỹ hay là kinh nghiệm đều là thứ mà không phải những thiếu niên vừa mới xuất đạo được vài năm như Đại Thanh Sơn có thể sánh được. Nếu những lời này không phải do cán bộ chủ chốt của dong binh đoàn cấp A nói ra, lúc ấy nhất định sẽ có người đại diện cho Dong binh nghiệp đoàn trách cứ, thậm chí còn có thể bị đá ra khỏi dong binh giới.

“Ha... Ha... Ha... Ha...” Mặc dù đang đứng trước mặt Hoàng đế bệ hạ, song bản thân dũng giả vẫn bị chọc tới mức thất thố, giận dữ bật cười, trong giọng nói còn mang theo ý miệt thị nồng đậm: “Nếu 1 trong số các người có thể đánh được ngang ta, ta tình nguyện...”

“Hạng tiên sinh, ngài có biết chức nghiệp của Trì Ngao Thiên, Đại Thanh Sơn bọn họ không?” Tiểu Ai nhân lạnh lùng cắt đứt lời nói của dũng giả tóc tím “Bọn họ đều là long kỵ sĩ, ngài cho rằng, 1 kỵ sĩ mất đi tọa kỵ có thể làm bị thương thương binh hoặc cung tiễn thủ sao?” Những lời lẽ trí mạng cứ tuôn ra ô ạt, dũng giả tóc tím bị hỏi cho hầu như thốt không nên lời...

“Hoắc Ân Tư tiên sinh, nếu ta không nhớ nhầm thì tọa kỵ của Đại Thanh Sơn tiên sinh chính là 1 con rồng nhỏ, lúc trước tại Cáp Mễ Nhân vương quốc khi xảy ra cuộc quyết chiến giữa long kỵ sĩ, đều dựa vào uy lực của Thần thánh cự long để áp chế 2 đại long kỵ sĩ, nếu đem loại bỏ yếu tố đó ra thì thắng bại quả thực là chưa thể xác định được.” Thân là đế quốc tế tướng, tư liệu về đế quốc quân đội cùng các dong binh đoàn trọng yếu đều nằm trong tay, như tư liệu về các đối thủ quan trọng của các nhân vật như Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên hầu hết đều nằm trong tập dữ liệu đó.

“Đúng vậy, thưa đại nhân, có điều chuyện này cũng không có nghĩa là Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngao Thiên không có năng lực.” Hoắc Ân Tư không được tham dự vào các cuộc gặp gỡ của đế quốc quý tộc, đối với vị hầu tước là đế quốc tế tướng này cũng chưa quen biết mấy.

Phịch, Hạng Thiên quỳ mạnh xuống đất: “Tâu bệ hạ, thần quả thực cho rằng mấy người bọn họ cùng liên thủ cũng không phải là đối thủ của thần, bởi vậy, thần khẩn cầu xin được đấu với cả 2 người bọn họ ở đây, nếu thần thắng, vậy xin bệ hạ hãy thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra, đồng thời truy cứu trách nhiệm nói dối quân tình.”

Không khí trong hội trường bỗng lạnh ngắt đi, tuyết trắng từ đằng xa như xuyên thấu qua không khí đâm vào da thịt. Ở đế quốc, quân công được ban thưởng lớn nhất, đồng thời, xử phạt về mặt quân sự cũng là lớn nhất. Cho dù đánh thắng trận, song nếu có quan quân nào làm lỡ mất thời cơ chiến đấu thì cũng sẽ bị xử phạt nghiêm khắc. Nói dối quân tình lại là một trong những tội nặng nhất trong số đó.

Ngà Mễ vừa quan sát đối phương khắc khẩu ở trước mặt vừa nghe Đại Thanh Sơn rỉ rả, khoe miệng dần lộ ra nụ cười thánh khiết, bước ra thì lễ thật sâu: “Bệ hạ, là đoàn trưởng của Tiểu dong binh đoàn, thần vô cùng cảm tạ đối với những góp ý của Hạng Thiên Phó đoàn trưởng. Đầu tiên, thần cảm ơn ông ấy vì đã lấy tư cách của một vị tướng bối với tuổi đời gần gấp đôi để tiến hành chỉ đạo võ kỹ, cơ hội như vậy đối với những người trẻ tuổi vừa mới

bước ra giảng hồ như chúng thần là vô cùng khó đạt được, thần chỉ tiếc vì không được tận mắt chứng kiến; Tiếp theo, thần kính trọng thái độ cẩn thận tỉ mỉ của Hạng Thiên các hạ đối với sự việc, về sức chiến đấu của dị đại lục thì đa số mọi người đều không thể tin được, Hạng Thiên các hạ nguyện ý chủ động tiến ra kiểm chứng, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, Hạng Thiên các hạ không có gì phải nghi ngờ là có ý tốt.”

Đồ giáo hoạt, tại hiện trường mấy kẻ đối địch chủ yếu trong đầu gần như đều nảy ra những chữ tương tự. Xem ra Ngã Mễ so với Hoắc Ân Tư còn lợi hại hơn nhiều, lùi 1 bước để tiến 2 bước, mấy câu vừa nói vừa bao hàm ý châm biếm, đồng thời cũng để lại cho mình đủ đường để rút lui, đồng thời còn đẩy Hạng Thiên tới tình trạng căn bản không thể né tránh đi đâu được nữa.

Nhìn Ngã Mễ chậm rãi nói, đại để tựa hồ thấy được bóng dáng người anh họ của mình, trên mặt thậm chí còn thoáng qua nụ cười khổ sở, xem ra Phó đoàn trưởng của Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn hôm nay kém may mắn rồi, thiếu niên này đã nói như vậy thì hôm nay bất kể ai cũng không thể chạy được nữa.

“Bối vậy, muôn tâu bệ hạ, thần đề nghị tận dụng Điểm tướng đài cao lớn này, để 3 người bọn họ cùng tiến hành tỷ thí, xem kết quả cuối cùng rốt cuộc ra sao! Hạng Thiên các hạ là đứng giả nằm trong top 100 trên Chiến hồn bảng, ngài cảm thấy như vậy có được không?” Sát khí trong nháy mắt từ trong lời nói toát ra.

“Bệ hạ, thần đề nghị 1 trận chiến công khai mắt thấy tai nghe!” Dững giả lớn tiếng trả lời đầy thuyết phục.

“Được... Như vậy sẽ tiến hành trận đấu này ở đây!” Hồng Thạch đại đế bị 2 bên ép tức mức chỉ có thể đồng ý.

“Bệ hạ, thần còn 1 chuyện muốn nói rõ.” Khóe miệng Ngã Mễ lộ ra nụ cười càng thêm nồng đậm “Tiểu dong binh đoàn 1 khi chiến bại, như vậy chẳng những tiền thưởng, danh hiệu quý tộc mà bệ hạ vừa ban cho đều mất hết, mà còn phải chịu hình phạt của quân bộ, kết quả cực kỳ nghiêm khắc. Vậy, nếu Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn chiến bại thì sao?”

Dững giả tóc tím trên đầu lập tức xuất hiện những giọt mồ hôi lớn. Hạng Thiên mặc dù là Phó đoàn trưởng, song lại là người phụ trách về phương diện quân sự quân đội, tại dong binh đoàn có địa vị cực cao, song đối với những phương diện khác lại không thành thạo lắm, bởi vậy đối với những công việc chính của dong binh đoàn thì không có quyền lên tiếng. Mà đoàn trưởng thì mấy hôm trước đã tới Dong Binh đế quốc để tiếp viện chiến sự rồi.

“Bệ hạ, thần có 1 thỉnh cầu nho nhỏ, xin bệ hạ ân chuẩn. Nếu chúng thần chiến thắng, vậy chúng thần yêu cầu Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn đem toàn bộ nguồn thu tại các cơ sở trú đóng trên đế quốc trong năm vừa rồi chuyển cho chúng thần.”

“Chuyện này...” Hồng Thạch chẳng biết phải nói gì, Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn là siêu cấp dong binh đoàn, tại đế quốc có quyền đóng quân ở 10 thành trấn, để giữ gìn trật tự trị an, tại những thành thị này tối thiểu cũng phải có 2.000 dong binh gia nhập, phí thu về cũng cực kỳ hậu hĩnh, ở mỗi thành thị tối thiểu cũng phải thu về 5~10 vạn kim tiền.

Thấy đế vương không ngừng do dự, Ngã Mễ tăng cường thêm ngữ khí đe dọa: “Bệ hạ, Tiểu dong binh đoàn là dong binh của đế quốc, tuân thủ nghiêm ngặt chức trách giữ gìn đất đai đế quốc. Bất kể chúng thần bị mấy vạn đại quân vây khốn vẫn giành được công lao về mặt thời gian, phải trả giá đắt tới hơn 80% xương máu, sau khi trở lại đế đô, lại chỉ vì 1 người không phải là quan chức quân đội chất vấn, mà bỗng dưng bị hoài nghi, thậm chí còn phải đối mặt với quân pháp xử trí. Để rửa sạch vết nhơ này, chúng thần nguyện ý tỷ thí ngay tại trận. Có điều, nếu không để cho những kẻ hay những đoàn thể sinh sự bịa đặt bị xử phạt một cách tương xứng, như vậy... Tâu bệ hạ... E rằng sẽ làm tổn thương tinh thần của các tướng sĩ đang phải đổ máu chiến đấu nơi tiền tuyến.”

“Bệ hạ...” Phía sau lưng Tri Công tước đồng thời có hơn 10 quan quân quý 1 gối xuống, đối với các sự vụ tại đế quốc, giữa quân nhân trong thời hạn nghĩa vụ quân sự cùng các quan văn thường hay xảy ra bất hòa, mà quân nhân thì sợ nhất chính là đồ xương máu, mồ hôi nơi tiền tuyến xong lúc trở về công lao lại bị hậu phương gạt đi hết, về điểm này, nhóm quân nhân đều tuyệt đối nhất trí đối ngoại.

Theo một góc độ khác thì các quân nhân đứng phía sau Công tước có đến 50% đều là quan quân trực thuộc phòng khu kinh đô đế quốc và vùng lân cận, bằng thủ đoạn trị quân vừa mềm dẻo vừa cứng rắn của Tri Hàn Phong bá tước các hạ, toàn bộ đám quan quân này đều cảm kích đến nỗi nước mắt giàn giụa, thấy có kẻ dám cá gan khi dễ đế tử của lãnh đạo trực tiếp, lại làm trò khiến cho đại đế cùng với công tước không thể nói được gì, trong lòng sớm đã đem toàn bộ đám tương bối của Huyền Thanh Địa Long kỵ sĩ đoàn hết sức chu toàn chu tất cùng nhiệt tình ân cần thăm hỏi hết một lượt ——

Nội dung ân cần thăm hỏi cũng tương đối đơn giản, kỳ thực chính là sợ mọi người khoảng cách quá xa, thành thử thông qua 1 phương pháp thân mật nào đó để song phương biến thành thân thích mà thôi. Thậm chí, mấy tay đại đội trưởng xếp hàng cuối cùng còn to nhỏ thì thăm, lúc trở lại quân doanh, trong khoảng thời gian tương đối dài sắp tới, đem công tác phòng ngự của binh lính tại đế đô tạm gác lại, không canh gác cho quốc vương hay quý tộc gì nữa hết, ngược lại đi hầu hạ phục vụ Địa hành long dong binh đoàn thân ái. He he, mặc kệ cái doanh trại hỗn đản đó xuất ra cái gì, nếu thấy là nam thì trước hết cứ úp sọt quy tội lưu manh, lời ra ngoai thành đi đào cát; nếu thấy là nữ thì lập tức xử lý như với 1 loại gia cầm khả nghi; thậm chí cho dù là địa hành long tiến ra đi nữa, mẹ nó chứ, dạo này thức ăn trong quân doanh không được ngon lắm, không biết xâu thịt địa hành long sẽ có vị thế nào nhỉ?

Trên thực tế, trong vòng mấy tháng sau này, tổng bộ Huyền Thanh dong binh đoàn thực sự trở thành chốn tụ hội ưa thích nhất của đám quân nhân quý tộc Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn. Những đám quân nhân này ở đó cực kỳ nhiệt tình giữ gìn trật tự, có mấy lần, khi đoàn trưởng của dong binh đoàn tham dự hội nghị nghị sự của đế quốc, sáng sớm vừa mới bước ra khỏi cửa đã bị bọn kỵ sĩ ngăn lại. Bọn kỵ sĩ nhất trí cho rằng dong binh là lực lượng vũ trang quan trọng của đế quốc, cũng phải tuân thủ quy củ nhà binh, một khi đã như vậy, tọa kỵ địa hành long mà quý vị đoàn trưởng kia cười tại sao lại có thể bước chân phải ra trước mà không phải là chân trái, hơn nữa vừa mới bước ra cửa đã hết nhìn đồng lại ngó tây, điều này là phù hợp với tác phong của quân nhân sao? Do đó bức bách con địa hành long không nghiêm chỉnh này phải đi duyệt binh hết 1 giờ trên trục đường lớn nhất tại đế quốc rồi mới cho đi. Dong binh đoàn trưởng vốn định tổ cáo lên cấp trên một chút, nhưng sau khi nhìn kỹ huân chương gia tộc trên tấm chắn của người phụ trách đám kỵ sĩ thì lập tức không nói gì nữa hết. Đám binh lính này nếu không phải con em nhà Vương gia thì cũng là con em nhà Công tước, ít nhất cũng là huân chương của một Bá tước lãnh địa. Về sau, trong Huyền Thanh Địa Long có 1 quy định, nếu không có việc gì thì tuyệt đối không nên ra đường, nếu phải ra đường thì mọi người bắt luận địa vị cao thấp cũng đều như nhau không được cười ngạo, đi đứng nghiêm chỉnh đến khi rời khỏi tầm mắt của đám kỵ sĩ tinh nhuệ của đế quốc.

Tất cả những việc này đều là nói về sau.

Hiện tại, cho dù các quan quân không bày tỏ thái độ thì lời nói của Ngã Mễ cũng đã đủ sức nặng rồi, lực sát thương phải dùng 2 chữ ác độc để hình dung ra. Những lời này, về sau tại rất nhiều đế quốc, một khi xuất hiện tranh chấp giữa tiền phương và hậu phương, đều được đám quân nhân hậu bối đem ra trích dẫn. Hồng Thạch đại đế bị mấy câu nói đó chẹn đến 1 chữ cũng không thốt nên lời, hầy... Dù sao cũng đều là do Hạng Thiên tự rước lấy, phải tay, để tự hấn đi mà xử lý.

“Tâu bệ hạ, để cho không khí thêm phần sinh động, khiến cho lần ngự tứ ban thưởng tỷ thí này được truyền bá rộng rãi, làm cho uy danh của bệ hạ được truyền tụng ra xa, thần nghĩ rằng, mọi người nên dự đoán trước kết quả, sau đó, tất cả cùng làm 1 ván cá độ mới hay... Thần đại diện cho Tiểu dong binh đoàn đặt cược 10.000 kim tệ, Đại Thanh Sơn cùng Trì Ngao Thiên sẽ đều chiến thắng.

Tất cả đế quốc trọng thần trên mặt đều lộ ra vẻ: thêm vào... Lại là cái kiểu đó. Trận cá cược khuynh quốc lần đó của Ngã Mễ ở Cáp Mễ Nhân đế quốc hiện giờ đã danh chấn thiên hạ rồi.

Vốn đã có tiền lệ, tất cả các trọng thần đã chẳng còn lời nào để nói nữa, cũng có người trên mặt lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử. Ngã Mễ lập tức bố trí các đoàn viên không bị thương bày ra các bàn đăng ký cá độ tại chu vi xung quanh. Đám người tới góp vui lập tức ồ ạt nhao đến, vô số thiếu nữ đang độ tuổi thanh xuân ở trong đám người hô to gọi nhỏ: “Ta đặt cho Trì Ngao Thiên lạnh lùng đẹp trai 100 kim tệ...” Hồng Thạch đại đế hảo tâm, nhiệt tình, tỉ mỉ thiết kế 1 hội sự kiện cuối cùng biến thành 1 ván cược lớn nhất từ hồi đế quốc thành lập cho đến giờ. Cho dù là Sáng Thế Thần e rằng cũng không thể tưởng tượng nổi kết cục lại thành ra như vậy —— Bất quá người đời sau tổng kết lại, thân là Dong binh vương giả có thể biến 1 sự tình vô cùng trang nghiêm trở thành hết sức hoang đường. Về điểm này thì tự cổ chí kim không thể tìm ra được 1 người nào khác.

Trong bầu không khí nhiệt náo như vậy, cho dù là Hồng Thạch đại đế cũng không thể vì phạm dân ý ngăn cản ván bài có một không hai này.

Điều vượt ngoài dự kiến chính là, lần cá cược này xuất hiện cục diện 5:5, phải trái 2 bên trên tòa lầu sắc sỡ có tới 80% số người chọn của Hạng Thiên thắng lợi, đẳng cấp là mãi mãi, không thể nào xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vị trí trên Chiến hồn bảng đã đủ để nói lên tất cả rồi. Về phần các dong binh ở trên đài, ngoại trừ mỗi mình Yến Nam lắc lắc đầu đặt cược 20 kim tệ mang tính tượng trưng cho Tiểu dong binh đoàn, còn tất cả các dong binh khác đều bỏ ra 1 lượng tiền lớn để đặt cửa cho Hạng Thiên. Tại khán đài ở giữa, vừa vặn chia ra 5 ăn 5 thua, có một số trọng thần vô cùng biết rõ ván cược xảy ra tại Cáp Mễ Nhân vương quốc, bọn họ kiên định cho rằng, Ngã Mễ được mệnh danh là Bộ não vàng nhất định có thể làm nên kỳ tích, hơn nữa, sự việc hết sức quan trọng, Ngã Mễ không thể nào để thua được. Về mặt này còn có một số lượng lớn người thuộc hệ thống quân đội, trong đó làm mọi người phải cảm động có 1 vị đại đội trưởng của đế quốc Cẩm vệ quân, lập tức moi ra hơn 3.000 kim tệ đem cược, cuối cùng lại còn từ trong tất lõi ra 1 đồng tiền vàng giấu dưới giày —— nghe nói là dốc hết tất cả vốn liếng mình tích lũy được ra. Trong khi đó các văn thần thì tương đối ổn định. Bọn họ nghe ý kiến của người xung quanh, tuyệt đại bộ phận đều đặt cửa Huyền Thanh dong binh đoàn. Phía dưới đài, tất cả các cô gái đang độ thanh xuân trong dân gian đều hò hét nhảy nhót đem tiền riêng ra đặt cho chàng Trì Ngao Thiên lạnh lùng, còn Đại Thanh Sơn thì dựa vào danh tiếng của bản thân luôn thu hoạch được tấm lòng của các thiếu nữ quý tộc; còn lại đại đa số các nam tử tại hiện trường đều lựa chọn Hạng Thiên; ngoài ra, còn có rất nhiều Cẩm vệ quân đang duy trì trật tự cũng lén lút tới đặt cược.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, tình hình đặt cược về cơ bản đã hoàn thành. Hồng Thạch đại đế cùng với rất nhiều trọng thần của đế quốc mơ hồ nghe được kết quả do các đoàn viên của Tiểu dong binh đoàn thống kê ra: hơn 46.000 người đặt cược, tổng số tiền đặt cược là 6.503.928 kim tệ, song phương về cơ bản là ngang nhau. Một số vị lão thành còn trông thấy rõ trên mặt Ngã Mễ lộ vẻ thất vọng, đại đế cũng hiểu rất rõ quần cảnh của Dịch Tô III tại Băng Tuyết đại lục mấy năm về trước, thấy trên mặt Ngã Mễ rõ ràng toát lên vẻ khó chịu, Hồng Thạch đại đế thừa dịp Ngã Mễ không để ý vụng trộm quệt mồ hôi lấm tấm trên trán —— Có thể khiến cho quốc vương bệ hạ đổ nhiều mồ hôi như vậy giữa mùa đông, Ngã Mễ cùng thúc thúc mình xem như là độc có một nhà rồi.

Ngã Mễ lắc lắc đầu tỏ vẻ bất mãn, ý bảo Đại Thanh Sơn xuất chiến trước.

Đại Thanh Sơn cả đời đi đồ vô thay cho Ngã Mễ cũng không ít, lần này cũng là một trong số những lần hết sức nổi tiếng. Hần hơi lắc lắc đầu, khỏe miệng lộ ra nụ cười lương thiện bất đắc dĩ, lấy ra Hoàng Kim Long thương mà Long Thần ban cho, phòng chừng hiện giờ Lục Nhi vẫn còn đang ngứa pho pho, chỉ bằng trực tiếp triệu hồi nó tới đây đi. Tâm tùy ý chuyển, giữa thiên địa toàn một màu tuyết trắng bóng nổi lên 1 kết giới hình lục giác màu xanh biếc, ma pháp năng lượng khổng lồ mơ hồ dao động, sau khi kết giới quang mang lóa mắt dần biến mất, mọi người đều căng mắt hy vọng có thể thấy được Thần thánh cự long trong truyền thuyết từ trong kết giới hiện ra.

Hả??

Ở trung tâm kết giới cũng không có thân ảnh khổng lồ của cự long trong truyền thuyết, trên mặt đất là 1 người đang trùm kín chắn lông, dưới chắn lông tựa hồ có cái gì đó? Đây... Chẳng lẽ đây chính là cự long ư? Nhìn thứ đó thể tích tối đa cũng chỉ bằng 1 loại sủng vật như con chó to trong nhà quý tộc thường nuôi mà thôi...

Đám người Ngã Mễ cũng thất kinh, có điều thấy biên độ pháp phòng của chắn lông cùng với tiếng ngứa, có vẻ như chính là Lục Nhi. Nhưng sao lại nhỏ như vậy? Chuyện Lục Nhi lại thăng cấp vừa rồi Ngã Mễ mới được nghe Đại Thanh Sơn nói qua một chút, Đại Thanh Sơn còn không có ý cường điệu chuyện Lục Nhi có thể cười và ma pháp công kích thì ngày một cường đại hơn, đây... Chẳng lẽ chính là Lục Nhi có thể cười được đó sao?

Cái chắn màu tím được lật lên trong nháy mắt, toàn trường 1 mảnh kinh hô, 1 con tiểu long màu xanh đang cuộn tròn gói đầu lên cánh ngủ gật ro ro, con tiểu long này đại khái so với con mèo nhỏ thường nuôi trong nhà cũng chẳng lớn hơn được bao nhiêu, cái đầu nho nhỏ so với nắm tay cực đại của các dong binh thậm chí còn nhỏ hơn nhiều.

“Ha... Ha... Ha... Ha...” Hạng Thiên ngửa mặt lên trời cười to: “Đây chính là Thần thánh cự long mà các ngươi liệu mạng khoác lác đó sao? Vừa rồi nếu không phải do ta kiên trì thì chắc đã bị các ngươi dọa mất rồi, qua đây, qua đây, để cho ta lĩnh giáo sự lợi hại của thiên cổ đệ nhất Thần thánh Long

ky sĩ một chút.”

Rồng là 1 loài động vật cực kỳ mãnh liệt, nhất là khi có người nhục mạ chúng. Thần thánh cự long cũng vậy. Bình thường trong lúc ngủ say, muốn lôi Lục Nhi ra khỏi giường là 1 chuyện cực kỳ khó khăn, nghe thấy có người ngang nhiên dám miệt thị mình, cái đầu màu xanh he hé mở ra đôi mắt nho nhỏ, 1 đạo hàn quang bắn vút lên tận trời. Cái cánh mềm màu xanh nhạt khẽ cọ quây, thân hình nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp lơ lửng bay lên.

Thân hình cự long vốn cực kỳ đẹp đẽ, long cơ hùng hậu hữu lực, vẩy bóng loáng dị thường, cái cổ gấp khúc mềm mại, những điều này chính là tư liệu sống mà các nhà nghệ thuật thường sử dụng dưới ngòi bút. Nếu đem tất cả những thứ đó tập trung lại cùng 1 chỗ, hơn nữa tỷ lệ lại được thu nhỏ lại gấp 50 lần, màu xanh nhạt đủ để khiến cho nam tử trưởng thành phải động tâm. Lục Nhi lần đầu tiên lộ diện trong trường hợp công khai tại đế đô đã trở thành tiêu điểm trong tiêu điểm. Vô số thiếu nữ phát ra tiếng kinh hô đủ khiến cho nam tử trong thiên hạ phải phát ghen: “Thật là đáng yêu”,

“Ta yêu nó quá đi”, “Đề cho ta hôn người đi”, “Ta thực sự rất muốn ôm nó”...

Phòng chừng cho dù là Long thần Phái Lạc Đặc cũng không thể ngờ tư tộc của chính mình sẽ trở thành vạn người mê khiến cho vô số các thiếu nữ phải động lòng —— Nói thì nói vậy, cũng may mà Lục Nhi vẫn còn là 1 con rồng xử nam, nếu không sẽ không thể bảo trì được thể hình đẹp như vậy.

Đáng yêu thì đáng yêu, thấy Thần thánh cự long lại nhỏ xinh đáng yêu đến như vậy, 1 đám người ở trên đài đăng ký đều tỏ ý muốn xin lỗi: vừa rồi nói sai, cần phải đem cửa đặt sửa lại một chút.

Lục Nhi vừa mới chuẩn bị giờ móng giữa ra tặng cho kẻ vừa rồi dám cuộn ngón một động tác hạ lưu, thì bỗng phát hiện ra Ngã Mễ đang đứng trước mặt mình, bèn hưng phấn lập tức bỏ nhào lên đầu hắn, 2 móng vuốt bầu chặt lấy 2 tai Ngã Mễ, cái lưỡi màu đỏ thân mật liếm liếm đầu hắn Ngã Mễ giả dục kêu không thành tiếng: “Lục Nhi, buông ra... Buông ra...”

Xung quanh mọi người đều giật mình đưa mắt nhìn cảnh tượng trước mắt khiến người khác phải khiếp sợ.

Ngã Mễ vất vả lắm mới gỡ được Lục Nhi từ trên đầu xuống, lắc lắc đầu ngoáy ngoáy không biết nên nói gì cho phải, Lục Nhi dùng móng vuốt nhỏ túm, cào, cào, véo khuôn mặt, khẽ nói 1 câu: “Sao mặt lại cứ như là chưa rửa vậy...”

Hồng Thạch đại đế cùng các đế quốc trọng thần đứng xung quanh, các đoàn viên của Tiểu long binh đoàn đều nghe thấy rõ, muốn cười song lại không dám cười trước mặt đại đế, tất cả mọi người đều cổ nhin.

Ngã Mễ bất đắc dĩ lắc đầu, cúi đầu khẽ uy hiếp 1 câu: “Hừm, Lục Nhi, người hư quá rồi, mới vừa học nói xong đã khiến cho ta bị mất mặt, người cứ chờ đấy...”

Lục Nhi sợ nhất là Trì Hàn Phong, tiếp theo chính là Ngã Mễ. Ngã Mễ rõ ràng cảm thấy được thân thể con rồng nhỏ khẽ run lên, trên mặt nhe ra nụ cười hài lòng: “Hừm... Hừm... người nhớ kỹ là tốt rồi, giờ giao cho người một nhiệm vụ, nhìn đi, phía trước mặt người kia kia, cái tên đó hẳn vừa chửi người và Đại Thanh Sơn đấy, người cũng nghe thấy đúng không? Phải đánh bại hắn, nếu không buổi tối, ngày mai, ngày mốt, ngày sau, ngày sau nữa đừng có ăn cơm nữa.”

Nghe nói, sau này Dong binh vương Ngã Mễ có viết 1 quyển sách hướng dẫn cách huấn luyện rồng, phần tinh túy được đúc kết lại ở trang bìa đậm cuốn sách như sau: hiểu thì lấy lý, động thì lấy tình, dụ thì lấy lợi, đối thì lấy com, thưởng phạt cùng sử dụng, lấy phạt làm đầu. Đây chính là 1 dạng truyền thuyết, bởi 1.000 năm sau khi Dong binh vương mất đi, Thần thánh cự long Thái Mục Cách Nhĩ Tái khởi xướng 1 hồi vận động cướp bóc với quy mô lớn, ngang nhiên cướp bóc đồ thư quán ở các đế quốc lớn, đem toàn bộ sách có liên quan tới Long tộc tập trung lại, trong đó quyển đầu tiên bị liệt vào sổ đen chính là quyển sách do Ngã Mễ đứng tên. Còn Thái Mục Cách Nhĩ Tái thì tuyên bố là bởi vì vô cùng vô cùng thương nhớ Dong binh vương Ngã Mễ, hơn nữa niềm thương nhớ này không chỉ có mỗi mình y, mà toàn bộ loài rồng đều lấy việc trân trọng lưu giữ sáng tác của Ngã Mễ làm vinh hạnh —— Về phần kết cục của cuốn sách này thì rất khó có thể đoán được.

Lục Nhi phần nộ nhìn tên đầu sỏ gây họa, vươn 1 ngón tay ra chỉ ý bảo Đại Thanh Sơn đứng sang 1 bên, tự mình sẽ xử lý gã trung niên nhân kia.

Đại Thanh Sơn cùng với Lục Nhi lúc đó vẫn chưa phải là ngang hàng hẳn, theo Ngã Mễ phân tích, chủ yếu là do Đại Thanh Sơn luôn chọn dùng 2 phương pháp đầu tiên để dạy rồng, còn đối với 2 phương pháp sau thì căn bản không hề đọc qua, chuyện này cũng khó mà trách được, sự thật chứng minh rằng, cứ mỗi lần Đại Thanh Sơn chọn dùng ý kiến của Ngã Mễ thì cơ bản đều chiếm thế thượng phong, ngược lại thì cơ bản toàn bị kẻ khác chiếm tiện nghi.

Ngón tay Lục Nhi hơi hơi miết vào nhau, 2 hỏa tinh linh màu đỏ cùng với 1 con phong long màu vàng từ trong không khí vọt ra trực tiếp xông về phía Hạng Thiên. Tiếp theo, 1 tia sét từ trên không trung giáng xuống, bổ về phía đằng giả tóc tím.

Chỉ nháy mắt khi tia chớp sắp đụng tới người đằng giả, trong nháy mắt những quang sáng màu vàng bỗng xuất hiện, tia chớp không cam tâm đành lướt qua quang sáng rồi đâm xuống đất. Xem ra trên người Hạng Thiên tựa hồ còn được gia trì thêm 1 loại khí cụ nào đó, có thể phòng ngự các loại ma pháp dạng tia chớp.

Đằng giả trong tay đột nhiên xuất hiện thêm 1 đôi Hắc Thủy Hồn, thân hình như 1 con sư tử vồ mồi lao về phía hỏa tinh linh, sau khi làm rầm rộ chú ngữ, dưới chân đằng giả tóc tím xuất hiện thêm 1 vòng hào quang màu trắng, thân hình lơ lửng trên không trung —— Những vật phẩm thần bí trên người nhân vật đã thành danh quả thực là không ít.

Đối với 1 kẻ mạo hiểm, hỏa tinh linh nhất định sẽ khiến cho bọn họ phải luống cuống tay chân, chỉ cần thoáng lơ đãng là sẽ bị liệt hỏa thiêu thành tro bụi. Còn phong long thì lại là ma pháp cấp 4, cho dù là dong binh cấp B đi nữa thì cũng cần phải cẩn thận đối phó. Đáng tiếc, phía đối diện lại là Hạng Thiên. Hắc Thủy Hồn vẽ ra 1 tia chớp đen bổ xuống đầu hỏa tinh linh đỏ, trên đầu các mũi gai còn lấp lánh ánh sáng bạc, không thể nghĩ ngờ gì là 1 loại đặc

công không biết tên. Hỏa tinh linh kêu thảm 1 tiếng rồi biến mất. Thân hình trắng kiện trông không nương theo lực quán tính lác mình 1 cái, Hắc Thủy Hồn lại bỏ vào cánh cửa phong long. Ánh sáng màu vàng đại thịnh, chiếc cánh màu vàng phát ra tiếng xương cốt bị bẻ gãy, phong long giấy dựa lão đảo bay đi.

Đám Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn đều lấp bắp kinh hãi, mặc dù vẫn luôn tin rằng Hạng Thiên nhất định là có thực lực phi phàm, song thật sự không ngờ rằng lại thu phục phong long cùng với hỏa tinh linh một cách nhàn nhả đến như vậy. Thực lực biểu lộ ra hiện giờ so với A Phong cùng lão Lạc Khắc 4 năm về trước thậm chí còn mạnh hơn nhiều, có điều, cây bông kia quả thực là hết sức cổ quái.

Hắc Thủy Hồn trong tay dừng giả lần lượt thay đổi lối đánh, mái tóc dài tung bay trên không, thân hình hùng sư chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lục Nhi, Hắc Thủy Hồn lặng lẽ không một tiếng động bỏ về phía Lục Nhi đang còn tròn mắt sững sờ. Nhìn con rồng nhỏ non nớt sắp phải chịu chung số phận giống như con cự long vừa rồi, bên ngoài đa số các thiếu nữ theo bản năng đều che mắt kêu ầm lên.

Nghe nói, sau này Dong binh vương Ngã Mễ có viết 1 quyển sách hướng dẫn cách huấn luyện rồng, phần tinh túy được đúc kết lại ở trang bìa đệm cuốn sách như sau: hiểu thì lấy lý, động thì lấy tình, dụ thì lấy lợi, đối thì lấy com, thưởng phạt cùng sử dụng, lấy phạt làm đầu. Đây chính là 1 dạng truyền thuyết, bởi 1.000 năm sau khi Dong binh vương mất đi, Thần thánh cự long Thái Mục Cách Nhĩ Tái khởi xướng 1 hồi vận động cướp bóc với quy mô lớn, ngang nhiên cướp bóc đồ thư quán ở các đế quốc lớn, đem toàn bộ sách có liên quan tới Long tộc tập trung lại, trong đó quyển đầu tiên bị liệt vào sổ đen chính là quyển sách do Ngã Mễ đứng tên. Còn Thái Mục Cách Nhĩ Tái thì tuyên bố là bởi vì vô cùng vô cùng thương nhớ Dong binh vương Ngã Mễ, hơn nữa niềm thương nhớ này không chỉ có mỗi mình y, mà toàn bộ loài rồng đều lấy việc trân trọng lưu giữ sáng tác của Ngã Mễ làm vinh hạnh — Về phần kết cục của cuốn sách này thì rất khó có thể đoán được.

Lục Nhi phần nộ nhìn tên đầu sỏ gây họa, vươn 1 ngón tay ra chỉ ý bảo Đại Thanh Sơn đứng sang 1 bên, tự mình sẽ xử lý gã trung niên nhân kia.

Đại Thanh Sơn cùng với Lục Nhi lúc đó vẫn chưa phải là ngang hàng hẳn, theo Ngã Mễ phân tích, chủ yếu là do Đại Thanh Sơn luôn chọn dùng 2 phương pháp đầu tiên để dạy rồng, còn đối với 2 phương pháp sau thì căn bản không hề đọc qua, chuyện này cũng khó mà trách được, sự thật chứng minh rằng, cứ mỗi lần Đại Thanh Sơn chọn dùng ý kiến của Ngã Mễ thì cơ bản đều chiếm thế thượng phong, ngược lại thì cơ bản toàn bị kẻ khác chiếm tiện nghi.

Ngón tay Lục Nhi hơi hơi miết vào nhau, 2 hỏa tinh linh màu đỏ cùng với 1 con phong long màu vàng từ trong không khí vọt ra trực tiếp xông về phía Hạng Thiên. Tiếp theo, 1 tia sét từ trên không trung giáng xuống, bổ về phía dừng giả tóc tím.

Chỉ nháy mắt khi tia chớp sắp đập tới người dừng giả, trong nháy mắt những quãng sáng màu vàng bỗng xuất hiện, tia chớp không cam tâm đánh lướt qua quãng sáng rồi đâm xuống đất. Xem ra trên người Hạng Thiên tựa hồ còn được gia trì thêm 1 loại khí cụ nào đó, có thể phòng ngự các loại ma pháp dạng tia chớp.

Dừng giả trong tay đột nhiên xuất hiện thêm 1 đôi Hắc Thủy Hồn, thân hình như 1 con sư tử vồ mồi lao về phía hỏa tinh linh, sau khi làm rầm đọc chú ngữ, dưới chân dừng giả tóc tím xuất hiện thêm 1 vòng hào quang màu trắng, thân hình lơ lửng trên không trung — Những vật phẩm thần bí trên người nhân vật đã thành danh quả thực là không ít.

Đối với 1 kẻ mạo hiểm, hỏa tinh linh nhất định sẽ khiến cho bọn họ phải luống cuống tay chân, chỉ cần thoáng lơ đãng là sẽ bị liệt hỏa thiêu thành tro bụi. Còn phong long thì lại là ma pháp cấp 4, cho dù là dong binh cấp B đi nữa thì cũng cần phải cẩn thận đối phó. Đáng tiếc, phía đối diện lại là Hạng Thiên. Hắc Thủy Hồn vẽ ra 1 tia chớp đen bổ xuống đầu hỏa tinh linh đỏ, trên đầu các mũi gai còn lấp lánh ánh sáng bạc, không thể nghĩ ngờ gì là 1 loại đặc công không biết tên. Hỏa tinh linh kêu thảm 1 tiếng rồi biến mất. Thân hình trắng kiện trông không nương theo lực quán tính lác mình 1 cái, Hắc Thủy Hồn lại bỏ vào cánh cửa phong long. Ánh sáng màu vàng đại thịnh, chiếc cánh màu vàng phát ra tiếng xương cốt bị bẻ gãy, phong long giấy dựa lão đảo bay đi.

Đám Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn đều lấp bắp kinh hãi, mặc dù vẫn luôn tin rằng Hạng Thiên nhất định là có thực lực phi phàm, song thật sự không ngờ rằng lại thu phục phong long cùng với hỏa tinh linh một cách nhàn nhả đến như vậy. Thực lực biểu lộ ra hiện giờ so với A Phong cùng lão Lạc Khắc 4 năm về trước thậm chí còn mạnh hơn nhiều, có điều, cây bông kia quả thực là hết sức cổ quái.

Hắc Thủy Hồn trong tay dừng giả lần lượt thay đổi lối đánh, mái tóc dài tung bay trên không, thân hình hùng sư chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lục Nhi, Hắc Thủy Hồn lặng lẽ không một tiếng động bỏ về phía Lục Nhi đang còn tròn mắt sững sờ. Nhìn con rồng nhỏ non nớt sắp phải chịu chung số phận giống như con cự long vừa rồi, bên ngoài đa số các thiếu nữ theo bản năng đều che mắt kêu ầm lên.

Lục Nhi kể từ sau khi xuất thế chưa từng gặp nhân loại nào có thân thủ nhanh nhẹn cùng với binh khí quái dị như thế, hai cái móng vuốt nhỏ màu xanh khoa trương che kín mắt, Hắc Thủy Hồn kéo theo mị ảnh bỏ thật mạnh xuống những móng vuốt đang che mặt của Lục Nhi.

Trên người Lục Nhi đột nhiên bộc phát ra ánh sáng 7 màu, ở đây tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng vàng ngọc giao thoa.

Ánh sáng vừa lóe lên lập tức biến mất, thân hình hùng tráng của Hạng Thiên lại bị hất qua một bên. Dừng giả biết vừa rồi mình đã thực sự đánh trúng, song có thứ gì đó đã phát ra ánh sáng 7 màu, đó không phải là công năng đặc thù của Hắc Thủy Hồn.

Lục Nhi vẫn còn đang 1 mình lơ lửng trên không trung, bị đánh một cú khá mạnh, nó cũng có chút mê mang, cơ hồ không thể tin được chậm rãi giờ móng vuốt của mình lên, nhìn kỹ xem bị thương đến đâu, rồi bỗng đột nhiên cao hứng xoay tít bay lượn 2 vòng trên không trung: “Ya, hẳn cũng không đựng được đến ta... Tỷ số là 1:1.”

“Chúc mừng, chúc mừng, Lục Nhi, ngươi thật là đáng yêu” Ngã Mễ cười ngọt ngào nhìn nhìn những người xung quanh, hân hạ giọng: “Thân là Thần thánh cự long, lại còn lại 1 trong lục đại Thần long sứ, vậy mà ngay đến cả nhân loại cũng trị không nổi, ngươi quả là rất có tiền đồ đấy... Đúng rồi, ta vừa mới nói đến chuyện trừng phạt thi cử, ngươi chưa nghe rõ à?”

Lục Nhi hướng về phía Ngã Mễ thè lưỡi, căn bản không hề quay đầu lại, trong thiên địa sát khí bỗng đậm đặc lên.

Vô hạn ma pháp tinh linh từ dị không gian được triệu hồi về, ngay tại hiện trường các ma pháp sư cũng đồng thời cảm nhận được ma lực, mọi người đã có thể dùng mắt thường để chứng kiến đợt sóng khổng lồ đang gầm gừ kéo tới được tạo thành từ ma pháp tinh linh. Bầu trời đột nhiên trở nên đen tối, tuyết lớn như lông ngỗng cứ như thể bị người ta đổ ra từ trong túi, rơi bịch bịch là tả xuống dưới. 4 con phong long màu vàng lại được chất hóa từ trong Bạo phong tuyết, phong long đối với tuyết lớn như vậy quả thực là bó tay bó chân, động tác của chúng cứng ngắc lao về phía Hạng Thiên. Đồng thời, xung quanh Hạng Thiên bỗng xuất hiện gió tuyết màu trắng, “Băng Tuyết Phong Bạo” ư? Ma pháp sư quan sát trên đài có người nhận ra đây vốn là một loại ma pháp cấp thấp hiện nay song lại có lực tàn sát hết sức bừa bãi. Trong tay ma pháp sư nhân loại, loại ma pháp này chỉ có thể đánh trúng 1 số chiến sĩ cấp thấp, còn đối với chiến sĩ cấp cao, tác dụng lớn nhất của loại ma pháp cấp 2 này chính là ở chỗ trì hoãn hoạt động của địch, có điều, xem ra tình hình hiện tại không phải là như vậy.

Tiếp theo dưới chân Hạng Thiên lại xuất hiện 1 kết giới ánh sáng hình lục giác màu lam, trong tiếng kinh hô, Hắc ám Long Lan Đạt, vốn được mệnh danh là Ác mộng trên chiến trường chậm rãi ngoi lên, cự long màu đen rít gào phun ra 1 cỗ liệt diễm hùng lực nóng. Cho dù là trong mắt các đại ma pháp sư cao cấp, loại ma pháp công kích chỉ đơn thuần dựa trên lực lượng hắc ám để tấn công đã là đỉnh cao trong các loại ma pháp công kích rồi.

Kỳ tích lại phát sinh ở trên người dũng giả, Hắc Thủy Hồn giữa ma pháp công kích không ngừng biến ảo ra tám chấn màu vàng Vũ khí cùng với phụ tùng còn có thể được đại ma pháp sư gia trì ma pháp, song ma pháp do ma pháp sư nhân loại gia trì thường thường cứ sau mỗi lần dùng xong là lại phải gia trì thêm vào. Còn như tám chấn thuộc Thần thánh hệ ma pháp tinh khiết từ vũ khí của Hạng Thiên bùng nổ ra, tuyệt đối không phải là do mục sư nhân loại gia trì, có lẽ —— Vị Thần mà Thần Thánh giáo đình vẫn luôn sùng bái thực sự có tồn tại, nếu không, không thể giải thích cho những hiện tượng kỳ quái đang đang diễn ra được.

Lục Nhi cũng không thể tin nổi, đòn tấn công do mình triệu ra từ kết giới lại bị nam tử hùng vĩ ở trước mắt này đỡ được, một trong số những người thống trị tối cao của Long tộc đã có phản phát điên lên. Thân hình nhỏ xinh lơ lửng giữa Bạo phong tuyết bay lượn, một tay thì nhẹ nhàng chỉ về phía chân trời:

“Hỡi Băng tuyết lực lượng, ta lấy địa vị người thống trị băng tuyết tối cao của Long tộc kêu gọi lực lượng của ngài; Băng tuyết tinh linh sứ Ái Nhĩ Lan Tư, ta địa vị người thống trị băng tuyết tối cao của Long tộc chờ mong quý sứ thực hiện minh ước giữa Long thần cùng với Sáng Thế Thần, cho ta toàn bộ lực lượng...”

Đại Thanh Sơn mặt biến sắc so với tuyết còn trắng hơn. Hơn 2 tháng trước, hắn từng tận mắt chứng kiến Lục Nhi lần đầu tiên thi triển loại ma pháp có uy lực to lớn này, toàn bộ những chuyện phát sinh vẫn còn để lại ấn tượng rất sâu trong đầu hắn. Cho dù lúc này Lục Nhi không phải là phóng thích băng tuyết hệ cấm chú “Băng tuyết vẫn thạch bạo vũ”, song cũng tuyệt đối là 1 loại cấm chú đủ để hủy thiên diệt địa, nếu không sao lại phải mượn đến lực lượng băng tuyết của Ái Nhĩ Lan Tư tinh linh.

“Lục Nhi, không được phóng ra cấm chú —— Không được phóng ra cấm chú ——” Trên 3 tòa lầu cao, mọi người đều nghe thấy Đại Thanh Sơn liêu mạng gào thét giữa Bạo phong tuyết, sắc mặt tất cả đều biến đổi.

Cấm chú Đối với tất cả mọi người ở đây đều chỉ tồn tại trong truyền thuyết, có điều, chỉ truyền thuyết thôi cũng đủ để đa số mọi người lý giải được hết thảy ý nghĩa hủy diệt.

Mọi người tro mắt nhìn, 1 cái kết giới khổng lồ màu xanh đường kính trên 20 mét xuất hiện, từ kết giới bay ra 1 tinh linh cấp cao 6 cánh với làn da màu xanh. Sau khi Đại Thanh Sơn liêu mạng gào thét, 1 tiếng khê thờ dài xuyên qua toàn bộ Bạo phong tuyết, tinh linh màu xanh cũng lặng lẽ rút lui vào trong kết giới.

“Kẻ yếu đuối hèn mọn, ta cho ngươi thấy sức mạnh của rồng xịn.” Mạnh mẽ kêu gọi tinh linh cao cấp ra sau đó lại mạnh mẽ đẩy nó quay trở lại tinh linh kết giới. Cho dù là Thần long cấp 4 cũng không thể chịu được lực phản kích từ năng lượng ma pháp khổng lồ này, chất lỏng màu đỏ từ khóe miệng Lục Nhi rỉ ra, Lục Nhi rốt cuộc cũng bạo nổ, thân hình bé nhỏ xinh xắn đột ngột tăng vọt lên, 1 con thiên long màu xanh cực kỳ lớn đánh nát bông tuyết cùng không khí trong thiên địa.

Lục Nhi đã từ bỏ ma pháp, đôi cánh lớn kích động bão tuyết gây ra tiếng nổ kinh thiên động địa, không khí nhanh chóng bị ngưng tụ lại thành gió lốc bay về phía Hạng Thiên.

Dưới loại áp lực siêu việt của đất trời trước mặt, cho dù có tòa thành làm căn cứ, có được mấy vạn binh lính làm tay chân thì cường giả cũng sẽ hết hy vọng.

Hạng Thiên cũng là như vậy.

Bất kể Hắc Thủy Hồn là do thần thánh phương nào tạo ra, cho dù có pháp lực mạnh mẽ hơn đi chăng nữa, là 1 nhân loại, Hạng Thiên căn bản không thể tưởng tượng nổi trong thiên địa còn có 1 lực lượng như vậy, giữa Bạo phong tuyết bỗng xuất hiện một ma trảo khổng lồ chụp xuống, hắn đã kinh hãi đánh mất hết dũng khí chiến đấu.

Sau khi thoải mái tự nhiên tóm Hạng Thiên trong tay, Lục Nhi lại khôi phục dáng vẻ cười hi hi ha ha thật, một cái đầu rồng khổng lồ bỗng dung cười rộ lên cũng đã đủ tạo ra hiệu ứng khủng bố rồi. Đối với Lục Nhi, trận chiến không tương xứng về thực lực này một lần nữa lại giúp nó nâng cao thực lực, trước kia Lục Nhi vì nguyên nhân này nọ mà luôn hết sức tin tưởng, ý lại vào ma pháp, đối với thân thể vô cùng cường tráng của Long tộc căn bản là chẳng bao giờ dùng đến.

Nhìn cường giả bị mình tóm chặt giữa không trung, Lục Nhi gào thét xoay vòng vòng trên không, căn bản không thèm quan tâm tới đám nam nữ phía dưới đang gào thét kinh hoàng cùng với tiếng la của Đại Thanh Sơn bị át đi. Sau khi xoay tới hơn 10 vòng, móng vuốt của lục long đột nhiên buông ra,

Hạng Thiên từ trên không trung chẳng khác nào một chiếc đĩa bị ném đi.

Lục Nhi vô cùng hài lòng với tiếng hét chói tai của các cô gái ở bên dưới. Xem ra hưởng thụ nỗi sợ hãi của nhân loại gần như là thói quen của toàn bộ các loài rồng. Bên cạnh Lục Nhi bỗng xuất hiện 1 khoảng sương mù lớn màu đen, 1 con rồng xương bị nó triệu hồi, tình huống này cũng đã xảy ra nhiều lần rồi, hiện tại số lần Lục Nhi triệu hồi Yếu Ly long đã vượt xa Trì Ngạo Thiên. Phía dưới các cô gái lại phát ra tiếng gào thét khủng bố.

Vừa thấy Lục Nhi thù thế, Yếu Ly long đã hiểu ra ngay ý nó, cốt trào cùng với long trào màu xanh vỗ vào nhau trên không trung, thân hình khổng lồ của Yếu Ly long bỗng phóng tốc ảnh đuổi theo Hạng Thiên sắp rơi xuống đất, móng vuốt bằng xương tóm lấy cổ chân Hạng Thiên, Hạng Thiên hầu như còn chưa kịp dừng lại đã bị ném vọt lên cao. Yếu Ly long so với Lục Nhi còn to hơn gấp 1/3, về sức mạnh thì còn yếu hơn Lục Nhi nhiều, thân thể Hạng Thiên như 1 quả bóng bị xì hơi, bay thẳng về phía Lục Nhi.

Hai quái vật khổng lồ ở trên không trung chơi trò đánh cầu lông, Lục Nhi vừa đánh vừa cao hứng hát tướng lên: “Đồ long dũng sĩ ơi, thân hình người như hùng ung bay lượn trên đỉnh núi cao, câu chuyện cũ của người tựa như sao trên trời lưu lại một quãng sáng lấp lánh, người...”

Gió tuyết đã sớm ngừng lại rồi... Không chỉ có hơn 4 vạn người tại hiện trường, cả trăm vạn thị dân của Sử Khâm Bố Lôi đều trông thấy cảnh ở trên không trung có 2 con cự long đang chơi cầu lông, hơn nữa còn nghe thấy rõ tiếng ca của con cự long kia vang vọng trên bầu trời.

Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn 2 người nhìn nhau lộ ra nụ cười khổ, bài hát này rất quen thuộc. Sau trận chiến với Ngâm Phong, những người hát rong đã soạn ra bài hát này để truyền xướng ca tụng 2 thiếu niên bất ngờ xuất hiện. Tại Tiểu dong binh đoàn cũng thường có những tiểu dong binh tự hào hát vang lên. Có điều bài hát Đồ long bỗng nhiên bị 1 con rồng hát tướng lên, với trí tuệ của Lục Nhi thì không thể không biết ý nghĩa của ca khúc này được. Hồng, phỏng chừng Lục Nhi thân là người đương quyền tại Long tộc hàng ngày đều nghe thấy người ta hát như vậy nói không chừng vốn đã phiền đến mức khó chịu rồi, hiện tại rốt cuộc đã tìm được cơ hội. Cũng chẳng có gì khó hiểu, Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngạo Thiên liên thủ lại còn không đánh nổi Hạng Thiên, vậy mà y lại chẳng khác nào bao cát ở giữa không trung để Lục Nhi chơi đùa, nổi nhục này không lời nào có thể lấp liếm nổi.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 37: Thần Binh Chi Tranh

Ma Pháp lịch mùa đông năm 4, do bên ngoài cổng nam Sử Khâm Bố Lôi xảy ra 1 trường ác chiến nên Dong binh công hội phải khẩn cấp thiết lập 1 bảng xếp hạng dong binh mới. Đó cũng là bảng xếp hạng gây ra nhiều tranh cãi nhất trong vòng 200 năm qua.

Cũng như mọi người đều biết, tiêu điểm tranh luận chủ yếu xoay quanh rồng.

Ngày hôm đó 30% nhân vật chủ chốt của Dong binh nghiệp đoàn đều có mặt trên khán đài. Tất cả mọi người đều bị biểu hiện cường hãn của Lục Nhi cùng với Yếu Ly long khiến cho rung động, 2 con rồng độc nhất vô nhị được biết đến trên thế giới này khiến cho toàn bộ cự long bình thường bỗng trở nên không đáng giá tới 1 xu.

Nếu đem chiến lực của Lục Nhi cùng với Yếu Ly long cộng vào cho long kỵ sĩ, như vậy, bất kể là Đại Thanh Sơn hay Trì Ngạo Thiên đều đã sáp nhập vào top 10 trên Chiến Hồn bảng — Không có bất kỳ dong binh nào có thể nhẹ nhàng chế phục được Hạng Thiên đến như vậy.

Trong bảng xếp hạng mới, Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngạo Thiên xếp hạng đồng thời lọt vào top 100, phân biệt là 99, 100, hơn nữa còn được ghi chú đặc biệt.

Đồng thời Chiến hồn bảng mới còn có 1 bảng xếp hạng hoàn toàn mới Long bảng, chuyên thu thập tọa kỵ hoặc sủng vật của 100 vị dong binh hàng đầu, một vài cái tên tiêu biểu như sau:

Thứ 1 là Lục Nhi của Đại Thanh Sơn.

Thứ 2 là Yếu Ly long của Trì Ngạo Thiên.

Từ thứ 3 ~ thứ 5 là Hoàng kim cự long của Hoàng Kim Long kỵ sĩ đoàn.

Sau trận dừng giả quyết chiến, toàn bộ dong binh giới, đặc biệt là các dong binh trẻ tuổi mới gia nhập đều mơ ước có được 1 con Thần thánh cự long, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì, phần lớn những dong binh được tận mắt chứng kiến trận dừng giả quyết chiến đều đưa ra lời bình luận kinh điển về Thần thánh cự long các hạ như sau: “Kiêu ngạo, cực kỳ là kiêu ngạo...”

—— Chiến Hồn bảng Thập di

Dưới sự chỉ đạo của Ngã Mễ, Lục Nhi tóm chân Hạng Thiên quăng xuống đất, vỗ vỗ bụi bám trên móng vuốt, khinh miệt bảo: “Tất cả những kẻ dám cả gan khiêu chiến quyền uy của Thần thánh cự long cùng với Long kỵ sĩ thì sẽ đều không có kết cục tử tế.” Trong lúc nói, đôi mắt to như nắm đấm còn lướt qua đánh bay nốt chút dũng khí ồm ồm của kẻ yếu dám cả gan khiêu chiến cường giả.

Ngã Mễ căn bản không để ý đến mấy trò khiêu khích đó, tiến lên nhiệt tình nâng Hạng Thiên dậy: “Hạng tiên sinh, hết sức xin lỗi, 2 con rồng này đều không được giáo dục tử tế nên toàn đi gây rối, sau khi trở về ta nhất định sẽ nghiêm khắc trừng trị.”

Hạng Thiên thời gian bay ở trên trời đã đủ dài đến mức có thể dần dần thích ứng, trên mặt cũng không nhìn ra nét sợ sệt nào cả, ở dưới trung tâm đài, y cúi đầu không thốt lấy một lời. Trên khán đài Dong binh, những kẻ đặt cửa Hạng Thiên thắng đều như muốn té xỉu đến nơi rồi.

Hồng Thạch tiến ra hòa giải: “Hạng phó đoàn trưởng, Tiểu dong binh đoàn vốn có chiến lược vô cùng cường đại, đối với chiến lược của dị đại lục, cần phải đánh giá cao mới được.”

Hạng Thiên sắc mặt xanh mét, thi lễ thật sâu: “Tâu bệ hạ, thần có thỉnh cầu cuối cùng xin được đấu 1 trận với Trì Ngao Thiên cùng Đại Thanh Sơn, nhưng không đánh với rồng của bọn họ. Thần vẫn còn hoài nghi chiến lược của bọn họ cũng như binh khí của thần đem dâng tặng. Thần... Thần, khẩn cầu xin được đánh 1 trận nữa, là đánh giữa người với người.”

Tể tướng cùng với đám văn thần đứng đầu không ít người định tiến lên góp ý, Hồng Thạch khoát tay ý bảo tự mình biết phải nói gì, đại để hiện tại rất hiểu, tể tướng cùng đại đa số mọi người đều quan tâm đến kết quả của ván cá cược hơn là thắng bại trước mắt, chứ để ý gì tới chuyện thần binh.

Trì công tước vừa rồi vẫn chưa hề lên tiếng đột nhiên cất bước tiến lên: “Tâu bệ hạ, Trì Ngao Thiên cùng Đại Thanh Sơn đều là thanh niên vừa mới 20 tuổi, trước đây, thần cũng không biết chuyện lúc bọn chúng trở lại để đồ đã từng xảy ra chuyện hiểu lầm với Hạng tiên sinh, nếu không nhất định sẽ đốc thúc bọn chúng đến xin lỗi. Còn lần đánh giá này, để quốc chủ yếu là quan tâm đến tình hình địch tại bờ nam Sư Tử hà, vừa rồi thực lực mà 2 cự long đã biểu hiện là không thể nghi ngờ gì, điều này đã chứng tỏ rất nhiều điều. Bởi vậy, thần cho rằng, để Trì Ngao Thiên cùng Đại Thanh Sơn công khai xin lỗi trước mặt mọi người, chuyện này kết thúc tại đây.”

Trì công tước là nguyên lão trong quân đội đế quốc, trong đại đa số các sự vụ hàng ngày của đế quốc đều bảo trì trầm mặc, còn một khi đã lên tiếng thì thường là giải quyết dứt khoát. Là trọng thần của đế quốc, trong sự kiện lần này, Trì Ngao Thiên cùng với Đại Thanh Sơn nếu không bị tổn thất mà còn chiến thắng được cường giả nằm trong top 100 trên Chiến hồn bảng thì không thể nghi ngờ gì là nhân họa được phúc, nếu tiếp tục tỷ thí, bất kể là thắng hay bại thì cũng chẳng có ích gì đối với Trì gia, hơn nữa, trong trận tỷ thí đầu tiên, Trì công tước cũng biểu hiện đầy đủ tính công bằng can trọng của gia chủ danh môn, lúc này lại đứng ra khiến cho đại đa số mọi người đều không còn lời nào để nói.

“Tâu bệ hạ.” Trên đài ở vị trí trung tâm, hầu như tất cả mọi người đều biết rằng sẽ có người bước ra phản đối, quả nhiên, trước sau như một: “Lần tỷ thí này thực sự có ý nghĩa rất lớn, không chỉ đơn giản là đánh giá 2 đại dong binh đoàn cấp A, mà đúng như lời Hạng phó đoàn trưởng nói, tối thiểu cũng giúp chúng ta giải đáp được mối nghi ngại về tội khi quân.”

“Bệ hạ, thần tình nguyện đấu 1 trận!” Trì Ngao Thiên 1 tay đẩy Đại Thanh Sơn ra, bước nhanh về phía trước khom người xin chiến: “Mặc dù khoảng cách giữa thần cùng Hạng phó đoàn trưởng vẫn còn cách khá xa, nhưng thần tin rằng bản thân không kém đến mức không dám đấu 1 trận.” Điểm Trì Hân Phong chưa hài lòng nhất ở cháu mình chính là điểm này, luôn không chịu thua kém mất mặt, cuối cùng toàn chịu thiệt, đã không ăn được lại còn bị đánh ngã.

Trì Ngao Thiên trước khi kết bạn với Ngã Mễ, toàn chủ yếu tu luyện đơn thủ kiếm, sau khi gia nhập dong binh đoàn trong công tác hàng ngày, việc ứng dụng song thủ kiếm còn nhiều hơn cả đơn thủ kiếm, đối với bộ phận này từng khổ công rèn luyện cùng Ngã Mễ.

Chu Tước chậm rãi từ trong vỏ kiếm tuốt ra, trên thân kiếm lấp lờ sắc tím đỏ, hắc y thiếu niên song thủ nắm chặt đốc kiếm, hơi neho neho mắt từ phía sau mũi kiếm nhìn chăm chăm dừng giả tóc tím, một cỗ sóng nhiệt mệnh mang phủ kín đám người ở xung quanh.

Hắc Thủy Hồn trên không trung bỗng có sự biến hóa, hào quang màu trắng bỗng tỏa ra, 1 cột ánh sáng rơi thẳng về phía Trì Ngao Thiên Đặc công trên Hắc Thủy Hồn có vẻ khá nhiều, có điều những đặc công này đều vừa mới được dùng đến, không thể căn cứ theo số lần sử dụng để đánh giá binh khí nào bản thân đã có sẵn đặc công vĩnh cửu, binh khí nào được đại ma pháp sư gia trì thêm ma pháp. Cột sáng thuần trắng rõ ràng là thánh ngôn do tế tự gia trì thêm vào, lợi dụng lực lượng của Thánh thần để gây áp lực tâm lý cho kẻ đối đầu, đối với những địch nhân yếu bóng vía hoặc không chuẩn bị đủ tâm lý sẽ có tác dụng rõ ràng. Hạng Thiên tương đối thuần thục trong việc vận dụng Hắc Thủy Hồn.

Hiểu biết của Trì Ngao Thiên đối với pháp thuật tấn công hệ Thần thánh là vô cùng ít ỏi, thân thể lập tức thoát ly khỏi vị trí vừa rồi, Chu Tước lóe lên đồng thời mơ hồ tạo ra 1 tấm chắn màu đỏ ở trên người thiếu niên.

Những người có mặt tại hiện trường đều ồ lên kinh ngạc, thần khí trong truyền thuyết quả nhiên là bất phàm, Thần thánh hệ mục sư có thể huyền hóa ra nhiều loại tấm chắn, song toàn là thuần một màu trắng, còn màu đỏ như thế này thì rõ ràng là 1 loại ma pháp thuần không biết tên.

Dưới tấm chắn màu đỏ tía, hắc y thiếu niên đột nhiên lác mình xông tới, đại kiếm từ dưới chui lên chém về phía bụng Hạng Thiên. Đại đa số mọi người có chút hiểu biết đối với song thủ trường kiếm đều nhu mày, cách dùng song thủ đại kiếm không phải là như vậy, kiếm đâm ra luôn tạo ra thế công đại khai đại hợp, sao có thể trở nên tàn nhẫn đến thế?

Hạng Thiên vừa mới cong người tránh né, mũi đại kiếm trong nháy mắt đã xia về phía đầu, sau đó hắc y thiếu niên lấy thân thể làm trục, đại kiếm xoay tròn 360° rít gào bức Hạng Thiên ra ngoài vòng công kích, không đợi dừng giả kịp đứng vững, đại kiếm màu đỏ lại tàn sát ra nhiệt lượng khổng lồ, kẻ sát thân thể thiếu niên đâm qua mặt Hạng Thiên, mũi kiếm liên tục khê rung lên ở tốc độ cao, lưu lại 3 vết tàn ngân màu đỏ trong không khí.

Hạng Thiên cùng với những người xung quanh đều cảm thấy khiếp sợ, chỉ có chiến sĩ cao cấp mới có thể lưu lại tàn ngân có lực công kích tương tự trong quá trình tấn công, chân liên tục gấp gấp lùi về phía sau tránh né đợt sóng kiếm như cuồng phong bạo vũ bổ tới. Trì Ngao Thiên lợi dụng tối đa thể công của bản thân, đại kiếm lại từ một góc độ không tưởng đâm ra chứ không phải là chém ra.

Thân hình Hạng Thiên ở trên không trung liên tục xoay 3 vòng rồi đáp xuống 1 vị trí ở xa hơn một chút về phía sau. Thân ảnh hùng tráng huyền hóa ra

thành nhiều thân ảnh khác nhau vây lấy Trì Ngao Thiên.

Hạng Thiên cùng Trì Ngao Thiên trong tấn công có những điểm tương đồng —— Cả 2 đều có thân hình cao lớn, vũ khí trong tay đều cực nặng, có điều cả 2 đều thích kiểu tấn công nội tuyến. Đầu bông, gai trên bông, mũi kiếm, thân kiếm, chuôi kiếm, song cước... Ở 4 phía, các dong binh, đám quan viên chứng kiến 2 người từ mọi vị trí đột nhiên bộc phát ra công kích trí mạng, cứ như thể 1 đám sương mù màu đen bao chặt lấy 1 ngọn lửa màu đỏ.

Đám Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn lòng bàn tay đều ướt sũng, chiến lực của Hạng Thiên cực kỳ khả quan, nếu không phải Trì Ngao Thiên tiên phát chế nhân nắm giữ thế chủ động tấn công ngay từ đầu thì hiện tại có lẽ đã để lộ ra sơ hở, mà cho dù là như vậy, có thể tiếp tục chống đỡ được bao lâu là điều không thể dự kiến được.

Từ bên trong trận chiến, Trì Ngao Thiên bỗng hét lớn 1 tiếng, thế công của đại kiếm đột nhiên thay đổi, đòn tấn công như ngọn lửa trên mũi kiếm, vô kiếm bỗng biến mất, thân kiếm phát ra sóng nhiệt vù vù, thân thể của chàng trai trẻ bỗng lắc lư, ngọn lửa màu đỏ như thể bị nuốt chửng, ngay một nháy mắt dần dần chìm trong đám sương mù màu đen.

Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư đều nhăn tít mày, loại kiếm thế này cũng không phải sở trường của Trì Ngao Thiên, phương thức tấn công đột nhiên biến hóa, chỉ có thể cho thaasay Trì Ngao Thiên hy vọng mượn trợ lực từ ngoại thể của đại kiếm để thủ thắng, có điều, thanh trường kiếm Chu Tước này liệu có thể hơn được Hắc Thủy Hồn sao?

Trường kiếm màu đỏ tía tựa hồ như sóng lớn gào thét ập đến, từng đợt sóng nối đuôi nhau đánh về phía Hạng Thiên, mỗi kiếm đều chỉ nhằm 2 mục đích: hoặc là chém trúng người, hoặc là buộc đối thủ phải đưa vũ khí ra đón đỡ.

Hạng Thiên lập tức hiểu được mục đích của người trẻ tuổi, do đó y không muốn đối đầu trực tiếp. Thiếu niên ở trước mặt có lẽ có thực lực để đấu một trận, song chẳng bao lâu nữa khẳng định là sẽ bại, điều này thì từ lần giao thủ trước đã nhìn ra rồi. Luận võ tuyệt đối không phải là so sánh về binh khí, Hạng Thiên so với Trì Ngao Thiên thì còn kiêng dè binh khí của đối thủ hơn. Đối với Trì Ngao Thiên mà nói, địa vị của Chu Tước ở trong lòng là vô cùng thấp, vốn cũng chẳng phải là của mình, đã được cung tiến cho quốc vương, cho dù có xảy ra vấn đề gì thì cũng chẳng phải là tổn thất đối với mình; còn với Hạng Thiên, Hắc Thủy Hồn chính là vũ khí thành danh của y, còn quý hơn sinh mệnh. Nếu xảy ra vấn đề gì thì chẳng những chiến lực của bản thân sẽ bị ảnh hưởng, và đối với dũng giả cũng là một nỗi sỉ nhục lớn.

Hạng Thiên nhanh nhẹn né tránh.

Trì Ngao Thiên cắn chặt môi, trong lúc quay phắt lại quát lên 2 tiếng lớn, thân thể cấp tốc rung lên, ở bên cạnh hắn xuất hiện thêm 1 hắc y thiếu niên đồng dạng —— “Tàn tượng!” Từ trên dong binh khảm đai truyền đến tiếng kinh hô trầm miêng như một. Đây là sau khi chiến sĩ thắng cấp đến một trình độ nhất định, mới có thể vận dụng 1 loại chiến kỹ, tàn tượng sẽ biến mất trong một thời gian rất ngắn, trước khi biến mất, nó có thể đi theo bản thân đồng thời tấn công cùng 1 mục tiêu. Hai thanh đại kiếm đồng dạng màu lửa đỏ từ 2 phía phải trái đồng thời bổ về phía Hạng Thiên,

Lùi, đã không còn lùi được nữa.

Hai thanh trường kiếm dài 2 mét chỉ trong tích tắc đã bao phủ khoảng không gian chừng 8 mét, sóng nhiệt cuộn cuộn xâm nhập vào thần kinh của Hạng Thiên.

Là nhân vật cao cấp trên Chiến Hồn bảng, Hạng Thiên đương nhiên biết Tàn tượng, hơn nữa bản thân cũng có thể xuất ra tàn tượng, nếu tính ra thì độ trễ trong việc thi triển của thiếu niên trước mặt này còn dài hơn nhiều, đáng tiếc, hiện tại đã không còn kịp xuất ra nữa rồi.

Vạn bất đắc dĩ, đôi Hắc Thủy Hồn của Hạng Thiên đành lảng không bỏ về phía 2 thanh trường kiếm màu lửa đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 38: Tái Đắc Phong Địa

Tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, trong Chúng Thần đại chiến tổng cộng có 5 đế quốc lớn cùng hơn 10 công quốc nhỏ tham gia.

Nếu chỉ xét về chiến lực mà nói, trong 5 đại đế quốc, Ngã Mễ đế quốc có thực lực mạnh nhất, áp dụng chuyên chế quân chủ tập quyền, Thần Thánh Sa Mạc đế quốc thực lực đứng tiếp theo, áp dụng chuyên chế tù trưởng liên hợp; Thần Thánh Dong Binh đế quốc thực lực xếp hàng thứ 3, là một quân thể liên minh kinh tế rời rạc được tạo thành bởi các loại tổ chức như thương hội, dong binh, tứ đại Dong binh vương mỗi người hùng cứ một phương, lựa chọn chế độ luân phiên chấp chính; Tu Tư đế quốc đứng áp chót, do nhiều công quốc hợp thành liên bang, Quốc vương được bổ nhiệm qua quá trình bỏ phiếu tại các công quốc; Thần Thánh giáo đình binh lực thuộc diện yếu nhất, áp dụng thể chế một chính giáo nhất duy nhất.

Ở xung quanh nước lớn thường có rất nhiều nước nhỏ, ví dụ như bên trong Ma Pháp sâm lâm có tinh linh tộc, còn ở vùng ven sa mạc thì có Sơn khâu Ái nhân tộc, những quốc gia này đều độc lập với các quốc gia nhân loại, những chủng tộc còn lại đều ở tại lãnh địa riêng và chấp hành luật lệ riêng của mình, bọn họ cũng không có tình yêu cầu lãnh thổ đầy đủ cùng với danh phận vương giả, bởi vậy, trong đa số thời gian, lãnh địa của các bộ lạc này đều bị đem phân chia ra thành vùng lãnh thổ trực thuộc các quốc gia, có điều, tại các chủng tộc này chưa bao giờ

có người nào bận tâm tới mệnh lệnh của quốc vương cả.

Bởi vì dù loại nguyên nhân đặc thù, cũng chưa từng có một vị đế vương nào có ý đồ đi thay đổi hiện trạng.

—— *Chư đại lục. Ngã Mễ Nặc Nhĩ*

Trên 3 tòa lầu sắc sỡ, mọi người đều biết, Trì Ngạo Thiên cùng Hạng Thiên hầu như đem tính mạng ra để đánh cược là vì cái gì, tranh chấp từ chính thể chiến lược của binh lính dĩ đại lục chuyển thành thân binh do Sáng Thế Thần tự tay rèn nên, có một số khán giả lão thành đã âm thầm trách cứ Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn lắm chuyện, có điều, lúc này cũng chẳng tiện nói ra.

Lúc Trì Ngạo Thiên liên tục biến hóa chiêu số, những người có kinh nghiệm dày dặn đã khe khẽ đoán bước tiếp theo của hắn —— Không ai có thể ngờ rằng 1 thiếu niên với bề ngoài lạnh lùng trong quá trình kịch liệt tranh đấu lại có thể nặn tuế chuyển hóa ý nghĩ như vậy, lại càng không ai có thể nghĩ đến việc, thiếu niên này chỉ trong tích tắc đã có thể vận dụng được Tần tượng cao cấp, sau khi từ 1 người với song thủ cự kiếm biến thành 2 đại kiếm, không ít người phải hô lên kinh ngạc.

Ánh mắt mọi người đều gắt gao nhìn chăm chú vào thân binh của 2 bên.

Trì Ngạo Thiên cùng với Hạng Thiên 2 người trên thân thể đột nhiên bộc phát ra màu đỏ cùng với sắc thuần trắng mãnh liệt, 2 thứ ánh sáng chói mắt trên không trung tựa hồ như tạm ngừng trong nháy mắt, sau đó lại hung hăng đâm sầm vào nhau, quang mang màu lửa đỏ chọi đại thịnh chẳng những bao trùm lên sắc trắng, mà còn nhuộm đỏ toàn bộ thiên địa, tựa như cương châm đâm vào mắt mỗi người.

Trên đài toàn bộ các dong binh, quan viên, những người quan sát vây quanh Điểm tướng đài cùng với các kỵ sĩ đều trở nên hỗn loạn, tất cả mọi người ánh mắt đều bị đau đớn đồng thời còn nghe thấy 2 tiếng nổ.

Trên khán đài đại đa số người cũng đã đoán được kết cục Ở giữa luận võ trường chỉ có một mình Hạng Thiên, ánh mắt y mờ mịt nhìn Hắc Thủy Hồn trong tay mình, mặc dù khoảng cách khá xa, song vẫn có thể trông thấy rõ ràng thứ vũ khí trong truyền thuyết này tựa hồ bị ngăn đi, trên không trung vẫn còn phiêu đảng mớ tóc màu tím. Còn cách đó không xa, hắc y thiếu niên đang ôm trường kiếm hộ thân.

Trì Ngạo Thiên có thể cảm nhận rõ ràng lúc Hắc Thủy Hồn cùng Chu Tước va chạm, kháng lực trầm trọng sau tiếng nổ liền biến mất, đại kiếm trong tay theo quán tính bỏ mạnh xuống, Trì Ngạo Thiên kinh ngạc toàn thân đổ mồ hôi, với loại lực lượng này, với độ sắc bén như vậy, trường kiếm không chỉ chém đứt Hắc Thủy Hồn mà thậm chí đầu của Hạng Thiên cũng sẽ bay vút lên dưới trường kiếm... Mặc dù là tranh đấu, mặc dù có chút hiểu lầm nhỏ, song còn chưa tới mức phải lấy sinh tử ra đối đầu. Trì Ngạo Thiên dốc sức xoay tròn toàn thân, đại kiếm trên không trung xẹt qua nửa vòng tròn lướt sèo qua mặt Hạng Thiên, kiếm phong sắc bén chặt đứt dây cột tóc cùng với 1 mớ tóc dài màu tím. Sau khi dùng hết lực lượng, thiếu niên bị lực quán tính cực lớn của đại kiếm kéo tuột ra khỏi chiến trường.

Kết quả rõ ràng khiến cho tất cả mọi người tại hiện trường chẳng biết phải nói gì.

Một tiếng ho khan vang lên, sau đó từ trong Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn tiến ra 1 lão nhân khoảng chừng 50 tuổi, trên ma pháp bảo màu đỏ sậm có gắn huy hiệu đại ma pháp sư: “Bẩm bệ hạ, thần là Phó đoàn trưởng Dã Lạc Xuyên của Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn. Minh Á, vừa rồi tỷ thí chúng ta thua, đối với các vị bằng hữu đã gửi gắm sự tin tưởng vào Huyền Thanh đoàn, ta thực lòng xin lỗi. Trong tay Trì nhũ thiếu quả thực là hảo binh khí.”

Các ma pháp sư trên khán đài cùng với những dong binh bên ngoài rõ ràng có rất nhiều người đã từng nghe qua cái tên này. Chuyện này là đương nhiên, Dã Lạc Xuyên là ma pháp sư có nghiên cứu sâu sắc về Quang minh hệ đại ma pháp, độ nhuần nhuyễn đối với Thần thánh ma pháp cùng Quang minh hệ còn hơn cả đa số Đại tể tự của Thần Thánh giáo đình. Pháp lực cường đại tới mức có thể khiến cho chiến sĩ vừa mới ngừng thở sống lại. Tại Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn, địa vị của đại ma pháp sư cũng vô cùng cao. Ông ta ở Địa Hành Long kỵ sĩ đoàn không chỉ gánh vác các nhiệm vụ liên quan tới ma pháp, mà còn công khai truyền thụ ma pháp tri thức cho các ma pháp sư trẻ tuổi. Loại hành động chí công vô tư ấy đối với đại bộ phận ma pháp sư cao cấp xem ra là không thể tưởng tượng nổi, cũng chính bởi vì nguyên nhân này nên Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn mới có 1 đội ngũ gồm 500 ma pháp sư, hơn nữa đại đa số bọn họ đều là ma pháp sư cấp 1, 2.

Trước khi đấu võ, đại ma pháp sư các hạ không đứng ra ngăn cản, chủ yếu là bởi vì 2 nguyên nhân, là đại ma pháp sư, ông ta hết sức tin tưởng rằng Hạng Thiên sẽ dùng vũ kỹ đánh bại 2 người trẻ tuổi vừa mới xuất đạo, hơn nữa, Hạng Thiên mới đầu đã nói hết sạch sành sanh rồi, cùng là Phó đoàn trưởng nên cơ hồ cũng không ngăn cản được.

Trận đấu vừa rồi tổn thất đối với Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn cũng không lớn như tổn hại đối với cá nhân Hạng Thiên, chỉ bằng sớm tiến ra chu toàn một chút, hy vọng có thể vẫn hồi chút danh dự của dong binh đoàn trước mặt đại đế.

Thần binh có ý nghĩa thế nào đối với 1 dũng giả? Hồng Thạch cũng hiểu rất rõ. Bất kể là ông ta hay những người khác, đều không ngờ rằng hậu quả lại nghiêm trọng đến vậy, đại đa số người đều cho rằng, nếu có xảy ra va chạm, chỉ cần Chu Tước không bị Hắc Thủy Hồn đánh vỡ thì cũng đã cho thấy rằng thanh trường kiếm này có đủ phẩm chất rồi, hơn nữa còn nói lên rất nhiều vấn đề. Tội đa nhất thì Chu Tước có thể lưu lại 1 vết thương trên Hắc Thủy Hồn, chuyện này cũng chẳng phải là điều gì to tát.

Sau khi sắc đỏ đại thịnh, chỉ 1 kiếm đã chặt đứt đôi Hắc Thủy Hồn cùng mái tóc của dũng giả, Hồng Thạch cũng chẳng biết phải giáng hòa thế nào. Thấy có người đi ra, Hồng Thạch cũng đón lời: “Nếu quả thực là vũ khí do Sáng Thế Thần tự tay tạo ra thì việc Hạng tiên sinh thua cũng không tính là gì cả.”

Sau Chúng Thần đại chiến, có người chuyên nghiên cứu lai lịch của Hắc Thủy Hồn, thanh hắc bổng này rất có khả năng là do Quang Minh thần, 1 trong 12 vị thần ngồi dưới Sáng Thế Thần, tạo ra. Nghe nói, trong quá trình Sáng Thế Thần thu thập các loại đá nguyên sinh ở Thủy tinh linh giới, có tìm được 1 ít mỏ quặng nguyên sinh màu đen, không phải vàng mà cũng chẳng phải gỗ. Trong quá trình đúc vũ khí mới thất vọng khi phát hiện ra rằng đám mỏ

quảng đen này không thể tạo ra được độ sắc bén, căn bản không thể làm kiếm được. Quang Minh thần đứng làm hộ pháp cho Sáng Thế thần, rảnh rỗi không có việc gì bên thứ rên 1 ít vũ khí ngoại môn, cũng tiện thay thêm vào 1 vài ma pháp đặc công cho các loại vũ khí này. Riêng Hắc Thủy Hồn được đổ vào 4 loại ma pháp đặc công: thánh ngôn, khu ma, thánh uy, trấn định. Đáng tiếc, khi Chúng Thần đại chiến còn chưa chính thức bắt đầu, nó đã trở thành thần khí đầu tiên bị hủy.

Cuộc chiến của dũng giả được gọi là song long chiến tranh, trận này chỉ giới hạn giữa 2 cự long cùng với 2 nhân loại, kết quả đều giống nhau khiến cho thế nhân không thể lý giải nổi, mà kết cục của trận chiến này đối với Chúng Thần đại chiến lại nằm ngoài dự kiến của mọi người. Nếu chỉ xét trên kết quả tại hiện trường mà nói, Tiểu dong binh đoàn toàn thắng. Có điều, về ảnh hưởng sinh ra sau này, thì đại bộ phận dong binh đều cho rằng, trong cùng 1 siêu cấp dong binh đoàn, lại đồng thời xuất hiện 2 vị cường giả có thực lực vượt xa đoàn trưởng, nhất định là yếu tố gây mất ổn định. Thậm chí trong nội bộ Tiểu dong binh đoàn rất nhiều dong binh trẻ tuổi lúc đó cũng bàn tán, đoàn trưởng Ngã Mễ cho tới giờ vẫn chưa có tọa kỵ của chính mình, tương lai liệu có thể có được phi long thần kỳ như Lục Nhi, Yếu Ly hay không? Có một điểm có thể khẳng định rằng, nếu lúc ấy chính là Ngã Mễ đích thân xử lý trận tranh chấp này, thì có lẽ sẽ không lưu lại mối họa ngầm khó có thể thừa nhận như vậy.

Căn cứ theo công tác liên hợp thống kê của lại bộ cùng quân bộ, thu nhập chịu thuế 1 năm của Huyện Thanh Địa Long kỵ sĩ đoàn đạt trên 102 vạn, con số này đã tương đương với toàn bộ thu nhập chịu thuế của 1 hành tỉnh tại đế quốc. Đồng thời, Tiểu dong binh đoàn qua trận cá cược còn thu được từ tay các dong binh khác khoảng 16 vạn tiền cược. Tiểu dong binh đoàn sau cuộc chiến dũng giả thanh danh cũng tăng lên, lúc ấy mấy trăm nhân vật chủ chốt tại dong binh giới đều đặt cược lớn, sau khi thua cược, bọn họ mắng mỏ không tiếc lời sự thần dũng của Tiểu dong binh đoàn đã bành trướng ra khắp dong binh hành nghiệp với tốc độ lớn chưa từng thấy. Tại các Thụ ốc tửu quán ở xung quanh các quốc lộ tại Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, càng ngày càng có nhiều khách đã bắt đầu nhen nhóm hy vọng được Tiểu dong binh đoàn đứng ra nhận nhiệm vụ bảo vệ cho mình chứ không phải là Huyện Thanh dong binh đoàn như trước kia.

Sau song long đại chiến, quân đội Ngã Mễ đế quốc sĩ khí tăng vọt! Bất kể là các binh sĩ cấp thấp nhất hay các tướng lĩnh cầm quân. Một hồi chiến tranh với quy mô không lớn, vậy mà có tới hơn 600 chiến sĩ tham chiến toàn bộ đều được phong làm đế quốc kỵ sĩ, hơn 260 tướng sĩ thương vong đều được phong làm nam tước trọn đời của đế quốc, 3 cán bộ chủ chốt được sắc phong làm nam tước thừa kế đứng trong hàng ngũ quý tộc đế quốc. Sự phong thưởng như vậy còn trên cả sắc phong thời kiến quốc, chuyện này bản thân nó đã truyền đạt 1 tín tức rằng Quốc vương bộ hạ đã tăng cao mức thưởng đối với chiến công. Đặc biệt là các quý tộc cấp thấp tại đế quốc chỉ trong một thời gian ngắn đã nô nức gia nhập quân đội.

Đế quốc quân bộ để cảm tạ công lao trước đây của Tiểu dong binh đoàn, đã cấp riêng thành thị tại hải cảng lớn nhất ở bờ biển phía tây của đế quốc, Đoạn Băng thành, cho họ làm nơi trú đóng. Còn Hồng Thạch đại đế thì phát riêng 1 đạo sắc lệnh: biểu dương sự cống hiến của các gia đình có quân nhân thuộc Tiểu dong binh đoàn bỏ mình hoặc bị tàn tật phải xuất ngũ vì đế quốc, đồng thời cũng cô vũ thêm nhiều quân nhân là con em thế gia gia nhập Tiểu dong binh đoàn.

Bộ máy tuyên truyền của đế quốc một khi đã khởi động, trong Đoạn Băng thành cơ hồ chật ních các con em quân nhân trẻ tuổi, tuổi từ 12~20, nghe nói, có không ít con dòng cháu giống thậm chí còn mai danh ẩn họ hy vọng có thể được gia nhập Tiểu dong binh đoàn. Mà lúc này, phần lớn bộ đội của Tiểu dong binh đoàn vẫn còn ở đế đô để tiến hành đợt tu chỉnh cuối cùng.

Căn cứ theo mệnh lệnh của quân bộ, 3 cán bộ chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn là Đại Thanh Sơn, Ngã Mễ, Hoắc Ân Tư tiến vào đế quốc Kỵ sĩ học trường tiến hành 2 tháng học tập hệ thống, nội dung chủ yếu là phối hợp tác chiến giữa kỵ bộ binh, đây là chương trình học riêng được mở ra để bổ sung khuyết điểm cho các dong binh trong chiến tranh. Trì Ngạo Thiên vì đã tốt nghiệp Kỵ sĩ học giáo nên được miễn tham gia đợt học tập này, chuyên tâm quản lý bản bộ của Tiểu dong binh đoàn đóng ở ngoài đế đô.

Nhận sự ủy thác của Ngã Mễ, Long, Mạc Dã 2 người mang theo hơn 130 vạn tài chính cùng hơn chục đoàn viên dong binh bị trọng thương quay trở lại Băng Phong đại lục, tiếp tục mở rộng quy mô Tiểu dong binh đoàn. Lúc Long cùng Mạc Dã rời đi, cả 2 đều khóc ròng tiến bước. Ai cũng không muốn trở về, ai cũng không dám trở về... Không biết phải gặp lại đám thân nhân cô nhi quả phụ đang khổ sở ở vùng băng thiên tuyết địa chờ mình như thế nào. Mạc Dã ghen ngào nói 1 câu: “Thật không còn mặt mũi nào để trở về nữa.” Tất cả mọi người đưa tiễn đều khóc.

Sau khi trở lại Băng Phong bảo lũy, cùng ngày, Mạc Dã cùng với Long bị vây chặt như nêm, con cái trong nhà có tiền đồ, tại Tiểu dong binh đoàn đã là cán bộ chủ chốt, những đứa trẻ có lòng thậm chí còn tiết kiệm tiền ăn của mình nhờ bọn họ giao lại cho người nhà; có điều... Khi có thành viên gia đình hỏi tới những đứa trẻ xuất hiện trong danh sách bỏ mình, Long lại lén lút chuẩn bị ra ngoài. Mạc Dã run rẩy từ xe tang nhấc ra 1 bình tro cốt của thiếu niên, kèm theo bình tro cốt còn có 2.000 kim tệ. Thân nhân lúc ấy đều chết điếng người... Tiếng khóc bi thương nhất thời vang lên, càng ngày càng có nhiều thân nhân của dong binh đoàn kéo tới, càng ngày càng có nhiều tiếng khóc rỏ rất thảm thiết vang lên... Mạc Dã vừa mở mịt từ xe tang nhấc ra càng nhiều bình tro vừa ngơ ngác lăm bắm lạp đi lạp lại: “Rất xin lỗi, đều là lỗi của chúng tôi.”

Cùng ngày, lượng tiền phát ra đạt đến 60 vạn. Trong đó 1 phần là tiền trợ cấp của đế quốc, cũng có 1 phần nhỏ là tiền trợ cấp của Tiểu dong binh đoàn. Đáng tiếc, tiền cũng không thể an ủi được nỗi bi thương bị mất đi người thân, từ đó cho tới nửa năm sau, tổng bộ của Tiểu dong binh đoàn luôn trầm tĩnh trong nỗi bi thương nồng đậm.

Căn cứ theo ám chỉ của đế quốc quân bộ, hy vọng Tiểu dong binh đoàn có thể mở rộng tới quy mô tối thiểu là 3 dong binh đoàn cấp B, Long cùng Mạc Dã còn có thêm 1 nhiệm vụ gian khổ hơn: ít nhất cần phải chiêu mộ thêm 1.000 dong binh mới, 2 người đều cảm thấy áp lực cũng cực kỳ lớn.

Trước lúc Long cùng với Mạc Dã rời đi, tương tự tại Điểm tướng đài, Ngã Mễ chủ trì nghi thức phong tước lần đầu tiên của Tiểu dong binh đoàn. Thảo nguyên tinh linh Cách Nhĩ Tô dựa vào năng lực chỉ huy xuất sắc nổi trội trong đợt này giành được thanh đơn thủ kiếm “Chanh Đồ (đỏ)” do Sáng Thế Thần tự tay rèn truyền lại hậu thế, còn thiếu niên Lăng Vân đến từ 1 quân nhân thế gia tại đế quốc Bắc Bộ liên bang nhờ thành tích giết được 32 địch nhân mà đoạt được song thủ đại kiếm “Lan Thạch (màu lam)”. Lúc ấy, Dong binh vương Yên Nam cũng trùng hợp tới bãi phong Ngã Mễ, vốn không muốn để nhiều người biết đến lần phong tước này, song kết quả lại là từ miệng Nam thiên vương rất nhanh chóng lan ra ngoài. Từ nay về sau, hết thảy nhân sĩ của dong binh giới đều biết, tại Tiểu dong binh đoàn còn có 2 thanh lợi khí không kém gì Chu Tước thần binh, hơn nữa rất có khả năng đều là do Sáng Thế Thần tự tay tạo ra. Những người được sở hữu thần khí đều được mọi người cho rằng rất có khả năng tiến sâu vào Chiến hồn tân tú bảng đợt kế tiếp.

Sau kỳ phong tước, Dong binh vương Yến Nam cùng mấy thiếu niên dong binh của Tiểu dong binh đoàn có 1 cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, Dong binh vương đối với tình hình chiến đấu tại đế quốc tỏ ra hết sức lo âu, ông ta hy vọng, nếu có thể, Tiểu dong binh đoàn có thể cử ra nhân thủ đặc lực tới hiệp trợ cho Dong Binh đế quốc, lúc nói những lời này, ánh mắt ông ta gắt gao nhìn chăm chăm vào Đại Thanh Sơn cùng với Trì Ngao Thiên. Dong binh vương tiến thêm 1 bước tỏ ý, chỉ cần nếu bất cứ ai trong số 4 cán bộ chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn đi, cũng đều được trực tiếp phụ trách chiến cuộc tại 1 hành tinh hiện có của đế quốc. Ngã Mễ sau khi đơn giản thương lượng một chút tỏ ý, bởi vì Tiểu dong binh đoàn hiện đang đăng ký tại đế quốc, mà sắp tới đế quốc đã hạ lệnh rất rõ ràng, triệu tập những người phụ trách chủ chốt của các dong binh đoàn về tham gia huấn luyện, hơn nữa, đế quốc còn gán cho Tiểu dong binh đoàn trọng trách phải gánh vác nhiệm vụ giữ gìn đất đai, bởi vậy lúc này nếu nhất quyết rời đi thì quả thực là khinh nhờn thiên chức của dong binh. Ngã Mễ chỉ định Ba Nhĩ Ba Tư hộ tống Yến Nam quay về Dong Binh đế quốc, sau khi nghe ngóng cặn kẽ tình hình, sẽ xem xét xem Tiểu dong binh đoàn có thể làm được những gì cho đế quốc.

Ma Pháp lịch mùa đông ngày 1 tháng 1 năm 5.

Thiếu niên thống soái Dịch Hải Lan dẫn 10.000 đại quân cường công Pháp Tây Tư quân doanh tại bờ bắc Sur Từ hà, thân ảnh vô cùng nhanh nhẹn của Ngâm Phong cùng đại kiếm Lưu Huỳnh màu đỏ như tia chớp rạch ngang qua bầu trời. Binh lính Pháp Tây Tư hầu như không chống cự, dưới sự liên hợp yểm trợ của ma pháp sư, nhân mã cung tiễn thủ cùng ngựa long kỵ sĩ rút lui về Tây Lâm đảo. Dịch Hải Lan đối với chiến dịch không đổ máu này tựa hồ vô cùng hài lòng, không hề phát ra một binh một tốt nào đuổi theo truy sát, vui vẻ tiếp quản Pháp Tây Tư quân doanh.

Ma Pháp lịch mùa đông ngày 7 tháng 1 năm 5.

Những cánh buồm màu trắng lại bao trùm toàn bộ cửa biển vào Sur Từ hà, đoàn quân chi viện thứ 2 của Pháp Tây Tư đã tới, quân đội dưới trướng Đạt Hải Nặc đạt đến 4.5 vạn, đồng thời, quân đoàn chinh tây nhận được thư lệnh mới, Đạt Hải Nặc chính thức được bổ nhiệm làm Thống soái tây bộ chiến khu của Pháp Tây Tư, Nặc Đôn, Mai Lâm được chính thức thăng chức thành vạn nhân trưởng, Hoàng kim long kỵ sĩ Da Mạc Đạt được bổ nhiệm làm phó Thống soái của tây bộ chiến khu.

Ma Pháp lịch mùa đông ngày 15 tháng 1 năm 5.

Thủ đô của Tu Tư đế quốc bị chỉ huy Dịch Hải Lan nửa đêm quay về dẫn đại quân công phá, chiến dịch lần này, Dịch Hải Lan tổng cộng sử dụng 3.4 vạn bộ đội, trong đó có 1 thiên nhân đội đại ác ma. Vương tộc Tu Tư đế quốc từ phía đông thành rút lui về phương bắc. 2.000 tàn quân vượt qua Thánh Tuyết sơn 1 tháng sau xuất hiện tại biên giới Ngã Mễ đế quốc. Theo lời của cư dân lục tục di cư khỏi thủ đô, mặc dù dị bộ tộc mặt mày dữ tợn, song về phương diện duy trì trị an lại hết sức tốt bụng, bộ phận binh lính nhân loại còn sót lại được tổ chức lại một cách hữu hiệu để phòng ngự toàn bộ thành thị.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Dịch Hải Lan cùng với Ngâm Phong tiến vào trong thơ của những người hát rong, trong đợt truyền xướng mới đầu, Dịch Hải Lan với Lưu Huỳnh Đại Kiếm đỏ rực đầy trời được đám thi nhân định nghĩa cùng với Ngâm Phong là thể lực cực hạn tà ác, ác ma nghiêng trời lệch đất trở thành giai điệu chính của toàn bài thơ.

Ma Pháp lịch mùa đông ngày 20 tháng 1 năm 5.

Trì Hàn Phong bá tước suất lĩnh 1 vạn 5 nghìn quân nhân tinh nhuệ đến từ Băng Phong đại lục về tới Phù Băng cảng. Đặc sứ của quân bộ khẩn cấp tường thuật quân tình ở phía nam cho bá tước đại nhân. Sau 1 ngày tu chỉnh tại Phù Băng cảng, đại quân lại tiến vào đại lục quốc lộ tiến quân đến Giới Lâm.

Ma Pháp lịch mùa đông ngày 30 tháng 1 năm 5.

Rời Thông Vân, Trì Hàn Đồng hầu tước tiếp quản chiến khu Sur Tâm thành, Hóa Sur Từ quân đoàn dưới sự dẫn dắt của người phụ trách Phạm tử tước lui lại tuyến 2 tu chỉnh, Hóa Sur Từ quân đoàn trong thời kỳ chiến lược cường thịnh quân số lên đến 25.000 người giờ bị giảm mạnh còn lại 12.100 người. Cá biệt, bộ đội thương vong tỷ lệ lên đến 80%, Phạm tử tước bản thân bị bộ phận người có quyền gán cho tội bởi họ danh dự “Muru sát quý tộc vũ trang”, bị buộc phải quay về đế đô để báo cáo với quân bộ đồng thời tiếp nhận công tác điều tra.

Ma Pháp lịch mùa đông ngày 10 tháng 2 năm 5.

Pháp Nặc Tư quân đoàn cử ra 3 thiên nhân đội cưỡi khoái thuyền tấn công doanh địa cũ tại bờ bắc Sur Từ hà, bị quân của Dịch Hải Lan kiên quyết phản kích, nên trong chiến dịch này, số người chết của đôi bên lên đến hàng ngàn người.

Ma Pháp lịch mùa đông ngày 12 tháng 2 năm 5.

Tại Đế quốc Kỵ sĩ học giáo, Ngã Mễ cùng với Oánh đột nhiên được thông báo, có người tới bái phỏng.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 39: Hắc Âm Tinh Linh

Oánh thân thể vẫn chưa khỏe lại, chỉ trong vòng ngắn ngủi chưa tới 2 tháng đã 2 lần bị trọng thương, lần nào cũng mất một lượng lớn máu, đối với một cô gái là thương tích rất lớn. Khuôn mặt vốn phơn phớt nét hồng ẩn dưới làn da trắng nay trở nên trắng bệch như tuyết.

Ban huấn luyện dong binh đế quốc vốn cũng không có tên Oánh, có điều Ngã Mễ căn bản không yên tâm về thân thể của Oánh, mà phủ Công tước thì trùng hợp lại nằm ngay ở vùng phụ cận của đế quốc Kỳ sĩ học trường, Ngã Mễ mượn 1 gian phòng lớn bỏ trống để cho Oánh tới ở. Ngã Mễ buổi sáng ở trường học các tri thức bổ túc về nhiều loại binh chủng tác chiến, buổi chiều tới dong binh đoàn xử lý các sự vụ có liên quan, còn buổi tối thì chuyên tâm chăm sóc Oánh.

Cũng giống như trước đây, 4 người phụ trách của Tiểu dong binh đoàn tại đế đô đều là những nhân vật chạm tay có thể bỏng, Ngã Mễ các hạ công nhiên dẫn Oánh tham dự 2 buổi tiệc khuya, khiến các đại danh môn đều phải kinh thần tinh linh thiếu nữ có nét thanh tú hiếm thấy trên đời, đồng thời cũng hiểu được mục đích của dong binh trí giả, từ đó trở đi, rất hiếm có người đưa các giai nhân con nhà đế quốc tới trước mặt giới thiệu cùng Ngã Mễ —— Đương nhiên, có kẻ vui mừng thì cũng có người lo lắng. Những giai nhân đó đều được cô tình giới thiệu với đám Đại Thanh Sơn, Trì Ngao Thiên, ngay đến cả Hoắc Ân Tư cũng trở thành nhân vật được săn đón trong buổi văn yến. Không ít đế quốc quý tộc hào tâm hỏi tiểu Ái nhân có nghĩ đến việc muốn thay đổi một chút huyết thống gia tộc hay không, có muốn thế hệ sau của mình cao hơn một chút để có thể thuận lợi tìm được đối tượng thích hợp phối ngẫu chung thân hay không. Đối mặt với những lời nhiệt tình ân cần thăm hỏi này, tiểu Ái nhân sau mỗi lần nhận được thiệp mời màu tím hoặc màu đỏ thì cứ như thể bị áp giải ra pháp trường.

Thân thể Oánh cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp, Hồng Thạch đại đế cùng với Trì Công tước biết được tình hình của Ngã Mễ 2 lần vì hấn mà liên tục bị thương nặng, đều tỏ ra hết sức quan tâm. Hồng Thạch đại đế thường xuyên phái ngự y tới chẩn bệnh, lại gửi rất nhiều thuốc trong hoàng cung cho tiểu tinh linh dùng, lão Công tước thì phái chuyên gia tới Thông Vân quan mua lương được. Thông Vân quan tiếp giáp với Tinh Linh sâm lâm, bên trong thành cũng có 1 số lượng tinh linh tương đối lớn, bởi vậy có cả những hiệu thuốc dành riêng cho tinh linh, số tiền bỏ ra lớn tới mức gần như đem toàn bộ quỹ thuốc lớn nhất của tinh linh tới phủ Công tước. Hiệu quả cho thấy cũng tương đối rõ, nhất là sau khi mua được thảo dược dành riêng cho tinh linh, thân thể Oánh hồi phục tương đối nhanh chóng.

Buổi tối, khi Ngã Mễ từ nơi đồn trú của dong binh đoàn ở bên ngoài thành quay về phủ Công tước, tay dắt Oánh đang cùng vài người khác nói chuyện phiếm, ở trong phòng còn có Hoắc Ân Tư, Trì Ngao Thiên, Đại Thanh Sơn, Sa Nhược. Quan hệ giữa Đại Thanh Sơn và Sa Nhược cơ bản đã công khai, có điều 2 người tương đối quy củ ở trước mặt mọi người cũng không dám có biểu hiện gì đặc biệt, điều này cũng khiến cho Ngã Mễ cứ suốt ngày cười chế giễu Đại Thanh Sơn.

Tiểu đội trưởng đang làm nhiệm vụ vội vàng từ bên ngoài tiến vào: “Ngã Mễ tiên sinh, bên ngoài phủ có người đến, nói là muốn tìm Oánh tiểu thư cùng với ngài.”

Ngã Mễ cùng Oánh nhìn nhau 1 chút, đến gặp riêng 2 người là chuyện trước nay chưa từng có, Oánh đột nhiên nhớ ra điều gì đó sắc mặt trở nên có chút phiền muộn, khẽ nói một câu: “Mau mời ông ấy vào.”

Chưa đến mấy phút, đã có quân nhân dẫn theo 1 người với làn da ngăm đen bước vào phòng.

“Cha ——” Oánh không hề có biểu hiện gì là quá kinh ngạc, vội vàng đứng dậy.

Ngã Mễ trước tiên là sững sốt, chỉ mới vắn vắn có 2 tháng, nhạc phụ tương lai của mình thoát nhìn trông có vẻ như đen đi rất nhiều. Trong đại bộ phận nhân sinh mà Ngã Mễ từng trải qua, số lần giao tiếp với các trưởng bối chí thân của mình là rất ít, trong đó lại toàn là những bậc trưởng bối bất lương hủy hoại người khác không biết mệt, vừa trông thấy tinh linh trưởng giả da ngăm đen, hấn vội buông chén trà trong tay xuống: “Chào bá phụ.”

Đám người Hoắc Ân Tư vội vàng đứng dậy, sau khi cùng vắn an bậc trưởng giả, bèn đưa mắt ra hiệu cho nhau bèn cùng chuẩn ra khỏi phòng.

Nhìn đám bạn bước ra, Ngã Mễ tâm tình cũng thả lỏng đi đôi chút, đáng sợ nhất vẫn là người nhà đang đứng trước mặt, dù sao thì vị nhạc phụ đại nhân này có trốn cũng không thoát, đã thế thì cứ tiếp đi. Hấn mời tinh linh ngồi lên ghế trên, Oánh cũng rót trà mời phụ thân.

“Ngã Mễ này, người bảo ta phải nói sao đây?” Thanh Tân nâng chén trà lên không uống ngay mà vắn về trong tay, sắc mặt ngăm đen hiện ra vẻ tức giận.

Ngã Mễ vốn vẫn cảm thấy bản thân rất có lỗi với Oánh, thấy phụ thân cô khởi binh vắn tội lại càng lúng túng.

“Con gái ta ở cùng với người, vốn dĩ ta cũng chẳng muốn quản. Từ nhỏ ta cũng rất thương nó, có điều bởi vì nguyên nhân là do ta, nói ra lại càng thêm xấu hổ, nên cũng không cho nó được nhiều hạnh phúc lắm. Cho nên, ta vẫn luôn hy vọng rằng sau này nó có thể gả cho 1 người tốt. Ta thật không ngờ rằng nó lại lựa chọn 1 nhân loại, nhân loại các người tuổi thọ ngắn như vậy, sau này nó chẳng phải là sẽ vì người mà phải cô đơn cả đời à? Con gái thường hay hướng ngoại, nó đã thích thì ta cũng khó mà nói gì được.” Chén trà nhẹ nhàng đặt xuống bàn: “Có điều, người không thể để nó chỉ trong có mỗi 2 tháng ngắn ngủi mà phải chịu thương tổn lớn như vậy được!”

“Bá phụ, con thực sự là không có ý...” Ngã Mễ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ người đang đứng trước mặt, miệng lưỡi vốn linh xảo ở trước mặt người khác mà nay đứng trước mặt Thanh Tân lại chẳng biết nên giải thích như thế nào. Thành thử, Ngã Mễ lại cầu cứu Oánh, nét mặt vì sốt ruột đã đỏ bừng lên.

Oánh từ phía sau huych Ngã Mễ một cái, để cho hấn khỏi gấp gáp: “Cha, kỳ thực cũng chẳng có chuyện gì lớn...”

“Không có chuyện gì lớn ư!” Thanh Tân sắc mặt càng xám xịt, tay vỗ mạnh xuống bàn, nước trà tức thì từ cạnh bàn chảy xuống: “Chẳng lẽ ta bị điếc chăng? Các người chẳng lẽ không biết Âm dạ tinh linh có mạng lưới tình báo ở khắp mọi nơi sao?”

“Oánh Oánh, con đi ra ngoài đi, để ta cùng với cậu thanh niên này nói chuyện riêng!” Thanh Tân nghiêm khuôn mặt đen đúa lại ra lệnh cho con gái mình.

Oánh do dự nhìn phụ thân, Thanh Tân đột nhiên sử dụng tinh linh ngữ trao đổi rất nhanh cùng với Oánh, Ngã Mễ không biết ông ta đang nói gì, nhưng tựa hồ là dạy dỗ Oánh, mình tốt nhất là không nên xen vào. Oánh trong mắt mơ hồ trào ra nước mắt, xoay người rời khỏi phòng.

“Ngã Mễ này, lần này ta tới tìm ngươi có 1 việc, ta hy vọng ngươi để cho con gái ta tránh xa ngươi ra, ta thật sự không yên tâm. Ta có mấy đứa con, Oánh Oánh là đứa tốt nhất trong số đó, ta sau này cả đời đều là trông cậy vào nó, ngươi cứ ngày nào cũng làm cho nó bị nguy hiểm tới tính mạng khiến ta cảm thấy lo lắng. Ta muốn chịu trách nhiệm đối với bản thân mình, đồng thời cũng muốn chịu trách nhiệm đối với con gái ta.” Trung niên tinh linh đột nhiên nghiêm mặt nói ra những lời Ngã Mễ căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Ồ? Ngã Mễ bị giáng cho một đòn khiến cho phát sốt: “Bá phụ, trước đây, cháu thật sự không biết xảy ra chuyện này, về sau, cháu tuyệt đối sẽ không cho Oánh Oánh phải chịu nguy hiểm nữa. Cháu sẽ đề nghị cách ly thật xa khỏi chiến tranh, đồng thời cháu cũng không muốn phải chia cách với nàng.”

“Hừ, nếu cứ cho ngươi cơ hội... Nếu không phải là có tin tức từ nghiệp đoàn thì con gái ta chết như thế nào ta cũng chẳng biết.”

“Thúc thúc, mặc kệ người nói gì, cháu cũng không để Oánh Oánh đi đâu.” Sự tình đã đến mức không thể điều hòa nổi, sự bình tĩnh của thiếu niên dong binh cũng đương nhiên được biểu lộ ra, trong giọng nói trầm lạnh cho thấy rõ nét uy nghiêm của vương giả không ngại.

Thanh Tân hiển nhiên không ngờ rằng đi lời con gái về lại đụng phải một cái gai như vậy: “Vậy ngươi bảo phải làm sao bây giờ? Ngươi làm sao có thể cam đoan rằng con gái ta sẽ không gặp phải chuyện gì, ta nửa đời sau còn phải trông cậy vào con gái ta.”

“Ngài nói đi.” Ngã Mễ đầu cũng có phần nóng lên, trực tiếp đem vấn đề đá trở lại.

“Như vậy đi.” Thanh Tân đứng dậy đi đi lại lại mấy bước: “Không thì ngươi cho ta một số tiền, như vậy cho dù con gái ta có xảy ra vấn đề gì, ta cũng vẫn có thể tự mình dưỡng già, ta coi như chưa từng sinh ra đứa con này.”

...

...

...

Ngã Mễ thật không ngờ sẽ nghe những lời như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên nói thế nào.

Thanh Tân tự mình nói ra mục đích của bản thân: “Ta còn có thể sống được khoảng 800 năm nữa, mỗi năm ta tiêu hết khoảng 1.000 kim tệ, ngươi cứ đưa ta 80 vạn kim tệ là được.”

Ngã Mễ theo bản năng dùng răng cắn chặt mu bàn tay mình, chẳng lẽ đây lại là sự thật... Ngã Mễ biết rất nhiều nhân loại quả thực hết sức tham tiền, trong đó không thiếu những chuyện đem con đi bán lấy tiền, song chỉ là ở những vùng dân tộc thiểu số xa xôi, trong những câu chuyện cổ. Có điều, tinh linh thì sao? Trong tất cả các miêu tả về tinh linh, tinh linh luôn là hóa thân của sự lương thiện, thuần khiết. Rất khó nói lúc trước Ngã Mễ vừa mới gặp Oánh là đã yêu ngay liệu có phải là do bị những ấn tượng tốt đẹp từ trước đó mê hoặc hay không. Ngay cả khi ở trong Tinh Linh kết giới, cùng 2 tinh linh trưởng lão quyết chiến sinh tử, Ngã Mễ trong lòng cũng không hề cho rằng tinh linh tộc có gì là tà ác.

Điều càng khiến cho Ngã Mễ không thể chấp nhận nổi là, vị tinh linh nam đen đúa trước mặt này lại là cha của Oánh, một cô gái đơn thuần thông minh, thiện lương vô cùng như Oánh sao lại có thân nhân bất lương như vậy? Ngã Mễ trước tiên là nghĩ rằng mình nghe lầm, hẩn hoảng hốt nhìn trung niên tinh linh, tiếp theo, Ngã Mễ lại cho rằng vị trung niên tinh linh này đang nói đùa, là để thử mình.

Chuyện này làm sao có thể?!

Nhìn nét mặt trung niên nhân không hề có tí vẻ biểu đạt sai lầm nào, Ngã Mễ đầu còn to hơn so với vừa rồi. Cha Oánh sao có thể đi bán con mình được?

“Ngài nói có thật không?” Ngã Mễ cảm thấy cổ họng mình đắng ngắt.

“Đương nhiên, ta phải giữ 1 khoản tiền như vậy để nhờ sau này ngươi không cần con gái ta nữa, ta muốn để lại cho nó đủ tiền sinh hoạt phí.” Trong tròng mắt khô vàng của hắc tinh linh bắn ra 1 tia hàn quang.

Ngã Mễ cúi đầu trầm ngâm một hồi, vỗ tay gọi vào 1 đoàn viên tiểu dong binh trực ban, khẽ nói với hắn vài câu, đoàn viên tiểu dong binh lộ ra thần sắc kinh ngạc, sau đó vội vàng đi ra ngoài.

Không lâu sau, đoàn viên tiểu dong binh vừa rồi đã trở lại, trong tay cầm theo 2 thanh trường kiếm nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

“Thúc thúc, cháu không biết hàm nghĩa đích thực trong lời ngài nói. Trong tay cháu cũng không có nhiều tiền lắm, Tiểu dong binh đoàn là 1 tổ chức mới được thành lập chưa lâu, mặc dù cháu là đoàn trưởng song bản thân vẫn chưa tích góp được gì, ở dong binh đoàn cũng không có nguồn tài chính dồi dào. 2 thanh kiếm này là do chúng cháu phát hiện ra trong chuyến thám hiểm hơn 2 tháng trước, cũng như bảo kiếm Chu Tước mà chúng cháu hiến tặng cho quốc vương bệ hạ, đều là do Sáng Thế Thần tự tay rèn ra. Chúng cháu đã tiến hành định giá, bảo kiếm như vậy trong mắt người có kiến thức căn bản là vật báu vô giá, mỗi cái quy đổi ra tối thiểu cũng phải tương đương trên 10 vạn hiện kim. Trong nhiệm vụ lần trước, cháu với Oánh mỗi người đều có được 1 thanh, cháu xin gửi ngài hết.”

Ngà Mễ suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Thúc thúc, cháu nghĩ tình yêu không thể dùng tiền bạc để cân đo đong đếm được. Cháu coi 80 vạn kim tiền mà ngài vừa nhắc đến coi như là sinh lễ mà ngài đưa ra, cháu cho rằng cũng là điều hết sức bình thường. Oánh là một cô gái tốt, nhà gái đưa ra số tiền này để làm sinh lễ cũng chẳng vấn đề gì. Có điều trong tay cháu hiện giờ không có nhiều tiền như vậy, cháu hy vọng ngài có thể cho cháu thêm 5 năm nữa, trong vòng 5 năm tới thiếu hàng năm cháu sẽ đưa cho ngài 10 vạn kim tệ sinh lễ.”

Thanh Tân cầm lấy 2 thanh trường kiếm 1 dài 1 ngắn, ra sức rút kiếm ra khỏi vỏ, trong phòng đồng thời phát ra 2 đạo quang mang màu lam và màu bạc chói mắt, sau ánh hào quang, trên thân 2 thanh kiếm huyền phù 4 chữ cổ: “Vân Thường”, “Thanh Hoa”. Hắc tinh linh tựa hồ cũng biết chuyện về Chu Tước, khẽ gật gật đầu: “Được rồi, ta trước hết cứ nhận lấy, nhớ cho kỹ, phải mau chóng đưa những sinh lễ còn lại cho ta đây.”

Dưới cái nhìn chăm chú của Ngà Mễ, hắc yêu tinh thân thể đột nhiên xảy ra chấn động nhỏ, sau đó toàn thân biến mất trong không khí. Cửa bị mở tung ra, rồi lại tự động đóng lại.

Ngà Mễ quệt mồ hôi trên trán, đã sớm nghe nói hắc yêu tinh vốn có kỹ năng ẩn thân đặc thù, loại kỹ năng này hiệu quả vượt xa so với ma pháp ẩn thân cường đại của ma pháp sư. Hơn nữa, không thể dùng Thánh nhân thuật để dò ra hắc yêu tinh sau khi ẩn thân được, lần này đã tận mắt được chứng kiến rồi. Ngà Mễ tìm Oánh trở lại, đang định kể cho nàng nghe về quá trình vừa rồi, đại Đai Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên đã mò tới. Hoắc Ân Tư nói ra nghi vấn của mọi người: “Ngà Mễ, vừa rồi lão nhạc phụ của huynh tới tìm huynh làm gì vậy, lại còn thần thần bí bí bắt Oánh tiểu thư phải đi ra ngoài, tiếp đó lại bảo Đại Thanh Sơn đi lấy 2 thanh trường kiếm, có chuyện gì à?”

Nhìn các huynh đệ, Ngà Mễ trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, rồi thoáng cười khò: “Lão nhân đến đây thăm ta cùng với Oánh Oánh, ông ấy nghe nói Oánh Oánh lại bị thương nên vô cùng sốt ruột. Trường kiếm thì thôi, theo quy củ của tinh linh, lấy con gái nhà người ta về, cần phải có vật phẩm quý giá để làm sinh lễ, 2 thanh trường kiếm kia chính là để làm sinh lễ.”

“Ha ha” Hoắc Ân Tư cười quỷ quyệt: “Hóa ra là bảo kiếm đưa tình à.” Mấy người thấy không còn chuyện gì khác đều lục tục rời đi.

Ngà Mễ cùng với Oánh nhìn nhau một chút, Oánh khẽ nói 1 câu: “Huynh không cần phải nói với ta, ta đại khái cũng biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.”

Ngà Mễ trên mặt lại cười méo mó: “Oánh, thật không ngờ lại là như vậy... Ày, cứ coi như là ta đem sinh lễ tới nhà nàng đi.” Về cụ thể số tiền, Ngà Mễ cũng không muốn nói với cô gái, dù sao thì có nói cũng chẳng giải quyết được gì.

Bàn tay mảnh khảnh của tiểu cô nương nắm lấy tay Ngà Mễ: “Huynh còn nhớ rõ lần đầu tiên ta viết thư cho huynh không? Ngà Mễ, ta thật sự không biết nên nói như thế nào. Cha ta từ nhỏ đã không ở bên chúng ta, mỗi lần về chỉ được có vài ngày là lại đi. Ta từ trước tới nay lớn lên với ông bà, ông ấy thấy có ít thời gian ở cùng với chúng ta nên muốn dùng tiền bạc để bù đắp, có điều... Ông ấy cũng chẳng có bao nhiêu tiền. Ta rốt cuộc cảm thấy rằng ông ấy quan tâm đến tiền còn hơn cả quan tâm đến ta, huynh xem 2 lần vừa rồi, ông ấy mỗi lần đến có thật sự quan tâm tới tình hình của ta không? Ngà Mễ, lần đầu tiên ta trông thấy huynh, ta đã cảm thấy 1 thứ cảm giác an toàn, hơn nữa, càng về sau ta càng thấy yêu huynh, cho nên, ta nói ta muốn huynh đem ta nuôi lớn lên... Huynh sẽ không trách ta vì không nói cho huynh biết về cha...” Trong mắt tinh linh lại ầng ầng nước.

“Đừng nói nữa...” Cứ mỗi lần thấy Oánh rơi lệ, lòng Ngà Mễ lại như bị dao cắt, trước đây cũng từng cùng Oánh tán gẫu về chuyện trong nhà, cũng biết một số chuyện, song không thể nào tưởng tượng nổi là lại phức tạp đến như vậy, lại càng không thể tưởng tượng nổi cha của cô gái mà mình yêu mến lại là 1 kẻ tham tiền phụ tình. Ngà Mễ lấy tay lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn lúng lúng: “Oánh, có lẽ cha nàng có chỗ khó xử riêng của ông ấy, chúng ta ráng sức bù đắp lại là được rồi. Hơn nữa, người ta muốn cưới chính là nàng, chứ không phải là những người khác, nàng không cần phải nghĩ ngợi lung tung.”

Thế giới chính là như vậy, bất kể một người có vĩ đại đến đâu đi chăng nữa, thì cũng không thể đảm bảo rằng mình không có những người thân bạc ác. Nếu không phải là cố ý đề cập tới, sẽ chẳng ai biết rằng Đông Bình vương mạnh mẽ vô song, khi thế ngút trời lại có cố sự u ám như vậy trong cuộc đời. Đến giờ sau nhiều lần cuốn sách Đông Bình vương truyền kỳ được xuất bản, đại đa số nhà xuất bản đều bỏ đoạn này đi, mà cho dù có giữ lại đi chăng nữa thì độc giả cũng thường là bỏ qua. Có điều, đây là chuyện có thật từng xảy ra trong lịch sử, những học giả cả đời nghiên cứu về Ngà Mễ không thể lãng tránh, hơn nữa còn phải hiểu được sự thực một cách tường tận.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 40: Đoạn Băng Hải Cảng

Ở bờ biển phía Tây đại lục, cư dân bản địa cơ bản đều là cảng cá, dân chài lưới, rất ít thành trấn có quy mô lớn. Đoạn Băng cảng là một thành phố lớn, nó nằm cách Tang Kiền hà 10 dặm về hướng Bắc, nơi nối liền với những trục đường quốc lộ chính yếu.

Trên đại lục Ngà Mễ Nặc Nhĩ, Tang Kiền hà là dòng sông có lưu lượng lớn nhất, phát nguồn từ Thánh Tuyết sơn phía bắc, chảy xuyên qua những rừng rậm, nhận thêm vô số những dòng suối từ khu rừng nhiệt đới, chuyển hướng về phía Tây tiến vào lưu vực Mai Tây Tư tuyết sơn, cuối cùng dồn dập đổ ra biển.

So sánh với những con sông khác, Tang Kiền hà có độ ẩm thấp nhất và địa hình phức tạp nhất. Do đó Tang Kiền hà mang theo vô số khoáng vật, tại vùng cửa biển có rất nhiều cá hồi tự tập kiếm ăn, hương vị cá hồi làm cho người nếm thử khó có thể quên.

Mỗi năm vào mùa thu, tại cửa biển nổi liền Tang Kiền hà tụ tập hàng vạn cá hồi làm nên khung cảnh tráng lệ. Cá hồi mãi bắt được thường được mổ bụng, từng buồng trứng đỏ trào ra ngay lập tức. Bên ngoài Đoạn Băng cảng bốn mùa đều có băng trôi, ngư dân lợi dụng những khối băng này để giữ cá hồi tươi, trong thời gian ngắn nhất vận chuyển đến Đoạn Băng cảng sau đó thương nhân mua lại chuyển đi khắp nơi trong đại lục. Thương nhân trong đại lục xung tung thành thị này và Ô Lỗ thôn nằm ở trung tâm đại lục là hai bồn châu báu lớn của đại lục, riêng Đoạn Băng thành còn được gọi là bể báu buồng trứng cá hồi đỏ.

Trong lịch sử hải cảng này đế quốc chưa từng có văn bản chính thức giao quyền quản lý cho bất kỳ dong binh đoàn nào. Mỗi năm tiền thuế thu được tính ra vượt quá 30 vạn so với các thành thị khác trong cả nước.

Thiên hạ danh thành

Ma Pháp lịch mùa đông, ngày 12 tháng 3 năm 5, đợt tập huấn cán bộ dong binh đoàn chính thức chấm dứt.

Một tháng trước đó, theo các thông tin tình báo có được, trên đại lục Ngã Mễ Nặc Nhĩ, 3 phe 7 nước tiến vào thời kỳ ổn định, kể cả đế đô Thần Thánh Sa Mạc đế quốc đang xảy ra hỗn chiến, song 2 phe xâm lược dường như cũng chuyển sang trạng thái phòng ngự, hơn một tháng qua cũng không công kích lẫn nhau.

Tri Công tước đại biểu đế quốc quân bộ trong cuộc họp thảo luận chính sự có đề trình 1 bản báo cáo: đại biểu quân đội cho rằng hai thế lực địch đều đến từ khu nhiệt đới phía Nam, trước mắt những khu vực mà bọn chúng khởi xướng tấn công vẫn là ở trong vùng nhiệt đới. Tiến lên phía Bắc chính là khí hậu ôn đới băng tuyết bao phủ khắp nơi. Kẻ thù từ đại lục khác đang chờ đợi mùa xuân đến tuyết tan sau tháng 2, sẽ theo 3 phương hướng khởi động tấn công từ 2 đến 3 nước khác.

Trong bản báo cáo còn nhấn mạnh đến vài điểm: 1, tại báo cáo trước đã chỉ rõ, hai phe địch nhân từng chiến đấu với đế quốc đều phải tiến quân vào đại lục, do đó phải tiếp vận vật tư đường dài làm cho chiến lực giảm xuống rất nhiều. Để có thể thu được lượng tiếp tế lớn hơn nữa, địch quân nhất định sẽ áp dụng phương pháp lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, tiến hành cướp đoạt vật tư tại chỗ. Nhưng theo tình hình thực tế, bất kể là địch nhân đến từ Pháp Tây Tư đại lục hay ác ma đến từ Ác Ma đảo đều đối xử với cư dân Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục tương đối hòa nhã, nếu quý tộc địa phương nguyện ý hợp tác, chúng sẽ toàn lực bảo tồn ích lợi của quý tộc và lợi dụng họ quản lý trật tự trị an của địa phương. Nếu quý tộc nào không hợp tác hoặc bỏ trốn đi, chúng sẽ đem tài sản phân phối cho những người có tiếng tăm khác ở địa phương tạo thành những quý tộc mới có ích lợi trực tiếp đối với lãnh địa mới. Từ việc Pháp Tây Tư đại lục có thể thành lập được ky sĩ đoàn nhân loại đã cho thấy hiệu quả của chính sách này.

2, Pháp Tây Tư đại lục tây tiến lần này, mục đích quan trọng nhất hẳn là dời khỏi trọng điểm chiến tuyến. Bất kể quân đoàn phía đông của Pháp Tây Tư tấn công thuận lợi như thế nào, cho dù họ chiếm lĩnh được toàn bộ lãnh thổ Dong Binh đế quốc, tình cảnh bọn họ cũng không quá tốt. Dong Binh đế quốc hai mặt là biển, phía Bắc có Tinh linh vương bảo vệ Ma Pháp sâm lâm. Nhân loại và kẻ cả long tộc lực chiến đấu đều sụt giảm rất lớn trong Ma Pháp sâm lâm. Mà trước đây chưa từng có cánh quân nào có thể sử dụng biện pháp hòa bình hay các biện pháp khác để đi xuyên qua Ma Pháp sâm lâm. Phía Tây là Thánh tuyết sơn cao đến mấy ngàn thước, chưa kể đến việc bị phản kích, trên 90% quân nhân Pháp Tây Tư đều đến từ vùng nhiệt đới, tuyết sơn là khắc tinh thiên nhiên của bọn chúng. Ở khu vực này chỉ có một đại lộ duy nhất thông qua Ma Pháp sâm lâm tới Giới Lâm, mà đây lại là lãnh địa trực thuộc của Ngã Mễ đế quốc tại Thần Thánh giáo đình —— Thông Vân quan, nơi đây đặt dưới sự phòng ngự của 1 trong 4 đại tinh nhuệ của đế quốc, trong lịch sử chưa từng bị thất bại.

Bởi vậy Pháp Tây Tư quân đoàn tất nhiên sẽ mở ra một chiến trường mới. Phía Đông đại lục là đế quốc Sa Mạc cùng với Thần Thánh giáo đình. Sa Mạc đế quốc khẳng định không phải là mục tiêu hàng đầu của đối phương, Thần Thánh giáo đình vốn có khả năng bị tấn công nhất, lần này rất kỳ quái là lại tránh được một kiếp. Khả năng lớn nhất là có thể địch quân muốn tiêu diệt các phe địch có chiến lực lớn nhất, mà về phương diện này thì giáo đình thực sự không đáng để nhắc tới.

3, Theo tình báo mới nhất cho biết, địch nhân đến từ Ác ma đảo là do thiếu niên, người bảo vệ của Thần, lãnh đạo chỉ trong một tuần trăng đã đánh tan tành hệ thống phòng ngự của Tu Tư đế quốc, chiếm lĩnh các đô thành. Dọc theo bờ biển phía Nam là nơi có thể cung cấp không ngừng tiếp viện, còn có Sư Từ hà là quan ái thiên nhiên hiểm yếu, nếu chiếm được vùng đất đai rộng lớn phía nam bắc Sư Từ hà, đây rõ ràng là một điểm chiến lược cực kỳ có lợi.

4, Từ thực tế hiện tại xem ra, thế lực chiến tranh chư quốc trên Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục như sau: Ngã Mễ đế quốc: Sa Mạc đế quốc: Dong Binh đế quốc: Thần Thánh giáo đình: Thế lực tàn dư của Tu Tư đế quốc: Pháp Tây Tư đại lục: Ác Ma đảo = 10 : 5 : 3 : 1 : 1 : 4 : 5. Hồng Thạch đại đế về cơ bản cũng duyệt báo cáo của quân bộ đưa lên, lệnh cho quân bộ khẩn trương hoàn thành công tác tập kết quân đội quy mô lớn rải rác trên đế quốc bản thổ, công tác phòng ngự và trị an tại địa phương về cơ bản giao cho các dong binh đoàn từ cấp B trở lên tại đế quốc phụ trách, các kiểm sĩ doanh tại địa phương hiệp trợ công tác với các dong binh đoàn.

Tiểu dong binh đoàn cũng không ngoại lệ.

Trải qua hai tháng tu chỉnh, Tiểu dong binh đoàn đã trở thành dong binh đoàn lớn nhất tại đại lục, Long cùng Mạc Dã sau hai lần đã chiêu mộ được tổng cộng 900 Băng Tuyết thiếu niên gia nhập. Một lượng lớn trong số những Băng Tuyết thiếu niên mới gia nhập là những cư dân không phải người Cáp Mễ Nhân đến từ Cáp Mễ Nhân vương quốc. Cáp Mễ Nhân vương quốc bỏ ra trăm vạn kim tệ lập ra vài thành trấn ở vùng phụ cận đại lục quốc lộ, sau khi phần lớn di dân tiến vào, biết được nguồn gốc của nguồn tài chính chủ yếu kiến thiết thành trấn, tất cả đều vô cùng cảm tạ 2 thành viên sáng lập của Tiểu dong binh đoàn là Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn. Hiện tại, quy mô dân số tại các trấn nhỏ này đã đạt đến 8 vạn người. Do đó khi Long tới nơi này tuyển mộ lính, nghe nói là Tiểu dong binh đoàn mở rộng quy mô, cơ hồ tất cả cư dân đều hy vọng gia nhập dong binh đoàn, việc chiêu mộ tiến triển tương đối thuận lợi.

Tại mỗi nơi Tiểu dong binh đoàn trú chân, mỗi ngày có rất nhiều người báo danh gia nhập. Tính ra có hai hạng người chủ yếu hy vọng gia nhập, đầu tiên là các dong binh đoàn nhỏ hoặc dong binh đoàn cấp thấp của đế quốc. Dong binh chiến sĩ là một chức nghiệp có sự phiêu lưu cùng mức rủi ro cao nhất,

cho nên gia nhập Dong binh đoàn có quy mô lớn để bảo mệnh và kiếm tiền là cách tốt nhất. Đáng tiếc là phần lớn các dong binh đoàn cấp B đều có căn cứ huấn luyện các thiếu niên riêng, rất ít khi chiêu mộ người bên ngoài. Tiểu dong binh đoàn đang khuếch trương quy mô lớn, cơ hội tốt như thế rất khó gặp. Kể đến là quý tộc, thậm chí có cả một ít các gia chủ đại quý tộc cũng mang theo con em đến báo danh, quý tộc ngoại trừ con cả được quyền thừa kế, những đứa con nối dòng khác đều không được thừa kế gia nghiệp. Tiểu dong binh đoàn 100% để quốc kỵ sĩ hóa lễ dĩ nhiên điều này mang đến hy vọng mới cho các quý tộc này. Trì Ngao Thiên và Ba Nhĩ Ba Tư là người chủ trì sự vụ hàng ngày tại dong binh đoàn, dựa theo yêu cầu nghiêm khắc trong mấy ngàn người báo danh lựa ra được 200 tân binh mà trong đó đoán chừng có tới 40% là con dòng cháu giống. Những con dòng cháu giống này ngay từ nhỏ đã được tiến hành huấn luyện theo tiêu chuẩn kỵ sĩ. Đa số đã có danh hiệu kỵ sĩ chính thức của đế quốc, cho nên Ngã Mễ và Trì Ngao Thiên sau khi thảo luận quyết định thành lập chi kỵ sĩ bộ đội thứ 2 cho Tiểu dong binh đoàn sau Cuồng Thử kiểm sĩ doanh.

Mùa Đông ngày 15 tháng 3, Tiểu dong binh đoàn lũ lượt rời để đô tiến về Đoạn Băng cảng.

Xuất phát đầu tiên chính là hai đội cuồng thử kiểm sĩ ngũ. Trời vừa mờ sáng, 10 con cuồng thử khổng lồ đã giương cánh bay lên bầu trời còn ảm đạm màu đen, dựa theo an bài của dong binh đoàn, họ đi đến các tiểu trấn cách đó trên 60 dặm để thu xếp nơi dừng chân —— 1.500 người cùng với tọa kỵ, chuyện ăn ngủ và nơi trú chân là một vấn đề rất lớn, nếu không thu xếp cẩn thận thì chỉ có nước ngủ ngoài đường.

Sáng sớm 8:00 giờ, Ba Nhĩ Ba Tư dẫn đầu Trở kích kiểm sĩ doanh xuất phát trước tiên, tiếp theo là Đại kiểm sĩ doanh, ở giữa là các thiếu niên mà Tiểu dong binh đoàn còn chưa kịp sắp xếp. Kế tiếp đó là Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư dẫn Ma kiểm sĩ doanh, Cuồng Thử kiểm sĩ doanh và Cung tiễn doanh. Cuối cùng là Trì Ngao Thiên dẫn dắt Kỵ sĩ doanh chậm rãi duy trì khoảng cách 500 mét phía sau đại đội nhân mã. Trên trời, hơn 200 con sư thử thanh niên, trưởng thành giương cánh bay lượn, trong đó có 4 cuồng thử kiểm sĩ ngũ giám thị khắp 4 phương 8 hướng chung quanh, cứ cách mỗi canh giờ thì bay xuống luân phiên thay đổi ca với các anh em khác trong đội.

Cư dân Sử Khâm Bố Lôi thường tự xưng là có kiến thức rộng rãi, mấy trăm năm qua, cứ mỗi 5 năm liền có một lần duyệt binh nghi thức quy mô lớn, mỗi 20 năm các quân đoàn lớn của đế quốc báo cáo hành động đều đến Sử Khâm Bố Lôi làm các thủ tục có liên quan, bình đến bình đi là chuyện thường tình. Ngày Tiểu dong binh đoàn xuất phát triển khai trận thế trở thành đề tài hấp dẫn cho quân dân để đô bàn luận trong suốt 1 tháng trời sau đó: nào là chưa thấy một đội quân nào lại có nhiều biến chế như vậy, trên trời rợp các loại ác điều, một con rồng to lớn màu xanh biếc bay qua, thỉnh thoảng còn có cuồng thử kỵ sĩ bay xuống, dưới đất thì đủ loại binh chủng đi qua, bên ngoài là tiểu đội kỵ binh tuần tra.

Lần đầu tiên chứng kiến toàn bộ binh lực của Tiểu dong binh đoàn, Ngã Mễ bản thân còn giật mình: “Đại Thanh Sơn còn nhớ tình cảnh lúc chúng ta thành lập Tiểu dong binh đoàn không? Hắc hắc, lúc ấy thật là vui. Thời điểm đó chỉ cần kiểm mỗi ngày 5 ngàn tệ là chúng ta đã có tiền rồi, bây giờ nuôi cơm cả đám này mới là vấn đề.”

Câu nói này mang lại hồi ức 5 năm trước cho Đại Thanh Sơn, thiếu niên tóc đen ngắng đầu nhìn thân ảnh kiêu ngạo của Lục Nhi trên trời mỉm cười: “Ừ, lúc ấy Lục Nhi mới lớn chừng này.” Hắn vừa nói vừa khua tay múa chân ra bộ dạng chưa đến một mét.

Lâm Vũ Thường và Sa Nhược ở phía sau không xa, lần này Lâm Vũ Thường chết sống cũng đi theo, cô gái này hiện tại đối với Ngã Mễ đã lạnh lòng, cô gia nhập Tiểu dong binh đoàn chỉ bởi nguyên nhân duy nhất, chỉ có ở đây mới có những bạn bè đồng trang lứa hết sức vĩ đại. Vừa nghe Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn nói, Lâm Vũ Thường mới buông ra một câu: “Nếu không phải ta và Sa Nhược thuê các người, Tiểu dong binh đoàn liệu có thể có được quy mô lớn như ngày hôm nay không?”

Ngã Mễ liếc mắt nhìn Oánh một cái: “Ha ha, nếu ta nhớ không lầm, lúc ấy các người còn nợ chúng ta tiền thuê đấy.”

“Này —— Không có chúng ta thuê, các người làm gì có cơ hội đánh bạc có một không hai kia rồi thắng được 100 vạn kim tệ? Hơn nữa lúc ấy chúng ta còn đặt cửa thắng cho các người, sau đó tiền thắng cũng chẳng thấy đâu. Đúng không Sa Nhược? Đoàn trưởng đại nhân đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa.” Trí nhớ của ma pháp sư thường thường rất tốt mà Lâm Vũ Thường lại là người nổi bật trong số đó.

Có lẽ người nói thì vô tâm, nhưng kẻ nghe lại hữu ý, một câu vong ân phụ nghĩa làm cho Ngã Mễ không biết nói gì thêm, sắc mặt thoáng chút hồng mặc dù chính mình chưa từng làm điều gì对不起, tuy vậy chuyện tình nam nữ cũng chẳng thể nói rõ ràng được. Lâm Vũ Thường cũng phát hiện câu nói mình cũng có chút thất ý, vội lời kéo Sa Nhược tránh ra xa. Oánh trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, trong ánh mắt cười tỏ ý huynh cứ chờ đây.

Dư biết là Oánh có ý trêu mình, nhưng nếu ra mặt giải thích sự việc sẽ càng nói càng thêm hồ đồ, Ngã Mễ đang lúc không biết phải làm gì cho phải thì từ trên trời, hai con cuồng thử khổng lồ cùng hạ cánh, một chàng trai và một cô gái đồng thời nhảy xuống khỏi sư thử. Trong Tiểu dong binh đoàn, số lượng nữ không nhiều, khoảng chừng 20% nhưng những cô gái có thể được lưu lại đều có thực lực siêu cường, cô gái vừa bước xuống nhanh như gió vọt đến bên cạnh Ngã Mễ: “Đoàn trưởng, đội ngũ ở cánh trái phát hiện có quân nhân mai phục nhưng nhân số không quá 200 người.” Thiếu niên nam vòng tay thì lễ: “Báo cáo, đội ngũ ở cánh phải cũng đồng thời phát hiện có người mai phục. Nhân số không quá 300 người.”

Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn và Hoắc Ân Tư liếc mắt nhìn nhau. Hoắc Ân Tư phát tay ra hiệu cho hai ngũ trưởng lại tiếp tục lên không cảnh giới, Cuồng thử kiểm sĩ hần là đã phái người thông báo cho Ba Nhĩ Ba Tư phía trước và Trì Ngao Thiên ở phía sau. Đội ngũ phía trước nhanh chóng dừng bước, Trì Ngao Thiên cười tuấn mã màu đen từ phía sau cũng chạy tới.

Mai phục ư? Chuyện đùa gì đây? Tiểu dong binh đoàn xuất phát từ để đô chưa tới nửa ngày, hơn nữa luôn luôn sử dụng đại lục quốc lộ, phía tây để đô phần lớn đều là bình nguyên, dãy núi Mai Tây Tư ở phía bắc cách để đô hơn 200 dặm, chỗ này kiểm không ra một cái gò đất cao hơn 30 mét. Ở chỗ này mai phục tập kích dong binh đoàn sao? Nơi này cách để đô chưa đến 30 dặm, nếu như có thể tập kích Tiểu dong binh đoàn ở đây, vậy thì có thể đến cả để đô để tập kích Vương thất.

Trong vòng 100 dặm chung quanh để đô là khu vực tuyệt đối an toàn, bất kỳ đạo tặc đội hay cường đạo đội nào cũng sẽ không dám tấn công thương đội ở đây.

Trong lịch sử từng có mấy nhóm đạo tặc to gan lớn mật dám chặn giết khách lữ hành. Kết quả là chọc vào tổ ong vò vẽ, Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn,

Cấm vệ quân, Bộ đội biên phòng, Dong binh nghiệp đoàn, Đạo tặc nghiệp đoàn, Ma pháp công hội, Đế quốc kỵ sĩ học giáo, vân vân... hơn mười tổ chức nghiệp đoàn quân đội trú tại đế đô nhất thời cảm thấy mất mặt, cùng ngày phát ra số lệnh treo giải truy nã cao tới hơn 7 cm, lượng tiền thưởng có giá trị vượt 20 lần trị giá hàng hóa bị cướp. Toàn bộ dong binh đoàn trên đại lục đều điên cuồng hướng về đế đô truy đuổi, nhất thời trong những ngày đó, chung quanh đế đô 100 dặm chỗ nào cũng thấy quân nhân, dong binh, đệ tử Kỵ sĩ học giáo cầm trong tay vũ khí, ngay cả nông dân cũng tham gia và cũng không thiếu trẻ nhỏ 5, 6 tuổi vẫn còn thò lò mũi tay cầm cục gạch.

Kết quả cuối cùng của bọn đạo tặc cực kỳ thảm hại. Đứng trước chiến công cùng giải thưởng cao ngất ngưỡng, bọn chúng bị dong binh và quân nhân dón vào (trong đó còn có cả vài đứa trẻ 8 tuổi), đánh đập tàn nhẫn cho tàn tật, cuối cùng khiêng đến các nghiệp đoàn và quân đoàn lãnh thưởng.

Từ đó trở về sau, chung quanh đế đô 100 dặm trở thành khu vực tuyệt đối an toàn cho cánh thương lữ.

Vài người trẻ tuổi trong ánh mắt toát lên vẻ nghi ngờ. Đám người đó là ai? Có ý gì? 400 người tập kích dong binh đoàn 1.500 người quả thật là rất khoa trương.

Sau khi trải qua trận chém giết thảm thiết ở Tây Lâm đảo, nhóm lãnh đạo Tiểu dong binh đoàn càng trở nên cẩn thận. Ngã Mễ để cho Hoắc Ân Tư lưu lại phía sau chỉ huy, Trì Ngạo Thiên quay lại kỵ sĩ doanh chuẩn bị chiến đấu. Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn sống vai đi về hướng trở kích kiếm sĩ doanh.

Tại cuồng thúu kiếm sĩ doanh dồn dập vang lên tiếng còi, các cuồng thúu kiếm sĩ gọi về tọa kỵ của mình, từ trên trời đám cuồng thúu đều thu cánh hạ xuống. Mấy giây sau chúng lại bay lên không vờn quanh hai bên cánh đội ngũ. Cung tiễn doanh và Ma kiếm sĩ doanh nhanh chóng đuổi kịp, trên không trung các chiến sĩ cánh giới hướng dẫn đội ngũ cung tiễn nhanh chóng hướng về đồi núi rừng rậm hai bên đại lộ. Nhóm Ma pháp kiếm sĩ bắt đầu nhỏ giọng đọc chú ngữ phóng thích các ma pháp có tính chất phòng ngự, ma pháp thuần các màu phát ra ánh sáng chói mắt. Tiếp theo Trì Ngạo Thiên triệu hồi Yêu Ly long bay lên trời.

“Bất luận các ngươi là ai? Bất luận mục đích của các ngươi là gì? Hiện tại lập tức đi ra, nếu không tự gánh lấy hậu quả.” Đối mặt với hai bên đồi núi rừng rậm, Ngã Mễ lặng yên phóng ra một cái khước đại âm thanh ma pháp, bình tĩnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 41: Phục Kích Tiếp Trì

Gió bắc vù vù cuốn qua quốc lộ, phía xa xa đồi núi cùng rừng rậm vẫn còn bao phủ một lớp tuyết trắng còn sót lại, hoàn toàn tĩnh lặng Tiếng Ngã Mễ vắng vắng quanh cánh đồng bát ngát, ở đằng xa vẫn hết sức yên tĩnh, cứ như thể là không có người vậy.

Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn nhìn nhau một chút, xem ra đối phương tương đối bình tĩnh, Ngã Mễ bắt đầu đi lắc đầu: "Cảnh cáo lần cuối cùng, bất luận các ngươi là ai? Bất luận các ngươi có mục đích là gì? Giờ ngay lập tức bước ra đây, nếu không tự gánh lấy hậu quả."

Khắp khu vực đồi núi vẫn chẳng có phản ứng gì.

Xem ra cần phải có chút động tĩnh thật, “Cung tiễn thủ, nhắm thẳng mục tiêu, bắn!” Đại Thanh Sơn liên tục phát ra mệnh lệnh.

Sau khi được mở rộng, Cung tiễn doanh đã đạt đến quy mô 250 người, trong đó có 120 người là tinh linh đến từ thảo nguyên, còn lại 130 người là nhân loại, mỗi lần cùng bắn hiệu quả cũng tương đối khả quan, trên trời tức thì phủ kín mưa tên màu nâu và màu xanh, khoảng cách 100 mét trong phút chốc bị xóa bỏ, mưa tên màu trắng rào rào cắm vào rừng rậm.

Không có phản ứng gì.

Đại Thanh Sơn cùng Ngã Mễ đều toát mồ hôi hột, địch nhân không hề đơn giản.

Cảnh cung tiễn bắn chụm lại nhìn đã tương đối kinh hoàng rồi, đạo tặc đoàn hoặc tổ chức dong binh không có cung tiễn doanh chỉ cần trông thấy mưa tên dày đặc như vậy thôi đã đủ để loạn cào cào lên rồi. Căn cứ theo 2 tháng huấn luyện tại Kỵ sĩ học giáo, có 1 câu kinh điển nhất về việc vận dụng cung tiễn thủ: bắn mưa không bắn gió, bắn núi không bắn rừng. Rừng rậm là thiên địch của cung tiễn thủ quân đội, không cung tiễn nào có thể xuyên thấu qua khoảng cách 20 mét rừng rậm để bắn chết mục tiêu, điều này chỉ có thể nói lên rằng đám người đang mai phục tương đối quen thuộc đối với việc ứng dụng cung tiễn.

Tiểu dong binh đoàn có phần tiến thoái lưỡng nan, nếu phái người đi lũng sục, một khi đối phương ào lên tấn công thì tổn thất sẽ lớn, còn nếu không để ý tới bọn chúng mà cứ tiếp tục tiến lên thì lại càng phiền toái hơn, vạn nhất đối phương sử dụng cung tiễn tập kích thì cũng không thể tản ra được, chuyện này cũng hết sức dọa người, đường đường 1 dong binh đoàn cấp A, hơn 1.500 người vũ trang lại bị hơn 300 địch nhân khiến cho phải nhượng bộ lui binh, chuyện này mà truyền ra ngoài thì Tiểu dong binh đoàn cũng khó cần phải phấn đấu nữa.

Ngã Mễ khẽ nói 1 câu với Đại Thanh Sơn, ngay lập tức, từ trên trời truyền tới 1 tiếng rỗng ngậm rõ to, biến mây tức thì vân vũ, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của Lục Nhi như 1 mũi tên từ trong mây mù vẽ nên 1 đạo huyền ảnh màu xanh ở giữa không trung, không có bất kỳ động tác gì, Lục Nhi vượt qua

sự trôi buộc của lực quán tính đột nhiên dừng phát lại giữa không trung rồi lao thẳng tấp xuống.

“Chào đoàn trưởng đại nhân, chẳng hay có chuyện gì cần đến gã hầu cao quý của ngài vậy?” Kể từ sau khi học nói, hề có cơ hội là nó sẽ chẳng bao giờ từ bỏ quyền lợi này, trong toàn bộ Tiểu dong binh đoàn cũng chỉ có mình nó dám nói hươu nói vượn như vậy với đoàn trưởng đại nhân. Thần thánh cự long rất thông minh, vừa rơi xuống là đã biết ai sai bảo mình rồi: Đại Thanh Sơn dù có chuyện gì cũng sẽ chẳng bao giờ tìm tới mình, chỉ có Ngã Mễ mới có thể coi Thần thánh cự long như con chó nhỏ gọi tới gọi lui, Lục Nhi vẫn thường hoài nghi rằng lúc trước rốt cuộc là mình ký nhân long khế ước với Đại Thanh Sơn hay là ký khế ước bán thân với Ngã Mễ.

Lục Nhi vừa nói vừa tiến tới trước mặt Ngã Mễ, duỗi tay ra mò xem trên người Ngã Mễ với Đại Thanh Sơn có đồ ăn gì ngon không. Thần thánh cự long cấp 4 không chỉ vận dụng thành thạo ngôn ngữ của nhân loại, tinh linh mà còn có thể tự do biến hóa thể tích thân hình của chính mình. Lục Nhi không thích thân hình khổng lồ dài hơn 10 mét mà thích thân thể không chênh lệch lắm so với con người —— Cái gọi là không chênh lệch lắm ở đây là cao hơn một chút so với Ngã Mễ và Đại Thanh Sơn, như vậy sẽ cảm thấy ổn hơn.

Ngã Mễ cẩn thận nắm chặt túi tiền của mình Hiện tại Lục Nhi đã càng ngày càng không đơn giản, đã sớm học được thói giả vờ tìm đồ ăn để mò mẫm những thứ đồ bằng kim loại màu trắng và màu vàng trong túi tiền của mình, chỉ cần không để ý một chút là mất ngay, hơn nữa, nếu lúc đó không phát hiện ra thì về sau Lục Nhi tuyệt đối sẽ không chịu thừa nhận. Từ sau khi Lục Nhi biết nói, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên cứ lặng lẽ thay Trì Hàn Phong nộp lãi số tiền lúc trước đoạt được trong long động. Mới đầu Trì Ngạo Thiên còn không phục muốn cùng Lục Nhi lý luận một phen, kết quả là Lục Nhi đại nhân nước mắt nước mũi dầm dề kéo hẳn đi tìm Đại Thanh Sơn cùng với Ngã Mễ, rồi khoa tay múa chân diễn tả cảnh lúc trước Trì Hàn Phong lấy đi tiền bạc trong long huyết ra sao —— Móng vuốt của Lục Nhi so với lúc trước đâu chỉ lớn hơn có đôi lần, Trì Ngạo Thiên cũng thật sự không ngờ rằng thúc thúc mà mình sùng bái lại có thể làm chuyện ‘hạ lưu đề tiện’ như vậy, cũng chỉ còn biết tăng cường quản lý đối với túi tiền của mình mà thôi.

“Này, này, đừng có ngọ nguậy, ta không mang theo tiền, chỉ có đồ ăn thôi.” Ngã Mễ đầu có phần to lên: “Lục Nhi, chúng ta đang bị kẻ khác mai phục, mau hỗ trợ tặng cho bọn chúng một ít long tức, không cần làm đến mức tai nạn chết người nhé.”

Lục Nhi thè lưỡi, thấy cũng không ướt át lắm, liền bay lên trời, hướng về phía khu rừng rậm cách đó không xa phun vãi ra 2 cổ long tức màu trắng hình vòng cung, trong không khí bỗng phát phơ bông tuyết hình lục giác, rừng cây bên ngoài thậm chí còn xuất hiện cả tuyết tùng màu trắng.

Người ở bên trong không trốn được nữa, đầu tiên lao ra là hơn trăm con địa hành long khổng lồ, những quái vật to lớn này cúi đầu phát ra tiếng rống sợ hãi, từ trên sườn núi hướng về phía Lục Nhi chậm rãi nằm sấp xuống. Tiếp theo, một đám người trong trang phục dong binh vọt ra, miệng phun ra làn khói trắng —— Long tức của Thần thánh cự long sử dụng quả thực là đáng nể. Từ hai bên tiến ra tổng cộng khoảng 350 người, ở giữa không ngừng có người hò hét, 2 nhóm người bắt đầu tập trung lại sắp xếp đội hình tại đại lục quốc lộ.

Dưới ánh mặt trời, long tức ngưng tụ thành làn sương tuyết màu trắng rất nhanh chóng tan ra, bị giáp của các dong binh lộ ra màu sắc vốn có —— màu xanh đen.

Ồ, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn mày đều nhú lại, Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn ư? Chẳng lẽ giới hạn xung đột giữa cá nhân lại trở thành trận chém giết quy mô lớn giữa các siêu cấp dong binh đoàn? Điều khiến cho không ai có thể lý giải nổi là tại sao Huyền Thanh dong binh đoàn lại phải phái người phục kích? Hẳn là không thể nào, trong vòng hơn 2 tháng qua ở đế đô, tại đại bản doanh của Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn, giữa 2 dong binh đoàn không hề xảy ra bất cứ xung đột nào. Không phải là bọn họ có nhiệm vụ khác đây chứ?

Trong đầu liên tục hiện ra những nghi vấn khác nhau, song biểu hiện bên ngoài của Ngã Mễ vẫn hết sức khách khí.

“Chư vị là huynh đệ dong binh thuộc Huyền Thanh Địa Long kỵ sĩ đoàn phải không? Chẳng hay giữa chúng ta có chuyện gì hiểu lầm không?” Ngã Mễ lộ ra nụ cười thân thiện.

“Cái gì? Hiểu lầm á?” Cảm đầu là một thiếu niên cường tráng có bộ râu quai nón, nhìn thân hình thì có vẻ là Cuồng chiến sĩ, thần tình phẫn nộ: “Phó đoàn trưởng của chúng ta đúng là có xảy ra một vài xung đột nhỏ với các người, nhưng cuối cùng các người cũng đâu có bị thiệt thòi gì, chẳng những được tiếng lại còn được cả tiền bồi thường. Phó đoàn trưởng của chúng ta binh khí còn bị hủy mất, các người còn muốn thế nào nữa? Tại sao lại khinh người khinh đến tận nhà vậy.”

Nghe mấy câu xong, trên mặt các cán bộ chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn đều lộ ra vẻ không hiểu gì hết. Khinh người ư? Ài? Lúc còn tại đế đô, Tiểu dong binh đoàn chỉ sợ xảy ra chuyện, dong binh bình thường nếu không được phê chuẩn thì cũng không được phép ra khỏi nơi trú đóng.

“Mẹ kiếp, không cho chúng ta sống ở đế đô, lão tử sẽ chơi đến cùng với các người, cùng lắm thì chết sạch là cùng.” Cuồng chiến sĩ táo bạo phát tiết, đằng sau các chiến sĩ khác nắm chặt vũ khí trong tay.

“Lão huynh, các người hiểu lầm rồi. Chúng ta ở đế đô cũng không cho phép dong binh rời khỏi nơi trú đóng, người có thể chỉ ra dong binh nào xảy ra xung đột với các người không, nếu vấn đề nằm ở phía chúng ta, đương nhiên sẽ nghiêm trị không tha.” Đại Thanh Sơn nói chuyện vô cùng khách khí. Hiện tại ở đế đô có người phao tin rằng Tiểu dong binh đoàn là dong binh đoàn của triều đình, có mối quan hệ dây dưa không rõ ràng với vương thất cùng đế quốc đại quý tộc, để tránh những phiền toái sau này, Tiểu dong binh đoàn về phương diện này cũng tương đối cẩn thận, thậm chí còn yêu cầu đoàn viên lúc ra ngoài làm nhiệm vụ, nếu không phải là bắt buộc thì không được phép nói ra là thành viên của Tiểu dong binh đoàn.

“Là kẻ nào ư? Đại đa số là Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn, còn cả một số Cẩm vệ quân nữa.” Dong binh cao to vừa nói vừa nhìn về phía Tiểu dong binh đoàn: “Các người cũng thật quá đáng, ngày nào cũng ở cổng chính của dong binh đoàn chúng ta kiểm tra xem trang phục của chúng ta có sạch sẽ hay không, chỉ cần chúng ta bước ra khỏi cửa là yêu cầu chúng ta phải đi giống quân nhân đang trong thời hạn nghĩa vụ, thậm chí còn yêu cầu tọa kỵ của chúng ta cũng phải đi như vậy, chẳng phải là tác phẩm của các người hay sao?”

Ba Nhĩ Ba Tư phì cười, chuyện quân nhân trong thời hạn nghĩa vụ Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn cũng không biết, Ba Nhĩ Ba Tư khẽ giải thích chuyện đám quân nhân để quốc hàng ngày phải bức hại Huyền Thanh Địa Long kỵ sĩ đoàn ra sao, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn 2 người đều xấu hổ cười khò.

“Các huynh đệ khác doanh thử nói xem, huấn luyện thì phải có quy định cụ thể, có ai nghe nói địa hành long cuồng bạo cũng phải huấn luyện giống như vậy bao giờ? Con mẹ nó chứ, rồng của chúng ta hơn 2 tháng nay cũng không dám đi ra ngoài, ngày nào cũng ăn uống ỉa đái trong doanh trại, làm doanh trại của chúng ta còn thối hơn cả nhà vệ sinh.”

Thiếu niên Cuồng chiến sĩ râu quai nón đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra 1 tràng cười quái dị: “Mẹ kiếp, lão tử chịu đủ rồi. Cho nên, lão tử quyết định lôi kéo các huynh đệ cũng chịu đựng đủ rồi đi tập kích các ngươi.” Xung quanh các dong binh đều phát ra tiếng gào rú quái dị, mấy kẻ táo bạo trên người còn tỏa ra làn hơi đỏ.

Mấy người phụ trách chủ yếu của Tiểu dong binh đoàn mặt đều ngưng trọng hẳn lên, không thể nào, chẳng lẽ mấy trăm chiến sĩ trước mặt này đều là Cuồng chiến sĩ? Nếu nhiều chiến sĩ cuồng hóa đến như vậy thì Tiểu dong binh đoàn nói không chừng thật sự không phải là đối thủ.

“Khoan khoan!” Ngã Mễ sử dụng 1 ma pháp khuếch đại âm thanh lên gấp bội, lớn tiếng hô 1 câu, âm thanh nhất thời vang vọng giữa trời: “Các người nghĩ thử xem, nếu đánh nhau như vậy, để quốc quân bộ sẽ xử lý thế nào? Dong binh nghiệp đoàn sẽ làm gì? Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn của các ngươi có khả năng sẽ phải biến mất.”

“Ta mặc kệ, tóm lại, giết chết các ngươi xong chúng ta sẽ bỏ chạy, tóm lại là không quay trở lại để đồ để cho kẻ khác khinh nhờn nữa.” Thiếu niên Cuồng chiến sĩ kéo địa hành long của mình qua rồi xoay người nhảy tót lên, song phủ to lớn lấp lóe quơ qua quơ lại giữa không trung thúc giục địa hành long phát động xung phong.

Long tộc có đẳng cấp không thể vượt qua nỗi, địa hành long ở trước mặt Thần long sứ căn bản không dám có bất kỳ hành động gì, mặc cho Cuồng chiến sĩ thiếu niên lôi kéo thế nào đi nữa cũng vẫn chẳng chịu nhúc nhích.

Ngã Mễ đột nhiên có cảm giác cực kỳ quen thuộc, bèn khẽ hỏi Đại Thanh Sơn: “Kỳ lạ thật, tại sao ta lại cảm thấy người ở trước mặt này cứ như thể là đã gặp ở đâu rồi vậy.”

Đại Thanh Sơn nheo mắt nhìn kỹ: “Hắn là không đâu, chúng ta quen rất ít Cuồng chiến sĩ...” Nhắc tới việc quen biết Cuồng chiến sĩ, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn trong đầu lập tức điếm qua toàn bộ những Cuồng chiến sĩ từng biết, 2 người ánh mắt đều nóng lên, 2 miệng 1 lời: “Ta biết hắn giống ai rồi.”

“Ngươi có quen mấy Cuồng chiến sĩ Đức Lỗ, Đức Việt không?” Ngã Mễ gần như là hét lên.

5 năm trước, lúc Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn lần đầu tiên đi thám hiểm, từng cùng kết bạn đồng hành với mấy Cuồng chiến sĩ. Sau trận chiến này, Tiểu dong binh đoàn đã thương Ác long Ngâm Phong, trở thành dong binh đoàn cấp A, còn 5 huynh đệ của Cuồng Bạo Chiến Sĩ dong binh đoàn tất cả đều chết trận trong cuộc chiến này. Mặc dù trong cuộc thám hiểm này, Tiểu dong binh đoàn còn xảy ra 1 trận xung đột với huynh đệ Đức Lỗ, song chuyện cùng nhau chống cự lại cường địch mấy năm về trước, cuối cùng toàn bộ đều chết trận vẫn là điều Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn không thể nào quên được, cứ như thể vừa mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

Xem ra thiếu niên Cuồng chiến sĩ có đẳng cấp tương đối cao, mặc dù đang phần nộ song vẫn không tiến vào giai đoạn cuồng hóa, nghe Ngã Mễ hỏi lúc ấy mới sừng sốt: “Ngươi quen bọn họ ư?” Một cách bất tự giác, thiếu niên Cuồng chiến sĩ đã sử dụng kính từ ở ngôi thứ ba.

“Ngươi và bọn họ có quan hệ gì?” Ngã Mễ càng nhìn càng thấy thiếu niên này giống huynh đệ Đức Lỗ lúc trước.

Phàm là người đã từng là quân nhân hoặc dong binh thì đều vô cùng quý trọng tình huynh đệ của những người đã từng cùng mình vào sinh ra tử, nhất là nếu huynh đệ của mình chết trận ngay bên mình, người còn sống đều sẽ toàn lực chăm nom cho người nhà của đồng chí đã mất. Mặc dù huynh đệ Đức Lỗ không phải là đoàn viên của Tiểu dong binh đoàn, song cảm tình của Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn đối với người đã khuất lại không hề tẻ nhạt nào.

“Đức Lỗ là anh ruột của ta, đã chết trận cùng những người anh khác của ta từ lâu rồi.” Thấy người trước mắt cứ muốn nhận người quen, thiếu niên Cuồng chiến sĩ cũng thận trọng hẳn lên.

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn trên mặt đồng thời lộ ra thần sắc vui mừng, 2 người bước nhanh tới, Ngã Mễ vỗ tọa kỵ của thiếu niên Cuồng chiến sĩ, hưng phấn nói: “Ha ha, tọa kỵ ngươi đang cười có chung một màu với tọa kỵ của anh ngươi năm đó.”

Nhóm Cuồng chiến sĩ nhìn cừu địch đột nhiên biến thành người quen, cả đám cũng chẳng biết nên làm gì bây giờ? Cuồng chiến sĩ kỵ sĩ xấu hổ từ trên mình rồng nhảy xuống khẽ thăm dò: “Các người là ai, có quen với đại ca ta sao?”

Đại Thanh Sơn mặt ửng hồng, tay ra sức nắm chặt bả vai dày rộng của thiếu niên, kích động không biết nên nói gì cho phải.

Loại thần sắc này, cho dù là Cuồng chiến sĩ phản ứng tương đối chậm thì cũng vẫn nhìn thấu 2 người kia có giao tình khác biệt với huynh đệ Đức Lỗ.

Ngã Mễ ngẩng đầu nhìn thiếu niên Cuồng chiến sĩ cao hơn mình cả một cái đầu, tựa như trông thấy 5 huynh đệ lúc trước, thở ra 1 hơi dài: “Ta và các anh ngươi tuy không phải là quá quen, nhưng, chúng ta là sinh tử chi giao!”

“Đúng, chúng ta là sinh tử chi giao!” Đại Thanh Sơn cường điệu thêm một lượt.

Thiếu niên có chút choáng váng. Cuồng chiến sĩ ý nghĩ đều rất đơn giản, trong cuộc sống của bọn họ, luôn coi huyết thống chí thân là quan trọng nhất, thấy là bạn sinh từ chi giao của anh ruột mình, nổi tức giận vừa rồi cũng biến mất tăm mất tích giữa sự xấu hổ.

“Người tên là gì? Trong nhà còn có anh em nào khác không? Cuộc sống ra sao? Có cần tiền không? Lạnh như thế này, mặc ít như vậy, có lạnh không...” Ngã Mễ cứ như thể gặp được anh em mình, vừa vỗ vỗ bả vai thiếu niên, vừa nhiệt tình ân cần hỏi han. Sau trận chiến với Ngâm Phong, cả 2 người của Tiểu dong binh đoàn, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn đều rất quan tâm tới các dong binh chiến tử, chẳng qua là không có khả năng để tới từng nhà của các dong binh. Lúc ấy, phụ trách xử lý chuyện này chính là lão Lạc Khắc. Sau khi tới Tuyết Nguyên thành, hai người còn liên tục hỏi về việc này, lão Lạc Khắc tỏ vẻ, đã chia cho gia đình của các dong binh chết trận một khoản tiền kha khá để trang trải chi phí cuộc sống sau này. Đối với tác phong làm việc của bậc tiền bối, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn cũng tương đối yên tâm. Về sau, dong binh đoàn cũng có nhiều việc lớn, hai người lại càng không có thời gian để suy nghĩ về những chuyện này nữa.

“Ta tên là Đức Thiên, là lão lục con út trong nhà. Nhà ta cũng không đến nỗi nghèo, các huynh là?” Đức Thiên ngay từ đầu đã nhìn ra 2 người kia tại Tiểu dong binh đoàn có địa vị không thấp, lại nhìn thấy những giọt lệ trong mắt họ, định ý trong lòng đã chuyển thành kính ý đối với các bậc huynh trưởng.

“Hãy, chúng ta là 2 người cuối cùng cùng với các đại ca người tham gia trận đại chiến Ngâm Phong. Kết quả là nhóm các anh người chết trận, vài người còn lại chúng ta may mắn sống sót. Thế nào, chẳng lẽ người mà Lạc Khắc tiền bối phái tới nhà các người cũng không nói gì sao?”

“Đúng là có người tới nhà chúng ta báo tin, còn để lại nhà chúng ta không ít tiền bạc. Ta lúc ấy đi tham gia thí luyện trưởng thành, lúc về có nghe nói cùng đi với ca ca ta còn có mấy vị dong binh đoàn cấp A, đáng tiếc là đều chết trận cả. Cuối cùng người giết chết Ngâm Phong chính là Bạch y A Phong vô cùng nổi tiếng trên Chiến hồn bảng.” Cuồng chiến sĩ nhắc đến chuyện huynh trưởng chiến tử, ngữ khí cũng có phần trầm thấp xuống.

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn vừa nghe đã hiểu ra ngay, năm đó Tiểu dong binh đoàn mới chỉ là một đoàn thể cấp G. Người được phái đi thông báo cũng không có kể rõ tường tận quá trình, trong số bao nhiêu người thì Bạch y A Phong là nổi tiếng nhất, cho nên tiểu tử này mới nhớ kỹ A Phong.

“Ta tên là Đại Thanh Sơn, hần là Ngã Mễ. Lúc ấy chúng ta cùng ca ca người cùng đi giết Ngâm Phong. Đại ca người vô cùng lợi hại, cuối cùng còn giáng cho Ngâm Phong 1 kích thật mạnh.” Đại Thanh Sơn thiên chí cười nói.

“Hà? Các huynh là...” Đức Thiên quả thực không thể tin vào lời tai mình. Mặc dù đối với Tiểu dong binh đoàn bất mãn bất phục, song Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn là những cái tên rất vang dội trong toàn dong binh giới, đặc biệt là Đại Thanh Sơn, thiên cô đệ nhất Thần thánh long kỵ sĩ, thiếu niên vừa mới hơn 20 tuổi đã trở thành nhân vật trong truyền thuyết.

“Đức Thiên huynh đệ, ta nghĩ giữa chúng ta hiện tại đang có sự hiểu lầm, vừa rồi ta có hiểu sơ qua tình hình, là để quốc quân đội trong lúc chúng ta không biết đã tới quấy rầy các người. Vậy đi, lát nữa, ta sẽ mời 1 bậc cha chú của chúng ta về để phối hợp giúp các người. Đáng tiếc, ta cùng với Đại Thanh Sơn suốt ngày mài học tập tại Kỵ sĩ học giáo, nếu sớm biết rằng xảy ra chuyện như vậy, chúng ta nhất định đã sớm phối hợp. Thiên hạ dong binh đều là người một nhà cả mà.” Ngã Mễ vừa nói vừa mời Ba Nhĩ Ba Tư lại.

“Ba Nhĩ Ba Tư thúc thúc, ta muốn mời thúc trở lại để đồ một chuyến, đi đàm phán một chút cùng với Lâm bá tước, đề nghị các vị quan quân của Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn cùng với Cẩm vệ quân không được tiếp tục gây khó dễ cho Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn nữa, việc này đừng cho Trì gia biết, nếu không lại to chuyện.” Ngã Mễ sau khi nói xong với Ba Nhĩ Ba Tư, bèn quay sang nói với Đức Thiên: “Người xem như vậy có được không, người cùng với Ba Nhĩ Ba Tư thúc thúc cùng nhau trở về, một thời gian nữa, ta cùng với Đại Thanh Sơn sẽ về để đồ gặp người, còn nếu người có thời gian, thì tới Phù Băng thành tìm chúng ta cũng được.”

Tiểu dong binh đoàn hành quân quy mô lớn như vậy, không thể hề nói dừng là dừng lại được. Mặc dù Ngã Mễ cùng Đại Thanh Sơn đều rất hy vọng có thể tâm sự được nhiều hơn với em của cô nhân, song lộ trình hành quân không cho phép như vậy.

“Không! Ta không quay về đâu.” Đức Thiên đột nhiên nói một câu khiến Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Ba Nhĩ Ba Tư đều sùng sột.

“Gi chứ?”

“Vốn chúng ta lần này đều là chạy trốn đến đây, Cuồng chiến sĩ doanh cùng với Cuồng kỵ sĩ doanh chúng ta trước sau đã xung đột đánh lộn vài trận với Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn. Đoàn trưởng sau khi trở về còn bắt chúng ta đi bồi tội. Chúng ta vốn nghĩ muốn cùng các huynh đánh một trận, sau đó sẽ đến Dong Binh để quốc thành lập một dong binh đoàn mới.” Đức Thiên vừa nói xong, các Cuồng chiến sĩ khác đứng đằng sau đều gật đầu.

“Có đủ lộ phí đi đường chưa?” Đại Thanh Sơn quan tâm hỏi.

“Hiện tại ta thay đổi ý định rồi, các huynh vốn có giao tình rất sâu với ca ca ta, ta quyết định đi theo các huynh.” Đức Thiên khịt khịt cái mũi: “Chúng ta ở đề đồ đã hiểu rồi, cho dù có năng lực đến đâu đi nữa thì cũng chẳng ăn thua, quan trọng là phải có giao tình, tốt nhất là ở trên quen biết quốc vương, ở dưới quen biết các quan lớn trong quân đội. Chúng ta giác ngộ rất mạnh điều này là từ các huynh, cho nên chỉ bằng gia nhập luôn với các huynh.”

Hà? Đám người Ngã Mễ đều choáng váng, Hoắc Ân Tư vừa mới đuổi tới cũng nghe thấy những lời này, tròn tròn mắt: “Ai nói chúng ta không có thực lực? Ai nói chúng ta có quan hệ? Tiểu dong binh đoàn có được như ngày hôm nay đều là tự chúng ta đánh giết mà ra.”

“Ai nói các huynh không có vấn đề gì?” Đức Thiên xòe những ngón tay thô ráp ra liệt kê: “Quốc vương là người thân của các huynh, có đúng không? Để quốc Nguyên soái Trì công tước là người thân của các huynh, có đúng không? Tướng quân của 2 đại quân khu thuộc đế quốc là người thân của các huynh, có đúng không? Để quốc quân bộ có một vị bá tước là cha nuôi của các huynh có đúng không? A... Hình như còn có những vấn đề khác nữa thì phải.” Cuồng chiến sĩ cao lớn gãi gãi tóc trên đầu mình.

“Đế quốc đại ma pháp sư tối cao là sư phụ của bọn họ.”

“Thần thánh cự long có giao tình với bọn họ.”

“Sáng Thế Thần còn trao kiếm cho bọn họ để lấy lòng.”

“Quốc vương Cấp Mễ Nhân có vẻ rất quen thân với bọn họ, hình như còn muốn gả con gái cho bọn họ nữa.”

“Trong số bọn họ còn có cả người thừa kế của Ải nhân quốc vương.”

“Còn cả một dong binh đoàn cấp A có quan hệ cha hay chú rất tốt với bọn họ.”

“Nghe nói còn có cả 1 vị công chúa có quan hệ bất chính với đoàn trưởng của bọn họ.”

...

Các dong binh đứng phía sau cứ như thể không nói thì không chịu được, bắt đầu bổ sung vào.

Thật không vậy? Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Hoắc Ân Tư đều tỏ ra oan uổng, Ngã Mễ theo bản năng nhìn lướt qua xung quanh. Ở phía sau bọn họ, các chiến sĩ bình thường của Tiểu dong binh đoàn nghe thấy thế trên mặt đều lộ ra thần sắc đương nhiên là như vậy. Ngã Mễ bọn họ quả thật không ngờ rằng Tiểu dong binh đoàn trải qua nhiều trận chiến như vậy, mà vẫn không xoay chuyển nổi ác danh của mình. Hóa ra người khác mỗi khi nhắc tới Tiểu dong binh đoàn đều nói là tổ chức có vận khí tốt nhất, hiện tại, những ác danh như đầu cơ trục lợi, đi cửa sau, dựa hơi người quyền quý đúng là trốn không thoát nổi.

“Dừng, dừng, dừng... Đức Thiên, chúng ta quả thật cũng có quen với một số người ở đế quốc, nhưng trên thực tế, sự trợ giúp của bọn họ đối với chúng ta cũng không nhiều như người nghĩ đâu. Hơn nữa, chúng ta cũng không thể thu nhận các người được.” Ngã Mễ thần sắc cực kỳ trịnh trọng nói.

“Vì sao chứ? Mới vừa rồi còn nói huynh cùng ca ca ta là bạn bè sinh tử cơ mà.”

“Chúng ta đây không thể lấy đi trụ cột của Huyền Thanh dong binh đoàn được, đây là điều kiêng kỵ nhất trong dong binh giới.” Ngã Mễ cực kỳ thành thật nói.

“Ta đây mặc kệ, tóm lại là ta cứ bám riết lấy các huynh, các huynh đi đâu ta liền theo tới đó, mọi người nói có đúng không?” Đức Thiên lớn tiếng hỏi đám Cuồng chiến sĩ ở bên cạnh.

“Đừng! Dù sao chúng ta cũng cứ bám lấy, các người ăn cơm thì ta cũng ăn cơm, các người cũng không thể không trả tiền cho chúng ta được.”

“Cứ đi theo bọn họ, bọn họ cũng chẳng có cách nào, bọn họ cũng chẳng đánh được chúng ta.”

“Bọn họ vận khí tốt, còn có Quốc vương nâng đỡ, đi theo bọn họ là không sai.”

“Đánh không thắng bọn họ, vậy thì ăn cùng bọn họ, tóm lại, chúng ta phải tích cực chủ động khiến cho bọn họ cảm thấy khó chịu, hết sức khó chịu.”

...

Ma Pháp lịch mùa đông ngày 12 tháng 3 năm 5, 2 đại dong binh đoàn cấp A nổi danh nhất trên đại lục đã xảy ra trận chiến giữa hơn 1.000 người, Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn tham chiến chính là Cuồng chiến sĩ doanh cùng với Cuồng chiến sĩ kỵ sĩ doanh tinh nhuệ nhất, còn Tiểu dong binh đoàn tham chiến chính là kiếm sĩ doanh do dong binh đoàn trưởng Ngã Mễ, Phó đoàn trưởng Đại Thanh Sơn cầm đầu. Cuối cùng, dưới ma pháp công kích của ma kiếm sĩ doanh, chiến sĩ của Cuồng chiến sĩ doanh cùng với Cuồng chiến sĩ kỵ sĩ doanh bị đánh tan và bắt làm tù binh, cuối cùng nhập vào biên chế của Tiểu dong binh đoàn.

Trong giới dong binh còn lưu truyền 1 dị bản khác về việc này như sau: hơn 300 Cuồng chiến sĩ doanh cùng với Cuồng chiến sĩ kỵ sĩ doanh bắt cóc 1.500 người của Tiểu dong binh đoàn, từ đó về sau, liên tiếp trong vòng 20 ngày, đám Cuồng chiến sĩ phát huy đầy đủ chính sách “Ăn sạch, uống sạch”, quét sạch toàn bộ khách sạn ở 2 bên đại lục quốc lộ, hơn nữa, còn buộc Tiểu dong binh đoàn có mỗi sinh tử chi giao cùng huynh trưởng mình phải trả tiền. Cuối cùng, đoàn trưởng Ngã Mễ cùng Thiên cô đệ nhất Thần thánh long kỵ sĩ Đại Thanh Sơn của Tiểu dong binh đoàn đứng trước một đồng hóa đơn dày cộp bị buộc phải đồng ý cho đám Cuồng chiến sĩ nọ gia nhập Tiểu dong binh đoàn. Nghe nói, đối diện với đồng giấy tờ lên đến mấy vạn kim tệ, ngay cả Đại Thanh Sơn được luận xưng là trung hậu nhất cũng phải hung hăng thốt lên 1 câu: “Cho bọn chúng vào đoàn, hàng ngày buộc chúng đi làm cu ly, bán máu cũng phải đem bù về số tiền này.”

Mới đầu, đại đa số người đối với 2 phiên bản này vẫn còn tồn tại nghi vấn cái nào thật cái nào giả, có điều, trong 1 dịp Đại hội dong binh giới, đoàn trưởng Ngã Mễ của Tiểu dong binh đoàn ở trước mặt công chúng đã lập lại dị bản thứ 2, mà đồng thời, ở dưới bục giảng, 1 người đương sự —— 1 Cuồng chiến sĩ vô cùng hiền hậu không ngừng khe khẽ thò thè với những người khác: “Hắn gạt người, là hắn dùng dao uy hiếp chúng ta gia nhập Tiểu dong binh đoàn.” Lần này, nhất thời tra ra manh mối, mọi người cho rằng, nếu nhất định phải lựa chọn giữa Cuồng chiến sĩ và đoàn trưởng Ngã Mễ lúc đó xem lời của ai đáng tin hơn, thì mọi người đều không ngoại lệ lựa chọn thiếu niên Cuồng chiến sĩ thành thực, an phận, thành thực, hơi có phần mộc mạc chứ không phải Ngã Mễ trứ danh Bộ não vàng —— Ày... Ở đây có nhiều người như vậy cũng không cần phải lo lắng rằng khi nào Ngã Mễ sẽ dùng đến dao.

Có điều, mọi người hết thấy đều cho rằng, đám Cuồng chiến sĩ đó có thể gia nhập Tiểu dong binh đoàn thủ đoạn thông thiên, vận khí cực tốt là hạnh phúc lớn nhất trong kiếp sống sinh nhai của bọn họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 42: Thần Long Đại Hội

Tiểu dong binh đoàn từ đế đô Sử Khâm Bố Lôi vòng vèo theo hướng tây đã 10 ngày, theo tin tức quân tiên phong cuồng thúu kiếm sĩ báo về, khoảng cách tới Đoạn Băng cảng chỉ còn khoảng nửa ngày hành trình. Một số đoàn viên Tiểu dong binh đoàn xuất thân là ngư dân đã có thể ngửi được hương vị của biển rộng, không khí trong đội ngũ nhộn nhạo phấn khởi hẳn lên. Mặc dù hầu như chưa ai từng tới thành thị ven biển này, song mọi người đều mơ hồ có cảm giác như được trở về nhà. Tất cả mọi người đều bước nhanh hơn, mà ngay cả đám cuồng chiến sĩ cao to bát nháo suốt mấy ngày nay cũng quy củ hơn rất nhiều.

12:00 trưa ngày 13 tháng 3, từ đại lục quốc lộ băng qua rừng rậm, 1 tòa thành thị vô cùng lớn đã hiện ra trước mắt các dong binh.

Các thiếu niên không kìm nổi lòng phát ra từng tràng hoan hô, bước nhanh nhăm hướng thành thị.

Trên tường thành quân canh gác phát hiện thấy Tiểu dong binh đoàn, hiển nhiên bọn họ không hề được báo trước, tiếng kèn bén nhọn vang rền, cửa thành màu nâu phát ra tiếng kéo kẹt chậm rãi đóng lại, cầu treo rất nhanh chóng được kéo lên.

Ngã Mễ cùng với Trì Ngạo Thiên hai người đi tới trước cửa thành, ngẩng đầu lên nhìn, trên tường thành quân nhân có chức vị cao nhất tựa hồ là một vị khúc trưởng, tất cả mọi người đều nhìn xuống dưới thành.

“Các ngươi đang làm gì vậy? Không được tới gần thành thị, nếu không chúng ta sẽ bắn tên.” Quân nhân cao giọng hô.

“Ta là đoàn trưởng của đế quốc dong binh đoàn cấp A - Ngã Mễ, phụng mệnh đế quốc quân bộ tới tiếp quản Đoạn Băng thành, xin hãy mở cổng thành, chúng ta sẽ xuất trình mệnh lệnh của quân bộ.” Ngã Mễ ở dưới đáp lại.

Trên thành nhộn nhạo cả lên, đám quân nhân đế quốc nhóm không thể tưởng tượng nổi Đoạn Băng thành lại có thể có dong binh đoàn tới tiếp quản, hơn nữa còn là dong binh đoàn cấp A, trông có vẻ rất có thể lực.

“Cửa thành chúng ta không thể mở được, các ngươi cứ chờ đấy, chúng ta sẽ phá người đến lấy.” Trên thành lục tục kéo đến không ít người, dường như còn có cả quân nhân từ cấp trung đội trưởng trở lên xuất hiện.

Ở phía bên phải cửa chính vươn ra 1 cái khung hình tam giác làm bằng gỗ thô, một cái ròng rọc bằng sắt khổng lồ được theo từ trên thành thả xuống dưới, bên trong có một người ngồi.

Ngã Mễ khẽ bảo Trì Ngạo Thiên triệu hồi Yếu Ly, không cần bọn họ phải tốn sức như vậy, cứ trực tiếp đem thư đưa lên là xong.

Đám quân nhân đột nhiên phát hiện dưới thành phía trước mặt hai người bỗng xuất hiện một kết giới khổng lồ hình lục giác màu đen, tiếp theo một nguồn năng lượng lớn bỗng nhộn nhạo bên trong kết giới, một con rồng xương màu đen to lớn xuất hiện từ trong kết giới. Trong số hai hắc y thiếu niên có 1 người cười lên khò lâu lâu, đôi cánh rồng xương khe khẽ rung động trong lúc thiếu niên đang nhìn đối diện lên những người trên tường thành.

Trên thành toàn bộ quân nhân đều là lần đầu tiên trông thấy loại rồng xương mới nghe đến lần đầu này, cái xương sọ khổng lồ đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, con người lớn bằng nắm tay người trợn trừng bên trong vành mắt trống trơn, răng nanh sắc bén, thỉnh thoảng lại phun ra làn khói màu vàng, một số binh lính nhát gan đã ngã bệt ra đất, quân nhân gan lớn cũng đều lui về phía sau, trường kiếm với đủ màu sắc đều tuốt ra phía trên tường thành.

“Mọi người đừng nên kích động, vừa rồi ta thấy các ngươi giao thư quá phiền toái, cho nên tự mình đưa tới.” Để tránh xảy ra hiểu lầm lớn hơn, Trì Ngạo Thiên đảo ngược long thương, đem mệnh lệnh dùng chỉ buộc ở đầu long thương đưa tới, ngoài ra còn có nhật kí dong binh của mình và Ngã Mễ.

Quan quân thủ thành sau khi cẩn thận xác nhận thư tín cùng con dấu và nhật kí dong binh xong, phát tay để cho Tiểu dong binh đoàn tiến vào thành.

Mấy vị quan quân đế quốc ở dưới thành đón Tiểu dong binh đoàn, vừa bắt tay hàn huyên với mấy người phụ trách chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn vừa dẫn đường cho bọn họ.

Đoạn Băng cảng xét về mặt quân sự thì trực thuộc phòng khu kinh đô đế quốc và vùng lân cận, quân chính quy biên chế 1.500 người, quan chỉ huy quân sự tối cao là trung đội trưởng, lãnh đạo hành chính tối cao là Thành chủ Âu Phùng Cấp Mạn bá tước. Ngoại trừ quân chính quy ra, còn có 2.000 người thuộc kiếm sĩ doanh cùng với 200 người thuộc đội kỵ binh bộ đội trực tiếp dưới quyền Thành chủ, ngoài ra, còn có 1 dong binh đoàn cấp B, 2 dong binh đoàn cấp C và một vài dong binh đoàn cấp thấp khác cùng trú đóng tại đây, đảm nhiệm công tác phòng thủ các thành thị khác ngoài Đoạn Băng cảng. Quan sát cách phòng ngự thành thị thì quả thực là đã có quy mô nhất định.

Vừa rồi trong tình huống không biết thân phận của Tiểu dong binh đoàn, hầu hết các lực lượng vũ trang đều được vận dụng, ngay cả dong binh đoàn

cũng đã phái người lên thành chuẩn bị tiến hành kháng cự. Sau khi biết là Tiểu dong binh đoàn, người phụ trách quân sự đều giữ tất cả lại.

Thấy đối phương phòng vệ nghiêm ngặt như vậy, Ngã Mễ mới đầu còn lo rằng lại giống như ở chỗ của Phạm tử tước lần trước, lại được ăn một bát bẻ môn canh, thật không ngờ rằng tất cả quân nhân đều hết sức hoan nghênh đối với Tiểu dong binh đoàn.

Đến lúc thấy phụ trách quân sự cười hỏi: “Trong 2 vị các ngài vị nào là Ngã Mễ đoàn trưởng? Vị nào là Trì gia Nhị thiếu gia?” Ngã Mễ cùng với Trì Ngạo Thiên nhất thời đã biết là vì sao, nơi này là địa bàn quản lý trực tiếp của Trì Hàn Phong, những quan quân này cho dù không biết quan hệ giữa Trì Hàn Phong cùng với Ngã Mễ, nhưng việc Trì Ngạo Thiên là Nhị thiếu gia của Trì phủ thì nhất định là biết.

Nhớ lại mấy ngày hôm trước Tiểu dong binh đoàn còn giải thích hết sức rõ ràng với đám Cuồng chiến sĩ cần quấy như thế nào, hiện tại xem ra là vô ích, cho dù có thể khiến cho đám Cuồng chiến sĩ này tin tưởng rằng Tiểu dong binh đoàn là dựa vào thực lực để tiến lên, nhưng, những người khác lại tin chắc? Miệng lưỡi thế gian ai dám tự nhận là mình đúng?

Trung đội trưởng quân chính quy đế quốc giao cho phó trung đội trưởng bảo quản mệnh lệnh của đế quốc quân bộ, rồi thi lễ với Ngã Mễ cùng Trì Ngạo Thiên: “Ngã Mễ các hạ, Trì Ngạo Thiên các hạ, lẽ ra khi hai vị tới Đoàn Băng cảng, ta hẳn phải làm tròn trách nhiệm của chủ nhà, nhưng quân tình trọng yếu, ta giờ phải lập tức trở về nơi bộ đội trú đóng, sau 1 giờ nữa chúng ta sẽ rời khỏi thành thị này, 2 vị đại nhân, hẹn lần sau gặp lại.”

Nói xong câu đó, trung đội trưởng đế quốc quân xoay người phi tốt lên ngựa.

Trong ấn tượng của Ngã Mễ cùng Trì Ngạo Thiên, chưa từng thấy đế quốc quân nhân nào như vậy, vừa đi vừa nghe người ta tán gẫu mới biết, kể từ khi Hồng Thạch đại đế trọng thưởng cho Tiểu dong binh đoàn, quân chính quy tại Đoàn Băng cảng đều vô cùng mong ngóng chiến tranh, nhất là khi nghe tin Đoàn Băng cảng được dong binh đoàn tiếp quản, quân chính quy đem tập kết lại toàn bộ, đám quân nhân đều hưng phấn không chịu nổi. Giờ là rốt cuộc cũng được tự do rồi.

Cùng lúc quân đội đế quốc rút khỏi, Tiểu dong binh đoàn dọn vào ở tại đế quốc quân doanh, 2 nhánh bộ đội nhân số không khác biệt lắm, bố trí cũng tương đối tiện. Ngã Mễ nhờ Ba Nhĩ Ba Tư phụ trách giải quyết các sự vụ liên quan, rồi cùng với những người khác hộ tống đại đội trưởng kiểm sĩ doanh đi bãi kiến Thành chủ Cấp Mạn bá tước.

Quy mô thương nghiệp của đô thị là tương đối lớn, mặc dù chỉ là 1 hải cảng thành thị bình thường tại vùng lân cận kinh kỳ, nhưng về quy mô, mật độ dân cư, phong cách thành thị thì còn lớn hơn cả Sư Tâm thành, thậm chí so với Tuyết Nguyên thành đế đô của Cấp Mễ Nhân thì còn có vẻ náo nhiệt hơn. Trong số những thành thị mà Ngã Mễ từng đặt chân qua, Đoàn Băng cảng chỉ xếp sau đế đô Sư Khâm Bố Lôi cùng với Bắc đô Băng Phong bảo lũy.

Phủ Thành chủ tương đối lớn, gần như lớn hơn cả một cái quảng trường, hai bên đều là mặt tiền của các loại cửa hiệu, nhiều nhất đương nhiên là các cửa hàng trang trí hình đầu tôm đầu cá, khắp toàn bộ thành thị thoang thoang một thứ hương vị biển nồng đậm.

Cấp Mạn bá tước đang ở trong đại sảnh chờ sẵn, ngoài ông ta ra, tại đại sảnh còn có khá nhiều quý tộc, người giàu có khác, người truyền tin đã tiến vào báo Tiểu dong binh đoàn đã đến từ trước đó nên ngay trước khi đám người Ngã Mễ rảo bước tiến vào đại sảnh, đã nghe thấy rõ đại bộ phận người bên trong đang bàn về chủ đề có liên quan tới họ.

Thành chủ Đoàn Băng thành khác hẳn so với thành chủ tại các thành thị khác của đế quốc. Đại đa số các thành thị đều có kiểm sĩ doanh trú đóng, bởi vậy, các thành chủ đều hy vọng có thể nắm các lực lượng vũ trang này trong tay. Đoàn Băng thành thì khác, trong suốt 300 năm qua, quân đội tại Đoàn Băng thành luôn trực thuộc phòng khu kinh đô đế quốc và vùng lân cận, trừ phi có mệnh lệnh của tướng quân phòng khu hoặc là đế quốc quân bộ, nếu không không được phép điều động quân đội quy mô trên 100 người rời thành ngoài phạm vi 20 dặm. Ở địa phương có quân đội chính quy của đế quốc, Kiểm sĩ doanh do quan lại trong vùng trực tiếp điều động, thành chủ không có quyền can thiệp.

Bởi vậy, nhiều đời thành chủ đảm nhận nhiệm vụ tại Đoàn Băng cảng đều không có hứng thú đối với quân đội, điều đáng để bọn họ quan tâm chỉ là làm thế nào để kiếm ra tiền. Cấp Mạn bá tước cũng không phải là bá tước thừa kế tại đế quốc, mà là một đại thương nhân tự do chuyên trao đổi cung cấp khôi giáp mới cho quân đội đế quốc, sau này được đế quốc Lại bộ trao tặng danh hiệu bá tước chung thân. Là một đại thương nhân, Cấp Mạn bá tước cũng chẳng biết tí gì về quân sự cả, ông ta chỉ quan tâm tới việc, Tiểu dong binh đoàn sau khi tiếp quản nhiệm vụ phòng ngự tại bán thành có thể tiếp tục tạo điều kiện tốt cho đám thương nhân hay không. Trong đại sảnh 80% mọi người cũng đều có ý này.

Như cá gặp nước đại khái chính là ý này, Ngã Mễ các hạ kể từ khoảnh khắc bắt đầu tiến vào đại sảnh, cả đời này lần đầu tiên mới có cảm giác thân mật khó hiểu bức thiết đến như vậy. Sau này, Dong binh vương đại nhân có nói về khoảnh khắc ấy gói gọn trong một câu: “Kể cả khi gặp Oánh Oánh, ta cũng không có cảm giác quen thuộc thoải mái đến như thế.”

Hoặc kinh ngạc, hoặc cẩn thận, hoặc nịnh nọt, hoặc thăm dò, hoặc rình mò, trong đại sảnh cơ hồ mỗi người đều từ các góc độ khác nhau quan sát người trẻ tuổi đầu tiên tiến vào đại sảnh. Đối với đám thương nhân khôn khéo vô cùng này mà nói, mọi người ngay từ cái nhìn đầu tiên đã biết chẳng thanh niên này chính là người cầm đầu nhóm người này.

Lúc ánh mắt sắc bén của Ngã Mễ đảo qua khắp đại sảnh, toàn bộ đám thương nhân đều lấp bắp kinh hãi, theo bản năng khép mi mắt xuống. Loại ánh mắt này hết sức quen thuộc ở trên thương trường, bất quá, kể có được loại ánh mắt hữu thần này nhất định là một lão pháo cực kỳ chu đáo cực kỳ lợi hại. Giao tiếp với người như thế, nhất định đừng để cho đối phương thấy ánh mắt mình, nếu không hẳn sẽ trực tiếp nhìn thấu tâm địa của người —— vậy thì làm ăn kiểu gì cũng chỉ có lỗ chứ không lấy đâu ra lời.

Ngã Mễ mới đầu còn cảm thấy kỳ quái là vì sao lại có cảm giác quen thuộc mãnh liệt đến như vậy, nhưng sau khi hàn huyên mấy câu cùng với mọi người xong, đám người đó bỗng dừng tự động chia thành hai quần thể, một đám là Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên cùng với đại đội trưởng đế quốc kiểm sĩ doanh, mấy người phụ trách dong binh đoàn, đám còn lại là thương nhân Đoàn Băng cảng dưới sự cầm đầu của Cấp Mạn bá tước và Ngã Mễ, chủ đề nói chuyện của 2 đám người này hoàn toàn bất đồng, nhưng không khí thì lại cực kỳ hòa hợp.

Ngà Mễ tươi cười có thể cùng với đám thương nhân nói đủ thứ chuyện nào là kiếm tiền như thế nào, bí quyết làm sao để có thể vận chuyển được trang thiết bị của dong binh đoàn trên đường dài, nào là phương hướng đầu tư trọng yếu của Đoạn Băng cảng. Còn đám thương nhân cũng rất nhanh quên đi việc bản thân đang đối mặt với đoàn trưởng của 1 trong số 5 dong binh đoàn cấp A trên toàn đại lục, mà cảm thấy hân hạnh giống 1 đại thương nhân từ Băng Phong đại lục xa xôi tới hơn, thì nhau đề cử các loại hàng hóa của mình với hắn. Đám người Đại Thanh Sơn ở bên cạnh có khi còn vụng trộm liếc mắt một cái nhìn sang bên này: hóa ra thật sự không nhìn thấu Ngà Mễ còn có độ nhạy bén của thương nhân mạnh mẽ đến như vậy.

Đang lúc khách và chủ còn đang mãi tâm tình thì từ phía bầu trời xa đột nhiên truyền đến tiếng nổ rầm rầm khắp 4 phía, Đại Thanh Sơn cùng với Tri Ngao Thiên nhìn nhau một chút, hai người đồng thời lao ra ngoài, có thể phát ra loại âm thanh lớn như vậy chỉ có một loại động vật, hay nói cách khác là một chủng tộc duy nhất —— rồng.

Đám thương nhân Đoạn Băng cảng trước đây cũng chưa từng nghe nói đến loại tiếng nổ khôn cùng vô tận xé toạc không khí này, thấy các dong binh của Tiểu dong binh đoàn đều vọt ra phía ngoài thì cũng vội vàng theo ra.

Lúc Tiểu dong binh đoàn tiến vào Đoạn Băng thành, gió bắc lạnh thấu xương đã quét sạch những áng mây trên bầu trời, nhưng chỉ ngắn ngủi sau hơn 10 phút, trên bầu trời bỗng xuất hiện biển mây trắng cuộn cuộn mãnh liệt.

Hồ đi gió, rồng cười mây.

Gió trên trời tựa hồ đã trở nên hỗn loạn, biển mây bỗng nhiên lúc thì hóa thành dãy núi, lúc thì thành rừng rậm, lúc lại như thể có vạn con tuần mã băng qua trên nẻo đường vùng thôn quê. Tiếng nổ mơ hồ truyền đến tựa như tiếng sấm rền từ xa ập xuống, không trung không ngừng phát ra những tiếng nổ từ các khối khí sau khi bị nén xuống.

Đám thương nhân sắc mặt đều biến đổi, ở Đoạn Băng cảng mùa đông hẳn là không có sét, lại càng chưa từng chứng kiến hiện tượng kỳ quái đến như vậy, bọn họ đưa mắt thấy mấy người trẻ tuổi của Tiểu dong binh đoàn vẻ mặt vẫn hết sức tự nhiên, bèn có tỏ ra trấn định hơn đôi chút.

Chỉ giây lát sau, từ sâu trong đám mây trắng trên bầu trời bỗng tỏa ra quang mang màu ngọc. Màu đỏ, màu xanh, màu vàng xuyên thấu qua kẽ mây đập vào ánh mắt người. Mây trắng chỉ trong thời gian ngắn đã chuyển thành bức tường mây 5 màu.

Biển mây dày vùn vù quay cuồng giống như bị 1 chiếc búa lớn vô hình chắn ngang chặt đứt, tràn về 2 phía như thủy triều, từ nơi sâu thẳm giữa những đám mây bỗng vọng tới tiếng rồng ngâm vang vọng khắp chín tầng trời.

Từ nhỏ tới lớn, 3 con rồng khổng lồ đuổi đòi cánh rộng chừng 20 mét bay lượn mà đến, hễ con rồng nào khẽ động cánh một chút là trong thiên địa lập tức lại phát ra âm thanh tiếng sấm, mặt đất run rẩy.

Tốc độ của rồng là thứ nhân loại không thể tưởng tượng nổi, từ từ phía chân trời xa xăm đến Đoạn Băng cảng tựa hồ chỉ là trong nháy mắt, 3 con cự long đã huyền phù ở trên không trung phủ thành chủ. 3 con cự long liếc nhìn nhau, thân hình khổng lồ che khuất ánh mặt trời đột nhiên trở nên sáng bóng, hai cánh triển khai cũng rung lên rồi gấp lại, ở trước mặt mọi người, 3 con cự long biến ảo trở thành ba người thanh niên, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Đám thương nhân cùng các dong binh Đoạn Băng cảng đã mất đi năng lực tự phán đoán của bản thân, bất cứ kẻ nào cả đời chưa từng trông thấy cự long, hiện tại cùng lúc bỗng trông thấy đến 3 con, hơn nữa điều càng khiến họ không dám tin vào mắt mình chính là, 3 con cự long bỗng dung biến thành 3 nhân loại. Nam thanh niên ở giữa mặc bộ đồ màu đỏ tiến lên thì lễ: “Chúng ta cầu kiến Thái Mục Cách Nhĩ Tái đại nhân, thưa Đại Thanh Sơn các hạ, Ngà Mễ các hạ.”

Lục Nhi ư?

Đại Thanh Sơn tiến lên chấp tay, đã biết 3 con cự long này đều là thượng cổ Thần thánh cự long có trí tuệ siêu việt vượt xa nhân loại, Đại Thanh Sơn cực kỳ khách khí: “Ba vị thân long các hạ, ta chính là Đại Thanh Sơn, bên cạnh ta chính là Ngà Mễ, Thái Mục Cách Nhĩ Tái hiện tại chắc là đang ở gần đây, chỉ cần ta báo tin cho y, là sẽ lập tức tới đây, xin chờ một chút.”

Không biết ý đồ của 3 con thần thánh cự long này là gì, nhưng hẳn là không có vấn đề gì, Long tộc rất đề cao chuyện cấp bậc, Lục nhi thân là Thần thánh cự long sứ, trừ phi Long thần xuất hiện, nếu không có thể ăn đứt. Đại Thanh Sơn không chút do dự triệu hồi Lục Nhi về.

Mây trên trời lại vùn vù cuộn lên, 1 con tiểu long màu xanh vồ đôi cánh khổng lồ, từ trên tầng mây xuất hiện.

Đến lúc Lục Nhi đáp xuống đất, Đại Thanh Sơn mặt mới hơi hơi đỏ lên, Lục Nhi đại nhân các hạ lúc này mỗi cái móng vuốt đều đang chộp lấy mấy con cá hồi to béo, khỏe miệng còn bóng loáng mỡ cá, liếc mắt một cái là có thể thấy đám cá hồi này đều đã được chế biến, chẳng cần nghĩ cũng biết vừa rồi Lục nhi đại nhân không biết lại dùng pháp thuật ẩn hình gì để trộm ra từ một cửa hàng nào đó nữa. May là kể từ lúc tiến vào cấp 3, Lục nhi cho dù vẫn còn nhỏ, tuy rằng mỗi khi ra ngoài đều cuốn một ít thức ăn đem về, song nó cũng biết đây là hành vi không đúng, bởi vậy tuyệt đối sẽ không làm chuyện ác đức dùng long tức đông lạnh phá hỏng tiêu đề của ông chủ.

Đại Thanh Sơn dùng gót chân nhẹ nhàng huých Lục nhi một chút, lén trao đổi với Lục nhi một câu: “Tìm được người rồi, đều là rồng đấy.” Lục nhi căn bản không hề ngại ngùng, chậm rãi vừa đi vừa ngặm 1 miếng cá, chẳng hề để ý hỏi:

“Là tới tìm ta sao?”

“Long tộc Ba Nhĩ Đa, Dạ Ước, Thiểm Hàn Lạc Năng bái kiến Thái Mục Cách Nhĩ Tái đại nhân.” 3 con cự long biến ảo thành người trẻ tuổi có vẻ cực kỳ có lễ phép, tất cung tất kính thì lễ.

“Miễn, lần đầu tiên gặp mặt, các người có mang lễ vật kiến diện gì không?”

Ba con cự long đáng thương đại khái cũng là lần đầu tiên thấy Thần long sứ đại nhân trắng trợn ăn đứt lột như thế, lúc ấy đều kinh ngạc, trong ấn tượng của bọn họ, Long tộc đúng là vô cùng thích bảo thạch hoặc là kim tệ sáng lấp lánh, trong trí nhớ, tất cả các con rồng quen biết lớn lên trong các gia đình long tộc bình thường chưa từng có thói quen đòi hỏi thứ này thứ nọ với các long tộc cấp dưới. Sớm nghe nói Lục long sứ Thái Mục Cách Nhĩ Tái đại nhân từ nhỏ đã sinh hoạt ở trong nhân loại, cũng đã sớm nghe nói Thần thánh long kỵ sĩ nhận 1 kẻ cực kỳ ti tiện không hề quen biết làm sư phụ, ngoài ra còn có 1 vị sư huynh chẳng từ tề gì, có điều, thật không ngờ rằng Lục long sứ đại nhân vĩ đại sẽ bị hai gã nhân loại hèn mọn này làm hỏng. 3 con cự long khóe miệng co rúm, đều có chút xúc động nghĩ muốn phóng thích cảm chú tiêu diệt 2 gã nhân loại kia.

Lục nhi sốt ruột mất kiên nhẫn, hé miệng phun toẹt con cá hồi ra đất: “Các người, không thể nào lại không biết bá kiến thủ trường là phải chuẩn bị đầy đủ hồng bao ư?”

Hồng long Ba Nhĩ Đa phản ứng mau, tiến lên 1 bước: “Thái Mục Cách Nhĩ Tái đại nhân, chúng ta lần này phụng mệnh Long thần đại nhân, xuất phát vô cùng gấp gáp, liên tục vượt qua 2 không gian, thành thử...” Nhìn sắc mặt Lục nhi hơi hơi âm trầm, Ba Nhĩ Đa lập tức sửa lại lời: “Thành thử, chúng ta có mang theo 1 chút lễ phẩm nhỏ cho ngài, những thứ khác sau này chúng ta xin bổ sung.” Nói xong, lập tức từ bên trong túi tiền móc ra 1 đôi nhẫn trong suốt thấu triệt: “Đôi nhẫn này, ở trong kho tàng của tiểu long là cực phẩm, có thể phòng ngự hắc ám hệ ma pháp cùng với tinh thần hệ ma pháp. Xin được kính dâng.”

Lục nhi vừa mới cầm, đang chuẩn bị đeo vào tay, Ngã Mễ đã từ bên cạnh chớp lấy, đưa lên ánh sáng mặt trời soi kỹ: “Không tệ, không tệ, Lục nhi đại nhân, ngài là Thần thánh cự long, đối với ma pháp hệ tựa hồ thiên sinh đều hoàn toàn miễn dịch, thứ này, tặng cho ta cùng với Đại Thanh Sơn đi cho đỡ lãng phí, được không?”

Tam con cự long biến ảo thành người trẻ tuổi trong ánh mắt đều muốn phun ra lửa, cho tới bây giờ đều chỉ nghe nói Thần thánh cự long giết chết nhân loại hèn mọn cướp đoạt tài bảo, còn chưa từng chứng kiến nhân loại nào dám từ trong tay Thần thánh cự long lừa bịp tống tiền bảo vật: Được, kẻ kia chính là gã Ngã Mễ đó, chúng ta nhớ cho kỹ, lần sau đừng để chúng ta một mình trông thấy.

“Lục nhi, người tiếp bằng hữu của người đi, tùy ý, tùy ý... Đúng rồi, Trì Ngạo Thiên cùng với Hoắc Ân Tư còn chưa có nhẫn, hay là... Người xem xem...” Ngã Mễ còn muốn chỉ đầu ngón tay nói điều gì đó, hai người trẻ tuổi bị nhắc tới vội vàng lui lại.

Ba Nhĩ Đa lập tức từ trong ngực móc ra 1 quyển trục: “Cự long sứ đại nhân, Long thần Phái Lạc Đặc các hạ triệu tập Thần long đại hội, đặc biệt lệnh cho chúng ta triệu thỉnh ngũ đại thần long sứ, mời ngài mau chóng quay về Long giới.”

Lục nhi mở quyển trục ra xem: “Cần 2 tháng à, không tệ không tệ, cuối cùng cũng có thể không bị người ta suốt ngày gọi lên như con chó con rồi.”

Lục nhi đem quyển trục ném vào trong tay Ngã Mễ, hài lòng nói: “Đoàn trưởng đại nhân, ngài xem, Long tộc có đại hội, ta thật sự chẳng còn cách nào khác, đành xin nghỉ phép vài ngày.” Nói xong, Lục nhi vỗ cánh cùng với 3 người trẻ tuổi bay lên trời, trên không trung còn mơ hồ truyền đến âm cầu ba điều của Thần thánh cự long sứ đại nhân: “Trông thấy như ta vậy... Tất cả thuộc hạ chỉ bằng... Công phẩm tốt...”

Là Thần thánh cự long kỵ sĩ, Đại Thanh Sơn xấu hổ nhìn đông đảo đám thương nhân trên mặt cùng toát ra nụ cười quý bí.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 43: Oan Gia Ngõ Hẹp

Tiểu dong binh đoàn sau khi thu xếp xong, giao cho Ba Nhĩ Ba Tư cùng với Đại Thanh Sơn chủ trì việc gấp rút phân chia chức nghiệp cho các chiến sĩ mới gia nhập dong binh đoàn, Hoắc Ân Tư cùng với Trì Ngạo Thiên thì hàng ngày đều tiến hành xem xét địa hình ở vùng phụ cận Đoạn Băng cảng — Đó cũng là chương trình học bắt buộc của đế quốc Kỵ sĩ học giáo. Các thiếu niên của Tiểu dong binh đoàn dưới sự dẫn dắt của đoàn trưởng và phó đoàn trưởng, từ sáng đến tối không ngừng tiến hành huấn luyện.

Đoàn trưởng Dong binh đoàn Ngã Mễ các hạ trở thành người nhàn rỗi nhất trong cả đoàn, tranh thủ khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm có, Ngã Mễ hàng ngày đều như cũ gặp nước ngâm mình ở phòng nghị sự của thành chủ, trở thành khách quý ngôi trên đám thương nhân.

Đám thương nhân đều tỏ ra hết sức hoan nghênh đối với Ngã Mễ đoàn trưởng, bọn họ chưa từng gặp một võ giả nào lại thành tâm thỉnh giáo đến thế, hơn nữa lại còn là nhân vật đang nổi như cồn ở đế quốc. Trước mặt Ngã Mễ với nụ cười thiên sứ thuần khiết, bọn họ không ngớt lời nói về tất cả những tin đồn thú vị ở Đoạn Băng cảng, tựa như ngư dân làm thế nào bắt được cá hồi, làm sao để làm đông cá vận chuyển đi khắp nơi trên đại lục, giá cả hải tại các quốc gia vân vân, Ngã Mễ giống như một thánh giả tốt nhất chỉ chăm chú lắng nghe.

Trong lúc nhàn hạ, Ngã Mễ lại nhiệt tình mời đám thương nhân đến vùng phụ cận Đoạn Băng cảng du ngoạn. Đám thương nhân vô cùng thích cảm giác được địa hành long Cuồng kỵ sĩ trước sau vây quanh, hảo cảm đối với Ngã Mễ lại càng gia tăng, trong đó còn có không ít đại thương nhân hỏi Ngã Mễ các hạ đã cưới hỏi gì hay chưa.

Các cán bộ của Tiểu dong binh đoàn đối với việc Ngã Mễ chính sự thì không lo, chỉ suốt ngày đi buôn nước bọt với đám thương nhân (thậm chí còn chẳng phải là tổn nước bọt đi tán gái) đều tỏ ra khó hiểu, tại cuộc họp đoàn thể cuối tháng sau đó 1 tháng, Hoắc Ân Tư trực tiếp đưa ra nghi vấn của mình.

Ngã Mễ mỉm cười nhìn mọi người chung quanh, đưa tay vạch ra những con số mà mọi người đang bỏ quên khiến cho tất cả đều kinh tâm Tiểu dong binh đoàn trước mắt số lượng dong binh chính quy đã xấp xỉ 2.000 người, tại Băng Phong đại lục còn có số lượng gia quyến tương đương. Điểm khác biệt giữa Tiểu dong binh đoàn so với đại đa số các dong binh đoàn khác là, phải chăm lo cho cuộc sống của cả người nhà của các đoàn viên. Là dong binh chính quy của đế quốc, hàng năm mỗi người tiêu tốn ít nhất là 100 kim tệ, trong đó bao gồm việc đổi mới trang thiết bị, huấn luyện, lương bổng v.v. Đồng thời Tiểu dong binh đoàn còn có một số lượng tọa kỵ không ít, ngay cả những con non tổng số đã xấp xỉ 600 con, những tọa kỵ này ngoại trừ hơn 100 thớt chiến mã ra, còn lại cường thú cùng với địa hành long đều là ăn thịt, hàng năm tiền thức ăn gia súc cho mỗi thớt tọa kỵ vượt xa so với phí dụng của bản thân kỵ sĩ. Tiểu dong binh đoàn còn có đội ngũ trên 100 Ma kiểm sĩ, mà giá thành của các loại vật phẩm ma pháp thì đều kinh người cả.

Tính toán chi tiết ra, Tiểu dong binh đoàn hàng năm ít nhất cũng cần phải làm ra được 40 vạn kim tệ thì mới có thể đạt đến trạng thái cân bằng.

Hiện tại, trông thì có vẻ như Tiểu dong binh đoàn có được đô thị giàu có nhất đế quốc, có điều, ở dạng đô thị tính doanh thu theo mùa như thế này, ngoại trừ mùa thu ra, Tiểu dong binh đoàn hầu như không có khả năng nhận được các loại công tác lớn, đồng thời, đế quốc cũng đang rơi vào trạng thái chiến tranh, tất cả các hoạt động buôn bán đều bị hạn chế, cho dù Tiểu dong binh đoàn tình nguyện thiết lập văn phòng làm việc tại các thành thị khác thì cũng sẽ không nhận được một lượng công việc lớn.

Trong trạng thái chi nhiều hơn thu, căn cứ theo tình hình tài chính trước mắt mà xét, thì sau 1 năm nữa sẽ xuất hiện số dư tài chính âm.

Đám Hoắc Ân Tư, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên, Ba Nhĩ Ba Tư nghe xong đều choáng váng, trước đây không có bất cứ kẻ nào có thể đoán được mục đích thực sự của Ngã Mễ trong mấy ngày gần đây.

Là người quản lý dong binh đoàn, mọi người đều biết đạo lý cơ bản nhất “Bình mã chưa động, lương thảo đã phải đi trước”, nhưng tất cả đều không lý giải đạo lý này theo ý nghĩa căn bản, lại càng không nghĩ đến việc phía sau một Tiểu dong binh đoàn uy vũ phong vân lại là một bức tranh kinh tế đáng báo động.

Ba Nhĩ Ba Tư bước tới ra sức vỗ vỗ vai Ngã Mễ: “Tiểu tử, nói đi, ngươi còn giỏi hơn cả cha ngươi, bắt kể những người khác nói gì, ta vẫn cho rằng, ngươi là chuẩn nhất.”

Hoắc Ân Tư từ trong lời nói của Ngã Mễ cũng thu hoạch được rất nhiều: “Vây, huynh cảm thấy phải làm thế nào thì mới có thể thu được lợi ích lớn nhất?”

Tình hình kinh tế của Ái nhân vương quốc cũng không tốt lắm, thời kỳ đại lục phát sinh chiến loạn, các Ái nhân dựa vào việc bán ra những thứ vũ khí tinh phẩm có thể thu được rất nhiều tiền, còn nếu đại lục ở trong trạng thái hòa bình, giá cả vũ khí sẽ tương đối thấp, các Ái nhân thậm chí còn phải đi bán cuộc, dao phay, lưỡi liềm, các loại vật dụng sinh hoạt hoặc là khoáng thạch thô thì mới có thể kiếm được chút lợi nhuận còm cõi. Cũng chính bởi vì sinh kế mà những Ái nhân vốn lương thiện yêu chuộng hòa bình không thể không gia nhập quân đội để mưu sinh.

Các vương giả tối cao của vương quốc Ái nhân, chưa ai từng giải quyết được vấn đề này. Đó cũng là nguyên nhân căn bản khiến cho xã hội Ái nhân thủy chung vẫn bị giới hạn hết sức ở những chốn thâm sơn cùng cốc. Là 1 trong những người kế thừa vương vị, Hoắc Ân Tư trước nay vẫn không thể tìm ra được căn nguyên đích thực khiến cho vương quốc Ái nhân không thể phát triển được, nay Ngã Mễ mới chỉ trình bày ngắn gọn vài câu đã khiến cho thiếu niên vương giả hoàn toàn hiểu ra rồi.

Ngã Mễ thấy từ trong mắt Hoắc Ân Tư còn có nhiều lý giải hơn so với Đại Thanh Sơn cùng Trì Ngạo Thiên: “Phương pháp thực ra là rất nhiều, nói toẹt một câu, phải phát huy đầy đủ ưu thế của khu vực cùng với bản thân chúng ta.”

Suốt hơn 1 tháng qua, Ngã Mễ từ miệng đám thương nhân đã nắm được, Đoạn Băng cảng là một thành thị thuần túy xuất khẩu tài nguyên, vật phẩm xuất ra chỉ có một —— cá hồi. Ngã Mễ hỏi cận kề quá trình sản xuất, tiêu thụ cá hồi là đều có tác dụng với tổ chức dong binh. Đám thương nhân thật sự không ngờ rằng dong binh đoàn quy mô lớn cũng có khái niệm về kinh doanh trong đầu, trong lúc trò chuyện với hầu như đã bán đứng hết toàn bộ bí mật kinh doanh của mình.

Thương nhân ở Đoạn Băng cảng đa phần đều có mạng lưới tiêu thụ khổng lồ tại các thành thị trên đại lục, cũng có một số thương nhân muốn lũng đoạn quá trình sản xuất cá hồi bên tiến hành tiêu thụ ngay tại chỗ.

Ý tưởng của Ngã Mễ rất đơn giản, nắm chắc toàn bộ quy luật mua thấp bán cao thương phẩm, tới mùa đưa cá hồi ra thị trường mùa, chỉ huy Cuồng thú kiểm sĩ doanh của Tiểu dong binh đoàn lừa đuổi bầy cá rồi tiến hành trục vớt —— Tiểu dong binh đoàn có khá nhiều binh lính xuất thân từ ngư dân. Ở khu vực núi thuộc vùng phụ cận Đoạn Băng cảng, đào khoét 1 huyệt động lớn, từ các tầng băng di động tại Đoạn Băng cảng kiến tạo các hầm băng, rồi để cho băng hệ ma kiểm sĩ cùng băng hệ ma pháp chí tôn Lục nhi các hạ phóng thích băng hệ ma pháp liên tục làm giảm nhiệt độ của các hầm băng, qua đó có thể giữ cho cá được tươi trong một khoảng thời gian dài.

Như vậy, vào mùa thu mua cá hồi với số lượng lớn, có thể tránh được việc có kẻ sản xuất quy mô lớn khiến cho giá cả bị suy giảm, đợi cho mùa cá qua đi, nhất là tới mùa đông mới tiến hành tiêu thụ, thậm chí có thể nghĩ tới việc tranh thủ Cuồng thú kiểm sĩ doanh cùng Kỵ sĩ doanh tiến hành nghiệp vụ chuyển phát nhanh đưa cá tới bán tại các thành thị trong phạm vi 300 dặm xung quanh, như vậy có thể đảm bảo được nguồn thu ổn định.

Đối mặt với diệu ngôn kinh tế của đoàn trưởng, trong phòng tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Hoắc Ân Tư hầu như muốn nhảy dựng lên, lẩm bẩm tự nói: “Thật không biết thằng cha này đầu lớn tới mức nào, cơ hồ đem toàn bộ tài nguyên mà dong binh đoàn sở hữu ra để tận dụng hết.”

Hậu nhân trong lúc tán thưởng tác dụng to lớn của Tiểu dong binh đoàn trong Chúng Thần đại chiến, cũng thường có người trong lòng tự đắc: Nếu lúc ấy ta mà ở đó thì ta cũng có thể làm được như thế này như thế kia. Hầu như mỗi người đều xem nhẹ việc ở cùng một cấp độ với Tiểu dong binh đoàn lúc ấy còn có ngũ đại dong binh đoàn, trong đó bất kể là về tầm ảnh hưởng hay quy mô của mỗi tổ chức đều vượt qua Tiểu dong binh đoàn, vậy thì vì sao ngoài Tiểu dong binh đoàn ra, các dong binh đoàn khác đều không thể đạt tới được trạng thái đỉnh cao này?

Chiến tranh, không chỉ đơn thuần là sự đánh giá các dũng giả trong lúc đó. Đại bộ phận người lý luận suông cũng có thể tùy ý mặc sức tưởng tượng làm thế nào để chỉ huy binh đoàn quy mô lớn tung hoành ngang dọc, bủa vây mai phục trên Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục, làm thế nào trong cuộc đại chiến trên vạn người tham gia có thể phát huy được đầy đủ tác dụng của kỵ sĩ, cung tiễn thủ, cuồng chiến sĩ, lính thương, ma pháp sư để có thể giết được nhiều địch nhân hơn; đại bộ phận tướng lĩnh đều đem công tác hậu cần quảng cho để quốc quân bộ hoặc là quảng cho tùy quân tham mưu. Mà sự thật đã chứng minh rằng: nếu không có kinh tế làm cơ sở, cho dù khởi đầu có thuận lợi đến đâu đi chăng nữa thì kết quả chiến tranh đều hết sức rõ ràng.

Về điểm này thì trong Chúng thần đại chiến, các tướng lĩnh của Pháp Tây Tư đại lục cùng với Ác Ma đảo đại lục cảm nhận rõ ràng hơn các tướng lĩnh của Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục nhiều, nên sau đó, quân đội Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục cũng phải chịu rất nhiều đau khổ. Sau Chúng Thần đại chiến, trong trương chinh đảo tạo chỉ huy của tất cả các Kỵ sĩ học viện chương đầu tiên đều có 1 đoạn trích dẫn lời của Dong binh vương: “Rồng là phải ăn thịt, chiến mã là phải ăn thức ăn tinh, người là phải ăn cơm, tuyệt đối đừng mơ đến chuyện dùng cỏ xanh để nuôi dưỡng chiến mã khỏe, tình tiết đó chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi; Quân nhân không có khái niệm về kinh tế, về tuyển tiếp viện thì tuyệt đối không thể trở thành người chỉ huy quân đội được!”

Căn cứ theo chỉ thị của đoàn trưởng đại nhân anh minh, Tiểu dong binh đoàn cắt cử riêng ra một phần dong binh đi xác nhận tương quan công tác kiểm tiền. Để tránh gây ra ảnh hưởng không tốt tới các thương nhân tại địa phương, Ngã Mễ thông qua thành chủ biểu đạt ý kiến của mình. Qua cuộc trao đổi với các thương nhân, tất cả mọi người đều có chung ý kiến đến không ngờ. Bọn họ nhất trí cho rằng biện pháp này của Tiểu dong binh đoàn có thể giúp tăng gấp đôi ích lợi cho Đoàn Băng cảng, chỉ cần không cạnh tranh thiếu lành mạnh, tất cả thương nhân ít nhất sẽ tăng được gấp đôi doanh thu. Có Tiểu dong binh đoàn ra mặt với thế lực không lồ chống lưng, không có bất kỳ thương nhân nào lo lắng sẽ có kẻ triển khai cạnh tranh không lành mạnh —— trừ phi là bản thân Tiểu dong binh đoàn.

Biệt danh Bộ não vàng rất nhanh chóng lan từ kiến trúc thượng tầng tại đế quốc cùng dong binh giới truyền vào thương giới. Các thương nhân đều cho rằng cũng chỉ có chữ Vàng mới có thể dùng để hình dung về bộ não tràn ngập trí tuệ trong đầu Ngã Mễ.

Ma Pháp lịch mùa xuân ngày 15 tháng 2 năm 5, trong lúc Ngã Mễ cùng với những người phụ trách khác của Tiểu dong binh đoàn đang ở doanh trại thao luyện tân binh thì trên bầu trời đột nhiên nổi trận gió lốc, tiếp đến có hai cuồng thú kiểm sĩ hạ cánh đáp xuống. Thiếu niên dong binh phóng vọt từ trên lưng cuồng thú xuống, thần sắc hết sức vội vã kích động: “Báo cáo đoàn trưởng, ở cửa biển phía tây nam bên ngoài phạm vi 100 dặm xuất hiện một lượng lớn thuyền buồm màu trắng...” Ngừng lại một chút, thiếu niên có phần do dự nói: “Có vẻ... Có vẻ... Rất giống thuyền buồm mà chúng ta thấy ở bên ngoài Tây Lâm đảo.”

Trên Đỉnh tướng đài không khí bỗng khản trương hẳn lên, Hoắc Ân Tư dùng ngữ khí không thể tin nổi thốt lên: “Không thể nào, bọn chúng chẳng phải đang ở vùng phụ cận Tây Lâm đảo chém giết với binh lính Ác Ma đảo cùng binh lính đế quốc sao? Người có nhìn lầm không đây, không phải là ảo giác đây chứ?”

Sau khi tiếp tục phái ra 3 cuồng thú kiểm sĩ đi trinh sát điều tra mới xác thực rằng, tin tức vừa rồi nhận được quả thật không hề giả dối chút nào.

Trải qua suốt một mùa đông ngủ đông, quân đoàn Pháp Tây Tư đóng quân ở Tây Lâm đảo trong tình huống sau nhiều lần công kích trận địa bãi cát tại Sư Tử hà mà không đem lại kết quả, đã quyết đoán thay đổi chiến lược, cử Hoàng kim long kỵ sĩ Da Mạc Đạt suất lĩnh 2 vạn binh lính vượt qua 2.500 dặm đường biển về hướng bắc tấn công đô thị hải cảng lớn nhất ở phía tây đế quốc là Đoàn Băng cảng. Một khi công kích thắng lợi xong, quân đoàn chinh tây Pháp Tây Tư sẽ đem toàn bộ tuyến tác chiến di dời đi —— Toàn bộ các quan chỉ huy cao cấp của quân đoàn chinh tây Pháp Tây Tư đều đạt thành ý kiến nhất trí, cho rằng trải qua gần nửa năm chiến tranh, đại bộ phận quân nhân của Ngã Mễ đế quốc đều đã tập kết ở phía nam Tang Kiên hà, căn cứ theo tin tức bên trong, đại bộ phận thành thị hiện tại đều giao cho đế quốc dong binh cùng với kiểm sĩ doanh đóng giữ. Nếu lần này công kích thành công, sẽ tạo ra uy hiếp rất lớn cho quốc đô đế quốc, quân đoàn Pháp Tây Tư cũng sẽ chiếm lĩnh được một phần tương đối lớn lãnh địa ở phía bắc bờ.

Cuồng thú kiểm sĩ của Tiểu dong binh đoàn cũng đã điều tra ra được một phần tư liệu, ngoài 1 lượng lớn thuyền buồm trên biển ra, vạn nhân trưởng Nặc Đốn của Pháp Tây Tư còn đích thân suất lĩnh thiên nhân đội khởi nghiệp của mình đổ bộ lên 1 cảng nhỏ, hoá trang thành binh sĩ đế quốc từ bờ biển phía tây chạy tới Phù Băng cảng —— Để giữ bí mật, nhánh bộ đội này chỉ hành động vào buổi ban đêm cuồng thú kiểm sĩ không thể hoạt động được nên cũng căn bản không thể phát hiện ra đội kỵ binh này.

Không phải oan gia thì không đụng mặt.

Bất kể là người phụ trách chủ chốt của Tiểu dong binh đoàn hay Nặc Đốn, Mai Lâm của Pháp Tây Tư quân đoàn cũng đều không thể tưởng tượng nổi đối mặt với mình hóa ra lại là đối thủ quen thuộc.

Tây Lâm đảo bảo vệ chiến, bất kể là đối với Tiểu dong binh đoàn hay là đối với Pháp Tây Tư quân đoàn, song phương đều để lại cho đối phương những thương tích trọn đời khó quên khắc cốt ghi tâm. Đối mặt với đối thủ như vậy, chẳng cần người chỉ huy phải nói gì để đề cao sĩ khí, 2 cánh quân chỉ còn duy nhất 1 đường huyết chiến.

Lúc này, Tiểu dong binh đoàn khó có khả năng ỷ lại vào quân chính quy của đế quốc cùng các dong binh ở cách đó ngàn dặm, song phương binh lực đại khái như sau: Phe Pháp Tây Tư lang nhân binh lính trang bị nhẹ 8.500 người; bán thú nhân trọng trang bộ binh 3.500 người; hùng nhân trọng trang bộ binh 2.000 người; nhân mã cung tiễn thủ 3.000 người; nhân loại kỵ sĩ bộ đội 1.500 người; ngục long kỵ sĩ đoàn 67 người; Thánh giáo ma pháp sư 150 người.

Chủ quan: Hoàng kim long kỵ sĩ Da Mạc Đạt, Vạn nhân trưởng Nặc Đôn, Vạn nhân trưởng Mai Lâm

Phe Tiểu dong binh đoàn Cuồng thú kiếm sĩ doanh 215 người; cung tiễn doanh 250 người; cuồng chiến sĩ doanh 187 người; cuồng chiến sĩ kỵ sĩ doanh 100 người; kỵ sĩ doanh 132 người; ma kiếm sĩ doanh 158 người; trở kích kiếm sĩ doanh 200 người; đại kiếm sĩ doanh 612 người

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 44: Thiên Lý Bôn Tập

Trong nghị sự đại sảnh của Tiểu dong binh đoàn rất nhanh chóng tụ tập đầy người —— Ngã Mễ hoá tốc phái người đi triệu tập các cán bộ chủ chốt của dong binh đoàn. Quy mô Tiểu dong binh đoàn được cấp tốc mở rộng, số lượng cán bộ cũng cơ hồ gia tăng mạnh với tỷ lệ tương đương. Để tăng cường hiệu quả huấn luyện của các doanh, Tiểu dong binh đoàn trước mắt lựa chọn sử dụng một bộ biên chế mới, phía trên ngũ là khúc trưởng, mỗi một vị khúc trưởng quản lý 10 ngũ. Điểm này không giống với biên chế của đế quốc, tất cả các chiến sĩ doanh tại Tiểu dong binh đoàn đều lấy khúc làm đơn vị chuẩn để tiến hành quản lý cùng huấn luyện hằng ngày. Lần này cán bộ được triệu tập chính là các dong binh từ cấp khúc trưởng trở lên.

Trong nghị sự đại sảnh đông nghịt tới hơn 50 người ngồi, đại bộ phận dong binh doanh vừa rồi vẫn còn đang tiến hành huấn luyện với khối lượng vận động lớn, trên những khuôn mặt trẻ với nước da rám nắng ướt đầm mồ hôi. Các cán bộ dong binh không hề biết chuyện gì xảy ra, cúi đầu khẽ hỏi thăm nhau. Suốt hơn hai tháng qua, Ngã Mễ vì muốn để cho các dong binh mới gia nhập có thể mau chóng hòa nhập với Tiểu dong binh đoàn, đã hầu như từ bỏ tất cả các nhiệm vụ loại nhỏ, toàn lực huấn luyện người mới, bởi vậy, trừ việc mỗi tuần một lần điều chỉnh chương trình huấn luyện ra, cũng chẳng có thời gian cho nhiều cán bộ cùng tụ tập lại như vậy, phỏng chừng là đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Quan chức phụ trách công tác huấn luyện hàng ngày tại dong binh đoàn là Đại Thanh Sơn, khi hắn đem tin tức tình báo vừa mới nhận được nói ra xong, các thiếu niên của Tiểu dong binh đoàn hầu như không thể tin vào lỗ tai mình, tất cả mọi người đều nhao nhao bàn tán cùng với đồng bọn ngồi bên cạnh, loại cảnh tượng hỗn loạn này là trước nay chưa từng có. Hoắc Ân Tư vừa định đứng lên lớn tiếng răn dạy đôi câu, Đại Thanh Sơn đã kéo tay áo hắn ngăn lại.

Trong số những người đang ngồi đây có hơn 30 khúc trưởng, hơn 10 đội trưởng, phó đội trưởng, trừ cuồng chiến sĩ doanh và kỵ sĩ doanh ra, những người khác không một ngoại lệ đều là tiểu dong binh từ Tây Lâm đảo bước ra. Nơi này mỗi người đều có huynh đệ, cấp dưới, thượng cấp, bằng hữu hoặc là người yêu ngã xuống ở bên ngoài Tây Lâm đảo, mà đầu số gây nên là ai? Còn không phải là đám thú nhân đáng ghê tởm đang ăn mình dưới những cánh buồm trắng kia thì ai? Các thiếu niên tâm tình kích động là điều có thể tưởng tượng được.

Lúc trước sau khi đế quốc bố trí Tiểu dong binh đoàn đóng ở Đoạn Băng cảng, giữa các dong binh từng nổi lên một số lời xì xào khác thường, một số thiếu niên dong binh có thân nhân ngã xuống ở rừng rậm Nam Cương thậm chí còn định bí mật rời khỏi dong binh đoàn quay trở lại vùng phụ cận Tây Lâm đảo tập kích quân đội Pháp Tây Tư đại lục. Nếu không có Ba Nhĩ Ba Tư lấy thân phận của bậc cha chú đứng ra phân giải, Trì Ngạo Thiên một mình phụ trách dong binh đoàn hầu như không thể trấn áp nổi cục diện.

"Đoàn trưởng!" Một thanh âm mảnh mai vang lên, một cô gái mặc ma pháp bào màu lam trung lập đứng dậy. Nghe tiếng biết người, đại bộ phận người lập tức đoán được thiếu nữ đến từ Băng Phong tuyết nguyên này đang định nói gì —— Trong chiến dịch Tây Lâm đảo, người anh ruột của nàng thân là khúc trưởng đại kiếm sĩ doanh vì thay dong binh đoàn mở ra 1 con đường máu, nên sau khi liên tục phá tan 2 thiên người đội đã ngã xuống dưới nền đất đỏ, đến lúc liệt thi thể mới phát hiện, trên di thể của người thiếu niên này tổng cộng có 15 chỗ bị thương. Cô gái tên là Chiêu Lan môi run rẩy vừa mới cất lên hai chữ, nước mắt đã từ trên khuôn mặt nàng chảy xuống, khóc nức không thành tiếng. Lâm Vũ Thường vội vàng đứng lên, nàng bây giờ là sư phụ khách mời tại ma kiếm doanh, trong hàng ngũ đồng đạo các đệ tử, sự quật cường của cô gái nhỏ hơn mình 4 tuổi này đã để lại ấn tượng sâu sắc đối với người khác, nhìn lệ ướt nhòa khuôn mặt hoa lệ, liền đau lòng thay nàng lau khô nước mắt.

Cô gái đang cúi đầu trong tiếng khóc miễn cưỡng lên tiếng: "Năm đó khi ta mới 1 tuổi, vì đưa đế quốc pháp sư đến Băng chi Khất Nguyên tháp, cha ta ở trong thí luyện huyết động bị tập kích bỏ mình; lúc ta 7 tuổi, mẹ ta lâm bệnh mà chết. Ta cùng với ca ca ta sống nương tựa vào nhau, ta muốn thay ca ca ta báo thù..."

Mới vừa nghe xong mấy câu nói đó, Ngã Mễ, Ba Nhĩ Ba Tư cả người chấn động, 2 người đều lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

"Con à, ba của con cũng là bộ đội biên phòng à? Cũng thuộc bộ binh đại đội Xuyên Băng sao?" Ba Nhĩ Ba Tư không thể tin nổi tại Tiểu dong binh đoàn vẫn còn có hậu duệ của đồng chí cùng thời mà bản thân mình lại không biết.

Cô gái gật gật đầu: "Mẹ của con vẫn thường kể rằng, cha của con tên là Thiệu Nham Lan."

Trước mặt bao nhiêu thiếu niên đang ngồi đó, bậc trung niên mái tóc đã điểm bạc bất đắc dĩ đưa tay trái lên nhẹ nhàng ma sát lông mi mình định che giấu đi vẻ mặt kích động, nhưng —— xuyên thấu qua những kẽ tay lại làm lộ ra phần yếu ớt bên trong con người của trung niên nhân.

Một giây sau, trung niên nhân phát ra tiếng thở dài không tương xứng với tuổi tác của mình: "Ài —— Ta có quen cha của con, năm đó, phụ thân của Ngã Mễ đoàn trưởng là đại đội trưởng đại đội bộ binh Xuyên Băng, ta và phụ thân con đều là binh lính dưới trướng ông ấy..."

Đại bộ phận người của Tiểu dong binh đoàn cũng biết đoạn cổ sự tương đối xưa này, mới ưu thương năm xưa bị nhắc lại làm chấn động khắp toàn đại

sánh.

“Những con sói ti tiện trên thảo nguyên luôn ẩn trong đêm tối tập kích đàn dê lương thiện.” Đại bộ phận thảo nguyên tinh linh trong lúc đàm thoại, đặc biệt là trong các trường hợp công khai, đều thích trích dẫn những câu ngạn ngữ của thảo nguyên. Cách Nhĩ Tô lúc này đã trở thành một trong số những người phụ trách chủ yếu của Tiểu dong binh đoàn trong con thịnh nộ đã trích dẫn câu ngạn ngữ nổi tiếng nhất trên thảo nguyên: “Linh hồn tinh linh cao quý sẽ không bao giờ biến mất một cách uổng phí, các hạ, ta thỉnh cầu được ngăn chặn đám súc sinh thấp kém đó!”

Thấy có người đi đầu, từ trong đám người bỗng phát ra một tiếng rống to, Cuồng chiến sĩ Đức Thiên ẩn vai đồng bọn tiến ra: “Đoàn trưởng đại nhân, cuồng chiến sĩ chúng ta vẫn chưa được đánh giấc, lần này nhất định phải cử chúng ta đầu tiên! Mẹ kiếp, lão tử cũng muốn vũ khí do Sáng Thế Thần tạo ra! Chúng ta cũng muốn trở thành quý tộc!” Tựa hồ đề hưởng ứng lời kêu gọi của Đức Thiên, 4, 5 cuồng chiến sĩ khác cũng rầm rầm đứng hết lên, làm cho cái bàn được làm bằng gỗ phải phát ra tiếng rên ai oán trước khi đổ sầm xuống.

Biểu hiện của quân thể Cuồng chiến sĩ lập tức dẫn phát quân thể kiếm sĩ có nhân số đông nhất trong đại sảnh nhất trí hành động, 15 16 gã thiếu niên đại kiếm sĩ doanh buru hân nhin ánh mắt phò đội trưởng rồi cùng chính tề đứng dậy...

Các thiếu niên Đại kiếm sĩ doanh còn chưa kịp lên tiếng, hành động của bọn họ đã kéo theo tất cả những người trẻ tuổi trong đại sảnh, ngay lập tức tất cả mọi người đều đứng lên...

Nhìn các thiếu niên trẻ tuổi trên gương mặt không thể đè nén được nổi xúc động, Ngã Mễ vỗ mạnh xuống bàn 1 cái, trong phòng nhanh chóng yên tĩnh trở lại: “Mọi người hiện tại đều thật là lợi hại, nếu thực sự lợi hại như vậy thì trong trận chiến ở Tây Lâm đảo, Tiểu dong binh đoàn cũng không đến mức bị người ta đánh cho chạy trốn chết đâu.”

“Ừm, ta tán thành quan điểm của Hoắc Ân Tư.” Đại Thanh Sơn đứng lên mở ra tấm bản đồ Đoạn Băng cảng mà Tiểu dong binh đoàn vừa mới vẽ gần đây —— Đó cũng là bài học xương máu, trong trận chiến tại Tây Lâm đảo, Tiểu dong binh đoàn sau khi thoát khỏi miệng hổ đi ra mới phát hiện, nếu lúc ấy trước hết tấn công Tu Tư để quốc rồi sau đó chạy đến Thánh Tuyết sơn, tổn thất nhất định sẽ ít hơn rất nhiều. Đáng tiếc, lúc đó trước hết là bởi vì tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc biên giới, lại không có kiến thức mấy về Tu Tư để quốc gần trong gang tấc, thậm chí ngay đến cả bản đồ đầy đủ cũng không có, muốn chạy cũng không chạy được.

“Ta cho rằng, quân nhân Pháp Tây Tư có thể sẽ chọn dùng phương pháp tấn công như sau: bọn chúng ngồi hải thuyền mà đến, tới ngoài phạm vi cảnh giới Đoạn Băng cảng, tức là khoảng 50 dặm~100 dặm, sẽ rời thuyền tấn công bằng đường bộ; hơn nữa, ta nghĩ, nhân số tấn công lục địa của bọn chúng sẽ không nhiều lắm, ước chừng khoảng 1.000 người hoặc 2.000 người. Nếu nhân số quá đông, đương nhiên sẽ bị cư dân đế quốc phát hiện, chúng ta đã sớm biết rồi.” Đại Thanh Sơn dùng ngón tay chỉ lên địa đồ.

“Nếu bọn chúng hoá trang thành binh lính đế quốc thì sao? Binh lực cũng có thể nhiều hơn con số này.” Tri Ngạo Thiên hỏi lại.

“Không thể nào.” Đại Thanh Sơn quả quyết phủ định. Thứ nhất, quân đội hơn 1.000 người muốn di chuyển phải có thủ lệnh của quân bộ, nếu không rất khó thông qua các đồn biên phòng nơi đóng quân; Thứ hai, cho dù bọn chúng ngày đi đêm nghỉ, cố gắng giữ bí mật, thì binh lính Pháp Tây Tư tưởng mạo rất đặc biệt, không thể nào không bị cư dân phát hiện ra. Ta cảm thấy rằng, bọn chúng lần này nhất định là sẽ dùng khá nhiều binh lính nhân loại để làm cơ sở che mắt các điểm đóng quân. Mà dựa vào trận chiến bên bờ Sư Tư hà để phán đoán, binh lính nhân loại của đối phương sẽ không quá 1.500 người.”

“Ta cũng đồng ý rằng đối phương sẽ chọn dùng thủ đoạn trang để tập kích bất ngờ.” Ngã Mễ gãi gãi đầu, tiếp đó bổ sung mấy điểm: “Nếu chúng ta chuẩn bị phục kích, vậy sẽ làm đơn giản một chút. Trực tiếp đem đối phương lừa vào trong thành, rồi đóng cửa đánh chó. Để cho kiếm sĩ doanh vốn phòng thủ tại thành đến Phù Băng cảng thu thập đầy đủ các khối băng, sau đó sẽ chất các khối băng này trước các cửa hàng ở dọc công chính của thành thị, rồi để cho băng hệ kiếm sĩ thuộc ma kiếm sĩ doanh đi gia cố hóa những khối băng này. Định nhân cơ bản đều là từ khu vực nhiệt đới ở phía nam đại lục tới, ta không tin rằng bọn chúng quen thuộc với băng tuyết hơn so với Tiểu dong binh đoàn. Còn nữa, cung tiễn thủ phân ra một nửa bố trí chiếm lĩnh các cao điểm ở trong thành, trở kích kiếm sĩ cũng bắt đầu quen thuộc với ngõ ngách các nơi, vạn nhất có địch nhân xâm nhập sẽ dễ dàng chiến đấu. Để phòng ngừa địch nhân trên biển hiệp trợ công kích, đem tất cả các thuyền đánh cá ở ngoài hải cảng toàn bộ đều chất đồng lên, mùa này dù sao ngư dân cũng nhàn rỗi, đối phương sẽ không nghi ngờ gì cả. Đem một vài mỏ neo thuyền đánh cá ném xuống biển, phía trên giấu vào bụi rậm cùng với dầu hoả, một khi địch nhân công kích, lập tức dẫn cháy...”

Ba Nhĩ Ba Tư là bậc cha chú, hạnh phúc tựa vào ghế trên, nhìn trước mắt bốn chàng thanh niên trong lúc cười đùa đem Đoạn Băng thành biến thành cái bể từ vong... Là quan quân cơ sở của đế quốc, lúc còn ở bộ binh đại đội Xuyên Băng rất ít khi tham gia vào các loại chiến dịch bố trí cao quy cách như thế này, nhưng thông qua một số nhiệm vụ mà cấp trên giao xuống thì có thể thấy, bộ đội chính quy tinh nhuệ của đế quốc trước chiến tranh bố trí cũng không hơn gì thế này. Bởi vậy đó có thể thấy, đám con cháu hậu bối này quả thực là đã trưởng thành rồi.

Mấy chàng trai còn đang nói chuyện, ngoài cửa bỗng có người đến báo, trung đội trưởng kiếm sĩ doanh tại Đoạn Băng thành cùng với kỵ sĩ tiểu đội trưởng trực thuộc dưới quyền thành chủ đã tới.

Dựa theo biên chế của quân đội đế quốc, kiếm sĩ doanh tại địa phương là cấp thấp hơn so với dong binh đoàn quy mô lớn từ cấp B trở lên, hơn nữa, một khi 1 dong binh đoàn quy mô lớn được quân bộ cho phép đóng tại 1 thành thị, sẽ tự động tiếp quản công tác phòng ngự tại địa khu, đồng thời cũng có quyền được mở rộng, thu nhỏ lại thậm chí là thủ tiêu bộ đội không phải đang trong thời hạn nghĩa vụ quân sự. Sau khi tiến vào Đoạn Băng cảng, Tiểu dong binh đoàn quá bận rộn đối với việc huấn luyện dong binh mới, nên cũng chẳng có điều chỉnh gì đối với nguyên kiếm sĩ doanh.

“Ngã Mễ đoàn trưởng, ồ, mấy vị Phó đoàn trưởng cũng đều ở đây à, chào mọi người, không biết cho gọi anh em tới đây có chuyện gì sai bảo.” Trung đội trưởng Kiếm sĩ doanh Quý Quý khách khí chào mọi người.

Quý Quý là một thanh niên hơn 30 tuổi, vốn là 1 tiểu đội trưởng tại chiến khu kinh đô đế quốc và vùng lân cận. Sau khi chiến tranh bùng nổ, đề tăng

cường công tác phòng ngự vùng phụ cận để đô, được thăng nửa cấp điều động đi làm trung đội trưởng kiểm sĩ doanh. Y cũng chỉ mới tới Đoàn Bổng cảng trước 4 tháng so với Tiểu dong binh đoàn. Vấn đề thuộc trực tiếp dưới trưởng Trì Hàn Phong hầu tước, bởi vậy đối với Tiểu dong binh đoàn có một loại cảm tình đặc thù, trong lời nói lộ ra bên ngoài sự khách khí hiếm thấy ở quân nhân.

Kỵ sĩ tiểu đội đội trưởng thì ngược lại, là một thanh niên nam tử tên là Lâm Táp Thả có danh hiệu bá tước, vừa mới 25 tuổi. Còn trẻ như vậy mà đã có thể trở thành bá tước gia chủ cũng là chuyện rất hiếm gặp. Theo hiểu biết của Lâm Vũ Thường đại tiểu thư qua nhiều buổi văn yến do quý tộc trong thành tổ chức, Lâm Táp bộ tộc gia đạo suy tàn, ở thời phụ thân hấn gần đó, gia cảnh cũng đã rất bần hàn rồi, phụ thân hấn lục tục vay mượn tại Bộ nội vụ để quốc đã lên đến con số 60 vạn kim tệ. Để hoàn lại số tiền lớn này, bắt buộc phải đánh gia nhập quân đội, vào mấy năm trước trong một lần xung đột tại biên cảnh đã bỏ mạng. Cũng chính bởi vì vì nước hy sinh thân mình, nên căn cứ theo pháp lệnh để quốc quý tộc, Lâm Táp gia tộc được miễn số tiền còn nợ, còn Lâm Táp Thả thì được kế thừa danh hiệu bá tước.

Tiểu dong binh đoàn tiếp quản công tác phòng ngự Đoàn Bổng cảng cũng chẳng phải là giai đại vui mừng gì, trong đó lợi ích trực tiếp bị tổn thất lớn nhất chính là tiểu đội trực thuộc dưới quyền thành chủ.

Kỵ sĩ tiểu đội trực thuộc thành chủ thuộc quyền quản lý trực tiếp của các thành chủ, có thể xem như là đội ngũ vũ trang tư nhân hợp pháp do để quốc quân bộ bố trí riêng cho thành chủ, quy mô không được vượt quá 200 người, do thành chủ thông qua các khoản thu từ thuế tại địa phương để trả lương trực tiếp. Chẳng có gì phải nghi ngờ, tại bất kỳ thành thị nào, kỵ sĩ tiểu đội phụ thuộc trực tiếp vào thành chủ cũng chỉ nguyện trung thành với 1 mình thành chủ mà thôi.

Tại một thành thị buôn bán như Đoàn Bổng cảng, bởi vì việc buôn bán hoàn toàn là căn cứ theo mùa, cho nên tại địa phương cũng chẳng có dong binh đoàn quy mô lớn nào thiết lập phân bộ ở đây, nhất là đông, xuân, hạ 3 quý, tại Đoàn Bổng cảng dong binh đoàn hầu như là không thấy mấy. Trong thành thị phần lớn công tác hộ tống đều do tiểu đội kỵ sĩ trực thuộc thành chủ trực tiếp hoàn thành, trong đó tiền lãi cũng tương đối dày. Tiểu dong binh đoàn đến khiến cho võ giả trẻ tuổi mất đi nguồn thu nhập thêm duy nhất trong suốt mấy năm nay, từ việc tư cho đến lý lẽ cũng khó tránh khỏi sẽ có những lời đồn thổi.

Nghe thấy dị tộc vũ trang đột nhiên xâm lược, phản ứng của hai người cũng là hoàn toàn tương phản, Quý Quý cùng với đại bộ phận thành viên của Tiểu dong binh đoàn hầu như là giống nhau, biểu tình giật mình trên mặt nhanh chóng biến thành nỗi vui mừng như điên. Đối với một quân nhân, nhất là quan quân chính quy bị điều chuyển đi làm quan quân quân dự bị, hiện tại ý tưởng duy nhất chính là mau chóng trở lại trong hàng ngũ bộ đội tinh nhuệ, cho dù là bị giáng cấp cũng được, lần này không thể nghi ngờ gì là một cơ hội khó mà có được. Lâm Táp bá tước thì tại không dám tin, biểu tình trên mặt toát ra một nỗi sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 45: Âm Ảnh Trọng Trọng

Ma Pháp lịch mùa xuân đêm ngày 16 tháng 2 năm 5, tại bờ biển phía tây Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục đang có một đội ngũ lặng lẽ hành quân trong đêm, dựa vào bản đồ chi tiết trong tay, đám quân nhân cẩn thận phân tán ra các thôn xóm lớn nhỏ trên đại lục.

Thiên nhân đội số 3 được gia cường của Pháp Tây Tư đại lục bắt đầu xuất phát từ ngày 10 tháng 1, với tốc độ hành quân kinh người 30 km~40 km mỗi đêm nhanh chóng tiếp cận địa điểm đã định —— Đoàn Bổng cảng.

Sau trận chiến tại Tây Lâm đảo, thiên nhân đội số 3 của quân chinh tây Pháp Tây Tư hầu như toàn quân bị diệt, nếu không có binh lính liều mạng lặn xả, tử đại danh tướng chinh tây quân ngã xuống sẽ không chỉ có mình Đồ Kỳ Liệt. Ngay cả như vậy, cánh tay trái của Nặc Đôn qua cuộc chiến này cũng bị thương nặng, cuối cùng bắt buộc phải phẫu thuật cắt bỏ, qua đó có thể thấy được độ thâm liệt tới mức nào. Sau khi tây chinh quân tập hợp lại, bởi vì trong nội bộ cánh quân có tới 6 người từ cấp vạn nhân trưởng trở lên, 4. 5 vạn quân nhân bất kể phân chia thế nào cũng không đủ để cho mỗi vạn nhân trưởng đều có đầy đủ bộ hạ. Trong tình huống đó, tây chinh quân ở phía trên thiên nhân đội lại gia tăng thêm 1 biên chế tập thể mới —— quân đoàn. Căn cứ theo Đạt Hải Nặc giải thích, biên chế quân đoàn này cao hơn biên chế vạn người đội, trong quân đoàn có thể quản lý được vạn người đội, nhưng vạn người đội sẽ không thể quản lý được quân đoàn, Thống soái tối cao của quân đoàn có tiêu chuẩn quân hàm cơ bản là vạn nhân trưởng, nói như vậy tối thiểu cũng khiến cho tất cả vạn nhân trưởng đều cảm thấy hài lòng. Trước mắt mỗi quân đoàn sẽ do từ 6 đến 9 thiên nhân đội hợp thành, do vạn nhân trưởng trực tiếp chỉ huy.

Là tân nhiệm vạn nhân trưởng vừa mới được đề bạt, quy mô quân đoàn do Nặc Đôn suất lĩnh tính ra là nhánh ít nhất, tổng cộng do 6 thiên nhân đội tạo thành, số hiệu trong cánh quân chinh tây là: quân đoàn 3. Tài sản là 300 bại binh thuộc thiên nhân đội số 3 nguyên do Nặc Đôn suất lĩnh còn sót lại sau trận chiến Tây Lâm đảo, mặc dù từng đại bại, mặc dù có tới 60% đồng chí bỏ mạng trong chiến tranh, nhưng dựa vào 300 tàn binh này làm trụ cột một lần nữa xây dựng lại thiên nhân đội số 3 cũng không hề khiến cho người ta thấy có chút đại thương nguyên khí nào cả, hơn nữa lúc này sau mấy tháng, chiến lực tràn đầy mà thiên nhân đội số 3 biểu hiện ra bên ngoài cho thấy bọn họ vẫn là đội quân dũng mãnh nhất nhì trong tây chinh quân. Nặc Đôn xây dựng lại quân đoàn 3 từ bộ khung còn sót lại của thiên nhân đội số 3, đồng thời cũng nắm giữ chức chỉ huy đơn vị. Lần hành động thần tốc này do quân đoàn 2, 3 và 5 dưới sự lãnh đạo của 3 vạn nhân trưởng Nặc Đôn, Mai Lâm, Hoàng kim long kỵ sĩ Da Mạc Đạt phụ trách.

Tung hoành hơn 2.000 dặm trên lãnh thổ của quốc gia đối địch, độ khó khăn vượt xa chức vị cán bộ của Tiểu dong binh đoàn ngày 15 tháng 2 vẫn còn đang ở trong đại sảnh uống nước trà tường tượng ra đáp án. Bắt đầu từ ngày 10 tháng 1, thiên nhân đội số 3 không hề hành quân một khắc nào vào ban ngày —— đêm đông dài hơn hẳn, hàng ngày cứ 5:00 chiều thì nghỉ ngơi, mãi cho đến 4:00 rạng sáng ngày hôm sau mới nghỉ ngơi, bởi vì hành quân đêm,

khiến cho thông tin viễn trình của quân nhân là điều hầu cũng không thể sử dụng được, trừ vàng trắng đỏ cùng với vàng trắng trắng trên bầu trời cứ chạy như bay ra, thiên nhân đội số 3 thực sự là 1 đội quân cô độc về mặt ý nghĩa.

Phía trước đại đội ngũ 1 km là 1 nhóm vũ trang theo tiêu chuẩn khúc của Ngã Mễ đế quốc, binh lính nhân loại mặc cùng 1 màu, trên quân phục có gắn huân chương của phòng khu Sư Tử hà, trong quá trình tiến lên ra sức chỉ dẫn đại đội ngũ vòng qua đồn biên phòng đế quốc. Nếu như gặp phải người đi đường nhập vào đại đội, thì sẽ dễ binh lính nhân loại đi bên ngoài đối phó. Nếu tiến quá gần tới đội ngũ thì lập tức động thủ bắt lại, sau đó đẩy vào giữa đại đội. Cũng may, đêm đông người đi lại ngoài đường cũng hết sức thưa thớt, trong hơn 20 ngày qua tổng cộng mới chỉ có chưa đến 10 người trở thành tù binh bắt đắc dĩ.

Căn cứ theo thời gian mà phán đoán, đêm ngày kia sẽ tới gần điểm cuối là Đoạn Băng cảng. Quân nhân vất vả suốt gần một tháng trời hầu như đều cảm thấy vô cùng hưng phấn, tốc độ hành quân rõ ràng cũng trở nên nhanh hơn.

Bất kể là bán thú nhân cường tráng hay lang nhân có tốc độ cao hay là nhân loại thị lực vô cùng kém trong đêm tối đều giữ trật tự, tất cả ngựa đều được bọc vỏ, dùng rọ sắt bịt chặt miệng lại, nếu không phải ma pháp sư ở hàng đầu đội ngũ phóng thích một ma pháp cầu nhỏ màu lam, thì từ xa căn bản không thể phát hiện ra ở đây có rất nhiều quân nhân.

Đêm sâu thăm thẳm, xa xa vàng trắng đỏ dần dần lặn xuống mặt biển phía đằng tây, sao trời chiếu sáng lấp lánh, hết thảy đều yên tĩnh giống như mấy ngày trước.

Đột nhiên —— từ đằng xa vang lên tiếng lục lạc ngựa của kỵ binh, mới đầu vẫn còn nhỏ nhưng cứ thế lớn dần lên, chỉ hơn 10 giây sau, qua tiếng lục lạc đã có thể nghe rõ được tiếng vỗ ngựa dày đặc như bão táp.

Là kẻ nào? Tốc độ sao lại nhanh như vậy? Đã khuya thế này rồi còn đi đâu đây.

Trong số các kỵ sĩ nhân loại có không ít bậc lão thành khe khẽ nhíu mày, bây giờ là giữa đêm khuya, thời tiết thì lạnh giá, mặt đường lại xóc nảy, tuyệt động thì trải rộng khắp nơi. Là loại kỵ sĩ nào mà lại chẳng biết thương xót tọa kỵ phóng ngựa chạy như điên như vậy? Vó ngựa chẳng lẽ lại không bị mặt đất bằng đá đánh què sao?

Một con hỏa long từ phía sau sườn núi bên tay phải phi như bay tới, trong bóng đêm tối đen, ở phía dưới hỏa long là những con ngựa màu đen cùng với những kỵ sĩ toàn thân phủ giáp đen, ít nhất cũng phải trên 50 kỵ sĩ.

“Phía trước là cánh quân nào, lập tức dừng lại qua đây để tiến hành kiểm tra, chúng ta là bộ đội cảnh vệ tại đế quốc kinh kỳ.” Giọng nói từ xa xa truyền đến.

“Lên đón đầu đi, đừng để đối phương tới gần, chuẩn bị chiến đấu, giết sạch địch nhân.” Nặc Đốn nhẹ nhàng phân phó quan quân bên cạnh, vạn nhân trưởng binh thường xưa nay hi vọng vẫn chẳng biểu lộ ra ngoài lông mày đã nhíu chặt vào nhau. Đây là khu vực giữa đế quốc, độ nguy hiểm vượt xa so với lúc ở Tây Lâm đảo trước đây. Nếu chính diện xung đột cùng với binh lính nhân loại, xung quanh đều là đại lục quốc lộ rộng lớn, phòng chừng đối phương trong vòng 1 ngày có thể tập kết tới 5.000 bộ đội, thiên nhân đội số 3 này chỉ có mỗi 1.500 người, căn bản không đủ để chống trả đối phương. Không biết việc này tại sao lại xuất hiện vấn đề, bỗng dưng lại bị binh lính đế quốc ập đến đúng lúc thế. Cũng giống đại bộ phận binh lính, vạn nhân trưởng lúc này cũng chỉ có thể cầu xin chân Thần phù hộ để đối phó được với đối phương, nếu không, nhất định sẽ phải giết hết toàn bộ địch nhân. Nặc Đốn khoe miệng lộ đằng lộ ra cười khổ, 50 kỵ sĩ có thể chạy lòng lên trong đêm tuyết, muốn giết sạch toàn bộ, chuyện này thậm chí còn khó hơn so với việc chống lại 5.000 địch nhân.

Mệnh lệnh của Quân đoàn trưởng rất nhanh chóng được truyền đi, binh lính nhân loại bên ngoài phi thân nhảy lên tọa kỵ, khoảng 100 nghìn kỵ binh phi lên trước nghênh đón.

“Chúng ta là đội vũ trang của La Khả Ba Phùng Phi Nhĩ Lâm hầu tước ở phòng khu Sư Tử hà, phụng mệnh tới để đưa tin.” Đại bộ phận dòng binh đều không có sự trung thành đối với quốc gia. Với nhóm kỵ sĩ bộ đội được gây dựng từ 1 đoàn dòng binh này, sự trung thành đối với Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục đại khái cũng chỉ dựa theo từng cổ chủ. Bách nhân trưởng là một tên dòng binh giáo hoạt, vô cùng quen thuộc đối với vùng Sư Tử hà, lại từng được La Khả Ba Phùng Phi Nhĩ Lâm hầu tước thuê, lấy thân phận này là rất dễ dàng để lừa gạt một số đội tuần tra không biết chuyện.

“Ồ,” trong khi đang nói chuyện, hỏa long đã tiếp cận binh lính của quân đoàn 3, đi đầu là 2 thớt hắc mã, thuộc loại long câu trong truyền thuyết thường nhắc tới hắc mã vương từ uy phong lẫm lẫm, so với ngựa binh thường thì cường tráng hơn rất nhiều, cho nên dáng người kỵ sĩ cũng phải dùng 2 chữ tráng kiện để hình dung. Mặt nạ trước mũ giáp được kéo xuống, ánh mắt phía sau tấm che mặt tựa hồ bắn ra 2 tia sáng lạnh như băng, trên mũ giáp rung rinh dài lông chim màu lam, bản lá giáp tối đen hiển nhiên là xuất phát từ trong tay của 1 bậc đại tượng sư Ái nhân, tuy ở phía dưới ngọn lửa song không hề phản chiếu bất kỳ 1 tia sáng nào. Cũng chỉ có tại Ái nhân bộ lạc mới có loại hỗn độn chú giáp thuật này, 1 kiện áo choàng màu đen khoa trương buông thõng từ trên lưng ngựa xuống. Phía sau hai kỵ sĩ là những kỵ sĩ màu đen khác sắp hàng đều tăm tắp.

Lam linh kỵ sĩ ư?

Nặc Đốn cũng có hơi sững sốt, lam linh kỵ sĩ ở trong quân đế quốc đa số đều có quân hàm từ tiểu đội trưởng trở lên, vậy mà lại có tới hai lam linh kỵ sĩ dẫn đội tuần tra, điều này đủ để cho thấy phòng khu đế quốc kinh đô và vùng lân cận rất coi trọng việc phòng ngự ở khu vực xung quanh. Xem ra, cửa này cũng không được dễ chịu cho lắm.

“Xuất trình điều lệnh quân bộ. Tại sao giữa đêm khuya lại tới đây?” Giọng nói lạnh như băng tựa hồ bởi vì đêm đông nên lại càng tăng thêm nhiều hàn khí.

“Kỵ sĩ đại nhân,” bách nhân trưởng sau khi trông thấy rõ đối phương phóng chừng cũng lắp bắp kinh hãi, trong giọng nói cũng xảy ra biến hóa: “Chúng ta

phụng lệnh hầu tước đại nhân đi trước tới để đồ để chờ lệnh, nhà hầu tước đại nhân là người có công lớn trong quá trình đế quốc khai quốc, khi hay tin đế quốc bị dị đại lục tấn công, bèn dựa theo mệnh lệnh của đế quốc quân bộ vội vàng triệu tập binh lính trong vùng đất phong, rồi chọn lựa ra trong số đó những người tinh nhuệ nhất hy vọng có thể phục vụ cho đất nước. Đại nhân ra lệnh cho nhóm chúng ta ngày đêm kiểm trình chạy tới để đồ, chúng ta không cần thận bỏ lỡ chỗ trú chân, hoang sơn dã lĩnh cũng không có chỗ để nghỉ ngơi, nên chỉ có thể chạy suốt đêm, hy vọng ngày mai có thể tìm được một thôn trấn để tu chỉnh một ngày.” Cựu dong binh cẩn thận trả lời.

“Ồ, có nghĩa là không có điều lệnh của quân bộ à? Chẳng lẽ quý vị không biết đế quốc đã nâng mức cảnh giới lên cấp độ 3 rồi sao?” Hắc y kỵ sĩ vẫn chưa hề động đậy, trong lời nói lộ rõ ra một chút trách cứ. “Lập tức xuống ngựa để tiến hành kiểm tra, quan tướng chủ chốt theo ta về đế quốc quân bộ giải thích, những người khác lập tức hạ trại ngay tại chỗ, không có lệnh không được tự ý hành động.”

“Việc này...” Cựu dong binh trên mặt lộ ra vẻ khó nghĩ: “Các hạ có biết con cả của hầu tước đại nhân là tham quân tại phòng khu Giới Lâm của đế quốc, thứ từ là đại đội trưởng tại phòng khu đế quốc Thông Vân quan, còn bản thân hầu tước lại từng đảm nhiệm vị trí thứ trưởng đế quốc quân bộ, đối với chúng ta mà nói, khẩu dụ của hầu tước đại nhân cũng tương đương với mệnh lệnh của đế quốc quân bộ. Các hạ làm như vậy, về sau hầu tước đại nhân trách phạt, chúng ta sẽ rất khó xử.”

Hắc y kỵ sĩ có lẽ cũng có quan hệ đặc thù với 1 danh môn hiển quý khác tại đế quốc, khi nghe thấy người khác đem hầu tước ra để uy hiếp mình thì chẳng có biểu hiện gì là bất an cùng tức giận cả, trong giọng nói lạnh như băng vẫn duy trì kính ý nhất định đối với quý tộc:

“Đây là thời kỳ chiến tranh, hết thảy đều lấy quốc gia chiến cuộc làm trọng, cho dù quý vị hầu tước có là bề trên đi nữa thì cũng không thể phá hỏng quy tắc được.”

“Kỵ sĩ đại nhân, chúng ta chính là 1 tiểu đội thuộc quân đội trong vùng đất phong của hầu tước, phía sau còn có em vợ của hầu tước đại nhân, việc này do ông ấy phụ trách, chi bằng ngài trực tiếp đi nói chuyện với ông ấy, như vậy cũng không cần làm khó ta nữa.” Cựu dong binh cực kỳ lão luyện trong việc sắp đặt 1 cái bẫy cho đám hắc kỵ sĩ thuộc phòng khu kinh kỳ.

Hai hắc kỵ sĩ đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi dẫn bộ hạ tiến vào trong đội ngũ được gọi là quý tộc vũ trang.

Đội ngũ kỵ sĩ phía bên ngoài sau khi để hắc kỵ sĩ tiến vào tựa hồ lo lắng khép chặt miệng lại, tay ướt sũng mồ hôi ra sức nắm chặt lấy chuôi kiếm lạnh như băng.

“Sát! Giết sạch toàn bộ địch nhân!” Sau khi vòng vây khép lại, trong đám người đột nhiên bạo phát ra tiếng gầm lên dữ dội.

Hàng loạt chiến sĩ rút ra trường kiếm sáng như tuyết, bán thú nhân cùng hùng nhân ngồi xổm ở phía sau đám người từ mặt đất nhảy dựng lên, lang nha bông cao hơn nửa thân người mang theo tiếng gió rít đánh về phía đội kỵ sĩ đen...

Hai lam linh kỵ sĩ dẫn đầu đồng thời thúc giục tọa kỵ, dưới chân long câu màu đen hào quang trắng tỏa ra bốn phía, 2 thót tọa kỵ lập tức bay lên trời.

“Huyền thú kỵ sĩ!”

Trong đám binh lính nhân loại của Pháp Tây Tư quân đoàn có kẻ hô lên, lang nhân cùng với bán thú nhân binh lính cũng từng gặp qua loại kỵ sĩ bay như thế này, khi thế binh lính vây công lập tức chậm lại một chút.

“Dừng tay! Ta tìm Nặc Đốn các hạ!” Giữa không trung hai kỵ sĩ lớn tiếng hô lên.

“Dừng tay!” Ở phía sau bán thú nhân cũng truyền tới mệnh lệnh, trong nháy mắt khi hắc kỵ sĩ bay lên không trung, Nặc Đốn đã hối hận muốn chết vì vừa rồi trót phát ra mệnh lệnh, đối phương có huyền thú kỵ sĩ, hy vọng giết sạch toàn bộ địch nhân đã tan như bong bóng xà phòng. Tới lúc thấy đối phương tựa hồ là bạn chứ không phải địch, liền vội vàng ra lệnh.

Nặc Đốn thật sự không ngờ rằng trong đội ngũ nhỏ này lại có đến hai huyền thú kỵ sĩ, theo tư liệu về tương quan đế quốc quân ghi lại thì, kỵ sĩ như vậy ở trong quân đội tiêu chuẩn quân hàm cơ bản là tiểu đội trưởng, thậm chí đại đa số cũng đã có quân hàm cao cấp cỡ đế quốc đại đội trưởng. Cách Thánh Tuyết son một khoảng đại dương bao la vô tận, trong quân đội Pháp Tây Tư đại lục huyền thú kỵ sĩ tương đối hiếm, cứ mỗi 4 năm mới có thể dùng chim quý thú lạ cực kỳ hiếm thấy để tổ chức 1 đợt Huyền thú thí luyện với hạn ngạch 2 – 3 người của mỗi quốc gia tham gia, mà trong số đó lại có cả những người bị đào thải. Bởi vậy, trong toàn quân huyền thú kỵ sĩ đại khái cũng chỉ lác đác có khoảng trên 10 người, thật sự không thể so sánh với chư quốc ở Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục.

Từ giữa đám vệ binh thuộc hạ bán thú nhân, Nặc Đốn tiến ra khỏi đội ngũ: “Ta chính là Nặc Đốn, các hạ là ai? Tại sao người lại biết chúng ta?”

“Nặc Đốn các hạ, chủ nhân nhà ta cùng quý quân vốn vẫn có hợp tác, đây là thư của chủ nhân nhà ta.” Hắc kỵ sĩ đáp xuống mặt đất, cầm trong tay phong thư giao cho Nặc Đốn, tiện tay lại xuất ra một phong thư: “Đây là thư của Đạt Hải Nặc các hạ.”

Trong quá trình Nặc Đốn xem thư, vị hắc kỵ sĩ còn lại đơn giản tường thuật qua tình hình: một tháng trước, sau khi quân đoàn chinh tây tổ chức đợt tấn công thần tốc Đoạn Băng cảng, đã phát đi thông báo cho nội tuyến tại đế quốc. Sau khi nội tuyến nhận được thư thì hết sức kinh hãi. Lúc Pháp Tây Tư tiến hành chiến dịch cũng không hay biết Tiểu dong binh đoàn vừa mới tiếp nhận công tác phòng ngự Đoạn Băng cảng, mà sức chiến đấu của Tiểu dong binh đoàn này thì nguyên 1 trung đội của đế quốc cũng không thể bằng được, bất kể có ưu thế về mặt nhân số đi nữa, chỉ riêng 2 đại long kỵ sĩ đã đủ để tương đương với chiến lực của 1 trung đội rồi. Lúc vẫn còn đang cảm thán không phải oan gia không chạm trán, nội tuyến suốt đêm triệu tập bộ hạ thân thuộc của mình lấy cờ hiệu của đế quốc quân bộ đi trước tới Tây Lâm đảo để ngăn cản hành động lần này. Đến lúc hắc y kỵ sĩ gặp được Đạt Hải Nặc mới hay tin quân viễn chinh đã xuất phát rồi. Đạt Hải Nặc sợ bộ đội của mình tại đế quốc hành động lộ liễu, bởi vậy mới nhờ hắc y kỵ sĩ đuổi theo ngay trong đêm...

Trong lúc hắc y kỵ sĩ đang lạnh nhạt tường thuật lại, Nặc Đốn cũng đã xem xong 2 phong thư, trong ánh mắt nâu của bán thú nhân toát ra không chỉ cảm giác may mắn mà còn có cả sự cảm tạ chân thành, bèn duỗi mạnh cánh tay ra: "Vô cùng cảm tạ tin tức kịp thời của quý chủ nhân, đối với sự vất vả của các hạ cùng với quý thuộc hạ, ta xin đại diện cho tất cả các tướng sĩ bày tỏ lòng biết ơn đối với các ngài." Vạn nhân trưởng trong giọng nói có sử dụng đến kính từ.

Hắc y kỵ sĩ tựa hồ căn bản không thèm nhìn tới bàn tay to vươn ra trước mắt, tiếng nói phát ra từ sau lớp mũ giáp màu đen: "Cảm tạ ta ư? Thế thì không cần đâu. Là quân nhân của thế lực địch, thật sự không thể tiếp nhận sự cảm tạ như vậy, cũng không thể nói chúc các ngài ra quân thắng lợi được."

Nặc Đốn cùng đám bán thú nhân đều cảm thấy hụt hẫng, ngữ khí lạnh như băng trước sau không hề thay đổi chỉ có thể chứng tỏ một điều rằng, ở trong lòng hai gã lam linh kỵ sĩ, mặc dù cái uy của gia chủ còn cao hơn cả lòng trung thành của bọn họ đối với đế quốc, nhưng nếu chỉ xét riêng hai người mà nói, đối với dị tộc thủy chung vẫn luôn tồn tại mâu thuẫn.

Đồng đạo hắc y kỵ sĩ vây quanh hắc y kỵ sĩ tiến ra phía ngoài.

"Xin hỏi đại danh của kỵ sĩ tiên sinh?" Dù là bán thú nhân song đối với dạng nhân loại trung hậu này cũng cực kỳ kính trọng, Nặc Đốn cũng không muốn bỏ qua cơ hội kết bạn.

"... Không nói cho ngài đâu... Để tránh sau khi ngài bị bắt, lại đi tiết lộ thân phận của ta."

"Ồ, sao ngài lại khẳng định rằng ta sẽ bị bắt vậy?"

"Danh hiệu Bộ não vàng của Ngã Mễ nam tước các hạ không phải là nói chơi, kẻ có thể thoát khỏi mưu kế do hán sắp đặt là điều cực kỳ khó khăn, mà theo ta thì kẻ đó ta vẫn chưa từng nghe danh."

Hai vị danh tướng xưa nay vốn nổi tiếng ít nói cơ hồ chỉ trong thoáng chốc giao phong đã hầu như nói hết phần lời trong suốt 1 ngày của bọn họ.

Nhìn con hỏa long dài ngoằng rất nhanh chóng rút đi, Nặc Đốn vừa đem thư để vào trong ngực, vừa nói ra điều như thể để tăng cường sự tự tin cho bản thân: "Nếu như không có phong thư này, có lẽ sẽ thực sự bị bắt làm tù binh, hiện giờ thì... Hy vọng có thể là ngược lại."

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 46: Tiền Đồ Hiểm Trở

Ma Pháp lịch đêm xuân ngày 16 tháng 2 năm 5, đối với toàn bộ kiến trúc thượng tầng khắp cả đế đô, đều thực sự là một đêm không ngủ.

Vầng tịch dương ở chân trời phía đằng Tây chậm rãi trôi dần, xuyên thấu qua những tầng mây màu trắng, ráng chiều tà màu ánh hồng tán ra những tia nắng cuối cùng giữa màu trắng của đất trời, buổi chạng vạng của mùa xuân là khoảng giao thoa giữa gió nam ấm áp cùng gió bắc rét mướt, ngoài công tây của đế quốc đã có thể mơ hồ nghe thấy tiếng gió rít qua những rừng núi ở phương bắc. Cẩm vệ quân tại đế đô cùng phối hợp với dong binh lớn tiếng thúc giục người đi đường mau chóng rào bước —— Căn cứ theo điều lệ quản lý ở đế đô, chỉ 1 giây sau khi mặt trời hoàn toàn khuất núi, công thành phía tây sẽ phải đóng cửa.

Gió xoáy cuốn theo tuyết động phá vào mặt mọi người cùng đám quân nhân, đại bộ phận người tụ tập ở cửa thành đều là người muốn vào thành, nếu bỏ lỡ thời điểm cuối cùng này, thì lại đành phải đi thêm vài dặm đường tới cửa nam để nộp tiền vào thành. Nếu không muốn mất tiền, thì chỉ còn cách chờ thêm 1 buổi tối, đợi tới sáng sớm ngày hôm sau 8 công thành mở rộng ra. Hiện tại còn chưa tới mùa xuân tháng 3, phía bắc Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục ban đêm gió lạnh tới thấu xương, cho dù trốn ở trong hốc công thành cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy, không ai muốn phải nếm nỗi khổ này. Sắc mặt người đi đường đều rất sốt ruột, mấy võ giả dong binh xếp hàng ngoài cùng đã bắt chằng chút kiêng dè rầy la người đi đường phía trước thông quan quá chậm, lúc này cũng là lúc đám binh lính hy vọng có thể thu quân sớm một chút, trật tự bắt đầu hỗn loạn hẳn lên.

Chân trời phía đằng tây bỗng nhiên truyền đến mấy tiếng chim hót lạnh lạnh, tiếp theo tiếng vỗ cánh chụp vào khoảng không như sấm sét ập đến, cả đám người vội vàng ngoái đầu nhìn lại, 5 con ác điều không lồ đồng thời lao bổ xuống mặt đất, hai cánh màu nâu đập mạnh hất tung bông tuyết như mưa bay đầy trời, trong màn tuyết trắng có thể nhìn thấy kỵ sĩ trên lưng chim.

"Là kẻ nào? Mau xuống đây!" Quan quân phụ trách ngoài cửa thành cao giọng gào tướng lên.

Trên bầu trời kỵ sĩ căn bản không hề có động tác gì để giảm tốc độ, sải cánh dài trên 2 mét của cuồng thú liên tục vỗ gia tốc, 1 con cuồng thú đột nhiên hạ thấp độ cao, nương theo cuồng phong bay tới công thành phía tây, đại bộ phận người đi đường đều kinh hoàng ngã sông xuôi ra đất, bọn lính cũng vội vàng giơ lá chắn lên che hai mắt của mình.

"Cuồng thú kiểm soát của Tiểu dong binh đoàn, về đế đô trình báo quân tình khẩn cấp!" Buồng 1 câu không đầu không đuôi xong, con cuồng thú nọ khẽ chao người, nhẹ nhàng băng qua công tây, đồng thời 4 cuồng thú kỵ sĩ khác đều bay vọt qua đầu đám lính bay vút qua tường thành.

Lòng người dễ thay đổi đại khái chính là như vậy, nếu những kẻ khác mà cả gan dám làm như vậy, chẳng có gì phải bàn cãi chính là khiêu chiến sự tôn nghiêm của cấm vệ quân, cũng đồng nghĩa với việc khiêu chiến cấm vệ quân bảo vệ xung quanh đế đô cùng quốc vương bệ hạ. Cấm vệ quân tùy tiện mượn cớ trong lúc đó, tối thiểu cũng phải hướng về phía cuồng thú kị sĩ đã bay xa ân cần thăm hỏi tỏ lòng tôn trọng. Hiện tại, vừa nghe thấy là cuồng thú kiểm soát của Tiểu dong binh đoàn, quan quân cấm vệ quân vội chuẩn bị buột ra khỏi miệng đã nuốt ngược vào trong, nghĩ một đằng nói một nẻo thốt ra kịp thời: “Nhìn xem, kị sĩ mới uy phong làm sao, không hổ là đội ngũ do Trì Ngạo Thiên, Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn các hạ lãnh đạo, đây mới chính là phong phạm thế gia đấy.” Xung quanh các cấm vệ quân khác dù rằng roi dây đất thì đồng thời cũng lớn tiếng tán thưởng, đương nhiên là cũng đầy khao khát —— Cho dù có thân phận là cấm vệ quân cũng không thể tùy tiện gia nhập loại tổ chức lắm tiền nhiều thế như Tiểu dong binh đoàn.

Tinh tức lan truyền trong đám quý tộc tại đế đô cũng tương đối mau, ngay trong đêm cùng ngày đại đa số danh môn đều đã biết tin Tiểu dong binh đoàn lại phái ra 5 cuồng thú kị sĩ trở lại đế đô báo cáo quân tình khẩn cấp.

Đế quốc công tước Trì Đại Đồng Nguyên soái hiện cũng không có ở kinh thành, trưởng quan trị ban tại quân bộ là Hán Mỗ bá tước ngay sau khi nghe được tin tức, ly cà phê vừa mới chuẩn bị đã rớt xuống vỡ tan tành trên nền sàn bằng đá cẩm thạch. Bá tước lập tức triệu tập hội nghị các lãnh đạo chủ chốt của quân bộ, mấy vị quân nhân quyền cao chức trọng chạm trán (chú ý, ở đây là chạm trán theo nghĩa đen —— tức là độ khó của sự việc đủ để khiến cho đám quân nhân này lấy đầu đụng đầu hoặc là đụng tường), các quân nhân nhất trí cho rằng tin tức xấu như vậy nhất định là nền thông báo cho quốc vương bệ hạ trong thời gian sớm nhất, rồi khẩn cầu quốc vương bệ hạ thực hiện chức quyền của mình.

Cho dù là một người trầm ổn như Hồng Thạch đại đế, khi nghe thấy tin tức xấu như vậy, chén trà cũng cùng mặt đất làm một nụ hôn thật sâu. Nhà vua cúi đầu nhìn chiếc thảm bị bẩn, hướng về phía cuồng thú kị sĩ ngũ trường lắc đầu cười khổ: “Không hổ là bộ hạ của Trì hầu tước cùng với Ngã Mễ các hạ, lời dọa chết người không bao giờ ngớt. Trong vòng nửa năm gần đây, ta luôn có chút sợ các ngươi, lần nào cũng mang đến tin tức xấu, tin tức lần này lại càng không ổn.”

Người Băng Phong đại lục người xưa nay vốn nổi tiếng thành thực, chiến sĩ của Tiểu dong binh đoàn nghe thấy đại đế oán giận, thì cho rằng Hồng Thạch tức giận thật, vội vàng nhận: “Khởi bẩm Quốc vương bệ hạ, chuyện này... Chuyện này cũng đừng nên trách chúng thần, đoàn trưởng của bọn thần nói, nếu biết trước đám người xấu kia sẽ tới tấn công cảng, thì bọn ta đã khởi hành muộn thêm mấy tháng, ít ra còn được an toàn chút.”

Mấy người phụ trách Đế quốc quân bộ nghe thấy những lời đại nghịch bất đạo như vậy cũng chẳng biết nên nói gì cho phải, Tiểu dong binh đoàn phái ngũ trường này về quả là hợp lý, trực tiếp dùng những lời lẽ không lọt tai để chống đối quốc vương bệ hạ, điều này cũng cần phải có đám lược nhất định. Nhưng khác với bộ hạ uy nghiêm, đám quân nhân vẫn còn biết đường tuân thủ theo lễ tiết.

Tiểu dong binh thấy không thấy ai tiếp lời hấn, mới cho là mình giọng mình nhỏ, bèn nâng cao giọng làm hết phận sự trách nhiệm vì dong binh đoàn mà nói tiếp: “Đoàn trưởng của chúng thần còn nói, lần nào cũng toàn là làm ăn lỗ vốn, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì đoàn của chúng thần đành phải đem bán máu... Khoan... Đừng có đem bán quần áo, đoàn của chúng thần nghèo, mỗi người chỉ được phát một bộ quần áo, chất lượng cũng không được tốt lắm, vải thì quá tệ, mặc vào rồi cũng không dám giặt, sợ giặt xong sẽ bị hỏng. Sau này muốn tìm vợ còn cần phải dựa vào quần áo nữa.”

Thứ trưởng đại nhân huấn luyện quân bộ tỉnh làm một động tác nhỏ chê lù người kia ở bản bị người xung quanh phát hiện, xấu hổ cười trừ, rồi vội vàng cúi gằm mặt xuống. Mấy vị quan quân khác mờ mờ hồ hồ lập tức ướm sừng lưng... Vừa rồi bọn họ cũng chuẩn bị làm động tác nhỏ, cũng may là động tác chậm, nếu không không thì người bị ngượng đã chính là mình rồi.

Thứ trưởng Quân bộ tiến lên trước một bước rồi quỳ một gối xuống đất: “Bẩm bệ hạ, Tiểu dong binh đoàn đa số đều là thế hệ sau của quân nhân Băng Tuyết đại lục, nổi tiếng là chất phác, không được dạy dỗ về các cách ứng xử cùng lễ nghi trong cung đình, xin bệ hạ tha thứ.”

“Ồ, không việc gì, người đâu, thưởng cho vị dong binh này một bộ quần phục binh lính đế quốc.” Biết rõ tính tình Ngã Mễ, Hồng Thạch đại đế cười nói.

“Ái chà, quốc vương người thật là tốt, đúng rồi, thần ở bên ngoài còn có 4 huynh đệ nữa, bọn họ cùng mạo hiểm với thần, chúng thần nói cùng sinh cùng tử, có ăn thì cùng nhau ăn, có đồ tốt thì cùng nhau chia, người không thể cho thần riêng 1 bộ được, nếu không thần vừa ra khỏi cửa thì quần áo đã bị bọn họ xé thành vài bộ phận, mỗi người lấy 1 mảnh rồi.”

“Được, vậy thì mỗi người 1 bộ.” Thấy ánh mắt thiếu niên tràn ngập hy vọng (nói chính xác là tham lam), Hồng Thạch đại đế có chút hối hận vì bản thân mình vừa rồi đã trót há miệng nói một câu, rõ ràng, thiếu niên này tuyệt đối là đệ tử thân truyền của Ngã Mễ đoàn trưởng, thuận gió bẻ măng, được voi đòi tiền. Đáng tiếc, quốc vương bệ hạ tính ngạo quá muộn, hơn nữa mở miệng nói lại thì càng không ổn.

“Cảm tạ đại đế, thần xin đại biểu cho 2.000 huynh đệ trong đoàn của bọn thần tạ ơn người, đại diện cho vợ tương lai của bọn họ tạ ơn người. Người thật sự là quá rộng rãi, mới một lần đã ban cho mỗi người 1 bộ...”

Hồng Thạch tai nóng bừng lên rốt cuộc đã hiểu ra vấn đề, tâm tình kích động khiến chén trà trong tay sóng sánh nước, râu, mặt, quần áo bị trà nóng thấm ướt 1 vệt, hóa là từ miệng mà ra, Hồng Thạch bệ hạ trong bụng cũng thấy hối hận rồi. Mà đâu chỉ là hối hận, đế vương cũng không thể không thừa nhận lời mình đã nói —— Điều may mắn duy nhất là 1 bộ quần phục tốt nhất giá cũng chỉ vài kim tệ, đối với Hồng Thạch người trị vì cả 1 đế quốc mà nói thì điều này vẫn có thể chấp nhận được.

Vốn đang muốn hỏi một số việc cụ thể có liên quan tới địch quân Pháp Tây Tư đại lục, trải qua chuyện mới vừa rồi, Hồng Thạch cũng trở nên tương đối cẩn thận, anh minh phát tay để cho ngũ trường của Tiểu dong binh đoàn lui ra, đến khi xác nhận tiểu dong binh đã rời khỏi đại điện, Hồng Thạch mới chính thức hỏi chư vị tướng quân của quân bộ về đối sách.

Vị bá chủ của cả 2 khối Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục và Băng Phong đại lục lúc này đã bắt đầu cảm thấy sự bất tiện của việc lãnh thổ quá rộng. Trước mắt, tại Bắc bộ liên bang còn có 2.5 vạn bộ đội tinh nhuệ, ngoài số lượng đó ra, Bắc bộ liên bang còn có 2 vạn bộ đội thường quy, 2 vạn kiểm soát bộ đội, 1 vạn dong binh, hơn 1 vạn quý tộc võ trang, có điều, biên rộng ngăn cách khiến cho đám bộ đội đó hầu như không thể phát huy được tác dụng gì; Tại Giới Lâm ở vùng phụ cận còn có một quân đoàn hoàn chỉnh, hiện tại cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, vùng Giới Lâm đồi núi, rừng rậm trải rộng, nếu như

không có quân đội trấn áp, nơi này nhất định sẽ biến thành cánh đồng màu mỡ để đạo tặc sa mạc tiến hành thu hoạch; Ngoài ra còn có 1 vạn bộ đội tinh nhuệ tại Thông Vân quan gần đó, hiện nay cũng không thể động tới được, nếu không một khi Đông Bình đế quốc bị công hãm, khu vực đông nam đế quốc chẳng cần tấn công cũng bị phá; Đồng đảo Bộ đội tinh nhuệ còn bị kiềm chế ở bờ bắc Sư Tử hà, mọi người chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra ngay lần này quân đội Pháp Tây Tư cũng không phải là đánh bừa. Những đợt tấn công quy mô lớn với phạm vi xen kẽ như vậy đương nhiên là chiến lược chuyển dịch của địch nhân, bên cạnh đó, trước mặt bộ đội đế quốc còn có một đám quân địch với tướng mạo còn khủng bố hơn. Hơn nữa, cánh quân này đã chiếm cứ được mấy tiểu trấn dọc Sư Tử hà, nếu chiến tuyến lại tiếp tục xuất hiện lỗ hổng thì nhiều khả năng vùng bình nguyên Sư Tử hà sẽ rơi vào quần cảnh toàn bộ đều rơi vào tay giặc.

Quân đội đại lục viễn chinh Đoạn Băng càng tạo ra bài toán khó cho đế quốc không chỉ về vấn đề binh lực thiếu thốn, mà cả phương diện tài nguyên tướng lĩnh cũng là trứng chọi đá. Lúc này cả bốn phương diện đưa ra đều chỉ có mỗi mình đại tướng tọa trấn đảm đương: Mấy vị lão soái của đế quốc đều đã ngót ngét 60, tinh lực không còn được như lúc trước, người duy nhất có thể đảm đương là Tri Đại Đồng Nguyên soái thì lại kiêm nhiệm quân bộ tổng trưởng, phụ trách điều động toàn cục, nhất định là không thể chỉ huy riêng một chiến dịch nào được; Tướng quân phòng khu kinh kỳ Tri Hàn Phong hầu tước thì lại đang dẫn quân ở bên ngoài...

“Bệ hạ, có nên đề bạt vượt cấp người mới của chiến khu kinh kỳ không?” Thứ trưởng quân bộ hết sức cẩn thận hỏi.

“Không được!” Hồng Thạch đại đế thẳng thừng phủ quyết: “Các đại đội trưởng hiện nay của chiến khu kinh kỳ không có một ai nhờ vào chiến công mà được đề bạt lên cả, ở trong quốc lịch sử đế quốc, người được đề bạt trên phương diện như vậy đại đa số đều thất bại chung cuộc.”

“Vậy thì, muôn tâu bệ hạ, thần còn có một đề nghị, có nên nhờ đoàn trưởng Ngã Mễ các hạ của Tiểu dong binh đoàn kiến lập chiến khu lâm thời, từ Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn, Cẩm vệ quân tuyển ra 2~3 đại đội, hơn nữa Tiểu dong binh đoàn vốn cũng có sẵn binh lực, binh lực quân chính quy tổng số đạt đến 2 vạn 5 nghìn người, hẳn là có thể ổn định chiến thế. Ngã Mễ lúc trước trong chiến dịch Tây Lâm đảo đã thể hiện được năng lực chỉ huy ưu tú, hơn nữa còn là nghĩa tử của Tri tướng quân phòng khu kinh kỳ, xét dưới góc độ con cái nối nghiệp cha, cũng là điều chấp nhận được. Nếu đề những người khác suất lĩnh Thất Thái Long kỵ sĩ đoàn thì còn có thể bị lạnh nhạt, chứ nếu là Ngã Mễ các hạ thì hẳn là không có vấn đề gì.” Thứ trưởng lại đề nghị.

Đối với các trưởng quan của đế quốc quân bộ mà nói, toàn bộ tư liệu về lãnh đạo chủ chốt của các dong binh đoàn lớn đều đã được các quan chỉ huy cao cấp của đế quốc ghi nhớ nằm lòng, bởi vì nhiều năm không có chiến sự nên chủ tướng của các chiến khu đế quốc cũng mới chỉ được coi là chồi non, đó cũng là lý do vì sao chiến khu kinh kỳ từng trải qua suốt 5 năm không có lãnh đạo tối cao. Trong tình huống đó, cũng chỉ có thể nghĩ ra mấy biện pháp giải quyết như vậy, lời của thứ trưởng đại nhân cũng hầu như là ý tưởng của mọi người. Với quan hệ cũng như độ tín nhiệm của bệ hạ đối với Tri gia mà xét, đó đại khái cũng là phương án có khả năng trở thành hiện thực nhất.

“Không được.” Lần phủ nhận này, Hồng Thạch đại đế ước chừng phải tự hỏi tới hơn 10 giây: “Lấy thân phận dong binh mà dẫn dắt quân chính quy đế quốc, quy củ này không thể phá được.”

Tất cả trưởng quan quân bộ lại chìm trong nỗi nghi vấn.

... ..

Đông qua xuân tới, gió đêm cực mạnh, ở khắp các ngõ ngách tại đế đô đều có thể nghe được tiếng gió rít gào, trên bầu trời không một áng mây, vầng trăng đỏ lại treo trên bầu trời phía nam, ánh sáng lạnh lùng rải khắp đại địa.

“Cheng, cheng, cheng...” Canh ba, khắp các nơi tại đế đô đồng thời vang lên tiếng mõ bằng kim loại, thanh âm lạnh như băng truyền đi cực xa trong không khí.

Trừ xung quanh hoàng cung vẫn còn treo những chiếc đèn lồng lớn đung đưa trong gió, khắp đế đô đại đa số biệt thự đều chìm trong bóng đêm.

Ở vùng phụ cận cửa đông của đế quốc, trong một tòa nhà vô cùng lớn vẫn còn 1 khoảng sáng đèn, so với thời tiết lạnh căm căm bên ngoài phòng, trong phòng cũng tương tự lạnh tới thấu xương. Giữa bàn đặt 1 ngọn đèn cò đơn leo lắt, trên giường có 1 vị trung niên nhân đang ngồi xếp bằng, suy nghĩ mông lung đầy vẻ bất đắc dĩ. Nghe gió ngoài phòng càng lúc càng mạnh, trung niên nhân hướng ra bên ngoài gọi một tiếng: “Vệ binh! Vào đây cho ấm.”

Vệ binh chần chờ một giây: “Cám ơn ngài, tôi vẫn còn nhiệm vụ bên mình.”

“À...” Trung niên nhân hắt ra một tiếng thở dài, “Nếu người đồng ý, có thể tới chỗ người gác cổng cho ấm một chút cũng được, không cần phải chịu khổ như vậy.”

Là 1 trong những trưởng quan tối cao của phòng khu đế quốc, Phạm tử tước bất kể thế nào cũng không ngờ rằng sẽ có hoàn cảnh như ngày hôm nay.

Suốt 20 năm kiếp quân lữ của Phạm tử tước, luôn phải dùng tới 4 chữ chiến công hiển hách để hình dung, một người liên tục chiến đấu ở các chiến khu lớn, qua nhiều lần đảm nhận chức vụ đều có biểu hiện thượng thừa, đã đột phá dân tịch đế trở thành quý tộc, đồng thời còn tự mình leo lên tới chức vụ đế quốc tướng quân.

Trong trận chiến tại Sư Tử hà cùng quân đội Pháp Tây Tư lưỡng bại câu thương, đối với chiến tích trước đây của tử tước đại nhân mà nói thì thực sự là là thảm bại trước nay chưa từng có, hơn nữa áp lực để lại là cực kỳ lớn, quân đội Ác Ma đảo suốt đêm chiếm lĩnh hàng loạt thành nhỏ bên bờ Sư Tử hà, đây là điều rất hiếm thấy trong suốt gần 100 năm lịch sử của đế quốc.

Tới khi lui về thủ Sư Tâm thành, có bộ hạ về mặt đầy lo lắng quan tâm hỏi: đế quốc quân bộ liệu có biết Hòa Sư Tử quân đoàn đồng thời bị 2 cánh đại quân của Ác Ma đảo cùng với Pháp Tây Tư công kích, liệu có vì thế mà lo lắng thông cảm cho quân đoàn Hòa Sư Tử đã bị tổn thất lớn? Quốc vương

bệ hạ liệu có thể thông cảm sao?

Ở trước mặt đông đảo bộ hạ, Phạm tử tước lần đầu tiên mất đi sự tự tin trong quá khứ: “Việc này... Bệ hạ xuất thân từ quân nhân thế gia, còn quen thuộc với quân đội hơn đứt chúng ta, bởi vậy... Ta nghĩ hẳn là... Chúng ta có thể đoạt lại thành thị để xin được ban ơn.” Trong lời nói đó không hề có sự xác nhận chắc chắn, nó đã để lại nỗi ám ảnh cho đám quân nhân quân đoàn Hỏa Sư Từ.

Kể từ đó cho tới hơn 1 tháng sau, Phạm tử tước nỗ lực phái ra một đại đội hỗn hợp hy vọng có thể đủ để thu phục cho dù chỉ là một thành trấn nhỏ khoảng 3.000 người, đáng tiếc, cho dù là bộ đội tinh nhuệ của Hỏa Sư Từ thì đối diện với chiến lực cường đại của binh lính Ác Ma đảo, cũng không thể giành được thắng lợi. Nhất là bộ đội át chủ bài của Ác Ma đảo — Ác ma bách nhân đội, binh lính cường đại như vậy chỉ cần 100 người là có thể độc lập đảm đương nhiệm vụ phòng ngự 1 phương, hơn nữa điều càng khiến cho quân đoàn Hỏa Sư Từ phải rung mình chính là, Ác ma đuổi ra đôi cánh rộng chừng 4 mét có thể bay với tốc độ cao ở trên bầu trời, tốc độ có thể đạt đến mức gấp đôi khinh kỵ sĩ. Trải qua nhiều lần xung đột, quân đoàn Hỏa Sư Từ phát hiện Ác Ma đảo có 5 bách nhân đội với các loại cờ xí khác nhau, 5 Ác ma bách nhân đội này hầu như đảm nhiệm toàn bộ công tác phòng ngự ở các thành trấn.

Sau đó, nhận được giấy điều lệnh, quân đoàn Hỏa Sư Từ rời khỏi bờ bắc Sư Từ hà nơi bọn họ đã trú đóng suốt hơn 300 năm qua, còn bản thân tử tước thì bị trực tiếp triệu hồi về đế quốc quân bộ.

Phạm tử tước qua trong ánh mắt của đám quan quân đưa tiễn thấy rõ đủ loại thần sắc từ thương hại, thò chết cáo khóc, vui sướng khi người khác gặp họa, hơn nữa hành động không cứu viện cho dòng binh đoàn dưới trướng danh môn lớn nhất tại đế quốc trước đây khiến cho vị tướng quân phòng khu tựa hồ đã có thể đoán được kết cục của chính mình sau khi trở lại đế đô — Với Tri Đại Đồng cầm đầu đế quốc quân bộ, với anh em Tri Hàn Đồng Tri Hàn Phong cầm đầu 3 đại chiến khu của đế quốc cùng đông đảo môn sinh đệ tử sẽ là như thế nào? Đáp án không khó để đoán ra. Là 1 người xuất thân từ tầng lớp binh dân mới vừa gia nhập giới quân nhân quý tộc, Phạm tử tước rất thiếu kinh nghiệm ứng xử cũng như sự hiểu biết đối với đông đảo danh môn quý tộc tại đế đô, lại càng chẳng biết phải tới thăm hỏi vị khách quý nào thì mới có thể đủ để giải vây cho mình.

Vừa mới tới đế đô, từ bên ngoài cổng thành phía nam, Phạm tử tước đã bị đám binh lính đưa đến 1 tòa quan viên ở vùng ngoại thành. Đáng tiếc, nơi được bố trí đến, cửa ngoài toàn là song sắt, lại còn được thông báo rằng, nếu như không có lệnh cho phép thì không được rời khỏi tòa tiểu viện màu đen ở đây quá 20 mét.

Cho dù không có sự giam cầm một cách trắng trợn này thì Phạm tử tước cũng chẳng mấy lạc quan về viễn cảnh trước mắt của bản thân, điều duy nhất khiến cho ông ta cảm thấy ngoài ý muốn chính là, binh lính gác cửa không trực thuộc đế quốc quân vụ bộ mà là đến từ đế quốc lại vụ bộ chẳng hề có quan hệ gì với quân đội.

Đến ngày thứ tư thì bắt đầu quá trình thẩm tra xử lý, Phạm tử tước sau khi bước vào phòng, thứ đầu tiên trông thấy chính là chồng hồ sơ dày cao hơn 2 mét, lúc ấy Phạm tử tước còn có cảm giác ngột ngạt khó thở: trước đây Phạm tử tước cũng từng tham gia công tác thẩm tra xử lý giống như vậy — đương nhiên nhân vật là hoàn toàn khác nhau, căn cứ theo kinh nghiệm trước đây, cho dù là vấn đề lớn siêu cấp, thì độ dày của chồng hồ sơ bất quá cũng chỉ chừng 50 cm. Tư liệu dày như vậy, phỏng chừng đem tất cả quan quân của quân đoàn Sư Từ hà ra thẩm tra một lượt vẫn còn dư. Thế cho nên, Phạm tử tước lúc ấy mới thất thố hỏi một câu: “Những thứ này... Chẳng lẽ đều có liên quan tới ta sao?”

Ngay sau đó, Phạm tử tước phát hiện ngồi ở giữa đại sảnh chính là thứ trưởng đế quốc lại vụ bộ cùng với hai vị đại biểu, còn đại biểu của quân đội Tri Đại Đồng công tước chỉ ngồi ở một bên dự thính.

Có chút khác biệt với đại sảnh lạnh như băng, Tri Đại Đồng công tước nét mặt có vẻ ân cần quan tâm, lúc thấy Phạm tử tước tiến vào không đợi y tới cúi chào, mà là chủ động đứng dậy bắt tay với Phạm tử tước: “Biên giới phía nam xảy ra chuyện lớn như vậy, Hỏa Sư Từ quân đoàn bị 2 lượt địch nhân công kích, ta đại biểu cho quân bộ bày tỏ lòng thương tiếc đối với các tướng sĩ tử thương, sau khi xong việc ở đây, tử tước các hạ hãy mau chóng tới quân bộ báo cáo, các vị quan chức khác của quân bộ đều rất hy vọng được nhìn thấy ngài.”

Trong suốt hơn hai tháng thẩm vấn sau đó, Phạm tử tước mới ý thức được rằng tai ương lao ngục tới lần này so với suy nghĩ trước đó của ông ta thực sự là một trời một vực. Bên tổ cáo thẩm tra là gia tộc của 73 vị đế quốc quý tộc trên lãnh thổ quốc gia thuộc vùng Sư Từ hà, bên thụ lý lại là quý tộc đế quốc lại vụ bộ quân lý tỉnh, tội danh bị tổ cáo gồm 3 hạng mục: 1, mưu sát 159 vị đế quốc quý tộc; 2, mưu sát 6.723 quân nhân thuộc đất phong của đế quốc quý tộc; 3, làm trộm bỏ chạy, khiến cho 45 vị quý tộc bị rơi vào vòng vây, 21 quý tộc bị địch nhân giam cầm.

Đệ đơn, hồ sơ tố cáo là các quý tộc với đầy đủ danh hiệu bao gồm từ thân vương, quận vương, công tước, trong đó tối thiểu có 2 vị hầu tước cùng 7 vị bá tước là những vị có tước phong cao cấp bị chết do khuyết điểm chủ quan hoặc khách quan của Phạm tử tước. Đế quốc lại vụ bộ ghi chú giải cho sự kiện lần này là: Tội mưu sát quý tộc lớn nhất trong lịch sử đế quốc.

Trong quá trình thẩm tra xử lý, đế quốc quân bộ ngược lại không ngừng giải vây cho các hành vi phạm tội của Phạm tử tước. Cứ mỗi lần thẩm tra xử lý, bất kể là khi nào, ở đâu, quân bộ nhất định đều cử quan chức từ cấp tham quân trở lên tới dự thính, hơn nữa, quân bộ còn thể hiện rõ thái độ, Phạm tử tước là 1 trong số quan chức cấp cao nhất trong quân đội, trong quá trình thẩm tra xử lý không được áp dụng bất cứ hình thức tra tấn nào. Đó cũng là điều khiến cho Phạm tử tước cảm thấy cực kỳ giật mình, cũng từng lên hỏi qua một số quan viên có chút quen biết thuộc đế quốc quân bộ rằng vì sao quân vụ bộ trong lần tranh chấp này lại xuất lực vì y như vậy, chẳng lẽ lại không so đo một chút hiểm khích lúc trước sao? Ông ta thậm chí còn trực tiếp hỏi đến chuyện không tiếp viện cho Tiểu dong binh đoàn.

Trưởng quan huấn luyện tỉnh thuộc Quân vụ bộ là Bá Minh Hàn tử tước trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc, đối với đế quốc quân bộ mà nói, nhất là với Tri Đại Đồng Nguyên soái cầm đầu một đám lão tướng quân, các vị tướng quân, tham quân của những quân khu lớn chẳng có gì phải nghi ngờ đều là do bọn họ một tay đề bạt lên — cho dù trước đây có chưa từng giao tiếp đi nữa. Bởi vậy, đế quốc quân bộ đối với tất cả các tướng quân cơ bản đều là đối xử bình đẳng. Một vị quan tướng quan trọng như Phạm tử tước, đối với quân bộ mà nói chính là trợ thủ đắc lực hoặc không thể thiếu, đã sống chung với nhau nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ lại còn đi để ý đến một chút bệnh ngoài da của y sao. Đối với chuyện tiếp viện Tiểu dong binh đoàn, trên thực tế, Hồng Thạch đại đế cũng từng nhiều lần quan tâm hỏi đến việc này, thậm chí còn yêu cầu phái ra quân đội đi phối hợp tác chiến. Tại quân bộ, Tri công

tước là một trong số những người kiên định phản đối việc cử người đi trợ giúp nhất. Về chuyện này, trưởng quan chiến khu kinh kỳ Trì Hàn Phong bá tước cũng tương tự đưa ra ý kiến phản đối.

“Chẳng lẽ quân bộ lại dễ dàng tha thứ cho việc để mất đi quốc thổ sao?”

“À... Đối với quân nhân mà nói, việc gìn giữ đất đai của đất nước chính là trách nhiệm lớn nhất, nhưng trong tình huống lúc đó, mỗi quan chỉ huy, mỗi nhánh quân đội đều có cực hạn của chính mình, về sau, chúng ta từng mổ xẻ riêng về trận chiến tranh lúc đó, với binh lực ngay lúc đó đã là một trong những kết cục tốt nhất mà chúng ta có thể đoán trước rồi.”

Cuối cùng, Bá Minh Hàn từ tước vỗ vỗ vai Phạm từ tước: “Lão huynh, chờ kết thúc đợt can qua này xong, ta sẽ tiễn cử huynh tới quân bộ nhậm chức một thời gian ngắn, như vậy huynh mới có thể hiểu rõ hơn về quân đội để quốc.”

Đối diện với ánh mắt chân thành, Phạm từ tước phải cố gắng lắm mới không chế được bộ mặt cùng ánh mắt mình để không lộ ra vẻ thất thố.

Dưới sự can thiệp mạnh của đế quốc quân bộ, Phạm từ tước trải qua hai tháng giam cầm cũng không phải chịu oan khuất gì quá lớn. Có điều, sự đau khổ vì việc bị hoàn toàn mất đi tự do hành động là điều mà người bình thường không thể dễ dàng chấp nhận được.

Nhìn ánh lửa của ngọn đèn lượn lờ bốc lên, cảm nhận được cái se lạnh của mùa xuân ở bên ngoài xuân, nguyên tướng quân các hạ cũng không mấy tin tưởng đối với tương lai của chính mình, có lẽ, sẽ bị bắt xuất ngũ, thậm chí còn bị nhục đoạt tước vị ấy chứ.

Ngoài phòng, giữa đêm trăng bao trùm khắp đại địa đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập, nhấn chìm cơn suy tư của từ tước: Ô, đã muộn như vậy rồi, tại đế đô vốn đã tiến vào giờ giới nghiêm ban đêm từ lâu rồi mà lại có kẻ vẫn phóng ngựa chạy như điên vậy, phỏng chừng lại là có quân tình khẩn cấp rồi. Không biết có phải là tình hình chiến đấu ở biên giới phía nam không, không phải là tin tức xấu gì đấy chứ. Nghĩ đến đây, từ tước đại nhân bắt đầu đi lắc lắc đầu, không phải việc mình quản, tội gì phải khổ sở suy nghĩ chứ.

Vó ngựa đột nhiên biến mất ở vùng phụ cận, tiếp theo mơ hồ truyền đến tiếng đập cửa rầm rầm, rất nhiều lần, mấy vị cấm vệ quân quan đầy tung cánh cửa gian phòng nhỏ ra: “Bệ hạ có lệnh, Phạm từ tước hoá tốc tiến cung!”

Bạn đang đọc truyện *Dong Bình Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 47: Mưu Đoạn Phản Mưu

Ma Pháp lịch mùa xuân ngày 20 tháng 2 năm 5.

Nhìn từ bên ngoài thành, Đoạn Băng cảng trông có vẻ vẫn chẳng có gì khác so với lúc hòa bình, trên tường thành gió biển thổi tung lá cờ lớn màu xanh bay phấp phất, thi thoảng có đội ngũ binh lính tuần tra đi qua đi lại trên tường thành, dưới thành tại cổng duy nhất nối liền với đại lục quốc lộ, ngoài cửa thành có hơn 10 dong binh kiểm tra hành lý của khách lữ hành qua lại.

Đối với các binh lính bình thường của Tiểu dong binh đoàn mà nói, mấy ngày nay vô cùng gian nan, chỉ lệnh từ trên xuống dưới cho thấy, địch nhân hẳn là đã phải tới đây từ 3 ngày trước rồi, trong gấp ngoài chậm khiến cho tinh thần mọi người đều căng thẳng, ngoài cửa thành dong binh canh gác cũng đã được thay thế bằng những người lớn tuổi hơn — Mấy ngày đầu, cứ hề chỉ cần xa xa xuất hiện thương đội hơi lớn lớn một chút là các thiếu niên trẻ tuổi liền khẩn trương khởi động hệ thống báo nguy khẩn cấp, làm cho các dong binh mai phục ở trong thành đều vừa cả kinh vừa bực mình. Chủ của các cửa hàng ở xung quanh cửa thành đều xem như đây là 1 năm thiếu may mắn, trong cửa hiệu cách đó nửa ngày đã bị 1 đại đội binh sĩ chiếm lĩnh, khách hàng vừa vất vả tìm đến cửa đã trở mặt bị đuổi đi, đi thì đi nhưng đám khách hàng không được đáp ứng yêu cầu này nói không chừng còn thò đi thứ này thứ kia ấy chứ. Đương nhiên, trong lúc buồn bực, ác ngôn ác ngữ ăn cần thăm hỏi một chút các dong binh cũng là điều khó tránh khỏi, cũng may Tiểu dong binh đoàn kỷ luật khá nghiêm, cho nên không hề phát sinh những chuyện xấu. Có người vui thì cũng có người buồn, có người mắng chửi thì cũng có những người vô cùng cảm tạ đối với quyết sách của Tiểu dong binh đoàn, dưới chính sách chỉ cho vào chứ không cho ra nghiêm ngặt, tất cả các khách sạn tại Đoạn Băng mấy ngày nay đều kín phòng, nghe nói ngay cả ngựa cũng bị thanh lý cho ở riêng cách xa người.

Đoàn viên của Tiểu dong binh đoàn hiện tại không dám đi một mình trên đường phố, vạn nhất bị người ta lôi tới 1 cái hẻm nhỏ, nói đại lại bị mấy người béo tốt chuyên làm dịch vụ buôn bán giết mổ gia cầm, động vật tại địa phương vì để báo đáp ơn nghĩa giúp cho sinh ý náo nhiệt mà mạnh mẽ tiến hành 1 dạng nhiệt tình vận động.

“Àn khách” những từ này nếu được nói ra từ miệng của 1 nữ tử trẻ tuổi, nhất là ở trước mặt công chúng lại được một nữ tử mặt hoa da phấn tươi tắn xinh đẹp nói ra, ha ha... Các tiểu dong binh mới 10 hơn tuổi e rằng không chỉ có mặt đỏ lên mà sợ rằng khắp toàn thân cũng nóng ran lên ấy chứ. Hơn nữa, điều càng khiến cho bọn họ không thể chịu đựng được chính là, đám nữ tử này tay còn cực kỳ mau lẹ, nói không chừng lại cầm phải... Tóm lại, cảnh kẻ đứng giữa phải chịu khổ chỉ có đương sự mới hiểu được.

Không riêng gì những dong binh cấp dưới cảm thấy khẩn trương, việc quân đội Pháp Tây Tư đến chậm cũng khiến cho các lãnh đạo cấp cao của Tiểu dong binh đoàn cảm thấy phức tạp. Căn cứ theo phép dụng binh thông thường thì: binh quý ở chỗ thần tốc, địch nhân trong quá trình hành quân trên đại lục, đích hướng đến chính là làm sao để có thể trong khoảng thời gian ngắn nhất tiến tới mục tiêu, nếu không, một khi bại lộ thì hậu quả thiết nghĩ sẽ khó có thể chấp nhận nổi. Điểm này, Thống soái Pháp Tây Tư không thể nào không quan tâm tới được. Tình thế trước mắt chỉ có thể chứng minh một điều

rằng: Các lãnh đạo của Tiểu dong binh đoàn đã phán đoán sai.

Ngã Mễ ngâm cọng cỏ ngồi xếp bằng ở trên ghế nhìn Đức Thiên cùng với mấy người phụ trách cuồng chiến sĩ người phụ trách sốt ruột đi tới đi lui trước mặt, miệng còn không ngớt sử dụng thổ ngữ của cuồng chiến sĩ mắng chửi ồm ồm cả lên.

Mặc dù tất cả mọi người đều cảm thấy phiền, nhưng ở trước mặt cuồng chiến sĩ, tất cả mọi người đều đành phải đè nén cảm xúc riêng của bản thân xuống. Hiện tại cuồng chiến sĩ doanh đã trở thành đối tượng trọng điểm cần phải bảo vệ của Tiểu dong binh đoàn —— Về căn bản nếu không có chuyện gì thì không dám làm phiền tới mấy cha nội này, chỉ cần ai đó dám tùy tiện nói ra một câu gì đó, đối với cuồng chiến sĩ đang bức xúc mà nói thì chẳng khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, nếu không xử lý tốt thì sẽ có người cuồng hóa một lần. Trong 2 ngày qua, đại sảnh của Tiểu dong binh đoàn đã bị cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa đập cho gần như tan tành hết. Hiện tại, mấy vị ma pháp sư trong tay lúc nào cũng chuẩn bị sẵn ma pháp quyền trục hóa đá, chẳng may xuất hiện vấn đề một cái là lập tức lòi ra sử dụng.

Lúc Cuồng chiến sĩ doanh vừa mới gia nhập Tiểu dong binh đoàn, đám lãnh đạo Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn, Trì Ngạo Thiên trong lòng ít nhiều cũng có chút mừng thầm, đám người kia tùy tiện lòi ra một tên, khổ người cũng đều vượt quá chiến sĩ cường tráng nhất của đại kiếm sĩ doanh, đại phủ trong tay thì có thể sánh với Hoắc Ân Tư. Nếu chỉ xét riêng về lực phá hoại mà nói thì chẳng có gì phải nghi ngờ là vượt xa các binh chủng mà Tiểu dong binh đoàn hiện có. Điều càng khiến cho cả bọn cảm thấy thỏa mãn chính là, bọn người kia tựa hồ suy nghĩ đều rất đơn giản, hay nói một cách khác, thì là một đám đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Uy lực lớn mà suy nghĩ thì cạn, đối với bất kỳ 1 vị quan chỉ huy nào cũng đều là chiến sĩ lý tưởng nhất.

Bởi vậy, trông thì có vẻ như Ngã Mễ cùng mấy thiếu niên khác bị cuồng chiến sĩ bắt buộc phải thu nhận, chứ nói thẳng ra thì mấy gã thiếu niên này đều có ý muốn chiếm tiện nghi lớn ở trong đây. Sau hai tháng trong quá trình huấn luyện thực tế, chiến lực mà các cuồng chiến sĩ đã biểu hiện ra lại một lần nữa chinh phục ánh mắt của mọi người, mấy lãnh đạo thiếu niên sau khi bàn lại chuyện có nên đem đám cuồng chiến sĩ doanh này trả về cho Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn hay không, thì đã hoàn toàn ... cho qua cái ý tưởng vốn sẵn có này.

Đương nhiên, những kẻ đột nhiên đang không bắt được tiền thì ít nhiều đều có cảm giác có tật giat mình, Hoắc Ân Tư cùng với Ngã Mễ hai người còn thường xuyên thì thầm to nhỏ, nghĩ cách làm sao để đối phó cho ổn thỏa nếu Huyền Thanh dong binh đoàn tới đòi người.

Kết quả cũng thật kỳ quặc, Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn cứ như thể chẳng hề có đội ngũ này trong danh sách chiến đấu, đã trải qua hơn 2 tháng rồi mà vẫn chẳng có tin tức gì truyền đến cả. Đám Ngã Mễ còn tưởng rằng Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn là bởi vì vấn đề thể diện nên ngại ngùng này nọ vân vân.

Tới lúc mệnh lệnh chiến tranh được tuyên bố chính thức, các cán bộ của Tiểu dong binh đoàn mới như choàng tỉnh mộng. Đám Cuồng chiến sĩ nhìn như bảo bối này một khi tiến vào trạng thái sốt ruột thì chiến lực khiến cho người ta phải kính ngưỡng chỉ trong nháy mắt sẽ chuyển hóa thành lực phá hoại khủng khiếp. Đến lúc này, các thiếu niên mới biết rằng, dù thử chuyện xảy ra mấy tháng trước, e rằng căn bản là là một bẫy, Huyền Thanh Địa Long dong binh đoàn đã sớm có ý định tổng khởi cái đám to xác này ra khỏi cửa, rốt cuộc cũng đã có cơ hội để thực hiện giấc mộng này. Còn Tiểu dong binh đoàn thì thương thay, lại bị mắc kẹt vì đã trót nhận một đồng rác rười không lỗ này.

Ngã Mễ cùng Hoắc Ân Tư hai đại trí tuệ ngồi ở trong phòng, ánh mắt trời hắt từ ngoài cửa sổ vào chói chang rực rỡ —— Đây là kiệt tác của đám cuồng chiến sĩ đi tới đi lui. Trong hoàn cảnh này, không bị tác thờ cũng đã là may lắm rồi, chứ nói gì tới chuyện suy tính xem tại sao quân đội Pháp Tây Tư không đến đúng hạn.

“Báo! Đoàn trưởng, trở kích kiếm sĩ doanh phi cấp truyền tin, ở cách thành thị 20 dặm phát hiện bụi đất bay mù mịt, có 1 nhóm lớn đang tiến đến Đoạn Băng cang, không thể xác nhận có phải là quân nhân hay không.” Một tiểu dong binh sau khi thông báo lập tức bước ra cửa.

Sau khi hạn chế cuồng thứu kiếm sĩ lên không, năng lực trinh sát của Tiểu dong binh đoàn bị giảm đi rất nhiều. Vốn 4 ~ 5 cuồng thứu kiếm sĩ có thể đảm nhiệm điều tra trong bán kính chừng 100 dặm, hiện tại, hơn 100 trở kích kiếm sĩ sau khi rời khỏi đây mới có thể miễn cưỡng đạt tới khoảng cách 20 dặm, hơn nữa bị đồi núi cùng rừng rậm cản trở, hiệu quả điều tra dưới mặt đất cũng trở nên kém lợi hại hơn.

Không khí trong phòng nhất thời khàn trương lên, hầu như tất cả mọi người đều có thể thấy bàn tay to nắm chặt chiến phù của cuồng chiến sĩ co rút lại, Ngã Mễ quay sang Lâm Vũ Thường gật đầu một cái, hai ma pháp sư cấp 1 đồng thời phóng ra ma pháp hóa đá, 3 cuồng chiến sĩ táo bạo lập tức biến thành tảng đá —— mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm.

Không có bất cứ kẻ nào cầu xin cho mấy gã to con này, hầu hết các chàng trai trong ánh mắt đều toát lên vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, xử phạt đúng tội, mấy cái tên vừa mới đến này mồm miệng vốn chẳng khi nào ngoi nghỉ, mặc dù không biết bọn họ đang mắng ai, lại càng không biết bọn họ đang mắng cái gì, nhưng chỉ cần để ý quan sát thì nhất định có thể chứng kiến mấy gã đại ngốc này thì thoảng lại dừng lại một cách ngẫu nhiên đưa ánh mắt nhìn trộm đám người Ngã Mễ. Hiện tại, lòng người thật sự là sáng khoái.

“Im lặng một chút, nếu không cầu nhau nữa, thì sau 2 tiếng nữa, hiệu quả của ma pháp sẽ biến mất, có thể tự mình đứng dậy. Nếu... Các người còn trợn mắt lên như vậy, cứ cách nửa tiếng, ta lại để cho dong binh của ma kiếm sĩ doanh bổ sung cho các người 1 lượt ma pháp mới.” Ngã Mễ chẳng chút hào ý vô vô 3 cuồng chiến sĩ đang sắp bạo khởi.

“Báo! Trở kích kiếm sĩ doanh phi cấp truyền tin, phía nam cách thành thị 18 dặm xuất hiện 1 đội ngũ, không thể xác nhận có phải là quân nhân hay không.” Một tiểu dong binh thoát ần thoát hiện.

"Kỳ lạ thật, đối phương đến bằng cách nào vậy? Về lý, kiếm sĩ mai phục hẳn là ở cách đại lộ không xa, tại sao lại không thể nhận diện rõ ràng được?" Ngã Mễ khẽ day trán.

“Đối phương cũng không cần thiết phải làm như vậy, chỉ cần bụi đất bay lên là chúng ta nhất định sẽ chú ý tới.” Đại Thanh Sơn tỏ vẻ thắc mắc.

“Liệu có thể nào căn bản không phải là quân đội không? Nếu không phải là quân đội thì tất thấy đều có thể dễ dàng giải thích được, ví dụ như thương lữ thu hoạch một lượng hàng hóa lớn chẳng hạn.” Hoắc Ân Tư giải thích theo suy nghĩ của mọi người.

“Cũng có thể, mùa xuân mặt đất đã băng, đúng là thời điểm mà đám thương lữ thường hay lui tới, mà nhu cầu đối với các sản vật của Đoạn Băng cảng thì còn bức thiết hơn so với các thành thị khác, khả năng này là hoàn toàn có thể.” Ngã Mễ vừa mới nói xong, mấy thiếu niên khác đều nhất thời tỏ ra là đã hiểu.

“Mẹ nó chứ, suýt nữa thì bị lừa.” Trong lúc kích động trung, một số thiếu niên hoàn toàn quên bém việc trong phòng còn có cả các nữ sĩ đang ngồi, đồng thời văng tục.

“Ta ra cửa thành ứng phó với đám địch nhân giao hoạt này, Đại Thanh Sơn phụ trách khởi động mai phục ở vùng phụ cận quanh cửa thành, Hoắc Ân Tư chỉ huy toàn cục, Ba Nhĩ Ba Tư thúc thúc phụ trách phòng thủ hải cảng, Trì Ngao Thiên bố trí Cuồng thú kiểm soát doanh lập tức chuẩn bị để sẵn sàng tiếp ứng cho khu vực cổng thành bất cứ lúc nào. Mau, mau, mau!” Ngã Mễ liên tục phát ra mệnh lệnh, đối với các cán bộ cấp cao của Tiểu dong binh đoàn mà nói, hết thấy những điều này đã phối hợp tới mức nhuần nhuyễn vô cùng.

“Này —— Còn chúng ta thì sao?” Lâm Vũ Thường kéo tay Sa Nhục sốt ruột hỏi.

“Hộ tống Hoắc Ân Tư ở giữa phối hợp tác chiến ——” Sau khi để lại câu nói sau cùng, Ngã Mễ triệu hồi mấy tiểu dong binh cười ngửa nhằm phía cửa thành.

Tới cửa thành, Ngã Mễ dẫn người theo thang lầu nhanh chóng đi lên tường thành. Đối diện với cường địch, tất cả mọi người đều cực kỳ cẩn thận, ở lỗ châu mai phía dưới tường thành, các thảo nguyên tinh linh cùng với nhân loại cung tiễn thủ dong binh đã vào vị trí. Trên tay các thảo nguyên tinh linh bỗng nhiên phát ra các màu sắc lấp lánh được gia trì một cách cẩn thận vào những mũi tên màu xanh biếc, trừ một số ít lính tuần tra làm bộ cho người ngoài xem, tất cả các binh lính khác ở trên tường thành đều phải khom mình núp xuống.

Ngã Mễ một mình nấp ở phía sau cột cờ thành nhìn ra phía đằng xa. Xa xa trên đại lục quốc lộ quả thật có bụi đất bốc lên, căn cứ theo độ cao thì đội ngũ này ít nhất cũng phải dài tới 100 mét. Nếu dựa theo chiều dài của đội ngũ này mà xét, số lượng địch nhân đại khái rơi vào khoảng 200~300 người. Ngã Mễ mày thoáng nhíu lại, lẽ nào lại ít người như vậy chứ, cho dù có 300 hùng nhân thì cũng không thể nào đột nhập được vào thành thị, xem ra địch nhân còn có một bộ sậu khác nữa.

Trong đại đa số các chiến dịch mà quan chỉ huy của 2 bên có trí tuệ tương đương, cái gọi là lấy yếu tố bất ngờ để giành chiến thắng, mưu tính ngàn dặm vân vân... đều chỉ là câu nói suông. Quan chỉ huy vĩ đại thực sự thậm chí còn hiểu rõ đối thủ hơn so với chính bản thân đối thủ. Nếu trong tình huống chiến lược của 2 bên lại bằng nhau nữa thì trong chiến dịch, điều duy nhất mà quan chỉ huy có thể làm được là —— không phạm sai lầm đồng thời đợi cho đối thủ phạm phải cho dù chỉ là 1 sai lầm vô cùng nhỏ bé, điều này giống như việc hai kiếm thuật đại sư so chiêu, chỉ 1 chút sai lầm cũng có thể phải đánh đổi bằng cả mạng sống.

Nếu bất cứ lúc nào cũng không dám hy vọng chỉ huy địch sẽ xuất hiện hành động ngu ngốc —— nếu quan chỉ huy mà ôm loại ý niệm này trong đầu thì mới thực sự là ngu ngốc.

Đối mặt với đối thủ tới trễ, Ngã Mễ lúc này cũng không thể nào đoán ra được ý đồ bước tiếp theo của đối thủ, xem ra chỉ có thể dựa theo phương án trước đó cố gắng khóa cửa đánh chó thôi.

Càng đi càng gần, đám người ẩn trong làn bụi mù cuộn cuộn rồi cuộc cũng đã đến gần, đi đầu tiên là mấy vị trung niên nhân dáng vẻ phong trần mệt mỏi, mặc dù đã thay đổi thường phục, song chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn ra mấy người này đều có phong phạm võ giả. Ở phía sau những người này, đã có thể nhận ra đại khái không dưới 50 cỗ xe ngựa, mỗi xe ít nhất cũng thắng 2 con ngựa, tiếng bánh xe trầm trọng phát ra đã mơ hồ có thể nghe thấy. Đội ngũ lớn như vậy, muốn không làm cho bụi bốc lên bốn phía cũng là điều rất khó.

“Đội ngũ phía trước dừng lại, là kẻ nào! Tiến hành kiểm tra!” Dong binh lớn tuổi biểu hiện luôn cực kỳ ổn định, khi đội ngũ phía trước còn cách 200 mét đã lớn tiếng hô lên.

Trong đội ngũ bỗng hỗn loạn hẳn lên, bọn phu xe vội vàng nói vội dây cương. Một người mặc trường bào màu tím từ trong đội ngũ tiến ra, cực kỳ cung kính hướng các dong binh thì lễ nói: “Chư vị dũng sĩ, chúng ta là thương nhân đến từ Dong Binh đế quốc xa xôi, chúng ta mang tới sản vật than bùn của Dong Binh đế quốc cùng với hàng hóa quý hiếm từ Tinh Linh vương quốc. Chúng ta giấy chứng nhận đăng ký kinh doanh do đế quốc cấp, muốn qua quý bảo địa để tiêu thụ vật phẩm.”

“Ừa?” Trung niên dong binh biểu hiện ra vừa đủ hoài nghi: “Hiện tại quốc gia của các ngươi chẳng phải là đang đánh giặc à? Sao còn có thể cho phép thương đội đi ra ngoài được?”

“Ha ha, Dong Binh đế quốc không giống với các quốc gia khác, cả nước đều phải dựa vào lực lượng lao động để kiếm tiền, trong thời chiến, nhu cầu đối với các vật phẩm lại càng nhiều hơn, hiện tại, mới chính là cơ hội tốt để chúng ta kiếm tiền đây.” Trung niên nhân áo tím trên mặt đầy vẻ đắc ý

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 48: Tính Thị Do Lai

Nguyên nhân rất đơn giản, cho dù là một tay nô lệ trôi gà không chặt, nếu đánh lên với nỏ tiền trong tay cũng có thể dễ dàng bắn chết kỵ sĩ cao quý nhất, trong khi mặc dù cùng là vũ khí tấn công tầm xa nhưng trường cung lại không thể xuyên thấu qua người trọng kỵ sĩ, nhất là khi có áo giáp được làm bằng tinh thể quý hiếm.

Bởi vậy, tại đế quốc thời đó trong chiến tranh, nỏ tiền cùng ám sát đều bị nghiêm khắc cấm.

Đây là một dạng bình hành quan hệ kỳ quái, nếu một phe dẫn đầu sử dụng phương pháp cấm kỵ, đương nhiên sẽ dẫn tới việc đối phương điên cuồng trả thù. Hơn nữa một khi sử dụng, trừ khi quan chỉ huy bị giết, nếu không sẽ không có bất cứ kẻ nào đình chỉ việc tiếp tục báo thù...

Ở Ngã Mễ Nặc Nhĩ đại lục cùng với Băng Phong tuyết nguyên, chỉ có hai loại bán chức nghiệp có thể được sử dụng nỏ tiền một cách hợp pháp: thợ săn, cánh thương lữ thường xuyên băng qua vùng sa mạc. Sở dĩ gọi là bán chức nghiệp là để chỉ các dòng binh đoàn dưới cấp D.

Đối với các dòng binh đoàn quy mô nhỏ mà nói, có thể mang theo cũng không có nghĩa là hợp pháp, cũng chỉ có thể lên sử dụng trong lúc đánh nhau với cường đạo quy mô lớn. Một khi để lộ ra nỏ tiền ở bên trong thành thị, đương nhiên sẽ bị quân chính quy tịch thu, thậm chí còn bị phạt nặng.

—— *Bình luận. Cấm kỵ. Nỏ*

Đối với riêng các chiến sĩ của Tiểu dòng binh đoàn mà nói, nhất là các chiến sĩ ở dưới độ tuổi 20, có tới hơn 80% đều là đến từ quân nhân thế gia thuộc đế quốc Bắc Bộ liên bang. Ngay từ khi mới bắt đầu tiếp xúc với vũ khí, đã được các bậc cha chú dạy dỗ 1 đạo lý không thể xóa nhòa: ở bất cứ thời điểm nào cũng không được dùng nỏ tiền.

Là 1 quân nhân chính quy có thể chết dưới bất kỳ vũ khí gì, nhưng quyết không hy vọng chết vì nỏ tiền, đó là 1 nỗi sỉ nhục không thể rửa sạch.

Dưới loại kiểu hãnh tồn tại song song với sự sống này, cũng chỉ có dòng binh của Tiểu dòng binh đoàn đến từ Băng Tuyết đại lục mới dám liều mạng quả trách trước sự uy hiếp của cường nỏ.

Đối với quân nhân đến từ Pháp Tây Tư đại lục mà nói, cường nỏ là một loại lợi khí mạnh chưa từng thấy, sau khi được các dòng binh đoàn quy mô nhỏ bị bắt giữ trình lên, lập tức thu hút được sự chú ý mãnh liệt của đám Nặc Đốn, Mai Lâm. Nặc Đốn để tăng cường chiến lực cho quân đoàn dưới trướng, hầu như đã triệu tập toàn bộ cường nỏ có thể thu thập được, trong lần viễn chinh này, đã để riêng ra 200 binh lính chuyên sử dụng cường nỏ, qua đó có thể thấy được độ coi trọng của y.

Đối với việc sử dụng lính nỏ cũng không phải là không có dị nghị, tối thiểu là Đạt Hải Nặc liền không ủng hộ, mà phản đối người mạnh nhất là Hoàng kim long kỵ sĩ, Da Mạc Đạt trong ánh mắt không chỉ toát ra sự phản đối, mà sự miệt thị cùng phẫn nộ của bản thân đối với khí cụ này còn nhiều hơn, là một quân nhân truyền thống nổi bật, Da Mạc Đạt lần đầu tiên vỗ bàn ở trước mặt mọi người.

Cuối cùng, tại hội nghị quân bộ của các cán bộ từ cấp thiên nhân trưởng trở lên tại quân đoàn chinh tây, 2 phe tranh chấp bất đắc dĩ đành phải bỏ phiếu, đáng tiếc, thế lực nhân loại ở quân đoàn Pháp Tây Tư tối thiểu về mặt số lượng là vô cùng đáng thương, trong số 25 vị có quyền bỏ phiếu chỉ có 3 quan quân nhân loại là bỏ phiếu chống.

"Tất cả các người sẽ phải trả giá đắt bằng sinh mạng của mình vì sự kiện lần này." Da Mạc Đạt nặng nề bước ra khỏi cửa.

Đối với bán thú nhân cùng với các quan quân thú nhân khác, biểu hiện của quan quân nhân loại là cực kỳ khó hiểu, trên thế giới này, hiếm ác nhất chẳng phải là nhân loại sao? Trải qua nhiều lần chiến tranh, đại quân thú nhân đã nhiều lần bị thua dưới quý kẻ khôn cùng của nhân loại, từng ngăn chân ngựa, cung tiễn, ngọn trúc, đầu thạch xa... Những thứ vũ khí chiến tranh từng khiến cho thú nhân bị thương tổn nặng chẳng phải đều là do nhân loại phát minh và lợi dụng sao? Chẳng lẽ các thú nhân không phải vì lần lượt bị giết hại mà học được thói dễ tiện của nhân loại sao? Chẳng lẽ vũ khí giết người lại còn phân ra thành dễ tiện và cao thượng chắc?

Là người bị hại, các thú nhân thật sự không thể chấp nhận được sự khác biệt giữa 2 chữ "Dễ tiện" này.

Tại cửa thành, toàn bộ mọi người đều chìm trong sự phẫn nộ! Xung quanh mỗi tiểu dòng binh đều trông thấy trán Ngã Mễ toát mồ hôi hột, mơ hồ thậm chí còn cảm thấy rằng Ngã Mễ đang nghiền chặt vào nhau.

Mười giây sau, gã thiếu niên mới giận dữ bật cười: "Ha... Ha... Là ta sai rồi, trong cuộc giao tranh sinh tử, còn hy vọng đối phương tuân thủ quy tắc, thật sự là suy nghĩ kiểu dân bà. Các huynh đệ của ta..." Nước mắt trong nháy mắt đã lưng tròng, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của đám thiếu niên dòng binh xung quanh, ngữ khí của Ngã Mễ ngược lại hết sức bình thản: "Đối thủ không có nghĩa vụ phải qua thay chúng ta tuân thủ quy củ. Từ giờ trở đi, không từ thủ đoạn đối với quân đội Pháp Tây Tư."

Ngã Mễ tiện tay bố trí mấy dòng binh đội trưởng ở xung quanh một chút, lúc này, Đại Thanh Sơn từ phía sau phát giác sự tình có biến đã vội vàng chạy tới.

Mặc dù chiếm được ưu thế bề ngoài, hơn nữa khí thế lại áp đảo địch nhân, thậm chí còn có thể thần nhiên dùng lời nói trêu chọc đối thủ, nhưng lúc này áp lực mà đám quân nhân Pháp Tây Tư phải chịu còn lớn hơn nhiều so với các dòng binh đế quốc. Ít ỏi 400 binh lính, căn bản không đủ để đánh lại Tiểu dòng binh đoàn, nếu không thì chiến dịch Tây Lâm đảo đã hoàn toàn ngược lại. So với Đoạn Băng thành khổng lồ, lực phòng ngự của các quân nhân Pháp Tây Tư qua việc sử dụng xe ngựa và cự thuẫn quả thực là không đáng kể. Mỗi binh sĩ đều nép chặt thân hình vào mặt sau tấm chắn.

Cổng thành Đoạn Bàng cảng đột nhiên bị người ở hai bên khởi động, một giây khi cửa thành được khép lại, hai tấm lá chắn khổng lồ đã bao bọc vào nhau, tiếp theo cổng thành lại chậm rãi mở ra, những tấm cung thuẫn cứ ngày một gia tăng. Hiển nhiên, lính canh hy vọng thông qua hình thức này giảm thiểu tối đa tổn thất để giết ra ngoài thành. Từ cửa thành còn truyền đến tiếng vó ngựa, miêu tả sinh động cho ý đồ của địch nhân.

Nỏ tiến trong tay binh lính đều lặng lẽ hướng về phía cửa thành.

Đột nhiên, trên tường thành từ xa tới gần lần lượt xuất hiện các cung tiễn thủ, khi quân đoàn Pháp Tây Tư còn đang mãi chụm lại một chỗ, những mũi tên trắng như vũ bão rải xuống, binh lính bán thú nhân cùng hùng nhân lập tức giờ lên đại thuẫn trong tay mình bảo vệ toàn bộ đội ngũ. Trên tường thành không chỉ có nhân loại cung tiễn thủ, mà còn rất nhiều các tinh linh với vóc người thon dài. So với nhóm nhân loại đồng hành, các tinh linh tay đều nâng trường cung lên nhưng không một tinh linh nào bắn ra những mũi tên màu xanh trong tay mình —— Mỗi cung tiễn thủ trời sinh đối với mỗi mũi tên trong tay mình đều có tình cảm sâu đậm, chẳng có tinh linh nào lại đi bắn tên không đích.

Mấy nỏ thủ nhân loại lập tức đẩy lên sự hoài nghi đối với kỹ năng bắn sinh của tinh linh, cự nỏ trong tay vừa mới ngắm chuẩn lên tường thành, từ vong đã kích đã buông xuống, mưa tên màu xanh cực mạnh xuyên thủng lớp áo giáp mỏng manh của các nỏ thủ. Đằng sau các tấm chắn, các nỏ thủ theo bản năng liếc mắt nhìn những thi thể vừa ngã xuống một cái, không ngừng có người phát ra tiếng kinh hô, tất cả điểm đến của những mũi tên màu xanh nếu không phải là trán thì nhất định là cổ, có thể tưởng tượng được, nếu vừa rồi chỉ cần thân thể hơi nhô cao lên một chút, vị trí ngực nhất định cũng sẽ có mũi tên dài màu xanh này. Tầm bắn xa như vậy, cũng tương đương với tốc độ bắn của nỏ tiến, nhưng độ chuẩn xác thì lại vượt xa nỏ tiến, trong toàn bộ xã hội loài người, số người có năng lực như vậy đại khái cũng không quá 100 vị.

Nặc Đốn cùng với Ngã Mễ đều là người cực kỳ yêu lính, bởi vậy trong bất kỳ chiến dịch nào, độ tính toán đối với binh lực trong tay đều phải dùng 2 chữ keo kiệt để hình dung. Hai người ngay cả mặt mũi đều chưa từng trông thấy, nhưng 2 bên mới rồi ngã xuống hơn 10 người, đối với hai vị quan chỉ huy mà nói đều là điều khó có thể chấp nhận nổi.

Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn sánh vai xuất hiện ở trên tường thành, thiếu niên dong binh hết sức cẩn thận sờ soạng ngực của các binh lính vừa mới ngã xuống, để cho các mục sư vừa mới chạy tới mau chóng trị liệu. Sau đó, hai người tay vịn lỗ châu mai nhìn hướng ra phía ngoài.

Ở Tây Lâm đảo công phòng chiến, Ngã Mễ cùng với Đại Thanh Sơn đã có sự hiểu biết tương đối về chiến lực của Pháp Tây Tư đế quốc, nhất là Đại Thanh Sơn sau đó lại được tận mắt chứng kiến trận chiến quy mô của mấy vạn người. Đội ngũ ở trước mắt này, cho dù là không quá 500 người, lại càng không có long kỵ sĩ hay kỵ sĩ bộ đội, nhưng về mặt khí thế mà nói, đại khái cũng tương đương với nhóm địch gặp phải cuối cùng trong chiến dịch phá vây ở Tây Lâm đảo.

"Không biết các hạ là vị nào? Có thể nói cho chúng ta biết không." Giọng nói trong sáng bình thản của thiếu niên dong binh đoàn trưởng quanh quẩn ở trên bầu trời, hiển nhiên là nhờ vào ma pháp loại nhỏ giúp khuếch đại âm thanh.

"Quan chỉ huy quân đoàn 3 thuộc quân chinh tây Pháp Tây Tư - Nặc Đốn Lôi Tư." Câu trả lời ngắn gọn vang lên.

"Ồ!" Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn nghe thấy vậy đều cảm thấy kích thích, hệ thống tình báo của đế quốc quân bộ cũng không phải là hạng kém tiếng, trong suốt hơn 4 tháng qua, một lượng lớn tin tức tình báo ngồn ngộn không ngừng tập hợp lại, là bộ chỉ huy các lực lượng bộ đội tham chiến chủ yếu của đế quốc thường thường sẽ nhận được các loại tư liệu do quân bộ phát tới, trong đó có khoảng 40% là tư liệu về quân chinh tây Pháp Tây Tư đang chinh diện tác chiến với đế quốc. Các tướng quân cấp cao như Đạt Hải Nặc, Mai Lâm, Nặc Đốn đều có hồ sơ riêng. Phía đế quốc đánh giá tương đối cao về Nặc Đốn, trong phần chú giải có ghi rằng: Nhắc đến "Tam binh" trong quân chinh tây Pháp Tây Tư, Đạt Hải Nặc có thể coi là binh hồn, Nặc Đốn là binh linh, còn nhân vật số 2 trong quân đoàn chinh tây là Da Mạc Đạt thì được xưng là binh phong còn xếp sau binh linh. Nhìn quân nhân trẻ tuổi được binh lính hộ vệ ở trung tâm này, nhất là khuôn mặt lộ ra vẻ chất phác kia, thật sự là rất khó để đem y cùng với các từ ngữ như sắc bén, cơ trí liên hệ lại cùng một chỗ.

"Ta có một việc muốn thỉnh giáo Nặc Đốn các hạ." Ngã Mễ tựa hồ nhớ ra điều gì đó, khoe miệng lộ ra nụ cười mỉm, vừa định nói thì Đại Thanh Sơn từ trong giọng nói của hắn đã đoán được, vội vàng dùng chân nhẹ nhàng đá một cái.

"Các hạ là Ngã Mễ đoàn trưởng phải không, ta đã thấy hình vẽ của các hạ, quả nhiên là tuổi trẻ xuất thiếu niên. Xin cứ hỏi, nếu có thể trả lời, ta nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của các hạ." Bán thú nhân quan quân hàm hậu cũng từng cẩn thận nghiên cứu tư liệu về Ngã Mễ, hơn nữa, so với phía đế quốc mà nói, tư liệu của quân đội Pháp Tây Tư còn tỉ mỉ chính xác hơn. Đáng tiếc, tài liệu mà bán thú nhân hàm hậu này nghiên cứu cũng chỉ mô tả về các phương diện như binh pháp, năng lực mà thôi.

"Các hạ là cư dân bản xứ của Pháp Tây Tư đại lục sao? Trước kia ta từng xem qua một số tư liệu có liên quan tới Pháp Tây Tư đại lục, theo tư liệu ghi lại, Pháp Tây Tư đại lục tương đối cần cỗi, cuộc sống của cư dân bản xứ vô cùng kham khổ, có đúng không?" Ngã Mễ mặt đầy vẻ thành tâm thành ý, thậm chí còn mang theo một chút không đành lòng. Mà ngay cả ở dưới thành đám chiến sĩ bán thú nhân cũng đều có thể cảm nhận được rõ ràng tình thương mến bao la vĩ đại của bậc đứng giả, thậm chí có một số bán thú nhân còn thầm hạ quyết tâm một khi bắt được vị thiếu niên nhân loại anh tuấn trẻ tuổi này làm tù binh, nhất định sẽ không ngược đãi hắn, thậm chí còn lên thăm hắn đi.

"Ừ, đúng vậy. Theo tổ tiên của chúng ta kể lại, trong trí nhớ của bọn họ, hàng năm đều có người chết đói, có điều, hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi." Nặc Đốn cực kỳ thành thật trả lời.

"Vậy thù kỳ quái thật, các hạ tại sao ngoài tên ra lại còn có cả họ vậy? Sao ta từng nghe nói rằng quý đại lục dân cư 'sinh sản' cực kỳ hưng thịnh, nam nhân cùng nữ nhân đều chẳng phân biệt địa điểm chẳng phân biệt thời gian chẳng phân biệt gia tộc, chỉ cần nguyện ý là sẽ giao phối, cho nên, con cái sinh ra cũng không biết phụ thân là ai, bởi vậy chỉ có mỗi tên." Ngã Mễ không để ý đến sau lưng mình còn có mấy cô gái của Tiểu dong binh đoàn đang đứng, lời lẽ cực kỳ khắc bạc như bạo phong đâm vào lòng bán thú nhân.

Nặc Đốn căn bản không nghĩ tới việc đối thủ mới vừa 1 phút trước đó vẫn còn mang theo vẻ tươi cười, thế mà lại đi nói ra những lời đê tiện như thế, nhất thời bỗng trở nên ngây dại.

Ngã Mễ như thể không có hề trông thấy nét mặt xanh mét của các bán thú nhân cùng thú nhân phía dưới, tiếp tục bài phát biểu kinh thế hãi tục của mình: "Nghe nói các nguoi ở bên đó bởi vì thường xuyên giao phối, hơn nữa mỗi 1 thai đều giống như dã thú sẽ sinh ra rất nhiều trẻ con, bởi vậy, ngay cả tên cũng chẳng buồn đặt, vì thế, thường lấy tên địa điểm chỗ giao phối hoặc là chỗ sinh ra đứa trẻ làm tên. Ví dụ như, Điền Trung, Tùng Hạ chính là ở dưới ruộng, dưới tàng cây tùng giao phối sinh con, Sơn Bản 56 chính là sinh con sau 56 lần yêu trước núi, Cương Thôn chính là làm tình ở phía trước tiểu sơn trang rồi đẻ ra, nghe nói còn có bộ tộc đem tư thế làm tình ra để đặt tên, ví dụ như Y Xuy, Diên Xuất, Phục Hạ, Tái Tỷ chẳng hạn..."

"Đủ rồi ——" Bán thú nhân quan quân trong con phần nộ phát ra tiếng rống giận: "Nhân loại ti bỉ, nguoi thật là dơ bẩn..."

"Nguoi cùng với đám bán thú nhân hỗn đản này con mẹ nó đi tìm chết đi! Ai đê tiện?! Ai dơ bẩn?!" Ngã Mễ ở trên tường thành biểu hiện lòng còn đầy căm phẫn hơn: "Đám vương bát đản các nguoi, đất đai của mình thì không ở, lại còn vượt qua đại dương đến đánh lên chúng ta, là ai đê tiện!? Tiểu dong binh đoàn có một nửa số huynh đệ bị thương trong chiến tranh, hơn trăm người bỏ mình, đường đường hơn vạn quân đội lại đi vây công 1 dong binh đoàn nhỏ chưa đến 600 người, là ai đê tiện!? Chúng ta từ Tây Lâm đảo rút lui đến Đoạn Bằng thành, đám hỗn đản các nguoi lại còn đánh lên chúng ta, ai dơ bẩn hơn!? Có bản lĩnh thì đường đường chính chính dụng binh, con mẹ nó, đám vương bát đản các nguoi có mẹ sinh ra nhưng không có cha giáo dục, dùng nỏ tiễn đến đánh lên chúng ta, ai con mẹ nó bảo nguoi dùng loại vũ khí hạ lưu này?! Ai đê tiện, dơ bẩn hơn!?" Dưới sự trợ giúp của ma pháp khuếch đại âm thanh, Ngã Mễ các hạ tức giận tựa như bạo lời cuốn trôi đất bằng, khắp bốn phía ầm ầm rung động.

Thân là bán thú nhân, bình thường sinh hoạt giữa đám đồng bọn thiếu ngôn ít ngữ, Nặc Đốn có bao giờ từng gặp qua những lời như mưa rền gió dữ đến vậy, sững sờ đứng im tại chỗ không thốt nên nổi 1 lời nào.

Đại Thanh Sơn nuốt không trôi, khế ở bên cạnh quả trách một câu: "Ngã Mễ, đừng nói nguoi ta có mẹ sinh ra nhưng không có cha giáo dục..." Ma pháp khuếch đại âm thanh trung thực truyền đạt lại từng từ từng chữ một, giọng Đại Thanh Sơn cũng quanh quẩn ở trên không trung.

Thần thánh long kỵ sĩ vốn cũng là hảo ý, đáng tiếc bởi vì bản thân giao hữu vô ý, toàn bộ thiện ý lập tức lại trở thành ngược lại: "Ôi, rất xin lỗi." Ngã Mễ bắt đầu thành khẩn thừa nhận sai lầm, "Ta sai lầm rồi, ta tại sao lại có thể nói ra những lời không phù hợp với thực tế như vậy? Người Pháp Tây Tư các nguoi làm sao lại có mẹ sinh ra mà không có cha giáo dục được, hẳn là nhiều cha ít mẹ chứ, chỗ các nguoi giao phối thường xuyên như vậy, ta đoán chừng các nguoi sau khi sinh hề gặp bất kỳ nam nhân nào thì đều muốn gọi là cha, nếu không tại sao lại có nguoi nhiệt tình giáo dục các nguoi dùng nỏ tiễn được?"

Ở thời kỳ trước Ma Pháp lịch, cứ mỗi đêm trước chiến dịch quy mô lớn, chủ tướng 2 bên dưới sự bảo vệ của vệ đội đều mặt đối mặt lý luận một phen xem rốt cuộc ai đúng ai sai, nguoi có thể tham gia vào loại đối thoại này đa số đều là đại quý tộc cực kỳ có tố chất, bởi vậy, để lại một lượng lớn những câu nói nổi tiếng.

Căn cứ theo nghiên cứu, Dong binh vương Ngã Mễ các hạ chửi ầm lên làm khúc dạo đầu như vậy là điều xưa nay chưa từng có. Có điều đáng tiếc là, đoạn "Danh mắng" này của Ngã Mễ tiên sinh cũng khai sáng ra một trào lưu mới, vốn dĩ, quyền phát ngôn ở trước trận là độc quyền của các quân nhân bác tài đa học có xuất thân quý tộc, về sau, càng ngày càng có nhiều võ tướng một chữ bé đôi còn không biết cũng gia nhập vào vụ "Mắng đánh" này. Còn đáng giận hơn là, đời sau một số văn nhân thói lại đi ca ngợi dong binh vương thói chân, nói cái gì mà "Bài mắng này đã quét sạch ngu đại nhu nhược chi phong, mở ra 1 dòng chảy mới cho thể nhân" vân vân.

Mà trên thực tế, đoạn văn tự này không sót một chữ được truyền về Pháp Tây Tư quân doanh, nghe nói còn được đem khắc vào tảng đá, trước mỗi lần xuất chinh, tất cả binh lính đều lấy tay xoa lên để không quên đi nỗi sỉ nhục. Tất cả các chiến sĩ thú nhân đều nhớ rất kỹ tên hai nguoi: Ngã Mễ, Đại Thanh Sơn!

Ài... Đại Thanh Sơn chỉ còn biết thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 49: Nội Bộ Trùng Đột

Ma Pháp lịch năm 5, đoàn trưởng của 1 trong 5 dong binh đoàn lớn cấp A Ngã Mễ các hạ ở trước mặt mọi người đã chất vấn khiển trách lối sống của các cư dân Pháp Tây Tư đại lục.

Có điều đáng tiếc là, Ngã Mễ các hạ ngôn luận cũng không chính xác, tối thiểu là cũng không hoàn toàn chính xác.

Ở trên đại lục Pháp Tây Tư, tối thiểu có tới 20 chủng tộc cùng sinh sống. Trong đó các chủng tộc có thể lực khá lớn là: bán thú nhân, hùng tộc, nhân mã tộc, nhân loại, xà tộc, long tộc, lang nhân tộc.

Trong số các chủng tộc này, nếu chỉ xét riêng về mặt chiến lực mà nói thì kém cỏi nhất chính là lang nhân tộc. Bọn họ là chủng tộc có vóc dáng thấp nhất, vũ khí kém cỏi nhất trên toàn bộ đại lục.

Để bảo đảm quyền lợi sinh sản của chủng tộc, phụ nữ thuộc lang nhân tộc ở bất cứ chỗ nào cũng đều tới đâu là nhà ngà đầu là giường, ở mọi lúc mọi nơi thường xuyên cùng với nam giới lang nhân tộc có ý định làm tình cùng "Giao phối" —— Chú ý, kể cả các chủng tộc khác tại Pháp Tây Tư đại lục cũng gọi lối sinh hoạt của lang nhân là giao phối.

Bởi vậy, hết thảy những điều mà Ngà Mễ các hạ chỉ ra lúc bấy giờ đều là những thứ phát sinh ở trong lang nhân tộc.

Đương nhiên, sai lầm trong đó cũng không phải hoàn toàn là do Ngà Mễ các hạ. Dù sao thì những tư liệu này đều đến từ chính thư viện của đế quốc.

—— Nuốt tiếc lịch sử

"Gã trai bao nhà người đi chết đi!"

"Có mà ông nội nhà người ấy."

Thú nhân sinh trưởng tại địa phương ở Pháp Tây Tư đều cực kỳ chất phác, ở trong mắt bọn họ, những câu mắng chửi người cũng chỉ đại loại là "Có mà ông nội nhà người ấy!", "Hắn con mẹ nó" vân vân. Sau khi được các đồng bọn nhân loại giải thích, các thú nhân rốt cuộc cũng hiểu ra những lời tên tiểu tử trên tường thành kia vừa mới nói có ý nghĩa gì. Các chiến sĩ thú nhân mới vừa rồi còn suy nghĩ sau khi bắt làm tù binh sẽ đối xử tử tế với Ngà Mễ như thế nào, lúc này trước sau đều giờ ngón giữa tay phải lên hướng về phía gã trai bao trên tường thành. Cũng có mười mấy chiến sĩ thú nhân xúc động ném lang nha đại bóng dài 1,5 mét cùng tám chân trong tay vọt ra.

"Bắn chết!" Trên tường thành gã trai bao lạnh như băng nói ra hai chữ.

Dây trường cung của Thảo nguyên tinh linh khẽ rung lên, đội ngũ hơn 10 chiến sĩ thú tộc lao ra lập tức ngã quỵ, lỗ hồng mà bọn họ để lộ ra cũng bị làn mưa tên màu xanh biếc dày đặc xuyên qua, tiếp tục lại có thêm nhiều chiến sĩ ngã xuống trong vùng máu.

Mấy câu chói tai của đối thủ ít nhất cũng khiến cho quân đội Pháp Tây Tư tổn thất tới 1/6 binh lính, chứng kiến việc này, Nặc Đốn dù cũng đang sôi trào máu rất nhanh tỉnh táo lại, vừa rồi mục đích duy nhất của những lời nói kia đại khái chính là như vậy, nếu nói vài câu chói tai mà có thể đánh gục được một số lượng địch nhân tương đối, chỉ sợ rằng bản thân mình cũng sẽ làm như vậy.

Chiến thuật của các thú nhân rất nhanh chóng khép lại, xe ngựa chậm rãi di động, cuối cùng biến thành một lớp hàng rào phòng hộ.

"Ngà Mễ các hạ, hiện tại lính của ta đã tới dưới thành, nghe nói các hạ ma vũ song tu, mọi mặt đều vượt quá tiêu chuẩn của người bình thường. Có dám ra ngoài thành cùng ta đánh một trận không?" Nặc Đốn nhấc lang nha bóng dài 1 mét giờ lên.

"Có nhất thiết phải như vậy không? Thời tiết đẹp thế này, chúng ta cứ thế tùy tiện tâm sự chuyện địa lý phong tình chẳng phải là càng thêm tình thơ ý họa sao?" Bêu xấu không bằng giấu dốt, Nặc Đốn về mặt này làm trò ở trước mặt thiếu niên trí giả nhân loại quả thực căn bản không đáng để nhắc tới.

"Chẳng lẽ người không có liêm sỉ của bậc dũng giả sao? Chẳng lẽ người không hy vọng sáng lập chiến công cho quốc gia quốc gia của người à?" Nặc Đốn tiếp tục khích Ngà Mễ.

"Chuyện này, ta cần chắc?" Người bị khích trên mặt lộ ra thần sắc mạc danh kỳ diệu, càng thêm phần khoác lác vô sỉ: "Ta cùng đế quốc quân bộ chỉ có quan hệ giữa bên thuê và bên được thuê, trên thư giao nhiệm vụ cho chúng ta có viết rất rõ ràng, phòng thủ thành thị Đoạn Băng cảng, chẳng có một câu nào nhắc tới chuyện phải ra ngoài đánh giặc cả. Đế quốc cũng có trả cho ta xu nào vì việc này đâu."

"Người... Chẳng lẽ không chuẩn bị báo thù thay cho bộ hạ của người sao?"

"Nặc Đốn, các hạ chẳng phải là hy vọng ta đi ra ngoài tấn công người sao? Các hạ chưa đọc binh pháp của nhân loại à, cường giả kỳ địch lấy yếu, đây là tri thức cơ bản nhất, người nghĩ rằng ta và người sẽ bị biểu hiện giả tạo của vài trăm người khiến cho mê hoặc chắc? Chuyện này, các hạ cũng thật quá khôi hài đi." Ngà Mễ ở trên tường thành cười nhạt. "Giữa hai người chúng ta kẻ sót ruột nhất định không phải là ta, viện binh đến từ đế đô muộn nhất thì bốn ngày sau sẽ tới, viện binh đến từ phía nam đế quốc chậm nhất là mười ngày sau sẽ tới. Đến lúc đó, ta đem công tác phòng thủ thành thị giao lại, là lại có thể dẫn theo dong binh đoàn quay trở lại đế quốc lĩnh tiền rồi. Nói đến đây thì, cũng thật sự cảm tạ hảo ý của các hạ, lại một lần nữa tô điểm cho uy danh toàn thắng của Tiểu dong binh đoàn. Đúng rồi, nói một chút không biết các hạ có để ý hay không, ngài là quân nhân Pháp Tây Tư, nguồn thu nhất định là rất thiếu đúng không..."

"Không được vũ nhục lòng trung thành của ta, ta sẽ không làm phản..." Lời Ngà Mễ làm xúc động đến điểm máu chột trong mỹ đức của Nặc Đốn, lập tức bị bán thú nhân một mực từ chối.

"Không, không. Ngài hiểu lầm rồi. Tiểu dong binh đoàn là một loại hình đoàn thể tư nhân có đóng cổ phần, bản thân ta là cổ đông lớn nhất, nắm giữ 35% cổ phần, vị đứng bên cạnh ta đây chính là Đại Thanh Sơn, hắn nắm 30% cổ phần, còn lại 35% cổ phần chia ra do đám người Trì Hàn Phong thúc thúc, Trì Ngao Thiên, Hoắc Ân Tư nắm trong tay. Mục đích kinh doanh duy nhất của đoàn thể chúng ta chính là kiếm tiền, mà hình thức kiếm tiền của chúng ta thì rất đơn giản. Hiện tại chính là bảo vệ thành thị, cứ mỗi lần phòng ngự thành công, chúng ta sẽ có thể nhận được đến 10 vạn kim tệ. Ta chuẩn bị hữu nghị tặng 5% cổ phần cho các hạ, để ngài cũng được coi là đối tác của Tiểu dong binh đoàn, như vậy, cứ mỗi lần chúng ta phòng thủ một thành thị mới, ngài lại lãnh binh qua tấn công, đương nhiên, không phải là đánh thật sự, chúng ta lúc đó chỉ là mở một buổi liên hoan quy mô lớn, sau đó, chờ cho quân chính quy của đế quốc tới xong, chúng ta lại lui lại, như vậy... Ha ha, cứ mỗi lần chúng ta sẽ có thể kiếm được một số tiền lớn ... Ta sẽ chia hoa hồng cho ngài, thế nào?" Ngà Mễ các hạ tựa hồ đã quên đi những lời xấu xa vừa rồi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 50: Cuồng Long Đại Chiến

Cứ việc không muốn, sau khi có hơn mười người đồng bạn ngã xuống, binh dân nhân loại cũng đã tiếp cận tường thành, hơn mười bộ thang dài được bắc qua kênh đào bảo vệ thành, đám binh dân không được trải qua huấn luyện dùng cả tay chân leo lên bờ bên kia, trường kiếm cùng với côn bổng trong tay không ngừng rơi xuống kênh đào bảo vệ thành. Mặc dù trên tường thành các dong binh cũng không hề trực tiếp công kích bọn họ, nhưng những hòn đá lớn được phóng đến từ đằng xa sau khi dội lại cũng không ngừng giáng xuống cả đám người, không ngừng có người tay ôm đầu té trên mặt đất, rơi vào kênh đào bảo vệ thành. Khoảng đó nhuộm nước sông càng lúc càng trở nên đậm hơn.

Đột nhiên, từ kênh đào bảo vệ thành phía bên phải Đoạn Băng cảng có một nhánh kỵ sĩ bộ đội xông ra. Khác biệt so với kỵ sĩ nhân loại mà quân đoàn Pháp Tây Tư trước đây từng gặp qua là, những kỵ sĩ này cũng không hề mặc trọng giáp, thậm chí ngay cả bản giáp bình thường cũng đều không có, trường y màu đen bó sát ở trên người, ở gần vị trí ngực cùng với bụng có dây thép màu trắng hợp thành tòa liên giáp. Vũ khí trong tay cũng căn bản là khác, những kỵ sĩ này trong tay cũng không có song thủ trường thương hay đơn thủ mâu theo tiêu chuẩn của kỵ sĩ, chỉ có trường kiếm đeo sau lưng, trong tay cấp theo trường cung.

Kỵ sĩ bộ đội lần đầu tiên trình diện của Tiểu dong binh đoàn đối với đại bộ phận quan chỉ huy quân đội lúc bấy giờ mà nói, là 1 chuyện rất khó tưởng tượng nổi. Đối với bất kỳ một quốc gia nào, trọng bộ binh có lực hủy diệt luôn gấp 3 lần so với khinh bộ binh, đây là vấn đề đương nhiên không cần phải bàn cãi. Trọng kỵ sĩ không chỉ kế thừa được ưu thế phòng ngự ở cấp độ cao của trọng bộ binh, mà còn có thêm lực xuyên thấu cường đại. Trong bất kỳ chiến dịch nào, một khi trọng kỵ sĩ bộ đội được sử dụng tới, thì kết cục cuối cùng đã chẳng còn xa nữa.

Đời sau rất nhiều người cho rằng, Dong binh vương Ngã Mễ các hạ không chỉ phát triển quảng đại chức nghiệp kiếm sĩ một cách đầy đủ, mà đối với việc ứng dụng kỵ sĩ bộ đội cũng đưa ra một phương án mới, do đó khiến cho kỵ sĩ bộ đội hoàn toàn phát triển lên 1 tầm mới.

Có điều, tại thời điểm lúc ấy, cũng chỉ có đương sự mới biết được nỗi chua xót khổ lạt trong đó.

Chi phí nuôi kỵ sĩ bộ đội rất lớn, đây là điều mà chủ quan của Tiểu dong binh đoàn trước đây căn bản không hề lường trước được. Mua thức ăn cho ngựa cực kỳ tốn tiền, một thớt chiến mã tốt giá cả thậm chí lên tới 100 kim tệ, vẫn còn may, điều khiến Ngã Mễ cảm thấy may phước chính là, tất cả ngựa của kỵ sĩ bộ đội Tiểu dong binh đoàn đều là do đoàn viên tự mang tới. Việc chăn nuôi ngựa mang tới cho nền tảng tài chính của Tiểu dong binh đoàn sự đã kích hầu như là mang tính chất hủy diệt, 1 con ngựa một ngày tốn tới 20 kg thức ăn, không nên cho rằng ngựa chỉ ăn cỏ —— Thức ăn cho chiến mã chính là cỏ khô, cái gọi là cỏ khô ở đây là hỗn hợp được chế từ cây cỏ, cây yến mạch, đậu đen mà thành. Đoạn Băng cảng nằm ở phía tây đại lục, trong khi cây yến mạch, đậu đen chủ yếu lại sinh sôi ở vùng trung tâm đại lục. Những loại cỏ khô này được vận chuyển đến Đoạn Băng cảng giá cả cũng chẳng kém gì so với lương thực, về cơ bản mà nói, chi phí nuôi 1 miệng ăn của ngựa cũng tương đương với lượng tiêu hao thực vật của 7 dong binh, khoản chi tiêu này thậm chí còn hơn cả địa hành long ăn thịt ăn cá.

Tình hình tài chính của Tiểu dong binh đoàn vốn đã không khỏe, thêm chiến mã cùng với địa hành long khiến cho công tác tài vụ trở nên càng mong manh. Thế cho nên cứ mỗi lần đám người Ngã Mễ đi tuần tra chuồng, đoàn trưởng đại nhân các hạ đều ôm 1 con chiến mã cường tráng nhất, nước mắt lưng tròng đầy thâm tình nói với chiến mã: "Mã gia gia, ngài có biết không, các ngài thật sự muốn ăn luôn cả ta rồi. Ngài xem xem, trên người của ngài toàn thịt là thịt nha, đây là mồ hôi nước mắt của hơn 2.000 huynh đệ của Tiểu dong binh đoàn đấy ạ. Nếu lúc đánh giặc, các ngài đánh thua, ta sẽ đem các ngài từng thớt từng thớt một đều giết hết ăn thịt chẳng chừa xương luôn, có lẽ... Da của ngài còn có thể bán được ít tiền, bôm ngựa của ngài còn có thể bán được ít tiền, gân ngựa của ngài có thể dùng để làm dây cung, ngựa của ngài..."

Đoàn trưởng đại nhân lời còn chưa dứt, đám chiến mã sinh long hoạt hổ đang giương mắt lên nhìn kia đã uể oải tiu nghỉ nằm sấp xuống đất bốn vó co rút, ánh mắt Ngã Mễ đoàn trưởng chạm đến chỗ nào, kỵ sĩ doanh bất kể là ngựa hay là kỵ sĩ đều như một đám bị gió lạnh lùa qua toàn bộ đều phát bệnh sốt rét.

Trong tình cảnh kinh tế túng quẫn, Tiểu dong binh đoàn cũng thật sự không thể chi thêm tiền ra để mua đầy đủ áo giáp cho bọn kỵ sĩ. Trên thực tế, cho dù có tiền, áo giáp kỵ sĩ cũng đều là định chế, Tiểu dong binh đoàn vừa mới ổn định được chừng 10 ngày, với năng lực chế tác của mấy cửa hàng rèn nhỏ tại Đoạn Băng cảng cũng không thể cung cấp được nhiều như vậy. Lần này vì chuẩn bị chiến tranh với Pháp Tây Tư quân đoàn, Ngã Mễ đã từ kho thành thủ Đoạn Băng cảng tìm ra các loại tòa liên đoàn giáp vốn để trang bị vũ trang cho kiếm sĩ doanh. Kỵ sĩ thương thật sự là không thể nào tìm ra được, nhưng cũng không thể để cho các thiếu niên của kỵ sĩ doanh ngay lần đầu tiên đột kích đã gục dưới trường thương của địch nhân được. Ngã Mễ ở trong kho thành thủ tìm được hàng loạt những mũi giáo cung vốn đã bị đào thải từ lâu rồi, nguyên bản lời của Ngã Mễ các hạ là: "Bắn hần, bắn hần, cho dù hần khô giáp dây bắn không chết được thì cũng sẽ làm giảm bớt tốc độ đột kích của chúng. Như vậy khi xáp lá cà cùng một chỗ, các người có thể cầm trường thương của chúng, đứng rồi, bám vào thương mà xông lên, dù sao bọn chúng mặc khôi giáp nhiều, phản ứng cũng không nhanh bằng chúng ta được, cười lên trên cổ chém bọn chúng! Nhớ kỹ, không được tùy tiện chết trận, các người còn có đám ngựa này vẫn còn thiếu nợ ta căn bản là không thể trả hết nổi!"

Bỏ qua một bên tính chất tự trào mang tính con nhà nghèo rõ rệt trong giọng nói của Ngã Mễ, lợi dụng những thứ vũ khí đơn sơ này quả thật là có thể mang đến nhiều cơ hội sinh tồn hơn cho kỵ sĩ doanh của Tiểu dong binh đoàn. Đương nhiên, lúc chưa từng được trải qua một lượng lớn chiến tranh kiếm nghiệm thì hết thấy những điều này đều chỉ vển vển là niềm hy vọng mang tính chất lương thiện mà thôi.

Mang theo một chút khó hiểu, quân đoàn Pháp Tây Tư nhanh chóng phái ra một nhánh bộ đội hỗn hợp đi ngăn tổ hợp chưa đến 200 kỵ sĩ này. Hơn trăm trọng bộ binh giờ cương thuận trong tay lên cao hợp thành 3 con nhím sắt, tiếp theo, một lượng nhân mã cung tiễn thủ tương đương tiến lên, cuối cùng kỵ

sĩ bộ đội cũng rục rịch, đôi phó kỵ sĩ cũng chỉ có kỵ sĩ mới có thể đủ địch nổi.

Dây cung trong tay đám kỵ sĩ phát ra tiếng ong ong giao thoa, giác cung mặc dù khoảng cách bắn có sự chênh lệch so với trường cung, có điều, nhóm kỵ sĩ của Tiểu dong binh đoàn lại có thiên thời cùng địa lợi, gió mãnh liệt đầu xuân dọc theo bờ biển phía tây nam tiến sâu vào trong đại lục, đám kỵ sĩ cưỡi trên tọa kỵ bắn ra cung tiễn dưới sự hỗ trợ của cuồng phong cùng với ưu thế tốc độ của khinh kỵ binh ngay từ đầu đã đạt tới tốc độ vượt khỏi tầm phán đoán của quân nhân Pháp Tây Tư, đội trọng bộ binh xếp hàng đầu đại thuẫn còn chưa kịp giong lên, đợt mưa sắt thép đã giáng xuống, hơn 10 hùng nhân chiến sĩ ôm mặt té ra đất, hiệu quả đã kích đến nhanh hơn so với dự đoán hiển nhiên không chỉ có như vậy, nhân mã cung tiễn thủ bị cuồng phong tấp vào mặt còn chưa kịp lập thành thế trận hình vòm hoàn chỉnh, đợt mưa kim loại đã mang tới sự đả kích cho chúng thậm chí còn lớn hơn so với đám hùng nhân, những thân hình màu trắng không ngừng ngã ra trên mặt đất, tiếng rên rĩ khàn khàn trở thành âm thanh chính bên phía trận địa Pháp Tây Tư.

Trưởng quan tại chủ trận cùng với hai cánh bên Pháp Tây Tư đồng thời lâm vào khiếp sợ, trên vạn quân nhân mơ hồ xuất hiện đợt rung chuyển không ổn định. Phía trên chủ trận liên tiếp dâng lên 2 lá đại kỳ màu lam cùng với màu đỏ, quân nhân bên cánh trái lại phái ra một bách nhân đội bán thủ nhân trọng bộ binh cùng với hai bách nhân đội lang nhân.

Lúc còn cách địch nhân chừng 150 mét, Trì Ngạo Thiên suất lĩnh kỵ sĩ doanh bỏ qua một bên địch nhân ở chính diện, lao về phía hậu phương địch ở phía đông nam —— Đó cũng là do Ngã Mễ phân phó, một chọi một tỷ lệ thương vong đánh đôi nhất định là sẽ vi phạm rất lớn quy tắc buôn bán "Một vốn bốn lời".

Dưới sự tính toán tỉ mỉ của Ngã Mễ, kỵ sĩ doanh sau khi hoàn thành công tác mỗi người bắn 3 mũi tên theo tiêu chuẩn, sẽ có thể bắn bị thương 100 địch nhân hơn nữa tổn thất phía mình lại không quá 10 người, mới là thích hợp nhất. Mục đích chính là cứu người, cái thể loại kỵ sĩ chính diện đột kích vào bộ binh trận doanh thì để dành cho quân chính quy để quốc đi, dù sao, Tiểu dong binh đoàn còn chưa được lĩnh lấy 1 đồng lương thưởng nào từ đế quốc quân bộ cả. Loại đầu pháp kỳ quái này Trì Ngạo Thiên rất khó chấp nhận nổi, ở Đế quốc kỵ sĩ học viện hề mỗi lần diễn luyện kỵ sĩ thường quy đều là sắt thép thật cùng với huyết nhục va chạm trong lúc đó, nếu không phải bởi vì ngoài các cán bộ cao cấp hiện có ra, những người khác tại Tiểu dong binh đoàn bất luận kẻ nào cũng đều không có kinh nghiệm tác chiến kỵ sĩ, vị trí này Trì Ngạo Thiên nhất định là sẽ chấp tay nhượng lại.

Càng nhiều trọng bộ binh được tách ra từ đội quân chính diện bên cánh phải, mấy trăm tấm đại thuẫn được nâng lên, mưa tên lướt qua không khí từ phía trên đại thuẫn rơi ra đằng sau, không ngừng có tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Vì phòng ngừa từ bên trong Đoàn Bãng cũng có địch nhân lao ra đột phá vào cánh quân bên trái, mệnh lệnh mới được truyền đi trong đám quân nhân Pháp Tây Tư, 3 bách nhân đội trọng bộ binh cùng 5 bách nhân đội khinh bộ binh từ chủ trận sai bước tiến về phía trước 20 mét xây dựng đội hình thang tiếp theo, hơn nữa trong đó ít nhất có một nửa số quân nhân thành lập nên hàng rào phòng ngự mới bên cánh trái. Cùng lúc đó, 2 bách nhân đội lang nhân từ phía sau đám binh dân rút lui lại, rất nhanh chóng phòng hộ trận địa đầu thạch xa bị bỏ quên giữa chủ trận với tiền trận trong lúc đó.

Đám quân nhân Pháp Tây Tư đột nhiên nghe thấy từ hậu phương truyền đến tiếng kêu vang vọng, cơ hồ tất cả quân nhân tại chủ trận, 2 cánh phải trái đều theo bản năng quay đầu lại nhìn xung quanh, xa xa trên bầu trời đông nghìn nghịt hàng đàn cuồng thú đang lao đến, mỗi con cuồng thú trên lưng đều có một kiếm sĩ. Các quan quân cao cấp của Pháp Tây Tư cũng đều biết trong mấy kiếm sĩ doanh chủ lực của Tiểu dong binh đoàn thì cuồng thú kiếm sĩ doanh là thứ lợi khí sắc bén nhất, ánh mắt sắc bén của thủ nhân lập tức phân biệt được mục tiêu của các cuồng thú kiếm sĩ: chủ doanh Pháp Tây Tư.

Đối với cuồng thú kiếm sĩ doanh, bất kỳ một quân nhân Pháp Tây Tư nào cũng đều không dám có chút khinh thường, trong trận chiến ở Tây Lâm đảo, hơn vạn quân đoàn tinh nhuệ của Pháp Tây Tư bao vây tiêu diệt Tiểu dong binh đoàn sở dĩ thất bại trong gang tấc, cũng là bởi vì đã quên đi mất cuồng thú kiếm sĩ doanh —— Giữa bầu trời đêm giờ tay không thấy đủ năm ngón truyền đến ba lượt tiếng dây cung. Đạt Hải Nặc tướng quân thân kinh bách chiến bị một mũi tên bắn ngã xuống đất, tiếng dây cung lại vang lên thế nhưng lại bắn trúng dây thừng phát phơ giữa màn đêm đen kịt. Đạt Hải Nặc các hạ có thể sống sót được là vạn hạnh trong bất hạnh. Mà sau đó, tất cả quan quân tại hiện trường chứng kiến cảnh dây thừng bị một mũi tên bắn đứt đều yên lặng không nói gì, có điều bản thân Đạt Hải Nặc cũng không thể không thừa nhận, thân tiễn thủ có được chuẩn độ như thế tuyệt đối không có khả năng bắn trượt ở loạt thứ nhất, điều này là đi ngược lại với thường thức của các quân nhân đối với cung tiễn —— Bất kỳ 1 cung tiễn thủ nào, đợt tên thứ nhất luôn là phát bắn chuẩn nhất. Xem ra, bản thân thân tiễn thủ trong một khắc kia quả thật có yếu tố muốn nương tay, đối mặt với thân tiễn thủ như vậy trên không trung tập kích, cho dù là long kỵ sĩ cũng khó tránh khỏi một mũi tên tai ương.

Bạn đang đọc truyện *Dong Binh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.